

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

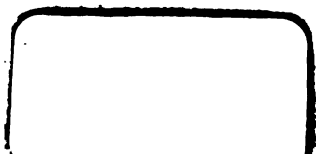
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

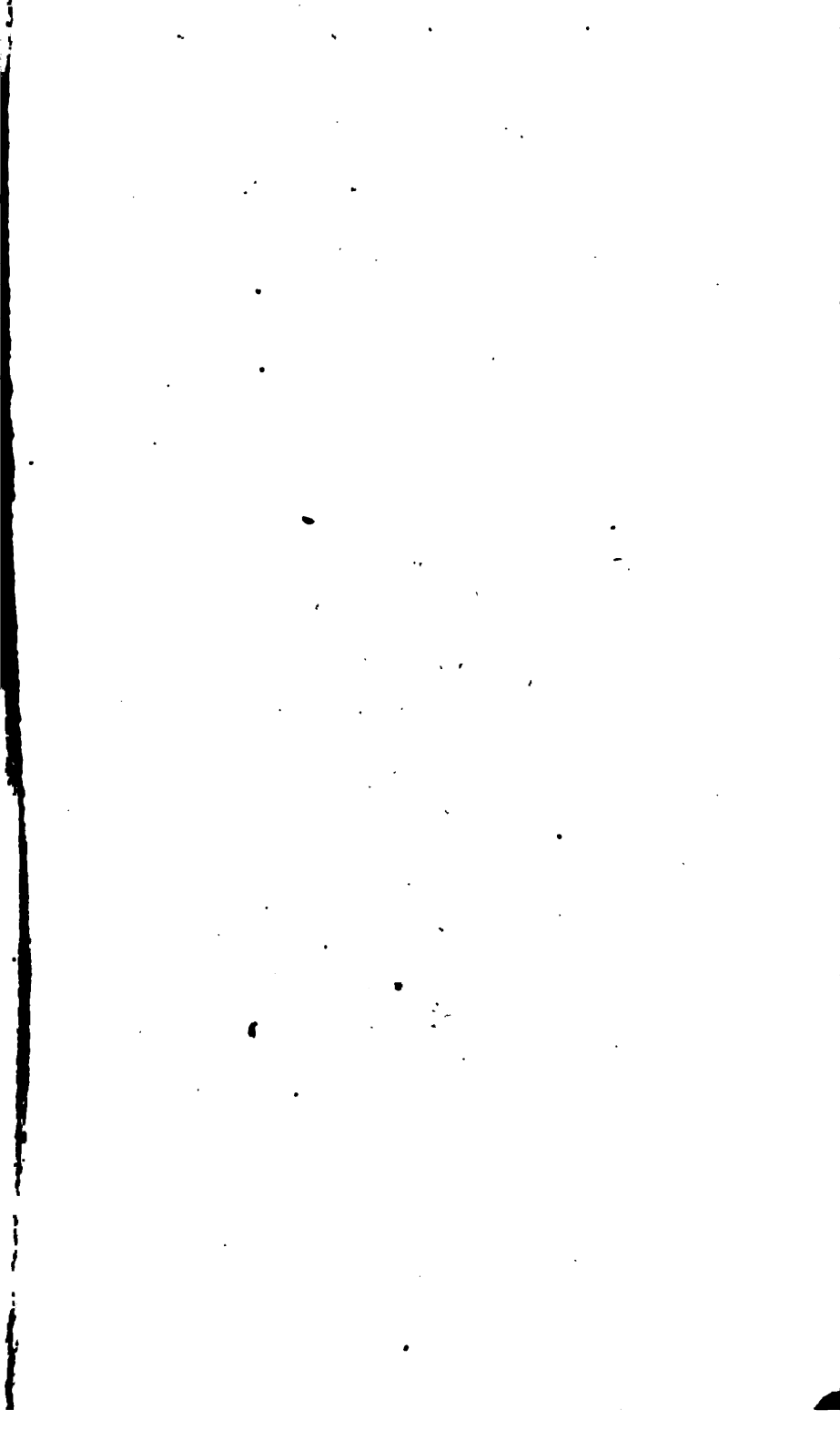
3 3433 06912590 8

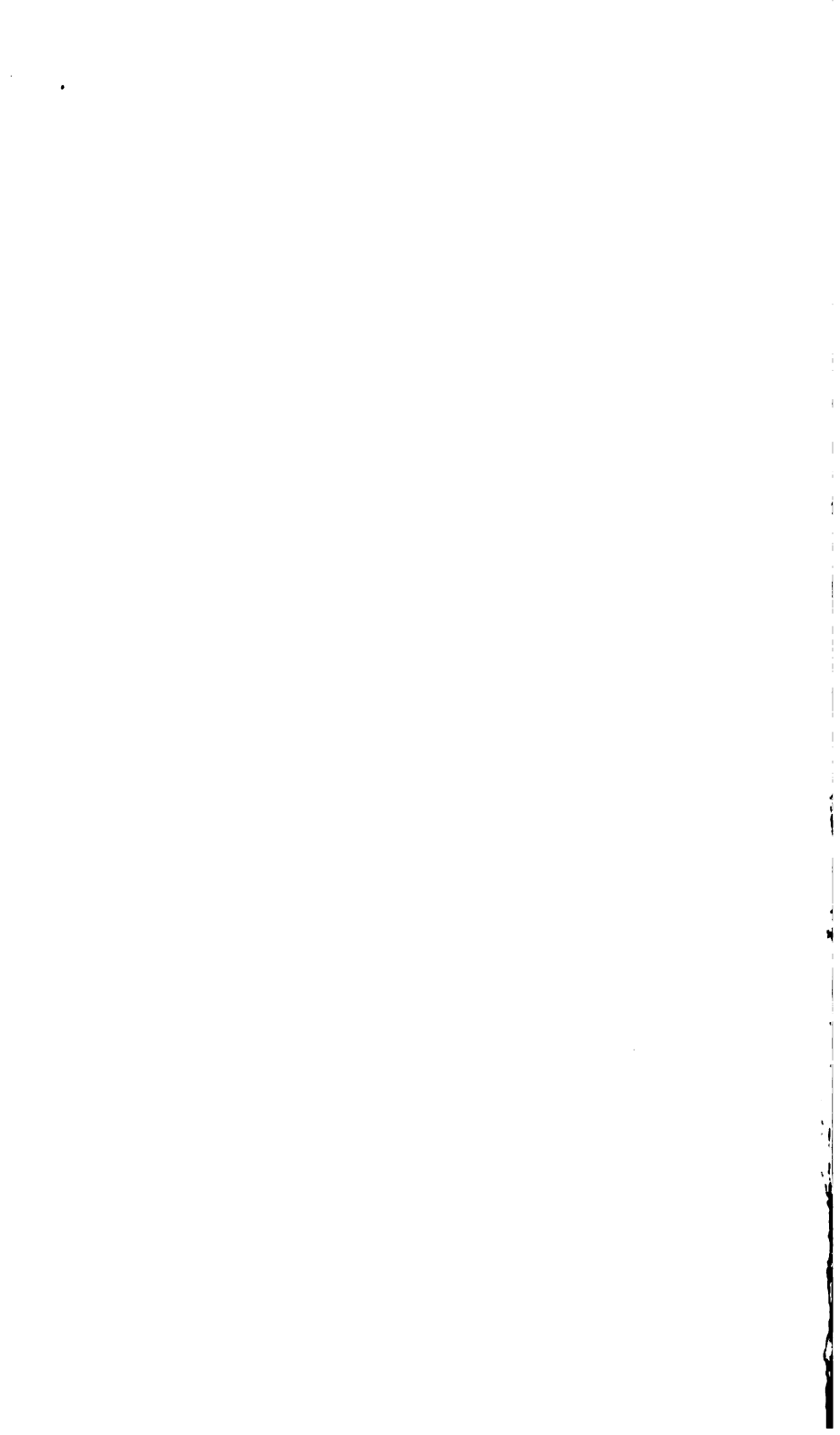
3

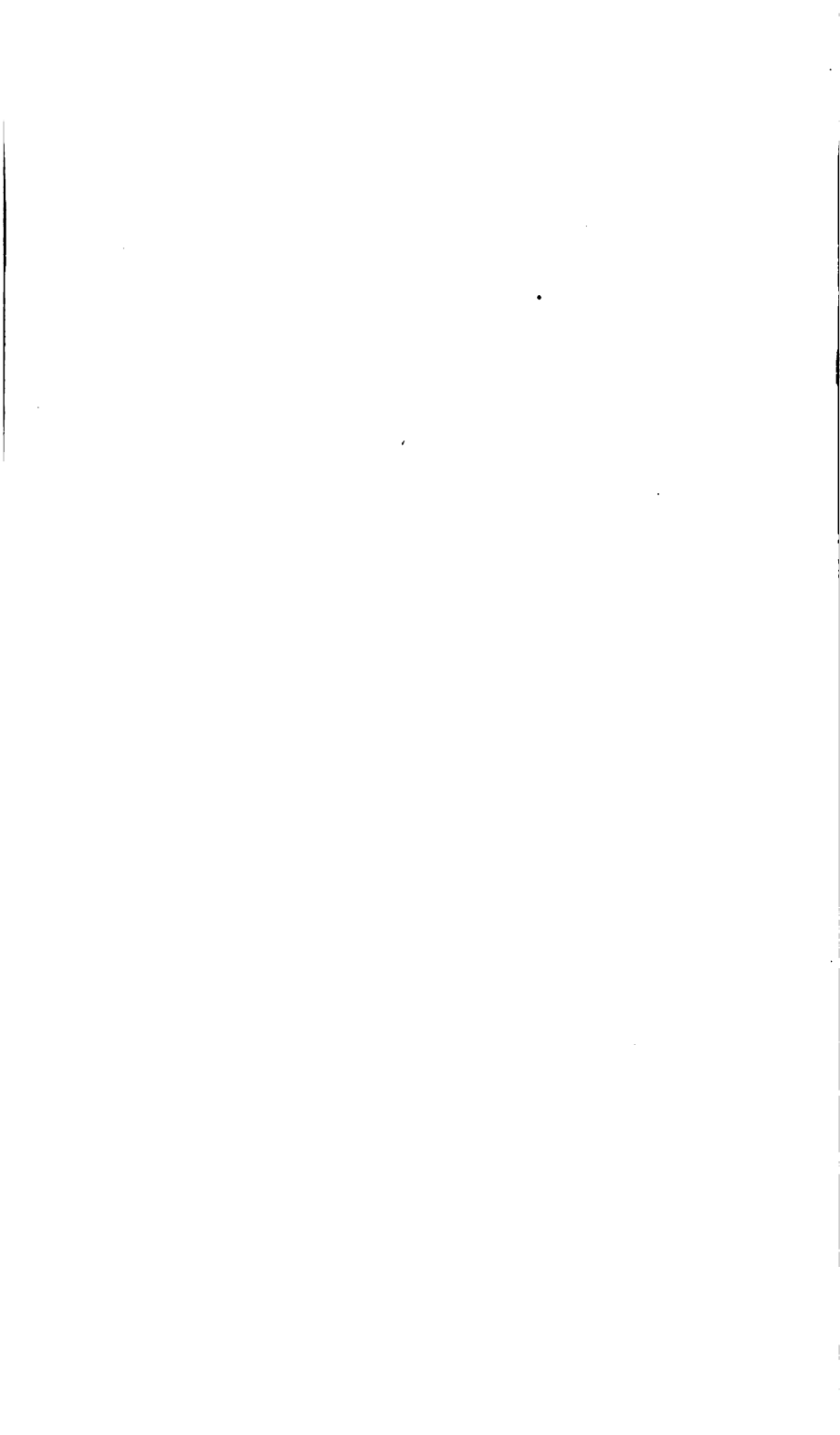

George Bancroft

BIBLIOTHECA

CLASSICA LATINA

SIVE

COLLECTIO

AUCTORUM CLASSICORUM LATINORUM

CUM NOTIS ET INDICIBUS.

On souscrit, à Paris,

CHEZ N. E. LEMAIRE, Editeur, rue des Quatre-Fils, n° 16, au Marais.
DEBURE frères, libraires du Roi, rue Serpente, n° 7.
TREUTTEL et WURTZ, libraires, rue de Bourbon, n° 17.
A. F. DIDOT, imprimeur de l'Institut, rue Jacob, n° 24.
BRUNOT-LABBE, libraire, quai des Augustins, n° 33.
JUL. RENOARD, libraire, rue de Tournon, n° 6.
H. VERDIÈRE, libraire, quai des Augustins, n° 25.
ARTHUS-BERTRAND, libraire, rue Hautefeuille, n° 23.
LECOINTE, quai des Augustins, n° 49.

Et chez tous les libraires de France et des pays étrangers.

M. T. CICERONIS

QUÆ EXSTANT

OMNIA OPERA

CUM

DEPERDITORUM FRAGMENTIS

IN QUATUOR PARTES DIVISA

ISEM

INDICES QUINQUE

NOVI ET ABSOLUTISSIMI.

EXCUEBAT MARLIN.

WY WY
WY WY
WY WY

M. T. CICERONIS

QUINQUE

INDICES

NOVI ET ABSOLUTISSIMI.

EX EDITIONE J. VICT. LECLERC

RECOGNOSCENTE ET AUGENTE

N. E. LEMAIRE

VOLUMEN UNICUM.

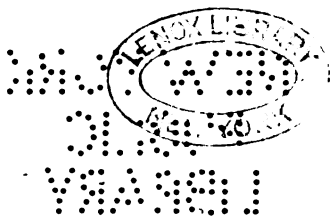
PARISIIS

COLLIGEBAT NICOLAUS ELIGIUS LEMAIRE

POETOS LATINÆ PROFESSOR

MDCCCXXXII.

e N E

NOVI EDITORIS PRÆFATIO.

Ut tandem Ciceronianæ huic editioni finem imponamus, et simul ad exsolvendam promissorum fidem, unum restat hoc volumen quod *Indices quinque* novos et absolutissimos complectitur. Quibus perficiendis, post *Clavem Ciceronianam* ab J. Aug. ERNESTI olim confectam, summopere jam et non sine diuturnis vigiliis incubuerat vir mihi semper maximis laudibus ornandus, novis semper prosequendus gratis J. V. LE CLERC, qui omnes editionis suæ opes et pretiosam doctrinæ copiam mecum summa humanitate communicavit. Præsto etiam fuere locupletissimi indices, quos Lipsiæ non ita pridem edidit *Christ. God. SCHUTZ*; unde multa pariter desumpsimus. Hinc itaque factum est, ut verba vel nomina adderentur, non modo quæ ad nostram editionem pertinent, sed etiam quæ ex varia lectione aliis recepta fuere. Præterea plures aliquando et sine ulla explanatione locorum indicationes subjunximus, ut diffuso illi et vario *Clavis Ciceronianæ* monumento nudi quoque indicis copia accederet.

In disponendis autem his indicibus, quoniam ordinem nulla ratio necessario præscriberet, commodis nostris solummodo parvimus, ducem in hac re tantum J. V. LE CLERC non sequuti. Cujus tamen quum totus labor in nostram utilitatem cesserit, exscribenda quoque est præfationis illa pars, qua impensam diligentiam collataque in emendando et locupletando Ernestii opere studia potissimum enarrat:

« Jam primo ostendam loco, inquit ille vir vere doctissimus, quid ad *INDICEM LEGUM* præstiterim: addere opus fuit e fragmentis recens vulgatis, quum multa alia, tum legem *Aterniam Tarpeiam*, *Juliam Papiriam*, tres *Valerias* novas; imo ex olim editis scriptis, *Serviliam* ipsam Rulli, quam omnes, licet non semel ad notata de hac lege provocarent, tamen omiserant.

» Nonnulla quoque, et iis quædam alicujus momenti, *INDICIS GEOGRAPHICO* adjecta sunt: quanquam satis accuratas, ut in hac simplicitate, interpretis illius explanationes fere ubique servavi. Sed quod is non fecerat, in nominibus minus notis aut obviis, locum unum alterumve Ciceronis afferre opportunum putavi, in notissimis atque usitatissimis, supersedi.

» Multo plura, in **INDICE HISTORICO**, non tantum e novis scriptis addenda, sed e priscis corrigenda erant: in quo quam sæpe, quam graviter, quam contra ipsius Ciceronis fidem Ernestius peccaverit, vix dicere auderem, nisi exstarent paginæ, nuperrime etiam tota Europa typis renovatæ, ubi, ne omnia persequar, confuderat *Africanum* minorem cum majore; *Alcmaonem* Amphiarai, cum philosopho; *L. Tullium*, legatum Ciceronis proconsulis in Cilicia, cum ejusdem fratre patrueli; quem is secum habuit, quum in Verrem inquireret, etc. Simili confusione laborabat in *P. et L. Muræna*, et sæpius in *Pisonibus*, in *Pompeis*, in *Varronibus*, in *Dionysiis* tyrannis. Interdum etiam unum hominem duobus nominibus indicarat, altero vero, falso altero, ut *C. Avianum*, qui alibi erat *Gavianus*, etc. Permixta hæc, quoad fieri potuit, explicata sunt.

» Sed nihil in retractando opere ac refigendo, ut Græca, et nonnulla alia sileam, pertinaciorem industriam flagitavit, quam **INDEX** ille **LATINITATIS**, quem Ernestius primum ex vet. edd. multo ante concinnavit, quam proprio Marte novam dedisset, et post negligentius relegisse videtur, et interpolasse: unde plurima passim verba erant, quæ ipse deinceps ex edd. suis exulare jussit; plurimæ autem interpretabiles, quasdamque Longum esset has recensere; verba vero quis nunc habere ut genuina nos sinat, ea, sensu eodem, quo *propinqua*, *collimare*, et alia monstra, quæ omnes ubique editores, etiam Ernestiana sic oscitanter admittunt, ut nulla animadversione, aut censoria nota legentes erroris admoneant? Multa igitur hic, novis grammaticorum decretis, ex albo **Latinitatis** exclusa; sed multa quoque, atque etiam plura, nunc primum, post tot literas e codd. palimpsestorum tenebris erutas, in ordinem recipienda fuisse, doctis viris non sine quadam gratulatione denuntio. Incredibile enim est, quanta ex illo tam diu inexplorato fundo locutionum messis efflorescat, quibus dehinc locupletandi sint linguæ thesauri, et quot vocabula prodeant, vel his scriptis nondum ante nos addita, ut *arvus*, aut *arbustus* ager; *conventitium*, *curiatim*, *decessor*, *dissepire*, *gurgulio*, *intermenstruum* tempus, *incommutabilis*, *rebellio*, etc. vel prorsus nova, et Latio nostro nunquam audita, ut *dođrantariæ* tabulæ, *famata* causa, etc. quæ qui in Indicibus Ciceronianis hodie negligeret, nemo eum recte judicantium excusatum haberet.

» Quid plura dicam? piget enim referre, quo fastidio ordinem *alphabeticum*, quem vocant, plerumque perturbatum, ad severio-

rem normam commodioremque usum redegerim. Sed, nugarum istarum etiam non habita ratione, nulla prope in diversissimis totius voluminis partibus abiit pagina, quin secum aliquid auferret a me vel diligentius emendati, vel fusius explicati, vel omnino novi. »

Plura his addere supervacuum videtur : attamen, ne quis fortasse error humanitus irrepsisset, tres præsertim ex his indices doctissimi viri denuo recognoverunt et expleverunt, *Historicum* ipse J. V. LE CLERC; *Geographicum* F. ANSART, in collegio S. Ludovici Geographiæ professor; *Legum indicem* Fr. PONCELET, juris romani in Academia Parisiensi consultus et professor. Hic autem, quidquid ex repertis nuperrime Gaji fragmentis Ciceroni explanando posset conferre, non minori humanitate quam doctrina nobis suppeditavit.

Omnia vel addita, vel in melius mutata, J. V. LE CLERC præmisso notaverat asterisco, quem nos religiose servavimus. Quidquid autem novi in hac nostra editione adjectum fuit, pariter asterisco, post primum verbum posito, signatum est.

Post hanc præfatiunculam sequentur, 1° Explicatio signorum, quibus ad indicanda et reperienda vocabula utimur; 2° Tabula artificum, poetarum, philosophorum, etc. quorum nomina in M. T. Ciceronis operibus occurrunt; 3° Tribus Romanæ xxxv; 4° Philosophi in sectas redacti; 5° Tabulæ philosophorum.

Quod superest, tibi satisfaciat hoc volumen, amice lector, vehementer opto et expeto. VALE,

Scr. Parisiis, idibus april. MDCCCXXXII.

N. E. L.

EXPLICATIO SIGNORUM.

In indicibus digerendis commoditas postulavit, ut per omnia Ciceronis opera quibusdam uteremur notis, quæ ordine hæc sunt : ubi duo sunt numeri, primo signatur liber, secundo caput Gruterianæ distinctionis. — Asteriscus * indicat opera nunc primum novis aucta fragmentis, vel omnino nova.

RHETORICA

Her. 1, 1.	ad Herennium liber primus, caput primum.
Her. 11, 1.	ad Herennium liber secundus, caput primum; et sic ad IV.
Inv. 1, 1.	de Inventione liber primus, caput primum.
Inv. 11, 1.	de Inventione liber secundus, caput primum.
Or. 1, 1.	de Oratore liber primus, caput primum; et sic ad III.
Brut.	Brutus, sive dialogus de Claris Oratoribus.
Or. cum uno numero.	Orator, ad M. Brutum.
Top.	Topica, ad C. Trebatium.
Partit.	de Partitione Oratoris dialogus.
Opt. gen. or.	Fragm. de Optimo genere oratorum.

ORATIONES

Quint.	Oratio pro P. Quintio.
Rosc. Amer.	— pro S. Roscio Amerino.
Rosc. Com.	— pro Q. Roscio Comædo.
Div. cum uno numero.	Divinatio in Q. Cæcilium; s. Cæcil.
Act. 1 in Verr. 1.	Actio prima in Verrem, caput primum.
Verr. 1, 1.	Actionis secundæ in Verrem lib. primus, cap. primum; et sic ad V.
Cæcin.	Oratio pro A. Cæcina.
* Font.	— pro M. Fonteio.
Manil.	— pro lege Manilia.
Cluent.	— pro A. Cluentio.
Agr. 1, 1.	Agraria prima in Rullum, cap. primum; et sic ad III.
* C. Rab. s. Rab. perd.	Oratio pro C. Rabirio, perduellionis reo.
Cat. 1, 1.	— prima in Catilinam, cap. primum; et sic ad IV.
Muren.	— pro L. Murena.
* Flaec.	— pro L. Flacco.
Sull.	— pro P. Sulla.
Arch.	— pro P. Licinio Archia.
Sen. p. Red.	— in Senatu, post reditum.
Quir. p. Red.	— ad Quirites, post reditum.
Dom.	— pro Domo.
Ar. Resp.	— de Aruspicum responsis.
Planc.	— pro Cn. Plancio.
Sext.	— pro P. Sextio.
Vat.	— in Vatinius.
Cœl.	— pro M. Cœlio.
Prov. Cons.	— de Provinciis consularibus.
Balb.	— pro L. Cornelio Balbo.
Pis.	— in L. Calp. Pisonem.
Rab. Post.	— Pro C. Rabirio Postumo.
Mil.	— pro T. Annio Milone.
Marcell.	— pro M. Marcello.
Ligar.	— pro Q. Ligario.
Dejot.	— pro rege Dejotaro.
Phil 1, 1.	in M. Antonium Philippica prima, caput primum; et sic ad XIV.

EPISTOLÆ

- ad Div. 1, 1. Liber primus epistolarum, quæ vulgo *ad Familiares* dicuntur; epistola prima; et sic ad XVI.
 Att. 1, 1. Liber primus epistolarum ad Atticum, epistola prima; et sic ad XVI.
 Q. fr. 1, 1. Liber primus epistolarum ad Quintum fratrem, epistola prima; et sic ad III.
 Brut. ep. 1. Liber epistolarum ad Brutum, epistola prima.

PHILOSOPHICA

- Acad. 1, 1. Academicorum liber primus, caput primum.
 Acad. 11, 1. Academicorum liber secundus, caput primum.
 Fin. 1, 1. Liber primus de Finibus, caput primum; et sic ad V.
 Tusc. 1, 1. Liber primus Tusculanarum quæstionum, caput primum; et sic ad V.
 Nat. D. 1, 1. Liber primus de Natura Deorum, caput primum; et sic ad III.
 Div. 1, 1. Liber primus de Divinatione, caput primum.
 Div. 11, 1. Liber secundus, caput primum.
 Fat. 1. De Fato, caput primum.
 * de Rep. 1, 1. Liber primus de Republica, cap. primum; et sic ad VI.
 Leg. 1, 1. Liber primus de Legibus, caput primum; et sic ad III.
 Off. 1, 1. Liber primus de Officiis, caput primum; et sic ad III.
 Sen. 1. de Senectute, caput primum.
 Amic. vel Læl. 1. de Amicitia, caput primum.
 Parad. 1, 1. Paradoxon primum, caput primum.
 Univ. Timæus, seu de Universo.

FRAGMENTA

- Petit. C. Q. Cic. de Petitione Consulatus.
 * Or. pr. Tull. Oratio pro M. Tullio.
 Or. pr. Varen. — pro L. Vareno.
 Or. pr. Opp. — pro P. Oppio.
 Or. pr. Fundan. — pro M. Fundanio.
 Or. pr. Cornel. 1. — pro C. Cornelio, actio prima.
 Or. pr. Cornel. 11. — pro C. Cornelio, actio secunda.
 Tog. Cand. — in Toga candida.
 Or. pr. Gall. — pro Q. Gallio.
 * in Clod. et Cur. — in P. Clodium et Curionem.
 * de reg. Alex. — de rege Alexandrino.
 Or. pr. Vat. — pro P. Vatinio.
 * Or. pr. Soaur. — pro M. Æmilio Scauro.
 * de ære alien. Mil. — de ære alieno Milonis.
 Epist. ad Titin. Epistola ad M. Titinium.
 Epist. ad C. Nep. Epistolæ ad Cornelium Nepotem.
 Epist. ad Pans. — ad C. Pansam.
 Epist. ad Hirt. — ad A. Hirtium.
 Epist. ad Brut. — ad M. Brutum.
 Hortens. Hortensius, sive de Philosophia.
 Academic. fragm. Academicorum ad Varronem fragmenta.
 Fragm. lib. incert. Fragmenta ex libris incertis.
 Arat. Ex Arato Phænomena.

TABULA

*Artificum, Grammaticorum, Historicorum, Geographorum,
Poetarum, Medicorum, Rhetorum, Oratorum, Jurecon-
sultorum, Mathematicorum, Philosophorum, quorum
nomina in Ciceronis libris occurrunt.*

ARTIFICES.

Αἰρίων, pictor.
 Aglaophon, pictor.
 Alcamenes, statuarius.
 Antigenidas, tibicen.
 Antipho, *ὄναρ πομπῆς*.
 Apella, architectus.
 Apelles, pictor.
 Arion, musicus.
 Aristoxenus, musicus.
 Avianus Evander, statuarius.
 Boethus, statuarius et cælator.
 Calamis, statuarius.
 Ganachus, statuarius.
 Chares, statuarius.
 Cluavius, architectus.
 Cyrus, architectus.
 Damo, musicus.
 Lysippus Sicyonius, statuarius.
 Mentor, cælator.
 Myron, statuarius.
 Nicomachus, pictor.
 Parmenides, pictor.
 Phemius, musicus.
 Phidias, statuarius.
 Philo, architectus.
 Polycletus, statuarius.
 Polygnotus, pictor.
 Praxiteles, statuarius.
 Protogenes, statuarius et pictor.
 Scopas, sculptor.
 Silanio, statuarius.
 Sopolis, pictor.
 Stratonicus, musicus.
 Timanthes, pictor.
 Timotheus, musicus.
 Vettius, architectus, *est Cyrus, vel libertus Cyri.*

Zenzis, pictor.
 Zopyrus, physiognomon.

GRAMMATICI.

L. Ælius.
 Aristophanes.
 Callimachus.
 Daphitas.
 Helenius Acro.
 Nicias.
 Servius Claudius.
 Tyrannio.
 M. Varro.

HISTORICI GRÆCI.

Acusilas Argivus.
 Agathocles.
 A. Albinus.
 Apollodorus.
 Cn. Aufidius.
 Callisthenes.
 Clitarchus.
 Demochares.
 Dicæarchus.
 Dinon.
 Duris Samius.
 Ephorus Cumæus.
 Hellenicus Lesbius.
 Heraclides Ponticus.
 Herodotus.
 Naucrates.
 Pherecides.
 Philistus.
 Polybius.
 Silenus.
 Stratocles.
 Theophanes Lesbius.
 Theopompus.
 Thucydides.
 Timæus.
 Xenophon.

HISTORICI LATINI.

L. Ælius.
 L. Antipater.
 Atticus.
 M. Brutus.
 Q. Catulus pater.
 Clodius.
 L. Cælius, *est Antipater.*
 Q. Fabius Pictor.
 C. Fannius.
 Cn. et Sext. Gellii.
 L. Lucceius.
 C. Macer.
 L. Piso.
 Procilius.
 C. Sallustius Crispus.
 L. Sisenna.
 L. Sulla.
 Vennonius.

GEOGRAPHI.

Alexander.
 Dicæarchus.
 Eratosthenes.
 Hipparchus.
 Serapio.
 Tyrannio.

POETÆ GRÆCI.

Alcæus.
 Alexander.
 Anacreon.
 Antimachus.
 Antipater Sidonius.
 Aratus.
 Archias.
 Archilochus.
 Aristophanes.
 Callimachus.
 Epicharmus.

Eubemerus.
Euphorion.
Eupolis.
Euripides.
Hesiodus.
Hipponax.
Homerus.
Ibycus.
Menander.
Nicander.
Orphens.
Rhinton.
Simonides.
Stesichorus.
Theophanes.

POETÆ LATINI.

L. Afranius.
Asinius Pollio.
Attilius.
L. Attius.
Cæcilius.
C. Licinius Calvus.
Corn. Gallus.
Ennius.
A. Furius.
D. Laberius.
L. Livius Andronicus.
C. Lucilius.
T. Lucretius Carus.
Nævius.
M. Pacuvius.
Plautus.
L. Plotius.
P. Syrus.
P. Terentius.
C. Titius.
Trabea.
Q. Tullius Cicero.

MEDICI.

Alexion.
Artemidorus.
Asclapo.
Asclepiades.
Hippocrates.
Nico.
Philippus.
A. Rupilius.

RHETORES.

Æschylus Cnidius.
Alcidamas.
Anthipho Rhamnusius.

Apollonius Alabandensis.
Apollonius Molo.
Aspasia.
Corax.
Demetrius Phalereus.
Demetrius Syrus.
Dionysius Magnes.
Diophanes Mitylæneus.
Hermagoras.
Hermetes, *vel* Hermes.
Isocrates.
Meneclæus Alabandensis.
Menedemus.
Menelaus Marathenus.
Pamphilus.
Theodectes.
Tisias.
Xenocles.

ORATORES et SOPHISTÆ.

Æschines Atheniensis.
Æschines Milesius.
M. Antonius.
Calidius.
Calvus.
Charisius.
L. Crassus.
Demades.
Demetrius Phalereus.
Demochares.
Demosthenes.
Serv. Galba.
Gorgias Leontinus.
Gorgias, *alius*.
Hierocles Alabandensis.
Hippias.
Q. Hortensius.
Hyperides.
Lycurgus.
Lysias.
Menippus Stratonicensis.
Pericles.
Philippus.
Prodicus Ceus.
Theodorus Byzantius.
Thrasymachus Chalcedonius.
Et omnes, qui nominantur in libro de Claris oratoribus.

JCTI.

L. Acilius.

C. Aculeo.
L. Ælius.
S. Ælius Catus.
L. Antipater.
Apuleius.
C. Aquillius Gallus.
T. Aufidius.
M. Brutus.
C. Camillus.
Cascellius.
M. Cato.
Q. Cornelius.
Tib. Coruncanius.
P. Cassus Mucianus.
C. Drusus.
Q. Fabius Labeo.
Q. Fabius Pictor.
Furius.
Hostilius.
M. Junius.
T. Juventius.
P. Mucius.
Q. Mucius, Q. F.
Q. Mucius, P. F.
L. Octavius Balbus.
P. Octavius Balbus.
Offilius.
S. Pompeius, S. F.
Precianus.
P. Quintilius Varus.
P. Rutilius Rufus.
Serv. Sulpicius.
C. Trebatius Testa.
M. Tugio.
Vacerra.
L. Valerius.
A. Virginius.
C. Visellius Varro.

MATHEMATICI.

Alexander, astrologus.
Archelaus, astrologus.
Archimedes.
Cassander, astrologus.
Euclides, geometra.
Eudoxus, astrologus.
Hipparchus, astrologus.
Meto, astrologus.
Polyænus, geometra.
S. Pompeius, geometra.
Scylax, astrologus.
C. Sulpicius Gallus, astrologus.
L. Tarutius, astrologus.

TRIBUS ROMANÆ XXXV.

- Æm.* vel *Æmi.* Æmilia. Cicero.
Ani. Aniensis. Cicero : qui ultimam facit Agr. II, 29.
Arn. vel *Arniæ.* Arniensis. Cicero.
Cl. Claudia.
Clu. vel *Clust.* Clustamina, seu Crustumina. Cicero.
Col. Collina.
Cor. Cornelia.
Esq. vel *Esq.* Esquilina.
Fab. Fabia.
Fal. Falerina.
Gal. Galeria.
Hor. vel *Horat.* Horatia.
Lem. Lemonia. Cicero.
Mæc. Mæcia. Cicero.
Men. Menenia. Cicero.
Ouf. Oufentina.
Pal. vel *Palat.* Palatina. Cicero.
Pap. vel *Papir.* Papiria.
Pop. Poblilia. *Pop.* Popilia, seu Poppillia. *Pub.* *Publ.* Publilia : item *Pup.* *Pupt.* Pupillia.
Pol. Pollia.
Pom. et *Pomp.* Pomptina, Pontina, Cicero.
- Pup.* Pupinia. Cicero.
Qui. vel *Quir.* Quirina. Cicero.
Rom. Romilia. Cicero.
Sab. Sabatina.
Scæ. vel *Scap.* vel *Scapt.* Scaptia. Cicero.
Ser. vel *Serg.* Sergia.
Stel. Stellatina.
Sub. Suburana. Cicero qui eam primam facit.
Ter. Terentina. Cicero.
Tro. vel *Tromen.* Tromentina.
Vejen. Vejentina. Cicero.
Vel. Velina. Cicero.
Vet. Veturia.
Volt. vel *Volt.* vel *Voltin.* Voltinia. Cicero.
- N. B.* * Horatiam et Veturiam inter has non recenset Manutius, sed Papiam, et Popiliam, quam a Poblilia distinguit. Aliæ quoque tribus memorantur, sed minus notæ ; scil. Ælia, Camilla, Cluentia, Cluvia, Dumia, Flavia, Julia, Sappinia.

PHILOSOPHI IN SECTAS REDACTI.

<i>Ionici.</i> Anaxagoras. Anaximander. Anaximenes. Archelaus. Thales.	Plato. Xenophon. <i>Cyrenaici.</i> Anniceris. Antipater. Hegesias. Theodoros. <i>Megarici.</i> Alexinus. Diodorus Cronus. Stilpo.	<i>Eliaci et Eretriaci.</i> Asclepiades. Menedemus. <i>Cynicus.</i> Diogenes. <i>Academici.</i> a) Veteris acad. Platonicæ. Crantor. Crates. Heraclides Ponticus.
<i>Socratici.</i> Æschines. Antisthenes. Aristippus. Crito. Euclides. Phædo.		

Pamphilus.
Polemo.
Speusippus.
Xenocrates.

b) *mediæ.*

Arcesilas.
Egesinus.
Evander.
Lacydes.

c) *novæ.*

Æschines Neapolitanus.
Carneades.
Charmidas, s. Charmadas.

Clitomachus.
Melanthius Rhodius.
Metrodorus Scepsius.

d) *quartæ.*

Cicero.
Dio.
Heraclitus Tyrius.
Philo.
Tettilius Rogus.

e) *quintæ.*

Antiochus.
Aristus.

Peripatetici.

Aristoteles.
Aristoxenus.
Callisthenes.
Cratippus.
Critolaus.
Demetrius Phalereus.
Dicaearchus.
Diodorus.
Hieronymus Rhodius.
Lycó.
Lysias.
Phormio.
Staseas.
Strato.
Theophrastus.

Stoici.

L. Ælius.
Antipater Tarsensis.
Antipater Tyrius.
Archidemus.
Aristo.
Athenodorus.

C. Blossius.
C. Boethus.
M. Brutus.
M. Cato.
Chrysaippus.
Cleanthes.
Dardannus.
Dio.
Diodotus.
Diogenes Babylonius.
Dionysius Heracleotes.
Dionysius, *alius.*
Hecato Rhodius.
Herillus.
C. Lælius.
C. Lucilius Balbus.
Mnesarchus.
Sp. Mummius.
Panætius.
Persæus.
S. Pompeius.
Posidonius.
Sphærus.
Q. Tubero.
M. Vigellius.
Zeno Cittiæus.

Pythagorei, s. Italici.

Acron.
Æschylus.
Alcmæon.
Archytas.
Callipho.
Cercops.
Damo.
Dinomachus.
Echecrates.
Empedocles.
Lysis.
Nicetas.
Philolaus.
Phintias.
Timæus.

Hæretici.

Heraclitus.

Eleatici.

Democritus.
Leucippus.

Melissus.
Metrodorus Chius.
Parmenides.
Protagoras.
Xenophanes.
Zeno.

Democritici.

Anaxarchus.
Nausiphanes.

Sceptici.

Pyrrho.

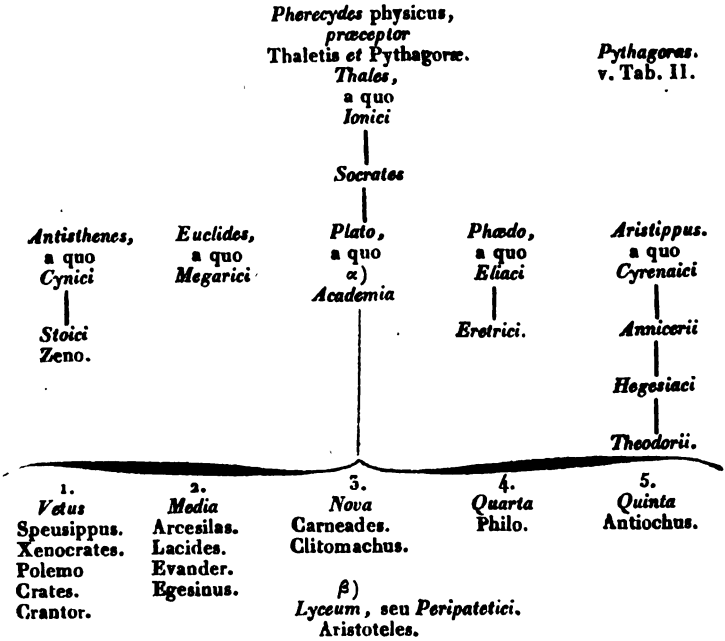
Epicurei.

T. Albucius.
Amasianus.
Amynomachus.
Apollodorus.
Atticus.
C. Cassius.
Catius.
Dio.
M. Fabius Gallus.
Hermachus.
Leontium.
Metrodorus Lampsacenus.
Patro.
Phædrus.
Philodemus.
Plato Sardinus.
L. Saufcius.
Scyron.
Syro.
Themista.
Timagoras.
Timocrates.
Titius Græv. Seius.
L. Torquatus.
C. Trebatius Testa.
C. Velleius.
Xeno.
Zeno.

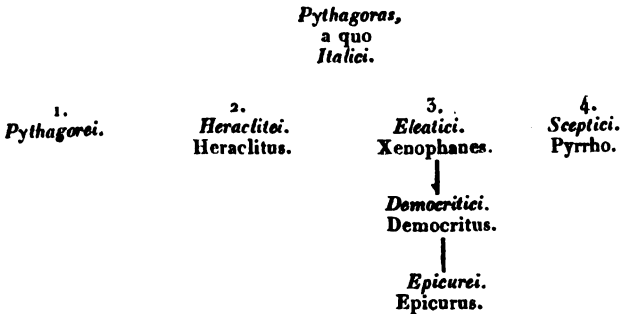
Barbari philosophi.

Anacharsis.
Calanus.
Epimenides.

TAB. I.

TAB. II.

INDEX LATINITATIS,

SIVE

RERUM ET VERBORUM.

A.

A, littera; de Div. 1, 13, sus rostro si huius litteram A impresserit. Mil. 6, salutaris in iudicando littera.

A, *ab* pro: *quoad*, eleganter adjectivis jungitur, ad Div. x, 15, *ab* equitatu firmus. ib. 8, *ab* omni re sumus paratiores. Brut. 16, *ab* omni laude felicior. Att. viii, 14, tempus mutum *a* literis. Rosc. A. 30, *ab* innocentia clementissimus. Vide Brut. 43, Flac. 23; Cæcil. 13; Att. i, 1; xii, 6; Rab. Post. 10. † item verbis. ad Div. 1, 4, *a* vi præstare nihil possum; vi excepta, etc. Rosc. C. 12, *a* Fannio se iudicio absolvit. † Rosc. Am. 29, *a* quibus occidebantur? i. e. quorum jussu, qui acrius immittebant. Vide Att. xii, 18; xiii, 21; xvi, 7; Flac. 15; Top. 4. † Rabir. Post. 10, impunita *a* iudicio et sermone. † Verr. ii, 28, malle pecuniam accipere *a* salute, h. e. ob salutem, ut legit Grævius; *ab* ea parte, quæ salutem petit. † pro: *apud*. Mil. 35, res honori fuit *a* suis civibus. † pro: *ex*. ad Div. xi, 10, *a* certo sensu et vero iudicare. † Att. xvi, 7, Antonii edictum legi *a* Bruto, i. e. communicante Bruto mecum, acceptum *a* Bruto. † Att. v, 21, dare *ab* alio. ibid., solvere *ab* alio, i. e. per alium, attributione. ib. xii, 25, representabimus *a* Faberio. † Est etiam ubi significat, pro quo, cuius causa aliquid fiat. Rosc. Am. 36, ut ea dedita opera *a* nobis facere videa-

mini. Lectio Facciolati, *a* vobis, i. e. vestra sponte, huc non quadrat. Simile est, Her. ii, 27, quod multi *ab* reo faciunt, i. e. rei defendendi causa. Vide Brut. 79; Her. ii, 6; Inv. 1, 47; Rosc. Am. 30; Font. 17; Mil. 33; ad Div. 1, 4. Att. v, 3, tertio *ab* te die: de literis *ab* eo missis, tertio die, postquam miserat, acceptis. † Att. iii, 15, servus *a* pedibus.

Abacus, mensa, in qua exponuntur in conviviiis quum ad usum, tum ad magnificentiam vasa argentea, etc. hinc. Verr. iv, 16, *abaci* vasa. Ibid. 25, quum aliquot *abacorum* faceret vasa aurea. De abaco multis agit Salmas. ad Jus Att. et Rom. c. 23, sola potoria vasa attribuens abaco, eaque paria plumbo revincta, et in loculis abaci velut defossa. Cicero, Parad., v, 2, matulam in *abaco* commemorat, et in Verr. quarta, alia etiam vasa in *abaco* reperiuntur. Scyphorum paria pariter Cicero habet. Loculi illi sunt e Sidonio. An sint antiquiores, vix dicam.

*Abalienatio**, Top. 5.

*Abaligno**, Phil. ii, 15; *abalienare* voluntatem, Cf. ad Div. 1, 7; Att. xiv, 18; Or. ii, 48; Att. 1, 3; Verr. iv, 27.

Abdicare, sine *ss*. N. D. ii, 4, ut consules *abdicerent*. Cum *ss*, Leg. ii, 12; Phil. iii, 5; Att. vi, 1.

Abdicere, verbum augurale. de Div. 1, 17, quum tres partes aves *abdixissent*.

*Abdite**, Verr. ii, 73, *abdite* latere.

*Abditus**, Nat. D. 11, 60, venæ abdita; Att. xv, 16, loca abdita. † Pet. Cons. 11, voluntas abdita et retrusa.

Abdo. Arch. 6, qui ita se literis *abdiderit*: de his, qui nullam partem reipubl. capessunt, et vitam in otio literarum consumunt. Vide Mil. 15, ad Div. 1x, 9; Pis. 42; ad Div. vii, 33; Off. 1, 35.

*Abdomen**. Sext. 51, insaturabile abdomen; Pis. 17, natus abdomini suo.

Abduco, ere, pro: *distinguere*. de Div. 11, 5, animadverti ab iis rebus, quæ sensibus aut artificiis perciperentur, *abducere* divinationem. † *abduci* dicuntur servi, uxores, milites, quum aut vi, aut pretio facimus, ut deserant eos, quibuscum sunt. Quint. 6, *abducere* servulum. Deiot. 1, servum *abduxit* a legatorum pedibus. Verr. 11, 34, Tertia vi *abducta* a Rhodio tibicine. Phil. x, 4, qui *abducit* ab illo exercitum. Verr. v, 13, a foro *abduci*, ob stuprum. Vide Verr. iv, 6; Verr. v, 50; Fin. v, 29; Tusc. 1, 17; de Div. 1, 41; Quint. 27; Fin. 11, 4; Or. 11, 10; Nat. D. 11, 17; ad Div. v, 13; Q. Fr. 111, 5; Off. 1, 6.

Abeo. Cæcin. 7, *abiturum* eum non esse, i. e. interfectum iri. † Verr. 11, 64, ne res ab eo *abirot*: de auctionibus, in quibus abire res ab eo dicitur, quia plus licitantibus vincitur, ut pervenire ad ipsum res non possit. † De morbis qui cessant. Att. xiv, 10, nausea abiit; ad Div. xiv, pestilentia abiit. † Rosc. Am. 16; ad Div. vii, 19, abire ad ineptias. Vide Tusc. 1, 70; ad Div. v, 2; xiv, 4; Att. xi, 2; Mur. 3; Acad. iv, 28.

*Aberratio**, ad Div. xv, 18; xii, 38.

*Aberro**, Att. xiv, 22; conjectura aberrare; sic Phil. xii, 9; Nat. D. 11, 36, † aberrare a proposito, Tusc. 1, 33; v, 28; Off. 1, 37; Phil. vii, 1; Or. 11, 36; † aberrare a regula, Acad. iv, 46; Lig. 6; Fin. iv, 15; † aberrare a miseria, Att. xii, 38, 45.

*Abhinc**, Verr. iv, 9, viginti abhinc annos; vide Q. Rosc. 13; Att. xii, 17.

Abhorreo, pro: *discrepo*. ad Div. i, 9,

a communibus præceptis *abhorret* liber. † Or. 1, 18, *abhorreat* a sensibus nostris, oratio: de disputatione philosophi stoici, quam non epicoquebat. † abesse, vel potius liberari, vel liberum esse. Cæc. 4, *abhorrens* a suspicionem. † minus idoneum esse. Att. xi, 19, nostra ætas (i. e. senilis) a castris *abhorret*. Vid. Deiot. 6; Sext. 44; Pis. 29; Rosc. Am. 24.

Abjectus, de iis, qui magno metu sunt percussis terrore. Catil. 111, 5, recitatis literis debilitatus et *abjectus*. ib. iv, 2, *abjecta* metu filia. † de his, qui ita fracti sunt, ut metuendi non sint. Sic Catil. 11, 1, Catilina *abjectus* dicitur. iv, 10, *abjecta* multitudo inimicorum. † Or. 55, Comitorum senarii sunt *abjecti*, i. e. negligentius et cum magna licentia compositi. Vide Mur. 28; Brut. 66; Orat. 57; de Am. 16.

Abjicio, Or. 59, ponendus est ambitus, non *abjiciendus*. Ponitur, quum est numerosus; *abjicitur*, quum non est, sed ut quodque verbum primum in buccam venit, ita pronuntiat. Simile illud, Or. 11, 26, *abjicere* verbum, de actore verbum negligenter pronuntiantem. † Att. xvi, 5, ea iudices illum *abjicissis*, i. e. deposuisse, de vitiiis. † Att. 111, 19, vitam *abjicere*, i. e. interficere ad. † reprimere, resalere. ad Div. x, 12, quanta contentione intercessionem *abjecerim*. Add. in *frango*. † extenuare, minuere, opp. augere. Or. 111, 26, ad extenuandum atque *abjiciendum*. Vide Mil. 13; Leg. 1, 9; Par. 1, 3; Or. 59, de Amic. 9; Phil. viii, 12; Tusc. 111, 27; ad Div. iv, 7.

Abjudico, Act. 1 in Verr. 3, nulla res ab eo *abjudicaretur*, i. e. iudicio auferretur. † Or. 11, 24, ubi plus mali quam boni reperio, id totum *abjudico* atque ejicio, sc. ex oratione mea. Verr. 1, 2.

*Ablego**, Verr. 11, 18; hæc res me adventu fratris *ablegat*.

Abluo, Tusc. 1v, 28, perturbatio animi placatione *abluatur*. Q. Rosc. 26; Her. 1v, 15.

Abnuo, nego. Leg. 1, 14, *abnuo* a

se commissum esse facinus. Mil. 36; Fin. 11, 1.

Abortio°. Cluent. 34, si hæc solutio legatorum et non merces *abortionis* appellanda est.

Abrado. Cæcin. 7, postea quam videt, nil se *abraderè* ab Cæcina posse, i. e. precibus aliisque artibus nil pecuniæ auferre posse. Q. Rosc. 7.

Abripio. Verr. v, 12, etiamsi natura a parentis similitudine *abripere*t. Verr. iv, 10; ibid. 50; Cluent. 33; Or. 111, 36.

Abrogo, are, dicuntur magistratus rom. quum agunt cum populo, et ferunt ad populum, ut, quod ante iusserat, rogatus, lege tollat. Q. fr. 11, 3, Cato legem promulgavit de *abrogando* Lentuli imperio. Cf. de Rep. 111, 17. Hinc illud: *abrogare* fidem alicui, h. e. habendam non putare, et similia. Leg. 111, 10; Off. 111, 10; Her. 1, 10; Verr. 11, 56.

Abruptio, Att. x1, 3, de divortio.

Abscissio, figura rhetorica, qua, quum cœpimus aliquid dicere, præcidimus. Herenn. iv, 54.

Absolvō. Verr. 11, 8, *absolvit* eum, Veneri, sibi condemnat, i. e. decernit, hereditatem Veneri non esse commissam, sed cogit tamen sibi dare, ne condemnet. †Rosc. C. 12, a Fannio iudicio se *absolvat*, i. e. curet, ne possit in iudicium vocari, propterea quod cum eo non deciderit. Q. Fr. 11, 16; Fin. 39; Verr. 11, 8; Cæcil. 14; Cluent. 5; Fin. 11, 32; Off. 111, 2; Att. x111, 19.

Absolute. Or. 51, *absolute* concludere orationem, i. e. quam numerosissime finire. Fin. 111, 7, *absolute* vivere, i. e. beatissime. Top. 8; Acad. iv, 17; Tusc. v, 8; Or. 51.

Absolutio, Inv. 1, 22; 11, 30; Fin. v, 14, quid sit? Inv. 1, 30.

Absolutus. Inv. 1, 11, *absoluta* constitutio est, quæ ipsa in se continet juris et injuriæ quæstionem. Or. 111, 49, *absoluta* conversio, plena periodus omnibus partibus, etc. Part. Or. 26, *causa absoluta*, est conficiens sine alterius adjumento. †Planc. 31, *absoluta*

sunt preces tuæ, i. e. nil amplius valent. Sed Græv. cum Manutio malebat *absoluta*.

Absorbeo. Sext. 6, tribunatus *absorbet* orationem meam, i. e. non sinit me de ceteris rebus loqui. Brut. 81, *absorbuit* eum æstus gloriæ, i. e. transversum egit, ad consilia prava et violenta impulit. Phil. 11, 27; Leg. 14, 4.

Abstergo°, de Sen. 2, *abstergere* dolorem.

Abstineo°. ad Div. vii, 26, *abstinere* manus a tutela.

Abstraho°. Orat. 40, a sollicitudine *abstrahere*.

Abstrusus°. pro Dom. 25, *abstrusse* insidias.

Absum. Sull. 5, *abesse* alicui, i. e. non defendere causam ejus. † de Rep. vi, 6, *absens* est, non petens magistratum. Nam Africanus, de quo ibi sermo, interfuit comitiis istis, sed non petiit. Vid. Pigh. ad a. dcxix; et Drakenb. ad Liv. iv, 42, 1; x, 22, 9. † Or. 68, tantum *abstet*, ne enervetur oratio, ut, etc. Vide etiam Verr. iv, 28; Planc. 27; Att. 1, 1; Att. v, 17; ad Div. iv, 3; Phil. x, 7; Or. 1, 60; Leg. 11, 5; Brut. 80.

Absurdus. de Div. 1, 9, *absurdus* sonus, de raris. Or. 11, 20, de oratore malo. Acad. iv, 32; Sull. 20; Rosc. C. 7.

Abundans°. Off. 1, 48, vir *abundans* bellicis laudibus.

Abundanter. Or. 11, 35; 111, 14, *abundanter* dicere, i. e. copiose. Top. 10, aliis disputationibus *abundantius* occurrunt, aliis angustius.

Abundo°. Cluent. 33, mulier *abundat* audacia.

Abusus. Top. 3, usus, non *abusus*, legatus est; quo rea consumitur, ut vinum, oleum.

Abuti, in bonam partem. Verr. v, 43 extr. In malam partem, Lig. 1; Nat. D. 1, 65; Nat. D. 11, 15; Verr. v, 43; ad Div. ix, 6.

Ac, ad Div. xv, 11; Att. vii, 13, post *quum*, pro: *tum*. † Sequentè vocali, aut alia litera durins sonante. Mil. 12, *ac* instrumentum. Sed Burm.

cibus, qui innocentem et indignum condemnant. Phil. xii, 11, *cujus acerbitas morum immanitasque naturæ.*

Acerbus, eleganter de eo, qui in exigendo labore, usura, mercede, aut alia quacumque re nimis durus est, nihil peque de tempore, neque de re remittit. Att. vi, 1, *acerbissimi fœneratores.* Balb. 5, *acerbissima diligentia.* v. in *acerbe*. † *crudelis.* Verr. v, 58, mors *acerba.* Cluent. 15, *acerba natura.* Prov. Cons. 14, *res acerbe*, i. e. nondum plane compositæ et pacatæ. Vide Her. iv, 47; de Sen. 15; Nat. D. iii, 51; de Am. 24; Planc. 17; Mur. 41; Att. x, 7.

Acerca, Leg. ii, 24, est thuribulum.

Acerualis. de Div. ii, 4, soriten interpretatur *acervalem.*

Aceruatim. Or. 25, *acervatim* multa frequentare, sc. in eadem complexione verborum. Est generis dicendi ampli et magnifici.

*Acervus**. Acad. pr. ii, 16, soritas hos vocant qui acervum efficiunt uno grano.

*Acius**. Or. 13, de forensibus exercitiis in aciem venire.

Acipenser. Fin. ii, 8, etc., genus piscis, quod in deliciis Rom. erat, magnoque pretio vendebatur. De eo multa intt. Horat. ii, 2, 47; Salmas. ad Solin. p. 940. Add. Plin. ix, 17.

Acquiesco, gaudeo, delector. Mil. 37, qui morte ejus *acquiescunt.* de Am. 27, senes adolescentum caritate *acquiescunt.* Nat. D. ii, 52; Or. ii, 71; Fin. i, 16; ad Div. iv, 6; Acad. ii, 46; Or. 59.

Acquirero. Catil. ii, 8, de possessione detrudere, *acquirero* ad fidem.

Acratophorum, Fin. iii, 4, genus vasis vinarii, cujus mentio etiam ap. Varr. R. R. i, 85. v. Pollux, vi, 6.

Aerodula, de Div. i, 8, est ulula, ut ostendit Salmas. ad Solin., p. m. 972 B. Alii ranam putant.

Aericulus. Tusc. iii, 17, *aericulus* senex Zeno; qui facile irascebatur.

Acrimonia. Act. i, in Verr. 17, *acrimonia* patris ad resistendum.

Acritor. Att. x, 16, *acerrime* ad servare consilium; diligentissime tegere.

Acroamata, sunt homines, qui cantu, diotis, exhilarant convivas, etc. Iis corollaria data in convivii patet ex Verr. iv, 22. Mentio eorum Sext. 54, ubi v. Manut.; Arch. 9. Cf. Suet. Aug. 74, ubi v. Excursum Ernest.

Acroasis. Att. xv, 17, in *acroasi*, h. e. in cœtu hominum doctorum, ubi nihil dici debet, nisi quod elegans et elaboratum sit.

Acta commemorantur inter instrumenta voluptatis, propter earum amœnitatem. Verr. v, 12, 25, 31, 36; Cœl. 15; Att. xiv, 8.

Actio. Magistratum *actiones* sunt, aut leges, ad populum latæ, aut SCta, que iis referentibus ad senatum facta sunt. Hoc sensu commemorantur *actiones* tribunitiæ, consulares, etc. v. c. ad Div. i, 9; Dom. 9, 13. Senatorum autem *actiones* sunt sententiæ in senatu dictæ, in quas SCta facta sunt, aut quibus impugnare aliquid, vel impedire conantur: unde etiam orationes sic dicuntur, quibus populo lex vel suadet, vel dissuadet. Talis est *actio* Ciceronis ad Div. x, 28. † In sensu forensi *actio* est 1) accusatoris, vel petitoris, qui ex lege in aliquem agit, accusando, petendo. Rosc. Com. 12, integram *actionem* alicui relinquere. Cœc. 11, quæro, sitne hujus rei *actio* nonnulla. Hinc prætor dicitur, *actionem* dare, v. c. Verr. ii, 27, quum permittit accusatori vel petitori in aliquem ex lege aliqua agere. Cœcil. 5, civibus quum sunt ereptæ pecuniæ, civili fere *actiones* repetuntur, i. e. ea, qua civis utitur in eum, qui pecunias eripuit, et est juris civilis vel privati. Cf. de utroque genere actionum Salmas. de Mod. usur., cap. 3, p. 108 sqq. 2) est formula, qua actor utitur in intendenda reo lite, quæ a Jctis fere petebatur. Cæcin. 3, qua *actiones* illum uti velit. ad Att. vi, 1, Ca. Flaviium scribam *actiones* composuisse. Cf. Top. 17; Orat. i, 36, 41. Non multum di-

versæ fuere *actiones* Hostilianæ etc., de quibus v. Ind. Hist. 3) quum *actio* prima, altera, tertia commemoratur, ut Verr. 1, 30, 11; Act. 1 in Verr. 18, etc., significatur, quoties ea causa ad iudices tota acta sit. Sic, duæ sunt actiones in Verrem, quarum in prima solis testibus usus est Cicero, altera perpetua oratione: quanquam altera actio illa Verrina scripta tantum est. † Quid apud rhetores sit actio, notum est; ea memoratur, Or. III, 26: consumere et exhaurire *actionem*, i. e. ab initio statim nimis vehementem esse, ut ad finem actio durare non possit. Cf. Tusc. IV, 19; Deiot. 2.

Actor, est in sensu forensi is, qui alterius nomine accusat, aut petit, h. e. lege in aliquem agit, v. c. in Cœcil. 1. † in scena autem histriones. ad Q. fr. 1, 1, *actores* industrii, in Cœcil. 15, *actores* secundarum aut tertiarum partium. Hinc bellum illud, Or. III, 56, oratores sunt veritatis ipsius actores, — imitatores veritatis, histriones.

Actuaria, sc. navis. Att. v, 9, et actuariolum, 2, 11, etc. Inde dictum hoc genus, ut ait Nonius, quod celeriter agi remis possent. Duo autem erant earum navium genera, minus et majus, de quibus v. Scheffer. de Re Nav. II, 2.

Actuosus, Or. III, 26, cum vehemente actione oratoris.

Actuosus. Orat. 36, *actuosa* pars orationis, est ea, quæ in *actibus* versatur. Nat. D. 1, 40, virtus est *actuosa*: opponitur otioso.

Actus, proprio sensu, de Rep. II, 40, levi admonitu, non actu, inflectit feram. † E scena petita locutio, Verr. 1, 12, *actus* primus vitæ. Marcell. 9, hic restat *actus*.

*Aculeatus**, subtilis. Acad. II, 24, aculeata *sophismata*.

Aculeus. Cluent. 55, *aculeus* veritatis: de iudicibus. Att. 1, 18, *aculei* sollicitudinum. Sull. 16, noli excusos *aculeos* orationis meæ arbitrari. Or. III, 54, *aculeos* relinquere in menti-

bus: de oratore, qui ea dicit, quæ descendunt in animos, quæ urunt homines, neque sinunt quiescere, donec faciant ea, quæ suavit orator. Flacc. 17, *aculeum* dimittere. † Fallaces conclusivunculæ, *sophismata*, Acad. II, 31; hinc, ibid. 24, contorta et *aculeata* *sophismata*. † insectorum stimulus; Fin. v, 15; Tusc. II, 22, † de jocis; Brut. 47; Planc. 24; Q. Fr. II, 1.

Acumen. Dialecticorum *sophismata* dicuntur *acumina*. Or. II, 38. † Or. II, 29, *acumen* orationis est subtilitas, qua in explicando et ratiocinando orator utitur. † Nat. D. II, 3; de Div. II, 36, auspicia ex *acuminibus*, quæ sint, satis non constat. Davinius nos ablegat ad Scaligerum ad Festum in *Perœnnia*. Ibi nil est præter locum Ciceronis. Sententias et conjecturas suppeditabant auctores laudati in Lexico Fabri, in v. *acumen*. † subtilitas ingenii, ad Div. xv, 4; Heusingerus optime tribuit electricis phænomenis. Cf. Liv. xxII, 1; XLIII, 13. Orat. II, 29, 38; Or. 31. † subtilitas in disputando. Or. II, 38, *acumen* Hyperidis.

Acuo, impello, cohortor. ad Div. xv, 21, in *acuendo* plurimum valet. Cf. Off. III, 1; Or. 41; Ligar. 3. † exercitatione, aut alia ratione aliquid augere, melius reddere. Or. III, 30, *acuere* linguam. ibid. 1, 20, intelligendi prudentiam *acuere*. Cf. ibid. 25. † cautionem reddere, monendo, etc. Rosc. A. 38, illum *acuere*, hos fallere. † intendere ingenii, prudentiæ nervos. Att. II, 7, *acuere* me ad exagitantam hanc ejus legationem.

Acus. Mil. 24, vulnus, quod *acu* punctum videretur, etc. Tranalate, pr. Scauro, 1, fragm. nov., nec *acu* quædam onucleata argumenta conquiram.

Acute. ad Div. xv, 21, *acute* movebatur, i. e. insigni ingenio erat, crebris et acutis sententiis abundabat. Or. 1, 21, *acute* dicere, refertur ad sententias, et est philosophorum.

Acutulus, Nat. D. III, 7, Zenonis *acutulus* conclusiones, i. e. contortæ, exiles, etc. quæ quum audiuntur,

nihil contra dici posse videtur, ceterum animum non movent. v. Tusc. v, 5.

Acutus. Or. 1, 25, *acutus* ad excogitandum, i. e. solers, celer, subtilis. Att. xii, 37, ingenium *acutius*. Vide Nat. D. 1, 16; Or. 1, 25; Or. 1, 51; Brut. 27, 57; Or. 1, 59.

Ad, eleganter cum adjectivis, v. c. Nat. D. 11, 63, *ad* rationem solertiamque præstantior. Dom. 32, illustrius *ad* laudem. Catil. 1, 5, quod est lenius *ad* severitatem. ad Div. 111, 11, viri insignis *ad* laudem. Leg. 11, 14, *ad* veritatem admirabile. Catil. 111, 4, annus fatalis *ad* interitum. Item cum substantivis: Tusc. 111, 5, mentis *ad* omnia capacitas. † in comparatione. Leg. 1, 2, nihil ad Cælum, etc. † in. ad Div. xi, 18, *ad* omnia templa supplicatio. Verr. 1, 1, adesse *ad* iudicium. † apud. Att. x, 4, fuit *ad* me diu. † erga. Rosc. A. 40, *ad* alienos tectum esse. † ad Div. x, 8, certans *ad* officia, i. e. officiis. † Att. xvi, 6, *ad* diem solvere, die constituta. † Q. fr. 11, 13, *ad* numerum iudices habere, i. e. numerum justum iudicum. † de Am. 5, non fuisse sapientes *ad* eorum normam. † Quint. 4, quid iis *ad* denarium solveretur, i. e. denariis, si nummi peregrini cum denariis compararentur. De re vid. Gron., Pec. Vet. 111, 10. † contra. ad Div. 11, 16, animus obduruit *ad* dolorem novum. † quantum ad. Cluent. 70, nihil *ad* similitudinem hominis præter formam reservavit. † circiter. Cluent. 40, annos *ad* quinquaginta natus. v. Gronov. de Pec. Vet. 1, 7. † Fat. 2, ponere, *ad* quod te audiam, i. e. de quo. † HS 1000 *ad* libellam sibi deberi: neque plus, neque minus, quam 1000, ut nec libella deat, neo superet.

Adæquo. Q. fr. 11, 6, senatorum urna copiose absolvit, equitum *adæquavit*; i. e. pares absolventium et condemnantium sententias habuit.

Addicere, in auctionibus et emtionibus est ei tradere rem, qui ceteros licitatores vicit, Verr. 1, 55. Nummo

addicere, Rabir. Post. 17, vulgo de his venditionibus dicebant, quæ instar donationis essent, ut ostendit Salmas. de Usur. c. 13, p. 360. † de debitoribus, qui quum solvere non possunt, creditori traduntur. Sext. 17; de creditore, quum debitor pecunia consequitur, ut ei solvere ne cogatur, Pison. 35. Hinc Quint. 30, cupiditati *addicere* aliquem, est condemnare, pro lubricine petitoris aut accusatoris. Sen. p. Red. 7, *addicere* fortunas civis optime meriti, sc. libidini Clodii, potestati ejus permittere, ut ea sunt in potestate nostra, quæ a nobis emta sunt, aut potius, ut est debitor iudicio nobis addictus. De quo genere addictorum v. Salmas. Mod. usur. c. 18.

Addictio. Act. 1, in Verr. 4, *addictio* bonorum; quum iudex petitori ejus bona possidenda tradit, unde petitur.

Addictus. Rosc. Com. 14, *addictus* erat tibi, h. e. condemnatus, ut tibi solveret pecuniam, quam petieras. Flacc. 20, quum iudicatum non faceret, *addictus* Hermippo, et ab hoc ductus est. ad Div. vii, 24, *addictus* Hipponacteo præconio, h. e. infamiae *addictus* traditusque est, Calvo quasi præcone, eoque ejusmodi, qualis Hipponax fuit, qui Anthernum et Bupalum veribus suis infamiae tradidit. Verr. 11, 32, pretio *addictam* habere fidem, i. e. corruptum esse. Phil. 11, 21, vendita atque *addicta* sententia.

Addubitatus. Off. 1, 24, res *addubitata*: pro incerta habita, et propterea ommissa.

Adducere. rei dicuntur adduci, sc. in iudicium. v. Act. 1 in Verr. 2. † Verr. 111, 61, *adduci* in sermonem et vituperationem. † de arcu, quum intenditur, de Div. 1, 54; item eodem modo de tormentis et balistis. Tusc. 11, 24. — * *Adduci*, nempe in aliam sententiam. de Rep. 1, 39, *adducor*, et propemodum assentior.

Adæo. Sen. p. Red. 9, in jus *adire*.

Adæo. adv. pro: scilicet. ad Div. viii, 15, *adæo*, quod Intemelii in armis sunt.

Adeps. Cat. III, 7, Cassii *adeps*, de homine molli et ignavo.

Adesus. Quint. 22, *adepsa* pecunia, consumpta : opponitur abundantia.

Adhæreo. Ad Div. VIII, 5, in incili omnia *adhæserunt*, vid. *Ineile*. † Vatin. 5, extremus *adhæsit* : vix ultimus quæstor factus est.

Adhærescere. Or. 1, 25, *adhærescere* iustitiæ. † *adhærescere* dicuntur, quæ vim eam habent, quam volebamus : sumtum genus a facibus jactis in urbes, munimenta ; item, a telis. Or. II, 55, *adhærescit* argumentum. Cf. Dom. 24, 5. † oratio dicitur *adhærescere* (uti aqua, quum in flumine ad saxum aut aliam injectam rem offendit), quum aspera est, hiulca, non leniter fluens. Brut. 79, 93. † orator autem *adhærescit*, quum lingua non est satis soluta et incitata. Brut. 93. † in memoria manere. Or. 1, 61, fastidiis *adhærescunt*. † de iis, qui ad aliquem doctorem se ita conferunt, ut in omnibus sequantur eum. Acad. II, 3. † convenire, consentaneum esse. Or. III, 10, non ad id genus *adhærescit*. † Sext. 8, *adhærescere* ad columnam. v. *columna*.

Adhæsivatio. Fin. 1, 6, *adhæsivationes* atomorum.

Adhamare°. Appetere. Nov. fragm. honores *adhamaverunt* (alii legunt *adamaverunt*).

Adhibeo, elliptice, ut intell. in consilium, Phil. V, 9 ; ad Div. XI, 7. † ad Q. fr. I, 1, sic se *adhibere* in tanta potestate, i. e. gerere. † Cluent. 52, *adhiberi* ad leges dicuntur patrôni causarum, a quibus postulatur, ut ex legibus causam defendant. † Arch. 3, qui aures *adhibere* posset, h. e. audire versus, et de iis iudicare. † Nat. D. 1, 2, diis cultum, preces *adhibere*. ad Div. XIII, 6, officium, quod *adhibet* erga illos.

Adhincio. Pis. 18, Piso dicitur *adhincio* ad orationem Epicurei, qui voluptatem summum bonorum dixerat.

Adhuc. de Rep. III, 21, qui *adhuc*

voluntate nobis obediunt. Plenius, ibid. II, 20, usque *adhuc*.

Adigo. Top. 10, *adigere* arbitrum finibus reg. v. *arbiter*. † postulare, cogere. Att. X, 9, *adigit* ita Postumia.

Adjicio. Verr. II, 15, *adjicere* oculum alicui rei : cupidum ejus fieri. Nat. D. II, 57, *adjicere* voces auribus : auditæ ; quæ acciderunt ad aures.

Adipatus, de dictione, opponitur eleganti et politæ. Orat. 8.

Aditus. Manil. 1, *aditus* laudis dicuntur Rostra, ex quibus ad populum agitur : quia ibi laudem popularem consequi licet. Dom. 1, *aditum* ad aures habere. Or. 15, *aditus* ad causam (cf. Sull. 2), est in oratione, quum de ipsa causa dicere incipimus. Dom. 47, dare religioni *aditum*, i. e. superstitionis genus probando facere, ut usurpari ab aliis possit, et in usum consuetudinemque venire. Att. VI, 2, *aditus* ad me minime provinciales ; non quales esse in provinciis apud prætores solent, nempe per cubicularium.

Adjudicare causam alicui. Or. II, 29.

Adjumentum°, Her. III, 5 ; Or. 1, 7. *Adjunctio*, conditio, exceptio. Inv. II, 57. † oratoria, quædam exornatio. Her. IV, 27.

Adjunctor Galliæ, ad Att. VIII, 3. *Adjunctus*. Cluent. 10, quæ *adjunctiora* huic causæ sunt.

Adjunctum, vox dialectica, de qua vid. Top. 11.

Adjungere, dialecticum verbum est. Tusc. V, 25, sequentia *adjungere*, i. e. quid ex quoque consequatur, videre, vel docere, item definitionem *adjungere* ad factum : vulgo, applicare. Inv. II, 17. † Acad. I, 11, *adjungebat* non omnibus visis fidem. † Rosc. A. 31, suspicionem ad prædam *adjungere* : de iis suspicari, qui prædam habent. † Cæcil. 4, Marcellorum nomini tota provincia *adjuncta* est : in eorum patrocinio est. Cf. Off. 1, 3 ; Nat. D. II, 35 ; de Amic. 14 ; ad Div. XII, 16 ; Inv. II, 17.

Adjuro°. Att. 11, 10; Q. Fr. 11, 7.

Adjutor°. Off. 111, 33, Epicurus ad-
jutor auctorque sententiæ.

Adjuvo°. Or. 11, 47, Marius maerorem orationis meæ lacrymis adjuvit.

Admiculum°. Nat. D. 11, 47. Fulcimentum arborum. † *Figurate* Off. 111, 7.

Administer victus, pro: *minister*.
Rosc. A. 28. Verr. 11, 54; Quint. 25;
Leg. 111, 43.

Administrare pro: *ministrare*. Verr.
7, 4.

Administratio°. Ad Div. 1, 9, omni
actione atque administratione reipublice
floruissemus. Vide Nat. D. 1,
2; Off. 11, 12; ad Quint. fr. 1, 1.

Administrator, Tusc. 7, 22, edd.
vett. pro *minister*.

Admirabilis, in partem deteriorem.
Fat. 38; Or. 1, 2; Att. 11, 15. Phil.
111, 7, *admirabilis* impudentia. † *Admi-
rabilia*, Fin. 14, 27, ἀπαράξια stoica.

Admirabilitas°. Off. 11, 11, admira-
bilitatem facere, i. e. admirationem
excitare.

Admirari, in partem deteriorem.
Off. 11, 16, quia has pecuniarum effu-
siones non *admiremur*. Fin. 1, 2, hoc
primum est, in quo *admirer*. Cf. N.
D. 11, 48. Mur. 19, quid *admirer* de
multitudine.

Admiratio°. Or. 3, aliquid admira-
tionis habere.

Admiscari. N. D. 11, 10, aer multo ca-
lore *admixtus* est. Add. *admixtus*. Tusc.
11, 11; Or. 11, 49; Phil. 111, 7; Q. Fr.
111, 1.

Admissarius, intell. equus. Pis. 28,
Piso *admissarius* dicitur propter libi-
dines. vid. Budæus ad Pand. p. m.
293.

Admissum, subst. peccatum, faci-
nus, Partit. Or. 35.

Admitto°. Cæcil. 16, si te semel ad
meas capreas admisero.

Admixtus. Tusc. 1, 29, nihil est in
animis *admixtum*: opponitur simplici.
v. in *simplex*.

Admodum, plane. Brut. 55, litera-
rum *admodum nil* sciebat. † Leg. 111,
11, scis, frater, *admodum* dici. Ver-

bum assentientis. Nam addit Quintus:
Non equidem assentiar. † Phil. 7, 17,
veteres illi *admodum* antiqui.

Admoneo°. Top. 1, 1, admonitushu-
jus æris alieni.

Admonitio°. Or. 11. Quasi lenior ob-
jurgatio.

Admonitum°, præceptum. Or. 2.

Admotio°. Nat. D. 11, 60, admotio
digitorum.

Admoveo. Brut. 54, *admoveo* ora-
tionem sensibus, i. e. facere, ut vim
sentiant auditores. Tusc. 111, 18; Off.
11, 10; Verr. 14, 6.

Admurmuratio, in irrisione. Verr. 14,
12; 7, 16; Q. fr. 11, 1; Pis. 14.

* *Adnare*, de Rep. 11, 4, mari ad-
yehi.

* *Adolescens*, de homine 40 annorum;
in Cæcil. 9, M. Cæcilium *adolecentem*.
Erat autem prætor designatus. Phil. 11,
46, *se adolecentem* vocat, loquens de
consulatu suo. Catil. 1, 8, senatorem
Sextium in senatu *adolecentem* dicit.

Adoptare. Brut. 19, qui hunc mi-
norem Scipionem a Paulo *adoptavit*.

* *Adoptatus*. ad Div. XVI, 21, ad-
ventus *adoptatissimus*, secundum Vic-
torii et Grut. edd.

Adoptio°. Fin. 1, 7, in adoptionem
emancipare.

Adorior°. Aggredior. Sext. 37; Or.
11, 51.

Adpromitto. Rosc. A. 9, quum ita
futurum T. Roscius *adpromitteret*, i.
e. promitteret insuper, quæ Chryso-
gonus promitteret, futura; unde ap.
JCTos *adpromissores*, de quibus v.
Salmas., de Mod. usur., p. 709.

Adrepro. Verr. 111, 68, *adrepere* ad
amicitiam; paulatim se ininuare in
amicitiam, etc.

Adscensus. Planc. 25, multis est in
virtute *adscensus*. Al. aliter legunt.

* *Adscisco*, arrego, vindico. Dom. 36,
adsciscendæ laudis causa potius, quam
criminis depellendi. Sic fere, Or. 1,
19. † Fin. 111, 5, rerum cognitiones—
propter se *adsciscendas* arbitramur. ib.
quæ naturæ primo *adscita* sunt. ibid. v.
7, primum *adscitum*, est vocabulum

philosophiæ stoicæ, quo Cicero utitur de rebus iis, quæ et prima naturæ, principia naturæ, commendatio prima naturæ, dicuntur, h. e. de iis, quas homo primas, et natura appetit, et diligit.

Adscribo. Leg. 1, 6, me quoque *adscribe* fratris sententiæ. Rabir. P. 1, *adscribat* ad suum iudicium meam sententiam. Phil. 11, 32, *adscribers* perfidiæ alicujus suam voluntatem. Att. 17, 17; Opt. gen. or. 6; Or. 11, 66; Phil. 11, 13; Q. Fr. 1, 1; Tusc. v, 22; Off. 111, 10; Arch. 4; Inv. 1, 49.

Adscriptio, Cæcin. 33, significat id, quod adscriptum est, ut exceptio.

Adscriptitius. N. D. 111, 15, novi et *adscriptitii* cives.

Adscriptor. Sen. p. Red. 4, *adscriptor* in me restituendo, i. e. qui auctori restitutionis meæ assensus est. Agr. 11, 9, *adscriptores* legis, sunt approbatores e collegio tribunitio, qui una cum Bullo ferendam statuerant.

Adsperso. ad Div. vi, 6, leviter *adspersus*, i. e. perstrictus. Cæcin. 6, *adspersere* sextulam alicui, i. e. dare, de re parva. Q. fr. 11, 10, epistola hoc *adpersit* molestiæ. Planc. 12; ad Div. vi, 6; Vatin. 6; Cæcin. 6; Mur. 31; de Div. 1, 13; Her. 14, 49.

Adspiratio. Nat. D. 11, 33, *adspiratio* aeris: emissio aeris e pulmonibus et ore, ut capit etiam Heins. ad Virg. Æn. 2, 291. Sic *adflatus* dicitur, Ovid. Her. 12, 44. v. et in *adspiro*.

Adspiro, pervenio, accedo. Tuscul. v, 5, in equuleum non *adspirat* vita beata. Sull. 18, qui tum dicat *adspirasse* in campum Sullam. Cf. Pis. 5. † N. D. 11, 55, pulmones se contrahunt *adspirantes*, i. e. aera emittentes.

Adstipulator, Pison. 9; Quint. 18. Est autem *adstipulator*, qui in re præsentis est, et una idem pro eodem stipulatur, quum quis sibi stipulatur aliquid. v. Salmas., Mod. usur. p. 709, 710. † Acad. 11, 21, stoicorum *adstipulator* Antiochus. Metaphorice.

Adstitus. Her. 111, 20, reum — *adstituemus*. Plautina vox.

Adstrictus. Brut. 31, *adstrictior* oratio stoicorum, i. e. concisior. Or. 1, 16, numeris *adstrictior* poeta oratore.

Adstringo. Att. x, 6, pater nimis indulgens, quidquid ego *adstrinxi*, relaxat. Quint. 5, *adstringere* aliquem suis conditionibus, i. e. facere, ut condiciones accipere cogatur. Off. 111, 32, fraus *adstringit* perjurium, non dissolvit, i. e. auget. Planc. 30, officii servitatem *adstringere* testimonio sempiterno. Sull. 29, *adstringi* scelere. Sic et Phil. 14, 4. † Tusc. 111, 6, breviter *adstringere* argumenta. Fat. 14, hæc arctius *adstringi* ratio non potest, i. e. valentius.

Adsuofacere, cum ablat. Or. 111, 10, quorum sermone qui *adsuofacti* erant. Catil. 11, 5, scelerum exercitatione *adsuofactus*. v. Gron. et Duker. ad Liv. xxiv, 48; xlviii, 31, 35.

Adsuetus, cum ablat. Or. 111, 15, homines labore *adsueti*. v. Gron. et Drak. ad Liv. xxxi, 35.

Adsum, de advocatis, et causarum patronis utriusque partis. Verr. 11, 29; Fin. 11, 17. † ad Div. ix, 25, *adesso* ad imperandum, i. e. ut imperanti pareamus.

Adventitius, extrinsecus ad nos perveniens, non nostrum, aut nostro labore partum, etc. Fin. v, 11, adjuvamenta externa et *adventitia*. Manil. 9, *adventitii* multorum regum et nationum copiis. Verr. 14, 37, *adventitium* auxilium. Rab. P. 17, *adventitia* pecunia. Att. 1, 19, pecunia *adventitia* dicitur, quæ ex novis vectigalibus reddit; item, quæ filio aliunde quam e patris hereditate venit. Inv. 11, 21; Or. 111, 33, doctrina *adventitia*, i. e. ab alio populo inventa. Div. 11, 58, visio *adventitia*, a sensibus profecta.

Adventus. ad Div. vi, 20, *adventibus* se offerre, i. e. *adventibus* obviam ire.

Adversaria, sunt libri, in quos sine ordine omnia conjiciuntur; ita dicti, quia tantum in adversa partem scribitur. Rosc. C. 2, nomen in *adversariis* patet: vid. Salmas. de Usur. p. 147.

Adversarius, qui contra nos licetur in auktionibus et emtionibus. Att. xii, 43; xiii, 31.

Adversus. Top. 9, de contrariis: ubi tamen libri variant.

Advertens animum, Inv. ii, 51, transitive cum accus., naufragum quemdam animum *adverterunt*. Sic e msa. Oudendorpius. Cf. Ruhnkenium ad Rutilium de Figuris, p. 77.

Adulatio. N. D. ii, 63, canum tam amans dominorum *adulatio*.

* *Adultus*. Brut. 7, Athenis jam *adultis*. de Rep. ii, 1, nostram rempublicam et nascentem, et crescentem, et *adultam*, et jam firmam atque robustam ostendero.

Adumbrare, pro: inchoare. Fin. v, 22, a natura *adumbrantur*. †* *ingere*. Dom. 30, auctorem meliorem *adumbrare*.

Adumbratus, falsus, fictus. Sull. 18, *adumbratum*—indicium. Fin. v, 24, *adumbrata* opinio. * *adumbrata* dicuntur, quæ speciem alicujus rei habent, neque tamen sunt. Ducta metaphora ex pictoria et statuaria. Tusc. iii, 2, *adumbrata* imago gloriæ. Cœl. 5, non expressa signa, sed *adumbrata* virtutum. Verr. iii, 33, *adumbratus* vir Pippæ, sc. quia Verri uxorem suam permittebat. N. D. i, 27, *adumbrati* dii dicuntur dii Epicurei, quia non corpus habent, sed quasi corpus. † inchoatus. Leg. i, 22, *adumbratæ* intelligentiæ dicuntur, notitiæ innatæ, ἀρλόφισι.

Advocare, est in sensu forensi 1) rogare amicos, ut nobiscum deliberent de re aliqua, in primis de lite, quo sensu *advocati*, Quint. 14, dicuntur. 2) rogare aliquem, ut in consilio nobis adsit: de iudice. Sic Quint. 2, quos tibi, Aquilli, *advocasti*. 3) amicus actoris aut rei dicitur *advocare*, quum convocat, quibuscum de causa deliberet, ut juvare partes amici possit. Cluent. 19, Oppianicus in iudicio Scamandri aderat frequens, *advocabat*, omni studio gratiaque pugnabat.

Advocatio, coetus *advocatorum*. Quint.

14; Rosc. C. 5; Verr. i, 49; Cæcin. 15; Sull. 29, etc. † Certum temporis spatium, quo opus est, ut *advocare* possimus. ad Div. vii, 11, *advocationes* binas postulare.

Advocatus, dicitur amicus, quem vocamus ad nos, ut eum consulamus de controversiis nostris, quique honoris causa in iudicio in subselliis nostris sedet, aut nobiscum in rem presentem venit. vid. Off. i, 10; Quint. 8; Or. ii, 47. † Philipp. i, 7, armatos homines, quos in senatum induxerat Antonius consul, *advocatos* vocat: vellein adesset sine *advocatis*.

Advolare, cum accus., Att. i, 14, *advolat* Rostra Cato.

Adurere, pro: *comburere*, Tusc. v, 27.

Adustus. Att. v, 20, *adustus* incendio Platoriano dicitur, qui in alterius iudicio notam aliquam abstulit, tanquam, qui iudicio de repetundis ex hoc capite legis accusatur: *ad quos ea pecunia pervenerit*. Nisi legendum *ambustus*.

*Ædificator**. Nat. D. i, Univ. i, ædificator mundi.

Ædilis, magistratus municipalis. ad Div. xiiii, 11, hoc anno *ædilem* filium meum fieri volui...is enim est magistratus in nostro municipio.

Ædilitius, Brut. 28, dicitur, qui *ædilis* fuit. † Q. fr. i, 1, vectigal *ædilitiorum*, sc. ludorum; pecunia, quæ in provinciis ad ludos pro *ædilibus* exigebatur. vid. in *vectigal*. Vat. 7; Cluent. 45.

Æger, ægrotus, Att. vi, 1 extr. N. D. ii, 12, *ægr*i et corpore, et animo. ad Div. xiv, 4; Verr. i, 2; Mil. 25.

Ægrimonia, Att. xii, 38, ægritudo.

*Ægritudo**, Tusc. iii, 18, ægritudines facit leniores.

*Ægroto**, Tusc. iv, 37, animus ægro-tat.

*Ægrotus**, Cæcil. 11, ægrotæ ac prope desperatæ reipublicæ.

Æmulus, Verr. v, 31, pro rivali, adultero. Phil. ii, 12.

*Ænigmata**, de Div. 2, somniorum ænigmata.

Æquabilis, qui eandem ubique rationem tenet, semper est idem. Tusc. 11, 27. † *Jus æquabile*, in quo omnes ejusdem conditionis sunt; nihil gratiæ divitiis, etc. tribuitur. Inv. 1, 11, 53. † de genere orationis; Orat. 11, 15, 53, genus dicendi æquabile.

Æquabilitas, jus æquum. Or. 1, 42; 11, 52. de Rep. 1, 34, eaque, quæ appellatur, *æquabilitas*, iniquissima est. † Or. 11, 85, cum *æquabilitate* facere, i. e. *æquabilem* se hominibus præstare.

Æqualitas, de Am. 5, est ea virtus, quæ et civitas dicitur, quum æquo jure cum omnibus vivimus, omnes nobis æquales putamus, nihil nobis præcipuum petimus.

Æqualiter. Orat. 58, *æqualiter* ingredi et constanter dicitur oratio numerosa, quæ non mox fluens et lenis, mox hiulca et aspera est.

Æquare, sortes *æquare*, v. in *sortes*.

Æquus cum. Fin. 14, 24, 27.

Æquilibritas, est Epicureorum *ισορροπία*, N. D. 1, 39. vid. Ind. Gr. in *ισορροπία*.

Æquiparare, pro *æquare*, Tusc. v, 17. Sic et Livius dixit, xxxvii, 55.

Æquus. Verr. 11, 15, *æquo* jure disceptare, h. e. ut iudex nihil adversarii gratia faciat.

Aer, pro homine, quocum consuetudo nulla esse potest, Att. 1, 18. † Acad. 1, 7, *aer*, utamur enim pro Latino, et ignis.

Ærarius. Quint. 4, ratio *æraria*, h. e. ratio pecuniæ diversæ in Gallia et Romæ. † Cluent. 43, in *ærarios* referri, h. e. in ultimam classem, cui adscripti suffragio carebant, et tantum æra tributi loco pendebant. Erat autem hæc nota censoria, quam plebi quidem inprimis, sed interdum tamen etiam senatoribus et equitibus, senatu et ordine equestri motis, inurebant, ut ostendit Gronov. de Pecun. veter. lib. 14, 1, p. 263. Or. 11, 66, ex *ærariis* eximere. † *ærarii* tribuni. v. *tribunus*, et *æratus*.

Ærarium. Att. vii, 21, *ærarium* sanctius, erat, ex quo sumtus ordinarii

non petebantur, sed ad summum reip. tempus reservabatur. v. Manut. ad Att. vii, 15. Cf. Liv. xxvii, 10. — *Ærarii* gradus, pr. Font. 2, fragm. nov.

Æratus, pecuniosus, Att. 1, 16, tribuni non tam *ærati*, quam, ut appellabantur, *ærarii*, i. e. non tam erant ii, qui esse debebant, h. e. qui pecuniam habebant, sed pauperrimi, et in *ærariis* referendi, adeoque faciles ad corrumpendum. † ex *ære* factus. Verr. 14, 26, *lecti ærati*, i. e. *æratis* pedibus. v. Manut. ad h. l.

Æs. Att. 11, 1, *æs* circumforaneum, quod circa forum apud argentarios fœnori datur. Verr. v, 13, *dirui ære*, i. e. solvendo non esse. Sed est elegans locus in hac formula. Nam *ære* diruti, proprie dicuntur, milites, quibus, ignominie causa, stipendium non datur, aut pars stipendii adimitur. v. Sigon. ad Liv. xl, 42; Bûd. ad Pand., 1 p. m. 130. Quia igitur castra aleatoris dixerat, eleganter eum, qui alea everus erat bonis, *ære* dirutum dicit. Phil. xi, 6, *exire ære* alieno. Att. vi, 1, *præ ære* vendere. † Verr. v, 13, *æra* vetera eleganter dicuntur crimina vetera, quorum pœna nondum persoluta est.

Æstimabile, Fin., iii, 6, v. in *æstimatio*.

Æstimatio, Verr. iii, 92, remissior *æstimatio* frumenti. *Æstimatio* fr. dicitur, quum prætores, legati, questores pro frumento, quod in eorum cellam imperatur (v. *colla*, *cibaria*), pecuniam accipiunt ab aratoribus, et quidem tantam, ut ipsis utilis sit, pecuniam accepisse; aratoribus, dedisse. † *æstimatio* pœnæ, Or. 1, 54, est, quam accusator (more Atheniensi) in ipsa accusatione, quam pœnam reus meruerit, *æstimat*. vid. Xenophon. Mem. Socr. 1, 1. † *Æstimatio* litis, Cluent. 16, 41. vid. *lis*. † Hæc autem, ad Div. v, 20, accipere *æstimationem*; xiii, 8, accipere in *æstimationem*, capienda sunt de ratione, qua Julius Cæsar æs alienum, quo laborabat ci-

vitas, dissolvi jussit : cujus hæc vis erat, ut debitores darent creditoribus in solutum prædia, sed non eo pretio, quo tum erant, post bellum Civile, sed eo, quo ante bellum fuerant : unde *æstimatio* pro jactura est, ad Div. ix, 16 ; et *æstimationes* pro prædiis pecuniæ loco acceptis. ad Div. ix, 18, *æstimationes* tuas vendere non potes. Cf. Att. xii, 25. v. Cas. de Bell. Civ. iii, 1. † *æstimationem* Cicero interpretatur stoicorum *ἀξία*; quum dicerent, solam quidem virtutem esse bonum, sed esse tamen præterea res dignas *æstimatione* aliqua, h. e. ut præponerentur aliis, ac sumerentur, tanquam validitudinem rectam, divitias, honores etc. Fin. iii, 10, 6 ; Acad. i, 10 ; Fin. iii, 13.

Æstimo. Fin. iii, 3, magno *æstimanda*. Fin. iv, 23, nonnihil *æstimandum* sit. † *æstimare* frumentum, Pis. 35 ; Verr. i, 38, etc. v. *æstimatio*.

Ætas, pro : *adolescencia*. Off. ii, 15, tua tamen *ætās* incidit in id bellum. Sic interpretatur Broukh. ad Prop. i, 6, 21.

Affectio. Fat. 4, astrorum *affectio*. de Div. ii, 47, cæli *affectio* est, quam vulgo constellationem vocamus. † Top. 18, quem l. vide. † Inv. i, 25, *affectio* est, animi, aut corporis ex tempore, aliqua de causa commutatio, ut lætitia ; cupiditas, morbus, etc. Fin. iii, 20, *affectio* animi, dicitur de naturali illa ratione humani animi, qua bene aliis consulendum, suos amandos putat, solitudinem fugit, etc.

Affecto. Rosc. Am. 48, quod iter *affectet*, videtis, i. e. qua ratione uti velit.

Affectus, us. Tusc. v, 16, qualis cujusque animi *affectus* esset : habitus, affectio, status.

Affectus. Div. ii, 47, quomodo *affecto* cælo, etc. i. e. qua constellatione. v. *affectio*. † *affectum* dicitur de eo, quod cæptum est, et jam ex parte profligatum. Prov. Cons. 8, *affectum* bellum, et pæne confectum. † dicitur etiam, quidquid afflictum, debilita-

tum est, etc. Or. i, 45 ; Verr. iv, 43, ætas *affecta*. Or. iii, 18, *affectus* senectute. Verr. iii, 18, *affecta* Sicilia. ad Div. v, 15, ita *affectum*, ut deletum extinctumque fateare. ibid. 20, nunc sic *affecti* sunt, etc. † de animi perturbationibus. Att. xii, 32, graviter *affectus*. † tractatus. Verr. iv, 67, ut abs te *affecta* est, ita in te animatam videmus. † significat statum rei quemcumque. Fin. i, 11, manus tua sic *affecta*, de manu extensa. Tusc. iii, 9, manus recte *affecta*. Part. Or. 23, quidam animi habitus sic *affecti* et constituti. Top. 2, res, quæ quodammodo *affectæ* sunt ad id, de quo quæritur, i. e. ad eam referuntur aliqua ratione, ei junctæ, ut conjugata genus, simile, differens, contrarium adjunctum, antecedens, etc. Cf. c. 5. † in bonam partem pro *predictus*. Verr. iii, 24, magno animo *affecti*.

Affero. Phil. ii, 7, vim *afferebam* senatui. v. *vis*. Quint. 27, manus *allatas* esse. v. *manus*. Tusc. iii, 31, hic mihi *asserunt* mediocritates. † defero. ad Div. vii, 17, quæ ad te ultro *attulerim*. Flacc. 29 ; Mil. 28 ; Sext. 21 ; Quint. 27 ; Phil. i, 3 ; v, 7.

Afficio, tracto, habeo. Off. i, 25, corpus ita *afficiendum* est, ut obedire consilio rationique possit. † Tusc. ii, 7, dolorem iis verbis *afficias*, quibus Epicurus voluptatem, i. e. appelles. † de perturbatione. Rosc. A. 24, sua quemque amentia *afficit*, h. e. ad furorem redigit. Off. ii, 10, admiratione *afficiantur* ii, qui anteire ceteros virtute putantur. † pro : *ægrotare*. Phil. ix, 1, ita *affectus* erat, i. e. *ægrotabat*.

Affigo. Tusc. iii, 28, huic generi malorum non *affigitur* ea opinio. Sed in Davianiana est *affingitur*, ut est c. 33.

Affingo. Tusc. iii, 33, qui nihil opinione *affingit* : addit, auget.

*Affinis**, Inv. ii, 10 ; Act. I, in Verr. 38.

*Affirmare**, Inv. ii, 17.

Affirmato, jurejurando ; Offic. iii, 29, quod *affirmato* promiseris.

Affirmatio religiosa. Offic. iii, 29.

Afflatus furoris, Or. 11, 46, est *ἄδουσις*. † Nat. D. 11, 66, *afflatus* deorum, dicitur de cura deorum.

Afflictare se, male se habere, ut fit in nimio luctu. Tusc. 111, 32, quum se Alcibiades *afflictaret*. ibid. 27, *afflictari* lamentarique coepisse. † Ar. Resp. 19, *afflictatur* resp.

Afflictatio°, Tusc. 1v, 8.

Afflictor, Pis. 27, verbum novatum a Cicerone ad rotunditatem et concinnitatem orationis.

Afflictus. Quint. 30, ab *afflicta* amicitia transfugere ad florentem, i. e. cum homine *afflicto*. Vide Att. 1, 13; 111, 22; Tusc. 1v, 16; Catil. 11, 2; ad Div. 1x, 11; Phil. 111, 1; Q. Fr. 111, 1. † vexatus, Verr. 111, 91; Flacc. 7; Rab. perd. 9.

Affligere, idem, quod *afflictare*. de Div. 11, 2, nec *affligi* me. † Sext. 41, causam susceptam *affligere*, i. e. prævaricari. † Brut. 12, *affligere* rem vituperando: opponitur, augere rem laudando.

Afflo. Att. xvi, 5, rumoris nescio quid *afflaverat*, i. e. ortum erat.

Afflo°, de Sen. 17, odores afflantur, Verr. 1, 13; Verr. 1v, 49; Arch. 8, aliquid mali afflare.

Affluens, Or. 24, de mediocri genere dicendi. Cf. Sext. 8; Verr. v, 54; Or. 111, 15; Arch. 3; Off. 1, 43.

Affluo. Fm. 1, 12, præteritas voluptates *affluere* patiat, int. ad animum, recordetur. Q. fr. 111, 3, nihil ex istis locis non modo literarum, sed ne rumoris quidem *affluvit*.

Agger°, Phil. x, 5.

Agglutino°, Att. xvi, 6.

Aggredior°. Or. 111, 17; Phil. 111, 10; Cæcin. 25; Or. 11, 44.

Aggrego. ad Div. 1, 9, voluntatem suam ad alicujus dignitatem *aggregare*, h. e. suscipere defensionem dignitatis alicujus.

Agilitas naturæ, Att. 1, 17.

Agito. Att. 1, 19, agraria lex vehementer *agilatur*, auctore Pompeio, h. e. a legislatore vehementer et crebro *agitur* ad populum, ut lex accipiatur.

† vexare, reprehendere, etc., accusando, dicteris, etc. Or. 11, 58, 59; Balb. 25. † *agitari* etiam dicuntur, de quibus crebro deliberatur, ut de Offic. 1, 24, rebus *agitatis*, i. e. exploratis, liberatione facta. Cluent. 32, *agitata* res, sc. in judiciis. † Quint. 2, jactata et *agitata* æquitas, i. e. omni ratione impedierunt, quo minus, quod æquum erat, obtineretur. Verr. 1, 2, *agitari* scelerum penis, i. e. perturbari ita, ut furor consequatur.

Agmen. Or. 1, 34, orationem in medium *agmen* deducere e domestica exercitatione, i. e. in judicio causas dicere.

Agnasco. Or. 1, 57, *agnasendo* testamenta rumpi: si quis post testamentum natus est, ad quem, si nullum testamentum esset, hereditas perveniret, neque testamento est exceptus; quod valet etiam de adoptionibus. v. de variis *agnasendi* modis Caium, Instit. 11, 3, et ibi intt. in Schulting. Jurispr. Antejust. p. 100 sqq.

Agnatio. Leg. 1, 7, *agnationibus* familiarum distinguuntur status, h. e. serie generis, per personas generis virilis, distinguuntur familiæ patriciæ et plebeïæ.

Agnitio, pro *cognitio*. Nat. D. 1, 1.

Agnosco crimen, Rab. P. 6; fateor verum esse. N. D. 11, 38, pro *cognosco*, accurate intelligo.

Agō, dicitur de iis rebus, de quibus actio magistratum, senatorum, accusatorum et petitorum. v. *actio*. Manil. 1; Or. 1, 30; in Cæcil. 5, lege *agere*, i. e. ex lege, permittente lege accusare, vel petere. Or. 1, 38, *agere* in hæreditatem, i. e. petere h. Quint. 9, ex sponione *agere*, sc. causam. Or. 1, 48, etiam JCtus dicitur *agere*, quum actiones suppeditat, si locus sanus est. Mur. 17, *agere* cum populo tanquam ex sygrapha. v. *sygrapha*. Act. 1 in Verr. 12, *agere* de rep. cum populo. de Am. 25, in forum versus *agere* cum populo, i. e. converso ore versus forum, ubi plebs est, quum solerent magistratus honoris causa convertere os ad senatum et comitium. v. intt. ad h. l. ad Div. 1, 9, quæ ego *agebam*, sc. in

senatu. † Brut. 92, *agens* orator dicitur, cujus vehemens est actio, pœne ut histriionum, ut res non narrari, sed agi videatur. † Arch. 7, hæc studia (humanitatis) adolescentiam *agunt*, i. e. subigunt, acunt ingenium adolescentum, quod et *alere* dicitur; unde eodem sensu legitur in edd. nonnullis, *alunt*. Vid. de hac significatione Muret. Var. L. XII, 15. Sic est etiam *agitare* ap. Quintil. I, 10, *agitari* namque animos, et acui ingenia, etc. † Notandæ sunt etiam hæc formulæ: ad Div. III, 6, *agere* forum. v. *forum*. Verr. IV, 66, *agere* spumas in ore. Att. XIV, 9, *agere* rimas. ibid. XIII, 52, *ἰμπερικῶν ἀγέρον*. v. Ind. Gr. Tusc. III, 21, *actum* habebō, quod egeris. Verr. I, 3, *agunt* præcipitem pœnæ civium rom. i. e. conscientia scelerum in cives rom. pœnas ab eo exigit, eum ita furiosum efficit, ut ad insana consilia ruat. † *agere* animam, ad Div. VIII, 13, morti propinquum esse. De qua forma dicendi vid. Gron. ad Sen. Controv. II. † *agere* bellum, Balb. 20.

Agrarii. Catil. IV, 2, Gracchus *agrarios* concitare studuit, i. e. eos, qui agros legibus *agrariis* consequi cupiebant. De *Agrariis* legibus v. Ind. LL.

Agrestis, qui non commovetur his rebus, quibus animus humanus commoveri solet. Arch. 8, *agrestis* animus. † Or. I, 25, *agrestis* motus corporis, reprehenditur in oratore. † Or. II, 3, *agrestes* libri, i. e. jejuni, exiles, non elegantes, de libris rhetoricis. † Orat. 3, *agrestiores* Musæ, dicuntur jurisprudentia et ceteræ artes, quæ non comprehenduntur humanitatis nomine, nec elegantia quidquam, aut suavitatis habent.

Agricola, Deiot. 9, de rege Dejotaro, qui multos agros habebat, e quibus fructus percipiebat.

Agripotæ, Att. XV, ult. sunt *agrarii*. De quibus supra.

Aio. Att. IV, 5; VI, 1, *ain'* tu? h. e. estne, ut dicis? vere ita sentis? Lig. 7, ita quidem *aiebat*: ita multis verbis et gravibus cum eo loquebatur.

Ala. Off. II, 13, quum te alteri *ala* præfecisset. v. *alarii*.

*Alaeris**, Her. II, 19, 31; Inv. II, 53; de Div. I, 35.

*Alacritas**, Tusc. IV, 15; de Div. II, 26; Att. II, 7, XII, 3; ad Div. II, 9.

Alarii. ad Div. II, 17, sunt *ales* equitum ex Italia et provinciis collectæ, quæ singulis legionibus addebantur, loco 30 turmarum, quæ olim ex ordine equestri addebantur. De variis *ales* discrimenibus pro ratione temporis, vid. quem hic laudat Grævius, Schelinum ad Hyginum, p. 66.

Albatus. Vat. 13, veste *alba* indutus, hoc est, qui, ut Livius ait, addidit cretam in vestem, quod et ii, qui honores petebant, faciebant, et qui epulis solemnibus intererant, etc.

Album, tabula *alba*, in qua edicta et alia hujusmodi proponebantur. Or. II, 12, item omnes libelli, tituli proponendi in publico. Salmas., Mod. usur. p. 678.

Alca, de re incerta et a casu pendente. de Div. II, 15, non perspicitis, *alcam* quamdam inesse hostiis deligendis, i. e. fortuitum esse, quibus extis hostia deligatur. Eadem formula usus est Ovidius, A. A. I, 576.

*Aleatorius**, Phil. II, 27.

Alere, potentem reddere. Att. VIII, 8, Pompeius *aluerat* Cæsarem. Att. VII, 5. Illum per decem annos aluimus contra nos. Marcel. 9, vitam tuam posteritas *alct*.

Alias, interdum. de Sen. 15, *alias* — plerumque.

Alienatio. Or. 42, *alienatio* sacrorum (cf. Leg. III, 20), quum nos sacris liberamus, ut aut intereant, aut ad alios transferantur.

*Alienigena**, Deiot. 5; Leg. II, 10.

Alienus. Acad. I, 11, quæ essent *aliena* firmæ assensionis. Fin. V, 11, *alienum* dignitatis. Dom. 27, opponitur propinquo. ad Div. VIII, 12, *alienissimus* mihi. Or. 24, verba *aliena* opponuntur propriis.

Aliquando, jam, Att. I, 4; nisi legendum *tandem*, ut Corrado placebat.

Aliquanto, multo, longe. Verr. I,

54, *ista, qui aliquanto plus cogitasset. Quanto? Decisio facta erat cum ns. Verres autem post accepit DLXX. ad Div. IX, 26 extr. epulamur non modo non contra legem — sed etiam intra legem, et quidem aliquanto. Et sic semper et *aliquanto, et aliquantum* dicitur. v. notam Ernest. ad Sueton. Cæs. 87. Sic et *aliquantum* pro multum. Tusc. v. 6.*

Aliquis. Tusc. III, 18, si vero etiam *aliquid*: per *σὺφνημία*, de re Venera. Similis *σὺφνημία* est in his: si quid ei acciderit; et: si quid acciderit, de morte, clade bellica. † alius quis. Off. I, 7, aut ira, aut *aliqua* perturbatione incitatus. Cf. Or. II, 42, et ibi Pearc. † Reperitur etiam *aliqui* pro *aliquis*. vid. v. c. Acad. II, 26, annularius *aliqui*, et de Rep. I, 44; III, 11.

Aliquispiam, pro: *alius quispiam*, Tusc. III, 9.

Aliter. Tusc. III, 30, *aliter* ferunt, atque ut aliis auctores fuerunt. Sequente et, Att. X, 11; XI, 23.

Alius. Att. XVI, 14, *aliud ex ario* scribere; ut quodque in mentem venit. Phil. II, 53, *alio* die: formula, qua utebantur qui comitia obnuntiatioe dirimebant. Or. 22, eadem res *alio* atque *alio* verbo elata. † diversus, abhorrens. ad Div. II, 2, nec quidquam *aliud* a libertate communi: ubi tamen nonnulli libri omittunt *a*. † pro altero, secundo; ad Quir. p. Red. 5, et ibi Græv. † *alio* in gen. de Div. II, 13, *alio* pecudis. † ad Div. VIII, 1, *aliud* sentire, et loqui, pro et *aliud*. Sic et alibi Cicero dixit, Att. XII, 40, *aliud* — *aliud*, pro partim — partim.

Allegatio. Verr. I, 16, quibus *allegationibus* illam sibi legationem expugnavit.

Allegatus. Q. fr. II, 3, Nerius index edidit ad *allegatos*, etc. Manut. interpretat, præter eos, quos jam ediderat, nominaverat. Quo fere sensu Plin., Pan. 70, hoc senatui *allegandum* putavi, i. e. significandum. Sed dubito, an auri sæculi sit ista notio verbi. Et Nerius unum Sestium ediderat, non plures.

Index Cicer.

F. Junius rectius *allegatos* esse dicit eos, quos vulgo *deputatos* vocant, quibus mandatum sit, adire indicem, et indicia audire. Sc. ad *allegatos* dictum est, ut ad *judices*. v. in *ad*. Sic est etiam Cluent. 13. Vid. inpr. Gron. ad Liv. XXXVI, 11.

Allego. Rosc. Am. 9, *allegat* iis homines nobiles, i. e. submittit ad eos, qui cum iis agant. Publice enim legantur homines, qui inde legati dicuntur; privatim *allegantur*, unde *allegati*.

Allevo, minuo, Inv. I, 42. † Att. VII, 1, *allevaturum* corpus, sc. a febris.

*Allicio**, Inv. II, 52.

Allido. Q. fr. II, 6, *Servius allisus* est, ceteri conciduntur, i. e. in periculum venit, quod evasit; ceteri condemnantur. vid. Gron. ad Senec. Nat. Q. II, 44.

Alligo, dicitur de omnibus rebus, de quibus *obligare* dicitur. Cluent. 56; Rabir. P. 7, lege *alligari*. Cluent. 55, Rabir. P. 6, quæstione nova *alligari*. Rosc. Com. 12, stipulatione *alligari*. Tusc. II, 17, vulnus *alligare*. de Div. I, 54, oculus *alligatus*; quem locum et formam loquendi vindicat Gronov. ad Liv. VII, 24. Cf. ad Sen. ep. 94. Flacc. 17, *alligare* se scelere. Planc. 33, beneficio *alligari*. v. *obligare* † Leg. II, 20, *sacris alligari*, dicuntur, qui sacra hereditate aut quacumque ratione accipiunt. † Or. III, 44, *alligare* verba certa lege versus. † Fin. II, 24, ne sine fructu *alligatus sis*, sc. amico. Cluent. 64, *alligatum* nuptiis haberet in potestate. † Att. VII, 16, *alligari* atque impediri re aliqua. Ibid. II, 18, virtus *alligata*.

Alludo. Nat. D. II, 39, mare terram appetens litoribus *alludit*. v. Gesnerus ad Columell. IV, 20, 2. Orat. I, 56, *alludere* varie, dicitur, qui aliquem variis rationibus aggreditur, ut aut de sententia deducat, aut in suam sententiam adducat.

*Alluo**. Verr. v, 37. De portu Syracusarum.

*Alluvio**. Or. I, 38. Alluvionum jura.

Alus, frigidus. Q. fr. III, 1, nil ἀποδύρναι alsius. Cf. Att. IV, 8.

Alter, in numerando interdum primum, interdum secundum significat. ad Div. XII, 25, *altero* vicesimo die. Manut. Græv. Cortius interpretantur secundo. v. Duker. ad Liv. Epit. 49, init. Off. II, 13, *alteri* alæ, est uni. † pro: *alteruter*, Acad. II, 43.

Altercatio, disputatio, quæ interrogando et respondendo constat, in senatu aut judicio. Gloss. Philox., ἀμειβάσεις λόγος. Particulam hujusmodi altercationis vid. Att. I, 16, Clodium fregi in senatu *altercatione* ejusmodi. Cf. IV, 13; ad Div. I, 2; Brut. 44. † disputatio quæcumque. Nat. D. I, 6, oritur mihi magna de re *altercatio* cum Velleio.

Altercor, de *alternis* actorum interrogationibus et responsionibus in judiciis. Brut. 43, Crassus *altercorando* invenit parem neminem. v. Budæus ad Pandect. p. m. 48.

Alternus. Vat. II, *alterna* consilia rejicere. v. Ind. LL., *Vatinia leo*. Verr. II, 13, *alternæ* civitates. Plano. 15, *alterni* judices. Arch. 10, *alterni* versus, i. e. generis elegiaci. v. Gronov. Diatrib. in Stat. c. 8.

Altitudo. Rabir. P. 16, mentis luminibus officit *altitudo* fortunæ et gloriæ. † Off. I, 25, facilitas et *altitudo* animi, quæ dicitur. Est eadem quæ *βαδύτης* v. Ind. Græc. et ad Tacit. Annal. III, 44.

Altor, Nat. D. II, 54; Flacc. 26

Altus. Mil. 8, mens *alta*, i. e. quæ res humanas contemnit. † Fin. II, 16, ut *altior* interdum fieres. Dicitur debis, quibus ipsa magnitudo rerum, quas dicunt, videtur animi magnitudinem afferre, ita ut, qui audiat, sentire possit. Servius ad Virgil. Æn. VIII, 395, profert e primo ad Brut., si Pompeius non ex *alto* peteret, i. e. multis causis e superiori vita repetitis, ut Cicero in petendo facere solet. vid. Picium ad Virg. l. c. Cf. Nat. D. II, 40; Tusc. III, 6; Phil. IV, 5; de Am. 9; Cluent. 55.

Alumnus. Ad Div. IX, 14. Disciplinæ alicujus *alumnus*. Phil. VII, 3, 14. *Pacis alumnus*.

Alveus, de solio balneari. Her. IV, 10. Cf. Cœl. 28,

Alvus. Nat. D. II, 54. Ibid. III, 22; Cluent. 12.

Amandare, avertere. Nat. D. II, 56, *amandavit* a sensibus.

Amandatio, relegatio, Roso. A. 15.

Amarus, morosus. Att. XIV, 21, *amariorem* me senectus facit; stomachor ad omnia. Att. XVI, 13, via *amara*. Sed Græv. habet *inepta*. Cf. Nat. D. III, 13; Fin. II, 12; Her. IV, 14.

Amator noster, pro: *amico*, Att. I, 20, admirator, Her. IV, 51; Cf. Tusc. IV, 12; Brut. 17.

Ambigo, Cæcilia. 8; Fin. IV, 1.

Ambiguitas. Part. Or. 6; Inv. I, 40.

Ambiguum. Or. II, 24, quæ sit causa *ambigui*: ejus rei, de qua controversia est.

Ambiri, rogari a candidatis. de Rep. I, 31, ferunt suffragia, mandant imperia, magistratus *ambiantur*, rogantur. Sic jam Planc. 4. Phil. XI, 8; Att. IV, 5.

Ambitio, petitio honorum honesta, Or. I, 1; ad Div. VII, 1; Att. I, 1. † pro ambitu. Sull. I. † *ambitio* dicitur de omnibus rebus, quæ aut gratiæ colligendæ causa facimus, aut ut nos gratiosos esse ostendamus apud hos, a quibus petimus aliquid. Verr. II, 55, 40; ad Div. V, 20, tuæ *ambitioni* reservata esse, h. e. tibi relicta, ut gratiam inire ab aliis possis, quibus hoc beneficii tribuas. Brut. 69, *ambitione* labi, sc. in laude, quum laudamus indignos, ut gratiam ineamus. ad Div. XIII, 5, *ambitione* mea, i. e. precibus meis quibus utor, ut, impetratis rebus, gratiosus videar. Cluent. 28, *ambitio* judicum, etc. vid. de hac vi verbi Gron. ad Liv. XLV, 56. † Off. I, 30, in Scipione *ambitio* major, vita tristior. Est *επιπύρνος* quædam et gravitas in cultu et habitu.

Ambitiosus fieri dicuntur, quæ *gratias* causa fiunt. ad Div. XIII, 69. Att. XV,

1, ut concionem non *ambitios* corripere, h. e. non leviter, tacens vitia, ut gratiam a se inire. † quia quæ gratiæ causa facimus, solemus studiosius facere, *ambitios* dicitur etiam pro studiose. ad Div. III, 7, *ambitiosius* facere soleo, quam dignitas mea postulat.

Ambitiosus, qui gratias hominum captat, aut graciosus apud homines magnos videri vult. Cluent. 38; Verr. III, 84; Flacc. 18; Q. fr. 1, 2; ad Div. VI, 6; et ibid. 12, rogationes *ambitiosæ*; quæ fiunt, non quod officium amicitie, propinquitatis postulet, sed ut gratiosos nos esse apud eos ostendamus, quos rogamus, si ab iis rogata impetramus, et simul gratiam ineamus. Att. 1, 18, amicitie nostræ *ambitiosæ* sunt in quodam splendore forensi. ad Div. XIII, 1, homo minime *ambitiosus*, minime in rogando molestus.

Ambitus, crimen quod admittitur, quum minime legitimis modis magistratus impetrare studemus, h. e. iis, quos leges de ambitu prohibent. Q. fr. II, 3, de *ambitu* postulatus est. † Or. III, 48; Brut. 44, etc., verborum *ambitus* est *æpiodes*.

Ambrosia. Or. II, 57, *ambrosia* alendus, dicitur de eo, qui in aliqua re præter ceteros excellit, cujusmodi hominem divinum et deum adeo Latini appellant. v. *deus*.

Ambulatio°. Or. 1, 7. Ambulacrum. Q. fr. III, 1.

Ambulatiuncula°. Att. XIII, 35.

Ambulo°. Att. VIII, 22. De itinere militari.

Ambustus, qui de crimine capitali accusatus vix evasit, et insignem tamen turpitudinem abstulit. Mil. 5; Ar. B. 3. v. Gronov. Diatr. in Statium, c. 33. Sext. 68, sensu proprio; Verr. 1, 27, Hercules *ambustus*.

Amentatus. Or. 1, 57; Brut. 78, *amentata* hasta; ab *amento*, quod est lorum in media hasta, cujus ope majori vi projicitur hasta: unde metaph. *amentatæ* hastæ comparatur crimen, quod ita impingitur alicui, ut facile in eo hæere possit.

Amfractus°. Nat. D. II, 18, 61. v. *Anfr.*
Amictus. Or. II, 2, *amictus* oratoris, est compositio togæ, quum ad dicendum surgit. v. Gesner. ad Plin. ep. II, 3.

Amittere, pro: mittere, dimittere. Tusc. II, 13 ext., *amittere* fortitudinem.

Amor. Att. VI, 1, est mihi in *amoribus*. † Fin. III, 20, *amores* sancti, sunt *amores* pudici, non quicumque, ut Davius interpretatur, sed puerorum pulchrorum, quos licitos esse stoici dicebant. v. Tusc. IV, 35. Nam primo dicit Cicero, sapientem uxorem adjungere, et velle ex ea liberos; hi sunt *amores* casti. Deinde addit: ne *amores* quidem sanctos alienos esse a sapiente arbitrantur.

Amphibolus°. Her. II, 11. Dialecticorum *amphibolus*.

Amphora, mensura, de cujus magnitudine non satis convenit. Volusius Mæcianus et Festus tribuunt 48 sextarios. ad Div. XII, 15, est *amphorum*; quod alii dicunt esse pro *amphorarum* (vid. Manut.); Victorius, formari ab *ἀμφορεύς*. Similiter Plin. H. N. VI, 29, magnitudo navium ad ter millia *amphorum*; ubi vid. Harduin.

Ample dicere, Brut. 55, in genere magnifico et sublimi. Cf. Verr. IV, 27; Att. V, 54; Tusc. V, 9.

Amplector. Tusc. II, 13, quod idem interdum virtutis nomine, *amplectimur*, i. e. exprimimus, significamus. † *amplecti* dicimus eos, quos omni ratione colimus, quibusque studemus. Mil. 27, *amplecti* plebem, quod faciunt populares. Phil. VII, 8, *amplecti* equites. ad Div. IV, 8, *amplecti* nobilitates et dignitates hominum. Q. fr. II, 12, totum aliquem *amplecti*. Flacc. 18, *amplecti* remp. est ambigue dictum; nam est curare remp. eique consulere, et pecuniam publicam ad se rapere. † laudare, probare. Phil. X, 4, *amplecti* virtutem. † Att. XII, 35, cogitationem toto pectore *amplecti*. † Catil. IV, 4, Cæsaris sententia *amplectitur* omnes acerbitates ceterorum sup-

pliorum. † Rosc. Com. 12, quod ego argumentum pluribus verbis *amplecterer*, etc.

Amplexari, laudare, probare. Fin. 11, 9, voluptatem *amplexari* sæpe vehementius. Acad. 1, 9, species, quas mirifice Plato erat *amplexatus*. † defendere. Mur. 58, *amplexari* otium. Fin. 1v, 14; Acad. 1, 9.

Ampliare, Verr. 1, 9, est verbum forense, quod significat, iudices non decernere, sed pronuntiasse *amplius*. (vid. *amplius*); unde *ampliatio*. Formula *ampliandi* erat: Non liquet.

Amplificare rem, Or. 111, 26, Her. 11, 30; 111, 13; est rem dicendo aut majorem, aut deteriorem facere pro consilio oratoris. Hinc:

Amplificatio, Partit. 15, est gravior quædam affirmatio, quæ motu animorum conciliat in dicendo fidem.

Amplitudo animi. Tusc. 11, 26. † hominum *amplitudo*, de qua sæpe Cicero, oritur ex potentia, aut maiestate, aut copiis. v. Inv. 11, 55; Her. 11, 12; Bull. 11, 18.

Amplius. Verr. 1, 29, pronuntiare *amplius*, sc. rem esse cognoscendam et deliberandam. Cf. Brut. 22; Q. Fr. 1, 1; Verr. 1v, 34; Inv. 11, 56; Or. 9; Brut. 68. v. *ampliare*.

Amplus. Brut. 68. De sublimitate oratoris. Oratione satis *amplus* erat.

Amputare. Orat. 51. Infracta et amputata opponuntur aptis et finitis.

An, sequente *nonne*, redundat Arch. 11. Ernest. legit *non*. † Pro: *aut*. de Rep. 1, 12, uno an altero spatio; ibid. 11, 15, Numam Pythagore ipsius discipulum, an certe Pythagoreum.

Anagnostes, servus qui inter cœnandum aliquid legit. Att. 1, 12; ad Div. v, 9.

Anapestus, Or. 56, Aristophaneus, genus versuum, dictum, quod eo usus est in primis Aristophanes. † Or. 56, *anapæsta*. Tusc. 111, 24, illud *anapestum* regis, i. e. carmen *anapesticum*. Defendunt contra Lambinum Davissius ad h. l., et Hemsterhus. ad Lucian. Prometh. t. 1, p. 32.

Anatocismus, usuræ usurarum. Att. v. 21, *anatocismus* anniversarius, quum solvuntur usuræ usurarum, sed earum tantum, quæ singulis annis solutæ sunt pro sorte, non pro usuris. Tanquam si quis accipiat mille florenorum usuram pro sorte, anniversarius *anatocismus* est, quum postero anno, adjectis mille florenis ad caput, capiuntur 50 floreni amplius, 1050; tertio 1100, quarto 1150, etc. Nulla autem usura solvitur anno tertio pro illis 50 florenis, qui ad caput pro usuris usurarum accesserant. Hinc; vi, 3, centesimis, renovato in singulos annos fœnore contentus non fuit. item, ep. 1, centesimæ renovatæ quotannis.

Anceps. Or. 111, 36, *viz* *incipites*, sunt rationes academicorum in utramque partem de re disputandi: Nat. D. 1, 37, *incipites* bestię, sunt geminam naturam habentes. Cf. Off. 1, 3; Inv. 1, 15; Orat. 28; ad Div. v, 12; Her. 1v, 14.

Ancilla. Verr. 111, 4. Fin. 1, 4.

Ancillaris. Tusc. v, 20, ancillari artificio.

Andabata, ad Div. vii, 10, est genus gladiatorum, quod ex equis galea frontem oculosque tectum pugnabat. De quo genere vid. Lips. Saturn. Serzn. 11, 12.

Anfractus. Cluent. 56, vita remota a iudiciorum *anfractu*: est eorum, qui senatores fieri nolunt, ne sibi iudicandum sit. † Leg. 11, 8, *anfractus* annuus, pro anno.

Ango. Att. 1, 15; ibid. 1x, 1, 4.

Anguiculus. de Fin. v, 15.

Angulatus. Nat. D. 1, 14, cornuscula angulata.

Angulus. Nat. D. 11, 18, nihil *angulis* incisum. Cat. 11, 4.

Anguste, tenuiter, exiliter, dialecticorum more. Part. 40, *anguste* disserere, ut dialectici qui appellantur. Brut. 84, *anguste* dicere. Nat. D. 11, 8, *anguste* concludere, de subtilibus et brevibus ratiunculis stoicorum. Mur. 13, nihil est tam *anguste* scriptum: de formulis Jctorum. † Tusc. v, 31, ha-

bere se *angustius*, i. e. pluribus difficultatibus urgeri.

Angustia. Brut. 47, nisi in eas *angustias* petitionis incidisset; quæ sc. fuere temporibus Marianis, quum pauci ad consulatum pervenire possent, quod Marius ei semper imminerebat, etc. † Nat. D. 11, 8, *angustia* conclusionis non facile se tutatur, i. e. subtilitas, brevitatis. v. *anguste*. † Pis. 11, *angustius* pectoris: tribuuntur homini humili, abjecto, tanquam invidio, avaro, etc. sic Her. 11, 27; 14, 43.

Angustus, periculosus, miser. ad Div. x, 16, in rebus tam subitis atque *angustis*. † humilis, abjectus. Fin. 1, 18, homines minuti et *angusti*. † subtilis, exilis, jejunos. Or. 11, 14, *angustæ* disputationes. † Acad. 1, 10, quum ea contraherent, in *angustumque* deducerent, i. e. modum adhibendum dicerent.

Anholatus. Or. 111, 11, *anholata* verba: vitium in pronuntiando.

*Anhelitus**, de Div. 1, 36, vapor a terra emergens.

Anicula, de Div. 11, 15; Nat. D. 1, 34; pr. Scaur. 13, fragm. nov.

*Anilis**. Tusc. 1, 39; de Divin. 11, 60.

Anima. ad Div. viii, 13, Hortensius *animam* agebat: morti proximus erat. Rosc. Com. 8, si tu hos quæstus recipere posses, non eodem tempore et gestum, et *animam* ageres? jocose de homine nimis cupido pecuniæ. † pro vita. Catil. 14, 9, de conjugum ac liberorum vestrorum *anima*. † ad Div. xvi, 14, dicitur pro homine carissimo: vos *animæ* meæ.

Animadversio. Or. 55, notatio naturæ et *animadversio* peperit artem. Or. 11, 34, atque hoc totum est sive artis, sive *animadversionis*, quod quæras. Offic. 1, 29, *animadversio* et diligentia excitanda. Aliter est, Or. 57, effugere *animadversionem*, i. e. ne *animadvertatur* ab audientibus. † Cæcin. 12, actoris notio et *animadversio*, etc. De hoc loco multa sunt disputata, quibus nil expeditum est; quæ vid. in editione nostra. Si verba hæc sunt a Cice-

rone, non capienda sunt ita, ut notio et *animadversio* sit actoris tanquam cognoscentis et *animadvertentis*: prætor enim habet notionem et *animadversionem*, non actor; sed ut vindicandi actoris, et ulciscendi et defendendi juris ejus causa prætor cognoscat, et *animadvertat*. Sic Rosc. Am. 24, parentum pœnæ; Cæc. 29, resp. pœna; Flacc. 38, Lentuli pœna; quam quis luit propter parentes, remp. Lentulum. vid. *punire*, *condemnare*.

*Animadversor**. Off. 1, 41, *animadversores* vitiorum.

Animadverto. ad Div. xi, 27, dignitas tua facit, ut *animadvertatur* quidquid facias: latere non possit, sed in sermones hominum veniat. Rosc. Am. 40; *animadvertens* peccata, i. e. punire, quia puniuntur peccata, quum *animadvertuntur* et cognoscuntur; quum contra, non punire, sit, negligere peccata.

Animabilis natura, Nat. D. 11, 36, est aer.

Animal. contumeliose. Pis. 9, illud funestum animal.

Animalis. Tusc. 1, 17, *animales*, id est *spisabiles*. † aërius. N. D. 111, 14, natura *animalis*. † vivus. Inv. 11, 1, *animale* exemplum.

*Animans**. Nat. D. 1, 14. Ibid. 11, 8, 47.

*Animare**. de Rep. 11. Stellæ divinis animatæ mentibus.

Animatio, de Univ. 10, est ἰψύχωσι.

Animose vivere, Off. 1, 26, *magno animo*. fragm. orat. de Ære alieno Mil. *animose* confidens.

*Animosus**. de Sen. 20, *animosior* soconnectus.

*Animula**, ad Div. 14, 5, mulierculæ *animula*.

Animus, pro: anima. N. D. 11, 6 extr., *animus* spirabilis. † pro: cupiditate. Att. 111, 46, vincere *animum*. Cf. Marcell. 3. † Cluent. 42, *vis animi*, i. e. magnitudo. † superbia, temeritas. in Cæcil. 11, *animos* ejus retardaret. vide librum primum Tusculanarum, et

Acad. II, 43; Off. I, 19; Q. Fr. I, 1; Cluent. 53; Acad. I, 7; Att. V, 20; ad Div. IX, 1; de Div. I, 29; de Sen. 21.

Annales, sunt libri, quibus monumenta solum temporum, locorum, hominum gestarumque rerum continentur. Or. II, 12. *Annales* maximi autem dicebantur, quos Pontifex M. conficiebat, et in album efferebat, etc. ibid. † Att. XII, 24, est etiam, liber *annalis*.

Annecto. Off. I, 4, rebus presentibus *annectit* futuras, i. e. e presentibus colligit futuras. Top. 13, quod *annocum* est; dicitur consequens in enuntiatione conditionali. Inv. I, 18. † adjungo; Nat. D. II, 53; Inv. II, 51; Off. I, 4.

Anniversarius. Ar. R. 15, sacrificia *anniversarii* factitariat. Verr. IV, 39; Nat. D. II, 38.

Annominatio°. Her. IV, 21, oratoria figura.

Annona, pretium frumenti, quod e copia aut paucitate frumenti oritur, quod anno quoque provenit; item ipsum frumentum, quod provenit. Verr. III, 92, ratio frumenti e temporibus et *annona* est consideranda. Ibid. 93, *annona* similla. Dom. 6, *annona* durior. Phil. VIII, per fugia *annona*; in caritate *annona*.

Annolo. OEcon. I, *annotaret*, quid, et quando, et cui dedisset.

Annularius, Acad. II, 26, opifex, qui annulos facit.

Annulus. Proprio sensu. Verr. III, 76, 80; Acad. II, 26; Q. Fr. II, 4. Signum equestris dignitatis est aureus *annulus*, unde, Verr. III, 76, *annulum* invenit, i. e. eques factus est.

Annumero. Rosc. Am. 32, ego in grege *annumeror*. Male hanc formam reprehendit Heins. ad Ovid. Her. XVI, 328. Recte defendit Burmannus. Vide Brut. 57; Opt. Or. 5; Verr. III, 84.

Annuncio°. Att. XII, 1.

Annuo. Nutu significare, velle nos aliquid, quod alias est *innuo*. Quint. 5, simul ac *annuisset*, etc.

Annus. Verr. III, 93, *annus* est in

vilitate. Agr. II, 2; Mil. 9, *annus* suus. Est is, quo cuique per leges *annales* petere magistratum aliquem licet. V. *Annales Leges* in Ind. LL. Nat. D. II, 20, *annus* magnus; qui dicatur, V. ibid. Leg. II, 12, *anni* compositor † ad *annum*, est anno destinato ac definito. Att. V, 2, quem ad *annum* trib. pl. videbam fore.

Annuus. Att. XII, 3, *annua* die solvere. V. *dies*, et Gronov. Obs. I, 16.

Anquiro. Off. I, 3; de Am. 21, 23, et ibi intt. † Off. II, 13, in eum *anquiritur*. Sed Pearcius e Victor. et mss. reposuit *inquiritur*; Davisiusque negabat dici posse *anquirere* in aliquem. Si *anquirere* est *abique quaerere*, aptum est verbum h. I.

Ansa. de Am. 16, *ansas* dare alicui ad reprehendum, i. e. occasionem, materiem, etc. Sext. 10, sermonis *ansas* dare, i. e. in sermones hominum sua culpa Incurrere. † Cæc. 6, *ansam* retinere omnium controversiarum, i. e. facultatem omnium tractandarum, et iis se immiscendi.

Anser°. Rosc. 20.

Anteaquam. ad Div. III, 6, te, *antequam* successum esset, etc. Hic est unus locus, in quo bonæ edd. hanc lectionem habent omnes: in ceteris locis, e quibus vulgo laudatur, fere habent aut ante quam, aut ante quam. Sed ibi quoque ms. ap. Græv. habet ante quam: quod præfert Duker. ad Liv. XXXV, 25.

Antecanem°. Nat. D. II, 46.

Antecedens. Top. 12, locus ex *antecedentibus*, est conclusio e causis, quæ sc. effectum antecedunt. Fat. 5, 11, causæ antecedentes quæ vi sua efficiunt rem necessario. Cf. c. 15.

Antecedo°. Verr. IV, 62, i. e. supero.

Antecello°. De Inv. I, 4.

Anteceptus. Nat. D. I, 16, *antecepta* animo rei informatio; est *ἄρρηψις* Epicurea, notitia insita.

Antecessio. Top. 13, pro causa. Sic Offic. I, 4, *antecessiones* rerum videre, est causas intelligere.

Antedico°. De Div. II, 6.

Anteferre. ad Div. v, 16; consilio aliquid *anteferre*, i. e. præcipere, ante quam veniat, dolorem v. c. minuere, antequam tempus, dies, eum leniat; nam sic quasi antefertur dies.

Antegredior°. Nat. D. 11, 20; Off. 1, 27.

Antelucanus°. Tusc. 1v, 19; Cat. 11, 10.

Antequam devenire, pro *deponitur*. Quint. 17. Sic Ernest. Falso.

Anteoccupatio°. præsumptio. Or. 111, 53.

Antestare, antecellere. de Inv., 11, 1, Crotoniatæ multum omnibus corporis viribus et dignitatibus *antestantur*. de Rep. 111, 13, Pompeius *antestant*. Habet quoque *antestare* Corn. Nep. in Aristid. 1, et Lucret. v, 22.

Antestari. Mil. 25, te tamen, Magne, *antestaretur*, h. e. testem innocentis suæ citaret. E foro petitur verbum. vid. de vi propria locum Horat. Serm. 1, 9, 79, Salmas. ad Jus A. et R. c. 30.

Anteverto°. Mil. 17. præverto itinere.

Anticipatio deorum, Nat. D. 1, 16, est ἀπλῆσι Epicurea, notitia inasita de diis.

Anticipo. Att. 1111, 14, *anticipare* molestiam alicujus.

Antiquare legem. Leg. 111, 17; Off. 11, 21, i. e. non recipere, rejicere. Verbum inde natum, quod in tabella scriptum erat, A. P. i. e. *antiqua* probo.

Antiquitas, de moribus similibus iis, qui apud *antiquos* erant, de candore, fide, etc. Rabir. P. 10. Sext. 3, gravissimæ *antiquitatis* vir. item Partit. 9.

Antiquus. Rosc. Am. 9, *antiqui* homines, i. e. simplices; qui ex suo ingenio alios judicant, et quoniam ipsi honesti sunt, alios etiam tales putant. Quint. 22, *antiqui* officii homo. v. *antiquitas*. † Verr. 1v, 46, *antiquum* opus. Act. 1 in Verr. 5, artificium *antiquum*; de statuis et vasis, in quo genere *antiqui* præstabant artifices eorum temporum. † ad Div. x, 35, nihil *antiquius* judicavi. Div. 1, 15, *antiquior* mihi possessionibus gloria. † prior, dignior.

Verr. v, 14, *antiquior* locus dicendæ sententiæ † superior, sed brevi tempore. Q. Fr. 111, 1, *antiquior* dies erat adscripta. Nam de brevi tempore dici, docet Burm. ad Virg. Æn. 1v, 458. Att. 1x, 9, *antiquissima* epistola est, quæ ante alias scripta est; erat autem paucis diebus ante scripta.

Anxietudo, de Rep. 11, 41, e Nonio, 11, 32. Verbum Attii et Pacuvii.

Aperio, promitto, Att. v, 1, init. † explicare. Or. 33, *aperire* notitiam, sc. communem notionem obscuriorem ad definitionem perspicuam revocare. † Verr. v, 71, locum *aperire* suspicioni. † *aperiri* dicuntur provinciæ, a quo primo exercitus in eas ductus. Manil. 8, Lucullus dicitur Pontum *aperuisse*. vid. de hac forma Broukh. ad Tibull. 1, 3, 36.

Apertus. Cluent. 17, quis *apertior* in iudicium adductus est, sc. reus, de quo magis *apertum* esset. † *apertæ* naves. Verr. v, 40, opponuntur constratis. v. *aphractus*. † N. D. 11, 7, *apertiora* sunt ad reprehendendum, i. e. magis obnoxia reprehensionibus: e ludo gladiatorio petitur est, ubi latus *apertum*, nudum dicitur, quod patet ictibus.

Apeæ, summum ornamentum de Sen. 17, *apeæ* senectutis est auctoritas. † Leg. 1, 1, Tarquinio *apicem* ab aquila impositum. Est pileus utilis, in medio virga eminente. v. Guther. Jur. P. 1, 29.

Aphractus. Att. v, 13, *aphractorum* imbecillitas. Est genus navium, quod opponitur cataphractis, sc. constratis, h. e. iis, quæ tabulis tegebantur, ut in iis stare propugnatores, et in hostem tela tutius mittere possent. De utroque genere vid. Scheff. de Re Nav. 11, 5.

Apis, Off. 1, 44; Tusc. 11, 22.

Apiscor, adipiscor. ad Div. 1v, 5. Leg. 1, 20, cujus *apiscendi* causa. Att. 1111, 22, etc.

Aplustrum, in Arat. v. 55. *Aplustrum*, vel *aplustre* est ornamentum navium in puppi, de quo, post Schefferum de Re Nav. 11, 6, et alios, v. Heins. et Drakenborch. ad Silium, x,

325. Loca, ubi hac forma occurrit, supeditabit Salmas. ad Solin. p. 404.

Apodyterium. vid. Ind. Græc.

*Apologus**, Or. 11, 66; Inv. 1, 17.

Apotheca, cella, ubi reponuntur in futuros usus v. c. vinum, frumentum; Vatin. 5; Philipp. 11, 27.

Apparare. Q. fr. 11, 3, *apparabantur* in Sestium crimina. † preparari. Her. 1, 2, auditor *apparatur* ad audiendum.

Apparatio, Her. 1, 8, comparatio studiosè et curiosè facta, itemque exornatio exquisita. Her. 11, 4; Inv. 1, 18; Off. 11, 16.

Apparatus. Her. 1, 17, *apparata* oratio. ibid., nimium *apparata* verba. Sext. 54; Phil. 1, 15.

*Apparatus**, Belli, Acad. 11, 1; Off. 1, 8; Vat. 13; Or. 23; Phil. 11, 39; ad Div. VII, 1; Nat. D. 1, 8; Brut. 76; Orat. 1, 53.

Apparere, præsentem esse, si quid forte jubeatur, de lictoribus, viatoribus, scribis, etc. Cluent. 53, *apparere* quæstioni, dicuntur scribæ, lictores, etc. Hinc, Leg. 11, 8, *apparere* diis, dicuntur ministri sacrorum. † Phil. 11, 34, ubi merces *apparet*? i. e. ostende quid pro tanta mercede didiceris.

Apparitio. Q. fr. 1, 1, quos vero ex necessariis *apparitionibus*, etc. v. *cohorta prætoris*.

Apparitor, qui apparet magistratui. Verr. 111, 78, ita appellatur Verris scriba.

Appellare, pronuntiare. Brut. 35, *appellandarum* literarum suavitas. † auxilium petere. Quint. 7, *appellatur* tribuni. Verr. 17, 65, *appellatur* prætor. † agere cum aliquo. ad Div. 1, 2, quod singulis *appellandis* rogandisque perspexeram. Verr. 1, 41, *appellat* Annium — docet hominem, quid fieri possit. † de debitoribus. Phil. 11, 29, *appellari* de pecunia. Cf. Quint. 11. † Offic. 1, 25, alii ne *appollentur* quidem, i. e. objurgentur. † rogare, hortari, etc. ad Div. XII, 28, senatus pro tua dignitate *appellaretur*, h. e. senatum hortarer, ut decerneret, quod esset dignitatis tuæ augendæ. vide,

Phil. 11, 29; Flacc. 2; Verr. 1, 41; v. 72; Brut. 35.

Appellatio, provocatio ad trib. pl. auxilii causa. Vatin. 14. † titulus. Att. v, 20, *appellatio* inanis, de titulo imperatoris sine re; pro quo alias nomen. Sic est tamen etiam ap. Suet. Cæs. 77.

Appellator, qui provocat, Verr. 17, 65.

*Appellere**. Att. XIII, 21, de navibus; Verr. 1, 18; v. 28; Or. 11, 37. Rab. Perd. 9, ad philosophiam appellere.

*Appendere**. Opt. g. or. 5, non annumerare, sed tanquam *appendere*. Phil. 11, 57, *appendere* pecunias; vide Rosc. Am. 49.

Appendicula causæ, Rabir. Post. 4, dicitur actio in aliquem ex capite legis de repetundis: ad quem ea pecunia pervenerit; qualis est Rabiriana. Nam quum ex bonis Gabinii non tantum coactum esset, quanti ei lis æstimata erat, agebatur in Rabirium, quasi ad eum pars pecuniæ pervenisset, quam Gabinius a Ptolemæo acceperat.

*Appetere**. Rosc. A. 11, vita ferro atque insidiis appetita.

*Appetitio**. De Div. 1, 23, triplex appetitio solis.

*Appetitus**. De Div. 1, 32; Nat. 11, 47.

*Appietas**. ad Div. 111, 1, jocose de nobilitate Appiorum.

Applicare, conjugere. Fin. 11, 12, ut ad honestatem *applicetur* voluptas, sc. in sententia de summo bono. † de discentibus, qui magistrum delignant. Brut. 93, *applicavi* me ad Molonem, † Or. 1, 39, se ad aliquem quasi patronum *applicare*. v. *applicatio*. Off. 1, 32, se *applicare* ad aliquid; Or. 11, 13; de Amic. 24; Inv. 1, 36; Fin. 17, 3; Brut. 91; Verr. 11, 1.

Applicatio, conjunctio. de Am. 8, *applicatio* animi, cum quodam sensu amandi: de amicitia. † Or. 1, 39, *applicationis* jus. Peregrini vel inquilini, Athenis lege, Romæ consuetudine, sibi deligebant aliquem, quem sibi adoptarent patronum *ἑποράτην*, ad quem ita se, ut clientes Romani, habebant. Jus *applicationis* igitur est, quod habet

patronus in eum hominem, qui se ad eum applicuit, in ejus bona, hereditatem, etc. an possit v. c. ei heres esse, si intestato mortuus sit, necne, etc. Sed plura de hoc dicenda essent.

Apponere, subornare. Verr. 1, 10, calumniatores e sinu suo *apposuit*. ib. 14, 9, etc.

Apporto. Cf. Verr. 5, 48; Verr. 1, 21; Off. 1, 42, adveho; de Sen. 8.

Apposite ad persuasionem, Inv. 1, 5, apte.

Appositus, idoneus, Verr. 1, 11. † Inv. 11, 54, vitium non contrarium, sed *appositum* et propinquum. v. et Att. viii, 7 extr.

Apprehendere. Cluent. 18; de argumentis.

Aprimo, Fin. 111, 9, pro: *apprimo*; sed Davisius et Walkerus malebant, *aprimo*: recte. Est autem, quod paullo post dixit, in prima susceptione. Sic est ibid. 14, 13; v. 15. Cf. Gronov. ad Senec. de Vit. beat. c. 7.

Approbare, confirmare argumentis, Inv. 1, 34; ductum a conductoribus operum publicorum, qui dicuntur *approbare* opus suum, quum est ex lege censoria factum, ut ostendit Gron. ad Sen. N. Q. 11, 16. *Approbari* in sensu academico est probabile videri. Acad. 11, 52, *approbari visus*.

Approbatio assumptionis, Inv. 1, 34, i. e. confirmatio. Alio sensu occurrit, Her. 11, 6.

Approbatum. Inv. 1, 30.

Approinquatio. Phil. 5, 11.

Apricari. Tusc. 5, 32.

Apricatio. de Sen. 16; Att. vii, 11.

Apte. Or. 68, sententia *apte* exposita atque absolute: de numero eo, qui cernitur in vincienda oratione. v. *aptus*.

Aptus. *Aptum* dicitur, quodcumque ex alio pendet. Tusc. 5, 25, causæ aliæ ex aliis *aptæ* et nexæ. Acad. 11, 10, ex qua re una vita omnis *apta* sit. Cæcin. 18, non ex verbis *aptum* pendet jus. Tusc. 5, 12, ex se ipso ei *apta* sunt omnia; de eo, cujus animi tranquillitas non pendet a rebus externis, sed ab internis perpetuisque bonis.

Offic. 111, 29, *apta* pinnis, pro: cui pinnæ *aptæ* sunt, *πτεροισσα*. Sic Virgil. Æn. 11, 242, cælum stellis fulgentibus *aptum*. Add. 14, 482. Sic sæpe etiam Lucretius. † *apta* dicuntur etiam, quæ recte inter se juncta sunt. Or. 52, *apta* oratio, est numerosa, in qua ita *apta* omnia inter se sunt verba, ut numerose cadat. Or. 70, ex *aptis* dissoluta. v. *vincta* oratio; *scopæ* solutæ. † *apta* videntur etiam pro perfectis dici. Nat. D. 11, 18, perfectissimam formam dixerat esse rotundam. Descripta autem sphaeræ ratione, addit: Quo nihil fieri potest *aptius*.

Apud. Or. 1, 49, *apud* se est ruri, sc. in villa sua. Att. 14, 2, *apud* pontifices; Cf. ib. 5, 12; Verr. 11, 20.

Aqua. Acad. 11, 26, Lysippus — non posset. *Aqua* autem in statuis et vasis quum ferreis, tum æneis, colori inservit (et *aqua aquæ* in hoc genere præstat, ut ex Plutarcho ad h. l. demonstrat Petr. Faber. Add. Plin. xxxiv, 14, et ibi Harduinum), adde et duritiæ. Homer Od. 1, 393. Hinc explico locum Virgil. Æn. 111, 91. † *Aquæ* inter voluptatis mollitiæque genera commemorantur, v. c. Cœl. 20, et intelliguntur Baia. † de re Venerea. Cœl. 14, de Clodia: *egone aquam* adduxi, ut ea tu incesto uterere? Att. 1, 16, de eadem: Arpinates *aquas* concupivit. Quem locum tamen de prædio Baiano Marii a M. Crasso appetito ingeniose explicat Tunstallus; Epist. ad Middletonum, p. 32. Cf. Lips. Lect. Ant. 1, 12. † Fin. 11, 22, fundamenta causæ tanquam in *aqua* ponitis; de fundamentis lubricis et infirmis. † Q. fr. 11, 8, in hac causa mihi *aqua* hæret. Unde ducta sit hæc loquendi ratio, v. ap. Salmas. in Solin. p. 717. † *aqua* et igni interdiceret, i. e. in exsilium ejicere, ad Div. 11, 1.

Aquarius, qui *aquas* publicas in urbem deducit, curator *aquæductuum* et *aquarum* publicarum, ad Div. viii, 6; ad quem locum v. Manut. Polenus ad Frontinum de *Aquæduct.*, p. 42, putat esse servos omnes, ad quos per-

tinebat aliquid agere in *aquarum* ductibus. Nisi vero obstat apud Frontinum verbum adjudicare. Sed id ironice capit Polenus. † Vatin. 5, provincia *aquaria*, est Ostiensis, quæ quum obtigisset quæstori Vatinio, propterea acclamabatur a populo, quod libidinibus erat infamis, *aquæ* autem in Venere usus, et *aquam* gerere esset ministri lenonum, ut ait Lampridius in Commodo, c. 2; cuiusmodi homo *aquariolus* dicitur. vid. Casaub. ad Lamprid. l. c. et Lips.

*Aquatilis**. Nat. D. 1, 37. Ibid. 11, 48.

Aquilentus, humidus. N. D. 11, 19, *aquilenta* regio et australis.

Aquila, Proprio sensu. Or. 1, 7. Or. 11, 39, seclusa aliqua *aquila*, dicitur *ars*, a ceterarum artium orbe divulsa et opponitur universo flumini.

Ara, perfugium, asylum. Nat. D. 111, 10, tanquam in *aram* confugitis ad Deum. Verr. 7, 48, *ara* sociorum est lex de repetundis. Verr. 11, 3, *ara legum*. † *aræ* et foci quum junguntur, cave putes, *aras* de templis, foci de ædibus privatis intelligi, ut vulgaris opinio fert, in illo proverbio, pro aris et focis pugnare: quem errorem etiam erravit Dukerus ad Flor. 111, 13, quum eum locus ille docere meliora potuisset, quem frustra tentat. Sed utrumque dicitur de privatis ædibus, in quibus *ara* erat deorum Penatium, patriorum, in impluvio (v. *impluvium*), focus autem in atrio, isque Larium erat. Dom. 40, uniuscujusque vestrum *sedes, aras, focos*, etc. ibid. 41 extr. de domo: hic *aræ*, hic foci, hic dii Penates. Deiot. 3, te amicum et placatum Deiotari *aræ* focique viderunt. Phil. 7111, 3, *templa, Penates, aras, focos*. Nat. D. 111, 40, distinguuntur, *aræ* focique, *templa* et *delubra* deorum, etc. Cf. Sext. 42. Philipp. 11, 30, liberi Cn. Pompeii repetebant deos patrios, *aras, focos, larem suam familiarem*, in qua tu invaseras. v. *penates, lares*. Hinc Plinius, Paneg. 68, *domesticæ aræ* focique. Vidit jam aliqua ex parte, sed obscurius, neque rationem reddidit,

cur sic locuti sint, Curtius ad Sallust. Catil. 52; 3. Breviter, at perspicue dixit Meurs. Auctar. Philol. c. 8. De monumento sepulcri est, Phil. xiv, 13. Cicero dicit milites contactos publicis operibus atque muneribus, eaque extructione, quæ sit ad memoriam æternitatis *ara* virtutis. † Sidus quoddam, Nat. D. 11, 44.

Arars aratro perstringere de Div. 1, 9; Or. 11, 30; Verr. 111, 98. † *exarare*, metendo colligere. Verr. 111, 47; fieri non poterat ut plus quam decem medimna ex jugero *ararent*. Dicuntur, qui agros habent, quibus colendis vitam sustinent, et rem quærent. Verr. 111, 5, 47; de Div. 1, 9; 11, 23; Or. 11, 30.

Arationes dicuntur agri, quos quisque *arat*. Verr. 111, 53, *desertæ arationes*. Phil. 11, 39, *arationes* grandi fœnore, et fructuosæ. Verr. 111, 85, *agricultura*.

Arator, qui *arat*, Verr. 1, 37; 11, 13, 64; 111, 20, etc. Sunt autem *aratores* non solum provinciales, sed etiam cives rom. qui agros publicos colunt, et pro iis decumas solvunt, ut e Verrinis clare patet. Verr. 111, 20, *aratores* diripere. ibid. 27, *summi aratores*, qui magnas *arationes* habent qui amplissimos habent agros.

Aratrum, Rull. 11, 25; Rosc. 18; Phil. 11, 40.

Arbiter est, in sensu forensi, qui aut honoris causa deligitur ab his, qui controversiam habent, aut a prætore datur, ut non quemadmodum iudex e certa formula, quæ definiat, quid et quomodo sit iudicandum, a qua ei discedere non licet, sed ex fide bona, ex æquo et bono, controversiam dirimat. Vid. de discrimine *arbitri* et *judicis*, *arbitrii* et *judicii*, Rosc. Com. 4, 5; Off. 111, 16. Top. 10, *arbitrum* adigere aliquem, est agere, cogere ad *arbitrum*. Cæcin. 7, *arbiter* familiæ erciscundæ, i. e. rei, hereditatis inter coheredes dividendæ. Hinc metaphoricè eleganter Chrysippus, Fat. 17, *arbiter* honorarius inter duas sectas dicitur. † Sed est tamen interdum pro

judice, ut *arbitrium* pro iudicio. Nam Rosc. Am. 39, *arbiter* dicitur iudex mandati, quia etiam in iudicio mandati additur, ex fide bona. † testis. Flacc. 36, decisionis *arbiter* C. Cæc. fuit; i. e. interfuit, eamque factam esse, et quomodo facta sit, testari potest. Hinc Verr. v, 31, ab *arbitris* remotus locus. Off. III, 31, Pomponius surrexit e lectulo remotisque *arbitris* ad se illum jussit venire. Cf. Curtius ad Sallust. Catil. 20, 1.

Arbitratus. Q. fr. II, 4, *arbitratu* suo aliquem condere: ut libet sententia; Or. I, 22; Fin. 21; Att. XVI, 1; Inv. I, 25.

Arbitrium est iudicium ex æquo et bono, ex bona fide. vid. *arbiter*. Rosc. Com. 4, iudicium est pecuniæ certæ, *arbitrium* incertæ. Vid. locum ipsum. Hæc *arbitria* dicuntur honoraria, Rosc. C. 8, quia *arbitris* honoris causa defertur *arbitrium*. Sed est tamen etiam interdum pro iudicio. Nam Quint. 3, *arbitrium* pro socio, est iudicium societatis. Vocatur autem propterea *arbitrium*, quia simile est *arbitrii*. Nam prætor in formula, in quam iudicium dat, addit: ex fide bona. Iudicium autem esse, ex eo patet, quod prætor certam formulam dat, quod in *arbitriis* non fit. † *arbitrium* rei uxoriæ, Off. III, 15; Top. 17, est de dote, post divortium. v. *dies annua, bima, trima*. † Dom. 37; Pison. 9, *arbitria* funeris. Sic lege etiam, Sen. post Red. 7, non *arbitraria*. v. Gron. ad Liv. XI, 9; qui docet *arbitrium* esse pecuniam, quam socii, h. e. publicani solvant pro redimendo jure *monopolii*, quod vocant: ad quem h. l. provocat Grævius. Sed quomodo ad *arbitria* funeris hæc significatio transferenda sit, non ostendit. Hotomannus interpretatur pecuniam vespillonibus datam, aliisque funus juvantibus. *Arbitria* sunt omnes impensæ, quæ in funus fiunt. Ita cepit etiam Gutherius de Jur. Pont. II, 9. Hinc dicuntur his locis de præda, quam cepere ex Ciceronis et patris interitu.

Arbor infelix, C. Rabir. 4, est crux. Cf. Liv. I, 26. Ceterum quæ arbores infelices a Rom. dictæ sint, docet locus notus ap. Macrobi. III, 20. Fin. v, 14; de Div. II, 14.

Arbustus, adjectiv. de Rep. v, 2, agri arvi, et *arbusti*, et pascui. Sic. Plin. x, 29, Larius lacus, amœnus *arbusto* agro.

Arca. Q. fr. II, 12, *arcæ* nostræ fiducia, i. e. pecuniæ. Orat. II, 69; Att. VII, 9. † Mil. 22, servi in *arcas* conjiciantur, ne quis cum iis colloqui possit.

Arcano°. Att. XVI, 3, adverbialiter.

Arcora. Quod vocabulum Cicero usurpavit teste Nonio I, 270. Vid. Fragm.

Arcore, continere, coercere. Ar. R. 3, *arcæ* otii finibus. Tusc. II, 21, vinculis prope et custodiis *arcemus*. Nat. D. II, 54, alvus *arceat*, quod recipit. † Depellere, Mur. 10; Phil. XI, 10; Leg. I, 14; Off. I, 34.

Arcessere, adducere, Rosc. 18; Verr. v, 18. *Arcessi* crimine, Verr. II, 46, int. in iudicium.

Arcessitus. Nat. D. I, 6, ipsius rogatu *arcessituquo*.

Architectari voluptates, Fin. II, 16, excogitare.

Architectura°. Off. I, 42.

Architectus, suctor, inventor. Fin. I, 10; *architectus* beatæ vitæ dicitur Epicurus. Cf. Rosc. A. 45. † sensu proprio, Or. I, 14; Mil. 17; Att. XIV, 3.

Arcto. De Div. I, 27, *arcto* dormire.

Arctim, dubia vox, Att. XII, 44.

Arctophylax°. Sidus cæleste. Nat. D. II, 42.

Arcturus°. Nat. D. II, 42.

Arcula. Att. II, 1, meus liber *arculas* discipulorum Isocratis consumsit, h. e. in eo omnia ornamenta adhibita sunt ex præceptis Isocratorum: *arculas* vocat *μυροθκία ληκίδους*, etc. Off. II, 7, est de scrinio, quo vestes muliebres servantur.

Arcus°. de Sen. II, intentum animum tanquam arcum habebat.

Ardens. Sext. 54, *ardens* tribunatus,

i. e. seditiosus. Att. XIV, 10, *ardentes* in eum literas misit, i. e. vehementes, iracundas. Fin. III, 11, avaritia *ardens*.

Ardere°. Q. fr. II, 14. Res ardet invidia. Att. IX, 4, ardere dolore.

Ardor cæli. Catil. III, 8, visas ab occidente faces *ardoremque* cæli. Nat. D. II, 15, astra quæ oriantur in *ardore* cælesti, qui æther vel cælum nominatur. † incendium. Planc. 40. † stimulus. Cœl. 31, *ardor* mentis ad gloriam. † de vehementiori sensu, ut doloris. Att. XII, 13.

Area scelerum, est in edd. quibusdam, Att. IX, 18. † Locus ubi frumentum trituratur, vide Verr. III, 8. ubi edificatur; vide Q. Fr. II, 5; Att. IV, 1.

Arena°: arenam emere. Rull. II, 27.

Arescere°: Her. II, 31, nihil lacryma citius arecit.

Argentaria est genus negotii, quod in vendendis, h. e. permutandis cum compendio nummis versatur: quod qui exercent, *argentariam* facere dicuntur, Verr. V, 59; Cæcin. 4, ut sagariam facere est sagis vendendis rem quærere. Ab ea dicti *argentarii*, quorum non semel apud Ciceronem mentio, idem cum mensariis, nummulariis, trapezitis, colybiis. Vid. in primis Salmas. de Usur. c. 17; Budæum ad Pand. p. m. 197; Cujac. Obs. X, 14.

Argenteus. Muren. 19, *argentea* scena, i. e. *argento* ornata; ut gemmea vagina, ap. Ovid. Met. est gemmis distincta.

Argentum. Verr. IV, 20, *argentum* bene factum, i. e. pulchra vasa *argentea*. Verr. IV, 22, purum, opponitur cælato, in quo nulla sunt emblemata, s. sigilla: de quo genere vid. Salmas. ad Solin. p. 736. Rosc. Am. 46, v. *cælatus*. Fin. II, 8; Corinthium. v. Ind. Geogr. *Corinthus*.

Argumentari°. ad Her. IV, 35.

Argumentatio, syllogismus. Inv. I, 34, *argumentationis* summa, i. e. propositio major. Sed Partit. 13, est *argumenti* explicatio; et sic pluribus locis. vide primum de inventione librum.

Argumentum, fabulæ genus, de quo Inv. I, 19. Hinc illa phrasis, fabula sine *argumento*, Cœl. 27; literæ sine *argumento*, Att. I, 19. † genus ornamentum, in valvis, etc., quod exhibebat historias, ut in nostris tapetibus fieri solet. Verr. IV, 56. Sic Virgil. Æn. VII, 791. † argumentum rei dubiæ faciens fidem, Her. II, 26; Top. 2; Or. II, 59; Acad. II, 8; de Div. II, 11; Or. II, 38, 53.

Arguo°. Parad. III, 1. Verr. V, 18.

Arguo°. Or. 28. Acad. I, 2. Or. II, 4, *argutissimo* disputare, i. e. dialecticorum more, subtilissime.

Argutiæ digitorum, Or. 18, affectatio in motu digitorum inter dicendum molliori. Sic. Plin. XXXIV, 8, Lysippo tribuit *argutias* operum, in minimis rebus custoditas, v. c. in capillis. Paulo post vocat elegantiam. Add. in *argutus*.

Argutulus: ad Att. XIII, 18, *argutuli* libri dicuntur Academici Ciceronis, argute scripti.

Argutus. *arguta* dicuntur omnia, e quibus *argui*, intelligi aliquid, et colligi potest. Sic Att. VI, 5, *argutissimæ* literæ. de Div. II, 12, exta *argutissima*, quæ opponuntur his, quæ muta dicuntur. v. Heins. ad Silium, I, 138. Leg. I, 9, nam et oculi nimis *arguti*, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur. Sic dixit et Ovid. A. III, 2, 83. Tibullus eodem sensu dixit oculos loquaces, II, 7, ubi v. Broukh. † elaborata arte et polita. Sic Or. 12, ambitus verborum *arguti*, sunt concinni pæne nimis et elaborati; quum v. c. paria paribus respondent, qualia sunt in nobili illa ῥήτοι in Rosciana. Hinc † *argutum* dicitur, quod nimium est in re ceterum bona, ineptum. ad Div. VIII, 1, *arguta* sedulitas. Or. III, 59, *arguta* manus, quæ scenicarum more verba adjuvat. v. *argutiæ*, et Gell. N. A. I, 5.

Aridus. Rosc. A. 27, victus *aridus*, est rusticorum, qui raro cibum sumunt, post quem manus lavandæ sint; unde ipsa vita rustica *arida* dicitur, Quint. 30. Cf. Burmann. ad Quintil.

Inst. Or. II, 3, p. 134; qui vulgarem cibum interpretatur. † Or. II, 38, *aridum* genus orationis, est subtile, jejunum, sine ornamentis et suavitate, quale est dialecticorum et reliquorum, qui artis præcepta tradunt. Sic Seneca sæpe rhetores et declamatores *aridos* vocat, eodem sensu. v. Gron. ad Sen. Contr. 34.

Aries, est machina bellica, qua muri percutiuntur et rumpuntur. Offic. I, 11, quamvis murum *aries* percusserit. v. Lips. Poliorcet. III, 1. Hinc transfertur ad argumenta, et cetera, quibus contra aliquem utimur. † Top. 17, ex quo *aries* ille subjicitur in vestris actionibus. Gennerus ad Varron. R. R. p. 329, putat ductam metaphoram e re rustica, ubi *arietas* capreolos fulciunt: cui etiam verbum subjiciendi favet, ut de ea interpretatione dabitari non possit.

Arietare°. percutere, de Div. I, 22.

Ariolatio°. De Div. I, 31.

Ariolor°. De Div. I, 58.

Ariolor°. Nat. D. I, 29; de Div. I, 2.

Aristolochia. de Div. I, 10, est herba, quæ ex eo nomen invenit, quod parturientes juvet, ut tradit Dioscorides, III, 4. Cf. Salmas. ad Solin. p. 504. Contra serpentum morsus valere, ut tradit Cic. l. c. alii etiam ex veteribus docuerunt, quos laudat ad h. l. Davies.

Arma°. de Sen. 3, arma senectutis artes.

Armamenta, in Arateis, v. 268, instrumenta navium, et alia. v. Græv. ad Flor. IV, 3, 76.

Armamentarium est navale, et locus ubi *armamenta*, arma reponuntur. C. Rabir. 7, ex *armamentariis* pop. R. arma dantur. Or. I, 14, Philo architectus, qui Atheniensibus *armamentarium* fecit, etc.

Armaro°. Cluent. 67, accusatorem armare.

Armarium, est scrinium, locus, in quo vestes, vasa, aurum, libri, pecuniæ reponuntur. Verr. IV, 12; Cluent. 64, etc.

Armatura levis, Phil. x, 6, etc. est velitum, quorum arma erant gladius, hasta et parma: ceterorum militum est gravis *armatura* Lips. de Re Mil. III, 1. de Div. II, 10, levis *armatura* pro ipsis velitibus ponitur.

Armiger°. pro Dom. 5; ad Div. VII, 31.

Armillas, ornamenta militaria; de Rep. IV, ap. Priscian. p. 1220, ed. Putsch., *armillas*, quæ brachialia vocantur. v. Græv. ad Flor. I, 1, 12, ubi docet, eas proprie *viriolas* dictas, et Gron. ad Gell. II, 11.

Arrideo. Opt. g. o. 4, quum adhibiti derideantur; nam si *arrideantur*, esset id ipsum Atticorum: probentur.

Arripio, disco, probro. Rosc. C. 11, quod ipse celeriter *arripuit*, id quum tarde percipi videt. Mur. 30, hæc (stociorum placita) Cato *arripuit*. Nat. D. I, 27, *arripere* rem nullo modo probabilem. de Sen. 18, non cani, non rugæ repente auctoritatem *arripere* possunt. Div. XI, 10, *arripere* omne genus, etc. de cogendis militibus. † accusare. Planc. 23. † accipio; Nat. D. III, 11; de Sen. 21.

Arrisio°. ad Her. I, 6.

Arrodo°. Sext. 33, nocere studeo.

Arrogans°. Insolens. Verr. I, 60; ad Div. v, 4.

Arroganter. ad Div. XI, 15, *arroganter* sustinent, int. hostem, i. e. animose et cum contemptu hostis. Inv. II, 3; Att. VI, 1.

Arrogantia°. Brut. 81; Inv. I, 18; Or. I, 58.

Arrogare°. Brut. 85, sibi nimium tribuere.

Ars. Or. II, 11, ad artem revocare: quod quomodo fiat, ibidem docetur. † *Artes* sæpe, in libris rhetorum, sunt libri de arte dicendi. Sic de Inv. I, 6, *artes antiquæ*, et alibi.

Arterias°. ad Her. III, 12.

Arthriticus°. ad Div. IX, 23.

Articulatim°. de divisionibus logicis. Leg. I, 13.

Articulus. de Sen. 15, *articuli* samentorum, sunt, qui et nodi vocantur,

tem genicula; neque modo in sarmentis, sed etiam in flagellis arborum et culmis. v. Græv. ad h. l. † Quint. 5, in ipso articulo temporis. † articuli orationis. v. Or. II, 88; ad Herenn. IV, 19.

Artifices scenici, Arch. 5, de comædis et tragædis. Egregia observatio est Dukeri ad Liv. XXXIX, 22, *artifices* simpliciter dici de histrionibus: ubi vid. Sed etiam de aurigis est ap. Plin. VII, 53 extr.; et gladiatores *τεχνίται* in Chron. Alexandr., p. 660, ed. Merc. v. Wesseling. ad Diodor. IV, p. 614.

Artificiosus. ad Her. III, 16, artificiosa memoria.

Artificium. Systema, Or. II, 19. † Dolus, ad Div. IX, 16.

Artolaganus, genus placentæ vilioris. ad Div. IX, 20.

* *Arvus*, adject., de Rep. V, 2, agri arvi, et pascui, et arbusti. Jam. Plaut. Trucul. I, 2, 47, non *arvus* hic, sed pascuus est ager.

Arx, princeps, summus. Phil. VIII, 8, ornamentum et *aræ* amicorum. Castellum in urbe Or. II, 67; Pis. 54; Sæpe Roma dicitur arx omnium gentium ut, Cat. IV, 6; Bull. I, 6.

As proprie æneus nummus Rom. qui pendebat libram pondo, et erat ipsa æris libra. Ejus partes hæc sunt: uncia, sextans, quadrans, triens, quincunx, semis, septunx, bessis, dodrans, dextans, deunx, Itaque *as* habet 12 uncias, 6 sextantes, 4 quadrantes, 3 trientes, 2 semisses, unum dextantem, unum dodrantem; unum bessem; unum septuncem, duos quincunces. De unciaë partibus v. in *uncia*. De distributione assis v. Volusium Mæcianum ap. Gronov. de Pec. vet. p. 395. Assium pondus varium fuit. Olim librales erant, in quos cadit definitio supra posita: hujusmodi *assem* exhibere se putat Spanheim., de Usu et Pr. Num. Diss. I, p. 22. Belli Punici I temporibus, propter penuriam pecuniæ, facti sunt sextantarii, h. e. qui sextantem assis libralis æquarent. Bello Punico II unciales, et post, lege

Papiria semiunciales, ut quartam et vicesimam libralis partem æquarent. v. Plin. XXXIII, 5. *Asses* librales intelliguntur æris gravis nomine. v. Perizon. de Ære gravi, p. 25 sqq. Quoniam autem commoditates multas habet in computationibus totius in 12 partes distributio, etiam aliæ res ad assis modum distributæ sunt; in primis hereditates. v. Cæcin. 6; ad Div. XIII, 29. Hæc fronum causa de *asse* addere placuit.

Ascendo. De sonorum gradibus in voce. Or. III, 61.

Ascensio. Brut. 56, quorum quæ fuerit *ascensio*, h. e. quibus gradibus, et quomodo ad perfectionem pervenerint.

Asellus. Att. I, 16.

Asinus. Att. IV, 5, me *asinum* germanum fuisse, i. e. stupidum, qui, quæ susasti, non feci, nec salutaria esse intellexi.

Asotus, Fin. II, 8. Nat. D. III, 31, *ἀσώτης*.

Asper, morosus. Fin. V, 28. Planc. 16.

Asperitas judicialis, Or. II, 15, cernitur in *πρόβησι*, sententiarum aculeis, et omni illa contentione, quæ judiciali eloquentiæ propria est.

Aspernatio rationis. Tusc. IV, 14.

Aspernor. Rosc. Am. 53, hanc proscriptionem nisi—*aspernamini*. Cluent. 68, deos—a suis aris *aspernatos* esse. Add. Q. fr. I, 1; Fin. I, 15. Tusc. V, 32; Or. II, 37; Verr. IV, 51; ad Div. IV, 9; Fin. II, 51. † Passive, fragm. epist. ad Corn. Nep. ap. Priscian. qui est pauper, *aspernatur*.

Assœcla. Cluent. 63, *assœcla* dicitur servus Stratonis. Sic Verr. I, 25, Rubrius comes et minister in provincia Verris legati, dicitur legati *assœcla*. † Att. VI, 3, qui potentissimorum contumelias non tuli, ferrem hujus *assœcla*. † Pseudo-Cic. in Sallust. 8, omnium mensarum *assœcla*, i. e. parsitus. Sunt autem ap. Cic. *assœclæ* semper vilioris generis; *assœclatos*, de quibus statim, non item. Sed di-

citur tamen ap. Nep. Att. 7, legatus, prætoris *associa*.

Assectari dicuntur, qui aliquem honoris et gratiæ causa in comitia, curiam, forum, domumque deducunt. Sic Or. 1, 56, dicitur Serv. Galba consularis P. Crassum ædilitatem petentem *assectatus* esse, quod Crassi filiam C. filio suo despondisset.

Assectatio, opera *assectandi*. Ex orat. pro Muren. 34 colligas, *associationem* de tenuibus hominibus, clientibus dici tantum, qui et soli apud Ciceronem *assectatores* dicuntur. Sed ut generale est *assectari*, neque de tenuibus scilicet, sed principibus etiam dicitur (v. *assectari*): sic *assectatio* etiam utriusque generi communis est. Testis locus classicus de Petit. Consul. 9, et quoniam *associationis* mentio facta est, etc. Quorsum autem hæc *associationes* pertinerint, ibidem docetur his verbis: Nam ex ea ipsa copia conjectura fieri poterit, quantum sis in ipso campo virium et facultatis habiturus.

Assectator, qui *assectatur*. Verr. 11, 11, Africani vetus *assectator*. Balb. 27, cum ducibus ipais, non cum comitatu *assectatoribusque* confligant. Petit. Cons. 9, assidua *assectatorum* copia. H. l. distinguuntur clare a saluatoribus et deductoribus: quanquam et horum *assectatio* dicitur, ibid. Eos autem distribuit in voluntarios, et eos, qui id debent.

Assentio°. Fat. 17. Acad. 14, 12.

Assentior. ad Div. 1, 9, *assentiri* temporibus, inservire. † *assensa*, Acad. 11, 31, pro certis habita et perceptis. † ad Div. 14, 4, id tibi nullo modo *assentior*.

Assentatio, de Am. 25. Q. Fr. 1, 1.

Assentatiuncula. Ad Div. 5, 12.

Assentatoris. Q. Fr. 11, 15.

Assequi passive est, Verr. 11, 75, nisi vitiosa est lectio. † obtinere, Planc. 25; Pis. 1; Or. 1, 30; Leg. 1, 2. Cursu attingere, Att. 111, 5; Tusc. 1, 59. mente comprehendere, Att. vii, 15; Nat. D. 111, 15; Inv. 1, 47.

Asserere. Flacc. 17, quum in causa

liberali, eum, qui *assereretur*, cognatum suum esse diceret. *Asserere* in foro dicitur et is, qui eum, quem quis sibi, tanquam suum servum, vindicat, liberum esse testatur, et ab eo, qui vindicat, defendit; et, qui in servitutem vindicat. Utriusque est *asseritio*, et vindiciæ, utriusque *asserere* et vindicare, uterque *asseritor*: sed alter in servitutem, alter in libertatem; quod patet e Livio, 111, 44 sq., qui locus est classicus. h. l. est ejus, qui vindicat in libertatem. † in Lexico Nizoliano, ex Offic. 111, 13, afferitur, ut illi *asserunt*: sed non est neque in bonis codd. neque edd. Cf. Borrich. Vindic. p. 17.

Assertio. Acad. 1, 13, *assertione* approbare. Sed Davianus recte reposuit *assensio*.

Asservio. Tusc. 11, 24, toto corpore contentioni vocis *asservire*, i. e. cum voce una totum corpus contendere.

Asservo°, in custodia habeo; vide Arch. 5; Verr. 111, 22; v, 30.

Assessio, ad Div. 11, 27, de amico consolationis causa *assidentis*.

Assessor, de Div. 1, 43.

Asseranter, Att. xv, 19; Acad. 11, 19.

Asseratio; seria affirmatio. ad Her. 1, 5. Att. 1111, 23.

Asserero. Verrin. 11, 10, utrum *assereretur* in hoc, an tentatur † h. e. utrum serio ista dicuntur, an tantum periculi faciendi causa, si forte hujusmodi defensionem probare possit †

Assideo. Verr. 7, 43, agris et afflictis assidere.

Assido. De oratore qui peroravit. Att. 1, 11; Rosc. Am. 22.

Assiduo. Brut. 91, assiduissime mecum fuit.

Assiduitas. 1) perpetua presentia: ut de advocatis, Planc. 11; Sext. 3. Planc. 27, valuit *assiduitate*; quæ κατ' ἐξουσίαν dicitur, quum quis perpetuo Romæ est, in civium oculis, quod ea res ad petitiones prodesse putatur, et propterea inter præsidia petitionum commemoratur. Verr. 1,

39, aut, quod levissimum est, *assiduitate* — gratis prætor factus est. Muren. 9, *assiduitatis* — putat esse consulatum. N. D. 11, 38, *assiduitas* quotidiana; de rebus cælestibus, quas quotidie videmus. Att. 111, 33, *assiduitas* medici. 2) *assectatio*, neque solum tenuiorum, sed etiam saluatorum principum. Q. fr. 1, 3, Hortensius me summa simulatione amoris, summaque *assiduitate* quotidiana sceleratissime invidiosissimeque tractavit. Petit. Cons. 1, quotidiana amicorum *assiduitas* et frequentia. 3) *perpetuitas*, continuatio sine intervallo, frequentia. Rosc. Am. 53, *assiduitas* molestiarum. Off. 11, 21, *assiduitas* bellorum. Inv. 1, 5, dicendi *assiduitas*. ad Div. xvi, 25, *assiduitas* literarum. Her. 1v, 13, vitabimus istius literæ nimiam *assiduitatem*.

Assiduus, locuples, Top. 2, e 111 tabb. quia sc. sit ab ære dando, ut ait ipse Cic. de Rep. 11, 22, et Quintil. x, 5. Cf. Gell. viii, 8; xvi, 10. Sed hæc notio verbi postea obsolevit. Ciceronianæ notiones hæc sunt: 1) qui perpetuo in loco aliquo versatur. Rosc. Am. 7, *assiduus* in prædiis esset. ibid. 29, *assidui* erant Romæ. ibid. 16, qui liberos suos *assiduos* agricolas esse volunt, h. e. semper in agris esse, et in prædiis; neque enim de iis sermo est, qui rustico opere, arando, fodiendo, funguntur, sed de dominis prædiorum, quorum præsentia tantum opus est. Clare, de Senect. 16, semper boni *assiduique* domini referta cella vinaria, etc. Sed his *assiduis* agricolis opponuntur *assidui* urbani ap. Plaut. Trinumm. 1, 2, 165. Cf. Gronov. Pec. Vet. 1v, 9. Pison 26, in hæc quotidiana *assidua* urbanaque vita. Cæcin. 22, convocatis opponuntur *assidui* domesticique. Hinc eleganter, Or. 11, 39, *assidui* dicuntur rhetores, et quicumque in una arte perpetuo versantur. Ab hac significatione fluxit altera, qua 2) *assidui* dicuntur, qui aliquem ubique sectantur, *assectatores*. v. *assiduitas*. Ad quem modum, Act. I in Verr. 12,

dicitur *assiduus* accusator et odiosus, qualis ille est ap. Xenophont. Memorab. Socr. 11, 9, 6, δὲ οὐκ ἀπηνάλαττετο, ἴως, etc. Rosc. A. 24, hæc sunt impiis *assidua* domesticæque Furia. 3) *assiduus* dicitur, quod est perpetuum, sine intermissione. Att. 1111, 16, *assidui* imbres. ibid. 12, *assiduus* cursus. Planc. 8, *assidua* frequentia. ad Div. 1v, 7, *assidua* lacrymæ. ibid. x, 21, febricula *assidua*, opp. intermittenti. Verr. 1, 39, *assidua* commemoratio, etc.

Assignare, dare, tribuere. Att. x, 4, nihil *assignabis*, nec patruo, nec mihi, sc. culpæ. In primis autem notanda ea ratio, quum de agris distributis, muneribus, honoribus dicitur. Sic Pison. 36, quid? per tuum servulum ordines *assignati*. v. *ordinēs*. de Rep. vi, 8, munus *assignatum* defugisse. Agr. 111, 3, *assignare* agros colonis, etc. vid. *assignatio*.

Assignatio. ad Div. 1111, 8, *assignationes* Sullanæ, sc. agrorum. Distinguuntur autem hic et aliis locis a venditionibus, ut *assignare* et vendere agros. Agr. 111, 3; ad Div. xi, 20, ubi sorte dicuntur agri legionibus *assignari*. *Assignatio* fit per leges agrarias, coloniis deducendis; venditio autem auctione.

Assilio. Or. 11, 53, nec *assiliendum* statim est ad illud genus, i. e. non nimis cito, ante tempus, accedendum.

Assimulatus. Coel. 6, *assimulata* virtus. Verr. 11, 77, literæ literæque omnes *assimulatæ*, expressæ. Cluent. 13, *assimulata* familiaritas.

Assistero, stare. Fin. 111, 16.

Assoleo. de Sen. 2.

Assuefacio. ad Div. 1111, 4; Br. 2.

Assumere. Fin. 111, 5, sensu stoico dicitur de προσηµένους. † Fin. 1, 10, omnis voluptas *assumenda*, omnis dolor depellendus. † comparare sibi, tanquam in subsidium. Or. 1, 50, si quis aliam quoque artem sibi *assumerit*. ibid. 37, nisi dicendi copiam *assumisset*, sc. præter jus civile. † arrogare sibi, vindicare. Offic. 1, 1, si id mihi *assumo*, videor id meo jure quodam-

modo vindicare. ad Div. 1, 9, neque quidquam mihi *assumsi*, nec hodie *assumo*. † in syllogismo est *assumere*, quum majori propositioni, quam vocant, subijcimus minorem. Divin. 11, 52, sed quum bis sumsit, quod voluit (hæc est propositio *major*, quæ Ciceroni simpliciter propositio dicitur), id tamen *assumit*, quod concedi non potest. 53, *assumit* autem Chrysippus hoc modo: Sunt autem dii, etc. † in rhetoricis *assumere*, est extrinsecus petere argumenta, non ex ipsa causa. Top. 2, alii loci in eo ipso, de quo agitur, hærent; alii *assumuntur* extrinsecus. Cf. Or. 35.

Assumptio, Fin. 111, 5, *assumptio* digna sunt *ὑποτιπύνα*. † Inv. 1, 34, *assumptio* est minor propositio syllogismi.

Assumptivus. Inv. 1, 11, *assumptiva* constitutio, quid sit? vid. ibid.

Assurgere. Inv. 1, 30, majoribus natu assurgitur.

Assus, a, um. ad Div. 12, 20, usque ad *assum* vitulinum opera producit. † Att. 12, 6, pro isto *asso* sole, etc. i. e. pro eo, quo usus es sine unctione. vid. Buchner ad hunc l. et Casaub. ad Pers. p. 346; s. ut placet Manutio, pro insolatione sine cœna, etiam cum cœna lauta et uncta. † Q. fr. 111, 1, in balneariis *assa* in alterum apodyterii angulum promovi, h. e. sudatoria, ut Seneca appellat, s. sudationem, ubi sudabatur tantum, sine lotionem. vid. Salmas. ad Carinum, c. 17, p. 810 b. Figuram ejus ex antiquo monumento exhibet J. A. Fabricius ad Sextum Emp. p. 30. Casaubon. ad Theophr. *ἄσπιδος*. p. m. 144, distinguit *assam* cellam a sudatoria, et in nonnullis balneis quatuor cellas fuisse ait, in quibus præter sudatoriam *assa* fuerit, quod ex h. l. et ex Dial. Arriani cum Epicteto confirmat. In loco Ciceronis quidem non diserte a sudatoria cella distinguitur *assa*. Quomodo autem *assa* cella a sudatoria discreparet, vellem demonstrasset Casaubonus.

Astra. Att. 11, 25, tollere laudes ad

Index Cicer.

astra. ibid. 21, decidere ex *astris*, i. e. amittere laudem.

Astrologus°. Verr. 11, 52, astronomus. Divin. 11, 42.

Astucia°. Pro Cluent, 63.

Asturco°. Genus equi. ad Her. 14, 50.

Asylum°. Verr. 1, 33.

At, servit objectionibus. Verr. 11, 6, *At* enim istum soli Siculi persequuntur, etc. Fin. 11, 24, *At* enim sequor utilitatem, etc. et infinitis locis aliis. † saltem. Verr. 111, 85, si non bonam, *at* aliquam rationem afferre, etc.

Ater. Phil. 11, 16, albus *aterve* fueris, ignorans. Q. Fr. 11, 13.

Athletas°, de Sen. 9; Tusc. 11, 17, 23.

Atomus, femin. g. corpusculum minutum et individuum, quo in explicanda origine mundi utebatur Democritus, et post eum Epicurus. Fin. 1, 6; Nat. D. 1, 20, etc.

Atque, inservit initiis et transitionibus. Or. 1, 22, *Atque*, inquit Sulpicius, hoc primum a te quærimus. Legg. 111, 9, *Atque* ut Flaminium, et ea, quæ prisca sunt, relinquam. Catil. 111, 6, *Atque* illud, quod primum faciendum fuit, factum atque transcriptum est. Cf. Or. 1, 4; ad Div. 11, 28, etc. † Cum *adeo* in correctionibus adhibetur, in primis quum intendi sententiam volumus, ut sit, *sive potius*. Att. 1, 17, Ego primoeps, *atque adeo* secundus fui. Rosc. Am. 10, hoc consilio, *atque adeo* hac amentia impulsus, etc. ibid. 35, si prodierit, atque adeo, quum prodierit. † statim, confestim. Legg. 11, 4, si in jus vocat, *atque* est. Nam sic legendum, videre viri docti. De hac vi particulæ vid. Gronov. ad Liv. xxvi, 39; Duker. et Drak. ad xxvi, 21, et alios Davisio ad h. l. citatos.

Atqui. ad Div. vi, 6, *atqui* utebar familiarissime Cæsare. Att. vii, 7, *atqui* certe ille agere debuit. Nat. D. 11, 7, *atqui* nihil melius est mundo. Verr. 11, 59, quid vero? modum statuarum haberi nullum placet? *atqui* habeatur necesse est.

Atramentum. Nat. D. 11, 50, succus

sepiæ. ad Div. ix, 21, *atramentum* sutorium: est chalcantus, s. ut hodie vocatur, *vitriolus*. vid. Plin. Hist. Nat. xxxiv, 12.

Atratus, opp. albato, estque idem, qui pullatus, in Vatin. 13.

*Atrionensis** servus. Pis. 28. Parad. 5.

*Atrium**. Q. Fr. iii, 1; Att. i, 8.

*Atrium**. Atria auctionaria. i. e. in quibus fiunt auctiones. Agr. i, 7.

*Atricitas**. De præceptis philosophorum durioribus. Acad. p. ii, 44.

Atraciter ferre, Mil. 8, de lege valde severa, vel in hominem, vel in factum.

*Atrax**. Or. ii, 49, dicendi genus atrox. Verr. iv, 15, tempus atrox reipublicæ.

Attenders. Partit. Or. 24, de necessitate *attendere*, i. e. cogitare, agere. Vide Off. iii, 8; Verr. i, 10; Plano. 41; Or. iii, 13; ad Div. xiii, 11; Rab. Post. 6; Sull. 11; Acad. ii, 34; Quint. 20; Inv. i, 2; Acad. ii, 17.

Attentare. Verr. ii, 54, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, *attentare*, i. e. perspicere, quo animo sint. Or. 61, *attentare* fidem iudicis, dicuntur oratores, qui blanditiis orationis iudicem a justitia abducere conantur. Sext. 4, quam urbem ab illa scelerata manu *attentari* suspicabamur.

**Attentatus*. ad Quir. p. R. 7, classis *attentata*, quam conjurati tentaverant corrumpere. Or. iii, 28, ut præteriri fuerit satius, quam *attentatum* deseri: abjici, quod cœperant dicere.

Attentus, Rosc. Amer. 15, *attenta* et rusticana vita. Quint. 3, paterfamilias prudens et *attentus*.

Attenuato dicere, Brut. 55, est boni oratoris in genere tenui versantis; idem, quod presse, quod ei jungitur.

Attenuatio verborum, Her. iv, 11, et 21, pro contractione.

Attenuatus. Or. 30, *attenuata* multa habet, i. e. e genere subtili. Brut. 82, *attenuata* nimia religione oratio: subtilis ad jejunitatem usque.

*Attenuo**, imminuo, Her. iii, 3; Manil. 11.

*Attestor**, Sull. 29, *attestante* memoria omnium.

Attractus, eleganti metaphora; de Rep. ii, 4, ita barbarorum agris quasi *attracta* quædam videtur ora esse Græciæ.

*Attineo**, pertineo, Vide Fin. iv, 14; Q. Fr. ii, 1; Att. v, 17; ad Div. i, 2; Att. xv, 1.

Attinet, opus est, convenit. Verr. v, 66, quid *attinuit*, etc. Off. i, 31, neque *attinet* naturæ repugnare. † Rosc. A. 43, nihil ad me *attinet*, i. e. contempto, non timeo. † sine præpos. *ad*, Att. xv, 1, primum quod *attinet*.

Attingere, cadere in aliquem, convenire, proprium esse. Nat. D. i, 9, labor non *attingit* Deum. Off. i, 6, veri investigatio maxime *attingit* naturam humanam. Fin. v, 9, quatenus quidquid se *attingat*, h. e. ad se pertineat. † Tusc. v, 33, cupiditates necessitatem non *attingunt*, i. e. non sunt necessariae. Leg. ii, 5, quæ non magis legis nomen *attingunt* (merentur), quam si latrones aliqua sanxerint. † Leg. ii, 1, alia causa me delectat, quæ te non *attingit* ita. Acad. ii, 31, quæ res eum sic *attingit*. Att. ix, 11, si qua cura te *attingit*. Tusc. iv, 13, ut in malis corporis similitudo *attingit* animi naturam, sic in bonis; h. e. quemadmodum affectiones, morbi que animi habent quamdam similitudinem cum corporis morbis affectionibusque, sic bona corporis cum bonis animi: animus in utroque genere similis est corpori. † Rosc. A. 26, bestiæ, quæ tantum scelus *attingissent*, i. e. de tam scelesto homine comedissent, ut Græci ἀκροβωῶ eodem modo, v. c. Thucyd. ii, 50. † Muren. 9, *attingere* forum, dicuntur, qui posita prætexta a prætore in foro accipiunt togam puram, qua accepta iis licet in foro versari, causas agere, etc. † Att. xiii, 33, horum vix ego *attigi* penulam: parcissime invitavi, ut manerent. † Cæcin. 17, rem ad verbum *at-*

tingere, i. e. intelligere, judicare: si tamen lectio sana est.

Attonus. Tusc. v, 17, laus est attonsa Laconum, i. e. imminuta; e poeta.

Attraho. ad Div. vii, 10, Romam te attraham, h. e. venire jubebo. Add. Verr. iii, 25; Att. x, 10; Læli. 14.

Attractatus, Tusc. ii, 21.

Attracto. Cæli. 8, *attractare* feminas. Est verbum proprium in ea re, quo usus etiam Sueton. Ner. 26. Cæli. 18; Ar. Resp. 13; Planc. 12.

Attribuo. Tusc. iii, 30, non *attribuere* ad amissionem amicorum miseriam nostram, i. e. adjicere. † in re pecuniaria quid sit, v. in *attributus*. Add. Att. xii, 30; Inv. 1, 52; Rosc. Am. 4; Sen. 1; Or. ii, 3; ad Div. iii, 8; Att. xiii, 2.

Attributio, apud rhetores dicitur, quidquid rei tribuitur. Vulgo prædicatum. v. Inv. 1, 26. † in re pecuniaria dicitur, quam hodie vulgo *assignationem* vocant, quam non ipsi solvimus ex arca, sed ab alio, qui nobis aut debet, aut pro nobis solvere paratus est amicitiae ergo. ad Div. xvi, 24. Att. xvi, 3, in *attributions* mihi ignota nomina, h. e. homines, a quibus mihi solvere vult, ignoti sunt mihi. Att. xvi, 1, est de solutione pecuniae, quæ *attributa* est a creditore.

Attributus. Verr. 1, 13, pecunia *attributa*, h. e. quæ nobis solvitur ab alio, data *assignatione*, quam hodie vocant. Verr. iii, 70, societates, unde erat *attributa* pecunia. Att. 13, 22, *attributos* quod appelles, valde probo. *Attributi* sunt ii, a quibus *attributa* est pecunia, a quibus debitor solvit.

Attritus, Verr. iv, 43.

Avaritia. Fin. iv, 27, *avaritiæ*, in plar. Verr. ii, 54, *avaritiæ* hians et imminens.

*Auceps**, Or. 1, 55.

Auctio *. Att. xii, 3; Cæcin. 13; ad Div. x, 32; pro Quint. 19; Att. xiii, 15.

*Auctio**. Sic venditio dicitur, inquit Nonius, quasi quod et eminentem au-

geat et vendentem. Auctionem se facturum proscibit; pro Quint. 4. — auctionem vendere, id est, facere venditionem auctionariam; pro Quint. 5. — reliqua, constituta auctione, vendebat, pro S. Rosc. 8. — quum esset hæc auctio hereditaria constituta; pro Cæcin. 5. (Conf. voc. *Auctor* n° ii.)

*Auctionarius**, Cat. ii, 8; Rull. 1, 5.

*Auctionor**, Rull. 1, 3; Rull. ii, 20.

Auctor. Hujus vocabuli multiplex est et varius apud Ciceronem usus. Quas nos quidem observavimus diversas significationes, hæ sunt:

1) is a quo fama orta est, et qui dicere potest, unde habeat, quæ dicit. ad Div. xii, 4, rumor erat.... *auctor* erat nemo. Unde *auctor* etiam pro nuntio est. Vid. Gron. ad Liv. v, 1; Heins. et Burm. ad Ovid. A. ii, 6, 34.

2) præceptor. Off. ii, 2, Cratippo *auctore*.

3) qui exemplum rei faciendæ dedit; qui rem facere suadet, aut præcipit exemplo. Academ. ii, 2, nec literarum Græcarum, nec philosophiæ jam ullum *auctorem* requiro, sc. quum Africanum et Catonem habeam, qui didicerunt. Off. iii, 27, num locupletiores quæris *auctores*? Verr. iii, 58, cur non, hoc *auctore*, etiam Romæ servi ad vectigalia accedunt? Verr. v, 26, unum *auctorem* facti tui profer. Fin. iv, 16, Cato omnium virtutum *auctor*, i. e. exemplar.

4) qui rem facere suadet, aut jubet, aut permittit. Div. 1, 15, aves *auctores*, sc. rerum suscipiendarum aut omitendarum. Cf. Attic. 1, 19; Dom. 29.

5) *auctor* legis dicitur, 1° qui primum legem scivit, Dom. 30. 2° legis suasor, adjutor, laudator, Agr. ii, 5; Leg. iii, 16. Cf. Gron. ad Liv. ii, 56. 3° qui legem ferri jubet, quod erat senatus; unde senatores *auctores* legum dicuntur. Verr. v, 67.

6) *auctores* in senatu, Brut. 34, aut consilii publici, Or. 1, 49, sunt principes senatores, h. e. consulares, et qui habent jus sententiæ inter primos dicendæ, adeoque rei alicujus *auctores*

feri possunt; item, qui multum valent in senatu, ut Or. III, 17; item, qui alicujus rei in senatu *auctores* sunt decessendæ, Att. III, 18; in quorum sententiam fit SCtum. ad Div. xv, 4, regem Ariobarzanem, te *auctore*, commendatum habebam, h. e. e SCto in tuam sententiam facto. Cf. Gronov. ad Liv. xxiv, 43.

7) fide dignus. Leg. II, 6, *auctor* haud deterior Theophrastus Timæo.

8) testis. Flacc. 17, *gravis auctor* injuriæ publicæ

9) qui alicujus injurias defendit et accusando vindicat; quia sc. est *auctor* iudicibus rei puniendi. Flacc. 22, *auctorem* querelarum et doloris sui habeat. item:

10) defensor omnis, qui alicujus rem causamque gerit. Flacc. 15, *auctor* suæ civitatis. Gronov. de Pec. Vet. IV, 3, p. 374. Sic Sext. 66, optimatum defensores et principes dicuntur, *auctores* et conservatores civitatis, i. e. defensores. Planc. 15, *auctor* societatum multarum fuisse dicitur, qui publicanorum defensor fuit, multaque pro iis gessit cum fide. Cf. Cluent. 24.

11) et venditor, qui suum esse spondet, quod vendit, et ejus vendendi se potestatem habere; adeoque, actione tenetur de evictione, unde *auctoritas*, vid. *auctoritas*: aut periculum iudicii præstat, ut in mancipio. Cæcin. 10, *auctor* fundi. Cf. Gronov. ad Senec. Cons. ad Marc. 10. Hinc ductum esse illud videtur, Muren. 2, quod si in iis rebus... *auctor* beneficii populi rom. esse debet. Ceterum venditor est *auctor* primus; qui autem spondet pro eo, rem esse ejus, vendendique potestatem eum habere, *auctor* secundus. v. Salmas. Mod. usur. p. 728, 733, 694. Verr. v, 22, quod a malo *auctores* emissent, diutius se obtinere non posse: qui evictionem præstare non posset. Ab hoc verbo *auctio* videtur venditionis vim accipere, non ab augendo pretio in licitando, ut vulgo statuunt.

12) tutor. Cæcin. 25, dos, quam mulier, nullo *auctore*, dixisset: non

adhâbito tutore, qui in rebus mulierum *auctor* est.

13) Cluent. 5, *auctores* nuptiarum; sunt parentes, cognati, tutores, qui nuptias aut confecerunt, aut probaverunt, aut tabulas nuptiales obsignaverunt.

14) Dom. 14, *auctor* comitorum centuriatorum et curiatorum est, qui habet comitia, iisque præest.

15) Verr. v, 67, senatores dicuntur *auctores* legum, iudiciorum, et juris, quia iudicia haberi volunt, ea administrant, et suum cuique jus reddi volunt.

16) Senatus quo sensu *auctor* sit, Patres *auctores* fiant, v. in *auctoritas* senatus.

17) Or. I, 45, *auctor* dicitur de ingenio. vid. Jens. Lect. Lucian. I, 8.

Auctoramentum, pretium aut merces *auctorati*, h. e. ejus, qui se sua sponte alicui in servitutem addidit, in primis ad gladium. Nomen inde ductum, quod sit ipse auctor libertatis amittendæ. Offic. I, 42, est enim illis ipsa merces *auctoramentum* servitutis. vid. Salmas. de Mod. usur, p. 861, sqq.

Auctoritas tribuitur ei, qui, quocumque sensu, *auctor* 1° est, nuntians, jubendo, suadendo, inveniando, docendo, vendendo, testando, defendendo, rogando, exemplum præcundo, etc. aut 2° esse potest; aut 3° esse posse putatur. Est ergo.

1) *auctoritas* ejus, qui primus quid invenit et fecit. Invent. I, 28.

2) sententia iudicum; non solum quia *auctores* sunt condemnationis, vel absolutionis, sed etiam, quia eo ipso *auctores* sunt alicujus rei omittendæ, vel licentiæ, ejus faciendæ impune. Verr. III, 94, providete, ne *auctoritate* vestra (sententiis vestris absoluto Verre) avaritiæ viam patefaciatis illustrem atque latam.

3) est defensoris, et accusatoris. Sull. I, quantum ille (accusator) de mea *auctoritate* deripuisset. Verr. III, 55, exspectate *auctoritatem* accusationis meæ, i. e. dum ego vobis accusando fiam *auctor* Verris condemnandi.

4) est confirmantis aliquid, sed ita, ut differat ab ea, quæ est testimonium dicentis. ad Quir. p. R. 7, audistis non solum *auctoritatem* (sc. dicentis a me remp. servatam), sed etiam testimonium.

5) exemplum. Sext. 6, reipubl. capessendæ *auctoritatem* præscribere, sc. commemorando ejus tribunatu. Tusc. 11, 22, valuit *auctoritas*, etc. Leg. 1, 13, in disserendo aliorum *auctoritati* parere, h. e. ea methodo uti, qua alii usi sunt. Verr. 111, 93, Antonii factio atque *auctoritate* defendito. v. 32, *auctoritas* majorum, i. e. quæ majores fecere, ut nobis exemplum præirent. N. D. 111, 38, *auctoritatem* dare, i. e. exemplum. Læl. 21, utrumque agit graviter, *auctoritate* et offensione animi non acerba; h. e. ut non daret exemplum amicitie acerbe ruptæ. Rosc. Am. 6, *auctoritate* causam nobilitatis defendit; scil. apud nuncipes suos, quod exemplo suo suaderet, nobilitatis partes sequi. Verr. 111, 19, *auctoritatem* superiorum prætorum repudiare. Ibid. 6, etiam exemplum et *auctoritas* junguntur.

6) consilium. Att. 2, 1, *auctoritas* ejus mihi vivit, h. e. etiam mortui consilium sequor. Off. 111, 30, eorum *auctoritate* pax facta. Cf. de Senect. 6; Off. 111, 27; 1, 23; ad Div. vi, 6; Verr. 1, 42.

7) est philosophorum, quorum sententiæ libenter amplectuntur homines. Acad. 11, 22, inconstantia levatur *auctoritas*; quod eos non facile *auctores* sequimur, qui inconstantes sunt in sententiis. Off. 1, 1, summa doctoris *auctoritas*, et urbis; quia eruditissimus est, adeoque bonus *auctor* philosophiæ, et in urbe inventa est philosophia. Div. 1, 39, nemo philosophus aliter sensit, in quo esset *auctoritas*. Off. 111, 29, maxima *auctoritate* philosophi. Acad. 11, 3, ad unius se *auctoritatem* conferre.

8) opinio insignis de alicujus virtute, doctrina, etc. Verr. 111, 90, *auctoritas* eorum est tanta, ut etiam delicti sus-

picionem tegere possit. Manil. 15, imperatoris *auctoritas*. Verr. 1, 2, judiciorum *auctoritas* constituta. Brut. 67, *auctoritate* eget, de eo, cujus nullum nomen in patronis causarum erat, quum diligentissimus esset. Leg. 1, 5, nunc ab uno magna *auctoritate* et scientia sustinetur. de Sen. 18, non canit, non rugæ repente *auctoritatem* afferre possunt.

9) res omnis, cujus aliquis *auctor* est. Acad. 1, 9, *auctoritas* veteris disciplinæ (sc. academicæ), h. e. disciplina, cujus veteres academici *auctores* fuerunt.

10) *auctoritate* alicujus utimur, quum eum *auctorem*, approbatorem, consentientem nobis, dicimus. Div. 1, 43, leges suas *auctoritate* Apollinis confirmavit. Acad. 11, 5, in eorum *auctoritate* delitesceret. Div. 1, 1, ut ab ultimis *auctoritatem* repetam. Tusc. 7, 12, hujus sententiæ gravitas a Platonis *auctoritate* repetatur: inde, quod *auctorem* habet Platonem. Læl. 1, sermo positus in veterum hominum *auctoritate*, i. e. qui a veteribus habitus dicitur.

11) narrantis et testimonium dicentis fides; item, rebus narratis, etc. facta fides. Off. 11, 9; Att. 7, 21; Flacc. 22; Div. 11, 55; ibid. 17, 22, 59. Læl. 25, quum ad vanitatem accessit *auctoritas*, h. e. si is assentatur, qui *auctor* esse posse, qui fide dignus videtur.

12) approbatio. Tusc. 17, 34, amori *auctoritatem* tribuere. Cf. Phil. 111, 2; Div. 1, 3.

13) sententia, cujus se quis *auctorem* profiteretur, judicium de re aliqua. Cluent. 50, errat, si quis in orationibus nostris *auctoritates* nostras se consignatas habere arbitratur. Manil. 22, *auctoritatem* suam defendere. ibid. 20, Catuli *auctoritas* et sententia. Nat. D. 111, 3, mihi hoc persuasum est *auctoritate* majorum i. e. quia majorum sententia fuit. Cf. Læl. 4.

14) quidquid facimus, quo auctores alicujus rei faciendæ, credendæ, fieri possumus. Cluent. 42, *auctoritas* censoria, dicuntur notæ censorum, quibus *auctores* fiunt, aliquem criminis cujusdam reum esse. Nat. D. 111, 38, utrum

poetæ stoicos depravarint, an stoici poetis dederint *auctoritatem*, i. e. amorem probando, fecerint, ut poetæ tam multa de amore, etc. Q. fr. 1, 3, spero, si quid mea spes *auctoritatis* habet.

15) ejus est *auctoritas*, qui primus legem scivit, Dom. 31, sc. quia reliquis est auctor legis sciendæ, et primi suffragium plerumque tota prærogativa, ut prærogativæ ceteræ centuriæ sequuntur. v. *prærogativa*.

16) voluntas jubentis, rogantis, hortantis, docentis, suadentis. Or. 1, 23; ibid. 1; Verr. 11, 40, *auctoritas* patris. Cf. Cæcin. 18, verba *servire* hominum consiliis et *auctoritatibus*; pro quo post *voluntas* dicitur in fin. cap.

17) Off. 1, 26, amicis major, quam ante, tribuenda *auctoritas*, h. e. plus eorum consilio, quam ante, utendum. Est ergo ista *auctoritas*, quum quis dignus iudicatur, qui consulatur, cui pareatur.

18) literæ, tabulæ, testimonia, et quidquid prodest ad faciendam fidem. Sic Verr. 111, 62, *auctoritates* civitatum, sunt literæ publicæ e tabulariis, et testimonia per legatos. ibid. 71, *auctoritates* societatum, sunt tabulæ earum et literæ, quæ erant tanquam *auctores*, testes, furtorum Verris. Act. 1, in Verr. 11, 3, testimoniis jungitur *auctoritas*.

19) *auctoritas* tribuitur etiam locis. Sic Manil. 1, de suggestu pro Rostris, e quo magistratus cum populo agebant: *auctoritatem* hujus loci nondum attingere potui; quia sc. ex eo loco populo fiebant *auctores* legum jubendarum, antiquandarum, etc. Similiter, Off. 1, 1, *auctoritas* urbis Atheniensis.

20) *auctoritas* est etiam eorum, quorum consiliis, jussis, voluntati libenter obedimus. De Sen. 17, non solum in sententia, sed etiam in nutu residebat *auctoritas*. Leg. 111, 15, *auctoritatem* optimatum legem tabellariam abstulisse; quod hac perlata licebat in suffragiis suam voluntatem sequi, non optimatum. ibid. 17, reliqua voluntas *auctoritati* traditur, aut gratiæ.

21) genus venditionis, quum venditor est *auctor* (v. *auctor*, n. 11), et actione tenetur de evictione. Ar. Resp. 7, multæ domus sunt... jure optimo, jure privato, jure hereditario, jure *auctoritatis*, jure mancipii, jure nexi. v. Salmas. de Usuris, p. 207, sq. Hinc eleganter transfertur, ut:

22) *auctoritas* sit eorum omnium, qui aliquid se fecisse, aut fieri jussisse, suasisse profitentur. Sull. 11, defugere *auctoritatem* consulatus sui, i. e. molle fateri, se *auctorem* esse eorum, quæ in consulatu facta sint. Cf. Terent. Eunuch. 11, 4, 105.

23) jus rei suæ vindicandæ, s. ipsa actio pro rei suæ evictione et vindicatione; cui locum facit illa altera *auctoritas*, n. 21. Cæcin. 19, *auctoritatem* fundi et usum lex jubet esse biennium. Cf. Top. 4. Off. 1, 12, ejus rei æterna *auctoritas*, i. e. semper vindicari, evinci potest, nunquam usu capi. v. in primis Salmas. de Usuris, c. 8, pag. 210 sq.

24) est et imperatoris, quod milites ea faciunt, quorum auctor est, quæ jubet. Phil. 111, 3, legio *auctoritatem* Cæsaris persequuta est. ad Div. x, 28, nisi legiones se ad Cæsaris *auctoritatem* contulissent.

25) nomina eorum, qui alicujus rei *auctores* sunt. Sull. 13, *auctoritates* principum conjurationis colligebat, h. e. qui essent principes conjurationis, quod, si essent magnis nominibus homines, facilius essent *auctores* Allobrogibus futuri, etc. Nat. D. 111, 4, *auctoritates* contemnis, ratione pugnas. Or. 111, 2, *auctoritates* præscriptæ. Sunt nomina eorum qui scribendo affuerunt SCto, et quorum nomina SCto præponuntur. An dicendum sit *prescriptæ præscriptæ* vel vid. *prescribo*.

26) potestas jubendi, statuendi, etc. atque adeo licentia. Verr. 11, 49, habet *auctoritatem* legum dandarum a senatu. v. 58, tantum sibi *auctoritatis* suscepit, sc. ut juberet homines interfici. Phil. 111, 8, *auctoritatem* reip. secum attulerat: eam potestatem habebat,

quam ipsa respublica, ut ipsa adesse, et cum Antiocho agere videretur. Nat. Div. II, 35, oratio hæc videtur *auctoritatem* afferre peccandi.

27) omnis et in omni genere vis. Leg. II, 7, antiqua verba plus *auctoritatis* habent. ad Div. VI, 6, constitui apud te augurii *auctoritatem*, h. e. tuæ prædictiones augurii vim habebunt. Div. I, 18, *auctoritatem* vetustatis habet, i. e. valet, quia vetus est. ad Div. IX, 9, preces meæ apud eum non minus *auctoritatis* habent. Off. III, 30, utilitatis species ab honestatis *auctoritate* superata est, h. e. honestas plus valet. ad Div. I, 7, *auctoritatem* habet officii nostra propugnatio potius, quam sententiæ.

28) *auctoritas* est hominum honoratorum et potentium, quatenus veremur ipsos lædere, iis negare aliquid, etc. Verr. I, 48, Ligur (senator) non dabitur, quin æquitate causæ et *auctoritate* sua, etc.

29) species et ostentatio magnæ eruditionis et sapientiæ, etc. assumpta; Div. II, 67, de atomis Democriteis: Nec cognovi quemquam (præter Democritum), qui, majore *auctoritate*, nihil diceret.

30) solatium; ad Div. VI, 6, animum tuum hominis amicissimi — *auctoritate* confirmandum puto.

31) augurum *auctoritas*. Leg. II, 12, maximum jus est augurum, cum *auctoritate* conjunctum. ibid. nihil sine augurum *auctoritate* posse cuiquam probari. Sc. augures sunt *auctores* rerum gerendarum et omittendarum. Hinc auguria et auspicia ipsa dicuntur, de Ar. Resp. 9, rerum gerendarum *auctoritates*. Huc pertinet religionum *auctoritas*, qua respublica regi dicitur, Div. I, 40.

32) ipsum decretum, et quod decretum est. Leg. II, 19, hæc jura pontificum *auctoritate* consequuta sunt. ibid. II, 1, maneret pontificalis *auctoritas*.

33) senatus auctoritas: quanquam in genere est voluntas senatus, et quidquid senatus decrevit, approbavit;

tamen non una ejus est interpretatio. Itaque distincte de ea agemus.

a) Leg. III, 12, potestas in populo, *auctoritas* in senatu sit. Quum Romulus senatum instituisset, ejus *auctoritas* omnis in hoc uno cernebatur, ut consultus a rege, quid de quaque re videretur, diceret. Eo tempore igitur *auctoritas* senatus nihil erat, nisi consilium senatus (Liv. I, 9). Romulo mortuo, quum plebs novum regem creare cogitaret, idque patres impediri non posse viderent, ipsi regis creandi *auctores* fuere. Atque hic accessio aliqua *auctoritatis* patrum facta est, quæ in hoc cernebatur, quod primo comitia regis creandi haberentur *auctoribus* patribus, h. e. jumentibus, s. permittentibus, et, quod in iis populus jusserat, non valeret, nisi patribus *auctoribus*, h. e. probantibus. v. Liv. I, 1, 17. His terminis circumscripta mansit *auctoritas* senatus, donec exacti reges essent, et iis successissent consules annui. Quanquam enim consulibus nihil deminutum erat ex potestate regia, auctore Livio, II, 1, tamen, quoniam summa potestas a Bruto ad populum traducta, et cum eo agi ceptum erät, si quid fieri extra ordinem consul vellet, ex eoque alterum genus comitorum exstiterat, nempe legibus ferendis, ea *auctoritas* senatus, quæ in comitiis creandis regibus et postea consulibus fuerat, ad comitia legibus ferendis traducta est. Liv. II, 2 extr. Accessit illud ex nova reipublicæ descriptione, ut senatus *auctoritate* uterentur magistratus, et (tantum) quasi ministri gravissimi consilii essent, Cic. Sext. 65; ut adeo non solum ad comitia *auctoritas* senatus pertineret, sed ad omnia, quæ vel a populo, vel a consulibus agerentur. Ita celeriter ad ἀκμήν senatus *auctoritas* pervenit. Et id quidem, quod ultimum accessit *auctoritati* senatus, mansit perpetuo: quæ autem ad comitia pertinebat, ea ita sensim imminuta, ut nihil pænè præter nomen restaret. Hinc Livius, I, 17, hodie in legibus magistra-

tibusque rogandis usurpatur idem jus, vi adempta: quod quam vim habeat, egregie, ut omnia, ex historia rom. demonstrat Gronov. Observ. 1, 25. Imminuta est primum tributis comitiis, lege Publilia et Lætoria inductis, et patribus e concilio plebis summotis, et plebeis magistratibus tributis comitiis creari coeptis, Liv. 11, 56; deinde legibus latis, ut plebiscita etiam patricios obligarent, Horatia, Valeria, Liv. 111, 55; Publilia, viii, 12; et Hortensia, Liv. Epit. l. xi; Gell. xv, 27; porro quum rogationibus tribunitiis de modo agrorum, sœnore, de altero consulatu latis, post longas seditiones, senatus coactus est SCtum facere, quo patres *auctores* omnibus ejus anni comitiis fierent, Liv. vi, extr. tandem lege Publilia, Liv. viii, 12, et Mænia (vid. Ind. LL.), qua legum, quæ comitiis centuriatis ferrentur, ante initum suffragium patres fieri *auctores* jussi sunt. Quid? quod alterum genus *auctoritatis*, quod in decretis faciendis erat, quodam modo imminutum est per tribunos, qui intercedendi potestatem habebant, et id irritum sæpe faciebant, quod senatus decreverat. Talem igitur *auctoritatem* senatus Ciceronis temporibus cogitare debemus, quum ei tanquam propria quædam res tribuitur. Nam, quemadmodum equestris ordinis est splendor, plebei libertas, Sext. 65, universi populi, majestas et potestas, sic senatus est *auctoritas*.

b) SCtum. Leg. 11, 15, senatus vetus *auctoritas* de Bacchanalibus. ad Div. 1, 2, senatus *auctoritas* intercesserat. Offic. 111, 30, sine senatus *auctoritate* sœdus fecerat, etc.

c) SCtum, cui a tribuno pleb. intercessum est. ad Div. viii, 8.

d) voluntas senatus, non decernendo, repugnando, etc. significatas. de Sen. 4, C. Flaminium agrum Picenum contra *auctoritatem* senatus viritim dividebat.

e) consilium senatus. Sext. 65, *auctoritate* senatus uti magistratus, sc.

consulendo, eorum consilium relatione exquirendo.

f) opinio insignis de prudentia, æquitate senatus, etc. quæ facit, ut eum malint omnes *auctorem* sequi. Cluent. 55, vident *auctoritatem* hujus ordinis confirmari.

*Auctoramentum**. Pretium auctorati. Off. 1, 42.

Aucupari. Cæcin. 18, verba *aucupari*, i. e. nimis verbis in hæere in interpretando, et ita calumniari. Att. vi, 8, *aucupatori* eram tranquillitates (maris), i. e. exspectaturi. Sext. 56, omni ex genere orationem *aucupari*, i. e. materiam nimis studiose querere, in qua ornamenta locum habeant, in qua te jactare possis. Cf. Act. 1 in Verr. 3, omnia colligeret atque *aucuparetur*. add. Or. 11, 63; Flacc. 37; Or. 11, 14; Rosc. Am. 8; ad Div. v, 12; v. Gron. ad Sen. Controv. 21. Hinc.

Aucupium. Or. 25, *aucupium* delectationis et quadrandæ orationis industria, i. e. nimium studium auditoris delectandi. Cæcin. 23, *aucupia* verborum et literarum tendiculæ. v. *aucupari*. † Fin. v, 11, Philocteta propagabat vitam *aucupio* sagittarum. Fin. 11, 8; Or. 58; Cæc. 23.

*Audacia**, Inv. 11, 54; Cæc. 1; Off. 1, 19; Cluent. 65; Verr. 11, 30; Flacc. 15; Inv. 1, 33; Sull. 27; Verr. 111, 89; Ligar. 8.

Audaciter Rosc. Am. 34; Cœl. 6; de Senect. 20, ubi v. Græv. et Gul. intt. Liv. xxii, 25, inpr. Dukerum. Quintilianus quidem, 111, 17, improbat, et neminem oratorum sic dixisse ait.

*Audactor**, Verr. 11, 54; Rosc. Am. 11; Acad. 11, 25; Fin. 11, 9; Font. 1; Or. 60.

*Audax**, Q. Fr. 11, 4; Inv. 1, 4; Fin. 1, 18.

*Audeo**, Att. vi, 2; Manil. 9.

*Audiens**, Or. 17; Brut. 80; Verr. v, 32; de Div. 11, 67.

Audientia. Cæcil. 13, *audientiam* sibi facere. Cf. Or. 11, 80.

Audio, eleganter adhibetur, quum

concedimus adversario aliquid, ut sit: esto, sit ita. Verr. II, 59, 60; Rosc. Am. 18. † non *audio*, est repudio, quod dictum est. Cf. Verr. III, 34. † Fat. 3, ponere, ad quod te *audiam*, sc. dicentem. † Or. II, 7, quod se in eum *audisse*, dixisset, i. e. reprehensum esse.

Auditio, rumor. Planc. 23, *auditioes* fictæ. ad Div. VIII, 1, tenuissimam *auditionem* de eare accepit. † Verr. I, 46, *auditionis* expetere cepit feminam, i. e. quum tantum audisset, eam formosam esse. v. Verr. IV, 46.

Auditor. Dom. 24, ille ne *auditor* quidem sus gloriæ. Or. 8; Nat. D. I, 15; Fin. v.

Avellio. Tusc. IV, 2, ægrotatio *avelli* non potest.

Aveo, cupio. Att. v, 20, *aveo* scire. Al. scribant *haveo*.

Averrere pecuniam a sociis, Verr. III, 75, 96, eripere. Sed lectio dubia est.

Averrunco°. Att. IX, 2.

Avorsor. Verr. v, 58, *avorsor* pecuniæ publicæ.

Aversus. Or. II, 63, *adversus* et *aversus* impudicus es. Tusc. IV, 15, *aversus* a ratione: repugnans rationi. ad Div. XV, 4; Cat. III, 9; Att. x, 12; XI, 5.

Avertare, furari, in rem suam convertere. Verr. III, 19, *avertare* pecuniam domum. Conf. I, 4; II, 58; III, 69. † Att. XVI, 7, qui me a tanta infamia *avertit*, i. e. prohibuit. † ad Div. XII, 5, omen *avertant* dii! formula, qua utebantur, quum aliquid accidisset, aut dictum esset, quod mali ominis esset. Quare? v. ap. Casaub. ad Theophr. *ἔπι δ' ἠνοιδαιμ.* p. m. 212. add. Nat. D. II, 60; Phil. x, 3; Mur. 21; Or. 40; Læl. 2; Verr. II, 4; III, 19, 69; Cæcil. 17; Cæcin. 6.

Auferre, accipere. Rosc. 4, quis unquam ad arbitrum, quantum petiit, tantum *abstulit*? † Quint. 5, paucos dies *aufert* a Scapulis, i. e. impetrat paucorum dierum dilationem. v. Passerat. ad h. l. et Grævius. VI ad Div. 12. † ad Div. II, 7, ne te *auferant* aliorum consilia. ad Div. VIII, 17, bona

mens iracundia et amore ablata. Sc. *auferri* dicuntur, qui affectibus aut quacumque ratione transversi rapiuntur, neque rationem audiunt, atque ita male agunt. v. Gron. ad Liv. XXV, 12; Dukerum ad Hor. II, 6; Burm. ad Ovid. Her. 6, 31.

Augeo. Offic. II, 6, *augere* hominem, i. e. ejus commodis inservire. † est etiam oratoris, quem amplificat. Or. I, 21. v. *amplificatio*. Brut. 4, 12; Fat. 1; Cæcl. 19; ad Div. VII, 17; Nat. D. II, 39; Rab. Post. 14. † Off. II, 20, neque verbis *auget* munus suum.

Augesco°, de Sen. 15; Nat. D. II, 10, 19.

Augur, interpres omnis *auguriorum* ad Div. VI, 6, quare quum, ut *augures* et astrologi solent, etc. † sacerdotum genus Romæ, cui interpretatio *auguriorum* erat publice mandata. ad Div. VI, 6, ego *augur* publicus. ibid. III, 10, *augurem* olim Romæ cooptari non licebat, etc. vid. in primis Leg. II, 8. add. Phil. II, 32; XIII, 5; Brut. 1; Phil. v, 3; Off. III, 16; Brut. 31; Nat. D. III, 20; Dom. 15; Att. IV, 18.

Auguralis. Brut. 77, jus *augurale*. ad Div. III, 11, libri *augurales*, i. e. de jure *augurali*, quos Appius scripserat. Divin. I, 33, *augurales* libri Etruscorum. ad Div. VII, 26, *auguralis* cœna: quam dabant novi *augures*. Varr. R. R. III, 6.

Augurare, augurio explorare voluntatem deorum. Leg. II, 8, salutem *augurant*.

Auguratio, auspicium, divinatio. Div. II, 30, quæ tandem ista *auguratio* est ex passeribus?

Auguratus, a, um, consecratus; de locis, quæ certis cærimonis consecrantur, cujusmodi loca omnia templa vocantur. v. *templum*. Vatin. 10, in illo *augurato* templo ac loco, i. e. pro Rostris.

Auguratus, sacerdotium *augurum*. Vatin. 9, ne diutius loquar de *auguratu* tuo. Div. I, 17, lituus, insigne *auguratus*. † scientia *augurum*. ibid. scientia *auguratus*.

Augurium, ipsa actio auspicandi. Hinc, *augurium* agere, capere, etc. Div. 1, 17; Offic. III, 16, etc. Div. 1, 47, salutis *augurium* (οἰώνισμα ὑγείας) Dio Cassius, l. XXXVII, p. 40, explicat quid sit: τοῦτο δὲ μαντείας τῆς τρέπος ἐστὶ κρίσιν τινὰ ἔχων, εἰ ἐπιτρέψει σφίσι δὲ θεὸς ὑγείαν τῶ δῆμῳ αἰτῆσαι, ὡς οὐχ ὄσιον, οὔτε ἀττησιν αὐτοῖς, πρὶν συγχωρηθῆναι, γινώσθαι, etc. Cf. interpr. ad Sueton. August. 31; Lips. ad Tac. A. XII, 22, *Augurium* capere etiam de privatis dici, et *augurium* etiam pro omine quocumque, atque adeo oraculo dici, docet Burmann. ad Sueton. Aug. 95. † Interpretatio auspiciorum, et futuri inde predictio. ad Div. VI, 6, constitui apud te auctoritatem *augurii* et divinationis meæ, etc. † de Senect. 4, scientia juris *augurii*. Cf. ad Div. III, 9. De quibus locis vid. Gronov. ad Gell. 1, præf.

*Auguro**. Leg. II, 21.

*Auguror**. Tusc. 1, 40; Or. 1.

Aviarium, Q. fr. III, 1, locus ubi aves aluntur, vel necessitatis et utilitatis, vel voluptatis et suavitatis causa. Ex posteriori genere fuit *aviarium*, de quo sermo ap. Ciceronem. De *aviariis* vid. Varr. R. R. III, 3 et 4.

*Aviditas**, avaritia. Phil. V, 20; Off. II, 11.

*Avidus**, avarus, Or. II, 43; Rosc. Com. 7.

Avi. ad Div. VII, 28, quasi *avem* albam videntur bene sentientem civem videre: proverbialiter de re rara. Div. 1, 16, *aversa avi*, i. e. contra auspicia.

Aulædus. Muren. 13, eos *aulædos* esse, qui citharædi fieri non poterint.

Aulæum, velum pictum, cujus non solum in ædibus (Cortius ad fragm. hist. p. 960.), porticibus (Propert. II, 23, 46.), usus; sed etiam in theatris. Cœl. 27, deinde scabilla concrepant, *aulæum* tollitur. De iis est in primis insignis locus, Ovid. Met. III, 111, sq. Cf. Lucr. IV, 73, sq.

*Avoro**. ad Div. IV, 5; Phil. II, 45.

Aura, ab vento leniori traducitur ad

quancumque rem, quæ nos aliquo propellit, sc. ut agamus aliquid, aut consequamur; non, quod vulgo existimant, ad favorem tantum levem populi. Nam ipse favor ille *aura* propterea dicitur, quia homines ad eas res agendas impellit, quas agere non conveniebat, aut ne animus quidem erat. Arusp. Resp. 20, Sulpicium longius, quam voluit, *aura* popularis provexit. Verr. 1, 13, sperat sibi *auram* posse aliquam afflari in hoc crimine, voluntatis assensionisque eorum, h. e. se voluntate eorum et assensione, qui Cn. Carbonem oderint, tanquam *aura* secunda, ex hoc crimine emersurum, et tanquam scopulos prætervecturum. Muren. 17, totam opinionem (sc. de eventu comitiorum) parva nonnunquam *aura* rumoris commutat (tanquam cursum navis). Sext. 47 extr. Q. Catulus, quem neque periculi tempestas, neque honoris *aura* potuit unquam de suo cursu demovere. Apud Liv. XXII, 26, *aura* favoris popularis, dicitur de gratia apud populum, sed quatenus C. Terentius, qui jam animum attollebat ad consulatum spem, hac gratia ad consulatum se perventurum putabat. xxx, 45 extr. tamen est de levi populi favore simpliciter.

*Aureolus**. Nat. III, 17, pulcher et elegans aureola oratiuncula.

Auricula. Q. fr. II, 15, ita me et esse, et fore scito *auricula* infima molliorem. Her. IV, 10.

*Aurifex**, Or. II, 38.

Auris. Arch. 10, *ares* suas dedere poetis. Att. II, 14, sitientes *ares*. Arch. 6, *ares* defessæ. Or. 29, *ares* avidæ et capaces, sc. in dijudicandis verborum complexionibus, earumque justa magnitudine. Rabir. Post. 14, *ares* refersit istis sermonibus. Mil. 12, *ares* peregrinantur, neque versantur in sermone civitatis, etc. Planc. 27, *ares* hebetes populus rom. habet. Att. 1, 5, dare *ares* suas alicui. Orat. 9, Atticorum *ares* teretes et religiosæ. ad Div. XII, 16, noli putare, me hoc dare *auribus* tuis, etc.

Aurum. Agr. 1, 4, *aurum* coronarium. v. in *coronar*. Flacc. 28, *aurum* Judaicum : quod Judæorum nomine ex Italia et ex omnibus provinciis Hierosolymam exportari solebat. Flaccus sanxit edicto, ne ex Asia exportari liceret, etc. Is est locus de auro Judaico classicus : ubi v. interpr. in primis Gothofred. ad Cod. Theod. l. xvi, tit. de Judæis, 1, 14, 17, etc. Addictum tandem fisco Cæsaris.

Auscultare. De Div. 1, 57, magis audiendum, quam *auscultandum* censeo. In verbo *auscultandi* inest vis obediendi, credendi, etc.

Auscultator. Or. part. 3.

Auspeæ. Cluent. 5, *auspices* nuptiarum. Divin. 1, 16, nuptiarum *auspices*, ... qui, omissa re, nomen tantum tenent. Cf. Plaut. Casin. pr. 86; Liv. xlii, 12; Suet. Claud. 26; Valer. M. 11, 1, et ibi interpr. Petebant *auspicia*, ut nuptiæ auctoritatem haberent. v. plura ap. Juretum ad Symmach. iv, 14. † Att. 11, 7, *auspices* legis curiatiæ; de Pompeio, qui in *auspicio* fuit, dum lex curiata a Cæsare ferretur.

Auspiciari, *auspiciam* agere, capere. Div. 11, 36, prætores.... nec tripudio *auspiciantur*. vid. Duker. ad Flor. 1, 1, 6.

Auspicato, *auspiciis* captis antea. Div. 1, 1, Romulus *auspicato* urbem condidit. Sic omnino de Rep. 11, 39, et mox, 11, 29, ubi prima manus cod. Vaticani scripserat *auspicatu*.

Auspiciatus, inauguratus, sacer. Ra-

bir. Post. 8, qui in campo Martio... *auspicato* in loco.

Auspiciam. Div. 11, 38, aves *auspiciam* ratum fecere. ibid. 1, 16, ementitum *auspiciam*. 11, 36, jure *auspiciam*, est, quum junctum jumentum sterco fecit. Festus Div. 11, 36, proc. et prætores *auspiciam* non habent, i. e. jus *auspiciam* capiendi. Totus locus legendus, ad cognitionem *auspiciam*.

Auster°. Divin. 11, 27. Att. xliii, 2.

Austerus. Or. 111, 26, suavitas *austera* et solida (opponitur dulci et decoctæ), qualis fuit vini Falerni, habens delectationem virilem. Nam feminae dulcia amant. Add. Pis. 29; Cœl. 14.

Authepsa, Rosc. Am. 46, est vas in superiori parte continens rem coquendam, in inferiori foculum cum igne; qualia hodie etiam adhibentur ad potiones aquæ calidæ conficiendas. Lamprid. in Elagab. 18, argenteas *authepsas* commemorat: ubi vid. Salmas. Voss. ad Catull. p. 318. Refertur h. l. inter vasa Corinthia et Deliaea.

Autumo°. Opinor. Orat. 49.

Auxiliarius. ad Div. x, 32, militem non modo legionarium, sed ne *auxiliarium* quidem. Prov. Cons. 7, tamen occurrit cohors *auxiliaria*. Est autem cohors legionis pars.

Auxilior°. Her. iv, 27.

Auxilium°. Phil. xi, 11.

Axilla, Or, 45, Ala factus.

Axis°, Nat. D. 1, 20.

B.

Bacca, de omni fructu arboreo. Leg. 1, 8, fruges et *baccæ*. Divin. 1, 51, *baccæ* arborum. Add. Nat. D. 11, 51; Tusc. 1, 14.

Bacchanalia°. Leg. 11, 15; Cf. Livium xxxix, 9.

Bacchari. Catil. 1, 10, quanta in voluptate *bacchabere*.

Bacchatio°. Nocturnæ *bacchationes*.

Bacillum, insigne magistratum in municipiis, loco fascium. Agrar. 11,

34, ad quem locum v. Turnebum.

Baiæ, proprie quæ sint, dictum in Ind. Geogr. Sed ab illis Campanis omnia balnea calentia *baiæ* vocatæ; item lacus hortorum delicati, et suavi frigore. Sic dicuntur, Cœl. 15, 16, 20, v. Scalig. ad Tibull. 111, 5, 3.

Balbus°. Ad Div. 11, 10; de Or. 1, 61.

Balbutio, de iis, qui satis clare, quæ sentiunt, dicere nolunt. Tusc. v, 26, desinant *balbutire* academici, aperte-

que et clara voce audeant dicere. Sic et videtur dici, Acad. II, 45. † male ineptique dissero. Divin. I, 3, Epicurus *balbutiens* de natura deorum.

Balneæ°. Rosc. A. 7. Cœl. 25.

Balnearia, balneæ. Q. fr. III, 1; Att. XIII, 29.

Balneator°. Cœl. 26.

Barbaria. Or. I, 26, hæc *barbaria forensis*, h. e. turbæ forensis inscitia.

Barbaricus°. Tusc. I, 35.

Barbarismus°. Her. IV, 12.

Barbatulus. Att. I, 14, juvenes *barbatuli* concursabant, sc. qui nondum tondentur, qui lanuginem nondum deposuere. v. *barbatus*.

Barbatus, de juvene, qui lanuginem nondum deposuit. Catil. II, 10, quos aut imberbes, aut bene *barbatus* videtis. Cf. Cœl. 14. Sic et Plaut. Cas. II, 8, 25. † de antiquis Romanis, qui barbam alebant; quod factum ad a. U. C. cccciv; quo tempore primus Africanus barbam posuit. Nam eo anno primum tonsores Romam adduxit e Sicilia P. Ticinius Meno, ut est ap. Varr. R. R. II, 11. Mur. 12, *barbatus* illis veteribus ridicula videbantur. Fin. IV, 23, quod antiqui illi, quasi *barbati*, ut nos de nostris solemus dicere, crediderint, etc. † Att. II, 1, nulli *barbati*.

Barbula°, Cœl. 14.

Bardus°, stupidus, Fat. 10.

Baro, homo stupidus. Fin. II, 23, nos *barones* stupemus. Cf. Div. II, 70. Att. V, 11, apud Patronem et reliquos *barones* te in maxima gratia posui, quo loco male Nizolius principes, sc. Epicureæ sectæ, intelligi volebat, quam vim apud veteres hoc verbum non habuit. Jocandi causa ita Epicureos ad Atticum Epicureis faventem scribens appellat, ut in epistola ad Pætum, ad Div. IX, 26. Quæ autem hic de muliere quadam Barone quidam comminiscuntur, nihili sunt.

Basilicæ, porticus grandiores et magnificæ, cujusmodi erant fere circa fora, ubi posthæc etiam judicia exerceri solita, theatra, templa. Suetonius

regias vocat, Aug. 31; item Statius, Silv. I, 1, 22. *Βασιλικήσται* diserte Zosim. V, 2; Jos. A. XV, 11, 5. Et sic nummi Paulli exprimunt. Verr. IV, 3, forum ac *basilicas* ornare. Cf. V, 58. Alio autem loco in Verrinis status ornatum dicitur comitium. Mur. 34, si unius *basilicæ* spatio honestamur. ad Att. IV, 16, *basilicam* in foro texere. ad Att. II, 14, *basilicam* habeo, non villam, frequentia Formianorum.

Basis°, vide Nat. D. II, 49; Verr. IV, 34; Phil. IX, 19; Tusc. V, 23; Pis. 92; Q. Fr. III, 1.

Batuo, ad Div. IX, 22, de coitu dicitur, sumptum et gladiatoria arte verbum; in qua quid sit, rudibus *batuere*, docet Lipsius, Saturn. I, 15.

Beato. Fin. V, 29, ut bene, sic etiam *beato*.

Beatitas, beatitudo; utrumque verbum durum judicat, Nat. D. I, 34.

Beatus, otiosus, Orat. II, 33. Mur. 12, ne se *beatum* putet. † dives. Inv. II, 1, Crotoniæ quum.... in primis *beati* nominarentur. Nat. D. III, 53, civitas *beatissima*. Add. Acad. II, 43; Tusc. V, 10, 39; Fin. II, 20; Inv. II, 1.

Bellator, miles, Tusc. IX, 24; Balb. 23; Att. VII, 16.

Bellatrix°, Tusc. IV, 24.

Bello. Att. VI, 1, *bello* curiosus. ad Div. XVI, 4, *bellissimo* navigamus. XIV, 14, *bellissimo* mecum esse poteritis, h. e. commodissime. Att. IV, 16, hæc quomodo fers? *bello* hercule, i. e. ut statim ipse interpretatur, facile. ibid. XIII, 35, cecidit *bello*, i. e. festive, lepide. Cf. Or. III, 26 init. bene et præclare quamvis nobis sæpe dicatur; *bello* et festive nimium sæpe nolo. Petit. cons. 12, *bello* negandum est, ut ostendas necessitudinem, demonstras quam moleste feras, aliis te id rebus exarturum esse persuadeas: ex quibus verbis ipsis, quid sit h. l. *bello*, facile intelligitur.

Bellicum°. Or. 12. Thucydides de bellicis rebus, canit etiam quodammodo *bellicum*.

Belligerare°. Font. 12; Off. I, 12.

Bellua°. Translate de Clodio Leg. III, 9, de Verro. Verr. v, 42.

Bellum°. De disputatione philosophica. de Or. II, 37.

Bellus, urbanus, humanus, qui dolorem dissimulare potest, etc. Att. I, 1, durius accipere visus est, quam homines *belli* solent. ib. v, 10, sero fronte ac vultu *bellissimo*, sed angor intimis sensibus. † lepidus, elegans. ad Div. XIV, 7, Cicero *bellissimus*. † commodus, probabilis. ad Div. IX, 2, *bellum* esse, aliquo exire. Att. xv, 11, *bella* juris licentia. Phil. x, 7, satis *bella* affert. † de eo, qui e morbo convaluit, ad Div. XVI, 18; Att. v, 8; IV, 16.

Bene, valde. Att. x, 16, *bene* manere. Verr. II, 70, *bene* penitus. † Tusc. I, 35, Pompeio *melius* est factum, i. e. convaluit. † laute. Fin. II, 8, hos ego asotos *bene* quidem vivere dixerim, at beate nunquam dixerim. ibid. *bene* cenare.

Benefactum°. De Sen. 3; Tusc. II, 25.

Beneficentia°. Nat. D. I, 43; Or. II, 84.

Beneficium eleganter dicitur de homine, qui a provinciali magistratu commendatur et laudatur, ut aut eo facilius honores in republica a populo rom. consequatur, aut in iudiciorum periculis sublevetur. Ea autem commendatio apud ararium deponitur. Arch. 5, in *beneficiis* ad ararium deferri. Cf. ad Div. v, 20; Balb. 21. vid. Gron. de Sestert. III, 17. † LæL. 25, ad populi *beneficium* sacerdotia transferebantur. † commendatio ipsa, ad Div. XIII, 35.

Beneficus°. Leg. I, 18; Off. I, 14.

Benevolentia°. Off. II, 9.

Benignus°. Off. I, 14; Leg. I, 18.

Bes, octo uncie. ad Att. IV, 15, *scenus bessibus* est, quum singulis mensibus pro centum assibus, fœnoris loco, solvantur duæ tertie assis, adeoque annis singulis octo asses pro centenis.

Bestiarius, genus gladiatorum, qui cum bestiis componuntur. Eorum mentio, Sext. 64; Q. fr. II, 6.

Bestiola°. Nat. D. II, 48.

Beta, genus oleris, cujus folia speciem Græcæ literæ referunt. ad Div. VII, 26, a *beta* et malva deceptus sum.

Bibliotheca, ad Div. XIII, 77, multorum nummorum. Att. I, 8; Att. IV, 4.

Bibo. Ver. I, 26, ut Græco more *biberetur*. Est autem Græcus mos, quum merum cyathis libant, salutantes primo deos, deinde amicos suos nominatim: nam toties merum bibunt, quoties et deos, et caros sibi nominatim vocant. Add. Tusc. v, 34; Phil. XI, 5. Asconius.

Biceps°, de Div. I, 53.

Bicorpor°, Tusc. II, 9.

Bisariam°, Bipartito, Tusc. III, 17.

Biformatus°, impetus, Tusc. II, 9.

Bilis°, vide Nat. D. II, 55; Tusc. IV, 10; Att. II, 7.

Bimaritus, duarum mulierum vir. Planc. 12, *bimaritum* appellas, ut verba etiam fingas, non solum crimina.

Bimestris°, consulatus Bimestris, ad Div. x, 24.

Binus. ad Div. III, 8, Hortensium roges, ut de sententia *bima* discedat, h. e. qua censuit, mihi in alterum annum esse provinciam prorogandam. ad Div. x, 24, legio *bima*, h. e. quæ duos annos meruit.

Binus°. Nat. D. II, 18.

Bipartito°. Cat. III, 2.

Blandiloquentia°. Nat. D. III, 25.

Blandior°. Act. pr. II, 45; de Am. 26.

Blanditias flagitiosæ Apronii, Verr. III, 26, mihi videntur in eo consistere, quod ei pro scorto fuit. Nam *blanditias* feminis maxime et meretricibus conveniunt.

° *Boarium* forum. pr. Scaur. 3, fragm. nov. dum in foro *boario* inquireret.

Bonitas, fides, Off. III, 19. Cf. Nat. D. III, 3, ubi opponitur fraudi. † virtus. LæL. 8, 9, aliquoties promiscue dicuntur virtus et bonitas. c. 9, virtus et bonitas pro synonymis junguntur. Add. Off. I, 32; Or. 18, 49; Rosc. Am. 7; Agr. II, 16; III, 3; Rosc. C. 10.

Bonum. Fin. IV, 26, *bonum*, ex quo

appellatum sit, nescio. Mil. 12, dictum Cassianum: Cui *bono* fuerit. Rosc. Am. 5, accusat, quibus *bono* fuit, i. e. profuit. Add. Fin. III, 10; Tusc. v, 50; Par. I, 2; de Amic. 6.

Bonus. Sext. 66, bona fama *bonorum*, i. e. optimatum, de quibus capiendum semper, quum de republica loquens *bonos* viros nominat. In rebus privatis vir *bonus* est, qui fidem servat. † proprie autem vir *bonus* est locuples, qui habet in bonis: cujusmodi homines solent fidem servare, reipublicæ bene cupere, ut est Att. IX, 12; VII, 4, ubi libertinum vocat virum plane *bonum*; de quo vid. Cort. ad Sallust. Catil. 33; Gron. Obs. IV, 9. Or. II, 54, *bona* dicta, sunt facetiæ; joci acuti, sales. † Verr. I, 56, *bonum* suo cuique facito. Erat in lege Verris, quam redemptori operis publici præscripserat, et hanc vim habebat, ut singula genera materiæ *bona* essent, † Mur. 7, *bono* genere natum esse, i. e. amplo et honesto. † ad Div. IX, 16, *bonam* copiam ejurare. v. *ejurare*.

Bos. Att. v, 15, bovi impositæ clitellæ v. *clitellæ*. Add. Nat. D. I, 29; de Div. I, 9; Nat. D. II, 63.

Braccatus. Pis. 25, cognatio *braccata* est cum hominibus e natione *braccata* Gallorum. Add. Font. II; ad Div. IX, 15.

Brachium. Att. II, 1, molli *brachio* objurgare aliquem, h. e. leviter, Add. Cod. 4; Or. II, 62; Her. III, 15; Or. 18; Att. IV, 16.

Cachinnatio°. Tusc. IV, 31.

Cachinnor°. Verr. III, 61.

Cadaver°. De homine inutili. Pis. 9.

Cadere, dicitur de oratione in fine periodi. Orat. 69, *cadit* oratio. Brut. 8, numerose *cadere*. † in aliquem *cadere*, est, locum apud eum habere. Tusc. III, 4, *cadit* in sapientem ægritudo. ibid. non *cadit* in consuetudinem nostram. † de iis, qui in pugna intereunt. Phil. III, 14, *cadere* cum

Breviloquens°. Att. VII, 20, *breviloquentem* me tempus facit.

**Breviloquentia*, de Rep. v, 8, teste Gellio, XII, 2.

Brevis de periodis. Brut. 44. de pronuntiatione Or. 48.

Brevitas°. De sententiis. Brut. 17. de syllabis. Brut. 51.

Bucca. Pis. 11, fluentes et cerussatæ *buccæ* v. *fluens* et *cerussatus*. Add. Or. I, 66. Att. VII, 10, ad me scribe vel quod in *buccam* venerit.

Buccina°, Mur. 9.

Buccinator. ad Div. XVI, 21, quod polliceris, te fore *buccinatorem* existimationis meæ.

Bucula°, Verr. v, 60; de Div. I, 24.

Buleuterium, locus Syracusis, ubi curia erat. Verr. II, 21.

Bulla, insigne puerorum ingenuorum, ex auro, cordis figura, quod e collo in pectus dependebat. Verr. I, 58, sine *bullâ* venerat. † in ornamentis valvarum commemorantur etiam aureæ *bullæ*, Verr. IV, 56.

Bustarius, Pis. 9, gladiator, qui ad bustum alicujus depugnat, quod in honorem mortuorum fiebat. v. Lips. Saturnal. I, 8.

Bustum. Tusc. v, 35, Sardanapalus incidi jussit in *busto*, i. e. sepulchro, monumento sepulchrali. Sic *bustum* Basili, Att. VII, 9; item, Catuli *bustum*, Petit. Consul. 3. Leg. II, 26, pœna est, si quis *bustum* (nam id puto appellari τῦμβον), etc. † Pis. 4, quum tu interim *bustum* reipublicæ, etc.

C.

dignitate. † causam, litem perdere. Maren. 28, *cadere* in judicio. ad Div. VII, 14, *causa cadent*. † de eventu rei. Brut. 40, sed ita *cadobat*, etc. † incidere. Tusc. IV, 14, non in omnem morbum animus ingeniosi *cadit*. † venire in potestatem alterius. Verr. v, 55, *cadere* sub legum et judiciorum potestatem. Font. 4, sub ditionem pop. R. *ceciderunt*. Att. VIII, 3, *cadendum* in unius potestatem † everti

fortunis. ib. xvi, 15, turpius est privatim *cadere*, quam publice. † Q. Fr. 1, 3, a te mihi semper omnia bona, honesta et jucunda *ceciderunt*. Add. Off. iii, 20; Sull. 27; Cœl. 29; Or. 20, 67; Fin. iii, 10; Nat. D. 1, 21; Or. 1, 36, 37.

Caduceus, insigne Mercurii, Or. 1, 46.

Caducus, de Sen. 15, vitis natura *caduca* est. † Phil. x, 5, hereditas *caduca*. Orat. iii, 31, possessio *caduca*, i. e. deserta, quam nemo petit.

Cæcatus. Brut. 76, rapida, et celeritate *cæcata* oratio, i. e. obscurata quæ intelligi non potest.

Cæcitas, de mente. Dom. 40, 50.

Cæcus, passive, pro latens. Or. 11, 87, res *cæcæ*. Agr. 11, 14, cur hoc est tam obscurum atque *cæcum*? † *cæcum* faciens et obscurum. Mil. 19, neque *cæcæ* nox ostendisset Milonem. Dom. 10, *cæcæ* nubes reipublicæ. Ligar. 1, *cæcus* timor, est inanis et falsus. ad Div. vi, 7, *cæcum* timoris tormentum; xii, 6; Agr. 11, 14, 25.

Cædes, occisio, Mil. 32; Cæcil. 14; ad Div. iv, 14.

*Cædo**, de lapidibus et arboribus, de Div. 11, 14, 41. † Percutio. Verr. 1, 24; 111, 29; Phil. viii, 8. † occido, Phil. 111, 12; Att. v, 20.

Cælare, sculperre sigilla ex auro aut argento, quod fit *cælo*. Div. 1, 36, hanc speciem Praxiteles *cælavit* argento. Salmas. ad Sol. p. 735, 774.

Cælator. Verr. iv, 24, artifex argenti *cælandi*, qui signa vasis illiganda *cælat*.

Cælatus. Verr. 1, 56; iv, 19, argentum *cælatum* dicunt vasa argentea, quibus signa arte illigata sunt, ut aut tota aut dimidiata emineant, sine quibus argentum purum est. v. in primis Salmas. ad Solinum, p. 735 sq. Tusc. 1, 35, tecta *cælata*.

*Cæmentum**, Mil. 27; de Div. 11, 47; Q. Fr. 111, 9.

Cærimonia, sanctitas. Rosc. Am. 39, *cærimonia* legationis. Tusc. 1, 12, sepulchrorum *cærimonia*. † sacra ipsa. Mil. 22, *cærimoniæ* violatæ; de sacris Bonæ Dææ, quæ Clodius polluerat. † reve-

rentis deorum. Inv. 11, 22, metus et *cærimonia* deorum. Cf. c. 53.

*Cæruleus**, Nat. D. 1, 30; de Div. 1, 20; Ac. 11, fragm.

Cæsim, Or. 67, *cæsim* dicere, i. e. per incisa, sine comprehensione verborum.

Cæsius, Nat. Div. 1, 30, oculi Minervæ *cæsii*.

Cæstus, est lorum clavis ferreis, cui manus dextra implicatur, ut pugil eo fortius ferire possit. Figuram ejus exhibet Zornius in Bibl. Antiq. Exeg. p. 904. Tusc. 11, 17, *cæstibus* contundi.

Cæsus. Topic. 25, ruta et *cæsa* recipere. Cf. Or. 11, 55. v. *ruta*. Att. v, 18, inter *cæsa* et porrecta. v. *porrecta*.

Calamistrum, instrumentum ferreum, quo capilli crispantur urendo, unde *calamistrati*. Hinc traducitur ad nimia orationis ornamenta, v. c. Brut. 75, orationem *calamistris* inurare.

Calamistratus, Sext. 8; in Sen. post red. 6.

Calamitas, tempestas frugibus pernicioosa. Verr. 111, 98, *calamitas* fructuum. Hinc ad perniciosos homines transfertur, qui civitates compilant, hominesque re familiari evertunt. Sic Verres, 11, 37, *calamitas* Siculorum dicitur. † jactura. Læli. 21, *calamitas* in amittendis amicitiiis.

Calamitosus. Agr. 11, 29, vectigal *calamitosum*.

*Calamus**, Q. Fr. 11, 14.

Calantica, tegmen capitis, quo mulieres utebantur, cujus usum propterea Clodio objicit Cicero in Clod. ap. Nonium. Al. *calautica*.

*Calcar**, incitamentum, Att. vi, 1; Brut. 36.

Calculos. Nat. D. 1, 29, *calcei* repandi. v. *repandus*.

*Calcitro**, Cœl. 15.

Calculus. Fin. 11, 19, voluptatum *calculis* subductis. Læli. 16, ad *calculos* vocare. † de ludo duodecim scriptorum. fragment. Hortens. p. 382, ut *calculus* reducatur, si te alicujus dati pœnitet.

Calofacio, *calfacio*, vexo, agito, molestiam creo, negotium facio. Q. Fr. 111,

2, eodem die Gabinium ad populum luculentem *calofecerat* Memmius. ad D. viii, 6, si vos Parthi nihil *calfaciunt*, nos hic frigore frigesimus. ib. xvi, 18, *calface* hominem.

Calosio, Att. ii, 3; Her. iii, 12.

Calco, vexor, ad Div. viii, 6, nunc *calet*. † *calere* dicuntur, quæ studiose aguntur, jactantur. Philip. v, 4, *calabant* nundinæ. Planc. 23, crimen *caluit*, re recenti, i. e. sermonibus vehementer jactatum est. Simili ratione etiam homines dicuntur *calere*, ut Brut. 66, *calere* in agendo. Att. xv, 6, an ego, quum omnes *caleant*, ignaviter aliquid faciam? † Verr. i, 26, postquam satis *calere* res visa est, h. e. postquam visi sunt convivæ satis vino *calere*, animisque esse commoti.

*Calesco**, Sen 16; Nat. D. ii, 53.

Calidus. Off. i, 24, *calida* consilia: temeraria et periculosa.

Caliga, genus calcei militare. Att. ii, 3, de Pompeio: mihi ejus.... *caligæ* non placebant.

*Caligans**, Arat. 25.

*Caliginosus**, obscurus, Tusc. i, 25; de Div. i, 57.

Caligo. Fin. v, 15, per *caliginem* cernitur, i. e. obscurius. † status reip. perturbatus, ad Sen. p. red. 3, *caligo* anni illius, de tempore Clodian. v. *tenebræ*.

*Calix**, patera, Tusc. iii, 19.

Callero, callum ducere, obdurescere. ad Div. iv, 5, in illis rebus exercitatus animus jam *callere* debet.

Calles. Sext. 5, Italiæ *calles* atque pastorum stabula. Sunt viæ pecorum ex æstivis pastionibus in hibernas commentium, et contra. v. Ursin. ad Varr. R. R. ii, 2, 10. Unde silvæ *callesque* junguntur. v. interpr. ad Sueton. Cæs. 19. Cluent. 59, sunt colles pastorum, ubi leg. videtur *calles*.

Callido, intelligenter, solerter. Or. i, 20, *callide* dicere, i. subtiliter. Or. 28, *callide* et argute dicere. Cæcin. 5, nihil *callide* agi posse.

*Calliditas**, astutia, Off. i, 19; iii, 32.

Callidus. Nat. D. iii, 10, *callidos* voco, quorum tanquam manus opere, sic animus usu concalluit. † solers, intelligens. Nat. D. ii, 57, natura nihil est *callidius*. † de oratore est subtilis et acutus, v. c. Or. 7.

Callum. Tusc. , ii, 15, labor quasi *callum* obducit dolori. ibid. iii, 22 diuturna cogitatio animis *callum* vetustatis obdaxerat. ad Div. ix, 2.

Calvitium, Tusc. , iii, 26.

Calumnia, lis, quam alicui sine causæ intendimus, ut ei molestiam et periculum creemus. Mil. 27, *calumnia* litium fundos alienos petebat. Q. Fr. i, 1, acerrima ministra prætorum avaritiæ *calumnia*. Verr. ii, 27, a quo HS centena millia per *calumniam* malitiamque petita sunt. Cæcin. 7, *calumniam* obtrivit et contudit, h. e. terrorem litis improbæ. † hinc ductæ etiam eæ formulæ, in quibus *calumnia* significat actionem, judicium *calumniæ*, aut simile quid, cujus objectum est *calumnia*. Cluent. 59, *calumniam* non effugiet, i. e. *calumniæ* damnabitur. ad Div. viii, 8, *calumniam* ferre, i. e. damnari *calumniis*, ibid. *calumniam* jurat, qui jurejurando proficitur, se sine *calumnia* accusaturum. † malitiosa, aut falsa saltem interpretatio. Cæcin. 21, in frigida et jejuna *calumnia* delitescere. Off. i, 10, existant injuriæ *calumnia*. ad Div. vi, 7, *calumnia* timoris, quum propter timorem omnia deterius interpretamur, omnia pejora fingimus. † falsus prætextus, ut loquuntur, et quidquid dicimus aut facimus, ut alia de causa et aliud agere videamur, atque agimus. ad Div. i, 1, *calumnia* religionis. De eadem re dicit, Q. Fr. ii, 2, per obrectatores Lentuli res *calumnia* extracta est. Att. iv, 3, Metellus *calumnia* dicendi tempus exemit, h. e. longiori oratione, quæ, non quod opus erat; in sententia dicenda, sed ne SCtum fieri posset, adhibebatur. Acad. ii, 1, inimicorum *calumnia* tardius, quam debuerat, triumphavit. † captio. Fat. 14, nec ullam adhibebat *calumniam*. † inanis reprehensio, Nat. D. ii, 8, effugiunt academicorum *calum-*

niam. † *simulatio*. Catil. II, 2, *amare calumnia coeperat*, i. e. *simulato amore*. † Acad. II, 5, *Arcesilæ calumnia*, opponitur *verecundiæ Democriti*. *Democriti verecundia* in eo consistit, quod ita imbecillos sensus dixerat humanos, ut verum tanquam in profundo puteo latere, nihil pæne sciri posse diceret. *Arcesilæ autem calumnia est sive impudentia*, qui nihil plane cognosci posse diceret, sive *impudens interpretatio dictorum Democriti, Empedoclis, Socratis*, qui, non quod ita existimarent, sed *modestix causa*, nihil sciri posse dixerant, et tamen auctores sententix suæ ab *Arcesila* citabantur.

Calumniator, quadruplator, delator, qui falsas lites intendit, Verr. II, 9. Cæcin. 23, *calumniatoris esse scriptum sequi*, etc.

Calumnior, falsam litem intendo. Verr. III, 15, *calumniandi quæstus*. † tempus fictis causis ducere. ad Sen. p. red. II, meque, si diutius *calumniarentur*, redire iussistis. Quint. 21, *jacet res in controversiis*, isto *calumnians*, biennium. † de iis, qui falso omnia timent, propter timorem omnia pejora fingunt. ad Div. IX, 2, sed *calumniabar ipse*, etc. Conf. *calumnia*. ibid. 7, nam quod antea *calumniatus sum* (sic enim cum Grævio legendum), indicabo malitiam meam.

Calx, locus in circo, *calces* olim notatus, post creta (Senec. ep. 108), ubi, cursu exacto, victor consistebat, et præmium accipiebat. Plin. VIII, 42; XXXV, 17; Salmas. ad Solin. p. 642; Lips. Lect. Ant. v, 10. Unde formulæ hæ: Tusc. I, 8, *video calcesm*, ad quam quum sit decursum, etc. de Am. 27, e carceribus ad *calcesm* pervenire. Sen. 23, a carcere ad *calcesm* revocare. De Rep. III, 4, ex Senec. l. c. quoniam sumus ab ipsa *calces* ejus interpellatione revocati. Unde patet falsum esse, quod putat Salmas. ad Solin. p. 642, *calcesm* circi esse generis masc. et a *calce* pedis sumi, quia sit terminus cursus, Græcisque *τίππη* dicatur.

Index Cicer.

*Calco**, infima pars pedis, vid. Her. IV, 55; Tusc. v. 27; Sull. 25; Verr. III, 23.

Camara, Q. fr. III, 1, tectum conclavis fornicibus suspensum, et arcuatum. Vox Græca.

Campester. Arusp. R. 20, *campester quæstus*, est pecunia a candidatis accepta, a campo Martio dicta, ubi magistratus creabantur. Cæl. 5, ludus *campester*, est exercitatio corporis, cujus plura genera erant, quibus juvenes in campo Martio utebantur.

Campus, de campo Martio simpliciter dicitur, v. c. de Nat. D. III, 27, etc. Act. 1 in Verr. 7; Or. II, 20. † de quacumque re, quæ magnam facultatem alicujus rei præstat. Cæcin. 29, me ex campo æquitatis ad verborum angustias et omnes literarum angulos revocas, etc. Add. de Div. I, 42; Q. Fr. II, 2; Phil. IX, 7; Or. III, 31; Mur. 9.

Cancelli. Verr. III, 59, *cancellos* alicui circumdare dicitur, quum cavemus, ne quis pro libidine male facere possit, ducta dicendi ratione a bestiis, quibus *cancelli* circumdantur, ne effugere, aut nocere cuiquam possint. † Sext. 58, *cancelli fori*: septa. vid. Salmas. ad Hist. Aug. t. II, p. 80.

*Cancer**, signum caeleste, Arat.

*Candelabrum**, Verr. III, 26, 28.

*Candens**, Off. II, 7; Verr. v, 63.

*Candeo**, fulgeo, Arat.

Candidatorius. Att. I, 1, munus candidatorium.

*Candidatus**, qui honores petit, Q. Fr. II, 14; Mur. 21, 27; Pis. 23.

*Candide**, sincere, ad Div. VIII, 6.

*Candidulus**, Tusc. v. 16.

*Candidus**, Or. 16.

*Candor**, Albus color, Nat. D. I, 27; II, 15.

Canephora, Verr. IV, 3; statux referentes speciem virginum sacerdotum Cereris, quæ in solennibus Cereris bina canistra ferebant, et inde *Canephora* dicebantur. vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Cerer.

*Canesco**, Brut. 2, quum oratio jam *canesceret*, haberetque suam quamdam maturitatem, et quasi senectutem.

*Cani**, capitis canities, Sen. 18.

Canicula, stella, de Div. 1, 57; Nat. D. III, 10.

Canis, assecla. Att. VI, 3, Clodii canis. † de homine qui ad investigandas et odorandas res adhibetur, Verr. 1, 48, et sæpius.

*Canistrum**, Att. VI, 1.

Cano. Verr. 1, 20; Agr. II, 26, intus canere; proverbium in eos, qui omnia ad suam utilitatem referunt: ducta dicendi ratio a statua quadam citharistæ speciem exhibente, qui intus caneret, hoc est, non dextra manu uteretur, et ab exteriori parte chordas plectro percuteret, sed sinistra tantum ab interiori parte chordas carperet, atque ita totam cantionem perficeret. vid. Ascon. ad Verr. 1, 20, et Voss. ad Catull. p. 144: ubi explicatio loci Ciceroniani affertur ex ineditis Vulcatii Gallicani expositionibus in Verrinas. Add. Tusc. 1, 2; de Div. II, 59; Or. II, 83; Brut. 50; Nat. D. II, 8; Rull. II, 26; de Div. 1, 17; Phil. XII, 3; Tusc. III, 15; de Div. II, 26; Nat. D. III, 11; Or. II, 86; Or. 8; Cat. III, 8.

*Canorus**, de Div. II, 26; Off. 1, 37, Or. III, 7; Sen. 9.

Cantharis, genus insecti venenati et mortiferi. ad Div. IX, 21; Tusc. V, 40.

Canterius. Nat. D. III, 5; ad Div. IX, 18, equus castratus, ut Varro et Festus docent.

Canticum. ad Div. IX, 22, nosti canticum. Est locus e comœdia aut tragœdia. vid. interpretes ad h. l. et in *cantor*.

Cantilena, de notissimis et crebro usurpatis obsoletisque dictis, versibus, præceptis, etc. Or. 1, 23, *cantilena* e scholis; de vulgatis rhetorum præceptis. Att. 1, 19, Epicuram *cantilena*, $\nu\eta\phi\epsilon$, etc. † de re, quæ fama et sermonibus hominum jactatur, ad Div. XI, 20.

Cantio, incantatio, Brut. 60.

*Cantito**, Brut. 19.

*Cantiuncula**, Fin. V, 18.

*Canto**, cano, Cat. II, 10, celebrare aliquem; Q. Fr. II, 13; De Div. II, 26.

Cantor, histrio. Sext. 55, *cantorum* convicia. Tusc. III, 19, *cantores* Euphorionis: quo loco etiam interpretantur laudatores. vid. Salmas. ad Hist. Aug. t. II, p. 433, 842. † hinc ducta ea ratio, quum *cantorem* alicujus rei dicunt, qui eam sæpe multumque, ut actores fabularum, decantat. Or. 1 55, *cantor* formularum.

Cantus Orat. 18, est etiam in dicendo quidam *cantus* obscurior. Or. 1. 60, *cantus* remissiores, de pronuntiatione histrionis scenici. Vide Rosc. Am. 46; Mur. 9; Cœl. 15; Leg. II, 24; Or. II, 8; Tusc. V, 36.

*Canus**, de Div. 1, 8, saxa cana.

*Capacitas**, Tusc. 1, 25.

Capax. Orat. 29, ipse Demosthenes... non semper implet aurea meas: ita sunt avidæ et *capaces*, h. e. quibus dicendo in primisque amplificando satisfieri non facile potest.

Capodo et *Capeduncula*, vasculum ex eo genere, quo in sacris utebantur. Parad. 1, 2; Nat. D. III, 17; de Rep. VI, 2.

*Capolla**, Verr. II, 35.

Capessere, capere. Nat. D. II, 47, *capessere* patium. † invenire. Div. 1, 20, querere te, neque posse corde *capessere*; e poeta. † *capessere* rempublicam; est quum accedere ad rempubl. (v. *accedere*), tum negotium quodcumque publicum suscipere et administrare. Att. 1, 17. Sext. 6, auctoritas *capessenda* reipubl. exemplum quod sequi possunt, qui in republica versantur, negotia publica gerunt. † moveri ad locum, petere locum. Tusc. 1, 18, superiora *capessere*, ascendere. Att. X, 9, *capessere* Melitam. Nat. D. II, 45, omnes terræ partes medium locum *capessentes* nituntur æqualiter. † Phil. X, 9, initium libertatis *capessenda*, i. e. vindicanda.

*Capillatus**, Rull. II, 5, 22.

Capillus, Rosc. Am. 46; Sext. 8; Pis. II.

Capio, assumo, mihi comparo, consequor. Off. 1, 18, consuetudo *capienda*; quod illustrat et vindicat

Burm. ad Ovid. Art. A. u, 346. Phil. III, 11, patrium animum *capere*. Nat. D. II, 56, *capere* deorum cognitionem. Off. II, 9, benevolentia *capitur* maxime, etc. Phil. v. 18, sensum gloriæ *capere*. Quint. 31, *capere* misericordiam, i. e. miserari. † in sacris *capere* est deligere. Verr. II, 51, *capere* sacerdotem. Nat. D. II, 4, vitio sibi tabernaculum *captum*. † in re pecuniaria, *capere* et bene et male dicitur, male tamen usitatus et sæpius. In bono sensu est Leg. II, 19; in malo autem Verr. II, 10; III, 30, etc. unde Verr. III, 40, adjicitur: per vim atque injuriam *captas* et conciliatæ pecuniæ. Fin. v, 25, atque ut reliqui *fares* earum rerum, quas *ceperunt*, signa commutant, etc. † decipere. Muren. 9, jureconsulti est, cavere, ne sui consultores *captantur*. Cf. Acad. II, 20. † Pison. II, non *captant* angustias pectoris tui tantam personam; quod paullo post interpretatur, sustinere. ad Div. II, 6, nulla est gratia tanta, quam non vel *capere* animus meus in accipiendo, etc. i. e. intelligere et recte æsti nare magnitudinem ejus. Sic interpretatur Burm. illud Quintil. Decl. 372: non est humilis pectoris, libertatem publicam *capere*. Conf. Schwarz. ad Plin. Panegy. p. 286 b.

Capital, facinus, cui *capitis* pœna proposita est, Legg. II, 8 extr. quam multæ eod. habent *capitale*: pro quo est ap. Plautum et alios ἀρχαῖκῶν *capital*; neque id adeo apud Cicerosem displicet, quem videmus, ut moris erat, in legis formula archaïsmis pluribus usum esse. Sæpe autem in libris veteribus pro antiquo *capital* repositum esse a librariis *capitale*, dedum passim monuere, eamque vocem restituere viri docti. vid. Gron. ad Liv. XXIv, 37; Tennul. ad Frontin. Stratag. IV, 6, 3; Modius ad Justin. II, 7, et viri docti ad Sillium; XIII, 155, et ad Sueton. Calig. 24.

Capitalis, est quod ad caput pertinet, in quo caput agitur; quod quale

sit, vid. in *caput*. Sic. Verr. II, 39, rei *capitalis* reus. ib. 28, rerum *capitalium* questiones. Rabir. perd. 9, admittere fraudem *capitalem*. † hinc res periculosæ, *capitales*, dicuntur. Fin. IV, 12, hostis *capitalis*, etc. † item perniciosæ. Off. II, 21, *capitalis* oratio. † scelerati etiam dicuntur *capitales*. Offic. III, 21, *capitalis* Eteocles, vel potius Euripides, etc. † *capitales* dicimus etiam ingeniosos. Q. fr. II, 13, Philistus dicitur, Siculus *capitalis* ille; de qua vi hujus verbi v. Murret. Var. Lec. II, 5.

*Capitonas**, nimis magno capite informes, Nat. D. I, 29.

*Capra**, Nat. D. II, 47, 50.

*Caprinus**, Nat. D. I, 29.

Capsa, receptaculum literarum et scriptionum. In Cæcil. 16, si te semel ad meas *capsas* admisero.

Captatio. Partit. 23, disputandæ prudentiam concertatio, *captatioque* verborum imitatur.

Captio, sophisma, genus disputandi, quo alterum decipimus, fraus. Fat. 13, omnes ejus generis *captiones* eodem modo refelluntur. Fin. II, 6, *captiones* dialecticæ. Acad. II, 14, ab his, quæ clara sunt, quasi præstigiis quibusdam et *captionibus* depelli. ibid. 15, *captiones* discutere. Div. II, 17, induitis vos in *captiones*, quas nunquam explicabitis. † Att. x, 15, Servii consilio nihil expeditur; omnes *captiones* in omni sententia occurrunt, h. e. Servii consilium non mihi satisfacit; atque omnia adeo consilia in hac causa hujusmodi sunt, ut rem non expédiant; nullius consilii exitum invenimus, ut ep. antec. dixerat. Nam quamcumque sententiam, quodcumque consilium capias, semper magna dubitatio relinquatur, semper multæ rationes occurrunt, quibus consilium delectum impugnari potest; semper periculi aliquid subest. Hæc est illius loci sententia; quam nec Manutius cepit, nec qui hunc locum in Lexico Fabr. interpretatus est; quorum uterque de Servio acci-

pit; quasi ei, tanquam JCti, omnes *captiones* in mentem veniant. Ceterum mentionem JCti Ciceroni *captionum* verbum in memoriam redegit facile concedo; nam JCti cavent clientibus, ne ab adversariis capiantur. v. in *capio* et *captiuncula*. † ut fraus est pro damno, sic *captio*: si vera lectio, de quo dubitant quidam, qui malunt *cautio*, Att. 7. 4. *Captus* dici, qui damnus accipiant, jacturam faciunt, certum est; neque solum fraude aliorum hominum, sed quacumque ratione. Sic mente, membris, oculis *capti* dicuntur, qui earum rerum jacturam fecere. Et est *captio* sic ap. Plautum et alios, ut dudum Lexicographi docuerunt. Sic *captiosus* pro damnosus.

*Captiosus**, Acad. 11, 29.

Captiosus, ad decipiendum accommodatus, paratus. Acad. 11, 15, *captiosa* interrogatio. Fin. 1, 7, qua via *captiosa* (sophismata) solvantur, etc. Rosc. Com. 10, o *captiosam* societatem † periculosus, damnosus Cæcia. 14, est *captiosum* omnibus, rem ullam constitui ejusmodi. Brut. 52, quam *captiosum* est populo!

*Captivitas**, Corn. Fragm.

Captiuncula, periculum, Att. xv, 7, Servius pacificator videtur — omnes *captiunculas* pertimescere. Timidum fuisse Servium in bello Civili, patet ex x, 14, 15. Videtur autem verbum sumptum e jure. JCti quum cavent clientibus, omni *captionis*, periculi que generi occurrere student. Hinc pericula, quæ timebat et cavere cupiebat Servius, *captiunculae* eleganter dicuntur. v. *capio*.

*Captivus**, bello captus, Nat. D. 111, 33; Phil. viii, 11.

Capto, allicio. Inv. 11, 52, res nos emolumento *captat*. † quæro, aucupor, exspecto. Inv. 1, 31, inductio est oratio, quæ rebus non dubiis *captat assensionem* ejus, qui, etc. ad. Div. x, 23, Lepidus desperato adventu meo, quem non mediocriter *captabat*. † decipere. Acad. 11, 29, quid enim

ad illum, qui te *captare* vult, utrum tacentem irretiat, an loquentem? Add. Fin. 1, 24; Tusc. 11, 7; 111, 65; Ar. Resp. 25; Phil. 11, 34.

*Captus**, comprehensus, Cat. 111, 7, viribus animi aut corporis privatus, Off. 1, 27; Tusc. v, 40; Rab. perd. 7; oppressus, Att. 12, 4; Dom. 10. commotus, Or. 11, 47; Cluent. 5. Deceptus, Off. 111, 17; Phil. xii, 2.

Caput, decretum philosophi. Acad. 11, 32, ita nobis tacentibus ex uno Epicuri *capite*, altero vestro, perceptio et comprehensio tollitur † summa. Verrin. 111, 35, de *capite* aliquid demere. ibid. 1, 4, aliquot nominibus de *capite*, quantum commodum fuerit, frumenti detraxit. † quod est in quaque re præcipuum et summum, plurimumve valet. Tusc. v, 34, se jure illo nigro, quod *caput* cœnæ erat, delectatum. Or. 1, 33, *caput* est, — quam plurimum scribere. ibid. 11, 82, ad consilium dandum *caput* est. † auctor rei. Flacc. 18, *caput* est Græcorum concitandorum Heraclides ille Temnites. Planc. 23, si quid sine *capite* manabit, et cujus auctor non exstet. † Sed in primis hæc significatio et obvia et notanda est, quum *caput* dicitur pro hominis statu, libertatis et civitatis jure, atque adeo vita. Topic. 4, si ea mulier testamentum fecit, quæ se *capite* nunquam deminuit, h. e. nunquam alicui nupsit, adeoque non transiit in aliam familiam, amissa pristina: quæ est deminutio *capitis* minima. v. *deminutio*. Causæ *capitis* porro, res *capitales*, in quibus *caput* hominis agitur, sunt, quum aliquis in iudicium vocatus est publicum, quo condemnatus locum in senatu, aut alia sui ordinis commoda, Orat. 1, 40, civitatem, libertatemve amittit, solum vertere cogitur, aut vitam adeo perdit, quod in causa perduellionis fiebat; provincialibus autem et peregrinis, item militibus in aliis causis accidebat, prout erat legibus constitutum. Itaque quoties formula hujusmodi apud Latinos

occurrit, semper de quibus hominibus, de quibusque causis sermo sit, videndum, et quibus ex legibus causa agatur, iisque quæ pœna proposita fuerint. Nam ita demum, capitis quæ sit vis, intelligi poterit. Est vero, ubi etiam pro sola existimatione et fama hominum ponitur *caput*: ut Quint. 2, ego qui *caput* alterius — defendo. ibid. 9, ut ante se ipse capitis damnaret, si satis dedisset. In eadem oratione causa Quintiana causa *capitis* dicitur. Erat ea tamen privata, pecuniaria, in qua proprie *caput* non agitur. Sed quia Quintius vadimonii deserti insimulabatur, male autem audiebant, et negligentes dissolutique putabantur, qui vadimonia deseruissent, adeoque lites perderent, propterea *capitis* causa dicitur, in qua scilicet bona Quintii fama laboraret. Sic est etiam Verr. 11, 40. Non autem proprie hic *capitis* verbum adhiberi, vel ex Rosc. Com. 6, intelligi potest: *Judicia summæ existimationis et pœne dicam capitis*. † Divin. 11, 13, *caput jecoris*. † ad Div. VIII, 1, quod *capiti* illorum sit, h. e. illis eveniat, in partem deteriorem. Hanc formulam illustrat Heins. ad Ovid. Her. xx, 127.

*Carbaceus**, e. carbaso, Verr. v, 12.

*Carbo**, Off. 11, 7.

*Carbunculus**, Her. iv, 6.

Carcer, in plural. locus in circo, unde cursus initium fit. de Div. 1, 48; de Sen. 23, etc. Laudatur etiam in singulari hoc sensu ex iv, 3, ad Herenn. et ita est ibi in edd. nonnullis: sed aliæ, in his Gronoviana habet *carceres*: quam lectionem etiam in Lips. cod. Ernest. reperit. Add. Tusc. 1, 10; Her. iv, 2; de Amic. 27.

Cardiacus. de Div. 1, 38, nec *cardiacis* hoc tribuendum, nec phreneticis. *Cardiaci* autem dicuntur, qui doctibus stomachi laborant, quem veteres Græci *καρδιακῶν* appellabant. v, 5. Schol. Thucyd. ad l. 11, c. 49. Unde angustiae pectoris, sudorque existunt. vid. Celsus, III, 19.

*Cardo**, Nat. D. 11, 41.

Carere, quid significet, vid. Tusc. 1, 36; v, 22; de Sen. 3; Fin. 1, 11; Acad. 1, 10; Rosc. Am. 20.

*Carica**, fici species, de Div. 11, 40.

Caritas. Att. 11, 9, *caritas* nummorum. Add. Verr. 11, 93; Manil. 13. amor, de Amic. 19, 26, 27; Or. 11, 27; Off. 1, 17.

Carmen, formula certa verborum et solemnium. Mur. 12, prætori quoque *carmen* compositum est. Rabir. perd. 4, crudelissimi cruciatus *carmine*. † Fin. v, 15, sunt enim plurima elementa naturæ, quibus auctis, virtutis quasi *carmen* efficitur. Nempe elementa naturæ sunt, ut singuli versus: virtus est tanquam *carmen* ex iis compositum; concentus virtutis. Add. Or. 11, 84; III, 51; de Div. 11, 54; Tusc. 1, 26; Or. 1, 57; 11, 86; Rab. Perd. 4.

*Carnifex**, Tortor, Phil. 11, 2; homo crudelis, Verr. 1, 3; Pis. 5; Quint. 15.

*Carnificina**, cruciatus corporis, Tusc. v, 27; Sext. 63.

Caro. Pis. 9, ego istius pecudis ac putidæ *carnis* consilio, etc. de homine stupido.

Carpere, deligere. Sext. 56, flocculos undique *carpere* ac delibare. Cluent. 46, sed *carpas*, ut velis, i. e. deligas in quem animadvertere velis. ibid. in multorum peccato *carpi* paucos ad supplicium non oportet. † Or. 111, 49, *carpere* membris orationem, h. e. non uti comprehensione verborum, sed membratim cæsimque scribere. † reprehendere. Balb. 26, *carpunt* non illo inimico, sed hoc maledico dente.

*Caruncula**, de Div. 11, 24.

Carus. Att. v, 14, nihil mihi est *carius*, i. majoris curæ. Att. 11, 20; Off. 11, 29; Fin. 11, 11. Qui magno pretio venditur, de Div. 11, 27; Dom. 6.

Casa. ad Div. XVI, 18, *casa*; in horto, sc. frondea, qualis est ap. Ovid. Fast. 111, 527, e ramis frondea facta *casa* est.

Cascus. Tusc. 1, 12, illud erat inaitum priscis, quos Ennius *cascos* appellat.

*Cascus**, de Sen. 16.

- Cassus*, inanis, Tusc. v. 41.
*Casto**, Brut. 96.
Castellanus. Brut. 73, triumphus *castellanus*, i. e. de *castellis*.
Castellum. de Div. II, 16, urbem philosophiæ proditis, dum *castella* defenditis.
*Castigatio**, animadversio, Off. I, 25.
Castigatus. Tusc. II, 21, videsne, ut obmutuerit, non sedatus corporis, sed *castigatus* animi dolor?
*Castigo**, Tusc. III, 27, vitupero, Or. 41; Tusc. v. 1; II, 21.
Castimonia corporis, Leg. II, 10, puritas a sordibus, a Venere, etc.
*Castitas**, Leg. II, 12.
*Castra** proprie Verr. v. 12, ad Div. IX, 20, Epicuri castra.
Castrensis, Coel. 5.
Castus. Phil. XIII, 4, *casta* res familiaris a cruore civili. Tusc. I, 30, qui se integros *castosque* servassent, sc. a vitiiis humanis. Ar. Respons. 13, *castissimi* ludi, i. e. sanctissimi, Rabir. perd. 4, *casta* concio, sanctus campus. Leg. II, 18, ebur—haud satis *castum* donum deo. Rosc. Com. 7, perjurum *castus* fraudasse dicitur.
Casus. Flacc. I, acerbissimus reipublicæ *casus*, de conjuratione Catilinæ: dicitur enim de quavis magna calamitate. ibid. 13, *casus* est incipiendo. ad Div. X, 23, in quo *casu* interpellatus et adhuc vivit, et dicitur victurus; de vi sibi ipsi allata a Laterense. ibid. 18, hæc res magnam *casum* habet; valde pendet a fortuna. ibid. 8, quum in eum *casum* me fortuna dedisset, ut aut, etc.
Catadapa, cataractæ, de Rep. VI, 11.
Catamitus, cinædus, scortum masculum, Phil. II, 31.
Cataplus, Rab. post. 14, classis, in primis et h. etiam loco ea, quæ Alexandriam commeat. vid. inpr. Salmas. de Mod. usur. p. 357.
*Catellus**, de Div. I, 46.
*Catena**, vinculum, Her. IV, 39; Sext. 7.
*Caterva**, multitudo, vide, Or. I, 40; Tusc. I, 31; Or. III, 50.

- Cavea*, locus ubi spectatores ludorum sedent, de Sen. 14. Cf. Leg. II, 15, etc.
Caveo, de jureconsultis dicitur, quum litigantibus, aut aliquid contrahentibus, sive verbis, sive scripto, ostendunt, quomodo lis instruenda, resque contrahenda sit, ne causa cadant, aut decipiantur. Mur. 9, *caveo*, ne tui consultores decipiantur. ibid. Servius hic nobiscum urbanam militiam respondendi, scribendis, *cavendi* sequutus est. ad Div. III, 1, de Valerio JCto: melius ei *cavere* volo, quam ipse aliis solet. Cf. Cæcin. 27; Or. I, 48. † hinc *cavere* dicuntur etiam 1) qui sibi satisfieri jubent in re aliqua. Brut. 5, nisi prius a te *cavere*, amplius eo nomine neminem petiturum. Cf. Verr. II, 23. Verr. I, 54, prædibus et prædiis populo *cautum* est. 2) qui aliquid excipiunt in formula pactionis, aut conditionem aliquam paciuntur. Verr. I, 11, viderunt in cautione, quum ita *caverent*, si post kal. jan. in consilium iretur. 3) qui alicui quacumque in re prospiciunt. Cluent. 59, quum HS xxx scripta essent, pro HS ccc, neque ei satis *cautum* videretur, etc. Leg. II, 21. v. *cauto*. † Prohibere lege, edicto. Verr. I, 43, cur hoc, quum in eodem genere sit, non *caves*?
Cavernæ navigii, Or. III, 46, sunt latera cava. vid. Serv. ad Virg. Æn. II, 19. Sed vulgo l. c. est *carinas*. Add. Nat. D. II, 60; Tusc. v. 25.
Cavillatio, Or. II, 54, genus faciarum in toto sermone fusum. Gr. *σιμωνία*; qualis Socrates usus est, quod non fuit in singulis verbis aut dictis.
Cavillor, jocos. Nat. D. III, 34, atque in eo etiam *cavillatus* est. Att. II, 1, jam familiariter cum ipso *cavillor* etiam et jocos. † jocosus perstringo. Q. fr. II, 12, ejus prætextam risu sum *cavillatus*. Nat. D. III, 34.
*Caulis**, Nat. D. II, 47.
*Caupo**, tabernarius, de Div. I, 27; Cluent. 59.
*Caupona**, Pis. 22.
Cauponor, ex Ennio. Off. I, 12, non

cauponantes bellum, h. e. lucri causa gerentes.

*Cauponula**, Phil. xii, 31.

Causa, res, de qua in iudicio agitur, controversia forensis, quaestio finita, Gr. *ἰκόνθεσις*, s. ut Cicero definit: res, quæ habet in se controversiam, in dicendo positam, cum interpositione personarum certarum. Inv. 1, 6. Cf. Or. 11, 19. Hinc, ubi res et *causa* junguntur, P. Manutius rem de toto negotio in se considerato, *causam* de momentis temporum personarumque accedentibus recte capiebat. v. ad ep. 1, l. 1, ad Div. p. 11 ed. Græv. Hinc et, quid sit *causam* componere, scribere, v. c. Att. xv, 24, intelligi potest. Quod quanquam verum est, tamen est, ubi aliter Cicero. Tusc. 1, 48, *causam* rebus a diis immortalibus iudicatam. Nam eo loco *causa* est quaestio infinita: sitne mors malum, necne? res, quibus ea *causa* iudicata est, sunt exempla hominum, quibus a Deo in beneficii loco mors concessa. Ceterum, quoniam in foro nulla potest esse controversia, sine interpositione personarum, propterea *causa* de quacumque controversia forensi dicitur. *Causæ* forenses autem sunt vel publicæ, in Cæcil. 1; Or. 111, 20; vel privatæ, Inv. 1, 3. Publicæ sunt, quæ non ad privatum hominem, sed ad universam rempublicam ejusque statum pertinent, quod scelera de quibus agitur, ei aut directe nocent, ut peralatus, majestas captæ pecuniæ, etc. ut exemplo et periculo publicæ securitatis, ut parricidium, etc. unde populus earum iudicium lege lata ad se pertinere iudicavit, ut aut a se iudicaretur, aut, quaestionibus perpetuis constitutis, a prætoribus, quibus eas obligissent. vid. *Lex Tabellaria Cæssia*. Privatæ autem dicuntur in quibus privatorum commodum agitur, ut de testamentis et hereditatibus, possessionibus, etc. Ab his *causarum* generibus iudicia etiam vel publica, vel privata dicuntur, de quo suo loco. Neque vero solum de forensibus controversiis

causa dicitur, sed de negotiis quibuscumque, in primis in quibus personæ certæ interponuntur, ut Manil. 2, *causa* quæ sit, videtis. ad Div. vi, 10, *causa* ea est, etc. *Causa* inferior et superior, Brut. 8, est, quæ vincitur, et quæ vincit. Notanda porro tironibus hæc: Quint. 10, *causæ* dictio, quæ et de reo, et de patrono ejus, h. l. de patrono dicitur; nam uterque *causam* dicit. sic Rosc. Am. 5, ubi est de reo, et sic pluribus locis. Or. 11, 25, 30, quod *causam* facit, dicitur caput *causæ*, in quo tota *causa* versatur, s. ut aliis locis dicit, quod rem *causamque* continet. Mil. 22, quod in *causa* quaerendum est, i. e. in re et circumstantiis. Huc pertinet illud ad Div. 1, 1, in *causa* hæc sunt, i. e. status *causæ* et negotii hic est. † Quia in *causa* eorum, quorum est, utilitas atque adeo interdum salus posita est, *causa* dicitur etiam, in quocumque alicujus utilitas versatur. Or. 1, 34, *causa* imperii. Manil. 2, *causam* reip. ad me detulerunt, ad q. l. vid. Grævius. Legg. 111, 4, senator populi *causam* teneto. † Nat. D. 1, 1, *causam*, id est, principium philosophiæ esse inscientiam. v. *inscientia*. † partes etiam dicuntur *causa*, propterea, quod suas quæque pars *causas* habet et affert, quare aliquid faciat, petat, etc. Marcell. 1, in eadem *causa* esse, etc. † conditio. Off. 1, 31, alius in eadem *causa* non debet. Cf. 111, 28. Agr. 111, 2, soluta sunt in meliore *causa*, quam obligata. † quod quis petit, contendit; quod, quidquid petitur, aut contenditur, certis de *causis* petitur et contenditur. Ligar. 11, *causas* apud te rogantium gratiosiores esse, quam vultus. † de ratione justa et æqua, quare aliquid fit; *causa* idonea. Verr. 1, 8, cum *causa* accedere ad accusandum. Att. vii, 3, *causam* illa *causa* non habet. † pro eo, quod certa et idonea de *causa* fit. Quint. 15, omnes *causæ* et necessitudines veteres intercedebant; h. e. omnes *causæ* suppetebant, propter quas amici esse alteri debemus et solemus: alibi dixit, cum eo mihi sunt

omnia v. de hac phrasi Broukh. ad Tib. III, 3, ult. † prætextus. Dom. 5, in bona fortunasque locupletium per *causam* inopum repentinus impetus compararet. † excusatio. Att. XI, 7, tuas *causas* nosco. ad Div. XVI, 19, accipio *causam*. Verr. I, 39, omen magis patribus, quam *causa* placuit. ibid. II, 62, o *causam* singularem | o defensionem miseram | ad Div. VIII, 8, de militibus — *causæque* cognoscantur, scilicet propter quas mitti volunt. v. Gron. Sest. IV, 3, p. 273 sq. † abl. *causa* præposita genitivo est, Or. I, 57.

Causidicus. Or. 9, qui Lysiam sequuntur, *causidicum* quemdam sequuntur, h. e. qui nihil nisi *causas* in foro agat. Quo loco sane honeste dicitur, sed tamen cum contemptu quodam. A patrono *causarum* alias distinguitur. v. Burm. ad Ovid. Am. I, 13, 21.

Causula. Opt. gen. or. 4, Lysias parvarum rerum *causulas* scripsit.

Cautæ. Leg. II, 21, quid huc accessit e jure civili? Partitionis caput, scriptum *caute*, ut centum nummi deducerentur, sc. quia his verbis cavetur heredi a sacris; unde paullo post in eadem re pergit: quod si hoc, qui testamentum faciebat, *cavere* noluisset, de Div. II, 5; Att. XV, 17.

Cautio, formula Jcti, quo cavetur alicui. v. *cavere*. Or. 41, in juris scientia est persecutionum *cautionumque* præceptio. ad Div. VII, 18, *cautiones* vestræ. † Hinc est etiam formula pactionis in genere, quod ea is sibi cavet, qui pactionem facit. Verr. I, 11, nam ita in *cautione* esse viderunt, quum ita caveretur, etc. † literarum obligatio, qua nobis a debitore cavemus. Dom. 50, *cautiones* fiebant pecuniarum. ad Div. VII, 18, *cautio* chirographi. v. Salmas. Mod. usur. p. 405, 422. † omnis res, qua nobis in quacumque re cavemus, ne quid fiat, quod factum nolimus. Sext. 7, hunc Pompeius omni *cautione*, fœdere, execratione devinxerat, nil contra me esse facturum. † Off. I, 14, habet res multas *cautiones*, h. e. in ea re multa cavenda et providenda sunt.

† declinatio rei prudenter instituta. Tusc. IV, 6, a malis natura declinamus; quæ declinatio, si ratione fit, *cautio* appellatur. ad Div. XI, 21, quæ *cautionem* non habent, de iis non laboro: quæ provideri et caveri non possunt. † Flacc. 13, defendendi facilis est *cautio*, non solum latibulis occultorum locorum, etc. † Att. v. 4, mea *cautio* hæc est. v. *captio*.

Cautior, qui alicui cavet. Sext. 7, *cautor* alieni periculi. In altero loco, quem hic laudat Nizolius, non est in optimis edd. *cautor*, sed *cantor*. v. *cantor*. Sic et Plautus dixit, Epid. III, 2.

Cautus. Muren. 11, *cauti* jureconsulti, sc. quia aliis cavent. v. *cavere*. † tutus, minime periculosus. Cæcin. 4, quo mulieri pecunia esset *cautior*, h. e. ei magis de pecunia caveretur, tutiorque fieret. Rosc. Am. 20, in *cautiorem* partem peccaret. † prudens. Q. fr. I, 4, *cautum* consilium.

*Cavus**, Nat. D. II, 55.

*Cedo**, da, porridge, vid. Verr. IV, 20; Att. XVI, 13; de Div. II, 71; Verr. II, 43.

Cedo. Mil. 23, *cedere* legibus, est, sustinere æquo animo pœnam legibus constitutam. Sull. 25, *cedere* reipublicæ, est, aliquid ferre reipubl. causa. Ligar. 7, *cedere* auctoritati, est, parere consilio. ad Div. I, 1, Hortensii sententia *cedit* religioni de exercitu, h. e. Hortensius censet, non esse exercitum in Ægyptum mittendum, quod libris Sibyllinis ita videatur. Mil. I, *cedere* tempori, est, ea non facere, quæ tempus fieri non sinit, aut quibus propter temporis rationem profici nil potest. Sull. 16, *cedo* amicitiae, est, ignosco propter amicitiam. ad Div. VI, 6, *cedit* ambitiosis voluntatibus, est, facit, quæ volunt homines ambitionis causa. Offic. II, 11, cui exercitus nostri cesserunt, h. e. a quo victi sunt? v. quos laudat Dukerus ad Flor. I, 14, 2; II, 6, 61. Cæcin. I, *cedere* in causa, est, inferiorems discedere, vinci, causa cadere. Acad. II, 30, *cederet* scilicet, concederet, verum esse, quod dicitur.

ad Div. vii, 3, pudori tamen malui famæque *cedere*, quam salutis meæ rationem ducere; h. e. malui consulere pudori et famæ, facere, quæ pudor et fama postulant. † *cedere* interdum est simpliciter pro abire, ut in illo *cedere* vitæ, etc. de Sen. 19, horæ quidem cedunt, et dies, et menses, et anni. De formula, *cedere* foro, v. *forum*.

Celeber locus, partit. 10, opponitur deserto. Arch. 3, urbs *celebris*, i. e. abundans incolis et frequens. Manil. 12, portus *celeberrimus*. de Am. 3, dies *celeberrimus*, dicitur, quo Africanus major a senatu, populo, sociis, etc. domum deductus erat. ad Herenn. ii, 4, locus *celebris*, an desertus. Sic edd. omnes; et sic aliquot locis libri Taciti: vid. quæ Ernest. ad A. ii, 88. Aureæ ætatis scriptores masculinum semper habent *celeber*; et ubi quidam libri *celebris* edunt, alii tamen alterum habent.

Celebrare, Or. i, 1, *celebrare* artes, colere. Muren. 41, factum esse consulem, nuntii literæque *celebrassent*, h. e. crebi nuntii literæque nuntiassent. Sull. 2, quorum studio ac dignitate *celebrari* hoc iudicium vides; de advocatis, quum frequentes adsunt. Or. i, 45, senectuti *celebrandæ* perfugium dicitur res, qua efficitur, ut etiã senum ædes celebrentur adeuntium multitudine. Verr. i, 26, *celebratur* omnium æmone lætitiæque convivium, quum omnes convivæ hilariter multisque sermonibus convivium peragunt. Prov. Cons. 9, *celebrantur* aures meæ novis nominibus gentium, i. e. sæpe audio nova nomina, Add. Cœl. 14; Sext. 6; Ar. Resp. 12; Q. Fr. i, 1; Or. ii, 38.

Celebratio, confluxus hominum in locum aliquem. Sull. 26, quæ demus? quæ *celebratio* quotidiana? † conventus hominum frequens. Offic. i, 4, hominum cœtus et *celebrationes* obire.

Celebritas, conventus et confluxus hominum; item de loco, ubi frequentes convenire homines solent. Tusc. v. 3, totius Græciæ *celebritas*, de ludis

Olympicis. ad Div. vii, 2, *celebritas* iudiciorum, i. e. in quibus fit concursus hominum. Offic. iii, 1, in maxima *celebritate* atque in oculis civium vivimus. Leg. ii, 26, sublata etiã erat *celebritas* virorum et mulierum... habet enim luctum concursus hominum: de funeribus. † Off. ii, 13, si quis ab ineunte ætate *celebritatis* causam ac nominis habet: qui ab ineunte ætate certa de causa notus omnibus est.

*Celer**, de corpore et de animo pariter dicitur, Fin. v, 11; Or. 59; Or. ii, 21; Her. iii, 15.

Celeripes, Att. ix, 7, cursor.

*Celeritas**, vid. Tusc. iv, 13; de Div. ii, 70; Nat. D. i, 20; Phil. v, 9; Off. i, 36; de Sen. 21; Tusc. iv, 13; Flacc. 20; Brut. 61.

*Celeriter**, brevi tempore, Att. xv, 11.

*Celeriusculo**, Her. iii, 14.

Cella, ædes. Phil. ii, 8, *cella* Concordiæ. † locus, ubi conditur in usus futuros, v. c. frumentum, aut vinum. in Cæcil. 10, frumentum in *cellam*, est, quod provinciali magistratui a provincialibus datur, unde cum suis panem habeat. v. *cibaria*.

Celsus, Or. i. 40, de habitu hominis sibi valde confidentis. Sic et Liv. xxx, 32 extr. ubi v. Duker. Add. de Div. i, 7; Nat. D. ii. 56; Or. 18.

Censo, ad Div. ix 2, tibi igitur hoc *censeo*. Catil. iv, 6, pro *credo*, sine regimine. † Arch. 6, ex his studiis hæc quoque *censetur* oratio et facultas, i. e. aut, iudicatur, æstimatur, ut Budæus interpretatur ad Pandectas p. m. 16; quo sensu est etiã in Paradox. vi, 2 (cf. Schwarz. ad Plin. Pan. p. 33); aut, in horum studiorum genere ponitur. † est etiã vocabulum proprium senatorum, quum sententiam dicunt in senatu. ad Div. xi, 20, si tibi videtur, agros eorum militum—his dandos *censeas* ab utrisque nobis. † *censere* est etiã in *censum* deferre, apud censorem. Flacc. 32, in qua tribu prædia *censuisti*? ibid. si aliena *censendo* sua facere posses.

Act. 1, in Verr. 18, *consendi* causa. Flacc. 32, sintne ista prædia censui *consendo*? h. e. an possint a nobis in *censum* deferri. In *censum* autem deferri possant possessiones, quæ sunt mancipi et juris civilis. v. Cic. l. c. Cf. Festus in *Censui consendo*. Hinc, qui et nomen, et rem apud *censorem* defert, *censeri* dicitur, v. c. Att. 1, 18; Flacc. 32. † cum acc. *censeri* aliquid, ut l. c. mancipia, servos, etc. aliena *censeri* etc.

Censor, magistratus rom. major, de quo cognoscas licet e. l. iii. de Legg. c. 3; Cluent. 46; Dom. 51. etc. vid. etiam Cluent. 46; ad Div. iii, 13; Or. iii, 24; Off. iii, 32; Fin. ii, 10, quæ jam oratio non a philosopho aliquo, sed a *censore* opprimenda est. † Fuere etiam *censores* in aliis oppidis, etiam provincialibus, qui *censum* agunt, ut ex eo tributum conferri possit et exigi: quorum mentio in Verrinis, ii, 53.

Censorius. Agrar. i, 2, *Censorias* tabulæ, sunt libri, in quos nomina resque civium et notæ referuntur. Q. fr. 1, 1, lex *censoria*. v. Ind. LL. De *censoria* notione, notis *censoriis*, subscriptionibus, v. suis locis. Or. ii, 90, *censorium* opus, est dignum nota *censoria*. Sic est etiam ap. Gell. iv, 12, et Plin. H. N. xviii, 3, *censorium* probrum; pro nota *censoria* autem ap. Columell. xii, præf. et Sueton. Cæs. 41, ubi vid. Casaub.

Census, *censoris* actio *consendi*. Sext. 47, *censu* prohibere, dicitur *censor*, quum aliquem, quia civem esse non putat, bona sua in *censum* deferre non sinit. Cluent 48, quum in equitum *censu* Sacerdos prodiisset: quum equites *consententur*. † tabulæ *censoriæ*. Arch. 5, *census* nostri. Cæl. 32, *censum* pop. R. incendit. v. Gronov. Sest. iv, 1. Hinc etiam bona in *censum* deferri dicuntur. † pro re familiaris dici, notissimum est.

Census, a, um, civis Rom. Verr. 1, 41, neque *census* esset v. Ind. LL. in *Voconia Logo*. Nam ea significatio hujus verbi, quum is *census* dicitur

κατ' ἑξοχὴν qui *centum* millia æris habet (v. Gron. Sest. iii, 16), ut classicus, qui in prima classe *consentur*, quum etiam ceteri *consenti* sint et classici, huc non pertinet, ut docuit Perizon. de Lege Voconia.

*Centaurus**, Nat. D. iii, 20.

Centesima (int. partes sortis), usuræ sunt, quum singuli asses in mensem solvuntur pro centenis, unde fiunt duodeni in annum. Gronov. de Centes. et Unciis Usur. p. 481, 631, 632; inpr. de Sestert. iii, 13. Verr. iii, 70, *centesimis* binis fœnerari, i. e. acceptis duobus assibus pro centenis in singulos menses: unde facile intelligi potest, quæ sint ternæ et quaternæ *centesimæ*. Attic. vi, 1, 2; ibid. 1, dico me *centesimas* ducturum. ibid. v, 21, *centesimæ* perpetuo fœnore ducuntur, de prætore provinciali, apud quem quis syngraphas persequitur. ibid. vi, 2, *centesimæ* perpetuæ sunt, quum adjiciuntur quotannis sorti, sine anatocismo. Interpretatur ipse Cicero ibid. Scaptius *centesimis*, renovato in singulos annos fœnore, contentus non esset. Iis opponuntur ibidem, *centesimæ* renovatæ quotannis: Sed *centesimis* ductis a proxima quidem syngrapha, nec perpetuis, sed renovatis quotannis. vid. Gronov. Mantiss. Pec. Vet. p. 414. † *Centesimæ*, de quibus dictum, sunt vectigal privatum; ab his differt *centesima*, quæ est vectigal publicum ad Brut. ep. 18, ex *centesima* collatum. Hæc *centesima* solvitur ex rebus venalibus, et ærario militari infertur. vid. Lips. Magnit. Rom. ii, 4; Gronov. Sest. iii, 13.

Centumvialis. Cæcin. 18, *centumvirale* iudicium, dicebatur a numero iudicum rotunde enuntiato; nam iudices erant omnino centum et quinque: quum ex singulis tribus terni deligerentur. v. Festus in *Centumvitalia* iudicia. Ad ejus iudicii notionem pertinebant causæ plurimæ, quas enumerat Cic. de Or. 1, 38, sed in primis hereditariæ. De eo iudicio exstat

elegans libellus Sibrandi Tetardi Siccamæ, recusus Halæ an. 1725; quem vid. inpr. 1, 6; 11, 5, et 8, quo capite de iis canals ad centumviros actis exponit distinctius, quarum ap. Ciceronem est mentio, aliosque auctores Latinos. Hinc intelliges, quæ sint causæ *centumvirales* de Orat. 1, 38.

Centumviri. Cæcin. 24, sunt assessores iudicii *centumviralis*, de quo supra. Ad *centumviros*, est in iudicio *centumvirali*.

Centuria, dicuntur partes populi aut exercitus. Nam quum populus a Servio in classes sex descriptus esset, cuique classi etiam certus numerus *centuriarum* attributus est. Neque centum præcise homines continet: nam ultima classis, in qua aliquot millia fuisse certum est, una *centuria* continetur. Sed *centuria* est cuiusque numeri aut multitudinis nomen, ut decuria; Brut. 67, *centuriæ* paucæ ad consulatum defuere. v. comitia *centuriata* ad Div. xi, 16, quum equitum *centurias* tenes, etc. Erant duodeviginti equitum *centuriæ*, eæque id classem primam pertinebant. *Centuriæ* equitum tenet, in iisque regnat, qui est apud eos gratiosus, in magnaque auctoritate constitutus, ut facile ejus suffragationem sequantur. Conficere autem *centurias* alicui, est, facere, ut eum renuntient. † Agrar. ii, 13, in comitatu et instrumento magistratus provincialis commemoratur tabernacula, *centuriæ*, supellex. Turnebus emendabat, *tentoriis*. Grævius suspicabatur, intelligi *centurias* fabrum, neque tamen multum hac interpretationi tribuebat. Non liquet. — †* De *centuria* Populiana in agr. Thurino, vid. quæ adnotavimus in fagm. orat. pro M. Tullio, c. 3.

Centuriare, est, in *centuriis* describen, ad *centurias* redigere homines, scil. ut militent. Att. xvi, 9, *centuriat* Capuæ, dinumerat: jam jamque video bellum. Liv. xxii, 38, de peditibus dicit, de equitibus decuriare. ad Quir. p. red. 5, quum *centuriari* homi-

nes vidiissem, etc. de Clodio, qui homines plebeios, servos convocabat, in ordines describebat, ut pugnarent contra Ciceronem, si resistere legi, et Romæ manere vellet.

*Centuriatum**, Flacc. 7.

Centuriatus, a, um; comitia *centuriata* sunt e Servii Tullii instituto, in quibus aut leges a magistratibus majoribus feruntur, aut magistratus majores, exceptis sedilibus curulibus, creantur. Dicuntur ita, quia populus per *centurias* suffragia fert ex ordine classium, deinde post prærogativam, de qua suo loco, in classibus ex ordine a Servio instituto, unde jure vocatæ dicuntur. Cur in *centuriatis* etiam triumvum mentio, infra, in *tribus*, docebitur.

Centuriatus, locus *centurionis*. Manil. 13; Pis. 36.

Cera, pro tabula, *cera* inducta, *cerata* Verr. 1, 36, extrema *cera* nomen infimum in flagitiosa litura fecit. vid. inpr. Salmas. de Mod. us. p. 463, 465 sq. Add. Tusc. 1, 45; Or. iii, 45; Flacc. 16; Cæcil. 4.

Cerarium, Verr. iii, 78, pecunia, quæ pro *cera* datur.

*Cerebrum**. Tusc. 1, 10.

*Cereus**, Nat. D. 1, 26; Off. iii, 20; fax *cerea*.

Cerno, judico, agnosco. Off. 1, 20, magnus animus duabus rebus *cernitur*. Tusc. v. 8, quæ genere, non numero *cernerentur*. † refertur ad causam, propter quam aliquid facimus. Leg. 1, 1, ubi est gratias, si non eum ipsum *cernunt* grati, cui referunt gratiam † † pugnare, contendere. ad Div. viii, 14, quamdiu civiliter *cornitur*, h. e. contenditur, non armis, sed iis modis, quibus cives inter se contendere decet, lege, iudicio, etc. Off. 1, 12, vitam *cernamus* utrique i. e. pugnemus de vita. v. Perizon. ad Sanct. Minerv. p. 771. † *Cernere* hereditatem, est proprie, deliberare de hereditate, utrum eam velimus adire, necne: deinde significat id, quod hanc deliberationem fere sequitur,

nempe, adire hereditatem v. Perizon. l. c. Cf. quæ contra Kustærum de hac formula disputat, ibid : p. 780 b. — 795 ; et infra in *cretio*. ad Div. 12, 14, sinas me hanc quasi falsam hereditatem alienæ gloriæ *cernere*, h. e. adire. Att. 11, 2. eoque ipso die ex testamento *crevi* hereditatem, etc. † Leg. 11, 9, quibus diis *creverint*, procuranto : de aruspiciibus, quum respondent, quibus diis piaculum debeatur.

* *Certamen* prælii, de Rep. 11, 7 ; et sic Hirt. Bell. Alex. 16. Add. Or. 1, 1 ; 11, 78 ; ad Div. x, 18 ; Tusc. 11, 26 ; Nat. D. 111, 40 ; Fin. 11, 21.

Certare. Catil. 11, 8, *certare* fructibus cum usuris, dicuntur, qui volunt usuras sortis acceptæ solvere redivitibus prædiorum, atque id aut difficillime, aut plane non efficiunt.

*Certatim**, Sext. 34.

*Certatio**, in ludis, Leg. 11, 9, 15. æmulatio, Leg. 111, 3 ; Fin. 11, 14 ; de Am. 9.

*Certo**, profecto, Nat. D. 1, 2 ; Tusc. 1, 49 ; ad Div. 14, 2.

Certus. ad Div. 1, 7, *certi* homines, quibus fides haberi, epistola recte committi potest. Rosc. Am. 16, *certum* patrem dicuntur habere, quorum matres castæ pudicæque fuere. Sic de Inv. 1, 2, *certos* liberos pater dicitur habere, quum castam uxorem habet. Quint. 3, *certus* pater familias, est diligens, attentus, rerum suarum curiosus. Nam statim subjicit : una in re paulo minus consideratus. Ut Verr. 111, 75, *certæ* rationes, opponuntur perturbatis, sine ordine scriptis, interpositis, adeoque fide indignis. Rosc. Am. 19, *certus* accusator, fide dignus, qui ita accusat, iis testibus, argumentis, ut fides ei haberi possit, adeoque sui muneris bene gerens. Nam propterea fide dignus est, probatusque, quia eum intelligentem accusationis instruendæ, exercitatum, et munere suo recte fungentem scimus. Non hic reprehendus erat a Grævio Hotomannus. Ceterum vid. Græv. ad or. pr. Quint. 3 ; ad Div. 11, 19. † Cæcin. 4, *certum* jus

non obtinere, h. e. causam justissimam. Rosc. A. 16, *certum* crimen. † opponitur infinito. Or. 11, 10, *certum* genus quæstionis. Rosc. Com. 4, *certa* pecunia, cujus summa et magnitudo definita est. † fortis, confirmato animo. Att. x, 11, et quo ille *certiorem* me vult esse : ubi Popma substituebat *fortiorem*. v. Gron. in Stat. p. 415 ; Duker. ad Liv. x, 36.

Cervicula. Verr. 111, 19, *cerviculam* jactare, gestus erat, quo Hortensius solebat uti, quum aliquid in oratione tractabat, in quo sibi placebat, cui confidebat plurimum. v. in *cervix*.

Cervix. Orat. 18, in Hortensio reprehenditur mollitia *cervicum*, h. e. jactatio *cervicis* (v. *cervicula*), quæ esset mollium effeminatorumque hominum. Sic *eversas cervices* objicit Clitiphoni Syrus. ap. Terent. Heaut. 11, 2, 131, homini molli et effeminato. Verr. 111, 59, qui erunt tantis *cervicibus*, h. e. tanta audacia et impudentia. Add. de Div. 11, 64 ; Nat. D. 11, 63 ; Sext. 42 ; Tusc. v, 21 ; Or. 18 ; Her. 111, 15 ; Nat. D. 1, 20.

*Cervus**, Tusc. 111, 28.

Cerula. Att. xv, 14, *miniata cerula* tua pluribus locis notandæ sunt. ibid. xvi, 11, *miniaturæ cerulæ*. Scilicet veteres solebant ceram affigere locis librorum, de quibus quærere amplius volebant, aut quos reprehenderent, quod signare cera dicitur. ap. Vitruv. 11, 5. v. Salmas. de Mod. usur. p. 446, et ad Solin. p. 775.

Cerussatus, fucō oblitus. Pis. 11, *cerussatæ* buccæ.

*Cessare**, otiosi, Nat. D. 1, 26 ; 111, 39. morari, Prov. Cons. 7. desinere, Att. 11, 11 ; de Sen. 5.

*Cessatio**, otium, Nat. D. 1, 36 ; ad Div. xvi, 26.

*Cessator**, piger, Q. Fr. 111, 5 ; ad Div. 11, 17.

Cessio. Leg. 1, 3, *cessio* libera et otiosa, est, quum quis abit e patria sua sponte otii causa, aut legationis liberæ ergo. † *Cessio* in jure, Top. 5, est, quum aliquis apud prætorem cedit

alicui rem mancipi, addicente ei, cui tradita est, prætor. vid. Boeth. ad Cic. l. c.; qui sumsit e Caio, Inst. 11, 1, 6, ubi vid. intt. Ceterum in iure *cessio* in primis fit a debitoribus, qui, quum non sunt solvendo, creditoribus bona sua cedunt, ut iis satis fiat. vid. Salmas. de Mod. usur. p. 600, et intt. fragm. Cæii in Schultingii Jurispr. Ante-Justiniana.

Ceteri, æ, a, plur. Quint. 3, sane *ceterarum*, rerum certus paterfamilias— una in re minus consideratus. Est elliptica locutio pro in *ceterarum* rerum negotio. vid. Hotomann. Obs. 17, 11. † Est etiam femininum genus in nominativo et ablativo ap. Ciceronem obvium. Verr. 1, 2, *cetera* audacia. Att. 6, 2, jam *cetera* jurisdictio. Petit. Cons. 5, in *cetera* vita, etc.

*Charta**, Att. 11, 20; Q. Fr. 11, 14; Rab. Post. 14.

*Chartula**, ad Div. 7, 18.

Chirographum, 1) est id, quod Græci *χίρα*, Latini manu (vid. Salmas. Mod. usur. p. 391), appellant. Phil. 11, 4, quo me teste convinces? an *chirographo*? at literæ suæ librarij manu. Att. 11, 20, non utar meo *chirographo*, neque signo. Nat. D. 111, 30, *chirographum* sex primorum imitatus est, etc. 2) ipsum id, quod manu scriptum est, literæ manu nostra scriptæ. ad Div. x, 21, credidi *chirographis* ejus, et affirmationi præsentis Laterensis. ibid. 11, 1, ejus etiam *chirographa* defendimus, etc. 3) genus cautionis, et id quidem distinctum a syngrapha. De *syngrapha* suo loco. *Chirographum* est cautio unius debitoris manu scripta, quales sunt hodie *obligationes* nostræ et literæ *rambales*. De quo genere Salmasius, l. c. sed hoc sensu ap. Ciceronem non reperi.

Chirurgia. Att. 17, 1, dixit curari incipio *chirurgiæ* tædet; h. e. armis, vi, nolumus uti.

Chlamydatus. Rabir. Post. 10, L. Sulla imperator *chlamydatus*.

Chlamys, est vestis militaris, non omnium militum, sed imperatoris et

honoratorum, adeoque eadem, quæ Romanis paludamentum, ut docuere Rubenius de Lato clavo, p. 29 seqq. p. 114, etc. Ferrar. de re vestiaria, P. 11, l. 111, pluribus capp. Sed est tamen proprie vestis Græca, imperatoribus propria; unde Græci scriptores, quum de paludamento Romanorum dicerent, hac voce usi sunt, et postea, quum Græca lingua Romæ notissima esset, hoc vocabulum etiam in Latinam linguam tractuctum. Itaque quum de romanis rebus sermo est, et *chlamydis* mentio fit, est ea vox ita, uti supra diximus, accipienda: ceterum, quando de Græcis rebus, non vestem romanam significat, sed Græcam a romana militari differentem. Et sic est, quidquid contra disputet Ferrarius, l. c. c. 4, pro Rab. Post. 10. Rabirio obicitur usus vestis Græcæ, qua privati sc. uterentur, h. e. pallii. Defendit eum Cicero exemplis Sullæ et L. Scipionis Asiatici, quorum uterque veste Græca usus sit, alter etiam calceis Græcis: Sullam *chlamydatum*; hunc autem non solum cum *chlamyde*, quod jam ipsum Græcum esset, sed cum crepidis etiam in Capitolio videre licere: quod essent hoc vestium, utut Græcarum, genere aliquando usi, neque, quum usi essent, sermones hominibus dedisse. Hic est sensus illius loci. Sulla et Scipio usi sunt *chlamyde*, et in statua habent *chlamydis* speciem, non romanæ, h. e. paludamenti, hoc nihil ad rem: non enim vestis romanæ usus, etsi alienus a consuetudine, reprehenditur, sed peregrinæ, Græcæ: atque hoc ad defendendum Rabirium valet, qui apud Græcos, non Romæ, necessitatis causa, usus est veste Græca. Hæ dubitationes et difficultates inde natæ sunt, quod sibi substituta consuetudine sunt verba, res similes, ratione usus, non eadem significantia; quum plebs non intelligat, verba linguarum, in hoc præsertim genere, sibi non satis respondere. Ad Herenn. 17, 47, citharædo tribuitur *chlamys* purpurea, coloribus variis intexta, et palla inaurata.

omnis *circumpotatio* tollitur: est περι-
δαικνον Græcorum) cœna funebri,
silicernium.

Circumretitus, Verr. v, 48.

Circumrodere. Att. iv, 5, dudum
circumrodo, quod devorandum est.

Circumscribere, complecti paucis.
Sext. 45, sed genus universum brevi
circumscribi et definiri potest. † coer-
cere. Mil. 33, senatus, credo, præto-
rem eum *circumscripsisset*; — an con-
sules in prætoe coercendo fortes fuis-
sent? Cf. Græv. ad Attic. viii, 9. † de-
cipere. Rosc. Com. 8, dic nunc, te
ab Roscio *circumscriptum* esse.

Circumscripte Orat. 66, *circum-*
scripte et numerose dicere, h. e. per
periodos; nam opponitur καὶ incise et
membratim dicere. † N. D. ii, 59,
singulas res definimus. *circumscrip-*
teque complectimur. v. *circumscribere*
et *circumscriptus*.

Circumscriptio, fraus. Offic. iii, 15,
circumscriptio adolescentum. Flacc.
30, emtiones—aperta *circumscriptione*
fecisti. † circulus circa aliquem factus.
Phil. viii, 8, nisi prius respondisset,
quid facturus esset, quam ex ista *cir-*
umscriptione excederet. † ambitus.
Tusc. i, 20, terræ *circumscriptio*. Brut.
8, ipsa natura *circumscriptionis* qua-
dam verborum comprehendit conclu-
ditque sententiam. † de periodo est
etiam Partit. 6.

*Circumscriptor**, Cat. ii, 4.

Circumscriptus, brevis. Or. i, 42,
circumscripta explicatio: est defini-
tio. v. *circumscribere*. † e medio subla-
tus. Verr. i, 16, omni tempore Sul-
lano ex accusatione *circumscripto*.
Fin. iii, 9, *circumscriptis* igitur sen-
tentiis, quas posui. Sic Græci utuntur
verbo περιγράφειν de quo v. Wesse-
ling. ad Diodor. p. 51; unde haud
dubie Latini sumere. † qui coercetur.
Phil. ii, 22, *circumscriptus* a senatu
Antonius. v. *circumscribere*.

*Circumsecare**, Cluent. 64.

*Circumsedere**, obsidere, vid. Deiot.
9; ad Div. viii, 1; Att. xiv, 9; xv,
10; Phil. ii, 8; Cat. iv, 2.

*Circumsēpio**, cingo, Phil. xii, 10.

*Circumsido**, Inv. ii, 24.

*Circumsisto**, Verr. v, 54.

*Circumsonare**, Att. iii, 2.

Circumspectio, Acad. ii, 11.

Circumspectare, de providis et ti-
midis, qui sæpe *circumspiciunt* om-
nia. Tusc. i, 30, *circumspectans* nos-
tra vehitur oratio.

*Circumspectus**, Phil. xii, 11.

Circumspicere, quærere. Verr. iii,
90, non *circumspiciam*, non quæram
foris, sc. exempla, quum habeas ju-
dices, etc. † de his, qui nescii, quid
agant, tanquam auxilii quærendi
causa, sæpe *circumspiciunt*. Rosc.
Com. 14, *circumspicit*, æstuat, ne-
gat nos, etc. † de iis, qui se nimis
amant, sibi nimis placent. Rosc.
Com. 2, usque eone te diligis et mag-
nifice *circumspicis*? Ita se *circumspi-*
ciobat Κακία apud Xenoph. Memor.
Socr. ii, 1.

*Circumstans**, Her. iv, 55.

*Circumstars**, cingere, vid. Acad. i,
28; Att. i, 13; Act. i, in Verr. 17;
Phil. x, 10.

Circumvectio. Att. ii, 16, portorium
circumvectionis.

Circumvenio, decipio. ad. Div. v, 1,
nunc video illum *circumventum*, me
desertum. Rosc. Com. 9, quem per
arbitrum *circumvenire* non posses,
etc.

*Circumvestio**, Or. iii, 39.

Circus, est ædificium publicum in
oblongam et ab altera parte rotun-
dam formam, ab altera rectam ex-
structum, in quo ludi equestres, qui
inde *circenses* dicuntur, habebantur.
Medius *circus* diremtus erat spina,
ad cujus extremitates, ubi flectebant
aurigæ cursum, metæ collocatæ erant.
Ab ea parte, a qua cursum initium
 fiebat, olim linea recta albo describe-
batur, intra quam ante signum da-
tum equi cohiberentur; postea carce-
res perpetui exstructi. *Circi* mentio
sæpe apud Ciceronem, ut Mur. 34,
35, etc. *Circos* romanos narrat et ex-
hibet Donat. Rom. Vet. et Nov. iii,

14. Cf. de *circis* in primis Salmas. ad Solin. p. 635 seqq. disputantem : ut alios taceam.

Cisium, genus vehiculi celerrimi, et quidem Biroti. Rosc. Am. 7, *cisis* Ameriam pervolavit. Cf. Phil. II, 31. De hoc genere vide, quæ collegit Scheff. de Re Vehic. l. II, c. 18,

Cista et *Cistella*, ad Herenn. I, 12, ea quæ alias *cistella* : ubi v. Pro *cistella* quidam libri *cistula* habent; codd. Lambin. *sisella* : quæ varietas etiam est ap. Liv. XXV, 3, ubi vid. Sigon. et Gronov.

Cistophorus. Dom. 30, ut in Asia *cistophorum* flagitaret. Att. XI, 1, in *cistophoro* habeo ad HS bis et vicies. Ejus porro mentio Att. II, 6, 16. Est autem *cistophorus* nummus Græcus Asiaticus, qui nomen habet a *cista* mystica, quæ in hoc genere nummorum conspicitur. In altera etiam parte serpentes plerumque, vannus, caduceus, thyrsus, tæda, ferula, etc. conspiciuntur. His rebus expressa sunt Oratorum solemnia, quæ cudendis *cistophoris* occasionem dedisse probabile est. Signati autem et antequam sub Rom. potestatem venisset Asia, et quum provincia facta esset. Itaque et magistratuum Rom. nomina multi præferunt. Novissimi, quos quidem habemus, Antonii III viri nomen exhibent. Vid. hæc et plura de hoc genere nummi ap. Alex. Xaver. Pancolinm, in Diss. de *Cistophoris*, Lugdun. ann. 1754 edita : qui etiam distinguit a *cistophoris* eos, in quibus *cista* mystica, non autem in altera parte reliqua Bacchica instrumenta reperiuntur. Quod ad pondus attinet, tetradrachmum fuit hoc nummi genus. In eo vero errat Pancelinus, uti jam in Aet. Eru. Lat. s. 1736, mens. Jan. p. 8, monuit Ernest. quod putat, *κιστοφόρον* de nummis tantum dici, sed *κιστοφόρον* vel *κιστοφόρον* de hominibus, *cistam* mysticam portantibus. Sic apud Demosthenem de Corona, cap. 79, pro vulgata *κιστοφόρος* in ms. Vindob. legi *κιστοφόρος*. Verum est *κιστοφόρος*, nihili

esse; et jam vidit Rubenius ad numm. Asia recepta, pag. 269, legendum esse *κιστοφόρος*; quocum idem est *κιστοφόρος*. Sed *κιστοφόρος* de hominibus non dici, falsum est. Primo sic est apud Suidam, quem vid. in h. v. ad q. I. Kusterus etiam laudat Photii Lexicon ineditum, et Harpocrationis codicem Morellianum. Deinde Gorius in Corpore Inscr. Dornian. exhibuit formam *cistophori* Bellonæ Pulvinensis sacerdotis; quam Ernest. quoque in Actis Erud. l. c. exhibendam curavit.

Citare, commovere. Tusc. III, 11, isque motus aut boni, aut mali opinione *citetur*. Sed Bentleius legendum putat, *accitetur*. † Verr. II, 40, *citare* reum, non est, quod apud nos *citer*, h. e. edicere, ut adsit aliquis, ut est Verr. II, 38; sed *aiantur* rei a prætore, voce præconis, quum jam sunt in iudicio : *Citat* reum, non respondet. *Citat* accusatorem; *citatus* accusator M. Pacilius, nescio quo casu, non respondit, non affuit. Qui locus est perspicuus, et instar omnium. Nec aliquid efficiunt ea, quæ Menkenius in Obs. L. L. in h. v. pro contraria sententia dixit; ad quæ etiam respondit Ernest. in Act. Erud. ann. 1746. † Verr. I, 7, *citati* iudices, eodem modo intelligendi.

Citatum. Att. XIV, 20, *citatum* scribere.

Citariora *, Tusc. V, 25; ad Div. II, 12.

Cithara *, Her. IV, 47.

Citharista *, vide Phil. V, 6; Verr. I, 20, de Div. II, 64.

Citharædus. Mur. 13, ut aiunt in Græcis artificibus, eos aulicos esse, qui *citharædi* fieri non potuerint, etc. *Citharædum* a *citharista*, qui est Verr. I, 20, etc. ita distinguunt, ut ille sit, qui *citharam* pulset cum cantu suo; hic, qui sine cantu; quod etiam tradit diserte Diog. Laert. III, p. 239 ed. Casaub. Sed usus repugnat vel Ciceronis. Amphion Thebanus, nemo dubitat, quin *citharæ* modis accommodare vo-

cem, et una canere, ita ut Orpheus, potuerit. Ita est in fabulis. Sed hunc tamen Cicero, Div. II, 64 inquit. *citharistam* vocat. Non potueras igitur hoc ab initio, *citharista*, dicere? Et sic etiam apud alios auctores Latinos et Græcos nemini me observare. Idem visum Torrent. ad Sueton. Domit. 4.

Cito, pro facile. Brut. 76, Torquatum non tam *cito* rhetorem dixeris, quam *πολιτικόν*. ibid. neque aptiorem *cito* aliquem dixerim. Pro celeriter, Or. III, 36.

Civilis. Jus civile 1º. opponitur naturali, adeoque et privatum, et publicum jus complectitur. Sext. 42, nondum neque naturali, neque *civili* jure descripto. 2º. opponitur juri publico. Verr. I, 42, de jure vero *civili*, etc. Nam hoc toto loco manifeste a jure *civili* removentur causæ publicæ et quæstiones. Ex quo intelligitur, sensu Ciceroniano ne *criminalia* quidem, quæ hodie vocantur, ad jus civile pertinere. Est enim *civile* jus nullum aliud, nisi privatum. Itaque lege de re aliqua, quæ ad *civile* jus pertinebat antea, lata, ut ejus quæstio in posterum ad populum pertineret, ea juris publici esse incipiebat. Ceterum etsi Justinianus de jure privato se in Institutis dicturum profiteretur l. I, tit. I, tamen ex l. IV, tit. penult., intelligi potest, eum causas publicas et judicia publica ad jus privatum retulisse; itaque de iis etiam in Pandectis agitur, l. XLIX. Sed adjiciamus alium locum e Cicerone. Cæcin. 2, simul illud futurum arbitrati sunt, ut in hac causa non de improbitate Sext. Æbutii, sed de jure *civili* judicium fieri videretur. Improbitas h. l. est vis, quam Æbutius Cæcinæ ejusque advocatis fecerat. Ea erat causa publica, in judicio publico, ex lege de vi armatis hominibus, disceptanda, adeoque juris publici; judicium autem de jure *civili*, est de possessione, quod est privatum. Ceterum ipsa definitio juris *civilis* Ciceroniana in Topicis, c. 2, totum hoc, quod diximus, confirmat. Jus *civile* est æquitas con-

stituta iis, qui ejusdem civitatis sunt, ad res suas obtinendas. Partes ejus ibidem narrantur. c. 5. † de decreto prætoris; item de sententiis JCtorum in usu fori, quum opponitur legibus; ut Off. III, 16, 17. De responsis JCtorum solis est Cæcin. 24. † Cæcil. 5, civibus quum sunt ereptæ pecuniæ, *civili* fere actione, et privato jure repetuntur. *Civilis* actio est, qua utitur *civis* non modo contra *civem*, sed contra omnes, a quibus ei facta est injuria: ea autem est juris privati, non in omnibus causis, sed in pecuniariis ceterisque privatis. Sic Orat. I, 11, *civiles* controversiæ sunt forenses, in causis privatis. † Or. III, 16, quum a re *civili* et a negotiis animi quodam judicio abhorrent, h. e. quum neque rempublicam capessere, neque in foro versari vellent. ibid. 31, *civilis* scientia. ibid. I, 14, rerum *civilium* cognitio, est ea scientia, qua opus est ei, qui rempublicam capessere, et in judiciis versari cupit. Unde Invent. I, 5, *civilis* ratio, est ars, cujus in civitate magnus est usus. item Orat. 9, oratio *civilis*, quæ aut in senatu, aut in concione, aut in judiciis habetur ad *cives*, et de rebus *civilibus*, in qua negat obscuras abditasque sententias locum habere, reprehenditque Thucydidem, qui iis conciones refererit. † Milon. 13, odium *civile*, est, quale impune erga *cives* exercere licet, remotum a vi et armis. Sic vis *civilis* est, qua uti possunt *cives* in possessionibus, cui opponitur vis vera. v. in vis. † Planc. 10, Minturnenses coloni, quod C. Marius ex *civili* errore, atque ex impiis manibus eripuerunt, etc. h. e. quum *civis* *cives* fugeret in bello *civili*. † *Civilis* eleganter dicitur, qui æquo jure omnes *cives* secum esse patitur, neminem contemnit, nihil sibi præcipui arrogat, verbo, ita in omnibus rebus se præbet, ut, ceteros quoque *cives* esse, videatur meminisse. Nam qui aliter agit, homines liberos non putare dicitur, ut Verr. I, 47. Cf. Fin. v, 23. v. Casaub. ad Sueton. Aug. 51; Torrent. ad Cæs. 75; Gronov. Obs.

iv, 5. † ad Div. xi, 28, pro civili parte, i. e. quantum civis pro sua parte et potest, et debet.

Civiliter, ad Div. viii, 14, quamdiu civiliter sine armis certetur; est de contentionibus ad remp. pertinentibus, quales esse in senatu soleat, etc. fragm. Ep. philosophiæ quidem præcepta noscenda, vivendum autem civiliter.

*Civis**, opponitur peregrino, vide Off. i, 17; Verr. iv, 34, 35; Nat. D. iii, 15; Cat. i, 7; Phil. viii, 4; Cat. i, 1.

Civitas. Sext 42, conventicula hominum, quæ postea civitates appellatæ sunt. de Rep. vi, 7, concilia coetusque hominum jure sociati, quæ civitates appellantur. ibid. i, 26, omnia civitas, quæ est constitutio populi. † pro urbe. Manil. 22, quæ civitas est in Asia, etc. † pro jure civitatis. Arch. 4, civitas data est Heracleensibus. Confer etiam Leg. iii, 4; Rull. ii, 4; Verr. v, 6; Cæcin. 34; Balb. 11; Dom. 29; Balb. 9; Leg. i, 7.

*Clades**, Nat. D. ii, 3; Att. viii, 2; Brut. 97.

Clam. Cæcin. 32, ab se illum aut vi, aut clam, aut precario possedisse. *Clam* possidere, ut Ulpianus definit, dicitur, qui furtive ingressus est possessionem, ignorante eo, quem sibi controversiam facturam suspicabatur, et, ne faceret, timebat, l. vi Dig. de acquir. possess.

Clamator, rabula, opponitur oratori, Brut. 49, Cf. Orat. iii, 34.

Clamatorius quædam editiones habeat ad Q. fr. iii, 3; sed meliores legunt, *declamatorio* genere.

*Clamito**, clamo, de Div. ii, 7; Rosc. c. 7.

*Clamo**, Verr. iv, 28, vehementer contendo; Fin. ii, 20; Verr. i, 57; ii, 42; Rosc. c. 13.

Clamor, de acclamatione plaudentium. Brut. 95, Hortensius clamores faciebat adolescens, Sic ad Q. fr. iii, 1, clamores efficere. Vide Att. i, 13, 18; ad Div. xii, 17, clamoribus et convitiis sectantur. Tumultus, Verr. i, 5; Or. iii, 61; Her. iii, 12.

Clamosus. Her. iii, 13, continuatio est orationis enuntiandæ acceleratio *clamosa*.

*Clandestinus**, Or. 66; Sull. 11.

Clangor, sonus avis volantis. Tusc. ii, 10.

Clarare. Divin. i, 12, Jupiter excelsa clarabat scepra columna.

*Clare**, aperte, Att. ii, 20; ad Div. viii, 14.

*Clareo**, notus sum, Off. i, 24.

*Clarisonus**, Arat. Phœn. 280.

Claritas. Div. ii, 47, cum *claritate* mori. Phil. i, 13. *Claritatis* penitebat. Acad. ii, 5. Splendor vocis.

Clarus, præstans, egregius. Fin. iii, 2, quasi helluari libris, si hoc verbo in tam clara re utendum est, videhatur. Add. Sull. 14; Att. vi, 9; Cluent. 48; Verr. v, 38. Celebris, Or. ii, 37.

*Classicula**, parva classis, Att. xvi, 2.

Classis, de partibus civium, in quas descripti a Servio census causa erant, dici passim, notum est. Sed hinc ducitur ea ratio, quum ad significandam hominum præstantiam, et contra adhibetur. Sic *classici* auctores dicuntur præstantissimi, quod ditissimi erant in prima classe, in qua qui erant, κατ' ἰξοχὴν *classici* dicebantur; ut Gellius docet. Huc pertinet illud Acad. ii, 23, qui mihi, cum illo collati, quinto *classis* videntur, h. e. ultimæ. Nam sexta, in quo capite censi, non numerabatur; unde quinque *classium* apud auctores interdum mentio. Navium multitudo, Verr. v, 33; Flacc. 14.

Claudere, pro *claudicare*. Or. 51, quid est, cur *claudere*, aut insistere orationem malint? Tusc. v, 8, beatam vitam, etsi ex aliqua parte *clauderet*.

*Claudere** fores, Tusc. v, 20; vide Phil. i, 10; Att. ix, 18; Nat. D. ii, 57; Verr. 3, 25. Celare, Or. 68; *claudere* sententias numeris, vide Tusc. iv, 1; Off. ii, 15.

Claudicare oratio dicitur, quum numerosa non est, neque vincita, aut fluminis instar leniter procurrens sed sæpe hiat, et tanquam insistit. Or. iii, 51, si quid in oratione nostra *claudicat*.

Sic *claudicans* oratio est, Orat. 51, 58. v. *claudero*. † Nat. D. 1, 38, tota res vacillat et *claudicat*; non bene procedit, infirma est. Off. 1, 33, nec in ullo officio *claudicans*: discedere. ab officio deesse officio.

*Claudicatio**, Nat. D. 1, 30.

Claudus. Pison. 28, *claudus*, quomodo aiunt, pilam retinere. Proverbium in eos, qui, quæ a magistro audierunt, tenent, sed neque recte intelligunt, neque eo recte uti possunt. Nam *claudus* in pilæ ludo nil potest nisi pilam sibi traditam retinere, non ea ex regulis ludi uti, propterea quod currere celeriter non potest.

Clastrum. Muren. 8, quum ego tanto intervallo *claustra* nobilitatis refrigerissem. Verr. 1v, 23; effringere *claustra*. Add. Rull. 1, 7; Verr. v, 32; Rull. 11, 32.

Clausula. Or. 111, 46, *clausulas* atque interpuncta verborum animæ interclusio atque angustia spiritus attulerunt. † exitus fabulæ, Cœl. 27. Att. vi, 3; extrema pars epistolæ vel edicti; Cf. ad Div. 11, 4; Verr. 111, 14.

*Clava**, Verr. 1v, 43; de Sen. 16.

Clavicula. Nat. D. 11, 47, *claviculis* apprehendunt adminicula vites.

Clavus. Tusc. 1v, 35, *clavum* ejicere. † Verr. v, 21, ut hoc beneficium, quemadmodum diceret, trabali *clavo* figeret, etc. † ad Att. v, 13, *clavum* movere.

*Clemens**. Off. 1, 38; Fin. 11, 4; Plano. 13.

*Clementer**. Verr. v, 8.

*Clementia**. Inv. 11, 54; Phil. 11, 45; Q. Fr. 1, 1; Att. 1, 4.

Clepere, furari. Tusc. 11, 10. Quum doctus Prometheus *clepisse* dolo. Leg. 11, 9; Nat. D. 111, 27.

Clepsydra, mensura temporis aquea. Or. 111, 34, clamator aliquis ad *clepsydram*. v. Almeloveen. ad Quintil. 111, 6, et quos ibi laudat. Tusc. 11, 27, de disputante dicitur ad *clepsydram*.

*Clients**, qui est in alicujus patrocini, Rosc. Am. 7, et passim.

*Clientela**, ipsi clientes, ad Div.

1111, 64; necessitudo inter patronum et clientem, Rosc. Am. 33; Att. 11v, 12.

Clitella. Att. v, 15, *clitellæ* bovis sunt impositæ. Proverbium in eos, quibus aliquid negotii datur, cui administrando idonei non sunt. Clitellæ enim asinis imponuntur, non bobus.

*Cloacas**, receptacula purgamentorum, Sext. 35; Cœcin, 13.

Cludo, laudatur e Nat. D. 11, 39; sed ibi in Gron. est *cludit*; in Davis. *alludit*; neque *cludit* aptum est huic loco.

Clypeus. Orat. 71, *clypeum* dissolvere, dicitur in eos, qui res junctas et copulatas dissolvendo corrumpunt. Add. ad Div. v, 12; Fin. 11, 30; de Div. 1, 44; Or. 11, 17.

Coacervare. Agrar. 11, 25, *coacervare* agros. Partit. 11; Rull. 11, 27.

*Coacervatio**. Partit. 35.

* *Coacesco*, de Sen. 18, non omnis ætas vetustate *coacescit*. Adde fragmanov. orat. pro Scauro, c. 10, quam valde gentem eam putamus tot transfusionibus *coacuisse*?

Coactor, dicitur, qui in auctionibus pecunias cogit, quæ ab emtoribus solvendæ sunt, et est fore argentarius. Cluent. 64. v. Salmas. de Usuris, c. 17, p. 497, et Grav. ad h. l. Sed et dicitur de omnibus, qui in quocunque negotio cogendæ pecuniæ ministri sunt. v. Manut. ad h. l. Sic Babir. Post. 11.

Coactus. Cœcin. 11, 12, *coacti* homines et armati. Est verbum interdicti, c. 13, 21, et significat *coactos* ad vim faciendam.

Coedificare. Att. 1111, 33, campum Martium *coedificari*. Partit. Or. 10, locus *coedificatus* opponitur vasto.

Coacquare. Verr. 111, 41, omnia ad libidinem suam *coacquare*; h. e. summos et infimos, sacra et profana eodem modo pro libidine tractare, nulli parcere, etc.

Coævus laudant e Vatin. 13. Sed meliores codd. et edd. habent *coquos*, quod est rectum. *Coævus* non est usitata bono scriptori vox.

Cogitatio°. Nat. D. 11, 55.

Coagmentare. Phil. vii, 7, *coagmentare* pacem. Brut. 17, *coagmentare* verba, est apte collocare et vincire. Unde Or. 111, 43, *coagmentatus* concursus verborum, opponitur hialco. † e partibus diversis compositus. Tusc. 1, 29, nihil est in animis *coagmentatum*, h. e. liberi sunt animi a concretionem, nihil est eis mixtum, ut aliis locis dicit.

Coagmentatio°, nexus, Nat. D. 11, 46; *ibid.* 1, 8; Univ. 5.

Coagmentatus°. Tusc. 1, 23; Fla. 111, 22; Or. 111, 43.

Coangustare°. Leg. 111, 14.

Coarctare°. Or. 1, 35.

Coarguere°, demonstrare, Inv. 1, 46; Mur. 4. Convincere; Sull. 15; Acad. 1, 4; Cluent. 14; accusare, Mil. 14.

Coactio, Verr. 111, 81, crimen est ex *coactione* annonæ atque æstimationis. Non crimini datur Verri æstimasse frumentum, et pro frumento pecuniam accepisse, sed nimis magnam pecuniam pro frumento coegisse.

Coactus°, de Div. 11, 64; Her. 14, 49.

Coctus. Att. 111, 52, bene *coctus* et conditus sermo.

Coctus, Rosc. Com. 1, simpliciter dicitur pro tabulis acceptorum et expensorum. Verr. 111, 46; Cluent. 33.

Codicilli. ad Div. vi, 18, statim quæsi a Balbo per *codicillos*. Q. fr. 11, 11, epistolam hanc convicio efflagitarunt *codicilli* tui. Sunt autem *codicilli* codices cerati minoris formæ, in quibus testatores voluntatem sine ulla solemnitate, quæ in testamentis faciendis adhibetur, declarant; item in quibus epistolæ scribuntur: unde pro epistolis in hujusmodi tabulis scriptis, et pro voluntate mortui hoc modo declarata ponuntur. v. Salmas. de Mod. usur. c. 10, p. 419. Cf. in primis Manut. ad Cic. epp. ad Q. fr. l. c.

Cælestis vel *cælestis*. Phil. v, 11, legiones divinæ et *cælestes*; quæ rem optime et e republica gesserant. v. Heins. ad Vell. 11, 24, 3; qui e memoria laudavit Verrinas pro Philippicis.

Cælum vel potius *cælum*. Att. 11, 9, 19, 20, in *cælo* esse, h. e. vehementer laudari. *ibid.* xvi, 6, in *cælum* ferri. *ibid.* 11, 1, digito se *cælum* putant attingere, h. e. se beatissimos putant. Phil. 11, 42, de *cælo* detraxisti collegam: fecisti, ut esset dissimilis sui, ut paulo post dicit, adeoque laudem partam amitteret. *ibid.* 44, gloria, quæ vix *cælo* capi posse videatur, i. e. immensa. Nat. D. 11, 24, in *cælum* tollere, pro consecrare. † pro aere. Acad. 11, 26, eodem *cælo*. Nempe aeris vis in fundendo aere, ut aquæ. Plin. xxxiv, 9, æs omne frigore magno melius funditur. † Div. 43, *cælum* discessisse. *ibid.* 11, 28, *cæli* discessus. Genus ostenti. Etiam in sacris libris est *ὀραὸν ἀνέψυθρον*, Matth. 11, 26 *ὀραὸν οὐραὸν*, Marc. 1. 10, etc. Pro eo Liv. xxii, 1, *cælum* findi. v. Plin. 11, 26, et ibi Hard. Heins. ad Ovid. Fast. 111, 371.

Cœmtio. Flacc. 34; Or. 1, 56; Mur. 12, genus matrimonii inmundi, s. ritus, quo in viri manus femine conveniebant: de quo multa scriptores de nuptiis, Brissonius et alii. Illud certum est, emtionem quandam imaginariam in hac *cœmtione* intervenisse; qualis autem fuerit, et quibus verbis et ritibus peracta sit, non satis certo constat. Formulas verborum in ea re usitatas ex Ulpiani Institutis dat Boethius. Top., c. 3. † Ab hac autem *cœmtione* plane diversa est ea, de qua Muren. 12, senes ad *cœmtiones* faciendas. Hoc enim genus comparatum erat ad sacra interimenda, ut Cicero ait. Nempe, ut primus vere demonstravit J. F. Gronovius, heres, qui hereditatem sine sacris habere cupiebat, eam vendebat seni per æs et libram, venditione imaginaria. Hæc res hanc vim habebat, ut, quoniam senex bona haberet, non ut hereditatem, sed ut emta, bona ea libera sacris essent. Ut autem redderet senex domino hereditatem facta emtione, stipulatione cavebatur. v. hæc latius disputantem Gronov. de Sest. 14, 7. Cave autem hos senes confundas eum senibus *cœm-*

tionalibus, ut sæpe doctissimi viri fecere.

Coemtionalis. ad. Div. vii, 29, senes *coemtionales*, sunt servi, qui singuli propter senectutem pretium nullum inveniunt, juncti autem aliquot, ut docuit Gronov. de Sestert. iv, 9.

*Cœna**, ad Div. ix, 16; Rosc. A. 21; Verr. i, 19.

Cœnaculum, est pars altior domus. Gr. *ὑπερῶν* Agr. ii, 35, Roma *cœnaculis* suspensa atque sublata. vid. Turneb. ad h. l. In his habitabant fere pauperes; unde jocus apud Plant. Amphit. iii, 1, 3, ubi histrio Jovis personam sustinens: In superiori qui habito *cœnaculo*. Ubi v. intt. et Fabr. Lex. † Gruterus non improbabat lectionem *cœnaculo* pro *scena*. ad Herenn. i, 14, quæ in codd. nonnullis Gruterianis fuit, et in Lipsiensi quoque, et Winkleriano reperitur. Verba hæc sunt: Mimus quidam Attium poetam nominatim compellavit, h. e. perstrinxit (v. *compellars*), in scena; pro quo est, ut dixi, in codd. plerisque *cœnaculo*.

*Cœnare**, Or. ii, 60.

Cœnare, frequentius *cœnare*, vid. ad Div. vii, 16; ibid. ix, 16.

*Cœnula**, Tusc. v, 32; ad Div. ix, 24.

Cœnum, convicii genus. Sext. ii, Dom. 18. Att. ii, 21, Pompeius oblitus *cœno*.

Coeco. ad Div. v, 19; Phil. ii, 10, *coire* societatem. Sen. p. R. 7, cum hoc tu *coire*, sc. societatem de re mala. Cf. Cluent. 54, si quis *coisset*, sc. ob rem malam.

Cœpi, instituo, decerno. Verr. ii, 58. *cœpit* vendere et vendidisset. Rab. post. 2; Or. i, 57.

*Cœptars**, Fin. v, 9.

Cœrator. Leg. iii, 4, pro *carator* antique. Male laudat Nizolius *cœrarius*; quæ vox nihili est. Ibidem est *cœrars* pro *curare*.

Cœrceo, complector, contineo. Nat. D. ii, 22, omnia complexu suo *cœrceet* et continet. Arcere, Top. 9; Off.

iii, 3; cogere, Off. ii, 7; Or. iii, 1; Tusc. ii, 21; Fin. i, 16; Fin. ii, 22; Brut. 91.

Cœtus, de conventu judicum; vulgo *sessionem* dicunt. Herenn. iv, 36, si primo *cœtu* condemnassetis. Add. Fin. ii, 4, 23; Verr. v, 72; de Sen. 23.

Cogere, seq. ut. Verr. iii, 16, *cogitur*, ut decernat. † exigere. Att. i, 12, *cogere* pecunias. † de Fin. iii, 2, dum senatus *cogetur*. Phil. i, 5, acerbe in senatum *cogebat*, sc. minis, pignoribus captis, etc. † Or. ii, 29, *cogi* dicuntur, quos commovendis *καθίστην* orator adducit, quo vult. † Nat. D. iii, 13, *cogi* potest, h. e. effici concludi. † Or. ii, 33, se jus civile, quod nunc diffusum et dissipatum esset, in certa genera *coacturum*. † de periodo eleganter, Or. 68, ne infinite feratur, sed... numero *coacta* debet insistere (oratio).

Cogitare. Att. x, 10, contra alicujus rationes *cogitare*. ibid. xiv, 13, si amabiliter in me *cogitars* vis. Agr. ii, 24, *cogitare* cum animis potestis. Vide Tusc. v, 38; Or. i, 51; Leg. ii, 1; ad Div. xv, 16; Att. xiv, 14; ibid. ix, 4.

Cogitatio, spea. Deiot. 2, venerunt non sine aliqua spe et *cogitatione*. † Tusc. iv, 11, *cogitationes* inter se differunt, re quidem copulata sunt; pro quo barbari philosophi, *idea*, *abstractions*, *præcisione*, non autem *extra mentem*. † Rosc. Am. 24, malæ *cogitationes*. † Commentatio oratoris. Or. i, 33, 34, in quotidianis *cogitationibus*. Mss. et edd. vet. *conciatationibus*; unde Manutius fecit *commentationibus*, Pearceius *exercitationibus*: sed præter rem. *Cogitationes* et *conciatationes* sæpe confunduntur a librariis. vid. v. c. Gruter. et J. Gronov. Her. iii, 16. *Cogitationes* autem quare non pro *commentationibus* dici possint, non video, quum *cogitars* et *meditari* pro *exercitatione* uti dicatur. c. 61, meditando perfecit Demosthenes, etc. h. e. *exercitatione*. Sic *meditatio* belli est *præparatio* ad bellum. Eodem fere sensu *cogitatio* est apud Vitruvium. Hæc ex proluisione delibris

Cic. de Oratore a. 1736 edita, in qua obiter Pearcianas quasdam conjecturas rejecit Ernest. Livius, xxxv, 28, clare *cogitationes* vocat exercitationes Philoponensis in comparando usu militaris rei, quod animo peraguntur.

*Cogitatum**, cogitatio, Brut. 72; Rull. 1, 1.

Cognatio. de Div. 11, 14, 15, naturæ *cognatio*, est *συμπάθεια* philosophorum. v. Ind. Gr. *συμπάθεια*. † ibid. 69, qua naturali *cognatione* thesaurus cum somniis jungitur. † conjunctio, quum unum implicatum est alteri, ut sine eo consistere satis non possit. Arch. 1, studia humanitatis quadam *cognatione* inter se continentur. † de Div. 1, 30. deorum *cognatione* teneri. † elegans illud est Sull. 20, nunquam sibi *cognationem* cum prædiis esse existimavit suis; h. e. nunquam ita amavit prædia sua, ut ea nollet vendere, si res postularet. Melius hæc intelliges ex Catil. 11, 8.

Cognatus. Or. 111, 51, *cognatum* mentibus nostris, est res natura menti humanæ ita conveniens, ut ea moveatur, inter quam adeo et mentem nostram est quædam *συμπάθεια*. Add. Red. ad Quir. 3; Rosc. Am. 34.

Cognitio. ad Capitonem, l. xvi ad Att. ep. 16, consulibus *cognitionem* dedit, h. e. *cognitionis* genus illud, quod juri ordinario h. e. quæstioni, opponitur, quæ fit ex legibus per certos magistratus. Nam *cognitio* fit extra ordinem ab eo, qui extra ordinem constitutus est, ut rem cognoscat, ut docent Salmas. de Mod. usur. c. 111, p. 111 sqq. et Græv. in Animadv. ad Sigon. de Judic. 11, 4. Ceterum, quum *cognoscere* etiam dicitur de ordinario jure, quod nemo in dubium vocare potest, aut vocavit, non video, quare non et *cognitio* proprie sit communis ordinariis et extraordinariis causis, et abusu demum sit, et per ellipsin quamdam, ad extraordinarias traducta. Sic Suet. Claud. 12, *cognitionibus* magistratum tanquam consiliarius interfuit. Cf. Tib. 33. Item apud ipsum Cic. Brut. 22, quum dies *cognitionis* esset,

pro die judicii, et ejus quidem ordinarii. Verr. 11, 25, de judicio de falso: ne qua ipsius *cognitio*, absente illo, de existimatione ejus constitueretur. Sic et *cognoscere* interdum simpliciter de causa extraordinaria dicitur, ut Verr. 11, 13, se *cogniturum*, etc. De rebus extraordinariis accipe etiam. Agr. 11, 22, *cognitionem* agrorum, h. e. de agris; et ibid. 21, *cognitionem* decemvirum. † notio, Leg. 11, 19, quod positum est in una *cognitione*, id in infinita dispartitur. † notitia. Nat. D. 1, 17, innatæ *cognitiones* deorum.

Cognitor, 1) est, qui nobis testis est, esse nos eos, quos dicimus esse, et confirmat nos sibi *cognitos* esse. Verr. 1, 5, civem romanum, qui *cognitores* honestos daret, sublatum esse in crucem. Verr. v, 65, *cognitorem* locupletem dare. ibid. non semper cum *cognitoribus* esse possunt. Jam 2) quia hujusmodi homines sunt ei, cujus *cognitores* sunt, auctores et defensores, *cognitores* etiam dicuntur auctores et defensores. Sic Cat. 1v, 5, auctor et *cognitor* sententiæ, dicitur, qui se ejus sententiæ profitetur auctorem. in Cæcil. 4, *cognitorem* juris sui. Arusp. Resp. 21, quum in me *cognitorem* illarum rerum omnium, illa flamma illorum temporum conjiciebatur. Res illæ sunt, ut ex contextu patet, auctoritas senatus, consensus honorum, status Italiæ; harum rerum et auctor et defensor Cicero fuerat in consulatu. in Cæcil. 4, me *cognitorem* juris sui, etc. Hinc 3) in primis *cognitor* dicitur, qui præsentis causam in controversia civili agit, quemadmodum absentis procurator. Verr. 11, 43, *cognitorem* adscribit Sthenio, i. e. adscribit in literis publ. quis *cognitor* Sthenii fuerit, quis ejus causam egerit. Cæcio. 5, *cognitor* viduarum. Ros. Com. 11, me *cognitorem* dedisti. Vide de hoc verbo accuratissime disputantem J. Fr. Gronov. de Sest. 1v, 3, 4; Verr. 111, 34, Æschrio et Docimus, mariti Pippæ et Tertii, quibuscum rem Verres habebat, bona cum maritorum pacc, qui uxorum nomine conduxerant

decumas quarumdam civitatum *cognitores* uxorum dicuntur. Apertum est *cognitores* dici, quia uxorum res agebant, eorumque nomine decumas exigebant, adeoque *cognitorem* dici etiam, cuius opera in rebus nostris quibuscumque utimur. Eodem modo *ibid.* 60, Apronius *cognitor* Verris dicitur, quia, quas decumas redemerat, Verris redemerat, et ejus nomine exigebat.

Cognitus. Brut. 25, homo per se *cognitus*, opponitur nobili, qui propter majores nobiles notum nomen habet: homo novus. Add. Or. 1, 22; Fin. v, 26; Cæcin. 36; Verr. 11, 47.

*Cognomen**, Att. 11, 13; de Am. 2; Off. 111, 31; Mur. 14.

*Cognomentum**, Mil. 18; Fin. 11, 5.

Cognominatus. Part. 15, *cognominata* verba. Sed Brutus corrigat *coagmentata*.

Cognoscere. ad Div. 1, 9, fidem *cognosce* hominum non ita magna mercede; idem quod spectare, ut *cognitus* idem est, qui spectatus. v. *spect.* † Verr. 1, 5, quum eum Syracusis amplius centum cives rom. *cognoscerent*, h. e. dicerent, se scire, qui sit, eumque esse, quem se dicat. Cf. v, 59, v. *cognitor*, n. 1. † Or. 11, 41, *cognoscere* artem, pro agnoscere, sentire artem esse adhibitam. † ad Her. 1v, 18, qui privatus intolerabili superbia fuerit, eum commodum et sui *cognoscentem* videre in potestate quis speret?

Cohærentia. Nat. D. 11, 62, ad mundi *coherentiam* pertinent, sc. quod sine iis mundus consistere non potest.

Cohærens, consistere. Tusc. v, 28, virtutes sine beata vita *coherere* non possunt, nec sine virtute vita beata. Ar. Resp. 27, si undique fulciamus, *cohererunt*. † Tuscul. 111, 25, fulciendi sunt, qui ruunt, nec possunt *coherere* propter magnitudinem ægritudinis. Sæpe sic *coherere* est ap. Cic. Pro eo est junctum esse N. D. 11, 28. † Leg. 1, 8, alia, quibus *coherant* homines: partes quibus constant. † Cæcin. 18, sermo familiaris et quotidianus non *coherabit*. Cæcl. 7, vix *coherabat* oratio, h. e. vix

sibi constabat. † Or. 111, 43, *coherens* oratio, quas oritur e compositione apta verborum: opponitur *hinc*.

Cohibere. ad Div. 1v, 5, visne tu te *cohibere*, i. e. moderari animi commotionem, v. c. dolorem, impetum. Conf. Marc. 5; Tusc. 1v, 18; Phil. 111, 2; Tusc. 111, 25. † complecti. Nat. D. 11, 13, omnes naturas *cohibet* et continet. † avertere. Verr. 1v, 45, oculos ab aliqua re *cohibere*. † sustinere. N. D. 1, 1, *cohibere* assensionem. † Cæcl. 5, ad *cohibendum* brachium toga, i. e. tegendum, occultandum.

Cohibitio, interdictio, ex Verr. 111, 14, laudatur e vet. ed in Nizoliano Lexico; sed recentiores edd. habent *prohibitio*.

*Cohonestare**, honorare, Quint. 15; Verr. 11, 70.

Cohorrere, Orat. 111, 2, medicis dicuntur, qui frigore febrili infestantur; nam horror quoque sic dicitur, et in genere, quum frigus nos invadit, quod per totum corpus diditur, ut sit in terroribus magnis et subitis. v. Duker. ad Florum, 11, 6, 14.

Cohors. Q. fr. 1, 1, 4; Verr. 11, 4; ad Att. 111, 2, *cohors* prætoris sc. provincialis, sunt comites ejus, præfecti, scribæ, medici, accensi, aruspices, præcones, l. c. 10. In re militari autem *cohors* prætoris aliam vim habet, ut Cat. 11, 10. Est enim *cohors*, quæ ad custodiam corporis prætoris, s. imperatori attributa est.

Cohortari. Att. 111, 21, pro confirmare vacillantem et labantem. v. Græv. ad. h. l.

*Cohortatio**, Cluent. 50; ad Div. 1, 7; Att. 1v1, 13.

*Cohortica**, parva *cohors*, ad Div. 1111, 6.

*Coinquinare**, stuprum inferre, Nat. D. 11, 27.

Coitio. Q. fr. 11, 15, *coitio* Memmii. *ibid.* 111, 1, in candidatorum consularium *coitions*. Hæc est illa *coitio*, propter quam de ambitu condemnatus exsulavit Memmius, ad Div. 1111, 1. Est enim *coitio*, quum homines congregan-

tur rei male perficiendæ, tanquam tri-
buarum corrumpendarum, causa. Cf.
Arusp. R. 26; et Att. II, 18, est *coitio*
candidatorum. Sed locus est dubius.

Coloi, ad Div. IX, 22, testiculi. Nam
sic est ap. Petron. 44, ubi vid. Schoff.
Coloi autem erat et nomen familie Lan-
vinæ: unde *Coloi* Lanuvini honeste
dicebantur, turpiter autem Cliternini:
nam ibi nulla familia *Coloorum*; ut, iis
memoratis, ad aliud potius obscœ-
num vocabulum alludi videretur, ut ad
κατεπίδα, aut simile.

Colere. Att. XIII, 30, a te *colendus* est.
Iste autem *κολακίαι* non longum ab-
sunt a scelere. ad Div. VI, 12, amor
cultus a te diligentissime. † Leg. II, 16,
de ritibus patriis *colantur*. Sic Virg. de
more. † N. D. I, 41, dii dicuntur *colere*
homines, i. e. iis consulere, benefacere.
ubi v. Dav.

Collatio, comparatio. Fin. IV, 27,
collatio igitur ista te nihil juvat. † Con-
gestio, collectio. Tusc. IV, 38 extr.
quam philosophia ex *collatione* ratio-
num constat. † Fin. III, 10, notiones
sunt rationis *collatione*, i. e. analogia,
ut est ap. Senec. ep. 120. Diogenes
Laert. in Zen. κατ' ἀναλογίαν dicit,
ejusque exempla ponit Tytione et Pyg-
mæum: ille fit augendo, hic minuendo
κατ' ἀναλογίαν. † in re militari *collatio*
est ipsum prælium, Or. I, 48. † con-
cessio et attributio. fr. in Tog. con-
cessione petitorum et *collatione* centu-
rarium prætorem factum. v. Gruch. de
Com. I, 4.

Collatatus. Or. 56, *collatata* oratio,
opponitur tenui, brevi, s. angustæ.

Collatus. Att. XIII, 12, res ad me sine
controversia *collata* est, i. e. redacta
Div. II, 55, castra castris *collata* esse,
i. e. opposita.

Collecta, Gr. ἔρανος. Or. II, 57, *col-
lectam* exigere.

Collectio. Brut. 88. *collectiones*, sunt
ἀνακρίσεις.

Collectivus. ad Div. VII, 3, miles tiro
et *collectivus*, h. e. non delectus, sed
raptim et promiscue coactus.

Collegium. Sen. p. R. 15, servos si-

malatione *collegiorum* nominatim esse
conscriptos. *Collegia* erant, ex insti-
tuto Numæ Pompiliæ, sodalitates ple-
bis, in quas ea descripta erat; de qui-
bus v. Sigon. A. J. C. R. II, 12, et Ma-
nut. ad or. pro Sextio 15, ubi eorum-
dem *collegiorum* mentio. Sed deinde
etiam de honestioribus dicitur, ut *col-
legium* consulum, prætorum, etc. frag.
Cornel. I, tot sunt Cornelii, ut jam
etiam *collegium* constitutum sit. ad
Div. VIII, 12, *collegium* tentavit, i. e.
collegum.

*Collidens**, comprimere, Nat. D. III,
12.

Colligare. Phil. XI, 11, *colligivimus*
Brutum in Græcia. † Or. 34, uno libro
colligavit. † Nat. D. I, 4, omnes inter
se aptæ *colligatasque* videntur.

Colligatio, conjunctio. Off. I, 17, ar-
ctior *colligatio* est societatis propinquo-
rum. † Div. I, 56, *colligatio* causarum.
Fat. 14, omnia naturali *colligationse*
sunt. Hæc *colligatio* est nexus causa-
rum efficientium et effectuum, quem
hodie dicunt.

Colligatus, compositus. Univers. II;
Off. I; 5; Nat. D. I, 4.

Colligere, comparare. Q. fr. I, 1, om-
nium laudem undique *colligere*, ibid.
II, 16, *colligere* gratiam dignitatem-
que. ad Div. II, 16, *collectam* gratiam
effundere. † Att. VIII, 9, metuo, ne
omnis hæc clementia ad unam illam
crudelitatem *colligatur*. † ad Div. 5,
18, *colligere* se dicuntur, qui a magna
animi perturbatione ad tranquillita-
tem redeunt. Dom. 33. † ad Div. IV,
3, *collectis* omnibus bellis civilibus,
h. e. commemoratis ex ordine. Inv.
I, 1, *colligo* animo veteres civitatum
maximarum calamitates, i. e. revoco
omnes in animum, Add. Cat. III, 3;
Or. III, 24; Ibid. I, 42; Off. I, 29;
Cluent. 28; de Am. 17; Leg. I, 191
Cæcil. 22; Off. II, 16; Tusc. IV, 36,
Quint. 16; Tusc. I, 24; de Div. I, 27.

**Collimare*, Fin. III, 6, est, hastam
dirigere aliquo; sed est etiam ubi si-
gnificat scopum attingere et ferire,
ut Div. II, 59. Hæc Ernest. Sed *colli-*

omnis *circumpotatio* tollitur: est $\kappa\epsilon\pi\acute{\iota}\delta\epsilon\iota\ \pi\acute{\iota}\nu\omicron\nu$ Græcorum) cœna funebri, silicernium.

Circumretitus, Verr. v, 48.

Circumrodere. Att. iv, 5, dudum *circumrodo*, quod devorandum est.

Circumscribere, complecti paucis. Sext. 45, sed genus universum brevi *circumscribi* et defini potest. † coercere. Mil. 33, senatus, credo, præterem eum *circumscripsisset*; — an consules in prætorum coercendo fortes fuissent? Cf. Græv. ad Attic. vii, 9. † decipere. Rosc. Com. 8, dic nunc, te ab Roscio *circumscriptum* esse.

Circumscripto Orat. 66, *circumscribo* et numerose dicere, h. e. per periodos; nam opponitur $\epsilon\tilde{\iota}\tilde{\iota}$ incise et membratim dicere. † N. D. ii, 59, singulas res definimus. *circumscrip-tor* complectimur. v. *circumscribere* et *circumscriptus*.

Circumscriptio, fraus. Offic. iii, 15, *circumscriptio* adolescentum. Flacc. 50, emtiones—aperta *circumscriptione* fecisti. † circulus circa aliquem factus. Phil. viii, 8, nisi prius respondisset, quid facturus esset, quam ex ista *circumscriptione* excederet. † ambitus. Tusc. i, 20, terræ *circumscriptio*. Brut. 8, ipsa natura *circumscriptione* quadam verborum comprehendit concluditque sententiam. † de periodo est etiam Partit. 6.

*Circumscriptor**, Cat. ii, 4.

Circumscriptus, brevis. Or. i, 42, *circumscripta* explicatio: est definitio. v. *circumscribo*. † e medio sublatus. Verr. i, 16, omni tempore Sullano ex accusatione *circumscripto*. Fin. iii, 9, *circumscriptis* igitur sententiis, quas posui. Sic Græci utuntur verbo $\kappa\epsilon\mu\gamma\acute{\alpha}\phi\epsilon\iota\upsilon$ de quo v. Wesseling. ad Diodor. p. 51; unde haud dubie Latini sumere. † qui coercetur. Phil. ii, 22, *circumscriptus* a senatu Antonius. v. *circumscribere*.

*Circumsecare**, Cluent. 64.

*Circumsedere**, obsidere, vid. Deiot. 9; ad Div. viii, 1; Att. xiv, 9; xv, 10; Phil. ii, 8; Cat. iv, 2.

*Circumsopio**, cingo, Phil. xii, 10.

*Circumsido**, Inv. 11, 24.

*Circumsisto**, Verr. v, 54.

*Circumsonare**, Att. iii, 2.

Circumspectio, Acad. ii, 11.

Circumspectare, de providis et timidis, qui sæpe *circumspectant* omnia. Tusc. i, 30, *circumspectans* nostra vehitur oratio.

*Circumspectus**, Phil. xii, 11.

Circumspicere, querere. Verr. iii, 90, non *circumspiciam*, non quæram foris, sc. exempla, quum habeas iudices, etc. † de his, qui nescii, quid agant, tanquam auxilii quærendi causa, sæpe *circumspiciunt*. Rosc. Com. 14, *circumspicit*, æstuat, negat nos, etc. † de iis, qui se nimis amant, sibi nimis placent. Rosc. Com. 2, usque eone te diligis et magnifice *circumspicis*? Ita se *circumspiciebat* Καρία apud Xenoph. Memor. Socr. ii, 1.

*Circumstare**, Her. iv, 55.

*Circumstare**, cingere, vid. Acad. i, 28; Att. i, 13; Act. i, in Verr. 17; Phil. x, 10.

Circumvectio. Att. ii, 16, portorium *circumvectionis*.

Circumvenio, decipio. ad Div. v, 1, nunc video illum *circumventum*, me desertum. Rosc. Com. 9, quem per arbitrum *circumvenire* non posses, etc.

*Circumvestio**, Or. iii, 39.

Circus, est ædificium publicum in oblongam et ab altera parte rotundam formam, ab altera rectam exstructum, in quo ludi equestres, qui inde *circenses* dicuntur, habebantur. Medius *circus* directus erat spina, ad cujus extremitates, ubi flectebant aurigæ cursum, metæ collocatæ erant. Ab ea parte, a qua cursum initium fiebat, olim linea recta albo describebatur, intra quam ante signum datum equi cohiberentur; postea carceres perpetui exstructi. *Circi* mentio sæpe apud Ciceronem, ut Mur. 34, 35, etc. *Circos* romanos narrat et exhibet Donat. Rom. Vet. et Nov. iii,

14. Cf. de *circis* in primis Salmas. ad Solin. p. 635 seqq. disputantem : ut alios taceam.

Cisium, genus vehiculi celerrimi, et quidem Biroti. Rosc. Am. 7, *cisiis* Ameriam pervolavit. Cf. Phil. II, 51. De hoc genere vide, quæ collegit Scheff. de Re Vehic. I. II, c. 18,

Cista et *Cistella*, ad Herenn. I, 12, ea quæ alias *cistella* : ubi v. Pro *cistella* quidam libri *cistula* habent; codd. Lambin. *cissella* : quæ varietas etiam est ap. Liv. XXV, 3, ubi vid. Sigon. et Gronov.

Cistophorus. Dom. 30, ut in Asia *cistophorum* flagitaret. Att. XI, 1, in *cistophoro* habeo ad HS bis et vicies. Ejus porro mentio Att. II, 6, 16. Est autem *cistophorus* nummus Græcus Asiaticus, qui nomen habet a *cista* mystica, quæ in hoc genere nummorum conspicitur. In altera etiam parte serpentes plerumque, vannus, caduceus, thyrsus, tæda, ferula, etc. conspiciantur. His rebus expressa sunt Orgiorum solemnia, quæ cudendis *cistophoris* occasionem dedisse probabile est. Signati autem et antequam sub Rom. potestate venisset Asia, et quam provincia facta esset. Itaque et magistratum Rom. nomina multi præferant. Novissimi, quos quidem habemus, Antonii III viri nomen exhibent. Vid. hæc et plura de hoc genere nummi ap. Alex. Xaver. Panelium, in Diss. de *Cistophoris*, Lugdun. ann. 1734 edita : qui etiam distinguit a *cistophoris* eos, in quibus *cista* mystica, non autem in altera parte reliqua Bacchica instrumenta reperiuntur. Quod ad pondus attinet, tetradrachmum fuit hoc nummi genus. In eo vero errat Panelius, uti jam in Ast. Eru. Lat. a. 1736, mens. Jan. p. 8, monuit Ernest. quod putat, *κιστοφόρον* de nummis tantum dici, sed *κιστηφόρον* vel *κιστοφόρον* de hominibus, *cistam* mysticam portantibus. Sic apud Demosthenem de Corona, cap. 79, pro vulgata *κιστοφόρος* in ms. Vindob. legi *κιστοφόρος*. Verum est *κιστοφόρος*, nihili

esse; et jam vidit Rubenius ad numm. Asia recepta, pag. 269, legendum esse *κιστοφόρος*; quocum idem est *κιστοφόρος*. Sed *κιστοφόρος* de hominibus non dici, falsum est. Primo sic est apud Suidam, quem vid. in h. v. ad q. I. Kusterus etiam laudat Photii Lexicon ineditum, et Harpocracionis codicem Morellianum. Deinde Gorius in Corpore Inscr. Dorniana. exhibuit formam *cistophori* Bellonæ Pulvinensis sacerdotis; quam Ernest. quoque in Actis Erud. I. c. exhibendam curavit.

Citære, commovere. Tusc. III, 11, isque motus aut boni, aut mali opinione *citatur*. Sed Bentleius legendum putat, *accitatur*. † Verr. II, 40, *citareum*, non est, quod apud nos *citære*, h. e. edicere, ut adsit aliquis, ut est Verr. II, 38; sed *citantur* rei a prætore, voce præconis, quam jam sunt in judicio : *Citat* reum, non respondet. *Citat* accusatorem; *citatus* accusator M. Pacilius, nescio quo casu, non respondit, non affuit. Qui locus est perspicuus, et instar omnium. Nec aliquid efficiunt ea, quæ Menkenius in Obs. L. L. in h. v. pro contraria sententia dixit; ad quæ etiam respondit Ernest. in Act. Erud. ann. 1746. † Verr. I, 7, *citati* iudices, eodem modo intelligendi.

Citativus. Att. XIV, 20, *citativus* scribere.

Citæria *, Tusc. V, 25; ad Div. II, 12.

Cithara *, Her. IV, 47.

Citharista *, vide Phil. V, 6; Verr. I, 20, de Div. II, 64.

Citharædus. Mur. 13, ut aient in Græcis artificibus, eos aulcedos esse, qui *citharædi* fieri non potuerint, etc. *Citharædum* a *citharista*, qui est Verr. I, 20, etc. ita distinguat, ut ille sit, qui *citharam* pulset cum cantu suo; hic, qui sine cantu; quod etiam tradit diserte Diog. Laert. III, p. 239 ed. Casaub. Sed usus repugnat vel Ciceronis. Amphion Thebanus, nemo dubitat, quin *citharæ* modis accommodare vo-

cem, et una canere, ita ut Orpheus, potuerit. Ita est in fabulis. Sed hunc tamen Cicero, Div. II, 64 inicit. *citharistam* vocat. Non potueras igitur hoc ab initio, *citharista*, dicere? Et sic etiam apud alios auctores Latinos et Græcos nemini me observare. Idem visum Torrent. ad Sueton. Domit. 4.

Cito, pro facile. Brut. 76, Torquatum non tam *cito* rhetorem dixeris, quam *καλιτερος*. ibid. neque aptiorem *cito* aliquem dixerim. Pro celeriter, Or. III, 36.

Civilis. Jus civile 1º. opponitur naturali, adeoque et privatum, et publicum jus complectitur. Sext. 42, nondum neque naturali, neque *civili* jure descripto. 2º. opponitur juri publico. Verr. I, 42, de jure vero *civili*, etc. Nam hoc toto loco manifeste a jure *civili* removentur causæ publicæ et quæstiones. Ex quo intelligitur, sensu Ciceroniano ne *criminalia* quidem, quæ hodie vocantur, ad jus *civile* pertinere. Est enim *civile* jus nullum aliud, nisi privatum. Itaque lege de re aliqua, quæ ad *civile* jus pertinebat ante, lata, ut ejus quæstio in posterum ad populum pertineret, ea juris publici esse incipiebat. Ceterum etsi Justinianus de jure privato se in Institutis dicturum profitetur l. 1, tit. 1, tamen ex l. IV, tit. penult., intelligi potest, eum causas publicas et judicia publica ad jus privatum retulisse; itaque de iis etiam in Pandectis agitur, l. XLIX. Sed adjiciamus alium locum e Cicerone. Cæcin. 2, simul illud futurum arbitrati sunt, ut in hac causa non de improbitate Sext. Æbutii, sed de jure *civili* judicium fieri videretur. Improbitas h. l. est vis, quam Æbutius Cæcinæ ejusque advocati fecerat. Ea erat causa publica, in judicio publico, ex lege de vi armatis hominibus, disceptanda, adeoque juris publici; judicium autem de jure *civili*, est de possessione, quod est privatum. Ceterum ipsa definitio juris *civilis* Ciceroniana in Topicis, c. 2, totum hoc, quod diximus, confirmat. Jus *civile* est æquitas con-

stituta iis, qui ejusdem civitatis sunt, ad res suas obtinendas. Partes ejus ibidem narrantur. c. 5. † de decreto prætoris; item de sententiis JCtorum in usu fori, quum opponitur legibus; ut Off. III, 16, 17. De responsis JCtorum solis est Cæcin. 24. † Cæcil. 5, civibus quum sunt ereptæ pecuniæ, *civili* fere actione, et privato jure repetuntur. *Civilis* actio est, qua utitur *civis* non modo contra *civem*, sed contra omnes, a quibus ei facta est injuria: ea autem est juris privati, non in omnibus causis, sed in pecuniariis deterrisque privatis. Sic Orat. I, 11, *civiles* controversiæ sunt forenes, in causis privatis. † Or. III, 16, quum a re *civili* et a negotii animi quodam judicio abhorrent, h. e. quum neque rempublicam capessere, neque in foro versari vellent. ibid. 31, *civilis* scientia. ibid. I, 14, rerum *civilium* cognitio, est ea scientia, qua opus est ei, qui rempublicam capessere, et in judiciis versari cupit. Unde Invent. I, 5, *civilis* ratio, est ars, cujus in civitate maguus est usus. item Orat. 9, oratio *civilis*, quæ aut in senatu, aut in concione, aut in judiciis habetur ad *cives*, et de rebus *civilibus*, in qua negat obscuras abditasque sententias locum habere, reprehenditque Thucydidem, qui iis conciones refersit. † Milon. 13, odium *civile*, est, quale impune erga *cives* exercere licet, remotum a vi et armis. Sic *vis civilis* est, qua uti possunt *cives* in possessionibus, cui opponitur *vis vera*. v. in vis. † Planc. 10, Minturnenses coloni, quod C. Marius ex *civili* errore, atque ex impiis manibus eripuerunt, etc. h. e. quum *civis civis* fugeret in bello *civili*. † *Civilis* eleganter dicitur, qui æquo jure omnes *cives* secum esse patitur, neminem contemnit, nihil sibi præcipui arrogat, verbo, ita in omnibus rebus se præbet, ut, ceteros quoque *cives* esse, videatur meminisse. Nam qui aliter agit, homines liberos non putare dicitur, ut Verr. I, 47. Cf. Fin. v, 23. v. Casaub. ad Sueton. Aug. 51; Torrent. ad Cæs. 75; Gronov. Obs.

iv, 5. † ad Div. xi, 28, pro civili parte, i. e. quantum civis pro sua parte et potest, et debet.

Civiliter. ad Div. viii, 14, quamdiu civiliter sine armis certetur; est de contentionibus ad remp. pertinentibus, quales esse in senatu solent, etc. fragm. Ep. philosophiæ quidem præcepta noscenda, vivendum autem civiliter.

*Civis**, opponitur peregrino, vide Off. i, 17; Verr. iv, 34, 35; Nat. D. iii, 15; Cat. i, 7; Phil. viii, 4; Cat. i, 1.

Civitas. Sext. 42, conventicula hominum, quæ postea civitates appellatæ sunt. de Rep. vi, 7, concilia cœtusque hominum jure sociati, quæ civitates appellantur. ibid. i, 26, omnia civitas, quæ est constitutio populi. † pro urbe. Manil. 22, quæ civitas est in Asia, etc. † pro jure civitatis. Arch. 4, civitas data est Heracleensibus. Confer etiam Leg. iii, 4; Rull. ii, 4; Verr. v, 6; Cæcin. 34; Balb. 11; Dom. 29; Balb. 9; Leg. i, 7.

*Clades**, Nat. D. ii, 3; Att. viii, 2; Brut. 97.

Clam. Cæcin. 32, ab se illum aut vi, aut clam, aut precario possedisse. *Clam* possidere, ut Ulpianus definit, dicitur, qui furtive ingressus est possessionem, ignorante eo, quem sibi controversiam facturum suspicabatur, et, ne faceret, timebat, l. vi Dig. de acquir. possess.

Clamator, rabula, opponitur oratori, Brut. 49, Cf. Orat. iii, 34.

Clamatorius quædam editiones habent ad Q. fr. iii, 3; sed meliores legunt, *declamatorio* genere.

*Clamito**, clamo, de Div. ii, 7; Rosc. c. 7.

*Clamo**, Verr. iv, 28, vehementer contendo; Fin. ii, 20; Verr. i, 57; ii, 42; Rosc. c. 13.

Clamor, de acclamatione plaudentium. Brut. 95, Hortensius clamores faciebat adolescens. Sic ad Q. fr. iii, 1, clamores efficere. Vide Att. i, 13, 18; ad Div. xii, 17, clamoribus et convitiis sectantur. Tumultus, Verr. i, 5; Or. iii, 61; Her. iii, 12.

Clamosus. Her. iii, 13, continuatio est orationis enuntiandæ acceleratio *clamosa*.

*Clandestinus**, Or. 66; Sull. 11.

Clangor, sonus avis volantis. Tusc. ii, 10.

Clarare. Divin. i, 12, Jupiter excelsa clarabat sceptrâ columna.

*Clare**, aperte, Att. ii, 20; ad Div. viii, 14.

*Clareo**, notus sum, Off. i, 24.

*Clarionus**, Arat. Phœn. 280.

Claritas. Div. ii, 47, cum claritate mori. Phil. i, 13. Claritatis pœnitebat. Acad. ii, 5. Splendor vocis.

Clarus, præstans, egregius. Fin. iii, 2, quasi belluari libris, si hoc verbo in tam clara re utendum est, videbatur. Add. Sull. 14; Att. vi, 9; Cluent. 48; Verr. v, 38. Celebris, Or. ii, 37.

*Classicula**, parva classis, Att. xvi, 2.

Classis, de partibus civium, in quas descripti a Servio census causa erant, dici passim, notum est. Sed hinc ducitur ea ratio, quum ad significandam hominum præstantiam, et contra adhibetur. Sic *classici* auctores dicuntur præstantissimi, quod ditissimi erant in prima classe, in qua qui erant, κατ' ἕξοχὴν *classici* dicebantur; ut Gellius docet. Huc pertinet illud Acad. ii, 23, qui mihi, cum illo collati, quintæ *classis* videntur, h. e. ultimæ. Nam sexta, in quo capite censi, non numerabatur: unde quinque *classium* apud auctores interdum mentio. Navium multitudo, Verr. v, 33; Flacc. 14.

Claudere, pro *claudicare*. Or. 51, quid est, cur *claudero*, aut insistere orationem malint? Tusc. v, 8, beatam vitam, etsi ex aliqua parte *clauderet*.

*Claudere** fores, Tusc. v, 20; vide Phil. i, 10; Att. ix, 18; Nat. D. ii, 57; Verr. 3, 25. Celare, Or. 68; claudere sententias numeris, vide Tusc. iv, 1; Off. ii, 15.

Claudicare oratio dicitur, quum numerosa non est, neque vincta, aut fluminis instar leniter procurrens sed sæpe hiat, et tanquam insistit. Or. iii, 51, si quid in oratione nostra *claudicat*.

Sic *claudicans* oratio est, Orat. 51, 58. v. *claudera*. † Nat. D. 1, 38, tota res vacillat et *claudicat*; non bene procedit, infirma est. Off. 1, 33, nec in ullo officio *claudicans*: discedere. ab officio deesse officio.

*Claudicatio**, Nat. D. 1, 30.

Claudus. Pison. 28, *claudus*, quomodo aiunt, pilam retinere. Proverbium in eos, qui, quæ a magistro audierunt, tenent, sed neque recte intelligunt, neque eo recte uti possunt. Nam *claudus* in pilæ ludo nil potest nisi pilam sibi traditam retinere, non ea ex regulis ludi uti, propterea quod currere celeriter non potest.

Clastrum. Muren. 8, quum ego tanto intervallo *claustra* nobilitatis refrigerissem. Verr. 1v, 23; effringere *claustra*. Add. Rull. 1, 7; Verr. v, 32; Rull. 11, 32.

Clausula. Or. 111, 46, *clausulas* atque interpuncta verborum animæ interclusio atque angustia spiritus attulerunt. † exitus fabulæ, Cœl. 27. Att. vi, 3; extrema pars epistolæ vel edicti; Cf. ad Div. 11, 4; Verr. 111, 14.

*Clava**, Verr. 1v, 43; de Sen. 16.

Clavicula. Nat. D. 11, 47, *claviculis* apprehendunt admnicula vites.

Clavus. Tusc. 1v, 35, *clavo clavum* ejicere. † Verr. v, 21, ut hoc beneficium, quemadmodum diceret, trabali *clavo* figeret, etc. † ad Att. v, 13, *clavum* movere.

*Clemens**. Off. 1, 38; Fin. 11, 4; Plano. 13.

*Clementer**. Verr. v, 8.

*Clementia**. Inv. 11, 54; Phil. 11, 45; Q. Fr. 1, 1; Att. x, 4.

Clepere, furari. Tusc. 11, 10. Quum doctus Prometheus *clepisset* dolo. Leg. 11, 9; Nat. D. 111, 27.

Clepsydra, mensura temporis aquea. Or. 111, 34, clamator aliquis ad *clepsydram*. v. Almeloveen. ad Quintil. 111, 6, et quos ibi laudat. Tusc. 11, 27, de disputante dicitur ad *clepsydram*.

*Clients**, qui est in alicujus patrocinio, Rosc. Am. 7, et passim.

*Clientola**, ipsi clientes, ad Div.

1111, 64; necessitudo inter patronum et clientem, Rosc. Am. 33; Att. xiv, 12.

Clitellus. Att. v, 15, *clitellus* bovi sunt impositæ. Proverbium in eos, quibus aliquid negotii datur, cui administrando idonei non sunt. Clitellæ enim asinis imponuntur, non bobus.

*Cloacas**, receptacula purgamentorum, Sext. 35; Coccin. 13.

Cludo, laudatur e Nat. D. 11, 39; sed ibi in Gron. est *cludit*; in Davis. *alludit*; neque *cludit* aptum est huic loco.

Clypeus. Orat. 71, *clypeum* dissolvere, dicitur in eos, qui res junctas et copulatas dissolvendo corrumpunt. Add. ad Div. v, 12; Fin. 11, 30; de Div. 1, 44; Or. 11, 17.

Coacervare. Agrar. 11, 25, *coacervare* agros. Partit. 11; Rull. 11, 27.

*Coacervatio**. Partit. 35.

* *Coacresco*, de Sen. 18, non omnis ætas vetustate *coacrescit*. Adde fragm. nov. orat. pro Scauro, c. 10, quam valde gentem eam putamus tot transfusionibus *coacuisse*?

Coactor, dicitur, qui in auctionibus pecunias cogit, quæ ab emtoribus solvendæ sunt, et est fere argentarius. Cluent. 64. v. Salmas. de Usuris, c. 17, p. 497, et Græv. ad h. l. Sed et dicitur de omnibus, qui in quocumque negotio cogendæ pecuniae ministri sunt. v. Manut. ad h. l. Sic Babir. Post. 11.

Coactus. Coccin. 11, 12, *coacti* homines et armati. Est verbum interdicti, c. 13, 21, et significat *coactos* ad vim faciendam.

Coedificare. Att. 1111, 33, campum Martium *coedificari*. Partit. Or. 10, locus *coedificatus* opponitur vasto.

Coacquare. Verr. 111, 41, omnia ad libidinem suam *coacquare*; h. e. summos et infimos, sacra et profana eodem modo pro libidine tractare, nulli parcere, etc.

Coævus laudant e Vatin. 13. Sed meliores codd. et edd. habent *coævus*, quod est rectum. *Coævus* non est usitata bono scriptori vox.

Cogitatio°. Nat. D. II, 55.

Coagmentare. Phil. VII, 7, *coagmentare* pacem. Brut. 17, *coagmentare* verba, est apte collocare et vincire. Unde Or. III, 43, *coagmentatus* concursus verborum, opponitur hinc. † e partibus diversis compositus. Tusc. I, 29, nihil est in animis *coagmentatum*, h. e. liberi sunt animi a concretionem, nihil est his mixtum, ut aliis locis dicit.

Coagmentatio°, nexus, Nat. D. II, 46; *ibid.* I, 8; Univ. 5.

Coagmentatus°. Tuso I, 23; Fla. III, 22; Or. III, 43.

Coangustare°. Leg. III, 14.

Coartare°. Or. I, 35.

Coarguere°, demonstrare, Inv. I, 46; Mur. 4. Convincere; Sull. 15; Acad. I, 4; Cluent. 14; accusare, Mil. 14.

Coactio, Verr. III, 81, crimen est ex conactione annonæ atque aestimationis. Non crimini datur Verri aestimasse frumentum, et pro frumento pecuniam accepisse, sed nimis magnam pecuniam pro frumento coegisse.

Coactus°, de Div. II, 64; Her. IV, 49.

Coctus. Att. XII, 52, bene *coctus* et conditus sermo.

Codex, Rosc. Com. I, simpliciter dicitur pro tabulis acceptorum et expensorum. Verr. III, 46; Cluent. 33.

Codicilli. ad Div. VI, 18, statim quæsi a Balbo per *codicillos*. Q. fr. II, 11, epistolam hanc convicio efflagitarunt *codicilli* tui. Sunt autem *codicilli* codices cerati minoris formæ, in quibus testatores voluntatem sine ulla solemnitate, quæ in testamentis faciendis adhibetur, declarant; item in quibus epistolæ scribuntur: unde pro epistolis in hujusmodi tabulis scriptis, et pro voluntate mortui hoc modo declarata ponuntur. v. Salmas. de Mod. usur. c. 10, p. 419. Cf. in primis Manut. ad Cic. epp. ad Q. fr. I. c.

Coelstis vel *caelstis*. Phil. V, 11, legiones divine et *caelstes*; quæ rem optime et e republica gesserant. v. Heins. ad Vell. II, 24, 3; qui e memoria laudavit Verrinas pro Philippicis.

Cælum vel potius *cælum*. Att. II, 9, 19, 20, in *cælo* esse, h. e. vehementer laudari. *ibid.* XVI, 6, in *cælum* ferri. *ibid.* II, 1, digito se *cælum* putant attingere, h. e. se beatissimos putant. Phil. II, 42, de *cælo* detraxisti collegam: fecisti, ut esset dissimilis tui, ut paulo post dicit, adeoque laudem partam amitteret. *ibid.* 44, gloria, quæ vix *cælo* capi posse videatur, i. e. immensa. Nat. D. II, 24, in *cælum* tollere, pro consecrare. † pro aere. Acad. II, 26, eodem *cælo*. Nempe aeris vis in fundendo aere, ut aque. Plin. XXXIV, 9, æs omne frigore magno melius partam funditur. † Div. 43, *cælam* discessisse. *ibid.* II, 28, *cæli* discessus. Genus ostenti. Etiam in sacris libris est *oûpavel* *δνδχθναυ*, Matth. III, 26 *οχιζέμνοι* *οûpavel*, Marc. I, 10, etc. Pro eo Liv. XXII, 1, *cælum* findi. v. Plin. II, 26, et ibi Hard. Heins. ad Ovid. Fast. III, 371.

Cœmptio. Flacc. 34; Or. I, 56; Mur. 12, genus matrimonii ineundi, s. ritus, quo in viri manus femine conveniebant: de quo multa scriptores de nuptiis, Brissonius et alii. Illud certum est, emtionem quãdam imaginariam in hac *cœmptione* intervenisse; qualis autem fuerit, et quibus verbis et ritibus peracta sit, non satis certo constat. Formulas verborum in ea re usitatas ex Ulpiani Institutis dat Boethius. Top., c. 3. † Ab hac autem *cœmptione* plane diversa est ea, de qua Muren. 12, senes ad *cœmptiones* faciendas. Hoc enim genus comparatum erat ad sacra interimenda, ut Cicero ait. Nempe, ut primus vere demonstravit J. F. Gronovius, heres, qui hereditatem sine sacris habere cupiebat, eam vendebat seni per æs et libram, venditione imaginaria. Hæc res hanc vim habebat, ut, quoniam senex bona haberet, non ut hereditatem, sed ut emta, bona ea libera sacris essent. Ut autem redderet senex domino hereditatem facta emtionem, stipulationem cavebatur. v. hæc latius disputantem Gronov. de Sest. IV, 7. Cave autem hos senes confundas cum senibus *cœm-*

tionalibus, ut sæpe doctissimi viri fecere.

Coemtionalis. ad Div. vii, 29, senes *coemtionales*, sunt servi, qui singuli propter senectutem pretium nullum inveniunt, juncti autem aliquot, ut docuit Gronov. de Sestert. iv, 9.

*Cœna**, ad Div. ix, 16; Roso. A. 21; Verr. i, 19.

Cœnaculum, est pars altior domus. Gr. ὑπερφῶν Agr. ii, 35, Roma *cœnaculis* suspensa atque sublata. vid. Turneb. ad h. l. In his habitabant fere pauperes; unde jocus apud Plaut. Amphit. iii, 1, 3, ubi histrio Jovis personam sustinens: In superiori qui habito *cœnaculo*. Ubi v. intt. et Fabr. Lex. † Gruterus non improbabat lectionem *cœnaculo* pro *scœna*. ad Herenn. i, 14, quæ in codd. nonnullis Gruterianis fuit, et in Lipsiensis quoque, et Winkleriano reperitur. Verba hæc sunt: Mimus quidam Attium poetam nominatim compellavit, h. e. perstrinxit (v. *compellare*), in scena; pro quo est, ut dixi, in codd. plerisque *cœnaculo*.

*Cœnare**, Or. ii, 60.

Cœnare, frequentius *cœnare*, vid. ad Div. vii, 16; ibid. ix, 16.

*Cœnula**, Tusc. v, 32; ad Div. ix, 24.

Cœnum, convicii genus. Sext. ii, Dom. 18. Att. ii, 21, Pompeius oblitus *cœno*.

Cœo. ad Div. v, 19; Phil. ii, 10, *coire* societatem. Sen. p. R. 7, cum hoc tu *coire*, sc. societatem de re mala. Cf. Cluent. 54, si quis *coisset*, sc. ob rem malam.

Cœpi, instituo, decerno. Verr. ii, 38. *capit* vendere et vendidisset. Rab. post. 2; Or. i, 57.

*Cæptare**, Fin. v, 9.

Cæratore. Leg. iii, 4, pro *curatore* antiquæ. Male laudat Nizolius *cærarius*; quæ vox nihili est. Ibidem est *cærare* pro curare.

Coerceo, complector, contineo. Nat. D. ii, 22, omnia complexu suo *coerct* et continet. Arcere, Top. 9; Off.

iii, 3; cogere, Off. ii, 7; Or. iii, 1; Tusc. ii, 21; Fin. i, 16; Fin. ii, 22; Brut. 91.

Cœtus, de conventu judicum; vulgo *sessionem* dicunt. Herenn. iv, 36, si primo *cœtu* condemnassetis. Add. Fin. ii, 4, 23; Verr. v, 72; de Sen. 23.

Cogere, seq. ut. Verr. iii, 16, *cogitur*, ut decernat. † exigere. Att. i, 12, *cogere* pecunias. † de Fin. iii, 2, dum senatus *cogetur*. Phil. i, 5, acerbe in senatum *cogebat*, sc. minis, pignoribus captis, etc. † Or. ii, 29, *cogi* dicuntur, quos commovendis *κίθισον* orator adducit, quo vult. † Nat. D. iii, 13, *cogi* potest, h. e. effici concludi. † Or. ii, 33, se jus civile, quod nunc diffusum et dissipatum esset, in certa genera *coacturum*. † de periodo eleganter, Or. 68, ne infinite feratur, sed.... numero *coacta* debet insistere (oratio).

Cogitare. Att. x, 10, contra alicujus rationes *cogitare*. ibid. xiv, 13, si amabiliter in me *cogitare* vis. Agr. ii, 24, *cogitare* cum animis potestis. Vide Tusc. v, 58; Or. i, 51; Leg. ii, 1; ad Div. xv, 16; Att. xiv, 14; ibid. ix, 4.

Cogitatio, spes. Deiot. 2, venerunt non sine aliqua spe et *cogitatione*. † Tusc. iv, 11, *cogitationes* inter se differunt, re quidem copulata sunt; pro quo barbari philosophi, *idea*, *abstractions*, *præcisione*, non autem *extra mentem*. † Rosc. Am. 24, malæ *cogitationes*. † Commentatio oratoris. Or. i, 33, 34, in quotidianis *cogitationibus*. Mss. et edd. vet. *conciatationibus*; unde Manutius fecit *commentationibus*, Pearceius *exercitationibus*: sed præter rem. *Cogitationes* et *conciatationes* sæpe confunduntur a librariis. vid. v. c. Gruter. et J. Gronov. Her. iii, 16. *Cogitationes* autem quare non pro *commentationibus* dici possint, non video, quum *cogitare* et meditari pro *exercitatione* uti dicatur. c. 61, meditando perfecit Demosthenes, etc. h. e. *exercitatione*. Sic *meditatio* belli est *præparatio* ad bellum. Eodem fere sensu *cogitatio* est apud Vitruvium. Hæc ex prolusione de libris

Cic. de Oratore a. 1736 edita, in qua obiter Pearcianas quasdam conjecturas rejecit Ernest. Livius, xxxv, 28, clare *cogitationes* vocat exercitationes Philopomenis in comparando usu militaris rei, quod animo peraguntur.

*Cogitatum**, cogitatio, Brut. 72; Rull. 1, 1.

Cognatio. de Div. 11, 14, 15, natura *cognatio*, est *συμπάθεια* philosophorum. v. Ind. Gr. *συμπάθεια*. † ibid. 69, qua naturali *cognitione* thesaurus cum somniis jungitur. † conjunctio, quum unum implicatum est alteri, ut sine eo consistere satis non possit. Arch. 1, studia humanitatis quadam *cognatōne* inter se continentur. † de Div. 1, 30. deorum *cognitione* teneri. † elegans illud est Sull. 20, nunquam sibi *cognitionem* cum prædiis esse existimavit suis; h. e. nunquam ita amavit prædia sua, ut ea nollet vendere, si res postularet. Melius hæc intelliges ex Catil. 11, 8.

Cognatus. Or. 111, 51, *cognatum* mentibus nostris, est res natura menti humanæ ita conveniens, ut ea moveatur, inter quam adeo et mentem nostram est quædam *συμπάθεια*. Add. Red. ad Quir. 3; Rosc. Am. 34.

Cognitio. ad Capitonem, l. xvi ad Att. ep. 16, consulibus *cognitionem* dedit, h. e. *cognitionis* genus illud, quod juri ordinario h. e. questioni, opponitur, quæ fit ex legibus per certos magistratus. Nam *cognitio* fit extra ordinem ab eo, qui extra ordinem constitutus est, ut rem cognoscat, ut doceat Salmas. de Mod. usur. c. 111, p. 111 sqq. et Græv. in Animadv. ad Sigon. de Judic. 11, 4. Ceterum, quum *cognoscere* etiam dicatur de ordinario jure, quod nemo in dubium vocare potest, aut vocavit, non video, quare non et *cognitio* proprie sit communis ordinariis et extraordinariis causis, et abusu demum sit, et per ellipsin quamdam, ad extraordinarias tractata. Sic Suet. Claud. 12, *cognitionibus* magistratuum tanquam consiliarius interfuit. Cf. Tib. 33. Item apud ipsum Cic. Brut. 22, quum dies *cognitionis* esset,

pro die judicii, et ejus quidem ordinarii. Verr. 11, 25, de judicio de falso: ne qua ipsius *cognitio*, absente illo, de existimatione ejus constitueretur. Sic et *cognoscere* interdum simpliciter de causa extraordinaria dicitur, ut Verr. 11, 13, se *cogniturum*, etc. De rebus extraordinariis accipe etiam. Agr. 11, 22, *cognitionem* agrorum, h. e. de agris; et ibid. 21, *cognitionem* decemvirum. † notio, Leg. 11, 19, quod positum est in una *cognitione*, id in infinita dispartitur. † notitia. Nat. D. 1, 17, innatæ *cognitiones* deorum.

Cognitor, 1) est, qui nobis testis est, esse nos eos, quos dicimus esse, et confirmat nos sibi *cognitqs* esse. Verr. 1, 5, civem romanum, qui *cognitores* honestos daret, sublatum esse in crucem. Verr. 7, 65, *cognitorem* locupletem dare. ibid. non semper cum *cognitoribus* esse possunt. Jam 2) quia hujusmodi homines sunt ei, cujus *cognitores* sunt, auctores et defensores, *cognitores* etiam dicuntur auctores et defensores. Sic Cat. 14, 5, auctor et *cognitor* sententiæ, dicitur, qui se ejus sententiæ proficitur auctorem. in Cæcil. 4, *cognitorem* juris sui. Arusp. Resp. 21, quum in me *cognitorem* illarum rerum omnium, illa flamma illorum temporum conjiciebatur. Res illæ sunt, ut ex contextu patet, auctoritas senatus, consensus honorum, status Italiæ; harum rerum et auctor et defensor Cicero fuerat in consulatu. in Cæcil. 4, me *cognitorem* juris sui, etc. Hinc 3) in primis *cognitor* dicitur, qui præsentis causam in controversia civili agit, quemadmodum absentis procurator. Verr. 11, 43, *cognitorem* adscribit Sthenio, i. e. adscribit in literis publ. quis *cognitor* Sthenii fuerit, quis ejus causam egerit. Cæcin. 5, *cognitor* viduarum. Ros. Com. 11, me *cognitorem* dedisti. Vide de hoc verbo accuratissime disputantem J. Fr. Gronov. de Sest. 14, 3, 4; Verr. 11, 34, Æschrio et Docimus, mariti Pippæ et Tertix, quibuscum rem Verres habebat, bona cum maritorum pace, qui uxorum nomine conduxerant

decumas quarundam civitatum *cognitores* uxorum dicuntur. Apertum est *cognitores* dici, quia uxorum res agebant, earumque nomine decumas exigebant, adeoque *cognitorem* dici etiam, cujus opera in rebus nostris quibuscumque utimur. Eodem modo *ibid.* 60, Apronius *cognitor* Verris dicitur, quia, quas decumas redemerat, Verri redemerat, et ejus nomine exigebat.

Cognitus. Brut. 25, homo per se *cognitus*, opponitur nobili, qui propter majores nobiles notum nomen habet: homo novus. Add. Or. 1, 22; Fin. v, 26; Cæcin. 36; Verr. 11, 47.

*Cognomen**, Att. 11, 15; de Am. 2; Off. 111, 31; Mur. 14.

*Cognomentum**, Mil. 18; Fin. 11, 5.

Cognominatus. Part. 15, *cognominata* verba. Sed Brutus corrigat *coagmentata*.

Cognoscere. ad Div. 1, 9, fidem *cognosce* hominum non ita magna mercede; idem quod spectare, ut *cognitus* idem est, qui spectatus. v. *spect.* † Verr. 1, 5, quum eum Syracusanis amplius centum cives rom. *cognoscerent*, h. e. dicerent, se scire, qui sit, eumque esse, quem se dicat. Cf. v, 59, v. *cognitor*, n. 1. † Or. 11, 41, *cognoscere* artem, pro agnoscere, sentire artem esse adhibitam. † ad Her. 1v, 18, qui privatus intolerabili superbia fuerit, eum commodum et sui *cognoscentem* videre in potestate quis speret?

Cohærentia. Nat. D. 11, 62, ad mundi *cohærentiam* pertinent, sc. quod sine illa mundus consistere non potest.

Cohærens, consistere. Tusc. v, 28, virtutes sine beata vita *cohærens* non possunt, nec sine virtute vita beata. Ar. Resp. 27, si undique fulciamus, *cohærebunt*. † Tuscul. 111, 25, fulciendi sunt, qui ruunt, nec possunt *cohærens* propter magnitudinem ægritudinis. Sæpe sic *cohærens* est ap. Cic. Pro eo est junctum esse N. D. 11, 28. † Leg. 1, 8, alia, quibus *cohærent* homines: partes quibus constant. † Cæcin. 18, sermo familiaris et quotidianus non *cohærebit*. Cæc. 7, vix *cohærebat* oratio, h. e. vix

sibi constabat. † Or. 111, 43, *cohærens* oratio, quæ oritur e compositione apta verborum: opponitur hinc.

Cohibere. ad Div. 1v, 5, visne tu te *cohibere*, i. e. moderari animi commotionem, v. c. dolorem, impetum. Conf. Marc. 5; Tusc. 1v, 18; Phil. 111, 2; Tusc. 111, 25. † complecti. Nat. D. 11, 13, omnes naturas *cohibet* et continet. † avertere. Verr. 1v, 45, oculos ab aliqua re *cohibere*. † sustinere. N. D. 1, 1, *cohibere* assensionem. † Cæc. 5, ad *cohibendum* brachium toga, i. e. tegendum, occultandum.

Cohibitio, interdictio, ex Verr. 111, 14, laudatur a vet. ed in Nizoliano Lexico; sed recentiores edd. habent *prohibitio*.

*Cohonestare**, honorare, Quint. 15; Verr. 11, 70.

Cohorrere, Orat. 111, 2, medicis dicuntur, qui frigore febrili infestantur; nam horror quoque sic dicitur, et in genere, quum frigus nos invadit, quod per totum corpus diditur, ut sit in terroribus magnis et subitis. v. Duker. ad Florum, 11, 6, 14.

Cohors. Q. fr. 1, 1, 4; Verr. 11, 4; ad Att. vii, 2, *cohors* prætoris sc. provincialis, sunt comites ejus, præfecti, scribæ, medici, accensi, aruspices, præcones, l. c. 10. In re militari autem *cohors* prætoris aliam vim habet, ut Cat. 11, 10. Est enim *cohors*, quæ ad custodiam corporis prætoris, s. imperatori attributa est.

Cohortari. Att. x11, 21, pro confirmare vacillantem et labantem. v. Græv. ad. h. l.

*Cohortatio**, Cluent. 50; ad Div. 1, 7; Att. xvi, 13.

*Cohortacula**, parva cohors, ad Div. viii, 6.

*Coinquinare**, stuprum inferre, Nat. D. 11, 27.

Coitio. Q. fr. 11, 15, *coitio* Memmii. *ibid.* 111, 1, in candidatorum consularium *coitions*. Hæc est illa *coitio*, propter quam de ambitu condemnatus exsulavit Memmius, ad Div. x111, 1. Est enim *coitio*, quum homines congregan-

tur rei male perficiendæ, tanquam tributum corrumperendum, causa. Cf. Arusp. R. 26; et Att. 11, 18, est *coitio* candidatorum. Sed locus est dubius.

Colei, ad Div. 12, 22, testiculi. Nam sic est ap. Petron. 44, ubi vid. Schöff. *Colei* autem erat et nomen familiae Lanuvinæ: unde *Colei* Lanuvini honeste dicebantur, turpiter autem Cliternini: nam ibi nulla familia *Coloorum*; ut, iis memoratis, ad aliud potius obscenum vocabulum alludi videretur, ut ad *κλειτερίδα*, aut simile.

Colers. Att. XIII, 30, a te *colendus* est. Iste autem *κολαυσιαι* non longum absumt a scelere. ad Div. VI, 12, amor *cultus* a te diligentissime. † Leg. 11, 16, de ritibus patriis *colantur*. Sic Virg. de more. † N. D. 1, 41, dii dicuntur *colere* homines, i. e. iis consulere, benefacere. ubi v. Dav.

Collatio, comparatio. Fin. IV, 27, *collatio* igitur ista te nihil iuvat. † Congestio, collectio. Tusc. IV, 38 extr. quum philosophia ex *collations* rationum constet. † Fin. III, 10, notiones sunt rationis *collations*, i. e. analogia, ut est ap. Senec. ep. 120. Diogenes Laert. in Zen. κατ' ἀναλογίαν dicit, ejusque exempla ponit Tytion et Pygmaeum: ille fit augendo, hic minuendo κατ' ἀναλογίαν. † in re militari *collatio* est ipsum praelium, Or. 1, 48. † concessio et attributio. fr. in Tog. concessione petitorum et *collations* centuriarum prætorum factum. v. Gruch. de Com. 1, 4.

Collatatus. Or. 56, *collatata* oratio, opponitur tenui, brevi, s. angustæ.

Collatus. Att. XIII, 12, res ad me sine controversia *collata* est, i. e. redacta Div. 11, 55, castra castris *collata* esse, i. e. opposita.

Collecta, Gr. ἔρανος. Or. 11, 57, *collectam* exigere.

Collectio. Brut. 88. *collectiones*, sunt ἀπειρηλαίωσις.

Collectitius. ad Div. VII, 3, miles tiro et *collectitius*, h. e. non delectus, sed raptim et promiscue coactus.

Collegium. Sen. p. R. 15, servos si-

mulatione *collegiorum* nominatim esse conscriptos. *Collegia* erant, ex instituto Numæ Pompilii, sodalitates plebis, in quas ea descripta erat; de quibus v. Sigon. A. J. C. R. 11, 12, et Manut. ad or. pro Sextio 15, ubi eorumdem *collegiorum* mentio. Sed deinde etiam de honestioribus dicitur, ut *collegium* consulum, prætorum, etc. frag. Cornel. 1, tot sunt Cornelii, ut jam etiam *collegium* constitutum sit. ad Div. VIII, 12, *collegium* tentavit, i. e. *collegam*.

*Collidere**, comprimere, Nat. D. III, 12.

Colligare. Phil. XI, 11, *colligavimus* Brutum in Græcia. † Or. 34, uno libro *colligavit*. † Nat. D. 1, 4, omnes inter se aptæ *colligataque* videntur.

Colligatio, conjunctio. Off. 1, 17, arctior *colligatio* est societatis propinquorum. † Div. 1, 56, *colligatio* causarum. Fat. 14, omnia naturali *colligations* sunt. Hæc *colligatio* est nexus causarum efficientium et effectuum, quem hodie dicunt.

Colligatus, compositus. Univers. 11; Off. 1; 5; Nat. D. 1, 4.

Colligere, comparare. Q. fr. 1, 1, omnium laudem undique *colligere*, ibid. 11, 16, *colligere* gratiam dignitatemque. ad Div. 11, 16, *collectam* gratiam effundere. † Att. VIII, 9, metuo, ne omnis hæc clementia ad unam illam crudelitatem *colligatur*. † ad Div. 5, 18, *colligere* se dicuntur, qui a magna animi perturbatione ad tranquillitatem redeunt. Dom. 33. † ad Div. IV, 3, *collectis* omnibus bellis civilibus, h. e. commemoratis ex ordine. Inv. 1, 1, *colligo* animo veteres civitatum maximarum calamitates, i. e. revoco omnes in animum, Add. Cat. III, 3; Or. III, 24; Ibid. 1, 42; Off. 1, 29; Cluent. 28; de Am. 17; Leg. 1, 191; Cæcil. 22; Off. 11, 16; Tusc. IV, 36; Quint. 16; Tusc. 1, 24; de Div. 1, 27.

**Collimare*, Fin. III, 6, est, hastam dirigere aliquo; sed est etiam ubi significat scopum attingere et ferire, ut Div. 11, 59. Hæc Ernest. Sed *colli-*

mare nunc omnibus videtur barbarum, recepimusque altero loco *collineare*, altero *collineat*.

* *Collineare*. v. supra.

*Colliquefactus**, Cluent. 62.

Collocare. ad Div. II, 13, *collocare* rem militarem, est omnia constituere, apparare, quæ ad rei militaris necessitatem utilitatemque pertinent. Similiter Or. III, 8, *collocare* nuptias a poeta dicitur pro *contrahere*, sc. per sponsalia. v. Cujac. Obs. XI, 15. † *collocare* se alicubi dicuntur, qui domicilium alicubi constituunt sibi, fortunarumque suarum sedem. Fin. V, 2, de Attico: ita se Athenis *collocavit*, ut sit pæne unus ex Atticis. Phil. II, 39, *collocatos* in agro Campano mimos. † *collocare* pecuniam dicuntur, qui agros aut metalla emunt, aut fœnori dant. vid. v. c. Manil. 7; Off. II, 12; Cæcin. 4. Nostri, *placer son argent*. Unde eleganter Cicero sæpe hac dicendi forma utitur, beneficium *collocare*. Phil. III, 2, *collocare* patrimonium in salute reipubl. f. e. impendere in salutem reipubl. quæ pecunia non perit: Hinc ductum etiam illud Verr. V, 14, *ædilitas rectæ collocata*. † Hinc et variorum formæ dicuntur. Verr. I, 24, comites ejus item apud ceteros hospites *collocantur*. Tusc. V, 1, totos se in optimo vitæ statu *collocarent*. Cæc. 20, se in meretricia vita *collocavit*. Off. I, 44, *collocare* se totum in cognitione et scientia.

*Collocatio**, positio; Off. I, 40; structura orationis, Orat. III, 43; ibid. I, 33; Or. 69. de puella quæ nuptum datur, Cluent. 56.

Collocupletare, Her. II, 18; ubi variant libri quidam ser. et edd. Sed est etiam c. 29.

*Collocutio**. Att. XII, 1; ad Div. I, 9.

*Colludere**. Verr. II, 24.

*Collusio**. Dissimulata societas, Verr. III, 13.

*Collusor**. Qui cum altero ludit. Phil. II, 23, 39; Ibid. V, 5.

*Colluvio**. Sext. 7: Ar. Resp. 27.

Collybus. Att. XII, 6, in *collybo* est detrimenti satis. Verr. III, 78, deductiones fieri solebant primum pro spectatione et *collybo* (h. e. permutatione pecuniæ, *l'agio*).... nam *collybus* esse qui potest, quum omnes utantur eodem genere nummorum?

Color. de vita Att. XII, 27; Her. IV, 14. de virtutibus, Inv. I, 3; Off. I, 2.

Color, ornamenta orationis. Q. fr. II, 15, pingam *coloribus* tuis, penicillo meo. Orat. III, 25, ornatur oratio genere primum et quasi *colore* quodam et succo suo. Sic ibid. 52, *color* orationis oriri dicitur e tribus generibus, sublimi, medio et tenui. † Brut. 44, veritatis *color*. ibid. 46, urbanitatis *color*.

*Colorare**, colore tingere, vide Nat. D. III, 20; ibid. I, 39; Brut. 46; Or. II, 14.

Coloratus. Br. 46, oratio urbanitate *colorata*.

*Columella**, Tusc. V, 23.

*Columna**, fastigium; Divin. I, 11.

Columna. Sext. 8, adhærescere ad *columnam*. *Columna* Menia in foro fuit, ad quam triumviri capitales de furibus et servis supplicia sumebant, uti Asconius tradit, ad Divin. in Cæcil. 16. Adde, et de debitoribus, qui satisfacere non possent, qui sunt furibus simillimi. Nam h. l. quidem de obærato sermonem esse nullum est dubium. Cf. in primis Cluent. 13, ubi de Q. Manilio III viro capitali; et in h. l. Manut. Adhærescere ad *columnam* igitur est, propter æs alienum ad *columnam* Meniam deduci, nec solvere debitum posse: allegoria ducta ab his, qui in scopulis adhærescunt, h. e. ad eos illisi naufragium faciunt.

Columnarius, ad Divers. VIII, 9. Apparet inde, fuisse de plebe homines, nullius pretii, iique aut propterea *columnarii* dicti, quod ibi rei essent (vid. *columna*), ut videtur Manutio ad h. l. aliique; aut, quod potius crediderim, quia circa eam *columnam*

otii fallendi causa versarentur, similes subrostranis et subbasilicanis, quos et ipsos inde dictos scimus, quod pro rostris et ad basilicas esse solerent. Comprehenduntur turba forensi, plebe urbana, de qua sæpe Cicero.

Columarium, Att. XIII, 6, vectigal, quod solvitur pro *columnis* singulis, institutum, ut videtur, lege sumtuaria Cæsaris, quod nimii sumtus in *columnis* fierent. vid. Burmann. de Vectig. R., p. 205.

*Comatus**. Phil. VIII, 9; Gallia comata.

Combibo°. de artibus Phil. III, 2.

Combibo°. compotator. ad Div. IX, 25.

Comedere. Att. VI, 1, nummos alicujus *comedere*. ad Div. IX, 20, ne tua bona *comedim*, antique pro *comedam*: de qua forma v. Heins. ad Virg. Æn. XII, 801. Bona sua *comedere*, etiam ad Div. XI, 21, occurrit.

*Comes** ad Div. XIII, 71; Verr. II, 69; Tusc. IV, 19.

Comicus°. Rosc. com. 10; Or. 20; de Sen. 36.

Cominus°. de disputatione figurate de Divin. II, 10.

Comis. Fin. II, 25, *comis* in amicitiiis tuendis. Ceterum qui *comis* dicitur, quid sit *comiter*, declarat Cicero ipse. v. *comiter*.

Comissatio. Mur. 6; Cat. II, 5, est convivium nocturnum tempestivum, in primis compotatio, cum vagatione nocturna per urbis vicos et plateas, adhibitis tædis et symphonia. v. Lamb. Bos de verbo *κομᾶστις* in Exercit. ad N. T.

Comissator. Attic. I, 16, *comissatores* conjurationis.

* *Comitari*. Tusc. v. 24, tardis mentibus virtus non *comitatur*. Sic et ibid. est. c. 31, et de Rep. II, 24, illi injusto domino.... fortuna *comitata* est.

Comitas°, urbanitas, morum elegantia, vide Att. VI, 6; Att. II, 14; Brut. 40; Mur. 31; Or. II, 43; Part. 6.

Comitatus, adj. Tusc. v. 39, puero uno *comitator*.

Comitatus, Fin. II, 34; quid opus

est tanto virtutum *comitatu*? † de adiutoribus. Marcell. 4, sed tamen multo magnoque *comitatu*. † Verr. III, 8, *comitatum* querere, i. e. qui ejusdem sit conditionis, fortunæ, etc.

Comitor quid significet, docetur pro Balbo 15; nempe sine dolo malo. v. Græv. ad l. c. Drak. ad Liv. XXV, 12; Dukerus ad eumd. XXXVIII, 11.

Comites proc. et propr. sunt, quæ et *cohors* prætoria dicitur (v. supra); præfecti, medici, scribæ, aruspices. ad Att. VI, 11, legati et præfecti a *comitibus* distinguuntur.

Comitia. Q. fr. II, 15, *comitia* gratuita, in quibus nulla largitio versata est. Sen. p. R. 11, *comitia* justa, sunt centuriata. Verr. I, 7, mea *comitia*, h. e. in quibus petitor fui. Verr. II, 52, *comitia* etiam de electione sacerdotis per sortitionem in Sicilia facta, dicuntur. Cæel. 8, *comitia* pontificia, sunt creandis pontificibus, in quibus pontifices creantur; sic consularia, prætoria, etc. De generibus *comitorum* suis locis agitur.

Comitialis. Q. fr. II, 2, dies *comitiales*, h. e. per quos *comitia* habentur, aut haberi possunt. Cf. ibid. 6. Sic Verr. II, 52, mensis *comitialis*.

Comitiatus maximus, Leg. III, 4, dicitur de *comitiis* centuriatis, quoniam in iis omnes ordines populi suffragia ferunt, in tributis plebs tantum.

Comitium, Brut. 84; Verr. I, 19; Div. I, 17; de Rep. II, 17, locus in foro romano, ubi, ut auctor est Varro, L. L. IV, 32, coibant *comitiis* curiatis et litium causa, unde et nomen duxit. Nam consules olim, post prætores ibi jus dicebant, ut multis Livii locis patet. Ex eo aditus et in curiam.

Comitor°, Tusc. v, 35.

Commaculo°, Cæel. 7.

Commeare°, Manil. 18; Att. VIII, 9; Nat. D. I, 11; Nat. D. II, 19; Cæel. 16.

Commeatus, literæ, quæ potestatem dant abundi; item venia illa ipsa. Verr. v, 43, cum *commeatu* Syracusis remansit. Add. ad Att. XIII, 41.

Commeditari *, diligenter memoris mandare, sæpius cogitando, Her III, 18.

Commemini *, Tusc. I, 6.

Commemorabilis *, Nat. D. II, 52; Marc. 4.

Commemorare *, reminisci, de Sen. II. mentionem facere, de Amic. 20; Q. Fr. I, 1; Planc. 40.

Commemoratio *, Q. Fr. I, 1; Verr. 39; Or. 34; Arch. 11; ad Div. V, 12.

Commendare. Leg. II, 16, sacro *commendatum*, h. e. in templo depositum. † ad Div. XV, 20, Oratorem meum Sabino *commendavi*, i. e. credidi, tradidi tibi perferendum. ad Div. I, 3; VII, 29; Att. XIII, 19; Fin. III, 5, 9.

Commendatio. Fin. II, 12, Epicurus quum in prima *commendatione* voluptatem dixisset, h. e. in iis rebus, quæ nobis primæ a natura quasi *commendari* videntur, quod eas nostra sponte appetimus, et earum causa alias consecramur. † Planc. 13, *commendatio* dulcissima naturæ, h. e. quæ oritur a natura. Sic or. I, 26, probitatis *commendatio*. Brut. 25, *commendatio*, majorum. † Or. II, 87, oculorum *commendatio*, quum quas res memoriæ tradere volumus, eas oculis intuemur. Or. 31, hunc librum si minus nostra *commendatione*, tuo tamen nomine divulgari necesse est.

Commendatilius *, ad Div. V, 5; Verr. IV, 66.

Commendatitius *, Leg. I, 22.

Commendatus *, proprie ad Div. XII, 16; Balb. 18; Sext. 9. traditus, commissus, Leg. II, 9; Cluent. 12; Phil. II, 13; Phil. IX, 5.

Commentari dicuntur, qui cogitant et scribunt, quæ dictari sunt: unde, quidquid accurate cogitamus aut scribimus, id *commentari* dicimus. ad Div. IV, 6, ut ante *commentemur* inter nos, qua ratione nobis traducendum si hoc tempus. Phil. XI, 6, quorum alter *commentatus* est mimos, alter egit tragediam. ad Div. VII, 1, te ipsam, qui id jam multos annos

commentaris, docebo profecto, quid sit humaniter vivere. Br. 90, declamitantem *commentari*. Tusc. III, 14, futuras mecum *commentaber* miscrias. Phil. III, 14, multos menses de libertate pop. rom. *commentati* atque meditati. Div. I, 41, *commentari* dicuntur magi Persarum, quum conveniunt, et inter se de rebus suis colloquantur et deliberant. Or. III, 23, magister Samnitium gladiatorum dicitur *commentari* † particip. *commentatus*, passive; Brut. 68, sua *commentata* et scripta.

Commentarii *, libri historici, vide Brut. 75; ad Div. V, 12; Rab. Perd. 5; Brut. 14. Off. III, 2; Fin. III, 3; Or. II, 55; Phil. II, 14.

Commentariolus. Fin. IV, 4, a *commentariolis* suis discedere, h. e. a libellis, in quos præcepta de philosophia memoriæ causa eongessimus.

Commentarius. Rabir. perd. 5. *commentarii* regum, sunt libri, in quibus leges, etc. regum scriptæ sunt, ut illa constitutio de judicando perduelli. Sed *commentarii* in genere sunt libri, in quibus memoriæ causa res perscribimus quascumque; unde de tabulis acceptorum et expensorum, de tabulis censoriis, libris pontificum sæpe dicitur.

Commentatio pro meditatione et exercitatione. v. *commentari*. Tusc. II, 18; Or. I, 33. Tusc. I, 30 extr. *commentatio* mortis. ibid. III, 16, *commentatio* parendi. Add. Or. I, 60; ad Div. XII, 1; Tusc. III, 32.

Commentatus *, Brut. 88.

Commentitius *, fictus, Rosc. Am. 15; Off. III, 9; de sententiis philosophorum, Nat. D. I, 8, 11; Fin. V, 30.

Commentor *, meditor, vide de Fin. V, 15; de Div. I, 41; de exercitatione oratoria. Brut. 88; ad Div. XVI, 26; Or. III, 23; Phil. XI, 6; Tusc. III, 3; ad Div. IV, 6; Phil. III, 14.

Commeo. Nat. D. I, 11, animum esse pro naturam rerum omnem intentum et *commeansem*.

Commercium. Verr. III, 40 *commercium* in eo agro Panormitanis non est: pro potestate emendi agros. Cf. II, 50.

*Commerco**, Or. I, 54.

Commotiri. Inv. I, 26, *commotiri* cum tempore, h. e. comparare.

*Commigro**, Q. Fr. II, 3.

*Commilito**, Deiot. 10.

*Comminatio**, Or. III, 54.

*Comminiscor**, confingo, Nat. D. II, 23; Fin IV, 16; Att. VI, 1.

Comminui. Att. IV, 5, re familiari *comminui*. † Off. II, 11, quem C. Lælius prætor fregit et *comminuit*. † notabilis est etiam hæc forma, ad Div. XIII, 12, non ut aliquid de commendatione illa *comminuam*.

Commiscuo. Nat. D. II, 51, *commiscendorum* corporum libido.

*Commiseratio**, pars orationis que misericordiam auditorum implorat, Or. II, 31; Or. III, 58.

*Commiserari**, Cæcil. 14.

Commissio. Att. XVI, 5, *commissions* Græcorum frequentiam non fuisse: sunt ludj Græci, certamina Græcorum, in quibus Græci homines, aut certe habitu Græco *committuntur*. Itaque post, Scis enim, quid ego de Græcia ludis existimem. Conf. ibid. XV, 26.

Commissura. Nat. D. II, 55, *commissura* osium, etc.

Committere. Fia. III, 2, ludis *committis*, i. e. ceptis. † Simpliciter pro scelus *committes*. Rosc. Am. 20, quam verisimile erit aliquem *commisere*. † Cluent. 37, *committes* multam, pro facere, quo multa dignus fias, etc. Hinc sæpe dicitur pro eo, quod nos dicimus, *s'oposer*; ut Ver. I, 43, nemo *committet*. † Rosc. Am. 5, *committitur* iudicium inter sicarios, pro *habetur*; ducto tropo a pugna, que *committi* dicitur. † Rosc. A. 23, *committere* se in conclave. Verr. II, 4, *committere* se in conspectum populi. Sext. 54, se theatro populoque rom. *commiserit*. † Elegans est etiam hæc ratio. Verr. I, 32, *committere* incom-

moda sua legibus et iudiciis, h. e. non ipsum vindicare, sed iudicio persequi iniurias suas. † Est etiam pro perdere, quum *committimus*, ut aliquid pereat. Verr. I, 10; II, 14, hereditas *commissa*. Sic Flacc. 21, *commissa* fiducia; hypotheca *commissa*, ut est ad Div. XIII, 56. Hinc ducitur elegans ratio pro Dom. 57, devotio convicta et *commissa*; quum accidit id, quod voto suscepto a diis consequi volumus.

Commodare. Verr. IV, 42, nomen suum alicui ad translationem criminis *commodare*. † pro *accommodare*, ad Div. XIII, 53, ei te *commodes*.

Commodo. ad Div. XI, 23, *commodo* de aliquo sentire; pro lepide, venuste. Verr. IV, 43, aliquid facete et *commodo* dicere, de Am. I; Att. II, 7; ibid. X, 3.

Commoditas. Inv. I, 25, corporis *commoditas*, i. e. habitus ad res varias agendas. Rosc. Am. 4, de eleganti orationis: neque satis *commodo* me dicere posse intelligo.... nam *commoditati* ingenium.... est impedimento. Sic de pulchritudine domus acceperim, Off. I, 39: ad usum *accommodanda* est ædificandi descriptio; et tamen adhibenda dignitatis *commoditatis* que diligentia.

Commodum, adv. vix, modo. Att. XIII, 19, *commodum* diacesserat Hilarus. ibid. *commodum* egeram, diligentissime.

Commodum. Fia V, 21, prima naturæ *commoda*: sunt habilitates propensionesque, que primæ se in hominibus exserunt, tanquam studium sciendi, cum hominibus versandi, etc. † quod nobis *commodatum* est. Verr. IV, 3, qui forum *commodis* hospitum, non furtis nocentium ornarent. vid. Salmas. de Usur. c. 7. † præmia militum. ad Div. XI, 2 extr. quod de *commodis* veteranorum laturus esset. † opportunitas, etc. ad Att. XVI, 2, *commodum* nostrum expectare debet. † *Commodo* videtur adverbialiter poni pro *commode* ad Div. I, 1, in libris, qui habent, quod *commodo* facere pos-

sis. Sed alii addunt, *reipublicæ*, vel intelligant *tuo*, quod alibi addit Cicero: *ibid.* xvi, 1, quod *commodo* validitudo tua fieri possit.

Commodus, mitis, qui nec facile in rebus levibus, nec nimis irascitur. Q. fr. 1, 1, atque in hoc genere (in irascendo) multo te esse jam *commodiorem* mitioremque nuntiant. Partit. 22, *res commodæ et incommodæ*. opportunus, Att. ix, 3; xiiii, 16; Cæcin. 3; Mur. 31; de Am. 15; Her. iv, 18; Part. 22.

Commonefacio *, Her. iv, 24; ad Div. xiii, 72; Verr. iv, 64.

Commonefio *, Verr. v, 43.

Commonco *, Verr. iv, 26; Her. iv, 33; Fin. iii, 1.

Commonstro *, Or. i, 46; *ibid.* ii, 39.

Commorari. Or. 40, in sententia *commorari*. Add. Or. ii, 70; Q. Fr. 1, 5; ad Div. vi, 10; Sen. 23; Att. v, 12; Verr. v, 36; ad Div. xv, 4; Att. viii, 19; Cluent. 13; Mil. 10.

Commoratio, quid in rhetoricis? ad Her. iv, 45.

Commotio *, motus, Fin. ii, 13; affectus, Tusc. iv, 28; Tusc. iii, 4; *ibid.* v, 4.

Commotiuncula, levis impetus febrilis, qualis esse solet jam debilitata et fracta febris vi. Att. xii, 11, Atticæ *commotiunculis* συμπάτχω.

Commovere, pro *movere*. Verr. v, 37, *commovere* castra ex loco aliquo. Q. fr. ii, 6, perleviter *commoveri*, h. e. ægrotare. † de nummis. pr. Font. 2, fragm. nov. nummus nullus sine literis multis *commotus* est. Sic fere, c. 4, et pr. Flacc. 19, in qua nummus *commoveri* nullus potest sine quinque prætoribus, etc. † de philosophis, qui nova *comminiscuntur*. Acad. ii, 6, Philo, dum nova quædam *commovent*, etc. † Suscipere, moliri. Att. xvi, 15, hæc, quæ *commota* sunt, quorsum evadant: unde *commovere* se dicuntur, qui aliquid moluntur. Catil. 1, 2, ne *commovere* te contra rempublicam possis. † *Commoveri*

quum de animo dicitur, tribus modis sumitur: primo, quum refertur ad ingenium, est, rationibus quibusdam co perduci, ut aliquid verum falsumve putemus; deinde, quum de perturbationibus animi, quæ et *commotiones* animi appellantur, dicitur, plerumque certum aliquod *commotionis* genus indicat: ut, morte alicujus *commoveri*, pro terreri, aut tristitia affici. Ad voluntatem denique ubi refertur, significat, certis de causis nobis aliquid esse constitutum. Exempla pauca adjecimus: Arch. 5, unius nominis litura se *commotum* dixerit, i. e. propter unam lituram sibi tabulas suspectas esse. Muren, 19, *commovebar* ludis Antonii: timorem afferebant, ne mihi nocerent in petitione. † Or. ii, 5, Græcarum disputationum memoriam *commoverat*, h. e. instaurarat, revocarat. † Or. i, 23, ingenium arte *commovere*, pro augere, acuire. † evertere, refellere, confutare. Or. ii, 51, si convellere adoriatur ea, quæ *commoveri* non possunt.

Communicatio *, conjunctio, Fin. v, 23; Att. i, 14; Balb. 13. Figura rhetorica, Or. 39; Or. iii, 53.

Communico ad Div. 1, 7, de te *communicare* solet; ad me referre, de liberare. Acad. ii, 1, itaque privabo illum potius debito testimonio, quam illi cum mea laude *communicem*. Or. 1, 15, *communicare* cum aliquo, pro consulere aliquem. Rosc. Am. 40, 49, res et ratio cum aliquo *communicari* dicitur, quem socium in commodis aut negotiis sumimus. ad Div. xv, 21, inimicitias mecum *communicasti*, i. e. inimicos meos pro tuis habuisti.

Communio. Mil. 36, bona, fortunas meas ac liberorum meorum in *communione* tuorum temporum contuli: tecum *communicavi*. Adde etiam Tusc. v, 2; Rosc. Am. 22; Leg. 1; Or. 1, 42.

Communis, vulgaris; quoad quæ omnibus *communis* sunt, vulgaria habentur, et adeo contemnuntur. ad Div. 1, 9, abhorrent a præceptis *com-*

munibus. *ibid.* vii, 1, *communes* mimos spectarent semisomni. † Or. 53, *commune* iudicium, de iudicio populi. Dom. 18, *communia* tempora, quæ ad universam rempublicam pertinent. Balb. 5, *communis* imperii fines, i. e. nostri, rom. Sext. 1, *communis* libertas. *ibid.* 6, *communem* salutem reficere. Planc. 14, *communis* ille sensus in aliis fortasse latuit; h. e. alii fortasse dissimularunt dolorem, qui ad omnes pertinebat. Or. iii, 29, quid in *communi* mente quasi impressum sit, est notio confusa, quam omnes habent, et quam evolvit philosophus. Pis. 40, *communis* salutatio, h. e. qua in omnes utimur, etiam ignotos. Or. ii, 77, *communis* exordium, quod multis orationibus præmitti potest, et est in vitio. *ibid.* 17, *communes* literæ, sunt artes liberales, quibus omnes operam dare solent. Orat. iii, 27, locus *communis* dicitur a rhetoribus, qui rem omnem ad genus refert, adeoque ad omnes formas pertinet. At Verr. ii, 46, est locus publicus, ut forum, theatrum, porticus, etc. Phil. ii, 4, homo vitæ *communis* ignarus; *an homme qui ne sait pas vivre*, ut nos dicimus; qui nescit, quæ omnibus, etiam inimicis, officia tribuenda sint, et vulgo tribuantur. Or. i, 49, *versatus* in causis forensibus atque *communibus*. Tironum causa monendum est, *communia* dici, quæ ad plures pertinent, adeoque *communia* dici posse etiam, quæ vulgaria alias dicuntur, ut supra notamus. Quid enim sunt *communia* præcepta, a quibus Ciceronis de Oratore libri abhorrent, nisi vulgaria, quæ in vulgaribus rhetoricis libellis occurrunt? Est tamen etiam aliquid inter vulgaria et *communia* discriminis. Vulgaria dicimus, quæ *communia* sunt omnibus, sed ita, ut hoc ipso verbo contemptum eorum significemus. *Communia* autem et ipsa ad plures, atque adeo ad omnes pertinent, sed sine contemptu. Sic dicimus *communem* sensum, *communem* rationem, *communia* præcepta, *communia* mala, vitium

commune; sed simpliciter respicimus ad id, quod ad plures, aut ad omnes pertinet. † *communia* omnia habent significationem amicitiae. ad Div. v, 21, nam tecum mihi esse *communia* omnia, ita quæ opto contingant, ut vehementer velim. Ita locum bene constituit Grævius. Sed sensus est: tibi amicissimus et familiarissimus esse cupio. † Verr. ii, 46, 63, *commune* Siciliae, i. e. universa Sicilia. Verr. i, 38, *commune* Milyadum. vid. de hac forma Heins. ad Ovid. Met. xii, 7.

Communitas. Fin. iii, 20, *communitas* naturalis. *ib.* *communitas* civilis. *ib.* v, 14, prima *communitas* naturæ. Off. i, 7, vitæ *communitas* *ibid.* 16, *communitas* et societas humana. † Top. 6, res disjuncta a *communitate*. i. e. a genere ad speciem traducta, aut, in definitione, adjectis propriis ad *communia*.

Communiter *, Nat. D. ii, 48; Rosc. Am. 37; Off. iii, 20; Inv. ii, 4; *ibid.* ii, 49.

Commurmuror *, Pis. 27.

Commutable. Inv. i, 18, *commutabile* exordium. Add. Nat. D. iii, 12; Mil. 26; de Am. 25.

Commutatio *, de Div. ii, 42; Inv. i, 34; Att. i, 14; de Am. 21; Fat. 9; Her. iv, 28.

Commutare, cum abl. sine præpos. Agr. i, 5, possessionis invidiam pecunia *commulent*, ubi v. Turnebus. Add. Drakenb. ad Liv. xlii, 5. Simili sensu, Her. ii, 19, leve compendium fraude maxima *commutaverunt*. Cluent. 46, fidem suam et religionem pecunia *commutavit*, i. e. vendidit.

Comœdia *, Off. i, 29, imago veritatis.

Comœdus *, histrio comicus, Rosc. Com. ii; Or. 31.

Compactio *, coagmentatio, Fin. v, 11.

Compacto, adv. Att. x, 12, ut *compacto* prohibiti videamur. pr. Scaur. fragm. nov. c. 12, itaque *compacto* cum matre Bostaris consilium cepit, etc. Cod. Ambrosian. habet

compacto, quasi a verbo *compescor*, quod Plautinum est, Pseudol. 1, 5, 129.

*Compactus**, coagmentatus, Fin. III, 32; Univ. 8.

Compages. Senecot. 21, *compages*, corporis.

Compar (ἰσῆσις), in rhetoricis quid? Her. IV, 20.

Comparabile, simile. Inv. 1, 30, 42.

Comparare. Verr. 1, 1, accusatiōnem *comparare*, dicitur actor, quum ea conquirit, facit, quæ ad recte accusandam pertinent. Inv. 1, 15, animum auditoris idonei *comparare* ad reliquam dictionem, h. e. facere, ut attendat reliquæ orationi. Quint. 3; Verr. 1, 36, res, quæ in Gallia *comparabantur*, sunt fructus prædiorum Gallicorum, etc. item quæ in Gallia emuntur, et Roman mittuntur, etc. Omninoque pro emere, ut Verr. II, 34. † Quint 16, majores nostri *comparaverunt*, id est, statuerunt, sive potius, legibus, Sctis, aut aliis modis effecerunt, sc. aut ne quid fieret, aut ut aliquid fieret. Plura e Cicrone suggeret Passeratius ad h. l. ad Div. XII, 30 honore digni cum ignominia dignis non erant *comparandi*, h. e. non eodem modo tractandi. Item pro instituere; Mur. 36, hæc majores nostri *comparaverunt*. Est etiam ubi dicitur pro *comparando* demonstrare. Off. II, 5, deinde *comparat*, quanto, etc. Sic et Livius dixit II, 32 extr. Quint. 1, ut ego eum patrono disertissimo *comparar*. Elegans ratio e ludo gladiatorum ducta, qui dicitur *comparari*, quum paria gladiatorum deligantur, h. e. constituitur, quis cum quoque contendat. *Comparatur* ergo patronus cum patrono, quia inter se de victoria contendunt. † Dicitur etiam eleganter elliptice, pro res necessarias, copias *comparare*. ad Div. XVI, 11, omnino ex hac quoque parte diligentissimè *comparatur*; ubi vid. interpretes, et add. Gronov. ad Liv. XXXVI, 3, et XXXVIII, 12; et *comparatus* pro instru-

ctus ad aliquid agendum. Her. III, 3, iisdem locis et ad suadendum, et ad dissuadendum erimus *comparati*. Sic et substantivum dicitur in loco epistolæ ad Q. fr., qui mox profertur.

*Comparati**, Top. 2.

Comparatio. Q. fr. I, 2 extr. quibus ego ita credo, ut nihil de *comparatione* mea deminuem; h. e. nihilo minus me contra eos *comparare*. Mur. 21, *comparatio* testium. Br. 76, ipsa *comparatio* disciplinaque dicendi. † Inv. 1, 11, *comparatio* est pars constitutionis assumptivæ.

Comparativus. Inv. II, 25, *comparativa* judicatio: quid sit, ibi docetur.

*Comparare**, apparere, Sull. 26; Or. 71; Brut. 52.

*Compasso**, cum aliis pascere, Top. 3.

Compassus†, ager est ubi vicinis communiter pascere jus est. Top. 3.

*Compedes**, soles lignæ quibus pedes constringuntur, vide Rab. Perd. 7; Tusc. I, 31; quodvis impedimentum, Att. VIII, 3.

Compellere, reprehendere, objurare aliquem; item accusare in judicio, aut certe nomen deferre: proprie videtur idem esse, quod *interrogare*. Att. II, 2, Nigidius minatur in concione, se judicem, qui non adfuerit, *compellaturum*. ad Div. VIII, 12, *compellari* ea lege me voluerunt, qua, etc. Her. I, 14, mimus quidam Attium poetam *compellavit* in scena. Phil. III, 7, idem Q. Ciceronem *compellat* edicto, nec intelligit commendationem esse *compellationem* suam.

Compellatio, reprehensio, vituperatio, accusatio. Phil. III, 7, l. c.

Compelli. ad Div. I, 9, quum in hunc sensum alliciar beneficiis hominum, et *compellar* injuriis. Add. Inv. I, 1; Pis. 7; Acad. II, 34.

*Compendiarius**, brevis, Off. II, 12.

*Compendium**, lucrum. Rosc. Com. 16, *compendium* facere. Her. IV, 40, turpe *compendium*, etc.

Compensare. Flacc. 29, Catonis est dictum: pedibus *compensari* pecuniam. Est de remotis, sed salubriter emtis

prædiis : in his, Cato putabat, itinera propter longinquitatem tantum impense habere, aut certe molestiæ ut, æque cara esse, ac propinqua videantur. † Fontei. 4, Gallicorum bellorum pericula populo R. copiis armisque *compensarunt*.

*Compensatio**, Her. iv, 25; Tusc. v, 33; Nat. D. I, 9.

Comperendinars. Act. i. Verr. 11; pr. Scaur. 4, fragm. nov. est jubere reum iterum adesse, ut causa secunda vice agatur, et quidem in diem perendinum, ut tradit Asconius. Cf. *comperendinatus*.

Comperendinatio et *Comperendinatus*. Verr. 1, 9. Brut. 22, unum, quasi *comperendinatus*, medium diem fuisse.

Comperire, Att. 1, 14, Clodius... me tantum *comperisse* omnia criminabatur. Cicero in causa Catilinaria crebro dixerat, *Comperi* omnia. Ea res locum dedit dicteris in Ciceronem, quum eum omnia *comperisse* risu causa dicerent. v. Casaub. ad h. l.

*Competitor**, qui cum alio concurrit in petendis honoribus; Off. 1, 12.

Competitrix. Mur. 19, habui scenam *competitricem*. Eleganter. Antonius scenam argentatam in ludis dederat, collega Ciceronis in ædilitate : hinc metuebatur Cicero, ne scena illa plus apud populum in petitione valeretur, quam ipse; et scena petere consulatum pro Antonio videbatur.

Compilare. Mur. 11, sapientiam ab ipsis *compilavit*. Add. Nat. D. 1, 31; Vat. 2; Or. 66.

Compingi, coerceri, includi. Or. 1, 11, in iudicia et conciunculas, tanquam in aliquod pistrinum, detrudi et *compingi*. Attic. viii, 8, in Apuliam se *compegerat*.

*Compita**, quadrvia, Rull. 1, 3.

Compitalia, Att. 11, 3.

Compitalitius, dies, Att. vii, 7; ludi *compitalitii*, Pison. 4 : solemnia, quæ in compitis agebantur.

*Complanare**, Dom. 33.

Complecti. ad. Div. 11, 6, si *com-*

plecti hominem volueris. Ibid. 8. da te homini : *complectetur*, mihi crede. Cf. ibid. 13. Dicitur de his, qui aliquem in amicos recipiunt, et liberaliter benefice que tractant. Hinc de Am. 15, fortuna quos *complexa* est. item Phil. v, 16, causam eam *complexus* est; pro ad eas partes accessit. † in agricultura et re hortensi *complecti* terram dicitur eleganter de plantis, quæ convalescunt, adhærescunt, comprehendunt. Hinc ductum videtur hoc Tusc. 11, 4, quum philosophia idoneam *complexa* est naturam. Sequitur *insedit*. † pro concludere in syllogismo est, Invent. 1, 40, quemadmodum ipsa conclusio dicitur *complexio*, ubi vid. † Tusc. 1, 22, Deum cogitatione *complecti* non possumus; nostri, *concevoir*. † ad Div. vi, 6, literis *complecti* : de re aliqua scribere, de poetis et historicis. † Att. 11, 6, sic *complexus* sum otium, ut ab eo divelli non possim : sic delector, sic frui cupio otio. † consequi. ad Div. x, 12, eam facultatem habes maximam, quam quum *complexus* es, tene, † adjungere. Pis. 31 *complecteris* amplissimos viros ad tuum scelus. † passive est Tusc. v, 14 in eo genere, quo vita beata *complectitur*. ubi vid. Davis. Sic. Rosc. Am. 13, quo uno scelere omnia scelera *complexa* esse videantur.

Complementum. Or. 69, *complementa* numerorum, sunt verba inania, quæ inferciuntur periodis, ut eo numerosior cadat oratio, ut Asiatici facere solebant.

Complere pro *absolvere*, ut Græci $\kappa\lambda\eta\rho\sigma\alpha\iota$ Inv. 11, 56 extr. Add. Phil. v, 6; Rull. 11, 2; Brut. 84; Nat. D. 11, 49; Att. xiii, 34; Or. 38; de Sen. 5; Fin. v, 24; Verr. 111, 49; Fin. 111, 13.

Complectus, plenus. Verr. v, 57, *completus* mercatorum carcer. Cf. Acad. 11, 40; Tusc. 1, 12; de Div. 11, 58; Rull. 111, 3; Or. 50.

Complexio, Her. iv, 14, est genus figuræ, dictum inde, quod duo genera exornandi *complectitur*, ut ibi ostenditur. Ibid. est de contractione

duarum literarum in unam. † Inv. 1, 54, ponitur pro conclusione syllogismi, quæ inde *complexio* dicitur, quia propositionis et assumptionis conceptus non communes *complectitur*. † genus argumenti, quod *dilemma* dicunt alio nomine. Inv. 1, 29. Or. III, 47, verborum *complexio*, est periodus. Sed Phil. II, 37, mira verborum *complexio*, est mira loquendi ratio. † Copia, Tusc. v. 10. cumalata bonorum *complexio*.

Complexus. Tusc. III, 20, *complexus* corporum, de coitu. Catil. II, 10, de *complexu* ac sinu, sunt familiarissimi cujusque. vid. Græv. ad. h. l. Nat. D. II, 40, reat ultimus et omnia cingens et coerens cæli *complexus*, i. e. ambitus, et est periphrasis cæli, quia omnia complectitur et ambit.

Complicare epistolam, Q. fr. III, 1. Off. III, 19, evolvere animi sui *complicatam* notionem.

Complorare, Dom. 37.

Componere. Att. VI, 1, *componere* actiones, dicitur de jurisconsultis, qui formulas actionum (v. *actio*) excogitant et scribunt. † disponere. Or. I, 31, *componere* inventa. Cf. II, 76. † numerose collocare. Brut. 17, verba *componere*. † comparare. Flacc. 26, *componere* dignitati alicujus suam. † pacem facere. Rosc. Am. 47, ut *componeretur*. † in re gladiatoria dicuntur *componi* gladiatores, qui secum pugnare jubentur. Opt. gen. or. 6, Æschines tanquam Æserminus cum Pacideiano *componitur*. † Conficere. Verr. IV, 16 *componere* hoc, quod postulo: fac, ut hoc confectum et absolutum sit.

*Comportare**, vehere, Att. V, 18; Or. III, 24.

Compos, Nat. D. II, 18; compos rationis, Att. IX, 4; Or. I, 48; Sext. 69.

Composite. Or. I, 15, *composite* dicere i. e. disposite, ordine.

Compositio. Fin. III, 22, *compositio* disciplinæ, est, quem vulgo vocant nexum, ordinem *systematicum*. † Di-

citur eleganter de gladiatoribus, quam deliguntur, qui inter se pugnent, quod et *comparans* dicitur, quia comparatur inter se, qui sint pares. Horat. Thrax est Gallina Syro par? ad Div. II, 8, ut mihi gladiatorum *compositiones* mitteres. † pax fœdere, aut quacunque decisione conciliata. Rosc. Am. 12, per *compositionem* servare suos civis. Phil. II, 10, *compositionis* auctor. † mixtura certa. Nat. D. II, 58, *compositiones* unguentorum.

*Compositor**, qui disponit, Or. 19; Leg. II, 12.

Compositus, paratus. Act. 1, in Verr. II, *compositus* ad iudicium. † fictus. Verr. III, 61, *compositum* crimen. † numerosus. Or. 70, *compositus* orator. Add. Her. IV, 46; Leg. I, 13; Or. I, 12; Her. I, 7; Or. 61; Rull. II, 20; Cæcil. 14.

Compotatio, de Sen. 13.

Comptor, Phil. II, 17.

Compransor, Phil. II, 39.

Comprehendere. Attic. XII, 21, verbis luculentioribus et pluribus rem eandem *comprehenderat*, i. e. expresserat. † pro complecti, conciliare sibi. ad Div. XIII, 15, adolescentem humanitate sua *comprehendere*. Cæcil. 6, *comprehendere* multos amicitia, tueri obsequio. † Fin. V, 10, est enim infixum in ipsa natura, *comprehenditur* suis cujusque sensibus, sic, ut, contra si quis dicere velit, non audiatur. † deprehendere. Catil. III, 1, qua ratione investigata et *comprehensa* sint. ibid. 7, duces captos et *comprehensos* tenetis. Cluent. 16, *comprehenderetur* res. Flacc. 16, totius testimonii fictam audaciam manifesto *comprehensam* atque oppressam teneri. † intelligere. Or. I, 18, si quis omnium rerum atque artium rationem naturamque *comprehenderit*. ibid. 23, res scientia *comprehensæ*. † Nat. D. II, 32, natura concipiens et *comprehendens* semen.

Comprehensibile (καταληκτόν), est philosophorum verbum, quo significatur id, quod ita insignitum est a

vero, ut non possit eodem modo et a falso; sive, visum expressum et effectum ex eo, unde est, qualia esse non possunt ex eo, unde non sunt. v, Acad. 1, 11; 11, 6.

Comprehensio, verbum philosophiæ stoicæ (καταληψία), dicebatur intelligentiæ, quum visum arripit, ex eo effectum, unde est, quale esse non potest ex eo, unde non est; v, Acad. 1, 11. † Fin. v, 9, una *comprehensions* omnia complecti. † Brut. 8, *comprehensio* verborum, est periodus. Cf. Or. 67; Brut. 44. † Nat. D. 11, 59, *comprehensio* rerum consequentium cum primis, est, quum intelligimus, quid ex quoque sequatur.

*Comprehensus**, captus, Cat. 111, 7; Flacc. 27. Collectus, Fin. 11, 7; cogitus; Fin 11, 2; Or. 1, 23.

Compresse, tenuiter, breviter. Fin. 11, 6, quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem *compressius*.

Compressio. Brut. 7, crebri sententis, *compressione* rerum breves, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri.

*Compressus**, Ar. Resp. 25; Dom. 6; Tectus Dom. 24; cohibitus, Cœl. 31; de Div. 1, 29; Fat. 5.

Comprimere, occultare, celare. Dom. 8; Verr. 111, 77; Att. v, 21, *comprimere* frumentum. ibid. x, 4, delicta alicujus *comprimere*. † ad silentium redigere. Fin. 11, 17 qui animi conscientiam non curet, quam scilicet *comprimere* nihil est negotii. † coercere, domare, reprimere. Phil. 11, 9, *impetum oppilatis scalis comprimere*. at. D. 11, 59, *comprimere* gestientem. Fat. 5, naturam ita esse edomitam atque *compressam* doctrina.

Comprobare. Nat. D. 11, 3, numen deorum *comprobare*, h. e. credere deos esse. Add. Manil. 24; Cœcilia. 25; Verr. 11, 48; Cœl. 24.

*Comprobatio**, Fin. v, 22.

*Comprobator**, Inv. 1, 28.

Compromissum est, quum utraque litigantium pars promittit, se arbitri iocati sententia staturam; ni fecerit,

certam pecuniam, ut in sponsione, amissuram. v, *compromittere*. v. Rosc. Com. 4. Verr. 11, 27, iudicium de *compromissis*. ibid. pœnis, *compromissis* que interpositis, etc. Sed quoniam illud genus *compromissi* inde dicitur, ut ex notatione intelligitur, quod uterque promittit, et inter eos de re convenit, *compromissum* in genere dicitur omne id, de quo inter duas partes convenit. Sic ad Div. 11, 30, et *compromisso*, et iurejurando impediri. pr. Scaur. 8, fragm. nov. *compromisso* Sardonum.

Compromittere dicuntur, inter quos de re quacumque convenit, quique aliquid de communi sententia statuunt se facturos, interposita arbitraria pœna. Q. fr. 11, 15, tribunittii candidati *compromiserunt*, etc.

*Comptus**, compti capilli, Pis. 11; compta oratio, de Sen. 9.

Compungere. Or. 11, 38, *compungere* se suis acuminibus: de dialecticis, in primis stoicis, dicitur, qui dissolvere inexplicabilia a se reperta ipsi non possunt. Sed de stigmatibus notatis, Off. 11, 7, *compunctus* notis Threiciis.

*Computare**, rationes subducere, Phil. 11, 37.

Conari, pro posse; *conari* cum effectu, sive pro actione ipsa. in Cœcil. 14, de Hortensio: nunquam ullo artificio me pervertet, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare *conabitur*. Sic Verr. 11, 14, leviori illo artificio aggredi *conatur*, pro aggreditur. † in animum inducere, decernere. ad Div. v, 4, qua inductus ad te scribere sum *conatus*.

*Conatus**, actus aliquid tentandi vide, Or. 11, 29; Cat. 1, 5; Phil. x, 15; vis in agendo; vide Quint. 14; Nat. D. 11, 47.

* *Concalofacio*, atque adeo *concalfacio*, proprie, Orat. 11, 78; Tuscul. 1, 18. Figurato sensu, fragm. epist. apud Non. 11, 182, nos Ventidiansi rumoribus *concalfecimus*.

*Concalesco**, Tusc. 1, 18, corpora *concalescunt*.

Concalleo, Nat. D. III, 10, *concalluit* manus opere. Att. IV, 16.

Concavus *, nat. D. II, 39; Fat. 7.

Concedo, permitto. Agr. I, 1, agros *concedere*. v. et *concessio*. Cf. Rosc. C. 6; Verr. I, 12; Quint. 30; de Am. II; Off. I, 33; Or. I, 13. † cedo. ad Div. IV, 5, *concedo* nemini, etc. Att. XIV, 18, neque ei quidquam in desperatione *concedo*. Verr. II, 44, ut vix Apronio de familiaritate *concedere* videatur. Rosc. Am. 40, de arte *concedere*. Huc pertinet locus Catil. I, 9, ubi Grævius habet *cedere*, maleque negat *concedere* sic dici. † condonare. Verr. I, 49, quid est aliud peccata *concedere* omnibus? Cf. Or. III, 51; Rosc. Am. I, neque temere dicto *concedi* potest. ad Div. VI, 6 non putat se sustinere posse causas multorum, si sibi, cui justius videtur irasci posse, *concesserit*. In primis eleganter dicitur *concedere* aliquem alicui, quum alicui ignoscimus alterius causa, v. c. Marcell. I, quum M. Marcellum senatui populoque R. *concessisti*. Prov. Cons. 18, *concedere* inimicitias reip. Cf. Ligar. 12; Cluent. 69. Etiam iudices eleganter dicuntur *concedere* alienis peccatis, quum absolunt criminibus convictos. Verr. III, 96. † Dom. 36, temp. *concedere* unius discessu. Si vera est lectio, *concedere* h. l. est abire. Sed comamodior est lectio altera, quam habet Græviana, *concidere*. † Rosc. Com. 6, crimen gratiæ *concedebas*, h. e. criminare, gratiæ a Fannio ineundæ causa. † Cat. I, 9, *concedere* reip. temporibus dicuntur, qui ferunt et faciunt, quamquam invitati, quæ reip. tempora postulant. † Phil. II, 2, petitionem alicui *concedere*, est abstinere a petendo, alterius causa. † obtemperare. Cæcin. 24, *concedere* JC tis. † Tusc. II, 7, ei *concedendum* est gementi, h. e. non reprehendendus est, sed ei permittendum est, ut gemat. Cf. Verr. I, 49; Or. III, 51; Rosc. Am. I. † aliquid assensu comprobare, Nat. D. I, 32; ad Div. I, 2; de Div. II, 49; ibid. II, 50.

Concelebrare. Inv. I, 3, studia conce-

lebrata ab optimis, etc. sunt diligenter tractata et culta. Manil. 21, omni studio visere et *concelebrare*, h. e. magna frequentia honestare.

Concentio, Sext. 55, quasi *concentus*.

Concentus. proprie Fin. IV, 27; Leg. I, 7. † Div. II, 15, *concentus* naturæ, est συμπάθεια. Or. III, 6, *concentus* doctrinarum, est nexus et cognatio eorum.

Conceptio. Inv. II, 19, ibi omnis *conceptio* privatorum iudiciorum constituitur. v. *concupere*, init. † de Div. II, 22. *conceptio*, contra naturam fortasse, sed partus necessarius.

Conceptus *, de plantæ semine, de Div. II, 32; Cluent. II; meditatus excogitatus vide, Mur. 39; Nat. D. III, 36; act. I, in Verr. 14; Rosc. Am. 24; Tusc. IV, 9; Sull. 24. Perpetratus Verr. IV, 32; cognitus, Fin. II, 2; Cluent. 48.

Conceptus *, *conceptio*, de Div. I, 42; Univ. 11.

Concerpo *, Att. X, 14; epistolas *concerpito*. † conviciis *laccessere*, ad Div. VII, 6.

Concertatio verborum, Tusc. II, 15, λογομαχίαι de Div. II, 30; Or. I, 45; Fin. I, 8; Or. II, 17.

Concertatorius. Brut. 83, Thucydides hoc forense *concertatorium* iudiciale non tractavit genus.

Concerto *, Manil. 10; Att. III, 12.

Concessio. in Tog. Caud. *concessio* competitorum. v. *concedere*. † Agr. III, 3, *concessiones* agrorum. Differt *concessio* ab assignatione. In illa est simplex permissio occupandi, fruendi, et v. Turneb. ad h. l.

Concessus, vox in ablat. casu tantum usurpata, Cælin. 12; ad Div. I, 6; Tim. 14. Sic etiam de Rep. I, 3 populi *concessu*; II, 21, *concessu* vium.

Concha *, Or. II, 6; Nat. D. II, 4.

Conchyliatus, purpureus. Phil. 27, *conchyliata* peristromata.

Conchylium *, de Div. II, 14; 27; Verr. IV,

Concidere. Q. fr. 11, 4, Vatinius arbitrato nostro *concidimus*, sc. in oratione, s. potius interrogatione in Vatinius, qua ei, quidquid a tribunatu sceleris conceperat, objecit. Phil. 11, 5; ibid. v, 11; Nat. D. 1, 33. † dammare. Q. fr. 11, 6, ceteri *conciduntur*. † verberare. Verr. 1, 47, virgis plebem *R. conciderit*. † Or. 69, *concidere* sententias dicuntur, qui minutos numeros sequuntur, non periódis utuntur. † refellere, et quidem paullo acerbius. Nat. D. 1, 33, *concidere* aliquem totis voluminibus.

Concidere. Or. 43, quum meæ artes *concidissent*, h. e. nullus earum usus amplius esset. Acad. 11, 47; artificia *concidunt*; sic et Verr. iv, 6; Manil. 7; Or. 11, 86; conclave *concidit*, de Div. 1, 35; Brut. 11; Tusc. 1, 57; de Div. 11, 58; animus *concidit*, Dom. 52; Att. 1, 16; Att. 111, 10; fortuna *concidit*, Red. in Sen. 7.

Conciliare. Verr. 11, 55, *conciliare* pecuniam, pro capere injustis modis, eripere. Cf. ibid. 58; 111, 30, 84. Add. Or. 49; Arch. 8; Deiot. 14; Or. 11, 51; ad Div. iv, 13; Fin. 1, 5; Manil. 24; Att. 1, 1; Or. 11, 43; ad Div. v, 7; Off. 1, 16; ad Div. 111, 23; Ar. Resp. 17; Fin. 111, 5; Rosc. Am. 22; Acad. 1, 42.

Conciliatio. Fin. 111, 6, prima *conciliatio* hominis. v. *commendatio*. † Nat. D. 11, 31, inter se civili *conciliatio* et pietate juncti.

Conciliatricula. Sext. 9, blanda *conciliatricula*, dicitur nobilitas esse, ut *stura*, *conciliatrix* et quasi sui lena. Nat. D. 1, 27; quæ sibi quemque *conclavit* et *commendavit*.

*Concilium**, congregatio, de Div. 1, 7; Tusc. 1, 72; Off. 111, 5; de Sen. 1; Off. 111, 9; Inv. 11, 17; Fin. 11, 4. *Concinno* distributus, Or. 11, 19, de dialecticorum præceptis. Rosc. 17; *facete*, Nat. D. 11, 27.

Concinnitas, Or. 25, præsertim de *iris*.

Concinnitudo, Inv. 1, 18; eadem *concinuitas*.

*Concinno**, compono, ad Div. 111, 16.

Concinus, Or. 19, sententias *concinas* magis exquirunt, quam probabiles philosophi; h. e. quæ magis propter acumen placeant, quam veritatem. Elegans, Q. Fr. 111, 1; Pis. 25; Or. 111, 25, 53; Or. 6.

Concino. Fin. v, 28, videsne, ut hæc *concinant*? Nat. D. 11, 7, omnibus inter se *concinentibus* mundi partibus. Sext. 21, *concinere* fata. Sed Græv. *canere*. Add. Tusc. 1, 44; *Æcon*. 1.

Concio. Att. 1v, 2, *concionem* alicui dare, dicuntur magistratus, quum privatum hominem, cui ex Rostris cum populo agendi potestas non est, in *concionem* producunt, eique dicendi potestatem faciunt. Red. in Sen. 5; Fin. 11, 74; † oratio ad populum. ad Div. x, 53, epistola *concionibus* similis. ibid. 11, 12, ita tumultuosæ *conciones* afferebantur. † Or. 11, 84, *funebri concio*, sc. in qua laudatio habetur.

Concionalis. Q. fr. 11, 5, senatus clamor prope *concionalis*. Att. 1, 16 *concionalis* hirudo ærarii, misera ac jejuna plebecula.

Concionari. Tusc. 1, 49, velut e loco superiori *concionandum*: de re, quæ graviter dicenda est. † Sext. 55, de histrionibus dicitur, quia clara voce agunt, ut ii, qui pro Rostris *concionantur*. Add. Att. 1x, 18; Q. Fr. 11, 6; ad Div. x, 51; Tusc. v, 20.

Concionarius populus, Q. fr. 11, 3.

Concionator, Catil. 1v, 5, homo turbulentus, populum concitans *concionibus*.

*Conciuncula**, brevis concio, Att. 11, 16.

Concipere. Q. fr. 11, 15, vadimonium *concipere*, h. e. formulam dare, qua vadimonium promittitur, quod est proprium Jctorum. Off. 111, 29. † excogitare. Ar. Resp. 26, *conceptum* est justitium et mediatum. Græv. e Franc. malebat *concoctum*. Sed v. *concoquere*. Hinc pro consequente ponitur, h. e. pro ipso facto. Tuscul. 1, 30, qui frau-

des *conceperint*. † *concipi*, pro oriri. Nat. deor. III, 38, *conceptus* a se ipso dolor, opponitur immisso divinitus. † contrahere. Act. I, in Verr. 16, *concepta* huic ordini turpitudō.

Concisio. Partit. 6, est oratio per incisa, cæcim facta vel fusa. Cf. Or. 67.

Concisus. Or. II, 14, disputationes angustæ et *concisæ*. Or. 13, *concisus* minutis numeris, i. e. utens membris brevibus, etsi numerosis et venustis, sine periodis.

*Concilare**, commovere, vide Or. I, 55; ibid. II, 58; Inv. I, 54; ad Div. II, 1; Verr. V, 8; Mur. 31. excitare ad seditionem, vide ad Div. X, 35; Acad. II, 47; Mil. 20; ad Div. XV, 4; Cat. IV, 3. Incitare, Brut. 89; Or. I, 47.

Concitatio. Tusc. V, 15, 16, *concitatio* animi: *πάθη*.

*Concitor**, auctor seditionis, Dom. 5.

Concitus ad rixam, Cæcin. 5, i. e. litigiosus, rixosus.

Conclamare. Phil. VI, 1, quum vos (de populo) universi una mente atque voce iterum a me conservatam esse remp. *conclamastis*. Flacc. 7, quod Mithridates.... se velle dixit, id sutores et zonarii *conclamarunt*.

*Conclave**, Rosc. Am. 23; Verr. IV, 26; Or. II, 86.

Concludere. Div. I, 32, rationem *concludere*. Or. 51, absolute *concluderetur* oratio. v. *absoluta*. vid. et ad Div. XII, 16. † Acad. II, 26, quatuor sunt capita, quæ *concludant*, nihil esse, quod percipi possit. Includere, Fin. V, 20; Verr. V, 37; Mur. 20.

Conclusio. Or. 53, *conclusio* apteque dicere: de numerosa oratione in clausulis periodorum.

Conclusio. Or. II, 8, *conclusio* verborum, est periodus, in qua verba numerose collocata sunt. Cf. ibid. III, 44. Or. 50, *conclusio* sententiarum est, quum sententiæ apta periodo comprehenduntur. Inv. I, 29, simplex *conclusio*, quid sit? Add. Her. II, 30; ibid. IV, 30; Q. Fr. I, 1; Inv. I, 52; de Div. II, 49.

Conclusiuncula. Acad. II, 24, *conclusiuncula* fallaces. Tusc. II, 18, *conclusiuncula* contortæ et minutæ.

Conclusus. Or. 5, *conclusa* oratio, est structa, numerosa. Or. I, 42, *conclusa* artibus dicuntur, quæ ad formam artis redacta sunt. Verr. II, 34, facinus crudelitate perfectum et *conclusum*.

*Concœnatio**, de Sen. 13.

Concoquere, probare. ad Div. IX, 4, an hæc *ἔπειρα* quam noster Diodotus non *concoquebat*, h. e. quæ probari ei non poterat. † Rosc. Com. 15, tibi vero diu deliberandum et *concoquendum* est. Sed Grævius legendum putat *coquendum*: quod coquere consilia dicatur de deliberationibus, non autem *concoquere*, quod est probare. In quo sibi non satis constat vir doctus. Nam. ad Ar. Resp. 26, pro *concoquendum* justitium et Franciano malebat *concoctum*. Ibi autem de excogitata et deliberatione inventa re sermo est. Atque ut doceret, *concoquere* hoc modo dici, utebatur hoc loco e Rosciana, quem tamen refictum cupierat. Certe non est verosimile *concoquendum* in *concoctum* mutatum: est enim facilis sententia et obvius vocis significatus. Sed *concoctum* potuit in *conceptum* mutari quod hoc sensu dici posse non putaret sive librarius, sive grammaticus. Ne que tamen propterea in Rosciana quidquam mutandum. *Concoquere* est re de coquere: valde enim cocta res *concoquitur*. Illud etiam dicere attinet composita ex *cum* sæpe pro simplicibus poni, ejusque rei ignorantia deceptos grammaticos interpolasse auctores (v. *concurrere* et *concurrere*): id fit non sine quadam vi, quæ inducit significationem simplicis. Ceterum Grævii ad l. c. nota adducti Drako et Duk, ap. Liv. XI, 10, in verba clandestina *concocta* sunt consilia, rigendum putabant *cocta*. Infelicitas † ad Q. fr. III, 9, hæc odia non solum, sed etiam *concoquo*, i. e. contemno.

*Concordia**, consensus, Verr. I, ad Div. XII, 15; Cluent. 55; Rosc.

Tranquillitas animi, Fin. 1, 14; *ibid.* III, 6.

*Concorditer**, Rab. Perd. 5.

*Concordo**, Tusc. IV, 13.

*Concors**, Lig. 2; fratres concordissimi. *concors civitas*, Leg. III, 12, Univ. 10.

*Concredere**, Quint. 20; Rosc. Am. 39.

Concrepo. Off. III, 19, ut si digitis *concrepserit*. Agr. II, 30, qui, simul ac decemviri *concrepuerint* (int. digitis), expediti ad caedem esse possint.

*Coneresco**, Nat. D. II, 10.

Concretio. Tusc. 1, 27, mens segregata ab omni *concretionem* mortali; h. e. libera a partium mixtione, et conjunctione; in qua nihil duplex, nihil mixtum, nihil coagmentatum, ut eodem loco dicit. Nat. D. 1, 24; Univ. 6.

Concretus, crassus. Nat. Deor. II, 23, nimis *concreti* humores. *ibid.* 16, caelum crassum et *concretum*. † natus, ortus. Tusc. 1, 24. † compositus e diversis partibus. Tusc. 1, 27, nihil est in animis mixtum et *concretum*.

*Concubina**, Or. 1, 40.

*Concubitus**, Nat. D. 1, 16.

*Concubius**, de Div. 1, 27.

*Conculcare**, contemnere, Pis. 26. Flacc. 22. vehementer vexare, Att. VII, 11.

*Concumbo**, Inv. 1, 29.

Concupisco. ad Div. x, 9, *concupisco* mihi nihil, contra quod ipse pugno. Add. Fin. 1, 16; ad Div. x, 8; Cluent. 9; Parad. 6; Tusc. IV, 10.

Concurrere, de uno homine, sed anxie et studiose currente. Quint. 16, non statim ad Aequilium *concurrisses*. v. *concoquere*, *concurio*. † Att. XVI, 3, *concurrere* nomina, dicuntur, quum pecunia debita non solvitur ad diem, ideoque destituimur. † Or. 59, *conferuntque* verba *concurrunt*; i. e. sua ponte occurrunt animo, in mentem animant dicenti, et se ipsa ei offerunt.

Conkursare, de singulis, vario significatione. Rosc. Am. 29, qui tum dies *armati* *conkursabant*. Verr.

v, 31, praetores obire provinciam et *conkursare* consueverunt. *ibid.* 12, quum *conkursant* ceteri praetores; h. e. quum peragrunt provinciam, obeunt fora, et juris dictionem exercent.

Conkursatio, studium, contentio etiam singulorum hominum. Sull. 23, ejus *conkursatio*. ad Div. 1, 1, Libonis et Hypsæi non obscura *conkursatio* et contentio, etc. † Agr. 1, 3, *conkursatio* decemviralis, de peragracione provinciarum a Decemviris suscipienda. † tumultus. Dom. 6, *conkursatio* puerorum nocturna. † Div. II, 71, cedo, qui sit ordo, aut quæ *conkursatio* somniorum. † Brut. 69, C. Cosconius.... eam verborum copiam.... præbebat populo, cum multa *conkursatione* et clamore; h. e. ut populus *conkursaret* ad eum audiendum, et clamores faceret. Vel, de ipso *conkursante* in Rostris.

Conkursio. Verr. 1, 30, quid hujus lacrymas et *conkursiones* proferam: ubi Hotomannus malebat *conkursationes*. v. *concurrere*. Acad. 1, 5; Fin. 1, 6; Top. 20; Or. 44; Her. IV, 12; Or. III, 54.

Conkursus, tumultus, Sull. 5, lapidatio atque *conkursus*. Catil. 1. 1, *conkursus* bonorum. Hinc et illud Acad. II, 22, sustinere non potuit *conkursum* omnium philosophorum, sc. contra disputantium. † structura. Orat. III, 43, *conkursus* verborum hiulus. † Deiot. 10, *conkursus* facere, de eo, quo conspecto homines concurrere solent. † multitudo. ad Div. VII, 55, *conkursus* occupationum. Fin. II, 54, *conkursus* honestissimorum studiorum.

*Concutio**, Tusc. IV, 8; concutere rempublicam, Phil. II, 42.

Condecentia, Or. III, 52. Pearcius autem e mss. restituit *decentia*; quod illud nullam auctoritatem idoneam habet.

Condemnare. Verr. v, 69, omnium mortalium sententiis *condemnavi*, i. e. feci, ut *condemnaretur*, de accusatore; ut alii quoque dixere: Plin. 54, 2, Verres, quem Cicero damnaverat; Livius, VII, 16 extr. etc. *ibid.* II, 8, sibi

condemnat, Veneri absolvit, h. e. absolvit quidem, ne quid Veneri dare cogatur; sed tamen cogit sibi dare, ut absolvatur. Cæcin. 31, *condemnari* sponsonis. † Cluent. 22, nullo præjudicio facto ex ipsa causa *condemnare*.

Condere Verr. v, 29, *condere* in carcerem. † *condere* alicujus laudes, Att. 1, 16, i. e. celebrare. v. Burm. ad Albinov. 343. *Ædificare*, Cat. III, 1; componere; Tusc. IV, 41; Att. 1, 16; abscondere, Nat. D. II, 63; Cluent. 26; Rull. II, 26; Verr. IV, 63.

Condicare. ad Div. 1, 9, denuntiari alicui, nos ad cœnam venturos. v. Hotom. ad Rosc. Com. 9.

Condimentum. Q. fr. 1, 1, multis *condimentis* humanitatis mitigare. Add. de Am. 18; Fin. II, 28.

*Condiscipulus**, Att. v, 19.

*Condisco**, Disco, Quint. 3; Planc. 5.

Conditio, status hominis. Off. 1, 15, infima *conditio* est servorum. † voluntas alterius, arbitrium quod nobis præscribitur, etc. Verr. III, 62, venire ad *condiciones* alicujus, pro facere, quod quis vult. Quint. 6, perduceret enim ad suas *condiciones*. Att. IX, 15, utar *conditions* Caesaris, quasc. mihi veniam dare vult. ibid. VIII, 15, accedere ad *conditionem*, i. e. accipere. ibid. VII, 13, tempus *conditionum* amissum est. † pactio, transactio. Act. 1 in Verr. 6, mansit in *condicione*. ad Div. VI, 2, armis *condicione* positis. Off. 1, 7, sunt privata nulla natura, sed aut veteri occupatione, aut lege, pactione, *conditions*, sorte. Cf. Quint. 22. † jus. Quint. 28, *conditions* pari uti. Verr. 1, 54, *conditions* optima esse dicuntur in redimendo, qui præcipuum aliquod jus habent redimendi, ut ad ipsos potius, quam ad alios res redimenda perveniat, jus προτιμήσιω; Agr. III, 2, optima *condicione* prædia: pro quo dicitur sæpissime *optimo juro*. † Sed. Verr. II, 59, optima *condicione* locare, est quam minimo pretio. Q. fr. II, 2, bona *conditio*, de emtione. Att. XII, 3, Vecteni *conditio* semisse: versura a Vecteno sub usuris semissibus.

† natura rei. Marcell. 4, a quo *conditio* visque victoriæ devicta est. ibid. 3, quæ naturam et *conditionem*, ut vinci possent, habebant. † largitio. Q. fr. 1, 1, nullius pecuniæ *conditions* ab integritate deduci. Manil. 23, quibus *conditionibus*, quibus jacturis homines in provincias proficiscantur. Ita scilicet *œpio*: nam *conditio* ponitur pro eo, quod est in *condicione*. J. Fr. Gronovius autem, de Sest. IV. 4 extr. pactiones, cautionibus et syngraphis factas, interpretatur; sed addit: promissa pecunia, vel gratia. † Similis usus hujus vocis est, quum ponitur pro nuptiis, quia fiunt sub *conditions* dotis; s. pro femina, quam uxorem ducimus dotis ratione habita. de Am. 10, uxoria *conditio*. Phil. II, 38, filiam ejus, sororem tuam, eiecisti, alia *conditions* quæsita, et ante perspecta. Ad Q. I. v. Abram. et Græv. † Hinc deinde simpliciter dicitur de feminis et viris, quibuscum res est, etiam extra conjugium. Cœl. 15, Claudia dicitur *conditions* legere, h. e. adolescentes, viros, quibuscum cubet; ubi vid. Abram. Cf. Gron. Obs. 1, 6, et Græv. ad Sueton. Aug. 69. v. *perspicere*. † Flacc. 10, tamen in *conditions* atque exemplis pertimescenda videantur. Mur. 28, iniquam legem, iudices, et miseram *conditionem* instituet periculis hominum. Catil. II, 7, *conditionem* miseram non modo administrandæ, sed etiam conservandæ reip. Et sic sæpissime *conditio* dicitur. † Rab. perd. 5, *conditio* et expectatio. Ibi *conditio* est, quæ et philosophi *possibilitatem* dicunt; quæ ab aliquis est eo loco, statu, etc. ubi aliquid accidere possit.

Conditio. Nat. D. II, 58, *conditio* ciborum.

Conditor. Sen. p. R. 6, *conditor* vivii.

Conditus, repositus ad usus futuri. Verr. II, 2, id non apud eos nasci, domi *conditum* putarem. Mur. ut ei jam domi *conditus* consulatus taretur: et sic sæpe Natur. D. II, mandantur *condita* vetustati.

Conditus, suavis. Brut. 48, nemo suavitate *conditor*. ibid. 29, nisi id, quod dicitur, sit voce, vultu gestuque *conditus*.

*Condocefacio**, doceo, Tusc. v, 31; Nat. D. II, 64.

*Condoleo**, de membris dolore affectis; Or. III, 2; Tusc. II, 22.

*Condolescere** Acad. I, 10.

Condonare, donare, tradere in potestatem alterius. Dom. 25, quum alteri totam Achaiam.... bona ei civium *condonare*. Agr. II, 15, regna decemviro- rum ditioni, iudicio potestatique *condonata esse* dico. ibid. 6, *condonari* certis hominibus omnia. Phil. II, 27, *condonabantur* apothecæ hominibus nequissimis. Phil. v, 3, agitur, utrum M. Antonio facultas detur.... agrorum *suis* latronibus *condonandi*: ad q. l. Ferrarius idoneis auctoritatibus hoc genus loquendi, agrorum *condonandi*, pro *condonandorum*, defendit. Cf. Drak. ad Liv. XXV, 25. † Hinc ducitur elegans ratio, quum *condonare* dicitur v. c. pro *condemnare*, ita uti dedere, ac pro omni actione, qua quis homo, aut res aliqua, in potestatem alterius venit. Hujus generis exempla hæc sunt: Verr. I, 41, *condonare* alicui hereditatem; de prætoribus, qui alicui hereditatem decernit præter jus. Cæli. 52, ne patiamini M. Cælium libidini muliebris *condonatum*, i. e. damnatum in mulieris gratiam. Fr. pro Scauro, ut M. Æmilius.... vanissimæ genti, et *prope* dicam, pellitis testibus *condonatur*. v, Gron. Sestert. IV, 9 extr. † Sed etiam in bonam partem dicitur, pro *absolvere*. Cluent. 39, non tibi ac defensionem suam *condonatum esse* Oppianicum. † *condonare* aliquem alicui eleganter, est pro ignoscere alicui in alterius gratiam, uti concedere, de quo supra. Ligar. 12, *condonare* aliquem i. publ. it. Phil. v, 18, inimicitias *condonare*, pro omittre inimicitias, quia salus reip. ita postulat.

Condonatio. Act. I in Verr. 4, in jure secundo honorum possessionumque contra omnium instituta addictio et *condonatio*. v. *condonare*.

Conducere, pro redimere, opponitur locare. de Div. II, 21, qui columnam de Cotta et Torquato *conduxerat* faciendam. Sic apud Phædrum Simonides carmen *conduxisse*, certa mercede, dicitur. Congregare, conjungere, vide Inv. I, 40; ibid. II, 1; Cæli. 27; Q. Fr. III, 3; Inv. I, 30; Att. I, 17; Prov. Cons. 4.

Conductio. Act. I in Verr. 6, *conductio* renuntiata est; ante dicta est pactio et conditio. † Inv. I, 4, *conductio* est, quum propositio et assumptio in conclusione conjunguntur.

Conductor, redemptor, ad Q. fr. III, 1.

*Conductus**, redemptus Cæcin. 32; Verr. III, 21; pretio allectus, Inv. I, 1; Mur. 32; Sext. 17.

Conductio, figura elocutionis Her. IV, 28.

*Conduplico**, de Div. I, 14; Or. III, 39.

* *Confatalis*, Fat. 13, *confatalis*.

Confectio. Flacc. 9, *confectio* tributi, exactio. Div. I, 51, *confectio* materiæ, est usus materiæ ad res ex ea confiendendas. Partit. 7, *confectio* memoriæ, i. e. opus memoriæ.

Confector belli, ad Div. x, 20. † qui perdit, absumit. N. D. II, 15, ignis est *confector* et consumtor omnium.

*Confectus**, absolutus, perfectus, ad Div. III, 11; Or. I, 7; Prov. Cons. 8; Att. XVI, 4; Phil. XIV, 1; Leg. I, 6; Top. 6. Debilitatus, consumptus, Fin. I, 2; ad Div. XIV, 4; Cat. II, 5; Rab. Perd. 7; Att. XI, 11; Phil. II, 3.

Conferre, de discente. Læli. I, me ad pontificem Scævolum *contuli*. † Planc. 14, *conferantur* multa in eum. ibid. aliorum dicta in me *conferuntur*, h. e. mihi tribuuntur, tanquam a me profecta. † Verr. III, 12, *conferre* capita, est clanculum deliberantium. † Or. III, 61, *conferre* causam in tempus, h. e. in angustias temporis. † Verr. v, 30, supplicia ad tuum, non ad populi romani tempus *conferres*? h. e. sumes tibi supplicia, quum tibi placuerit, non quum utilitas reip. postulat. † Planc. 19, non possum magis pedem

conferre, ut aiunt, aut propius accedere. † Lig. 1, orationem ad misericordiam *conferre*, est abstinere a defensione, et uti deprecatione, loco defensionis. † convertere. Sull. 14, vos me ab omnibus cogitationibus ad salutem reipubl. *contulistis*. Sed Grævius legendum censebat ex Pal. 9 *convertistis*, præter necessitatem. Nam *conferre* Ciceroni dici pro *convertere*, quum illud docet, quod antea proposuimus ex Ligar. 1, orationem ad misericordiam *conferre*; in quo commode *conferre* per *convertere* explices: sed etiam hæc, Marcell. 6, dii spem salutis ad clementiam victoris et sapientiam *contulerunt*. Phil. xii, 3, *conferre* se in salutem reipubl. Off. iii, 20 ex homine se *conferet* in belluam: ut Ovid. Met. xii, 145, corpus deus æquoris altam contulit in volucrem. † ad Att. xi, 12, rem ad me esse *collatam*, pro *dolatam*, nempe ad arbitrium meum, ut de ea constituam. † Att. xiiii, 19, Academica cum Catulo, Lucullo, Hortensio *contuleram*. † deliberare. ad Att. xvi, 3, coram hoc *conferemus*, atque de hoc deliberabimus.

Confertus, Tusc. iii, 19, liber *confertus* voluptatibus: h. e. in quo de nulla re, nisi de voluptatibus, agitur, s. In quo multa de voluptate disputatio est. add. Acad. ii, 40; Sext. 10; Fin. ii, 20.

*Confessio**, de Div. i, 17; Ac. i, 12.

Confessus, passive. Verr. iii, 56, res *confessa*.

*Confestim**, Inv. i, 28; Phil. v, 12.

Conficiens. Flacc. 19, civitas *conficientissima* literarum: diligenter referens omnia in literas.

Conficio, facio, Verr. iv, 45, *conficere* sacra. † efficio. Partit. 26, causa *conficiens*. Inv. i, 55, mitem *conficere*. † interficio. Mil. 14, sica illius me pæne *confecit*. † absumo. Sext. 51, ornamenta equestris ordinis *confecit*. † comparare, cogere. Flacc. 9, *conficiendæ* pecuniæ ratio. † Quint. 15, præconis vox prædicat, et pretium *conficit*, definit. † Att. xiiii, 18, *conficiamus* hortos, i. e. negotium de hortis.

Confictio, criminis, Rosc. Am. 13.

Confidens in malam partem dicitur consuetudine, fidens in bonam. Tusc. iii, 7. Cœcin. 10; Phil. xi, 7.

Confieri. ad Div. iv, 5, per quos consolatio *confieri* debet. v. Græv. et Oudendorp. ad Sueton. Cæs. 20; Heins. ad Virgil. Æn. iv, 116.

*Confido**, Tusc. iii, 7; Att. ix, 4; Att. xvi, 16; Tusc. v, 13; Att. xvi, 7.

*Confidentia**, in malam partem, Flacc. 10; Phil. ii, 40.

Configo. Ar. Resp. 5, ducentis *confixus* SCtis: in quem SCta facta sunt. Cf. Phil. xii, 7. † Phil. vii, 2, cogitationes in reipubl. salute *configere*, pro defigere v, et *confixum*.

*Confingo**, crimen, Rosc. A. 11; Her. ii, 8.

*Confinis**, propinquus, Her. iv, 11.

*Confinium**, vicinitas, Off. ii, 18.

Confirmare. Quint. 11, quum te ipse *confirmasses*; h. e. quum, quantumvis obstrepente pudore, aliisque dubitationibus, tamen statuisse fortis esse, et appellare hominem de pecunia. † animum addere. ibid. 25, tum mihi Roscius.... *confirmandi* mei causa dixit. † Fin. v, 32, iste locus tibi est *confirmandus*, Asseverare, Att. xvi, 5; ad Div. iii, 10; ibid. vi, 6; Or. ii, 2, argumentis comprobare, Fin. i, 9; Or. ii, 19; Inv. i, 30; Verr. ii, 8.

Confirmatio, institutio, Arch. 7, ubi altera lectio est *conformatio*. Fin. v, 6, inventa vitæ via est *confirmatio* que omnium officiorum. Sed et hic prætulerim, quod alii malunt, *conformatio*.

Confirmator, qui confirmavit promisitque aliquid. Cluent. 26, sequenter et *confirmator* pecuniæ.

Confirmatus, certus, vel valde probabilis ac credibilis. Inv. ii, 11, quod *confirmatus* erit.

Confisio. Tusc. iv, 37, *confisio* animi.

Confiteri. Leg. ii, 12, *constendarum* religionum facultas. Cf. Sext. 18; ad Div. v, 2; Rosc. A. 41; Cœcin. 9.

**Confixum* facere, Or. ii, 62, e Lucilio: est genus cibi e concisis carnis

frustulis; *fricassos*. Hæc Ernest. Sed res in obscuro.

Conflagrare. Verr. 1, 15, invidia *conflagrasset* adde Nat. D. 11, 56; Cat. 1, 11; Her. 17, 8.

Conflare. Verr. 11, 29, *conflare* in se crimen. Ligar. 12, consensus conspirans, et pæne *constatus*. † Sext. 30, *conflare* pecuniam: quod merito suspectum Lambino et Grævio.

*Constatus**, vide Cæl. 5; Lig. 12; Rosc. A. 1. Phil. 11, 70; Sull. 5; Nat. D. 11, 59.

Confliktari. Verr. 111, 28, iniquissimis verbis, improbissimis recuperatoribus, *conflictari* malebant. † Leg. 1, 11, eadem superstitione *conflictantur*, sc. tanquam morbo aliquo animi. Nam de morbis gravibus eleganter *conflictari* dicitur. ad Div. vi, 13, a quibus se diu molestiis *conflictatum* putat.

Conflictio, comparatio, Partit. 16, 29.

*Conflictus**, collisus, vide Cæcin. 15; Nat. D. 11, 9; de Div. 11, 19.

Confligo, comparo. Inv. 11, 43, factum adversarii cum scripto *confligere*. pugnare, Off. 1, 25; Pis. 9.

Confluo. Inv. 1, 4, *confluit* ad eos laus. Tusc. 11, 2 si ad hæc studia plures *confluxerint*.

Conformare. Arch. 1, vox hujus præceptis *conformata*. ib. 6, excellentium virorum cogitatione mentem animumque *conformabam*. Mur. 29, nonnulla in re *conformare* et leviter emendare possum.

Conformatio. Orat. 39, *conformatio* sententiæ, pro *figura*: quo verbo Cicero non utitur. Et dicit latius, quam nos in libellis rhetoricis, sc. ut Græci *σχηματα*: quod intelligi potest e Rutilii Lupi libello de Figuris. Cf. Brut. 37. † Top. 5, *conformatio* insignita, est notio. Nat. D. 1, 38, talem *conformationem* animi ceteri philosophi motum inanem dicunt, i. e. speciem, visum. Arch. 7, *conformatio* doctrinæ v. *confirmatio*.

*Confossus**, interfectus, Sull. 11.

Confringere. Verr. 1, 5, *confringere* consilia senatoria, pro vi, i. e. pecu-

nia aut aliis injustis artibus facere, ut absolvere; pro quo et perturbare dicitur. Milon. 15, qui eam præturam posset *confringere*; h. e. impedire, quo minus prætor potestate sua abuteretur.

*Confugio**, Off. 1, 11; Font. 11; Tusc. 1, 35; Red. in Sen. 5.

Confundere. Or. 11, 79, *confundere* in totam orationem, h. e. per totam orationem, non uno certo loco adhibere. Off. 1, 27, totum est cum virtute *confusum*, i. e. conjunctum, ab ea re non differt. Sext. 2, *confusa* atque universa defensio, est quum omnes simul defendimus, non singulos sigillatim. Cf. Partit. 30.

*Confusus**, sine ordine, Fin. 11, 9; Inv. 1, 30; Phil. viii, 1.

Confusio Mur. 23, suffragiorum *confusio*, esse videtur, quum non ex censu suffragia feruntur, et centuriæ numerantur, a prima classe facta initio, ut fieri ex instituto Servii solebat, sed suffragia omnium classium et centuriarum numerantur; ut primo cujusque civis suffragium eandem vim habeat, deinde nesciatur, quis quemque suffragio suo consulem aut prætorem crearet. Id ut fieret, ambitus tollendi causa, postularat Servius Sulpitius; et hanc Cicero appellat æquationem gratiæ, dignitatis, suffragiorum. Apud Liv. xxvi, 28, viri docti frustra torquent se in explicando confuso suffragio: Drakenborchius autem auctori-bus codd. sustulit.

*Confusus**, commixtus, Or. 57; Ac. 11, 37; Off. 1, 27; Leg. 11; Or. 11; de Div. 11, 28.

Confutare. Tusc. v, 31, dolores *confutare*; i. e. resistere dolori, eumque suppressere: eleganter profecto. Nam *confutare* proprie est aquam ebullientem suppressere, ne exundet.

*Confutatio**, Her. 1, 2.

*Congelare**. animus congelatus, ad Div. 11, 13.

*Congerere**, Mur. 25.

*Congerere**, portare, de Div. 1, 36; colligere, Brut. 86; ibid. 97; Planc. 34. Tribuere, de Am. 16.

*Congestus**, de Div. II, 32.

Congiarium, Att. X, 7, vulgo dona, quæ inter populum urbanum distribuuntur. Res a frumentariis largitionibus ortum trahit; de quibus vid. Spanh. de Usu et Pr. Num. t. II, p. 529; qui recte monet, h. l. *congrarium* dici de eo, quod postea *donativum* dictum est, quia militibus illud *congiarium* datum. ad Div. VIII, 1, *congiario* donatus a Cæsare.

Conglacio. ad Div. VIII, 6, Curioni tribunatus *conglaciat*. Nil tribunatu agit.

*Conglobari**, Nat. D. II, 45.

Conglobatus, frequens et densus. Partit. 16, maxime valent definitiones *conglobatæ*, et consequentium frequentatio. Nat. D. II, 39; Acad. II, 37.

Conglutinare, componere, conjungere. Or. I, 42, dissoluta et divulsa *conglutinare*, dicitur de eo, qui aliquid in artis formam redigit. Phil. III, 11, totus est ex audacia, petulantia, etc. *conglutinatus*. Att. VII, 8, amicitias *conglutinare*.

Conglutinatio. Or. 23, *conglutinatio* verborum: de structura et colloca-tione, compositio, de Sen. 20.

*Congredior**, convenio, Att. II, 24; Pugno, Lig. 3; Sull. 16; Top. 23.

*Congregabilis**, Off. I, 44.

Congregatio, Fin. III, 20.

Congressus. Cæl. 8, *congressu* et constituto de injuriis experiri, est id, quod Cicero, Quint. II, intra parietes experiri vocat, et opponit summo juri: ad quem l. v. Hotomannus; qui docet moris fuisse, ut ante, quam in jus irent, viderint, si privatim, adscitis amicis et disceptatoribus domesticis, res componi posset.

**Congruens*. Or. III, 59, actio menti *congruens* esse debet. de Rep. II, 1, orationi vita admodum *congruens*. conveniens, Brut. 31; Fin. II, 14; Leg. I, 10; Brut. 38; Acad. II, 14.

Congruenter, apte ad rem et causam. Or. III, 10, *congruenter* dicere.

*Congruere**, consentire, de Am. 9; Verr. II, 52; Att. VII, 13; Fin. III, 9;

Tusc. IV, 13, aptum esse Tusc. III, 55.

Conjectio. Div. II, 63, *conjectio* somniorum, i. e. interpretatio.

Conjector, Div. II, 65, interpres somniorum, portentorum, etc.

Conjectura. Muren. 4, *conjecturam* de tuo ipsius studio ceperis. de Div. II, 26, *conjectura* omnis in multas ac diversas, aut etiam contrarias partes ducitur. Inv. II, 3; de Div. II, 72; ibid. II, 59; Nat. D. I, 15; de Div. I, 50.

*Conjecturalis**, Top. 24; Her. I, 11.

Conjectus oculorum, Planc. 8.

*Conjectus**, conjectus in plaustrum. de Div. I, 27.

Collatus, Sent. 18; Verr. II, 7, conjectura indagatus, de Div. I, 32; ibid. II, 31.

Conjicio. Or. III, 50, *conjicere* se in versum mente ac voluntate, de eo, qui versus facere cogitat. † Catil. I, 6, petitio ita *conjecta*, ut vitari non posse videretur. v. *petitio*. Sext. 18, oratio improbe *conjecta* in clarissimos viros. † Mil. 19, *conjicere* se in noctem. † Dom. 25, *conjecerit* Pompeium domum, h. e. metu coegerit Pompeium domi manere. † Her. II, 13, *conjicere* causam, i. e. breviter et summatim exponere. v. Gell. XVII, 3, et ibi Gronov. † Inv. II, 32, navis *conjecta* est in portum, sc. tempestate.

**Coniscare*, de arietibus, quum se capitibus petunt. fr. or. in Pison. caput opponis, cum eo *coniscans*.

Conjugata, quæ dicantur? Top. 3.

Conjugatio, συζυγία. Topic. 9, quid sit?

*Conjugium**, Off. I, 17; connubium Æcon. I, 1.

*Conjugo**, consocio, Off. I, 17.

Conjunctio. Fat. 6, *conjunctio* ex repugnantibus, est genus enuntiationis, sc. in qua est antecedens et consequens. Conf. c. 8 init. † Divin. II, 14, 15, naturæ *conjunctio*, est συμπάθεια † coitus. Off. I, 4, *conjunctio* appetitus.

*Conjunctus**, connexus, vide Or. II, 40; Or. III, 57; Top. 7. Affinis, Att. I, 13; Att. XVI, 17; Planc. II, 1; Verr. IV, 33; Sull. 20; Or. I, 7; ad Div. XII, 26;

Cluent. 55; Catil. 1, 13; de Div. 11, 39; Or. 111, 59, 67; Or. 11, 81; Off. 11, 9.

Conjungere. Manil. 9, bellum *conjungere*, dicuntur, qui fœdus ineunt belli gerendi causa. Quir. p. R. 7, causam meam cum communi salute conjunxit, i. e. dixit, salutem communem a mea pendere. Or. 44, *conjungere* vocales, i. e. pronuntiando alteram elidere. Pis. 9, quem ego cum deorum laude *conjungo*, i. e. diis similem puto. † Vat. 10, *conjunctus* cum rep. i. e. laborans pro rep. † Cluent. 44, *conjunctum* cum re iudicium, i. e. verum. † Verr. 1v, 65, *conjunctis* sententiis decernere: pro quo Grævius habet *cunctis*. † Verr. 1v, 37, *conjuncta* cognatio, i. e. propinqua.

Conjuratio. Catil. 1v, 3, haberi *conjuratiorem* a civibus nunquam putavi.

*Conjuratus**, Catil. 1v, 10; Font. 6.

*Conjuro**, Sull. 23; ad Div. v, 6.

*Conjux**, Nat. D. 111, 27.

Connectere. Or. 71, *connectere* dissipata, est numeris vincire. Nat. D. 11, 65, si singula non movent, universa certe tamen inter se *connexa* et *conjuncta* debebunt. Fat. 7, hoc vere *connectitur*, de enuntiationibus ex antecedente, ut dialectici loquuntur, et consequente compositis. † Acad. 11, 30, ipsum ex se *connexum* est. Dicitur de enuntiationibus *identiceis*, quas hodie dicunt: Si lux est, lux est.

*Connexus**, apte conjunctus, Nat. D. 11, 38; Fin. 1v, 19; Part. 39; Pis. 3. continuatus, Acad. 11, 30.

*Connexum**, de syllogismo, Acad. 11, 30; Fat. 7.

Conniti. Verr. 111, 56, nervis omnibus *onniti*. Tusc. 11, 21, *connisa* et progressa ratio.

Connivers. Tusc. 1, 49, *conniventem* somno consopiri. Cœl. 17, blandimentis naturæ sopita virtus *connivet*. ibid. 24, *connivers* in sceleribus hominum.

Connubium. Top. 4, quicum *connubium* non est. *Connubium*, est matrimonium inter cives: inter civem autem et peregrinæ conditionis hominem, aut *scrivilis*, non est *connubium*, sed contu-

bernium. v. Boethius ad h. l. Hinc in missionibus militaribus, ap. Gruterum, Sponium, Maffœum et alios, *jus connubii* datur cum uxoribus, quas tunc habuissent, quum est civitas data: de quo vid. Maffœum in Antiquit. Aquitan. ep. 1.

*Conor**, audeo, Or. 11, 14; Or. 30.

*Conquassare**, de Div. 1, 43. terra *conquassata*, Sext. 26. gentes bello *conquassatae*.

Conquassatio. Tusc. 1v, 13, *conquassatio* totius validudinis corporis.

*Conqueri**, ad Div. v. 2; Verr. 1v, 50.

*Conquassio**, in arte Rhetorica, Her. 111, 13; Juv. 1, 55.

*Conquiesco**, de corporis requie, Rosc. Am. 26. de animi quiete, Vide Arch. 6, Att. 1, 17; Manil. 6; Rull. 1, 7; Att. 111, 38.

Conquirere, de uno. ad Div. v, 9, ut terra marique *conquireretur*. Cf. Verr. 1v, 48; Or. 1, 46. † pro *querere*. Agr. 11, 35, aliquid *sceleris conquirere*.

Conquisite. Herr. 11, extr., *conquistissime* conscripsimus, i. e. diligentissime, nulla re pretermissa.

Conquisitio. Prov. Cons. 2, exercitus durissima *conquisitionis* collectus.

Conquisitor, ad Att. 1111, 21, int. militum.

*Conquisitus**, electus, Rull. 11, 55. Insignis, Tusc. v, 21.

*Consalutare**, Or. 11, 3; Phil. 11, 25.

*Consalutatis**, Att. 11, 18.

*Consanesco**, de animi dolore, ad Div. 1v, 6.

*Consanguineus**, affinis, Inv. 1, 24; Att. 11, 25; de Div. 1, 22.

*Consuiciare**, Her. 1v, 19.

*Consceleratus**, Rosc. A. 24; Pis. 20.

*Conscendere**, Q. Fr. 11, 2; ad Div. 111, 25.

*Conscensio**, de Div. 1, 32.

Conscientia, societas. Philipp. 11, 11, quis nomen meum in illius gloriosissimi facti *conscientia* audivit? † Fin. 11, 22, *conscientia* stabilis. Att. 1111, 20; Brut. 71; Parad. 11; Leg. 1, 4; Pis. 18; Off. 111, 21; Nat. D. 111, 35; Mil. 23; Catil. 1, 1.

Concindere. Att. 1111, 16, is me ab

optimatibus ait *consciendi*, i. e. conviciis lacerari.

Conscisco. Brut. ep. 16, ante quam illud conscivi facinus : de qua forma vid. Gronov. ad Liv. XXI, 8.

Conscius. ad Att. II, 24, *conscium* de his rebus esse. Off. III, 8; ad Div. V, 4.

Conscribere, verbum militare, quum novi milites scribuntur, et in centurias describuntur. Quir. p. R. 5, quum homines *conscribi* centuriarique vidissem : quanquam ibi est de iis, qui a seditiosis hominibus colliguntur, et in centurias aut decurias *conscribuntur*, ut iis utantur ad depugnandum contra bonos cives. Sic dicitur etiam *describere*, de quo suo loco. Planc. 18, hæc profer, huc incumbere, Laterensis, decuriasse Plancium, *conscripsisse*, sequentem fuisse, etc. Hic est de aliis, sed simili tamen re. Qui corrumpere populum student, eum in decurias *describunt*, et, quid decuriis singulis daturi sint, pronuntiant : illi autem, de quibus antea, in centurias describunt suos, ut pugnent. Itaque eodem loco pro *conscribere* dicitur etiam *describere*. Sic reperies etiam in Sen. p. Red. c. 13, et alibi. † Simul scribere Att. XII, 19, Balbus ad me cum Oppio *conscripsit*. Etiam ad Div. XI, 2, in epist. Brut. et Cassii vulgati habent, non *conscripsissemus* hæc tibi : quod defendebat Nic. Rubenius ex altero loco. Sed Grævius e mss. quibusdam recepit *scripsissemus*. At dicitur etiam de uno pro *scribere*, Verr. 5, 4, ubi tamen Græv. e cod. rescribi volebat *scribere*.

Conscriptio°. Cluent. 47, falsæ conscriptiones questionum.

Conscriptus. Patres *conscripti*, passim, dicitur pro patres et *conscripti*, ut docet Liv. I, II, c. 1. Antiqui et sæpe omittebant, ut in illo : de vi armatis hominibus et aliis. Patres sunt ii, qui sunt generis patricii ; *conscripti*, qui novo Bruti instituto ex equestri ordine, qui postea seminarium senatus fuit, senatus adscripti sunt.

Consecrare. Agr. 1, 2, *consecravit*

Carthaginem, i. e. usum soli, quo Carthago stetisset, hominibus ademit, sacrum fecit, ne arari, inædificarique posset. † Leg. II, 2, patria, in qua omnia nostra ponere, et quasi *consecrare* debemus. † Tusc. III, 1, ars decorum inventioni *consecrata*, i. e. tributa, adscripta.

Consecratio. Balb. 14, *consecratio* capitis : genus legis sacrandæ, quum scilicet caput ejus sacrum pronuntiatur, qui contra legem fecerit. vid. Ind. Legg. v. *sacratæ Leges*. † Dom. 48, an *consecratio* nullum habet jus ; dedicatio est religiosa ? Ad hunc locum disputat Grævius de discrimine inter *consecrationem*, et dedicationem : quæ tota disputatio hanc summam habet, ut *consecrationem* locorum, arearum, agrorum esse dicat ; dedicationem autem templorum, ararum, simulacrorum. Sic a Clodio dicit *consecratam* esse aream Ciceronianæ domus, dedicatum autem simulacrum Libertatis in area. In hanc rem etiam multa disputat Guther. Jur. Pont. III, 13, IV, 22 ; sed, ut omnia, parum accurate, quemadmodum ex his, quæ dicam apparebit. Locus classicus de *consecratione* et dedicatione est pro domo a c. 45—56, ex quo hæc notanda sunt : c. 46, si quis ... domum ejus per pontifices dedicarit ... ædes Cæpionis essent dedicatæ.... et aram, et simulacrum, et templum dedicari, c. 47, si bona civis cujuscumque *consecravit*. c. 49, an tu hæc ita perturbas, ut quicumque velit, quod velit, quomodo velit, possit dedicare ? Video enim esse legem veterem tribunitiam, quæ vetet, injussu plebis, ædes, terram, aram *consecrare*. Vides, quod ante dedicare dicebatur, id statim *consecrare* dici, de iisdem rebus utrumque, aliter ac Grævio visum est. c. 52, ades ... dum dedico domum Ciceronis, ut mihi præcatis, postemque teneatis. c. 55, aram *consecrare*. In dedicatione, ait Grævius, postis tenebatur. Etiamne, quum ara, simulacrum dedicatur ? Jam ædes Ciceronis *consecratæ* erant, non potest negari : diserte enim traditur ;

et hic postis tenebatur; v. c. 52, dedicatio fiebat populi jussu; sed et *consecratio*, c. 49. Plin. Hist. nat. vii, 35, Sulpitia... quæ simulacrum Veneris *dedicaret*. Valer. Max. viii, 15, 12, ut Veneris Verticordis simulacrum *consecraretur*. Sed non opus in re manifesta pluribus exemplis. Sed quoniam Grævium decepsisse videtur locus a nobis primo loco propositus, in quo *consecratio* et dedicatio distingui videntur, age eam explicabimus. Sensus autem ejus hic est: an *consecratio* ædium, bonorum, nullum habet jus, si injussu populi facta est, dedicatio autem, s. *consecratio* simulacri Libertatis tantam religionem affert, tantaque religione obligat aream? Scilicet Cicero non distinguit *consecrationem* a dedicatione in genere, sed absurdum esse dicit ejusdem rei, h. e. *consecrationis*, s. dedicationis diversam vim statui pro diversis rebus, quum in hac cærimonia non res, in qua adhibeatur, sed ipsa *consecrandi* d'edicandique cærimonia et sanctitas spectetur. De *consecratione* et dedicatione multa disputat Mazochius de Amphith. Camp. p. 79 sqq.

Consectari. Cæcin. 19, *consectari* verba, est nimis urgere literam, neque rem potius et rationem spectare; quod est calumniatorum et rabularum. † vexare. ad Div. viiii, 12, per hanc speciem simultatis eum *consectarur*. Cf. ad Att. ii, 18.

Consectarium. *consectaria* sunt breves et acutæ conclusiones: Fin. iii, 7, *consectaria* stoicorum brevia et acuta. ibid. ii, 18, nunc venio ad illa tua brevia, quæ *consectaria* esse dicebas. ibid. illud vero minime *consectarium*, sed in primis habes.

*Consectatio**, Or. 49, concinnitatis *consectatio*.

*Consectatrix**, Off. iii, 53.

Consectio arborum, N. D. ii, 60.

Consecutio, effectus; quod quamque rem sequitur, locus rhetorum. Topic. 15, distribuitur hic locus in *consecutionem*, antecessionem, etc. Cf. Inv. i, 28; Or. iii, 29. Intelligitur autem ne-

cessitas in consequendo, quæ ubi non est, ibi tantum est adjunctio. v. Top. 12. † Partit. 6, *consecutio* verborum, est quum oratio non est perturbata generibus, casibus, numeris, personis, temporibus. † In dialecticis est *consecutarium*, quod vocant, quod ex altero concluditur. Inv. i, 29, simplex conclusio ex necessaria *consecutione* conficitur. Fin. ii, 14, quæ *consecutiones* videat.

Consenesco. Attic. ii, 15, cognomen (Magnus) *consenescit*. ibid. 23, omnes illius partis auctores et socios *consenescere*, nullo adversario. Add. de Sen. 9; Cluent. 5.

Consensio. Or. iii, 5, omnia una *consensione* naturæ constricta esse. Gr. συμπάθεια. † Coitio. Planc. 15, et per hanc *consensionem*, quæ honeste magis, quam vere, sodalitas nominaretur.

Consensus. Nat. D. iii, 11; Div. ii, 14, 15, *consensus* naturæ. Gr. συμπάθεια.

Consentaneus. Tusc. v, 8, quid cuique *consentaneum* sit, i. e. quid ex quoque sequatur, concludi possit. Acad. ii, 9, *consentaneum* est ei, qui, etc. i. e. ei convenit, si sibi constare velit. Add. Off. iii, 4; ad Div. iii, 6; Nat. D. ii, 22; Off. i, 2; de Div. ii, 65; ad Div. iv, 13; Off. i, 27; Fin. iii, 15.

Consentire ad aliquid. Att. v, 18; Phil. iv, 4. Add. de Am. 23; Rull. i, 3; Phil. iv, 3; ad Div. ix, 5; Æcon. i; Part. 9.

*Conseptus**, de Sen. 17.

Consequens, quod ex aliquo colligi concludique potest. Or. ii, 53, demonstrando, id, quod concludere illi velint, non effici ex propositis, nec esse *consequens*. Tusc. v, 8, alterum alteri *consequens* est; de enuntiatione *condicionali* et *convertibili*, ut dialectici loquuntur. Quid sit proprie *consequens*, atque quomodo differat ab adjuncto explicatur, Top. 12. † Partit. 6, ut in simplicibus verbis, quod non est Latinum, sic in conjunctis, quod non est *consequens* (in quo non est *consecutio*,

v. *consecutio verborum*), vituperandum est.

*Consequentia**, Her. iv, 54; de Div. 1, 56.

Consequi, investigando aperire. Act. 1, in Verr. 16, conatus alicujus *consequi*. † exprimere. Phil. v, 13, verbis laudes alicujus *consequi*. † sequi, probare. Catil. iii, 6, quas sententias senatus sine ulla varietate est *consecutus*. † Verr. iv, 26, nullo modo possum omnia istius facta memoria *consequi*, aut verbis complecti. † studere alicui rei. Brut. 82, exilitatem ille de industria *consequēbatur*. † pro *consecrari* est in Brut. et Or.

*Consero**, consevi, Nat. D. ii, 32.

Conserere. Orat. 1, 10, ex jure manu *consertum*. Muren. 14, non ex jure manu *consertum*. Est autem formula veteris juris de vindicationibus in re præsentis, quum vi civili et feutucaria utuntur: de qua vide in primis Gell. xx, 10, et not. ad orat. pro Cæcina.

Conserto. Fat. 14, omnia naturali colligatione *conserto* contextequē fiunt, i. e. naturali connexionē causarum.

Conservare. Verr. 1, 47, voluntatem *conservare* mortuorum: curare ut fiat, s. facere, quod mortui voluerunt. Sic et officium *conservare* sæpe est de Officiis. † Balb. 16, majestatem pop. R. comiter *conservanto*: est formula in clausulis fœderum, quæ indicat imperium pop. R. in socium populum. Aliud exemplum est in formula pacis cum Ætolis ap. Liv. xxxviii, 11, ubi vid. Duker.

Conservatio. Off. 1, 28, convenientia *conservatio*que naturæ, est, quum facimus ea, quæ naturæ humanæ conveniunt. Similiter *conservatio* officii dicitur.

*Conserator**, Att. viii, 9, conservator inimicorum.

*Conservatrix**, natura conservatrix, Fin. v, 9.

*Conservus**, qui eidem domino servit, Cluent. 64; ad Div. xii, 3.

Consector. Flacc. 11, *consector* accusatoris, sunt ejus advocati, et qui in ejus subelliis in judicio sedent.

Consessus. Flacc. 17, *consessu* vestro (sc. judicium), i. e. quum vos in judicio consideretis. Sext. 50, gladiatorum *consessus*. c. 54, gladiatorii *consessus*, sunt ludi gladiatorii.

Consideo. Muren. 8, *consedit* nomen in quæstura. Desiit celebrari post quæsturam. Add. Att. 1, 13; de Sen. 18; de Div. 1, 36, 37; Fin. 1, 16; Or. Resp. 12.

Considerare de re aliqua, ad Div. xiv, 14; Off. iii, 4.

Consideratus. Font. 12, verbum *consideratissimum*. Acad. ii, 19, *considerata* judicia.

Consido. Orat. iii, 5, ibi magna expectatione audiendi *considitur*. Att. ii, 6; Univ. 2; Or. iii, 47.

*Consignare**, vid. Or. ii, 55; Leg. iii, 20; de Div. 1, 40; Quint. 6.

Consignatus. Tusc. 1, 24; insitæ et quasi *consignatæ* in animis notiones.

*Consiliarius**, Att. iii, 17; ad Div. 1, 2; Leg. iii, 19.

Consilium. Quint. 16 extr. *consilium* capere, cum infinitivo pro gerundio: te *consilium* cepisse, hominis fortunam funditus evertere. † *consilium* et *Concilium* differunt ita: *Concilium* dicitur de conventu hominum, qui audiendi causa conveniunt; *consilium* de eo, in quo deliberandi causa v. Gronovius ad Liv. xlv, 2, Hinc Quint. 1, in *consilio* adsunt. ibid. 10, in *consilio* esse. Cf. in Cæcil. 4; Verr. ii, 29. † de iudicibus, assessoribus ejus, qui iudicio sive privato, sive publico præst. Hinc prætor cum *consilio*, imperator cum *consilio* decem legatorum; etc. Or. 1, 26. *consilium* dimittere. Rabir. perd. 2, etc. *consilium* publicum, de senatu: sed Sosc. Am. 52, de iudicio dicitur. † deliberatio. Verr. 1, 9; Cluent. 30, mittere in *consilium*, dicitur, quum is, qui præest iudicio, perorata causa jubet iudices sententiam ferre. Id fiebat olim post deliberationem communem, cujus vestigium reperies, Verr. iii, 12; cujus potestas quum fieret a prætore, in *consilium* mitti iudices dicebantur. Ipsi autem iudices dicuntur ire in *consilium*. Catil.

1, 1, publici *consilii* particeps dicitur, qui interest deliberationibus *senatus*. Verr. 1, 11; Cluent. 20. † publicum *consilium* est etiam decretum *senatus*. Verr. 11, 5, nulla alia civitas publico *consilio* laudat. † callidum inventum. Nat. D. 111, 6, *consilium* imperatorium. Gr. *επιτηρημα* † prudentia, ea facultas animi, cui prudentia, inest. Muren. 12, mulieres propter infirmitatem *consilii*.

*Consimilis**, Or. 1, 33; Phil. 11, 2.

Consistere. Tusc. 11, 16, sanguis *consistit*. † desinere. Or. 1, 1, ambitio *consistit*. † Tusc. 1, 23, omnis natura *consistat* oportet. ad Div. 11, 26, *διαπρῶτα* cepit *consistere*. † de iis, qui sibi obvii facti *colloquuntur*. Act. 1, in Verr. 7, cum hoc *consistit*, hunc amplectatur, jubet sine cura esse. † immorari. Verr. 1, 38, in uno nomine *consistam*. Partit. 35, *consistit* in singulis. † Rosc. Am. 52, non modo nulla culpa, sed ne suspicio quaedam potuit *consistere*. Cluent. 29, similis in aliis nonnullis suspicio *consistebat*. † non *consistere* dicuntur, qui ita sunt perturbati, ut, quod velint, facere non possint. Verr. 1, 3, *consistere* animum non sinunt. Phil. 11, 28, *consistere* mente non posse. Dom. 54, ut neque mens, neque lingua *consisteret*. Cluent. 39, non posse *consistere* in dicendo, sc. quia acclamationibus impeditur. Contrarium est in his: Or. 9, qui in forensibus causis praeclare possit *consistere*, i. e. bene eas agere. Quint. 24, diffidebam, me animo satis certo et confirmato in hac causa posse *consistere*. Sumtum e re gladiatoria docet Burmanno. ad Quintil. Decl. 6, 9. † dicitur et pro tutum esse. Quint. 30, miserum atque infelicem tandem posse *consistere*. † verbum in re talaria. Div. 11, 21, Venerium casu jaci posse, quatuor talis jactis, quadringentia centum Venerios non posse *consistere*. vid. *Venerius*. † Partit. 29, *consistere* dicitur orator, quum constituit, quomodo causam tractare velit, utrum negare factum, an defendere; unde et status dicitur.

Index Cicer.

**Consilio*, de Senect. 15; *consitura*, de Rep. 1, 17, i. q. satio.

*Consitura**, de Div. 1, 49.

*Consitus**, de Sen. 17.

*Consobrinus**, natus ex duobus fratribus vel duabus sororibus, Off. 1, 17.

*Consociatio**, Off. 1, 41; ibid. 44.

*Consociatus**, Phil. 14, 5; Par. 11, 2; Fin. 111, 20.

Consociare. in Sen. p. R. 7, ausus es cum A. Gabinio *consociare* consilia pe-
stis meae.

*Consolabilis**, ad Div. 14, 3, vix *consolabilis* dolor.

Consolari. ad Div. 14, 8, *consolari* dolorem alicujus. ibid. 11, 4, *consolari* de re aliqua.

*Consolatio**, de Sen. 11; Tusc. 111, 32; Off. 1, 14.

*Consolator**, ad Div. 11, 4.

*Consolatorius**, Att. 1111, 20.

Consolidatus. ad Div. 1, 20, rationes *consolidatae*, sunt in quibus accepta et expensa consentiunt, quae quadrant, ut alio loco Cicero dicit, liquidae sunt, ut docet Ascon. ad Verr. 1.

Consonus, consentaneus, aptus. Att. 14, 16, *consonum* patari.

*Conspicio**, Tusc. 1, 38; somno *conspiciri* sempiterno, ibid. 1, 49.

Consors. Flacc. 15, *consortes* mendicitatis. Mil. 37, *consors* temporum meorum.

Consortio, societas. Off. 111, 6, tollitur omnis humana *consortio*.

*Conspicuum**, de oculis, Tusc. 1, 50; de animo, Fin. 1, 31; ad Div. 11, 5; Phil. 11, 4; Or. 111, 40.

*Conspargo**, Planc. 41; Acad. 1, 2; Or. 111, 25.

*Conspicio**, Mur. 41; Catil. 111, 8; Cornel. fragm.

Conspirare. Ligar. 12, consensus *conspirans*. Cf. ad Div. 1, 12.

Conspiratio, consensus. Catil. 14, 10, *conspiratio* honorum.

*Conspensor**, qui una cum alio spondet, Att. 111, 17; ad Div. 11, 19.

*Consputo**, Q. Fr. 11, 3; Clodiani nostros *consputant*.

Constans, Rosc. Am. 14, opponitur

amenti, cujus sc. mens non potest sibi constare. Off. 1, 40, oratio *constans*, est hominis sani et recte loquentis. † *Constantes* qui dicantur, vid. in *constantia*.

Constantes. Or. 58, oratio æqualiter et *constanter* ingrediens, de oratione numerosa. Tusc. v, 8, non *constanter* dicuntur, i. e. sibi repugnant, non consentanea sunt. Cf. Acad. 11, 3; Fin. v, 27. † cum dativo. Tusc. v, 9, quam sibi *constanter* dicant, v. *constantia*.

Constantia. Planc. 16, *constantia* tua dignum, i. e. si id fecisses, tum tibi constares in hac re, et id erat sapiente homine dignum. † Consensus, convenientia. Off. 1, 7, dicatorum factorumque *constantia*. Her. 11, 6, testimoniorum *constantia*. † *Constantia* philosophorum, Tusc. v, 10, est, quum nihil decernit, quod alteri decreto suo non consentiat, quum omnia inter se sunt apta et connexa. † *Constantia*, quum virtus est, in eo inest, ut idem semper sequare, iisdem consiliis utare, semper idem eodemque modo agas, sed in rebus honestis et bonis. Sed quia id non faciunt, aut facere possunt, nisi in quibus est vera virtus, propterea subiude *constantia* pro virtute dicitur, ut levitas pro vitio : exempla frequenter occurrunt. † Pluralis *constantia* est. Tusc. 1v, 6.

Constare. ad Div. vii, 1, *constitit* mihi fructus otii mei : cepi fructum. Simile est illud Brut. 97, cernimus, vix singulis ætatibus binos oratores *constitisse*, fuisse. † pro exstare. Or. 11, 22, quorum scripta *constant*. Sed, opinor, simul intelligenda certa *ῥησίστης* scriptorum, ut Verr. 11, 77, sic ut litteræ *constarent* integræ. † Cluent. 38, suis iudiciis *constare*, i. e. non recedere a superiori iudicio, et diversum iudicare. ad Div. 1, 9, in sententia *constare*.

*Consternere**, de Div. 1, 32; Sext. 39.

*Constipare**, Rull. 11, 29.

Constituere. Verr. 1, 1, *constituere* accusationem, dicitur actor, quam ea

comparat, quæ ad accusationem sunt necessaria. Part. 9, fidem *constituere*, est facere, ut fides habeatur, ut fide digni videamur. Muren. 5, ex Asia laus familiæ *constituta* est, i. e. comparata. Verr. v, 24, post *constitutum* imperium, i. e. postquam imperium nacti sumus. Rabir. perd. 2; Or. 1, 9, *constituere* reipubl. dicuntur, qui legibus, aliisque rationibus, malis reipubl. ingravescibus medentur. Agr. 11, 5, a Gracchis video multas esse reip. partes *constitutas*; multas leges esse, ut iudiciarias, frumentarias latas, reipubl. salutares. Marcell. 8, *constituenda* iudicia, i. e. restituenda. Att. 1v, 1, *constituere* reliquias suas. v. *constitutus*, 11, 4. Agr. 11, 5, Gracchos plebem in agris publicis *constituuisse*. v. *collocare*. † *constituere* dicuntur, qui de re aliqua paciscuntur, inter quos de re aliqua convenit. Att. 1, 7, Cincio HS viginti millia ex Cicerone curaturum. Vide plura et Cicerone exemplar collecta a Gronov. Obs. 1, 1, p. 14, 15.

Constitutio, in rhetoricis quid sit? Inv. 1, 8. † de reipublicæ genere ex tribus optimis æquato et temperato, de Rep. 1, 45, hæc *constitutio* primum habet æqualitatem quamdam magnam, etc.

Constitutus, comparatus. Tusc. 11, 4, ita animo *constitutus*. † *constitutum* dicitur, quidquid jam eo pervenit et reductum est, quo debuit, ut, quale sit, cognosci possit. Rosc. Am. 6, *constituta* victoria. Or. 11, 10, res *constituta* et definita. Rosc. Com. 11, lite contestata, iudicio damni injuria (dati) *constituito*. † Verr. 1v, 61, *constitutum* crimen ex periculi tui tempore, i. e. fictum et compositum. † *constituta* dicuntur, quæ in bonum statum pervenire. vid. *constituere*. Rabir. Post. 1, bene *constituta* fortunæ. Sext. 45, bene de rebus domesticis *constituti*. ib. 65, bene natura *constituti* viri, sunt naturali honesti amore imbuti. de Am. 13, animi bene *constituti* est, lætari bonis rebus, dolere contrariis. Off. 11, 11, respublica *constituta*. Tusc. 11, 6, cor-

pus bene *constitutum*. Att. xi, 3, rebus *constitutis*, i. e. bello civili finito, et rebus ad meliorem statum reductis. † *Constituta* dicuntur, de quibus inter duos pluresve convenit. ad Div. vii, 4, si quid *constitutum* habes cum podagra, fac in alium diem differas. Cœl. 25, *constitutum* factum cum servis. Cæcin. 12, ad *constitutum*, int. diem. Att. xii, 1, ad *constitutum*, int. locum. Cœl. 8, congressu et *constituto* cœpisse de tantis injuriis experiri. v. *congressus*. Sic Top. 12, locus, *constitutum*, convivium. De hac significatione vid. plura ap. Gronov. Obs. 1, 1, p. 14, 89.

Constratus. Verr. v, 34, navis *constrata*. v. *apertas*.

*Constrictus**, vinculus, Phil. vii, 8; Or. 1, 52; Catil. 1, 1; constricta conjuratio, sic Balb. 5; Brut. 8.

*Constringo**, vincio, Pis. 21, 46; Tusc. 11, 21; Or. 1, 42.

*Constructio**, compositio, Acad. 11, 27; Or. 1, 5; Brut. 78; Or. 44.

Construere. Agr. 1, 5, pecuniam *construere* et concœrvare. Add. de Sen. 20; Nat. D. 11, 52; Phil. 11, 32.

*Constuprari**. Att. 1, 13, 15, emptum constupratumque iudicium.

*Consuasor**. Cluent. 5.

*Consuescere**. de Am. 17. Her. 1, 1; Verr. v, 12.

*Consuetudo**. Or. 10; ad Div. 11, 9; Tusc. v, 26.

Consulere. Verr. 1, 42, qui *consulabantur*, sunt Jcti, ut in or. pro Murena. † cum præpos. de Sull. 22, de salute suorum *consulat*, i. e. s. salutis; Leg. 1, 4; Q. Fr. 1, 1; ad Div. 17, 9.

Consultatio, in rhetoricis est quæstio infinita, locus communis, quæ et *θίσις* dicitur, Partit. 4, 18, 20. Her. 111, 2; Att. viii, 4; Or. 11, 33, 111, 28.

*Consultare**, deliberare Off. 1, 3; ibid. 111, 3.

*Consulto**, e consilio, Off. 1, 8; Nat. D. 1, 31.

Consultor. Mur. 10, Jcti est cavere, ne *consultores* sui capiantur.

*Consultrix**, Nat. D. 11, 22; natura *consultrix* et provida.

*Consultum**, decretum, Leg. 1, 23; Phil. xiv, 13.

*Consultus**, deliberatus, Att. 11, 16; Fin. 11, 32; peritus, Cæcin. 17; Brut. 40; Phil. ix, 5.

Consumo. Fin. v, 19, Aristoxeni ingenium *consumum* in musicis. Att. xvi, 2, manus suas in plaudendo *consumere*. Add. Nat. D. 1, 36; Off. 11, 5; Nat. D. 11, 60. † Extinctus, Planc. 37; Marc. 4; Rull. 1, 5; Or. 111, 26; ad Div. xiv, 27; Att. viii, 11; Phil. xiii, 11; ad Div. vi, 13; Phil. v, 18; Sext. 13; Her. 1, 2; Ibid. 111, 2.

Consumtor. N. D. 11, 15, *consumtor* omnium de igne.

*Consumptio**, Her. 17, 22; Univ. 4.

*Consurgere**, surgere, Verr. 17, 62; de Sen. 18; Q. Fr. 111, 2.

*Consurrectio**, Ar. Resp. 1.

*Contabesco**, Tusc. 111, 31; confectus luctu contabuit, Her. 17, 15; scelere vestro contabuiſtis.

Contagio, contactus. Nat. D. 11, 55, *contagions* pulmonum calescit spiritus. † influxus, vis cujusque rei in alteram. Div. 1, 30, quum animus somno sevocatus est a *contagions* corporis. ibid. 11, 43, quæ potest *contagio* ex infinito pæne intervallo ad terram pertinere? Tusc. 1, 30, quibus fuit minima cum corporibus *contagio*. Fat. 3, 4, *contagio* naturæ, opponitur casui fortuito, et fato absoluto causis et cæco. † vitium quod contactu in alios transfunditur, s. communicatio vitii. Off. 11, 23, *contagiones* malorum. Cluent. 6, 8, *contagionem* ad aspectu fugere. † conjunctio, societas. Verr. v, 71, ad quos conscientias *contagio* pertinebit. Sull. 2, *contagio* sceleris quædam i. e. societas et communio.

*Contaminare**, inquinare, Cat. 1, 12; Off. 111, 7; Tusc. 1, 30; Dom. 41; Sull. 16; Her. 11, 3.

*Contaminatus**, Ar. Resp. 13; Prov. Cons. 6; Phil. xii, 7; Pis. 9; Cæcil. 21.

*Contego**, Sext. 38; Off. 1, 53; Prov. Cons. 4.

Contemnendus. Verr. 11, 27, Siculi non *contemnendi* sunt, fortes, honesti.

Contemnere, eleganter *contemnere* aliquid dicuntur, qui satis ab eo se tutos putant, neque metuunt ullo modo. Mil. 16, qui ita judicia pœnãque *contemserat*, ut, etc. Catil. 11, 3, exercitum illum..... magnopere *contemno*. Eodem modo Virgil. Georg. 11, 265, arborem dicit *contemnere* ventos, quum ita adolevit, ut satis robusta sit ad resistendum vento; sic interpretatur etiam Bentleius illud Horatii in Epod. 4, Othone *contemto*; ubi vide ipsum. Sic Græci *καταγλῆν*, ut Lucian. Toxar. 2.

*Contemplari**, intueri, Nat. D. 1, 20; Ibid. 11, 22; ib. 11, 38. Meditari, Off. 1, 43; Deiot. 14; Or. 1, 33.

*Contemplatio**, intuitio, admiratio, de Div. 1, 42; Acad. 11, 41; Nat. D. 1, 19.

*Contemplator**, Tusc. 1, 22.

*Contemptio**, Tusc. 1, 40; Phil. 111, 6.

*Contemptus**, Rull. 11, 34; Sext. 16; Planc. 5; Fin. 11, 28.

Contendere. Verr. 11, 21, *contendere* omnia; de accusatore, qui nihil præmittit, quod in reum dici potest. Rosc. Am. 34, quæ res eum nocte una tantum itineris *contendere* voegit? † Verr. 111, 42, quoad fieri aliquo modo posset, *contenderunt*: de licitantibus. † petere, Verr. 11, 53, magistratus ille summa ambitione *contenditur*.

Contento, cum summa contentione vocis, aut virium. † Tusc. 11, 24, *contento* dicere. v. 34, *contentius* ambulare.

Contentio, comparatio. Off. 1, 17, si *contentio* fiat. Partit. 2, rerum *contentiones*, quid majus, quid par, quid minus sit, etc. † Or. 11, 5, *contentio* animi. vehemens conatus, Or. 11, 6; Arch. 6; Nat. D. 111, 39. † Pugna, Off. 1, 26; Or. 111, 61; ad Div. 11, 12.

*Contentus** (a *contendo*), Fin. 11, 27; Tusc. 11, 24; Or. 17; Mur. 15; Sext. 6.

Contentus, qui in aliqua re acquiescit, nihil ulterius postulat. Cluent. 42, animadversionibus censoriis non ita

contenta fuit civitas nostra, ut rebus iudicatis.

Conterere, refutare. Tusc. v. 30, *conterere* atque contemnere, facile, est reliqua bona ex collatione. Prov. Cons. 15; ad Div. 1, 9; Leg. 1, 20; Fin. v, 20; Or. 1, 58; Att. 11, 4.

*Conterreo**, Or. 1, 49.

Contestari, proprie est testem aliquem in re aliqua facere hac formula: testis esto. Unde litem *contestari* ad Att. xvi, 15; Rosc. Com. 11, est, quum adversarius uterque, qui controversiam ad prætorem detulerat, iudicio disceptandam, causa exposita, breviter et narrata prætori, dicebat præsentibus: testes estote. v. Macrob. Saturn. 111, 9; Festus in h. v. Menardus ad Cic. pro Rosc. Com. 11.

Contestatio, fragm. orat. 1 pro Cornelio, i. e. supplicatio, obtestatio.

Contexere ad Div. x, 13, *contexere*, extrema cum primis, h. e. efficere, ut extrema similia sint, respondeant primis.

Contexto. Fat. 14, omnia *contexto* fiunt, h. e. naturali connexionem et implicationem causarum et effectuum.

Contextus. Part. 23, totus *contextus* orationis, pro tota oratione. Fin. v, 28, mirabilis apud eos est *contextus* rerum; de philosophis, in quorum philosophia constantia reperitur, quum omnia inter se consentiant, inter se apta sunt.

Contextus adj. Tusc. v, 33, *contexto* voluptates, pro perpetuis, quarum alia aliam continenter excipit.

*Conticere**, et *conticescere*, vid. Cat. 111, 5; Red. in Sen. 7. Pis. 11, Phil. xiv, 12; Off. 1, 1; Mur. 10.

Continens, quod rem *continet*. v. *continens*. Partit. 29, ea quæ sic referuntur, *continentia* causarum vocentur, etc. † Fin. 11, 19, *continens* genus est idem, non interrupta serie, avus, filius, nepos. † hoc fere sensu, de Rep. 11, 3, terra *continens*. † *continentia* verba, Part. 15, quæ per conjunctiones junguntur. † Inv. 11, 12, *continentia* cum ipso negotio.

*Continenter**, perpetuo, vid. Nat. D. 1, 39; Acad. 1, 8. continuato, Cl. Or. 59; Her. III, 12; Temperanter, Off. 1, 31.

Continentia, abstinencia, Inv. II, 54; Off. II, 24.

Continers. *Continers* aliquid dicitur, quod est in eo summum et præcipuum, plurimum valet, in quo rei summa est. Brut. 29, rem *continet*. Partit. 29, defensionis rationes *continent* causas. Fin. IV, 6, quod *continet* philosophiam. † *Contineri* est etiam, pendere ex re aliqua, conservari ab aliquo. Dom. 37, meus reditus vestro iudicio *continetur*. Marc. 9, vita corpore et spiritu *continetur*. Off. II, 24, nulla res vehementius remp. *continet*, quam fides. † *Contineri* est porro, versari in re aliqua. Verr. III, 1, hac cura *continebatur*. † reprimere, coercere. Ar. Resp. 1, furem exultantemque *continui*. † abstinere. Or. II, 20, sin plane abhorrebit, et erit absurdus, ut se *contineat*, aut ad aliud studium transferat. † reticere, custodire, ne proferatur. Or. II, 55, *continers* dicta. Or. I, 47, ut ea, quæ *continet*, neque adhuc protulit.... explicet nobis, et illa dicendi mysteria enuntiet. Att. XIII, 21, tu tamen commode feceris, si reliquos (int. libros) *continueris*. † ad Div. VII, 19, exercitatione consequere: in qua te nos *continebimus*. Brut. 97, *contine* te in tuis perennibus studiis. † *Contineri* denique dicuntur, quæ firma sunt, non rumpuntur. Nat. D. II, 57, de membranis oculorum: deinde firmas, ut *contineantur*.

Contingere, de re mala, Off. II, 14, ad Div. XI, 16, a Gabinio cons. relegatus est, quod ante id tempus civi R. *contigit* nemini. Cf. Catil. I, 7; Tusc. V, 6. Nam alias dicitur de re læta et bona.

*Contingere**, tangere, Nat. D. II, 47; Tusc. I, 19.

Continuare. Agr. III, 4, *continuare* agros, est, quum multi fundi coemuntur, ut per longum spatium nullus alienus nostris interjectus sit. *Conti-*

nuari verba dicuntur, quum verba phrasi junguntur, vel periodi struuntur. Or. III, 37.

Continuatio. Or. III, 13, *continuatio* verborum, est periodus. Nat. D. I, 20, *continuatio* causarum, qui hodie *novus* dicitur. Div. II, 69, *continuatio* naturæ, est *εμπάθεια*. Nat. D. I, 4, est enim admirabilis *continuatio* seriesque rerum, etc.

*Continuatus**, conjunctus, Acad. I, 7; Nat. D. II, 45; Or. III, 37; Nat. D. III, 11, de serie perpetua, Vat. 9; Flacc. II; Tusc. I, 10.

Continuo. Rosc. Am. 33, non *continuo*, si me in gregem sigariorum contuli, sum sigarius. Cf. Or. II, 48.

*Continuus**, continuatus, Flacc. 22; Act. I, in Verr. 13; Verr. V, 36; ad Div. IX, 35; Or. 27.

Contorquere dicitur proprie de eo motu hastæ, aut cujuscumque jaculi, quo ei majorem vim atque impetum addimus, ut rotatione gladio. Atque is motus eaque agitatio fit, pro ratione jaculorum, aut manu, aut machina aliqua, quæ hinc tormentum dicitur. Exempla crebra sunt apud poetas, Hinc fit, ut, quidquid celerius movetur et fertur, quidquid vehementius propter brevitate[m] aut celeritate[m] pronuntiationis ferit, quæ acutiores sunt brevioresque conclusiones, quibus pæne resisti, quamvis falsis, tamen non potest, id omne *contorqueri*, *contortum* dicatur. Exempla ex præcipuis generibus hæc sunt: Nat. D. I, 10, globus dicitur magna celeritate *contorqueri*. Or. II, 17, qui (sc. homo, vel animus) tanquam machinatione aliqua, tum ad severitatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, etc. est *contorquendus*. Orat. 70 extr. Demosthenis non tam vibrarent fulmina illa, nisi numeris *contorta* ferrentur. Tusc. III, 26, de Æschipe Demosthenem accusante: quæ sententias colligit? quæ verba *contorquet*? ut licere quidvis rhetori intelligas. Div. II, 51, deinde *contorqueat*, et ita concludunt: Non igitur, etc. Cf. *contortus*, *contorte*.

Contortis. ad Her. 1, 9; Invent. 1, 20, inter præcepta narrandi est: ne quid perturbate, ne quid *contortis* dicatur, h. e. obscure. Sic Or. 1, 58, res *contortæ* et difficiles. Est autem de eo genere obscuritatis, quod ex nimia brevitate oritur, quod oratio nimis brevis citius quam intelligi potest, prætervehitur. Tusc. III, 10, commemoratis brevibus et aptis inter se conclusionibus stoicorum: hæc concluduntur *contortius* a stoicis.

Contortio dexteræ, Her. IV, 19, est vis et nisus jaculandi. Fat. 8, *contortiones* orationis, de conclusionibus difficilioribus et fallacibus Chrysippi.

Contortulus. Tusc. II, 18, *contortulus* conclusiones.

Contortus. Or. 1, 58, res *contortæ* et difficiles. Tusc. V, 27, *contortæ* conclusiones. Acad. II, 24, *contorta* et aculeata sophismata. Cf. in *contorquere*, et *contorta*.

Contra. Agr. II, 35, petere *contra*, dicitur de competitoribus. Muren. 4, quem *contra* veneris, h. e. quem in iudicio aliquo oppugnaveris. v. Manut. ad h. l. Cluent. 48, si quis *contra* dicere vellet, i. e. accusare.

Contractio, brevis. Att. V, 4, meam in eo parcimoniam *contractio* paginæ indicat. Partit. 6, *contractio* orationis fit obscurum. † *contractio* quum de animo dicitur, est πᾶθος triste, aut ejus effectus. Tusc. IV, 31, eodem vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore *contractio*. ibid. I, 37, quod in hoc inest omnis animi *contractio*, ex metu mortis.

Contractiuncula. Tusc. III, 34, morsus tamen et *contractiuncula* quædam animi relinquuntur.

Contractus, parvus, infirmus, deminutus. Cæl. 31, quæ studia in his jam ætatibus nostris *contractiora* esse debent. ad Div. VII, 31, propter res tuas ita contractas, ut nec caput, nec pedes. † brevis Brut. 31, *contractior* oratio. † susceptus, initus, de negotiis, in primis pecuniariis. Att. VII, 7, quid sit optimum, male *contractis* rebus, plane

video. Sull. 20, ratione magna (sc. pecuniaria) *contracta* cum Mauritanie rege. Off. 1, 5, rerum *contractarum* fides. Rabir. Post. 9, hoc semel suscepto atque *contracto*. † Leg. II, 22, quæque in porca *contracta* jura sint. Porca *contracta* esse dicitur, quum aliquid committitur, quod porca immolanda expiandum est, quæ præcidanea dicitur. Davisius laudat Gell. IV, 6, ad q. I. v. intt. Nam *contrahi* dicuntur, quæ nobis culpa nostra et peccato accidunt, et perpetienda sunt. v. et ad Div. X, 18, non suis *contractis*, i. e. peccatis.

Contrahere, de iis, qui societatem in negotio aliquo pecuniario ineunt. Quint. II, qui quum *contractisset* (sc. societatem). Tusc. V, 36, qui nihil cum populo *contrahunt*, i. e. nihil agunt, non petunt, sc. honores. † Quint. 2, res quemadmodum gesta et *contracta* sit, videte. v. in *contractus*, n. 3. † *Contrahi* verba dicuntur, quum in pronuntiando ultima vocalis litera alterius verbi eliditur, propterea, quod sequens verbum a vocali incipit. Or. 45. † continere, opponitur ræ dissipare. De Am. 7, quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, ea *contrahere* amicitiam, dissipare discordiam. † deminuere, frangere. Divin. II, 58, *contrahi* autem animum Zeno, et quasi labi putat atque concidere, et id ipsum esse dormire. Q. fr. 1, te rogo, ne *contrahas* aut demittas animum. Offic. 1, 29, appetitus *contrahendos* sedandosque.

Contrarius. Or. 1, 31, *contrarius* scriptum, est in quo repugnantia sunt; at Part. 31, est aliud de eadem re scriptum. Or. II, 65 verba relata *contrarie*, est genus ridiculi, quum ei, qui nos lacescit, eodem modo respondetur. Exemplum vid. l. c.

Contrarius. Inv. 1, 28, *contrarium*, quid sit? Tusc. II, 3, in *contrarias* partes disserere, est in utramque partem. Part. 31, *contraria* scripta. vid. in *contrarie*.

Contractare. Tusc. III, 15, mente *contractare* voluptates. Orat. III, 6, oppressi sumus opinionibus.... leviter crudito-

rum hominum, qui, quæ complecti tota nequeunt, hæc facilius divulsa, et quasi discerpta contractant.

*Contractatio**, Nat. D. 1, 27.

*Contremiscere**, Or. 1, 26; totis artibus contremiscere. † fides virtus que contremuit, Sext. 31.

Contribuere. Att. xiv, 39, questores urbis ad eam rem pecuniam dare *contribuere*, solvere jubeant.

*Contristare**, ad Div. viii, 9.

Contritum. Or. 1, 31, præcepta communia et *contrita*. Cf. ad Att. xii, 27.

*Controversia**, disceptatio, Rosc. A. 31; ad Div. xiiii, 69; Phil. ix, 5. Disputatio philosophica, Brut. 18; Or. 1, 11; Off. iii, 2.

*Controversari**, in fragm. Protag. ap. Priscian. viii.

*Controversus**, Mur. 26; de Div. ii, 50; Leg. 1, 20.

*Contrucidare**, mactare, Sext. 37. Rempublicam pessumdare, Sext. 10.

*Contrudere**, compellere, Cæcl. 26; Verr. v, 27.

Contubernalis. Ligar. 7, domi una eruditi, *contubernales* militiæ sunt, qui simul stipendia faciunt, et in castris in eodem tentorio sub eodem decano degunt. v. Veget. ii, 13. Cf. Planc. 11; Sull. 15. † Imperatorum autem *contubernales*, sunt adolescentes nobiles, qui in cohorte prætoriam militant, ut, quoniam ea est circa imperatorem, sub ejus oculis sint, cum eo esse, ab eo erudiri in re militari possint, ejus consiliis intersint. v. Cæcl. 30. † ab his duobus generibus aliæ dicendi rationes ductæ. Sic Brut. 27, L. Gellius Carbonis *contubernalis* in consulatu, dicitur, quia eum sectatus est in consulatu, more adolescentum, qui se ad insignem aliquem virum applicabant, ut ab eo discerent, ejus consiliis de re publica interessent. Cf. Sull. 12. Att. xiiii, 28, *contubernalis* Quirini dicitur Cæsar, quem, xii, 45, *συνταξος* ejus vocat (v. Ind. Gr. iii *συνταξος*), cui, ut Romulo, divini honores tribuebantur. Flacc. 17, *contu-*

bernalis Lælii vocat, quos paullo post hospites dicit, etc.

Contubernium, Planc. 11. v. *contubernalis*, n. 2, et intt. ad Sueton. Cæs. 2; Vespas. 3. † de vita impudica maris et femine extra conjugium. Verr. v, 40, ubi illud *contubernium* muliebris militiæ in illo delicatissimo littore?

*Contuari**, Nat. D. iii, 5, duobus oculis contuari; Or. iii, 59. Considerare, Dom. 57, Tusc. iii, 35.

*Contuitus**, Sext. 55.

Contumacia. Tusc. 1, 30, *contumacis* libera, de Socrate.

*Contumaciter**, Q. Fr. 1, 1; Att. vi, 1.

*Contumax**, Her. iv, 40.

Contumelia, convicium. Sull. 7, *contumeliam* jacere. † stuprum. Arqsp. R. 20, *contumelias* piratarum passus est.

*Contumeliose**, Vat. 12, *contumeliosæ* maledicere.

*Contumeliosus**, ad Div. v, 2; Q. Fr. 1, 2; Cæcl. 13.

Contundo, vi frango. Att. xii, 44, *contudi* animum, et fortasse vioi.

Conturbare, decoquere, res alienum contrahere. Planc. 28, fac me multis debere, et in his Plancio. Utrum igitur me *conturbare* oportet (int. rationes)? Q. fr. 11, 12, nihil esse, quod posthac arcæ nostræ fiducia *conturbaret*. Cf. ad Att. iv, 7.

Conturbatio. Top. 12, titubatio, et si quæ alia signa *conturbationis* et *conscientiæ*.

Conturbatus. Tusc. iii, 7, *conturbatus* oculus, i. e. morbo affectus.

*Conus**, Nat. D. ii, 18.

*Convalescere**, sanari, Fat. 12; Tusc. iii, 3; meliorem ad statum redire, Sull. 27; Att. vii, 3; Mil. 9.

*Convallis**, Rull. ii, 35.

Convectore. Att. x, 17, navi ejus, et ipso *convectore* m. usurum puto.

*Convehere**, arma convehere, Mil. 27.

Convellere, refutare. Or. ii, 51, ne *convellere* adoriamur ea, quæ non possint commoveri. † eripere. Att. v, 20, ut, quod tuo meoque beneficio puer

habet, ne qua ratione *convellatur*.

*Convenæ**, externi aut ignoti, Or. 1, 9; Tusc. v, 20.

Conveniens, amicus, concors. Off. 1, 17, bene *convenientes* propinquus. Cf. Rosc. Am. 34. Item *consentiens*. Divin. 11, 39, inter augures *conveniens* et *conjuncta constantia*.

Convenienter. Tusc. v, 9, *convenienter* dicere aliquid; de philosophis est, quum, quod dicunt, non repugnat aliis placitis ipsorum v. *constanter*.

Convenientia naturæ, N. D. 111, 11, est *συμπάθεια*. Cf. Div. 11, 15, 60. † Fin. 111, 6, quod *εὐλογητόν* stoici, nos appellemus *convenientiam*, si placet. † Consensus, constantia. Nat. D. 11, 21, hanc in stellis constantiam, hanc tantam tam variis cursibus in omni æternitate *convenientiam* temporum. De Am. 27, in amicitia est *convenientia* rerum in ea stabilitas, in ea constantia.

Convenire. in aliquem *convenire* dicitur, quod ad eum pertinet, in eum cadit, ei aptum est. Rosc. Am. 23, suspicio *convenit* in aliquem. Sull. 7, contumelia ad maximam partem civium *convenit*. Fin. 111, 14, si oothurni laus esset, ad pedem apte *convenire*. † constare, consentire. Tusc. v, 11, quam sibi *conveniat*. v. *convenienter*. Fin. 111, 22, posterius priori non *convenit*. † res *convenit*, quum componitur pacificatione, etc. Att. 12, 6, dumque rem *conventuram* putamus. Phil. 1111, 1, si *convenisset*, sc. pax inter Sullam et Scipionem. Leg. 1, 20, si nollet ætatem in litibus contere, posse rem *convenire*. v. Gron. Sestert. p. 213. † in manum *convenire*, Top. 3, dicuntur uxores, quibuscum aut usu, aut coemtionem matrimonium contrahitur. v. intt. ad l. c. Flacc. 34, locus classicus. † Verr. 11, 15, adversarii postulant, ut in eam rem iudices dentur ex his civitatibus, quæ in id forum *convenirent*: quod scil. eo *conveniabant*, quum *conventus* prætor ageret, quibus aliquid controversiæ esset. v. *conventus*. † Cluent. 43, nisi qui inter adver-

sarios *convenisset*, i. de quo *convenisset*; Eodem modo dicitur illud, quod supra attulimus: res *convenit*, etc. † Rarior constructio est, Nat. D. 11, 29, nec hoc in te uno *convenit*, pro in te unum. Sic et Sueton. Aug. 25; sed locus uterque est suspectus.

*Conventiculum**, Sext. 42; Dom. 28.

Conventitium, de Rep. 111, 27, utrobique autem *conventitium* accipiebant; nempe τὸ ἐκκλησιαστικόν, quod apud Græcos iis numerabatur, qui ad comitia *conveniant*.

Conventum. Cæcin. 18, pacti et *conventi* formula.

Conventus, corona auditorum in iudiciis, Brut. 62; Sext. 56, ubi vid. Manut. † pactum. Att. v1, 3, ex pacto et *conventu* ab aliquo discedere. Cæcin. 8, ex *conventu*, etc. † 1, Dies, quo magistratus provincialis in civitate aliqua jus dicit, quæstionesque causarum capitalium exercet. Gr. ἀγραιοῦ. De hoc *conventu* vid. etiam Theophil. Instit. §. 4, qui et e quibus causis manumittere non possit; et ibi Fabrott. Hinc Verr. v, 11, *conventus* agere. 14, 48, *conventus* iudicare, etc. Cf. ad Div. 111, 8; Vat. 5, etc. Ducta est ratio inde, quod homines quum ii, qui aliquid controversiæ habent, tum alii, audiendi causa, his diebus in foro *convenire* solent. v. *convenire*. Unde et ipsam coronam auditorum iudicalem *conventum* dici vidimus. 2. Ab his *conventibus* ipsæ urbes, in quibus agebantur, etiam *conventus* dicuntur. Verr. 11, 20, res ab omni *conventu* cognita, celeriter domum nuntiatur. Sermo est de urbe Syracusana. Lig. 8, *conventus* firmi atque magni. 3. in primis autem *conventus* dicuntur cives romani, qui in ejusmodi urbe negotiandi causa domicilium sibi constituerunt. Verr. 11, 13, ex civium R. *conventu*. ibid. v, 56, is est *conventus* Syracusis civium Rom. Cf. v, 5; 11, 13, etc. vid. Gronov. Obs. 111, 22.

Conversio, commutatio in deterius. Dom. 18, *conversio* status. Flacc. 38,

conversio rerum et perturbatio. † Periodi etiam dicuntur *conversiones* orationis aut verborum. Or. III, 48, 49. Ita autem dicuntur, quia *convertenda* oratione efficiuntur. v. *conversus*.

Conversus, perturbatus. Flacc. 38, respubl. *conversa*. † Partit. 7, reliquum est, ut dicas, de *conversa* oratione atque mutata. Quid sit *convertere* orationem, ibidem docetur.

Convertere. Brut. 38, sed hoc vitium haic uni in bonum *convertabat*. De hoc usu verbi *vertere* et *convertere*. v. Cort. ad Sall. Catil. 6; Jugurth. 85, 9. † Off. III, 19, digitorum percussione hereditates omnium ad se *convertere*. ubi v. interpr. Verr. III, 76, pecuniam publicam domum suam *convertere*, pro *avertere*. Add. Off. II, 10; Tusc. III, 14; Verr. III, 76; Nat. D. II, 27; Att. XIII, 21; Brut. 38.

Convestire. Q. fr. III, 1, topiarium laudavi, ita omnia *convestivi* hedera. Dom. 38, *convestita* est domus duobus lucis.

*Conviciator**, Mur. 6.

Convicium, clamor. ad Div. I, 5, *convicio* jactatus est, sc. acclamantium. Arch. 6, aures *convicio* defessæ. Verr. V, 11, *convivia* cum maximo clamore atque *convicio*. † *Convicium* aurium, eleganter dicitur, quum aures aliquid, tanquam minus suave, repudiant, nec ferre possunt, et nobis tanquam injucunditatem exprobrant. Sic Orat. 48. † querela vehementior. Div. XVI, 26, verberavi te cogitationis tacito duntaxat *convicio*. ibid. XII, 25.

*Convictio**, conversatio una viventium, ad Div. XVI, 21.

Convictus, victus, oppressus. Fin. III, 1, voluptatem concessuram arbitrator, *convictam* superiore libro, dignitati. Flacc. 17, reprehensus, *convictus* fractusque. ibid. 32, bona *convicta*. Leg. I, 13, fracta et *convicta* secta. Catil. II, 6, *convictus* conscientia. Cluent. 3, causa prope *convicta* atque damnata est. † Dom. 57, *convicta* et commissa est devotio, dicitur, ut illud alterum : damnum voti. Quir. p. R. I,

ejus devotionis me esse *convictum*, etc. † Sull. 30, *convinci* in re aliqua. Sic et Tacit. A. xv, 44.

*Convictus**, convictio, Off. III, 5.

Convincere, pro vincere. Phil. II, 4, *convincere* aliquem chirographo. Verr. III, 72, *convincere* adversarium. † refutare. Tusc. I, 6, quid est negotium pictorum portenta *convincere*? Cf. *convictus*. † *convinci* dicuntur, quorum crimina ita manifesta sunt testibus, etc. facta, ut negari non possint. De Am. 17, maleficii *convinci*. † docere, docendo vincere et obtinere. Parad. 5, 3 extr. ratio et veritas ipsa *convincit*. Nat. D. III, 17, sed ut, stoicos nihil de Diis explicare, *convinceret*.

Convinctus exhibetur in libris quibusdam, Cluent. 5, scelere *convincta*; sed probandum est, quod alii libri habent, *convicta*, aut potius *conjuncta*.

*Convivere**, Arat. fr.

*Conviva**, Flacc. II; Tusc. I, 2; Brut. 19.

*Convivari**, Verr. III, 44, *convivari* non modo in publico, sed de publico.

*Convivium**, epulæ, de Sen. 13.

Convocare, de vocantibus numero pluribus, Agr. III, extr., ut et *conscribere* dicitur.

*Convolare**, celeriter concurrere, Sext. 51; Tusc. III, 21.

*Coopertus**, tectus, Verr. I, 46; *coopertus* sceleribus, Phil. XII, 7; Verr. I, 44.

*Cooptare**, Verr. II, 49; Phil. XIII, 4.

Cooptatio, de lectione in senatum occurrit, Leg. III, 12.

*Coorior**, Verr. I, 18.

Copia pro *copiis* aliquoties Pompeius in ep. ad Att. VIII, 12. Multitudo. Parad. VI, 2; de Am. 15; Att. II, 6; *copiæ* pro opibus, Inv. I, 1; Rosc. c. 15; ad Div. IX, 16. Ubertas in dicendo, Or. III, 51; Balb. 1.

*Copiosus**, exigua militum manus, ad Div. XI, 17.

*Copiosus**, abundanter, Nat. D. II, 47; Or. I, 11; Nat. D. I, 21; Tusc. I, 4.

*Copiosus**, dives. Rab. Post. 14; Cæcil. 17; Off. 11, 15; Cæcin. 23; Or. 11, 53.

Copulare. Orat. 45, libenter *copulando* verba jungebant, ut, sodes, pro, si audes. † Fin. 11, 14, cum præsentibus futura copulare. † Verr. 11, 66, *copulati* in jus pervenimus, i. e. una.

Copulatus. Off. 1, 17, nihil amabilius, nihil *copulatus* est: sensu activo. Sed quidam codd. habent *copulanti*us, quod Pearcius recepit.

*Copulatio**, coagmentatio, Nat. D. 11, 46; Fin. 1, 6, 20.

Cor. Tusc. 1, 9, aliis *cor* ipsum animus videtur; ex quo excordes, vecordes, et concordēs dicuntur.

Coram. Verr. 11, 41, 42, *coram* deferre aliquem, h. e. eum, qui domi est, nec peregrinatur.

*Corbis**, Sext. 38.

Corbita. Att. xvi, 6, navis oneraria, ut ipse statim post appellat. Nomen habet a *corbo*, quam in malo summo solebant interdum suspendere loco signi, ut auctor est Festus. Hujus generis etiam mentio apud Lucilium et Plautum. v. Scheff. de re Nav., p. 178.

*Corculum**, cognomen P. Scipionis Nasicæ, Tusc. 1, 9; Brut. 20.

*Cordatus**, prudens. Or. 1, 45; Tusc. 1, 9.

Cordax. Orat. 57, Aristoteles autem trochæum, qui est eodem spatio, quo choreus, *cordacem* appellat, quia contractio et brevitatis dignitatem non habeat. Trochæus h. l. ut apud Quintilianum passim, est idem pes, qui tribrachys dicitur. Hunc igitur pedem, ut molliorem, *χορδακτύριον* appellavit Aristoteles: unde Meursius in Orchestra, in *χορδαξ*, volebat hic, et ap. Quintil. ix, 4, legi *cordacicum*; de quo vid. viros doctos ad Quintil. l. c. Ceterum de *cordace*, saltatione molliore, lasciva et comica, in qua celerrima corporis pedumque agitatio dominatur, v. Meurs. l. c.

*Cornicines**, qui cornu canunt, de Rep. 11, 22. v. *lilicines*.

Cornix. Mur. 11; Flacc. 20, *cornicum*

oculos configere, est acutum et callidum decipere.

Corua, Nat. D. 11, 47, instrumentum musicum, Sull. 5. Agmen dextrum et sinistrum exercitus, Phil. xiii, 47; Att. ix, 14; de Div. 11, 10.

Corollarium, est proprie idem, quod *corolla*. *orollæ* autem fiebant non solum e floribus et frondibus, sed etiam e laminis tenuibus æneis, quæ auro argentoque inducebantur, quod genus passim in antiquis monumentis occurrit, suspensum de collis hominum. vid. v. c. cistophorum illum Bellonæ ap. Gorium in Inscript. Donianis, loco supra in *cistophorus* citato. Eodem modo autem describuntur *corollaria*, ap. Plin. H. N. xxi, 2: *Corollaria* e lamina ærea tenui inaurata aut argentata dabantur. Hujusmodi *corollæ* metallicæ dabantur histrionibus in scena, si placuerant, teste Varr. L. L. iv, 16. Cf. Paschal. de Coron. 1, 7. Atque idem præmioli genus *corollarium* dicitur, Ver. 111, 79: *de corollariis* scenicatorum decuriam emerat. Cf. Sueton. Aug. 45, et ibi intt. Dabantur etiam acroamatis in conviviiis, quum probarentur, Verr. iv, 22. Sed quum honoris causa antea tantum veræ *corollæ* darentur, postea pecunia, aut aliæ res pretii alicujus dabantur: cujus rei testis est locus in Verr. 111, 79, et Suetonius l. c. Jam quia præter constitutam rectamque mercedem hæc præmiola dabantur, *corollarium* deinde dictum est pro auctario. Sic. est, Verr. 111, 20, *corollarium* nummorum.

Corona. Verr. v, 11, ipse autem *coronam* unam habebat in capite, alteram in collo. Att. xiv, 16, Brutus noster vel *coronam* auream (h. e. triumphalem) per forum ferre posset. Sed aureæ *coronæ* etiam mortuis impositæ. v. Flacc. 31. Etiam Leg. 11, 24, prohibetur, ne longæ *coronæ*, ne acerræ mortuis præferantur. Longæ *coronæ* similes sunt his longioribus corollis in monumentis, de quibus supra. † Circulus hominum, qui aliquid, tanquam urbem in obsidione, aut judi-

ciam in foro audiendi causa, ab omnibus partibus cingunt. Tusc. 1, 5; Mil. 1; Fin. 11, 22; Flacc. 28, etc. Nat. D. 11, 1.

Coronarius. Agr. 1, 4, quod ad quemque imperatorem pervenit, pervenerit, ex præda, ex manubiis, ex auro *coronario*, quod neque consumtum in monumento, neque in ærarium relatum sit. Ex quo loco intelligitur clare, ad imperatorem pervenire solitam fuisse primo eam partem prædæ, quæ populi esset, adeoque in ærarium referretur; deinde aliam partem, quæ in monumento aliquo, tanquam templo, quod vovisset ante, quam paludatus ex urbe exiret, aut in ipso bello, consumeretur; tertio aurum *coronarium*. Id habet nomen a *corona*: quoniam dabatur imperatori a provincialibus, ut in *corona* aurea triumphali consumeretur, si triumphus ei esset deoretus. Quam a provincialibus exigebatur, erat genus exactionis, honesto nomine, adeoque legibus non prohibitum omnino, sed re plerumque durum et iniquum. Cf. Agrar. 11, 22; Pison. 37. Ex hoc deinde natum est genus doni, quod Cæsaribus offerretur, cum magno sæpe hominum incommodo: unde *coronarium* remissum in beneficiis Cæsarum memoratur. De quo vid. script. laudatos in Lex. Fabr. in *coronarius* et *coronarium*; Lips. Magnit. urb. Rom. 11, 9.

Corporatus, corporeus. Univ. 4.

Corpus, caro *corporis*. ad Div. vii, 26, itaque *corpus* amici. † de libro. Q. fr. 11, 13; ad Div. v, 12, modicum quoddam *corpus* confici posse. Cf. Salmas. ad Solin. p. 3.

*Corpusculum**, parvum corpus, Nat. D. 1, 24.

*Correctio**, emendatio, Off. 111, 2; Acad. 1, 12, figura Rhetorica, Her. 14, 26; Or. 111, 53.

*Corrector**, emendator, Balb. 8.

*Correctus**, emendatus, Acad. 1, 4; Att. viii, 48.

*Corroperare**. Att. x, 12, occulte in aliquam onerariam *corroperandum*. Cf. de N. D. 1, 24.

*Corrigere**, emendare, Att. 11, 7; Q. Fr. 11, 15; Phil. viii, 11; Fin. 1, 6; Or. 52; Off. 1, 41; Att. xv, 1; Or. 39.

Corripere, furari. ad Div. xii, 15, *corripere* vectigalia. ibid. quidquid ex pecunia *corruptum* est. Act. 1 in Verr. 2, ut apertus in pecuniis *corripiendis* fuit.

*Corroborare** firmiter præstare, Cael. 5; Cat. 1, 12; Flacc. 26; Acad. 11, 10.

*Corrodere**, de Div. 11, 27.

*Corrogare**, congregare, colligere, Quint. 6; Her. 14, 6.

Corrumpe, ad partes meas traduco, ut contra jus faciat. Verr. 111, 68.

*Corruo**, Att. xiv, 9; Q. Fr. 11, 9.

*Corruptus**, Fin. 1, 21.

*Corruptela**, depravatio, Leg. 11, 15; Ibid. 1, 12; Tusc. 14, 55; Verr. 11, 54; Deiot. 11; Off. 11, 15; Part. 36.

*Corruptio**, Tusc. 14, 12.

*Corruptor**, Rab. Post. 14, 3; Planc. 16; Cat. 11, 4.

*Corruptrix**, Q. Fr. 1, 1.

*Corruptus**, Part. 29; Mur. 12; Cæcil. 21; Verr. 11, 42.

Cors, s. *chors*, pro *cohors*: septum in villis, quo pecudes coercentur. Noster, *basse-cour*. Orat. 11, 65, villam in Tiburte habes, *cortem* in palatio. v. de hoc verbo Salmas. ad Solin. p. 220.

*Cortem**, Nat. D. 11, 47.

*Coruscare**, Or. 111, 39.

*Coruscus**, vis *corusca* fulminis, Tusc. 11, 8.

*Corvus**, avis, Nat. D. 11, 49; de Div. 1, 7; Ibid. 1, 40.

**Corycus*, vox addenda Ciceroni et Lexicis, e Philipp. xiiii, 12, ubi vulg. legitur *Corycus*, vel *C. Oricus*. Sed in his, *corycus* laterum et vocis meæ *Bestia*, *κώρυκος* est follis, quo impellendo aut movendo exercebantur alæthæ. Scilicet, in quo sexies defendendo latera et vocem meam exercui. Vid. ipsum locum, et Philipp. xi, 5.

Corymbus, est modus componendi capilli, quo femine utebantur, quum capilli e fronte in verticem colligerentur, et ibi nodo constringerentur, dictus a *corymbis*, i. e. uvis hederæ, pro-

pter similitudinem; unde et *βόρπυς* dicitur. vid. inpr. Salmas. ad Solin. p. 534, 536. Att. xiv, 3, est *Corymbus* servus Balbi, qui ab hoc genere colligendi capilli nomen accepit.

*Coryphaeus**, princeps, Nat. D. 1, 21.

*Cos**, rupis, de Div. 1, 17; Acad. 11, 44; Tusc. 1v, 14.

*Cothurnus**, Phil. 111, 6.

*Crapula**, Verr. 111, 11; Phil. 11, 12.

*Crassitudo**, aeris, de Div. 1, 42.

Crassus. Flacc. 29, agri *crassi*, i. e. pingues, fertiles.

Cratera. Verr. 1v, 58; Nat. D. 11, 44.

Crætor, conditor, auctor. Balb. 13, *creator* hujus urbis Romulus.

*Creatio**, Leg. 111, 3.

*Cræber**, Planc. 34; Or. 11, 13; Att. xiv, 14.

*Crebritas**, Brut. 95.

*Crebro**, Leg. 1, 5; de Div. 1, 27.

*Credibilis**, Inv. 1, 30; *ibid.* 1, 43; Or. 36.

*Credibiliter**, Deiot. 6.

*Creditor**, Quint. 23; Flacc. 9.

*Creditus**, Off. 11, 24; Prov. Cons. 4; Dom. 1; Verr. v, 14.

Credo. ad Div. 1, 7, qui ei *credidissent*, sc. pecunias. † Sunt qui putent, a poetis tantum dici, *credo* mihi; in prosa semper dici, mihi *crede*. Id esse falsum, ex his locis intelligitur, ad Div. viii, 7; xii, 12; Att. v, 10; vi, 6; viii, 14; xiv, 15, etc.

*Credulitas**, ad Div. x, 23.

*Credulus**, Att. xv, 16; de Am. 6.

*Cremare**, Leg. 11, 22; Phil. xiv, 15.

*Creo**, produco, gigno, Off. 1, 7; Fin. v, 13; Or. 11, 34; Tusc. 1, 23; Nat. D. 11, 22; de Div. 11, 26; Cæcil. 19; Leg. 111, 3; Att. 1x, 11; Corn. Fr. 1.

*Crepidat**, calcei genus, Rab. Post. 10.

*Crepidatus**, Pis. 38.

Crepido, ora litoralis, portus, etc. Verr. v, 37, piraticus *myoparo* ad omnes urbis *crepidines* (in portu Syracusano) accessit. Pro ripa quidem dixit Liv. xxvii, 18. Sed hic videntur in primis intelligi loca in portibus interioribus, ad quæ naves appellunt. Curt.

1v, 5, tum applicant navigia *crepidini* portus. vid. Scheff. R. N. p. 213. † Orat. 67, omnia tanquam *crepidine* sustententur, de periodo, qua sententiæ plures junguntur, ne dissolvantur; nam periodo opponitur soluta oratio; ducta metaphora a *crepidine*, cui tanquam fundamento innititur ædificium, ne collabatur.

*Cropitus**, Tusc. 1v, 8; Verr. v, 62. Top. 12; ad Div. 1x, 22.

Cropundia παιγνια, quæ pueris dantur, ut iis ludendo se oblectent; tanquam monilia, torques, annuli, crepitacula, et similia. Ex iis solebant aut expositi, aut rapti a prædonibus, etc. infantes agnosci: unde *γυμπίσματα*. Brut. 91. vid. Salmas. ad Vopisc. Aurelian. c. 4, t. 11, p. 421.

Crescere, de numero rerum. Sext. 32, mihi absenti *crevisse* inimicos. † Arch. 6, ex his studiis hæc quoque *creciscit* oratio. Hæc est lectio vulgata; sed emendatiores habent, *consatur*. Probat tamen vulgatam Gesnerus in Chrestom. Cic. p. 248. † De hominibus dicitur, qui famam nominis gloriæque consequuntur, aut gratiosi apud populum fiunt, eoque sibi viam ad honores muniunt. Rosc. Amer. 30, accusarem alios potius, ex quibus possem *creciscere*. Cluent. 28, ut ex invidia senatoria posset *creciscere*. Verr. v, 67 extr. de multis mihi *creciscere* licebit. Add. Burm. ad Ovid. Her. xv, 117.

Creta, terra Asiatica (quæ et Cimolia dicitur, Plin. xxxv, 16, 17, ab insula maris Cretici), quæ aqua moliri potest, et tenax est: qua ad literas obsignandas utebantur. Flacc. 16. *Crotula* est etiam in Verr. 1v, 26.

Cretatus. Att. 11, 3, Pompeii fasciæ *cretatæ* non placebant. Nam fasciæ albæ, majoris splendoris causa additæ *creta*, ut in albigotigis, inter signa regni. vid. *fascia*.

Creticus, est pes in versu. v. Orat. 64.

Cretio, est spatium temporis, quod datur heredi a testatore ad deliberandum, utrum velit hereditatem adire,

necne. Att. xi, 12, Galeonis hereditatem crevi: puto enim *cretionem* simplicem fuisse, quoniam ad me nulla missa est. ibid. xiiii, 46, *cretio* libera. *Cretio* libera quæ sit, non convenit inter doctos. Cujac. Obs. ix, 29, dictam putat ita, ut legationem liberam, h. e. quam adire licet, quum libuerit, nullo certo dierum numero constituto, quod fieri vulgo in *cretionibus* solebat. Sed quoniam huic explicationi obstant illa verba, *sexaginta diebus*, quæ e veteribus libris revocarunt viri docti: legendum censet cum nonnullis edd. *sexaginta duobus*, ut ad testes referantur. Sed hanc interpretationem illud convellit, quod *sexaginta duobus*, sc. testibus, absurdum est, ut recte viderunt Malaspina et Manutius. Quorsum enim tam multi? Itaque magis mihi placet Manutii interpretatio, qui *cretionem* liberam dicit esse hereditatem liberam, int. a legato: nam coheres Hordeonius legata solvere debebat. Simplex autem *cretio* est, quum usus totam hereditatem cernit, adeoque coheredem nullum habet. Cicero conjecerat, se unum esse heredem, quoniam nemo illi scripserat, se esse coheredem, et hereditatem pro sua parte crevisse. Fortasse tamen aliquis malit eandem putare cum ea, quam Ulpianus imperfectam dicit, h. e. cui non additum est: si intra tot dies non creveris, exheres esto. † Orat. i, 22, de his, credo, rebus, ut in *cretionibus* scribi solet, quibus sciam poteroque. Hunc locum optime interpretabimur ex Ulpiano: *Cretio* aut vulgaris dicitur, aut continua. Vulgaris, in qua adjiciuntur hæc verba: Quibus scieris poterisque. Continua, in qua non adjiciuntur. v. Tit. ex Corpore Ulp. tit. 22, in quo multa de *cretionibus*, a § 27-34, ubi add. interpr. in Jurispr. Antejustin. Schulting. p. 642 sqq. De ipso autem verbo *cretio* lege Periz. contra Kuster. in Sanctii Minerv., p. 790.

*Cribrum**, de Div. ii, 27.

Crimen. Verr. iv, 45, esse in *crimine* dicitur, qui auctor facinoris ha-

betur. Rab. P. 8, hæc tu in *crimen* vocas?

Criminor, passiv. Agr. iii, 4, si vera est lectio. Add. Phil. ii, 2; Mil. 5; Opt. Gen. Or. 5.

Criminoso dicere, Rosc. Am. 20, est, quum possumus crimen non modo proponere, sed etiam augere et probabile reddere iudicibus, ut non confictum, sed verum esse putent.

Criminosus, qui *criminoso* dicit, Cluent. 34. Res autem *criminoso* dicitur, quæ *crimini* datur, aut dari potest, Verr. ii, 67, etc.

*Crinis**, Verr. iii, 23.

*Crinitus**, Acad. ii, 28; Verr. iv, 56; Nat. D. ii, 5.

*Criticus**, ad Div. ix, 10.

*Crocodilus**, Nat. D. ii, 48, 52.

Crocota, est vestis muliebris et mollium virorum, ut patet ex or. de Ar. Resp. 21, P. Clodius a *crocota*, a mitra, a mulieribus soleis, etc. Habet autem nomen vel a *croco* colore, vel ἀπὸ τῆς κρόκης, h. e. subtemine densiore, quod quæ habent, molliores sunt vestes, ut putat Salmas. ad Capitolin. Pertinac. 8, t. i, pag. 547 s. vel denique ab utroque; quod vestes densiore trama fere croco inficerentur. De ea vid. Ferrar. Re Vest. iii, 5, p. 189, et c. 20, p. 241; Salmas. ad Tertull. de Pallio, pag. 329 sq.

Crotalum. Pis. 9, neque collegæ tui cymbala et *crotala* fugi. Est autem crepitaculum æneum, quo Syræ mulieres utebantur, sonumque edebat non absimilem cymbali sono: unde et jungitur utrumque genus. De eo vid. auctores laudatos in Lex Fabri; intt. ad Petron. c. 67; Gesnerum in Chrestom. Plin. p. 436; Salmas. ad Vopisc. Carin. 19, t. ii, p. 821.

*Cruciamentum**, supplicium, Phil. xi, 4.

*Cruciare**, torquere, Ar. Resp. 18; Fin. ii, 20; Att. viii, 23.

*Cruciatu**, Att. xi, 11; Cat. iv, 5.

*Crudelis**, ferus, Her. ii, 19; Att. ix, 4.

*Crudelitas**, sævitia, Off. III, 1; Sext. 65.

*Crudeliter**, Cat. IV, 3; Sull. 27.

Cruditus, est vitium stomachi ex mala concoctione, quum tanquam *crudi* sibi coalescent in eo, intemperantia edendi. ad Div. IX, 18; XV, 17.

Crudus, qui cruditate laborat. Fin. II, 8, asoti, qui in mensam vomant, *crudique* postridie se rursus ingurgitent. Orat. I, 27, noluit hodie agere Roscius, aut *crudior* fuit. † immaturus, de fructibus arborum. de Sen. 19, quasi poma ex arboribus, *cruda* si sint, etc. Cf. Salmas. ad Solin. p. 252.

*Cruentare**, sanguine respargere, Sext. 37; Ar. Resp. 16. vexare, Phil. II, 34.

*Cruentus**, Mil. 13; cadaver cruentum, sanguine civium cruentus, Phil. IV, 2.

*Cruor**, Rosc. Am. 7.

*Crus**, Phil. XIII, 12.

Crusta. Verr. IV, 23, *crustæ* ornamenta sunt vasorum argenteorum, tanquam simulacra, eaque extrinsecus alligata, sed diversa ab emblematis. Nam emblemata sunt sigilla statuis similia, h. e. quæ totam ex omni parte rem expriment; *crustæ* autem unum tantum latius ostendunt, neque adeo eminent magnopere. Gr. *περστύρα* vocant, ut emblemata, *περιφανή* v. hæc latius disputantem Salmas. ad Solin. pag. 736. Hinc vasa potoria *crustata* ap. Festum in *tabernæ crustariæ*, et *crustarius* artifex apud Plin. XXXIII, 12. *Crustæ* dicuntur semper de eo, quo res aliqua inducitur, et tanquam loricator, sine ulla eminentia. Notæ sunt *crustæ* in operibus tessellatis et musivis, quæ non eminent, sed in calce totæ latent, atque unum tantum latius exhibent. Ap. Plin. XXXVI, 6, Mamurra primus Romæ dicitur pariete domus suæ *crusta* marmoris operuisse. Ipsum tectorium, quo parietes operiuntur, *crusta* parietis dicitur. In lignea supellectili, tanquam mensis, arcus, etc. nostri vocant, *marquetæris*.

*Cruæ**, supplicii instrumentum,

Cluent. 66; Verr. V, 6; Phil. XIII, 9.

*Cubare**, jacere lecto, Rosc. A. 23; Her. III, 20; Tusc. II, 25. *Accumbere* coenæ, Mur. 35; Or. II, 56.

*Cubicularis**, lectus, Tusc. V, 20; de Div. II, 65.

*Cubicularius**, Att. VI, 2; Verr. III, 4.

*Cubiculum**, Verr. III, 23; ad Div. VII, 1; Q. Fr. III, 1.

Cubile, locus, ubi feræ cubare, dormire solent. Nat. D. II, 49. Verr. II, 77, non jam vestigia, sed ipsa *cubilia* videre possint; Pis. 34. † lectus genialis, ad Div. IX, 22; Cluent. 6.

*Cubitare**, Cæl. 15.

*Cubitus**, Att. XIII, 13; de Leg. II, 26.

*Cujas**, Tusc. V, 57.

*Culcus**, poma parricidarum Rosc. A. 26; Inv. II, 59.

*Calpa**, ad Div. IX, 16; Nat. D. III, 38; Verr. V, 17.

Cultus, victui aut habitui junctus, significat vestitum, interdum etiam suppellectilem omnem apparatusque, et vivendi rationem externam. ad Div. IX, 3, dabimus sermonem iis, qui nesciunt, nobis, quocumque in loco sumus, eundem *cultum*, eundem victum esse. Off. I, 39, eadem mediocritas ad omnem usum *cultumque* vitæ transferenda est. Or. I, 8, homines a fera agrestique vita ad hunc humanum *cultum* civilemque traducere, etc. Cf. Burmann. ad Sueton. Cæs. 45, p. 103 sq. † institutio et educatio universa, vitæ ratio. Partit. 26, est genus hominum ad honestatem natum, malo *cultu* corruptum, i. e. educatione mala, etc. † labor agricolarum. Agr. II, 25, in quo agricolarum *cultus* non elaboret. Add. Leg. I, 1.

Cum. Brut. I, *cum* quo certare erat gloriosius. Sic et Ovid. Met. X, 635. † Att. VI, 1, *cum* eo, i. e. hæc cum exceptione vel conditione.

Cummaxime, vel potius *quammaxime*, ut semper edidimus, dicunt esse nunc, hoc ipso tempore. v. Græv. ad Suet. Domit. 10; ad Cic. Off. II, 7; Duker. ad Flor. II, 16, ut alios taceam. Nec negaverim, in multis locis

ita commodè explicari posse. Neque tamen concedo, *quum maxime* proprie *nunc* significare. Sed 1) est forma elliptica pro *ut quum maxime*; v. c. Offic. II, 7, nec vero hujus tyranni solum, quem armis oppressa pertulit civitas, quæ paret *quum maxime* mortuo, etc. non absurde explices: quæ paret nunc mortuo; sed proprie est, quæ paret mortuo ita, ut quo tempore maxime servire putabatur, nempe ut vivo. Ar. Resp. 15, quæ sunt *quum maxime*, i. e. quam frequentissime, ita, ut nunquam magis facta sint. Et ita est etiam in reliquis exemplis, quæ proferri solent. Itaque 2) interdum illud *et* additur. Q. fr. II, 6, domus celebratur *ut quum maxime*. Si *ut* omittitur, quod potuisset facere, dicerent boni grammatici *quum maxime* h. l. esse *nunc*: quod *nunc* jam in verbo celebratur latet, ut supra in *paret*, et aliis locis; unde ubi a bonis libris abest, non temere admitteandum, ut ap. Liv. XXX, 17 extr. Sed sensus est: domus mea celebratur non minus, quam quo tempore maxime celebrari putabatur. Terent. Hecyr. I, 2, 36, Bacchidem amabat, *ut quum maxime*, tum Pamphilus: in quo loco plane absurdum esset de *nunc* cogitare. Quid? quod 3) *re quum maxime* interdum *nunc* additur, quod non fieret, si per se *nunc* significaret. Cluent. 5, quæ multos jam annos, et nunc *quum maxime* filium interfectum cupit, h. e. nunc ita cupit, ut nunquam magis cupierit. Ter. And. I, 1, 125, nunc *quum maxime* a te postulo. Quis non videt, *quum maxime* esse vehementissime? et sic cape etiam sine *nunc*, Eunuch. III, 5, 33, *quum maxime* volo te operam dare. Plin. Epist. X, 58, quod est multo depressior opere eo, quod nunc maxime surgit. Quanquam Drakenb. ad Liv. XI, 15, per pleonasmum addi putat, concedens ceterum cum Dukero ad XXX, 17, nunc *quum maxime* recte dici. Ex his judicari etiam potest de controversia, an dici etiam possit *tum maxime*, ut in libris Cic. etiam occurrit, ut Or.

I, 18 extr. quod contra Grævium defendunt Cortius ad Plin. Ep. IX, 13, et Duker. ad Flor. II, 16, et Liv. XI, 15. Scilicet, quemadmodum dici potest, *nunc maxime*, pro, *nunc*, *ut quum maxime*; sic etiam *tum maxime*, pro *tum*, *ut quum maxime*. Sed illud falsum est, quemadmodum *quum maxime* pro *nunc* dicitur, ita *tum maxime* pro *tunc* dici.

Cumulare. Att. IV, 1, ad *cumulandum* gaudium. Fin. V, 14, quod *cumulatur* ex integritate corporis et ex mentis ratione perfecta; h. e. perficitur, absolvitur. Or. III, 24, eloquentiam *cumulare*. Cœl. 16, nunc mihi animus ardet, et meum cor *cumulatur* ira. Sext. 40, hoc est perfectæ *cumulatæ*que virtutis.

*Cumulate**, multum de Sen. I; Att. XV, 15; Or. 17; ad Div. X, 29; Ibid. XIII, 42.

*Cumulatus**, Fin. II, 20; Or. I, 26; Ibid. II, 20; Sext. 40.

**Cumulus*. Agrar. II, 23, accesserint in *cumulum* manibus vestrorum imperatorum. In Clod. et Curionem, fragm. nov., augent magnum quemdam *cumulum* sris alieni. Add. Att. IV, 17; Rosc. A. 3; Rull. II, 33; Att. XVI, 2, 11.

*Cunabula**, Rull. II, 37; de Div. I, 36.

*Cunas**, de Sen. 23; Tusc. I, 39.

Cunctari pro *percontari*, vel *percontari*, Att. XI, 10. Tusc. I, 46.

*Cunctatio**, mora, de Am. 13; Sext. 47.

*Cunctator**, ad Div. VIII, 10.

Cunctus, pro totus. Arch. 3, *cuncta* Græcia: quod imitandum negat Burmann. ad Virgil. Æn. I, 235.

*Cuneolus**, Univ. 13.

*Cuneus**, pro clavo, Tusc. II, 10.

*Cuniculus**, via sub terra occulta, Off. III, 90. Agr. I, 1, cuniculis rem oppugnare.

Cupa. Pison. 27, panis atque vinum de propola atque de *cupa*. *Cupa* est femina, quæ vinum in caupona verdit, ut propola, qui panem. Alii tamen de dolio interpretantur. vid. Burm. ad Sueton. Claud. 40.

Cupidia, appetitio vehementior ciborum delicatiorum. Tusc. 17, 11.

Cupido, ad Div. xvi, 9, interea, qui *cupido* profecti sunt, multi naufragia fecerunt. Vatin. 17, *cupidissimo* falsum testimonium dicere.

Cupiditas. Tusc. 17, 31, *cupiditas* est effusio animi in appetendo, ut lætitia in fruendo; diciturque non modo de genere, sed etiam de specie, ut de spe, Off. 1, 21, ubi opponitur *metui*: item Partit. 3, ubi est spes conjuncta cum appetitione aliqua, ut semper. Sed in primis *cupiditas* dicitur de avaritia, libidine, et nimio honorum magnarumque rerum studio. Cluent. 55, qui sine *cupiditate* vixerunt, dicuntur qui integri sunt ab avaritia et pecuniis captis. Phil. 111, 10, Naso carens omni *cupiditate*; i. e. non appetens provinciam. Verr. 1, 36, *cupiditas* in eo genere, de nimio studio signorum. Act. 1 in Verr. 12, *cupiditas* dicitur de patrono causarum, qui semper obtinere vult causam, quamvis injustam; qui regnare in judiciis cupit, ut Hortensius. † de iudicibus in primis *cupiditas* dicitur, qui sunt partium studiosi, quoniam scilicet aut odio, aut amore ducti, nimis vehementer, etiam contra leges et religionem, alicujus damnationem aut absolutionem cupiunt. Marcell. 9, sine *cupiditate* judicare. Planc. 17, de quaesitore: voluntatem erga Cn. Plancii salutem sine ulla *cupiditate* præs se fert. Cf. Flacc. 10; Font. 12; Verr. 1, 1. † Neque tamen de iudicibus solis, sed et de aliis, ut testibus, etc. qui non iudicant, dicitur hoc fere sensu *cupiditas*. Flacc. 26, ut Græcorum *cupiditati* (qui sc. in Flaccum, odio ducti, graviter pro testimonio dixerant) Græcorum auxilio resistamus. Sic, de studio rei opprimendi. Quint. 2, *cupiditati* alterius obtemperare, quo is facilius, quem velit, iniquo iudicio possit opprimere. † tribuitur etiam emtoribus et conductoribus, qui nimia spe lucri nimis care emunt, vel conducunt. Att. 1, 17, se *cupiditate* prolapsos, nimium magno conduxisse. † de re denique, cujus *cu-*

piditate flagramus. Q. fr. 1, 1, ex impurissimis faucibus inhonestissimam *cupiditatem* eripuisti.

*Cupido**, studium, Tusc. 111, 26.

Cupidus, partium studiosus. Cluent. 24, *cupidus* auctor. Cf. Cæcin. 3, Fontei. 9. Add. ad Div. x, 18; Or. 11, 4; Off. 1, 43; Or. 1, 11, 55; Off. 111, 14; Verr. 11, 4.

Cupio. Q. fr. 1, 2, ego Fundanæ non *cupio*, i. e. faveo. Add. ad Div. x, 4; ibid. 111, 64; Rosc. A. 51. volo, Att. 17, 2; Tusc. 17, 18.

*Cupressetum**, locus cupressis consitus, Leg. 1, 5.

Cura pro curatio, ut morbi ad Div. v, 16, *cura* doloris. † studium rei, ad Div. x, 1; Off. 11, 1; Or. 111, 48. † sollicitudo, Att. 1, 5; ibid. xv, 14; de Div. 11, 72.

Curare, pro *solvendam pecuniam curare*, item *solvere* ad Div. xvi, 9, me cui jussisset, *curaturum*. ibid. v, 20, erat nobis *curata* pecunia Valerii mancipis nomine. Cf. Att. 1, 7; v, 31; Q. fr. 11, 4; Quint. 4, ubi vid. Passerat, etc. Similis ellipsis est in hoc, Att. 1, 5, signa quæ nobis *curasti*, sc. emenda. † Fin. 17, 19, ut ridere non *curat*. ad Div. 1, 9, neque sane redire *curaret*. † edere. Or. 111, 61, *curamus* nos.

*Curatio**, alicujus rei administratio, Nat. D. 1, 1, 34; Att. xv, 11; ad Div. xvi, 4; Off. 1, 24.

*Curator**, Opt. gen. Or. 7; Att. 1, 1; Leg. 111, 3; Rull. 11, 7.

Curia, 1) pars tricesima civitatis Rom. in quas partes Romulus eam descriperat. de Rep. 11, 8, *curias* Sabinarum nominibus nuncupatæ. Dom. 29, si id triginta *curias* jussissent, num id jussum esset ratum? 2) *Curia* quæque antiquitus habuit eadem, ubi *sacra curiæ* faceret flamen *curiæ*, Curio dictus, et ubi *curiales* convenirent de rebus communibus acturi. Certe Varr. L. L. v, 6, *curias* olim dictas esse tradit, ubi sacerdotes res divinas *curarent*, quæ et templa dici poterant, quia inauguratæ erant, unde et pro templo dicitur. vid. inpr. Sigon. Ant.

Jur. Civ. R. n, 3, p. m. 52, et Lips. ad Tacit. A. XII, 24. Divin. 1, 17, lituus quum situs esset in curia Saliorum. Curia Saliorum profecto nil est aliud, nisi aedes, in qua convenirent Salii, quum sacra facturi, tum aliis de rebus suis. 3) est locus consilii publici, ubi senatus conveniebat, sive nomine ducto ab illo curiarum genere, de quo ante dictum est, sive, quod non essent ab iis diversa, sed quemadmodum in templa quæcumque deorum, sic in aedes publicas curias cujuscumque convocari senatus posset, quanquam illud verius. Nam Varro diserte duo genera curiarum facit, unum, in quo res divinæ; alterum, in quo humanæ a senatu agerentur. Certe Romæ non una curia senatoria fuit, ut in nostris urbibus. Div. 11, 9, curia Pompeia memoratur; sed ea post Cæsaris mortem obstructa est, teste Sueton. in Cæs. 88; et tamen postea sæpe fit curias mentio; et præterea Hostilia, aliæque memorantur. In urbibus autem municipalibus et Græcis unus certus locus fuit, quæ curia dicebatur, Gr. βουλευτήριον, auctore ipso Cicerone in Verrinis. Sed κατ'ἔξοχην tamen curia dicitur ea, quæ erat in foro a Tullo Hostilio ad comitium extracta. De hac Cicero, Flacc. 24. Hinc tropice etiam ponitur pro ipso senatu, auctore Cic. Or. III, 42. † Or. 1, 7, ut dies inter eos curias fuisse videretur, convivium Tusculani. Sigon. de Ant. Jur. C. R. 11, 5 extr. putat respici ad consuetudinem curialium, qui certis diebus interessent sacris, quæ per Curionem pro curia fierent: quod ego non capio. Dies curias est dies senatus, vel legitimi vel extra ordinem convocati. Sermo fuerat de republica inter principes civitatis, isque severus et tristis, qualis foret, si in ipso senatu dixissent de tantis rebus: sequitur convivium nihilominus hilare, quale vel maxime esse solet in villis, in quas relaxandi animi causa secedimus.

Curiales, Offic. 11, 18, non sunt, ut Manutius interpretatur, ὑπάτορες: in quem errorem inductus est, quod et

hos curiales interpretari Latini solent; nec φυλάται, ut Nizolius, sed δημόται. Nam Ἀσεία, s. Ἀσείαται, non fuit φαρμακία: sed δημός, populus, vel pagus tribus (φυλῆς) Ολυμπίδος (v. Potter. Arch. Gr. 1, 9, p. 51). Itaque quos et populares Latini vocant, Cicerone h. l. curiales vocat. Ceterum clarissime hæc omnia illustrat Niebuhr. quem adi Hist. Rom. v. 2, princ.

* Curiatim, de Rep. 11, 17, populum consuluit curiatim, sc. comitibus curiatis. Ea vox antea legebatur in uno tantum A. Gellii loco, xv, 27, ubi male emendatum quibusdam, curiatum per lictorem. Nunc lectionem nemo sollicitabit.

Curialis Agr. 11, 11 curiata comitia, i. e. quibus ex instituto Romuli per curias suffragia feruntur. De iis est locus classicus, Agr. 11, 10, 11, 12. In iis fiebant adoptiones, et potestas rei militaris administrandæ dabatur. Agr. 11, 11, lex curiata. v. Ind. LL. Att. 11, 7, legis curiatis auspices, sunt, qui in auspicio essent, dum lex curiata ferretur.

Curiosus*, diligenter, Att. 11, 5.

Curiositas. Att. 11, 8, sum in curiositate δξικτωσ.

Curiosus, in bono et malo sensu occurrit. Dom. 12, quid tam curiosum, quam ea scire velle, de quibus majores nostri vos solos scire et consuli voluerunt? Cf. Flacc. 29; Fin. 11, 9, ad Div. 111, 1, homo non solum prudens, verum etiam, quod juvet, curiosus. ib. 11, 13, curiosior ad investigandum. ibid. v. 111, 1, tametsi tu, scio, quam sis curiosus, etc. Tusc. 1, 45, est in omni historia curiosus, i. e. omnem historiam cum cura diligenter tractavit.

Currere. Att. 1, 20, pedarii senatores raptim in eam sententiam cucurrerunt. † Currere stadium, Off. 111, 10; Att. 11, 23; Q. Fr. 1, 1; ad Div. xv, 15; Fin. v. 28; Phil. 111, 8.

Curriculum. Phil. 111, 3, curriculum industriæ nostræ in foro, etc. elaboratum est. Muren. 22, quum te de curriculum petitionis deflexisses. Conf. de Am. 12. Rabir. perd. 2, me ex constituto spatio defensionis in semihoræ curricu-

tum coegisti. de Senect. 11, hæc sunt exercitationes ingenii, hæc *curricula* mentis. Sic fere, Orat. 3. Metaphora ducta est a stadio, in quo exeroentur homines *currendo*, athletæ. vid. de Sen. 10. Quadrigrarum etiam *curriculum* est, Muren. 27. † Ar. Resp. 10, te appello, Lentule; tui sacerdotii sunt thensæ, *curricula*, præcentio, etc. Hæc *curricula* sunt *currus*, quibus in ludis circensibus certatur. Alia exempla vid. ap. Scheff. de Re vehic. l. 1, c. 1, p. 3. Grævius etiam laudat Sueton. in Caio Calig. c. 19.

Curru, pro *curru* triumphali, atque adeo triumpho ipso. Ad Div. xv, 6, quem *currum*, aut quam lauream cum tua laudatione conferrem? Alia exempla congescit Drakenb. ad Sil. Ital. vi, 545.

*Cursare**, properare, Rosc. A. 22; Sen. 6; de Div. 1, 8.

*Cursim**, celeri cursu, Phil. xi, 2; metaphorice, Phil. ii, 17; Or. ii, 62.

*Cursor**, Tusc. ii, 25; de Div. ii, 70; Her. iv, 3.

Cursus. Att. v, 8, *cursum* expectabam, i. e. ventum secundum, quo navigare possem. Att. v, 15, ille tibi non ignotus *cursus* animi et industriæ meæ. Off. 1, 32, implicari aliquo certo genere *cursu*que vivendi. Sext. 31, vita brevis est, gloriæ *cursus* sempiternus, etc. ad Div. iii, 11, *cursus* honorum. ib. x, 15, *cursus* honorum consiliorum. Fin. 1, 11, virtutum *cursus* ad voluptatem. ad Div. x, 3, *cursus* ad gloriam. Brut. 81, *cursum* suum transcurrere. Hæc loquendi rationes ducuntur a stadio, in quo proprie *cursus* est. Sed dicitur etiam *cursus* de navigatione, ut ad Div. xii, 25; unde crebra illa ap. Cicero nem formula, *cursum* tenere. Orat. 1, teneat *cursum*, quem potest. Phil. viii, 4, quem enim *cursum* industria mea tenere potuisset, sine forensibus causis, sine iudiciis, sine legibus Quir. p. Red. 1, secundus vitæ *cursus*. † Planc. 7, *cursum* ad honorem venire, i. e. meritis, nobilitate, rectis artibus: opponitur *obrepere*. † Or. ii, 10, *cursus* orationis, dicitur de oratione perpetua.

*Curtus**, mancus, Fin. iv, 14; Or. 50. *Curvatus**, Nat. D. 1, 24.

Curulia. Verr. v, 14, sella *curulis*. Fuit ante regum, post magistratum, majorum, puta, consulum, censorum, prætorum et ædilium *curulium*, in qua, quum in publico essent, considerent. Ejus forma quæ fuerit, e nummis conspici potest, e quibus de ea docte deserit Spanhem. de Us. et Pr. Num. Diss. x. Adde Casaub. et Burm. ad Sueton. Aug. 44. Ab hujus sellæ usu dicti sunt ædiles *curules*, ut distinguerentur a plebeis, et Ar. Resp. 13. *curulis* ædilitas.

*Custodia**, diligentia custodiendi, Brut. 96; Nat. D. ii. 63. † custodes ipsi, Gat. 1, 3. † locus in quo aliquid custoditur, Sull. 15; Phil. xii, 20; Rab. 7. † carcer, Tusc. 1, 29; Verr. v, 27.

Custodire. Att. xv, 13, orationem tibi misi: ejus *custodiendæ*, et proferendæ arbitrium tuum sit. Or. ii, 2, *custodire* literis, est memoriam proderere.

Custos. Sen. p. Red. 11, *custodes* in comitiis, item tabellarum dicuntur amici, qui a candidatis, aut iis, quorum interesset, urnis et diribitoribus tabellarum apponebantur, ne fraus intercedere posset, aut sua sponte eam curam suscipiebant, ut patet e Pisoniana, c. 15. Add. viros doct. ad Varr. R. R. iii, 5 extr. et Gruch. com. 1, 3, 4.

Cutis, ad Div. x, 18.

Cybea, Verr. v, 17, etc. ex quo loco apparet, onerariam navem fuisse, ad deportandas merces accommodatam, propter latitudinem, qua pæne ad *κύβου* formam accedebat, ita dicta. Sic Hottom. Græci opponunt longioribus, vocantque *σπολλύλην*. Forte est pro *cymbæa*, ut *κύβας* apud Hesych. ubi v. Albertum.

*Cyaneus**, vox cynea, Or. iii, 6.

*Cyenus**, Tusc. 1, 30;

Cynocephalus. Att. vi, 1, erat *cynocephalus* in esedo. De *cynocephalis* fabulosa sunt ap. Plin. H. N. vi, 30. Verum est, simiarum genus fuisse, quod ita appellaretur. v. Salmas. ad Solin. p. 267.

*Cynosura**, sidus cæleste, Nat. D. ii, 41.

D.

Dactylicus. Or. 57, *dactylicus* numerus hexametrorum magniloquentiæ est accommodatior. *Dactylicus* numerus non modo e pedibus *dactylicis* oritur, sed etiam ex reliquis, qui eodem tempore continentur, ut anapæsto, spondeo. Sic est ap. Longin. S. 38. ῥυθμὸς δακτυλικός, ubi vid. intt. et conf. Clark. ad Homer. Iliad, t. 1, p. 68.

*Dactylus**, Or. 64; Or. III, 47.

Dæmon. de Univ. 11, dii, quos Græci δαίμονες appellant; nostri, ut opinor, Lares: si modo hoc recte conversum videri potest.

Damnatio ambitus, Cluent. 36.

Damnatorium iudicium, Verr. III, 21.

*Damno**, Her. IV, 24; Verr. V, 3; Cluent. 41; Brut. 48; Act. 1, in Verr. 13; Phil. 1, 9; Att. VII, 12; Partit. 38.

Damnium, sumtus, iactura rei familiaris, atque adeo æs alienum. Verr. 1, 12, *damna*, quæ res patris ejus pertulit, prætereantur. ibid. V. 13 *damna*, quæ ætatis fructu dissoluta et compensata sunt. Phil. II, 27, *damna* aleatoria. † genus coercionis, et pœnæ levioris, qua v. c. consules utebantur in senatores, qui ipsis parere nolent. Phil. 1, 5, quis unquam tanto *damno* senatorem coegit? aut quid est ultra pignus, aut multam? † Ipsa multa. Off. III, 5, qui conjunctionem civium dirimunt, eos morte, exsilio, vinculis, *damno* coercent. † genus injuriæ. Rosc. Com. 11, *damni* iudicium, etc.

Datio. Agrar. II, 22, *legum datio*.

Datum. vid. inf. post *do*.

De. Muren. 53, *de nocte surgis*, est statim a media nocte, s. multa adhuc nocte. Sic *de die*, est statim a meridie, sive multa adhuc die, ut in illo, convivari *de die*. vid. Burmann. ad Phædrum, III, 10, 20. Quanquam interdum etiam a mane esse vult Salmas. ad Solin. f. 456. Sext. 35, *de multa nocte vigilare*. Petit. Cons. 12, ut *de nocte domus compleatur*, int. clientibus. † Q.

fr. II, 1, fac ut diligenter considerateque naviges *de mense decembri*: alii aliter explicant. Vatin. 15, intelligo *de gestu*, i. e. ex gestu. Sic ac Div. VII, 29, duos parietes *de eadem fidelia* dealbare. Phil. II, 27, persona *de mimo*, modo egens, repente dives. † Cæcin. 36, nec minus vereretur, ne contemnere *Æbutium*, quam ne *de eo* contemptus esse videatur....* Legit Ernest. *ab eo*; sed forte sensus est, de hac re, quam habet eum eo; ob hanc litem. † Att. XIII, 31, *de Pilio* emit.

*Dea**, Rab. Perd. 2.

*Dealbars**, ad Div. VII, 29; Verr. I, 55.

*Deambulare**, Or. II, 63.

Debeo. ad Div. I, 1 extr. nos in causa auctoritatis minus habemus, quod tibi *debemus*, scil. propter beneficia tua. Add. Or. II, 77; Or. 21; ad Div. V, 13; Leg. 1, 2; Q. Fr. 1, 1; Pis. 37; Verr. V, 30; Att. X, 17; Phil. II, 37; Att. XVI, 14; Verr. III, 82.

Debilis, imbecillus, Rab. Perd. 7; Mil. 9, 34; Brut. 61.

Debilitare. Flacc. 30, membra *debilitare* lapidibus, fustibus; est confringere, et eorum usum auferre. Nam *debiles* dicuntur, qui aliquo membro corporis capti sunt. v. Græv. ad Agrar. II, 33.

Debilitas, de corporibus parte aliqua troncatis, Tuscl. III, 34; Fin. V, 28; Add. Pis. 1; Fin. IV, 8; Fin. I, 13.

Debilitatus. Quint. 1, veritas *debilitata* recreatur; quum oppressa fuisset, emergit et cognoscitur. † perterritus. Or. II, 53, *debilitati* a jure cognoscendo, etc. Pearceius adjiciendum putat, *metu*; quod in duobus mss. reperit, ut est aliis locis. Sed quemadmodum vulnerati, et membro aliquo capti simpliciter *debilitari*, *debilitati* dicuntur, omisso corporis aut membri nomine, quo *debilitantur*; sic etiam animus *debilitatus* simpliciter dici potest, pro metu *debilitatus*. † Agr. II, 83, nervis omnibus

exsectis, urbem ipsam solutam ac *debilitatam* reliquerunt: ducta metaphora ab ea verbi significatione, de qua dixi in *debilitare*.

Debitio pecuniae, Planc. 28.

Debitor, ad Div. ix, 16; Off. ii, 22.

Debitum, res alienum, Q. Fr. i, 2; Att. xiii, 23; Op. geu. Or. 2.

Debitus, Phil. xiv, 12; Mil. 38; Cat. i, 8; ad Div. v, 8; Cluent. 12.

* *Decantars*, nimis nota memorare. Or. ii, 18, perulgate praecepta *decantars*. de Rep. ii, 31, tam vetera vobis, et tam obsoleta *decanto*. † cantum finire. Tusc. iii, 22, jam *decantaverant*; *τροπικῶς*.

Decantatus, cognitus, planeque perceptus, Or. ii, 32; Att. xiii, 34.

Decedere. Verr. ii, 20, itaque Sthenius.... de provincia *decessit*. Grævius probabat conjecturam Hotomanni, qui *discessit* legendum putabat, quod magistratus tantum *decedere* dicerentur. Eodem modo tentavit Grævius locum Verr. iii, 41, negotiatores inviti Romam raroque *decedunt*. Sed si attendisset vir doctissimus, facile magnam copiam locorum in ipso Cicerone colligere potuisset, ubi *decedere* de privatis dicitur. Paucos de multis laudasse suffecerit: Verr. ii, 27, Romam *decedere* mecum cupierunt Heraolius et Epicrates. ibid. 65, ut Siculi sibi e Sicilia *decedendum* arbitrentur. ibid. 77, Verrutius iste in Sicilia sit, an jam *decesserit*. Att. v, 21, equites ex Cypro *decedere* jussi. Sic est etiam ibid. vi, 1; ad Div. ii, 11; x, 32; xii, 30 extr. etc. Neque solum de provincia *decedere* dicitur, sed Roma etiam. ad Div. viii, 10 extr. mei officii est, meminisse, qua obtestatione *decedens* mihi mandaris. Atque adeo pro *decedere* dicitur. ibid. 1, quod tibi *decedens* pollicitus sum, h. e. discedens a te, quum te abeuntem in provinciam prosequerer. ubi v. Manut. † ad Div. xiii, 56, *decedere* de hypothecis, est hypothecas creditori tradere, ut eas non hypothecarum, sed domini jure habeat. † Att. vii, 2, quartana *decessit*. † *decedere* dicuntur nobis obvii, qui

honoris causa de via declinant, ne nobis id facere opus sit. Senect. 18.

Decompoda, instrumentum metatorum, Phil. xiv, 4; Mil. 27; Acad. ii, 41.

Decompodator, metator, Phil. xiii, 11.

Decemprimi dicuntur decem seniores et principes senatores in municipiis aliisque civitatibus liberis, qui magistratus proxime sequuntur. Rosc. Am. 9, ubi v. Græv. Verr. ii, 67, magistratus et *decemprimi*. Livius, xxix, 15, decem principes appellat. Add. Noris. ad Cenotaph. Pis. Dis. 1, c. 3.

Decemviri. 1) *decemviri* stlitibus (antique, pro litibus) judicandis, sunt iudices causarum privatarum, creati non multo post præturam peregrinam, auctore Pomponio in Orig. Juris: de quibus vid. Siccama de Judic. centumvir. c. 9 et 10; Sigonius de Judiciis, et intt. Pomponii. Dom. 29, si *decemviri* sacramentum injustum judicassent. Cæcin. 33, quum Arretinae mulieris libertatem defenderem, et Cotta *decemviris* religionem injecisset, etc. Orat. 46, *decemvirorum* litibus (s. stlitibus, ut Muretus in ms. invenit) judicandis, dico nunquam. 2) magistratus extraordinarius legum scribendarum causa sine intercessione creatus, a. [J. cccii. Liv. iii, 33. Or. i, 13, nostri *decemviri*, qui xii tabulas scripserunt, etc. 3) de *decemviris* Rullianis v. Agr. ii, 7 sqq.

Decenter, Cæcin. 26.

Decentia. Nat. D. ii, 58, venustatem, ordinem, et, ut ita dicam, *decentiam*, oculi judicant.

Decerno. Quint. 8, 20, prætor *decernit*; quum ex edicto jus dicit, v. c. possessionem, aut interdictum dat, addicit, etc. † *decernere* porro dicuntur senatores in sententiis dicendis, quod dicunt, quid a senatu *decerni* velint. Mil. 6, ego ipse *decevi*. ad Div. i, 1, Crassus tres legatos *decernit*. Add. Gronov. ad Liv. xxvii, 20. † Q. fr. ii, 12, *decernendum* nihil censeo; i. e. rem rejiciendam puto. † puto. ad Div. ii, 6, in quo posita omnia mea esse *decevi*. Att.

111, 15, quod in me ipso satis consilii esse *deceras*. Quint. 2, uno iudicio de fortunis omnibus *decernit*. ad Att. x, 9, suo capite *decernere*.

*Decerpo**, Or. 11, 56.

*Decerptus**, debilitatus, Tusc. v, 13.

*Decertatio**, certamen, Phil. xi, 9.

*Decerto**, Prov. Cons. 13; Planc. 36, ad Div. v, 8; Off. 1, 11; Phil. 11, 1.

Decessio. Rabir. Post. 11, utrum accessionem pecuniarum, an *decessionem* de summa fecerit. ib. *decessionem* mille talentum esse factam. Tusc. 1, 46, *decessio* honorum, opponitur cumulo, h. e. accessioni. † abitus de provincia quum magistratum, tum privatorum. Q. fr. 1, 1, spem mature *decessionis* afferre. ad Div. 1v, 10 de Marcello privato: subvereor, ne te delectat tarda *decessio*. Att. vii, 3, in ipsa *decessione* significavit, sperasse se aliquid.

* *Decessor*, qui iam magistrata functus de provincia *decessit*, et successori tradidit. pr. Scaur. 5, fragm. nov. successor *decessor* invidit. Vox nunc primum addita Ciceroni.

Decessus, abitus de provincia. ad Div. viii, 10, quod ad *decessum* tuum attinet. Phil. 11, 38, Creta post M. Bruti *decessum* potuit liberari.

*Decet**, Or. 22; Off. 1, 27; Tusc. 1v, 25; Off. 1, 31; Or. 1, 26.

Decidens. Verr. 1v, 45, *decidere* in fraudem, i. e. facinus patrare.

Decidere, pacisci, transigere. Quint. 4, per te *decidit* P. Quintius, quod dissolveret. Cf. Rosc. Amer. 39; Rosc. Com. 11; Verr. 11, 32, etc. Gron. Ohs. 11, 6.

Decipere. Rosc. Am. 40, inducere; *decipere*, destituere. Hæc tria ita differunt: inducere est fallere consilio dando, et ad rem aliquam faciendam impellendo; destituere, deserendo eum qui, quia promiseras aut debebas, a te aliquid auxilii expectabat; *decipere* denique, sub utilitatis specie nocendo. ad Div. v, 16, ea impendere reipublicæ, quæ qui reliquerit, nullo modo mihi quidem *deceptus* esse videatur; h. e. nihil detrimenti fecisse, etc.

Decisio, pactio, transactio, atque adeo conditio transigendi. Rosc. Com. 13, post *decisionem* veterem. Flacc. 36, *decisionis* arbiter. Provinc. Cons. 4. pactiones pecuniarum cum tyrannis, *decisiones*, etc. Verr. 1, 54, negat eum sibi illa *decisione* satisfacere posse. † de eo, super quo convenit ab utraque parte, etiam in disputando. Cæcin. extr. nostra *decisio* de æquitate.

Declamare, exercitationis causa dicere. Fin. v, 2, ad fluctum, aiunt, *declamare* solitum Demosthenem. † etiam in vera causa. Verr. 1v, 66, qui pro isto contra me vehementissime *declamasset*. Rosc. Am. 29, quæ mihi visus est ex alia oratione *declamare*, quam in alium reum commentaretur. † ad Div. 111, 11, majestas est, ne in quemvis impune *declamare* liceret.

Declamator, rhetor. Or. 15, *declamator* de ludo. Or. 111, 34, non eum *declamator* aliquis ad clepsydram latrare doerant.

*Declamatorius**, Or. 1, 16; Q. Fr. 111, 3.

Declamitare. Tusc. 1, 4, *declamitabam* causas. Bræ. 90, commentabar *declamitans* (sic enim nunc loquantur) sæpe cum M. Pisone, aut cum aliquo quotidie.

Declarare. ad Div. 11, 3, Rupæ non defuit studium *deklarandorum* munerum, h. e. populo pollicendorum. Muræ. 2, in iudicio consulis designati, is potissimum consul, qui consulem *deklaravit*, h. e. creatum a populo pronuntiavit. Or. 62; Att. vi, 1; Fin. 11, 4; Or. 22; Or. 11, 69; 111, 13; ad Div. 1, 13; de Div. 1, 1; Nat. D. 11, 2; de Div. 1, 56.

*Declaratio**, ad Div. xv, 21.

*Destinare**, de via removere, Fat. 20; Off. 1, 6; Att. 11, 19; Or. 68. † a via errare, Nat. D. 1, 25; Fat. 9; Fin. v, 2; Or. 11, 38; Sext. 34; Tusc. 1v, 6; Off. 1, 40; de Am. 17; Cluent. 38.

Declinatio, degressio in oratione. Par. tit. 15, *declinatio* ad amplificandum. Vide etiam ad Cat. 1, 6; Att. 11, 19; Nat. D. 111, 13.

Declinatus. Fin. v, 7, primum *declinatum*; i. e. quod homines nati primum avertantur et fugiunt.

*Decoctor**, Cat. ii. 2; Phil. ii, 18.

Decoctus. Or. iii, 26. suavitas austera, et solida, non dulcis et *decocta*, i. e. fracta, languida.

*Decolor**, Tusc. ii, 8.

Decoloratio, pro coloratione. Divin. ii, 27. *decoloratio* ex aliqua contagione terrena potest sanguinis similis esse. Sic sunt manus *decoloratae*, Sueton. Aug. 5.

*Decoloratus**, Her. ii, 5; ibid. ii, 27.

Decoquere, consumere impensis et sumtu faciendo. Att. ix, 9, sciebam, cum agrum *decoquere* quoto anno. Phil. iv, 18, tenesne memoria, tē prætexitatum *decoxisse*?

*Decore**, decenter, Or. i, 52; ibid. iii, 47.

*Decoro**, orno, Pis. 12; Brut. 76; Or. i, 45; Verr. ii, 46.

Decorum poetarum, Off. i, 28, quid sit?

*Decorus**, pulcher, Nat. D. ii, 60; Leg. ii, 18; Off. i, 31.

*Decrepitus**, Cael. 16; Tusc. i, 59.

*Decresco**, de Div. ii, 14.

Decretum, sententia senatoris. ad Div. xv, 5, sententia mea et *decreto* laudavi. † philosophi placitum: Acad. ii, 9, etc. † responsum J. Cti. Murten. 13; responsa atque *decreta* vestra evertuntur sæpe dicundo. † jurisdictionis prætoriae pars. Verr. ii, 48, quin is a Siculis ob *decreta* interponenda pecuniam acceperit, etc. v. *jurisdictio*.

*Decuma**, Verr. iii, 47.

Decumanus. Verr. iii, 6, ager *decumanus*; h. e. e quo decumae dantur. † publicanus, qui decumas a populo redemit. Verr. ii, 13, 71; iii, 8, 48, *decumani* principes, et quasi senatus publicanorum. Scilicet, quemadmodum honestissimum, de more romano, genus rei quarendae est agricultura, sic etiam inter publicanos honestissimi, qui *decumas* conducere. † magnus. Fin. vi, 8, acipensere cum *decumano*. In rusticis sunt, ova, poma *decumana*. Noti

etiam sunt versiculi Ovidiani, Trist. i, 2, 49, de fluctu maximo: Hic fluctus supereminet omnes; Posterior nono est, undecimoque prior.

Decumbere, de gladiatoribus, quom gladium recipiunt, jugularique se patiuntur. Tusc. ii, 17. Cf. Phil. iii, 14. † de cœnante. Verr. iii, 25, quom in trichinio *decubisset*.

Decuria, tabula, s. album, in quo senatorum nomina scripta, qui judicia administrare debent, s. classis iudicum. *Decurias* autem ex instituto veteres tres fuerunt, tot sc. in quot partes senatores iudicantes descripti erant; quibus quartam adiecit Augustus, Sueton. c. 33, ubi vid. Cassanb. quintam Caius, auctore eodem Sueton. c. 16. Sextam, quanquam rogatus, tamen addere noluit Galba, Sueton. c. 14. Verr. i, 61; ii, 52; Cluent. 37. Vid. de his *decuriis* Plin. N. H. xxxiii, 1, 2. † De iudiciis *decuria* etiam est, sed alio sensu, Verr. iii, 11, quid tandem postulat arator? nihil, nisi ex edicto iudicium in octuplum, Quid Apronius? non recusat. Quid prator? jubet recuperatores rejicere. *Decurias* scribamus (sc. arator dicit). Quas *decurias* (respondet Verres)? de cohorte mea reficies. Hic *decuria* non est, ut Romae, quod videbatur Hotomanno, numerus civium rom. de conventu provinciali, quorum est, causas iudicare; sed iudicium defectorum ad causam aliquam cognoscendam et iudicandam. Arator non postulat, ut sibi copia fiat *decuriae* iudicum, sed ut *decuria* iudicum scribatur et deligatur. † In *decurias* etiam distributus erat ordo scribarum, reliquorumque ministrorum, qui magistratibus apparebant: unde, Verrin. iii, 79, ad eos me scribas voca, si placeat: noli hos colligere, qui.... *decuriam* emerunt. v. in primis Vales. ad Annian. xviii, 6, et alios, quos laudant viri docti ad Sueton. Claud. 1.

Decuriare, in *decurias* conscribere, quod faciebant, qui, tribuum largitione corrumendarum causa, coitiones faciebant; unde de sodalitiis rei.

Planc. 18, doce *decursasse* Plancium, conscripsisse populum. Ibid. 19, tu doce Plancium... tribales *decursariasse*. Erat autem Plancius reus de sodalitatibus. Sic Clodius seditionis causa dicitur homines de populi fece *decursasse*, Sext. 15. Phil. vii, 6, non rursus improbos *decursabit*? non sollicitabit agros? Plane sic etiam est *centuriare*; de quo supra.

Decuriatio. Planc. 18, *decuriatio* tribulium. v. *decuriare*.

*Decuriatus**, Q. Fr. ii, 4.

Decurio, senator municipalis, aut colonicus. Rosc. Am. 9, 39; Sext. 4; ad Div. vi, 18, etc.

Decurrens. Cæcin. 23, ad istam hortationem *decurrunt*, i. e. confugiunt, veniunt tandem. Quint. 15; ad hæc extrema et inimicissima jura tam cupido *decurrebat*. Duota ratio de studio et circo. Sic est Tusc. i, 8, nunc video caloem; ad quam quæ sit *decursum*, etc. Hinc etiam ad navigationem, ut ipsam cursus verbum (v. in *cursus*), traducitur. ad div. xvi, 4, puto te bellissime cum quæstore Meecinio *decursurum*.

Decursio. ad Div. xi, 10, *decursionibus* vastare loca. Sunt incursiones, quæ de montibus fiunt. Male aliquis corrigebat *decursionibus*, quæ sunt Græcis *περὶ ποταμῶν*, *ἐποδοί*: at *decursiones* sunt quæ fiunt *ἐν τῷ πελάγῳ*. vid. Thuc. i, 142, et ibi Schol.

Decursus, a, um. Quint. 31, ætas acta et *decursa*. de Sen. 28, *decursio* spatii: ad Div. viii, 13, hæc ætate sunt *decursa* c de vitis, quæ per ætatis ipsius rationem deponi solent. Or. i, 32, *decursa* abs te de arte, i. e. explicata breviter.

* *Decursus*, us. Or. i, 1, *decursus* honorum est, quem omnibus honoribus perfecti sumus. ad Div. iii, 2, *decursus* mei temporis, sc. in provincia.

*Decurtatus**, Or. 53.

*Decus**, ornamentum, Phil. ii, 22; Verr. iv, 44. † splendor, Prov. Cons. 11; Fin. ii, 11; Leg. i, 21.

*Decussare**, Univ. 7.

*Dedecare**, non aptum esse, Or. 22; Or. i, 29; Tusc. iv, 25; Off. i, 41.

*Dedecorare**, decus imminuere, Off. iii, 2.

*Dedecus**, probrum, ignominia, de Div. ii, 9; Rosc. Am. 24; Cluent. 5; Catil. i, 6; Her. iv, 35; Tusc. ii, 5; Leg. i, 21.

Dedere, de reo. Rosc. Am. 3, libidini alterius *dedere* aliquem, est, condemnare, quia alteri placet. ibid. 22, quem *dedi* putabas. Cf. Quint. 18 etiam, Eodem modo, quo *condonare* et *addicere* dicitur; de quibus supra. Planc. † 50, in qua oratione ego me ei *dedebam*, cui nil magnopere deberem; h. e. ei me obstrictum profitebar, ejusque me totam fore pollicebar. v. Græv. ad h. l. † ibid. 37, qui vitam pro republ. *dediderunt*. Sed Græv. *dediderunt*. † dicitur etiam ut *daro se alicui*, pro facere, quæ grata fore scis; honori alicujus inservire. Pet. Cons. 9, ei se *dedunt*, deserunt ceteros.

* *Dedicare*; proprie idem est, quod consecrare: de quo vid. supra in *consecratio*. Hinc eleganter Leg. i, 22, ingenium in se *scam*, sicut simulacrum *dedicatum* putabit. † deferre. Flacc. 32, *dedicari* in cæstra. Docti viri laudarunt Gell. vii, 11; ubi vid. Gronovium, et eundem, Sætert. iv, 1. Lips. Var. Lect. iii, 11; et Gron. l. c. volebant *inocentum*: quod probat Mazoch. Amphit. Camp. p. 84, qui verbum *dedicare* interpretatur *inchoare*; quod tum demum inchoant Quirites possidere, quæ in ceasum detulerint: male. Videtur esse propria verbi hujus significatio antiquis usitate, ut sit dare, attribueret. Nam et quæ diis *dedicantur*, ea eis dantur, attribuantur: unde mirifice confirmatur disputatio nostra in *consecratio*. Festus: *Dedicare* est proprie dando deferre.

Dedicatio. Dom. 48, an consecratio nullam habet jus, *dedicatio* est religiosa? De hoc loco disputavimus supra in *consecratio*.

*Dedicere**, oblivisci, ad Div. ix, 24; Brut. 13; Or. iii, 24; Brut. 46.

Deditio, de his qui se in hostium tradunt potestatem, Phil. XIII, 21; Phil. IV, 5.

Dedititius, qui se in potestatem alicui, ut populo rom. olim Campani, tradidit. ad Brut. 3.

Dedoco, opinionem alicui evello, Or. II, 40; Tusc. II, 25; Fin. I, 16.

Deducere. Rosc. Com. 12, huc omnis causa *deducitur*, i. e. huc redit, hæc est summa causæ. Or. II, 17, odium *deducere* ad benivolentiam: mutare in beniv. Att. IX, 19, *deducere* exercitum in hiberna. ad Div. X, 24, summam remp. in discrimen *deducere*. Acad. I, 12, dies plerosque *deduceret*, i. e. consumeret totos. Or. I, 8, *deducere* unde velit, i. e. a qua sententia velit. ad Div. I, 1, ab eo *deduci* non potest. Verr. I, 24, *deducere* ad hospitem. Cf. c. 25, Acad. I, 10, in angustum *deducere*. † Agr. I, 6, *deducere* coloniam. ibid. II, 25, agris publicis (pro in agros publ.) privatos esse *deductos*. † Verr. IV, 4, *deducere* testes de provincia. Cf. Flacc. 10, 15, 19. † *deduci* ad aliquem dicuntur, qui alicui erudiendi traduntur, aut certe commendantur, ut cum eo versari, et ab eo discere possint. Mos enim erat Romæ, ut parentes filios adolescentes alicui viro primario commendarent, ex cujus consuetudine proficerent. de Am. I, eram *deductus* ad Scævola. Cœl. 4, hunc a patre continuo ad me esse *deductum*. † est etiam commitari alicuem, et prosequi honoris causa. Mur. 34, si interdum ad forum *deducimur*. Cf. de Sen. 18. † est etiam verbum in vi civili et festucaria. Cœcia. 7, *deduci* de fundo moribus: unde mihi videtur hæc ratio dicendi ducta esse, v. c. Verr. I, 2, a mente et consilio *deduci*. † *deduci* etiam dicuntur feminae, quæ amoris causa ad aliquem in cubiculum perducuntur. Verrin. III, 34, qui ad istum *deduxerat* Tertiam. Cf. Torrent. ad Sueton. Cæs. 49; quod alias dicitur *perducere*. † pro auferre, corrumpere, vulgo dicunt male *deducere*. Tusc. II, 25, quum a Zenone didicisset fortis esse, a dolore *deductus*

est, i. e. doloris sensus eum decepit et corrupit. v. Græv. ad Herenn. II, 25.

Deductio, ritus in controversiis de possessionibus, quam vim civilem appellant, ut modo diximus. Cœcin. 11, *deductio* moribus fieret. † Div. I, 44, *deductio* aquæ Albanæ. † Verr. III, 78, *deductiones* fiebant, sc. pecuniæ de capite, vel summa. Cœcil. 10, ne qua *deductio* fieret. † Inv. I, 14, non potest ex *deductionis* rationis nasci iudicium, h. e. rationibus in utramque partem afforendis.

Deductores, sunt clientes et amici, qui aliquem honoris causa *deducunt*. v. *deducere*. Petit. Cons. 9, jam *deductorum* officium quo majus est, quam salutatorum, etc.

Deductus, a, um. Leg. III, 20, si in testamento *deducta* scripta non sit. Corrigitur, *deductio*, v. *partitio*.

Defatigare, labore conficere, Leg. III, 12; ad Div. XIV, 1; Or. II, 41; ad Div. XII, 14.

Defatigatio, Nat. D. II, 23; de Sen. 25; Or. III, 44; Her. I, 7.

Defatigatus. Dom. 44, licitatores *defatigati*. de Div. I, 46; ad Div. X, 39; Her. II, 9.

Defectio, virium, de Sen. 9; animi, Att. XIII, 18; sociorum, Q. Fr. I, 1; Tusc. IV, 9. † defectioes lunæ, de Div. II, 6.

Defectus, us. Nat. D. II, 19, *defectibus* in initia recurrit luna.

Defectus, a, um. Sext. 64, ille ad eos, a quibus audiebatur, quotidie aliquid *defesti* afferbat. Manut. emendavit, aliquid *de me facti*. † Att. XIII, 23, add. quædam habent *defecti* libræ, quod explicant *perfecti*. Sed ea lectio est absurda. *Defectus* pro *perfecto* dici non potest. Cf. *defectus*.

Defendere, propulsare. Rosc. Am. I, omnes injuriam novo scelere constatam putant oportere *defendi*. Mur. 3, *defendere* pericula civium. † tenere, tueri, conservare. Quint. 13, ne locum suum, quem adhuc honestissime *defendit*, obtineat. Prov. Cons. 9, officium *defendere*. † Verr. III, 90, id aliorum se fe-

cis exemplo *defendat*; i. e. contendat, defensionis loco dicat. † velle aliquid, et, e republica esse, dicere, idque ut fiat, oratione aliisque modis pugnare. Rosc. Am. 47, id maxime *defendisse*, ut ii vincerent, qui vicerunt. † *Defendere* non solum esse cum præpositione *a*, sed etiam *contra*, docent duo loci, Or. 1, 39; ad Div. xi, 27.

Defensio. Coel. 4, est brevis *defensio* ad omnem istam orationem. Add. Or. 1, 56; ad Div. 1, 7; Mil. 6.

*Defensitare**, sæpe defendere, Brut. 26; Off. 1, 33; Acad. 11, 22.

Defensor, propulsator. Muren. 2, *defensor* periculi. Mil. 15; Red. in Sen. 15; Or. 1, 57; Cæcil. 16.

Defenstris e Ciceronis Timæo laudat Priscianus, p. 245.

Deferre, proprie est ad locum aliquem portare. Verr. iv, 57, ita factus animo et corpore, ut multo appositior *ad deferenda*, quam ad auferenda signa esse videatur. Fr. Corn. 1, sitellam ipsam *deferre*. Att. xiii, 2, Balbo epistolas *deferri* jubebis, etc. † Hinc pro *narrare*. Fin. 11, 17, ad amicos rem ita *deferret*. Verr. 1, 25, is ad eum rem *defert*. † etiam clientes dicuntur causam *deferre* ad patronos, quod alio modo *docere* dicitur, Orat. 111, 13. † *defert* etiam rem, qui deliberandi causa ad alios de re aliqua refert. Verr. 11, 71, itaque decumanos convocat: rem *defert*. Statuunt illi, atque decernunt, etc. † *defertur* etiam res, auxiliū petendi causa ad Div. v, 8, ut intelligeres, nihil neque te scripsisse, neque quemquam tuorum frustra ad me *detulisse*. † accusator nomen *defert*, sc. ad prætorem, ejuſ, quem accusare suscepit, ut illud inter reos scribat, quod est recipere nomen. Rosc. Am. 3, non nihil tamen in *deferendo* nomine sequuti. Sed non solum hominis nomen *defertur*, verum etiam criminis nomen; propterea, quod non solum nomen rei edendum apud prætorem est, quem accusare aliquis constituit, sed etiam crimen, cuius eum accusaturus est. Verr. 11, 28, inimici Sopatri ad Verrem, quum is Sa-

cerdoti successisset, ejuſdem rei nomen *deferant*, sc. capitalis. † *deferunt* etiam calumniatores. Agrar. 111, 1, quæ apud vos de me *deferunt*; unde *delatores* dicuntur. † dicitur et pro ultro offerre, conferre. Verr. v, 70, dormientibus beneficia *deferre*. ad Div. vi, 22, voluntatem suam ad aliquem *deferre*. Cf. Phil. 11, 20. Rabir. Post. 17, totum te ad me cum tuis copiis *detulisti*. † dare, committere. Att. vi, 1, præfecturam *deferre* alicui. ad Div. xiii, 55, *deferre* alicui légationem. Att. xiii, 12, tibi præconium *deferam*. † eleganter est pro commendare aut reipublicæ, aut magistratui provinciali aliquem, ut ad honores eum provehat. Att. v, 7, ait Pompeius, qui nos se præfectos *delaturum*. ibid. 11, præfectos, quos volens, *deserto*, etc. Hoc genus *deferendi* commodum habet; commendati enim præfecti fiunt: in altero, quum ad ærarium *deferuntur* in beneficiis, honos tantum est. v. *beneficium*, et Gronov. Sestert. 111, 17, p. 253. Locis ibi laudatis adde hunc Balb. 28, Cæsar præfectum fabrum *detulit*. † eadem ellipsis *roū ad ærarium* est in hac forma: rationes *deferre* pro referre, ad Div. v, 20. Nam apud ærarium deponerentur rationes provinciales. Sic Phil. v, 5, *deferre* nomina judicum ad ærarium, h. e. deponere. † Sic SCta *deferri* dicuntur, pro referri. Nam quod ad Div. xii, 29, est: falsa senatusconsulta tum *deferabantur*, pro eo, ep. 1, est, senatusconsulta falsa referuntur: int. ad ærarium; ibi enim SCta servabantur. † Dom. 5, malum *delatum*, opponitur nativo.

Deservescere. Coel. 18, quum cupiditates *deservissent*. ad Div. ix, 2, dum *deservescit* hæc gratulatio. † Orat. 30, quæ nequaquam satis *deserbuisset* post aliquanto sentire cœpimus, h. e. in eo loco nos nimis induluisse ingenio, et studio juvenili eloquentiæ ingenique demonstrandi, adeoque redundantiæ ei loco inesse juvenilem et lasciviam.

*Defessus**, corpus defessum, Agr. 11, 32; Arch. 6. animus defessus, Or. 11, 57; ad Div. 11, 3; Ibid. x, 28.

Deficio. ad Quirit. p. R. 1, ut quod odium.... id in me uno potius quam in universa civitate *deficeret*, i. e. desineret, in me ita se exsereret, ut simul consumeretur. Ar. Resp. 19, ne patres principesque auxilio deminuti *defician*-*tur*. *Defici*, et participium *defectus*, sic simpliciter dici, docuerunt Davisius ad Cæsar. B. G. 111, 4, et Oudendorpius ibidem, et ad Lucan. 11, 560; v. 333, etc. † deserere. Verr. 111, 46, Leontina civitas me *defecit*. Verr. 11, 31, lateraet vox me *deficiunt*.

Defictus. hoc est in edd. quibusdam ad Att. XIII, 23, *deficti* libri. Sed. v. notam. Lat. ad h. l.

Defigo. Leg. 11, 8 extr. quæque augur. injusta, nefasta, vitiosa, dira *defixerit*, irrita infectaque sunt. *Defigi* incantationibus et veneficiis dicuntur homines, quum iis vis coeundi cum femina auferatur, ut dudum docuere viri docti. vid. Græv. ad C. Rabir. 10. Hinc augures quoque dicuntur aliquid *defigere*, quia *defigendo* potestatem agendi auferunt. Pertinet ut locus Senec. Benef. vi, 35, caput dira imprecatione *defig*. Malebat tamen Lipsius, Ep. Q. 17, 11, *diverit*; Davisius, *edixerit*; præter rem, ut mihi quidem videtur; *defixerit* defendit Salmas ad Solin. pag. 766, ubi plura de hoc verbo. Add. Heins. ad Ovid. Heroid. vi, 91; Amor. 111, 7, 29. † pro refigere. ad Div. viii, 29, quo facilius... te ad ver videre, et nostra *defigere* deportareque tuto possimus. Sed quidam viri docti hoc ipsum refigere pro *defigere* reponi volunt. † Flacc. 1, spem reliquorum in vestra potestate..... *defixam* putetis. Dom. 39, doloris mei *defixum* indicium ad memoriam.

Definire, finire. Or. 19, similiter extrema *definiunt*. Cf. Verr. 17, 52. † deligere et destinare. Phil. viiii, 3, ædes sibi optimas, hortos, Tusculana, Albana *definiunt*. † comprehendere, complecti. Off. 111, 29, nam pirata non est

perduellium numero *definitus*, sed communis hostis omnium. † Verr. 111, 91, cur huic præcipua lex injuriæ *definitur*, i. e. constituitur. † Or. 111, 3, oratio eis *definiatur* viris; h. e. ii, tantum inducitur. † Nat. D. 11, 40, cursus ordinatos *definiunt*. † de Div. 11, 7, ex omni æternitate *definita* sunt fataliter.

Definita, in specie, nominativum. Orat. 11, 27, de genere universo, vel *definitis* de singulis hominibus, etc. Balb. 14, lex Gellia et Cornelia, quæ *definite* potestatem Pompeio civitatem donandi dederat.

Definitio temporum atque hominum, Div. 11, 54, est adjunctio *circumstantiarum*, quas vocant vulgo, temporis atque hominis, quam et *determinationem* appellant. † Off. 111, 15, *definitio* Aquilliana doli mali, est illa quidem dialectica: quum aliud est simulatum, aliud actum. Sed *definitiones* Aquillianæ etiam dicuntur juridice, determinationes casuum, in quibus inesset dolus malus. † Cluent. 2, *definitio* judiciorum æquorum retineatur, quæ nobis a majoribus tradita est; i. e. præscriptio.

*Definitivus**, Inv. 11, 17.

Definitus. Top. 21, questionum genus *definitum*; opponitur infinito: alias dicitur finitum. Sic et in Or. et Partit. occurrit:

*Deflagratio**, Fin. 11, 29; Planc. 40.

Deflagratus. Tusc. 111, 19, *deflagrata* fana. Catil. 17, 4, *deflagratum* imperium.

*Deflagro**, de ædibus; Nat. D. 11, 27; Tusc. 111, 19. † de homine Off. 111, 25; Acad. 11, 37; Cat. 17, 6.

Deflectere. Cæcin. 18, rem ad verba *deflectere*; i. e. rem æstimare et judicare e verbo. Mur. 22, *deflectere* se de curriculo. Add. de Div. 1, 19; Ar. Resp. 19; Rosc. C. 16; Verr. v, 68; de Am. 12; Off. 11, 3; ad Div. viii, 11.

*Defleo**, Brut. 99; ad Div. x, 31; Or. 111, 3.

*Defloresco**, Her. 17, 27; Cæc. 19; Brut. 92.

Defluo. ad Div. ix, 30. ubi saluatio *defluxit*, i. e. abiit. Sext. 32, ex novem tribubus naus *defluxit*: mutavit sententiam, a meisque partibus decessit. † de Am. 16, *defluere* in terram dicuntur, quæ pereunt. † Tusc. 1, 25, a necessariis artificiis ad elegantiora *defluimus*, i. e. pervenimus. † Marcell. 8, omnia, quæ dilapsa *defluerunt*. Mss. quidam, *difflexerunt*, quod melius puto: partem propter præcedens *dilapsa*; partem quia sequitur *vinciendæ sunt*: etiam, si concedamus Cor. tio ad Sall. Jug. 1, *defluere* dici pro perire.

Deformo. Cœl. 2, quæ accusatores hujus *deformandi* causa dixerunt: ut eam *deformem* et turpem esse ostenderent. Cf. Ar. R. 24. Cæcin. 5, quem *supra deformavi*, h. e. descripsi. Cf. Ar. 26, v. Græv.

*Deformatus**, Verr. iv, 55; Att. 11, 21; Her. 11, 3; Or. 111, 2; Ar. Resp. 12; Sull. 26.

*Deformis**, fœdus, Cœl. 3; Off. 1, 35; Fla. v. 12; Cœl. 3.

*Deformitas**, Off. 111, 29; Or. 11, 59; Or. 17; Or. 1, 34; Leg. 1, 9; Att. ix, 10.

*Defossus**, de Div. 1, 17; Ibid. 11, 65; Or. 11, 41.

*Defraudare**, ad Div. viii, 10; Or. 66.

*Defricare**, Her. iv, 9.

Defringere. Orat. 111, 28, surculum *defringere*; h. e. mutuari aliquid ex alia disciplina. Add. Cæcin. 22; Her. iv, 53.

Defugere. de Rep. 11, 19, *defugit* patriam vir liber ac fortis. † Recusare, Or. 1, 23; Att. viii, 3; Planc. 32; Sull. 11; Tusc. v, 41.

Defungor. eleganter dicitur de eo, qui levi aliqua jactura, aut malo liberatur majori, aut levi labore perficit, ut majore molestia carere possit. ad Div. viii, 1, hoc mendacio, sc. de morte tua, si qua pericula impenderent, ut *defungeremur*, optavi. Ibid. x, 24, neque ego pro maximis beneficiis tuis tam vili munere *defungar* orationis. Cf. Verr. 111, 16. † dicitur tamen et in bo-

nam partem, et de rebus bonis, ut perfungi. Verr. v, 68, *defungi* honoribus.

Defusus. Fin. 11, 8, vinum *defusum* e pleno sit: e Lucilio. Vinum *defusum* est, quod e dolio in amphoras conjectum est; a quo differt *diffusum*, quum vinum e majori vase in plura minora transfunditur. v. Lambin. ad Horat. Epist. 1, 5, 4. Tale vinum bibebant honestiores et delicatiores; de dolio vinum tenues: unde a Cicerone objicitur Antonio. v. *dolium*.

Degenerare a Zenone, Tusc. 11, 25, deficere ab ejus placitis, quum sis stoticus. Desciscere a moribus aut disciplina alicujus; Flacc. 11; Brut. 34; Prov. Cons. 8; Verr. 111, 68; de Div. 1, 3; Tusc. 11, 25; Fin. v, 5.

Degredi. v. in *digredi*.

*Degere**, vitam, Fin. iv, 12; Sull. 27; Rosc. A. 52; de Sen. 1; Nat. D. 1, 19; Off. 1, 4; de Am. 23.

Degustare. Att. iv, 8, tu velim e Fabio odorere, et istum convivam tuam *degustes*; i. e. expiscere, tentes. Add. Tusc. v, 21; Cluent. 26; Parad. 1; Att. x111, 38; Att. 1, 16; Att. viii, 8.

*Dehortari**, Pis. 39, Her. 111, 3.

*Dejectio**, deturbatio, Cæcin. 20.

Dejectus. Verr. 111, 51, aratores *dejecti*, coacti agros suos deserere propter damna. † Deturbatus, Cæcin. 11, 17; Att. xvi, 14.

Dejicio. detraho, demo. Tusc. 1, 8; vide, quantum mali de humana conditione *dejeceris*. 11, 5, quantum de doloris terrore *dejeceris*. Verr. v, 49, si metum hænc Siciliæ *dejecero*. de Rep. 1, 15, hominibus perturbatis manem religionem timoremque *dejecerat*. † Phil. ix, 4, *dejecere* aliquem de sententia. † *dejeci* eleganter dicuntur, qui spem alicujus commodi, honoris consequendi amittunt, atque repulsam ferunt. ad Div. viii, 4, de petitore ædilitatis: nam M. Cœlium promulgatio de dictatore subito *dejecit*, *dejectum* que magno clamore insequuta est. Muren. 36, Q. Tubero pratura *dejectus* est. Act. 1 in Verr. 8, si me ædilitate *deje-*

cissent. † de formulis, de gradu, et de statu *dajicere*, vid. in *formula, gradus*, et *status*. † Verrin. iv, 40, præcipitem inforum aliquem *dajicere*. † verbum rei militaris. Verr. iii, 16, propugnaculum *dajicere*. † vincere, tollere. Tusc. iv, 37, vitia ratione a se esse *dejecta*. Top. 17, perturbationes *dajiciuntur*. † Rosc. Com. 2, hæc nomina sunt *dejecta* (sc. in tabulis); illæ (sc. tabulæ) in ordinem confectæ. Sed pro *dejecta* alii mallent *dijecta*, aut simile quid. † Rosc. Amer. 35, habeo dicere, quem contra morem majorum, minorem lx annis, de ponte in Tiberim *dejecerit*. Seniores lx annis in comitiis quum pontem ex uno septo in alterum transirent, *dajiciabantur*, ne suffragium ferrent; unde *dapontani* senes. † *dajici* dicuntur etiam in edicto prætoris, qui vi de fundo aut alia possessione aliqua pulsati sunt. Cæcin. 8, ut, unde *dejecisset*, restitueret. Cf. c. ii, 12; Quint. 25. † de oculis, est averti, dimoveo. Phil. 1, 1, nec a republ. *dajiciabam* oculos. Cf. Verr. iv, 15. † revello. Quint. 6, *dajicere* libellos sc. quibus auctio proscripta. † repello, arceo. Verr. v, 62, verbera a se *dajicere*. Phil. 1, 2, jugum a cervicibus *dajicere*.

*Doinceps**, postea, Or. 1, 7; Her. 1, 9; Off. 1, 45; Nat. D. 11, 37; de Div. 11, 54.

Dejunctus. Cæcin. 32, *dejuncta*, interdicia, i. e. diversa. Univ. 5, *dejuncta* opponuntur iisdem.

Dejungere. Nat. D. 1, 15, extr. *dejungit* a fabula, i. e. eximit fabulis.

Delabor, Att. xii, 47, eo magis *dolabor* ad Clodiam, h. e. eo magis inclino in eam partem, ut Clodiam hortos emam. Q. Fr. 1, 1, sed nescio, quomodo ad præcipiendi rationem *dolapsa* est oratio mea. † Partit. 28, in iudicium *dolabuntur*, i. e. influunt, in eo vim et usum habent. † orior. Or. 111, 57, *dolapsa* sunt ab his plura genera. de Div. 1, 28; Off. 1, 22; Att. vii, 5; Or. 11, 60; Fat. 17; Off. 11, 18; de Am. 21; Att. xi, 47; Partit. 28.

*Delatio**, Cæcil. 20; ad Div. viii, 6.

*Delectamentum**, Pis. 25.

*Delectare**, Off. 1, 28; Att. 11, 6; Pis. 20; Arch. 12; Q. Fr. 111, 2; Or. 57.

*Delectatio**, Tusc. iv, 9; Off. 1, 30; Or. 1; Or. 111, 58; ad Div. vi, 12; Manil. 14.

Delectus. *Delecti* iisdem, qui principes civitatis. Sext. 49. Cf. Vatin. 9.

Delectus provincialis, ad Div. xv, 1, eat, qui fit e civibus, qui sunt in provincia: nam ei opponuntur auxilia sociorum. Add. Off. 1, 15; Verr. 11, 50; Fin. 1v, 25, *Delectus* verborum in oratione, Or. 111, 37; Brut. 72; Cluent. 46; Balb. 21; Phil. v, 5, *delectus* iudicum. *Delectus* militum, Att. vii, 20; Phil. v, 12.

Delegare, in re pecuniaria dicitur, qui non ipse de arca solvit, sed creditorem remittit ad alium per attributionem (vid. *attributio*), a quo pecuniam accipiat; quod et solvere ab alio dicitur: unde deinde ceteræ rationes dicendi ducuntur, quum, quod ipsi facere debebamus, id per alterum fieri curamus, et qui id a nobis petunt, ad alium rejicimus: unde et pro *transfere* dicitur. Attic. xii, 12, Balbi regia conditio est *dolagandi*: ad q. l. v. Gronov. ut et Observ. 1, 20. ibid. xiii, 46, Quinto *dolagabo*, si quid æri meo alieno superabit. Dom. 7, petebatur a me frumenti copia annonæ vilitas... *dolagavi* amico locupletiori, etc. ad Div. viii, 1, quod hunc laborem alteri *dolagavi*. Or. 11, 28 extr. sed hæc ipse, quæ nunc ad me *dolagare* vis (oratione, laude tua), ea semper in te eximia et præstantia fuerunt. Fonte. 7, quid si hoc crimen optimis nominibus *dolagare* possumus? Perquam eleganter, hoc sensu: quid si hoc crimen ad eos transferamus, qui facile fateantur, se hoc, quod crimini Fonteio datur, fecisse, quia officii ratio postulare? Itaque sic pergit: et ita, ut non culpam, etc. † *Difficilis* locus est, in quo hoc etiam verbum occurrit, ad Div. vii, 5, ex epistola Cæsaris: M. Orfium, quem mihi commendas, vel regem Galliæ faciam, vel hunc *Leptæ delega*. Ceterum locus est obscurus, rei

ipsius et historię ignorantione, ut vere iudicat Victorius.

Delegatio. Att. xii, 3, *delegatio* a mancipie. v. *delegare*.

*Delere**, literas, ad Div. vii, 18; Ibid. xiv, 3; Cluent. 14. Delere ædes, Rull. ii, 32; Leg. ii, 26; Cat. iv, 10. Delere instituta, Sext. 26; de Am. 3; de Div. i, 8; Cœcil. 8: † delere animum, Att. i, 11; Phil. i, 1; Tusc. i, 49; Manil. 8; Mur. 35.

*Deletrico**, Ar. Resp. 23.

*Delibare**, ex aliquo desumere, de Sen. 21; Brut. 15; Sext. 56. Imminuere, Her. iv, 55; ad Div. x, 21.

*Deliberare**, cogitare quid consilii sit capiendum, Her. iii, 1; Att. ii, 7; Ibid. xi, 3; Fin. ii, 34; Off. i, 3. Statuere, Verr. i, 1; Att. xv, 5; Rull. i, 8.

*Deliberativus**, Inv. i, 7; Inv. ii, 52; Her. iii, 2, 5; Or. ii, 82.

*Deliberatio**, Att. vii, 3; Ibid. xiv, 13; Or. ii, 82; Off. i, 3; Inv. i, 10; Or. i, 6.

*Deliberator**, Sext. 34.

*Delibutus**, Rosc. Am. 46; Her. iii, 22, Tusc. i, 44.

*Delicate**, molliter, Or. iii, 17; Off. i, 30.

Delicatus, de pueris et ancillis pulchris et elegantibus, sensu honesto. Milon. 10, *delicatus* comitatus ancillarum puerorumque. v. Burm. ad Petron. c. 63. † mollis, effeminatus, de hominibus et rebus, libidini luxuive deditus. Brut. 53, adolescens *delicatus*. Nat. D. i, 37, Epicurus, quasi pueri *delicati*, nil cessatione melius existimat. Muren. 9, Asia *delicata*. ibid. 35, iuventus (hominis) *delicata*. Orat. ii, 64, quum haberet filium *delicatiorem*. Fin. v, 5, ratio *delicatio* molliorque, quam virtutis vis gravitasque postulat: de eorum sententia, qui in felicitatis et summi boni parte non solam virtutem, sed etiam voluptatem, aut huiusmodi quid ponunt. Off. i, 40, *delicatum* aliquem sermonem inferre, i. e. de pulchris hominibus, de amore, de re amatoria, qualis ille Sophoclis erat, quum diceret Pericli, obvio puero formoso:

O puerum pulchrum! Att. ii, 14, *delicatum* convivium, quod ἀεὶ λῆξ vocat, ep. 12. Or. iii, 25, quanto molliores sunt et *delicatiores* in cantu flexiones et falsæ voculæ, quam certæ et severæ! † concinnus, elegans. Pison. 29, *delicatisimi* versus. † Placidus, otiosus. Tusc. ii, 11, vita umbratilis et *delicata*. † suavis, jucundus. Verr. v, 40, *delicatisimum* littus. † *delicatus* est etiam homo intelligens deliciarum (vid. *delicia*), et iis abundans. Verr. iv, 57, qui tam *delicati* esse non possumus, etc. Verres hæc habeat domi, etc. † E Parad. i, 3, laudantur *delicatos* paternæ, tanquam genus deliciarum in supellectili: et ita est in quibusdam libris, neque absurde. Nam *delicatum* est in his rebus usitatum Latinis, quas et *delicias* vocant; et *delicata* dicuntur omnia, quæ ad magnificentiam et ostentationem pertinent. v. Cuper. Obs. i, 3. Sed altera lectio, *filitas*, est ex melioribus et antiquioribus codd. et ipsum quoque usitatum est in hoc genere.

Delicia, elegantissima et pulcherrima supellectilis genera, ut aurum argentumque cælatum, vestes stragulæ, tabulæ, pictæ, et similia. Verr. iv, 23, sic Haluntini, excussis *deliciis* (h. e. crustis et emblematis), cum argento puro domum reverterunt. † magnificentia et ostentatio, quæ pretiosa supellectili quæritur. Parad. i, 2, num ullam cogitationem habuisse videntur... aut argenti ad avaritiam, aut amœnitatum ad delectationem, aut supellectilis ad *delicias*, aut epularum ad voluptates? † studium huius elegantię et magnificentię. Verr. iv, 57, etiamne huius operarii studia et *delicias* perferitis? † amores et elegantię hominum amoribus deditorum. Cœl. 19 init. amores autem et *delicias* hæc, quæ vocantur, etc. † ipsi homines utriusque generis, qui amantur. Dom. 24, quum alter se Catilinæ *delicias* fuisse diceret. † in oratione *delicias* sunt concinnæ sententię, arguti, certi et circumscripti ambitus verborum. Orat. 12, longissime

tamen ipsi a talibus *deliciis*, vel potius ineptiis abfuerunt.

*Deliciolæ**, Att. 1, 7, Tulliola deliciolæ nostræ.

*Delictum**, erratum, Cæcin. 5; Off. 1, 40; ad Div. v, 17.

*Deligare**, vinculis constringere, Verr. iv, 40.

Deligere, ejicere. Vatin. 14, subsellia dissipavit, urnas *delegerit*, etc. ubi vid. Græv. Cæcin. 27, si ingressum modo *delegeris*. Sic Grævius, pro *dejeceris*. † Eligere, Mil. 18; Verr. iv, 40.

*Delinire**, allicere, Off. 11, 14; Mur. 35; Mil. 35; Fin. 1, 10; ad Div. xv, 16; Cluent. 9; ad Div. xii, 2; Or. 1, 19.

*Delinitio**, Off. 1, 16.

Delinitor. Brut. 70, iudex, cujus *delinitor* debet esse orator.

*Delinquere**, peccare, Cluent. 46; Tusc. 11, 5.

Deliquesco. Tusc. 1v, 17, alacritate futilli gestiens *Deliquescit*, i. e. mollem se præbet.

*Delirare**, Off. 1, 27; Nat. D. 1, 16.

*Deliratio**, de Div. 11, 43; de Sen. 11.

*Delirus**, de Div. 11, 68; Tusc. 1, 21; Or. 11, 18.

Delitescio, Balb. 2, in mendacio *delitescere*. Acad. 11, 5, in eorum auctoritate *delitesceret*.

Delitus. Verr. 1, 55, *delitum* tectorium. In fragm. epp. p. 128, sunt etiam ceræ et literæ *delitæ*.

*Deltoton**, Ar. 5.

*Delubrum**, ædes, et loca sacra, Cæcil. 1, Nat. D. 111, 34; Arch. 11; Nat. D. 111, 40.

*Deludere**, illudere, Rosc. A. 9; Agr. 11, 29.

Delumbo. Orat. 69, *delumbare* sententias dicitur, qui minutis numeris et oratione incisa carum viam minuit.

*Demens**, insanus, Pis. 20; Ar. Resp. 26; Off. 1, 24; de Div. 11, 55.

*Demensus**, Or. 12.

*Dementer**, Cat. 111, 9.

Dementia, in plur. de magnificentia ædificationis, Att. 1x, 9. Sic alibi insaniam dicitur; Tusc. 111, 5; Cat. 1v, 10.

Demere. Petit. Cons. 2 extr. qui ca-

pita *demebant*, etc. Alii legunt *demetebant*: quod probat Burmann. ad Valer. Argon. 111, 670, ubi hæc verba confundi in libris solere docet. Cf. eundem, et Oudendorp. ad Suet. Caium, cap. 35.

*Demergo**, condo, tingo, de Div. 1, 8; de Div. 11, 68; Fin. 111, 14; Sen. 21; pessumdo, Off. 11, 7; Sull. 31.

Demersus. Sull. 31, *demersam* patriam extuli.

*Demetatus**, Nat. D. 11, 43.

*Demetere**, Sen. 19.

*Demigrare**, Pis. 37; Agr. 11, 16; Dom. 37; Vatin. 16.

Deminutio. Prov. Cons. 15, multari imperatorem *dominatione* provinciarum, contumeliosum est. Mil. 36, si qua *deminutio* capitis futura est, h. e. si damnatus in exilium ibit. All. ut passim, habent *diminutio*.

Deminutus. Top. 6, qui capite non sunt *deminuti*; quanquam ibi etiam legitur: *diminuti*, minus recte. v. *caput*.

*Demirari**, valde mirari, Rull. 11, 36; ad Div. vii, 27.

Demisse. Flacc. 10, suppliciter *demisseque* respondere. † Tusc. v, 8, humiliter *demisseque* sentire, in malam partem.

*Demissio**, Tusc. 111, 7.

Demissus, modestus et pudens. Mur. 40, sit apud vos modestiæ locus, sit *demissis* hominibus perfugium, sit auxilium pudori. Add. Or. 11, 43; in Pis. 17. † moderatus, modicus. Or. 24, tenuis orator erit... ornamentis verborum et sententiarum *demissior*.

*Demitigari**, mitigari, Att. 1, 13.

Demitto me, descendo, ut e montibus in valles, etc. ad Div. xv, 1v, quum me in Ciliciam *demissem*, x, 8, quum in eum casum me fortuna *demisit*. † de omni ægritudine dicitur, ut contrahere; unde utrumque in definitione ejus a Cicerone dicitur. v. Tusc. 1v, 6; de Div. 11, 33; Or. 11, 66; Verr. 11, 30; Her. 111, 15; ad Div. viii, 16; ix, 1; Fin. v, 15.

*Demiurgus**, ad Div. 1x, 22.

*Demokiri**, moliri, Q. Fr. 1, 1; Top.

4; ad Div. XII, 13; Verr. II, 67; Off. I, 39.

Demolitio, Verr. II, 67; Red. in Sen. 13.

Demonstrare, narrare, dicere. Inv. I, 31, apud Socraticum Æschinem *demonstrat* Socrates, cum Xenophontis uxore, et cum ipso Xenophonte Aspasiam loquutam. Verr. IV, 33, quod ab Ænea conditum *demonstrant*. ad Div. III, 4, mihi Fabius *demonstravit*, me a te plurimi fieri. ibid. IX, 24, Spurinna, quum ei rem *demonstrassem*, et vitam tuam superiorem exposuissem, magnum periculum summæ reip. *demonstrabat*, nisi ad superiorem consuetudinem revertisses. † de actore, explicare, agere. in Cæcil. 13, *demonstrans* causam non posses. † *demonstrare* dicitur etiam de interpretibus antiquitatum et rerum in quoque loco memorabilium. Verr. IV, 59, nam ut ante *demonstrabant*, quid ubique esset, etc.

Demonstratio, institutio, doctrina. Or. III, 55, *demonstratio* hujus generis et doctrina vulgaris est. † interpretatio antiquitatum et rerum memorabilium. Verr. IV, 59, itaque nunc conversam habent *demonstrationem* suam. Add. Fin. IV, 5; Inv. I, 12; Her. IV, 55; Her. III, 13.

Demonstrativus, Inv. I, 5; Her. I, 2; Inv. II, 4; Her. II, 13.

Demonstrator, Or. II, 86.

Demorari, ad Div. XII, 15; Or. II, 58.

Demortuus, Her. I, 11; Verr. IV, 5.

Demoveo. Cæcin. 15, *demovers* de certo statu: e gladiatoria petitem est. Dom. 26, *demovetur* a republ. similis labes in posterum: h. e. cavetur, ne ei in posterum accidere possit.

Demum, tandem, quæso. Tusc. V, 37, exalium quantum *demum* a perpetuo peregrinatione differt!

Demutatio. Sic prima manus cod. Vaticani, de Rep. II, 4. Secunda, *mutatio*. Ang. tamen Maius priorem lectionem genuinam putat.

Denarius, est nummus, qui, quum sestertius duos asses cum dimidio valebat, decem asses æquabat; postea

sedecim, quum unius sestertii quatuor asses erant. Respondet Græcorum drachmæ. Quint. 4, decidis, staturisque tu, quid iis ad *denariam* solveretur: h. e. quid et quantum solvendum esset, si pro nummis Gallicis, qui erant in rationibus, et debebantur, solverentur nummi romani; quantum efficeretur, si summa nummorum Gallicorum, quæ debebatur, ad *denarios* redigeretur. v. Gron. Sest. III, 10. Sic Att. II, 6, opponuntur *denarius* et cistophorus, h. e. nummi Asiatici et romani.

Denegare, plane negare. Att. I, 1, Aquilius *denegat* (sc. se petiturum), et juravit morbum, et illud suum regnum judiciale opposuit. Add. ad Div. V, 12; Phil. XI, 8.

Denicales, feriæ mortuorum: de quibus Cicero Leg. II, 22. Viri docti laudant Gell. XVI, 5. Cf. Kirchmann. de Funerib. IV, 1.

Denique, ut paucis me expediam. Verr. II, 51, negant id Syracusani per religiones sacrorum ullo modo fieri posse: fas *denique* negant esse. Vid. de hac vi verbi Græv. ad Sueton. Aug. 23; Duker. ad Flor. I, 16, etc. † Sed quod Grævius sic esse putat ad Div. X, 10, in his verbis: is enim *denique* mihi honos videri solet, qui, etc. in eo errat. Nam in his *denique* est demum. Sic in Sall. ea demum vera voluptas est. *Denique* pro demum passim obvium. ad Div. IX, 14, tantum accessit ut mihi nunc *denique* amare videar, antea dilexisse. Cf. ad Att. VII, 8, v. Vallæ Eleg. L. L. VIII, 8.

Denominare, Her. IV, 32.

Denominatio, figura orationis, Her. IV, 32.

Denotare, significare. Manil. 3, quod is una significatione literarum cives rom. necandos trucidandosque *denotavit*.

Denotatus, cognitus et perspectus; quod, quæ notamus, ea facile agnoscimus et reperimus. Acad. II, 18.

Dens, Tusc. IV, 8; v. 16; Pis. I, Nat. D. III, 22; Balb. 26.

Densus. ad Att. VII, 1, ubi sunt

illæ *densæ* dextræ, i. e. junctæ, implexæ.

Dentatus. ad Q. Fr. II, 15, charta *dentata* res agetur, h. e. dente polita et lævigata. Plin. H. N. XIII, 12, scabritia chartæ lævigatur dente conchæve.

Denudare bonis, i. e. privare. ad Div. XII, 15; add. Verr. V, 13; Or. I, 55.

Denuntiare dicuntur, quialiquem jubent esse paratum ad rem aliquam, quæ interdum diserte adjicitur, interdum omittitur, et e vicinia verborum supplenda est. Verr. I, 19; II, 27. Rosc. Am. 38, *denuntiare* alicui testimonium. Sed simpliciter *denuntiare*, eodem sensu, Flacc. 15; Verr. II, 4, ubi vid. Græv. Dom. 45, quum tribunus, vel *denuntiaro*, vel cogere poteris, int. pontificibus, ut convenirent. Cæcin. 32, Cæcinæ *denuntiabas*, int. controversiam. ad Div. XI, 2, *denuntiat* veteranis, sc. ut conveniant; eos convocat. Conf. V, 11. † hinc dicitur etiam pro minari. Att. XV, 20, genus illud interitus quasi *denuntiatum* nobis ab Antonio. Agr. II, 5, oculis *denuntiare* omnibus vim tribunitiam. Conf. Att. II, 21, 23, etc. † mandare. Or. III, 36, plus attulisti, quam tibi esset tributum a nobis, ac *denuntiatum*. ad Div. XIII, 77, si quid tibi opus sit, ne dubitent mihi jure suo *denuntiare*. † polliceri, quid facturi simus. Att. XIII, 12, jam Varro mihi *denuntiaverat* magnam sane et gravem *προσφώνησιν*. † profiteri, ostendere. Or. I, 22, *denuntiare* se paratum. Planc. 22, *denuntiasti*, quid de summa reipubl. sentire. † etiam de interpretationibus aruspicum dicitur. Div. II, 13, tum hereditates tum *damna denuntiant*, etc. *Denuntiare* legendum vidit recte Hotomannus, et contextus docet. *Denuntio* in iudicium, si lectio sana est, significat, jubeo in iudicio adesse, ad iudicem venire. Itaque subjicit: te *assuturum* *negasti*.

Denuntiatio. Sull. 18, Catilinæ *denuntiationis* venisti; ab eo jussus venire. † Or. II, 19, prima *denuntiatio*, dicitur, quum in exordio auditorem

attentum esse jubemus. † *comminatio*. ad Div. XI, 20, *denuntiationis* periculi terrere. † *professio*, promissio. ibid. X, 8, præmatura *denuntiatio* boni civis imparati, quam periculosa esset, ex casu collegæ videbam.

Deonerare *, devolvere, Cæcil. 14.

Depascisci. Verr. III, 24 extr. ad ejus condiciones *depactus* est. Att. IX, 16.

Depasci, minui. Leg. I, 21, *depasci* veterem academix possessionem non sinemus. Or. II, 23, stylo *depascere* luxuriam orationis. Or. II, 70.

Depeculator *, *serarii*, Act. I, in verr. 1.

Depeculari *, *spliare* sacra, aut quæ publici sunt juris, Verr. IV, 27; Her. IV, 27.

Depollere. Tusc. III, 32, ut sibi turpitudinem *depolleret*; h. e. se a turp. liberaret. Sext. 19, interfectus esset is, qui hac una medicina potuit a communi peste reip. *depelli*. ad Div. V, 20, ut multa tam gravis Mario *depellatur*. † Brut. 87, longi sermonis initium *depulisti*, Attice. Sed hæc lectio minus bona est. Nostra habet *populisti*. Manutius et Lambinus, *detulisti*. † Part. 12, aut jure factum *depellitur*, aut ulciscendi doloris gratia, etc. Lambin. *defenditur*; quod est Ciceronianum. v. *defenders*.

Dependere, solvere. ad Div. I, 9, tibi *dependendum* est, quod pro illo *spondidisti*. Cf. Att. I, 8 extr. Sic Catil. IV, 5; Sext. 67, *dependere* *pœnas*.

Deperdere *, amittere, Prov. Cons. 5; Verr. II, 30; Tusc. V, 14.

Depictus. Orat. 12, nimis *depicta*, i. e. ornata.

Depingere *, Rosc. A. 27; Acad. II, 15; Nat. D. I, 15.

Deplorare. Verr. II, 27, ne *deplorare* quidem de suis incommodis liceat. Add. de Sen. 23; Tusc. V, 39; Phil. XI, 2; Cluent. 24; Cat. IV, 2; Verr. III, 18; Or. II, 52.

Deponere. ad Div. XIII, 1, *deponere* *ædificationem*. ibid. V, 2, *deponere* provinciam in concione. ibid. II, 17,

rationes Apamæ *deponere* cogitabamus. *ibid.* 1, 5, causam *deponere*, i. e. relinquere. *add.* Off. III, 25; Phil. XIII, 24; *ibid.* XIV, 13; Rull. II, 26; Or. II, 52; de Am. 21; de Div. II, 54; Sull. 6; Cæli. 50; Att. I, 12; Tusc. I, 7; Rull. III, 1; Philip. XIII, 10; Rosc. A. 4; Quint. 13.

*Depopulari**, Phil. VII, 5; Verr. III, 56.

*Depopulator**, Dom. 5.

Deportare. *ad* Att. VI, 1, benivolentiam de provincia *deportare*. Et sic sæpe est ap. Cic. Sed etiam sæpe simpliciter *deportari* dicitur, quod de provincia asportatur, Flacc. 15; Muren. 5. Gron. Obs. 1, 12. Itaque etiam de exercitu dicitur *vid.* Drakenb. *ad* Liv. XXXIX, 58. † Verr. III, 14, frumentum *deportare*, intellig. de area.

Deposcere. Rosc. Am. 34, partes sibi *deposcere*. Senat. p. R. 13, altera me *deposcere* putabatur, sc. ad mortem, ut me interficeret.

*Depositum**, Off. I, 10; *ibid.* III, 25.

Depositus, desperatus, proprie de ægrotis, quos medici deponunt, quod desperant curari posse. Verr. I, 2, *deposita* reip. pars.

*Depravare**, corrumpere, Att. X, 4; Fin. II, 11; Leg. II, 15; de Div. II, 46; Fin. I, 6; Arch. 4.

*Depravatus**, Fin. I, 21.

Depravatio. Verbi, Partit. 36, est falsa interpretatio et calumnia. Depravatio corporis, Leg. I, 10; Or. II, 62; Fin. V, 12.

Deprecatio. Rosc. Com. 16, *deprecatio* deorum, est in iurejurando ea, quam, Dom. 57, devotionem capitis appellat.

*Deprecator**, qui petit ut sibi ignoscatur, Att. XI, 8; qui petendo, pro aliquo intercedit, Planc. 24; Sext. 12.

Deprecor. *ad* Div. VIII, 1, in hoc te *deprecor*. Muren. I, quæ *deprecatas* ab diis sum. † Quirit. p. R. 3, me a vobis *deprecatas* sunt. Sull. 26, *deprecar* vitam alicujus ab aliquo. Agr. II, 36, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis

deprecentur. † Partit. 39, erit contra acerbitatem verborum *deprecaandum*.

Deprehendo, convinco. Flacc. 16, in minimis rebus magnas res *vidi deprehendi* ac teneri. Et sic sæpe. † Or. I, 48, *deprehensum*, inquit Antonius, me plane video. Verr. IV, 12, tum se *deprehensum* negare non potuisse. *Add.* *ad* Div. XII, 2; Quint. 19; Inv. II, 4; Brut. 68.

*Deprehensio**, Cluent. 18.

Depressus. *ad* Div. X, 32, *depressus* in ludum; qui coactus est in ludum gladiatorium se conferre, et gladiator esse. † humilis, profundus, Verr. V, 27. Demersus, Pis. 6; Arch. 9; Manil. 8; Cluent. 65. Vox *depressa* i. e. tenuis ac submissa. Her. III, 12; 14.

*Deprimere**, Tusc. V, 17; Pis. 18; Her. III, 2.

*Depromere**, educere, Man. 13. *depromere* argumenta, Or. I, 46; 59; Fin. IV, 4; *ad* Div. XIII, 6.

*Depsero**, *ad* Div. IX, 22.

Depugnare, verbum in gladiatoria re. Tusc. II, 17, sotes ferro *depugnant*. *ad* Div. X, 52, quum bis *depugnasset*. Phil. V, 7, L. frater, gladiator Asiaticus, qui mirmillo Mylasis *depugnarat*, etc. Hinc de omni pugna singulari. Fin. II, 22, Torquatus cum Gallo *depugnavit* provocatus. Item de omni pugna et contentione. Planc. 38, si semper cum fis, quibuscum aliquando contendimus, *depugnemus*.

Depulsio. Invent. I, 10, intentionis *depulsio* quid? † Nat. D. II, 31, lex est recti præceptio, pravique *depulsio*.

*Depulsor**, Phil. II, 11;

*Depulsus**, dejectus, Cæcin. 8; Her. IV, 10; Cat. III, 8; Nat. D. II, 54. Prohibitus, *ad* Div. XII, 1; Or. III, 11; *ad* Div. I, 7.

*Deputare**, existimare, de Div. I, 22; Tusc. III, 27.

*Derelictio**, Off. III, 6.

*Derelictus**, Brut. 4; Cat. I, 10.

Derelinquo, omitto, in molliorem partem, Cæcin. 35 extr.

*Deresponte**, Lig. 5.

Deridere, ludere, ita agere, ut ho-

mines ridere videare. Verrin. 1, 56. *deridet*, quum sibi ipsum jubet satisfacere Rabonium.

Deripere, detrahere. Offic. 111, 10, *deripere* alteri, jus non est. Verr. 17, 50, *deripere* de manu. Fin. 1, 13, falsarum opinionum temeritate *derepta*. Sull. 1, *deripere* de auctoritate alterius. Prov. Cons. 6, hos vos *deripiendos* de provinciis non putaretis? Caveant tirones, ne *deripere* et *diripere* confundant, quod a Nizolio factum est. Sic aliud est dstringere, aliud dstringere, etc. *Deripere* est de loco aliquid rapere; *diripere*, in diversas partes rapere. vid. Drakenb ad. Sil. x, 518, et quos ibi laudat.

Derivare. Tusc. v, 25, in suam domum nil *derivare*, h. e. avertere.

Derodere, pro *corrodere*. Divin. 1, 44.

Derogare, est nova rogatione aliquid de superiore lege demere, ei vim adimere. Dicitur autem ordinarie *derogare* legi, vel de lege, quod nemo ignorat. Sed est etiam sic: lex *derogatur*, Cornelianæ 1 fragm. Sic habet etiam Ulpianus: Lex rogatur.... abrogatur.... *derogatur*; quem locum vid. in Fabro. Est sic etiam metaphorice. Quint. 23, fides hujus multis locis cognita, ne perfidia Nævii *derogetur*, laborant.

* *Derogatio*, Her. 11, 10 de lege. Et in fr. Cornel. 1.

Deruo. Att. xvi, 11, de laudibus alicujus cumulum *deruere*.

Descendere dicuntur Romani honestiores, quam in forum, curiam, campum eunt, quod ii solebant in montibus habitare, qui salubrius habitabantur, ea loca autem in vallibus, inter montes, erant: item in universum, quum in publicum prodeunt, Phil. vii, 2, consul se cum praesidio *descensurum* dixit. Rosc. A. 46, *descendere* de palatio et ædibus suis. Phil. 11, 6, hodie non *descendit* Antonius. Or. 11, 66, *descendere* in forum. Offic. 111, 20, *descendere* in Rostra: quanquam ibi Gronoviana habet, *ascendere*, quod magis placet. Sed quoniam Romæ usita-

tum erat dicere, *descendere* in forum; propterea etiam de aliis urbibus dicitur, ubi similis ratio non subest. Verr. 11, 38, postridie mane *descendit* Verres, sc. in forum Thermitanum. † hinc etiam ducta hæc, Coel. 1, *descendere* ad accusationem. Muren. 28, *descendere* ad accusandum. Cf. ad Div. viii, 8. † *descendere* aliquo dicuntur etiam, qui statuunt ea facere, quæ inviti faciunt, ad extrema veniunt, ad quæ demum venit, quum leniora non sufficiunt aut valent. Verr. 1, 38, quo ego vellem, *descensuros*, h. e. gravissima se facturos. ad Div. x, 33, *descendere* ad extrema. Att. ix, 18, ad omnia *descendere*, est omni vi et acerbitate uti. ad Div. viii, 8, alteram ad conditionem *descendere* vult Cæsar. † Cedere, remittere. Verr. 11, 72, placet mihi ista defensio: *descendo*.

Desciseo. Fin. 111, 18, *desciscere* a vita i. e. se ipsum interficere. Tusc. 111, 2, *desciscere* a natura. Acad. 11, 25, *desciscunt* a veritate.

Describere, dividere, distribuere in partes. Agr. 11, 29, in jugera dena *describat*. Phil. xiiii, 5, *describitis* illud septies millies ita. Cluent. 32, non Archimedes potuit melius *describere*. ad Div. xvi, 11, Italiae regiones *descriptas* sunt, quam quisque partem tueretur. Cf. Verr. 1, 14, etc. Græv. ad Caton. 17; Att. 1, 2. Leg. 111, 19, populus *descriptus* ordinibus, censa, etc. Add. Burm. ad Suet. Tib. 30. † Dialectici dicuntur *describere*, quum formas et genera rerum constituunt: item in partitione. Sic Rab. Post. 15, *descripta*, opponuntur universis. Or. 11, 33, *descripta* generatim; pro quo mox: in certa genera coacta. ibid. ut quæ sint in jure, vel apte *describere*, vel ornate illustrare possit. ibid. 71, in multa genera *describere*. † Ab hæc dividendi significatione multæ formulæ dicendi ducuntur, quas ita possis interpretari, ut nulla divisionis mentio fiat: sed semper ad divisionem aliquam respicitur. Sic Verr. v, 25, *describere* civitatibus summas pecuniarum. ad Div.

xii, 1, pecuniæ maximæ *describuntur*. ad Q. fr. 1, 1, vectigal *describere*. In quibus omnibus *describere* explicari potest *imperare*, sed, ut intelligas, imperatum esse ita, ut sit constitutum simul, quantum quæque civitas daret. Simile est, quod dicitur pro dividere largiendo, item largiri. Verr. iii, 92; Off. 1, 34, jura *describere*. Verr. v, 11, *describere* jura æquitate. Leg. ii, 5, jura sunt varie et ad tempus *descripta* populi. Off. 1, 16, quæ *descripta* sunt legibus et jure civili, hæc ita teneantur, ut sit constitutum. Sext. 42, nondum *descriptio* jure civili. Acad. ii, 36, officia *describere*. Jura *describere* idem est, quod jura dare, constituere; sed propterea jura *describere* pro dare dicitur, quia in juribus dædis disorimen servatur ordinum, ætatum, etc. quamquam in nonnullis hærum formularum etiam respici potuit ad illam alteram significationem, qua pro *definire* dicitur. Verr. ii, 53, describebat censores binos in singulas civitates: h. e. faciebat, creabat, ut eodem capite est; sed *describere* est pro *facere*, quia censores cxxx facti sunt (c. 55) ita, ut totus ille numerus censorum civitatibus distribuere, et singulæ binos acciperent. † *describere* est etiam *definire*: modo, de quo *definire* dici potest, de eodem etiam *describere* dicitur. Or. 1, 49, *describere* finibus ingenii sui, etc. † *describere* dicuntur etiam mathematici, quam formas geometricas scribunt. de Sen. 14. † *describere* aliquem dicunt, qui eum quidem non nominant, sed ita de eo loquuntur, ut facile intelligi possit, de quo sermo ait: unde pro *significare* reperitur; in qua ratione dicendi sæpe accedit ista vis, ut contumeliæ causa id fieri innuat. ad Q. fr. ii, 3, Cræsum *descripsit*. Mil. 18, videlicet illi me latronem *describent*. Sull. 29, quia sunt *descripti* consulares: h. e. ab accusatore oratione designati. Pison. 28, non mehercule contumeliæ causa *describam* quamquam, præsertim ingeniosum, etc. Phil. ii, 44, ista tua minime avara

conjug, quam ego sine contumelia *describo*. Pro accurate explicare et exponere est ad Div. viii, 8, quæ res quam vehementer ad me pertineat, in literis... *descripsi*.

Descriptio, distributio, Offic. 1, 7, privatarum possessionum *descriptio*. Flacc. 14, in *descriptione* æquabili sumtus. Off. 1, 27, est decori *descriptio* duplex, h. e. in duas formas distribuitur. Tusc. v, 24, *descriptio* expetendarum fugiendarumve rerum. † ordo, qui sc. ab apta distributione rerum et partium pendet. Off. 1, 39, ædificandi *descriptio*. Or. ii, 9, aut si via ulla traditur... *descriptio* atque ordinis. de Sen. 17, atqui ego ista sum dimensus; mei sunt ordines, mea *descriptio*. Sext. 65, *descriptio* civitatis. Leg. iii, 2, magistratum *descriptione* omnis reip. moderatio continetur. Acad. 1, 6, *descriptio* naturæ, item artis. † *descriptio* etiam dicitur, eodem modo, ut *descriptus*, quum homines centuriantur et decuriantur, de quibus suo loco dictum est Planc. 18, decuriatio tribulium, *descriptio* populi, suffragia largitione devincta. † de formis geometrarum, ut *describere*. Tusc. 1, 17, nisi quid erat numeris aut *descriptionibus* explicandum.

Descriptus, divisus, ad certas partes aut classes redactus, constitutus. Catil. ii, 6, quemadmodum ei esset ratio totius belli *descripta*. Att. xvi, 5, o dies... lepide *descriptos*, etc. v. *describere*. † ordine factus. Fin. iii, 22, natura nihil est aptius, nihil *descriptius*. Hinc Or. 59, *descriptus* ordo verborum, est, certus, aptus. † Ar. R. 28, suffragia *descripta* tenentur a paucis; h. e. pauci quidam et potentes homines ita habent in sua potestate suffragia centuriarum et tribuum, ut cuique imperent, cui suffragium dare veliat. v. Græv. ad h. l. Male olim legebatur *districta*; quod, ut cetera hujusmodi, servavit nova Itolorum editio Nizoliani thesauri. † Planc. 20, vocatæ tribus, latum suffragium, *descriptos* tribus, renuntiatæ. Nihil hic interpretea. E cod. Erf. notat Grævius *diribitæ*. Sed ea lectio nihil est. Dir-

bitio enim refertur ad tabellarum distributionem : quid autem diribitio post suffragia lata ? Cogitabam aliquando *dirempta* ; ex quo fieri potuit *diribita*. Sed *descripta* etiam explicari potest. Nempe post lata suffragia et dirempta, punctis notabantur in tabulis, unde punctum pro suffragio. v. *punctum*. Id dici commode posse putem, tribus describere. Describere dici pro in tabulas referre, docet Schulting. ad Calpurn. Declam. subjectam Quintilianicis, p. 794. † Dom. 5, quum decuriatos ac *descriptos* haberes exercitus perditorum : in quo *descriptus* idem est, quod decuriatus ; nam describuntur milites, quum decuriantur aut centuriantur, sc. in decurias et centurias. Pro describere, hoc sensu dicitur etiam conscribere, Planc. 18 ; nam quum decuriantur, conscribuntur, sc. in decurias. v. *conscribere*.

*Desecare**, Att. xvi, 6 ; de Univ. 7.

Deserere. Att. iii, 19, non *deseram* preces fratris, etc. Tusc. 1, 46, tardius *deseret* fama Curtium. Relinquere, Verr. iii, 51 ; de Div. 1, 20 ; Att. iv, 10 ; Cluent. 63 ; de Sen. 20 ; ad Div. 1, 5.

*Desertor**, Att. viii, 9 ; Red. ad Quir. 5.

*Desertus**, Rull. ii, 30 ; Pis. 40 ; Verr. v. 67 ; de Am. 15 ; ad Div. v, 1 ; Q. Fr. iii, 1 ; Cael. 18 ; Cluent. 59 ; Quint. 16.

Deservire, in bonam et malam partem dicitur. Verr. iii, 98, si vobis *deserviunt* suolabore. Sull. 9, si *vigiliæ meæ deserviunt* amicis. Partit. 20, *deservire* rebus sacris, i. e. studiosum esse religionis. Offic. i, 30, cuius *deserviant*, dum, quod velint, consequantur. ad Div. xii, 2, *deservire* latroni, etc.

Desiderabile. Top. 18, opponitur ei, quo facile careas.

Desidore, verbum proprium de labe terræ. de Div. 1, 35, 43. Utitur eodem verbo de hac re Livius, xxxii, 9, ubi v. Drakenb.

*Desiderare**, vehementer cupere, Quint. Fr. iii, 1 ; ad Div. vii, 10 ; OBcon. 1 ; Quint. Fr. iii, 4, absentem rem votis reposcere, Verr. V, 28 ; de Senect. 9 ; Att. xii, 40 ; de Orat. 53 ; Att.

vii, 25 ; Verr. iv, 44 ; red. ad Quir. 1.

*Desideratio**, Sen. 14.

*Desiderium**, vehementior cupiditas, Or. 1, 47 ; ad Div. xv, 4 ; cupiditas absentem videndi, Tusc. iv, 9 ; ad Div. xvi, 21 ; ad Div. ii, 11, 12 ; Brut. 1 ; Rab. perd. 5. Dicitur etiam blandiendi causa ; ad Div. xiv, 2 : valet me desideria, valet.

*Desidia**, Rull. ii, 37 ; Brut. 2 ; Off. 1. 34.

Desidiosus. Or. iii, 23, *desidiosa* oblectatio tribuitur iis, qui toti sunt in literis, nec rempublicam carunt.

Designare. Nat. D. 1, 13, Aristoteles quodam loco mundum *designat* deum. ibid. 11, Anaxagoras omnium rerum descriptionem et modum mentis infinitæ vi ac ratione *designari* et confici voluit.

Designatio, dispositio, collocatio. Att. iv, 4, offensus *designations* Tyrannionis mirificam librorum meorum bibliothecam.

Designator. Att. iv, 3, post has ruinas desertus a suis, vix jam Decimum *designatorem*, vix Gellium retinet. *Designator* est curator et arbiter ordinis et loci in ludis et spectaculis, h. e. qui unicusque suum locum *designat* ; item in certaminibus, qui leges et præmia dant agonistis. De his v. Budæum, Lipsium, Fabrum, quos laudat Græv. ad h. l. et hinc Lexicon Fabri.

Designatus. de magistratibus recens creatis locus classicus est, Muren. 1, consul *designatus* a populo suffragiis, declaratus autem vel renuntiatus ab alio consule voce. Hinc eleganter Cluent. 11, *designatus* reip. civis, de infante concepto matris utero, sed nondum nato. † expressus, significatus. Or. 1, 25, verbis *designata*. † constitutus, *descriptus*. Nat. deor. iii, 35, resp. ratione et disciplina *designata*. Divin. 1, 38, neque dii ignorant, quæ ab ipsis constituta et *designata* sunt.

*Desilire**, Mil. 10.

Desino. ad Div. viii, 1, libenter mercurule artem *desinorem*. Sic et alii loquuti. v. Heins. ad Ovid. Art. Am. ii,

726; Torrent ad Suet. Tib. 37. Acad. II, 25, *desino*, quæso, communibus locis: domi ista nascuntur....* Omitto, supersedeo. de Rep. I, 1, commemora-re eos *desino*, etc.

*Desipiens**, de Div. II, 23; de Nat. D. II, 6; ad Div. I, 9.

*Desistere**, desinere, Brut. 91; ad Div. I, 1; Verr. II, 48; Rab. Post. 3; Tusc. I, 49. Recedere, Off. III, 3; ad Div. V, 2.

*Despectio**, Hort. Fragm.

*Despectus**, ōs, Her. IV, 39.

*Despectus**, a, um, Pis. 41.

*Desperanter**, Att. XIV, 21.

Desperare. Cluent. 25, *desperare* saluti. Sen. p. R. 14, *desperare* suis fortunis. Pis. 34, quum oppido *desperassent*. Mur. 21, sibi ipsi *desperare*. ad Q. fr. I, 2, sive instituumur, sive *desperamur*. ad Div. XII, 14, quam valde nos et remp. *desperarint*. Divin. II, 21, non *despero* ista esse vera.

Desperatio. Sen. p. R. 3; Mur. 25, *desperatio* reipubl. i. e. de salute reip. de republica.

Desperatus. Verr. II, 41, *desperatissimum* per fugium: h. e. quo, qui de causa sua plane desperant, aliudque per fugium non habent, confugere solent.

*Despectio**, Fin. I, 20.

*Despicatus**, Sext. 16.

*Despicatus**, ōs. Flacc. 27.

Despicere. Rosc. Am. 8, simul atque ille *despexerit*. Grævius sic interpretatur: simul ac cœperit oculos tot negotiis intentos movere, ut circumspicieus: *despicere* est videre. Male, mea sententia. *Despicere* non est videre simpliciter, sed desuper videre, deorsum spectare, unde ipsa contemnendi vis ducitur. Neque tribus illis locis, quos attulit, confirmari potest, *despicere* esse pro *videre* simpliciter. Nam primus ex Aa. Resp. 15, tollam altius tectum, non ut ego te *despiciam*, etc, manifeste contra est, et ibi *despicere* illam deorsum spectandi vim habet. De altero ex IV. de Fin. mox dicemus. In tertio ex Sueton. Neron. 19, est *despicere*: quod a *despicere* differt, ut suo

loco docebimus, neque adeo huc pertinet: quanquam hic tantum est operarum vitio. Nam Grævius voluit, *despicere*, ut est in ejus Suetonio. Sed ibi rectius legitur *despicere*, cum Burmanno et aliis. *Despicere* h. l. idem est, quod aliis locis Cicero dicit, deicere oculos; quod faciunt, qui alicui rei attendere desinunt. v. *deicere*. † Fin. IV, 23, catuli, qui jam *despecturi* sunt, cæci æque et ii, qui modo nati. ibid. 24, catuli æque cæci, priusquam *despexerunt*. Sed post Lambinum Davisius recte vidit legendum esse et reposuit *despecturi*, et *despexerunt*: de quo verbo post dicetur. Verba hujus generis confundi, quum ab interpretibus, tum a librariis, notissimum est. Sic degredi, digredi; destringere, distringere, etc. v. Burmann. ad Sueton. Neron. I. c.

*Despicens**, Or. II, 89.

Despicentia. Off. II, 11, *despicentia* animi; h. e. quæ est in animo, qua utitur animus. Add. Partit. 23; Tusc. I, 40.

*Despoliare**, ad Div. XIV, 2; Att. VII, 7.

Despondere, spondendo polliceri: unde filios et filias despondere parentes dicuntur, quia interrogati: spondes? respondent: spondeo. Sed singulare est ap. Cœlium ad Div. VIII, 7, de sponso: *despondere* sibi filiam alterius. † hinc ad alia traducitur, fere pro *destinare*. Att. XI, 6, L. Lentulus sibi Cæsaris hortos et Baias *desponderat*: i. e. sibi pactus erat, aut certe speraverat; victo Cæsare, a Pompeio præmii loco sibi destinaverat. ibid. XIII, 12, illam *περι τῆς οὐραξίης* Bruto *despondimus*; destinavimus inscribere Bruto. ad Div. XII, 9, hæc spes *despondetur* anno consulatus tui: omnes putant, te demum consule, tale quid sperari posse.

*Desponsare**, Q. Fr. II, 5.

Desponsus, destinatus, speratus. Ar. Resp. 3, *desponsam* et destinatam laudem alicui præripere. Prov. Cons. 15, ut provinciam *desponsam*, non decretam habere videatur. Att. I, 16, *desponsam* homini jam Syriam ademi.

*Destinare**, constituere, Off. III, 10;

ad Div. vii, 23; definire, Her. 1, 15.

Destinatus. Tusc. ii, 2, certis *destinatis*que sententiis additi. Alicui promissus, Arusp. Resp. 3; Sext. 30; ad Div. x, 25.

Destituo, constituo. Verr. iii, 26, *destitui* alios in convivio. Sed inest significatio contumeliæ. Verr. v, 42, nudus pæne est *destitutus*. v. Græv. ad ep. ad Div. ix, 22. Hinc est in sensu obsceno. ad Div. l. c. ita *destituit* me nudum. so. comprimendi causa. v. in *destitutus*. † exponere aliquem periculis, alterius potestati obnoxium reddere. Phil. v, 12, qui ne sorti quidem fortunas nostras *destituit*, sed libidini cujusque nos addicit. Non erat, quare Grævius *destinavit* legeret, v. *destitutus*. Scil. res destituitur, ponitur in medio, de qua sortitio fit, ut cedat ei, cui sorte obvenit. † relinquere, deserere. Att. iii, 15, Italiam in me erectam, *destitui* ac reliqui. † decipere promissis, fallere, inprimis in re pecuniaria, quum alicui promittimus pecuniam, deinde negamus daturus. v. *destitutus*. Cluent. 26, queritur se ab Oppianico *destitutum* esse. Rosc. Am. 40, Roscius socios induxit, decepti, *destituit*. Cf. Phil. ii, 38.

Destitutio, in re pecuniaria est, quum aliquis pecuniam, quam pollicitus est se daturum, non dat. Quint. 16, hac *destitutions* percussus, etc. Cf. c. 5, et Cluent. 26.

Destitutus, desertus. Cæcin. 52, nudus in causa *destitutus*que. Verr. ii, 30, solus *destitutus*. at v, 42, nudus pæne est *destitutus*, significat, ei discissas et laceratas esse vestes a lictoribus, ut virgis cæderetur. † deceptus ab eo, qui promissit aliquid, pecuniam, etc. Off. 1, 10, cui promissum sit, si se *destitutum* querat. Quint. 16, multis vadium desertis, sæpe illius ac *destituti*. Q. fr. 1, 3, amicorum consilio, promissis, præceptis *destitutus*. Ceterum id dicitur duobus modis: nam una ratio ducitur ab eo sensu, quum pro *desertus* dicitur, ut in illo, promissis *destitutus*; altera inde, quod qui deser-

tus est, expositus est injuriis fortunæ, inimicorum, ut in hoc: consilio, præceptis *destitutus*, † pro *constitutus*, sed in partem deteriorer, ut Sull. 52 hac fortuna misera *destitutus*.

Destringo, detraho, traho ex aliquo loco. Off. iii, 31, confestim gladium *destrinxit*. in Tog. Cand. conatur in rempubl. sicas *destringere*, vulgo legunt *distringere*, in utroque loco; sed hodie nemo dubitat in his literis paulo versator, in hac formula, et omnibus, in quibus detrahendi vis exprimenda est, *destringere* rectum esse, non *distringere*. Confundi verba, quæ ab his syllabis incipiunt, jam in *despicere* dictum est. De hoc verbo in primis vid. præter Gronov. ad Liv. xxvii, 13, Duker. ad Flor. ii, 2; Drakenborch. ad Sil. xvii, 164, et quos ibi laudat. *Destrici* gladii sunt, Catl. iii, 1; Sext. 35.

*Destruere**, de Sen. 20.

*Desubito**, Rep. Fragm. Liv. vi.

*Desudare**, Sen. 11.

Desuffectus a concionibus, Cluent. 40.

Desaltorius, intell. equus, a *desaltore*, quod erat genus equitum, qui in circo equos plures capitibus junctos agitabant ita, ut in medio cursu ex uno in alterum se trajicere possint. Muren. 27. Grævius laudat Sueton. Cæs. 59, et ibi Torrent. Cf. Salmas. ad Vopisc. Carin. c. 19, p. 845 sq.

Desum. Phil. ii, 29, cur ei bello propter timiditatem *defuisti*. Q. fr. ii, 6, huic convivio Q. frater *defuit*. Att. iv, 11, non vereor, ne mihi sermo *desit* abs te, quo magno opere delector. Or. iii, 4, nec in Antonio *desisset* hic ornatus, etc. Q. fr. ii, 4, se illi non *defuturum* affirmavit: h. e. se eum accusaturum, per ironiam venustam.

Detergere. Att. xiv, 10, sed primo anno lxxx *deterimus*: i. e. cepimus ex tota summa octoginta sestertia.

*Deterior**, Att. xi, 11; ad Div. v, 14; Att. xiv, 11; Phil. viii, 1.

*Deterius**, Fin. 13.

Determinatio, finis. Inv. 1, 52; Nat. D. ii, 40.

Determino. Orat. III, 44, quod dicit, spiritu, non arte *determinat*: i. e. orationem in pronuntiando non eo loco incidit, ubi ipsa sententia desinit, sed ubi spiritus, adeoque saepe alieno loco. Div. I, 12, omnia fixa tuus glomerans *determinat* annus: h. e. haec omnia rata facit extremus annus tuus.

Deterrere, dissuadere, dehortari. Att. XI, 8, neque te *deterreo*, quo minus id disputes, scribasque ad me quam saepissime. Et sic aliis locis. v. etiam Bronkhus. ad Tib. I, 3, 13. Add. Brut. 15; Att. XV, 22; de Div. II, 42; Fin. III, 38; Aet. I, in Verr. 5; Off. II, 23; Brut. 75; Or. I, 73.

Detestari, deprecari, a se aut ab alio remotum cupere, deprecando, negando, aut alia ratione. Catil. I, 11, ut prope justam patriae querimoniam a me *detester* ac deprecet. Att. IX, 10, *detestaris* hoc diligenter, i. e. remotam a te hanc opinionem vis, negas te id significasse. † hinc in malis auspiciis et omnibus dicitur, quum ea dicimus, quibus mala impendentia averti posse credunt superstitioni homines: de quo vid. Casaub. ad Theophr. c. 16. Vatin. 16, te... tanquam auspicium malum *detestantur*. Unde illud dicitur in Pison. 40, omnes memoriam consulatus tui, facta, mores, faciem denique ac vocem a republica *detestantur*: sc. tanquam malum auspicium et omen. † Ceterum quoniam illa detestatio auspicii et ominis sit avertendi mali causa, propterea dicitur pro *avertere*, adeoque etiam de diis ipsis, quum sit proprie hominum. Phil. IV, 40: dii immortales, avertite et *detestamini*, quæso, hoc omen!

Detestatio, expiatio, deprecatio. Dom. 55, quum pro *detestatione* tot scelerum, unam aram nefarie consecraret.

*Detocere**, telam absolvere, Or. II, 38; Her. II, 27.

*Detinere**, morari, ad Div. XII, 16; Att. III, 19. Detineri i. e. occupari, Inv. II, 49; Her. IV.

*Detorquere**, Fin. III, 5; Tusc. V, 20; Off. II, 10; Cael. 9; Or. 17.

*Detractio**, de Div. II, 21; Univ. 4; Att. XII, 33; Off. III, 6.

Detraho. Tusc. IV, 31, hæc *detrahenda* opinio est: eximenda ex animo. Prov. Cons. I, qui ex provinciis *detrahendi* sint. 8, *detrahebant* illum ex Gallia, h. e. censebant, ei successorem vel invito dandum: dicitur in malam partem. Planc. 4, est hæc conditio hujus principis populi.... posse suffragiis vel dare, vel *detrahere*, quod velit cuique. Add. Nat. D. III, 34; Fin. I, 7; Sen. 14; Brut. 75; de Div. II, 68; Acad. II, 2; Fin. I, 9; red. ad Quir. 8; Off. I, 37; Inv. II, 20; Rab. perd. 7; Manil. 4; Tusc. IV, 11; Planc. 4.

*Detrimentum**, Or. I, 9; Brut. 2; Fin. III, 21; Fin. I, 6; ad Div. XVI, 11; Phil. V, 12.

Detrudo, diffaro. Att. IV, 17, comitibus in adventum alicujus *detrudere*. Cf. Q. fr. II, 15. † ablego, amando. Or. I, 28, qui non potest... hunc ad id, quod facere possit, *detrudendum* puto. † verbum prætorium in interdicto, cui postea substitutum *dejecto*. Cæcin. 27.

*Deturbare**, demoliri, Pia. 38; Q. Fr. II, 9. *dejecto*, Quint. 14; Pis. 20; ad Div. XII, 25; ibid. V, 7.

*Devehi**, Phil. I, 4.

Devenire, Verr. V, 48, est venire ad perfugium, aut preces. Delabi, Mur. 13. Pervenire, Pis. 29; ad Div. VII, 3; Att. I, 7; ad Div. IV, 5.

Deversari. Verr. I, 25, Rubrium... parum laute *deversari* dicit, *mal logè*.

Deversor, qui in caupona, aut alio quo loco *deversatur*. Inv. II, 4.

Devertere. Verr. I, 6, ad hospites meos ac necessarios *deverti* potius. Sic utrumque verbum e mss. scribitur. Male vulgo *diversari*, *divorti*, ut *diversorium* pro *deversorium*. v. Heinsius ad Ovid. Amor. II, 6, 9, et præterea quos laudat Burm. ad Petron. 10. Scil. *deverti* est aliquo se convertere, in quo tamen etiam respicitur ad locum, unde veneris: sed *divorti* dicitur de duobus, qui diversam viam instituunt, unde ipsum *diversum* est, et illud, *diversi* abiere, *divortium*, etc.

*Devexare**, vexare vehementer, ad Div. x, 3.

*Devexus**, de Div. i, 45; Att. ix, 2.

*Devincers**, Or. 45; Nat. D. ii, 2.

Devincio, de periodis. Brut. 37, verba comprehensione *devincire*. Or. 25, nec acervatim multa frequentans una complexione *devinciet*. v. *vincire*. † eleganter hoc verbum dictum est in hoc: Fat. 9, qui introducunt causarum seriem sempiternam, ii mentem hominis, voluntate libera spoliata, necessitate fati *devineunt*. † retinere in audiendo, attentum reddere. Brut. 80, duo summe tenuit, ut rem illustraret disserendo, et animos eorum, qui audirent, *devinciret* voluptate. † in potestatem suam redigere, ut nocere nobis non possit. Pison. 13, de Pompeio: qui omnes omnium gentium partes tribus triumphis *devinxerat*, is se in publico statuit tuto esse non posse. † Ceterum eae formae dicendi frequentes sunt, quum *devincire* eo sensu dicitur, quo obligare, obstringere, ut ad Div. xiii, 7, summo beneficio tibi tuisque in perpetuum *devinxeris*. De qua metaphora dicemus aliquid in *obligare*. Huc etiam illud refer, Dom. 51, si sedem ipsam ac templum publici consilii religione Concordiae *devinxisset*. item, Coel. 22, iurejurando *devincta* auctoritas.

Devinctus. Brut. 12, nec in impeditis ac regum dominatione *devinctis* nasci cupiditas dicendi solet. Prov. Cons. 8, nationes nondum legibus, et iure certo, nec satis firma pace *devinctae*. Planc. 15, largitione *devinctas* tribus habere. ibid. 18, suffragia largitione *devincta*. ad Div. xv, 4 extr. studiis dediti ac *devincti*.

*Devitare**, Act. 1, in Verr. 3; Tusc. ii, 26 Att.; ix, 6.

Devius. de Am. 25, animus flexibilis et *devius* assentatoris: i. e. inconstans, qui saepe tanquam aberrat a via, aliter alio tempore agit. Phil. v, 13, homo in omnibus consilii praecipuus et *devius*. Fragm. Acad. iii, si liceret... vitam *deviam*, sequentis corrigere errorem, poenitendo.

*Deunx**, undecim unciae, Caelin. 6.

Devocare. Prov. Cons. 12, *devocare* aliquem de provincia, Manil. 14, ab instituto cursu ad praedam aliquam *devocavit*. Tusc. v, 4, Socrates primus philosophiam *devocavit* de caelo: h. e. desiiit de rebus caelestibus, astris, etc. philosophari.

Devolare. Quint. 30, ab afflictis amicitia transfugere, et ad florentem aliam *devolare*.

Devolvere. Att. ix, 10, deliberationem accuratius *devolvere*. Phil. vii, 4, *devoluti* estis ad spem inanem pacis.

Devorare, cupide legere, audire; item de rebus omnibus, quae nobis valde placent, etc. Att. vii, 3, *devorare* libros. Sext. 10, verbum ipsum voluptatis omnibus modis animi et corporis *devorabat*: ubi vid. Abrahamius. † perferre res graves et molestas; item, facere aliquid, quanquam molestum. Phil. vi, 6, *devorare* molestiam. Brut. 67, *devorare* stultitias et ineptias hominum. Att. iv, 5, dudum circumrodo, quod *devorandum* est. † decoquo. ad Div. xi, 21, hanc ipsam rem recentem novam *devoravit*. † praecipere animo, de iis rebus, quas certe speramus nos consequuturos. Dom. 23, *devorare* aliquid spe et avaritia. Verr. 1, 51, qui iam spe et opinione illam praedam *devorasset*. † Brut. 82, ejus oratio, nimia religione attenuata, doctis et attente audientibus erat illaestris; a multitudine autem et foro, cui nata est eloquentia *devorabatur*: h. e. audiebatur quidem, sed ita, ut nihil voluptatis afferret, et a paeae invitis; neque intelligebatur adeo, aut sentiebatur ejus vis: quemadmodum qui cibos insuaves necessario comedunt, non comminutos et gustatos deglutunt. De hoc genere dicendi Cicero aliis locis dicit, Abhorret a populari ratione.

Devotare, devovere. Parad. 1, 2, quae vis filium (Decii) *devotavit*. sic mss. et edd. veteres. v. Gruter. ad Plaut. Casin. ii, 6, 36.

Devotio. Nat. D. iii, 6, tu autem etiam Deciorum *devotionibus* deos placatos esse censens. Dom. 57, hanc ego

devotionem capitis mei convictam esse et commissam putabo. v. mox *devovere*.

Devotus, destinatus. Arusp. R. 3, Clodius, *devota* Annio hostia et constituta: h. e. quem certo video ab Annio Milone interfectum iri.

Devovere, proprie idem est, quod *vovere*. vid. v. c. Off. III, 25. Deinde est certis ritibus se morti, s. Telluri et diis manibus, consecrare, pro salute reipubl. et pernicie ejus aliqua et calamitate avertenda: de quo est locus classicus ap. Liv. VIII, 9, 10; Fin. II, 19, quum se Decius *devoveret*. Unde illi etiam caput suum *devovere* dicuntur, qui se aut periculis maximis intrepide pro patria obijciunt, ut faciunt, qui se *devoverunt*: Quir. p. Red. 1, quum me fortunasque meas pro vestra incolumitate, otio, concordia *devovi*: aut votum faciunt, in quo caput suum, tanquam hostiam, diis offerunt, cujus exemplum egregium est pr. Dom. c. 57. Ducitur hinc etiam lusus ille Ciceronis, Phil. XI, 6, videte etiam P. Decii auctionem: qui majorum suorum vestigia persequens, pro alieno se ære *devovit*. † Divin. I, 48, hinc Remus auspicio se *devovit*: h. e. auspicio capiendo se accingit. Ex Ennio.

Deus, qui in aliquo genere insigniter excellit. Or. I, 23; II, 42. † benefactor. Quir. p. R. 5. Lentulus consul, parens, *deus*, salus vitæ nostræ. † *Deus* est etiam de feminis. Tusc. I, 47, de Junone. Cf. Invent. II, 51. Sic etiam Græci θεός. — Add. Nat. D. I, 18; Univ. v, 6; Tusc. I, 11; ad Div. XIV, 7; Ibid. XVI, 22; Verr. I, 3; Brut. 9; Off. II, 2; Phil. VIII, 3; Pis. 16; Q. Fr. II, 4.

Dextella, amicus fidelis. Att. XIV, 20, Q. filius Antonii est *dextella*.

*Dextor**, ad Div. x, 30.

*Dextora**, Univ. 13; Phil. XII, 11; Ibid. x, 3; Ibid. XI, 2.

Diadema, est fascia alba, qua caput redimere reges olim solebant; unde insignie regie potestatis putabatur. Itaque etiam Ciceroni, ut ad Atticum scribit, II, 8, fasciæ cretati Pompeii in cruribus displicebant, quod potentia

parum civilis cupiditatem significare videbantur. Male quidam interpretantur coronam, quæ hodie ejus vim obtinet. Phil. II, 34, sedebat in Rostris collega tuus, amictus toga purpurea, in sella aurea, coronatus (hic nil regium, et tamen coronæ mentio): ascendis, accedis ad sellam, *diadema* ostendis: gemitus toto foro... tu *diadema* imponebas cum plangore populi. v. Cuper. Obs. I, 6; Casaubon. ad Sueton. Cæs. 79; Ciampin. oper. Musiv. c. 14, p. 110, etc.

Diata, lenia remedia, in primis illud, quod dies et tempus affert: opponitur vis. Att. IV, 3, *diata* curari incipio; nam chirurgiæ tædet.

Dialectica seu *dialectica*, pars logicæ, quæ rationem disputandi docet, Or. II, 38; Fin. II, 6; Acad. II, 28; Top. 2.

*Dialectica** (plur.), Brut. 31; Fin. III, 12; Att. XIV, 12.

*Dialecticæ** (adv.), Fin. III, 6; Acad. I, 2.

*Dialecticus**, Fin. II, 6; de Div. II, 59. Dialectici sunt auctores dialecticæ disciplinæ. Or. 32; Acad. I, 7; Ibid. II, 30; Dom. 18.

*Dialogus**, ad Div. II, 9; Brut. 60.

Diarium. Att. VIII, 14, iis *diariis* Cæsar militum celeritatem incitat, ut timeam, ne citius ad Brundisium, quam opus sit, accesserit. *Diaria* h. l. sunt stipendia aut præmia in singulos dies promissa, sc. si celeriter ire pergant. Nam quidquid datur in dies singulos, *diarium* dicitur. Servorum quoque sunt *diaria*, i. e. cibi in dies singulos assignati, prout se fidos præstitierint. Vid. intt. ad Petron. c. 24. Grævius etiam laudat Victorii Var. Lectiones. Locus est l. I, c. 15.

Dibaphus, vestis bis tincta, primo cocco, deinde purpura, qua utebantur sacerdotes. ad Div. II, 16; Att. II, 9. v. Ind. Græc. διβαφος.

Dica, γράφη, actio, quæ alicui intenditur. Verr. II, 14, scribitur Heraclio *dica*. ibid. 15, *dicas* sortiri, est forum agere; et quum dicitur *dicam* sortiri, id est judices dare sortitione: et quo-

niam id fit quum causa agenda est, dicitur etiam pro causam cognoscere; quoniam in conventu forensi, quum causæ agendæ sunt, iudices sortitur prætor, qui causam cognoscant et judicent. Qui putant rationem ductam a sortitione, nescio qua, ipsarum *dicarum*, ut scil. quo ordine agendæ sint causæ, constituatur, locum Ciceronis non recte perpendunt. *Dicas* sortiri, dicitur, ut iudicia rejicere, pro iudices rejicere, et alia his similia. Rem conficiunt hæc verba c. 17, venit in mentem, e lege Rupilia *dicas* sortiri oportere. Educit ex urna tres: iis, ut Heraclium absentem condemnent, imperat.

Dicacitas. quid sit? Or. 11, 54.

Dicars. Balb. 11, *dicars* se civitati. ibid. 12, *dicars* se in civitatem: est jus civitatis petere et consequi. *dicars* opponitur donare. † Or. 111, 5, adolescentem, qui Crasso se *dicarant*, i. e. se applicarant, ejus partes sequebantur.

Dicatio. Balb. 11, non solum *dicatio*ne, sed etiam postliminio potest civitas mutari. vid. *dicare*.

Dicere, pro *affirmare*, opponitur negare. Rab. Post. 12, quibus creditum non sit negantibus, iisdem credatur *dicentibus*? Verr. 111, 8, legem *dicere*, de censore, qui conditiones redemptoribus proponit, quibus pactio fit. † constituere, definire. Verr. 1, 57, diem *dicat* operi faciundo. Flacc. 34 extr. doti Valeria omnem pecuniam suam *dicerat*. † est etiam propriam verbum in creando dictatore. Att. 19, 15, volet Cæsar, ut prætor dictatorem *dicat*. † Inv. 11, 22, *dicere* ab auctoritate JCtorum, et contra auctoritatem.

Dichoreus, duplex choreus. Orat. 65.

Dicis causa, Verr. 19, 24, in speciem, ut imago saltem emtionis esset. Hanc formulam etiam Ciceroni restituere viri docti, Muren. 12, sed anne tu *dicis* causa vindicaveris? de vindiciis imaginariis, h. e. de vi civili illa et imaginaria. Hanc formulam primus recte explicavit Lælius Taurellus de militiis ex casu, in Thesaurio Ottonis, t. 19, p. 1635, et post Ant. August. Emen-

dat. 11, 2, ibid. p. 1472. Cf. Victor Var. Lect. 19, 23, et in Lex. Fabri de hac formula dicta.

Dicrotum, navis biremis, h. e. quæ duos remorum ordines habet. Att. 7, 11; XVI, 4. Vid. Scheff. Re. nav. 11, 2, p. 100. Femininum genus est apud Hirtium. B. A. 47, quod defendit contra Schefferum Oudendorpius.

*Dictamnus**, Nat. D. 11, 50.

*Dictare**, dicere quæ alius calamo excipiat, Att. 11, 23; Ibid. VII, 13; Q. Fr. 111, 1; Att. XIV, 24.

Dictata, sunt theses, præcepta, decreta, quæ a magistris artis alicujus discipulis scribenda traduntur, ut ab iis ediscantur. Et quoniam hujusmodi *dictata* non adeo solent aut debent esse acuta et subtilia, in iis acquiescere, iis uti, in contemptu habetur. Q. fr. 111, 1, meam in illum orationem omnes pueri tanquam *dictata* ediscunt. Tusc. 11, 11, versus admiscet, quasi *dictata*, nullo delectu, nulla elegantia. Nat. D. 1, 26, ista enim a vobis tanquam *dictata* redduntur. Fin. 11, 29 extr. ista vestra, si gravis, brevis; si longus, brevis, *dictata* sunt. ibid. 19, 4, de peripateticis disserendi artis peritis: quæ quidem res efficit, ne necesse sit, iisdem de rebus semper quasi *dictata* decantare, neque a commentariolis suis discedere.

Dictator, de Rep. 1, 40, ab eo appellatur, quia *dicatur*. v. *dicare*. † magistratus municipalis nomen in municipio Lannvino. Mil. 10.

*Dictatorius**, Cluent. 44.

*Dictatura**, Dictatoris munus, Phil. 1, 2; Q. Fr. 11, 14.

*Dieterium**, Fragm. ep. ap. Macrobb. Sat. 11, 1.

Dietio, sensu proprio dicendi. Inv. 11, 4, *dictio* sententiæ. † irrogatio. de Rep. 11, 9, mulctæ *dictio* ovium et bovm. † oratio, declamatio. Or. 1, 15, *dictione* explicare. Inv. 1, 5, 1 *dictione* persuadere. Or. 1, 33; *dictiones* subitæ. Tusc. 11, 3, *dictione* operam dare. † Or. 1, 6, *dictiones*, sunt genera dicendi. † oraculum. Herenn. 11, 26, e poeta. v. Cuper. Obs. 111, 7.

*Dictitare**, sæpius dicere, Dom. 6; Or. 11, 13.

Dictum, dicterium, facete *dictum*, Orat. 11, 54, ubi etiam ex Ennio laudatur, bonum *dictum* (Gall. *un bon mot*). Cf. fragm. epist. ad Corn. Nep. lib. 11, notam nostram. † Brut. 18. e Livio Andr. *dicti* studiosus, i. e. eloquentiæ.

Didere, divulgare, dissipare. Cæli. 16, e Cæcilio: *Dide* ac dissice, per melicebit. Si egebis, etc. Vocabulum antiquioribus poetis, in primis Lucretio, usitatissimum, in quo corrumpendo frequentes fuere librarii. v. Drakenb. ad Sil. Ital. 1, 186, et quos ibi laudat.

Diducere. Or. 11, 6, oratio est *ducta* rivis, non fontibus: h. e. etsi in diversis rebus versatur oratio, et diversis locis adhibetur, tamen per se eadem est eloquentia. *ibid.* 45, vastius *diducere* verba: id fit, quum ultima et prima duarum vocum litera non coeant tanquam in unum verbum: v. c. magna ubertas, magno utique. † Inv. 11, 36, animus *diductus* varietate et dissimilitudine rerum, sc. distractus.

*Diecula**, Att. v, 21.

Dies dicitur sæpe et variis modis de *die* certo et constituto, ut de eo, qui agendis causis in foro dictus est. Verr. 11, 15, *diem* differt *dicis* omnibus. In primis de *die* solutionis. Planc. 28, quum cujusque *dies* venerit. Cf. ad Att. xvi, 15. Tusc. 1, 39, nulla *die* (solutionis) præstituta. Quint. 25, nominis *diem* petivit. Att. viii, 10, *dies* nondum est. Att. x, 5, *dies* pecuniæ id. novemb. ad Div. vii, 25, *dies* annua: est *dies* solutionis, quæ est, exacto anno uno. vid. Manut. ad h. l. ubi et de *die* bima et trima agitur. Her. 1, 14, *dies* commeatu, i. e. quo venia absentiae finitur. † Att. 1, 10 extr. Tullia tibi *diem* dat, i. e. *diem* solutionis constituit. Cf. Gronov. ad Senec. Benef. iv, 12. † porro de certis morborum *diebus*, quibus scil. febris accedit, dicitur. Att. ix, 2, etsi id. mart. *die* tuo, ut opinor, expectabam epistolam a te longiorem, etc.

Ibid. xiii, 42, de natali; *diem* meum scis esse mi non. Janu. aderis igitur: et contra, iv, 16, quum *dies* meus venerit, pro *die* mortis. † tempore, spatium temporis. Act. 1, in Verr. 2, *diem* perexiguam postulavi. Tusc. 11, 22, *dies* procedens mitigat ægritudinem. ad Div. 1, 6, ut infringatur inimicorum improbitas... ipsa *die*. † pro eo, quod in *die* fit. ad Div. 1, 2, hic *dies* nobis honestissimus in senatu fuerat: h. e. quæ eo *die* in senatu acta sunt, nobis honestissima fuere. Att. x, 8, non tam dirus ille *dies* Sullanus C. Mario fuisset. v. Gronov. Obs. 1, 2, p. 29, et ad Senec. de Ira, 11, 36; Duker. ad Flor. 11, 6, 58. † in *diem* vivere: non eodem sensu ubique dicitur; habet tamen semper aliquam incuriæ et negligentiae significationem. Phil. 11, 34, Grævius ita interpretatur: omnia divina et humana contemnere, nec de futuro aut iudicio hominum sollicitum esse. Orat. 11, 40, est simpliciter, futuri curam non habere: si barbarorum est, in *diem* vivere, nostra consilia sempiternum tempus spectare debent. Tusc. v, 11, academici eleganter dicuntur, in *diem* vivere, quod ita ipse interpretatur Cicero: quodcumque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus. Ei objectum erat, se in alio libro aliter sensit: respondet, academicos non curare, quid aliquando statuerint, aut olim dicturi sint. † de formulis: proferre, producere, eximere, obire *diem*, etc. suis locis agitur. † in *diem* etiam aliter dicitur, et opponitur *et* statim. Petit. C. 12, si promittas, et incertum est, in *diem* (sc. promitte); sin autem id neges, et certe *abalienes*, statim. Cæli. 24, cur pœnas scelerum in *diem* reservatis? † Phil. 11, 33, alio *die*: est formula, qua obnuntiatio fiebat in comitiis. † *ibid.* 111, 8, in ante *diem* iv, kal. dec. Cf. Catil. 1, 3, etc. Idem est, ac si diceretur, in *diem* iv ante kalendas dec. Vid. Ferrar. ad Phil. 111, 8; qui multa ex Cicerone et aliis exempla congressit. Cf. Cortius ad

Sallust. Catil. 30, 1. † Genitivus *dies pro diei*, Sext. 12, teste Gellio, ix, 14.

Differens *, dissimilis, Or. 1, 42; Or. 23; Leg. 1, 13; Fat. 4.

Differentia, forma, s. species generis. Top. 7, genus est notio ad plures *differentias* pertinens.

Differre. de Inv. 1, 27, occasio cum tempore hoc *differt*. † pro interest simpliciter. Tusc. 11, 15, sed tamen *differt* aliquid. Cf. Or. 111, 51. † cum acc. personæ. ad Div. v, 12, sin *differs* me in aliud tempus. Fin. iv, 1, tempus *differre*, pro dilationem dare.

Difficile * (adv.), Inv. 11, 56.

Difficilis, cui nihil facile probari potest, fastidiosus. Orat. 29, usque eo *difficiles* ac morosi sumus. Univ. 11; ad Div. 1, 7; Or. 1, 58; Nat. D. 111, 39; Cæcil. 11; Off. 1, 35; Nat. D. 111, 29; de Sen. 3; Phil. v, 13; Manil. 21; Cæcil. 4.

Difficiliter *, Acad. 11, 16.

Difficultas, inopia. Verr. 11, 28, *difficultas* nummaria. Catil. 1, 6, *difficultas* domestica, h. e. æs alienum. Add. Or. 1, 18; Verr. 111, 82; Cluent. 1; Or. 1, 5; Q. Fr. 1, 1; Fat. 17; Nat. D. 11, 17;

Difficulus *, Inv. 11, 56.

Diffidenter *, Cluent. 1.

Diffidentia *, Tusc. 14, 37.

Diffidens *, Fin. 11, 27; Cluent. 23; Or. 1; Mur. 21; de Div. 11, 3; Mur. 30; ad Div. 14, 5; Att. 111, 42.

Diffindere *, per medium secare, de Div. 1, 13.

Diffiteri *, negare, ad Div. x, 8.

Diffluere. Brut. 91, *diffluere* extra ripas. Off. 1, 30, *diffluere* luxuria. Or. 32, otio *diffluere*, dicuntur hi, qui nihil neque publici, neque privati negotii habent, quod necessario sit obeundum, quales sunt docti homines, qui in otio vivunt. Brut. 79, *diffluentia* opponuntur his, quæ numeris adstricta sunt, non numerosa, alias soluta. Sic Or. 70, *diffluens* et solutum.

Diffugere *, fugere diversim, Phil. 11, 42; Off. 111, 32.

Diffundo. Div. 1, 36, dii vim suam

longe lateque *diffundunt*. de Am. 13, virtus ex bonis amici quasi *diffunditur*, et incommodis contrahitur: h. e. lætitiæ percipit.

Diffuso *, Inv. 1, 52.

Diffusus. *diffusum* dicitur, quod non est ad formam artis redactum, Or. 1, 42, hæc ignota quondam omnibus et late *diffusa* videbantur; adhibita igitur est ars quædam, etc. ibid. 11, 33, jus civile, quod nunc *diffusum* et dissipatum est, in certa genera coacturum, et ad artem facile redacturum. † Partit. 30, prima adversariorum contentio *diffusam* quæstionem habet, etc.

Digamma. Att. 11, 9, tuum *digamma* videram. *digamma* est proprie littera F; ea autem quia est prima in *Fœnoris* verbo, propterea ludens Cicerone *digamma* de fœnore dixisse putatur: quod mihi verbo *videram* non convenire videtur. Quidam autem malunt corrigere *diagramma*, et intelligunt tabulas acceptorum et expensorum.

Digerere, in partes totum aut in formas genus distribuere. Or. 11, 19, ut eas item quatuor, quinque, sexve, vel etiam septem (quoniam aliter ab aliis *digeruntur*), in quas est omnis ab his oratio distributa. † ordinare, constituere. Rabir. Post. 9, *digesserat* optime remp. Græv. tamen legit, *gesserat*.

Digestio, Or. 111, 53, in figuris rhetoricis commemoratur, et est *μεισιμός*. Phil. v, 7, ipse interea septem et decem dies (ut *digestio* potius, quam declamatio videretur), de me in Tiburtino Scipionis declamavit, sitim quærens. Si hæc parenthesis esset a Cicerone, *digestio* esset concoctio, quam declamatio asserre, et cruditer minuire putabatur. Sed recte est a Grævio auctoritate doctissimorum hominum ejecta.

Digitulus *, Sc. Fragm.

Digitus. Verr. 111, 11, *digito* liceri. Verr. 1, 54, tollit *digium*, i. e. licetur. Att. 111, 3, *digium* nusquam,

sc. discedere. Cæcio. 25, qua *digitum* proferat, non habet: h. e. nihil agere, nihil moliri potest. Add. Cæcl. 12; Verr. 1, 54; Or. 1, 46; Verr. 1v, 15; Att. vii, 3.

Digladari *, armis pugnare, Leg. iii, 9; de philosophorum disputationibus, Off. 1, 9; Tusc. 1v, 21.

Dignitas, desinente ipso Cicerone, Invent. 11, 55, est alicujus honesta auctoritas, quæ cultu, honore et verecundia digna est. Sed hæc definitio non omnibus locis convenit. Et quoniam sæpe in hoc verbo interpretando tironibus aqua hæret, alias afferemus, quarum ope facile ubique hujus verbi vis intelligi et erui possit. 1° *dignitas* est conditio, qua quis dignus est aliqua re, tanquam magistratu, honore, verecundia, etc. beneficio: quæ definitio fere convenit cum Ciceroniana. Muren. 8, non eundem ordinem esse *dignitatis* et renuntiationis. ibid. 9, *dignitate* contendere; h. e. uter sit consulatu dignior. ibid. 11, summa *dignitas* esset in iis, etc. dignissimi sunt consulatu. ibid. 13, *dignitas* consularis in ista scientia non fuit: h. e. nemo propter illam scientiam *dignus* consulatu judicatus est. ad Div. xi, 17, Lamia petit præturam: omnes intelligunt, nec *dignitatem* ei deesse, nec gratiam. Verr. 11, 69, an quorum auctoritate statuas cohonestare conatus es, eorum ego *dignitate* accusationem meam comprobare non potero? h. e. si statuas tuas tibi honorificas potuisti efficere, quod Siculos auctores earum ponendarum dixisti fuisse, ego etiam mihi honestum esse probabo, te accusare, si dixerero, Siculos esse dignos, quibus hoc officii tribuatur a me. Jam quoniam ii, qui digni sunt, quibus hujusmodi res tribuantur, in quadam amplitudine, splendore et auctoritate sunt, propterea *dignitas* etiam dicitur pro splendore, amplitudine, auctoritate, quæ ex magistratibus rebusque publicis bene gestis, sapientiæ opinionone, etc. proficiscitur. Off. 1, 39, oranda *dignitas* domo. Verr. 11, 29, ni-

tebatur frequentia consilii et *dignitate*; pro quo aliis locis splendor dicitur. Sensus autem hic est: hoc potissimum confidebat causæ suæ, quod judices essent non solum multi, qui non facile omnes possent corrumpi, sed etiam prudentes, justi, et hac laude insignes atque *digni* adeo, qui judicarent causas: hic sensus est maxime obvius. Est adeo ubi pro magistratu dicitur. ad Div. 11, 9, lator tum præsentis, tum etiam sperata tua *dignitate*; ubi. v. Manut. 2°. *dignitas* dicitur de iis rebus quæ aliquo *dignæ* sunt, h. e. eum decent, eique conveniunt, ei denique debentur. Off. 1, 39, plena *dignitatis* domus, h. e. *digna* domini persona. Ibidemque species et *dignitas* junguntur. Q. fr. 1, 2, species ipsa tam gratiosi liberti aut servi *dignitatem* habere nullam potest. Tusc. v, 10, *dignitate* sententiæ capitur: h. e. quia honesta est, *digna* homine honesto. Or. 11, 85, retinere *dignitatem* in rebus asperis, h. e. fortem se præbere: fortitudo autem in rebus adversis maxime decet magnos homines et sapientes. Inv. 11, 53, justitia est habitus, suam cuique tribuens *dignitatem*. Hinc, quoniam apta et pulchra, neque tamen nimis venusta forma et species decet viros, propterea *dignitas* etiam de pulchritudine viro *digna* dicitur. Off. 1, 30, in forma *dignitas* et venustas. Cf. Invent. 11, 1. Neque solum de pulchritudine formæ humanæ, sed etiam aliarum rerum. Or. 1, 31, de oratore: agere cum *dignitate* et venustate. Ipsum denique *πρεπον, ἥθος*, quod rhetores dicunt, *dignitas* vocatur. Invent. 1, 21, personarum *dignitates* servare.

Dignus. Phil. 111, 9, ex edicto M. Antonii: Nulla contumelia est, quam facit *dignus*. Hunc locum explicare tentat J. Fr. Gronov. commemoratis superiorum sententiis, Observ. 111, 8; ubi ostendit, *dignum* esse h. l. qui jure, et merito, et sine culpa faciat; qui debeat facere, seu jure, seu irritatus, seu ob mores notos, seu qua-

cumque de causa, quod si alius faceret, contumelia putaretur. Forte nimis argute. † ad Div. xi, 3, literæ non *dignæ*, quæ a te nobis mitterentur, h. e. quarum contumeliis indigni sumus. † cum genitivo. Att. viii, 15, Balbus scribit: suscipe curam et cogitationem *dignissimam* tuæ virtutis. Balb. 2, pro *dignum* reo, in cod. Erf. erat *dignum* rei. Arusp. Resp. 24, unum esse in hac civitate *dignum* hujus imperii; ubi vid. Græv. Conf. inpr. Heins. ad Ovid. Trist. iv, 3, 57.

Digredi, opponitur *rō* congregari, uti v. c. Q. fr. 1, 3, congressio et *digressio*. Itaque, ubi alio sensu reperitur *digredi*, et *digressio*, scribendum *degradi*, *degressio*. v. Duker. ad Flor. iii, 16 extr. Ar. Resp. 2, qui hesterno die dolore me elatum, et iracundia longius prope *digressum* arbitrabantur, quam hominis sapientis cogitata ratio postularet: int. tanquam de via. Alii codd. habent *progressum*. Sed *digressum* defendit Grævius. Ex ea autem regula, quam dixi, et quam multis locis urget ipse Grævius, legendum *degressum*.

*Digressio**, opponitur congressioni, Q. Fr. 1, 3; Ibid. 77; Or. iii, 53; Inv. 1, 51.

*Digressus**, Att. 1, 4; Q. Fr. 1, 3.

*Dijudicare**, judicare, Cæcin. 17; Fin. iii, 3; Quint. 13, discernere, Catil. iii, 25, distinguere, ad Div. ix, 16; Leg. 1, 10; Partit. 40; Pet. Cons. 10; Or. iii, 50.

Dijudicatio. Leg. 1, 21, ista magna *dijudicatio* est, h. e. hujus rei *dijudicatio* magni est momenti.

Dijunctus. Acad. ii, 20, nihil est ab ea cogitatione *dijunctius*, i. e. ei magis contrarium.

Dijungo, removeo, sejungo. ad Div. 1, 9 extr. ab orationibus *dijungo* me fere.

Dilabi. Marcell. 8, omnia, quæ *dilapsa* jam fluxerunt, severis legibus vincienda. Codd. ibi quidam habent *delapsa*; sed *dilapsa* recte defendit Grævius. Sed Phil. xiiii, 5, sunt alii

plures, sed memoria mea *dilabuntur*; legendum, *delabuntur*. *Dilabi* enim non est desluere, sed diffluere; quod etiam in reliquis locis scribendis tenendum. † Herenn. ii, 25, maxima peccata impune *dilabentur*.

*Dilacerare**, Nat. D. 1, 11; Mil. 9.

*Dilaniare**, Mil. 13.

*Dilargiri**, Rull. ii, 29.

Dilatate. Paradox. proœm. Cato nullum sequitur florem orationis, neque *dilatate* argumentum, i. e. amplificat, augeo ornando. Brut. 74, *dilatate* literas, est vitium pronuntiationis. extendere, Or. 32; Nat. D. ii, 55; Off. 1, 22; Leg. iii, 14; Fin. iii, 15.

*Dilatio**, Phil. iii, 1; Manil. 1.

*Dilaudare**, Att. vi, 2.

Diligens, parcus, rei familiaris conservandæ et augendæ studiosus. Verr. 1, 48, qui in re adventitia et hereditaria tam *diligens* et attentus esset. ibid. 9, eris *diligens*, ne, i. e. cavebis. Cœl. 31. *diligentissimus* omnis officii.

Diligentia, providentia. Agrar. ii, 27, est operæ pretium, *diligentiam* majorum recordari. Mil. 24, laudabam *diligentiam* Cn. Pompeii. † studium augendæ et servandæ rei familiaris. Agr. ii, 30, tantum intererit inter vestram et privatorum *diligentiam*, etc. † Off. 1, 39, commoditatis *diligentia*. † Inv. 1, 11, negotialis constitutio est, in qua, quid juris ex civili more et æquitate sit, consideratur; cui *diligentia* præesse apud nos JCI existimantur. † Industria et *diligentia* quomodo differant, intelligi potest ex Verr. 1, 6, quo in negotio industriam meam celeritas reditionis, *diligentiam* multitudo literarum et testium declaravit. Nempe *diligentia* est quæ Græcis *ἀπιότης*, cura, providentia; industria est alacritas et studium in labore suscipiendo, urgendo et perferendo.

Diligentissime, in commendando, intercedendo, deprecando est, cum cura et cum delectu verborum et sententiarum, ex quibus, quantum aliquid velimus, intelligi potest; v. c. ad

Div. XIII, 10, *diligentissime* scribere. † cum singulari delecta. Verr. II, 53, ille enim est magistratus, qui *diligentissime* mandatur a populo.

Diligere, idem est proprie quod *diligere*. Fin. III, 5, ad ea, quæ sunt conservantia sui status, *diligenda*. Hinc *diligere* aliquem est, propter virtutes ejus a nobis cognitæ magni facere: quom amare contra sit, suavi illo sensu moveri amoris, qui non tam ex virtutibus alterius; atque a certo judicio proficiscitur, quam a sensu; unde interdem distinguuntur *diligere* et amare, v. c. ad Div. IX, 14. *ibid.* I, 9, eum perpetuo quodam judicio *diligebam*, etc.

Diloricare. Or. II, 28, *diloricare* tunicam, i. e. retegere. Nam loricare etiam est pro *tegere*, Varr. R. R. I, 57. Sic parietes dicuntur loricari tectorio.

*Dilascere**, de solis ortu, Cat. III, 5. metaphorice, pateferi, Phil. XII, 2.

*Dilucido**, Or. 25; de Div. I, 51; Vat. 15.

*Dilucidare**, Her. III, 4.

*Dilucidus**, clarus, Her. I, 9; *Ibid.* II, 2; Or. 5.

*Diluculum**, Rosc. A. 7; Att. XVI, 15.

Diluere, minuere. Tusc. III, 16, *diluere* molestias. † refellere, Rosc. Am. 15, res leves infirmem ac *diluam*.

*Dilutus**, aqua mixtus, fragm. ap. Ammian. xv, 29.

*Dimanare**, diffluere, Cœl. 5.

*Dimensio**, Tusc. I, 24.

*Dimetari**, Nat. D. 62.

*Dimetiri**, Sen. 14; *Ibid.* 17.

*Dimicare**, pugnare, Tusc. IV, 19; ad Div. VI, 3; Nat. D. II, 3. de contentione forensi, Sext. 1.

*Dimicatio**, contentio, Planc. 13; *Ibid.* 32; Sull. 28.

*Dimidiatus**, Tusc. II, 16; Verr. II, 52; Tusc. v. 25.

*Dimidius**, Nat. D. II, 40; Verr. III, 16; Or. II, 86; Dom. 44; Att. XIII, 29; Flacc. 20.

Diminutio. vid. *dominutio*.

*Diminuo**, Or. III, 35; Sull. I; Or.

III, 49; Q. Fr. I, 2; Brut. I; Planc. 38; Cæcia. 15.

*Dimissio**, Verr. v, 35; Parad. VI, 2.

Dimissus. Acad. II, 4, philosophia, quæ nunc prope *dimissa* revocatur.

Dimittere. Verrin. v, 58, *dimittere* injuriam impunitam. ad Div. IX, 12, cælum et terram vim suam, si tibi conveniat, *dimittere*. Phil. XIII, 1, si aliquid de summa gravitate Pompeius, multum de cupiditate Cæsar *dimississet*. Planc. 39. libertatem meam neque *dimisi* unquam, neque *dimittam*. Attic. XVI, 13, nondum legere poteramus: nam et lumina *dimiseramus*, nec satis lucebat.

Dinumerare, numerare. Verr. v, 45, se pecuniam Timarchidi *dinumerasse*. † distribuere. Att. XVI, 9, Octavius Capuæ centurias *dinumerat*; jam jamque video bellum.

Dinumeratio in rhetoricis quid sit? Or. III, 54.

Diæcesis, Att. v, 15; ad Div. III, 8. v. Ind. Græc. *διόκησις*.

Diæcetes, dispensator, muneris genus apud reges Alexandrinos. Rabir. Post. 8, *diæcetes* regius. Ejus mentio etiam ap. Polyb. Exc. de Vit. et Virt. p. 1442. Adde Vales. Emend. II, 20, et ibi Burmann.

Diploma, ad Div. VI, 12; Att. x, 17; Pis. 37: ita dicebant literas publicas, quæ profecturis dabantur, ut in oppidis, per quæ iter esset, magistratus operam darent, ut celeriter equos, et quæ ad iter sunt necessaria, reperirent. Nomen ductum est a duplici tabellarum forma. Vid. Casaubon. ad Sueton. Aug. c. 51; qui docet, non solum de literis itineris causa datis dici *diplomata*, sed etiam alia *diplomatum* genera esse. In Cicerone tamen semper de illo genere dicitur *diploma*. Cf. Budæus ad Pand. p. m. 322, 323. Add. Maffei in Histor. diplom. p. 17.

Dira, *Diræ*. Div. I, 16, etenim *dira*, sicut cetera auspicia... non causas afferunt. Davis. *diræ*. *ibid.* *dirarum* obnuntiatio, int. imprecationum.

Appianus *diras* interpretatus est ἀράς διεικός καὶ ἔρεωδός. Sed diligenter de hoc verbo agitur in Lexico Fabri. Quod autem Davisius in altero loco pro *dira*, reponit *diras*, non adeo necessarium puto. *Dira* sunt, quæ quis alicui obnuntiat. In *dirarum* obnuntiatione quoque commodius intelligi puto rerum, quam imprecationum; res enim, auspicia, etc. obnuntiantur, non preces. Tacitus tamen, A. xv, 30, *diras* preces dixit. Intelligi etiam in *dira* potest, omina, s. auspicia. Sunt enim, ut disertè Cicero tradit, in auspiciis *diræ*. Tibull. i, 3, 7, inter impedimenta itineris habet omina *dira*.

Directo, opponitur circuitioni et anfractui. Div. ii, 61, quid opus est circuitione et anfractu, ut sit utendum somniorum interpretibus potius, quam *directo*? Partit. 13, alterum ad fidem *directo* spectat, alterum se inflectit ad motum. Nat. D. i, 25, *directo* deorsum ferri. Acad. ii, 20, *directius* gubernant.

Directus. Cœl. 16, *directus* senex. Grævius retinuit vulgatam *decrepatus*: alteram lectionem tenebant Lambinus, Gruterus, etc. sed non eodem modo interpretantur: Gulielmius sumit pro vetulo. Hotomannus ad h. l. sic: Lambinus ex antiquis libris reponit *directo*, opinor pro *severo* (h. e. qui omnia recte, sapientia, moderate fieri vult); cuius locutionis exempla requiro. Hæc Hotomannus. Age dabimus: Cœl. 18, non semper superet illa vera et *directa* ratio. Quid est vera et *directa* ratio, nisi severa illa et tristis vivendi ratio, quam antea descripserat, c. 17; qua Fabricii, Camilli, Curii usi sunt; quam philosophi præscribunt; quam ibid. severitatem appellat, et paullo post *directum* iter ad laudem. Rosc. Com. 4, quid est in iudicio? *directum*, asperum, simplex, etc. Quid est in arbitrio? mite, moderatum. † Top. 4, paries *directus*, est, qui ad angulos rectos attingit eum, ad quem ductusest.

*Diraptio**, ad Div. iv, 1; Cat. i, 7; ad D. iv, 13.

*Diraptor**, Phil. iii, 11.

Diraptus, us. Tusc. i, 29, est enim interitus quasi discessus, et secretio, ac *diraptus* earum partium, etc. Sed codd. et edd. quædam habent *direritus*: quod præfero. Nam etiam *dirimere* pro *dividere* dicitur, non *diripers*. Et librariis solitum fuit, *diraptus* scribere pro *direritus*. vid. Gesner. ad Varr. R. R. iii, 5 extr. et Drakenb. ad Liv. xxiv, 49.

Diribere, distribuere. Fr. Corn. i, dum tabellæ *diribentur*, dum situla defertur. Pis. 40, an ego expectem, dum de te lxxv tabellæ *diribeantur*, de quo jam pridem omnes mortales iudicaverunt? Uterque locus mirifica facit ad convellendam Abranii sententiam, qui ad. h. l. et ad Pison. c. 15, disputabat contra Gruchium, *diribere* esse secernere suffragia, quæ a iudicibus aut populo, sc. per tabellas, lata sint. Nam in primo, tabellæ *diriberi* dicuntur ante, quam situla delata dicatur, in quam tabellæ mittantur; in altero, quod ante dicitur, tabellæ *diribentur*, sc. iudicibus sententiæ ferendæ causa, ut nos cum Gruchio interpretamur, id statim dicitur iudicare. In loco Pis. 40, mss. habent *diripiantur*. v. Græv. ad h. l. et intt. ad Varron. R. R. iii, 5.

Diribitio, distributio. Planc. 6. Sic est in Græviana et aliis; sed Gronoviana habet, *diraptio*, pro *direritio*. v. *diraptus*.

Diribitor, distributor, genus operarum comitialium et judicialium, quæ tabellas distribuiebant. Sen. p. Red. 11; Pis. 15, ubi quidam *distributores*. v. Gruch. de Comit. i, 3, et intt. ad Varr. l. c.

Dirigere. Fin. ii, 22, voluptate omnia *dirigentes*; h. e. ad voluptatem referentes, in voluptate summam ponentes bonum. Div. i, 14, divinatio ad veritatem sæpissime *dirigit*: opponitur fallere. Or. i, 28, *dirigere* laudem oratoriam ad similitudinem histrionis, etc. † est etiam in re augurali usus hujus verbi, pro definire, determinare. Div. i, 17, Romulus lituo *direxit* regiones. † Iter dirigere, ad Div. x, 11; Nat.

D. II, 63. Dirigere iudicium, Or. 71; opinionem, Att. XIV, 14: cogitationes, Acad. II, 20; Off. III, 21; Leg. II, 5; Fin. II, 22; Or. III, 49.

Dirimere, Leg. I, 20, hæc controversia omnia *dirimit*: i. e. facit iudicium, ut inter eos convenire non possit. ad Div. III, 10, cum eo conjunctionem *dirimissem*. Dirimere partes corporum, Nat. D. III, 12. † Disjungere, Sull. 2; ad Div. III, 10; Leg. I, 20. Dicitur præsertim de deliberationibus in senatu, aut in comitiis, quum nocte ingruente, aut augurum obnuntiatione, interrumpuntur; nox concionem *dirimit*, Q. Fr. II, 14; *dirimere* tabellas in iudiciis est eas discernere, ut appareat, quot sententiæ absolventur, quotque condemnaverint, Q. Fr. III, 4. † de Div. I, 39, pulmo incisus *dirimit* tempus, et profert diem: h. e. facit, ut res suscepta eo die peragi non possit, sed in alium diem differenda sit, tanquam comitia, etc. quum obnuntiat, etc. v. Gronov. ad Liv. I, 36.

Diripere, compilare bona alterius. In quo animadvertant tirones, tum demum dici, quum a pluribus sit ista compilatio, tanquam in expugnationibus urbium, aut quum res ad plures pervenit: quum autem unus compilat, aut aufert, aut pro detrahere et auferre simpliciter dicitur, *deripere* dicendum esse, non *diripere*. Hujus rei ignoratio fecit, ut librarii hæc duo verba sæpe confunderent, eaque in plerisque auctorum editionibus adhuc regnat confusio: quæ, hac regula pervulgata, sensim in auctoribus edendis, et in dicendo scribendoque vitari poterit. v. Græv. ad or. pr. Sull. c. 1; ad Verr. II, 7; ut Heinsius ad Ovidium, et Drakenborchium ad Silium taceam, jam in Lexico Fabri laudatos. Verr. III, 20, paterere aratores indignissimis injuriis vexari ac *diripi*, sc. a redemptoribus decumarum. Contra, quum, Verr. II, 19, dicitur in Gronoviana: argenti vestisque stragalæ quod esset, esse *diriptum*; quum id factum sit a solo Ver-

re, aut certe omnia ista ad Verrem pervenerint, recte Grævius reposuit, *diriptum*. Sic ad Q. fr. I, 2, *diriptum* te iri a tuis, dum is abesset: h. e. tuos male administratos esse rem tuam, teque compilatos. Neque vero hæere debent tirones, ubi etiam de singulis dici videtur, quum revera de pluribus dicatur, tanquam quum imperatores et magistratus provinciales dicuntur socios, provincias, civitates *diripuisse*; tanquam ad Div. VIII, 10; quæ *diripisset* ipse, ut viderentur ab hoste vastata. in Tog. Cand. Antonius *diripuit* socios. † cum dat. personæ. Quint. 20, ei ornamenta *diripis*: sed lectio vitiosa videtur.

Diritas, malum, calamitas. Tusc. III, 14, si qua invecata *diritas* casu foret. Ex Græco Euripidis: ἡ δὲ δειροσύνη. † sævitia, crudelitas. Vatin. 3, quamvis sis omni *diritate* atque immanitate teterrimus.

Diruere. Verr. V, 13, ære *dirui*. v. æs.

Dirumpere se, magnopere contendere. ad Div. VII, 1, pæne *dirupi* me in iudicio Galli familiaris tui. † de invidentibus est *dirumpi*. ad Div. XII, 2, *dirumpitur* fratris tui plausu.

Diruptus. Phil. XIII, 12, homo *diruptus* dirutusque: scomma in herniosum. † ad Q. fr. III, 4, *diruptis* tabellis sc. suffragiorum. Sed sine controversia legendum *diremtis*, ut viderunt dudum viri docti.

Dirus, in re augurali, et aruspicina, totaque divinatione frequentissimum verbum. Div. II, 15, exta *dira*. Leg. II, 8, quæ augur injusta, nefasta, vitiosa, *diravo*, defixerit, etc. Cf. *diræ*.

Dirutus. Phil. XIII, 12, homo *diruptus* dirutusque, int. ære. v. æs et *diruere*.

Discedo. Brut. 91, *discedere* a gloria sperata, i. e. consilium gloriæ persequendæ abjicere. Fin. I, 20, amicitiam negant a voluptate posse *discedere*, i. e. sejungi. Brut. 79; Fin. V, 11, a se *discedere*, i. e. mutari. ad Div. VI, 14, in opinionem hanc *discessi*. vid. *discessio*. ibid. IX, 26, a literis quum *discessi*,

i. e. quum desii literis operam dare eo die. † Locum linquere, Att. vii, 20; Phil. viii, 7; Verr. iv, 65. De terræ hiatu, de Div. i, 43; ibid. 44; Off. iii, 9. De uxore, quæ divortium facit, dicitur, ad Div. viii, 6.

Disceptare, iudicare, iudicis aut arbitri partes sustinere. Tusc. iv, 3, academia eorum controversias *disceptat*. Leg. ii, 9, bella *disceptant*: de fetialibus, qui arbitri sumuntur, et iudices, ut an bellum jure suscipi possit, statuunt. † *disceptare* tamen etiam dicuntur partes litigantes et certantes. ad Div. vi, 1, non consiliis, nec auctoritatibus nostris de jure publico *disceptatur*. Verr. ii, 15, ut sibi cum palæstritis æquo jure *disceptare* liceat. † Res ipsa dicitur, *disceptare*, de qua est controversia; *ἰσχυριστὸν ἀπὸ τῶν ἀντιπαρταύου*. ad Div. x, 10, quanquam in uno prælio omnis fortuna reip. *disceptat*.

Disceptatio, Partit. 30, quid sit? Agr. ii, 21, nulla *disceptatione*, sc. ad iudicem. Off. i, 11, duo genera decoertandi; alterum per vim, alterum per *disceptationem*. Agr. iii, 1, æquitatem vestræ *disceptationis* (vestri iudicii) retinuisse. † Partit. 12, *disceptatio* legitima: opponitur liberæ.

Disceptator. Part. 3, *disceptator* est rei sententiæque moderator. Cæcin. 2, *disceptator* domesticus; de arbitro honorario. Flacc. 38, *disceptatorem* populum non recuso, i. e. iudicem. Cf. de Rep. iii, 17; v. 2.

*Disceptatrix**, Acad. ii, 28.

*Discernere**, a ceteris rebus sejungere, Univ. viii; Tusc. v, 39; Ar. resp. 18; Partit. 22.

*Discorporare**, distrahere, Tusc. i, 29. Dividere, sejungere, Top. 3; Or. iii, 6. Conviciis lacerare, Acad. Fragm. inc. ap. Augustin.

Discessio, genus sententiæ in senatu declarandæ, quum dictis sententiis ab iis, qui eo loco essent, ut sententiæ dicendæ jus haberent, si eam essent rogati, consules iuberent reliquos senatores *discedere* ad eum locum, ubi esset alicujus sententiæ pronuntiatiæ auctor.

Hoc planius explicatur in *pedarius*. Locus in primis notabilis est in Verr. iv, 65. ad Div. i, 2, ante se oportere *discessionem* facere, quam consules, i. e. se ex relatione sua (vid. ep. 1) jubere debere *discessionem* in sententias ex sua relatione dictas. ibid. 4, nemo est, qui nesciat, quo minus *discessio* fieret, per adversarios tuos esse factum. Sext. 34, *discessio* sine ulla varietate. Phil. iii, 9. SCtum de supplicatione per *discessionem* fecit, quum id factum esset ante nunquam. v. Gell. iii, 18.

Discessus. Dom. 32, *discessu* meo, h. e. quum ego *discessissem* † Att. vii, 12, nec eum rerum prolatio, nec senatus magistratumque *discessus*...tar-dabit. ibid. xi, 40, si quis requirit, cur Romæ non sim: quia *discessus* est. Viri docti interpretantur de tempore, quo senatores *discedere* solebant, quod senatus nullus haberetur. Sed Grævius e Balliolensi malebat, *discessimus*; quod dubitaret, verbum hoc nudum de tempore dici posse. † Tusc. i, 29, est enim interitus, quasi *discessus*... earum partium. Sen. p. R. 10, *discessus* de patria. † Quir. p. R. 3, in *discessu* civium: ubi tamen alii *dissensu*. † *discessus* cæli. v. cælum.

Discidium, distractio rerum et se-junctio: disjunctio hominum non solum animis, sed etiam corporibus Att. xv, 29, constitutum est *discidium*; de divortio. Sic ibid. xi, 23, melius quidem in pessimis nihil fuit *discidio*. Sed Dom. 36, *discidium* conjugis dicitur de sejunctione, quæ eo tempore fuit, quum Cicero maritus in exsilio esset. Acad. i, 12, docere, quod et qua de causa *discidium* factum sit; ut videamus, satisne justa sit ista defectio. Sæpe in libris confunduntur *discidium* et *dissidium*: de horum verborum discrimine et permutatione vid. fuse et accurate disputantem J. Fr. Gronov. ad Liv. xxv, 18; a quo repetiere eandem observationem Grævius ad Ciceronem passim, et alii. Nempe in dissidio est tantum dissensio; in *discidio* autem sejunctione. Hac regula

de discrimine *discidii* et dissidii decerni etiam potest de lectione vera Orat. III, 16, hinc *discidium* illud existit, quasi linguae atque cordis.... ut alii nos sapere, alii dicere docerent: ubi olim legebatur *dissidium*; male profecto. Non enim dissidere lingua et cor dicuntur, sed disjungi, h. e. philosophia et eloquentia pro duabus diversis et sejunctis artibus haberi. Sed et *discidium* pro *dissidio* interdum temere repositum est (v. ad Sull. 21, et de Am. 21, in his: ne qua eorum *discidia* fiant) a Grævio, ut bene monet Drakenb. ad Liv. xxv, 18.

Discingi. ad Q. fr. II, 13, Cæsar, mihi crede, in sinu est: neque ego *discingor*; h. e. neque desinam eum in sinu gestare. Nam qui *discingantur*, iis, quæ in sinu habent, excidunt. Sic interpretatur etiam Manutius. Ceterum mihi videtur esse jocus ex ambiguo, in verbo *discingi*. Nempe *discincti* dicuntur homines negligentes, rerum suarum parum curiosi, securi: unde *discincti* nepotes, qualis Nomentanus apud Horatium. Laxo sinu ferre nuce, apud eundem. Serm. II, 3, 172, pro signo futuræ negligentiae habetur, et hominis Nomentano similis futuri. Itaque sensum hunc putem esse: Canto eundem, quem tu, Cæsarem, neque uno Pompeio nitor, sed illum quoque amo, verum ita, ut nunquam me aut rempublicam ab eo satis tutam putem, aut nobis non ab eo cavendum existimem.

Disciplina. Div. II, 3, eadem in literis ratio est, reliquisque rebus, quarum est *disciplina*, h. e. quæ doceri solent. † Secta philosophorum. Nat. D. I, 7, tres trium *disciplinarum* principes convenistis. † Sext. 6, Hortensii oratio memoria digna esset, uti et reip. capessendæ auctoritatem *disciplinam*que præscriberet. † *disciplina* civitatis aut reipubl. legibus et moribus publice privatimque receptis continetur. Orat. I, 1, et 34; Brut. 10; Verr. III, 69. † Sic *disciplina* navalis Rhodiorum, Manil. 18, item ut *disciplina* militaris,

continetur institutis et legibus militaribus, et navalibus, de acie instruenda, castris ponendis, militum moribus, vita, laboribus, exercitationibusque, etc. † doctrina. Verr. IV, 58, de Archimede: summo ingenio et *disciplina*.

*Disciplinabilis**, Her. III, 2.

*Discipulus**, ad Div. IX, 16; Nat. D. II, 38; Balb. 20.

*Discludero**, Tusc. I, 10; ibid. 33.

Disclusus, a, um. Tusc. I, 53, ægritudines.... a mente *disclusas* putat.

Disco, simpliciter, pro literis operam do. Or. II, 1, si omnino *didicisse* nunquam putaretur. † *discere* causam, Or. I, 12, etc. dicitur patronus, qui rationem causæ e clientis narratione cognoscit; cliens contra docere. v. Gron. Sestert. IV, 3, p. 272. † de Sen. 8, *discebant* fidibus antiqui.

*Discolor**, diversorum colorum, Act. I, in Verr. 13.

*Discordia**, seditio, odium, Fin. I, 13; Ar. Resp. 25; Mur. 23; de Am. 7; Tusc. IV, 9.

*Discordo**, dissideo, Fin. I, 13; ibid. 18.

Discrepantia. Fin. III, 12, majorem *discrepantiam* rerum, quam verborum. † opponitur constantiæ et æquabilitati vitæ et morum. Offic. I, 31, in actiones omnemque vitam nullam *discrepantiam* conferre debemus.

Discrepare, differre. Tusc. III, 7, *discrepat* a timendo confidere. † aptum non esse, non convenire. Offic. I, 40, videndum est in vita, ne quid forte *discrepet*. † Partit. Or. 38, *discrepare* cum ceteris scriptis. Fin. IV, 22, quid attinuit, cum iis, quibuscum re concinebat, verbis *discrepare*? Cf. II, 50.

Discrimen. Phil. XIV, 1, totius belli *discrimen* positum est in vita unius. Add. Att. XVI, 15. † Intervallum, differentia, Rull. II, 32; Fin. IV, 25; Balb. 21; Nat. D. III, 33; pro facultate discernendi sumitur, ut in Planc. 4, non est in vulgo ratio, non *discrimen*. † *Discipitem* quoque rerum eventum significat, ut Or. I, 1; Dejoj. 1; Mur. 27; Cæcil. 21.

*Discriminare**, Phil. xii, 9.

*Discruciare**, *discruciare corpus*, Phil. xiiii, 18; *animum*, Rosc. C. ii; Att. xvi, 6.

*Discumbere**, *ad mensam accumbere*, Att. v, 1; Verr. i, 26; *cubitum ire*, Inv. ii, 4.

*Discupere**, *vehementer cupere*, ad Div. viii, 15.

Discus. Or. ii, 5, tamen eorum auditores *discum* audire, quam philosophia, malunt, etc. Fuit autem discobolia inter genera exercitationis apud veteres, quum in massæ plumbæ, in *disci* speciem rotundam conformatæ, projectionibus se exercerent, et vires brachiorum auferent. Itaque, Horat. Carm. i, 8, inter reliqua exercitatorum genera etiam *discus* commemoratur.

Discutere. Acad. ii, 15, *discutere* captiones: pro quo aliis locis est, *discolvere*, *frangere*. ad Div. x, 33, *discutere* alicujus cunctationem ad Q. fr. ii, 12, rem totam *discusseram* (i. e. ut rejiceretur, efficeram)... nihil facilius est, quam reliqua *discutere*. *ibid.* ii, de Commageno rege, quod rem *discusseram*.

*Diserte**, Or. i, 10.

Disertus, Or. i, 21, quomodo ab eloquente differat?

*Dijectus**, *dispersus*, *dissipatus*, Her. iv, 2; Att. viii, 18.

Disjunctio, genus enuntiationum, quam hodie *oppositionem* appellant. Top. 14, in *disjunctio* plus uno verum esse non potest. Nat. D. i, 25, in omnibus *disjunctio*ibus, in quibus aut etiam, aut non, ponitur, alterutrum verum est. † in rhetoricis quid sit, traditur ad Herenn. iv, 27.

Disjunctus. Acad. ii, 30, omne, quod ita *disjunctum* sit, quasi aut etiam, aut non, non modo verum esse, sed etiam necessarium. Fin. ii, 14, ratio *disjuncta* conjungit. † *diversus*. Or. iii, 15, non *disjuncti* doctores, sed iidem. † Partit. 6, concursus verborum *disjuncti*... et hiantes. v. *hiare*. v. et *disjunctus*.

Disjungere, *discernere*. Tusc. iii, 5, *disjungimus insaniam a furore*. † Tusc. i, 31, *disjungere se a corpore*, est, a corporis vitiis, h. e. iis, ad quæ propendit animus propter corporis contagionem et commercium, se abstinere. v. et *dijungo*.

*Dispar**, *dissimilis*, de Div. ii, 43; de Am. 20; de Sen. 21; Or. ii, 44: *inæqualia*, Nat. D. i, 31; Off. i, 34.

* *Disparare*, *dividere*, *distinguere*. de Rep. ii, 22, de Servio Tullio: *eoque ita disparavit*, etc.

Disparatum, Inv. i, 28, quid sit?

Disparilis, de Div. i, 36, in *disparili* adspiratione terrarum.

*Dispellere**, Tusc. i, 26.

Dispensare, administrare, procurare. Att. xi, 1, qui nostras res domesticas *dispensavit*. † disponere. Or. i, 31, *dispensare* inventa.

Dispensatio, administratio, procuratio. Rabir. Post. 10, *dispensatio* regia; a qua Rabirius *diœcetes* appellatur. Vat. 15, *dispensatio* ærarii. Cf. Att. xv, 15.

*Dispensator**, qui rationes alicujus curat, Fragm. Hortens.

*Disperdere**, *dissipare*, *persummare*, ad Div. v, 10; Rull. i, 1.

*Disperditio**, Phil. iii, 12.

*Dispergere**, *disjicere*, Nat. D. iii, 26; Acad. ii, 38: de distributione Rhetorica, Her. iv, 23; Inv. i, 21; *Ibid.* 30.

*Disperire**, Rull. ii, 29.

*Disperso**, Inv. i, 52; Verr. iv, 52.

*Dispersio**, Att. ix, 9.

Dispersus. Or. i, 42, dum hæc, quæ *dispersa* sunt, coguntur; h. e. nondum ad certa genera et formas revocata et distributa, adeoque non ad artis formam redacta. Cf. Petit. Cons. 1.

Dispersus, us. Att. ix, 9, *dispersus* illorum actio de pace sublata est. Hoc verbum prætermisum est in Nizoliano Thesaurio.

*Dispartire**, vel *dispartire*, dare, largiri, Cat. iv, 4; Att. ix, 10; Verr. 5, 72; Mur. 35; ad Div. v, 2; Brut. 44; Or. i, 42.

Dispicio, non significat, quemadmodum quidam interpretantur, *videre*; sed intendere aciem oculorum ad videndum: Itaque ubi sic dicitur, ut pro *videre* simpliciter dictum videatur, semper quædam contentio intelligenda est, qua efficitur, ut videre possimus aut videamus, unde et pro *considerare diligenter* dicitur, ut exempla subjecta docebunt. Sic de catulis dicitur, quum primum oculos aperiunt, et videre conantur. v. *despicere*. Fin. 11, 30, Epaminondas... ut primum *dispexit*, quæsit, salvusne esset clypeus? Tusc. 1, 19, de hominibus in tenebris densissimis: tamen acie mentis *dispicere* cupiebant. Fin. 7, 15, de infantibus: quum autem *dispicere* cœperimus, et sentire, quid simus. † cogitando videndoque animadvertere et reperire. Att. 11, 20, si *dispicere* quid cœpero. ibid. 11, 16, si quid *dispiceres*. Q. fr. 1, 3, quid sperem, non *dispicio*. Div. 11, 39, verum *dispicere* non possunt. Sull. 15, nec possum tantum meo ingenio dare, ut tot res, tantas... mea sponte *dispicerem*. † *considerare*. Att. 7, 8, nunc velim *dispicias* res romanas, etc. † Sen. p. Red. 3, postquam ex superioris anni caligine et tenebris lucem in republ. kal. jan. *dispicere* cœpistis. Gravius reposuit, *respicere*.

Displicere sibi dicuntur, qui sunt ægri animo. Phil. 1, 5, quum de via languerem, et mihimet *displicerem*. Att. 11, 18, *displiceo* mihi, nec sine summo dolore scribo. ibid. 21, ut ille tum humilis, ut demissus erat! ut ipse etiam sibi, non iis solum, qui aderant, *displicebat*!

Dispoliare. Verr. 14, 20, ut una cum ceteris Siculis *dispoliaretur*. Quidam libri habent *despol.* quæ varietas etiam est ap. Liv. 11, 36. Sed illud verum; et sic etiam Verr. 11, 21, corrigendum est.

*Disponere**, ordine collocare, Att. 14, 8; Or. 11, 34; Her. 11, 9; Or. 19.

Disposita, ordine certo, redactis omnibus ad suum locum. Verr. 14, 40, non possum *disposita* istum accusare.

Dispositio, quid sit? Inv. 1, 7; Herenn. 1, 2; Or. 11, 42.

Dispositus. Or. 11, 25, in ornatu *disposita* insignia et lumina. Muren. 14, nunc de studiis ad honorem *dispositis* disputo: h. e. iis, quæ sunt honorum consequendorum præsidia. Nam præsidia *disponi* dicuntur; atque hinc ducta est dicendi ratio. Petit. Consul. 5 extr. descriptum ac *dispositum* suum cuique manus.

Disputaro. Tusc. 1, 4, ad id (sc. quod propositum erat) *disputare*. Add. Fin. 1, 31; Or. 32; Tusc. 7, 10; Nat. D. 40; ad Div. 12, 27; Phil. 11, 10.

Disputatio est explicatio rei subtilis, ut philosophorum, Or. 11, 55. At c. 54, est genus figuræ oratoricæ. Sed lectio est vitiosa, saltem incerta est. Etiam oratio in causis civilibus, Cæcin. 28; Top. 21; ad Div. 11, 8.

*Disputator**, Off. 1, 2.

Disquisitio, iudicium. Sull. 28, in magnis *disquisitionibus*, etc. Plura colligit Budæus ad Pand. p. m. 50.

Dirumpi dicuntur, qui aliorum bonis nimis dolent. Dom. 37; Vatin. 7; ad Att. 14, 16, bis; VII, 12. Sic et *dirumpi*. † *Dirumpero*, de Div. 11, 19.

*Disseminare**, Arch. 12; Planc. 25; Cat. 14, 3.

*Dissentio**, iudicii aut opinionis diversitas, Or. 1, 56; Brut. 49; Nat. D. 1, 1; ad Div. 1, 7; Off. 11, 13: discordia, Rull. 11, 37; Sull. 21.

Dissentaneus. Part. 2, consentanea aut *dissentanea*.

*Dissentians**, repugnans, Tusc. 14, 13; Fin. 1, 8.

*Dissentire**, aliam opinionem complecti, Or. 1, 2; Fin. 14, 1; Off. 11, 22. Discrepare, Her. 1, 11; Font. 9; Fln. 7, 27.

Dissepire, dirimere, disterminare. de Rep. 14, 4, tenui sane muro *dissepiciunt* id, quod excipiunt. Verbum Lucretianum, l. 1, v. 997.

Disserere, de actore causæ. Agr. 11, 15, an quum idem *disseret* et iudicabit, etc. † demonstrare. Fin. 14, 1, an parum *disserui*? Add. Sen. 21; Or. 32;

Fin. 11, 2; Tusc. 11, 5; Nat. D. 1, 5; Tusc. 1, 14; Or. 11, 38; Flacc. 17; Agrar. 11, 15.

Dissicio, ore, Coel. 16, dide ac *dissies* (int. bona), per me licebit, e Cæcilio. Vide de hoc verbo Puteani disputationem ap. Abramium ad h. l. qui cum aliis multis, quos laudat Drakenborchius ad Silium, 1x, 536, dictum putat antique pro *dissecare*. Sed magis probo Gronovii ad Senec. Phœniss. 543, Heinsiique ad Ovidium Met. 11, 108, etc. sententiam, qui dictum putant pro *disjicere*. Nam in compositis e *jacio* ejicitur alterum *i*, ut bene monet Broukhus. ad Tib. 1, 9, 54. Sed vide in primis Drakenborchium, l. c. Add. Heins. et Burm. ad Ovid. Met. 1x, 584.

Dissidere cum aliquo. Acad. 11, 4, cum Cleanthe Chrysiippus *dissidet*. Adendum quoque Ciceroni et Lexicis verbum *dissido*, si sana lectio est, Sext. 19, a tribuno plebis post interitum meum *dissidissent*: de odio, Verr. v, 72; Balb. 13; Brut. 62; Marcel. 10; Phil. 11, 6; Leg. 1, 20; Fat. 19; Or. 1, 51; Fin. 1, 18.

Dissidium sæpe confunditur in codd. Ciceronis cum *discidium*. In Nizoliano Lexico multa loca in hoc verbo laudantur, ubi *dissidium* est, quum esse deberet *discidium*: quod facile discernes, adjutus his, quæ dixi in *discidium*.

Dissimilis. Or. 111, 8, quid tam *dissimile* inter se? Add. Or. 11, 19 et 51; Fin. v, 14 et 22; Brut. 83.

*Dissimiliter**, Her. 11, 13.

Dissimilitudo. Fin. 111, 7, *dissimilitudo* cum his artibus. Cf. 1v, 4.

Dissimulante. Brut. 79, numeri non aperte et eodem modo, sed varie *dissimulante*que conclusi: scil. hoc efficit ipsa varietas conclusionis, ut non appareat concludendi studium; quod secus est, quum eodem modo omnia concluduntur.

Dissimulantia. Or. 11, 67, ironia et *dissimulantia*: sc. ipsa ironia est *dissimulantia*, ut ex Theophrasti Charact.

c. 1 intelligi potest, et iis quæ ibi Cassaubonus. Aliis locis Cicero *dissimulationem* interpretatur.

*Dissimulare**, celare, fingere aliquid, Att. viii, 1; ad Div. x, 8; Off. 1, 30; Att. 1, 18; Planc. 30.

*Dissimulatio**, Acad. 11, 5; Or. 11, 67, 68, 86.

*Dissipabilis**, Nat. D. 111, 12.

Dissipare. ad Div. viii, 1, te subrostrani *dissiparent* periisse. Verr. 1, 6, quum istius amici sermones hujusmodi *dissipavissent*. † Phil. 11, 3, quum *dissipavisses* reliquias resp. de Antonio, qui pecuniam, quæ in arario fuerat, abstulerat et effuderat.

Dissipatio, Or. 111, 54, est figura orationis, quum totum ita partitur, ut loca diversa ac dissita exprimantur, hic... illic... alibi. vid. Quintil. 1x, 13, qui ista a Cic. *dissipata* dici ait. Vulgo est *disputatio*, sine sensu.

Dissipata. *dissipata* dicuntur, quæ non sunt ad artis formam redacta. Or. 11, 33, jus civile, quod nunc fœsum et *dissipatum* est, in certa genera cogere, et ad artis formam redigere. Cf. 1, 12. † opponantur porro numerosis. Or. 71, facilius est apta dissolvere, quam *dissipata* connectere. hinc Or. 70, sententiæ *dissipata*. † Brut. 59, de oratore: in instruendo *dissipatus*; qui inventa non ordine et apte disponit.

*Dissociare**, Att. 1v, 16; de Am. 20; Or. 111, 19.

Dissolubilis, Nat. D. 1, 8; 111, 12.

Dissolvere, in re pecuniaria, solvere debita, variisque modis dicitur. Verr. 111, 75, 77, *dissolvere* alicui pecuniam. Quint. 5, *dissolvi* cum Scapulio. Planc. 28, *dissolvere* nomen, it. pecuniam. Verr. v, 13, damna, quæ ætatis fructu *dissoluta* et compensata sunt. † Sed dicuntur etiam, qui *dissolvunt* pecuniam et nomen, *dissolvi*. Catil. 11, 8, *dissolvi* nullo modo possunt. † depescisci, in primis in re pecuniaria. Rosc. Com. 18, *dissolvere* pro sua parte. † Hinc etiam ad alia transfertur. Sic Att. xv, 11, *dissolvere* vota. † refellere. Or. 11, 38, dialectici multa inveniunt

(int. sophismata), quæ ipsi non possunt *dissolvere*. Tusc. III, 30, utrumque *dissolvitur*. Rosc. Am. 29, *dissoluta* est criminatio. Divin. II, 15, hoc erat, quod ego non rebar posse *dissolvi*. At quam festive *dissolvitur!* † tollere. Cæcin. 14, periculosum est, *dissolvi* hoc interdictum.

Dissoluto, opponitur r̄p̄ *severo*. Philipp. VI, 1, *dissoluto* res confecta. ad Q. fr. II, 13, *dissoluto* judicare. Cf. Verr. V, 8. † Or. 59, *dissoluto* dicuntur plura, h. e. demtis conjunctionibus, ut ipse interpretatur.

Dissolutio, confutatio. Cluent. I, *dissolutio* criminum. Cf. Partit. 17. † interitus. Verr. IV, 59, *dissolutio* iudiciorum. Fin. V, II, *dissolutio* naturæ. ibid. II, 31, quero autem, quid sit, quod, quum *dissolutions*, id est, morte, sensus omnis extinguatur, etc. † verbum rhetoricum. Partit. 6, constructio verborum *dissolutionibus* relaxetur, i. e. fiat per membra et sine periodis.

Dissolutus, nimis negligens, opponitur *severo* et *justo*. Catil. I, 2, *dissolutus* in reip. periculis. Verr. V, 3, in prætermittendo *dissolutum*. ibid. III, 57, iudicium *dissolutum* ac perditum. † opponitur *numero*. Orat. 57, nimis *dissolutum*. † item apto. Off. I, 35, nec histrionibus concedendum, ut iis hæc apta sint, nobis *dissoluta*. † in re familiari opponitur *attento*. Quint. II, quis tam *dissolutus* in re familiari fuisset, quis tam negligens? ibid. 12, quis tam perditus ac profusus nepos sic *dissolutus* fuisset. † *dissolutum* etiam dicitur, quod non est ad artis formam redactum, Or. I, 43.

*Dissonus**, OEcon. I.

*Dissuadere**, Partit. 27; Rull. II, 37.

*Dissuasio**, Her. I, 2.

*Dissuasor**, Or. II, 65; Brut. 27.

*Dissuaviari**, ad Div. XVI, 27, osculari.

Dissuere. Offic. I, 33, amicitias paulatim *dissuere*.

Distantia, diversitas. De Amic. 20, morum studiorumque *distantia*.

*Distaminare**, separare. Arat. Fr. 94.

Distincto. Tusc. II, 3, *distincto* scribere, h. e. ambigua *distinguendo*. Separatum, Leg. I, 13; Or. 28; Or. III, 14; Off. I, 1.

Distinctio, ornatus. Or. II, 90, *distinctio* oratoris. † discrimen, Univ. 8; Fat. 19; Acad. II, 15; Off. I, 29; Fin. I, 10.

Distinctus. Flacc. 12, provincia portibus *distincta*. Or. III, 25, *distinctum*, opponitur ei, quod est fsum æqualiter per omnem orationem: cælum astris *distinctum*, Nat. D. II, 57; Verr. IV, 27.

Distineri bello, Phil. XI, 2. Sed ibi variant libri. Verrissimi habent *delinere*, quod rectius est. At Phil. XII, 12, pax *distineri* recte dicitur: ut apud Livium, II, 15; ubi defendit Drakenh. Nempe pax coit, convenit; ergo *distinetur*, quum impeditur.

Distinguere, ornare. Partit. 13, argumentationem dilucide *distinguere*. *Distinguere*, intervallo separare. Or. III, 48: discernere, Partit. 40; Mur. 36; Att. VIII, 9; Off. I, 27; Leg. I, 7; Brut. 4.

*Disto**, differo, Top. 8; Or. I, 49; Off. II, 4; Inv. I, 28.

*Distortio**, Fin. V, 12; Tusc. IV, 15.

*Distortus**, Mur. 29; Or. II, 66; Fat. 8.

Distractio, opponitur conjunctioni, amicitiae. Offic. III, 6, cum tyrannis summa *distractio* est; Nat. D. I, 11.

Distractus, contrarius. Tusc. V, 15, concitationes *distractas*. Ad Div. IV, 7; VIII, 24.

Distrahere. Or. 45, *distrahere* voces, est pronuntiandi ratio, opposita ei, quam elisionem vocant, et qua contrahi voces dicit Cicero. † finire. Cæcin. 2, *distrahere* controversias. † *distrahi* dicitur, qui, in quam partem decernat, non videt. Acad. II, 43, *distrahor*: tum hoc mihi probabilius, tum illud videtur. † Phil. II, 10, quid ego illum ab eo *distrahere* conarer, sc. ut ne sit ei amicus.

Distribus pro *describo* in sensu imperandi, Verr. III, 70, si lectio sana est. Partiri, ad Div. XII, 1; OEcon. 2; Cat. 1, 3; Pet. Cons. 8: assignare, Att. VIII, 14; Cat. III, 3: dividere, sensu logico, Or. 1, 23; Her. 1, 19.

Distribute, adhibita generum in formas distributione. Tusc. II, 3, *distribute* scribere. Inv. II, 59, *distributus* tractare.

Distributio, Heren. III, 2, genus vocis contentæ. Descriptio in partes, de Div. 1, 19; Her. 1, 10; Ibid. IV, 35.

Distributor. Pis. 15, *distributores* tabellarum, alias *diribitores*.

Districtus. Q. fr. II, 16, a causis *districtum* esse. ad Div. II, 15, *districtus* mihi videris esse, quod et bonus civis, et bonus amicus es: h. e. necis, quorsum te vertas, utrum ad Pompeium, quod est boni civis; an ad Cæsarem, quod es ei amicus. † *districtus* confundi cum *destrictus* supra demonstratum est.

Disturbare. pr. Dom. 37, *disturbari* tecta, pr. Tull. 5, *fragm.* nov. tectum villamque *disturbant*. Vastare, Nat. D. II, 15: pervertere, Rosc. A. 38, Sull. 4; ad Div. XII, 21.

Dithyrambici, Opt. gen. or. 1, est genus poetarum, a *dithyrambia* dictum, h. e. carminibus, proprie in Bacchum, deinde omnibus, in quibus eadem sublimitas et audacia est, atque in lis solebat, quæ in Bacchum erant.

Dithyrambus, poema liberioribus numeris, Or. III, 48.

Ditio, de diis. Leg. II, 7, ea, quæ gerantur, deorum geri vi, *ditione*, ac numine. † de eo, cui alter obnoxius est. Verr. 1, 37, Scæurus, qui Cn. Dolabellam accusavit, istum in sua potestate ac *ditione* tenuit: h. e. ita ei obnoxius fuit, ut, quæ vellet, contra Dolabellam diceret pro testimonio.

*Divaricare**, cruribus distrahere, Ver. IV, 40.

*Divellere**, avellere, separare, disperdere, Sull. 20; Off. II, 23; Planc. 42; Quint. 6; Planc. 33; Off. III, 18.

*Divendere**, Rull. 1, 3.

*Diversus**, loca dissita significat, ut, Manil. 4; Rull. II, 32; Verr. IV, 52. sumitur pro rebus aut personis disparibus, Or. 1, 60; Manil. 10; Or. III, 16; Acad. II, 32; Phil. II, 37.

Divertere. v. *devertere*.

Diverticulum. Part. 39, *diverticula* peccatis dare, i. e. vias effugiendi poenas; Rosc. C. 17. *diverticula* querere Pis. 24, est flexiones solitudinesque petere.

*Dives**, opulentus, Off. II, 16; Parad. VI, 1; ad Div. VIII, 16; Mur. 29. usurpatur etiam de animo multis dotibus ornato, Parad. VI, 1; de Am. 16. *dithyrambus*, licentior et divitior, Or. III, 48.

*Divecars**, dripere, populari, Phil. 9, 2; Ibid. XIII, 8.

Dividers, distinguere, discernere. Leg. 1, 16, legem bonam a mala nulla alia nisi naturæ norma *dividers* possumus. Or. 32, ambigue dicta *dividi* et explanari oportet. † ad Div. 1, 2, postulatum est, ut Bibuli sententia *divideretur*: h. e. ut, quoniam sententia Bibuli res duas contineret, quarum alteram probarent, alteram non item; de utraque sigillatim decerneretur, ne aut utramque probare, aut rejicere cogentur. De hoc more senatorio postulandi, ut sententia *dividatur*, vid. Brisson. Form. II, 59, et viros doct. ad Plin. ep. VIII, 14. Add. Pis. 2; Nat. D. III, 12; Sull. 15; Att. V, 20.

*Dividuus**, Nat. D. III, 12; de Univ. 7.

Divinare. Elegans est locus, Div. II, 3, dicendum mihi est... ego ipse *divinare*, qui esse divinationem nego: h. e. res obscuras et incertas certo sciri et intelligi posse, quod de futuris divini dicunt.

Divinatio, in foro est, quum de constituendo accusatore queritur; quod genus causæ cur *divinatio* dicatur, non consentiunt grammatici. vid. Ascon. argum. Divinationis in Cæcilium, et Gell. N. A. II, 4. Occurrit hoc verbum etiam ad Div. VIII, 8.

Divine, de divinatione rerum futurarum, cui eventus respondet. Div. 1,

55, multa *divine* præsens et prædicta reperiri. Att. x, 4, nunquam de reperi nisi *divine* cogitavi : h. e. quæcumque prædixi in rep. eventura, evenerunt. v. Græv. ad h. l.

Divinitas, natura divina, Deus. Divin. ii, quod animus arriperet aut exciperet extrinsecus ex *divinitate*, unde omnes animos haustos haberemus. † divinatio. Div. ii, 38 extr. de populis barbaris, a quibus divinatio inventa putabatur : placet igitur humanitatis expertes *divinitatis* auctores habere? † excellentia, excellens virtus. Or. ii, 89, unde esset illa tanta tua in causis *divinitas*.

Divinitus, de divinatione, cui eventus consentit. Orat. i, 7, multa *divinitus* a tribus illis consularibus deplorata narrabat, etc. † Verr. iii, 76, *divinitus* in fraudem incidere, h. e. pœna quadam a deo immissa.

Divinus, qui præclare aliquid facit. Q. fr. ii, 8, senatus frequens *divinus* fuit in supplicatione deneganda. † vates. Divin. ii, 3, qui *divini* habentur. Cf. ib. i, 58; Græv. ad Att. x, 4. † *res divina*, pro sacrificio. Div. ii, 10, nihil levare re *divina* potest. ibid. omnia levius casura, rebus *divinis* procuratis. Fin. ii, 12, scientia *divinarum* et humanarum rerum. Tusc. v. 3, *divinarum* et humanarum rerum cognitio : est definitio sapientiæ, s. philosophiæ, de qua pauca dicenda videntur, tiro-nium causa. Scilicet *res divinas* sunt physica, quæ et theologiam *naturalem*, quam vocant, ex veteri partitione, complectuntur. (Nam veteres tres partes philosophiæ faciebant, quarum prima erat ars disserendi, i. e. dialectica, altera de natura, tertia de moribus.) *Res humanæ* autem dialectica et doctrina de moribus dicuntur. Or. 34, manifeste *divina* dicuntur pro physicis. Ea definitio autem non est a stoicis demum excogitata, sed a Socrate perfecta, et fortasse hoc ipso est antiquior. Nam et si primus ille doctrinarum philosophiæ adjunxit, tamen dialectica ante eum a philosophis tra-

ctata erant, a quibus philosophia rerum humanarum scientia dici potuit. Certe apud Platonem non semel hæc definitio reperitur. Ap. Xenoph. Mem. Socr. i, 1, 12, ἀνθρώπινα et δαιμόνια sic dicuntur, ut illa doctrinam de moribus, hæc de natura significant. Cf. §. 16. Neque vero in hoc multum difficultatis est. † Sed *res divinas* et humanæ etiam aliis modis dicuntur, atque id ipsum Socratico more, quem qui non intelligunt, in hac ratione dicendi interdum hærent. Apud eundem Xenophontem, l. c. §. 15, ἀθρόπεια dicuntur de quibuscumque artibus, quæ in rebus ad vitam humanam pertinentibus versantur, nempe artibus opificum. ibid. §. 19, dii dicuntur hominibus significare ἀεὶ τῶν ἀθρόπειων πραγμάτων in quo *res humanæ* sunt, quæ hominibus accidunt. Ibid. i, 3, 4, ἀθρόπεια opponuntur τῇ τῶν θεῶν συμβουλῇ, adeoque sunt consilia humana. Atque hæc ratio Græcorum etiam in linguam Latinam invecta est ab his, qui Græcas literas didicerant, ut multæ aliæ. Sic quum magnitudo animi dicitur cerni in rerum humanarum contemptu, omnia ea significantur, quæ sunt hominum, ut divitiæ, honores, genus, etc. aut iis accidere possunt, quia sunt homines, ut morbus, periculum, paupertas, etc. Sic amicitia, de Am. 6, est omnium *divinarum* humanarumque rerum consensio cum benivolentia et caritate; quod quale sit, explicat ipse, c. 17 init. † Porro *divina* et humana sæpe dicuntur absolute, pro eo, quod est, Rosc. Am. 23, *divina* et humana jura. Ex quibus intelligitur, Latine nescire, qui illam juris definitionem Justinianeam aut non intelligunt, in qua *res divinas* et humanas, pro jure *divino* et humano, s. legibus *divinis* et humanis, h. e. *naturalibus* et *positivis*, ut hodie loquuntur, dici manifestum est; vel ex eo, quod ei duæ formæ, jus naturæ et civile, subjiciuntur; aut reprehendunt adeo, quum Latinius definiti non possit. Sed hoc aliis etiam definitionibus

accidit, ut non intelligantur Latini sermonis inscitia, et propterea reprehendantur. vid. *vinculum*. Ea autem ratio de legibus, aut etiam de officiis loquendi a Socraticis profecta est. Plato, de Legg. l. v, p. 842, ed. Francof. ἐπιτηδευμάτων... λέλεται γὰρ ἕνα ΘΕΙΑ ἔστι· τὰ δ' ἈΝΘΡΩΠΙΝΑ ὄν ἡμῖν οὐκ εἴρωται: ubi *divina* officia dicuntur ea, quæ pertinent ad res *divinas*, h. est, ut ipse ait, in quibus si peccaveris, Deum ultorem habeas; humana autem, quibus objectæ sunt res humanae, p. 840; ἔστι δὲ φύσει ἀνθρώπιον μάλιστα εἶδοναι καὶ λῶσαι καὶ ἐπιθυμῆσαι, etc. p. 842. Sic ap. Liv. XXI, 18 extr. et illa omni *divino* humanoque liberetur scelere. Conf. III, 19, ubi frustra hærebat Drakenb. Sed vereor, ne modum excedam in hac disputatione. Itaque plura addere exempla non audeo.

Divisio, de re obscœna est ad Div. IX, 22; unde in hoc verbo ludit Plautus in Aulularia. † *Divisio*, logica, Acad. II, 31; Nat. D. III, 2; Her. I, 3; Her. IV, 40.

Divisor dicitur, cui mandata est in coloniarum deductione, et ex lege agraria, agrorum inter colonos distributio. Phil. XI, 6; v, 7. † *divisores* sunt etiam inter operas campestres in comitiis, Ar. Resp. 20; fr. Cornel. I; Muren. 26; Petit. Cons. 14; Verr. III, 69; Act. I in Verr. 8; Or. II, 63; Planc. 19. Ex quibus locis patet, primo suum cuique tribui *divisorem*, atque fortasse etiam plures fuisse; unde fit, ut per se non turpis res fuerit: deinde tribus per hos fere esse corruptas, quod per eos commodissime fieri posset, eamque tandem ob causam infame et suspectum *divisoris* nomen factum esse, atque adeo in conviciis loco dictum fuisse. Conf. Gruch. de Comit. I, 3, p. m. 245 sq. Unum locum e Sueton. Aug. 3, adjiciemus: hunc quoque anonnullis argentarium, atque etiam inter *divisores* operasque campestres proditum. ad q. I. Torrentius male hoc genus cum illo superiori, qui

agros dividunt, confundit. Itaque existimo *divisores* fuisse eosdem, qui *diribitores* tabellarum. Neque video, quod aliud genus operarum campestrium eo nomine intelligi possit. Nam quod in Pison. 15, diribitores sunt honesti et senatorii viri, id extraordinarium est: nec istæ operæ campestres fuere.

Divitia°, opes, Off. I, 8; cum de animo sumitur, dotes et ornamenta ingenii significat, Or. I, 55.

Divortium. Orat. III, 19, sic ex communi sapientium iugo sunt doctrinarum facta *divortia*, h. e. sectæ diversæ ortæ sunt. † Matrimonii dissolutio, Or. I, 40; ibid. III, 40. De fluminum disjunctione sumitur, in Att. v, 20; ad Div. II, 28.

Diurnus°, Inv. I, 26.

Dius, divinus, a deo ortus, de Rep. I, 41, ex Ennio.

Diutinus°, ad Div. IX, 8.

Diurno. ad Div. VI, 20, *diurnus* fore.

Diurnitas°, ad Div. v, 15; Leg. II, 10; Fin. I, 12.

Diurnus°, Or. III, 25; de Sen. 19; Off. II, 12.

Divulgare°, ad Div. VI, 12; Font. 5; Phil. II, 4; Or. 31.

Divulgatus°, ad Div. x, 26.

Divulsus. *divulsa* opponuntur redactis ad artis formam, Or. I, 42.

Do, *ars*. hujus verbi tam varius et multiplex usus est, vix ut omnis illa varietas commemorari possit. Quæ nobis præcipua genera visa sunt, afferemus. † dicitur in philosophorum disputationibus, pro *concedere*. Fin. v, 28, prima si *dederis*, *danda* sunt omnia. Cf. Inv. I, 31. † sed pro *concedere* dicitur etiam eo sensu, quo ipsum dicitur interdum, np. pro *veniam dare* alterius causa Ligar. 12, ut concessisti M. Marcellum senatui, sic *da* hunc populo. † est porro verbum forense. Rosc. Com. I, lis *dotur* secundum eas. Huc pertinent etiam hæc: *judicium dare*, *judices dare*, *testes dare*, *cognitorem dare*, *cognitionem dare*, etc. de quibus dicere non est necessæ. † constituere,

dicere. Att. 1, 10, Tulliola tibi diem *dat*, sponsorem appellat. v. *dies*; et *conf.* Duker. ad Flor. III, 3, 14. † in re militari *dare* nomina dicuntur, qui se militaria stipendia facturos profiterentur, propterea quod nomen suum scribi in albo militari patiuntur. Phil. VII, 4. † Orat. II, 1, sermonibus se *dare*, i. e. interesse. Simile est hoc, Agr. II, 5, quam familiariter me in illorum sermonem insinuarem ac *darem*. † ad Div. XII, 16, noli putare, me hoc auribus tuis *dare*: h. e. propterea tantum scribere, quod gratum fore putem, assentandi causa. † ad Div. V, 13, *das* mihi jucundas recordationes. † conciliare, amicum reddere. Att. X, 4, Oppios Terentia *dabis*. † *dare* se alicui dicuntur, qui ad eum se applicant, qui ei grati esse laborant omni obsequii officiique genere. Arusp. R. 22, nisi se *dedisset* iis. ad Div. II, 8, *da* te homini: complectetur, mihi crede. Rabir. Post. 2, Rabirius dicitur regi se *dedisse*, quod ei pecunias crediderat. ibid. 3, *dare* se auctoritati senatus. † committere. Sext. 58, *dars* se populo: de iis, qui in theatrum veniunt. Nam hi se tanquam committunt populo, quum sperant, se non exsibilatum iri. † ad Div. XIII, 1, *dars* se ad lenitatem, pro, *leniorem fieri*. † studium suum conferre ad aliquid, dicitur *dare* se ad aliquid; suscipere aliquid. in Cæcil. 2, qui me ad defendendos homines ab ineunte adolescentia *dedissem*. Or. III, 16, eloquentia, varietate, copia, quam se cumque in partem *dedisset*, omnium fuit facile princeps. † tribuere. Sull. 14, non possum tantum ingenio meo *dare*, ut, etc. † in deleganda pecunia, et solvenda non ex arca, sed per attributionem, etiam *dars* dicitur. Flacc. 15, ab A. Sextilio dicit se *dedisse*, et a suis fratribus. Potuit Sextilius *dare*. Sic Rosc. A. 27, unde, aut quantum *dedisti*? † fabulam *dare* est docere, de auctoribus fabularum, Brut. 18. Conf. Cluent. 31. † dicere. Acad. 1, 3, sed *da* mihi nunc. Sic Virg. *da*, Tityre, nobis. † docere. Att. XI, 5, *dabis* igi-

tur tribunatum, et, si poteris, Tubulus quo crimine, etc. † Nat. D. III, 26, ita *dat* se res: h. e. ita accidit, ita procedit. v. Gron. ad Liv. XXVIII, 5. † *dare* se etiam eleganter dicuntur, quibus facile aliquid persuadentur, quod sua sponte in eas partes inclinant. Or. II, 44, si se *dant* iudices, et sua sponte, quo impellimus, inclinant. † Constructionis causa hæc afferro: Inv. I, 14, præcepta *dare* in ratione. Cod. Gronov. habebat, *in rationem*; et sic est cap. 10. Agr. II, 7, ut id, quoad liceret, ad populi partes *daret*: pro ad populi beneficium transferret, ut alio loco dicit. Brut. 88, Q. Scævola se nemini ad docendum *dabat*. Hinc:

Datum, munus, donum. Cluent. 24, tantum donis, *datis*, muneribusque perfecterat: nam sic distinguendum cum Grævio, quem vide ad h. l. *Datum* pro dono est etiam apud Plaut. Pseud. I, 3, 71; Ovid. Met. VI, 463. Ceterum huiusmodi verba, munus, donum, jungi solere, quamquam synonyma sint, docet Salmas. ad Lamprid. Severum, c. 26, t. II, p. 923. Conf. Gronov. Obs. IV, p. 230. Tirones adeant Livium, XXI, 10; ubi frustra tentatur id genus a viris doctis. Sed apud eundem, XXXV, 2, dona *data* dicuntur ita, ut *data* sit participium.

Docere: fabulam *docere*, dicitur scriptor, quum eam edit spectandam, Brut. 18; Tusc. IV, 29; Mur. 3. † *Causam docere* dicitur de cliente, quum eam defert ad patronum. Cluent. 69. vid. Gron. de Sest. IV, 3, p. 272. Usurpatur de artibus quæ doctrina traduntur, ad Div. IX, 23; Or. 13; Or. II, 34; ibid. 47; Phil. II, 4; Rosc. Am. 9; ad Div. V, 3; Rull. III, 2.

Dochmius, Orat. 64, numeri genus. Al. male, *dochimus*.

Docilis cum præpos. *ad*, Tusc. II, 6. sine præpos. *ad* occurrit, Her. I, 4; Inv. I, 6; Or. II, 19; ibid. II, 79.

*Docilitas**, Sext. 42; Fin. V, 15.

*Doctor**, Or. I, 6; Ibid. III, 15; ad Div. IX, 19.

Doctrina dicitur tum de institutione,

tum de eo, quod ex institutione discitur. Prioris significationis hæc exempla sunt: Or. II, 54, *doctrina* tradere. ibid. 25, *doctrinam* redolet. Sext. 56, mihi sumi hoc loco *doctrinam* quamdam juventuti, qui essent optimates. Leg. I, 22, a lege vivendi *doctrina* ducitur, etc. Alterius hæc: Or. III, 31, *doctrina* puerilis, h. e. artes, quibus pueri erudiuntur. Balb. I, studia *doctrinæ*, de philosophia. Or. III, 32, liberales *doctrinæ*. † methodus docendi, Or. II, 19, *doctrina* eorum est perridicula, i. e. modus, quo de eloquentia præcipiunt.

Documentum, exemplar. Dom. 48, scelerum flagitiorumque *documentum*.
*Dodrans**, Att. I, 11.

Dodrantariorum tabulæ, pr. Font. I, fragmentum novum. Vox ea fuit hactenus ignota.

Dogma, decretum doctrinæ, quod in principiis sit, et ab omnibus concedi debeat. Acad. II, 43, *dogma* prodere. *Dogma* ibi est hoc: non esse assentiendum incognito. Conf. ibid. c. 9.

*Dolare**, saxum, de Div. II, 41; Acad. II, 31. *Dolare* orationem, Or. II, 13.

*Dolenter**, ad Div. X, 24; Phil. VIII, 7; Or. II, 52; Or. 38.

*Dolere**, ad Div. V, 14; Att. XVI, 2; Att. VIII, 23; Verr. I, 44; ad Div. V, 8; Mur. 20.

Dolium. Brut. 83, si potare velit, de *dolio* sibi hauriendum putat. *Dolium* est vas magnum vinarium in cella subterranea, in quo vinum recens servatur, unde deinde defunditur in testas et amphoras, et in apothecam conditur. Hinc vinum recens *doliare* dicitur, eique opponitur defusum. Illud homines tenues bibunt, et pauperes; hoc beatiore. Abram. ad Phil. II, 27.

*Dolor**, corporis, Tusc. II, 15, 22; Tusc. II, 35; Att. I, 4; Brut. 34; dolor animi h. e. tristitia, ægritudo, Att. IX, 11; Prov. Cons. I; Or. II, 48; Mur. 41; ad Div. IV, 3; Tusc. IV, 8.

*Dolose**, Off. III, 15.

*Dolosus**, Rab. Post. 2.

*Dolus**, Her. III, 2; Top. 9; Off. III, 14.

Domesticus. Or. 45, *domesticæ* literæ, sunt, quæ non prodeunt in forum, curiam, etc. Verr. III, 61, *domesticum* crimen, pro ficto, quod domi accusatoris natum et excogitatum est. Sext. 45, *domesticis* malis impediti, i. e. ære alieno. Sic Catil. I, 6, *domestica* difficultas. ibid. *domestica* turpitudine, de libidinosis flagitiis, luxuria, et similibus.

Domicilium. Balb. 5, ut ejus gloriæ *domicilium* communis imperii finibus terminetur. Orat. I, 23, Roma dicitur imperii et gloriæ *domicilium*. ad Div. XVI, 17, huic verbo proprium *domicilium* est in officio. Pison. 51, suorum improbissimorum sermonum *domicilium* in auribus vestris collocaverunt: pro sede habetur ad Brut. 73; Nat. Div. III, 37; Arch. 4; Rab. Perd. 5.

Domina. Or. II, 60, natura *domina* est, h. e. in hac re plurimum valet. Cupiditas *domina*, Parad. V, 3; justitia *domina*, Off. III, 16; voluptates *dominæ*, Pis. 2.

Dominari, plurimum valere, præcipuum esse. Orat. I, 8, eloquentia *dominatur* in liberis civitatibus. ibid. 14, hoc *dominatur* in oratore. † in Cæcil. 7, *dominari* in judiciis, dicuntur, qui semper obtinent causas etiam injustas, et malis artibus. † Verr. II, 19, in auctione *dominari* dicuntur, quibus in auctionibus omnia, quæ volunt, etiam levissima licitatione ab iis facta, addicuntur. † Cluent. 25, bestix, *dominante* fame, etc. i. e. urgente.

Dominatio. Act. I in Verr. 12, *dominatio* judiciorum. Verr. V, 68, regia *dominatio* in judiciis. v. *dominari*. de imperio regum aut tyrannorum dicitur, Att. VIII, 3; ibid. 21.

*Dominatrix**, domina, Inv. I, 1.

Dominatus. Or. III, 59, in eo omnis *dominatus* est oculorum, h. e. oculi plurimum valet. Nat. D. II, 60, terrenorum commodorum omnis est in homine *dominatus*.

Dominium. Verr. III, 4, hujus argenti *dominia* vestra ornari: lectio Gruteriana, quam interpretatur de magistris vini, aut regnis, quæ Horatius

vocat. Sed Grævius recepit reliquorum librorum lectionem, *domus vestras*; et *dominia* ita dici posse negavit. *Domina*, quia in bonis codd. repertum hoc verbum est, non ausim rejicere, et in *domus vestras* mutatum credo, quod non intelligetur. *Domus vestras* autem non potest esse a Cicerone, quod nulum exemplum poterit afferri, quo argente domus ornari dicatur. Signa in domorum ornatu commemorari memini, argentum non item. Convivia autem exornari argento, scil. in abacis posito, non semel apud Ciceronem aliosque legi. Atqui veteres de conviviis dixere *dominia*, quod Grævium fugiebat, quum ea scriberet. Gell. 11, 24, in quo Scto jubentur principes civitatis, qui ludis Megalensibus antiquo ritu mutarent, h. e. mutua inter se *dominia* agitent, jurare, etc. in quo loco quidam interpretamentum *convivia* receperunt. Sed Fulvius, in append. Triclinii Ciacconiani, et Lipsius, Saturnal. 1, 19, *dominia* restituerunt. v. Gronov. ad h. l. *Dominia* autem dicitur convivia, non ab illis magisteriis Horatianis, ut Grutero visum, sed a *domino* convivii. v. *dominus*.

Dominus. Act. 1. in Verr. 9, *dominus* comitorum, dicitur, qui largitionibus efficit, ut creantur, quos velit. Quint. 5, *dominus* auctionis, est is, qui aliquid de suo auctione vendit. Sext. 59, *domini* concionum, sunt homines populares et seditiosi, qui in concionibus dominantur, easque, quo volunt, impellere possunt. Vatin. 13, quum ipse *dominus* epuli Q. Arrius alatus esset, h. e. qui epulum præbebat. De editore muneris est ad Att. 11, 19. Orat. 11, 17, *dominus* rei, judex dicitur. de Rep. 11, 26, *dominus* populi, quem Græci tyrannum vocant. Sumitur pro summo numine, Fin. 14, 5; Leg. 11, 7. Pro rege vel tyranno, Off. 111, 21; Planc. 4. Pro patrefamilias, de Sen. 16; Or. 11, 68. Pro animo, respectu corporis de univ. 7.

*Domiporta**, de Div. 11, 64.

*Domitor**, Off. 1, 26; Mil. 13.

*Domitus**, us. Nat. D. 11, 60.

*Domo**, de bestiis, Off. 11, 4; Nat. D. 11, 64; de hostibus, Font. 1; Prov. Cons. 13; de cupiditatibus, Or. 1, 43.

*Domus**, Dom. 41; Off. 1, 39; Phil. 11, 14.

Donare pro condonare. ad Div. v, 4; ubi v. Græv. Add. Fin. 111, 5; Ar. resp. 4; Arch. 3; Verr. 111, 80; Nat. D. 11, 2; Leg. 11, 16.

*Donatio**, Phil. 14, 4; Rosc. Am. 9; Verr. 111, 80; Pis. 3.

*Donum**, Tusc. 1, 26; Arch. 8; Nat. D. 111, 30; Verr. v, 72; Cluent. 9; Tusc. v, 7; Leg. 111, 4; Or. 11, 71.

*Dormire**, Inv. 11, 4; ad Div. vii, 24; de Div. 1, 30; de Div. 11, 67; *ibid.* 59.

Dormitare. Orat. 11, 33, *sapientia dormitans*: h. e. quæ nihil laboris affert, otiosa, de jurisprudentia.

Dos. Or. 1, 55, *cujus artem quum indotatam atque incomtam videres, verborum eam dots locupletasti*, etc.

*Dotalis**, Att. xv, 20.

*Dotatus**, Att. xiv, 13.

Drachma, nummus Græcus, qui respondet Romanorum denario. ad Div. 11, 17, etc. *vid.* Gron. Sest. 11, 6. p. 91.

*Draco**, Phil. x111, 5; Her. 14, 49; de Div. 11, 66.

Dua pro duo ex Attio laudatur, Orat. 46.

*Dubio**, de Div. 1, 55.

*Dubitanter**, Inv. 11, 5; Brut. 22.

Dubitare, ignorare. ad Div. x, 8, non *dubilo*, quid præsentiant. Att. x, 1, non *dubito*, quid nobis agendum putes. † considerare. Rosc. Am. 31, restat, ut hoc *dubitemus*, uter potius S. Roscium occiderit. Sic sæpe est in libris de Officiis. Verr. 11, 22, *causa nihil habebat, quod dubitari posset*. † Sull. 2, non *dubitasse*, quin defenderet, pro *defendere*.

*Dubitatio**, Cæcin. 4; Fin. v, 10; Nat. D. 1, 25; Cluent. 28; ad Div. ix, 15; Att. xvi, 16; Cat. 14, 2; Her. 14, 29; Or. 111, 54; Or. 40.

*Dubius**, de Div. 11, 51; Nat. D. 111,

4; Mur. 32; Or. 11, 8; ad Div. 1, 7; Cæcin. 11; ad Div. x, 31; Quint. 21; Att. 21, 15; Nat. D. 111, 10.

Ducere, dicitur absolute, pro, in carcerem, sive domesticum, sive publicum, *ducere*. Agr. 11, 37, ne mihi in carcere habitandum sit, si trib. pl. *duci* jussisset. Flacc. 19, 21, quem judicatum *duxit* Hermippus: h. e. quum judicatum esset, cum solvere oportere, neque posset, ab Hermippo abductus est domum in carcerem, quod genus hominum apud Livium nexi dicuntur. vid. *addictus*. Sic Verr. 11, 12, si non accipit, quod te debere dicis, accuses; si petit, *ducas*. C. Fuscium *duci* jussit petitozem, etc. ibid. 26, quisquis erat eductus senator Syracusanus ab Heraclio, *duci* jubebat. Itaque permulti *ducti* sunt. † in rationibus pecuniariis *ducere* est de summa, quæ efficitur singulis nominibus colligendis. Verr. 111, 49, quoniam xc millia medimnum *duximus*, etc. Att. 14, 2, ut fœnus quaternis centesimis *ducant*. v. Gron. Obs. 11, 10, p. 284. Hinc ad alia transferitur; cujusmodi est hoc: Quint. 16, officii et existimationis rationem *ducere*, pro habere. Conf. Verr. 1, 58. † Tusc. 11, 18, oratio tua ad credendum *ducit*. † Inv. 11, 2, ad vitia quoque ejus accedere, cujus aliquo bene præcepto *ducemur*: h. e. cujus præceptum aliquod nobis probaretur. Orat. 9, quis porro unquam Græcorum rhetorum a Thucydide quidquam *duxit*? i. e. repetiit, quod exempli causa commemoraret. † ad Div. x, 32, Balbus quæstor *duxit* se a Gadibus, i. e. abiit clandestinum. † Div. 1, 18, oracula, quæ æquatis sortibus *ducuntur*; np. sors proprie *ducitur*, quum ex urna manu tollitur. † diem *ducere*, Att. v, 21, pro *consumere*. vid. ibi Græv.

Ductor, imperator. Tusc. 1, 57, *ductores* nostri.

*Ductus**, us; *ductus* aquarum, Off. 11, 4. *ductus* oris, Fin. v, 17; ad Div. 111, 11; Manil. 21.

*Dudum**, Or. 11; Att. 21, 22; ibid. 214, 12.

Duellum. Leg. 11, 8, res *duelli*; anti-que pro *bellum*, etc.

*Dulcedo**, Leg. 1, 7; ibid. 11, 15; ad Div. 21, 28; Q. fr. 1, 2; Or. 111, 40; Her. 14, 21.

*Dulcescere**, de Sen. 15.

Dulciculus. Tusc. 111, 19, *dulcicula* potio.

Dulcis. Or. 111, 26, *dulcis* suavitas, de ea, quæ est feminis grata, e saccharo et aliis condimentis. † indulgentes etiam dicuntur *dulces*. de Am. 24 extr. amici *dulces*, qui in omnibus obsequuntur nobis studiisque nostris, nec verum unquam nobis dicunt.

*Dulciter**, Fin. 11, 6.

Dulcitudo, Or. 111, 25.

*Dum**, Quint. 7; Nat. D. 11, 51; ad Div. x, 12; ibid. 11, 7; Or. 1, 12; Att. vi, 3, etc.

Dumetam, de spinosis et jejunis disputationibus, distinctionibus, etc. philosophorum. Acad. 11, 35, orationem in stoicorum *dumeta* compellitis. Cf. Nat. D. 1, 24.

*Dummodo**, Att. vii, 7; ibid. 211, 44; Or. 111, 48.

*Dumus**, Tusc. v, 23.

*Dumtaxat**, Or. 11, 27; Fin. 11, 7.

Duo, accusat. de Rep. 1, 10, 13, *duo* soles; ibid. 11, 19, *duo* filios; pro Tull. 4, fragm. nov. *duo* homines occiderunt; de ære alien. Mil. *duo* consules; et sæpius ap. Cic.

*Duodecim**, Leg. 11, 23.

Duplex, mixtum, concretum. Tusc. 1, 29, nihil est in animis *duplex*, etc.

*Duplicare**, de Div. 11, 18; Att. v, 16; Dom. 35; Partit. 6; Or. 39.

*Dupliciter**, ad Div. 12, 20; Acad. 11, 52.

*Duplus**, Off. 111, 16; Flacc. 21.

Dupondius, nummus duarum libellarum, h. e. duorum assium. Nam singuli asses olim, quum gravi ære uterentur Rom. valebant libram, s. pondo. Quint. 16, si tuns *dupondius* ageretur.

*Durescere**, Nat. D. 11, 10.

Duritas opponitur comitati et hilaritati in sermone et consuetudine.

Orat. 16, *duritas* et severitas, et quasi modestia orationis. de Sen. 18, quanta in altero *duritas*? in altero comitas?

*Duriter**, Her. iv, 10.

Duritia. Or. iii, 17, *duritiam* in sermone Socratico adamarat; h. e. placuerant ipsi in primis Socratis disputationes de dolore, alisque hujus generis malis perferendis.

Durus. Dom. 6, *durior* annona, pro carior. Arch. 9, *durior* ad hæc studia videbatur; h. e. non is esse videbatur, qui ex his studiis poeticis voluptatem percipere, atque adeo iis pretium statuere posset. Brut. 18 magna *dura*, opponuntur mollibus: h. e.

politius elegantiusque elaboratis. Notus est versiculus Virgilianus: « Excedunt alii spirantia mollibus æra »: h. e. quæ ita elaborata sunt, ut quam proxime ad viventis animantis speciem accedant.

Duumviri, Rabir. Perd. 4; Or. 46, sunt ii, qui ex instituto Tulli Hostilii perduellionis judicandi causa constituebantur; primum apparens in Horatiana causa. vid. Liv. 1, 26.

*Duo**, belli *duces*, Or. 1, 3; ad Div. ix, 25; Verr. v, 35; dii *duces* animorum, Cat. iii, 9; de Am. 5; Fin. 1, 21; de Div. ii, 40; Or. iii, 17; ad Div. x, 6; Planc. 30.

E.

*E**, litera, Or. iii, 12.

*E** vel *EX*, præpositio, Acad. ii, 31; Or. 1, 8; Att. x, 17; Phil. x, 11.

Ea, adv. pro *propterea*. ad Div. xiii, 26, Mescinius *ea* mihi necessitudine conjunctus est, quod mihi quaestor fuit. Hæc Ernest. nos vero putamus, vel verbum *ea* jungendum esse cum *necessitudine*, vel legendum *ea re*, ut Att. viii, 8; Off. iii, 13.

*Eatenus**, Leg. 1, 4; Opt. Gen. Or. 7

*Eblandiri**, Att. xvi, 18; Planc. 4 *eblandita* suffragia.

*Ebrietas**, Tusc. iv, 12.

*Ebrius**, Fat. 5.

*Ebrius**, de Div. ii, 58; Phil. ii, 41.

Ebullire, jactare aliquid sermone. Tusc. iii, 18; Fin. v, 27, Davisius laudat. Turneb. Adv. xxv, 14.

*Ebur**, Partit. 1; Verr. iv, 4; Brut. 73; Leg. ii, 18.

*Eburneolus**, Or. iii, 60, *eburneola* fistula.

*Eburneus**, Verr. iv, 61.

Ecce, quum simpliciter, tum adjuncto *tibi*, dicitur de re improvisa et subita. vid. v. c. Att. vii, 19; xiii, 16; xv, 4; Cluent. 28; Prov. Cons. 18; Verr. v, 33; Or. ii, 22, etc. Adjuncto *repente* est Verr. v, 54.

Ecdicus. ad Div. xiii, 56, *ecdici* My-

lasii. *Ecdicus* idem est qui syndicus, h. e. qui civitatem defendit, cognitor civitatis, ut Cicero pro Flacco ait (v. in *cognitor*), in primis autem civitatis pecunias curat et persequitur. Glossæ veteres: *ἐκδύς*; cognitor. v. Gronov. de Sest. iv, 5, p. 277; quem jam laudavit Grævius. Justiniani Novell. 15 inscribitur Gr. *περὶ τῶν ἐκδύων*. De defensoribus civitatis titulos e God. Justin. et Theodos. laudant viri docti ad Plin. Ep. x, iii.

Eclipsis, defectio solis, Her. iii, 22.

Eclogarius, Att. xvi, 2, est genus servorum, quo in studiis utebantur, dicti ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν, h. e. a locis insignibus, quos e libris excerpebant; aut notabant; sive, ut J. Fr. Gronovio placebat, qui distinguebant libros et interpungebant, et nomina interloquentium in dialogis rubrica picta interponebant, ut eo facilius intelligi libri possent. Sed vid. not. Mongaltii nostri, tom. xxi, p. 190. J. V. L.

Ecquæ, pro *ecqua*. Sext. 30, *ecquæ* vox. Att. viii, 12, *ecquæ* persona.

Edacitas, Quint. Fr. iii, 9; ad Div. vii, 26.

Edax, ad Div. ix, 20; Flacc. 17.

Edere, vel *esse*, comedere, Tusc. v, 54; Nat. D. ii, 3; Her. iv, 28; Or. ii, 57; Fin. ii, 7; de Am. 19.

Edero. Sext. 27. scelus *edidit* in me. Leg. 1, 13, ruinas *edere*, pro facere, ut ruinae fiant. Fin. 7, 1, vitam *ediderat*; i. e. mortuus erat. Brut. 5, quare, si tibi commodum est, *ede* illa, quae coeperas, Bruto et mihi. † in rebus forensibus multipliciter dicitur. Planc. 15, tribus *edere*, dicitur accusator, quum ex lege de sodalitiis, quas tribus iudices esse velit apud praetorem profiteretur: unde iudices edititii. Quint. 21, iudicium, id quod *edat*, accipere: i. e. quodcumque genus actionis intendat, se paratum esse, descendere cum eo in certamen; id dicitur *edere* iudicium, quia apud praetorem pronuntiat, quod genus actionis intendere, et quod iudicium sibi dari velit petitor. ibid. 20, iudicium acciperet, in ea ipsa verba, quae Nævius *edebat*. Verr. 11, 29, quantum *edidisset* sibi deberi: h. e. professus esset. Sic testes *edi* dicuntur saepissime, quum accusator eorum nomina profiteretur apud praetorem. Indices etiam dicuntur *edere*. ad Q. Fr. 11, 3, Nerijs index *edidit* ad allegatos. Dom. 6, operis *ediderat* (dixerat) meum nomen. Verr. 11, 42, postulata *edere*, dicuntur provinciales, quum ea ad consules deferunt; item, in postulatis *edere* aliquid. Quint. 24, socium in hujus bonis tibi *edidiati* quantum, i. e. professus es. † de oraculis etiam dicitur. Off. 11, 22, Pythius Apollo oraculo *edidit*.

Edicere, dicitur frequenter de magistratibus, quum aliquid aut scripto publice proposito, aut voce jubent aut constituunt, pronuntiant, in eo genere, in quo potestatem habent. Q. fr. 1, 1, praetorem *edicere*, ne fiat aliquid, etc. Att. 11, 7, Antonius *edixit* ita, ut me et Lælium exciperet. Vat. 14, *edixit*ne praetor... ut adesdes die tricesimo, ad Div. 11, 6, quum trib. pl. *edixissent*, etc. Verr. 1, 54, *edicere* diem. ibid. nondum proscripta, neque *edicta* die. † hinc dicitur pro *constituere*, et publice *proponere*. Verr. 11, 7, censores dicuntur legem, sc. vectigalium locandorum, *edicere*: h. e. publice propo-

nere, ut cognosci conditiones locationis possint. Offic. 111, 20, Marius a subaelliis in Rostra recta, idque, quod communiter compositum erat, solus *edixit*. † est etiam interdum pro simplici dicere, pronuntiare, proferre, narrare. de Amic. 16, si prius, quid maxime reprehendere Scipio solitus sit, *edixero*. Phil. 1, 5, misi pro amicitia (sc. ad consulem Antonium), qui hoc *ediceret*. Sed mollius profecto est, quod post Muretum et Faernum aliosque e cod. Vatic. reposuit Grævius, *ei diceret*. Leg. 11, 10, ut ego, uti rogas, possim *edicere*. Ain' tandem, Attice? non es *edicturus* aliter? Turnebus, Lambinus, Davisius reposuere, *dicere, dicturus*; quod etiam placebat Sigon. ad Liv. 6, 38, ad hæc verba: et, uti rogas, primæ tribus dicerent. Mihi autem secus videtur. Ratio, qua Davisius utitur, quod *edicere* non sit privatorum, sed magistratum, nihili est. *Edicere* est pronuntiare, quod de suffragiis et sententiis iudicum dicitur. vid. Gronov. et Drakenb. ad Liv. xxx, 5 init. Curt. Sall. Catil. 48.

*Edictum**, erat consulum, praetorum, ædilium, tribunorum plebis, Phil. 12, 7; Manil. 19; Verr. 11, 1; Quint. 19; Flacc. 28; Off. 111, 20; Verr. 11, 10.

Ediscere, cognoscere. de Div. 1, 47, malunt enim *disscere*, nihil esse in auspiciis, quam, quid sit, *ediscere*. pro discere usurpatur, Or. 1, 58; Acad. 11, 44; Fin. 11, 7; ad Div. 6, 18; Tusc. 11, 11.

*Ediscere**, explanare, Brut. 17; Leg. 11, 22.

Editio Planc. 15, *editio* iudicium. v. *edere*.

Edititius. Planc. 15, *edititii* iudices. Cf. Muren. 23. Sunt, qui ab accusatore eduntur, non a praetore ducuntur sorte; quod in qua causa factum sit, ex ll. cc. cognosces. v. *edere*.

Editus iudex, Planc. 17, ubi libri quidam *edititius*; quam voc. vid.

*Edocere**, Her. 11, 23; Tusc. 111, 33; Red. in Sen. 11.

*Edomare**, Fat. 5.

*Edormire**, Acad. II, 17; Phil. II, 12.
*Educatio**, de bestiis, Fin. III, 19;
 Rosc. A. 22: de hominibus, Or. III, 31.

Educator. Planc. 33, quis est no-
 strum liberaliter educatus, cui non edu-
 catores, cui non magistri atque doctores.
 Videntur Gesnero pædagogi. Sic
 est ap. Tac. A. XIV, 3. Sed quia sequitur
 alitus, intelligit altiores et parentes.
 N. D. II, 34.

Educere, pro *educare*, Or. II, 28.
 † emittere aquam. Div. I, 44, *educere*
 lacum. † *educi* dicuntur homines, qui
 cum magistratibus, eorum rogatu aut
 jussu, in provincias proficiscuntur,
 quemadmodum contra deduci, qui e
 provincia jubentur cum aliquo Romam
 venire. Pison. 34, sed ei medico, quem
 tecum *eduxeras*, imperasti. † est etiam
 in sortitionibus *educere*. Verr. II, 17,
educit ex urna tres. Cf. Agr. II, 8.
 † Verr. II, 26, quisquis erat *eductus* se-
 nator Syracusanus ab Heraclio, etc.
 Locus obscurus, in quo explicando su-
 darunt viri docti, offensi verbo *eductus*,
 quod cum Lambino in *editus* mutatum
 cupiebat Grævius. Et solent hæc verba
 permutari in mss. v. Drakenb. ad Liv.
 XXXIX, 15. Sed locus nihil vitii habet.
Educere est in jus ducere, reum facere:
 et hoc sensu non uno loco usus est Ci-
 cero. ibid. 37, Sthenium statim *edu-
 cant*. ibid. III, 47, et quum in jus ipsum
educi. ibid. 65, aditum est ad Metel-
 lum; *eductus* est Apronius; *eduxit* vir
 primarius C. Gallius senator. Sensus
 ergo hic est: Metellus quum jussisset,
 Heraclium Syracusis et Epicratem Bi-
 dis restitui, hic restitutus est, ille non
 item. Cujus rei causa quum Heraclius
 senatores, ad quos pars rerum suarum
 pervenerat, ad prætorem Metellum in
 jus vocasset, iique restituere non pos-
 sent; Heraclio addicti, ab eo in vincula
 ducti sunt. Cf. *ducere*. Ceterum huc
 pertinet etiam locus Planc. 23, atque
 is quidem *eductus* ad consules, etc.

Effari, verbum augurale, de conse-
 crationibus, dedicationibus. Att. XIII,
 42 extr. opinor augures nihil habere ad
 templum *effandum*. Leg. II, 8, urbem,

et agros, et templa liberata et *effata*
 habento. Dom. 55, nec ullum verbum
 solemne potuit *effari*. v. Manut. ad Cic.
 ad Att. XIII, 42; Davis. ad Leg. II, 8;
 intt. ad Gell. XIII, 14.

Effatum, verbum dialecticum, quo
 Cicero interpretatur ἀξίωμα. v. Acad.
 II, 29. † Leg. II, 8, fatidicorum et va-
 tum *effata*.

Effectio. Fin. III, 14, quemadmodum
 opportunitas non fit major productione
 temporis, sic recta *effectio*: ἀκρόβωτον
 enim ita appello, etc. † causa efficiens
 Acad. I, 2.

*Effector**, de Univ. 5; deus effector
 mundi, de Div. II, 26; de Univ. 13;
 Tusc. I, 23. Or. I, 33, stilus optimus,
 dicendi effector et magister.

*Effectrix**, Fin. II, 17.

*Effectus**, a, um, de Div. II, 47;
 Top. 18; Or. 31.

*Effectus**, exitus, de Div. II, 20;
 Tusc. II, 1.

Effeminare. Nat. D. II, 26, *effemina-
 runt* aerem: h. e. feminam fecerunt,
 Junonem appellando.

*Effeminat**, Off. I, 4.

*Effeminatus**, Phil. III, 5; Planc.
 35; Tusc. IV, 30.

*Efferratus**, ferus, Nat. D. I, 23; Tusc.
 IV, 14.

Effero, de terra et agris, etc. Brut. 4,
efferre fruges. Verr. II, 47, quum ager,
 id quod perraro evenerat, cum decumo
extulisset, sc. quod satum erat. ibid. 86,
 videbatur id perdere arator, quod agri
 segetesque *extulissent*. ibid. II, 2, ut
 quidquid ex sese Sicilia posset *efferre*;
 id non apud eos nasci, etc. Nat. D. II,
 55, ea, quæ *efferrant* aliquid ex sese,
 perfectiores habere naturas, quam ea,
 quæ ex iis *efferruntur*. Or. II, 22, cur
 ætates singulæ *extulerint* prope singula
 genera dicendi. † ostendere se, nasci.
 Or. II, 21, *efferrat* se fecunditas in adu-
 lescente. de Am. 27, quum se *extulit*,
 ostenditque lumen suum virtus. Brut. 7,
 qua in urbe primum orator se *extulit*.
 † de omni commotione animi, neque
 solum ea, quæ animum dilatat, sed
 etiam quæ contrahit, atque de his, quæ

hinc existunt. Att. 1, 8; de Sen. 25, *efferr* studio. de Am. 15, *efferr* fastidio et contumacia. Add. Tusc. iv, 17. Sull. 10, interdum *efferratur* immoderatione verborum. † *efferr* se est etiam pro recreare se, recuperare vires. Prov. Cons. 14, quanquam sunt accisæ res, tamen *efferr* se aliquando, et ad renovandum bellum revirescent. † vulgare. Or. 1, 24, petamque a vobis, ne has meas ineptias *efferratis*. ibid. 11, 12, res omnes singulorum annorum mandabat literis pontifex maximus, *efferebatque* in album, etc. Pærcius cum Lambino legendum censet, *referrebatque* in album; quæ forma loquendi est ap. Liv. 1, 32. Si *efferebat* lectum est, sensus hic est: Quum libris res anni cujusque mandasset, duobus exemplis librum analem proponebat, alterum publice in albo, ut prætor edictum, alterum domi. *Efferr* simpliciter dicitur pro *efferr* domo. v. viros doctos ad Suet. Claud. 49, et quos ibi laudant. † afferre, dicere. Or. 111, 11, non solum videndum est, ut verba *efferramus* ea, quæ nemo jure reprehendat. N. D. 1, 25, hoc persæpe facitis, ut... *efferratis* aliquid, etc. ubi Davianus reposuit, *afferatis*.

*Effervesco**, aquæ effervescent, Nat. D. 11, 10. Dicitur autem de vehementi animorum commotione, Prov. Cons. 4; Planc. 6; Cæc. 31. Usurpatur quoque de vehementia in dicendo, Or. 11, 21; Brut. 70.

Efficacitas. Tusc. iv, 13, corporis nervi, vires et *efficacitas*. Petit. Cons. 3, tantum habet in libidine artis et *efficacitatis*, etc.

Efficax, rebus gerendis aptus. ad Div. viii, 10, nosti Marcellum, et quam parum *efficax* sit.

Efficere, de agris eleganter dicitur, ut esse. Verr. 111, 63, agri vero Leontini, qui plurimum *efficit*. Ibid. 86, quid aratio sustinere, quid pati, quid *efficere* possit. ibid. 47, ager *efficit* (sc. quod seritur) cum octavo. Sed ibi Grævius malebat, cum Manutio, *reficit*; cujus emendationis necessitas nulla

est. ibid. 56, tantum decumanum profectum esse ex dicto sibi deberi, quantum ille bonis suis omnibus *efficere* non posset. Similia his, quanquam in alia re, hæc: Verr. 111, 33, liciti sunt usque eo (sc. in decumarum auctione), quoad se *efficere* posse arbitrabantur. Att. vi, 1, ea tributa vix, in fœnus Pompeii quod satis sit, *efficiunt*. Ibid. nec id satis *efficitur* in usuram menstruam. † de disputantibus. Tusc. 111, 29, hoc student *efficere*. Parad. proœm. 1, Cato minutis interrogatiunculis, quasi punctis, quod proposuit, *efficit*. † facere. Phil. xiv, 3, quæ L. Antonius in Parmensium uxoribus *effecerit*. Brut. 78, itaque tantos processus *efficiebat*. † Cum a pro impetrare. Att. x, 10, quod a Curione *effeceram*.

*Efficiens**, Fat. 15, causæ efficientes; de Div. 1, 55; Acad. 1, 6; Fin. 111, 16.

*Efficienter**, Fat. 15.

*Efficientia**, Fat. 9; Nat. D. 11, 57.

*Effictio**, Her. iv, 49.

*Effictus**, Acad. 11, 6; Rosc. Am. 16.

*Effigies**, statua, Verr. 11, 65; species, Nat. D. 1, 37; Q. Fr. 1, 3; Fin. 11, 18. Imagines, Or. 11, 86; Q. Fr. 1, 1; Or. 2; Arch. 12.

Effingere. Sext. 35, *effingi* sanguinem spongias et foro. Alia exempla vid. ap. Cujac. Obs. xiii, 13. Ceterum de hoc verbo vid. Heins. ad Ovid. Heroid. xx, 135.

*Efflagitare**, Q. Fr. 11, 10; Mil. 34; Cæcil. 3.

*Efflagitatio**, ad Div. x, 24.

*Efflagitatus**, Verr. v, 29.

*Efflare**, Tusc. 1, 9; Ibid. 11, 9; de Div. 1, 47.

*Effligere**, perdere. Att. ix, 19, filium misit ad *effligendum* Cn. Pompeium. v. Græv. ad h. l. Hoc verbum non est ap. Nizolium.

Efflorescere. Orat. 11, 78, exordium debet *efflorescere* ex causa, i. e. duci, nasci. de Rep, 1, 29, itemque ex ea genus aliquod *efflorescere* ex illis, quæ ante dixi, solet.

Effluere, exire in vulgus. Dom. 46, multa ex vestra disciplina *effluunt*, e

ad aores acstras permanant. † desfluere. Div. 1, 43, quondam lactis imber *effluit*. Davisius legit *desfluxit*, quod est usitatus; neque tamen alterum rejecerim. Nam et effundi imber dicitur. Legi etiam *effluere* de veste, nescio ubi. † abundare. Or. 13, *effluens* dicendi genus. Nizolius ex Div. 1, 29, laudat: abundat atque *effluit*; sed emendationes edd. habent *affluit*. † Brut. 61, mens *effluit*; h. e. memoria eum destituit: cui simile est illud ad Div. vi, 19, tanta est intimatorum multitudo, ut ex his aliquis potius *effluat*, quam novo sit aditus.

*Effluxus**, de Sen. 9.

*Effrenato**, de Sen. 12; Phil. xiv, 9.

*Effrenatio**, Phil. v, 8.

*Effrenatus**, Cluent. 6; Phil. xii, 11; Tusc. iv, 7; Verr. 1, 24; Off. 1, 26; Or. ii, 53.

Effringere, Verr. iv, 23.

Effugere, Leg. ii, 3, eleganter dicitur debitor, a quo per oblivionem non exigitur pecunia, quique ita eam lucratur.

Effugium, Nat. D. ii, 47, alias habere *effugia* pennarum.

Effundere, de terra et agris, ut *efferre*. Or. 15, segetes fecundæ et uberes... herbas etiam *effundunt*. Brut. 9, *effundit* hæc ætas hanc copiam oratorum. † de prodigiis. Agrar. 1, 5, *effundamus* ærarium. † dimittere, ad Div. 1, 9, *effundere* odium, † perdere. ad Div. ii, 16, *effundere* gratiam collectam. † de dicentibus ea, quæ ante reticuerant, aut reticere debebant. Att. xvi, 7, Brutus *effudit* illa omnia, quæ tacuerat. Or. 1, 34, *effudi* vobis omnia, quæ habebam. Flacc. 17, testis *effudit*, quæ voluit, omnia. † nimium esse in re aliqua. Parad. iii, 1, an temperantem eum dices, qui se in aliqua libidine continerit, in aliqua *effuderit*? † Att. iv, 9, Pompeius in nos est suavissime *effusus*. v. *effusio*.

*Effusus**, Pis. 5; Rosc. Am. 8; Tusc. iv, 6; Cæ. 18.

Effusio, studium insigne liberaliter officioseque aliquem tractandi. Att.

vii, 3, nequaquam satis pro meis officii pro ipsius in alios *effusione* illum in me liberalem fuisse. † de affectibus lætioribus. Tusc. iv, 31, eodem vitio est *effusio* animi in lætitia, quo in dolore contractio.

*Effusus**, prodigus, Cæ. 6. Profusus, Rosc. am. 24; Rull. ii 33. Deiot. 4; Att. iv, 9.

Effutire, sine subst. garrere, nugari. Nat. D. ii, 37.

Egens, Att. vi, 1; Ib. xiv, 10; Rosc. Am. 8; Sext. 52.

*Egere**, Q. Fr. iii, 5; ad Div. ii, 17; Ibid. v, 16; ad Div. ix, 3; Top. 18; Tusc. ii, 3; de Div. ii, 2; Her. iv, 1.

*Egestas**, Parad. vi, 1; Att. ix, 6; Egestas animi dicitur de animo pusillo, Pis. ii.

*Egredi**, ad Div. xv, 2; Lig. 2. Brut. 21; Quint. 10.

*Egregio**, Brut. 9; Att. xiv, 22.

*Egregius**, ad Div. ii, 8; Or. 1, 29.

*Egressus**, Pis. 17.

*Ejectio**, de exsilio. ad Att. ii, 18, mortem et *ejectionem* timemus.

Ejectus, homo privatus rebus suis, ducta metaphora a naufragis, qui *ejecti* dicuntur. Rosc. Am. c. 26. Cf. Gron. ad Liv. xliv, 19. Quint. 19, *ejectus* homo. † rejectus. Fin. v, 8, *ejectæ* sententiæ. v. *ejicere*. † exsertus. Or. ii, 66, *ejecta* lingua. † Pis. 9, cadaver *ejectum*, quod insepultum abjectum est.

Ejerare, idem quod *ejurare*. Or. ii, 70.

Ejicere, rejicere. Off. 1, 41, cynicorum ratio est *ejicienda*. Cf. Or. 1, 32, ad Att. ii, 24, eoque magis id *ejectum* est. † Sed in primis dicitur de iis, qui exploduntur et exsibilantur, ut histrionibus, musicis, oratoribus, etc. Orat. iii, 50. Sext. 55, cantorum vocibus *ejiciebatur*: de Clodio, qui cum in theatrum venisset, cantores versus, qui in eum conveniebant, in os imminentes ejus clarissime canebant, ut omnes intelligerent, ad eum pertinere. Cluent. 31, explosum atque *ejectum* est: ubi Grævius legi volebat *rejectum*, quod dubitabat Latine sic dici. Non

dubitandum esse, quin ita dicatur, loca proposita docent. Græci sic ἐκβάλλουσιν. vid. v. c. *Ælian.* V. H. 11, 24; 111, 17, et ibi Perizon. et Kuhn. † eradicare. Div. 11, 72, superstitionis stirpes *ejiciendæ*. † *Cæcl.* 31, voluptates se profundunt atque *ejiciunt*. † *Catil.* 1, 12, *ejicere* se, pro abire.

Ejularo *, *Tusc.* 11, 17.

Ejulatio *, *Tusc.* 11, 23.

Ejulatus *, *Ar. Resp.* 18; *Tusc.* 11, 23.

Ejurare, iniquum *ejurare* est, rejicere aliquem, quia iniquum nobis putamus: e foro petita ratio. *Verr.* 111, 60, negotiatores putant esse turpe, id forum sibi iniquum *ejurare*, ubi negotientur: prætor provinciam suam totam sibi iniquam *ejurat*. *Phil.* 111, 7, sic me iniquum *ejurabant* (*Græv. ejurabant*): de me querebantur. † ad Div. 11, 16, tu autem quod mihi bonam copiam *ejuras*, nihil est. Est autem formula e foro, qua significatur, aliquem jurasse, creditoribus se satisfacere non posse (v. *Manut.* ad h. l.); quod quum factum esset, persona debitoris pignori capiebatur, et creditori addicebatur, ut docet *Salmas.* *Mod. usur. c.* 18, p. 805.

Elabi, eleganter dicuntur rei, qui, quum noxii sint, tamen, sive artibus suis, sive quacumque de causa alia, absolvuntur. *Act.* 1, *Verr.* 11, *elabitur* reus. *Verr.* 1, 34, *elabi* ex crimine. *Ib.* 11, 58, *elabi* ex criminibus. *Sext.* 64, *elabi* ex judicio. † Hinc traducitur ad eos, qui censoris notam commeritam effugiunt. de *Sen.* 12, Tito fratre censore *elapsus* est. † *elabi* etiam dicuntur, quæ præter opinionem amittuntur. *Or.* 11, 50, *elapsa* est causa. † *Tusc.* 1, 11, assensio omnis *elabitur*: h. e. desino assentiri.

Elaborare, *Phil.* 111, 3, omne curriculum industriæ nostræ in foro, in curia ... *elaboratum* est. Eniti, ad Div. 11, 6, 19. *Or.* 1, 3. *Rull.* 11, 25, aliquid laborando obtinere, ad Div. 111, 13; *ib.* 11, 15.

Elaboratus *, *Brut.* 90; *Cæcl.* 19; *Or.* 11; *Or.* 25.

Elementabilis. *Tusc.* 11, 24, sin erit ille gemitus *elementabilis*, si imbecillus, etc. ita *Gruterus* et *sequaces*; alii melius, *lamentabilis*.

Elargiri *, ad Div. 1, 5.

Elatio *, *Tusc.* V, 24.

Elatio, pro augmento, incremento. *Top.* 18, comparatio partium, nec *elationem*, nec submissionem habet, i. e. nec augendæ rei, nec minuendæ prodest. † sublimitas. *Brut.* 17, *elatio* et altitudo orationis. † de vehementi affectu, ut *efferre*, de quo supra. *Fin.* 111, 10, gestientis animi *elatio* voluptaria. † magnitudo animi. *Offic.* 1, 19, *elatio* animi.

Elatus, excelsus, magnus. *Off.* 1, 18, animus *elatus*. † commotus. *Div.* 1, 24, *elatus* cupiditate respexit. *Sext.* 64, *elatus* exspectatione. *ibid.* *elatus* studio.

Electe *, *Inv.* 1, 30.

Electio *, *Or.* V, 20.

Electissimus, *Catil.* 11, 6, *electissima* femina.

Electore. *Heren.* 11, 4, *electores* boni, qui scite judicare et optima deligere possunt.

Elegans, dicitur quicumque est in aliqua re admodum intelligens, præcipue tamen in iis, quæ ad magnificentiam cultus pertinent. *Inv.* 1, 55, a rectoribus iis, qui *elegantissimi* atque artificiosissimi putati sunt. *Brut.* 62, minime dignos *elegantis* conventus auribus. ad Div. 111, 25, homo in omni judicio *elegantissimus*. ad Div. 11, 19, aures *elegantes*. *Verr.* 11, 57, populus potius haberet (signa, etc.), quam *elegantissimus* *Verres* † *elegantia* opponuntur popularibus, minus acutis et subtilibus. *Fin.* 11, 10, quæ adhuc protulisti, popularia sunt; ego autem a te *elegantiora* desidero. *Tusc.* 11, 3; illius veræ *elegantis*que philosophiæ, quæ ducta a *Socrate*, etc. opponitur philosophiæ *Epicuri*, in qua res parum subtiliter dicuntur, ut paulo post dicit, quia contemnebant elegantiam disserendi. *Fin.* 11, 9. † *ibid.* 111, 2, artes ingenuæ et *elegantes*, opponuntur illiberalibus opificum, adeoque etiam

philosophiam et mathesin continent, subtiles quippe et acutas. † *elegans* dicitur porro de servis, pueris delicatis, et variis artibus eruditis. Rosc. Amer. 41, *elegantissimæ* familiæ puerorum. † *elegans* dicitur etiam, qui medium tenet inter parcum et magnificum, mundus. Or. 25. Cf. *elegantia*.

Elegantior, scite, intelligenter, cum delectu, provide, prudenter, accurate. Inv. 11, 3, sin autem temere aliquid alicujus præterisse, aut non satis *elegantior* sequuti videbimur. Verr. 111, 60, quid potuit *elegantius* facere prætor cupidus existimationis bonæ, etc. ad Div. 111, 8, quid a me fieri potuit *elegantius* aut justius, quam-ut sumtus egentissimarum civitatum minuerem, sine ulla imminutione dignitatis tuæ? ad Brut. 12, optime novit omnia, et *elegantissimo* expedire et ad te deferre potest, i. e. accuratissime. vid. Sciopp. ap. Græv. ad h. l.

Elegantia, subtilitas et acumen dialecticorum et philosophorum. Fin. 11, 9, in hac divisione *elegantiam* desidero ibid. *elegantia* disserendi. ad Div. 14, 4, de Sulpicio: facile cedo tuorum scriptorum subtilitati et *elegantia*. Fin. 111, 2, agricultura, quæ abhorret ab omni politione *elegantia*, tamen eas res, in quibus versatur, novis notavit verbis. Or. 1, 2, *elegantia* doctrinæ, est philosophia cum ceteris artibus in quibus subtilitas et acumen est, quæ ab artibus illiberalibus absunt. Jam quia *elegantia* in artibus est subtilitas, facile intelligitur, *elegantiam*, in dicendo, Brut. 72; Or. 1, 12, non esse ornatum illum oratorium et magnificum, sed quæ et ipsa subtilitas dicitur in scribendo, h. e. tenuæ illud, et, in ipsa tenuitate et negligentia, suis veneribus gratum dicendi genus, quo Cæsar, Terentius, Nepos, et Cicero in philosophicis, etc. usi sunt: quod et vidit Vavassor de Vi et Usu verb. pag. 521, ed. Lips. Itaque Att. 111, 3, Terentio nominatim *elegantia* tribuitur. Or. 11, 7, subtilitati jungitur: Catulus, cui Græci solent ipsi suæ linguæ subtilitatem *elegantiam*que

concedere. Brut. 75, Cæsar ad hanc *elegantiam* verborum Latinorum, etc. Planissimus est locus ad Heren. 14, 12, *elegantia* est, quæ facit, ut unumquodque pure et aperte dici videatur; ejus partes sunt Latinitas et explanatio. † Similiter in cultu *elegantia* non est magnificentia, sed aliquid inter sordes et magnificentiam intermedium, h. e. munditia. ad Div. 12, 20, Verrius tuus et Camillus, qua munditia homines, qua *elegantia*? Itaque etiam de oratione hæc duo junguntur, Orat. 25, fucati vero medicamenta candoris et ruboris omnia repellentur; *elegantia* modo, et munditia remanebit. † est etiam *elegantia* in reliqua vita, quæ moribus et rebus gerendis continetur, innocentia. Sull. 28, vestra, qui cum summa *elegantia* atque integritate vixistis, hoc maxime interest, non ex libidine, aut similitate, aut levitate testium causas honestorum hominum ponderari.

Elementa, fontes alicujus rei. Or. 11, 11, licebit etiam laudationem amare, neque illa *elementa* desiderare. † Fin. 111, 5, prima *elementa* naturæ, sunt quæ et principia naturalia, prima naturæ dicuntur.

Elephantus, Nat. D. I. 35; ib. 11, 47.

Elevare, minuere, infringere. Nat. D. 111, 4, perspicuitas argumentatione *elevatur*. ad Div. 7, 14, *elevare* sollicitudines. Sic Tusc. 111, 16, *elevare* ægritudinem, pro quo tamen e ms. Norvicensi Davisius reposuit *enervare*, quod τῶ obtundere melius jungitur; post *levare*, in ed. sec. Or. 11, 58, *elevare* adversarium, i. e. frangere.

Elicere, artibus quibusdam evocare. Inv. 1, 2, *elicere* opportunitatem, quæ in animis est, et præcipiendo meliorem reddere. Vatin. 6, inferorum animas *elicere*. † invenitur etiam pro *emittere*. Cæl. 24, nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem *eliciat*? Sed viri docti legendum censent *ejiciat*, tanquam Muret. V. L. 11, 17, et alii. Ursinus etiam in mss. reperisse se dicit. Verum etsi durum *elicere* hoc sensu et

inausitatum, tamen nec *ejicere vocem* mollius putem, ac Cicerone dignum. Neque exemplum hujus formæ loquendi quisquam, quod sciam, attulit, aut me reperire memini. Ursini autem fidem in hoc genere sublestant esse, quis nescit? Potest etiam *eliciat* referri ad Clodiam. Veretur ne *eliciat* ædibus vocem. Quod si *eliciat* ad domum referas, et interprete *emittat*, simile est illi: erumpere stomachum, Att. xvi, 5, pro *effundere*. Stomachus enim erumpit proprie, non erumpimus stomachum. Sic vox *elicitur* ædibus proprie, non domus *elicit* vocem. † cum ad pro *allicere*. Balb. 16, Gaditanos præmiis *elicere* ad, etc.

Elidere, frangere, rumpere. Tusc. iii, 54, stirpes ægritudinis trunco everso omnes *elidendæ* sunt. *ibid.* fibras stirpium *elidere*. Sed ibi alia lectio est *eligendæ* et *eligere*, quam defendit Burmann. ad Virg. G. ii, 407. *ibid.* ii, 11, poetæ nervos omnes virtutis *elidunt*. *ibid.* v, 6, qui rebus his fractus ægritudine *eliditur*.

*Eligere**, Off. iii, 2; Cæcil. 14; Att. ix, 13.

Elimare, elaborare diligenter, Att. xvi, 7.

Elimatus, subtilis, acutus. Acad. ii, 20, magnus sum opinator, et cogitationes meas dirigo... ad rationes has latiore specie, non ad tenuæ *elimatas*. Rationes latiore specie, sunt, ut post interpretatur, *visa*, quæ acriter mentem sensumque pellunt. Rationes autem ad tenuæ *elimatas* sunt subtiles ratiunculæ academicorum, quibus *visis* non esse assentiendum, eaque fallere, docet.

*Elinguis**, indisertus, Brut. 26.

Elocare, i. q. locare. Verr. iii, 23, fundum esse *elocatum* dicebat.

Elocatus. Flacc. 28, quod illa gens victa, quod *elocata*, quod *servata*. Si sanus est locus, sensus est, vectigalem et tributariam esse factam, sc. a Pompeio: atque hoc dicit *elocatum* esse gentem, quod vectigalia solebant publicanis locari. ita intelligit Scaliger

ad Euseb. p. 153. *Servata*, quod Manutius non consoquebat, Grævius interpretatur, nostra (non Dei sui) bonitate et misericordia *servata*, quum exciendi facile a nobis potuisset. Quid? si ita interpretemur: in potestate nostra *servata* est, nec se liberare potuit. Ita melior certe erit gradatio: nisi forte eos sequi lubet, qui *serva facta* legendum censent; quod sequitur Scaliger, loc. cit.

*Elocutio**, Or. 1, 6; Her. iv, 32; Ib. iv, 12. Inv. 1, 7.

Elogium, titulus, inscriptio. Tusc. 1, 14, quid ipsa sepulcrorum monumenta, quid *elogia* significant? Fin. ii, 35, *elogia* monumentorum. Cf. in Pison. 29 extr. v. Casaub. ad Sueton. Jul. 47; Calig. 24; Salmas. Mod. usur. p. 670, 675 sq. Hinc vero ducta ea significatio, qua *elogium* pro laude ponitur. Nam tituli monumentorum continebant honorum rerumque gestarum nomina. de Sen. 17, etc. † caput, excerptum, ῥήματα; Cluent. 48, *elogium* de testamento recitasti Cn. Egnatii, idcirco se exheredasse filium, etc. Sed quia in eo capite causa efferebatur, quare exheredaretur, uti in titulis et *elogiis* reorum et ad supplicium ducenturum causæ carceris et pœnæ; propterea *elogium* in re testamentaria pro causa dicitur exheredationis aut legati, etc. Quintil. Decl. ii, 15, quod ideo putetis nullum adjectum ad exheredationem juvenis *elogium*, quia de scelere constat. Laudat ibi Burmannus Comment. ad Petron. c. 53.

*Eloquens**, quis recte dicatur. Or. 29... 36; *ibid.* 1, 21; Her. iv, 53.

*Eloquentia**, Part. 23; Brut. 15; Inv. 1, 1.

Eloqui. Off. iii, 15, si ad *eloquendum* venerit, non plus quam semel *eloquetur*: de venditoribus rerum promercalium, quum pretium rei dicunt.

*Elucere**, fulgere, ad Div. iii, 4; Off. 1, 29; *ibid.* 1, 5; Or. ii, 15; Rosc. Am. 31; de Am. 14.

Elucubrare et *Elucubrari**, Att. vii, 19; Brut. 90.

**Eludere*, vexare. Verr. III, 40, *eludens* aratores. Milon. 12, *eludens* remp. in suis cogitatis furoribus. † ludibrio habere, irridere. de Rep. II, 10, hæc ætas jam ... *eludens* omne, quod fieri non potest, respuit.

Eluere, sensum tollere, de Am. 21, *eluere* amicitias remissione usus. *Disuere* dixerat, Off. I, 33.

Elugere. ad Div. IX, 20, *eluxi* patriam: luctum e reipublicæ malis consumsi deposuique.

Eluvis. Dom. 20, labes atque *eluvies* civitatis.

*Eluvio**. Off. II, 5.

Emanare. Or. I, 42, formæ e generibus *emanant*, de Div. II, 30, fons aquæ emanat. Translatum inde ad famam et rumores, Inv. II, 2; Cæl. 8; Or. III, 18; Brut. 65; Pet. Cons. 5; Rosc. Am. 2.

Emancipare parentes dicuntur liberos, quum eos e patria potestate emitunt, ut, aut sui juris sint, aut ab alio adoptentur, in cujus patria potestate sint. Dom. 14, adoptatum *emancipari* statim, ne sit ejus filius, qui adoptarit. de Fin. I, 7, filium in adoptionem. D. Silano *emancipaverat*. † Hinc *emancipari* alicui eleganter dicitur, quod est alteri in potestatem traditum, addictum, nostraque voluntate obnoxium. de Sen. II, si senectus nemini *emancipata* est. Phil. II, 21, tum iste venditum atque *emancipatum* tribunatum consiliis vestris opposuit. Utroque tamen in loco libri quidam habent *mancipatum*. v. et infra in *mancipatus*. vid. Gronov. ad Senec. ep. 45.

*Emax**, Parad. VI, 3.

Embænetica. ad Div. VIII, 1, ego, qui soirem, Q. Pompeium Baulis *embæneticam* facere, et usque eo, ut ego misererem ejus esurici, etc. De hoc verbo quæ disputentur, vid. ap. Græv. ad h. l. Neque enim, ea huc transferre, nostri est instituti. Addamus hoc unum, Vossium ad Catul. p. 84 legere, *ἐμπνεύσας*, et hæc adjicere: Bauli olliv erat taberna et deversorium totius Campaniæ affluentissimum. Ihi Pompeius corpus largis curabat dapibus, unde

Cicero (Cælius volebat dicere) dicit, se misereri ejus, utpote qui tantum esuriat. Turnebi lectionem, *empeniticam*, a *ἐπιπένη*, post Lambinum probabat etiam Salmas. ad Solin. p. 707 b; item Tunstallus, Epist. ad Middleton. pag. 101.

Emblema, sigillum est in argento cæ lato, Verr. IV, 17. vid. *cælatum*, *cru ta*; Salmas. ad Solin. pag. 736. Dicitur tamen etiam de operibus tessellatis, pavimentis, in quibus nulla sigilla *ἐπιπένη*, s. eminentia. Or. III, 43, e Lucilio: Endo pavimento, atque *emblemato* vermiculato. Sic Var. R. R. III, 2, 4, de villarum veterum frugalitate: ænum hic citrum, num aurum vides?... num quod *emblema*, aut lithotrotum.

Embolium. Sext. 54, de Clodio: ille ipse maxime ludius, non solum spectator, sed actor et acroama, qui omnia sororis *embolia* novit. Quia de scena sermo, manifestum est alludi ad *embolia* fabularum, quæ et *ἐπιπένη* dicuntur, hoc est, degressiones a fabula, vel exodia. Ludit autem in ambiguitate verbi. Nam quia *ἐμβόλιον* est, quod extrinsecus inseritur et immittitur, tractum est hoc verbum ad turpiculam rem, ut ex Hesychio docuit Grævius ad h. l. Itaque hic Clodium novit omnia *embolia*, i. e. omnes amatores sororis, in quibus et ipse erat. Male Grævius refert ad ipsam Clodiam. De *emboliis* jam laudavit vir doctus ad h. l. Salmas. ad Histor. August. Locus est ad Vopisc. Aurelian. 42, t. II, p. 550. Add. Ind. Græc. in *ἐμβόλιον*.

*Emendare**, Leg. III, 13; Mur. 29; Brut. 75; Att. II, 16.

*Emendato**, Opt. Gen. Or. 2.

*Emendatio**, Fin. IV, 9.

*Emendator**, Phil. II, 17; Balb. 8; Brut. 74.

*Emendatris**, L. I, 22; Tusc. IV, 32.

*Emendatus**, Acad. I, 4; de Am. 17; Brut. 74.

*Ementiens**, de Div. I, 9.

Ementiri. Tusc. III, 24, quantum sit *ementita* opinio, apparet; h. e. quid

falsi in ea sit. † mentiri. Partit. Or. 14; Planc. 30; Balb. 2; Phil. 11, 53.

*Ementitus**, Phil. 11, 55.

Emerere cum præpos. *de*. ad Div. v, 6, quod de Crasso domum *emisssem*.

Emereri, passive ad Attic. vi, 2, annuæ operæ ad III kal. sext. *emerentur*: h. e. explentur.

Emergere. Ar, Resp. 25, *se emergit* serpens. † *axserere se*, erumpere. Att. 11, 6, *emergit* rursus dolor. ibid. 10, *emergit* amor. † liberari aliqua molestia. Verr. 1, 5, *emergere* iudicio. Att. v, 8, *emergere* valitudine. ib. 10, *emergere* ex negotio. † Cœl. 12, *emergere*, dicitur de iis, qui ad frugem redeunt.

*Emersus**, de Div. 11, 68.

Emetiri, dare, præstare. Brut. 4, ego tibi voluntatem profecto *emetiar*, sed, etc.

*Emigrare**, exire. Verr. 11, 56; emigrare e vita, Leg. 11, 19.

Eminans. Tusc. 111, 2, *eminens* effigies virtutis, h. e. expressa, non adumbrata, ut aliis locis dicit. N. D. 1, 27, species deorum, quæ nihil concreti habeat.... nil expressi, nil *eminentis*.

Eminentia, Acad. 11, 7, multa vident pictores in umbris et in *eminentia*, quæ nos non videmus: sc. *eminentia* opponitur umbræ, quia *eminentia* lucida sunt. v. Juvium de Pictura Vet. p. 110 sq. Nat. D. 1, 58, res nullam habens soliditatem, nec *eminentiam*.

Eminere. Or. 24, ornamenta *eminent*, sc. quum in oculos cadunt, et statim animadvertuntur. Verr. v. 62, toto ex ore crudelitas *eminēbat*. Tuscul. 11, 26, amplitudo animi maxime *eminet* contemnendis et despiciendis doloribus. Add. Rosc. Am. 41; Or. 111, 26.

*Eminus**, de Sen. 6.

Emissarium, in re rustica est foramen in lacu, per quod aqua emittitur et educitur, sublato scil. ligao, quod ei oppositum est. ad Div. XVI, 18, sestertia ducenta dabat, nullo horto, nullo *emissario*, nulla maceria, nulla casa. v. Græv. ad h. l. Adjiciamus lo-

cum e Plin. H. N. xxxiii, 4, *emissaria* in piscina quina pedum quadratorum ternum fere linquantur, et repleto stagno excussis obturamentis erumpit torrens, etc.

Emissarius est, cujus quis opera utitur in aliis accusandis, vexandis, explorandis rebus, item conficiendis, quas ipse non sustinet agere. Sic Turpio et Apronius dicuntur Verris *emissarii* in decumis, quod suo nomine decumas Verri redemerant, Verr. 111, 40; v, 41. Superioris significationis exempla sunt ad Div. VII, 2; VIII, 8.

Emissio. Tusc. 11, 24, tormenta eo graviore *emissiones* habent (int. telorum), quo sunt adducta atque contenta vehementius,

Emittere. Div. 11, 19, nubium conflictu ardor expressus *se emisit*. † *telemitti* dicuntur tormentis. v. *emissio*. Hinc Or. 11, 53, argumenta *emitti* dicuntur, quum proponuntur. ibid. 54, facetum dictum *emissum* hæret. Cœl. 12, *emittere* aculeos in hominem. † dimittere, absolvere reum nocentem, ducta metaphora a bestiis, quæ e caveis *emittuntur*. Sext. 64, *emitti* ex iudicio gratia. Arusp. Resp. 18, te iudices *emiserunt*: ubi Grævius præter rem legit *dimiserunt*. Sic c. 21, Clodius dicitur *emissus* ancillarum beneficio, sc. e domo Cæsaris, ne caperetur.

*Emolumentum**, Mil. 2; Fin. 1, 16; Off. 111, 5.

*Emori**, Tusc. 1, 8; Planc. 37; Or. 1, 57.

*Empeneticus**, ad Div. VIII, 1.

*Empirici**, secta medicorum, qui experientiam, unice sequendam esse statuebant, de iis agitur, Acad. 11, 39.

*Emporium**, locus ubi mercæ venales exponuntur, Att. v, 2,

*Emptio**, Att. 1, 13.

*Emptor**, Off. 111, 12; Phil. 11, 38.

*Emungere**, Her. 1v, 54.

*Enarrare**, Marcel. 2; Inv. 1, 20.

Enatare, difficultatem superare. Tusc. v, 31, reliqui se videntur habere angustius: *enatant* tamen.

Endo, antique pro *in*. Leg. 11, 8, *endo* caelo, etc. v. Salmas. Mod. usur. p. 819.

*Enervare**, senectus enervat, de Sen. 10. oratio enervata, Or. 68.

Enervatus, de philosophis, qui non omnia virtuti tribuunt, sed voluptati etiam aliquid, etc. Or. 1, 52, quis hoc philosophus... tam *enervatus*, etc. Tusc. 11, 6, *enervata* muliebrisque sententia.

Enim, in objectionibus. Verr. 1, 9, *causam enim*, inquit, cognosci oportet. Interdum adjicitur *at*, Verr. 1, 56, *at enim* si pupillo redimi non licebat.

Enitens. Tusc. 11, 5, fruges etiam etiam in segetem deteriore sunt datae, ipsæ tamen sua natura *enitent*, h. e. surgunt, progerminant. Inv. 1, 3, *enituisse* studia, h. e. nitorem accepisse.

Eniti pro parere, gignere, tropice. ad Att. XIII, 25, ubi sermo est de libro: male mihi sit, si unquam quidquam tam *enitar*.

Enodare, explicare. Nat. D. III, 24, *enodare* nomina, sc. etymologiis exquirendis.

Enodate, accurate, subtiliter. Fin. v, 9.

Enodatio. Nat. D. III, 24, *enodatio* nominum. vid. *enodare*. Top. 7, notio est cognitio *enodationis* indigens.

Enthymema, Top. 15, quid sit? v. Ind. Gr.

Enucleare, subtiliter acuteque explicare, ut dialectici solent. Part. 17; Tusc. v, 8.

Enucleate, subtiliter, dialectice, tenuiter. Tusc. IV, 4, *enucleate* disputant stoici. Brut. 9, nihil subtiliter dici, nihil presse, nihil *enucleate* potuit, quo fieri possit aliquid limatius: in Demosthene. Sic ibid. 30; Or. 9; Fin. IV, 3; v, 29.

Enucleatus, Or. 26, *enucleatum* genus. Planc. 4, eblandita illa, non *enucleata* esse suffragia. *Enucleata* suffragia sunt, quæ damus re accurate ponderata, et de dignitate candidati judi-

cio facto. Nam ante dixit, comitiis ædilitiis studium esse populi, non iudicium.

Enudare, explicare. Leg. 1, 9, rerum obscuras et necessarias intelligentias (*χωρῆς ἰσχυρίας*) *enudavit*.

Enumerare, numerare. Brut. 32, *enumera* me in plerisque. Etiam de pecunia dicitur. Sic Rosc. A. 46, si lectio sana est.

Enumeratio. Brut. 92, *enumeratio* oratoria, i. e. rerum ad eloquentiam pertinentium; Add. Rosc. A. 36; Leg. III, 10.

Enuntiare, divulgare. Or. 1, 47, et illa dicendi mysteria *enuntiet*. † dialecticis *enuntiare* idem est, quod recentioribus *prædicare*. Acad. 11, 29, nempe fundamentum dialecticæ est, quidquid *enuntietur*, aut verum esse, aut falsum: quanquam etiam de tota propositione intelligi potest. Fat. 9, quod ita *enuntiatur*: Descendit in Academiam Carneades.

Enuntiatio. ad Att. IV, 15, *enuntiatio* Memmii: sc. qui patefecit in senatu, quid factum esset mali.

*Enuntiatum**, Fat. 12.

Eo, pro *ideo*, Rosc. A. 31, ubi v. Græv. ad Div. XIII, 69; XVI, 1, etc. Add. Burm. ad Lucan. VII, 406.

*Eo**, ire ad Div. 1, 2; Att. IV, 16; Flacc. 21.

*Ephebus**, Or. 11, 80; Nat. D. 1, 28.

Ephemeris, commentarius rerum, quas quotidie facimus, (Gall. *Journal*): sive etiam calendarium, in quo sc. scribebant, quæ quotide facerent, memoriarum causa. Quint. 18, ad *ephemeridem* revertitur; invenitur dies profectio- nis, etc. Ap. Plin. H. N. XXIX, 1, est *ephemeris* mathematica, in qua scilicet siderum motus in dies singulos consignatus est.

*Ephippia**, Fin. III, 4.

*Ephori**, Leg. III, 7; Off. 11, 3; Tusc. 1, 42.

Epicopus. Att. XIV, 16, phaselus *epicopus*, h. e. qui remis agitur. Remis autem aguntur militares naves, velis

onerariæ; unde *ἐπιχωπὰ ὀλοῖα* sunt militares. v. Scheffer. de R. N. 11, 2; init. Bosius ad Att. v, 11, ubi in Græviana e Victoriana *ἐπιχωπῶν*, sed nullo sensu idoneo.

Epicus, opt. gen. Or. 1, poetæ genus, quod et heroicum dicitur, qualis Homerus et Virgilius. Nam hoc genus carminis ἔπος dicitur.

*Epigramma**, Tusc. 1, 54; Verr. iv, 57; Att. 1, 13; Arch. 10.

*Epilogus**, Her. 11, 30.

Epiphora, ad Div. xvi, 23, morbi genus, quum destillatio fit humoris in oculos, lacrymarum specie.

Epistola distinguitur a literis. ad Q. fr. 111, 1, ad tuas literas, quas tribus *epistolis* accepi; i. e. ea, quæ mihi tribus *epistolis* scripsisti. Add. ad Div. 11, 4; Att. v, 14; *ibid.* 11, 12.

*Epitaphius**, Tusc. v, 12.

*Epitome**, Att. 111, 5; *ibid.* 1111, 8.

*Epotus**, Cluent. 60, 62.

*Epulæ**, convivia, Off. 11, 16; Ar. Resp. 10; Tusc. v, 21; Flacc. 38; Brut. 19; Tusc. 1, 2; Leg. 11, 25; Top. 5; de Div. 1, 29.

*Epulari**, Att. v, 9; ad Div. 12, 26; de Sen. 13.

*Epularis**, de Sen. 13; Or. 111, 19.

*Epulatio**, Orcon. 1.

Epulo. Ar. Resp. 10, *epulones* Jovis opt. max. Vid. Or. 111, 19, ex quo loco, quod genus sacerdotum fuerint, intelligi potest.

*Epulum**, Vatin. 13; Mur. 36.

*Equa**, Verr. 11, 7; de Div. 11, 22.

Eques. Verr. 111, 24, *equites* illustres, sunt splendidi, e divitiis, anti-quitate generis, gratia, etc. Opponuntur enim obscuris. Alii *equites* illustres sunt, qui sub Cæsaribus, v. c. Tacit. A. 11, commemorantur: ubi v. Lipsium.

*Equester**, vel *equestris*, Planc. 35; Fin. 11, 34; Rosc. A. 48; Verr. 11, 61.

Equidem, cum secunda et tertia persona, item prima plurali. Sext. 57, *equidem* audiebamus. Pison. 34, quum *equidem*... fuit. Sic est etiam apud Sallust. Catil. 52, 16. Cum prima au-

tem persona auzæ ætatis usitatissimum, neque hæc exempla facile imitanda. Tota res eo redit, utrum *equidem* sit, *ego quidem*, an *quidem simpliciter*, ut sit ex e et *quidem*, ut placet Drakenb. ad Liv. v, 54, et Burm. ad Virg. Æn. 11, 77. Sed adhuc sub iudice lis est. v. Cort. ad Sallust. l. c. Ceterum in his ipsis locis, in quibus aliter est *equidem*, quam cum prima persona, cautio adhibenda est, ne decipi nos patiamur. Nam primo vulgaris interpunctio interdum facit, ut id verbum referamus, quo non debebat, ut ad Div. 1111, 1, *equidem si*, quid ipse sentiam, quæris: nec, cur ille tantopere contendat, video, nec cur tu repugnes: ubi ex hæc interpunctio *equidem* refertur ad *quæris*, quum pertineat ad *video*. Deinde librarii et editores veterum librorum inoscilia sæpissime in hoc verbo erravere. In Nizolio etiam Facciolatio omnina exempla, in quibus *equidem* est cum tertia, aliter sunt in emendatis edd. Quid, si de ceteris iisque paucis locis idem pronuntiandum? ut aut pro *quidem* vitiose scriptum sit, aut pro *et quidem*.

Equitare, Nat. D. 111, 5; Tusc. 11, 26. Sumitur quoque pro homine se insolentius jactante, ut Verr. 17, 20.

Equitatus de ordine equestri, ad Att. 11, 1.

Equuleus, machina, qua in quæstionibus utebantur, ad verum extorquendum; de qua est Magii doctus libellus. Nomen traxit a similitudine equi. Mil. 22; Deiot. 1 extr.

*Equulus**, Nat. D. 11, 14.

Equus, equites. ad Div. x, 30, *equum* immisi. *ibid.* 12, 7, *equis*, viris. Cf. Off. 111, 35; Phil. 1111, 7, ubi vid. Ferrar. Gronov. ad Liv. 111, 27, et Burm. ad Virg. Æn. 1111, 3. Hæc formula deinde hanc vim nacta est, ut, omni contentione rem agi, significaret. † Sen. p. R. 11, *equis* insignibus et curru aurato reportari, h. e. triumphalibus. † de Am. 17, quo utamur, quasi *equis* tentatis, sic amicitiiis, aliqua parte periculi-

tatis inoribus amicorum. *Equum* tentare est periculum facere, an sessorem patitur, et sit itineribus faciendis idoneus; ne, si viam ante ingrediamur, aliqua parte jam profligata, sero intelligamus, idoneum *equum* non esse. † Brut. 51, si auditor omnino, tanquam *equus*, non facit, agitandi finis faciendus est. *Equus* non facit, ut ex ipso loco intelligitur, qui loco moveri non potest, neque calcaribus subditis, neque flagellis adhibitis, adeoque itineri faciendi minus idoneus.

Erisco. v. *herisco*.

Erectus, de auditore attento, Brut. 54. † est etiam habitus hominis sibi confidentis. Or. 1, 40. † Usurpatur quoque pro animo forti, ut de Sen. 20; Tusc. v, 14; Her. 11, 19. Pro recto dicitur. Nat. D. 11, 56.

*Ereptio**, Verr. 1v, 5.

*Ereptor**, Dom. 30; Sext. 51; Quint. 8.

Ereptus, extortus, expressus. Verr. 1, 50, quod pronuntiatum est, non per Neronem iudicatum, sed per Dolabellam *ereptum* existimabatur. Nam Dolabella precibus effecerat, ut Nero in vitus condemnaret Philodamum.

Ergastulum est carcer rusticus, in quo mancipia opus faciunt, pistrinum, etc. Cluent. 7, M. Aurius... fuit in *ergastulo* (quem locum illustrabit Sueton. in Aug. 32; Tib. 8, Cf. Salmas. ad Spartian. c. 18, t. i. p. 172). ad Div. 11, 10, et 13, *ergastula* solvere: quod est dimittere servos ex *ergastulis*, aut potius abducere, et milites facere.

Ergo, eleganter post longiorem parenthesis. ad Div. xv, 10, quum ita accidit... quum *ergo* ita accidit.

Erigere. Leg. 1, 9, hominem *erexit* Dens. † recreare. Brut. 3, *erexit* se populus rom. Sext. 31, causa *erigere* oculos et vivere videtur. ad Att. viii, 12, *erigere* remp. † resistere. ad Q. fr. 1, 1, ne te obrui negotii magnitudine sinas, sed contra *erigas*, atque resistas. † *erigere* se dicuntur auditores, quum attentiores fiunt, admirantur aliquid in oratione. Rosc. Am. 22. † Cael. 12. nec

quos aculeos habet severitas gravitasque vestra, quum eos accusator *erexerit* in rem, etc.

Eripere, de reo noxio, quum artibus ipsius aut amicorum eloquentia patroni, potentia advocatorum, largitione efficitur, ut absolvatur. Act. 1 in Verr. 8, *eripi* accusatori reum. Verr. 1, 4, cui reus tam nocens, etc. impune *eripi* possit. ibid. 11, 31, vi se *eripere* ex iudicio. † absumere. ad Div. xvi, 21, multum mihi *eripitur* operæ in exscribendis hypomnematis. † Marcell. 10, arma ab aliis posita, ab aliis *erepta* sunt. Sic. et Verr. 111, 48; in Vatin. 12. Dicitur pro adimere, Cat. 1, 7; Att. 12, 4; Or. 1, 40. † Liberare, Or. 1, 52; Mur. 38.

*Erodere**, Plin. Hist. Nat. xv, 5.

*Erogare**, pecuniam, h. e. expendere, Att. viii, 5; Verr. 111, 71; Flacc. 15; Verr. v, 19; Q. fr. 1, 1.

*Erogatio**, Att. 12, 6.

Errare. Orat. 1, 48, oratio *errat*: dicitur de λογουχοῦσι. vagari, Att. viii, 9; Ar. Resp. 17; Nat. D. 11, 20; de instabili sententia ponitur, Nat. D. 11, 1; Acad. 11, 20. de numero oratorio solutione, Or. 23. † Falsa opinione duci, Tusc. 1, 17; Or. 13; Balb. 28; Fin. 11, 22.

Erraticus, eleganter de vitibus aliisque plantis, quæ vario flexu serpunt. de Sen. 15, vitis serpens multiplici lapsu et *erratico*.

*Erratio**, Nat. D. 11, 21.

*Erratum**, falsa opinio, Att. xiii, 44; ibid. vi, 1. peccatum, ad Div. xvi, 21; Rull. 11, 5.

Error, de longis itineribus, non tantum poetica vox, ut Æn. 1, 755, «*Erroresque tuos*,» et ap. Ovidium sæpius, sed etiam Cic. nunc addenda, de Rep. 11, 4, hic *error* ac dissipatio civium. † de eo, qui, quid agat, nescit. in Cæcil. 14, qui tibi *æstus*, qui *error*, quæ tenebræ erunt? † Att. xii, 43, ferendus tibi in hoc meus *error*. Antea vocaverat *inesptias*.

Erubescere. Leg. 1, 14, o rem dignam, in qua non modo docti, sed etiam

agrestes *erubescant!* Add. Herr. II, 5; ad Div. V, 12; Leg. I, 19; Nat. D. I, 40; ibid. Leg. I, 14.

*Eructare**, senso proprio sumitur, Pis. 6; metaphorice, Cat. II, 10.

*Erudire**, Off. I, 44; Tusc. I, 26; de Am. 4; Or. I, 59; ad Div. II, 12.

*Erudite**, de Sen. I.

*Eruditio**, Off. I, 33; Or. II, 1; Fin. I, 21.

Eruditus, etiam de philosophis dici, docebunt loci hi: Muren. 30, 31, 36, ubi Zeno stoicus, et alii hujus generis philosophi sic appellantur. Or. I, 15, *eruditus* in philosophia. † Brut. 2, vox *erudita*, h. e. Græcis et Latinis literis et artibus formata. Paradox. V, 2, oculos *eruditos* habemus, h. e. qui judicare possunt, v. c. de picturis, etc.

Erucere, ut *elicere* dicitur, Or. II, 88: memoriam *erucere*, exercitatione, si est nulla naturalis. † invenire latentem et fugientem. ad Div. V, 10, illum *eruat*: de servo Ciceronis fugitivo. Eodem modo dicitur in constitutione Adriani ap. Reines. Inscr. p. 505. Item pro *invenire* est in hoc? Att. X, 14, difficultatem pecuniarum, qua *erui* nusquam posset. Conf. XIII, 30 extr. † eripere voluntatem. Att. XII, 36, famum fieri volo: neque hoc mihi *erui* potest.

Erumpere. ad Div. VIII, 14, sic illi amores et invidiosa obtrectatio ad bellum se *erumpit*. Et Liv. XXXVI, 7, ubi v. Gronov. Plura exempla v. ap. Drakenb. ad Sil. VII, 355. Att. XVI, 3, ne in me *erumpant* stomachum, i. e. effundant iram. Q. fr. I, 2, sermones iniquorum in suum potissimum nomen *erumpere*, h. e. invadere. Mur. 38, omnia in hos dies *erumpant*, i. e. hoc potissimum tempore eveniunt mala. Catil. I, 3, *erumpunt* omnia, i. e. patefiunt.

Escendere, ascendere, conscendere, Tusc. V, 9; Off. III, 20, et aliis locis, quibus Græterus et alii e mss. hanc vocem restituerunt, aliis auctoribus alii: ubique enim fere a librariis in *ascendere* aut *conscendere* mutatum

est. v. Gronov. ad Liv. II, 28; VIII, 17; XI, 29; XLV, 1, etc.

Essodarius, ad Div. VII, 6, genus militum Britannicorum, qui ex *oesedis* pugnabant. vid. Cæs. B. G. IV, 24.

Essodum, genus Belgici, Britannici vehiculi (vid. *oesedarius*), quo deinde usi etiam sunt Romani. Att. VI, 1; Phil. II, 24. v. Scheff. de re Vehic. II, 23.

Et, sequente *que*, pro *et*.... ad Div. XI, 13.

Ethologus. Orat. II, 59, mimorum *ethologorum* est, si nimia est ista imitatio. Nam mimi quam possit fieri accuratissime exprimere et imitari mores aliorum solent risus excitandi causa. Dicuntur et aretalogi, biologi, etc. vid. Salmas. ad Vopisc. Aurelianus. 42, t. II, p. 530, ubi ad Suetonium se de his acturum promisit, quod nondum dixisset aliquis de iis quidquam.

Etiā, in correctione; Planc. 26, *etiā* mehercule.

Evadere. Div. II, 71, eadem aliis aliter *evadunt*, de somniis. ibid. somnium verum *evasit*.

Evanesco, de vino est, vim suam perdere. Div. II, 57, vinum *evanescit*. Tusc. V, 30, sententia eorum *evanuit*, h. e. nullum amplius sectatorem habet.

Evellere. Dom. 13, radicitus *evellers* omnes actiones tuas, h. e. irritas facere.

**Evenire*, cum *in*; ad Div. II, 10, ne idem *eveniat* in meas literas. Att. VII, 2, bene *eveniat*, dicit Carneades: spurce. Scilicet, ἀγαθῆ τύχῃ παιδοποιεῖται. Inv. I, 10, solet usu *evenire*; ubi v. Oudend.

Eventus, de re, quæ est in facto; quum fit id, quod fieri poterat. Rab. perd. 5, non solum *eventus*, sed etiam conditio.... **Eventum*, I, de Rep. III, 6.

Everriculum, proprie est instrumentum everrendi, ut rete, quo pisces everruntur, v. c. apud Varr. R. R. III, 17, 7; deinde tropice, id, quo quid penitus tollitur. Nat. D. III, 50, *everriculum* malitiarum omnium, iudicium de

dolo malo. Verr. 1v, 24, quod unquam hujusmodi *everriculum* in illa provincia fuit?

Eversio. Fin. v, 10, quæ vitæ sunt *eversio*.

Eversus. ad Div. v, 21, fortuna funditus *aversa*.

Evertare. Catil. 1, 7, quæstiones *evertare*, i. e. perfringere, vi se eripere quæstioni.

Evietus. Verr. 1, 1, qui tam nefariis criminibus, tam multistestibus *evictus*, ora iudicum adspicere auderet. Grævius sic interpretatur: *evictus* est, qui pudore aut ratione incitatur ad aliquid agendum, atque exemplis confirmat ita dici *evictus*. Sed hæc vis est ab hoc loco aliena. Num enim criminibus et testibus quis incitari potest, ut audeat adspicere iudices? Absterreat hæc eum potius necesse est. *Evictus* est pro *convictus*, *plano victus*. Nam *evictus* hanc vim habet, atque adeo plus est, quam *victus*, ut docuit Broukhus. ad Propert. 1v, 7, 2.

Evigilare, excogitare vigilando. Att. 1x, 12, consilia *evigilata* cogitationibus. † Alio sensu, de Rep. 111, 21, *evigilatum* est, verbum e re castrensi: nobis jam vigilia peracta est, i. e. satis cura, consilio, vigiliis laboratum est, neque amplius vigilandum; ut de Orat. 11, 86, aliquandoque *evolutum* illis integumentis dissimulationis tuss. Et multa alia.

Evisceratus, cujus viscera discerpuntur, eximuntur. Tuscul. 11, 9, *evisceratum* corpus. Conf. 1, 44.

Evitare. Tuscul. 1, 35, hæc omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam *evitari*; h. e. eripi. H. poeta vetere. v. Buber. ad h. l.

*Evitare**, se subducere, Fin. v, 7.

Evocare, dicitur ita, ut elicere. Or. 11, 8, memoriam *evocare*. Att. x, 8, ne meam ipse *συμπάθειν* jam *evocem*. † *evocare* dicitur aliquem magistratus provincialis, senatus, quum eum jubet aliunde ad se venire. Verr. 1, 10, 55; Att. 11, 24; v, 21, etc.

Evocatus, commotus. Deiot. 14, *evo-*

cata oratione misericordia. Fin. 11, 31, probitas mercedibus *evocata*. † peregrinus jussus adesse. Deiot. 5, venit *evocatus*, ut is, qui senatui parere didicisset. † *evocati* sunt milites, qui stipendia legitima fecere, sed precibus, promissis commoti castra alicujus sequuntur. ad Div. 111, 6, præfectus *evocatorum*.

Evolare. Or. 1, 35, *evolavit* oratio: h. e. celeriter præterit, ut vix, quæ dicta sint, percipi potuerint. ibid. 11, 78, totum repente *evolare*: h. e. omnes suas vires celeriter ostendere. Verr. 1, 5, *evolare* ex severitate: h. e. absolvi quamvis noxium. Sic Prov. Cons. 6, pœnam *evolant*. † Att. 1x, 10, profecto *evolare* cupio. ib. x, 10, caute hinc, istis invitissimis, *evolabo*; i. e. celerrime abire. † de honoribus. Or. 11, 52, illos dolent *evolasse*: opp. *relictos esse*. Sic est, altius *evolare*, ad Div. 1, 7.

Evolvers, explicare, exponere. Or. 111, 55, sol jam præcipitans me quoque hæc præcipitem pæne *evolvers* coegit. v. Heins. et Drak. ad Sil. vii, 455, Off. 111, 19, si quis voluerit animi sui complicatam notionem *evolvere*: h. e. efficere, ut ea distincta et perspicua fiat. Cf. Att. 1x, 10. Topic. 2, definitio, quæ quasi involutum *evolvit* id, de quo quæritur. † reperire. Cæcl. 23, cujus criminis ego neque principium invenire, neque *evolvere* exitum possum.

*Evolutio**, de lectione dicitur, Fin. 1, 7.

Evolutus. Or. 11, 86, *evolutus* integumentis dissimulationis. v. supra *evigilare*.

*Evomere**, sensu proprio, Nat. D. 11, 49; ejicere, Cat. 11, 1; reddere, Pis. 37. De oratione maledicentiæ plena dicitur, Mil. 29; Phil. v, 7; de Am. 23.

Euripus. Leg. 11, 1, ductus aquarum, quos isti *euripos* vocant. De *euripis* lege Salmas. ad Solin. f. 638 sq. ubi etiam de *euripis* maritimis et Circensibus agitur.

*Evulsio**, Nat. D. 111, 32.

*Evulsus**, Att. v, 4.

Ex, post. Mur. 1, 7, *cæ* prætura triumphasset. † Cæc. 30, *cæ* loco, quomodo differat a loco. † ad Div. x, 4, literæ, quas *cæ* sermone Furnii te scripsisse animadverto. † ibid. vii, 28, *cæ* meis literis te animum meum desiderare. Add. Att. 1, 19; Quint. 5; Rull. 11, 21; Off. 1, 22; ibid, 44; Or. 1, 22; de Div. 1, 44; Verr. 1v, 33, et multa alia loca ubi verbum illud occurrit.

Exactio, ad Div. 111, 8, in *exactio-nem* capitum atque ostiorum inducuntur sumtus minime necessarii.

*Exactus**, expletus, Verr. 1, 18; Tusc. 1, 39. Expulsus, Or. 1, 9. Exacta pecunia, Nat. D. 111, 34.

Exacuere, impellere. Att. xii, 56, cohortari et *exacuere*.

Exædificare, de oratoribus est, latius disserere. Or. 1, 35, *exædificare* opus. Verr. v, 19; Leg. 11, 17; Acad. 11, 40; Or. 1, 35.

*Exædificatio**, Or. 11, 15.

*Exæquare**, Verr. 11, 50; Her. 1v, 20.

Exaggerare, augere. Off. 1, 26, rem familiarem non omni ratione *exaggerantes*. Cæcin. 7, quum sextulam suam nimis *exaggeraret*; h. e. nimium pro sextula sua postuleret, nimis magnam diceret.

Exaggeratio. Tusc. 11, 26, *exaggeratio* quædam altissima animi.

Exaggeratus, altus, amplus. Orat. 17, 57, *exaggerata* oratio.

Exagilare, commovere, augere. Att. 111, 7, ne et meum mœrorem *exagitem*, et te in eundem luctum vocem.

* *Exagilatus*, agitatulus Sull. 21, quum jam multos annos esset *exagilata* dis-sensio. † lacessitus. Or. 3, *exagilatus* est orator Platonis et aliorum philosophorum disputationibus, et adjutus. quo in loco plura videbis.

*Exallescere**, Or. 1, 26; Acad. 11, 15.

*Examen**, de Div. 1, 33; Off. 1, 44; de Sen. 14; Ar. Resp. 12.

Examinare. Or. 11, 38, populari trutinâ *examinare*.

Exanclare, idem quod *exantlare*. Tusc. 1, 49, quum *exanclavisset* omnes

labores. Cf. 11, 8; Div. 11, 3; Acad. 11, 34. Davisius pro *exanclare* semper reponendum censet *exantlare*, ubi pro exhaurire, aut tolerare dicatur. v. ad Tusc. 1, 49. Eadem est Lambini sententia ad Acad. 11, 58; qui tamen probat *exanclare* pro ministrare; ubi et Davisius reliquit in contextu, *exanclatum*, quum in ceteris locis mutaverit. Quintil. Instit. 1, 6, hoc verbum ponit in nimis antiquis, neque facile usurpandis. Est autem a veteri *ancla*, quod fuit vas, quo aqua hauriebatur; ut adeo idem sit *exantlare* et *exanclare*. v. Salmas. ad Vopisc. Bonos. c. ult. t. 11, pag. 774; Burm. ad Quintil. l. c.

Exarare, proprie est, arando eruere. Div. 11, 23, *exaratum* esse, deum dicam an hominem? Leg. 11, 23, sepulcra *exarata* sunt. Unde deinde *exarari* dicitur, quod agro coleando quæstus in frugibus capimus. Verr. v, 38, tantum labore suo frumenti *exarabant*. † de scribentibus quum dicitur, extemporalem scriptionem et subitam significat. Att. xiv, 22, statim hoc nescio quid *exaravi*. ibid. xvi, 6, statim novum præmium *exaravi*, etc. Cf. ad Div. xii, 20; ix, 26, etc.

Exardesco, absumor, pereo. Ar. Resp. 21, excepi flammam (sc. quæ injiciebatur patriæ), et solus *exaravi* pro patria. † Tusc. v, 29, ingenium ejus *exarsit* contra stoicam disciplinam. Rebir. Post. 6, ad periculum innocentium tempus *exarserat*, de Am. 21, intolerabilis injuria *exarsit*, sc. in nos. Phil. 1v, 6, longo tempore ad spem libertatis *exarsimus*.

Exaresco. Tusc. 111, 31, opinio vestustate *exaruit*, i. e. evanuit.

Exaudio pro *audio*, de fama. Catil. 1v, 7. Sul. 12, Att. xiii, 46; Att. 1, 11.

*Exæccare**, Acad. 11, 23.

*Exæcandescencia**, Tusc. 1v, 9.

*Exæcandescere**, Tusc. 1v, 9.

*Exæcarnificare**, Nat. D. 111, 34.

*Excavare**, Verr. 1v, 27.

*Excadore**, exire, Cat. 11, 1; Phil.

viii, 8; de Div. 1, 25; Or. 11, 80; Off. 1, 43; Tusc. 1, 13; de Univ. 5.

*Excellens**, de Div. 11, 63; Inv. 1, 1; Acad. 1, 1.

*Excellentior**, Off. 1, 18.

Excellentia, præstantia. Off. 1, 28, magna cum *excellencia* animantium reliquarum. † virtus quælibet vel ingenii vel animi insignis. Tusc. 11, 1, incredibilis cursus ad omnem *excellenciam* factus est.

Excello. Flacc. 6, auctoritas ejus *excellit* in ista provincia: major est in ista provincia, vel maxima, in Pis. 58, quæ *excellunt*, i. e. præcipua sunt, etiam in partem deteriorem. * Dixerat quoque Cic. *excolleo*, ut patet e fragm. epist. ap. Priscian. elabora, ut *excolleo*.

*Excelsitas**, Off. 111, 7.

*Excelsus**, altus, Att. 11, 15; Verr. 11, 54; Nat. D. 1, 36; Att. 11, 1; sublimis Off. 1, 23; Or. 34. Opt. Gen. or. 4.

*Exceptare**, Parad. 7, 2.

Exceptio prætoriana. Inv. 11, 19. v. *prætorius*. Cf. Heren. 1, 12; Rull. 11, 4.

Excerpto, eximere. Or. 11, 11, *cæcepere* de numero, Off. 111, 2.

Excessus, de Rep. 11, 30, *ἐξήρησεν* de Romulo: post obitum, vel potius *excessum* Romuli. item, 11, 12.

Excetra, hydra Tusc. 11, 9, hæc dextra Lernam, mactata *excetra*, placavit. Habet etiam Livius, xxxix, 11.

*Excidere**, antepenultima longa, ad Div. 11, 20; Off. 11, 3; Dom. 23; Or. 11, 2; Prov. Cons. 18.

Excidero. Or. 1, 21, *excidit* libellus. ibid. 2, quæ inchoata ac rudia *exciderunt*. ad Att. 111, 12, oratio *excidit*: h. e. præter voluntatem nostram in vulgus exiit.

Excipere, præaccipere. Att. 1, 14, laudem *excipere*. v. Burm. ad Quintil. Decl. 553. ad Att. 111, 23, quum nuntios *excipere*. Non dissimile est illud ad Div. 1, 9, illustri gratia aliquid *excipere*. † Or. 11, 8, *excipere* voluntates hominum, est, adducere, quorsum velis: sumtum e re venatoria. Acci-

pere, ad Div. 1, 23; Cat. 111, 4; Verr. 7, 45; Or. 11, 8. De fame et rumoribus, de Div. 11, 23; Or. 58; Deiot. 9; Or. 11, 35; Planc. 23. Sustinere, Rab. Post. 15; Ar. Resp. 21; Dom. 24; Inv. 1, 21.

*Excisio**, Dom. 58; Ar. Resp. 2.

Excitare, testem in iudicium ad dicendum testimonium vocare. Rabir. Post. 12, in iudicio Gabinii tertio quoque verbo *excitabantur*: negabant Gabinio pecuniam datam. Hinc etiam de aliis, quos testimonii, aut exempli causa adducimus. Tusc. 7, 23, *excitabo* homunculum a pulvere et radlo. † dicitur etiam de ædificiis. Sext. 2, quibus initiis et fundamentis hæc laudes *excitatus* sint. † Or. 11, 21, facilius quam si nihil valet materies, nova sarmenta cultura *excitantur*.

Excitatus. Or. 11, 41, his locis in mente et cogitatione defixis, et in omni re ad dicendum posita *excitatis*: h. e. in memoriam revocatis et ad usum. † Rabir. Post. 15, magnis præmiis *excitata*. † ad Div. 11, 16, fortuna *excitata*: opponitur jacenti.

*Exclamatio**, Tusc. 11, 24, Phil. 11, 12.

*Exclamatio**, acutus vocis sonus, Her. 111, 12. Figura rhetorices, Her. 11, 15; Or. 111, 54; Or. 39.

Excludere, rejicere. Ar. R. 21, quod frater Metellus Pompeio sententiam dicenti *excluserat*... quod affinis et sodalis *excluserat*, etc. † prohibere, arcere. Att. 111, 40, id nisi fit, *excludemur*. Add. in eodem sensu, Phil. 7, 11; ad Div. 111, 13; Or. 1, 12; Cluent. 11; Att. 11, 3; Q. Fr. 1, 20; Inv. 11, 19; Or. 1, 37; Coel. 17.

*Excogitare**, Att. 11, 4; Verr. 11, 65; Cat. 11, 4; Or. 1, 25.

*Excogitatio**, Tusc. 1, 25; Or. 11, 27. *Excogitatus**, Or. 67; Hortens. Fragm.

*Excogliere**, vitam, Orcon. 1. Animum Arch. 6; Hortens. Fragm. Or. 9; Parad. 1.

*Excors**, imbecillus, timidus, Nat. D. 11, 2; ibid. 11, 16.

*Excuciare**, dicitur de corpore, Verr. 1, 17; Manil. 5; et de animo, ad Div. xiv, 3; Fin. 1, 16.

*Excubare**, de Div. 1, 50. Excubare animo, Tusc. 1v, 17; ad Div. x, 18.

*Excubiæ**, Marcel. 10; Phil. vii, 8.

Excudero, elaborare. Att. xv, 27; tibi de gloria *excudam* aliquid Ἐξουλεύεισθαι.

Excursere. Or. 51, orationem non claudicare, nec insistere, sed cum sententia pariter *excursere*: dicitur de oratione vincta et numerosa, quum, verbi causa, enuntiationes plures ita sibi implicantur, et inter *subjectum* et *prædicatum* primarium mediæ interjiciuntur, ut in illo incipiat, in hoc desinat periodus. † de profectibus. Brut. 78, ut evolare, non *excursere* videretur.

Excursio, de oratore, quum paullulum de loco, in quo constitit, procedit. Or. 18, *excursio* moderata eaque rara.

*Excursor**, Verr. 11, 8.

Excusare morbum. Phil. 1x, 4, i. e. morbo uti ad *excusandum*. Add. Q. fr. 11, 2; Att. 1x, 15; ibid. xii, 13; Lig. 7; Verr. 1, 40.

*Excusatio**, Att. viii, 16; de Am. 11; Or. 11, 68; Nat. D. 111, 90; Cæcin. 30; Pis. 15; Or. 69; Sull. 16; Phil. v, 2.

Excutere, videre, si quis quid absconditum secum habeat, quod fere fit *excutienda* toga: scrutari ad Div. x, 31, tabellarii ubique *excutiuntur*. Ros. Am. 34, *excutio* te, si quid ferri habuisti. Cf. Agr. 11, 11, 23. Hinc ducitur illud: Off. 111, 20, explicata et *excuto* intelligentiam tuam, ut videas, quæ sit in ea species, et forma, et notio viri boni. ad Q. fr. 1, 1, neque sane placeat, scrutari te omnes sordes, *excutere* unumquemque. † eripere, auferre. Tuscul. 1, 46, *excutere* opinionem radicatus. Ar. R. 18, *excussus* et exhaustus, sc. pecunia. Sull. 16, noli aculeos orationis meæ, qui reconditi sunt, *excussos* arbitrari. Cf. Cæcl. 28. † Projicere, Nat. D. 11, 37.

*Exedere**, consumere, de Div. 1, 16. animum *exedere*, Fin. 1, 18.

Exedra, locus, in porticibus, villa-

rum in primis, pluribus instructus sedibus, ut ibi consideri, disputandi causa, aut dormiri a meridie possit. Or. 11, 5; Fin. v, 2. v. Gothofred. ad Cod. Theod. l. ult. de operibus publ. ubi multa de *Exedris*, sed falsa multa veris mixta; quæ h. l. *excudere* non possumus.

Exodrium, idem. ad Div. vii, 25.

Exemplar, quod imitandum proponitur, de Univ. 2; Mur. 31; ad Niv. x, 31; de homine alteri simillimo occurrat, de Am. 7.

Exemplum. Verr. 11, 42, facere, *exemplo*: h. e. non primum, sed post alios. † *exemplar*, ἀρχέτυπον. Offic. 111, 17, ducta sunt ex optimis naturæ et veritatis *exemplis*. Manut. Lamb. Pearceus, prætulertunt *principiis*: quod *exempla* naturæ nec intelligi, nec dici possent. Intelligi possunt; suntque exemplaria vera ab ipsa natura suppeditata. Dici etiam h. l. debuerunt, quia referuntur ad imagines et effigies, quæ non a principiis, sed ab *exemplis* ducuntur. Inv. 11, 1, ut in mutuum simulacrum veritas ab animali *exemplo* transferatur. † Hinc *exemplum* dicitur alicujus rei ἀρχέτυπον, formula, qua res primum concepta est. Att. 1x, 6, Capua literæ sunt allatæ, hoc *exemplo*. 1111, 30, epistola altera eodem *exemplo*: eadem formula, iisdem verbis. Hanc significationem pluribus illustrat Menkenius, Obs. Lat. L. † Post dicitur de ἀρχιτέρας ad Div. vi, 8, earum literarum *exemplum* infra scriptum est. In quo loco ἀρχέτυπον esse non potest. v. plura in Gesneri Thesaurο L. L. Ceterum fatendum est, etsi in hoc et similibus locis *exemplum* bene vertitur *copie*, tamen proprie esse formulam.

Exemptus. v. *eximere*.

Exercere. Arch. 11, tantis se in laboribus *exerceret*. Sic et Tusc. v, 1, exercere corpus, de Sen. 9; Or. 11, 71; Tusc. 11, 17. Animum, Att. 1x, 5; Brut. 71; Or. 1, 54; de Sen. 7. Exercere artes, Cluent. 63; Manil. 6; Judicia, Verr. 1, 60; Arch. 2; Fin. 11, 16. Di-

citur etiam pro vexare, Att. XIII, 22; ad Div. XII, 4.

*Exercitatio**, de corpore, Off. I, 36; Nat. D. II, 10; *ibid.* I, 36; de Sen. II; Cael. 5. de animo, de Sen. II, Off. I, 34; de Sen. 3. de artibus, Or. I, 57; Brut. 97; Or. I, 20; *ibid.*, 60; de Div. II, 45; Or. III, 49. de vitiis, Cat. II, 5; Dom. I; OEcon. I.

Exercitatus. Or. III, 21, *exercitata* oratio; Off. II, 15; Font. 14; Quint. 51.

Exercitus (adject.), vexatus. Att. I, 11, scito nihil tam *exercitum* fuisse Romæ, quam *candidate*, omnibus iniquitatibus. Tusc. II, 16, miles *vetus exercitus*. v. Gronov. Observ. IV, 1; Burm. ad Suet. Tib. 6.

*Exercitus**, militum copia, Prov. Cons. 2; Cat. II, 3.

*Excusus**, Tusc. V, 23.

*Exhalare**, Phil. II, 12; *ibid.* 17.

*Exhalatio**, Tusc. I, 19.

Exhaurire, auferre, eximere. ad Div. V, 16, *exhauriri* tibi iste dolor potest. Att. II, 21, amor *exhauriri* nulla potest injuria. Sext. 21, eadem sibi manu vitam *exhaustisse*. *ibid.* 37, una plaga si accessisset, reliquum spiritum *exhaustisset*. ad Div. IX, 14; quam aliquam partem *exhausterim* de tuis laudibus. † Q. fr. I, 2, *exhaustus* est sermo hominum, i. e. desiit, conquevit. † perficere. Att. V, 1, 13, *exhaurire* mandata. † Agr. II, 26, urbanam plebem nimium in rep. posse; *exhaustam esse*, sc. tanquam sentinam aliquam.

*Exheredare**, Cluent. 48; Her. IV, 24.

*Exheres**, Or. I, 38.

Exhibere, est producere aut testem in iudicium, ad populumve, aut servum in questionem, etc. verbo, præstare præsentem aliquem, quum opus est. Flacc. 15, fratres *exhibe*; non denunciavi. Verr. V, 7, servum statim *exhibere* jubet. Att. V, 18, sed jam *exhibeo* pupillum, non defendo; sunt enim lenta et inania negotia: intell. creditoribus, ut ipsi exigant ab eo pecuniam. † Phil. VI, 3, horam *exhibere* nul-

lam in tali cive liberando sine scelere non possumus: h. e. omne tempus in tali cive liberando consumere debemus. Omnes (suas) horas in re aliqua *exhibere*, quin Latine dici possit, non dubitandum puto. *Eximere horam* quod Ferrario, Grævio ad h. I. Budæo ad Pand. p. m. 83, et Menkenio, Obs. L. L. placebat, eleganter dici scio, et sæpe est apud Ciceronem, ut mirandum esset, si librarii hinc mutassent, aliis locis reliquissent. Mihi autem h. l. non placet ita legi, primo quia vulgatum idoneum sensum habet, ut dixi, deinde quia *nullam non possumus*, non est aptum rōp eximere diem, legendumque esset *ullam non possumus*, quod Oliveto placet, vel *non delendum*, ut placet P. Manutio. Vide notas ad h. l.

*Exhilarare**, ad Div. IX, 26.

*Exhorrescere**, ad Div. X, 8; Fin. I, 13; Or. III, 14.

*Exhortatio**, ad Div. X, 7.

Exigo, in re pecuniaria est creditorum, et quibuscumque pecunia debetur. Flacc. 34, *exigendi* causa legationem liberam sumere. Fin. II, 22, ex rebus voluptatem, quasi mercedem *exigit*. † *exigere* dicuntur etiam, qui curatores alicujus rei sunt, quum aut jubent fieri aliquid, aut, factum a redemptoribus, iisve, qui debebant, perspiciunt probandi causa, aut reprehendendi. Verr. I, 59, *exigisti* viam thesaurum et pompæ. *ibid.* 40, 50, *exigere* sarta tecta. Inde hoc duoitur, Verr. III, 46, *exigere* diligentiam pensum. † agere. ad Div. X, 24, de his rebus, ut *exigeret* cum eo, Furnio mandavi.

Exiguus. Att. XI, 16, epistola *exigua* scripta: h. e. quæ parum spei affert. de Amic. 16, nimis *exiguus* ac tenuiter ad calculos revocare amicitiam: ut par sit ratio, acceptorum et expensorum. † breviter. Or. III, 36, celeriter *exiguit* que dicere.

*Exiguitas**, ad Div. VIII, 10; Fin. IV, 12.

*Exiguus**, de Div. II, 16; Parad. VI, 3; Or. III, 19.

Exilis, jejunus, nimis tenuis, de oratione. Or. 1, 18, spinosa et *exilis* oratio. ibid. 11, 38, genus sermonis affert non liquidum, sed *exile*, etc. ibid. 77, nullum exordium mihi occurrit, nisi aut *exile*, etc. † de animalibus est macer, tenuis. Div. 11, 13, jecur *exile*.

Exilitas, nimia tenuitas in dicendo, opponitur ubertati in dicendo et copia, Or. 1, 11.

Exiliter, ita dicitur de oratione, ut exilis. Or. 1, 11, *exiliter* disputare. Brut. 84, si *exiliter* dicere, est Atticorum. † de pronuntiatione. Or. 111, 11, exanimata *exiliter* exire verba : h. e. sine vi, ut vix intelligi possint.

Eximere, diem *eximere*, est impedire, ne quis quid eo die agere possit : quasi *tollere diem*, ut est de Legg. 111, 18, et eripere alicui. Q. fr. 11, 1, diem dicendo *eximere* : id fiebat in senatu, quum in sententia dicenda data opera, multum temporis consumebant, et aliena quoque dicebant, ut sol occideret ante, quam Sctum fieri posset : quod Sctum fieri non poterat post solis occasum. ibid. 11, 6, si sibi cum populo agendi dies essent *exempti*. ibid. dies comitiales *eximere*. In judiciis quoque dies dicendo *eximitur*, pro Tull. 1, fragm. nov. † Verr. 1v, 19, *eximere* de reis.

*Eximius**, Off. 1, 20 ; Fin. 1, 13 ; ad Div. vi, 5.

*Exinanire**, Verr. 11, 50 ; ibid. v, 40 ; Cæcil. 4 ; Rull. 11, 27.

Exire, de libris absolutis. ad Att. 111, 13, libri *exierunt*, sc. de manibus, i. e. confecti sunt et absoluti. Brut. 76 ; Verr. 11, 25 ; Att. 1, 16 ; Tusc. 111, 5 ; de Am. 4 ; Off. 1, 17 ; Or. 11, 55.

Existere. vid. *existere*.

Existimare, judicare, et quidem in deteriorem partem, reprehendere : Agr. 11, 12, tantummodo, si quis ea potestate temere est usus, *existimamus*. † Act. 1, in Verr. c. 5, in hostium numero *existimavi*. Putare, judicium de re aliqua ferre, ad Div. 1, 5 ; Act. 1, in Verr. 5 ; Or. 111, 24 ; Att. vii, 13 ; Or.

11, 2 ; Leg. 1, 2 ; Cæcl. 1 ; Tusc. v. 1 ; Brut. 68.

Existimatio, judicium. Rosc. Am. 19, extr. ita tamen te quæstus cupidum esse oportebat, ut horum *existimationem* (int. judicium), et legem Remmiam putares aliquid valere oportere. Cluent. 29, opponitur potestas *existimationi*. v. Gron. ad Liv. 1v, 41 ; xxxiv, 2. Paulo minus tamen quam judicium est, pro Cælio, c. 2 ; ubi vide.

Existimator, judex. Brut. 95, *existimator* doctus et intelligens. Cf. c. 35. Orat. 31, *existimator* alicujus artificii, non magister, etc.

*Exitiabilis**, Att. x, 4.

*Exitialis**, Verr. v, 6.

*Exitiosus**, Catil. 1v, 3.

*Exitium**, Cat. 1v, 5.

Exitus, in fabulis est ultima pars, in qua omnes nodi, quos vocant artis magistri, solvuntur, et res ad finem aliquem insperatum et inexpectatum perducitur, quam *catastrophem* vocant. v. Jul. Scalig. Poet. 1, 9. Id fieri quum non potest, fabula *exitum* non habere dicitur. Nat. D. 1, 20, ut tragici poetæ, quum explicare argumenti *exitum* non potestis, confugitis ad deum. Cæcl. 27, est ergo mimi *exitus*, non fabulæ. v. *clausula*. † Hinc formulæ plures de malo aut difficultate insuperabili et inexplicabili, et contra. Dom. 47, nullum fortunis communibus *exitum* reperietis. Verr. 111, 82, *exitum* et rationem defensionis invenire. Div. 11, 24, responsa nullum *exitum* habuere ; i. e. nil accidit ex responso. Or. 43, nec recte disseri, nec unquam ad *exitum* perveniri potest, sc. disputationis. Nat. D. 1, 37, male instituta ratio *exitum* reperire non potest. Att. xi, 15, habet aliorum omnium ratio *exitum*. ibid. ix, 5, quid ? illa, DIC, M. TULLI, quem habebunt *exitum* ? ib. x, 14. Cf. 11v, 1, *exitum* consilii invenire, etc. Inv. 11, 40, lex *exitum* nullum habet, i. e. fieri non potest, quod est in lege. Verr. v, 6, perditæ civitates hos solent *exitus* habere : h. e. his rebus perire solent ; hæc in civitatibus perdi-

tis solent fieri, quo funditus pereant. † occasio de via decedendi, elabendi, etc. Or. II, 77, *exitus* dare ad degresionem. Fin. v. 22, quum autem etiam *exitus* datur conturbato errantique regi, etc. ad Q. fr. III, 4, promissorum *exitus*.

*Exiles**, Cluent. 34.

*Exoletus**, Mil. 21.

*Exoptare**, ad Div. IV, 6; Pis. 40; ad Div. II, 7.

*Exoptatus**, Rosc. Am. 7; Att. VI, 15. Att. IV, 1.

*Exorabilis**, Att. I, 2; Q. Fr. I, 1.

Exorare, valde orare. Tusc. v, 21, *exoravit* tyrannum, ut sibi abire liceret. Or. I, 30. Rosc. c. 16; de Sen. 12.

*Exordiri**, incipere, de Div. II, 49; Or. II, 38; Cael. 15; Or. I, 1.

*Exordium**. O. I, 27; Or. II, 77.

Exorior, respiro, emergo. Att. VII, 26, nunc paulum *exorior*, et maxime his literis, quæ Roma afferuntur. de Div. II, 44; Sull. 27; ad Div. I, 5; Cluent. 5; Tusc. v, 10; Off. III, 12; Opt. Gen. Or. 5.

Exorno. Tusc. II, 14, quid *exornamus* philosophiam? i. e. colimus, ei operam damus. † suborno. ad Herenn. IV, 15, utrumne aliquem *exornari* oportuit, qui ista prohiberet?

*Exornator**, Or. II, 12.

*Exorsus**, exordium. Manil. 2.

*Exortus**, Her. III, 22.

Exostra, Prov. Consul. 6, machina in scena, qua circumacta, quæ post sippiarium geruntur, a spectatoribus cerni possunt. Gruterus laudat Turneb. Adv. XX, 5. Cf. Scalig. Poet. I, 12, p. 88, etc.

Expallescere. Her. II, 5.

Expectorare. Tusc. IV, 8, e vetere poeta: pavor omnem sapientiam mihi *expectorat*, e pectore expellit.

Expeditæ, in re pecuniaria est, solvere debitum. Att. XVI, 6, nomina sua *expeditæ*. ibid. XII, 29, si *expediatur* illud Faberianum, sc. nomen, si Faberius pecuniam solvat. † periculo liberare, in tuto collocare. Mil. 4, omnis honesta ratio esset salutis *expeditæ*:

h. e. defendendæ et in tuto collocandæ. Pison. 30, exercitum eadem, quæ impedierat, fortuna *expedituit*. Sic Virgil. Æn. II, 633, flammam inter et hostes *expeditor*.

*Expedit**, utile est, ad Div. v, 19; Off. III, 19.

Expedito. Brut. 67; Inv. II, 23.

*Expeditio**, explicatio; Her. IV, 54, iter ad bellum, de Div. I, 33.

Expeditus, in re pecuniaria est, certus. Att. XIII, 29, *expeditum* nomen. ad Div. I, 3, in provincia tua multa habet et *expedita* negotia. † Att. XI, 1, fidem *expeditam* relinquere: quod fit solvendis debitis aut promissis ad diem. † paratus, ad Div. XI, 24, pecunia *expeditissima* quæ erat, tibi decreta est. † ibid. x, 25, video autem, Planco consule, etiam sine eo ratione *expeditas* haberes, tamen splendidiorem petitionem tuam.

*Expellers**, Mil. 37; Rull. II, 31.

*Expendere**, diligenter æstimare. Red. in Sen. 6; Or. 16; Rab. Post. 16; Verr. v, 9; Tusc. II, 10.

Expensus, Rosc. C. 1, *expensam* alicui pecuniam ferre, h. e. scribere in tabulis *expensorum*, pecuniam alicui datam. ad Div. VIII, 4, *expensam* tulit legionem Cæsari Pompeius, h. e. dedit. Quasi etiam hujusmodi res datæ et acceptæ in tabulis acceptorum et *expensorum* scriberentur. Cf. Verr. I, 57.

*Expersgfacere**, excitare, Verr. v, 15; Her. IV, 34.

*Expersgisci**, somno excitari, Att. II, 23; Acad. II, 16, metaphoricè sumitur, Rosc. Am. 49.

*Experiens**, Verr. III, 21; ibid. IV, 17.

Experientia. Rab. Post. 16, *experientia* patrimonii amplificandi: quæ est in eo, quum quis periculum facit augendæ rei familiaris.

*Experimentum**, Tusc. III, 30.

Experiri, sæpe dicitur in controversiis juris forensibus. Rosc. Com. 9, *experiri* iudicio. Quint. II, *experiri* summo jure. ibid. 16, *experiri* potestas non est. Cæc. 12, *experiri* ju-

ris gratia. Cf. c. 7. Cael. 8, *experiri* de injuriis.

*Expers**, Fin. 11, 12; de Div. 11, 38; Or. 11, 1; ad Div. 17, 14; Or. 6; de Am. 23; Verr. 11, 78.

*Expertus**, Or. 11, 17; Balb. 6.

Expetere pro petere, de nisu adversus aliquid. Nat. D. 11, 45, medium locum terræ *expetens*, nitens versus medium. Deiot. 11, vitam *expetere* alicujus, i. e. eripere velle.

Expicare. Pis. 35, tua scelera dii in nostros milites *expiarunt*. † Prov. Cons. 1, *expicari* suas cupiditates; satisfacere cupiditatibus suis. † *expicari* dicitur de portentis, quum sacrificiis aut alia ratione eventum evertere studemus. Div. 11, 63, quæ dii significant, quemadmodum ea procurantur atque *expientur*. † de hominibus. Pis. 7, manes mortuorum *expicare*.

*Expitatio**, Leg. 1, 14; Ar. Resp. 10.

*Expilare**, Nat. D. 111, 34; Cluent. 64; Manil. 19; Verr. 17, 27.

*Expilatio**, Off. 111, 8.

*Expilator**, Q. Fr. 1, 1.

Expingere, pictura exprimere. Tusc. 7, 39, qui motus hominum, qui ferarum non ita ab Homero *expictus* est, etc.

*Expiscari**, Pis. 28; ad Div. 17, 19.

*Expianare**, Or. 11, 19; Brut. 41; Off. 1, 27; Or. 11, 69.

Expianatio, interpretatio. Ar. R. 9, *expianationes* portentorum. ibid. 7, religionis *expianatio*, pro *expitatio*, quod Grævius malit; sed id jam in mentem venerat Sigon. ad Liv. xxv, 12. Hunc certe sensum ibi *expianatio* habet, si est a Cicerone: quod huic verbo *ix* convenit.

*Expianator**, de Div. 1, 51; ibid. 11, 6.

Expianatus. Acad. 1, 5, *expianata* vocum expressio. De pronuntiatione verbi dicitur, quum ejusmodi est, ut omnes syllabæ et literæ facile intelligantur. Sic. Plin. Pan. 74, de jurante: expressit *expianavit* que verba.

Expilere, satiare. Sull. 32, *expletum* esse miseris alicujus. † Or. 13, 30, sententias *explere*, est, justæ mensuræ periodo complecti.

*Expletio**, absolutio, Fin. 7, 14.

Expletus, perfectus. Fin. 11, 15, *expleta* forma honestatis. ibid. 111, 9, *expletum* omnibus suis partibus. Verr. 7, 42. satiatum, Fin. 7, 15; Nat. D. 11, 13; Off. 11, 5.

*Explicare**, conficere. Att. 1111, 23, *explicare* mandata. ibid. 1111, 3, *explicare* rem. ibid. 111, 29, de hortis, quæso, *explica*. Cf. 7, 12. † quid faciendum statuendumve sit, docere aut invenire. Att. 1111, 11, cogitando nihil *explicatur*. ibid. 1111, 18, plane hoc mihi *explices* velim, h. e. mihi sententiam dicas. ibid. 111, 8, hoc *explica*, i. e. quid faciendum sit, doce. ad Div. 111, 3, quo tempore me vidisti ita conturbatum, ut non *explicarem*, quid esset optimum factu. † ad Div. 17, 25, totam Κύρον καίδικον, quam contriveram legendo, in hoc imperio *explicavi*, h. e. in usum converti, adhibui. † exitum reperire. ad Div. 17, 12, metuo, ne id consilii ceperimus, quod *explicare* non facile possimus. † in re pecuniaria dicitur, ut *expedire*, de quo ante. Att. 1111, 29, Faberius nobis nomen illud *explicat*, i. e. solvit debitum. Cf. ibid. 7, 1, 4, 5. † dissolvere. Div. 11, 17, quas captiones nunquam *explicetis*. † exsolvere. Verr. 7, 58, *explicare* se ex laqueis vi et ratione. † interpretari ex alia lingua in aliam. Orat. 1, 34, ut summorum oratorum Græcas orationes *explicarem*. † proferre. Agr. 11, 5, *explicare* longam orationem. † eruere, investigare. Verr. 17, 61, ubi cum equitibus rom. illos Verrutios, de quibus ante dixi, *explicabam*.

Explicatio, perspicuitas. Brut. 38, mira in disserendo *explicatio*. † Phil. 111, 1, quarum rerum etsi facilis *explicatio*: h. e. de quibus etsi facile sententia dicitur, quid faciendum sit.

*Explicator**, Inv. 11, 2; Orat. 9.

*Explicatrix**, Acad. 1, 8.

Explicatus, certus. ad Div. 17, 1, habet *explicatam* rationem salutis suæ. Att. 17, 20, solutio *explicata*. Or. 1, 35; Rull. 11, 33; Or. 1, 2; ibid. 11, 87.

*Explicatus**, explicatio, Nat. D. 111, 39.

*Explodere**, Parad. III, 2; Rosc. Com. II, Or. 1, 61; Off. 1, 2; de Div. II, 41; Q. Fr. II, 11; Cluent. 51.

*Explosio**, ad Div. VIII, 11.

*Expolire**, Inv. II, 1; de Div. II, 21; Or. III, 54; Brut. 25; Her. II, 18; Inv. 1, 41.

*Expolitio**, Or. 1, 12; Inv. 1, 40; Her. IV, 42; Q. Fr. III, 5.

Exponere, edere. Cat. III, 5, *expono*; e indicium. † promittere. Att. V, 4, de Oppio bene curasti, quod ei vccc *exposuisti*. Conf. Epist. 1. † proponere, ut in libro, de quo dicere auctor velit. Inv. II, 12, secundo in loco nobis est *expositum*. ibid. c. 4, exemplum sit hoc *expositum*.

Exportare, Flacc. 7; Vatin. 5; Verr. II, 72.

*Exportatio**, Off. II, 3; Verr. II, 75.

*Exposcere**, Mil. 54.

Expositio. Or. 63, *expositiones* rerum, sunt narrationes, definitiones, argumentorum explicationes, et similia.

Expositus, propositus. Phil. VIII, 10, mors *exposita*. Grævius legit *proposita*, quod est usitatus. Sed tamen sic est etiam Orat. 1, 4, præmia *exposita*. Phil. II, 44, factum *expositum* ad invitandum. Quint. 22, præmio sceleris *exposito*, etc. Item sic de oratione in rhetoricis, ut Brut. 44, capitibus quibusdam *expositis*, nec explicatis. Cf. Nat. D. 1, 31 init.

Expostulare, postulare. Rosc. Com. 17, vix a Ballione hoc *expostulare* auderet, et impetrare posses.

*Expresse**, Her. IV, 7.

Expressus, certus, manifestus. Rosc. Com. Am. 22, *expressa* sceleris vestigia. Planc. 12, *expressa* indicia, opponuntur adumbratis et obscuris. † in re statua-ria *expressa* signa opponuntur adumbratis, et sunt ea, quæ plane elaborata sunt, ut, quem referant, statim cerni possit: unde deinde ad alia transferuntur. Cœl. 5, non *expressa* signa, sed adumbrata virtutum. *Expressa* signa virtutum, sunt veræ virtutes. Tusc. III, 2, *expressa* res, non adumbrata. † Nat. Deor. 1, 27, species deorum, quæ nihil

concreti habeat, nihil solidi, nihil *expressi*, nihil eminentis. *Expressum* nihil aliud est, nisi eminentis, sc. supra ceteram corporis superficiem. Off. 1, 37, *expressæ* literæ, sunt, quæ putide pronuntiantur.

Exprimere, exigere, in re pecuniaria et aliis rebus, accipere. ad Att. XII, 25, *ne ac exprimes* ab Hermogene. ibid. x, 15, non mediocriter laborat de usuris, sed adhuc nihil *expressit*. Planc. 6, cur tu in iudicio *exprimis*, quod non fit in campo? ubi tamen Grævius malebat *exigis*. Milon. 4, lex, quam ex ipsa natura arripuimus, hausimus, *expressimus*. † in dicendo etiam dicitur *exprimere*, et variis quidem modis. Arch. 9, *expressum* ab eo est bellum, etc. Rabir. perd. 3, an de tabulario incenso longa est *exprimenda* oratio? Acad. II, 24, nemo superiorum non modo *expresserat*, sed ne dixerat quidem. Quod tamen durius videtur. ad Q. fr. III, 5, isto elatquendi et *exprimendi* genere. † sequi. Rab. Post. 2, consuetudinem alicujus *exprimere*. Fin. V, 29, de Platone: ut quum Socratem *expressisset*, adjungeret Pythagoreorum disciplinam.

Exprobrare. Or. II, 75, *exprobrare* in aliquo quid; de Am. 20; Rosc. A. 16.

Expromere, commemorare, pro Dom. 23; Cat. II, 10; Mil. 13; Or. 36.

*Expugnare**, Verr. 1, 16; Cluent. 13; *expugnare* animum, Parad. IV, 1. *expugnare* pudicitiam, Cœl. 20.

*Expugnatio**, Manil. 5; Att. XII, 23.

*Expugnator**, Inv. 1, 50; Verr. 1, 3.

*Expulsio**, Parad. VI, 2.

*Expulsor**, Quint. 8.

*Expulsus**, Rosc. A. 10; Cluent. 66; Att. VIII, 2.

*Expultrio**, Tusc. V, 2.

*Expurgare**, Brut. 74.

*Expurare**, ad Div. X, 24.

Exquirere, de consulentibus. Or. 1, 58, omnia ad nos consulta et *exquisita* deferuntur.

*Exquisito**, Brut. 80, 93; Tusc. 1, 48.

*Exquisitus**, quæsitus, Off. 1, 36, delectus, Or. 49; Pis. 27; Brut. 93; Off. III, 27.

*Exsacrificare**, de Div. 1, 21.

*Exsanguis**. Orat. 1, 13, de quibus illi tenui quodam *exsanguis*que sermone disputant, hic cum omni gravitate et jucunditate explicat.

*Exsaturare**, Verr. 5, 26; Tusc. 5, 35.

*Exscribere**, Orcon. Frāgm. Verr. 11, 77; ad Div. xvi, 21.

*Exsecoare**, Cluent. 64; Att. 11, 1; Sext. 65. Pro castrare sumitur ad Nat. D. 11, 24.

*Exsecrare**, male precari, Pis. 40; Verr. 1, 46. Detestari, Leg. 1, 12; Off. 111, 3.

*Exsecratio**, Sext. 33; Att. 11, 18; Sext. 7.

*Exsecratus**, passive, Phil. 1, 3.

*Exsectio**, Cluent. 67.

*Exsectus**, Cluent. 67; Rull. 11, 53.

Exsequi, prosequi. Tusc. 1, 48, laude aliquem et lætitia *exsequi*. † persequi, continuare. Rab. Post. 3, id *exsequi* usque ad extremum. † Att. 12, 12, cur non omnes fatum illius una *exsequuti* sumus?

*Exsequias**, Quint. 15; Cluent. 71; Mil. 13.

*Exsibilare**, Parad. 111, 2.

*Exsiccare**, lagenæ exsiccata, ad Div. xvi, 26. oratio exsiccata, Brut. 84.

Exsilire, abire. Flacc. 23, *exsiluerunt* principes, neque in illa concione adfuerunt.

*Exsilium**, Cæcin. 34; ad Div. vi, 7; Parad. 11, 1; Tusc. 5, 37.

Exsistere, emergere, subito in conspectum venire, etc. Tusc. 111, 34, fibræ stirpium eligendæ, ne ulla unquam possit *exsistere*. Verr. 14, 48, qua spelunca Ditem ferunt *exstitisse*. Quint. 26, si omnes Crassi *exsistant*, sc. ab inferis. Div. 1, 28, tum te repente lætum *exstitisse*, int. ex aqua. ibid. 33, submersus equus non *exstitit* ibid. 46, quum nulla vox *exstitisset*. vid. Burm. ad Ovid. Met. 11, 264, et quos laudat Drakenb. ad Liv. xxv, 21. † eminere, cerni. Off. 1, 38, ne ira *exsistat*. Verr. 1, 15, hoc occultum malum non modo non *exsistit*, etc. Cf. Or. 1, 12.

Exsorbers. Muren. 9, *exsorbers* difficultates.

*Expectare**, Att. vii, 25; Acad. 11, 7; ad Div. 111, 10; Att. 11, 21.

*Expectatio**, Att. 1, 5; Rull. 11, 25; Att. vii, 16; ibid. viii, 5; Brut. 76. Rab. Perd. 5.

*Expectatus**, ad Div. xvi, 7; Att. 14, 4; de Sen. 19.

*Exspiratio**, Nat. D. 11, 33.

*Exspoliare**, ita spoliare, ut nihil superis. Deiot. 9, qui sese *exspoliare* maluerit, quam tibi non pecuniam subministrare. v. Græv. ad Att. x, 4.

Exstare, patere, notum et perspicuum esse. Phil. 12, 3, *exstare*, quod iudicium senatus fuerit. Inv. 1, 39; Off. 11, 14; Verr. 5, 57; Or. 65.

*Exstinctio**, interitus, Tusc. 1, 49.

*Exstinctor**, Pis. 11; Sull. 31; Ar. Resp. 23.

Exstinguere. Mil. 2, *exstinguere* salutem alicujus. ibid. 27, memoriam tabulis impressam *exstinguere*.

*Exstirpare**, Fat. 3; Tusc. 14, 18; de Am. 13.

*Exstructio**, Nat. D. 11, 60; Phil. xiv, 13.

Exstruere, de epulis magnificis et copiosis. Tusc. 5, 21, mensæ *exstruebantur* epulis. † Fin. 5, 24, *exstrus* animo altitudinem excellentiamque virtutum.

*Exsul**, Dom. 27; Parad. 14, 2.

*Exsulare**, Parad. 14, 1; ad Div. 14, 8.

Exsultare, de vehemente commotione animi. Tusc. 14, 6, animus *exsultat* inaniter et effuse. Sext. 44, furor *exsultans*. † equi etiam ferociores dicuntur *exsultare*; unde ad alia, tanquam ad orationem transfertur. Or. 111, 9, *exsultare* verborum audacia. Or. 8, *exsultare* audacius. Fin. 1, 16, laus, in qua maxime ceterorum *exsultat* oratio.

*Exsultatio**, Ar. Resp. 18.

Exsuperantia, excellens magnitudo, ὑπερβολή. Tusc. 5, 36, omnem *exsuperantiam* virtutes oderunt.

*Exsuperare**, de Div. 11, 10.

Exsurgere, recreari, ad meliorem

fortnam redire. ad Div. XII, 10, *excursus* respública.

*Excusare**, expergefacere, Mur. 9. excitare, Off. 1, 4; Her. III, 12; Inv. II, 15; Her. III, 21.

*Excusatio**, Her. IV, 45.

Exta. Div. II, 12, *extorum* pars inimici, pars familiaris. ibid. 15, *extorum* minæ, vid. etiam in *argutus*.

Extabescere, aboleri, interire. Nat. D. II, 2, opiniones fictas et vanas diuturnitate *extabuisse*.

*Extempo**, Rosc. C. 3.

Extendere, augere. Dom. 58, copiam *extendere*. Cf. Gronov. Obs. III, 1, p. 435; Burm. ad Quintil. Decl. II, p. 205.

*Extenuare**, deminuere, depellere. Tusc. IV, 17, error *extenuatur* die. † comminuere, Nat. D. II, 54, *cibus extenuatur* dentibus.

*Extenuatio**, figura sententiarum, Or. III, 55.

*Extorere**, de Div. I, 24.

Extorsio. Nat. D. II, 54, alvum calorem multum habere *extorendo* cibo, h. e. digerendo, concoquendo.

*Exterminare**, finibus ejicere, Off. III, 11; Balb. 22; Cat. III, 2; Nat. D. I, 23; Phil. XIII, 1; Prov. Cons. 2.

Externus, Acad. II, 2, *externa* Luculli, sunt virtutes, quæ in omnium oculis versantur, ut fortitudo, liberalitas, etc. Opponuntur interiora, h. e. quæ amicis et familiaribus tantum nota sunt.

*Exterrere**, Off. II, 10; de Div. I, 36.

*Extersus**, exinanitus. Verr. II, 21, fanum, quod non eversum atque *extersum* relinqueret,

*Extersus**, Font. 11.

*Extimescere**, Att. IX, 6; Deiot. I; ad Div. IX, 26; Att. XVI, 11.

*Extimus**, Somn. 4.

Extipex, aruspex. Div. I, 16.

Extollere, ad Div. VI, 12, ad æquitatem animi se *extollere*. Dom. 45, percussus manibus suis *extollere*.

*Extorquere**, vi auferre, Cat. I, 6; Brut. 2; Pis. 35; Prov. Cons. 3; Cluent. 28. Transfertur ad animum, Or. II, 25;

Or. 48; de Sen. 23; Tusc. I, 7; Fin. II, 5.

Extra. Inv. I, 33; Att. VI, 1, *extra* quam si, formula exceptionis.

Extrahere, eruere, eradicare. Tusc. IV, 38, *extrahere* errorem, quasi radicem malorum, stirpitis. Cf. Fin. II, 9, † producere. ad Div. I, 4, *extracta* res est calumniis.

Extranous. Inv. I, 22, ornamenta *extranea*, h. e. non ex ipsa re ducta, sed aliunde adscita et assumta.

Extraordinarius. Rosc. Com. I; Verr. I, 59; II, 70, *extraordinarius* pecuniæ, sunt, quas, quia injustis et turpibus modis conciliatæ sunt, non audebant in tabulis acceptorum referre, ne ex iis convinci possent. Sic. pr. Font. 2, fragm. nov. *extra ordinem* ne pecunia est data? † ad Div. VIII, 8, reus *extraordinarius*, est, de quo questio extra ordinem habenda est, h. e. relictis ceterorum criminum questionibus: nam questiones eo fere ordine habebantur, quo erant crimina delata, nisi lege cautum esset, ut ejus criminis, quod delatum esset, ceteris omnibus præverteretur. † Verr. 5, 14, *extraordinarius* cupiditates, opponuntur naturæ ac necessitati. † Att. V, 9, munus *extraordinarium*. Ad Brut. 4, *extraordinarii* honores sunt, qui non perpetui sunt in republica, sed aut urgente aliqua necessitate, aut alia de causa gravi, per SCta aut leges conferuntur, aut qui alicui per legem aliquam tribuuntur, quum ex lege annali aut aliis legibus, ex quibus ordinarii honores mandantur, fieri non possit.

Extrarius, extraneus. Herenn. II, 13.

*Extremitas**, Fin. II, 31; Tusc. V, 39.

*Extremus**, periculosus. Rab. Perd. 2, *extrema* tempora. † primus. Manil. 10, *extrema* pueritia. † Att. XV, 20, homines, *extrema* quædam de republica loqui, h. e. ei summam perniciem imminere.

Extrico. ad Div. V, 10, de Dionysio tuo adhuc nihil *extrico*; i. e. reperio. Att. XV, 20, solutio *extricata*, h. e. expedita.

*Extrinsecus**, Acad. II, 40; de Div. II, 27; Tusc. IV, 27; ad Div. 13; de Div. I, 24.

*Extrudere**, Verr. V, 15; Or. II, 57; Att. III, 13; ad Div. XIV, 6.

*Exturbare**, Sull. 25; Verr. II, 19; Rull. II, 31; Quint. 31; Verr. IV, 30; Q. Fr. I, 4.

Exuere. Verr. V, 58, *exuere* se ex laqueis. deponere, Att. XIII, 2. tollere, Fin. V, 12.

Exulcerare gratiam, Brut. 42, i. e. minuere, de invidia.

*Faba**, de Div. I, 30; ibid. II, 58.

Fabellæ, narratiunculæ vulgares et inanes. Div. II, 38, commentitiæ *fabellæ*; Or. II, 59; Q. Fr. II, 16.

**Facetus*, venustus, de pulchritudine generis dicendi tenuis, sed per totam orationem fusa. Or. 6. Cf. Quintil. VI, 3, 4. In fragm. epist. Næ illi sunt pedes *faceti*, vid. notam J. V. L. t. XXIX, pag. 136.

Facies, de toto corporis habitu et specie. Rosc. Com. 10, *facies* non erat, ars erat pretiosa, etc. Or. I, 28, *facies*, vultus, sonus, etc. de Div. II, 67. † Hinc pro specie, in primis ea, in qua dignitas quædam sit, aut majestas. Phil. VIII, 8, *faciem* senatus auctoritatemque reip. secum attulerat. Nat. D. I, 38, cujus crebra *facies* pellantur animi.

Facile, libenter. Off. II, 19, *facile* laborare. ubi v. Manut. et Victor. ad Epp. ad Div. II, 16. Propemodum, ad Div. VI, 10; Tusc. I, 53.

*Facilis**, non arduus, Planc. 2; Or. I, 56; ibid. II, 45; Fin. I, 10; Phil. II, 17; Off. II, 11; Manil. 14. † comis, Q. Fr. I, 1; Brut. 21; ibid. 57. † Promptus ad ignoscendum, de Div. II, 52; ad Div. V, 2; ibid. VIII, 1.

Facilitas est in bonis rebus, quod proclivitas in malis, Tusc. IV, 12. † Opponitur etiam morositati, Off. I, 25. Att. XII, 50, quis aut congressum meum, aut *facilitatem* sermonis desideravit?

**Exulceratus*, iratus. Deiot. 3, *exulceratus* animus. Scaur. 6, fragm. nov. *exulceratum* animum facile potuisse sanari.

Exurere. Nat. D. III, mihi ex animo *exuri* non potest, esse deos. Sed falsa videtur lectio.

*Exustio**, Somn. 7.

Exuvix. Manil. 18, *exuvix* nauticæ, sunt rostra navibus derepta, et tanquam victoriæ signa alicubi suspensa.

F.

*Facinorosus**, Leg. I, 14; Or. II, 58; Phil. XIII, 11.

*Facinus**, sensu bono sumitur, Phil. XIII, 17; Her. IV, 55; Rab. 6. Sensu malo occurrit, ad Div. III, 10; Verr. V, 66; Rull. II, 28; Mil. 35; Cæcin. 13; Rosc. Am. 13; Verr. II, 34; Nat. D. I, 6; Verr. V, 72; Mil. 27; Rosc. Am. 27; Phil. II, 42.

Facio, creo magistratum, etc. Planc. 4, populus *facit* eos, a quibus est maxime ambitus. † in re sacra, sacra *facere*. Mur. 41, Junoni omnes consules *facere* necesse est. Manil. 20, si quid eo *factum* esset, per *εὐφηνίαν*, pro, si mortuus esset. † Verr. II, 16, quid hoc homine *facias*: i. e. quomodo coerceas, corrigas, serves, etc. Acad. II, 30, quid *faceret* huic conclusioni, i. e. quomodo refelleret. † fingo. Nat. D. I, 30, his nominibus deos esse *facimus*, quibus a nobis nominantur. † Verr. III, 42, tributum *facere* coegisti, i. e. dare. † fieri sibi jubere, *faciendum* curare. Verr. IV, 25, quum vellet sibi annulum *facere*: nisi legendum est *fieri*. † ornare, effingere. Or. 51, orationis *faciendæ* auctores, i. e. excolendæ et fingendæ per numeros, etc. ad Att. XII, 40, genus scribendi, quod nemo *facere* posset.

**Factio*, jus faciendi. Top. 11; ad Div. VII, 21, *factionem* testamenti non habere. † partes, etiam in bono sensu, Q. fr. II, 1. Peculiariter, paucorum dominatio, vel *ἀλιτρυρία*, de Rep. I, 28, 44, 45; III, 10.

*Factiosus**, seditiosus, Her. 11, 26.
*Factitare**, frequenter agere, Brut. 34; ibid. 42; Phil. 11, 16. † Exercere Or. 43.

*Factum**, facinus, sensu bono usurpator, Phil. 11, 44; Fin. 1, 10; et malo, Cœl. 10.

Factus, elaboratus arte. Verr. 1v, 20, argumentum bene *factum*. Brut. 8, quodammodo oratio *facta*. † natura institutus, Brut. 80; Mil. 4.

Facultas, pro copia, dicitur diversis modis, ut ipsum copiae verbum. Sull. 14, cujus generis virorum *facultas* in senatu maxima. Quint. 4, *facultas* numerorum. Partit. 28, *facultas* argumentationum. ad Div. x, 4, si *facultas* tui presentis esset. Quint. 1, *facultates* amicorum. Or. 111, 15, *facultas* temporis vacui et liberi. ad Att. 1, 17, *facultas* commodorum. † de possibilitate, occasione, etc. ad Div. 1, 7, si res *facultatem* habitura videatur. ib. 11, 3, *facultatem* munerum nemo admiratur: est enim copiarum, non virtutis. Mur. 5, vera *facultas* maledicendi. Rosc. Am. 33, age nunc ceteras *facultates* consideramus.

Falcarius. Sull. 18; Catil. 1, 4, inter *falcarios*. Locus Romæ fuit, in quo læca domum habebat. Simile est inter lignarios ap. Liv. xxxv, 42; quod recte de loco capit Creverius, intelligens opifices lignarios. Malim negotiatores intelligere.

*Fallacia**, Or. 11, 46; Att. 1, 1; Cluent. 36; Nat. D. 111, 29; de Div. 11, 41.

*Fallaciloquus**, Fin. 1v, 25; Or. 111, 38; Fin. v, 25.

*Fallaciter**, de Div. 1, 18; Off. 111, 17; Partit. 25.

*Fallax**, Nat. D. 111, 30; de Div. 1, 19; Planc. 9; Att. x, 11; Off. 111, 8; Acad. 11, 24; de Div. 11, 43; Mil. 34; Rab. Post. 14; de Am. 19.

*Fallens**, Or. 1, 20.

Fallere. Sext. 50, nisi me *fallit*, sc. res aliqua. Sic et ad Div. 111, 2. † Fraudare, Rosc. Am. 40; Off. 1, 15; in errorem inducere, Or. 1, 1; de Div. 11, 14; Nat. D. 111, 31; Att. xv1, 3; Mil.

17; Phil. 111, 8; Att. 1xv, 12; Off. 11, 7. *Falso**, Verr. v, 41.

*Falsus**, fictus, de Div. 11, 51; Rosc. Am. 38; Nat. D. 11, 21; de Div. 11, 62; Rosc. C. 6; Rosc. Am. 28; Or. 11, 45; de Div. 11, 11. adulteratus, Flacc. 17.

*Falsus**, Tusc. v, 23; Mil. 33.

*Fama**, rumor, Nat. D. 11, 37; ad Div. x, 10. † Existimatio bona, ad Div. 1x, 16; Tusc. 111, 4; Ibid. v, 16; Pet. Cons. 5; Brut. 74; Cœl. 31.

**Famata* causa occurrit apud nova fragm. orat. pro Scauro, c. 14, ubi quanquam facile sit legere *diffamata*, vel *infamata*, scriptum tamen Heinrichus defendit.

Fames, Tusc. 11, 1, opponitur copiae, in dicendo. † Esuries, Fin. 1, 11; ibid. 11, 28; Tusc. v, 34. † Egestas, Att. 1, 13. Caritas annonæ, Flacc. 7; Att. v, 21.

Familia, servi. ad Div. 1xv, 4, familia liberata. Cf. ibid. 1, 3; Brut. 22, etc. hinc Cluent. 15, familia Martis, h. e. servi Martis, qui Martiales dicuntur, similes Veneriis in Sicilia. † gladiatores, quia et ipsi servi. Sull. 19, comparare familiam. item, præesse familia. Conf. Sext. 60. † res familiaris. Cæcin. 7, familia herciscunda (v. hercisco.) Veteres jungebant familiam et pecuniam, ut docet Salmas. ad Solin. p. 892. Conf. Burman. ad Sueton. Ner. 5. Sed post, quia domini eadem in ceteras res suas, quæ in servos, potestas, familia de omni re familiari dicta est. Ulpian. v, 195, § 1, de Verb. Signif. † Dicitur etiam de secta philosophorum. Orat. 1, 10. Div. 11, 1, peripateticorum familia, etc. unde illud fluxit etiam de Trebatio: familiam ducit in jure civili, ad Div. vii, 5: et Fin. 1v, 16, sententia dicitur familiam ducere, quæ maxime valet, et auctoritatem habet.

Familiaris. Quint. 27, manus allatas esse ante lares familiares, h. e. in atrio. v. lares. † in extis quid sit pars familiaris, fissum familiare, v. fissum. Ad quem modum etiam Liv. xxvi, 6, familiare ostentum; Plin. 11, 52, familiare fulmen, dixere. Sull. 26, 28, familiaris

dignitas, i. e. quæ est a *familiaribus*. Rab. Perd. 3, funus *familiars*.

*Familiaritas**, Deiot. 14; ad Div. xiii, 13; Off. 1 17.

*Familiariter**, Cœl. 23; Cœcil. 9; Att. 12, 3.

Famosus, de feminis impudicis et malæ famæ. Orat. 11, 68 extr. me mater vetuit ad *famosas* ire. de Rep. 14, 6, si qua erat *famosa*, ei cognati osculum non ferebant. vid. Heins. ad Ovid. Heroid. 12, 78.

*Famula**, sensu metaphorico sumitur, Tusc. 7, 1; ibid 31.

*Famulari**, esse in servitute, etc. de Rep. 111.

*Famularis**, servilis, Tusc. 1, 48.

*Famulatus**, servitium, de Am. 19. metaphorice dicitur, Off. 111, 33.

*Famulus**, servus, Off. 11, 7; Tusc. 11, 21; Leg. 11, 10.

**Fanaticus*, nimis superstitiosus, Div. 11, 57, de stoicis, qui nimis oraculis, et omni divinationi tribuebant. Dom. 40, homo *fanaticus*. v. not.

Fanum. Nat. D. 111, 18, Eumenidum *fanum*; Verr. 1, 18, 19, 20; Inv. 1, 1; Leg. 111, 3.

*Farcire**, Verr. 7, 11; Tusc. 11, 10.

*Fari**, Nat. D. 1, 29; de Div. 1, 29.

*Fartor**, qui farcimina facit aut vendit, Off. 1, 42.

*Fas**, quod legibus aut natura licitum est, Mil. 16; Rull. 11, 7; Att. 1, 13; Cluent. 5; Tusc. 7, 13.

Fasces. Brut. 6, quum tibi ætas nostra jam cederet, *fascesque* submitteret. Verr. 7, 9; ibid. 15; Rull. 11, 34; de Div. 1, 28; Att. viii, 3; Phil. xiv, 5.

Fascia, de cruralibus virorum, Att. 11, 3, etenim mihi ejus caligæ, ut *fasciæ* cretatae, non placebant. De Pompeio, quem notis propterea versiculis risit Varro: « Fasciola qui crura tegit, digito caput uno Scalpit, quid credas hunc sibi velle virum? » Fr. in Clod. quum vincirentur pedes *fasciis*. Sunt autem hominum molliorum. v. *fasciolæ*. † Sunt etiam ægrotorum. Brut. 60, Cn. Octavius devinctus erat *fasciis*, etc.

*Fasciculus**, Q. Fr. 11, 12; Att. 11, 13; Tusc. 111, 14.

Fasciolæ. Ar. Resp. 21, Clodio inter alia muliebria ornamenta, quibus utebatur, objiciuntur purpureæ *fasciolæ*. Apud Sueton. Calig. 17, purpuræ ac conchylii *fasciæ* distribuuntur, sed feminis et pueris. vid. in primis Salmas. ad Lamprid. Alex. Sev. c. 40.

Fasti, kalendarium, in quo inter alia, qui dies fasti, aut nefasti sint, consignatum est, Muren. 11. † annales. Pis. 13; Prov. Cons. 19; Att. 17, 8.

Fastidiosus. Or. 1, 61, quod ego non tam *fastidiosus* in nobis, quam in histrionibus spectari puto, h. e. in eo facilius hominibus satisfacimus, quam histriones, a quibus plus in hoc genere postulatur. ibid. 26, *fastidiosus* judicare. Or. 11, 89, pudentius, vel invitius, vel etiam *fastidiosius* facere aliquid. ibid. 1, 26, quam diligenter, et quam prope *fastidiosus* judicamus?

Fastidiosus, cui non facile satisfieri potest. Her. 17, 23, aurium sensus *fastidiosissimus*. † contemptor. Brut. 70, *fastidiosus* Latinarum literarum.

Fastidire, aliquid, etiam rectum, reprehendere; nihil facile probare. Mil. 16, etiam in recte factis *fastidunt*. vid. Gron. Obs. 17, 10.

Fastigium, proprie est templorum: vid. in primis Or. 111, 46. Unde, inter cetera invidiosa a Cæsare usurpata, etiam *fastigium* memoratur, Phil. 11, 43. Cf. Suet. Cæs. 81, et ibi intt. Sed in primis Salmas. ad Spartian. Pescenn. cap. 12, qui Cæsaris *fastigium* docet, non de tecto capiendum, sed de ornamento tecti, quale vulgo etiam in templis fuerit. Plutarchus ἀκρωτήριον vocat, quod ita accipitur. vid. Ind. Gr. Cf. eumdem ad Solin, p. 853, Nempe *fastigium* et tectum templi est; unde ap. Plinium, v. c. xxxv, 12, signa dicuntur in *fastigiis* stare: et signum in tecto ipsum. Sed est tamen etiam de privatis, ad Q. Fr. 111, 1, Off. 111, 7, operi *fastigium* imponimus.

Fatalis. Catil. 111, 4, annus *fatalis* ad interitum. Acad. 1, 7; Nat. D. 1, 20;

Partit. 21; Fat. 13; Ar. Resp. 4; Cat. iv, 1; Pis. 4.

*Fataliter**, de Div. ii, 7.

Fateor, passivae. Agr. ii, 21, publicus esse *fateatur*, sc. ager: si lectio sana est, quod vix credo; etsi *confessus* passivae dici tradit Priscianus. † ad Div. x, 23, fidem ejus semper fatebor, i. e. laudabo.

*Fatidicus**, Leg. ii, 20; Nat. D. i, 8.

*Fatuitas**, insignis stultitia, Inv. ii, 33.

Fatum, homo pestifer, perniciosa ipsa, interitus. Sext. 43, de Gabinio et Pisone: duo illa reip. *fata*. Dom. 57, si in illo pæne *futo* reipubl. † vaticinium. Catil. iii, 4, *fata* Sibyllina. † ordo seriesque causarum, de Div. i, 55; ibid. ii, 7; Fat. 3; Mil. ii; Phil. i, 4. † Interitus, Brut. 96; Phil. iii, 14. † Infortunium, Q. Fr. i, 4; Cat. ii, 5.

*Fatuus**, stultus, Deiot. 7; Att. vi, 6; Or. ii, 67.

*Fauces**, angustior pars gutturis, Cluent. 3; Verr. iii, 76; de Div. ii, 26. † Locus abditus, Nat. D. ii, 37; Rull. ii, 3; Quint. 6; Verr. iii, 62. † Discrimen, Arch. 9; Or. ii, 52; Q. Fr. i, 1.

Favere, verbum theatrale de plausu, unde ad alia traducitur. Ligar. 3, *favere* industriæ et gloriæ alicujus. Att. xii, 49, me tamen ei *favurum*, etc. † Div. ii, 26, ex Ennio: galli silentio noctis *favent* faucibus rursus cantu.

Favor, de spectatoribus, Rosc. Com. 10; Sext. 54. vid. de hoc verbo quid notaverit, J. V. L. tom. xxix, p. 135. † Leg. ii, 5, *favore* magis, quam re, legum nomen tenent.

*Fausto**, Mur. 1.

*Faustus**, de Div. i, 43; Tusc. i, 49.

Fautor. Rosc. Am. 6, nobilitatis *fautor*; partium nobilium studiosus, etsi non castra eorum sequebatur.

*Fautrix**, Planc. 9; Fin. i, 20.

*Favus**, Off. i, 44.

Fax. Tusc. ii, 25, quum quasi *faces* doloris admoverentur. Tusc. v, 27, dolor *faces* ardentes intentat. † Tusc. i, 19, quumque corporis *facibus* inflammari soleamus ad omnes cupiditates. † Rhe-

torum *faces* sunt *τὰ ἄδη*. Or. iii, 1, verborum *faces* admovere, h. e. quibus ira commoveri potest. Or. ii, 51, neque parvis in rebus admovendæ sunt hæ dicendi *faces*. † homo reip. perniciosus, auctor seditionum. Ar. R. 2, de Gabinio et Pisone: cum his furis et *facibus*... bellum mihi inexpiabile dico esse susceptum. † ibid. 21, injecta est *fax* foeda et luctuosa reip. qua ego solus exarsi. † Div. i, 11, *fax* Phœbi. † Nat. D. ii, 6, *faces* cœlestes: genus meteorum. Cf. Catil. iii, 8.

*Fabricula**, ad Div. x, 21; Att. vi, 9.

*Febribus**, ad Div. xvi, 15; Tusc. i, 36; Cat. i, 13; Nat. D. iii, 10.

*Fel**, de Div. ii, 12.

*Felis**, Tusc. v, 27; Nat. D. i, 29; Leg. i, 11.

Felicitas. Att. vi, 1, in *folicatis* lancibus. Item *filitatis* dicuntur a *filico* herba, quæ cœlata in lancibus erat. Cf. Parad. i, 2: quanquam ibi quidam habent *delicatum*. v. *delicatus*. v. Græv. ad l. c. Salmas. ad Solin. p. 737.

*Felicitas**, Man. 16; Her. iv, 20. *Felicitas* dea, Verr. iv, 2, 57.

*Felicitus**, Verr. ii, 38; Prov. Cons. 13.

*Felivus**, Brut. 16; Font. 15.

*Femen**, Verr. iv, 43.

*Femina**, Nat. D. ii, 51; Tusc. i, 12; Leg. ii, 12.

*Femur**, Brut. 80.

*Fenestra**, Att. ii, 3; fenestræ animi, Tusc. i, 20.

*Feræ**, Off. i, 16; Her. ii, 19; Rosc. Am. 26.

Feralia. Att. viii, 14, festus dies, quo Manibus sacra fiunt, ante d. viii kal. mai. ut ipse Cicero docet, ix, 1; v. Ovid. Fast. ii, 569; qui tamen diem *Feraliorum* facit xi kal. mart.

*Ferax**, de agris, Verr. iii, 2; Or. 15; de philosophia, Off. iii, 2.

*Ferculum**, Off. i, 36.

*Fere**, propemodum, Off. i, 18. Pleurumque, Inv. i, 30; Her. ii, 27. Circiter, Att. xiv, 22; Brut. 40; Sext. 23.

*Feria**, Leg. ii, 12; Q. Fr. iii, 5; Nat. D. i, 6; Leg. ii, 22; Or. iii, 22; Off. iii, 14.

*Feriatu**, Nat. D. 1, 36; ad Div. xii, 16.

*Ferinus**, Inv. 1, 1.

Ferire. Fat. 17, medium *ferire* voluit, h. e. extrema vitare; Coel. 24; Verr. 1, 50; Or. 67; Fat. 17.

*Ferme**, fere, Her. iv, 41; Tusc. v, 38.

*Ferocia**, Rull. ii, 5; Ibid. 33.

*Ferocitas**, de Sen. 10; Deiot. 5.

*Ferociter**, Planc. 13.

Ferox, insolens, ad Div. iv, 9, ubi impotenti jungitur. Sic dixere Tacit. A. 1, 3; Suet. Aug. 63.

*Ferramentum**, Nat. D. 1, 8; Sull. 19; Catil. iii, 5.

Ferre. ad Div. v, 20, *ferre* rationes, pro referre. † Verr. ii, 51, sententiam *ferre*, h. l. dicitur de senatore, quum proprie dicatur de iudicibus, post legem tabellariam, quod antea, pronuntiare, dicebatur. Defendebat eam lectionem Grævius, contra eos, qui negabant de senatoribus dici sententiam *ferre*. Non observarat vir doctus alium locum, nempe ad Div. xi, 21; item, Balb. 15, dicitur de populo suffragia *ferente*. † Planc. 19, *ferre* tribum, dicitur qui tribus suffragiis creatur. † Att. xv, 29, ait hic, sibi Juliam *ferre*, int. conditionem; velle Juliam sibi nubere. † Cluent. 64, *ferre* in quaestionem servum, est, permittre ut torqueatur, vel offerre. † *ferri* dicuntur navigantes. Orat. 23, jam quidem, quocumque *ferremur*, vela danda sunt. Sed in primis, qui præ nimia animi commotione et cupiditate nesciunt, quid agant, deque furentibus. Quint. 11, fervet *ferturque* avaritia. Cluent. 70, cæcam crudelitate et sævitia *ferri* videtis. Cf. Verrin. v, 46, etc. Add. Burm. ad Ovid. Her. xv, 140. † Or. 40, rem supra *ferre*, quam fieri potest, de hyperbole. † referre in tabulas. ad Div. viii, 4, ei expensam *tulit* legionem. † Phil. ix, 4, aures *ferunt* cohortationem, i. e. non sentiunt, non moventur ea, non paremus cohortationi. † ad Div. viii, 8, calumniam *ferre*, dicitur de eo, qui calumnia accusasse convincitur. Alii frustra aliter interpretantur: vid. Gron. ad h. l. †

Att. vii, ult. id mihi fraudem *tulit*, i. e. attulit, vid. interpr. ad Liv. xxiv, 38. † Notanda est etiam hæc constructio, Verr. iv, 50, graviter *ferre* interverso dono regali. Videtur esse imitatio Græcæ formæ: Βαπτέω; ἔπειν ἐπι ρίπτ. ad Att. xiv, 15, apertissime *ferre* lætitiā.

*Ferreus**, durus, de Am. 13; Coel. 16; Q. Fr. 1, 3; Verr. v, 46. Pis. 26, os *ferreum* h. e. impudentissimum.

*Ferum**, Nat. D. ii, 60; Leg. ii, 18. sumitur quoque pro armis, Phil. xi, 14; Rosc. Am. 32.

*Fertilis**, Off. 1, 15; Manil. 6.

*Fertus**, fertilis, Or. 49.

*Fervens**, Verr. 1, 26. usurpatur quoque pro animo, vehementi, Off. 1, 15; ad Div. x, 23.

Ferventer. ad Div. viii, 8, de damnatione *ferventer* loqui cœptum est. *ibid.* 7, *ferventissimo* concerpitur.

Fervens. ad Div. x, 23, ab illis *ferventibus* latronibus, h. e. furiosis.

*Fervidus**, fervens, Nat. D. ii, 11. sumitur quoque pro oratoris vehementia, Brut. 28, 68, 83.

Fervor. Tusc. iv, 10, *fervor* animi, de perturbatione. † Prov. Cons. 12, *fervor* maris, de mari infesto a piratis.

*Ferus**, Nat. D. ii, 39; Leg. 1, 8; Or. 1, 8; Inv. 1, 1; Phil. ii, 9.

*Fessus**, Planc. 10. de via *fessus*, Att. xv, 9.

*Festinanter**, Att. iii, 8; Fin. v, 26.

*Festinare**, ad Div. xvi, 9; Phil. 1, 2; *ibid.* ii, 18.

*Festinatio**, ad Div. xii, 25; Att. xii, 1; Phil. iii, 1; Off. 1, 36.

*Festivo**, apte, Att. iv, 13; Acad. ii, 28; Deiot. 6; de Div. ii, 15.

Festivitas, Inv. 1, 19, quæ virtus orationis sit? Or. ii, 54, perpetua *festivitas*, dicitur de cavillatione, de qua *ibid.* Or. 52, his *festivitatibus* insolentius abutitur.

*Festivus**, lepidus, Att. 1, 9; Flacc. 51; Verr. ii, 22; Att. ii, 6. *venustus*, Parad. v, 2.

*Festus**, Cluent. 9; Arch. 6; Pis. 22; Q. Fr. ii, 1; Verr. iv, 48.

Fetialis. Leg. ii, 9, foederum, pacis,

belli, induciarum oratores, *foetiales* iudices duo sunt. Off. 1, 11, belli quidem æquitas sanctissime *foetiali* populi rom. jure præscripta est. Cf. Verr. v, 19, de Rep. 11, 17.

*Fœc**, dicitur de hominibus perditis. Att. 1, 13; Q. Fr. 11, 5; ad Div. vii, 32; Flacc. 8; Att. 11, 1; Brut. 69.

*Fiber**, Scauri Fragm.

Fibra. Div. 1, 10, *fibra* in extis. *Fibræ* sunt ipsa exta, jecur, cor, pulmo. v. Senec. OEdip. p. 357, etc. et ibi viri docti. Proprie autem extorum extremitates, *lobæ*.

*Fictæ**, Q. Fr. 1, 1; Dom. 29; ad Div. 11, 12.

*Fictilis**, Nat. D. 1, 26; Parad. 1; Att. vi, 1.

Fictor, Dom. 54, est genus ministrorum in sacris, pistor dulciarius. Varro, L. L. vi, 3, *fictores* dicti a fingendis libis. v. Casaub. ad Sueton. Aug. 5; Guther. Jur. Pont. 11, 14, p. 223. *Fictoris* mentio etiam in inscriptione ap. Murator. p. 368, 2. Nat. D. 1, 29, sunt pictores *fictoresquo*; ubi sunt plastæ, qui e cera, ære, fundunt simulacra.

*Fictus**, formatus, Tusc. 1, 27; Or. 1, 25; Pis. 25.

*Ficus**, arbor, Or. 11, 69; Flacc. 17;

*Ficus**, fructus, de Sen. 15.

Fidelia, vas tectorium. ad Div. vii, 29, de eadem *fidelia* duos parietes dealbare, prov. de iis, qui una opera duas res conficiunt.

Fidelis, de quo recte dicatur? ad Div. xvi, 17. ibid. *fidelis* ager.

*Fidelitas**, ad Div. xv, 20; Planc. 29.

Fideliter, de quo dicatur? ad Div. xvi, 17. Ibid. x, 23, per quorum loca *fideliter* mihi pateret iter.

*Fidens**, Off. 1, 23; Att. vi, 6; Tusc. 11, 7.

*Fidenter**, Acad. 11, 8; Nat. D. 1, 8.

Fidentia, quid sit? Tusc. 1v, 37.

Fides. Inv. 1, 39, sefellerunt per *fidem*, h. e. quia ipsis *fides* est habita. Rosc. Amer. 4, quod mihi cum *fide* impositum est, h. e. propter opinionem de *fido* mea. † *credit*. Agr. 11, 3, *fides* de foro sublata est. Marc. 8, revocare

fidem. Manil. 7, concidit *fides*. † Or. 11, 25, *fidem* orationis facere. Sic edd. omnes. Acad. 11, 7, *fidem* facit iudicii sui.

*Fides**, Plur. Brut. 54; de Div. 11, 14; de Sen. 8; Tusc. 1, 2; Fin. 1v, 27.

*Fidicen**, ad Div. 1x, 22; Nat. D. 111, 9.

*Fidicula**, Nat. D. 11, 8.

Fiducia, hypotheca, pignus. Flacc. 21, *fiducia* accepta. ibid. *fiducia* commissa. vid. Faernus ad h. loc. † genus iudicii, in quo iudicatur ex æquo et bono, hac formula: ut inter bonos bene agier oportet, Off. 111, 15; ad Div. vii, 12. v. Salmas. Mod. usur. c. 14; de Usur. c. 4. † *fiducia* est etiam in hereditatibus et emtionibus: quum aliquis heres sit, hac conditione, ut, accepta hereditate, eam reddat alteri, quem heredem scribere per leges non licebat, tanquam filiæ, quæ ex lege Voconia heres esse non poterat: item quum alicui venditur aliquid venditione imaginaria, ut rem venditam statim reddat; quod fit in hereditate a sacris liberanda, etc. Cæcin. 3, qui per..... *fiducias* rationem fraudavit aliquem. Rosc. Com. 6, iudicia..... *fiducias*, tutelæ, societatis. Cf. Nat. D. 111, 30; Offic. 111, 17.

*Fidus**, Off. 11, 8; Nat. D. 11, 63.

Figero. Nat. D. 1, 34, *figero* maledictis. Cf. Or. 26. Heinsius ad Ovid. A. 111, 7, 29, putat ductum a defictionibus magicis. Male. Ducitur a sagittariis, qui v. c. aves *figero* dicuntur apud ipsum Ciceronem.

Figura. Or. 11, 23, *figura* dicendi. 111, 52, *figura* orationis. (Gr. *lôta*), est genus dicendi, tanquam tenue, aut sublime, aut medium. De iis formis verborum et sententiarum de quibus nos dicimus, Cicero non dicit, nisi addita aliqua particula, ut de opt. gen. or. 5, sententiis et earum formis, tanquam *figuris*.

*Figurare**, Nat. D. 11, 63; Fin. v, 12; Nat. D. 1, 39; de Univ. 6.

*Filia**, Fragm. Or. in Tog. cand.

Filicatus. v. *felicatus*.

*Filiola**, de Div. 1, 46, et multis aliis locis ad Atticum.

*Filiolus**, Att. 1, 1. et aliis epistolis.

*Filius**, ad Div. vi, 6; Fin. 11, 18; Verr. 111, 69; Mur. 5; Dom. 14; Cœl. 15.

Filum. Or. 111, 26, *filum* orationis, est ipsum genus dicendi, quod patebit conferenti. Or. 11, 22; Or. 36. † Ipsa oratio, ratione materiæ. De Am. 7, aliud quoddam expetimus *filum* orationis tuæ, h. e. de alia re te audire cupimus. † ad Div. ix, 12, munusculum levidentis, crasso *filo*. vid. Burm. ad Ovid. A. 1, 13, 7; qui et *levidentis* defendit.

Fimbria. Pison. 11, madentes *fimbriæ* cincinnorum. *Fimbriæ* sunt cirri capillorum, extremitates calamistratæ. Servius ad Georg. 1, 20, legit h. l. *fibræ*, quod idem esse docet Salmas. ad Capitolini Pertin. 8; nam *fimbriæ* et *fibræ* sunt proprie extremitates rerum. Cf. ad Soliu. p. 99.

*Finders**, Leg. 11, 3.

Fingo. Brut. 31, *fungitur* oratio commodius, i. e. elaboratur. Sull. 28, *fungi* natura subito non potest. Or. 11, 28, orator quem nunc *fingo*, h. est, qui qualis esse debeat, doceo. Tusc. 111, 15, vultus a mente *fungitur*. Or. 8, *fungere* totum se ad alterius arbitrium et nutum. Brut. 38, *fungere* animos, h. e. flectere quorsum velis; de oratore. Nat. D. 11, 59, lingua *fungit* vocem et terminat, h. e. facit, ne, ut in brutis, sine distinctione literarum et syllabarum erumpat. Att. vi, 5, formam totius rei publ. velim mittas, quæ mihi obviam fiat, ex qua me *fungers* possim.

Finire, regere, moderari. Fin. 111, 9, et 20, cupiditates *finire*. † Att. viii, 5, *finienti* provincias Gallias kal. mart. restitit; i. e. quum ceneret Cæsarem e Gallia decedere debere kal. martiis. † definire, præfinire. ad Div. xv, 9, tempus, quod mihi et lege, et Scto *finisti*.

Finis, formula, quem ad *finem*, non significat apud Ciceronem, à *quello fin*, sed quamdiu. Catil. 1, 1, quem ad *finem* sese effrenata jactabit audacia?

Conf. Verr. v, 29; 11, 48; Nat. D. 11, 51. † pro eo tamen, quod in aliqua re spectatur, *finis* dicitur. Invent. 1, 5, officium ejus facultatis videtur esse, dicere apposite ad persuasionem; *finis*, persuadere dictione. Offic. 1, 39, domus *finis* est usus. In quo tenendum, *finem* dici absolute, consilium quo ad spectatur ab homine. † dicitur etiam ut *exitus*, de quo supra. ad Div. iv, 9, qui *finis* istius consilii est. † *finis* dicitur etiam, quod est in quaque re summum. Fin. 1, 17, *finis* bonorum et malorum, est summum bonum et summum malum. Planc. 25, *finis* honorum populi, est consulatus. Tusc. 11, 1, *finis* sperandi, est summum, quod quis sperare potest, aut sperat. † est etiam summa alicujus rei. Or. 11, 34, hujus quidem loci hic est *finis*. † Leg. 1, 21; Mur. 9, regere *fines*, est constituere, decernere de finibus, de quibus controversia orta est, quod faciunt arbitri *finium* regundorum. v. *Mamilia Lex*.

*Finite**, Fin. 11, 9.

Finitimus, similis, conjunctus. Or. 1, 16, *finitimus* oratori poeta. N. D. 11, 39, *finitimus* mari aer. Brut. 42, vicinitas *finitima*. Nempe vicinus latius patet, quam *finitimus*.

Finitor, agrimensur, qui agros in colonis deducendis metitur et definit. Agr. 11, 13, *finitorem* mittant: ratum sit, quod *finitor* uni illi, a quo missus erit, renuntiaverit. Cf. c. 17, 20, v. Goesii Antiq. Agr. c. 4, in primis, p. 51.

Finitus, certus. Nat. D. 11, 35, motus *finiti*. † moderatus. Fin. 1, 19, cupiditates *finitæ*. † definitus. Tusc. 111, 25, mors est omnibus *finita*. † numero cadens. Or. 51, *finita* pronuntiare.

Fio. Tusc. 111, 5, ita *fit*, pro: ex quo sequitur. Ex arithmetis ducta ratio dicendi. † Agr. 11, 27, quid *fiat* pecunia? Græv. *pecunia*. Utrumque rectum est. Sic, quid *facias* homini, et homine. v. *facio*. † ad Div. vii, 18, nihil *fieri*, fringere te; h. e. nihil quæstus te facere, nihil te accipere: e Plauto Curcul. v, 2, 5, postquam nihil fit. Huc

pertinent res a populo factæ quæsitæque, Verr. III, 55.

*Firmamentum**, Manil. 7; Planc. 9; Att. I, 13; de Am. 18; Cluent. 2; Inv. I, 14; Her. I, 16; Partit. 29; Tusc. IV, 3.

*Firmare**, vires addere dicitur pariter de animo et de corporibus, Tusc. II, 15; Or. III, 61; Cluent. 5; de Div. I, 1; Cœl. 32; Off. II, 11; ad Div. I, 7; Fat. 5; Or. II, 53. Usurpatur etiam de argumentis, quibus aliquid demonstratur, Inv. I, 38; Ar. Resp. 14; Leg. 11.

Firmo. Fin. III, 9, assensus suos firmo sustinere : h. e. cavere, ne elabatur nobis assensus, rebusque incertis, tanquam certis, assentiamur.

*Firmitas**, de corporibus, Phil. II, 25. de animo, ad Div. IX, 11; Sext. 44; ad Div. XI, 12; de Am. 13; ad Div. X, 24.

*Firmitudo**, Her. III, 11; Att. X, 10; ad Div. V, 13; Att. XI, 14.

Firmus. Att. I, 1, *firmus* candidatus : h. e. qui, propter gratiam suam et amicorum, magnam spem habet consulatus consequendi. in Cæcil. 9; Verr. II, 1, accusator *firmus* : h. e. fortis, minime timidus.

Fiscina, est utensile rusticum, cujus etiam apud Catonem et Columellam mentio. v. Lexic. rustic. Gesneri in h. v. Flacc. 17, *fiscina* ficorum.

Fiscus, de pecunia, qui in *fiscis* reponebatur. Act. I in Verr. 8, 9, *fisci* Sicilienses. Cf. Verr. III, 9. † ad Q. fr. III, 14, de *fisco*. Manutius intelligit, ærario.

*Fissio**, Nat. D. II, 63.

Fissum. de Div. II, 13, *fissum* familiare et vitale. ibid. I, 10, *fissum* in extis. Nat. D. III, 6, *fissum* jecoris. de Div. II, 12, quod *fissum* periculum, quod commodum aliquod ostenderet. Fuit autem *fissum* linea imaginaria, exta bipartito dividens, ut altera pars ad hostes, altera ad sacrificantem ejusque amicos, domum, pertineret : unde familiare *fissum*, pars familiaris extorum dicitur. v. Turneb. Adv. IV, 18; Delrius ad Senec. OEdip. p. 363 sq. ubi, quod *fissum* Ciceroni, Senecæ li-

mos dicitur. Illa linea autem ducitur ab ea, quam Græci *αὐλὴν* vocant, ubi lobi jecoris finduntur : quod est proprie *fissum*. vid. Salmas. ad Solin. p. 91 a.

Fistula, canalis plumbeus vel ligneus ad aquam deducendam aliquo. Rab. perd. 11, *fistulas* præcidi imperarat. † Instrumentum musicum, Or. III, 60. † explosio. Att. I, 16, et ludis, et gladiatoribus mirandas *ἰππομαχίας* sine ulla pastoritia *fistula* auferebamur. v. Salmas. l. c. p. 156.

Fistulator. Or. III, 61, *sed fistulatores* domi relinquētis, etc. *fistulator* est servus, qui fistula subjicit domino dicenti sonum, quo incipiat, et sensim adscendentem a nimia contentione revocat. Hujusmodi servo Gracchum usum refert Cicero, l. c.

*Fixus**, certus, perpetuus. Tusc. V, 14, bonum *fixum*. Cluent. 45, non ita *fixum* esse deberet, ut convelli non liceret. Rabir. Post. 9, hoc maneat et *fixum* sit. ad Div. XIV, 4, si hæc mala *fixa* sunt. † Sext. 5, *fixa* vestigia, opponuntur leviter *pressis*. † Affixus, Pis. 19; de Div. I, 34.

Flabellum. Flacc. 23, cujus lingua, quasi *flabello* seditionis, concio est ventilata.

*Flabilis**, aerius, Tusc. I, 27.

Flaccero, Q. Fr. II, 15, Messala *flaccet*, scil. in petitione : i. e. parum spei habet.

Flaccescere. Brut. 24, *flaccescit* oratio.

Flaccus, qui aures habet magnas et languidas. Nat. D. I, 29.

*Flagellum**, Rab. Perd. 4.

Flagitare, exigere. Dom. 20, *flagitare* cistophorum; Font. 1; Fin. I, 5; Verr. V, 28; Leg. I, 2.

*Flagitatio**, Top. 1.

*Flagitiose**, Fin. III, 2; Or. I, 55; Att. VII, 15.

*Flagitiosus**, Off. I, 35; Fin. II, 28.

*Flagitium**, turpissimum facinus, Att. XVI, 7; Off. III, 22; Cluent. 46. Imprimis de libidinibus usurpatur, de Sen. 12; Tusc. IV, 33; Verr. V, 10; ad Div. IX, 22. Dicitur etiam de factis et

propterea indecoris, ut Att. ix, 10; Nat. D. i, 24.

Flagrantia. Cœl. 20, *flagrantia* oculorum : signum libidinis.

Flagrare. Verr. ii, 53, *flagrabat* domus studio et cupiditate hominum; i. e. plena erat hominibus in quibus esset studium et cupiditas, etc. Sic etiam poetis fervere dicuntur loca, in quæ homines studiose frequentesque coeunt. vid. Burmann. ad Valer. Fl. i, 121. Flacc. 28, multitudo *flagrans* in concionibus, i. e. seditiones movens. Verr. iv, 32, convivia, quæ domesticis stupris flagitiisque *flagrant*. Or. i, 30; Att. v, 11; Tusc. iv, 33; Cœl. 5. De bello, Or. iii, 2. de tumultu, Verr. ii, 53; Flacc. 28. de incendio, de Div. i, 32.

Flamen, genus sacerdotum. Erant Romæ *flamines* tres, Dialis, Martialis et Quirinalis; additus deinde quartus, Julius. Tres superiores erant in collegio pontificum. vid. Dom. 14; Phil. ii, 43. † Mil. 10, *flaminem* prodere, i. e. creare. Est enim hoc proprium in ea re verbum.

*Flamen**, flatus, Nat. D. ii, 44; Arat. 10.

Flaminium, sacerdotium flaminis. Phil. xiiii, 19, *flaminium* Cæsaris.

*Flamma**, Or. ii, 57; Phil. xiiii, 21; Or. iii, 13.

*Flammatus**, de Div. i, 11.

*Flammus**, Nat. D. ii, 46.

*Flammifer**, Acad. ii, 28.

*Flammula**, Acad. ii, 25.

*Flare**, Att. vii, 2.

*Flatus**, fortunæ, Off. ii, 6; Or. ii, 44.

*Flebilis**, Att. xi, 7; Planc. 42.

*Flebiliter**, Tusc. i, 35; ibid. ii, 21.

Flectere, mutare. Sull. 28, natura subito *flecti* non potest. Cœl. 6, huc et illuc torquere et *flectere* suam naturam. † de Div. ii, 45, in *flectendis* promontoriis; de nautis, dum *flectant* circa promontoria cursum. † Leg. i, 10; Cœl. 13; Att. xi, 18; Leg. i, 17; Balb. 17.

*Flere**, Or. i, 57.

Fletus, Tusc. ii, 23, in xii tabb. quid

sit? quanquam Bentleius et Buberius malebant, *lessus*, ut Leg. ii, 23.

*Floxanimus**, Or. ii, 44; de Div. i, 36.

Flexibilis, varius, inconstans. de Am. 25, *flexibilis* assentatoris animus. † Or. iii, 45, *flexibilis* oratio dicitur, quia collocatio verborum modis multis variari potest.

*Flexiloquus**, de Div. ii, 56.

Flexio, circuitus. Pis. 22, diverticula *flexiones* que querere. Or. iii, 25, *flexiones* in cantu sunt, quæ Gr. *καμπαι* ap. Aristophanem in Nubibus dicuntur, v. 966, ubi v. Schol. et Kusterum: modi fracti et varie crispati voce, quibus mollis et suavis cantus efficitur. Ovid. A. ii, 4, 25, dulce canit, *flectit* que facillima vocem: de muliere. Quanquam etiam Demostheni Æschines vocis *flexiones* objiciebat, tanquam molles et gravitatem oratoris non decentes, Or. 18, Broukh. ad Tibull. i, 8, 37, de cantu simpliciter capit: quod non placet.

*Floxuosus**, Nat. D. ii, 57.

Flexus. Cœl. 31, ætatis *flexus*, est virilis ætatis initium. Metaphora ducta est a circo in quo *flexus* est, quum currus, ubi alteram partem circi exegerunt, circa spinam et metas *flectuntur*. Sed Or. i, 1, est de virili ætate ad senectutem vergente.

Flexus. (adj.) Or. iii, 57, sonus *flexus*, est tristi voce loquentis, ut *inflexus*, c. 46.

*Floccifacere**, cum negatione dicitur pro valde contemnere; Att. i, 16; ibid. iv, 14, xiiii, 50.

*Florens**, insignis, ad Div. ii, 13; Rosc. Am. 6; Quint. 30; Parad. 2; Rosc. Am. 18.

*Florere**, de arboribus, de Div. i, 9; excellere, Brut. 7; Or. iii, 36; Acad. ii, 6; Font. 14; Sext. 63; Cœl. 24.

*Florescere**, de plantis, de Div. ii, 14. † de hominibus, Brut. 88; Or. iii, 3; Cœl. 32.

*Floridus**, de hortis, Tusc. iii, 18. de oratione quæ sententiis et imaginibus nitet, Brut. 82.

Flos. Brut. 87, pigmentorum *flos*, est,

qui alias *splendor*. Gr. *róvos* dicitur. Balb. 6, ipsum *florem* dignitatis infringere. Or. III, 4, *flos* vitæ, est gloria, in qua quis vivus est. Add. Phil. II, 15; Or. III, 8; Planc. 9; Or. 10; *ibid.* 17, 66.

*Floeculus**: ficta tanquam floeculi decidunt, Off. II, 12. † De ornamentis oratoris sumitur, Sext. 56.

Fluctuare. Or. 58, Her. IV, 11, *fluctuans* oratio, et non numerosa et structa. De corporibus natantibus sumitur, Verr. V, 35; Rosc. Am. 26: et de rebus confusis, Univ. 3.

Fluetus. Flaco. 24, *fluetus* concionum. Mil. 2; Ar. Resp. 23; Att. I, 18; Or. I, 1; *ibid.* VII, 11; Leg. III, 16. † Proprio sensu sumitur, Mur. 17; Nat. D. III, 20; Fin. V, 2.

Fluenter. Att. VII, 14, *fluenter* lippire.

Fluere, spectare, devenire. Att. IV, 16, res *fluit* ad interregnum. *ibid.* IX, 10, illius rationes quorsum *fluunt*. † succedere. Off. I, 26, res *fluunt* ad voluntatem. † divulgare, Tusc. IV, 1, Pythagoræ doctrina quum longe lateque *fluere*t. † Tusc. II, 22, *fluere* molli-tia. † interire. Marc. 8, omnia quæ dilapsa jam *fluere*unt. Cf. Orat. 3; Gron. ad Liv. XXVII, 17. † abire, fugere. Fin. II, 52, *fluit* corporis voluptas: quam lectionem contra Davisium defendit Burmannus ad Virg. G. III, 67. † Or. 58; de Or. III, 49, oratio *fluens*, opponitur vinctæ periodis et numerosæ. Contra *fluens* æquabiliter oratio *ibid.* est levis ubique oratio, in qua nihil asperum, hiulcum, etc. † Or. II, 66, Gallus distortus, ejecta lingua, buccis *fluens*ibus: h. e. ut alii loquuntur, labentibus, propter vim morbi, aut senectutem, aut corpus male quacumque de causa constitutum. v. Gronov. ad Senec. Hippol. vs, 364, et intt. ad Suet. Aug. 99. Sed Pison. 11; Sen. p. Red. 6, *fluens* buccæ Gabinii, sunt cerussa et reliquo fuco interpolatæ et correctæ, quæ calore et sudore *fluunt*, ut similes sint, quemadmodum Petronius c. 25 ait, parieti laboranti nimbo.

*Fluitare**, metaphorice de Rep. sumitur, Sext. 20.

*Flumen**, sensu proprio, Nat. D. II, 60; Tusc. V, 26. † Flumen orationis dicitur, Acad. II, 38; Or. II, 15; Nat. D. II, 7; ingenii, Marcel. 4: et verborum, Or. 16.

*Fluviatilis**, Nat. D. II, 48.

*Fluvius**, de Div. I, 43.

Fluzio, illuvio, diluvium. Div. I, 49, *fluaciones* aquarum.

*Fluxus**, Att. IV, 2.

Foculus. Dom. 47, est aræ genus parvum et portatile, quod in consecrationibus adhibetur. Eius figuræ exstant in nummis et aliis monumentis. v. v. c. Guther. J. P. II, 14.

Focus. de formula, pro aris et *focis*, v. ara. Rosc. Am. 8, *foci* patrii.

*Fodere**, sensu proprio; Fin. I, 1; de Div. II, 65; Or. I, 41, vehementer pungere, Tusc. II, 14; Phil. II, 34.

Fodico. Tusc. III, 16, *fodicantibus* iis rebus, quas malas opinamur.

*Fœcunditas**, Nat. D. II, 60; de Div. I, 42. † De mulieribus, Phil. II, 23. † de ingenii ubertate, Or. II, 21.

*Fœcundus**, deterris, de Sen. 15. † de animalibus, Nat. D. II, 64. † de ingenio, de Div. I, 12; Or. 4.

*Fœdare**, Pis. 23; Ar. Resp. 15.

*Fœde**, Att. IX, 7.

*Fœderatus**, Balb. VIII, 66; Verr. III, 66.

*Fœdi fragus**, Off. II, 12.

Fœditas, vultus deformitas, fragm. nov. orat. pro Scaur. 12, neque eam habere in matrimonio propter *fœditatem*, etc.

*Fœdus**, turpis, Q. Fr. III, 9; Off. I, 34.

*Fœdus**, ferire *fœdus*, Inv. II, 30; Pis. 12; Phil. II, 35; Balb. 4; Leg. I, 7; Verr. V, 19; Arch. 4.

Fœnerari, sub usuris dare pecuniam. Verr. II, 70, pecunias ejus... suo nomine *fœnerabatur*. de Am. 9, beneficium *fœnerari*. Itaque pecunia proprie *fœneratur*; sed homines etiam dicuntur *fœnerari*. Parad. VI, 2, dimissiones libertorum ad *fœnerandas* et diripiendas provincias.

*Fœneratio**, Flacc. 25; Verr. III, 72; Fin. II, 35.

Fœnerator. Off. I, 42, *fœneratorum* questus in odia incurrunt. ad Div. V, 6; Att. VI, 1. Erant autem Romæ *fœneratores* homines divites cujuscumque ordinis, qui pecunias sub usuris collocatas haberent.

Fœneus. fr. Corn. I, homines *fœnei*. v. Asconius ad h. l. Scill. in spectaculis tauri solebant irritari *fœneis* imaginibus, aut pilis: unde *fœnei* dicuntur, qui nomen et speciem rei tantum habent, non vim. vid. Salmas. ad Spartian. Pescenn. c. 12. Occurrit et in Cod. Theod. et junguntur *fœnei* defectique. vid. Gothofr. Gloss. Cod. Theod.

*Fœnum**, Or. II, 57.

Fœnus pro ipsa sorte dicitur, ad Att. VI, 1. *fœnus* perpetuum, ad Att. V, 21, v. in *perpetuus*. usuræ, Att. V, 21; Cœl. 18.

*Fœtidus**, Pis. 6.

*Fœtor**, Pis. 10.

*Fœtura**, Leg. II, 8.

*Fœtus**, Nat. D. II, 62.

Fœtus, de frugibus agrorum. Orat. II, 30, quo meliores ager *fœtus* possit et grandiores edere. item, baccis arborum, Div. I, 9. † actus edendorum fructuum. Leg. I, 8, quæ frugibus et baccis terræ *fœtu* profunduntur. † proventus, γειθλν. Brut. 49, nec ulla stante uberior oratorum *fœtus* fuit.

*Folium**, Pis. 40; Att. VIII, 23.

*Folliculus**, Herr. I, 23; Inv. II, 50.

*Follis**, Nat. D. I, 20.

*Fomentum**, lenimentum, Tusc. II, 24; Fin. II, 29.

Fons. Q. fr. III, 1, ipsi *fontes* jam sicuti. † Fons aquæ, Verr. IV, 53; Top. 3. † Fontes dicuntur principia artium, Or. II, 27; Tusc. I, 2; Or. I, 44. † Fons est etiam auctor alicujus disciplinæ, Or. I, 10; Mur. 4.

*Foramen**, Tusc. I, 20.

Foras. Q. fr. III, 1, *foras* cœnare.

Fore. Att. V, 21, *fore* venturum. Similiter Liv. XXVI, 26 extr. *forent* passuri. item XXIX, 3; XXV, 24; expulsurus *foret*; XXXV, 13, casurum *foret*; Ne-

pos in Att. 10, laudaturi *forent*. Apud Ovid. A. II, 14, 28, sedecim codd. et ed. pr. habent, futura *forent*. Add. Ti-ro apud Gellium, X, 1, et Græv. ad Att. V, 21.

*Forensis**, extraneus opponitur domestico, ad Div. V, 8, Obcon. 1. † judicialis, Or. 51; Brut. 83; Parad. 1.

Fores. ad Div. XIII, 10, aperire amicitiz *fores*.

Fori. de Sen. 6, quum alii malos scandant, alii per *foros* cursant. *Fori* sunt tabulata navium. vid. Salmas. ad Solin. p. 646.

Foris, vario et multis modis dicitur: præcipuos adferemus, quos quidem observavimus. Q. fr. II, 8, *foris* valde laudatur; nempe extra senatum, h. e. a reliquis ordinibus. ad Div. I, 9, quum ea contentio (in senatu) mihi *foris* magnum fructum tulisset. Verr. III, 90, non quæram *foris* (i. e. extra judicium), quum habeas iudices principes civitatis. ib. 91, non quæram exemplum *foris*: hoc ipso ex consilio utar exemplis. Roec. Am. 47, domi dignitas, et *foris* (apud externos) auctoritas. Arch. 7, delectant domi, non impediunt *foris*: h. e. in provinciis quum sumus, aut in bello. ad Div. VII, 16, *foris* cœnare. Dicitur et pro aliunde: Tusc. III, 3, *foris* petere. Fin. III, 7, ut in ipsa arte inait, non *foris* petatur. Or. II, 40, *foris* assumere argumenta. Hinc Pis. 6, *foris* esse dicuntur, qui sunt in ære alieno; de qua lectione tamen, an genuina sit, dubitat Manutius... Sed nihil videtur dubitandum; nam opponitur domi esse. Att. XVI, 1, Dolabellam spero domi esse. † Fin. I, 13, nec hæ cupiditates sese *foris* solum jactant, etc. i. e. extra animum.

Forma, dialecticis est species generi subjecta. v. Top. 7. Fin. V, 4, *forma* disciplinæ triplex. † delineatio ædificii et cujuscumque rei. ad Div. II, 8, ut quum *formam* reip. viderit, quale ædificium futurum sit, etc. Cf. Or. I, 35 extr. ad Div. III, 11. † in rhetoricis *forma* dicitur, ut figura, primo de tribus generibus dicendi, χαρακτῆρ,

idæa, Or. 11, 23; Or. 11, et de schematibus, Brut. 17; de opt. gen. or. 5. †ratio, constitutio. Tusc. 11, 15, qui Græcæ *formam* rerum publicarum dederunt. Phil. v, 5, *forma* iudicis. †species rei in animo expressa et comprehensa. Orat. 5, habuit profecto comprehensam animo quamdam *formam* eloquentiæ.... eos, quibus aliquid aut plura deerant, ineam *formam* non poterant includere. †externus apparatus, insignia. Agr. 11, 13, *formam* adhuc habetis et speciem ipsam tyrannorum. vid. Grævium ad hunc locum † Nat. D. 11, 40, *formæ* ignæ, sunt sidera.

Formare. Brut. 38, *formare* animos, dicitur orator, qui eos flectit, quorsum vult. Add. Nat. D. 1, 39; Acad. 11, 37; de Div. 11, 42; Verr. 11, 35; Or. 11, 9; ibid. 11, 9, 45.

*Formica**, Nat. D. 11, 9; ibid. 1, 28.

*Formidare**, metuere, Or. 63; Att. viii, 25.

Formido, quod timorem incutit. Fin. v, 11, quasdam post mortem *formidinos* extimescant. Tusc. 1, 16, cujus ignoratio finxit inferos, easque *formidinos*, quas tu contemnere videbare. Baberius de poetarum dea *Formidine* interpretatur: quod non est necesse.

*Formidolosus**, Sext. 19.

*Formidolosus**, Verr. v, 1; Pis. 24.

*Formositas**, Off. 1, 35.

*Formosus**, Inv. 11, 1; Nat. D. 1, 28; ibid. 1, 10.

Formula, forma. Acad. 1, 4, *formula* disciplinæ. † generale *pronuntiatum*, ex quo de singulis rebus judicari possit. Offic. 11, 5, *formula* quædam constituenda est, etc. † In jure civili, *formula* est certus verborum modus. *Formalæ* sunt 1° ex, in quas iudicium datur a prætoribus, Quint. 8; unde *formula* cognitionis apud Liv. xl, 13: quod ad ejus *formulæ* præscriptionem iudices debent iudicium suum dirigere, et, quid cognoscendum iudicandumque sit, ex ea intelligere. 2° JCtorum, quibus vel agitur in aliquem; unde *formula* pro actione, Rosc. Com. 8, sunt

jura, sunt *formulæ*. Ex quo *formula* injuriarum ap. Sueton. Vitel. 7; *formula* cadere, et similia. Vel quibus testamenta, sponsiones, stipulationes et reliqui hujusmodi actus juris fiunt, quibus cavetur alicui (v. *cautio*), etc. suntque verborum certæ conceptiones et formæ; unde etiam nomen duxerunt. Mur. 13, *formulæ* vestræ atque actiones, etc. † *Formulæ* Aquillii de dolo malo, Off. 111, 14, sunt definitiones doli mali, quibus distincte expressum erat, quibus in rebus dolus malus teneretur.

*Formæ**, Nat. D. 1, 37.

*Formicatus**, Top. 4.

Formio, præter vulgarem significationem, significat arcum triumphalem, aut honoris causa etiam non triumphanti constitutum; quod genus crebro in nummis, tanquam Germanici, occurrit. Act. 1, in Verr. 7, *formio* Fabianus. Verr. 11, 63, hujus *formio* in foro Syracusis est, in quo nudus filius stat, ipse autem ex equo nudatam ab se provinciam prospicit: quem locum egregie illustrant nummi, qui *formices* exhibent statui impositis ornatos.

*Fors**, sors, fatum, Att. viii, 14; ibid. xiv, 12; Pis. 2; de Div. 11, 7.

*Forsitan**, Or. 11, 45; Rosc. Am. 2.

Fortasse pro *fero*. Brut. 68, biennio *fortasse* major. Or. 56, triginta *fortasse* versus. Sic Græci dicunt *et τόχοι*, unde id expressum et ductum est.

*Fortassis**, ad Div. 11, 16.

Fortis. Or. 111, 12, et aliquem, si *forte*, motum.

Forticulus. Tusc. 11, 19, *forticulum* se præbet.

Fortis, de accusatore. in Cæcil. 7, si accusandi voluntas ad viros *fortes* et spectatos translata sit. De defensore, advocato. Quint. 2, habet adversarium verbo S. Nævium, revera hujus ætatis homines disertissimos, *fortissimos*, ornatissimos. v. Græv. ad h. l. Denique de iudice. Act. 1, in Verr. 17; Verrin. 1, 1. In his omnibus *fortis* est, qui neque metu, neque periculo, neque alla alia re deterretur ab eo, quod est offi-

cii sui; qui libere dicit, quæ sentit, etc. Eodem modo Catil. III, 6, *fortissimæ* sententiæ dicuntur. † *Fortes* sunt etiam, qui labores, dolores ferunt, voluptates repudiant, etc. Att. xv, 11, Cassius *fortibus* sane oculis matrem spectare. fr. Hortens. in dolore podagræ nihilo *fortior*, etc. † Vehemens, gravis, acer. Or. I, 54, orationem disertam sibi et oratoriam videri; *fortem* et virilem non videri. Phil. XII, 3, acerrimam et *fortissimam* libertatis recuperandæ cupiditatem imminutam et debilitatam. Or. III, 9, genus dicendi Antonii *forte*, vehemens, commotum, etc.

Fortissime. Quint. 8, injuriam facere *fortissime* perseverat.

*Fortiter**, animose, Att. XIV, 12; Off. I, 18. † constanter. Prov. Cons. 17, Quint. 8.

Fortitudo, quid sit? Tuscul. v, 14; Off. I, 19, 22.

*Fortuito**, ad Div. v, 8; Or. I, 24; ibid. 53.

Fortuitu, Phil. x, 2. Grævius tamen habet *fortuito*. Sed cf. Agr. II, 7; Off. I, 29, et adde Burm. et Oudendorp. ad Suet. Tib. 39.

*Fortuitus**, Top. 19; Acad. I, 2; Or. I, 33.

*Fortuna**, fatum, Off. II, 6; de Div. II, 7; Nat. D. III, 24; Acad. I, 7. Fortuna dicitur quoque de opibus aut vitæ conditione, ut Verr. I, 32; Mil. 34; Off. I, 13; Pis. 23. † Fortuna Romanis pro Dea culta, Nat. D. III, 25; Leg. II, 11; Her. II, 23. † Pluraliter dicitur de opibus, Rosc. Am. 3; Rosc. Com. 12; Att. III, 20; IV, 13; v, 11.

Fortunæ, pro fortuna. Verr. IV, 37, ejusmodi esse *fortunæ* mortui.

*Fortunare**, ad Div. II, 2; ibid. xv, 7.

*Fortunate**, Fin. III, 7.

*Fortunatus**, Or. II, 86; Tusc. III, 24.

Forum. Or. I, 36, ne *foro* quidem dignos putarim; de patronis causarum parum idoneis. † ad Div. XIII, 10, in *foro* venire. ibid. v, 8, *forum* attingere: de iis dicitur, qui puram togam, h. e. virilem, in *foro* acceperunt a prætore, atque deinde in iudiciis versari et cau-

sas agere possunt. † Quia in *foro* tabernæ argentiarii sunt, ibique pecuniæ perscriptionibus, transcriptionibusque, etc. tractantur, propterea sæpe in re pecuniaria *fori* mentio. Manil. 7, ratio pecuniarum, quæ in *foro* versatur. Flacc. 29, in *foro* versari, dicuntur negotiatores. Agr. I, 8, fidem de *foro* sustulistis, ubi vid. Lauredanum. Rabir. Post. 15, Postumum non haberemus in *foro*: de quo et *foro* cedere dicitur. † *Forum* ornatum, Verr. I, 54, est tempore ludorum Romanorum, etc. Cf. IV, 3, ubi non modo signa, sed et tabulæ memorantur in *foro* ornando. Originem rei vide ap. Liv. II, 40. † Pro ipsis ludis gladiatoris dicitur *forum*. Muren. 34. † *Fora* dicuntur conventus provinciales, h. e. non modo civitates, in quibus aguntur, sed ipsi etiam dies conventuum. Verrin. III, 15, extra *forum* suum vadimonium promittere. ibid. II, 15, civitates, quæ in id *forum* convenirent. Cf. c. 70. ad Div. III, 6; ad Att. v, 21, *forum* agere. † Civitates etiam Italiæ quædam *fora* dicuntur, ut ad Div. x, 17, *forum* Julii. Catil. I, 9, *forum* Aurelium, etc. de quibus v. Sigon. Ant. Jur. Ital. II, 15. † vestibulum. Leg. II, 24, lex *forum*, id est, vestibulum sepulchri, bustumve, usurcapi vetat.

*Fossa**, ad Div. xv, 4; Tusc. v, 20; Pis. 33.

*Fossio**, Nat. D. II, 9; de Sen. 15.

*Fovea**, Phil. IV, 5.

Fovere, delectare. Mur. 35, *fovere* sensus hominum. † amplexari, Gall. *caresser*. ad Div. I, 9, inimicum meum sic in manibus habebant, sic *fovebant*, sic osculabantur. Cf. Q. fr. III, 1; Att. xv, 13. † lenire. Att. XII, 18, nam, dum illud tractabam, quasi *fovebam* dolores meos.

*Fragilis**, de Sen. 8; de Am. 27.

*Fragilitas**, Tusc. v, 2; Marcel. 7.

*Fragmentum**, Nat. D. II, 32; Sext. 57.

*Fragor**, Her. IV, 31.

Frangero, refutare. Acad. II, 29, *frangite* soriten. ad Div. I, 4, *frangere*

sententiam alicujus. † a sententia abducere, et in suam adducere. Tusc. 1, 21, ut rationem nullam afferret Plato, ipsa auctoritate me *frangeret*. † suppressere motum animi. ad Div. iv, 6, *frangere se ipsum*. † domare. Sen. p. Red. 8, sceleratum civem, aut domesticum potius hostem iudicio *frangendum esse*. † mutare aliquem pæne invitum. ad Div. iv, 4, *fregit*: hoc meum consilium Cesaris magnitudo, et senatus officium. † ad Div. x, 12, hunc quemadmodum *fragerim*, etc. ibid. x, 3, invidentes ingenio industriaque *fregisti*. † Qui male dividunt, eleganter rem *frangere* dicuntur. Fin. 11, 9, duo genera quæ erant, fecit tria: hoc est non dividere, sed *frangere* rem. † Or. 1, 62, paululum requiescet, dum se calor *frangat*.

*Frater**, germanus, Dom. 45; Cæc. 16. Fratres patruales, dicuntur duorum fratrum filii, Planc. 11, Att. 1, 6; Fin. v, 1.

*Fraterculus**, de homine non cognato, sed amicissimo, Verr. 11, 66.

*Fratero**, Q. Fr. 11, 14; ibid. 1, 2.

Fratricida, Dom. 10. Deest verbum in Lexic. Forcellini. Habet quoque Nep. in Timol. 1.

*Fraudare**, proprie in re pecuniaria fallere, Rosc. Com. 6; Cæcin. 3; Off. 11, 24; Or. 53; Verr. 3, 8. † Eripere aliquid, Fin. v, 30.

*Fraudatio**, Cat. 11, 11.

*Fraudator**, Phil. 1111, 12; Flacc. 20.

*Fraudulentus**, Rull. 11, 35; Off. 111, 21.

Fraus, facinus. Rab. perd. 9, *fraus capitalis*. Verr. 111, 76, in *fraudem* incidere. † quod nocet. Att. 11, 12, *fraudem* facere alicui. ibid. 111, 26, quod multo rectius fuit, id mihi *fraudem* tulit; Phil. v, 14. † furtum. Off. 1, 13; Quint. 18.

*Fremebundus**, Nat. D. 11, 35.

*Fremere**, cum indignatione queri, Or. 1, 44; Att. 11, 7.

Fremitus, Div. 1, 18, *fremitus terræ*. Ar. R. 5, responsum aruspicum de *fremitu* recitavit.

*Frenare**, cohibere, Mil. 18.

*Frendere**, Tusc. 11, 9.

*Frenum**, vinculum sensu metaphorico, Brut. 56; Or. 111, 9; Att. 11, 1; Phil. 1111, 9; ad Div. 11, 23.

*Frequens**, dicitur de loco ubi multi conveniunt, de Div. 1, 28; Phil. 11, 41. Frequentes etiam dicuntur qui magno numero aliquo conveniant, Phil. 111, 8; Ar. Resp. 7; Q. fr. 11, 2. Frequens dicitur qui sæpius aliquo ventitat, de Sen. 111; Rosc. Am. 6; Or. 4. † denique frequens appellatur quod sæpius occurrit, ad Div. x, 31; Or. 111, 47.

*Frequentare**, frequentes convocare, cogere. Catil. 11, 7, quos quum casu hic dies ad ærarium *frequentasset*. Sic et alibi Cicero. Add. Gronov. ad Senec. Cons. ad Marc. 3. † crebro, copiose usurpare. Or. 25, acervatim multa *frequentare*. † replere. Or. 111, 52, *frequentare* orationem luminibus et sententiarum, et verborum. ad Att. 1, 19. Italiæ solitudinem *frequentare*. † Herenn. 111, 24, primas quasque partes in animo *frequentat*, i. e. frequenter cogita.

Frequentatio, usus frequens, Partit. 16; Her. 11, 19; Partit. 35.

*Frequentor**, crebro, Or. 24.

Frequentia, Planc. 8; solidam, et robustam, et assiduam *frequentiam* præbuerunt. Add. Verr. 11, 77; Or. 1, 45; Mil. 1; Act. 1, in Verr. 7; Att. 11, 1. De rerum crebritate usurpatur, Att. 11, 15; Tusc. v, 23; Or. 11, 13.

Fretum, pro *freto* Siculo. Att. 11, 1. v. Ind. Geogr. *Cretense mare*.

Fretus, pro *fretum*. Verr. v, 66, per angusto *fretu*. v. Gell. 1111, 20. Cf. J. Gronov. ad Gell. x, 26.

*Frigere**, dicitur de eo, cui in quocumque genere res non succedit. ad Div. 11, 14, plane jam *frigeo* (nihil efficere possum in republica). ibid. 111, 11, in ista *frigeunt*, h. e. si nihil quæstus facis. ibid. 111, 18, nihil fieri, *frigerete*, ne chartam quidem tibi suppeditare. Verr. 11, 25, quum omnia conatibus *frigerent*, h. e. non commoda viderentur. † nihil agere. ad Div. 111, 6, Curionem valde *frigere*. † in primis *frigere* dicuntur oratores, inusici, actores,

qui non placent audientibus, Brut. 50. † contemni. Phil. vi, 5, *friget* patronus Antonius : sc. quia nemo ejus beneficiis uti vult.

Frigescero. ad Div. viii, 6, nos hic frigore *frigescimus*; h. e. nihil agitur hic.

Frigido, remisse, lente. ad Div. viii, 10, quæ cupiunt, ita *frigido* agunt, ut nolle existimentur.

Frigidus, jejunus, puerilis : de eo, qui acumina sublimitatemve sectatur, neque assequitur, sed ridetur, Brut. 67; Or. 26; ibid. ii, 63; Verr. i, 46. † ita ut *frigere*, dicitur de eo, qui non probatur, cui res non succedit, ad Div. viii, 9; Q. fr. iii, 3. † tardus. Brut. 48, lottus in dicendo, et pæne *frigidus*. † ad Div. x, 16, *frigidæ* et inconstantes literæ Lepidi : h. e. ex quibus dubiæ fidei esse hominem intelligebatur, in neutram partem satis luculenter et fortiter scriptæ.

Frigus, otium a rebus publicis, quum nihil agitur in republ. nihil proficitur. ad Div. viii, 6, nos hic *frigore* *frigescimus*. Q. fr. ii, 12, tantum fuit *frigus* in senatu, etc. ibid. extr. ejusmodi *frigus* impendebat, etc.

*Frivolus**, Her. iv, 11.

*Fronde**, Coel. 18.

*Frondescere**, Tusc. v, 13.

Frons. Rabir. Post. 12, verissima *frons*, opponitur ei, quæ mentitur, ut ait ad Quint. fr. i, 1. Att. i, 1, puto te risisse, aut ingemuisse, ut *frontem* ferias. ad Div. ix, 10, adeone mihi excussam severitatem putas, ut ne in foro quidem reliquæ pristinæ *frontis* appareant? Att. v, 10, hæc sero *fronte* et vultu bellissime, sed angor intimis sensibus. iv, 15, Pompeius fremit.... sed utrum *fronte* an mente, dubitatur. Planc. 6, si populo grata est tabella (comitalis), quæ *frontes* aperit hominum, mentes tegit.

Frontones, homines magna fronte. Nat. D. i, 29.

*Fructuarius**, ad Div. vii, 9.

*Fructuosus**, de agris, Tusc. ii, 5; Phil. ii, 39; Quint. 3. de aliis rebus,

Att. xiv, 2; Off. ii, 18; Or. ii, 83.

Fructus, reditus prædiorum et agrorum. Catil. ii, 8, certare cum usuris *fructibus* prædiorum. Conf. Flacc. 37; Q. fr. i, 1. Verr. iii, 87, *fructu* suo, i. e. redditibus ex agris et eorum cultura. † voluptas, suavitas. Agr. ii, 2, animi mei *fructum*, etc. Ar. R. i, capere *fructum*. Divin. ii, 9, omnem *fructum* superioris vitæ perdidissent. Add. Off. ii, 18; de Am. 23; Att. xi, 2; Catil. ii, 8; Off. ii, 5; Or. ii, 58; Fin. i, 4. † gloria est *fructus* virtutis, Pis. 24.

*Frugalis**, Or. ii, 71.

Frugalitas, Tusc. iii, 8, quid sit, et quam late pateat? Deiot. 9, *frugalitatem*, id est, modestiam et temperantiam, virtutem maximam judico.

*Frugaliter**, Fin. ii, 8.

Fruges industriæ, Coel. 31; qui usitatius *fructus* dicuntur. messis, Leg. ii, 51; de Sen. 15; Nat. D. iii, 36; Or. 9.

Frugi. Tuscul. iii, 8, homo *frugi*, qui dicatur? ibid. iv, 16. homo *frugi* omnia recte facit.

*Frugifer**, proprio sensu, Tusc. ii, 5; metaphorice, Off. iii, 2.

*Frumentari**, frumentum colligere, Att. viii, 12.

Frumentarius, int. mercator. Offic. iii, 13. † *frumentarium* crimen, pro Scaur. 2, fragm. nov. ut pr. Font. 8, orimen *vinarium*.

Frumentum. de *frumento* decumano, æstimato, emto, in cellam, v. or. iii in Verrem. Pis. 35, *frumentum* honorarium, est *frumentum* in cellam.

Fruor. Tusc. iii, 16, *frui* officio, pro *fungi*. Sed Davisius reposuit *fungi*. Vulgatam defendunt Wopken. Lect. Tull. i, 14, et Buherius ad h. l. † Brut. 97, te tua virtute *frui* cupimus : h. e. digna virtutis præmia capere.

*Frustra**, de Div. ii, 60.

*Frustrari**, Acad. vi, 20; Att. xii, 19, ad Div. xii, 14.

*Frustratio**, ad Div. x, 23.

*Frustum**, de Div. i, 15; Phil. ii, 11.

*Frustrari**, Att. xv, 4.

Fucatus, corruptus rebus adscitiis et alienis. Muren. 12, de jurisprudentia :

iisdem ineptiis *fuscata* sunt omnia.

Fucosus. Rab. Post. 14, fallaces et *fucosæ* merces; quæ sc. aliæ videbantur esse, atque erant.

Fucus. Or. III, 25, cincinnati poetæ ac *fucus*. Att. I, 1, sine *faco* et fallaciis, more majorum, negatur.

*Fuga**, Verr. IV, 43; Q. Fr. II, 3; Fin. I, 10; Or. 45.

*Fugare**, Ar. Resp. 4; Off. III, 31; Cæcin. 11.

*Fugax**, ad Div. X, 12.

Fugere. Or. III, 23, vinum *fugiens*, est, quod alio loco, Div. II, 57, *evanesco* dicitur, quod brevi tempore vim suam perdit. † *Declinare*, *aspernari*, Off. I, 35; Or. II, 24. † *Ignorare*, Inv. I, 4; Verr. IV, 12; Manil. 10; Att. V, 12; Tusc. I, 11, Or. 58.

*Fugitare**, Rosc. Am. 28.

*Fugitivus**, ad Div. V, 9; Verr. III, 26.

*Fulcire**, proprie de ædificiis, ut de Sen. 15. Transferitur inde ad imperium, auctoritatem, et gloriam ut Red. in Sen. 8; Phil. II, 21; Acad. II, 24; Rab. Post. 16; Tusc. III, 25; Off. III, 22.

Fulgere, fulgurare. Vat. 8, Jove *fulgente*. Nat. D. II, 25, cælo *fulgente*.

*Fulgor**, splendor. Verr. IV, 32: *fulgur*, de Div. II, 59.

*Fulgur**, de Div. I, 6; ibid. II, 19.

*Fulguratis**, de Div. I, 33.

*Fulgurare**, de Div. II, 18.

Fulgurator, interpres fulgurum, de Div. II, 53.

*Fuligo**, Phil. II, 36.

*Fulix**, de Div. I, 8.

Fulmen, sensu proprio, de Div. II, 18, 19, 35; Off. III, 25. Balb. 15, duo *fulmina* imperii nostri: de Scipionibus in Hispania interemtis. v. Abram. ad h. l. Or. 6.

*Fumare**, Sext. 10.

*Fumosus**, Pis. 1.

*Fumus**, Verr. I, 17; Pis. 6.

*Funale**, fax ex fune et cera, de Sen. 14.

*Functio**, Verr. III, 6; Tusc. II, 15.

*Fundamentum**, proprie de ædificio, Mil. 23. Transferitur inde ad alias res,

ut honores, virtutes, et rempublicam, sic Off. I, 7; Planc. 12; de Div. I, 2; Phil. I, 1; Balb. 13; Sext. 2; Fin. II, 22.

*Fundare**, Balb. 13

Fundatus. Fin. IV, 1; disciplina *fundata* et exstructa. Flacc. 11, nihil veritate *fundatum*. Dom. 36, familia *fundatissima*: familia fundari dicitur liberis susceptis. v. *Fundari* ad Apul. p. 350; Drakenb. ad Sil. II, 65. Sed h. l. non tam ad liberos respicitur, quos jam ante cum fratre nominaverat, quam rem familiarem, quæ et ipsa fundari, constitui, dicitur. Sic Rabir. Post. 1, *fundatas* fortunæ opes.

Fundare. Fin. III, 15, quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere; attamen utrumque eorum *fundi* quodammodo et quasi dilatari putant.

Fundus. Balb. 8, 11, 18, 21, *populi fundi*. *fundum* fieri. v. Ind. Legg. *Julia* Cæsaris, et add. J. Gron. ad Gell. XVI, 13. † Off. II, 15, largitio *fundum* non habet, h. e. non diu fieri potest.

*Funobris**, Or. II, 84; Vatin. 12; Leg. II, 23.

*Funestare**, Mil. 33; Font. 10; Rab. Perd. 4.

*Funestus**, opponitur puro. Leg. II, 22, quæ finis *funestus* familiæ.

*Fungi**, de Am. 6; Tusc. I, 45; Off. II, 12, 17.

*Fungus**, ad Div. VII, 26; LX, 10, 15.

*Funiculus**, Inv. II, 51.

Funus, pestis. Prov. Cons. 1, Gabinius et Piso dicuntur *sanera* reipublicæ. Tusc. I, 15, nec *funera* fletu Faxit. Ruherius e cod. Leidensi rescribit: *sanera* lessum; et *sanera* interpretatur de muliere, quæ incipiebat lessum canere in pompa funebri. *Funeram* dictam esse hanc feminam, jam monuerat ad hos versus Ennii Scaliger in Catalectis, et Vossius in Etymol. et vir doctus in Miscell. Obs. Brit. vol. I, p. 403.

*Fur**, Fin. V, 25; Mil. 9; ad Div. I, 9.

*Furari**, Nat. D. II, 63; Att. II, 1.

*Furca**, de Div. I, 26.

*Furcifer**, Att. XVI, 2; Vatin. 6; Pis. 6.

Furcilla, Att. XVI, 2, *furcilla* extrudi.

qui non placent audientibus, Brut. 50. † contemni. Phil. vi, 5, *friget* patronus Antonius : sc. quia nemo ejus beneficiis uti vult.

Frigescero. ad Div. viii, 6, nos hic frigore *frigesimus*; h. e. nihil agitur hic.

Frigido, remisse, lente. ad Div. viii, 10, quæ cupiunt, ita *frigido* agunt, ut nolle existimentur.

Frigidus, jejunus, puerilis : de eo, qui acumina sublimitatemve sectatur, neque assequitur, sed ridetur, Brut. 67; Or. 26; ibid. ii, 63; Verr. i, 46. † ita ut *frigere*, dicitur de eo, qui non probatur, cui res non succedit, ad Div. viii, 9; Q. fr. iii, 3. † tardus. Brut. 48, lentus in dicendo, et pæne *frigidus*. † ad Div. x, 16, *frigidus* et inconstantes literæ Lepidi : h. e. ex quibus dubiæ fidei esse hominem intelligebatur, in neutram partem satis luculenter et fortiter scriptæ.

Frigus, otium a rebus publicis, quum nihil agitur in republ. nihil proficitur. ad Div. viii, 6, nos hic *frigore* *frigesimus*. Q. fr. ii, 12, tantum fuit *frigus* in senatu, etc. ibid. extr. ejusmodi *frigus* impendebat, etc.

*Frivolus**, Her. iv, 11.

*Frondes**, Cœl. 18.

*Frondescere**, Tusc. v, 13.

Frons. Rabir. Post. 12, verissima *frons*, opponitur ei, quæ mentitur, ut ait ad Quint. fr. i, 1. Att. i, 1, puto te risisse, aut ingemuisse, ut *frontem* ferias. ad Div. ix, 10, adeone mihi excusam severitatem putas, ut ne in foro quidem reliquæ pristinæ *frontis* appareant? Att. v, 10, hæc sero *fronte* et vultu bellissima, sed angor intimis sensibus. iv, 15, Pompeius fremit... sed utrum *fronte* an mente, dubitatur. Planc. 6, si populo grata est tabella (comitalis), quæ *frontes* aperit hominum, mentes tegit.

Frontones, homines magna fronte. Nat. D. i, 29.

*Fructuarius**, ad Div. vii, 9.

*Fructuosus**, de agris, Tusc. ii, 5; Phil. ii, 39; Quint. 3. de aliis rebus,

Att. xiv, 2; Off. ii, 18; Or. ii, 83.

Fructus, reditus prædiorum et agrorum. Catil. ii, 8, certare cum usuris *fructibus* prædiorum. Conf. Flacc. 57; Q. fr. i, 1. Verr. iii, 87, *fructu* suo, i. e. redditibus ex agris et eorum cultura. † voluptas, suavitas. Agr. ii, 2, animi mei *fructum*, etc. Ar. R. i, capere *fructum*. Divin. ii, 9, omnem *fructum* superioris vitæ perdidissent. Add. Off. ii, 18; de Am. 23; Att. xi, 2; Catil. ii, 8; Off. ii, 5; Or. ii, 58; Fin. i, 4. † gloria est *fructus* virtutis, Pis. 24.

*Frugalitas**, Or. ii, 71.

Frugalitas, Tusc. iii, 8, quid sit, et quam late pateat? Deiot. 9, *frugalitatem*, id est, modestiam et temperantiam, virtutem maximam judico.

*Frugaliter**, Fin. ii, 8.

Fruges industriæ, Cœl. 31; qui usitatus *fructus* dicuntur. messis, Leg. ii, 51; de Sen. 15; Nat. D. iii, 36; Or. 9.

Frugi. Tuscul. iii, 8, homo *frugi*, qui dicatur? ibid. iv, 16. homo *frugi* omnia recte facit.

*Frugifer**, proprio sensu, Tusc. ii, 5; metaphorice, Off. iii, 2.

*Fruentari**, frumentum colligere, Att. viii, 12.

Fruentarius, int. mercator. Offic. iii, 13. † *frumentarium* crimen, pro Scaur. 2, fragm. nov. ut pr. Font. 8, orimen *vinarium*.

Fruentum. de *frumento* decumano, æstimato, emto, in cellam, v. or. iii in Verrem. Pis. 35, *frumentum* honorarium, est *frumentum* in cellam.

Fruor. Tusc. iii, 16, *frui* officio, pro *fungi*. Sed Davisius reposuit *fungi*. Vulgatam defendunt Wopken. Lect. Tull. i, 14, et Buharius ad h. l. † Brut. 97, te tua virtute *frui* cupimus : h. e. digna virtutis præmia capere.

*Frustra**, de Div. ii, 60.

*Frustrari**, Acad. ii, 20; Att. xii, 19. ad Div. xii, 14.

*Frustratio**, ad Div. x, 23.

*Frustum**, de Div. i, 15; Phil. ii, 11.

*Fruiticari**, Att. xv, 4.

Fucatus, corruptus rebus adscitiis et alienis. Muren. 12, de jurisprudentia :

iisdem ineptiis *fuscata* sunt omnia.

Fucosus. Rab. Post. 14, fallaces et *fucosæ* merces; quæ sc. aliæ videbantur esse, atque erant.

Fucus. Or. III, 25, cincinnati poetæ ac *fucus*. Att. I, 1, sine *faco* et fallaciis, more majorum, negatur.

*Fuga**, Verr. IV, 43; Q. Fr. II, 3; Fin. I, 10; Or. 45.

*Fugare**, Ar. Resp. 4; Off. III, 31; Cæcin. 11.

*Fugax**, ad Div. X, 12.

Fugera. Or. III, 23, vinum *fugiens*, est, quod alio loco, Div. II, 57, *evanesco* dicitur, quod brevi tempore vim suam perdit. † *Declinare*, aspernari, Off. I, 35; Or. II, 24. † *Ignorare*, Inv. I, 4; Verr. IV, 12; Manil. 10; Att. V, 12; Tusc. I, 11, Or. 58.

*Fugitare**, Rosc. Am. 28.

*Fugitivus**, ad Div. V, 9; Verr. III, 26.

*Fulcire**, proprie de ædificiis, ut de Sen. 15. Transferitur inde ad imperium, auctoritatem, et gloriam ut Red. in Sen. 8; Phil. II, 21; Acad. II, 24; Rab. Post. 16; Tusc. III, 25; Off. III, 22.

Fulgere, fulgurare. Vat. 8, Jove *fulgente*. Nat. D. II, 25, cælo *fulgente*.

*Fulgur**, splendor. Verr. IV, 32: fulgur, de Div. II, 39.

*Fulgur**, de Div. I, 6; ibid. II, 19.

*Fulguratis**, de Div. I, 33.

*Fulgurare**, de Div. II, 18.

Fulgurator, interpres fulgurum, de Div. II, 53.

*Fuligo**, Phil. II, 36.

*Fulix**, de Div. I, 8.

Fulmen, sensu proprio, de Div. II, 18, 19, 35; Off. III, 25. Balb. 15, duo *fulmina* imperii nostri: de Scipionibus in Hispania interemtis. v. Abram. ad h. l. Or. 6.

*Fumare**, Sext. 10.

*Fumosus**, Pis. 1.

*Fumus**, Verr. I, 17; Pis. 6.

*Funale**, fax ex fune et cera, de Sen. 14.

*Functio**, Verr. III, 6; Tusc. II, 15.

*Fundamentum**, proprie de ædificio, Mil. 23. Transferitur inde ad alias res,

ut honores, virtutes, et rempublicam, sic Off. I, 7; Planc. 12; de Div. I, 2; Phil. I, 1; Balb. 13; Sext. 2; Fin. II, 22.

*Fundare**, Balb. 13

Fundatus. Fin. IV, 1; disciplina *fundata* et exstructa. Flacc. 11, nihil veritate *fundatum*. Dom. 36, familia *fundatissima*: familia fundari dicitur liberis susceptis. v. Pricæus ad Apul. p. 350; Drakenb. ad Sil. II, 65. Sed h. l. non tam ad liberos respicitur, quos jam ante cum fratre nominaverat, quam rem familiarem, quæ et ipsa fundari, constitui, dicitur. Sic Rabir. Post. I, *fundata* fortunæ opes.

Fundare. Fin. III, 15. quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere; attamen utrumque eorum *fundi* quodammodo et quasi dilatari putant.

Fundus. Balb. 8, 11, 18, 21, populi *fundi*. *fundum* fieri. v. Ind. Legg. *Julia*. Cæsar. et add. J. Gron. ad Gell. XVI, 13. † Off. II, 15, largitio *fundum* non habet, h. e. non diu fieri potest.

*Funebris**, Or. II, 84; Vatin. 12; Leg. II, 23.

*Funestare**, Mil. 33; Font. 10; Rab. Perd. 4.

*Funestus**, opponitur puro. Leg. II, 22, quæ finis *funestæ* familiæ.

*Fungi**, de Am. 6; Tusc. I, 45; Off. II, 12, 17.

*Fungus**, ad Div. VII, 26; IX, 10, 15.

*Funiculus**, Inv. II, 51.

Funus, pestis. Prov. Cons. I, Gabinius et Piso dicuntur *funera* reipublicæ. Tusc. I, 15, nec *funera* fletu Faxit. Ruherius e cod. Leidensi rescribit: *funera* lessum; et *funera* interpretatur de muliere, quæ incipiebat lessum canere in pompa funebri. *Funeram* dictam esse hanc feminam, jam monuerat ad hos versus Ennii Scaliger in Catalectis, et Vossius in Etymol. et vir doctus in Miscell. Obs. Brit. vol. I, p. 403.

*Fur**, Fin. V, 25; Mil. 9; ad Div. I, 9.

*Furari**, Nat. D. II, 63; Att. II, 1.

*Furca**, de Div. I, 26.

*Furcifer**, Att. XVI, 2; Vatin. 6; Pis. 6.

Furcilla, Att. XVI, 2, *furcilla* extrudi.

Hoc verbum prætermisit Nizolius. Est enim a Lambino et Turnebo.

*Furere**, de Div. I, 37; Verr. IV, 3; Q. fr. II, 1; ad Div. VIII, 14; Att. VII, 8.

Furia. ad Div. I, 9, de Clodio: *furia* muliebrum religionum.

*Furiæ**, Nat. D. III, 18; Leg. I, 14; Pis. 20; Rosc. Am. 24; Sext. 14.

Furialis. Ar. R. 18, quum *furias* voces in concionibus mittit.

*Furiosus**, dicitur sæpissime apud Ciceronem, qui contra rempublicam sentit, dicit, agit; item, qui atrox quodque facinus perpetrare audet. ad Div. X, 11; Cat. I, 10, etc.

Furor, studium contra rempubl. et omnino effrenata audacia ad Div. X, 11, decima legio ad eundem *furorem* rediit.

Furtum. Verr. II, 70, *furta* exportata, de rebus, quæ per fraudem et clam aliis crepta sunt.

*Galea**, Verr. IV, 44.

*Galeatus**, Nat. D. I, 36.

Gallicæ, Phil. II, 30, sunt calcei, qui imas tantum plantastegunt, ut crepidæ et soleæ. v. Græv. ad h. l.

*Gallina**, Acad. II, 18; Nat. D. II, 48; de Div. II, 45.

*Gallinaceus**, gallus, de Div. I, 54; Mur. 29; de Div. II, 12.

Gallinarius, qui gallinas curat, Acad. II, 26. Ap. Varr. R. R. III, 9, 7, est *gallinarius* curator.

*Gallus**, Mur. 9.

*Ganæ**, popinæ, Pis. 6.

*Ganeo**, belluo, Catil. II, 4; Sext. 52.

*Garrire**, Att. VI, 2; ibid. XII, 1; Or. II, 5; Nat. D. I, 39.

*Garrulus**, Herr. II, 11.

*Gaudere**, Att. IX, 6; Q. fr. III, 1; ad Div. VIII, 2; Tusc. III, 21.

Gaudium, Tusc. IV, 6; Cat. I. Vide *Lætitia*.

*Gaza**, Manil. 23; Off. II, 22.

*Gelidus**, Cat. I, 15; Nat. D. II, 39.

*Gemere**, Att. II, 19; Pis. 11.

Fustuvarium, int. supplicium. Phil. III, 6, si *fustuvarium* meruerunt legiones, quæ consulem reliquerunt. Est supplicium non solum militare, ut nonnulli arbitrantur, sed etiam urbanum, ut ex criminibus a Polybio, l. VI, memoratis intelligi potest, quæ *fustuvarium* merebant. vid. Lips. Mil. Rom. V, 18; Vossius et Bœclerus ad Vellei. II, 78 extr. Nec quævis castigatio, quæ fustibus fit, statim est *fustuvarium*, sed capitalis pœna, quæ fustibus sumitur. v. Liv. Epit. 57, et ibi Drakenb. et quos laudat.

Fusus. Or. II, 15, *fusum* genus orationis, est leue, non asperum. ibid. 54, *fusum* genus sermonis, opponitur conciso et minuto. ibid. 77, *fusum* in oratione, dicitur, quod non uno aliquo loco, sed per totam orationem adhibetur. Sic Nat. D. II, 56, tactus toto corpore *usus* esse dicitur.

G.

*Geminare**, Arat. 402; Nat. D. II, 5; Partit. 6.

*Geminatio**, Or. III, 53; Her. IV, 28.

Geminus, similis. Partit. 7, memoria est *gemina* literaturæ, Sext. 28; Cluent. 16.

*Gemitus**, Rosc. Am. 9; Phil. II, 34; Red. in Sen. 7; Tusc. II, 24.

*Gemma**, Verr. IV, 27; Her. IV, 47. † In vite, de Sen. 15.

*Gemmare**, Or. 24.

*Gemmeus**, Verr. IV, 27.

*Genæ**, Pis. 1; Tusc. III, 12; Nat. D. II, 57; Tusc. III, 26.

Genealogi, Nat. D. III, 17, dicuntur, qui eorum generationes scripserunt, ut Hesiodus et alii.

*Generalis**, Inv. I, 8; Off. I, 27.

Generaliter. Inv. I, 26, tempus *generaliter* definire difficile est.

*Generare**, Leg. I, 9.

Generatim, secundum genera rerum, hominum. Verr. II, 55, ista *generatim* homines habent, ut aratores, ut mercatores, etc. ibid. 69, universa provin-

cia, *generatimque* singulis ejus partibus. Or. 1, 41, *generatim* componere, h. e. rebus ad certa genera revocatis.

*Generator**, de Univ. 11.

Generatus, factus et elaboratus. Div. 1, 12, species *generata* Nattæ. Conji- ciunt, *generosa*.

*Generosus**, Brut. 58; Tusc. 11, 6; Parad. 111, 1; de Am. 9; Brut. 75.

Genialis. Cluent. 5, lectus *genialis*, i. e. nuptialis. v. Lips. Elect. 1, 16.

Geniculatus. de Sen. 15, culmus *geniculatus*, h. e. qui nodos habet: *geni- eula* enim sunt nodi caulium et culmo- rum, ut ad h. l. docuit Grævius, et e rusticis notum est.

*Genitor**, creator, de Univ. 13.

Geno, pro gigno. Or. 11, 32, *genitur*.

Gens, quid Romæ fuerit, intelligitur ex hoc loco, Or. 1, 39, quum Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudii patricii ejusdem hominis hereditatem *gente* ad se rediisse dicerent: nonne in ea causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gen- tilitatis jure dicendum? Scilicet, *gens* est communis diversis stirpibus, s. fami- liis. Sic *gens* Claudia comprehendit diversas familias patricias et plebeias, Appios, Marcellos, etc. Stirps autem, s. familia, est pars *gentis*. Ceterum *gens* et familiæ sæpe permutantur. Cf. *gentiles*. Sigon. ad Liv. 17, 1. † ad Div. 11, 21, patricii minorum *gentium*; h. e. earum, quas Tarquinius Priscus in sen- natum legit: majores autem *gentes* sunt, quæ a Romulo lectæ sunt, Liv. 1, 35; de Rep. 11, 20. Hinc ad alia trans- fertur loquendi ratio, ut minorum *gentium* dicantur inferiores. Acad. 11, 41, Cleanthes quasi majorum *gentium* stoicus. Tuscul. 1, 13, dii majorum *gentium*.

Gentilis. Top. 6, *gentiles* sunt, qui eodem inter se sunt nomine, ab inge- nuis oriundi, quorum majorum nemo servitutem servivit, qui capite non sunt deminuti. Sic Brut. 28, M. Pennus Bruti *gentilis* dicitur, quia uterque e Junis. Tusc. 1, 16, Ciceronis *gentilis* dicitur Servius Tullius, ob commune Tullii nomen.

Gentilitas, Or. 1, 39. vid. *gens*, et Sigon. J. A. C. R. 1, 7.

*Gentilitus**, Ar. Resp. 15.

*Genus**, Tusc. 11, 24.

*Genuine**, Q. Fr. 11, 15.

Genuinus. Nat. D. 11, 54, dentes in- timi, qui *genuini* vocantur.

Genus, pro *genu*, in Arateis, v. 116, 117, 472, 477. In v. 116, quæ *genus* ad lævum Nixi, etc. Vossius intelligebat genitivum, de Anal. c. 17, p. 759.

*Genus**, genus est, quod partes ali- quas amplectitur, Inv. 1, 28; Top. 7; Tusc. 111, 11; Or. 1, 42; ibid. 11, 31; OEcon. 1; Leg. 1, 7; Nat. D. 11, 39. † genus sumitur quoque pro gente aut familia, ut, Verr. v, 70; Phil. 11, 5; Cæcin. 20; Pis. Fragm. 1; Phil. 14, 3; Tusc. v, 19; Or. 27.

*Geographia**, Att. 11, 4, 6.

*Geometros**, Acad. 11, 7.

*Geometria**, de Div. 11, 3; Or. 1, 42.

*Geometrica**, Tusc. 1, 24.

*Geometricus**, Acad. 11, 36.

Germanitas. Arusp. Her. 20, *germa- nitatis* supra, i. e. cum germana so- roro.

Germanus, verus. Brut. 86, *germana* ironia. Leg. 11, 1, *germana* patria. Att. 14, 5, asinus *germanus*. Or. 11, 38, *germani* artis magistri. † *germani* fratres, Verr. 1, 49, sunt eadem matre nati, non etiam patre, ut pulchre ostendit Wessellingius, Obs. 1, 13.

Gerō. ad Div. 14, 5, *gerere* ætatem; ubi v. Græv. et Burm. ad Ovid. Met. 11, 497. † Inv. 11, 9, præ se *gerere*, alias *ferre*. † administrare, ad Div. xiii, 5; Off. 1, 4; ibid. 11, 11; Verr. 11, 55; Sext. 8; ad Div. xv, 12; Rosc. Am. 38. † repræsentare personam, Off. 1, 34. † habere, ostendere, Off. 11, 4; Parad. v, 2; Off. 11, 20. † gerere bellum, ad Div. 111, 8; Cæcil. 20; Att. xiv, 13. † gerere se turpissime, Tusc. 11, 21; Off. 1, 26.

*Gestare**, portare, Phil. 11, 2.

*Gestire**, Att. 14, 10; Fin. 11, 4; Off. 1, 29; Or. 11, 7; Tusc. 14, 6; Nat. D. 1, 27.

Gestus, motus quidam corporis. Or.

11, 57, *gestum* agere. † *εχθυματα*, figuræ. Or. 25, quæ Græci, quasi aliquos *gestus* orationis, *εχθυματα* appellant. Add. Off. 1, 36; Or. III, 26; Parad. v, 2; Off. 1, 36; Or. 1, 27; Her. III, 15; Att. VI, 1.

Gignere. Or. III, 30, per motionem *gignere*; de oratore, qui auditores movet. † creare, Phil. XIV, 12; de Univ. 7; Nat. D. 1, 2; Fin. v, 11. † procreare, Nat. D. II, 51; Verr. v, 70. † In medium proferre, Her. IV, 3; Tusc. IV, 13.

Gladiator. *gladiatoribus* dicitur pro ludis gladiatoris, quom gladiatorum spectaculum esset, ad Div. x, 32; Attic. VI, 3; Phil. IX, 7; Pis. 1, 9.

Gladiatorius. Mur. 35, locus *gladiatorius*, h. e. in ludis *gladiatoris*, unde ludi spectari possunt; Or. II, 77.

*Gladius**, Tusc. v, 21; Catil. III, 1; Att. 1, 16.

*Glandifer**, Leg. 1, 1.

*Glans**, Fragm. ap. Priscian. lib. VI; Ar. Resp. 3.

*Glarea**, Q. Fr. III, 1.

*Globa**, Leg. II, 22; Verr. III, 11; Cæcin. 21.

*Gliscere**, Hortens. Fragm.

*Globosus**, Nat. D. II, 45; Her. II, 25.

*Globus**, Nat. D. II, 18; de Div. I, 43.

Glomerare. Div. 1, 12, omnia fixa tuus *glomerans* determinat annus. Annus *glomerans* est, ad finem veniens.

Gloria, Marcell. 8, quid sit? † gloriandi consuetudo, s. *gloriæ* cupiditas. ad Div. VII, 13, quæ tua *gloria* est. *ibid.* VIII, 15, tum hanc meam *gloriam* derideas; Off. II, 9; Tusc. III, 2.

Gloriatio. Fin. III, 8, *gloriatione*, ut ita dicam, dignam esse: de *προσημνοίς*.

Glorior, cum accus. de Sen. 10, posse vellem idem *gloriar*; cum abl. Or. 50; Fin. III, 8.

*Gloriola**, ad Div. VII, 5; *ibid.* 12.

Gloriose, jactanter. ad Div. VIII, 15, quid jam, inquis, *gloriosè* omnia?

*Gloriosus**, illustris, de Div. II, 2; Fin. 1, 10. † ostentator, de Am. 26; Off. 1, 38; Flacc. 22; Or. 1, 43.

*Glutinator**, Att. IV, 4.

*Gnarus**, Brut. 64; Or. 4.

*Grabatus**, de Div. II, 63.

Gracilitas, tenuitas orationis. Brut. 16, *gracilitates* consecrari.

*Gradatim**, Acad. II, 16; Nat. D. II, 66; Partit. 15; ad Div. IX, 14; Or. III, 61.

*Gradatio**, Her. IV, 25; Or. III, 54.

*Grador**, Nat. D. II, 47; Tusc. v, 13; *ibid.* 1, 46.

Gradus. Verr. III, 74, quot vultis esse in uno furto peccatorum *gradus*? Brut. 65, quod *gradus* tuos, et quasi progressus dicendi studeo cognoscere. Verr. II, 1, in Africam ex hac provincia *gradus* imperii est factus. Or. 64, stabilis quidam et non expers dignitatis *gradus*: de pedibus longioribus in oratione. † in re gladiatoria *gradus* gladiatoris idem qui et status dicitur, ex quo gladiatores in primis judicabantur. v. Gron. ad Senec. Agamemn. 515. Hinc plures formulæ, ut Off. 1, 23, tumultuantem de *gradu* dejici. Cf. Att. XVI, 15, etc. Dicitur etiam in argumentatione, qui sorites dicitur: unde et *gradatim*; *ibid.* *gradatim* aliquo pervenire. v. *sortes*.

Græculus. Sext. 51, *Græculum* se putari voluit, h. e. Græcum philosophum. Sen. p. R. 6, cum *Græculis* philosophari. † nulla fide dignus, levis. ad Div. VII, 18, *Græcula* cautio chirographi: de quo loco v. Burm. ad Petron. c. 46, ubi etiam de aliis hujus verbi significationibus dixit.

Græcus. Or. II, 36, dare significationem *Græcarum* rerum, h. e. *Græcæ* eruditionis. Att. XVI, 5; VII, 1, *Græci* ludi, sunt scenici, in quibus fabulæ *Græci* argumenti more *Græco* aguntur. vid. Dodwel. de Cyclis, IV, 16.

Gramineus. Verr. IV, 56, etiamne *gramineas* hastas? Ex ipso loco patet, hastas has fuisse opus naturæ. Credo fuisse *graminis* culmos inusitatæ magnitudinis, ut hastam æquarent, eamque ob causam servatos et spectatos. Olivetus autem Turnebum sequitur, qui putabat, quibus in *gramineo* campo se exercentes uterentur, ut Virgilius et

gramineam palæstram dixit, Æn. vi, 642. Cui opinioni repugnat locus Ciceronis, in quo mox sequitur, in illis hastis nihil manu factum fuisse. Fuerunt ergo naturæ opus mirabile et visendum. Poetica loquendi forma non dat jus ad ejus normam interpretandæ narrationis: alioqui posset aliquis ex Ovidii pampinea hasta, Heroid. xiiii, 33, efficere hastas gramine circumdatas. Nostram sententiam probant etiam Verburgius, Gesnerus, et alii....* vid. interpr. not.

Grammatica, Orat. i, 42, quid sit, quæ sint ejus munera?

Grammatici, Div. i, 18, interpretes poetarum, Tusc. ii, 4; Or. i, 42.

*Grandescere**, de Div. i, 9.

*Grandiloquus**, sublimis, Or. 5; superbe loquens, Tusc. v, 31.

*Grandis**, dicitur de magnitudine corporum, Q. Fr. iii, 1; ad Div. xiiii, 61; Rull. ii, 21. † De sublimitate et gravitate orationis usurpatur, Brut. 7; ibid. 84; Or. 34.

*Granditas**, Brut. 31;

*Grando**, Nat. D. i, 5; ibid. iii, 35.

*Granum**, de Div. i, 36.

Grassator, Fat. 15, genus latronum, quod in urbe vicus obsidebat, et obvios injuriæ opportunos verberabat, spoliabat, et morte territabat. De quo Torrent. et Casaub. ad Sueton. Aug. 32; Budæus ad Pand. 342.

Gratia. Att. v, 20, erat nostrum nomen in *gratia*. Manil. 24, aliquam bonam *gratiam* sibi querere. Muren. 20, provincia Murenæ multas bonas *gratias* attulit, ubi vid. Græv. Sull. 16, *gratiam* referre, pro, ulcisci. v. Græv. it. ad or. ad Quir. p. Red. 9. ad Div. i, 1, *gratiam* nostram exstinguit hominum suspicio, h. e. nihil efficere, quanquam *gratiosus* apud homines, possum, quia suspicantur, etc. Verr. iii, 82, in beneficii *gratiæ*que loco petere. † Elegans est hæc forma: ponere aliquem in *gratia*, vel *gratiam*, ut Att. v, 3, 11; vi, 5, etc. quæ significat, efficere aliquem apud alterum *gratiosum*, commemorando ejus in ipsum amore, stu-

dio, etc. v. Gronov. ad Liv. xliv, 14. † esse cum aliquo in *gratia*, ad Div. i, 9.

Gratificari. Corn. i, fragm. p. 26, nimis in *gratificando* jure liber. de Rep. i, 44, populo *gratificans* et aliena, et sua. † Benefacere, Off. ii, 13; Nat. D. i, 44; ad Div. i, 1; Balb. 5.

*Gratiosus**, Pet. Cons. 6; Brut. 84; Off. iii, 14.

*Gratis**, Rosc. Com. 10; Verr. v, 19; Off. ii, 23.

*Gratiso**, Arch. 5; Off. ii, 19.

Gratisus. Q. fr. ii, 15, comitia *gratuita*, i. e. in quibus nulla largitio versata est.

*Gratulari**, Att. xiv, 1; ad Div. viii, 13; Phil. ii, 12; ad Div. xv, 14.

Gratulatio, jungitur lætitiæ. Verr. iv, 43, summa cum *gratulatione* civium et lætitia reponitur statua. Flacc. 39, quanta lætitia..... quanta *gratulatio*. † Muren. 41, in sua *gratulatione*, i. e. quum consul designatus esset. † dies festus, quo diis gratiæ aguntur pro re læta. ad Div. xi, 18, hac tam recentem *gratulatione*, quam diis ad omnia templa fecimus. † Catil. iv, 10, *gratulatio* reip. conservatæ. ad Div. v, 7, quarum rerum *gratulatio*.

Gratulor, Fin. ii, 33.

Gratus. ad Div. iii, 8, *grati* in te bene merito. † Leg. i, 18; ad Div. i, 9; ibid. iv, 6; v, 15; Att. iii, 24; Leg. ii, 16.

*Gravari**, Or. ii, 90; ibid. i, 23.

*Gravate**, Or. i, 48; Off. iii, 14.

*Gravedinosus**, Tusc. iv, 12.

*Gravedo**, Att. x, 16; ibid. xvi, 11.

Gravidatus. Nat. D. ii, 33, *gravidata* seminibus terra.

*Graviditas**, Nat. D. ii, 46.

*Gravidus**, sensu proprio de feminis, Act. i, in Verr. 18; Cluent. 11. Metaphorice de Div. i, 12.

Gravis, qui oratione gravi, magnifica utitur. Or. iii, 45, *graves* simus. † Sen. p. R. 6, *graves* oculi, sunt eorum, qui nondum edormivere crapulam. † magnam vim habens. ad Div. xiii, 29, quod per se est *grave*. ibid. x, 12, litteræ *graves*. † quem homines verentur.

Agr. 11, 17, *gravis* est nomen imperii. † magnanimus. Arch. 7, excellenti animo et virtute homines.... moderati et *graves*. † Verr. 11, 4, *graves* civitates, sunt illustres, et propterea magnam auctoritatem ac fidem obtinentes. Sic de civitate romana est, in Vatin. 13. † passive. Agr. 11, 26, succumbenti jam, oppresso, Sullanis oneribus *gravi*. † sonus humillimus, *il basso* : opponitur acutissimo. Or. 111, 61; 1, 59.

Gravitas. Att. x1, 22, *gravitas* cæli, est pestilentia aeris. † Fin. 14, 12, *gravitas* membrorum, est debilitas et dolor : ubi vid. Davis. Similiter dixit in Tuscul. 111, 1, *gravitas* et dolor corporis ; ubi frustra Bentleius malebat *pravititas*, ut bene judicat Schultens ad Proverb. Salom. c. 25. Porro Acad. 11, 17, est *gravitas* sensus, i. e. hebetudo, imbecillitas. Or. 111, 11, *gravitas* linguæ, est sonus vocis paullo agrestior et rusticanus. Pearceius præter rem legi vult *pravititas*. Nam *pravititas* latius patet *gravitate*. *Gravitas* in deteriorem partem de multis rebus dicitur, ut vidimus. Aliud est *gravitas* orationis, quæ semper in laude est ; aliud *gravitas* linguæ. Sic *gravitas* vultus in laude ; *gravitas* oris est vitium animæ. † severitas, in Cæcil. 3, *gravitas* judiciorum. † magnificentia, dignitas. ad Div. x, 12, *gravitas* sententiarum, etc. † magnitudo. Agr. 11, 32, *gravitatem* imperii ac nomen sustinet. † constantia, æquabilitas in vivendo. Offic. 1, 21. † Or. 1, 13, *gravitas* sermonis opponitur tenuitati. Or. 31, quum orator *gravitatis* locis utitur.

Graviter. ad Div. x, 17, *graviter* se habere, i. e. ægrotare. † Vehementer, Cat. 1, 7 ; ad Div. 1, 9 ; Att. x111, 2 ; ad Div. 7, 15 ; Phil. x11, 11 ; Off. 1, 10. † Molestæ, Or. 11, 52. † Severæ, Cæcl. 14. † Cum dignitate, Or. 9. † De sono gravi, Somn. Scip. 5.

Gregalis, sodalis, æqualis. Or. 11, 62, *gregales* eum, quum in campum non venisset, requirebant. ad Div. vii, 33, *gregalibus*, quibus, te plaudente, vigebamus, amissis, etc.

*Gregarius**, Planc. 30.

*Gregatim**, Verr. v, 57.

Gremium. Pis. 5, hæc sunt in *gremio* sepulta consulatus tui sensu proprio, de Div. 11, 4 ; Brut. 58 ; Phil. x111, 11 ; Her. 14, 39 ; Cluent. 5. Metaphorice sumitur, Cæcl. 24 ; Pison. 37 ; de Sen. 15 ; Leg. 11, 25.

Greæ, in contemptum dicitur. Rosc. Am. 32, ego in *grege* annumerer, sic Fin. 1, 20 ; Or. 1, 10 ; Sull. 28. † De armentis dicitur, Phil. 111, 12 ; Att. vii, 7.

*Grunnitus**, Tusc. v, 40.

*Grus**, Nat. D. 11, 49.

*Gubernaculum**, sensu proprio, Fav. 11, 51. Metaphorice, Rosc. Am. 18 ; Sext. 9 ; Or. 1, 11 ; Att. 11, 7.

*Gubernare**, de navibus, Off. 1, 25 ; Acad. 11, 20. † de republica, Rosc. Am. 45. De aliis negotiis, ad Div. 11, 7 ; Att. xiv, 11 ; Rosc. Am. 38 ; Sull. 28.

*Gubernatio**, de navibus, Fin. 111, 7. † de republica, Or. 111, 32 ; Catil. 11, 8 ; Vatin. 15 ; ad Div. xvi, 27. † de animo, Inv. 11, 54.

*Gubernator**, navis, de Sen. 6 ; Phil. vii, 8 ; Reipublicæ, Rab. Perd. 9.

*Gubernatrix**, Or. 1, 9.

*Gula**, Verr. 14, 10 ; Att. x111, 31.

Gumia, Fin. 11, 8, e Lucilio ; vox antiqua, quæ helluonem et gulæ mancipium significat.

Gurges. Verr. 111, 9, vorago et *gurges* vitiorum. Dom. 47, ille *gurges* simul tecum helluatus est sanguinem reipublicæ. Proprio sensu dicitur, Ar. Resp. 27 ; Pis. 33. Homo gulosus, Pis. 17 ; Sext. 52.

**Gurgulio*, fragm. nov. orat. pro M. Tullio, c. 5, *gurgulionibus* insectis, vel, quod habet cod. Capellæ Ambrosianus, exsectis.

Gurgustium. Pis. 6 ; Nat. Deor. 1, 9. Festus : genus habitationis angustæ.

Gustare. de Rep. 1, 42, si quando populus... optimatium sanguinem *gustavit*. † percipere vim, suavitatem alicujus rei. Arch. 7, si ipsi sensu nostro *gustare* non possumus. † sensu proprio ad Div. viii, 26 ; Nat. D. 11, 50. † Prau-

dere, Mur. 35; Phil. 11, 29; Or. 1, 52.

*Gustatus**, unus e quinque sensibus, Or. 111, 25; Nat. D. 11, 56; de Sen. 15; Nat. D. 11, 63.

*Gustus**, Phil. 11, 45, avari non habent verò laudis gustum.

*Gutta**, Nat. D. 11, 5; Or. 111, 48.

*Guttur**, Cœl. 19; de Div. 1, 8.

Gymnasiarchus, Verr. 1v, 42, est præfectus et curator gymnasii publici; de quo genere hominum præter alios v. van Dalen, Diss. viii.

*Gymnasium**, ad Div. 1v, 12; Fin. v, 1; Phil. 1x, 2; Or. 11, 5; ibid. 1, 13; Tusc. 11, 3; de Div. 1, 5.

*Gymnicus**, Tusc. 11, 26; Inv. 11, 2.

*Gynæceum**, Phil. 11, 37.

Gypsatus, ad Div. vii, 6, quibus Medea *gypsatis* manibus persuasit.

Quæ sint *gypsata* manus, magna controversia est. Varias sententias vid. in editione Græv. et Lex. Fabr. Nicol. Loens. Epiphyl. 11, 10, de histrionica Medea interpretatur, quæ de more *gypsata* manus habuerit, refertque ad verbum *persuasit*; quem sequitur Gonsalvus ad Petron. 127, qui huc trahit illa: digitis adgubernantibus vocem; improbante Burmanno, qui ad Medeam referri putat, et Medeam g. m. opponi matronis opulenti optimatibus.

Gyrus. Qff. 1, 26, tanquam in *gyrum* rationis et doctrinæ. Or. 111, 19, oratorem in exiguum *gyrum* compellit, h. e. ad ejus artem pauca refertis. Ducta est metaphora ab equis, qui a domitoribus in *gyrum* aguntur crebro, ut mansuetiores et faciliores fiant.

H.

Habenæ. de Am. 13, laxissimas habenas habere amicitia, quas vel adducas, quum velis, vel remittas.

Habere, habitare. ad Div. vii, 6, quæ Corinthum arcem altam habebant matronæ. Rosc. Am. 46, qui in Bruttis, aut in Salentinis habent: quanquam hic etiam intelligi potest, prædia rustica. † *habere* dicuntur divites, liberi ab ære alieno. ad Att. viii, 10, *habere* in nummis. Verr. 111, 86, *habet* in nummis, in urbanis prædiis. vid. Græv. ad Div. vii, 29. Et simpliciter, Off. 11, 20, illum fortasse adjuvat, qui *habet*. Contra non *habere* dicuntur, quibus non est parata pecunia, sc. in arca. † suscipere, agere. Div. 1, 43, omitto nostros, qui nihil in bello sine extis agunt, nihil sine auspiciis domi habent. Verr. 11, 29, iudicium habebant; de petitore, et eo, unde petitur. † Attic. vi, 1, *habeo* Junium in metu. † adhibere. Verr. 1, 6, vim in inquirendo habere. Magna est confusio in libris scr. et edd. in formulis *habeo quod et quid*. Altera expressa est e Græco ἐξω ὅτι, altera ex ἐξω τι. Quando sensus est, nihil habeo scribere, tum est dicendum et scribendum, non habeo quod scribam: quando autem

est dubitantis, pro, nescio quid scribam aut dicam, tum dicendum est, non habeo quid, etc. Secundum hæc libri corrigendi. † Quint. 25, studium et officium erga aliquem habere. † Verr. 1, 23, *habes*, quomodo emeris? h. e. demonstrare potes? † Phil. 11, 32, *habebat* hoc omnino Cæsar, h. e. mos hic illi erat. † Phil. 11, 28, res suas sibi habere jussit. Est formula divortii. † credere. Nat. D. 1, 15; Verr. v, 25. ad Att. xiii, 9, quum haberem Dollabellam, i. e. quum apud me esset.

Habilis. Orat. 1, 54, calcei habiles. pr. Tull. 4, fragm. nov. arma, quæ cuique habilia atque apta essent. Add. Beg. 1, 9; Fin. 1v, 20; Or. 1, 25.

*Habilitas**, Leg. 1, 9.

*Habitabilis**, Somn. Scip. 6; Tusc. 1, 20.

Habitare. Mur. 9, *habitare* in foro. Or. 1, 62, *habitare* in subelliis. Utrumque de iis, qui crebro causas agunt. At Or. 11, 38, qui *habitarunt* in hac una arte tractanda, sunt, qui ei se totos dederant. ibid. 72, *habitare* in re, dicitur etiam orator, quum loco alicui immoratur augendi causa. Planc. 27, *habitare* in oculis populi: h. e. semper

in urbe, in foro, in concionibus esse; assiduitatem Cicero vocat. † domicilium habere, Cœl. 7; Acad. 11, 36; Phil. 11, 41; Nat. D. 1, 9; ibid. 11, 37; Verr. 1, 25; Dom. 44.

*Habitatio**, ad Div. XIII, 2; Cœl. 7.

*Habitator**, Q. Fr. 11, 3; Nat. D. 11, 56.

*Habitus**, Her. 14, 10.

Habitus. Or. 111, 52, *habitus* orationis, dicitur de triplici illo genere dicendi. Arch. 7, naturæ ipsius *habitu* prope divino, i. e. indole. Brut. 91, *habitus* corporis, est species et figura. v. Burm. ad Sueton. Cæs. 44. de Div. 11, 13, *habitu* extorum et colore declarari futura. Add. Inv. 1, 25; ibid. 11, 9; Cœl. 24; Verr. 14, 2.

Hactenus, in tantum, eatenus. Nat. D. 1, 10, nunc *hactenus* admiror eorum tarditatem. de Div. 1, 8, qui *hactenus* aliquid egit, ut, etc.

*Hædinus**, Mur. 36.

*Hædus**, de Sen. 16.

Hæres, versari diligenter, perpetuo in re aliqua. Orat. 1, 58, oratores dicuntur *hæres* in jure. Att. XIII, 40, *hæres* in libris. Or. 40, *hæres* in eadem sententia, de oratore, quum rem auget. Verr. 7, 64, hoc teneo, hic *hæreo*, hoc sum contentus, Phil. XIII, 3, *hærebunt* in oculis nostra. ad Div. VI, 5, non posse te diu *hæres* in tam acerba injuria. † *hæres* dicuntur faces injectæ ædibus, etc. quum non sine noxa decidunt, sed incendunt: unde hæc dicuntur. Rosc. Com. 6, *hæret* peccatum huic homini. Or. 11, 54, facetum dictum emissum *hæres* dehet. Catil. 1, 6, quod dedecus non *hæret* infamæ tuæ? Grævius cum Grutero malebat, *inhæret* famæ tuæ. De famæ tuæ non intercessem; *inhæret* non opus videtur. † Mil. 21, *hæsit* in iis pœnis, quas, etc. i. e. incidit, velut piscis in rete, subiit, etc. Adhærere, Nat. D. 11, 54; Acad. 11, 39; Somn. Scip. 5. Firmiter locum obtinere, ad Div. VI, 7; Deiot. 10; Verr. 7, 9; Tusc. 111, 28; Cluent. 31. Add. Phil. 11, 29; Acad. 11, 5; Fin. 1, 16; Pis. 30; Cœl. 31; Off. 111, 55; Q. Fr.

11, 1; Fin. 7, 28; Catil. 14, 10; Phil. 11, 26; Att. VI, 1; Phil. 1, 15.

*Hæresis**, pro secta, vel sententia philosophorum sumitur, Parad. 1; ad Div. XV, 16; Att. XIV, 14.

*Hæsitantia**, Phil. 111, 6.

Hæsitare, rudem esse. Or. 1, 10, *hæsitare* in majorum institutis. Eodem sensu occurrit, Acad. 11, 17; Catil. 11, 6; Fin. 11, 16; Acad. 1, 2. † *Lingua hæsitans*, Or. 25.

*Hæsitatio**, Or. 11, 50; ad Div. XIII, 12.

*Hallitus**, Tusc. 11, 9.

Hallucinari, effundere temere aliquid, non admodum accurate loqui. Q. fr. 11, 11, epistolæ debent interdum *hallucinari*. Nat. D. 1, 26, ista a vobis tanquam dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans *hallucinatus* est.

Hara, stabulum porcorum. Pis. 16, Epicure ex *hara* producte.

**Harmonia*. de Rep. 11, 42, et quæ *harmonia* a musicis dicitur in cantu, etc. Sic fere, Tuscul. 1, 10; Nat. D. 111, 11.

Hasta. Verrin. 14, 56, *hastæ* gramineæ. v. *gramineus*. † auctio publica, quia *hasta* signum auctionis publicæ: quanquam est, qui etiam in privatis *hastam* positam putet. v. Dukerus ad Flor. p. 346. Phil. VIII, 3, *hasta* Cæsaris. Conf. Off. 11, 8; ad Div. XV, 17, *hasta* refrixit. † argumenta oratoris. Top. 17, Jcti patronis *hastas* ministrant. † Mur. 21, *hastam* abjicere. De *hasta* amentata vid. *amentatus*.

Hastatus, est genus militum, quod in acie prima constituebatur, ut in media principes, in ultima triarii. Div. 1, 35, signifer primi *hastati*, h. e. primæ centuriæ *hastatorum*. vid. Lipsius, Mil. R. 11, 8.

*Hastile**, Rab. Perd. 7.

Haud. teneant tirones vim formulæ, *haud* scio an; quæ quum dubitationem habere videatur, tamen simpliciter affirmat. Fin. 7, 3, Aristoteles, quem, excepto Platone, *haud* scio an recte dixerim principem philosophorum. ad Q. fr. 1, 1, ut tibi tanti honores haberentur, quanti *haud* scio an nemini,

etc. Illustrarunt hoc dicendi genus multi laudati Dukero ad Florum, III, 12, et Drakenb. ad Liv. xxxvii, 54.

Haevo. v. *aveo*.

*Haudquaquam**, de Am. 18.

Haurio, percipio, fero. Cael. 24, hunc *hausi* dolorem. Dom. 11, *haurire* me unum pro omnibus calamitatem indiguissimam. Conf. Tusc. 1, 35, extr. quantas et quam incredibiles *hausi* calamitates! Sic explicat bene etiam Burmannus ad Virgilii illud, *haurire* supplicia. Æn. 17, 385. Sic idem Virgilii: quæ bella exhausta canebat, i. e. fortiter ad finem tolerata, ibid. init. Sensu proprio, de Div. 11, 13; Brut. 83. † Alicunde sumere, Rull. 11, 13; Brut. 97; de Div. 1, 32; ibid. 11, 11; Off. 1, 2; Acad. 1, 2; Or. 1, 3. † Homines qui aliorum bona rapiunt, *haurire* dicuntur, Phil. 11, 13.

Haustus, locus ubi aqua hauritur. Cæcin. 26, aquæ ductus, *haustus*, iter, actus.

Hebdomas, ad Div. xvi, 9, est spatium septem dierum, quo spatium morbi in deterius aut melius mutari solent: septimi enim dies sunt critici e disciplina medicorum.

Hebes, opponitur acuminato. fragm. Acad. 11, cur lunæ nascentis alia *hebetiora*, alia acutiora videantur cornua. † opponitur subtili. Fin. 11, 6, rhetorica forensis, quum populariter loquatur, est interdum paullo *hebetior*. † Parum acutus in cogitando, Nat. D. 11, 16; ad Div. vii, 13; de Div. 11, 50; Att. 11, 20; Acad. 1, 8; Planc. 27.

*Hebescere**, tardiores fieri, Acad. 11, 2. obtundi, Tusc. 1, 30. languescere, Catil. 1, 2.

Hedrychus. Tusc. 111, 19, *hedrychum* incendamus. Davisius reposuit *hedrychum*, ex conjectura P. Victorii. Nam *hedrychus* nihili vox est, illa altera autem Græca. Illud vero scrupuli hic restabat, quod, auctore Dioscoride, 1, 61, *hedrychus* est unguentum; de quo verbum *incendamus* dici non potest. Hunc scrupulum sublaturus Davisius, ex auctoritate mss. primo *demus* et *incenda-*

mus permutat; deinde pro *incendamus*, conjicit legendum *intendamus*, i. e. porrigamus. Ejus sententiæ subscribit Buberius ad h. l.

Helluari. Dom. 47, *helluari* reip. sanguinem. Fin. 111, 2, quasi *helluari* libris.

*Helluatio**, post. Red. in Sen. 6.

Helluo. Sext. 11, *helluo* patriæ, *helluo* patrimonii.

Helvella, minutæ herbæ, ad Div. vii, 26.

Hemicyclium, solium, sella major patris v. c. familias. de Am. 1, augur domi in *hemicyclio* sedens. Solium ita vocatur a figura semicirculari. Sidon. Apoll. Ep. 11, 2, solii *hemicyclium*. vid. Gronov. ad Sueton. de Grammat. c. 17.

*Hera**, Cael. 8; Off. 1, 12.

*Herba**, de Div. 1, 34; ibid. 11, 32; de Am. 19; Or. 11, 71.

*Herbescere**, de Sen. 15.

*Herbigradus**, de Div. 11, 64.

Hercisco. Or. 1, 56, qui, quibus verbis *herctum* cieri oporteat, nescit, idem *herciscundæ* familiæ causam agere non potest. Cæcin. 7, Æbutius nomine heredis arbitrum familiæ *herciscundæ* postulavit: h. e. ad *divisionem* provocavit, ut hodie loquuntur. *Hercisci* est dividi. Et hoc sensu jam Ciceronis tempore dictum esse *hercisci*, usitatamque eam vocem fuisse, loci allati, et alii, qui sunt apud auctores, dubitare nos non sinunt. Non male igitur Tribonianus, et ex vetere usu in Dig. x, 2, titulum fecit de familia *herciscunda*, quidquid sit de corruptione verbi. Nam Tribonianus ejus auctor non fuit, nec hæc vox Latinis priscis ignota, ut Salmasio ad Solinum placet, p. 891 sq. Ceterum eredo et Salmasio, et Ger. J. Vossio in Etymol. in *ercisco*, quos sequuntur Burmann. ad Petron. c. 141, et Sueton. Ner. 5, et Pitiscus, qui ad verbum exscripsit Salmasiana: credo iis, inquam, et ratio notationis docet, *erciscere* esse per corruptionem, aut potius contractionem duarum vocum in unam, pro *erectum ciscere*, s. *ciere*. Est enim profecto a Græco ἑραος or-

tum, aut Latino *erceo*, pro *arceo*, a quo dividendi vis duci non potest. Veteres, quorum divitiarum in pecoribus erant, ut notum est, aulam habebant ante aedes, h. e. spatium septo circumdatum, quod septum ἑρκος appellabant, unde ἑρκῆς apud Homerum. v. Ind. Eustath. in ἑρκος, etc. Jupiter ἑρκαιός, etc. Hinc non mirum, si *herctum*, quod est proprie locus clausus (unde Græcis ἑρκτός, item εἰρκτός, carcer), pro patrimonio, auctore Donato apud Servium ad Virgilium, *Æn.* viii, 642, et pro hereditate dictum est. Quum ad divisionem provocarent heredes, *herctum* ciendum erat, h. e. movendum loco suo, non, ut Salmasio, Vossio, Burmanno placet, dividendum; v. *ciere*: hinc *herctum* ciere pro dividere dictum. Similiter movere est pro accipere: a Cæcilio nummum movere non possunt. vid. in *movere*. Ut nummus accipi non potest, aut dari, nisi moveatur, seu cieatur. Viri docti, quos dixi, conjiciunt, veteres JCtos dixisse: familiam *herctum* ciscere; ac pro eo dictum deinde: familiam *herciscere*.

Herctum. v. *hercisco* et *cieo*.

Heri, pro heri. Att. x, 13, in ed. Rom. ubi. v. Malasp. ibid. xv, 1. Conf. Quintil. 1, 7; Vossii Etymol. in *heri*.

Hereditas. Flacc. 34, *hereditas* lege ab eo venit. Cf. Verr. 1, 10, etc. unde *hereditate* accepta pecunia adventitia dicitur Add. Top. 6; Att. vi, 1; ibid. xi, 2; Nat. D. iii, 34; Off. 1, 33.

Heres. Verr. 1, 41, *heres* secundum filiam institutus, ut sc. ea demum sine *heredibus* mortua, *heres* sit bonorum; qui dicitur *heres* secundus. Cluent. 11; Top. 4; Verr. 1, 43; ad Div. xiii, 61; Or. 1, 38, 39; Brut. 97.

*Hermæs**, statuæ Mercurii, Att. 1, 8; Leg. 11, 26.

Hermathens, Att. 1, 4, statuæ ex Mercurio et Minerva.

Hermeracla, Att. 1, 10, statuæ e Mercurio et Hercule.

*Heroicus**, *Heroicæ* ætates, Tusc. v, 3; de Div. 1, 1; Nat. D. iii, 21. † *He-*

roica facinora sunt facta fortitudine insignia; Att. xiv, 16; Phil. 1, 11.

*Heros**, vir fortis, Or. 11, 47; Att. 1v, 3; ibid. 1, 17; xiv, 6; 11;

Herous. Orat. iii, 47, pes *herous*: qui in heroico carmine adhibetur, anapestus, dactylus, spondeus.

*Herus**, Balb. 22; Off. 11, 7.

*Hesperus**, Nat. D. 11, 20.

*Hesternus**, Acad. 11, 4; Nat. D. 11, 29.

*Heus**, Att. 1v, 17; ibid. 1, 13; ad Div. vii, 11; Q. Fr. 11, 16.

*Hexameter**, Or. 66.

Hiars. Verr. 11, 54, *hiars* avaritia. † elisionem vocalis literæ negligere. Or. 45, poeta, qui, ut versus facerent, sæpe *hiabant*, ut Nævius. Or. 45.

Hiatus, neglecta elisio. Or. 23, habet ille tanquam *hiatus* concursu vocalium molle quiddam.

*Hiberna**, Manil. 13.

*Hibernare**, Manil. 13.

Hibernus. Att. 1v, ult. *hibernam* legionem eligendi optio delata. Legio *hiberna* est, quæ in hibernis est. Eadem forma usus est Sueton. in Caio, c. 8, ubi vid. Gronov.

Hic, præsens, qui est nunc, *hæc* tempore. Or. 1, 1, *hi* mores. Verr. 11, 3, ad illam veterem disciplinam, non ad *hanc*, quæ nunc increbuit. ibid. 11, 90, *hæc* licentia. Q. fr. 1, 1, præsertim quum *hi* mores ad ambitionem incubuerint. † pro *ille*: Rosc. Com. 2, quid est, quod negligenter scribamus adversaria? quid est, quod diligenter conficiamus tabulas? quia *hæc* sunt menstrua, *illæ* sunt æternæ, etc. v. Gron. Obs. 11, 16; Sanct. Minerv. 11, 9, et ibi Perizon.

*Hilarare**, Fin. 11, 3; Brut. 11; Nat. D. 11, 40.

*Hilare**, Or. 11, 71; Fin. v, 30; Tusc. 11, 27.

*Hilaris**, Tusc. 1, 42; Q. Fr. 11, 12.

*Hilaritas**, Att. xii, 39, ad Div. 12, 11; Off. 1, 30; Fin. 11, 20; Acad. 1, 2.

*Hilariter**, Her. 11, 14.

*Hilarulus**, Att. xv, 11,

*Hilarus**, Att. vii, 24; xvi, 3; Fin. v, 30; Pis. 5.

*Hilum**, Tusc. 1, 5.

*Hinnitus**, de Div. 1, 33.

Hir, Fin. 11, 8, vola manus, quantum interdu[m], qui furtim vinum gustant, quum siphon, aut aliud instrumentum non est ad manum, ut vidit Scaliger.

*Hirsutus**, Nat. D. 11, 47.

Hirudo, sanguisuga. Att. 1, 16, plebs *hirudo* ærarii. Forma loquendi ducta est e Plauti Epidic. 11, 2, 4.

*Hirundo**, Her. 17, 48.

*Hiscere**, Phil. 11, 43.

Historia. ad Att. 11, 8, *historia* dignum, i. e. cognitu dignum. Sic Græci *ἱστορίαν* dicunt. add. Or. 11, 9; Brut. 16; Or. 20; Or. 11, 15.

Historicus. Muren. 7, homines literati et *historici*. Or. 36, *historicus* sermo, a quotidiano distinguitur. et Brut. 85.

*Histrion**, Or. 1, 5; Parad. 111, 2; Fin. 11, 7; Or. 11, 46; Rosc. Com. 11; de Sen. 19; Verr. 17, 16.

*Hiulce**, de hiatu in pronuntiatione, Or. 11, 12.

Hiulcus. Or. 111, 43, *hiulcus* concursus verborum. ibid. 44, voces *hiulcæ*. v. *hiatus*.

*Hodie**, Phil. xiv, 5, hoc die; hac ætate, Acad. 11, 1.

*Homicida**, Phil. 11, 13.

Homo, pro bonis *hominis*. Rosc. Am. 8, *hominis* studiosissimi nobilitatis manceps fit Chrysoonus; i. e. bonorum ejus manceps, sector, fit. Sic *homines*, vendi, venales pendere dicuntur, pro bonis eorum. † Tusc. 111, 32, eum nihil *hominis* esse. Q. fr. 11, 11, virum te putabo, *hominem* non putabo. Or. 11, 10, nox te expolivit, *hominem*que reddidit. † *homines* de urbe et vita urbana dicuntur. Offic. 111, 31, filium ab *hominibus* relegasset, et ruri habitare jussisset. Cf. Horat. Sat. 11, 6, 92. † cum subst. ut *homo* histrio. Or. 11, 46. † ad Att. 17, 15, si vis *homo* esse, i. e. humanitatem sequi, et ostendere, te sensus humanos habere.

* *Homulus*, homuncio. Pis. 25, hic *homulus*, ex argilla et luto fictus Epi-

cureus. Al. *homullus*, ut Lucr. 111, 928.

Homuncio, Acad. 11, 43.

Honestare, ornare, Cat. 1; Rab. Perd. 9.

Honestas, decus, laus. Mur. 40, ceteræ ante partem *honestates*. † de hominibus, ut decus. Sext. 51, in qua omnes *honestates* consentiunt. † magnificentia, sublimitas. Orat. 111, 31, si est *honestas* in rebus, etc. † bona fama, opp. infamiæ. Rosc. Am. 39, damnatus per arbitrum, et rem restitueret, et *honestatem* omnem amitteret. † virtus, Off. 1, 43.

Honeste, pulchre. Q. fr. 111, 1, id tectum *honeste* vergit in tectum inferioris porticus.

Honestus, splendidus, Brut. 81, quis sit? ac quomodo differat ab *honoratus*? ubi v. Verr. 11, 28, *honestus* eques. Unde *honestissimi* homines vocantur publicani, Manil. 7. † Quint. 13, *honestius* iudicium, quod famæ ejus, cui intenditur, non tantum periculum affert. † *honestissimo* (adv.), ad Att. 17, 7.

Honor, in plurali de magistratibus dicitur. v. ad Div. x, 9, 10, etc. De magistratu autem in singulari. Sic Sull. 18, *honor*, de consulatu. Cf. Mur. 14; Inv. 1, 54, etc. Flacc. 1, *honoris* potius L. Flacci adiutorem futurum. Ibi, quia Faerni codd. habuerunt *honorum*, Grævius *honorum* malebat, quod est usitatus de magistratibus. Sed de consulatu sermo est, non de pluribus magistratibus: ergo singulari opus. Nunquam vidi, quum *honores* dicerentur de uno magistratu. † præmium, donum, et quidquid *honoris* causa datur, aut datum *honor* est. Sic de hereditate. Quint. 4, ut ad quem maximus mæror morte sua perveniret, ad eum maximus etiam *honor*, etc. Rosc. Am. 37, *honoris* aliquid haberi. ibid. 47, quod viris fortibus *honor* habitus est, laudo. ad Div. xv1, 9, ut medico *honor* haberetur. Sic Græci *τιμῆν* pro præmio afficere, item *ἐπαύριον*. † Fin. 11, 10, *honor* profundus.

*Honorabilis**, de Sen. 18.

Honorarius, arbitri epitheton, quod

honoris causa ad aliquem arbitrium defertur. Tusc. v, 41, quorum controversias solebat, tanquam *honorarius* arbiter, judicare Carneades. Rosc. Com. 5, *honoraria* arbitria. Cæcin. 2, *honoraria* opera amici (sc. arbitri). † *honorarium* est, quod non debemus, sed nostra sponte facimus, libere, honoris causa. Opt. g. or. 1, docere debitum est, delectare *honorarium*, permoveere necessarium. Sic Pis. 35, *honorarium* frumentum. v. *frumentum*.

Honoratus, qui magistratus gerit, aut gessit. Brut. 81, qui honorem sententiarum et suffragiis adeptus est.... is mihi honestus et *honoratus* videtur. Sc. honestus refertur ad sententias in senatu, *honoratus* ad suffragia populi. Off. 1, 39, hominis *honorati* et principis domus. Or. 9, Thucydides fuit *honoratus* et nobiliss. de Sen. 17, senectus *honora*ta.

*Honorifico**, Phil. xi, 13; Att. xii, 19; ad Div. vi, 6.

*Honorificus**, ad Div. v, 2; Phil. ii, 13; Ibid. xiv, 10.

Hora, de clepsydra judiciaria est Brut. c. 54. De horologio est, N. D. ii, 38; Rosc. Am. 7; Verr. 1, 9.

Hornotinus, hujus anni. Verr. iii, 18, frumentum *hornotinum*.

*Horologium**, ad Div. xvi, 18.

*Horret**, Nat. D. ii, 7; terra horret. † Vehementer timere, Fin. 1, 16; Att. ix, 2; Phil. vii, 3; Att. ii, 21.

*Horrescere**, Fin. v, 11.

*Horreum**, Verr. iii, 8; Rull. ii, 33.

*Horribilis**, Ar. Resp. 10; Font. 12, Or. iii, 3; Att. xiv, 4; Att. viii, 9; Catil. 1, 5.

Horride, dure, aspere. Quint. 18, *horride* vivere. † sine ornamentis, minus elaborate. Or. 9, *horride* dicere. ibid. 25, de oratore in genere tenui: iisdem ornamentis utetur *horridius*, i. e. simplicius, minus elaborate et polite.

*Horridulus**, Att. ii, 1; Or. 45.

Horridus, asper, durus. Quint. 30, vita *horrida* et arida. † minus elegans, politus. Orat. ii, *horrida* pictura: quæ

non habet colores lætos et nitidos. Or. 6, *horrida* oratio, de tenui. † incultus. Verr. iii, 18, *horridus* campus. † de Div. ii, 13, jecur *horridum* et exile, opponitur nitido. Iisdem modis dicitur *horridulus*, Att. ii, 1; Or. 45.

Horror, frigus febrile. Att. xii, 6, sine *horrore* est. v. Duker. ad Flor. p. 300. Att. viii, 6.

Hortor. Att. vii, 14, pacem quidem *hortari* non desino: ubi tamen quidam libri habent *ad pacem*. v. Græv. Fragm. Cornel. 1, legem dedit, ea tulit, an rogavit, an *hortatus* est? De hac forma egit Gronov. ad Statium et ad Tacit. A. xi, 3.

*Hortatio**, Q. Fr. 1, 1.

*Hortator**, Rosc. Am. 38; Or. 1, 55.

*Hortulus**, Cluent. 13; Fin. v, 2, metaphoricè sumitur Nat. D. 1, 45.

*Hortus**, ad Div. xvi, 18; de Sen. 16; Nat. D. 1, 33, horti pluraliter pro singulari dicuntur, Fin. v, 1; Q. Fr. iii, 1.

*Hospes**, is quocum jus est hospitii, Off. 1, 2; ad Div. ix, 20; Or. 1, 19. † is qui sine hospitii jure ad aliquem devertit, de Div. ii, 57; Att. xii, 52; Off. iii, 33; Cluent. 59. † qui in urbe peregrinatur, Acad. 1, 2. † *hospes* etiam dicitur is, qui rerum quæ geruntur ignarus est, Rab. Post. 10; Att. vi, 5. † qui rudis est in arte quadam, Or. 1, 50.

*Hospita**, mulier quæ aliquem hospitio accipit, Verr. ii, 56, quæ hospitio accipitur, Att. v, 1.

*Hospitalis**, Verr. 1, 26; Ibid. iv, 22; Rull. ii, 17; Verr. iv, 22; Fin. iii, 20; Q. Fr. ii, 13; Deiot. 6; Coel. 21.

*Hospitalitas**, Off. ii, 18.

*Hospitium**, mutua necessitudo inter amicos, ad Div. xiiii, 19; Q. Fr. 1, 1; Balb. 18; Catil. iv, 11; Verr. ii, 36. † diversorium, de Sen. 3; Or. ii, 57.

Hostia, Agr. ii, 34, *hostias* majores. Leg. ii, 21, *hostia* maxima, parentare.

*Hostilis**, Inv. 1, 55; Rab. Perd. 9; Off. iii, 29.

*Hostilitas**, Phil. v, 9.

Hostis, Off. 1, 12, qui olim dictus?

scil. peregrinus; Verr. 11, 6; Cat. 11, 1.

Humans, moderate. Tusc. 11, 27, *humans* ferre aliquid. ad Div. VIII, 10, de provinciis non *humans* loquitur. † hilare, festive. Tusc. 111, 27, aliquid fecit *humanus*, aut dixit hilaris. ad Div. XVI, 21, Cratippus, sublata severitate philosophiæ, *humanissime* nobiscum jocatur. Broukhusius sic dictum putabat, ac si scripisset: sæpius *humans* (h. e. verbis communibus et vulgaribus), quam philosophice. v. Burm. ad Petron. 100. Male: *humans* opponitur severitati, quæ solet esse philosophorum.

Humanitas, varie dicitur apud Ciceronem. Primum pro natura ipsa humana. Rosc. Am. 22, magna est vis *humanitatis*. Orat. 1, 12, omnem vim *humanitatis* tenere, causasque eas, quibus mentes aut incitantur, aut reflectantur. † hinc *humanitas* dicitur de omnibus rebus, quæ hominibus sunt attributæ natura, de ingenio, de propensionibus, sensibus, et omnibus, quæ in homines, qua homines sunt, cadunt. Itaque 1°. dicitur de desiderio et amore nostrorum. Att. 14, 15, *humanitatem* tuam amoreque in tuos reditus celeritas declarabit. 2°. de studio valitudinis. ad Div. XVI, 11, fac, quod *humanitatis* tuæ est, ut nullam aliam rem cures, nisi ut valeas. 3°. de sensu doloris, lætitiæ, etc. in rebus lætis et tristibus. Rosc. A. 53, sensum *humanitatis* amittimus. De Am. 13, *humanitas* ex animo extirpata. Tusc. 14, 14, habet *humanitatis* speciem misericordia, metus. Or. 111, 40, *humanitatis* mollitudo. Att. XIII, 2, *humanitatem* omnem exuere. Rosc. A. 16, natura tibi dedit, ut *humanitatis* non parum haberes. 4°. de studio exhilarandi se, ubi in otio sis, aut locus patitur. Or. 1, 8, quid in otio tam *humanitatis* proprium, quam facetus sermo? † Porro, quia 1) literatum solus homo capax est; 2) humanam naturam, h. e. ingenium, mentem, animum, moresque literæ expoliunt, ut tanquam

magis homines simus, et eo lausius a brutis sejungamur, unde Fin. 7, 19, animi cultus *humanitatis* cibus appellatur; 3) homo natura ducitur sciendi cupiditate, eumque adeo 4) vel maxime decent: propterea studia literarum appellantur nomine *humanitatis*. Or. 1, 16, omnes *humanitatis* partes. ibid. 9, omne genus *humanitatis*. ibid. 11, 27, politior *humanitas*. ibid. 10, inops *humanitatis*. Cf. Muren. 29; Arch. 1, ubi v. Passerat, ibid. 2, etc. Or. 1, 60; Q. fr. 1, 1; de Rep. 1, 17. Studiis *humanitatis* autem contineri omnes artes liberales, vel in primis philosophiam, item mathesin, quum loci, quos hic posuimus, demonstrant, tum ab Ernest. demonstratum est in prolusione, de Finibus humaniorum studiorum regundis, a. 1738 edita. † Sed quemadmodum homini proprium est scire, ita etiam ei quædam officia propria sunt, quæ adeo præstare aliis debet, et quia ipse homo est, et quia hi, quibus ea præstat, homines sunt, adeoque naturæ quodam vinculo cum eo juncti. In quo observandum est, Latinos tres habere gradus in iis rebus, quas aliis debemus, ut sunt tres gradus conjunctionis inter homines. Primus gradus est ipsius naturalis conjunctionis, quæ omnes homines amplectitur: huic est proprium vocabulum *humanitatis*. Alter gradus est ejus conjunctionis arbitrariæ, quæ est inter cives, socios, verbo, æquales: huic respondet *officium*. Tertius gradus est inter magistratus et cives, parentes et liberos, conjuges, fratres, benefactores et eos qui beneficia accepere, etc. huic proprium est *pietatis* vocabulum. Itaque sæpe hæc verba ut diversa junguntur, sed permutantur tamen etiam interdum. Pietatis et officii verba interdum uno *necessitudinis* continentur, v. c. ad Div. 2, 34, *humanitatis* et *necessitudinis* causa eorum salutis rationem habuimus. ibid. XI, 28, ab officio, aut ab *humanitate* desciscere. Cf. Verr. 11, 47. Off. 11, 10, omisit et *pietatem*, et *humanitatem*

(de fratricida). Itaque *humanitas* significat multa, ut facilitatem, æquitatem animi in ferendis malis, misericordiam, æquitatem erga alios, mansuetudinem, placabilitatem, etc. ad Div. xi, 22, ut vel *humanitatis* tuæ, vel mea causa cum conservatum velis. Q. fr. 1, 1, *humanitatis* est, aliorum consulere commodis. Att. xv, 1, *humanitas* edictorum. xvi, 16, *humanitatis* tuæ est ignoscere. Off. iii, 6, in figura hominis feritas et inhumanitas belluæ a communi tanquam *humanitate* corporis segreganda est. Arch. 12, *humanitas* opponitur acerbitati. Catil. iv, 6, *humanitas* et misericordia. Quint. 16, *humanitas* communis. Or. ii, 56, *humanitatis* est responsio. Verrin. ii, 40, *humanitatis* rationem habere. ad Div. v, 21, tibi quum summam *humanitatem*, tum etiam literas profuisse, sc. ut ferres injurias. ad Div. xi, 27, *humanitas* tua, qui amicum etiam mortuum diligis. de Am. 2, nec fuisse id (sc. moderate ferre mortem amici) *humanitatis* tuæ. Mil. 15, crudelius punitus est, quam erat *humanitatis* meæ postulare. de Sen. 1, *humanitatem* (æquitatem in rebus humanis ferendis) et prudentiam Athenis deportasse. Off. iii, 23, utilitate potius dirigi officium, quam *humanitate*. Phil. ii, 4, *humanitatis* expers, qui literas sibi ab amico scriptas, rupta amicitia, profert. † cultus humanus, vitæ ratio homine digna. Sext. 42, vita *humanitate* perpolita. Or. iii, 15, ut puerorum mentes ad *humanitatem* et virtutem fingerentur. de Div. ii, 38, barbari *humanitatis* expertes. † Quia denique homini proprium est ridere, lætari rebus lætis, joculari, Or. i, 8, propterea *humanitas* est etiam pro urbanitate, lepore. Att. i, 13, sal *humanitatis* sparsæ. ad Div. xi, 27, lepos, *humanitas*, literæ. Rosc. A. 41, literis eorum et urbanitate ducitur... horum literas adamarit, aut *humanitatem*. Verr. iii, 4, at sermone, at literis, at *humanitate* ejus delectamini. Or. i, 67. Socratem in hac ironia dissimulantiaque

longe lepore et *humanitate* omnibus præstitisse.

Humaniter, æquo animo, ut homo debet ea, quæ scit homini accidere posse, et solere. Att. i, 2, ferre *humaniter*. † hilare, ad Div. vii, 1, docebo profecto, quid sit *humaniter* vivere. v. *humano*.

*Humanitus**, Phil. i, 4.

Humanus, homo. Att. xxi, 21, possum falli, ut *humanus*. Plura exempla suppedabit Gronov. ad Liv. viii, 9; Heins. ad Silium, vii, 5. Huc refer illud, Verr. ii, 69, nullum est aliud genus *humanum* in provincia. † ab homine expectandus, hominibus usitatus et naturalis. Verr. iii, 97, *humana* et usitata ratio. Sic v, 44, *humanum*, et Tusc. iii, 6, *humanum* id quidem; non enim e silice nati sumus. Or. 62, oratio composita aufert *humanum* sensum actoris, h. e. facit, ut non possit cum animi commotione, quæ hominibus solemnis est in his rebus, dicere. † doctus. Or. ii, 1, *humanissimus* homo. † homine dignus. Or. i, 8, *humanus* cultus. Arch. 7, animi adversio *humanissima*. Acad. ii, 41, *humanissima* completur animus voluptate. † æquus, moderatus. ad Div. x, 24, moderatissimi atque *humanissimi* sensus fuit. † urbanus, lepidus. Fin. ii, 31, homo bellus et *humanus*. † acutus, sive etiam curiosus, quia hominibus hoc innatum est, ut velint scire, in primis ea, quæ occultantur. Verr. v, 28, Syracusani homines, periti et *humani*, etc. † *humana*, et res *humanæ* dicuntur, quæ hominibus propria sunt, iis accidere possunt, divitiæ, honores, morbi, pericula, paupertas, mors, etc. Offic. i, 4, *humanarum* rerum contemptio. Leg. ii, 17, quæ fa-teor *humana* esse. de Am. 5, amicitiam omnibus rebus *humanis* antepontis. Cf. Fin. ii, 41; v, 25; ad Div. v, 13; vi, 1; Att. xv, 20; Tusc. iii, 24, etc. Or. i, 18, res *humanæ* dicuntur virtus et vitium. Fin. ii, 12, scientia rerum divinarum et *humanarum*. v. *divinus*. † Or. 34, *humana* dicuntur de

jure civili et historia. † *humanum jus*. v. *jus*.

*Humare**, Tusc. 1, 16, 45; Leg. 11, 22; Nat. D. 11, 22.

*Humatio**, Tusc. 1, 43.

Humatus. Leg. 11, 22, et quod communiter nunc in omnibus sepultis est, ut *humati* dicantur, id proprium tam erat in iis, quos humus injecta contegeret. Hunc locum miror neminem vidisse ex viris doctis, qui in Nepotem scripsere, qui Eumen. 13 extr. *humare* dixit pro *sepelire, cremare*.

*Humerus**, Nat. D. 11, 63; Tusc. 11, 16; de Sen. 10. metaphoricè, Mil. 9; Flacc. 38.

*Humidus**, Nat. D. 111, 13; Tusc. 1, 17; Verr. 1, 17; Arat. 65.

Humifer, Nat. D. 1, 9.

Humilis, supplex. Inv. 1, 56, *humilis* oratio. † inferior, deterior. Inv. 1, 4, *humilior* multis rebus est homo beatus. De animo abjecto, Fin. 1, 15; Ibid. v, 20. † demissus, Tusc. v, 15. de oratione, Or. 57, 58; Inv. 1, 56; Brut. 79.

Humilitas, de homine inopi, neque gratia, neque pecunia potente. Quint. 1, nihil est, quod *humilitatem* cujusquam gravitas et virtus iudicis consoletur. † opponitur magno animo, quum aliis supplicamus, et indigna nobis facimus. Inv. 1, 56, nam saepe virtus et magnificentia... plus proficit, quam *humilitas* et obsecratio. Or. 1, 53, hæc Rutilius valde vituperabat, et huic *humilitati* dicebat vel exsilium fuisse, vel mortem antependendam.

*Humiliter**, Tusc. v, 8.

*Humor**, aqua, Nat. D. 111, 12; de Div. 11, 27; Nat. D. 11, 10; Ibid. 16. De liquoribus in corpore animali, Nat. D. 11, 2; Ibid. 11, 6, 57.

*Humus**, de Sen. 17; Leg. 11, 22; Catil. 1, 10; Or. 111, 6.

*Hydra**, Lernæ ab Hercule occisa, Or. 11, 16: sidus cæleste, Nat. D. 11, 44.

Hydraulus. Tusc. 111, 18, *hydraulici* ut audiat voces potius, quam Platonis. *Hydraulus* fuit instrumentum mu-

sicum, simile huic nostro, quod inflatum spiritu sonos edit. Nam quod in hoc nostro spiritus, id in illo aqua efficiebat. De eo est egregia disputatiuncula in Chrestomathia Pliniana Gesneri, p. 404 sq. Cf. Burm. ad Petron. c. 36. E veteribus lege Vitruvium, x, 13; Claudian. de Consul. Mallii Theod. v. 434 sqq. Anthol. 1, 16, etc. Ceterum nescio, quomodo in animum induxerit Boberius credere, *hydraulam* tantum de instrumento dici, non *hydraulum*, quum *hydraulus* passim occurrat, v. c. Plin. H. N. 1x, 8; *hydraula* tantum apud Vitruv. x, 10, quem locum tamen Salmasius ad Solinum, p. 416, post alios vitiosam judicat. *μόικυλος, μόικυλου, μοικυλίτου*, de instrumento dicitur: terminatio *a* et *es* in hujusmodi verbis non est instrumenti, sed instantis, ut in *pythaulis*, *pythaula*: *chóraules*, *choraula*, etc. Et sic *hydraulas* dixit Capella; item Sueton. Ner. 54, ubi tamen est varia lectio *hydraulus*. v. Savaronem ad Sidon. Ep. 1, 2, p. 19, ubi de hoc instrumento agit. Ceterum, quia Victorius reperit in quibusdam codd. *hydrauleos*, et in aliis Græce scriptum fuit hoc verbum, ut docet Buberius: non intercedam, quo minus *hydraulici*, verbum Ciceronianum putetur, quando etiam Græci *ὑδραυλικῆς* habent.

*Hydria**, Verr. 11, 19, 51; Ibid. 1v, 44.

*Hyemalis**, de Div. 11, 14; ad Div. vi, 20; Tusc. v, 27.

*Hyemari**, Verr. 1v, 47; Att. v, 21; ad Div. vii, 9.

*Hycms**, Verr. 1v, 40; Planc. 40; Phil. 1x, 1.

*Hypallage**₁ Or. 27.

*Hyperbole**, Top. 10.

Hypodidascalus, magister secundarius, ad Div. 1x, 18.

Hypomnema. ad Div. xvi, 21, multum temporis mihi eripitur in exscribendis *hypomnematibus*, h. e. præceptis et dictatis magistrorum.

Hypotheca. ad Div. xiii, 56, *hypothecæ* commissæ sunt. v. Ind. Gr. *ὑποθήκη*. Salmas. Mod. usur. c. 11 sq.

I.

I litera. Orat. III, 12, ut *iota* literam tollas, etc.

*Iambus**, pes constans brevi et longa, Or. 57, 58; pro carmine iambico sumitur, Nat. D. III, 38; Att. XVI, 11.

*Iambicus**, Or. 57.

Icere. Pison. 12, *foedus quod iceras*, Balb. 16, *icisse foedus*; Sext. 10; de Div. II, 66.

Iekneumon, Nat. D. I, 36. De hoc consulendus Plin. VIII, 24.

Ictus. Fin. II, 10, voluptas non dolendi non movere potest appetitum animi; nec ullum habet *ictum*, quo pelletur animus; Rull. II, 3; Cæcin. 15; Mil. 28; Off. III, 25.

Idea. Or. 3, has rerum formas (sc. animo comprehensas) appellat *ideas* ille non intelligendi solum, sed etiam dicendi auctor gravissimus et magister Plato. v. Ind. Gr.

Idem. Catil. I, 8, *menullo modo posse eisdem parietibus tuto esse tecum*, i. e. quibus tu; sic enim intelligunt, qui *tuto tecum* ad *eisdem* referunt: de qua forma vid. Perizon. ad Sancti Minerv. IV, 6; Drakenb. ad Liv. XXX, 12. Sed potest etiam referri ad *tuto esse*.

Idiota, imperitus, opponitur intelligenti alicujus rei, eleganti, Verr. IV, 2; et philosopho, Sext. 51. Pison. 26, *idiotarum* divitiarum; quas indocti, non philosophi admirantur.

Idola, Fin. I, 6, sunt Epicuri exuviarum corporum. v. Ind. Gr.

Idoneus, Inv. I.

Idoneus, dignus. Manil. 19, *idoneus* non est, qui impetret. Att. VIII, 14, non satis *idonei* sunt, qui a te probentur. † aptus, Inv. I, 21; Ibid. II, 12; Att. II, 6.

Iens, ab *ire*, est. Att. XVI, 21; IV, 9.

Igitur, eleganter est post degressionem. Or. I, 7, *quum igitur* vehementius, etc. Cf. Acad. II, 6; Fin. V, 32; Balb. 5, etc.

*Ignarus**, Nat. D. II, 21; Or. I, 14; Top. 20.

*Ignavo**, Tusc. II.

*Ignavia**, Rab. Perd. 9; ad Div. XII, 20.

*Ignaviter**, Att. XV, 6.

Ignavus, timidus. Cæcin. 16, *ignavi milites*. † Fat. 12, *ignava ratio*. v. Ind. Gr. ἀργός λόγος.

*Ignoscere**, Nat. D. II, 46.

*Igneus**, Nat. D. II, 9; Ibid. II, 40.

*Igniculus**, Att. XII, 1; Fin. V, 7; Leg. I, 12; Att. XV, 26; ad Div. XV, 20.

*Ignifer**, Arat. 88.

Ignis, de causa odii et inimicitiarum. Rabir. Post. 6, huic ordini novum *ignem* subjici; Nat. D. II, 22; II, 9.

*Ignobilis**, Verr. V, II. Obscurus, Tusc. III, 24; Brut. 91; Cæcin. 4.

*Ignobilitas**, Mor. 8; Phil. II, 6: dicitur de iis qui inglorii vivant, Tusc. V, 10.

*Ignominia**, Tusc. IV, 20; Quint. 51.

*Ignominiosus**, Phil. III, 14.

*Ignorabilis**, Inv. II, 32.

*Ignorantia**, Flacc. 20; de Am. 19.

*Ignorare**, Cæcon. 1; Att. VIII, 22. haud nosse, Rab. Post. 12; Acad. II, 2; Tusc. V, 23.

*Ignoratio**, de Div. II, 22; Nat. D. I, 1; Or. 21; Cluent. 39.

*Ignoscere**, Phil. I, 3; Att. I, 1; Ar. Resp. 17; Inv. II, 32; Pis. 41.

Ignotus, active, Verr. I, 7; Att. XII, 1, et alibi.

*Illabi**, Nat. D. II, 54, sensu proprio: sed metaphorice est, Fin. I, 2; Leg. II, 15.

*Illacrimare**, Tusc. II, 8.

*Illacrimari**, Nat. D. III, 33; de Sen. 9.

Illoquatus. Ar. R. 4, *illoquatus* legum periculis.

Ille, pro *hic*, v. *hic*. † Catil. IV, 2, neque tamen ego sum *ille* ferreus... qui non movetur.

Illecebræ, stimuli. Cæcl. 5, erant apud cum *illecebræ* libidinum: h. e. natura

sus ad libidinem propensior erat. † Catil. 11, 4, quæ tanta ullo unquam in homine illecebri juvenutis fuit? Add. Leg. 1, 11; de Sen. 12; Mil. 16.

*Illectus**, Tusc. 17, 6.

Illopidus, Nat. D. 111, 29.

Illoberalis. Or. 1, 32, non est *illoberalis* ad cognoscendum, sic dicitur, Off. 1, 42; Fin. 1; Or. 1, 32. Qui alicujus precibus facile non concedit, ad Div. 111, 1.

Illoberalitas, Att. viii, 6.

**Illoberaliter*. de Rep. 1, 22, patris diligentia non *illoberaliter* institutam. nimis parce, Att. 17, 2; Ibid. xvi, 1, 3.

Illicio. Nat. D. 111, 27, conjugem *illicio* ad stuprum. Att. 19, 13, ab iisdem *illecti* sumus, i. e. inducti, decepti.

*Illicitus**, Cluent. 47.

Illico, Mur. 9; Fat. 12.

Ilidors. Ar. R. 25, *illisa* serpens morietur.

Illigare, exprimere. Orat. 11, 44, *illigare* sententiam verbis. † immiscere, adhibere. Or. 27, in quo omnes *illigantur* lepores. Acad. 11, 2, qui sermonibus ejusmodi nolint personas tam graves *illigari*. † de vasis calatis est hoc verbum. Verr. 17, 24, *illigare* sigilla poculis. Sic de gemmis Græci, *ἀλλοι ἐπιδεδεμένοι χρυσίου*. † obligare. Phil. 111, 4, multis pignoribus M. Lepidum resp. *illigatum* tenet. Imitatus est Tacitus. A. 27, 25. † constringere. Or. 11, 14, *illigatus* liber angustis disputationibus. † Elegans est et hoc, Tuscul. 1, 25, motus stellarum in spheram *illigavit*.

*Illinc**, Att. 12, 6; Phil. 11, 31.

Illim, pro *illinc*, Att. vii, 13, ubi lege P. Victorium. Sed fere incerta lectio.

Illiquofactus. Tusc. 17, 9, quæ sunt omnes ad perfundendum animum tanquam *illiquofactæ* voluptates.

Illiteratus, Or. 11, 6; ad Div. 12, 16.

*Illitus**, Or. 111, 52.

*Illucescere**, Nat. D. 11, 38; Phil. 1, 12; Rull. 1, 8.

*Illudere**, contemnere. Or. 11, 3, quod

merito *illudi* possit. Or. 1, 17; Rosc. Am. 19; Quint. 16.

Illuminare, ornare. Orat. 111, 31, *illuminare* verba, sc. tropis. ibid. 6, *illuminare* orationem. Brut. 37, *illuminare* sententias, sc. figuris.

Illuminato dicere, Orat. 111, 14, i. e. ornate.

**Illuminatus*. Brut. 58 extr. insitam atque *illuminatam* sapientiam. Al. aliter legunt.

Illusio, *alipovsta*, urbanitas, Or. 111, 53.

Illustrare, aperire. Catil. 1, 3, si *illustrantur*, si erumpunt omnia. Cf. 111, 1. † ornare. Div. 11, 1, locus, qui totam philosophiam maxime *illustrat*. † explicare. Or. 11, 33, ut quæ sint in jure, vel apte describere, vel ornate *illustrare* possit. Orat. 1, 25, generibus *illustrata*. Acad. 1, 1, *illustrare* philosophiam Latinis literis. † ad Div. 11, 6, nullam gratiam esse tantam, quam non vel capere animus in accipiendo, vel in remunerando cumulandoque *illustrare* possit: i. e. illustrem reddere et celebrem.

Illustris, ad Div. 1, 9, tibi multa, notior atque *illustrior* meus inte animus esset. Add. Nat. D. 1, 5; Ibid. 11, 37.

Illustris (adverb.), ad Div. 1, 10.

*Illuvies**, Tusc. 111, 12.

Im, antique, pro *eum*. Leg. 11, 24, *im* cum illo sepelire, etc.

Imago, opponitur rei ipsi, ut nomen. Rab. Post. 15, umbra et *imago* equitis R. † de echo Tusc. 111, 2, *imago* vocis. † ἰμάλα Epiouri (v. Ind. Gr.), Div. 11, 67; Nat. D. 1, 12; Fin. 1, 6. † Ver. 7, 14, jus *imaginis* ad memoriam posteritatemque prodendæ. Hoc jus dabat ædilitas curulis, et ceteri magistratus majores. Itaque *imagines* sunt signa nobilitatis. Nobiles enim sunt, quorum majores magistratus majores gessere. vid. *nobilis*. Agr. 11, 1, *imagines* familiæ suæ. Planc. 7, qui *imaginibus* decuntur. Sext. 8, *imaginis* ornandæ causa. *Imago* ornatur titulis magistratum, triumphorum, etc. v. Plin. xxxv, 11; Lips. Elect. 11, 29; Sigon. Ant. J. C.

11, 20; Budæus ad Pand. p. m. 52 sq.

Imbecillitas. Nat. D. 1, 44 extr. omnis in *imbecillitate* est et gratia, et caritas: h. e. in natura imperfecta; signum est naturæ imperfectæ, ut est humana. † Tusc. 11, 6, *imbecillitas* tribuitur philosophis, qui dolorem inter mala retulere.

*Imbecillus**, seu *imbecillis*, de corpore dicitur, ad Div. vii, 1; Q. F. 11, 7. De animo, de Div. 11, 60; Hort. Fragm. Tusc. v, 30; ad Div. 16.

*Imbellis**, Off. 1, 24.

*Imber**, Tusc. 1, 19; de Div. 1, 43; de Div. 11, 28.

Imberbus, Dom. 14; Græv. *imborbis*. Utrumque usitatum. v. Fragm. p. 92.

Imbibere, constituere secum, decernere. Quint. 6, quod si facere nolit, atque *imbiberit*, ejusmodi rationibus eum ad suas conditiones perducere. Act. 1, in Verr. 14.

Imbuere. Lig. 10, studiis se *imbuerat*. Instituire, Att. xiv, 14; Off. 1, 32; Phil. x, 10; Fin. 11, 5. Implere, Tusc. 1, 13; ibid. 111, 1; Fin. 18.

Imbutus, qui alicujus rei initium fecit; quasi initiatus alicui rei, vitio, etc. Phil. 111, 2, *imbutus* hac crudelitate. Institutus, Leg. 11, 7; Tusc. 1, 7. Add. Font. 14; Mil. 7; Phil. xiv, 3; Or. 11, 39.

*Imitabilis**, Or. 23.

*Imitari**, ad Div. ix, 20; Off. 1, 24; Inv. 1, 32; de Div. 11, 21; Ibid. 27; Or. 11, 47; Or. 2; Off. 111, 2; Ibid. 22.

*Imitatio**, Her. 1, 2; Or. 11, 22; Inv. 1, 20; Or. 11, 59.

*Imitator**, Leg. 111, 14; Or. 11, 22; Ibid. 54.

*Imitatrix**, Tusc. 111, 2; Leg. 1, 17.

*Immanis**, ferox, Acad. 11, 34; Tusc. 1v, 20; Q. Fr. 1, 1; Partit. 25; Verr. 1, 3. † Nimis magnus, Verr. 111, 46; Rosc. Com. 8.

Immanitas. Fin. 1v, 9, *immanitas* ista verborum. † Feritas, Vatin. 3; de Div. 1, 29; Nat. D. 1, 23; Off. 1, 44; Partit. 23.

Immansuetus, Leg. 1, 8.

Immaturitas, properatio in rebus

ante tempus agendis. Quint. 26, quid hæc festinatio, quid hæc *immaturitas* tanta significat?

*Immaturus**, Cat. 1v, 2, mors immatura; sic Phil. 11, 46; Brut. 33.

*Immemor**, Brut. 60, ingenium immemor; Att. 1v, 6; Sull. 30.

*Immensitas** mundi, Nat. D. 1, 20; Ibid. 11, 39.

*Immensus**, Nat. D. 1, 10; de Div. 1, 6; Or. 1, 49; Verr. 111, 9; Her. 11, 22.

*Immergo**, Cluent. 13, se in consuetudinem immergere.

*Immersus**, de Univ. 13.

*Immigrare**, Phil. 111, 17; Brut. 79; Tusc. 1, 24.

Imminere, de cupidis. Verr. 11, 54, *imminens* avaritia. Dom. 18, *imminens* cupiditate in tribun. potestatem. † de gestu oratorum et histrionum. Orat. 11, 55, gestu omni *imminenti*: sc. in eum, contra quem dicebat. Sext. 55, in ore impurissimi hominis *imminens* concionata est histrionum caterva. Impendere, Off. 111, 10; Att. v, 20; Balb. 15; Rull. 11, 32; Manil. 5; Cat. 1, 12.

*Imminuere**, Or. 1, 6; Phil. xii, 3.

*Imminutio**, ad Div. 111, 8; Fin. v, 17.

Imminutus. Or. 47, *imminutum* verbum: ut *nosse*, pro *novisse*.

*Immisericors**, Inv. 11, 56.

Immissio sarmentorum, de Sen. 15, opponitur amputationi.

Immittere, possessionem dare. Verr. 1, 54, *immitte* in mea bona. Parad. 4, jacere et *immittere* injuriam in aliquem. Add. Verr. 1v, 45; ad Div. x, 30; Parad. 1, 2; Ar. Resp. 22; Phil. 11, 36; Parad. 1v.

Immo, in correctionibus: *au contraire*. Cæcin. 7, concessit, credo;... *immo* calumniam stultitiamque obtrivit. Cf. Sull. 17, etc. In augendo. Catil. 1, 1, vivit; *immo* etiam in senatum venit.

*Immobilis**, Somn. Sc. 5.

*Immoderate**, Nat. D. 11, 39; de Univ. 12, 13; Off. 1, 26; de Div. 1, 39.

*Immoderatio**, Sull. 10.

Immoderatus. Or. 58, *immoderate* oratio; Her. 11, 22; Cæc. 21.

*Immodestus**, Off. 1, 29.
*Immolare**, Nat. D. 111, 36; Inv. 11, 51; ad Div. vi, 7; de Div. 11, 17.
*Immulator**, de Div. 11, 15.
*Immortalis**, Leg. 11, 11; Off. 1, 53.
*Immortalitas**, sensu proprio, de Sen. 21. De memoria sempiterna, Phil. 14, 1; Phil. 11, 13; Pis. 3; Or. 11, 9.
Immortaliter gaudeo, Q. fr. 111, 1.
Immortuus, plane mortuus. Att. 1, 11, *immortuus* reliquæ conjurationis: si sana est lectio.
*Immundus**, Gall. Fragm.
*Immunis**, Rul. 11, 2; ad Div. viii, 9; Verr. 11, 69; Font. 4.
*Immunitas**, Font. 8; ad Div. xii, 1.
Immunitus. Cæcin. 19, via *immunita*.
*Immutabilis**, Nat. D. 11, 19; Fat. 7; Ibid. 12; Acad. 11, 8.
*Immutabilitas**, Fat. 9.
*Immutare**, Nat. D. 11, 42; ad Div. 1, 9; Ibid. v, 8; Flacc. 14; Or. 63.
Immutatio. Brut. 17, *immutationes* verborum. Gr. ὑπόμολ. Or. 11, 65, de allegoria; Or. 27.
*Impar**, Acad. 11, 10; Somn. Sc. 5.
*Imparatus**, Att. vii, 15; Phil. 111, 1; Mā. 21.
Impatibilis, Fin. 11, 17.
Impediri. Inv. 1, 11, invidia *impediri*, h. e. in errorem induci. Sull. 17, nullius amicitia *impediri* ad propulsanda pericula. Mur. 19, ab omni delectatione *impedimur* negotiis. † cum infinitivo. Or. 1, 35, pudor *impedit* exquirere. Off. 11, 2, quod me *impediat* sequi. † Att. xiii, 47, nisi te *impedivisti*, sc. negotiis.
*Impeditio**, de Div. 1, 51.
*Impeditus**, Pis. 1; Manil. 7.
Impellere. Rabir. Post. 1, *impellere* præcipitantes. Or. 11, 79, *impellere* leviter judicem. Add. Cluent. 26; Her. 11, 22; Or. 1, 8 ad Div. 1, 9; Or. 11, 77.
*Impendens**, Nat. D. 11, 59; Att. viii, 3.
*Impendere**, penultima longa, imminere, Tusc. 14, 16; Ibid. v, 21. Instare, Fin. 1, 18; Rosc. Am. 11; Verr. v, 60; Catil. 1, 9; ad Div. 11, 11; Ibid. viii, 14; Att. 11, 22;

Cat. 11, 5; ad Div. 11, 16; Att. viii, 11.
*Impendere**, penultima brevi, insu-
 mere, Verr. 111, 98; Ibid. 14, 30.
Impendio, valde. Att. x, 4, at ille *impedio* magis odit senatorem.
Impendium, cumulus, auctarium, usura. Brut. 4, *impendiis* augere largitatem muneris. Att. vi, 1, cogito fœnus et *impendium* recusare. † Impensa, Quint. 9.
*Impensa**, Verr. 111, 21; Fin. 1, 13; Rab. Post. 16.
*Impensè**, vehementer, Att. v, 2; ad Div. xiii, 64.
Impensus, magnus. Attic. xiv, 13, vel *impensò* pretio. vid. Popma ad h. l. † valde propensus. Sext. 62, hæc tam *impensa* voluntas.
Imperare. Or. 11, 7, domi nihil *imperavi*, int. cœnulae. ad Div. 12, 25, ades ad *imperandum*, h. e. ut tibi *imperetur*. Exercere potestatem aut magistraturam, Manil. 19; Leg. 111, 2, 3; Flacc. 13; Cæcil. 10; Rosc. Am. 21.
Imperator, est honoris nomen, quod aut a militibus, re prospere gesta, ducibus tribuitur: ad Div. 11, 10; aut a senatu: Phil. xiv, 4, 5, certo hostium numero occiso; de quo vid. Lex. Fabr. Manut. ad Cic. ad Div. l. c. Unde ab eo tempore suo nomini adscribentur duces, donec triumphassent. † Verr. 14, 57, Jupiter *Imperator*. v. Ind. Hist. *Jupiter*.
*Imperatrix**, Cœl. 28.
*Imperfectus**, ad Div. 12, 9.
Imperiosus. Fin. 11, 32, nimis *imperiosi* philosophi. † qui *imperium* tenet. Or. 34, *imperiosi* populi. de Rep. 1, 2, urbes *imperiosæ*, ex Ennio.
*Imperite**, Phil. 11, 52; Balb. 11.
*Imperitus**, Rosc. Am. 49; Flacc. 7; Her. 14, 10.
Imperium. Manil. 4, de *imperio* dicicare: dicitur, quum bellum est non de aliqua regionis parte, sed uter alteri pareat, serviat. † Verr. 11, 51, *imperium* judiciorum, de Hortensio. v. *dominari*. † *Imperii*, quod magistratum est, duas formas facio. Altera est civilis, et quasi togati; quod est ma-

gistratum urbanorum, et omnium provincialium, et alio nomine potestas dicitur, habetque prehensionem, animadversionem, coercionem, in provincia etiam jus securium, s. ut sub Cæsaribus appellatum est, gladii, atque alia multa, quæ ratio magistratus postulat; unde dicantur hi magistratus esse in *imperio*. Quinto fratri Ciceronis, l. 1, ep. 1, etc. tribuitur summum *imperium*, quum rei militaris potestatem non habuerit. Nam ibid. Asiæ administrationem totam jurisdictione maxime sustineri dicit, et nullum ei bellum gerendum. Alterum genus est militare, quod habent ii, quibus potestas belli gerendi data est. Hoc *imperium*, qui habent, dicuntur esse cum *imperio*, ad Div. 1, 1. Huiusmodi est, Verr. III, 91, infinitum *imperium* Antonii, et *imperium* Lentuli ad Div. 1, 7, etc. Hinc fit, ut interdum *imperia* et magistratus opponantur. De discrimine formularum in *imperio*, et cum *imperio*, v. Sigon. A. J. Pr. III, 14. Neque tamen id est perpetuum, ut jam vidit Græchius, qui omnes magistratus provinciales cum *imperio* esse defendebat. Nam, Q. fr. 1, 1, de Quinto: quoniam in istis urbibus cum summo *imperio* et potestate versaris. Sic etiam reperias in *imperio*, pro eum *imperio*, Att. XIV, 5, vid. Burm. ad Suet. Cæs. 25; ubi tamen dicitur cum respectu ad provinciam. Locus clarus est, Act. 1 in Verr. 13, ubi consul Romæ dicitur esse cum summo *imperio* et potestate. In *imperio* tamen lactenus differt a cum *imperio*, ut in eo sit respectus ad honorem, sitque pro magistratu. Apud Suetonium in *imperio* non semel sic occurrit. De troge genere *imperii* lege Sigon. Ant. J. Prov. l. II, 5, 6; III, 5, 7 sq. Manut. ad Cic. Ep. ad Div. 1, 1. † Verr. 1, 22, in nonnullis edd. tanquam Aldina, sic legitur: legationis nomine cum *imperio* et securibus mercator signuorum tabularumque missus est (et memoratur Verris legati lictor, c. 28 extr. et 51). Grævius, ad Prov. Cons.

3, oblitus in sua editione hæc verba non esse, ibi improprie vocem *imperii* accipi dicit, pro potestate quadam extraordinaria, quam ipsi Dolabella dederat, ut tanta ejus esset ubicque, quanta ipsius prætoris auctoritas. Mihi videtur illud, cum *imperio* et securibus, ex IV, 4, repetitum esse, ubi de Verre: O præclaram defensionem! mercatorem cum *imperio* ac securibus in provinciam misimus. Nisi forte Cicero invidiose et accusatorio rem augere voluit. Add. Cæcin. 18; Font. 1.

Impertire, dare, tribuere. de Rep. II, 28, *imperti* etiam populo potestatis aliquid, ut et Lycurgus, et Romulus. Add. Or. II, 4; Rosc. Am. 5; Sull. 3; Att. II, 18.

Impetrare. Div. 1, 2, magna vis videtur esse in *impetrandis* consulendisque rebus. Est verbum augurale, idemque significat, quod *impetrare*, de quo mox. *Impetrare* habent etiam codd. Plin. H. N. II, 52.

Impetratio. Att. XI, 22, *impetratioes* nostras nihil valere.

Impetrare. de Div. 1, 16, avibus magnæ res *impetrari* solebant. ibid. II, 15, qui evenit, ut qui *impetrare* velit, convenientem hostiam rebus suis ducat? Est autem *impetrare*, auspiciis, extis, etc. consulere deos, an, quod in manibus habemus, felicem successum sit habiturum, necne: unde, quod aves admittunt, exta felicia suadent, id *impetratum* dicitur. v. Manut. ad Div. 1, 16, et Hotomann. Obs. IV, 5; VI, 21; quem jam laudavit Davianus. E loco Ciceronis autem posteriori patet, falsum esse, quod Scaliger ad Festum putabat, *impetrare* dici tantum de auspiciis, de extis autem *litare*. Sæpius tamen de auspiciis occurrit, ut Plaut. Asinar. II, 1, 11; Plin. H. N. II, 53. Add. Harduin. ad Plin. XXVIII, s. 5. Hoc verbum non est in Nizolio.

Impetus. Deiot. 2, *impetus* dicendi, pro contentione et vi in dicendo. † poetæ veteres hoc verbo in periphrasi utuntur. Attius, de Div. 1, 22, nocturno *impetu*, pro noctu. Tusc. II, 8,

biformato *impetu* centaurus, i. e. biformatus, bicorpor. Est tamen etiam in prosa. N. D. II, 58, *impetum* cæli moveri vertique, i. e. cælum. Sæpe ita est apud Lucretium. v. Ind. Gifanū in h. v. † *impetus* armorum, Cæcin. 15; sic Sext. 10; Manil. 1; Font. 12; ad Div. IV, 7; Att. VIII, 3; Ar. Resp. 1. † pro appetitione sumitur, Off. 1, 15; Ibid. II, 3; Inv. II, 5; Or. 1, 77; Cæcil. 11; Inv. II, 54.

*Impie**, Nat. D. II, 16.

*Impietas**, Fin. IV, 24; de Am. 12.

*Impiger**, Verr. V, 10; Font. 15; ad Div. II, 1.

**Impigrūtas*, de Rep. III, 20, ex Nonio, II, 434.

*Impingere**, infigere, Phil. 1, 2. Infigere, ad Div. VIII, 8. Offerre, Tusc. III, 19. Obtrudere, Att. VI, 1.

Impius. Phil. VI, 6 extr. *impū* cives (e lectione Græv.) sunt, qui patriæ exitio sunt. † in Deos, de Div. 1, 4. In parentes, Rosc. Am. 24; Quint. 6.

*Implacabilis**, Pis. 33; Q. Fr. 1, 1; Tusc. II, 8.

Implere. Orat. 29, *implet* aures; de periodo numerosa et justæ magnitudinis. † cum genitivo, more Græco. Verr. 1, 46, multos codices *implevit* earum rerum. Add. Phil. II, 25; de Div. II, 56; ad Div. IX, 18; Rull. II, 18.

Implicare, immiscere, iadere. de Div. 1, 36, dii vim suam hominum naturis *implicant*. † conjungere, Fin. II, 14; Brut. 47; Balb. 27. Irretire, Tusc. IV, 27. Confundere, Inv. 1, 22; Off. II, 11.

Implicatio. Sext. 46, *implicatio* rei familiaris, est æs alienum. † Inv. II, 32, *implicatio* locorum communium est, quum in demonstrationes insecruntur ornandi et illustrandi causa.

Implicatus, conjunctus, ad Div. VI, 12, habeo eos *implicatos* consuetudine. Valin. 1, inconstantia perjurio *implicata*. Off. 1, 5, *implicata* inter se sunt. Conf. Phil. II, 32. † difficilis, obscurus. Orat. III, 14, reliquæ sunt magnæ, *implicatas*, variæ, etc. Fin. III, 1, nec in Torquati sermone quidquam *implicatum* aut tortuosum fuit. † insitus. Leg.

1, 17, quæ in omni sensu *impleata* insidet. † Verr. III, 35, *implicatum* legibus teneri, h. e. *impodiri*. Ar. R. 4 expectatione supplicii *implicatus*, Add. Acad. 1, 3; Nat. D. 1, 19; 20; Or. 56.

*Implicto**, Inv. II, 23.

*Impiorare**, Verr. V, 72; Mil. 31; Pis. 12; Verr. 1, 3.

Impluvium. Verr. 1, 23, signa, quæ nunc ad *impluvium* tuum stant. Ibid. 56, columnas singulas ad *impluvium* esse locatas, etc. Est locus subdivialis in mediis ædibus (unde Verr. 1, 19, et 23, *impluvium* et mediæ ædes permutantur), in quem aqua de tectis confluit : Gr. *μεσάυλων*, ubi dii penates colebantur more Græco, de quo v. in *lar*. Id quum ignorarent interpretes Suetonii, mire se torserunt in compluvio penatium in Aug. 92. *Impluvium*, ex locis citatis patet, primo porticibus cinctum fuisse in ædibus beatiorum : cf. Virgil. *Æn.* II, 526 seqq. deinde statuas ibi positas ornata causa. Ex quo lucem capit locus Quintil. XI, 2 : primum locum vestibulo quasi assignant, secundum atrio, tunc *impluvia* circumeunt, nec cubiculis modo, aut exedris, sed statuis etiam similibusque per ordinem committunt. *Statuis* mihi rectius videtur, quam lectio *stratis*, a Bermanno et Gesnero recepta. Statuæ, s. signa in ornamentis ædium sunt etiam, Nat. D. II, 37; Verr. 1, 19; signa, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in silva denique disposita sub divo vidimus. Viden' statuas inter columnas porticuum, et supra, e Verr. 1, 56, columnas ad *impluvium* memorari?

*Impolite**, Or. 1, 49.

Impolitus. Prov. C. 14, *impolitus* reat acerbæ. vid. *acerbus*. † inscitus. Or. II, 51, quam ait hoc genus eorum, qui sibi eruditi videntur, hebes atque *impollitum*.

Imponere. ad Div. VIII, 17, qui me in hanc perditam causam *imposuit*. Sext. 19, *imponere* plagam. Att. 1, 16, *imponere* vulnus reip. Cæcin. 25, fictus

testis subornari solet, et *imponi* falsæ tabulæ. Lambinuset Hotomannus quia *imponi* non concoquebant, quod omnes libri habent, legebant *interponi*. Fatendum tamen, *imponere* usitatum in fraudibus: unde *impostores* dicuntur, qui *imponunt* hominibus aliquid in re aliqua pro vero. Nostri eodem modo, *en imposez à quelqu'un*. *Imponere* sic est ad Att. xv, 26; sensu proprio occurrit, Att. 1, 8; Verr. iv, 10; ad Div. v, 12; Ibid. xii, 14; de Univ. 12. Pro præcipere usurpatur, Nat. D. 1, 20; Rull. ii, 18; ad Div. vi, 7; Mur. 18; Att. iv, 5; Or. 1, 61.

Importare. Or. 1, 9, detrimenta *importata*. ad Div. xvi, 21, suspicionem alicui *importare*. Sic est, Sext. 69; Fin. 1, 51; Ibid. iv, 15; Or. 1, 9; Deiot. 15; Off. ii, 6.

Importune, Acad. ii, 25.

**Importunitas*, est hominis difficilis et morosi, de Sen. 3: et crudelis, Or. 1, 53; de Rep. 1, 40; Verr. ii, 30; Pis. 9; Or. 1, 53.

Importunus*, opp. opportuno, Or. ii, 4, ubi tamen Pearceius e. mss. recipit *inopportunus*. Sen. p. R. 6, vultus *importunus*, est tetricus, nimis severus ac trux....Sic de Rep. 1, 33, rex importunus.*

*Impotens**, infirmus, Mur. 38; Fin. 1, 16; Dicitur de homine qui male potentia utitur, ad Div. iv, 4; Ibid. x, 27; Phil. v, 8, 9; Partit. 35.

*Impotentia**, Tusc. iv, 15, 25.

Impressio. Or. iii, 48, *impressiones*, sunt quæ alio loco *percussiones* dicuntur, de quibus infra dicemus. † *expressio*. Acad. 1, 5, explanata vocum *impressio*. † violentior impetus, ad Div. v, 2; Flacc. 34.

Impressus. ad Div. v, 20, vestigiis *impressa*. Or. ii, 45, motus *impressus* est in ipso oratore. Sic est, Att. ii, 21; Mil. 27; Acad. ii, 11.

Imprimere. Tusc. 1, 25, *imprimi* quasi ceram animum putamus. Phil. v, 6, *imprimere* reip. dedecus. Add. Leg. 1, 10; Acad. ii, 7; Ibid. 26; de Div. 1, 15; Cæcin. 27.

Improbabilis, Off. ii, 2.

Improbare vitam, Inv. ii, 10, *improbam*, sceleratam demonstrare. Sic est, de Div. 1, 33; Off. 1, 42; Or. ii, 37; Acad. ii, 30; Font. 4; Verr. iii, 74; Ibid. 76.

Improbatio, Verr. iii, 74; Her. ii, 6; Inv. ii, 10; est verbum rhetoricum eodem sensu, quo *improbare*.

*Improbe**, Rosc. Am. 36; Off. ii, 22; Att. xvi, 14.

Improbitas, iniquitas. Quint. 27, *improbritatem* et gratiam cum inopia et veritate contendere. † *vis*, quæ est contra leges. Cæcin. 2, *improbritas* Æbutii. † petulantia. Div. ii, 32, *improbritas* sinix.

Improbis, qui contra leges facit. Verr. 1, 42, testamentum *improbis*. Rosc. Com. 16, *improbi* sunt iniqui, petulantes, maledici.

*Improvidus**, Att. vii, 19; de Am. 26; ad Div. ii, 16.

*Improvisio**, Att. xv, 1; Mur. 17.

*Improvisus**, Tusc. iii, 14; Ibid. iv, 18, 31; Verr. 1, 43; Or. 1, 22.

*Imprudens**, inscius, Inv. ii, 31; Rosc. Am. 8; Or. 1, 21; Inv. 1, 30; Rosc. Am. 32.

*Imprudenter**, Acad. 1, 6.

*Imprudentia**, Or. 56; Inv. 1, 27; Or. iii, 39.

*Impuber**, Catil. iv, 6.

Impudens. Verr. 1, 54, *impudens* pecunia: i. e. valde magna, quam postulare valde *impudens* est.

*Impudenter**, ad Div. v, 12; Verr. ii, 54; Flacc. 13.

*Impudentia**, Or. 1, 38; Flacc. 15; Or. 71.

*Impudicus**, Cat. ii, 5.

*Impugnare**, Quint. 2.

Impulsio, Inv. ii, 5, quid sit? Univ. 5.

*Impulsor**, Vatin. 10; Att. xvi, 7.

*Impulsus**, impetus, dicitur de corporibus et de animo, ut Nat. D. ii, 11; Or. iii, 22; Rosc. Am. 37.

*Impune**, sine pœna, Inv. ii, 11; Phil. 1, 14; Deiot. 11. Tuto, de Div. ii, 27; Or. iii, 47.

Impunitas, Rabir. Post. 10, *impunitas* a iudicio et sermone. Brut. 91, *impunitas* juvenilis et licentia dicendi, dicitur de redundantia illa in scribendo, quæ in Cicerone displicebat Moloni.

Impunitus. Or. 1, 52, omnium rerum *impunitam* libertatem tenere : h. e. plenissimam, non imminutam. Planc. 12, *impunitum* mendacium est nimis grave et impudens.

Impure, illiberaliter. Att. 12, 12, a quo *impurissime* hæc nostra fortuna despecta est.

*Impuritas**, Phil. 11, 3.

*Impurus**, Catil. 11, 10; Rosc. C. 7; Phil. 111, 14.

*Imus**, Rosc. C. 7 : Herr. 111, 14.

In, cum acc. pro abl. Arch. 5, nullam lituram *in* nomen A. Licinii videtis. Rosc. C. 17, *in* iudicium habere. Quint. 5, et ibi Passeratius ; Verr. 1, 16; Quint. 30; Dom. 29; in Gæcil. 20; ad Div. 22, 15, etc. † pro *de*. Off. 1, 9, *in* philosophos dictum. ibid. 39, quod *in* multis licet dicere. Or. 11, 61, quod *in* servo bono dici solet. † *in* Piræa, an rectum sit? Att. 111, 3. † Fin. 11, 28, 20, potare *in* rosa, h. e. roseis coronis ornatum, vel recubantem *in* rosis, v. Gron. ad Sen. Vit. Beat. c. 11, et cf. de huiusmodi periphrasi Lex. Fabri. † de Rep. 11, 4, *in* mari, i. e. maritima.

Inæquabilis varietas. Partit. O. 4.

*Inædificare**, Ar. Resp. 14.

Inæstimabile, ἀποπροσημύον. Fin. 11, 6.

Inambulare, Or. 11, 3; Leg. 1, 5; Att. 11, 2.

Inanimatus, Top. 18.

Inanimus, Acad. 11, 12; Tusc. 1, 23; de Div. 11, 4.

Inanis, in oratione et de periodo opponitur *pleno*, Brut. 8. † pusillus, humilis. ad Div. 11, 17, animus ipsa malivolentia jejunos atque *inanis*. † Fin. 1, 13, 16, cupiditates *inanes*. Dicitur proprie de spatio vacuo, Fat. 11; ad Div. 22, 22; Acad. 11, 40; Verr. 11, 66; Cat. 1, 7. Inanes redierunt, id est, manibus

vacuis, Att. 11, 3; sic est Verr. 11, 9; Off. 111, 2. Inanes epistolæ, sunt in quibus nihil lectu dignum est, Att. 11, 8; Tusc. 111, 18; Ibid. v. 41; Acad. 11, 22. Inanis verborum, h. e. expere, Or. 1, 9. Inane opponitur vero, de Div. 11, 62; Rosc. 14; Mil. 34; ad Div. 11, 20.

*Inanitas**, de vacuo spacio, Fat. 9; vanitas, Fin. 1, 15.

*Inaniter**, falso, Acad. 11, 11 : vane, Tusc. 11, 26.

Inapparatio, Heren. 11, 4, opponitur apparationi, i. e. præparationi.

Inaudire, audire, sed fere de rebus nondum vulgatis, ad Div. 12, 14; Att. 11, 1; xv, 26. Sic fragm. epist. ad Pansam ap. Non. 11, 442, vox illa, de qua ex te primum quiddam *inaudieram*.

*Inaugurare**, Phil. 11, 43.

*Inauguratus**, Dom. 53; Brut. 1.

*Inaurare**, ad Div. 111, 13.

*Inauratus**, Or. 111, 32; de Div. 1, 23; Tusc. 1, 20; Her. 11, 47.

Inauditus. Balb. 18, res multo ante *inaudita*, i. e. per famam cognita; Cab. 4.

*Incallide**, Off. 111, 33.

Incallidus, Inv. 1, 3, oratores non *incallidi*. v. *callidus*.

*Incaute**, Att. 111, 10.

*Incautus**, Phil. 11, 2; Planc. 22; Brut. 70.

Incedere. ad Div. 111, 9, pudeat te, ausum illum unquam esse *incedere* tanquam tuum competitorem. ibid. 11, 9; repente *incessi* omnibus lætitiis. † accedere. Inv. 11, 14, facilius animus ad inventionem *incedet*. v. Gron. ad Tac. A. 1, 35.

Incondere, Verr. 1, 33, *incondere* aliquem, i. e. vivum comburere. † iratum facere. ad Div. 1, 9, ab eo in me est, *inensus*. † illustrare. Nat. D. 1, 31, *inensa* luna radiis solis. Add. Att. 12, 4; Nat. D. 111, 30; Verr. 1, 53; Ibid. v. 35; Or. 11, 45; Att. 11, 16; Fat. 1; Tusc. 1, 25.

Incondium, iudicium capitis. Att. 1, 20, *incondio* Plætोरiano adustus est. † pestis. Dom. 50, tribunatus Clodii di-

citur *incendium* civitatis; Parad. 4. Mur. 25.

*Incensio**, Sull. 11.

*Incensus**, combustus, Verr. v, 52; Leg. 11, 22. Irritatus, Cluent. 64; Opt. Gen. or. 7; ad Div. vi, 6; Prov. Cons. 14.

Incensus, qui bona sua in censum non detulit. Cæcin. 34, populus quum *incensum* vendit.

Incertus. Ver. v. 32, *incerta* et lubrica ætas adolescentis; Mil. 21; Marc. 5; Or. 28.

*Incessus**, Fin. 11, 24; Off. 1, 35; Or. 18.

*Incesto**, Cæcl. 14.

*Incestus**, vel *Incestum*, est stuprum cum parentibus commissum, vel deorum cærimonias violans, Leg. 11, 9; Inv. 1, 40; Pis. 1v, 55.

*Incestus**, Dom. 49; Phil. xi, 22.

*Inchoare**, Acad. 1, 3; Fin. 1v, 15; Or. 10.

*Inchoatus**, inceptus, Sull. 26; Off. 111, 7; Brut. 33. Imperfectus, Off. 1, 43; Fin. 1v, 6.

Incidero. Inv. 1, 8, atque harum aliquam in omne causæ genus *incidero* necesse est. Verr. 11, 74, *incidi* homini sane præter opinionem, etc. oppressi eum. † offendere, violare. Off. 1, 9, in alterum *incidunt*. Pearceius verbum tentat corrigere haud necessaria de causa: nam et alibi dicitur in malam partem, quum aliquis sibi malam contrahit, dum vult vitare aut id ipsum, aut aliud. Verr. 1, 12, 32, extr. † *incidero* in aliquem, Fat. 8, i. e. in ejus sententiam. † construitur etiam cum *ad*. ad Div. v, 8.

Incidero, tollere. Or. 11, 82, *incidere* deliberationem. Phil. 11, 19, *incidamus* media. Sic Livius dixit *incidero* spem, xxxv, 31. † conscindere. ad Q. fr. 11, 1, poema *incidi*. † Dom. 30, quid te audacius, qui in ejus nomen *incideris*? Viri docti aut omittunt *in*, quod a Pall. codd. præter unum absuit, aut addunt *as*. Alterutrum probasse J. Fr. Gronovium ex Obs. 1v, 1, patet. Mihi autem placet vulgata. Nam utraque correctio sensum eum habet, qui minus,

quam pro mente Ciceronis, dicit. Sedulium primum scivisse legem scripserat Clodius. Solebat enim nomen ejus, qui primum sciverat, una cum lege *incidi*. Hocceine vero est simpliciter, nomen alicujus *incidero*? Non possum concoquere. Quid ergo? Intelligo legem. Legem *incidero* in alicujus nomen, Latine mihi dici videtur pro, ita *incidero* legem in *as*, ut ab eo primum scitam esse addatur. Nomine ejus abutitur in hac lege, etc. † Or. 111, 58, genus vocis acutum, incitatum, crebro *incidens*, i. e. abrumpens, consistens.

Incilo, ad Div. viii, 5, est fossa, que in via fit, ad deducendam aquam, ut auctor est Festus: unde ap. Apuleium, Met. 9, via lacunosis *incilibus* voraginoso. Jam in hujusmodi *incilibus* facile hærent plaustra. vid. latius hæc disputantem Salmas. ad Solin. f. 512.

*Incinctus**, Acad. 11, 28.

*Incipere**, Tusc. 1, 49; Off. 1, 57.

*Incise**, vel *incisum*, Or. 63; Ibid. 67.

Incisio. Or. 61, *incisiones* ambitus, sunt partes periodi.

Incisum, κόμμα, Orat. 62; hinc *incise* scribere est percommata, ibid. 63, i. e. singulis membris, sine periodis.

*Incisus**, carmen incisum in sepulchro, de Sen. 7; sic est, Pis. 29; Verr. 1v, 65; Balb. 25; Font. 14. Pulmo *incisus*, de Div. 1, 39.

*Incitamentum**, Arch. 10.

Incitare, augere, propagare. Or. 111, 6, *incitatur* ea ratio, i. e. invalescit. Or. 1, 20, *incitare* celeritatem. Cf. Ligar. 4. Sic Tacit. A. 111, 25, *incitare* pœnas: quod frustra nonnulli tentarunt. Add. Or. 11, 44; Or. 1, 12; Nat. D. 11, 40; ad Div. xii, 2; Att. 11, 16.

*Incitate**, Or. 63.

*Incitatio**, Or. 11, 9; Or. 11, 43; de Div. 1, 41; Or. 1, 35.

*Incitatus**, Nat. D. 111, 6; Dom. 52; de Sen. 12; Or. 59.

Incitus, celer. N. D. 11, 35, *inciti* delphini. Dom. 56, *incita* vis.

Inclamare. Att. 11, 20, expeditus ut sis: si *inclamare*, ut accurras.

Inclinare. Inv. 1, 21, *inclinare* aliquem ad commodum suae causae. † ad Div. 1, 1, *inclinata* res est, h. e. afflictata, prope perditata. Cf. 11, 16. Add. Or. 11, 44; Catil. 11, 2; Att. 11, 28.

Inclinatio temporum, Planc. 39; Dom. 18, conversio, de qua supra. Brut. 43, *inclinatio* vocis, i. e. variationis sic est, ad Div. 11, 10; Phil. 11, 16; Rull. 11, 29. De animi propensione dicitur, Or. 11, 29; Mur. 26; de voce, Brut. 43.

*Inclinatus**, ad Div. 11; Ibid. 11, 9; Or. 11, 5; Or. 8; Or. 11, 79.

Includere, de caletoribus, Verr. 11, 25. Gr. *ενοστειναι*, de gemma in pala annuli. Sic est, Tusc. 1, 15. † sepire, de Sen. 15; de Div. 1, 36; Phil. 11, 12; Adjungere, Phil. 11, 13; Or. 11, 48; Att. 1, 13; Brut. 79; Tusc. 11, 7; Or. 5; Rab. Post. 17.

*Inclusio**, Vatin. 11.

Inclusus, abditus, latens. ad Div. 1, 9, *inclusum* odium. Cf. Brut. 96. Acad. 1, 3, *inclusa* tenebam, i. e. non edebam. Cf. Verr. 1, 9.

*Inclutus**, de Div. 1, 50; Or. 48.

*Incognitus**, Leg. 11, 8; Acad. 11, 36; Off. 1, 6; Nat. D. 11, 29.

*Incola**, Tusc. 1, 13; Nat. D. 11, 56; Tusc. 1, 37; Off. 1, 34.

*Incolere**, Verr. 1, 17; Q. Fr. 1, 1; de Div. 1, 42.

*Incolumis**, Fin. 11, 8; Catil. 11, 10; Inv. 1, 30; Planc. 5; Cæcil. 22.

*Incolumitas**, Inv. 11, 56; Natura. D. 11, 46.

*Incommodare**, Quint. 16.

*Incommodus**, de Am. 4; Att. 1, 9; Ibid. 11, 14.

*Incommoditas**, Att. 1, 17.

Incommodum, clades (v. c. bellica), calamitas. Manil. 12, *incommodum* Otiense. † adverb. Brut. 4 extr. ad Att. 11, 9. Damnum, Nat. D. 1, 9; Or. 11, 24; Fin. 1, 19; Cæcil. 5; Brut. 2.

*Incommodus**, Nat. D. 11, 25; Brut. 74; Cluent. 59.

Incommutabilis reipublicae status, de Rep. 11, 33. Vox Varroniana, nunc primum his scriptis addita.

*Incomprehensus**, Acad. 11, 29.

*Incomptus**, Or. 25; Att. 11, 1.

*Inconcinus**, Or. 11, 4.

*Incondite**, de Div. 11, 51; Or. 11, 44.

*Inconditus**, Or. 1, 44; Brut. 69; Or. 70; Or. 11, 44.

*Inconsiderantia**, Q. Fr. 11, 9.

*Inconsideratus**, Off. 1, 29.

*Inconsideratus**, de Div. 11, 27; Tusc. 11, 2; Quint. 25; Ar. Resp. 26.

*Inconstans**, Rosc. C. 6; de Div. 11, 62.

*Inconstanter**, leviter. Acad. 11, 17; Flac. 3, fragm. nov. Fin. 11, 27.

*Inconstantia**, Nat. D. 1, 12; Tusc. 11, 35; Att. 11, 7; Dom. 4; Nat. D. 11, 24.

*Inconsulto**, Nat. D. 1, 16.

*Inconsulto**, Her. 11, 5.

*Inconsultus**, Deiot. 6; Rab. Post. 1.

*Incontentus**, Fin. 11, 27, de fidibus.

*Incontinenter**, Off. 11, 8.

*Incontinentia**, Verr. 11, 15; Cæcil. 11.

Incontroversum jus, Or. 1, 57.

*Incorrupte**, Marcel. 9; Fin. 1, 19.

*Incorruptus**, Acad. 11, 7; Tusc. 1, 19. De oratione dicitur, Brut. 9; Opt. Gen. Or. 3; Or. 19; Brut. 35. Testis incorruptus, Fin. 1, 21.

*Increbrescere** ad Div. 11, 20; Or. 7; Ibid. 20.

*Incredibilis**, Parad. 1; Att. 11, 25; Ibid. 11, 1; Or. 1, 38.

*Incredibiliter**, de Sen. 15; Or. 11, 6.

*Incrementum**, de Sen. 15; Fin. 11, 27.

*Increpare**, Mur. 10, simul ac *increperit* suspicio tumultus. Catil. 1, 7, quidquid *increperit*, Catilinam timeri. *Incubare*, Cluent. 26.

Inculcare, inserere; sed fere in deteriorem partem accipitur. Off. 1, 51, Græca verba *inculcare*, h. e. sermonis ubique immiscere. Or. 69, *inculcare* inania verba, quasi complementa numerorum. Or. 15 extr. *inculcabit* que leviora, h. e. passim firmis immiscebit. † Or. 11, 5, qui se auribus nostris *inculant*, h. e. qui nobis ad satietatem usque disputant.

Inculcatus. Att. 11, 3, *σύντογμα* retractatus, crebris locis *inculcatus* et

refectum : h. e. cui passim aliquid additum est, ut fit in retractandis scriptis. ad Brut. ep. 16, tradita atque *inculcata* libertas.

Incultus, de pictura, Or. 11.

Incumbens. Or. 11, 79, oratio *incumbit* inclinatio : h. e. eum impellit, ut plane nobiscum sentiat, faciat, quæ volumus, quum jam sponte non esset a sensu et voluntate nostra alienus. vid. *impellere*. Or. 11, 14, quocumque *incubuerit*, h. e. inquamcumque partem commovere audiret voluerit. † ad Q. fr. 1, 1, præsertim cum hi mores ad ambitionem *incubuerint*. Eadem constructio, sed in alia re, et alio sensu, est pro Mur. 26, magna est comitiis consularibus repentina voluntatum inclinatio, præsertim cum *incubuit* ad virum bonum, etc. † Att. v, 13, in Cæsaris cupiditates *incubui*, te auctore; h. e. eas juvi. † Q. fr. 11, 8, se perferendum, ut illo Cæsar *incumbat*.

*Incunabula**, Att. 11, 15. Metaphorice sumitur, Or. 1; Ibid. 13; Verr. 1v.

Incurrere, incidere, et multis quidem modis. Att. vii, 7, tua $\lambda\theta\psi\iota\varsigma$ in quem diem *incurrat*, nescio. Off. 1, 9, in alterum genus injustitiæ *incurrunt*. Conf. Planc. 58. Leg. 1, 3, *incurrat* etiam (in scribendo) in annum suum. Or. 11, 42, *incurrere* in aliquid casu. † Att. v, 4, modo ne illa exceptio in aliquem *incurrat* bene de nobis meritum : i. e. offendant, obsit. † Agr. 11, 30, privati agri, qui in publicum *incurrabant*.

Incur sare. Att. xii, 4, *incur sabit* in te dolor meus, non jure ille quidem, etc. h. e. tibi molestiam creabit.

* *Incur sio* seditionis, Cluent. 37, i. e. impetus, vis. † Rabir. perduell. 13, fragm. nov. *incur siones* hostium.

*Incur vare**, Fin. 11, 11.

Incur viscere, Tusc. 1, 28; Or. 111, 38, est hæc scriptura a Lambino. Codd. mss. et edd. vett. habent *incur vescore* : quod unice probat Buharius ad Tusc. l. c.

*Incurvus**, Verr. 11, 35.

*Incus**, Nat. D. 1, 20, Or. 11, 39.

Index. ad Mur. 24, Grævius quærit, qui sint *indices*, idque se negat scire. Verba sunt : Catilinam vallatum *indicibus* atque sicariis. Sic sunt etiam. Sull. 25, Lentuli societates cum *indicibus*. Verum nec hic, nec illic locum huic verbo putat, sed latronibus, aut simili generi. Lambinus conjiciebat, *audacibus*; quia, c. 28, crudelitas et audacia junguntur. Sed præter hæc etiam alia loca animadverti, ubi hoc verbum sic est, ut in his : v. c. Sext. 44, septus armatis *indicibus*. Salva igitur res est. *Indicis* verbum Ciceronis temporibus convicium et nomen hominis perditum fuit, et nocentis, ut, in primis sub Imperatoribus, nomen *delatoris* et *cognitoris*. vid. Gron. Sest. 1v, 3. Scilicet quemadmodum quidam delatoribus et cognitoris, quadruplatoribus utebantur, ut aliis litium calumniis molestiam crearent; sic homines seditiosi conducebant egentes, et impudentes perditosque, ut per eos bonos cives vexarent, quum eos in concionibus producerent, ut ab se interrogati conficta crimina et invidiosa proferrent, quibus populum in eos concitarent, aut in senatu, ut hujusmodi res ederent. vid. Vatin. 10, 11; Flacc. 58; Sext. 63; ad Q. fr. 11, 3; Sueton. Cæs. 17, 20. Simile quid accidit in verbo *divisor*, de quo supra. † titulus. Att. 1v, 16, parantur orationibus *indices* gloriosi.

Indicare, pretium dicere. Off. 11, 15, ut sibi fundus, cujus emtor erat, semel *indicaretur*.

*Indicere**, Fin. v, 10; Catil. 11, 6; Dom. 16; Or. 11, 37; Verr. 111, 1; Phil. v, 12.

Indicium, quod *indices* ediderunt. Sull. 15, lege *indicium*. † præmium *indicium*, Vatin. 11. Rosc. Am. 37, *indicium* partem capere. † delatio nominis, partes accusatoris. in Cæcil. 11, si tibi *indicium* postulas dari.

*Indictus**, denuntiatus, Off. 1, 11; Verr. v, 71. Non dictus, Leg. 1, 15; ad Div. v, 2.

*Indidem**, Rosc. A. 27; Or. 111, 40.

*Indifferens**, Fin. III, 16.
*Indignus**, Off. II, 15; de Am. 9.
*Indigentia**, Tusc. IV, 9; de Am. 9.
*Indigero**, Or. I, 34; ad Div. XII, 11;
 OEcon. I.
*Indiges**, Or. II, 46.
*Indignari**, Inv. II, 18; ad Div.
 IV, 11.
*Indignatio**, Inv. I, 53.
Indignitas: propria significatio est,
 qua opponitur dignitati, ut Orat. II,
 32. in Cæcil. 19, quorum nemo pro-
 pter *indignitatem* repudiatus est: h. e.
 quia *indignus* esset accusatoris mune-
 re, idque sustinere non posset. † Dici-
 tur deinde active de eo, qui facit, quæ
 non debebat in hominem se multo
 meliorem: unde *indignitas* hominis
 dicitur, de humilitate, sordibus, et
 turpitudine generis, sortis, vitæ. Va-
 tin. I, quid tua *indignitas* postulare-
 ret: et sic est illa oratione aliquoties. De-
 jot. I, accusatoris *indignitas*; erat enim
 servus: de quo est etiam, Verr. IV, 50.
 Pison. 41, fruar tua *indignitate*. Hinc
 porro transferitur ad res, earumque
 turpitudinem, sceditatem exprimit.
 Mor. 25, neque tamen satis severe,
 pro *indignitate* rei, decrevit. † Sed di-
 citur etiam passive, si quis *indignis*
 modis tractatur, injuria, contumelia
 afficitur, qua dignus non erat. ad Div.
 VI, 14, quum omnem illius conve-
 niendi *indignitatem* pertulisset. Sic
 sæpe et Cicero, et Livius. † Quia non
 potest non *indignatio* nasci ex utraque
indignitate: inde fit, ut vel pro *indi-
 gnatione* dicatur, vel saltem ejus signi-
 ficationem assumat aliquam. Sic ac-
 cipi potest illud ad Attic. X, 8, tacita
 esse poterit *indignitas* nostra? Exem-
 pla e Livio multa habet Menkenius,
 Observ. L. L. pag. 485.
*Indignus**, Vat. 7. *Indignum* dicitur
 quod turpe est et intolerandum, Verr.
 IV, 35; Quint. 2; ibid. 31.
*Indiligenter**, Att. XVI, 5.
*Indiligentia**, Q. Fr. I, 2.
*Indisertus**, Or. III, 35; Fin. III, 4.
*Indissolubilis**, de Univ. II.
Individua, int. corpuscula, atomi,

Index Cicer.

Fat. II; Nat. D. I, 25; Ibid. III, 29;
 Fin. II, 23.

*Indocilis**, Acad. II, 1; Nat. D. I, 4.

*Indoctus**, Nat. D. II, 16.

Indoctus. Fin. I, 8, *indoctum* fuisse
 Epicurum: sc. quia reliquas partes
 eruditionis politiores non attigerat. Ad
 Divers. XIII, 1, Atticus valde diligit
 Patronem, valde Phædrum (Epicu-
 reos) amavit: non quo sit ex istis;
 est enim omni liberali doctrina poli-
 tissimus.

*Indolentia**, Off. III, 3; Fin. II, 4.

*Indolere**, Phil. II, 25.

*Indoles**, Or. I, 29; Phil. XI, 13;
 Cœl. 17; Or. 15. † De oratione dicitur.
 Or. 50.

*Indomitus**, Her. IV, 46; Rosc. Am.
 14; Verr. I, 24; Cluent. 6.

Indormio, negligens sum in re ali-
 qua. Q. fr. II, 15, in isto homine co-
 lendo tam *indormivi* diu. Phil. III, 14,
 si *indormierimus* huic temporis.

*Indotatus**: Or. I, 55, ars indotata.

*Inducia**, Att. VII, 16.

Inducere, afferre. Inv. I, 36, *inducere*
 approbationem. ad Div. XI, 22, causam
inducere. † commemorare. Dom. 34,
 Att. XIII, 19, sermonem alterius *indu-
 cere*. Cf. Cœl. 23. † referre in ratio-
 nem. ad Div. III, 10, rationes, in qui-
 bus, quantum legatis datum, *induxit*.
 Cf. Verr. I, 41; Agr. II, 36. † delere.
 Dom. 4; Att. VII, 28, *inducere* SCtum.
 Att. XIII, 14, *inducere* nomina. † deci-
 pere. Phil. II, 32, Dolabella qui tum
 est impulsus, *inductus*, elusus. Cf. Att.
 II, 15; IV, 5, et Broukh. ad Tib. I, 7, 1.
 In animum *inducere*, Sull. 50; Cluent.
 15. *Inducere* pro illinere sumitur, Verr.
 I, 55; Inv. II, 50; Her. I, 23.

Inductio, Inv. I, 31; Top. 10, quid
 sit? † N. D. II, 60, *inductio* aquarum.
 Q. Fr. I, 1.

Inductus, adhibitus. Cœl. II, *indu-
 cta* oratio ad criminandum. † inventus,
 receptus in philosophiam. Acad. II, 33,
inducto et constituto probabili. Tusc.
 I, 26, quinta natura ab Aristotele *in-
 ducta*. † inceptus, ortus. Tuso. II, 5,
 sermo *inductus* a tali exordio. † com-

motus, Mur. 30; Quint. 3. † *deceptus*, Planc. 21.

Inductus (subst.), Herenn. III, 57; *inductu alieno facere quid*.

Indulgens. Cluent. 5, *indulgens* est nomen maternum. Tusc. III, 6; Leg. 1, 13; Or. 47.

Indulgentia, facilitas concedendi, quæ quis petit, desiderat, cupit, quibus delectatur. Leg. 1, 23, animus ab obsequio *indulgentiaque* corporis discessit. Verr. 1, 44, filiarum *indulgentia* commoveri. ad Div. x, 24, observantia, *indulgentia*, assiduitate memorem me tibi probare. Add. post Red. ad Quir. 1; Att. x, 4; Or. II, 40.

Indulgere, Att. x, 4; de Am. 15; Verr. III, 24; ad Div. XVI, 18; Tusc. IV, 18.

Induo. de Div. II, 19, venti se in nubem *induerunt*. Tusc. 1, 38, habes somnum imaginem mortis, eamque quotidie *induis*. † impedire se, irretire. Verr. II, 43, dum se expedire vult, *induit* se. Div. II, 17, *induitis* vos in eas captiones, etc. Cf. Verr. v. 29; Mur. 25, Acad. II, 6. † *induers* vestimenta, Tusc. II, 8; Att. XIV, 23; Off. III, 9; Fin. II, 23; Or. III, 32; Nat. D. II, 24; Sull. 27. † suscipere, Tusc. 1, 38; Off. III, 10.

*Induperator**, imperator, de Div. I, 48.

*Indurare**, Fragm. Inc.

Industria, quomodo a diligentia dif. ferat, v. in *diligentia*. † in primis dicitur apud Ciceronem de studio agendarum in foro controversiarum, et labore, qui in eorum sumitur, Sext. 65; Mur. 7; 10. † Verr. III, 4, odistis hominum novorum *industrias*.

Industrio (compar.). Dom. 11, *industrius* ac sæpius scribere.

*Industrius**, Tusc. v. 20; Verr. III, 21.

*Inedia**, fames, Fin. v. 27. † abstinentia, Tusc. 1, 34; ad Div. XVI, 10.

*Inelegans**, Brut. 81; Nat. D. II, 24.

*Ineleganter**, Brut. 26; Fin. II, 9.

Inenodabilis. Fat. 9, res duæ *inenodabiles*.

Inepte, alieno tempore, præter rem. ad Div. IV, 7, ne ea res mihi *inepto* noceret; Brut. 82; Att. 1, 13.

Ineptiæ, res minutæ, non dignæ alicujus persona. Or. III, 49, ut *ineptiarum* crimen effugiam. † de desiderio patriæ nimio est, ad Div. VII, 6. † affectatio, argutatio. Brut. 63, actio *ineptius* claudicat.

Ineptus, Or. II, 4, qui sit? Or. 1, 24.

*Inermis**, non armatus, Cæcin. 21.

† Transferitur ad philosophos, in parte quadam philosophiæ nimis jejunos, Fin. 1, 7.

*Inermus**, ad Div. x, 12.

*Inerrans**, Nat. D. II, 21.

*Iners**, Fin. II, 34. Ignarus, Ruell. II, 35; de Sen. 11; Fat. 13.

Inertia in plurali est, Partit. 10. Desidia, Mur. 4; Rosc. C. 8; Cat. 1, 2.

*Ineruditus**, indoctus, Fin. 1, 21; Dom. 35; Acad. II, 43.

*Inexercitatus**, de Sen. 18; Tusc. II, 16; Brut. 36.

*Inexhaustus**, Fin. III, 2.

*Inexorabilis**, Sull. 31.

Inexpiabilis. Tusc. 1, 22, *inexpiabili* religione sancire, i. e. quæ violari non possit aut debeat, propter gravitatem poenæ.

*Inexplebilis**, Tusc. v. 6.

Inexplicabilis. Pison. 35, si Cæsare mihi implacabilem *inexplicabilemque* præberet. Mss. et edd. vet. *inexplicabilem*. † Acad. II, 29, *inexplicabilia*, sunt sophismata veterum, quæ negabant dissolvi posse, ut sorites, mentiens, etc.

*Inexpugnabilis**, Tusc. v. 14.

*Inexpectatus**, Or. II, 55.

*Infacetus**, Off. III, 14.

*Infamare**, ad Div. IX, 12.

*Infamia**, Partit. 26; Catil. 1, 6; Cluent. 1; Att. IV, 17.

*Infamis**, Cluent. 47; Verr. IV, 9; Rosc. A. 35.

*Infandus**, Sext. 55.

Infans, opp. eloquenti. Brut. 25; Inv. 1, 3. † vanus, inanis. Att. x, 18, Hortensiana omnia fuere *infantia*.

*Infans**, puellus, Rosc. Am. 33; Or. II, 39; Fin. 1, 21. † mutus, de Div. 1, 53.

Infantia, opp. eloquentiæ. Or. III, 51; Att. IV, 16; Brut. 16.

Infatuare°, Flacc. 20; Phil. 11, 9.

Infector°, ad Div. 11, 16.

Infectus°, non factus, Inv. 11, 27; Top. 4; Leg. 11, 8.

Infectus°. Att. 1, 10, vereor ne hoc quod *infectum* est, serpat longius. Vid. *inficio*.

Infelicitas°, Fin. 11, 27; de Div. 11, 29.

Infeliox. Rab. perd. 4, *infeliox* arbor. vid. *arbor*. † perniciosus. Phil. 11, 26, si quis sit reip. *infeliox*.

Inferens°, Cæcil. 13; Tusc. 11, 27.

Infercio. Or. 69, *inferciens* verba, quasi rimas expleat.

Inferi°, Tartara, Cluent. 61; Catil. 11, 4; Phil. 11, 2; Tusc. 1, 2; Tusc. 1, 16; Vat. 6; Or. 25; Brut. 93.

Inferiæ°, χωλ, Nat. D. 11, 16.

Inferior. Att. 11, 24, ex *inferiori* loco dicere, de actore causæ forensis, respectu prætoris. † Font. 14, supplices *inferiores*que.

Infernus°, Nat. D. 11, 44.

Inferre. Cæcin. 5, *inferre* se, de eo, qui se sponte, nemine postulante, offert in negotiis alterius gerendis, voluntarius amicus, ut paulo post dicit. Alii male corrigunt *ingerere*, vel *inserere*, ut bene judicat Hemsterhusius ad Lucian. 1, p. 350. Sull. 19, quibus regionibus se *insebat*. Balb. 10, se in periculum capitis *inferre*. † Or. 11, 53, misericordiam *inferre*, de oratore, quam incipit movere misericordiam. † Manil. 22, *inferre* alicui causam belli.

Inferus, Tusc. 1, 26; Att. 11, 3; Or. 11, 19.

Infecto°, Quint. 21.

Infectus. Att. 11, 16; xvi, 1, *infectum* habere mare. Add. Inv. 1, 15; ibid. 11, 37; Cæcil. 4; Phil. 11, 10; Verr. 1, 5; Cat. 1, 7; Rosc. A. 31.

Inficio, imbuo, erudio. Fin. 11, 2, *infici* iis artibus. Att. 1, 13, vereor, ne hoc, quod *infectum* est, serpat longius. Sive hoc *infectum* de macula capias, sive cum Gronovio interpreteris, peste, tabe contactam, improprie dicitur. Nam macula *inficit*, non *infici-*

tur; nec quod tabe *infectum* est, sed tabes, pestis serpit.

Inficetus°, Cæcil. 29.

Infidelis°, Q. fr. 1, 4; Off. 111, 21.

Infidelitas°, Tusc. v, 22; Mil. 26.

Infidus°, de Am. 18; Prov. Cons. 13.

Infigere°, de Div. 11, 31.

Infimus°, Tusc. v, 24; Q. Fr. 11, 5; ibid. 11, 14; Leg. 111, 8; Off. 1, 13.

Infinitas°, Tusc. v, 36; Acad. 11, 37; Tusc. v, 39; Nat. D. 1, 26.

Infinite, Or. 36, pæne *infinite*, in perorando, i. e. non per intervalla, sed continenter, et per totam perorationem, Parad. vi, 3; Or. 68.

Infinitio, Fin. 1, 6, *æneptia*.

Infinitus°, Or. 1, 31, *infinitus* rei questio: h. e. se junctæ a circumstantiis personarum et temporum, quæ antio verbo causa dicitur. vid. Or. 11, 15. † *infinitum* dicitur etiam, quod nullos temporis locorumque terminos certos habet: ut Verr. 111, 91, et illud *infinitum* Antonii imperium senserat Sicilia. vid. Ind. Hist. in *M. Antonius Creticus*. Sic, quoquam paulo aliter, Agr. 11, 13, *infinita* potestas. Add. Gronov. ad Liv. 111, 9. † Compar. *infinitior* est, Top. 8. Add. de Div. 11, 50; Acad. 11, 57; Nat. D. 1, 9; Or. 1, 1; ibid. 11, 34; Att. 111, 20; Balb. 27; Off. 1, 16.

Infirmare°, refutare, in Cæcil. 9; Rosc. Am. 15; Acad. 11, 6; Cæcin. 18; Rosc. Com. 15.

Infirmatio, Agr. 11, 4, *infirmatio* rerum judicatarum; Inv. 11, 11:

Infirmatus°, debilitatus, Pis. 19, sententia *infirmata*, Cæcin. 13.

Infirmus, ad Div. xv, 2, *infirmus* animatus.

Infirmitas, Rosc. A. 4. *infirmitas* animi, de timore. ad Div. vi, 7: alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut *infirmitati*, aut *invidiæ* assignetur: h. e. ingenii imbecillitati.

Infistialis questio, Top. 25.

Infitiari°, negare, Att. 11, 3; Ibid. 47; Quint. 23; Partit. 14; Sext. 22.

Infitiatio°, Or. 11, 25; Partit. 29.

Infiator, unde petitur, Or. 1, 37. † malus debitor. Catil. 11, 10, *infiatores* lenti.

Infixus. Part. 2, *infixa* rebus ipsis argumenta. Alibi *insita*, *innata*. Sic est, Cluent. 6; Nat. D. 1, 19; Cat. 1v, 11. † de corporibus dicitur, de Univ. 10; Tusc. v, 24; Nat. D. 11, 10.

Inflammare, augere. Marcell. 10, *inflammare* odium. Cf. Act. 1 in Verr. 1. Prov. C. 10, *inflammare* in amicos, est adversus amicos excitare. Hoc sensu est, Tusc. 1, 6; Tusc. 1, 29; ad Div. 1, 7; Fin. 1, 16; Or. 1, 14; Manil. 2. Pro comburere sumitur, Verr. 1v, 48; Att. viii, 2.

Inflammatio animorum, Or. 11, 46, *enthusiasmus*.

Inflare, Arch. 8, divino spiritu *inflari*. sic, Pis. 36; Leg. 1, 2; de Div. 11, 58. † *Inflare* tibiae, Acad. 11, 27; Or. 111, 60.

Inflatio, de Div. 1, 30, is cibus habet *inflationem* magnam.

Inflatus, ægrotus, perturbatus ira, etc. Tusc. 111, 9, *inflatus* animus. † Or. 111, 11, *inflata* verba, vitium in pronuntiando. † tumidus, Brut. 51; Vatin. 2; de Div. 11, 14; Mur. 15; Rull. 11, 35; Off. 1, 26; Mur. 24.

Inflatus (subst.). de Div. 1, 6, *inflatus* divinus. De fistulis, Acad. 11, 7; Brut. 51.

Infectere. Brut. 9, *infectere* orationem, h. e. molliorem et suaviorem reddere. † Quir. p. R. 5, *infectere* oculos, h. e. movere ad dolorem. † ad Div. 1, 7, magnitudinem animi *infectere*, h. e. demittere. † de oratione dicitur, Brut. 9; Cæcin. 26.

Inflexio, Or. 111, 59.

Inflexus sonus, Or. 17. vid. *flexio*. *Inflexus* baculus, de Div. 1, 17. metaphoricè, Or. 11, 46.

*Infigere** plagam, Vatin. 8; Pis. 14; Planc. 29; Or. 11, 63; Pis. 26.

Influere, placere. Off. 11, 9, *influere* in animos multitudinis. de Am. 25, *influebat* in aures concionis. Leg. 11, 15, nihil tam facile in animos *influit*. † irrumperè. Prov. C. 13, *influentes* in Italiam Gallorum copiae.

Informare, describere. Att. vii, 5, qui in vi libro *informatus* est. † componere, instruere. Sull. 18, *informatus* adhuc adumbratum iudicium filii. vid. Græv. ad h. l. † Instituire, Arch. 5. Fingere, Nat. D. 1, 15; Acad. 11, 16.

Informatio verbi, Part. 29, est definitio aut descriptio. Item est Græcum *πρόληψις*, N. D. 1, 27. vid. et *informatus*. Expositio, Or. 111, 87; Nat. D. 1, 36.

Informatus, adumbratus; item constitutus. Quint. 10, *informata* causa. Att. xi, 6, proscriptio non nominatim, sed generatim *informata*. Att. 1, 1, petitorum hæc est adhuc *informata* cogitatio. Off. 1, 4, animus bene a natura *informatus*, est liberalis, ingenuus. vid. *constitutus*. Item de ideis *innatis* et *anticipatis*, N. D. 1, 27.

*Infra**, de loco, Nat. D. 11, 20; ad Div. 1x, 26; Ibid. vi, 8. † De tempore, Brut. 10. De ordine, Or. 2; Fin. 111, 7.

*Infractio**, Tusc. 111, 7.

*Infractus**, sensu proprio, Acad. 11, 25. de animo, post Red. ad Quir. 8: Dom. 25. de oratione, Or. 51.

Infrequens causa, Or. 11, 79, in qua agenda pauci auditores adesse solent; Q. fr. 11, 11; Her. 1v, 27.

*Infrequentia**, Q. fr. 111, 1.

Infringere. Balb. 6, invidere virtuti, velle *infringere* florem dignitatis. Mil. 2; Att. vii, 2; Or. 2.

*Infucatus**, Or. 111, 25.

Infula, est ornamentum sacerdotum, velamen capitis, ut ex monumentis antiquis videre licet. Verr. 1v, 50, sacerdotes cum *infulis* et verbenis. † ornamentum. Agr. 1, 2, agri publici dicuntur *infules* imperii R. sc. quia sunt ornamenta reipubl. et eam venerabilem efficiunt. Sic Senec. ad Helvium, 13, ubi v. Lips. Orat. 111, 21, in *infulis* tantam rem, tanquam pueriles delicias depingere. De hoc loco ita Turnebus ad Agr. 1, 2: putem Ciceronem illudere in Pamphilum, hominem, ut ait Plinius (H. N. xxv, 10), omnibus literis eruditum, eundemque pictorem, qui quum de arte dicendi scripisset, irridetur, ut non rhetor, sed ut pictor,

qui non tam librum scripserit, quam *infulas* pinxerit; etenim, reor, *infulas* pingi solebant. Hæc ille. Pearceius autem nihil de hoc loco dicit. Quia mentio fit puerilium deliciarum, mihi videtur alludi ad pupas et plangunculas, quæ sunt pueriles deliciae, ab iisque studiose et magnifice, pro captu suo, ornari solent, adeoque etiam *infulis*, quæ non modo sacerdotum, sed etiam regum ornamenta sunt.

Insundere venenum, Phil. xi, 6; Tusc. i, 25. † inferre, Leg. iii, 14; Or. ii, 74; ibid. 87. † immiscere, Brut. 16; ad Div. ix, 15.

Infuscare, corrumpere. Brut. 74, quos non barbaria domestica *infuscaverat*, recte loquebantur. † Polluere, Tusc. iii, 12; Planc. 9.

*Ingemere**, Tusc. v, 27; Sext. 69; Att. vii, 23; Phil. ii, 26.

*Ingenerare**, Off. i, 4; Rull. ii, 35; Leg. i, 8.

*Ingenioso**, Acad. ii, 27.

Ingeniosus, præclaris animi dotibus instructus, Fin. v, 13; Tusc. i, 33; Rosc. C. ii; Tusc. iv, 14. Inprimis dicitur de homine deserto, sic, Rull. ii, 6.

Ingenium, Fin. v, 13, quid significet. † Rosc. A. 22, nec *ingenio* accusatoris res judicatur: h. e. non ex oratione ejus, qua crimen auxit, et omnibus coloribus veri infecit. Add. Off. i, 31; Brut. 80; Or. i, 25; ibid. ii, 35; Balb. i; Rull. iii, 2.

*Ingens**, Or. iii, 19; Verr. iii, 46.

*Ingenue**, liberaliter, Fin. iii, 11. † Sincere, ad Div. v, 2; Att. xiii, 27.

Ingenuitas est eorum, qui liberis parentibus nati sunt, quorumque nemo justam servitutem servivit. Verr. i, 58, *ingenuitatis* signum. v. *bullæ*.

*Ingenuus**, liberis parentibus natus, Fin. iii, 17; Or. i, 31; Phil. ii, 41; Her. v, 8; Flacc. 34; Brut. 75. hinc dicitur animus *ingenuus*, de Am. 18; Or. ii, 3; Brut. 67; ad Div. v, 21; ibid. ii, 16. Hinc etiam dicuntur studia *ingenua*, Or. iii, 6; ibid. 32; Fin. v, 8; Off. i, 42.

*Ingerere**, Att. xi, 6.

*Ingnore**, Nat. D. ii, 48; Fin. ii, 14. *Inglorius**, Tusc. iii, 34; ibid. 24; Leg. i, 2.

Ingrate, Desjot. 11, ingrato animo.

*Ingratificus**, Sext. 57.

* *Ingratius*, ἀχαρι, ἀχουτως, invite, non libenter. Quint. 14; Tull. i, fragm. nov.

*Ingratus**, Att. viii, 4; ibid. ix, 2; Mil. 30; ad Div. v, 5.

Ingravescere, debilitari. de Sen. 11, corpora defatigatione et exercitatione *ingravescunt*. † augeri. ad Div. iv, 4, studium hoc (sc. philosophiæ) *ingravescit*.

Ingredi, aggredi, incipere. Senect. 14, illum lux, aliquid describere *ingressum*, oppressit. Acad. ii, 6, quod nos facere *ingredimur*. de Rep. ii, 1, *ingressus* est sic loqui Scipio. Cf. Top. init. Add. Burman. ad Virg. G. ii, 175. *Ingredi* domum, Phil. ii, 27; Catil. iii, 2; Cæcin. 8; de Sen. 10; Tusc. i, 31; Rab. Perd. 7; ad Div. x, 17; Att. ii, 23; Fin. v, 2; Or. i, 61. † aliquid suscipere, Off. iii, 2; Brut. 96; ad Div. ii, 3; Planc. 3; Fat. 2; Or. ii, 53; ibid. iii, 36; Rab. Post. 2; ad Div. ii, 25.

*Ingressio**. Phil. v, 4, *ingressio* fori. † pro principio disputationis sumitur, Or. 3; ibid. 59.

*Ingressus**, sensu proprio, Nat. D. i, 34; Pis. 24. † de oratione dicitur, Or. i, 35.

Ingurgitare. Pison. 18, *ingurgitare* se in flagitia: Fin. ii, 8.

*Inhabilis**, OEcon. Fragm. 1.

*Inhabitabilis**, Nat. D. i, 10.

Inhæerere. Div. ii, 46, lingua *inhæret*, ut loqui non possit. † Fin. i, 20, virtutes quemadmodum semper voluptatibus *inhærent*, sc. ex mente Epicuri, Univ. 10; Tusc. v, 15.

*Inhærescere**, Nat. D. ii, 57; Tusc. iii, 2.

Inhalare. Pis. 8, popinam *inhalare* alicui.

*Inhiare**, Cat. iii, 8.

Inhibere, pro cohibere, impedire, Verr. v, 63. De remigibus quid sit, vid. Attic. xiiii, 21; ex quo loco malit

Pearcius, Or. 1, 35 extr. pro *inhibuerunt*, legere *austinerunt*. De re ipsa v. Gronov. Obs. 17, 26. † adhibere, uti Phil. XIII, 18, eadem *inhiberet* supplicia nobis. Sic dixit etiam Plaut. Bacchid. III, 3; sæpe Livius. vid. Gron. ad eum 1, III, 59; XXXVI, 28.

Inhibitio remigum quid sit? ad Att. XIII, 21.

*Inhonesto**, Att. II, 1.

*Inhonestus**, Rosc. A. 18.

Inhonorati, Tusc. III, 24, nullis honoribus usi.

*Inhorrescere**, de Div. 1, 14; Or. III, 39.

*Inhospitatis**, Tusc. IV, 11.

Inhumans. Off. III, 6, *inhumano* facere, contraque legem naturæ.

Inhumanitas, Or. 1, 22, est negantis, quæ rogatur, quum facere possit. Mur. 4, dicitur de eo, qui defensionem rei deponit, opp. officiosus. de Sen. 3, de eo, qui res humanas æquo animo non fert. Mur. 36, est ejus, qui facit abhorrentia a vitæ humanæ cultu et elegantia: jungitur enim sordibus. Verr. v, 44, opponitur mansuetudini, etc. † de eo, qui consuetudines vitæ communis non servat. Phil. II, 4, in quo te convinco *inhumanitatis*.

*Inhumaniter**, Q. fr. III, 1.

Inhumanus. Off. III, 11, *inhumanum* est, usu urbis prohibere peregrinos. de Am. 14, non *inhumana* est virtus, sc. quia populis universis consulit. † rusticus. Off. 1, 36, agrestis et *inhumana* negligentia. † sordidus, qui utilitatem honesto præfert, de Am. 13. † stupidus, indoctus. Or. 51, aures *inhumanas*. Sen. p. R. 6, *inhumanum* negotium. † sævus, Verr. III, 2. † Verr. 1, 42, testamentum *inhumanum*. † iurbanus. Quint. 3, neque *inhumanus* præco est existimatus. † Off. 1, 40, *inhumanus* dicitur, qui in convivio meditatatur attentius, quod alienum est ab homine, in convivio non hilarem esse, loqui, etc.

*Inhumatus**, Phil. XIV, 13; Tusc. 1, 43.

Inibi. Phil. XIV, 2, *inibi* sum: i. e. hoc ipsum cogito, etc. v. Ferrar. ad h. l.

*Iniens**, Manil. 12; Brut. 41; Cæcil. 2.

Inimicari, Att. II, 19, ubi vide.

*Inimico**, Nat. D. 1, 3; Quint. 21.

*Inimicitia**, Tusc. IV, 9; Rab. Post. 12; Prov. Cons. 9; Att. XIV, 13; Cluent. 67; Font. 11; Cæc. 13; Deiot. 11.

*Inimicus**, de hominibus, Verr. II, 61; III, 13. † Dicitur etiam pro contrario, adverso, Fat. 7; Tusc. IV, 15; de Am. 7; Orat. 34.

*Inique**, Dom. 33; Deiot. 11; Cluent. 21.

Iniquitas, Cæcin. 23, dicitur, quum summo jure agitur. † *Iniquitas* temporum, Rosc. A. 1; Catil. IV, 4; Verr. III, 89.

Iniquus (subst. cum pronomine), ut inimicus, Planc. 16, ubi tamen variant libri. Et alia exempla affert Lambinus. Consensu omnes libri habent *iniquos* nostros, c. 23. Cf. ad Brut. 1; Or. 70; ad Div. 1, 5.

Inire. Agr. II, 25, *iniatur* (*inibitur*) ratio. v. Grav. ad h. l. *Inire* domum, Deiot. 3; Rosc. A. 18; Arus. Resp. 18. † suscipere, Phil. III, 1; Nat. D. II, 48.

Initia naturæ, Fin. II, 12; III, 6. v. *commendatio*, *elementum*. † Aead. II, 56, *initia* mathematicorum, quibus non concessis digitum progredi non possunt: sunt postulata et axiomata. † *mysteria*, Leg. II, 14, v. *mysterium*.

*Initiari**, admitti ad *mysteria* Cereis, Tusc. 1, 13; Nat. D. 1, 42; Leg. II, 15; Verr. v, 72. † consecrari, Catil. 1, 6.

Initiatus, Tusc. 1, 13, ad *mysteria* admissus.

*Initium**, Tusc. 1, 38; Brut. 34; Att. III, 25; Att. IX, 11.

*Injectus**, sensu proprio, de Div. 1, 27. Metaphorice sumitur, Mur. 24; Rull. II, 29; Cæcin. 29; Cluent. 28.

Injicere, mentionem facere, dicere, edere. Att. XVI, 5, Bruto quum sæpe *injecissom*, etc. Cf. Quint. 21. Dom. 6, imperitis *injecorat* nomen meum. † Nat. D. 1, 20, in quam se animus *injiciens* et intendens, etc. Hinc defendi potest lectio, Tusc. IV, 6, in quam *injecta* est inflammata libido: ubi Davis. ed. sec. correxit *infecta*. † ad Divers.

vii, 16, nunc in hibernis *injectus* esse videris; itaque te commovere non curas. Simile est Dom. 24 extr. se in medios hostes *injecisse*, pro coniecisse. † Verr. v, 9, nisi existimatis hominem sine aliqua causa *injectum* esse ad tam incredibile crimen. Græv. *electum. Injectum* potest significare, *editum*, ut supra: *injecerat* nomen meum imperitis, pro ediderat. Editi dicuntur etiam delati: nam delatores edunt nomina eorum, quos deferunt. vid. *edere*. Apollonius delatus erat apud Verrem, quasi servos haberet, qui bellum facere vellent.

*Injucunditas**, Nat. D. ii, 55.

*Injucundus**, ad Div. xi, 6; Q. fr. iii, 8.

Injungo. ad Div. xi, 13, ne quod detrimentum reipubl. *injungant*.

*Injuratus**, Sull. ii; Off. iii, 29; Act. i, in Verr. 10.

Injuria. Quint. 21, prætor *injuriam* decernebat, Cæcin. 12; Off. i, 13.

*Injurious**, Manil. 5; Q. fr. i, 1.

*Injurius**, Her. ii, 12; ibid. iv, 25.

*Injurius**, Off. iii, 23.

*Injussu**, Tusc. i, 30; Inv. i, 33; Quint. 26; Att. xiiii, 21.

*Injuste**, Fin. i, 16.

*Injustitia**, Off. i, 7; Tusc. iv, 18; Nat. D. iii, 20; Off. i, 13, 14.

Injustus, nimis magnus, gravis. Or. 10, *injustum* onus imponere. Sic et Virgilius dixit, G. iii, 347. † contra quod æquum est, Or. ii, 50; Leg. ii, 5.

*Innasci**. Nat. D. ii, 23, ratio *innascitur*: sic, Off. i, 19.

*Innatare**, Nat. D. ii, 48.

*Innatus**, Nat. D. i, 17; Fin. iv, 2; ibid. ii, 31; Verr. v, 53.

*Innocens**, qui nihil nocet, Tusc. v, 14; Verr. iv, 3; Rosc. A. 20. † Epistola *innocens*, ad Div. vii, 19.

*Innocentia**, Tusc. iii, 8; Cæcil. 9; Or. 65.

Innovare. Pis. 37, *innovare* se ad suam intemperantiam.

*Innuere**, Her. iv, 26.

*Innumerabilis**, Nat. D. i, 10; ibid. i, 20; Or. ii, 32; Acad. ii, 10.

*Innumerabilitas**, Nat. D. i, 26.

*Innuptus**, Or. iii, 58.

Inobscurare. Phil. ix, 5, nulla *inobscurabit* oblivio.

Inofficiosus. Verr. i, 42, *inofficiosum* testamentum; quo prætermittuntur liberi, conjuges, proximi, quibus officii nostri est consulere.

Inopia, Quint. 27, opp. gratiæ, opibus. Unde, Cluent. 20, dicitur de eo, qui desertus est ab omnibus, defensionem non habet. † Brut. 55, *inopia* orationis, est vitium in tenui genere. † paupertas, Inv. i, 47; de Sen. 3. † certarum rerum absentia, Dom. 4; Att. iv, 1; ibid. vi, 3; Dom. 30.

*Inopinatus**, Verr. ii, 8; ibid. 28; Parad. v; Nat. D. ii, 48.

*Inopportunus**, Or. iii, 5.

Inops. ad Div. ix, 12, causa *inops*, quæ non recipit multa ornamenta oratoria. † qui caret rebus necessariis, Verr. iii, 70; Dom. 22; Or. ii, 10. † de lingua verbis hand abundante, Fin. i, 3; ibid. iii, 15; Tusc. ii, 15. de oratione jejuna, Brut. 70; ibid. 76.

Inoratus. Rosc. A. 9, re *inorata* legati reverterunt.

*Inordinatus**, de Univ. 3.

*Inornate**, Her. iv, 31.

*Inornatus**, Her. iv, 56; Or. 9, 23.

In primis (cum superl.), Verr. iii, 27, *in primis* improbissimus. (cum genit.) Font. 17, *in primis* eorum hominum.

*Inquilineus**, Att. xiv, 9; Phil. ii, 41.

*Inquinare**, Tusc. v, 2; Fin. v, 8; Planc. 19; Pis. 29.

*Inquinatus**, de vitis sermonis, Brut. 74.

*Inquinatus**. aqua *inquinata*, Tusc. v, 34. † dicitur de vitæ turpitudine, Fin. iv, 23; Rosc. Am. 24; Cæcil. 6; ibid. 32. Off. ii, 6; Pet. Cons. 14. † de sermone, Verr. iii, 26; Opt. Gen. Or. iii; ibid. 49.

Inquiro. Verr. iv, 65; Brut. 82, quod ad *inquirendum* in te venerit. v. *inquisitor*. † Tusc. iii, 2, quam natura maxime *inquiri*, i. e. desiderat; Off. i, 13.

Inquisitio. Mur. 21, *inquisitio* candi-

dati, prænuntia repulsæ: est meditatio et comparatio accusationis; Flacc. 5; Off. 1, 4.

Inquisitor. Act. 1 in Verr. 2, *inquisitor* Achaicus. Ita dicitur accusator, quum tabulas, literas, testes conquirat, in primis in causa repetundarum, quibus utatur adversus reum vexatæ et spoliatæ provinciæ.

Inquit, pro secunda persona. Fin. 1, 2: Synephebos, *inquit*, ego potius... legam. De qua ratione v. Gron. et Drakenb. ad Liv. xxxiv, 3. Sic et Horatius utitur; et Græci τὸ ἐφ. † pro plurali est, Fin. iv, 24. † ad Div. xi, 1, *inquis* est pro *inquis*.

Insania villarum, ad Q. fr. iii, 1, nimia magnificentia. Add. Tusc. iii, 4, 5; Brut. 82.

Insanire, nimis cupide et multum licitari, Verr. iii, 48; item vehementer agere, cælum et terram movere, Verr. iv, 19. proprio sensu sumitur, Tusc. iii, 4; Verr. iv, 18; ad Div. ix, 21; Sext. 10.

*Insanitas**, Tusc. iii, 5.

*Insanus**, Acad. ii, 17; Or. ii, 75; Sext. 7; Mil. 31.

*Insaturabilis**, Sext. 51.

*Insaturabiliter**, Nat. D. ii, 25.

*Insciens**, Balb. 5; ad Div. i, 9.

*Inscienter**, Top. 8; Acad. ii, 6.

Insatiabilis, active. Fin. iv, 5, *insatiabilis* voluptas. Tusc. v, 25, *insatiabile* gaudium. Conf. N. D. ii, 39, 62.

Inscientia, ignorantia. N. D. iii, 38, deo non est excusatio *inscientiæ*. Cf. Iuv. i, 2; Acad. ii, 47. † Est etiam vocabulum philosophicum. N. D. i, 1, principium philosophiæ esse *inscientiam*, prudenterque academicos a rebus incertis assensionem cohibuisse. Hujus loci quotsint explicationes atque emendationes, difficile est enumerare. Olivetus, novem doctorum hominum sententiis commemoratis, ipse legit *scientiam*, atque ita verba, de quorum sensu quaeritur, interpretatur: *quo la philosophia doit porter sur des principes évidemment connus*; approbante Buherio. Sed non erat, quare sic se verum

verborum sensum vidisse existimaret. Nam si quis academicæ disciplinæ rationem consideret, quæ nihil certi esse ac percepti contendit, et hanc interpretationem cum sequentibus comparat, facile intelligat profecto, longe aliam his verbis vim esse subjungendam. Vidit hoc vir doctissimus, qui in Miscell. Observatt. vol. iii, t. ii, p. 154, quanquam interpretationem Oliveti viderat, tamen novam sententiam proposuit. «Socrates, ait, a quo academici profecti sunt, in cujus auctoritate certe libenter delitescerent, is igitur dicere solebat, se unum hoc scire, quod nihil sciat. Ideoque inter academicos receptum esse potuit (cur non potius, fuit?) hoc placitum: ἀρχὴν τῆς φιλοσοφίας εἶναι τὴν τῆς ἀγνοίας γνῶσιν.» Hæc omnia recte. Quid ergo? «Censeo legendum: *inscientiæ scientiam*.» Qua sensum, non male; sed emendatione nil opus. Abbas Morellius, in *Éléments de la Critique*, p. 68, corrigit *solertiam*. Male. Alius vir doctus eodem loco commemorat conjecturam docti hominis, nescio cuius, e Bernardi Novis Reip. Liter. qui legebat, principium philosophiæ esse *scopsin*: sed sibi, etsi se nondum expediat, tamen placere maxime ostendit Bælii conjecturam, qui reponi volebat: Principium philosophiæ *non esse scientiam*. Viderunt viri doctissimi veram loci sententiam, sed præter rem medicas ei admoverunt manus. Scilicet *inscientiæ* verbum duplicem vim habet apud Ciceronem: vulgarem alteram, quæ neminem fugit; alteram vero remotam ab usu plebis, eamque in nullo Lexico, quod sciam, commemoratam. Ea est, Acad. i, 11: Si quid ita erat comprehensum, ut convelli ratione non posset, scientiam; sin aliter, *inscientiam* nominabat Zeno: ex qua existeret opinio, quæ esset imbecilla, et cum falso incognitoque communis. Hanc *inscientiam* defendebant academici, qui nihil statuebant esse perceptum, h. e. ita comprehensum, ut convelli ratione non posset, Acad. i, 6. Itaque hanc summam legem et princi-

pium totius philosophis putabant, nihil certo sciri, nihil percipi posse: contra quos coorti stoici scientiam menti humanæ, et perceptionem comprehensionemque asserebant. Quare quum Cicero, id quod inter omnes constat, academicam rationem sequeretur, vel illam philosophorum de natura deorum dissensionem confirmare *inscientiam* academicam existimabat, et academicos propterea prudenter, quum omnia incerta sint, assensionem ubique cohibendam putare. Hæc ex prolusione ann. 1737 ab Ernest. edita, qua varios locos in libris de Nat. D. emendat et illustrat.

*Inscite**, de Div. II, 13; Fin. III, 7.

*Inscitia**, imprudentia, Off. I, 54.

† Ignoratio, de Div. I, 52; Fin. II, 11; Brut. 17; Leg. I, 2; Or. I, 22; Nat. D. I, 31; Off. I, 40.

*Inscitus**, Nat. D. II, 13; de Div. II, 62.

*Inscius**, scientia destitutus, Brut. 85; Fin. V, 19; Leg. II, 5. † Dicitur *inscius* is qui ignorat aliquid geri, Planc. 16; Phil. IX, 5.

Inscribere, tribuere. Tusc. V, 26, *inscribere* sibi nomen philosophi. Pro scribere sumitur, Att. IX, 1. Libros *inscribere*, Tusc. I, 15; ibid. 24. De inscriptionibus et monumentis, ad Div. III, 3; Verr. II, 69; Tusc. V, 26. † Infundere in animum, Or. II, 87.

*Inscriptus**. Or. II, 14, libri *inscripti* notis, sic est, de Div. II, 1; Phil. II, 5; Tusc. V, 23; Dom. 38; Or. II, 59; Att. VI, 5; ibid. VIII, 5. *Inscriptus* in fronte, Catil. I, 13.

*Insculpere**, de Div. II, 41. De animo dicitur, Nat. D. I, 17; Acad. II, 1.

*Insecare**, Her. IV, 49.

Insectari, instare, urgere. Font. 4, *insector* ultro, atque insto accusatori; *insector*, inquam, et flagito testes. Sic et Planc. 19. Add. Fin. II, 25; de Am. 16; Att. X, 1.

Insepultus, non sepultus. Catil. IV, 6; Inv. I, 55; Phil. I, 2, qui illam *insepultam* sepulturam effecerant, h. e. non justo loco ac ritu. Sic Græci, γάμος ἄγαμος, βίος ἀβίωτος, etc. Contra pro

sepultus est, Phil. XIV, 12, vestra virtus nec oblivione eorum, qui nunc sunt, nec reticentia posteriorum *insepulta* esse poterit.

*Insequens**, Or. 44; ibid. 56.

Insequi, objicere, exprobrare. Sull. 29, *insequi* turpitudinem vitæ. † Or. II, 3, nec vero te rhetoricis libris *insequor*, ut erudiam. † N. D. III, 17, urgere, instare. † sequi, Brut. 10; Fin. II, 16, † Persequi, Phil. II, 9; Att. XIV, 14; ad Div. VIII, 14; Sext. II; Or. II, 3.

*Insero**, *inserui*, Verr. IV, 17; Or. II, 39; Her. III, 14.

*Insero**, *insevi*, de Univ. 12.

*Inseruire**, ad Div. XI, 4; ibid. III, 13; Att. IX, 4; Or. I, 4; Off. I, 13; Or. 20.

Insidere. Deiot. 3, fictum crimen *insidet* in animo: h. e. creditur. Tusc. II, 4, *insidet* in animo ratio: h. e. vim habet in animum. Ductum e re rustica, ubi arbores dicuntur *insidere*, quum radices agunt, et radicibus adhærent terræ, ut firme constant. Add. Leg. I, 17; Tusc. IV, 10; Or. 3; ad Div. V, 13; Or. II, 28; Balb. 2; Nat. D. II, 27; ibid. 51.

*Insidios**, sensu proprio, Cœl. 28. de occultis consiliis sumitur, Mil. 9; Off. II, 7; Catil. II, 3. † Or. 51, 62, de artibus oratoris.

*Insiadari**, proprio sensu sumitur Mil. 14. † metaphorice, Cat. I, 10; Or. I, 30; Or. 62.

*Insiadiator**, Mil. 7; Catil. II, 10, 12.

*Insiidiosus**, Mil. 24; Rab. Post. 12; Q. fr. I, 3.

*Insiidiosus**, bellum *insidiosum*, Cat. II, 13. † *Insiidiosus* amicus, Dom. 2; Rull. II, 5.

Insignis, criterium. Acad. II, 12, *insigne* veri. Or. II, 9, *insignia* verborum et sententiarum, sunt lumina orationis, tropi et figuræ. † Verr. I, 58, ornamentum; sic Sext. 26, 27; Q. fr. I, 1; Sull. 31; de Div. I, 17; Manil. 3; Sull. 9; Rull. II, 13; Pis. 30; Rab. Post. 9.

Insignis, ad Div. III, 11, vir *insignis*

ad laudem. *Insignis* impudentia, Ar. Resp. 17; Or. 64; Ibid. 11, 22.

Insignis. Orat. 11, 85, *insignis* vituperare. Quint. 23, *insignis* improbus.

*Insignitor**, Phil. 111, 4; Partit. 23.

Insignitus, perspicuus, clarus. de Div. 1, 30, in quibus *insignitæ* notæ veritatis apparent; Top. 5; Or. 11, 87.

*Insimulare**, Phil. 11, 38; Off. 111, 26; ad Div. vii, 13; Her. 11, 3; Acad. 11, 10.

Insinuare. Phil. v, 3, eccui potestas in forum *insinuandi* fuit? h. e. veniendi, quum aditus sepsisset Antonius. v. Manut. ad h. l. de omisso pronomine *se*, et Græv. ad Verr. 111, 68.

Insinuatio, pars aut genus exordii. Herenn. 1, 4, 6; Inv. 1, 17.

*Inspiciens**, Fin. 11, 15; de Am. 15; de Sen. 22; Phil. xii, 2.

*Inspicienter**, de Sen. 19.

*Inspicientia**, Tusc. 111, 5.

Insistere, immorari. Verr. 111, 47, *insistere* singulis peccatorum gradibus, i. e. consistere. Fin. v, 25, quum paullum *institisset*. † constitutum esse. Sext. 67, in tanta gloria *insistentes*. Or. 111, 41, *insistere* jugo imperii, h. e. habenas imperii tenere: ab aurigis sumptum est. † fungi. Or. 111, 45, quoniam modo tantum munus *insistemus*? † Or. 111, 49, oratio *insistit* interius: np. quum periodos plenas non habet, neque aures implet. Or. 51, quid est, cur claudere aut *insistere* orationem malint, quam cum sententia pariter excurrere? † de suspensione assensus. Acad. 11, 33, ille in reliquis rebus non poterit *insistere*.

*Insitio**, de Sen. 15.

Insitivus. de Rep. 11, 19, *insitiva* quadam disciplina doctior facta civitas. Jam Cic. Sext. 48, *insitivum* Gracchum.

Insitas. *insita* dicuntur interdum, quæ nobis propria sunt, quæ ita insederunt opinione aut consuetudine tenaciter, ut innata esse videantur. Tusc. 11, 11, opinio penitus *insita*. Off. 111, 32, ut esset *insitum* militibus, vincere. Cf. Pison. 7. † Fin. 11, 12,

differunt *insita* et innata. † internus. Mur. 14, *insita* virtus, i. e. interna, ut justitia, fides, cui opponitur ibi eloquentia, scientia rei militaris, etc.

*Insolens**, imperitus, Or. 1, 48; Sext. 56. † Inexpertus, Att. 11, 21 † Insolitus, Or. 8; Marcell. 3; Rosc. A. 8; Or. 11, 84; ibid. 87.

*Insolenter**, raro, Inv. 1, 28. † superbe. Tusc. 11, 17; Att. 1, 13; Phil. 11, 3. † moleste, Or. 52.

Insolentia dicitur, ut insolens, non solum ratione rerum inusitatarum et insolitarum, ut Deiot. 2, sed etiam ratione hominum, qui insueti sunt alicujus rei. Rosc. A. 31, propter *insolentiam* fori judiciorumque. Pis. 11, *insolentia* rerum secundarum. Add. Rosc. A. 51; Or. 111, 13; Brut. 82. superbia, Inv. 1, 28; Or. 11, 52; ad Div. x, 1.

*Insolitus**, Tusc. 1, 24; Brut. 81; Sext. 9.

*Insomnium**, de Sen. 15.

Inspectio. Phil. 11, 32, pro spectione. Sed Grævius post Ferrarium et alios recepit *spectio*, quod verum est. Inspicere et *inspectio* aruspicum est, non augurum.

*Insperans**, Or. 1, 21.

*Insperatus**, Catil. 11, 9; Phil. x, 11; Tusc. 111, 13; Her. 1, 8.

*Inspergere**, de Div. 11, 16.

Inspicere, aliquid exigere, examinare. Cæcin. 21, tanquam si arma militis *inspicenda* sint, ita probet armatum. ad Div. 11, 7, *inspicere* prædium, dicitur de emturis prædium ali-quod. Or. 11; Fin. 111, 9.

*Instabilis**, Her. 11, 23.

*Instans**, Tusc. 11, 6; Or. 11, 25.

Instantia (subst.), Fat. 12, præsentia temporis.

Instar, semper aliquam magnitudinem indicat apud optimos scriptores, et Ciceronem. Verr. v, 34, navis urbis *instar*. ad Div. 11, 6, *instar vitæ*. Off. 111, 3, ut vix minimi momenti *instar* habeant. Rab. perd. 8, mortis erat *instar*. v. plura ap. Burm. ad Ovid. Her. xvi extr.

Instare, coëpisse, incipere, præsertim in perfecto. ad Div. x, 16, flagitare cessatus *instatit* Cornutum. ubi v. Græv. Or. iii, 1, pignoribus ablatis Crassum *instatit* (s. instituit) coërcere. v. plura ap. Drakenb. ad Liv. xxx, 12. Add. Her. ii, 23; ad Div. x, 16; Or. iii, 1; Font. 1; Plane. 19; Pis. 27; Catil. ii, 5; Att. i, 15; Inv. ii, 11.

*Instaurare**, renovare, Act. 1, in Verr. 4; Q. fr. ii, 6; Att. i, 10; de Div. i, 26.

*Instauratio**, Arosp. Resp. 11.

Instaurativus. Div. i, 26, *instaurativus* ludii, qui de novo habentur, quod primi aliqua re funestati sunt; unde etiam *instaurare* ludos, ibid.

*Instigare**, incitare, Her. iii, 15; Pis. 11.

*Instigatio**, Her. ii, 30.

*Instigare**, Tusc. ii, 10; de Sen. 11.

Instimulator seditioum, Dom. 5.

*Instinctus**, Verr. v, 72.

*Instinctus** (subst.), Tusc. i, 26; de Div. i, 18; ibid. i, 31.

Institio. vid. in *institutio*.

Instituere. Mur. 9, *instituere* actionem, idem est, quod informare, de quo supra. Cf. Phil. ix, 5. † constituere, inducere. ibid. 28, miseram conditionem *instatet* periculis hominum. Sic est Font. 3; Flacc. 14; Quint. 3; Or. i, 19; Verr. iv, 9; Cluent. 6; ad Div. xii, 6; Or. i, 53. † Erudire, Cæc. 17; de Sen. 9; Quint. 27; Verr. iii, 67; OEcon. 1; Verr. i, 18; Mil. 4; Brut. 47, 55. † Incipere, ad Div. iii, 9; ad Div. vii, 19; Or. 13; Att. ix, 22; Inv. i, 31; Leg. i, 3.

Institutio. Tuscul. i, 25, progressionem *institutionesque* stellarum. Hanc vocem nullum idoneum sensum habere viderunt viri docti. Quidam legunt *institiones*, quod receptum est in Davisianam secundam. Id habet commodam interpretationem. Nam planetæ, de quibus sermo, interdum insistere, h. e. stare, videntur: unde stationes planetarum dicuntur, et ipsi planetæ stationales, ap. Plin. ii, 15, 16. Buberius autem legendum censet

insæctiones, et pro *progressiones*, *prægressionem*, nixus loco Nat. D. ii, 20, tum *antecedunt*, tum *subsequuntur*. Sed ibi hæc verba referuntur ad solem, quem planetæ modo antecedunt, modo sequuntur: hic autem de eorum cursu simpliciter et per se loquitur Cicero. Ibidem autem hæc stellæ dicuntur interdum ad quoddam tempus insistere. † N. D. ii, 13, in omni *institutione* rerum: h. e. in omnibus rebus, quas natura instituit, fecit. † Att. i, 17, conservare rationem *institutionemque* nostram, i. e. consilium agendæ rei ab initio susceptum.

*Institutum**, propositum, Hortens. Fragm. † ratio vitæ, Cæc. 20; ad Div. ii, 13; Fin. iv, 15. † majorum instituta, Pis. 13; Cæcil. 2; Mur. 34; Off. i, 1; Fin. ii, 1; Brut. 31; Top. 6; Inv. ii, 54.

*Instructio**, Cæc. 18; Her. iii, 10.

Instructor convivii, Sen. p. R. 6.

Instructus. Or. 5, *instructa* oratio, est apte composita, structa, numerosa. Paratus, Verr. v, 51; Cluent. 63; Pis. 2; Nat. D. ii, 37; Cæc. 17; Manil. 8; Phil. x, 4; Or. ii, 54; Fin. i, 7; Or. i, 49; Or. i, 60; Brut. 43, 66. Idoneus, Or. iii, 5; ibid. iii, 8; Fin. ii, 17. Eruditus, Or. 35; Vatin. 1; Or. i, 58.

Instructus, us. Or. iii, 6, eodem *instructa* ornaturque comitata oratio.

Instruere. Off. ii, 7, ita se *instruunt*, ut metuantur, i. e. hoc agunt, pro *instruere* dicitur etiam hoc sensu *comparare* se. hoc sensu est, Cæc. 30; Att. v, 6. † disponere orationem, Brut. 59. † adornare, Rull. ii, 33; Cluent. 66; Verr. iv, 27; Phil. iv, 5; Mur. 9; Catil. ii, 11; Cluent. 6.

Instrumentum, materia, facultas. Rabir. Post. 2, *instrumentum* bonitati querere. Catil. ii, 5, *instrumenta* virtutis, sunt bona naturalia, quibus ad virtutem facilius pervenitur. ad Brut. 15, *instrumenta* regia, sunt honores, imperia, quibus abutuntur homines ad dominationem perandam. Add. Leg. ii, 18; Verr. iii, 23; Brut. 77; Att. vii, 8; Mil. 12.

*Insuavis**, Or. 47; de Or. 11, 6; Her. 111, 12.

*Insuere**, Rosc. A. 25; Q. fr. 1, 2.

*Insuetus**, Att. 111, 2; Her. 11, 4.

Insula, de domo, a nulla parte aliis ædibus juncta, sive potius, de ædibus pluribus junctis unius domini, et ab omni parte liberis. Cœl. 7, *insulam esse venalem*. Off. 111, 16, Claudius proscript *insulam*. Cf. Fin. 11, 26. v. Græv. et Manut. ad Cœl. 7. sensu proprio sumitur, Fin. 7, 19; ad Div. xv, 16; Mil. 27; Leg. 11, 3.

*Insulse**, Att. xv, 4; Or. 11, 54.

Insulsitas. Att. v, 11, *insulsitatem* rei ferre. ibid. 1111, 29, *insulsitas* villæ.

*Insulsus**, homo sine sale ac sapientia, Or. 11, 54; ad Div. x, 24; Tusc. 1, 8; Att. 111, 31.

*Insultare**, in aliquem invehi, Mil. 32; Flacc. 16. † Illudere, Her. 11, 39; Verr. 7, 50; Nat. D. 11, 29.

*Insum**, Or. 1, 50; Nat. D. 1, 42; Top. 20.

*Insumere**, Att. v, 17; Inv. 11, 38; Att. 111, 4; Verr. 111, 64.

*Insusurrare**, de vento, Acad. 11, 48. ad aurem loqui, Verr. 7, 41; Q. fr. 7, 1.

*Intabescere**, Nat. D. 111, 35.

*Intactus**, ad Div. viii, 2.

*Integellus**, ad Div. ix, 10.

Integer. ad Div. v, 20, coll. Or. 111, 4, res est in *integro*; ita dicitur, ut causa *integra*, ad Div. 1, 1. † inviolabilis, vel inviolatus. Rosc. A. 38, *jus integrum*. † ad Div. x, 8, ad societatem *integerrimorum* periculum accedere. † Or. 11, 45, *integræ* sententiæ, h. e. nullo fuco corruptæ. † Div. 1, 29, *integri* opponuntur repletis jam cibo et potu. Sic, *integra* fames, ad Div. ix, 20.

*Integrare**, Inv. 1, 17.

*Integro**, Mil. 1. † *integrum* judicium, Fin. 1, 9. † de oratione dicitur, Opt. Gen. Or. 3; ibid. 11, 45.

*Integritas**, de corpore, Fin. 7, 14; ibid. 27; Tusc. 7, 34. † de animo, Cæcil. 9; Or. 11, 9; Q. fr. 1, 1. † de oratione, Brut. 35.

*Integumentum**, Or. 1, 55; ibid. 11, 86; Sen. post. Red. 7; Pis. 6.

*Intellectio**, figura verborum, Inv. 11, 33.

*Intelligens**, animo perspicaci præditus, de Univ. 3; Fin. 111, 5; Brut. 54; ibid. 93; Opt. Gen. Or. 4; Verr. 11, 2.

Intelligentia, Inv. 11, 53; Leg. 1, 16; Nat. D. 1, 11; de Div. 1, 32; Cæ. 33; ibid. 1, 3. † notio. Top. 5, *intelligentia* impressa. Cf. Leg. 1, 9, 10. † captus. Leg. 1, 16; Orat. 1, 58, *intelligentia* communis. Or. 33, *intelligentia* popularis, opponitur subtiliori, quæ ex arte petitur. Hinc *intelligentia* simpliciter, Verr. 11, 21, tribuitur ei, qui de re aliqua bene judicat, tanquam de tabulis, vasis cælati, etc. Eodem modo dicitur etiam.

Intelligere, Verr. 11, 14, 2. Cf. Burm. ad Sueton. de Grammat. c. 10. † Inv. 1, 39, *intelligitur ex se*; de *axiomatis*, quæ hodie vocantur. Add. Nat. D. 1, 26; Or. 11, 6; Att. 11, 18.

Intemperans. Tusc. 11, 17, est *intemperans* militaris in forti viro gloria.

*Intemperanter**, immoderate, Tusc. 1, 3; Phil. 1, 5.

*Intemperantia**, sensu latiori sumitur, Tusc. 11, 9; Acad. 1, 10. † Inprimis de gula dicitur, Sen. post. Red. 5; Off. 1, 34.

*Intemperato**, de Univ. 12.

*Intemperatus**, de Am. 20; Pis. 10.

Intemperies. Rep. 11, 87, propter unius ex illis decemviris *intemperiam*: de Appio. Sic fere ad Att. 11, 6.

*Intempetivo**, Off. 1, 25; ad Div. 11, 16.

*Intempetivus**, de Am. 6; Att. 11, 14.

*Intempetivus**, Phil. 1, 3; Pis. 58.

Intendere, de eo, quod quis instituit facere in quocumque genere. Or. 1, 20, 31, id, quod *intenderemus*, confirmare. v. *intentio*. Quint. 29, quem, quomodo nunc *intendit*, etc. ad Div. 1, 2, Lupus *intendere* cœpit, ante se oportere discessionem facere: ubi videtur esse pro *contendere*, si quidem lectio sana est. ibid. viii, 4, se *intenderant* adversarios in tribunatum ejus: h. e. institerant adversarios se præbere.

*Intentus**, Or. 36.

*Intentare**, intendere, Tusc. v, 27; Rosc. A. 37. urgere, Inv. II, 43.

*Intente**, Her. IV, 56.

Intentio, Inv. I, 10, apud rhetores quid sit?

Intentus. Verr. v, 31, tabernacula carbaceis *intenta* velis: quod Burmannus ad Virgil. *Æn.* IV, 506, interpretatur tecta. Possis tamen etiam accipere pro *tenta*: ut dicimus *tendere* arcum, et *intendere*: sic Or. III, 57. † *intentatus*, Prov. Cons. 7; Sext. 7, 19; Pis. 2. † *extensus*, Nat. D. I, 11. † *tattentus*, Nat. D. I, 19; de Sen. 11.

*Intentus** (subst.), Sext. 55.

Inter Rosc. A. 5, *judicium*, *inter* sicarios: formula antiqua, pro, de sicario, de cæde rei. Phil. II, 4, *inter* sicarios defendere aliquem, h. e. reum cædis. † *pro per*, de tempore. Act. I, in Verr. 13, *inter* decem annos, postquam, etc. *per* decem illos annos, quibus, etc.

Interarescere. Tusc. v, 14, nihil *interarescere* debet eorum, in quibus vita beata consistit.

Intercalare, diem unum aut plures inserere; quod fiebat, ut annus cum ratione cæli congrueret. v. Verr. II, 52; Att. VI, 1, etc.

Intercalaris, *intercalatus*. Quint. 25, ante v. kalendas *intercalares*. Intellige de kalendis mensis *intercalati*, ex instituto Numæ: de qua re vid. quem ad h. l. laudat Grævius, Gronov. Obs. II, 18. Sed ejus mentem ex Grævianis verbis vix tirones satis intelligant. Est autem hæc: annus Numæ erat 355 dierum; ex quo instituto, quia octo annorum spatio 90 dies aberrabat annus a cursu solis, hos 90 dies in quatuor menses *intercalares*, sive Merkedonios, descripsit Numa, duos binum (ita Gronov. sed debet esse unius; quod aliter summa non constat, nisi 6 horas, quæ sunt super 365 dies, ducas), duos ternum et viginti dierum, et post biennium quodque unum ex his, et quidem alternis, modo parem, modo imparem, interposuit. Eos menses a Græcis inventos induxerat. Quia autem Græci tantum 354 dierum faciebant annum,

post tertiam octaeterida, h. e. post annos 24, dies erant 24 superflui Numæ, hi scilicet, quos singulis annis, in honorem imparis numeri, adjecerat. Itaque tertia octaeterid non 90, ut primis duabus octaeteridibus, sed 66 dies interposuit: quo facto solem et lunam ad easdem metas reduces habebat. Atque hic est Cyclos Numæ 24 annorum, de quo est apud Livium, I, 20. † ad Div. VI, 14, kalend. *intercalares* priores. Hunc locum cape de mensibus *intercalariis* Cæsaris. Is, quia anni ratio, propter *intercalandi* licentiam, qua pontifices usi erant, perturbata erat, et ipse fastos emendare instituerat, primo instituit annum 365 dierum; deinde, ut ante in ordinem rediret annus, fecit annum, quem vocant *confusionis*. In eo erant tres menses *intercalarii*, primus is, qui ex instituto Numæ in illum annum incidebat; deinde duo Cæsaris integri, interjecti inter novembrem et decembrem. Prioris kalendæ dictæ sunt *intercalares* priores, alterius posteriores. vid. Sueton. Cæs. 40, et Scaligeri diatriben de hac correctione fastorum sub initium libri IV de Emendatione Temporum. Similiter Livius, XLIII, 11, dixit kalendas *intercalares*. Aliud egerunt viri doctissimi, Manutius, Lambinus et alii, quum de die *intercalari* post. d. 23 febr. ceperunt, qui nunquam kalendarum nomine venit.

Intercalarius mensis, Verr. II, 52.

*Interapedo**, intervallum, Fin. I, 18; ad Div. XVI, 21; ibid. IX, 22.

Intercedere, sponsorem fieri pecuniæ, quam suo quis interventu alteri conciliavit. Att. VI, 1, *intercisse se* pro iis magnam pecuniam: ubi v. Manut. Cf. I, 16; Phil. II, 18; Salmas. Mod. usur. p. 726. De tribunis quid sit *intercedere*, notum est, Or. II, 47; ad Div. I, 2. † *intervenire*, Verr. II, 36; Or. II, 21; ad Div. I, 9.

*Intercedere**, perire, Deiot. 9. † *accidere*, ad Div. V, 8.

*Interceptio**, Cluent. 60.

*Interceptus**, Att. I, 13.

Intercessio, sponso in re pecuniaria. Parad. 6, 2, *intercessionones* pecuniarum. † opera ejus, qui se in aliqua re interponit, mediator fit. Att. 1, 4, mea *intercessio* et est, et fuit parata.

Intercessor, qui se interponit, mediator, ut hodie dicunt. Rosc. A. 38, isto hortatore, auctore, *intercessore*, legati ad Sullam non adierunt. † sponsor. ad Div. vii, 27, utinam semper tribunus esses, *intercessorem* non quæres! Ludit in ambiguitate verbi, quod et sponsorem significat, et tribunal *intercedentem* alicui rei, h. e. ventantem.

*Intercipere**, Cluent. 60; Att. 1, 13.

*Intercis**, Partit. 7.

Intercludor dolore, quo minus, etc. Att. viii, 8, i. e. *impedior*. hoc sensu est; Att. vii, 9; *ibid.* ix, 4; Rosc. A. 38; Quir. post. Red. 5; Cœl. 18. † Claudere, Rab. Perd. 1.

*Interclusio**, Or. iii, 46.

Intercolumnium, spatium columnis interjectum. Verr. 1, 19; ad Q. fr. iii, 1. Adi Gothofred. ad Cod. Theod. l. 45, de operib. publ. (l. xv, tit. 1.)

*Intercurrere**, Phil. viii, 6. *intercidere*, Her. 1, 8.

*Intercus**, Off. iii, 24.

Interdicere, verbum prætorium. vid. *interdictum*. Cæcin. 8, 13. † obiter dicere, Herenn. 11, 11. † etiam jubere. de Rep. 1, 39, te familiæ valde *interdicere*, ut uni dicto audiens esset.

Interdictum, decretum prætoris, certis formulis conceptum, quo aliquid jubet, vel vetat: in primis in controversiis de possessionibus, quum eum, qui ex aliquo loco dejectus est, restitui jubet, donec res judicio plana facta sit. v. Justiniani Inst. iv, 10, et ibi Hotomann. Cæcin. 3, possessio per *interdictum* repetita. *ibid.* 14, hujus rei *interdictum* majoribus in mentem non venise. *ibid.* 31, *interdictum* quotidianum. ad Div. vii, 32, *interdictis* defendere possessionem. Or. 1, 10, *interdicto* tecum contenderent. de Rep. 1, 13, *interdictum* aliquod inter duos soles componendum, ut ita cælum possi-

deant, ut uterque possederit. † Dom. 26, *interdictum* sceleris, i. e. scelestum, de lege, qua Ciceroni aqua et igni *interdictum* erat. † Pis. 21, *interdicta* deorum: sunt prodigia, et similia, ut responsa sacerdotum.

*Interdum**, Brut. 67; Or. iii, 54.

Interductus, signum interpunctionis. Or. 68, *interductus* librarii.

Interfatio, interpellatio, Sext. 37.

*Interfactor**, Mil. 27; Red. in Sen. 2.

Interficere, in OEcon. ap. Non. herbas arescere et *interfici*. Sic et Virgil. G. iv, 530.

*Interjectio**, Her. 1, 6.

*Interjectus**, de intervallo, seu loci, seu temporis, seu ordinum, dicitur. Nat. D. 11, 26; *ibid.* 11, 57; Brut. 64; Or. 8; Fin. 11, 34; Agr. 13, 33; Opt. Gen. Or. 1; *ibid.* 6; Off. 1, 26; Her. 11, 2.

*Interjectus** (Subst.), Nat. D. 11, 40.

*Interjicere**, de Univ. 7.

Interimere, tollere. Mur. 12, *interimere* sacra. † interficere, Fin. 11, 20; Nat. D. 1, 19, de gravissimo, Mil. 34.

Interior, remotior, et pæne ultimus. Manil. 22, gentes *interiores*, sc. Asiæ, remotiores ab ora maritima, adeoque etiam Roma. ad Q. fr. iii, 1, *interiore* epistola, h. e. pæne ultima: ad q. l. Manut. Et ratio, atque aliæ formulæ ostendunt, *interius* esse, quod a conspectu longe remotum est. Sic fere Acad. 11, 2, *interiora* Luculli sunt ejus bona, quæ non omnibus nota sunt, nec in oculis omnium versantur, ut studia literarum. Hinc *interiora* dicuntur subtiliora. Nat. D. 111, 16, *interiores* et reconditæ literæ. ad Div. vii, 33, *interiores* literæ. Conf. 111, 10; Div. 11, 60. Cf. *intimus*. † ad Q. fr. 1, 2, Octavius, qui Macedoniam regebat, dicitur Ciceronis, Asiæ prætoris, vicinus *interior*. † arctior, conjunctior. Off. 111, 17, *interior* societas. ib. 1, 17, *interius* est, esse ejuadem civitatis. † brevior. N. D. 11, 41, cursu *interiore* brevi convertitur orbe. Acad. 11, 20, cursu *interiori*. † medius. Or. 111, 61, contentionis extremum, quod tamen *interius* est, quam

acutissimus clamor... est item contra quiddam in remissione gravissimum.

Interitio aratorum facta nulla est, Verr. III, 54.

Interitus, mors, Tusc. I, 23; Tusc. I, 37; de Div. II, 16; Nat. D. I, 25; Nat. D. III, 14; Brut. 33; ad Div. V, 17.

† clades, de Div. I, 32; Fin. II, 9.

Interius. Or. III, 49, *interius* insistere. v. *insistere*.

*Interlitus**, lituris inductus, Verr. II, 43; Cluent. 33.

*Interlucere**, Her. III, 19.

Intermenstruum tempus. de Rep. I, 16, i. e. interlunium. Hactenus ex Plinio solo, H. N. XVIII, 32, allatum vocabulum.

*Interminatus**, Nat. D. I, 20.

Intermissio, Partit. Or. 6, opponitur circumscriptioni, i. e. periodo, estque oratio per membra, non inter se nexa modo periodico. *Intermissio* literarum, ad Div. V, 17; ad Div. VII, 13; de Am. 2; de Div. II, 68; Hortens. Fragma.

*Intermittere**, sensu proprio. Or. 10; de Div. I, 26; de Div. I, 34. Off. II, 24; ad Div. VII, 12; † interjicere, Mur. 17.

*Intermori**, de oblivione, ad Div. VI, 16.

Intermortuus. Mil. 5, *intermortuus* conciones, interpretantur, intermissas, quæ desiere. Ego autem languidas interpretor, in quibus parum quis potest; quas non potest concitare amplius, tibi velit. Sic plausus mortuus, pro languido, Att. II, 19.

Intermundia Epicuri, Fin. II, 25; Nat. D. I, 8; ibid. II, 17.

*Internecinus**, Phil. XIV, 5.

*Internecio**, Catil. III, 10.

*Internoscere**, distinguere Acad. II, 7; de Am. 23; Acad. II, 15; Rosc. Am. 20.

*Internuntius**, ad Div. X, 11; de Div. II, 34; Phil. XIII, 5.

*Interpellare**, interrumpere, Tusc. I, 8. † negotia aliena perturbare, Q. fr. II, 19. † impedire ad Div. XI, 28; Att. XIV, 14.

*Interpellatio**, Prov. Cons. 8; Partit. 8.

*Interpellator**, ad Div. VI, 18; ibid. XV, 13; Off. III, 14; Her. II, 11.

Interpolare. Verr. I, 61, *interpolare* tabulas, int. cera: nam cera teguntur literæ, quas occultare in tabulis volumus, ut foco maculæ faciei.

Interponere. Mil. 9, se *interponebat*, sc. in comitiis pro candidatis, sequentem pecuniæ agendo, quam illi promiserant. † in oratione, Her. III, 10; Inv. I, 19; Or. 67; de Or. II, 64; Verr. III, 19; de Div. II, 72. Leg. II, 12; ad Div. X, 27; Q. fr. III, 3.

Interpositio, quum verba quædam libro jam scripto inseruntur. ad Div. XVI, 22, una *interpositio* difficilior est, de quadrimo Catone.

Interpositus, rebus et verbis *interpositis* turbatus, corruptus, Verr. III, 75, *interposita* rationes. † Sull. 19, *interpositi* sunt gladiatores, sc. ab accusatoribus conficti sunt ad fabulam texendam.

Interpres, internuntius, mediator, per quem quid transigitur inter duos. Act. I in Verr. 12, *interpretes* corrumpendi iudicii. Cluent. 36, nummarius *interpres* pacis et concordiæ. Grævius laudat de hac vocis vi Cuper. ad Inscr. subjectas Apotheos. Hom. p. 273. † Nat. D. II, 4, *interpretes* comitiorum, dicuntur aruspices, qui scilicet sciunt, utrum justa comitia fuerint, an vitiosa. Sic, Phil. V, 4, sunt *interpretes* armorum, qui iudicant, atque aliquis arma ceperit contra remp. † ad Brut. ep. 10, fallaces *interpretes* ac nuntii: sunt, qui res gestas ac non gestas suis *interpretationibus* in partem aliam detorquent, ut spem metumve injiciant, aut incitent aliquem in alterum: de qua vi verbi v. Schwarzium ad Plin. Pan. pag. 44 a.

Interpretari religiones, Dom. I, est aruspicum, pontificum, etc. qui de prodigiis, locis et rebus sacris respondent. Att. XVI, 6, me de tua liberalitate *interpretaturum*. † Rab. Post. 11, consilium ex necessitate *interpretari*, sc. quod necessario factum est, id consilio factum putare. Add. Fin. II, 7; Nat. D. III, 31; Att. XV, 28; Leg. I, 4.

Interpretatio fœderis, Balb. 6, vis, sententia, sic est. Or. 11, 63; Off. 1, 10; de Div. 1, 20, 22. † *Elocutio*, Or. 1, 6. † *figura rhetorica* 1, Her. 17, 28.

Interpunctio, distinctio. Mur. 11, *interpunctiones verborum*.

Interpunctum, idem, Orat. 111, 46.

Interpunctus, distinctus, variegatus.

Or. 11, 86, *interpuncta* narratio sermonibus; cui dialogismi immiscetur.

*Interquisco**, Brut. 25.

Interregnum, in libera republica fuit, quum nullus magistratus major esset, propter dilata et obnuntiationibus crebris dirempta comitia, Att. vii, 9; ix, 9; ad Div. viii, 11; Q. fr. iii, 8. * *De interregno sub regibus*, locus nunc classicus, de Rep. 11, 12.

Interrex, Dom. 14, est magistratus extraordinarius, qui, comitiorum habendorum causa, creatur, quum magistratus major nullus est, qui habere possit. Nomen retinuit in libera rep. quod olim acceperat, post mortem Romuli in interregno, Liv. 1, 17. *Interregem* autem et patricium esse, et a patricio prodi oportebat, Dom. l. c.

Interrogare. Flacc. 10, bene testem *interrogavit*. Moris erat, quum testis ab aliquo in iudicio producebatur, ut et ipse, qui eum produceret, de iis rebus, quas vellet testimonio ejus confirmari, eum *interrogaret*, et patronus ejus, contra quem producebatur, si forte responsiones elicere posset ejusmodi, quibus se impediret ipse, quibusque testimonium ejus convinci posset falsitatis: in quo in primis ingenium et artificium patroni cernebatur. Atque hoc est, bene *interrogare*. v. *interrogatio*. † compellare de crimine aliquo, quod est accusatoris. Dom. 29, quis me *interrogavit* ulla lege? quis postulavit? quis diem dixit? Sic sæpe usus est hoc verbo Tacitus, ut, A. xiv, 46; itemque Sallust. Catil. 18, ubi Cortius et h. l. Ciceronis affert, sed male *interrogare* explicat, quærerere de aliquo, et de iudicio: pejus laudat locum Livii, viii, 32, ubi longe alia ratio.

Interrogatio, est actoris, quum testem, sive suum, sive adversarii *interrogat*: cujusmodi est oratio in Vaticanum. ad Div. 1, 9, tota vero *interrogatio* mea nihil habuit, nisi reprehensionem tribunatus ejus. Ex *interrogatione* hac Vaticanii intelligitur, etiam objecta esse testibus *interrogando*, quibus fides eorum infirmari posset. Conf. de hoc genere Casaub. ad Sueton. Aug. c. 33; Gruter. ad Tacit. A. vi, 47... * *Oratio nova, de ære alieno Milonis*, vocatur etiam in cod. Ambros. *Interrogatio*. v. tom. xxix, pag. xxiv et 108. † Acad. 1, 2, nihil apta *interrogatione* concludunt; de dialecticis: ubi vel est argumentatio per *interrogationem*, vel vitium scripturæ.

*Interrogatiuncula**, Fin. 17, 3.

*Interrumpere**, dirimere, Nat. D. 11, 45.

*Interrupto**, Or. 11, 80.

*Interruptus**, Cœl. 24; Leg. 1, 3; ad Div. v, 8; ibid. xv, 14.

*Interscindere**, Leg. 11, 4.

*Intersicare**, Her. 111, 14.

*Intersceptus**, Balb. 18; Tusc. 1, 20.

Interspiratio. Or. 111, 51, *interspirationes* æquales, sunt æquales partes periodorum, atque adeo periodi, quæ uno spiritu pronuntiantur, ut adeo æqualibus intervallis respiretur. Cf. c. 44.

Intersum. Acad. 11, 26, quod ab eo nihil *intersit*. ibid. 9, negant ea quidquam *interesse* a falsis, i. e. differre. hoc sensu est, Fin. 111, 7; Leg. 1, 20; ad Div. 1, 7; Fin. 11, 28; Parad. 111, 1, Tusc. v, 11. † de intervallo loci aut temporis dicitur, Catil. 1, 5; ibid. 111, 2; Sen. P. Red. 7; de Sen. 17. † pertinere ad aliqujus commodum, ad Div. 17, 10; Fin. 11, 22; Leg. 11, 15; Att. xi, 20; ad Div. xiiii, 1; Brut. 73; ad Div. v, 12. † Rosc. Am. 14, in convivio *intersuit*.

* *Intertrimentum*, Verr. 1, 50, est damnum quod ad duos pertinet, ut detrimentum ad unum. Ascon. Adde nunc pro Font. 2, fragm. nov.

Intervallum. Or. 111, 46, sine *inter-*

vallis, loquacitas, h. e. sineinterpunctis et interspirationibus. dicitur de spatio temporis aut loci, ad Div. 1, 7; Or. 1, 42; Nat. D. 11, 20; Off. 1, 9; ad Div. xv, 14; Agr. 11, 1; Cæcil. 21. † de sonis et voce, Tusc. 1, 18; Brut. 66. dicitur etiam de numero oratorio, Or. 54; ibid. 57. de diversitate rerum, Rull. 11, 53; Rab. Perd. 5.

Interventor, interpellator. Fat. 1, vacuus ab *interventoribus* dies.

**Interventus*, interpellatio, interruptio. de Rep. 1, 11, num sermonem vestrum aliquem diremit noster *interventus*?

Intervertere, avertere, intercipere. Dom. 43, *interversa* ædilitas. Verr. 1v, 30, *interversum* donum.

Intervisere, invisere, ad Div. vii, 1, † inspicere, Q. fr. 111, 1.

*Intestato**, Or. 1, 40.

*Intestatus**, Cluent. 60.

*Intestinum**, Nat. D. 11, 55; ad Div. viii, 26.

*Intestinus**, ad Div. 1v, 5; Acad. 11, 15; Verr. 1, 15.

*Intexere**, Partit. 4, Att. xiiii, 12.

*Intextus**, Her. 1v, 47; Nat. D. 11, 53.

Intime. Q. fr. 1, 2, *intime* commendari, i. e. accuratissime. Sic interior custodia, Liv. xxiiii, 19.

Intimus, accuratissimus, subtilissimus. Or. 1, 21, disputatio *intima*. Cluent. 21, artificium *intimum*. † Dom. 54, non quo mihi P. Scipionis vis *intima*, privati hominis, displiceret. Dixit etiam Tacitus, A. xv, 2 extr. vires *intimæ*, i. e. summæ, omnes.

*Intolerabilis**, Nat. D. 11, 50; Or. 67; Att. xi, 13.

*Intolerandus**, Font. 16; Rull. 1, 5.

*Intoleranter**, Tusc. 11, 10; Or. 11, 52; Vatin. 12.

Intolerantia, passive, Cluent. 40, jungitur cum superbia. Agr. 11, 15, active, *intolerantia* regum.

*Intonare**, de Div. 1, 47; Mur. 58.

*Intonsus**, Tusc. 111, 26.

Intorquere. Tusc. 1v, 36, alternis verbis *intorquentur* inter fratres contumeliam. Att. ix, 7; Ar. Resp. 3; Or. 11, 66.

Index Cicer.

*Intra**, Manil. 12; ad Div. 1v, 4; ibid. 1x, 26.

Intractatus, iudomitus. de Am. 19, *intractatus* equus.

Intrare. Flacc. 10, *intrabo* etiam magis, sc. in causam accuratus agam. Q. fr. 1, 2; Fin. v, 10; Or. 11, 26. *Intrare* domum, Phil. 11, 26; Tusc. 1, 24; Dom. 2.

*Intricari**, subtilius disputari, Fat. fragm. apud Gellium.

*Introducere**, in senatum, de Div. 1, 17. † mos *introducitur*, ad Div. xvi, 21; Verr. 111, 82; Phil. xi, 8. † de disputatione, Fat. 11; Nat. D. 1, 8; Off. 111, 3. † Inducere personam loquentem, Cæl. 15.

*Introductio**, de eo qui stupri causa adducitur, Att. 1, 16.

*Introferre**, Verr. v, 13.

*Introire**, Verr. 11, 28; Att. vii, 7. ibid. xvi, 11; Pis. 23.

Introitus. Cæcin. 13, qui non *introitu*, sed omnino aditu quempiam prohibuerit. Tull. 5, fragm. nov. *introitum* ipsi sibi manu patefaciunt.

*Intromittere**, ad Div. 1, 9; Sull. 18.

*Introspicere**, domum, Ar. Resp. 15. † observare, Font. 15; Sull. 27; de Div. 11, 51.

Introdere se, Cæcin. 5, idem est, quod inferre se, de quo supra.

Intueri, sequi, imitari. Sext. 45, quod *intueri* debeant. Or. 11, 21, *intueri* aliquem. † imperterriti animi signum, *intueri* id, quod periculum minatur, Sext. 9, tempestatem *intueri*. v. interpr. ad illud Horatii: qui rectis oculis monstra natantia Vidit. † considerare, Tusc. 1, 30; Or. 8; Fin. 1, 17; de Am. 7.

Intus. Verr. 1, 20, *intus* canere: de citharædo Aspendio, est sinistra manu tractare fides. v. *canere*. Agr. 11, 26, proverbialiter est, suis commodis studere. † domi, de Sen. 4; Or. 11, 68; Deiot. 11.

*Inultus**, Cæcil. 16; Manil. 5.

*Inundare**, Nat. D. 1, 37.

*Inurbane**, Nat. D. 111, 19.

*Inurbanus**, Or. 11, 10; Brut. 63; Or. 11, 90.

Inuro. Mil. 13, quas leges fuerit... impositurus atque *inustus*. hoc sensu est, Tusc. III, 9; Verr. 1, 44; Mur. 4; Cluent. 46; Phil. 1, 13; *ibid.* II, 46; Mil. 13.

*Inusitate**, Brut. 75; Q. fr. 1, 2.

*Inusitatus**, Or. 5; *ibid.* III, 38; Brut. 74; Att. III, 24; Off. III, 9.

Inustus. Ar. R. 25, *inustum* animis hominum odium. Planc. 12, signa probitatis domesticis *inusta* notis veritatis. Or. II, 45, nisi omnes ii motus, quos orator adhibere volet iudici, in ipso oratore impressi esse atque *inusti* videbuntur.

Inutilis, perniciosus. Inv. 1, 49, *editiosus* est is, qui malus atque *inutilis* est civis. vid. de hac significatione Burmann. ad Ovid. Pont. II, 8, 59. Sic Polybius dixit ἀλυστηλῆς, III, 116 extr. Ergo, Offic. III, 21, quam *inutile*, sc. patriæ, est perniciosum, idque convenit loco; ut non necesse sit, spurium iudicari: quanquam abest a codd. quibusdam.

Inutilitas facti, Inv. II, 26; *ib.* 52.

Invadere (cum præpos. in.), Off. II, 21, hoc malum in rem *invasit*. (cum dat.) ad Div. XVI, 10, furor *invaserat* improbis. ubi v. Victorius. † attingere, Nat. D. II, 15; Phil. II, 51; Cæcin. 9; Sext. 6; ad Div. I, 9; Off. 1, 22. † occupare, Q. fr. III, 2; Phil. II, 16; Off. II, 21; *ibid.* III, 7; ad Div. XVI, 10.

Invalitudo, Att. VII, 2.

*Invaltescere**, Mur. 15.

*Invectio**, Off. II, 3; Inv. II, 54.

**Invectio*. Tusc. IV, 17, quemcumque casum fortuna *invevit*. † de Rep. III, 6, *invehens* curru, i. e. *invectus*. Sic de Nat. deor. 1, 28, nataantibus *invehens* belluis. † Item, Philipp. II, 29, aperte in te *invehens*. *ibid.* III, 13, quum ille in me *invehens*.

*Invehi**, equo, curru, vel nave, Mur. 2; Prov. Cons. 14; Nat. D. I, 28. † verbis aliquem impetere, de Am. 16; Or. II, 75.

Invenire, parare, Manil. 14, unde tam incredibilem cursum *inventum* putatis? Vatin. 9, *inventis* auspiciis, i.

e. *inductis*. † deprehendere, Cat. III, 7. † Reperire, Rosc. Am. 15; Fin. I, 7; ad Div. V, 9. † inveniri, Or. 1, 2; Phil. II, 34.

*Inventio**, actus inveniendi, Acad. II, 8; Tusc. 1, 25. in arte rhetorica, quid sit? Inv. 1, 7.

*Inventor**, Nat. D. III, 18; Fin. I, 10; Inv. 1, 28.

*Inventrius**, Nat. D. III, 21; Or. 1, 4; Tusc. V, 2.

*Inventum**, Or. 1, 18; Cluent. 51; Mur. 29.

*Invenustus**, Brut. 67.

*Inverscundus**, Inv. 1, 45.

*Inversio**, Or. II, 65; Her. 1, 6.

*Invertens**, Off. III, 9; Or. II, 63.

*Investigare**, Nat. D. II, 63. † indagare, Verr. IV, 21; Act. 1, in Verr. 16; Att. IX, 1; Or. 5.

*Investigatio**, Acad. 1, 9; Off. 1, 4.

*Investigator**, de Univ. 1; Brut. 15.

*Inveterare**, Act. 1, in Verr. 1; Tusc. IV, 10; Manil. 3.

*Inveterascere**, Cat. III, 11.

Inveteratio, de vitio *inveterato*. Tusc. IV, 37, *inveteratio* ægrius depellitur.

*Inveteratus**, Phil. V, 11; de Sen. 20; Balb. 19; ad Div. III, 9.

*Invictus**, Verr. IV, 58; Fin. III, 22; Off. 1, 5.

*Invidentia**, Tusc. III, 9, quomodo ab invidia differat? *ibid.* IV, 7, 8.

Invidere (cum accus.), Tusc. III, 9. Sed locus est ex Attio, et Cicero addidit, male Latine dictum. vid. Heins. ad Ovid. Her. XIII, 137. Egit etiam de hac forma Gronov. ad Tacit. A. 1, 22. *ibid.* unde ductum verbum? Conf. Bober. ad h. l.

Invidia, Tusc. IV, 7, dicitur non solum in eo, qui invidet, sed etiam in eo, cui invidetur; Or. II, 70; *ibid.* I, 40; ad Div. I, 1.

*Invidiose**, Mil. 5.

Invidiosus a vita superiori, ad Div. VIII, 14.

*Invidus**, Or. 41; ad Div. I, 4.

*Invidus**, Parad. V, 1; Rosc. Com. 13; Att. VII, 13; ad Div. XIII, 63.

*Inviolato**, de Sen. 3.

*Inviolatus**, Rab. Perd. 4.

*Invisere**, Att. iv, 9; *ibid.* xii, 28; Or. i, 58; Dom. 40.

Invisus, quem videre nefas. Ar. R. 27, maribus *invisa* sacra. † *invisus* animal, de Rep. ii, 26. Repetitur vox in cod. Vaticani margine, tanquam notabilis. † odiosus, Rosc. C. 7; Off. ii, 9.

Invitamentum, invitatio, illecebra. Fin. v, 6; fragm. Hortens. de Rep. ii, 4.

Invitare tecto et domo, Verr. iv, 11. Tusc. iii, 34, *invitare se* ad miscram, Phil. xii, 9; Mur. 35.

Invitatio. Tusc. iii, 34; *invitatio* ad dolendum. Add. Att. ix, 14; Verr. i, 26; *ibid.* ii, 34.

Invitatus. Fin. ii, 31, probitas *invitata*.

Invita, ad Att. viii, 3. *Invitius*, Or. ii, 89.

*Invitatus**, Fin. ii, 31.

*Invocatus**, Nat. D. i, 38; ad Div. viii, 8.

*Invocare**, Nat. D. ii, 27; Or. ii, 47.

*Involare**, Or. iii, 31.

Involatus, volatus. ad Div. vi, 6, ex *involutu* alitis. Sed libri plures habent *volate*.

Involgare, s. *invulgare*, ad Att. ii, i. v. Gronov.

*Involucram**, sensu proprio sumitur, Verr. iv, 28; Nat. D. ii, 14. metaphrice, Or. i, 35; Q. fr. i, i.

Involutus, obscurus, non satis explicatus. Fin. i, 9, notio *involuta*. Cf. Or. 53. † tectus. Phil. viii, 6, bellum *involutum* pacis nomine; sed alii legunt *obvolutum*.

*Involvere**, ad Div. ix, 20.

Invulneratus, illaesus, Sext. 67.

Ipsa, quum numeris adicitur, indicat, non numerum certum pro incerto, aut rotundum poni, sed verum, cui nihil neque additum, neque detractum sit. Verr. ii, 9, *ipso* vigesimo anno. Att. iii, 21, triginta dies *ipsi*. Cf. *ib.* v, 11; Brut. 15. ad Div. vi, 18, *ipsas* undecim legiones. † significat etiam, per se, sua sponte. Cael. 19, valeat tamen *ipsum* suis viribus. Div.

i, 34, valvæ se *ipsæ* aperuerunt. Or. i, 24, non *ipsæ* aliquid a me promissæ, sed fortuito in sermonem vestrum incidisse. Huc pertinet illud, Offic. i, 22, delapsa arma *ipsæ* ceciderunt, i. e. sponte, sine vi externa: ubi male Gronovius *ad ipsa* deleri vult. Sic Græci utuntur *εἰς αὐτὸς*, Callimach. H. in Apoll. v. 1. † quum pronominibus mihi, me, tibi, te, etc. jungitur, modo in eodem casu ponitur, modo diverso. Mur. 20, in me *ipso*. *ibid.* 3, mihi met *ipsi*. Or. 52, se *ipsæ*, etc. Critici sæpe pro obliquo casu reponunt rectum, ut Grævius in Cicerone. Sed quia certam legem, ex qua reſingant loca, non habent, sæpe relinquunt obliquum casum, ubi alienus est, et rectum contra ponunt interdum, ubi obliquo opus. Ego existimo, in oppositionibus requiri obliquum, in ceteris locis rectum. Or. ii, 3, rationem dicendi per te *ipsum*, usum per nos ... voluisti. *ib.* 52, alium ... se *ipsum*. Cf. Cæcin. 14, ubi bene nil critici tentant. Contra male Pearcius, Or. i, 26, in vobis ... et in me *ipso* experior, legendum censeo *ipsæ*; quum sit in oppositione. Ceterum non negabo, huic regulæ meæ observare duo loca, ex lectione vulgata, quæ mihi quidem se obtulerint, ad Div. i, 1; Or. 52 extr.

*Ira**, Tusc. iv, 9; de Div. i, 29; Att. i, 58.

*Iracundo**, Tusc. iv, 22; Phil. viii, 5; Rosc. C. 11.

*Iracundia**, Or. i, 51; Acad. ii, 44; Tusc. iv, 19; Q. fr. i, 1; Flacc. 35; Brut. 70.

*Iracundus**, de Sen. 18; Tusc. iv, 7.

*Iraſci**, Rosc. Com. 16; Tusc. iv, 19.

*Iraſtus**, Tusc. iii, 9; Or. ii, 17; Tusc. iv, 36; Phil. viii, 6.

*Ironia**, Brut. 85; Or. ii, 67; Att. xvi, 11; Acad. ii, 23.

*Irraſcercere** vel *irraucire*, Or. i, 61.

Irrere, insinuare se artibus alicui. Or. 28, *irreſpere* in sensus hominum. Ar. R. 24; in opinionem gratiæ *irreſpere*. † de hereditatis. Off. iii, 19, ut

possit nomen ejus in testamentum irrepere.

Irritire. Tusc. v, 21, iis erratis se *roticrat*, ut, etc. Vatin. 1, loquacitatem interrogationibus *irretitam* retardare. Ar. R. 4, *irretitus* est odio bonorum.

*Irrititus**, Ar. Resp. 4; Fin. v, 18; Or. 1, 10; Vatin. 1.

Irridere. ad Div. ix, 26, qui etiam in philosophum *irriseris*. Add. Acad. 11, 39; de Div. 11, 17; Nat. D. 11, 65.

*Irrigare**, Nat. D. 11, 52; Nat. D. 1, 43.

*Irrigatio**, Off. 11, 4; de Sen. 15.

*Irrisio**, Off. 1, 38; Or. 1, 12.

*Irrisor**, Parad. 1, 3.

*Irruhabilis**, Att. 1, 17.

*Irritare**, Mil. 31.

*Irritus**, Leg. 11, 8.

Irrigare, est populum lege rogare, ut aliquid habeat, quod ad alterius incommodum pertinet. Dom. 22, multam *irrogare*. vid. *multa*. Sext. 30, *irrogare* privilegium. v. *privilegium*. Hinc:

Irrogatio. Rabir. Perd. 3, *irrogatio* multæ.

Irrumpere. Lig. 5, *irrupes* in fletum nostrum; h. e. impedies, interpellabis.

*Irruere**, Fin. 11, 9; Or. 1, 10; ibid. 111, 44.

*Irruptio**, Phil. xi, 3.

Is, reciproce. Or. 1, 54, sese meruisse, ut ... decoraretur, et ei victus publice præberetur. † dat. eo, pro ei. Verr. 1v, 42, quod eo loco præerat. Nisi præerat absolute accipere, et in eo loco intelligere malis.

Istic. Fin. v, 26, *istis* sum : i. e. hoc ago, cogito facere.

Ita, in confirmando, et jurando. Catil. 1v, 6, *ita* mihi salva rep. perfrui liceat, ut ego, etc. Cf. Verr. v, 14. † Elegans et varius porro est hujus particulæ usus, ut, hac causa allata. Verr. 1, 46, *ita* intercessit, quod, etc. ad Div. 1111, 56, *is ita* sibi persuadet, sequente acc. cum inf. ubi aut redundat, aut pro hoc ponitur. Sic et est ep. 23, 25; vi, 2; Lig. 1. Sull. 7, *si ita* sunt, redundat. Verr. 1, 40, *ita* me auditote : i. e. eo animo. Mil. 10, *ita* profectus est : i. e. eo tempore.

Itaque post longiorem parenthesis, ut Fin. 1, 6, deinde homo acutus, quum ... attingere; *itaque*. ubi plura v. ap. Davisium.

*Item**, etiam quoque, Or. 11, 59; de Div. 1, 48. † Eodem modo, Or. 20; Att. 11, 21; Or. 1, 26; † vicissim, Att. 111, 14.

Iter. Leg. 1, 13, *iter* hujus sermonis vides. Att. 1v, 2, *iter* amoris nostri et officii. ad Div. xi, 13, *itineris* multo majora fugiens, quam ego sequens. Græviana addit, *fecit*.

Iterare. Att. xv, 13, tibi *itero* dicere. Tusc. 11, 19; Att. xiv, 14, *itoradum* eadem ista mihi : ubi vid. Gronov.

*Iteratio**, Or. 25; Her. 1v, 28.

Iteratus. Or. 11, 30, ager non semel aratus, sed novatus et *iteratus*. vid. Salmas. ad Solin. p. 509 sq.

*Itio**, Att. xi, 16; de Div. 1, 32; Her. 111, 21.

*Ito**, ad Div. ix, 24.

*Itus**, Att. xv, 5.

J.

Jacere, commorari aliquandiu alicubi. Att. xi, 6, *acere* Brundisii. † in medio esse, nondum occupatum esse. Or. 111, 45, sed ea *jacencia* sustulimus e medio, etc. † *jacere* dicuntur, qui minus gratiosi sunt. Att. x, 7, *jacere* Cæsarem offensione populari. In primis autem, qui nullam spem magistratus consequendi habent, quum candi-

dati sint, aut eam ipsam ob causam, quia nihil sperant, ne petunt quidem. Muren. 8, multis viris fortibus, qui... *jacabant*. ibid. 21, *jacet*, diffidit, abjecit hastas. Off. 111, 20, C. Marius, quum jam septimum annum post præturam *jaceret*, etc. † contemni, parvi duci. Phil. vi, 5, *jacet* beneficium Nuculæ. Tusc. 1, 2, *jacent* ea semper,

quæ improbantur. Rosc. Com. 1, *jacet* pecunia extraordinaria? h. e. ita negligis, ut non referas ex adversariis in tabulas? Off. III, 35, justitia *jacet*. Acad. II, 43, virtutem *jacere*. † deminutum esse. Rosc. Com. 12, *jacent* pretia. v. Passerat. ad h. l. Sic dicuntur agri *jacere*, ad Att. IX, 8, et ap. Petron. 44. † confutatum esse. de Div. II, 51, *jacet* igitur tota conclusio. Fin. V, 28, *jacet* omnis ratio peripateticorum. † ad Div. VIII, 6, dici non potest, quomodo hic omnia *jacant*: h. e. nihil agatur. † nil valere, nil efficere. Mil. 18, *jacent* suis testibus. † Adjiciemus etiam formas quasdam promiscue. Verr. I, 39, in oblivione *jacere*. Or. II, 15, in silentio *jacere*: de ea re, de qua nihil scriptum est, aut præceptum. Att. X, 4, *jacere* in mœre. ad Div. V, 17, tempora in ruinis reip. *jacuerunt*.

Jacio, proprie dicitur de missilibus, in primis telis; unde transfertur ad alia, quibus aliquem lædimus, et tanquam vulneramus. Planc. 12, *jacis* adulteria. Rosc. Com. 9, *jacere* crimen. Sull. 7, *jacere* contumeliam. Or. 16, *jacere* et mittere ridiculum. † significare, denuntiare, minari. Att. II, 7, illud quid sit, scire cupio, quod *jacis* obscure. ib. 23, terrores *jacit* atque denuntiat. † federe, ostendere. Att. XV, 26, nonnullos interdum *jacit* igniculos viriles. † ponere. Agr. II, 15, gradum et aditum *jacere*.

Jactare, est motus quasi prolusionis. Tusc. II, 23, *jactare* cæstum. † ostentare, insolenter se efferre, gloriari. De jot. 10, quantos concursus facere solebat, quam se *jactare*, quam ostentare! Att. II, 21, qui antea solitus esset *jactare* se magnificentissime, etc. Flacc. 26, in hac igitur urbe se *jactant*, quam oderunt. Rosc. A. 9, in bonis Sext. Roscii se *jactantem*. Catil. II, 9, qui se insperatis repentinisque pecuniis sumptuosius insolentiusque *jactarunt*. Cf. Or. II, 58. † Hinc etiam orator dicitur se *jactare*; item philosophus, quum argumento alicui confidit, ei immo-

ratur, id urget, etc. Verr. V, 1, novi locum: video, ubi se *jactaturus* sit Hortensius. Fin. I, 10, in quo se *jactare* posset vestra oratio. Rosc. A. 32, quote modo *jactares*. Cf. Flacc. 20. † venditare se, gratiam captare. Sext. 53, ita se in populari ratione *jactarat*. Att. II, 1, v. Græv. ad Cic. ad Div. VIII, 10, video Curionem se dupliciter *jactaturum*: quanquam ibi *jactare* dictum esse aliter puto, nempe, ut ad Div. II, 15, in qua tu non valde te *jactas*: h. e. nihil magnopere agis, quiescis. Est adeo pro placere. Brut. 66, non ita diu *jactars* se potuit, etc. † Est etiam actionis vitium, quod scilicet proprium est fere iis, qui se venditant, aut sibi in aliqua orationis parte nimis placent. Brut. 60, nisi se suo more *jactavissent*, hodie te istic muscæ comedissent. Verr. III, 19, *jactabit* cervicalam; de Hortensio. † commovere se, Tusc. II, 19, his tu præsentibus gemere, et te *jactare* non audebis. † Tusc. IV, 10, *jactantibus* se opinionibus inconstanter et turbide. † *Jactari* dicuntur, qui aut in turba aliqua ab uno loco in alium trudentur, ut consistere non possint (Planc. 7, *jactor* in turba. Verr. I, 26, *jactatur* domi suæ); aut a maritima tempestate deprehensi sunt: Rosc. A. 26, *jactantur* fluctibus. Hinc est, quacumque ratione vexari. Planc. 23, inique se a tuis *jactatum*. Quint. 2, *jactata* et agitata æquitas. in Cæcil. 14, te vero quam sit omni ratione *jactaturus*. Planc. 4, nostrum est, qui in hac tempestate populi *jactemur* ac fluctibus. Att. XI, 16, si recipior ab his.... sin *jactor*. † Offic. III, 20, *jactabatur* nummus sic, ut nemo posset scire, quid haberet: h. e. pretium ejus varium erat, modo majus, modo minus. † agitare aliquid, sæpe commemorare. Cluent. 47, *jactare* rem in concione. † de sermonibus disseminatis. Catil. IV, 7, *jactantur* voces. † sæpe, multum in re aliqua versari. Or. I, 38, *jactare* se in causis centumviralibus. † minari, denuntiare sermonibus. ad Div. VIII, 6, legem Viariam alimentariamque

actavit. Sext. 25, terrorem suum falso jactare. Quint. 14, minx jactentur.

Jactatio, vitium animi ex arrogantia et fastu. Tusc. iv. 7 jactatio est voluptas gestiens et se effrens insolentius. † jactatio est etiam studium captandæ gratiæ, venditandi se alicui. Ar. R. 20, hic primus aditus ad popularem jactationem. Cluent. 35; Prov. C. 16, jactatio popularis. Or. 3, jactationem habuit in populo eloquentia. † de nave in tempestate. Muren. 2, e magna jactatione terram videre. v. jactare.

Jactatus. Verr. iii, 61, te jam prætor jactatum (sc. sermonibus) crimen. 32, jactata res (int. in concione). Quint. 2, agitata et jactata æquitas. Or. 1, 16, jactatus in opere declamatorio. Mur. 12 vulgata atque in manibus actata. v. jactare.

Jactura, pecunia, in primis magna; largitione, mercède, aut alia ratione consumpta. Cœl. 16, nulli sumtus, nulla jactura, nulla versura. Att. vi, 1, exhausta sumtibus et jacturis provincia. Manil. 23, quibus jacturis homines in provincias proficiscantur. Cluent. 8, ipsum Aurium, non magna jactura facta, tollendum interficiendumque curavit. Cf. Mil. 27; Fin. ii, 24; Gron. de Sest. p. 284. † Att. xvi, 2, quum tanta a nobis facta sit jactura juris. ad Div. iv, 5, in unius mulierculæ animula jactura facta est.

Jactus, Cat. iii, 8; de Div. ii, 18.*

Jaculari, Off. ii, 13; de Div. ii, 59.*

Jaculum, Tusc. i; Fin. iv, 9.*

Jam, in transitionibus dicitur pro deinde; sed est interdum statim, in principio. ad Div. iv, 5; v, 2 jam illud, etc. Manil. 11, jam vero virtuti Cn. Pompeii quæ par inveniri potest oratio? † pleonastice cum nunc. Att. i, 8, Hermæ tui... jam nunc admodum me delectant. † distinguitur etiam a nunc, et est paulo minus, i. e. mox. Or. 63, jam videbimus: nunc... dicendum est.

Jani, transitiones pervis, Nat. D. ii, 27, de quibus vid. Interpr. ad Sueton, Aug. 31. † Est etiam vicus, Jani nomine dictus. Off. ii, 25, boni viri, qui ad

Janum medium sedent: qui sunt feceratores. v. Manut. † Deus Romanus, Nat. D. ii, 27; Off. ii, 25; Phil.

Janua dicitur de foribus profanis. Nat. D. ii, 27; Or. i, 45, metaphorice sumitur, Mur. 15; Planc. 3; Or. i, 47.

Jecur, Nat. D. ii, 55; de Div. i, 52; Ibid. ii, 13.*

Jecusculum. Divin. ii, 14, jecuscula musculorum.

Jejuno. Att. xii, 21, quis jejunius dixit inimicus? i. e. magis invade, minus honorifice, ut faciunt sc. invidi. Conf. jejunus. † nimis subtiliter. Or. i, 11, videmus iisdem de rebus jejuno quosdam, et exiliter disputavisse. Acad. ii, 35, videor nimis etiam nunc agere jejuno, etc.

Jejunitas, est vitium in genere tenui, quum nimis exilis et arida est oratio, Brut. 55. Est tamen ubi ubertati opponitur, et de tenui genere, etiam non vitioso, dicitur. Or. 6, alii in eadem jejunitate (h. e. ut ante dixerat, in subtili et pressa oratione) concisniores, id est, faciti, florentes etiam, et leviter ornati. Conf. Brut. 82; Tusc. ii, 1. † inscitia. Or. ii, 3, jejunitas bonarum artium.

Jejunus, ignarus. Or. 30, jejunas hujus multiplicis generis aures accepimus: h. e. hoc genus tum erat inauditum nostris hominibus. † sterilis. Verr. iii, 37, jejunus ager. † parvus, contemendus. ad Div. xv, 4, si non jejunam, quod ego gessi. † inanis, tennis. Or. ii, 14, de horridis rebus nitida, de jejuniis plena est oratio tua. Brut. 30, sunt ejus orationes jejunæ. † absurdos, ineptos, inutilis. Or. ii, 16, jejuna concertatio verborum. Off. i, 44, cognitio solivaga atque jejuna. † invidus. Div. ii, 17, illud vero pusilli animi est, et ipsa malivolentia jejuni atque inanis. † qui cibo abstinuit, ad Div. vii, 26.

Jocari, Att. ii, 1; Or. i, 7; Off. i, 29; de Div. ii, 17.*

Jocatio, ad Div. ix, 16; Att. ii, 8.*

Jocose, Or. ii, 71; Q. fr. ii, 12.*

Jocosus, Off. i, 37.*

Jocularis, Leg. i, 20; Fat. 8.*

*Josulator**, Att. iv, 15.

*Jocus**, Or. ii, 54, 71; Fin. ii, 29; Off. i, 29; Att. xv, 15; *ibid.* vii, 11; ad Div. xiii, 1.

*Juba**, de Div. i, 35; de Div. ii, 31; Nat. D. ii, 43.

*Jubatus**, Her. iv, 43.

Jubeo, de populo proprie dicitur, quum legem accipit. ad Brut. 4, senatus sensit, populus R. *jussit*. † de pretore jus dicente, quum decernit, et quidem, ut Hotomanno placet, quum ita decernit, ut recusare liceat, quum contra decernere dicatur, ubi non licet recusare. Quint. 8, quin ita satisfacere *juberetur*. *ibid.* *jubet* P. Quintium sponcionem facere: recusant, qui aderant tum Quintio. Hotomanni sententiam ille ipse locus refellit; nam statim subjicit Cicero: Dolabella aut satisfacere, aut sponcionem *jubet* facere, et recusantes nostros advocatos acerrime submovent. † an *jubere* casum accusativum, vel dativum, regat apud aureæ ætatis scriptores, disputatur. v. Lexic. Fabr. et adde Interpretes ad Cæs. B. C. iii, 98; Burm. ad Ovid. Met. viii, 752; Gronov. Duker. et Drakenborch. ad Liv. xxvii, 24. In loco Ciceronis, Att. ix, 13 inquit. quanquam hæc mihi literæ Dolabellæ *jubent* ad pristinas cogitationes reverti: Corradus intelligebat scriptæ, ut ad literas referatur. Malim mihi pleonastice additum dicere, ut in illo: vide mihi hominem, et similibus, quæ ratio etiam in nostra lingua obtinet, in familiari in primis sermone. Sed cum infinitivo activo poni, intellecto post *jubeo* accusativo personæ, patet e loco supra allato e Quintiana. Ad Burm. ad Virgil. Æn. ii, 3.

*Jucundo**, de Am. i; Cæl. 6; Deiot. 7; Tusc. v, 34.

Jucunditas (plural.), Att. x, 8, nihil mihi unquam ex plurimis tuis *jucunditatibus* gratius accidisse.

*Jucundus**, Verr. iii, 9; Fin. ii, 4; Casil. iv, 1; Att. i, 14.

Judex. Planc. 15, *judices* alterni. v. *alternus*. Brut. 76, *judex* quæstionis

v. *quæstio*. Add. Off. i, 31; Fin. iii, 2; Or. 33; Cluent. 28; *ibid.* 43; Verr. ii, 13; Rosc. Am. 30; Mil. 12; Verr. iii, 62; Brut. 76; *ibid.* 84; Verr. iv, 15; Cæcin. 23; Font. 6; Verr. v, 26; Lig. 10; Rosc. C. 4; Tusc. i, 5.

Judicare, de communi hominum facultate. Div. ii, 43, oculorum sensu *judicant*. † *judicem* esse, Inv. i, 50, Flacc. 4; Verr. i, 8, etc. † velle. Att. x, 8, ab eorum consiliis abesse *judicasti*, i. e. voluisti, constituisti. † factum ostendere, quid *judicemus*. Tusc. v, 20, ipse *judicavit*, quam esset beatus; ubi frustra corrigit Bentl. *indicavit*. v. in *indicium*.

Judicatio, Inv. i, 13, quid sit? Partit. 30; ad Div. iii, 9.

*Judicatum**, Inv. i, 30; Quint. 7; Flacc. 49.

*Judicatus**, munus *judicandi*. Att. xii, 19, quod de *judicata* meo, etc. Sic et Corradus cepit, probante Gronovio.

Judicatus (adj.), Inv. i, 30, quid sit *judicatum*? *ibid.* religiosum et approbatum *judicatum* quid? † constitutus, sancitus. Rabir. Postum. 4, sanctius *judicata*. † Quint. 7, *judicatum* secundum fratrem ejus.

Judicialis. Verr. iv, 47, *judiciali* jure persequi. Add. Inv. i, 5; Brut. 83; Att. ii, 1; Or. ii, 15; Brut. 69; Att. i, 1; *ibid.* xiii, 6; ad Div. ix, 18; Verr. v, 68.

Judiciarius. Cluent. 26, *judiciarius* quæstus. Verr. i, 2, *judiciarius* controversiæ.

Judicium. *judicium* et *arbitrium* ut differant? Rosc. Com. 4. Mil. 1, *judicium* novum: h. e. extraordinarium et nova lege constitutum, quale Milonis fuit. Cluent. 44, *judicium* cum conjunctionum, h. e. verum. ad Div. ix, 25, *judicia* turpia sunt, quæ sunt inter fratres, quos non decet *judiciis* inter se confictari. Sed Rosc. Am. 38, turpe *judicium* est, quod turpem causam habet, et turpe est ei, cui intenditur, tanquam furti, mandati, etc. Rosc. Com. 5, *judicia* legitima: legi-

bns constituta. Mur. 2, *judicium* consulis designati, quod intenditur cons. des. Off. III, 17, *judicia* contraria sunt, quæ in quibusdam causis fiunt adversus petitem: ut *judicio* tutelæ, in quo petitor est pupillus, contrarium est *judicium*, quo tutor petit à pupillo suntus ejus causa factos; *judicio* mandati contrarium est *judicium* quo a mandatario petuntur impensæ litis, etc. De his agitur in Justiniani Institut. IV, 16, 2. Male quidam apud Ciceronem *judicia* contraria intelligunt, de dissensu judicum et arbitratorum. in Cæcil. 1; Brut. 33, etc. *judicia* publica sunt, in quibus causa publica agitur (v. *causa*); privata contra, Or. 1, 58, in quibus privatæ. Sed, Arch. 2, *judicium* publicum dicitur, quod est de causa privata. Est enim illud *judicium* de jure civitatis, quod est privati juris: sed ita dicitur, ut interdum jus publicum, de privato (v. *jus*); item, quia *judicium* illud Archiæ agebatur ex lege Plautia Papiria, quæ est juris publici. Dom. 31, *judicia* senatus, sunt Scta. Inv. II, 20, *judicium* purum, in quo quæritur de crimine sine exceptione addita. ad Att. IV, 16, *judicium* tacitum, non vulgatum. † *judicia* dicuntur etiam honores, præmia, quia scil. dantur his, qui iis digni judicantur. Or. 41, cujus de meritis senatus tanta *judicia* fecisset. Conf. Manil. 15; Planc. 39, ubi de supplicatione dicitur. Rosc. A. 37, age nunc ex Chrysoconi *judicio* Rosciorum factum consideremus: h. e. ex præmio, quod Roscii Chrysoconus dedit. † acumen in judicando et facultas, ad Div. VI, 18, quidquid *judicii* habuerim de dicendo. ib. tantumdem de mei *judicii* fama detrahat. ibid. X, 25, quum tantum tuum consilium *judicium*que sit. † quod *judicio*, sponte consulto fit. ad Div. XI, 5, ut *judicium* nostrum metus videatur. † sequuntur quædam formulæ dicendi, in quo hujus verbi usus est. Cæcin. 3; Verr. II, 12, *judicium* dare. ibid. 1, 55, *judicium* in me ne det. Quint. 22, *judicium* reddi. Hoc de prætera dicitur,

et est jurisdictionis pars. Verr. II, 26, *judicia* restituta sunt. Quint. 28; Verr. III, 28, *judicium* pati, ita dicitur, ut accipere *judicium*. v. *accipere*. Verr. I, 53, *judicium* habere, de reo; sed Verr. II, 29, de petitore et reo dicitur. Leg. II, 17, *judicia* perrumpere. v. *perrumpere*. Sen. p. R. 8, tollere *judicia*, de Clodio, qui corruerat. Arch. 12, *judicium* exercere, de eo, qui præest *judicio*. ad Div. 5, 18, *judicium* potentie alicujus condonare, h. e. ita pronuntiare, ut potenti alicui placet, contra jus. Brut. 1, fecerat *judicium* dignitatis meæ. Flacc. 37, quum non deducendo *judicium* feceris, plus falsam epistolam habituram ponderis. Sed Grævius e Franc. 1 malebat, *indicum*, quod rectius puto. Mur. 2, periculum *judicii* præstare, dicuntur II, qui in eo, quod vendunt, evictionem præstant. vid. *auctoritas*, n. 21, et auctor, n. 11. Verr. I, 53, etenim id *judicium* me uno defendente vicit. Grævio non displicebat lectio Franciani, *in judicio*; sed recepta tenenda: genus enim hoc loquendi Ciceroni non inusitatum in aliis rebus. Sic Cæcin. 31, vincere sponsonem est in Græviana, quod probo. † *judicium* dicitur etiam pro *judicibus*. Verr. II, 18, *judicium* sortiri; quod a Græcis sumtum, qui dicunt κληροῖν δικαστήριον.

Jugatio. de Sen. 15, capitum *jugatio* in vitibus. Varr. R. R. I, 8; Columell. IV, 17 sq. Modus *jugationis* exprimitur a Pontedera ad init. l. III Columellæ, tab. 1, f. 12, ed. Geener.

Jugatus. Tusc. III, 18, omnes virtutes inter se nexæ et *jugatæ* sunt. Proprie de vitibus dicitur. v. *jugatio*.

*Juger**, Verr. III, 47.

Jugis. de Div. II, 36, *juge* auspicium, sc. quum jumentum junctum stercus facit. Nat. D. II, 12; de Div. II, 15. Servius ad Virg. Æn. III, 537. Davies.

*Juglans**, Tusc. V, 20.

*Jugulare**, occidere, Tusc. V, 40; Quint. 16. † condemnare, perdere, Cluent. 25; Phil. XIII, 18; Att. I, 26; Verr. III, 14.

*Jugulum**, Fat. 5; Cat. III, 1; Phil. XIV, 9; Sext. 42.

Jugum. Verr. III, 11, in singulis *jugis* arant. *Jugum* est, quod juncti boves uno die exarare possunt. Varr. R. R. I, 10, et ibi intt. † par. Phil. XI, 2, de Antonio et Dolabella: hoc *jugum* impiorum nefarium; ubi vid. Ferrar. † *jugum*, nota ignominiae, Off. III, 50. † dominatio, Phil. I, 3. † signum caeleste, de Div. II, 47.

Jumentum, equus. ad Div. XI, 13, eram sine equitibus, sine *jumentis*. Attic. XII, 52, *jumentis* Athenis nil opus. vid. Cuper. ad Petron. 117, ubi Petronius ipse caballum interpretatur: sic est etiam ap. Sueton. Ner. 5.

*Junctio**, Tusc. I, 23.

Junctus. Or. III, 43, oratio *juncta*: opponitur hiulcae, atque adeo oritur ex collocatione apta verborum. Or. 36, verba *juncta* opponuntur simplicibus. † de corporibus, Nat. D. II, 45; Att. VI, 1; Att. XIV, 15; de Div. II, 72.

*Jungens**, de corporibus, de Div. II, 69. † de rebus ad animum pertinentibus, de Am. 5; de Div. II, 69. † de verbis, Or. 36; Or. III, 43.

Jurare. Att. XII, 13, perpetuum morbum *jurare*. Rosc. C. I, essene quemquam tanta audacia praeditum, ut quod injuratus in codicem referre noluit (sc. quia falsum erat), id *jurare* in litem non dubitet? h. e. id sibi deberi, jurejurando confirmet, litis obtinendae causa. † *jurare* Jovem lapidem, ad Div. VII, 12, est per fictile simulacrum Jovis in Capitolio, ut ostendit Ryckius de Capitolio, c. 18, p. 229. De ipso ritu sic *jurandi* v. Gell. I, 21, et alios quos Ryckius laudat l. c. Add. Off. III, 29; ad Div. V, 1; Att. I, 1; Acad. II, 20; Tusc. II, 7.

*Juratus**, Sull. 11; ad Div. V, 2; Pis. 3; Att. XIII, 28.

*Jurgare**, de Rep. IV, Fragm.

**Jurgum*, de Rep. IV, 8, quid significet?

Juridicialis, Inv. I, 11; verbum hoc molestum esse dicit, Top. 24.

Jurisconsultus, Orat. I, 48 extr. qui

sit? vide etiam; ad Div. III, 1; Mur. 64.

Jurisdiction, quid fuerit, non convenit satis inter JCtos, de eaque multarum accurate dicuntur. Est Ger. Noodtii libellus de *Jurisdictione* et imperio, in quo multa parum vere et accurate dicta sunt, de quibus hic dicere non est necesse. Hic nobis sumemus tantum breviter demonstrandum, *Jurisdictionem* Cicronis temporibus versatam esse in solis causis privatis, iisque ita propriam fuisse, ut publicis quaestionem. Nam 1) *jurisdiction* omnisposita est in edicto et ex edicto decretis. Usus illorum trium verborum, do, dico, addico, omnis in decretis consumtus est; quod ex prima et secunda Verrina, quae sunt sedes propriae hujus argumenti, sole clarius est. Vides, Verr. II, 48, tanquam res easdem permutari *jurisdictionem* et decreta cum edicto. Verr. I, 40 extr. ita me de praeturae criminibus auditore, ut ex utroque genere et *juris dicundi*, et sartorum, etc. Locus de *jurisdictione* Verris est c. 41-48: totus autem est in exprobrando edicto iniquo, et decretis injustis. ibid. 6, quae libido istius in *jure dicundo*, quae varietas detectorum fuerit. Cf. ad Q. fr. I, 1. 2) Romae uni praetori urbano tribuitur, et peregrino, quorum magistratus in solis causis privatis versabatur (nisi si forte SCto, aut alia causa eis etiam quaestio quaedam tributa fuit, ut Verri. v. Verr. I, 60), et quaestionibus diserte opponitur. Verr. I, 47, Verres objicit de liberto, cui hereditatem ademerat in praetura urbana: Proscriptum juvit, lex est, poena est. Cicero respondet: Quid id ad eum, qui jus dicit? Nempe ista res est quaestionis, est causa publica, quae *jurisdictioni* non subest. Itaque *jus dicere*, et *jurisdiction* non semel ponitur pro ipsa praetura urbana. Verr. v, 15, quum tibi sorte obtigisset, ut *jus diceres*. Muren. 19, 20, Murenæ sors ea fuit, quam omnes necessarii tui tibi optabamus, *juris dicundi* (fuit autem Murena praetor urbanus); qua in sorte, etc. quid tua sors? tristis, atrox:

quaestio peculatus. Cf. Flacc. 3. Ex quo efficitur, ut praetores, qui publica iudicia exercent, *jurisdictionem* nullam habeant; sed potius imperium, verum civile: et quasi togatum. v. *imperium*. Hinc intellige locum e Tacit. Agric. 6, idem praeturae tenor et silentium, neque enim *jurisdictio* obvenerat: quem locum male, nescio quis, interpretatus est in Lexico Fabri, quasi habuerit quidem *jurisdictionem* propter praeturam, sed eam non exercuerit. Silentium erat in praetura, quia non habebat urbanam aut peregrinam, quae negotiosa erat, sed quaestionem, cujus exercendae rarae occasiones. Et quoniam in provinciis praetor aut proconsul et causis privatis, et publicis praerant, propterea is et *jurisdictionem* habebat, qua causas privatas; et imperium, qua publicas. Quod Verrina secunda inscribitur de *jurisdictione* Sici-liensi, in qua tamen etiam agitur de iudiciis publicis, primo pertinere potest tantum ad partem aliquam ejus libri, ut inscriptio l. 1 et v; deinde haec inscriptiones non sunt a Cicerone, sed forte Asconio, cujus aetate *jurisdictionis* notio variata erat, et ita dicebatur, ut etiam publicarum causarum cognitionem complecteretur. Sic est jam apud Sueton. Jul. 40, et pluribus aliis locis. Flacc. 40, Asiaticae *jurisdictioni* (quam male a Flacco administratam dicunt) urbana *jurisdictio* respondebit. Conf. c. 3. Flaccus autem praetor urbanus fuerat. De *jurisdictione* praetorum urbana v. Sigon. J. A. C. R. 1, 20; de *jurisdictione* provinciali eundem de A. J. prov. 11, 5. Haec disputatiuncula de *jurisdictione* antiqua probata est a viris doctis, nominatim Gesnero, in Thesaur. De *jurisdictione* sub Caesari-bus egit quoque Ernest. ad Suetonii Caesarem in Excursibus.

*Jurisperitus**, Or. 1, 3; Caecin. 25; Planc. 25.

Jus, significat omnia ea, ex quibus, quid *justum* sit, quid faciendum, quid omittendum, intelligitur: tanquam leges, edicta praetorum, consuetudo,

etc. Verr. 1, 41. Hujus juris plura genera sunt. Apud Ciceronem haec observavi:

1) *Civile* (v. *civilis*). Sed aliter sumitur *jus civile*. Flacc. 52: quare, sintne ista praemia censui censendo? habeant *jus civile*? nempe ita, ut significet conditionem qua gaudent praedia, quae in censum deferri possunt.

a) *Divinum* est a) *naturale*. Sext. 42, tum domicilia conjuncta, quas urbes dicimus, invento et *divino* et humano *jure*, moenibus sepebant. Antea dixerat *naturale* et *civile*. Idem dicitur de Rep. v, 3, *jus summum*. Conf. de Ar. Resp. 16. b) *pontificium*. Ar. R. 7 extr. domum publico omni praecipuo, et humano et *divino jure* munitam. Liberata erat Ciceronis domus a pontificibus, adeoque *divino jure*, deinde a populo, lege (c. 6), adeoque *humano jure*. Sed utrumque hoc *jus* publicum est.

3) *Gentium* est naturale. Off. 11, 5, neque hoc solum natura, id est, *jus gentium*, sed etiam legibus populorum, quibus in singulis civitatibus resp. continetur. Cf. ibid. c. 17. † Rab. Post. 15, quum omnia bella *jure gentium* conquiescant.

4) *Humanum*, quum opponitur *divino*, est modo *positivum*, quod vocant, omne, quum publicum, tum privatum; modo ea pars tantum, quae in rebus profanis versatur. v. *divinus*.

5) *Pontificium*, Dom. 14, est de rebus sacris, in quibus pontifices cognitionem habent. vid. Guther. Jur. Pont. 1, 2.

6) *Praedictorium*. Balb. 20. v. *praedictorius*.

7) *Praetorium*, dicit a) *edicta praetorum*. Off. 1, 10, quae quidem pleraque *jure praetorio* liberantur, nonnulla legibus. Verr. 1, 44, posteaquam *jus praetorium* constitutum est, semper hoc *jure* uni sumus. b) *totam jurisdictionem praetoriam*. Verr. 11, 12, ejusdem modi totum *jus praetorium* fuit per triennium in Sicilia, Verre praetore. Phil. 11, 2, quam injuriam iste intercesso-

ris beneficio obtinuit, non *jure prætorio*.

8) *Privatum*, est civile a) stricte sic dictum, de quo v. *civilis*. in Cæcil. 5, civibus quum sunt ereptæ pecuniæ, civili fere actione et *privato jure* repetuntur. -b) deinde conditio, quæ ex *jure civili* illo oritur. Ar. R. 7, domus est; *ure privato*, sc. quam tenemus hereditate, uxoritate, mancipio, nexu.

9) *Publicum* a) opponitur *privato*, et quum sacrum, s. pontificum, tum profanum jus complectitur. v. *divinus*. Dom. 53, sed ut revertat ad *jus publicum* dedicandi. unde b) domus *jure publico*, dicitur, Ar. R. 7, quia et a populo lege centuriata, et decreto pontificum liberata erat. c) est vero etiam pro *jure communi*, Div. 1, 5, quod ad omnes cives pertinet, adeoque etiam pro *civili* illo, quod alias *privatum* dicitur. Dom. 13, nego potuisse *jure publico*, legibus iis, quibus hæc civitas utitur, etc. ibid. versor in medio *jure publico*. ibid. 49, nec de *jure* pontificio, sed de *publico* disputo. ad Div. 14, 14, si de *jure publico* armis disceptabitur. v. Græv. ad pr. Dom. 13; Cæcin. 26. Sic est apud Sueton. Aug. 10; Tib. 50.

10) *Quiritium*. Verr. 11, 12; de Rep. 1, 17, est *jus civile*, quod proprium est iis civibus, qui *jus civitatis* habent *jure optimo*: de quo mox.

11) *Urbanum*. Act. 1 in Verr. 1, prædo *juris urbani*: est civile *privatum*, ex quo *jus* dicit prætor *urbanus*.

† *Jus* est etiam, quod legibus, editis, consuetudini, h. e. superiori illi juri consentaneum est, quod nobis ex eo debetur, etc. Sic est in his: *jus* dicere, Verr. 1, 40; Quint. 26, etc. *jus* suum obtinere, Verr. 1, 26; *jus* suum amittere, in Cæcil. 18; *jus* eripere, Quint. 28; si intercessisset collega, remp. læsisset, sed *jure* læsisset, Sext. 36. † *jus summum*, Gr. ἀρχοδικαίου, quum in eo, quod nobis debetur, aut deberi putamus, non ex æquo et bono, sed acerbè agimus, nihil remittentes de *jure nostro*, ex quo summæ sæpe injuriæ existunt. Quint. 11, aut intra

parietes, aut *summo jure* experiri. ubi v. Græv. Cæcin. 23, si verbis et literis, ut dicitur, et *summo jure* contenditur, etc. Conf. ibid. 4. Attic. xvi, 15; Quint. 15, *jus extremum*. † conditio, quæ ex *jure* oritur. v. *jus civile*, *privatum*, *publicum* b). Arch. 4, quæ civitas quum esset æquissimo *jure* ac fœdere. † Hoc significat etiam in illa forma, optimo *jure*; pro quo etiam dicitur, optima lege, optima conditione: nempe eam conditionem, quæ plenissimum *jus* alicujus rei affert quæ, ut hodie dicunt, cum omnibus *privilegiis* et *prærogativis* conjuncta est. Quint. 22, par *jus*. Ar. R. 7, domus *jure* optimo. Agrar. 111, 2, prædia *jure* optimo. Verr. 111, 91, quæ est ista conditio Siciliis? cur, quæ optimo *jure*, propter antiquitatem, fidelitatem, esse debet, etc. Phil. v, 16, demus imperium Cæsari: sit pro prætore eo *jure*, quo qui optimo. Phil. xi, 12, C. Cassium proconsulem provinciam obtinere, uti qui eam optimo *jure* provinciam obtinuerit. v. Festus in *Lex optima*; Gronov. ad Liv. ix, 34. † potestas in rem aliquam, sive justa, sive injusta. Verr. 1, 7, quod eos in judicando nimium sui *juris* sententiæque cognosceret. Phil. 14, 4, omnes sub *jure* et imperio consulis debent esse provinciarum. Unde suo *jure* facere aliquid dicuntur, qui libere, pro arbitrio, nemine impediente, impune, faciunt, Fin. v, 25; Manil. 22; Cœl. 16; Verr. 11, 14; ad Div. xiii, 77. v. Græv. et Duker. ad Flor. 1, 17, 5; Burm. ad Lucan. 1, 2. † locus ubi *jus* dicitur. Quint. 19, in *jus* vocas: sequitur. Cæcin. 19, quando te in *jure* conspicio. Cf. Quint. 25; Verr. 11, 77; 14, 65; Sen. p. R. 9. † æquum. Phil. 11, 29, *jus* postulabas, quid ad rem? plus ille poterat. † *jure* dicitur exquisite, pro convenienter naturæ rerum, Tusc. 111, 15.

Jus, liquidum ciborum condimentum, qua in voce Cicero ludit, ad Div. ix, 18, 20; ad Div. xvi, 4; Tusc. v, 34; Verr. 1, 46.

Jurjurandum, Off. 111, 29; Leg. 11,

7; Off. 111, 31; Cœl. 22; ad Div. v, 2; Att. vi, 1; Rosc. A. 31.

*Jussum**, Rosc. Am. 24; Leg. 11, 4, 5.

*Justa**, Rosc. Am. 8; Leg. 11, 27; Flacc. 38; Ar. Resp. 10.

*Justitia**, Fin. v, 23; Inv. 11, 53; Her. 111, 2; ibid. 7, 10; Off. 11, 11; ibid. 20; Partit. 22.

Justitium est, quum jurisdictio et judicia publica non exercentur; id fit edicto coss. Phil. v, 12, *justitium* edici. v. inpr. Fabri Semestr. 11, 10.

*Justus**, satis magnus, sufficiens. Att. v, 2, *justa* itinera. ad Div. 11, 10, *justa* victoria. † *justa* dicuntur, exsequiæ, funus. Rosc. A. 8, *justa* solvere. Flacc. 38, *justa* facta Catilinæ. Cf. Leg. 11, 22. Addamus verba Gronovii, tiro-num causa: *Justa* sunt certus quidam modulus rerum, stato tempore facien-

darum, fungendarum, dandarum, percipiendarum; quodvis pensum, officium, solemnia. Obs. 1v, 6, p. 80 sq. Hinc explicata etiam solemnia et *justa* ludorum, Ar. Resp. 10 extr.

Juvaris. ad Div. 111, 1, homo, quod *juvet*, curiosus: formula, qua utimur in re, quæ bonam et malam interpretationem habet, ne deterius, ac volumus, accipiatur. sic est Q. fr. 11, 12; Fin. 11, 4; ad Div. v, 21. pro adjuvare sumitur, Off. 1, 3; Balb. 9; Fin. 1, 21; Nat. D. 11, 66.

*Juvenilis**, Hortens. Fragm. Brut. 91; Or. 30.

*Juveniliter**, de Sen. 4.

*Juvenis**, de Sen. 10; Off. 11, 3.

*Juventas**, dea græcorum Ἡβη, Nat. D. 1, 40; Tusc. 1, 26; Brut. 13.

*Juventus**, Verr. v, 72.

K.

*Katendæ**, Rosc. A. 20; Phil. 11, 37. | Vide quæ plura diximus ad Calendas.

L.

Labare, de mutaturis consilium, partes. Phil. vi, 4, quum ei *labare* videretur. ad Att. x, 25, cohortes *labare* dicuntur. † *labi* incipere, Verr. 1v, 43.

*Labacula**, Vat. 17.

*Labefacere**, Sext. 47; Ar. Resp. 28.

Labefactare. Inv. 1, 2, ingenio freta malitia, pervertere urbes, et vitas *labefactare* cœpit. sic est, Manil. 7; Dom. 11; Cæcin. 25; Cat. 1v, 10; Cluent. 68; ad Div. v, 3. † aliquod argumentis impugnare, Acad. 1, 9, Phil. 1, 13.

Labellum, Leg. 11, 26, lapis excavatus in labri formam, quam et arcam vocabant (v. Guther. Jur. Man. 11, 23, 24, qui et figuras exhibet), item solium: Liv. xlii, 6. Add. intt. ad Sueton. Ner. 50 extr. unde etiam sarcophagi solia dicuntur, Plin. xxxv, 12. Græci vocant *πύλον*. parvum labium, de Div. 1, 36.

* *Labes*, ruina. Div. 1, 43, *labes* agri Privernatis. † Dom. 1, *labes* ac flamma reip. Flacc. 3, fragm. nov. domesticas

labes, et c. 10, *labes* innocentia. v. *ruinæ*. † macula, Leg. 11, 10; Dom. 58; Cœl. 18; Rab. Perd. 10; Vat. 6. † convicium, Sext. 8; ibid. 20.

Labi, de rebus interituris. Or. 3, cetera nasci, occidere, fluere, *labi*. † in deterius mutari. Leg. 11, 15, mores *lapsi* ad mollietiem. † degressi. Leg. 1, 20; Div. 11, 37, *labor* longius. † Acad. 11, 45, *labor* eo, ut assentiar, i. e. inclinor. † transire, Fat. 3; Ar. Resp. 28; Att. 1v, 5. † de verbis et numero oratorio, Or. 56, 57. † errare, Q. fr. 11, 9; Off. 1, 6; Off. 11, 3; Phil. x, 2; ibid. xii, 3; Brut. 69; Or. 1, 37; ad Div. 11, 7.

Labor, Tusc. 11, 13, quid sit? † Cluent. 53, *labor* legitimus, est ejus, qui accusatur ex legibus. Add. de Sen. 25; OEcon. 1; Or. 1, 55; de Univ. 11.

Laborare. Nat. D. 11, 60, nullo in motu *laborat*; de eo, cui facilis est omnis motus. † operam dare, Tusc. 12,

15; Placc. 3; Quint. 13. † curare Q. fr. III, 1; Att. VII, 18; Cæcin. 2. † hæsitare in aliqua re, Nat. D. III, 24; Brut. 8. † ægrotare, Att. V, 8; ad Div. VII, 26; ibid. IX, 23; Tusc. II, 25. † vexari, Rosc. Am. 35; ad Div. XVI, 11; Inv. II, 2; Cluent. 71.

Laboratus, i. q. elaboratus, Coel. 22.

Laboriose, Rosc. C. 11.

Laboriosus, de homine multis doloribus affecto. Fin. II, 28, extr. † multis laboribus obrutus et vexatus, miser. Coel. 1, vos *laboriosos* putet. Phil. XI, 4, distinguitur *laboriosus* et miser, sed secundum philosophos.

Labrum, ad Div. XIV, 20, vas balneare, in quo fit lavatio. † *labrium* de Div. II, 31; Nat. D. I, 18; Or. I, 19; ibid. III, 34; Coel. 12.

Lac, de Sen. 16; de Div. I, 43; Tusc. III, 1.

Lacerare. Quint. 15, *lacerare* reliquias vite: h. e. auctione vendere. sic est Verr. III, 70. † discerpere, Or. II, 59. † vexare, Tusc. III, 13; Phil. II, 34; Brut. 42.

Laceratus. Verr. III, 70, *lacerata* pecunia, cujus pars aversa est.

Lacerta, vestis crassior, qua a frigore et pluviis se in itinere muniebant, Phil. II, 30. De hac veste æmilius agit Ferrar. R. V. p. II, l. 1, c. 1, 6 sq. Ruben. I, 6; Salmas ad Script. Hist. Aug. pluribus locis.

Lacerta, de Div. II, 29.

Lacerti, in oratione vim significant, quæ a tenuitate et subtilitate abest, oratorum propria. Brut. 16, in Lysia sunt sæpe etiam *lacerti*. † ad Div. IV, 7, *lacerti* et vires. † brachia, de Sen. 9. † piscis marini genus, Att. II, 6.

Lacessere, bello petere, Manil. 9; Mil. 31; ad Div. XI, 3; Phil. II, 1; Pis. 23. † amice provocare, Att. I, 10; ad Div. XII, 20.

Lacinia. Or. III, 28, *lacinia* obtinere aliquid, h. e. vix. ad Div. XVI, 21.

Lacrima, Partit. 17; Inv. I, 56; Phil. II, 26.

Lacrimare, Tusc. I, 59; Sext. 69.

Lacrimari, Verr. V, 46.

Lacrimosus, Arat. Fragm.

Lacrimula, Planc. 31.

Lactere, de Div. II, 41; Gatil. III, 28.

Lactescere, Nat. D. II, 51.

Lacteus, Arat. Fragm.

Lacuna, jacturalargitione aut fraude facta. Verr. II, 55, *lacunam* rei familiaris explere. Att. XII, 6, vide, ne qua *lacuna* sit in auro.

Lacunar, Tusc. V, 21, est tectum templi, aut triclinii, magnifice cælatum aut pictum, sed e tabulis ligneis. v. Salmas. ad Voepic. Aurelium, 46, t. II, p. 547, 548. Dicitur a *lacubus* parvis, in ligneo tecto arte cælatis. vid. Servius ad Æn. I, 726. Laquear videtur item dici, a marginibus *lacuum* eminentibus, et varie tractis, pro formarum varietate, quas lacus habent, modo rotundi, modo quadrati, modo rhombiformes, s. scutulati. Lucem affert Josephi locus, A. VIII, 3, 2, ubi tabulæ tecti dicuntur fuisse ἐξισμέναι εἰς φερνώματα καὶ ἀποσκόλλησιν χρυσοῦ: quæ est descriptio *lacunaris*, s. tecti laqueati; in qua φερνώματα sunt illi, quos dixi, *lacus*. De his tectis est erudita nota Valesii ad Eusebii Vitam Constant. M. III, 52; quam compilavit Harduinus ad Plinium, xxxv, 11.

Lacunosus, Nat. D. II, 18.

Lacus. Brut. 83, quasi de musto ac *lacu* fervidam orationem fugiendam. *Lacus*, ut ex ipso loco patet, est dolium, in quod mustum mittitur, donec deferbuerit, et in testas defundi possit. Ap. Virgilium tamen, Georg. II, init. est vas torculari suppositum, in quod mustum defluit. Vinum de dolio et *lacu*, est mustum, vinum recens; et oratio de *lacu* est ea, quæ novitates verborum consecatur.

Lædere, offendere, Cæcin. 9; Verr. III, 1. † nocere, Mur. 40; Or. II, 74.

Læna, Brut. 14, est duplex amictus (quo purpureo utebantur flamines) injectus super togam, similis chlamydi. v. Ferrar. R. V. p. I, l. 1, c. 13; p. II, l. 1, c. 9; Ruben. II, 14.

*Lætio**, inter figuras sententiarum commemoratur, Or. III, 53.

*Lætabilis**, Tusc. I, 21.

*Læte**, Phil. IX, 3.

*Lætificare**, Nat. D. II, 40, 52.

*Lætificus**, Tusc. I, 22.

Lætitia, distinguitur a gaudio in philosophia, docendi causa, Tusc. IV, 31. Add. Or. I, 44; de Div. II, 26; ad Div. II, 9.

*Lætor**, ad Div. I, 7; Phil. XI, 4.

Lætus. Orat. I, 18, *lætum* genus verborum. Font. II; de Sen. 15.

Lævis. Orat. III, 43, *lævis* concursus verborum opponitur hiulco.

*Lævus**, Acad. II, 28, 47.

*Lægena**, ad Div. XVI, 26.

*Lambere**, Verr. III, 11.

*Lamentabilis**, Tusc. II, 13; ibid. II, 24; Leg. II, 25.

*Lamentari**, Tusc. I, 31; Catil. IV, 2; Or. I, 57.

*Lamentatio**, Tusc. IV, 8; Verr. IV, 21; Font. 17; Leg. II, 23.

*Lamentum**, Pis. 36; Leg. II, 25; Tusc. II, 21.

Lamina. Verrin. V, 63, ardentes *laminæ*: sunt inter instrumenta cruciatu.

*Lampas**, fax, Verr. II, 47; Nat. D. III, 16.

Lana, Hortens. Fragm. Or. II, 67.

*Lanens**, Nat. D. III, 34.

*Languescere**, Leg. II, 15.

*Languere**, Nat. D. I, 3; Acad. II, 5; Or. II, 9; ibid. 44; ad Div. X, 28; Off. I, 57.

*Languescere**, Or. 2; Fin. IV, 24; Phil. VIII, 2.

Languide. Tuscul. V, 9, *languide* dictum: est, quo fortunæ rebusque humanis ceteris aliqua ad beatam vitam vis tribuitur.

Languidus, Or. I, 52, de philosopho. † de corpore, Catil. II, 5; Phil. II, 13. v. *languide*.

Languicula. Att. VI, 1 extr. vox corrupta, pro qua Bosius, probantibus Iambino, Junio, aliisque, *planguicula*, e Græco *πλανγγιδον*, quas dicit fuisse pusillas imagines cæcæ, pupas, de

quibus vid. ipsum Bosium. Sed Grævius negat esse Latinum verbum, et mavult corruptam vocem retinere. v. in *planguncula*.

*Languor**, de Div. II, 62. † de animo, Off. I, 34; ibid. III, 1.

*Laniare**, ad Div. VII, 1; Tusc. I, 45.

*Laniatus** (subst.), Tusc. I, 43.

Lanista, est magister gladiatorum, Rosc. A. 6, 40. Attic. I, 16, clemens *lanista*, est, qui servum frugi ab iis secernit, quos gladiatores facit. Gron. Obs. I, 7. † Elegans locus hic est, Philip. XIII, 19, ex epist. Antonii: ne videret... duas acies, *lanista* Cicerone dimicantes: i. e. incitante, committente, auctore. Sic dixit etiam Livius, XXXV, 33, populum rom. cum Antiocho, *lanistis* *Ætolis*... dimicare.

*Lanius**, Off. I, 43.

Lanæ, patina major, cujus in sacrificiis et epulis usus. Att. VI, 1, *lanicibus* et splendidissimis canistris nos soles pascere. † pars libræ, Acad. II, 12; Fin. V, 30; Tusc. V, 17.

Lapathus, Fin. II, 8, herba salubris et suavis, *oselle*.

*Lapicidina**, de Div. I, 15.

*Lapidatio**, Dom. 5; Or. II, 47; Verr. IV, 43; Sull. 15.

*Lapidator**, Dom. 13.

*Lapideus**, Leg. II, 18; de Div. II, 28; Tusc. III, 26.

Lapis. ad Div. VII, 12, *Jovem lapidem* jurare. v. *jurare*. Jupiter lapis, est *ἀπλοῦν ἀγρί κτακωόν*, ut grammatici loquuntur, pro Jupiter *lapideus*. † Pis. 15, emti de *lapide* tribuni. Mos erat, præconem, quum venderentur *servi*, in *lapide* stare, qui Athenis *λίθος πρᾶξ* dicebatur; unde *servi* de *lapide* emi dicuntur. v. præter eos, quos jam alii laudarunt, Potterum, Archæol. Gr. I, c. 10, p. 68, ed. Venet.

Lapsio, proclivitas, Tusc. IV, 12. v. *proclivitas*.

Lapsus, de motu stellarum. Div. I, 11, revera certo *lapsu* motuque feruntur. † volatus. Nat. D. II, 39, volucrum *lapsus*. † offensio. Or. II, 85, *lapsus* popularis.

Laqueatus. Verrin. 1, 51; Tusc. 1, 55, tecta *laqueata*, sunt lacunaria, de quibus supra.

Laquous, fallax conclusiuncula. Fat. 4, Chryssippi *laquei*. Cf. Tusc. v, 27. † Cæcin. 29, *laqueo* verbi capi. sic est, Tusc. v, 27; Or. 1, 10; Phil. 11, 9; ibid. 20; Sext. 41; Cluent. 55. † sensu proprio sumitur, Verr. 1v, 17.

Lares. Dom. 41, *lares* familiares, sunt manes majorum, quorum imagines ad focum in atrio stabant. Sic Virgil. *Æn.* 1x, 259, Assaraci lar. Erat autem Assaracus de majoribus *Æneæ*. Cf. Cerda ad *Eclog.* v, 70, v. Salmas. ad Solin. p. 293, 641.

Largo respondere, i. e. liberaliter, ad Att. viii, 11.

*Largificus**, Or. 11, 39.

Largiri Or. 1, 15, *largiamur* inertix, h. e. non postulemus ab inertibus hominibus.

Largitas, de Rep. 111, 20, ex Nenio, 11, 488, Nat. D. 11, 62; Brut. 4.

Largitio, lex agraria, item frumentaria. Mur. 11, *largitioni* resistere. † Balb. 13, *largitio* civitatis. † benignitas in donando, Off. 11, 15; Or. 11, 25; Planc. 15.

*Largitor**, Catil. 1v, 5; Off. 1, 19; Planc. 15.

*Largus**, beneficus, liberalis, Off. 11, 16. † *larga* lex, Nat. D. 11, 19.

Lascivia, est proprie animantium voluptate gesticantium. de Div. 1, 14, piscium *lascivia*. Fin. 1v, 20.

Lascivus, insolens, ad Att. 11, 3.

Lassitudo, Inv. 11, 4; ad Div. 111, 25.

*Late**, Rull. 11, 26; Balb. 5; Nat. D. 1, 20; Marcel. 9; *Or. 1, 56; Off. 1, 28; Inv. 1, 46.

Latebra. Off. 11, 29, quaeritur *latebra* perjurio. pr. Tull. 2, fragm. nov. *latebram* tollere. Div. 11, 20, te mirificam in *latebram* coniecisti. ibid. 54, adhibuit *latebram* obscuritatis. ad Div. 111, 12, *latebra* tabellæ (sc. comitalis), quum vocat, Agr. 11, 2, vindicem tacitæ libertatis. † recessus, Cœl. 23; Manil. 111; Sext. 4; Rab. Post. 8.

*Latebrosus**, Sext. 59.

*Latenter**, Top. 17.

*Later**, de Div. 11, 47.

Latere. Catil. 1, 6, *latet* mihi. Sull. 23, populum romanum *latuit*. Sed hic Scioppius, Prefat. gramm. philoso. ph. legere jubet *populo romano*, quod solum Ciceronis ætate Latinum fuisse vult. Grævius vero totum hoc spurium putat. † subterfugere jus velle, et adversario jure experiendi copiam non facere. Quint. 23, quis est, qui fraudationis causa *latuisse* dicat? † de locis abditis et reconditis, Manil. 111; Rab. Perd. 7; Q. fr. 1, 1.

*Laterna**, Att. 1v, 3.

Laternarius, qui *laternam* præfert, Pison. 9, Grævius autem legit *laternarius*; quem vide.

*Latescere**, Arat. Fragm.

*Latibulum**, de animalibus, Rab. Post. 15; Off. 1, 4. † de hominibus, Att. 111, 14; Vatini. 2; Flacc. 15.

*Latino**, latino sermone, Brut. 37; Or. 111, 11. † interdum *latino* dicere, est aperte loqui, Phil. viii, 6; Verr. 1v, 1.

Latinitas, Att. xiv, 12, est jus *Latii*, quod ex fœdere cum *Latinis* ortum est, et est jure civitatis deterioris, jure Italix autem melius. Ex eo jure poterant *Latini* primo, in comitiis rom. legum ferendarum causa, si vocati essent a magistratu romano, suffragium ferre; deinde cives rom. fieri, si in civitatibus suis magistratibus functi essent, atque ita civitate rom. accepta honores Romæ petere. v. Sigon. Ant. J. Lat. 1, 4, et Spanh. Orb. Rom. l. 1, c. 8; Hutomann. ad orat. pro Rab. Perd. 5.

Latio. Dom. 20, in ipsa *latione*, sc. legis.

Latitare, in foro est idem, quod *latere*, q. vide. Quint. 23, ego experiri non potui; *latitavit*, procuratorem nullum reliquit. Conf. c. 17, 19.

Latitudo verborum, Or. 11, 22, est vasta et rustica pronuntiatio, sine gratia. † sensu proprio sumitur, Acad. 11, 36; Nat. D. 1, 20.

Latium, ad Div. 1x, 15.

*Lator**, Nat. D. 111, 58; Leg. 111, 16.

Latrare, derabulis, malis oratoribus.

Or. III, 34, *latrare* ad clepsydram. Brut. 15, *latrant* jam quidam oratores, non loquuntur. † de canibus, Rosc. A. 20.

*Latro**, Off. II, 11; Phil. II, 25.

*Latrocinari**, Catil. II, 7; Nat. D. I, 31.

*Latrocinium**, Deiot. 8; Verr. II, 57; Rosc. Am. 22.

*Latrunculus**, Prov. Cons. 7.

Latus (subst.), de regionibus dicitur, Phil. III, 13; Leg. II, 2. † dextra, vel sinistra pars corporis, Cluent. 62; Verr. V, 41; de Am. 1; Off. III, 9. † in oratore sunt pulmones, nostro more loquendi: nempe vires sic dicuntur esse, quarum defectus in latere sentitur, ut a currentibus, cantantibus, dicentibus, potantibus, Venerem exercitibus; in quibus generibus omnibus *latera* pro viribus dicuntur. De potantibus est Phil. II, 25. Or. I, 60, nunquam *lateribus* aut clamore contenderent. Or. I, 25, *latera*, vires. Sed hic Pearcius mallet, quod in ms. Joan. reperit, reponere: *laterum* vires. De Senect. vero, c. 9, pro *laterum* etiam et virium, legi *laterum* etiam virium, ut exemplar unum vetustum habet, et ipsi Grævio placet. Frustra. Nam paullo ante est etiam: *lateribus* et lacertis. ad Div. IV, 7, lacerti et vires. Sic jungitur etiam, Verr. IV, 30, quæ vox? quæ *latera*? quæ vires. etc. Sic et Ovidius junxit, A. A. II, 673, *latus* et vires operamque adferre puellis. † Vatin. 5, per tuum *latus* saucietur.

Latus (adj.), ornatus, copiosus. Orat. 27, *latæ* disputationes; ubi male Gulielmius, *latæ*. Sic ad Div. VI, 7, scribendi genus non modo liberum, sed etiam incitatum atque *latum*: ubi tamen Grævius bene reposuit, *elatum*. † Acad. II, 12, pauca dicemus: non, quo non *latus* locus sit, etc. † ibid. 20, rationes sequor *latiore* specie, non ad tenue elimatas: h. e. populariores, minus subtiles. † in pronuntiando idem est vitium, quod et *vastum* dicitur. Orat. III, 12, *lata* Cottæ. † Partit. 30, *lata*, ut dixi, et confusa. v. loc.

Laudabile cum præpos. ab. Heren. III, 4; Off. I, 4; Parad. I, 3.

*Laudabiliter**, Tusc. V, 5.

*Laudare**, Leg. III, 1, celebrare; sic Nat. D. III, 36; Sext. 54; Q. Fr. III, 8; Phil. IV, 3; Verr. V, 22; Or. III, 18; Brut. 11.

Laudatio, genus testimonii publici, quod magistratibus provincialibus a civitatibus per legatos Romæ tribuitur, quum rei de repetundis facti sunt. Font. 5; item ab aliis, in aliis iudiciis, ad Div. I, 9. In Verrinis harum laudationum creberrima mentio, et e. V, 25, patet numerum laudatorum legitimum denarium fuisse.

*Laudator**, Phil. VII, 3; Verr. IV, 64; V, 22; Balb. 18.

*Laudatrix**, Tusc. III, 2.

*Laudatus**, ad Div. V, 12; xv, 6.

*Laurea**, corona imperatorum, ad Div. XV, 6; Prov. Cons. 14; Pis. 24; Off. I, 22; Pis. 30.

Laureatus. Att. VIII, 10, lictores *laureati*, dicuntur qui fasces *laureatos* præferunt imperatori victori.

Laureola, triumphus, ad Div. II, 10, negotium, quod esset ad *laureolam* (sc. parandam, merendam) satis.

*Laurus**, ad Div. II, 16.

Laus, pro rebus *laude* dignis. Mil. 30, præmia *laudis*. ad Div. II, 4, quarum *laudum* gloriam adamaris.

*Laute**, Leg. II, 1; Tusc. I, 1.

*Lautitia**, ad Div. IX, 16; ibid. 20.

Lautumia, carcer Siciliae celeberrimus. v. Verr. I, 5; v, 27. Hanc scripturam verbi defendit et confirmat Gronov. ad Liv. XXXVII, 5. De re vid. Dorvill. Iter Siculum, p. 181, t. 1.

Lautus, lotus. Or. I, 7. † elegans. Verr. I, 6, quum homines *lauti*, et urbani, sermones huiusmodi dissipavissent, etc. Flacc. 29, quod unis vestimentis tamdiu *lautus* es. Cf. ad Div. VIII, 14. Add. Rab. Post. 14. Or. I, 36; Off. II, 15.

*Lavare**, Or. II, 60.

*Lavatio**, ad Div. IX, 5; QCon. 1.

*Laxamentum**, Cluent. 33; ad Div. XII, 16;

*Laxare**, Att. iv, 16; Or. 1, 60; *ibid.* iii, 61; Brut. 95; de Sen. 3.

Laxe, pro large, ad Att. xv, 20.

*Laxitas**, de spatio. Off. 1, 39; Dom. 44.

*Laxus**, de tempore, Att. vi, 1; de Am. 13.

Lectica. Verr. v, 11, *lectica* octophoros. De *lecticis* v. collecta a Lipsio, Elect. 1, 19.

Lecticarius, qui *lecticam* fert, ad Div. vi, 12.

*Lecticula**, de Div. 1, 26.

*Lectio**, Acad. ii, 2; Tusc. ii, 7; Phil. v, 6.

Lectissime. Or. 68, *lectissimo* dicere. Sed videtur legendum *lectissimis*.

*Lectitare**, Brut. 31.

*Lectiuncula**, ad Div. vii, 1.

*Lector** librorum, ad Div. v, 12. Quid sit in judiciis? Or. ii, 56.

*Lectulus**, Fin. ii, 30; Att. xii, 14.

Lectus, epitheton feminarum, Inv. 1, 31; Att. x, 8; Or. 68; de Or. iii, 37.

Lectus æratus, Verr. iv, 36. v. *æratus*.

*Lectus**, cubile, Cat. iv, 1; Att. v, 16; de Div. ii, 65; Cluent. 14; Verr. iii, 44; Verr. iii, 74; Tusc. v, 21. † *Lecti* funebres, Leg. ii, 24.

Legare, *legatum* facere aliquem. Att. xv, 11, Dolabella me sibi *legavit*. ib. xiiii, 6, non solitos esse majores nostros *legare* in decemviris, qui essent imperatorum necessarii. † vocabulum testamentarium. Top. 4, *legare* a filio: h. e. ut filius heres solvat *legatum*. ib. 3, a viro. v. Hotom. Obs. 1, 24. Add. ad Att. xiiii, 46.

Legatio. ad Div. xii, 21, *legationis* libera *legatus*. Flacco. 34, *legationes* liberae sumere. Attic. ii, 18, libera *legatio* voti causa datur. Ex quo loco intelligitur, a libera *legationis* non differre *legationem* votivam, sed ejus speciem esse, Att. xiv, 22. De libera *legatione* vid. Ind. Leg. in lege *Julia de legationibus liberis*. † id, cujus causa *legamur*. Phil. ix, 1, renuntiare *legationem*: h. e. quid in *legatione* actum sit. ad Div. 1, 4, nisi *legationibus* perfectis: h. e. nisi ante senatus decre-

verit, quid *legatis* respondendum sit.

Legatorius. Att. xv, 9, aliqua *legatoria* provincia.

*Legatus**, Top. 13.

*Legatus**, nuntius publicus, Leg. iii, 8; Or. ii, 37; Vatin. 15. † *Legati* in exercitu, erant proximi post summum ducem, ejusque sæpius vicem gerebant, Mur. 9; ad Div. xv, 4.

*Legatum**, Att. vii, 3.

*Legere**, oculis perlustrare, Att. xii, 4; Top. 1; de Sen. 7. † *Recitare*, Brut. 51; Att. xvi, 3; ad Div. vii, 1. † *Deligere*, Cœl. 15; Mil. 8; Fin. iv, 15; Dom. 31.

*Legio**, Att. xvi, 8; Cluent. 55; Phil. iii, 3; *ibid.* v, 10; xii, 13.

Legionarius. ad Div. x, 32, non modo militem *legionarium*, sed ne auxiliarium quidem. *Legionarius* miles est ex delectu civium; sic *legio* pro tali exercitu. v. Gron. ad Liv. xxvii, 58.

Legitime, vere, proprie. Cæcin. 20, qui *legitime* procurator dicitur.

Legitimus, *legibus* consentaneus, *legibus* constitutus. Act. 1, in Verr. 11; ad Div. x, 25, *legitimum* tempus. Cluent. 53, *legitimum* periculum. ad Div. viii, 6, *legitimum* jus. Rosc. C. 5, *legitima* judicia. Cf. *ibid.* 4; Arch. 2; Mil. 10, etc. * Rabir. perduell. 15, *Fragm.* nov. *legitimum* funus.

Leguleius. Or. 1, 55, *leguleius* quidam cautus et acutus, præco actionum, cantor formularum.

*Legumen**, Nat. D. ii, 69.

Lemniscatus. Rosc. A. 35, *lemniscata* palma, proprie est, in qua majoris honoris causa *lemnisci* sunt. Sic apud Liv. xxxiii, 33, populus coronas *lemniscosque* jactit, majoris honoris causa, i. e. coronas *lemniscatas*. Nam *lemnisci* sunt vittæ, quæ sunt in honoribus deorum usitatæ. vid. Auson. ep. 20. In decreto Berenices urbis Africæ est στέφανος ἐλαίνος καὶ λήμνισκος, majoris honoris causa coronæ additus, ap. Maffæum, Antiquitat. Gallic. p. 7. Cf. Wesseling. de Archont. Judæor. p. 18; et adde de

hac re Serv. ad Virgil. *Æn.* v, 269, et Casaub. ad Sueton. Ner. 25. Hoc loco palma *lemniscata* est cædes immanissima. Palmæ dabantur gladiatoribus ob victoriam, h. e. ob interfectum eum, quocum comparati erant.

Lena. Nat. D. 1, 27, blanda conciliatrix, et quasi sui *lena* natura. Sic libenter utitur eo verbo Ovidius, ut A. A. 111, 316, 752.

*Lenire**, mitigare, Nat. D. 1, 9; ad Div. v, 3. † De affectibus, ad Div. xv, 21; Phil. 1, 15; Q. fr. 1, 1; Fin. 1, 14; Att. x11, 17.

Lenis, de corpore, Att. vii, 7. † de animo, ad Div. v, 2. † De oratione, Or. 11, 13; *ibid.* 11, 43.

Lenitas. Orat. 11, 29, conciliatio *lenitatem* orationis desiderat. Muren. 20, *lenitas* audiendi, est prætoris jus dicentis. opt. g. or. 2, verborum est structura quædam, duas res efficiens, numerum et *lenitatem*.

*Leniter**, ad Div. v, 2; Off. 1, 37; Or. 1, 60; Cæc. 11.

Lenitudo. Verrin. iv, 61, virorum nimia in istum (adulterum) *lenitudo*. Sed Grævius legit rectius *lentitudo*: de qua mox.

*Leno**, Sen. Post Red. 5; Sext. 11; Rosc. C. 7.

Lenocinari, servire nimis, obsequi. Cæcil. 15, de accusatore: tibi (primario) *lenocinabitur*.

Lenocinium. Nat. D. 11, 58, *lenocinia* corporum, sunt res, quibus corpus suaviter afficitur; Sext. 66.

Lento. Orat. 11, 45, *lento* ferre: nimis patienter. † subtiliter, more philosophorum: Parad. 13, hæc quum *lentius* disputantur, videri possunt obscuriora. † Diu, Att. 11, 1.

*Lentiscus**, græce *στυρος*, de Div. 1, 9.

Lentitudo, nimia *lenitas* et patientia. Tuscul. 1v, 19; ad Q. fr. 1, 1. Dicitur fere in malam partem, quia est signum stuporis. v. Burm. ad Ovid. Trist. 11, 514; Drakenb. ad Liv. x111, 14; Græv. ad Verr. 1v, 61. De verbo *lentus*, et ejus varia vi agit Voss. ad Catull. p. 213 sq.

*Lentulitas**, ad Div. 111, 7.

*Lentulus**, Att. x, 11.

Lentus, stupidus. Att. 1, 18, nihil est illo *lentius*: de eo, qui non movebatur contumeliis. † tardus, Cat. 11, 10; Att. 1, 10.

*Lepido**, festive, Or. 111, 43.

*Lepidus**, Cat. 11; Hef. 1v, 23.

*Lepor**, Or. 1, 5; Brut. 79; Or. 27; Verr. v, 54; Her. 1v, 23; Tusc. v, 19.

*Lepus**, Arat. Fragm.

*Lepusculus**, Verr. 1v, 21.

Lessus, Leg. 11, 23, quid sit? v. *stetus*.

*Letum**, mors, de Div. 1, 26; Att. x, 12.

*Levamen**, Att. x11, 17.

*Levamentum**, Att. x11, 42; Fin. v, 19.

Levare, minuere. Acad. 11, 22, *levatur* auctoritas. Add. Or. 1, 6; Phil. 1x, 5; Att. x1, 8; *ibid.* vi, 2; v, 15. † liberare, Verr. v, 6. † erigere, de Sen. 11.

*Levatio**, Tusc. 1, 49; Fin. 1v, 24.

*Leviculus**, Tusc. v, 36.

*Levidensis**, ad Div. 1x; 12.

*Levipēs**, Arat. Fragm.

Levis. Rosc. C. 5, cui *levissima* pecunia semper fuit: h. e. non magui habita, contempta. † jactabundus, ad Div. v, 1.

Levitas. Brut. 27, *levitas* in populari ratione. in Cæcil. 3, *levitas* judiciorum, h. e. injustitia. Nat. D. 111, 29, *levitates* comicæ, i. e. amatorix, quarum exempla sunt in comædiis. Fin. 1, 18, amatorix *levitates*. Tuscul. 1v, 31, eadem *levitate* est cupidus in appetendo, qua lætitia in fruendo. Notent thrones, *levitatem* tribui omnibus vehementibus et inanibus cupiditatibus, et perturbationibus animi, propterea quod in his nulla est constantia, nulla gravitas; unde etiam *leves* dicuntur, qui iis dediti sunt. Et quemadmodum *gravitas* dicitur de omni virtute, in qua est constantia et æquabilitas agendi; sic *levitas* de omni vitio, quod in vitio nulla fere est constantia: Hæc observatio ad intelligendum plurimum proderit.

Leviter. Sull. 10, *leviter* dicere, h. e. ut ante dixerat, suppressa voce. Fere

omnes tamen corrigunt *leniter* : quod quidam codices etiam Ovidio adscribunt in simili loco, Heroid. III, 80, pro *leniter*. Sed ibi metrum repugnat, et *leniter* vindicat. v. ibi Burmannum.

Lex, de hoc verbo dictum est sub initium Indicis Legum. Hic adjectivum, quæ ibi commemorata non sunt. Rabir. Perd. 5, *leges censoriæ*. Verr. 1, 55, *lex censoria*. vid. Ind. Legg. in *censoriæ leges*. ibid. *lex* operi faciundo: de hac forma loquendi v. Gron. Sest. 1, 6. Est autem ipsa *lex censoria*, sive locatio operis faciendi a censore proposita. Formulam hujusmodi legis attulit Hotomann. ad h. l. Eadem est apud Gruter. Thes. inscript. t. 1, p. ccvii. Partit. 31, *lex prædii* est formula venditi prædii, ex qua judicatur, quid emptori tradatur, quibusque conditionibus. † hinc *lex* dicitur pro conditione. Tusc. III, 16, *lex vitæ*, est conditio, qua nati sumus, ut alibi dicit. Ar. R. 7, *lego* optima. Agr. II, 11, si optima *lege* a populo essent creati. De formula, *lege* optima, v. *conditio*. † Offic. III, 5, naturæ ratio, quæ est *lex* divina et humana. Scilicet *lex* naturæ est etiam *lex* divina (v. *ius divinum*) ; *leges* humanæ autem, quæ ad societatis utilitatem pertinent, non differunt a lege naturæ, sed ex ea sunt repetitæ, et cum natura consentiunt; quod nisi est, iniquæ sunt et injustæ, † Verr. III, 7, *leges* edicere, dicitur de censoribus, quum locationum formulas proponunt. ibid. 20, *legem* dicere, de eadem locatione dicitur, quatenus scilicet ea conditiones redemptoribus præscribuntur. Agr. II, 19, *leges* dare provinciæ, dicitur de eo, qui habet summam potestatem constituendi jubendique, differtque ab illo, quod dicitur, *legem* ferre. Nam hoc est magistratus urbani, qui *legem* populo jubendam aut rejiciendam proponit. *Legem ferre* pro *perferre* est, Sext. 25 : nam opponitur *promulgare*. Cf. Agr. II, 12. † in Cæcil. 5, *lege* agere, est actionem alicui intendere ex *lege* aliqua, quæ facultatem intendendæ actionis dat : oportere eorum

arbitratu *lege* agi, quorum causa *lex* sit constituta. Pro eo paullo post est : quo nomine abs te *ms* millies de *lege* repeto. Cf. Muren. 11, posset agi *lege*, necne, pauci quondam sciebant. Fastos enim vulgo non habebant, etc. in quo loco latius patet *lex* agere. Nam latissime sumta hæc formula, continet, quidquid ex *lege* apud prætorem fit, juris sui obtinendi causa, ut vindicatio, in jure cessio, emancipatio, tutoris interdicti, possessionis, actionis, etc. postulatio, eique a parte prætoris respondet *jus dicere*, vel *reddere*. Itaque hæc duo etiam apud Ovidium, Fast. I, 47, in definitione diei fasti et nefasti permutantur, quia posito uno alterum ponitur, et ubi actio *legis*, ibi necessario jurisdictio. Ille nefastus erit (dies), per quem tria verba (sc. jurisdictionis, do, dico, addico), silentur; Fastus erit, per quem *lege* licebit agi. v. Sigon. Judic. I, 9.

Lexis, verbum, Or. III, 43, e Lucilio.

Libamentum, de Legg. II, 12, ut sacrificiorum *libamenta* serventur. de Rep. II, 24, dona magnifica, quasi *libamenta* prædorum.

Libare, decerpere. Div. I, 49, a natura..... deorum *libatos* animos habemus.

Libatio. Ar. R. 10, *libationes* epulæque ludorum publicorum, sunt sacrificia, quæ fiunt defundendo vino.

Libella, est minimus nummus as. Rosc. C. 4; Verr. II, 10; Att. VII, 2, fecit (beredem) te ex *libella*, me ex teruncio. Harduinus ad Plin. XXXIII, 13, interpretatur ex *asse*, heredemque Atticum factum putat (ex *asse*), hæc conditio, ut tertiam inde partem Ciceroni daret. Sane *libellam* esse *assem*, ipse Plinius auctor est, l. c. Sed modus loquendi hanc interpretationem non patitur, quæ primum prolata est a Manutio, et jam repudiata a Gronovio de Sest. p. 55; quem et de *libella*, et h. l. v. ibid. III, 12.

Libelli, de epistolis, ad Div. XI, 11, ubi v. Manutius. † parvus liber, Hor-

tens. Fragm. Or. 4, 21; Arch. 10. †commentarius publicus, Cluent. 69. †commentariolus in quo, memoriæ causa, varia traduntur, Phil. 1, 7, 8; Quint. 15; ibid. 27.

*Libens**, Ar. Resp. 5.

*Libenter**, Cæcil. 12.

Libentissimus. Att. 1, 17, frequentissimo et *libentissimo* senatu uti.

Liber (adj.), Or. 11, 16, *libera* quæstio est, quæ in genere versatur, nullis adstricta personis certis. † fortis, qui neminem timet, dicit, facit, quæ ipse probat, quæ vult, etsi aliis displicent. Vatin. 10, maxime *liber* in tuenda communi libertate. Planc. 38, *liberum* esse in republica. Act. 1 in Verr. 9, Siculos in eo *liberos* fuisse, et non venisse. ad Div. 11, 28, ne nimis *liber* in ulciscendo viderere: quod idem mox dicit, nimis fortis. † bona *libera* dicuntur, quæ non sunt obligata, oppignerata. ad Div. 11, 10, tantum abest, ut meæ rei familiaris *liberum* quidquam sit, ut omnes jam meos amicos ære alieno obstrinxerim. Att. 14, 13, *libero* lectulo negat esse quidquam jucundius: hominibus cælibis. † opponitur servo, Nat. D. 11, 18; Cæcin. 33; Top. 10; Or. 11, 8. † *Libera* legatio, Leg. 111, 8. † *liber* aliqua re, Acad. 11, 39; Rull. 1, 9; Alt. 1, 10; Verr. 14, 10; Catil. 1, 7; Or. 111, 38.

Liber (subst.), Div. 1, 43, ad *libros* ire jussit, int. Sybillinos.

Liberalis. Flacc. 17, causa *liberalis* est, in qua de *libertate* alicujus agitur. Off. 11, 12, sumtus *liberalis*, distinguitur a necessario. † homine libero dignus, ad Div. 14, 4; Acad. 11, 1; Off. 1, 42, Att. 111, 38. † munificus et largus, Rosc. C. 9, 10; Off. 1, 14; ibid. 11, 15; Flacc. 6.

Liberalitas, est proptie omnis ratio vivendi et agendi, quæ a *liberali* educatione proficiscitur, et est propria hominum honeste *liberaliter*que educatorum, eorumque personis digna. Sic pro cultu *liberali* homine digno, est Off. 1, 39, quæ pertinent ad *liberalitatem*, specie et dignitate moderata sint. † pro hilaritate quadam vultus et ser-

monis, quæ severitati opponitur. Brut. 25, homo non *liberalitate*, sed ipsa tristitia et severitate popularis. † pro studio alterius commodis aut largitione, aut officiis inserviendi, quod est *liberaliter* educatorum proprium. Offic. 1, 14 s. † pro εὐδοσίᾳ, qua omnes æque bonos, ac nos sumus, judicamus, facilitate; ad Q. fr. 1, 1, videtur decipi posse *liberalitas* tua, etc.

*Liberaliter**, ingenue; Or. 11, 51; Verr. 111, 88; Q. fr. 11, 3.

Liberare, a vectigalibus immune facere. Agr. 11, 21, *liberare* publica (publici agri vectigales sunt; *liberati* ergo sunt privati). Verr. 11, 31, *liberet* Byzantios. † Att. 14, 6, Buthrotios quum Cæsar *liberavisset*, sc. ne agri eorum ex lege agraria dividerentur. † Ar. R. 8, *liberare* domum: int. a religione. † Off. 1, 10, pleraque promissa jure prætorio *liberantur*, quædam etiam legibus: sc. ne ea servare cogant. † in *libertatem* vindicare. Cæcil. 17, *liberare* se a Venere. v. *liberta*. † discernere. Tusc. 1, 22, divinus animus *liberatus* a corpore. Nat. D. 11, 3, pulli *liberati* cavea. † ad Div. 111, 7, ad facultatem ædificandi *liberare* aliquem: int. ab interdicto. † absolvi. Mil. 18, *liberatur* non profectus esse: innocens est in eo, quod dicitur profectus esse, etc. † de prædibus, opponitur τῶν *obligare*. ad Div. 7, 20, Volusii *liberandi* meum fuit consilium. † in auspiciis est, Leg. 11, 8, templa *liberata* et effata habent. *Liberata* templa sunt, quæ liberum ab omni parte prospectum habent. Nam augures quum locum aliquem auspiciis consecrant, quod est *effari*, jus habent amovendi ea, quæ *liberum* prospectum impediunt. v. Offic. 111, 16.

Libratio, opponitur damnationi. † libidinosissimæ *liberationis*, Pis. 56.

*Liberator**, Phil. 1, 2.

*Libere**, Planc. 13; Verr. 11, 72; Or. 23; de Div. 11, 48; Rosc. Am. 8.

*Liberi**, pueri, Tusc. 111, 24; Off. 1, 35.

Liberta Veneris. Cæcil. 17, quæ se a Venere liberavit: h. e. quæ pecunia

redemit onus a majoribus acceptum, sumtus certis Veneris sacris suppediandi, quod qui sustinebant, servi Veneris, Venerii, dicebantur. vid. Græv. ad h. l.

Libertas, fortitudo in sententiis dicendis, in agendis rebus, quæ aliis displicent. Planc. 38, tamenne tu *libertatem* requires meam? ibid. 39, *libertatem* dimittere. vid. *liber*. † potestas libera faciendi, quod velis, quod placeat. ad Div. 1, 8, *libertas* in rep. capessenda. † Cæcin. 12, immunita *libertas*, est injuria. † Tirones notent, quum *libertas* conditionem et statum significat, duplicem ejus vim esse. Nam primo, id quod notissimum est, opponitur servituti, et est *libertinorum* atque ingenuorum; deinde, quando de civis rom. *libertate* sermo est, eo uno verbo continentur omnia jura, quæ cives romani habent, suffragiorum ferendorum, honorum omnium petendorum, provocandi, et quidquid jus civile universum et leges tribunitiæ, et consulares sanxerunt pro populi commodis, tanquam Valeriæ, Poreiæ, Publii, Horatiæ, tabellaræ, etc. Sic pro Cæcin. 33, quum Arretinæ mulieris *libertatem* defenderem, etc. Hoc statim sic interpretatur: ut omnes, qui in eadem causa sunt (qua scil. illa mulier), et lege agant, et suum jus persequantur, et omnes jure civili utantur, etc. Ex quo intelligitur, in hoc loco *libertatem* poni pro jure Quiritium. Apud Livium, in illis disputationibus de communicando cum plebe consulti, et similibus, tribuni semper se pugnare dicunt pro æqua *libertate*: quod profecto nullam aliam vim habet, nisi hanc, ut omnes ordines iisdem commodis, reip. eodem jure utantur. Et XIV, 15, civitas et *libertas* eripi dicitur eodem sensu. Nam qui civitatem amittit, non desinit liber esse, sed amittit jus Quiritium. Conf. Noodt Observ. II, 21, et Sigon. Ant. J. C. R. 1, 6.

Liberti, iidem sunt qui *libertini*, sed ita dicuntur in relatione ad patronum. Locus in Sueton. Claud. 24, induxit

imperitus, ut existimarent, *libertinos* dictos esse *libertorum* filios; quod est falsissimum. Suetonius non hoc dicit, sed Appii Cæci temporibus nomen *libertinorum* mansisse etiam in posteris *libertinorum*, quamvis jam ingenuis. Itaque tirones ab hoc errore sibi caveant, qui etiam nunc quorundam doctorum virorum libros obsidet, quos nominare non est necesse.

Libertini, Orat. 1, 9; Rosc. A. 7; Sext. 45, etc. sunt homines e servis *liberi* facti, et opponuntur ingenuis.

*Libet**, Quint. 30; Att. XIV, 21; Leg. II, 27.

Libidinosæ, Verr. III, 69, pro libidine, ut libitum est. Off. 1, 4; Cæcil. 12.

*Libidinosus**, Cœl. 6; de Sen. 9; Pis. 27; Verr. v, 35. dicitur libidinosum quod fit pro arbitrio, sine causa, sis Dom. 4; Pis. 36.

Libido, partium studium, et prava cupiditas nocendi, et contra jus faciendi. Rabir. Perd. 5, tabella occultat *libidinem* judicum. Cluent. 22, *libido* judicum. Verr. I, 46, *libido* in jure dicundo. † opponitur rationi, et significat cupiditatem. Quint. 4, multa *libidine*, non ratione gessisset. Fin. 1, 6. declinatio ad *libidinem* fingitur: i. e. sine idonea ratione. † (cum genit.) rei est cupiditas. Heren. III, 3, nimias *libidines* honoris, pecuniæ, etc.

*Libare**, sacrificare, Leg. II, 8. † haurire jucundius, Inv. II, 2; Or. 1, 50; Tusc. v, 29; Her. IV, 3; de Div. II, 11.

*Libra**. Or. 1, 53, testamentum sine *libra*. † allegorice sumitur, Tusc. v, 17; Fin. v, 30.

Libramentum, est superficies aquæ, continenter declinans, ut labi aqua possit; sive diversa aquæ altitudo, cujus extremitas puncto finitur; quod tamen intelligitur modo, ut puncta mathematicorum, ut punctum in medio jugo libræ, quod et ipsum *libramentum* vocatur. Acad. II, 36, punctum est extremitas, et quasi *libramentum*. Add. Harduin. ad Plin. XXXI, cap. 31, XXXII, c. 9, 45.

Librariolus. Balb. 6; Leg. 1, 2, *libra-*

rioli Latini, sunt homines, qui libros Latinos describunt et vendunt.

Librarium, capsula librorum, chartarum. Mil. 12, *librarium* legum vestrarum.

Librarius, servus scriba, Agr. 11, 5; Or. 111, 44; Att. vi, 6; ibid. viii, 21; Sull. 15; Or. 68.

Libraria taberna, Rull. 11, 13.

Libratus, in æquilibrio servatus. Tusc. v, 24, terra quibus *librata* ponderibus, quibus cavernis maria sustineat.

*Licenter**, nimis libere, Cœl. 23; Or. 23; Nat. D. 1, 39.

*Licentia**, venia, Off. 1, 29 † libertas, Verr. 111, 1; Font. 13; ad Div. iv, 9; Rull. 1, 5; Flacc. 7; Off. 11, 8; ibid. 11, 4. † dicitur de iis qui scribendo nimis sibi indulgent. Nat. D. 1, 38, 44; Brut. 91. † de venia poetis concessa, Or. 12; ibid. 111, 38.

*Licentior**, liberior, Or. 111, 48.

*Licere**, de pretiorum venalium, i. q. licitari, Att. xii, 24.

Licere. Off. 111, 15, nec apponet, qui contra se *liceatur*. Sensum esse puto: qui multo minus offerat, et ita rem deprimat, ut ipse faciliorem venditorem habeat. Hunc sensum vidit, et efficere voluit Muretus, corrigendo, qui contra se *liceatur*. Item Pearcius: qui contra a se l. cui conjecturæ multum tribuit: a se, i. e. in commodum suum. Sed vel sic manet difficultas in Latinitate, quomodo hoc contra *liceri* dicatur. Si contra *liceri* de ea re, quam supra expressimus, dici Latine potest; vix dubitare licet, quin et contra se *liceri* sic dici possit.

Licet (constr. cum. infin. pass.), Or. 4, cujus ex epistolis intelligi *licet*. Cf. c. 60, Or. 1, 42, *licet* carpentem passim et colligentem undique repleti... scientia. † (sequente accus.) Lig. 6, *licet* esse miseris, pro miseris. Cf. Balb. 12; Verr. 111, 96; Att. x, 8. Sed est elliptica forma, quæ sic expletur: *licet* nobis, nos esse miseris. vid. Duker. et Drakenb. ad Liv. xlii, 36. † seq. ut. Mur. 4, *licet*... ut impertiam. † venale

est. Attic. xii, 23, de Drusi hortis, quanti *licuisse* scribis: int. emere. Hoc sensu Plinio restituit hoc verbum Harduinus, xxx, 10. † *licitarum* esse, habet Cicero, Attic. 11, 1.

*Licitatio**, Verr. 11, 53.

*Licitator**, Off. 111, 15; ad Div. vii, 2.

Lictores, de Rep. 11, 31, consulibus alternis mensibus præstant. Agr. 11, 34, antecunt et prætoribus Capuz.

*Ligneolus**, Q. fr. 111, 7.

*Ligneus**, Inv. 11, 50, 57; Tusc. v, 20.

*Lignum**, Verr. 1, 17.

Ligurio, proprie est degustare. Hinc varie dicitur, ut pro, exiguam partem ex aliqua re capere. Verr. 111, 76, non reperietis hominem timide, nec leviter hæc improbissima lucra *ligurientem*: devorare omnem pecuniam publicam non dubitavit. Item, disciplinæ alicui operam aliquam dare. Dom. 18, Sexte noster, bona venia, quoniam jam dialecticus es, et hoc quoque *ligurris* (i. e. hanc quoque artem attigisti et degustasti. Sed illud quoque innuit esse jocum ex ambiguo, et alludi ad id, quod putabatur naturam Clodii *ligurrire*), etc. Male vulgo in hoc loco interpretantur, appetis. Sic etiam in hoc, ad Div. xi, 21, quum quidam de collegis nostris agrariam curationem *ligurrient*, disturbavi rem, totamque vobis reservavi; Manutius interpretatur, appetent. Non absurde sed plenus sensus hic est: Quum mentionem curationis agrariæ in senatu facerent, ut, quibus mandanda esset, decerneretur (i. e. quæ potuit eorum quoque cupiditas aut spes intercedere et apparere), ego impedivi, quo minus de ea re ante quidquam decerneretur, quam vos reddissetis.

*Ligurratio**, pars ægrotationis animi, Tusc. iv, 11.

Limare, proprie est lima superflua abradere, ut politior res sit. Hinc pro detrahere. ad Div. 111, 8, de liberalitate tua *limavit* aliquid posterior annus. Or. 111, 9, tantam alteri affinxit, de altero *limavit*. † de oratore, qui tenuet et exile dicendi genus consecratur.

Opt. g. or. 4, se ad minuta genera causarum *limavit*. Et de philosopho, qui rem subtiliter, remoto omni ornatu oratorio, edisserit, Off. II, 10. † acuer, elaborare, perficere. Or. I, 25, neque hæc ita dico, ut ars aliquid *limare* non possit. Brut. 67, acumen arte *limare*.

*Limatulus**, ad Div. VII, 35.

Limatus, subtilis, tenuis. Or. I, 39, *limatus* oratione atque subtilis. Fin. III, 12, *limata* tenuitas. † politus, elegans, accuratus. Brut. 24, qui genus *limatius* dicendi consecantur. Nat. D. II, 29, urbanitate nostrorum hominum *limatus*.

*Limus**, Fragm. Ep.

*Linea**, de perpendiculari, de Fin. I, 6; Adde Tuscul. I, 17; Q. fr. III, 1; Parad. I.

Lineamentum, delineatio operis, adumbratio. Brut. 87, *lineamenta* Catonis, sunt ejus libri, qui res nudas, sine ornatu tradebant, sed recte tamen subtiliterque, adeoque similes vel picturæ *lineari*, qualis olim fuit, vel delineationi pictoris, ex qua, qualis pictura futura sit, intelligi potest, et quæ est fundamentum bonæ picturæ. † Paulo aliter est hoc verbum, Or. 56, quasi quamdam palæstram et extrema *lineamenta* orationi attulit. Id quale sit, docebit locus hic Plinii, XXV, 10, quem tironum causa adscripsimus: « Parrhasius primus symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris, confessione artificum in *lineis* extremis palmam adeptus. Hæc est in pictura summa subtilitas. Corpora enim pingere, et media rerum, est quidem magni operis, sed in quo multi gloriam tulerint: extrema corporum facere, et desinentis picturæ modum includere, rarum in successu artis invenitur, etc. » Igitur extrema orationis *lineamenta* sunt perfectio et venustas summa orationis.

Lineæ. ad Q. fr. II, 11, Lucretii poemata *lita* sunt multis luminibus ingenii. Sed alii aliter legunt.

Lingua. Or. III, 30, *linguam* procurrere, est exercere dictionem decla-

mando. vide, Nat. Deor. II, 59; Or. I, 18; ibid. 25; Or. II, 66; Or. III, 1; de Div. I, 45; de Div. II, 46; Flacc. 23; ad Div. IX, 2; Pis. 13; Q. fr. II, 3; Fin. III, 15; Tusc. V, 40.

*Linquere**, Planc. 10; Fat. 16.

Linter. Brut. 60, loqui ex *linter*. v. loc.

*Linteum**, Rab. Post. 14.

*Lintous**, Verr. V, 56.

Lintricusulus, parvus *linter*, Att. X, 10.

*Linum**, filum lineum, Verr. V, 27; Cat. III, 5.

*Lippiro**, Att. VII, 14.

*Lippitudo**, morbus oculorum, Att. VII, 11; Att. X, 9; Q. fr. II, 2; Tusc. IV, 37.

*Liquare**, Tusc. II, 16.

Liquifacio. Tuscul. V, 6, quos nullæ fuites lætitiæ languidiæ *liquefaciunt* voluptatibus.

Liquescere. Tusc. II, 22, *liquescere* mollitiæ.

*Liquet**, constat, de Div. I, 3; Nat. D. I, 12; Cæcin. 10; Cluent. 28.

Liquido, cum fiducia quadam, certo, sine hæsitacione ac dubitatione. Verr. III, 59, *liquido* dicere. ad Div. XI, 27, *liquido* negare. Fin. II, 12, quod eo *liquidius* faciet, si perspexerit, etc.

Liquidus, purus. Brut. 79, *liquida* oratio. Fin. I, 18, *liquida* voluptates. Or. II, 38, *liquidum* genus sermonis, opponitur exili et arido.

Liquier, pro *linqui*, Div. I, 22.

*Liquor**, Nat. D. II, 10; ibid. 39; de Univ. 14.

Lis. Fin. II, 12, *lites* privatæ, sunt causæ privatæ. † pecunia, de qua est iudicium. Rabir. Post. 4, summa *littium*, est æstimatio *litis*, quæ dicitur Cluent. 16, ubi etiam est æstimare *litem*; quod fit, quum summa fit omnis ejus pecuniæ, de qua iudicium est: tanquam in causa de repetundis, in qua *lis* dicitur æstimari, quum omnium furtorum, quæ ab aliquo repetuntur, summa fit. v. Act. I, in Verr. ult. Dicunt autem æstimare *litem* alicui, et alicujus. Verr. IV, 10; V, 19; Cluent. 41.

**Liticipes*, de Rep. II, 22, qui lituo

canunt, ut *tubicines*, qui tuba. Ibidem *cornicines*. Quos inter omnes discrimen docet Scaliger ad Festum.

Litigare, rixari, Att. 11, 7; de Am. 26. † Lites agere in foro, Cœl. 11; ad Div. 12, 25.

Litigiosus, litibus irretitus, Or. 1, 60. † actor causarum, Mur. 12; Leg. 1, 6. † pertinax in disputando, Fin. v, 26. † *litigiosum* etiam dicitur id de quo litigatur, Or. 111, 27.

Lito, parento, hostiis placo. Flacc. 38, *litemus* Lentulo. † *litare* dicuntur, qui in hostiis bona exta inveniunt. Div. 11, 15, proxima hostia *litatur* sæpe pulcherrime. Cf. c. 16. vid. Gronov. ad Liv. viii, 9; sed maxime Schwarz. ad Plin. Pan. p. 226.

Literæ, lingua. Leg. 1, 2, abest historia *literis* nostris. † libri. Div. 11, 2, Græcæ de philosophia *literæ*. Brut. 64, *literis* illustratum genus scriptionis. ad Div. vii, 19, nullam artem *literis*, sine interprete... percipi posse. † tabulæ omnes et chartæ scriptæ. Leg. 111, 20, publicis *literis* consignatam memoriam publicam non habemus. Quint. 11, *literæ* societatis. Verrin. 111, 71, *literæ* publicanorum. in Cæcil. 9; *literæ* in Verrem. Nota: in Verrinis interdum tabulæ et *literæ* junguntur, quod ubi est, tabulæ sunt acceptorum et expensorum codices, *literæ* aliæ scripturæ. Interdum vero uno tabularum nomine omnia genera scripturarum, et literarum verbo etiam tabulæ comprehenduntur. † artes liberales omnes. Orat. 111, 54, instructa *literis* eloquentia. ad Div. xv, 21, *literæ* reconditæ. Cf. Rosc. A. 41; Arch. 6, etc. Hinc † Græcæ *literæ* sunt artes Græcorum libris illustratæ. Acad. 1, 2; 11, 21; Or. 1, 18; 11, 7; de Sen. 1, etc. et Latine *literæ*, Latinis libris illustratæ artes, Acad. 1, 5. Brut. 93, *literæ* pro genere ponuntur; deinde philosophia, jus civile, historia, etc. † Dicitur tamen etiam de singulis generibus, ut de grammatica, Inv. 1, 25; Orat. 1, 3; 111, 10; Off. 1, 57; de philosophia, Balb. 1; Sext. 51; Ar. R. 9, etc. de reliquis, præter philo-

sophiam, artibus liberalibus. Pis. 29, est autem hic non philosophia solum, sed etiam *literis* perpolitus. † epistolæ. Att. x1, 5, conficere plures *literas* non potui; iis tantum rescripsi, a quibus acceperam. Inv. 11, extr. hic liber non parum continet *literarum*, i. e. satis longus est. † de scripto, sc. in legibus. Partit. 36, 39; ibid. 57, sine *literis* est, non scriptis legibus. † Cæcin. 25, verbis, et *literis*, et summo jure contenditur.

Literatè. Brut. 28, *literatius* loqui, est accuratius, magis ex regulis artis, doctius. Ar. R. 8. *literatè* respondissem. Grævius dictum putat pro polite, eleganter, per ironiam: sed contextum consideranti videbatur esse, ad *literam*. Pis. 25, *literatè* et scite perscriptæ rationes. † Brut. 56, scriptorum veterum *literatè* peritus, i. e. ut nunc dicunt, more et subtilitate criticorum. Or. 11, 66, belle et *literatè* dicta.

Literatura, scriptura, Partit. 7.

Literatus, doctus in aliquo genere. Or. 111, 11, *literatissimus* togatorum. Mur. 7, tua nobilitas hominibus *literatis* et historicis est notior. † cui legere potest. Nat. D. 111, 9, hoc si placet... *literatum* est. † intelligens linguæ alicujus, ut bene loqui ac scribere possit. Offic. 1, 37, eos exquisito judicio uti putares *literarum*: quanquam erant *literati*: sed et alii; hi autem optime uti lingua Latina putabantur. Sic in Brut. 28, *literatè* loqui. v. *literatè*. Male illum locum interpretatus est Grævius.

Litus. Top. 7, solebat Aquilius quum de litoribus ageretur, ... quid esset *litus*, ita definire: qua fluctus eluderet. Atqui Celsus in Digest. de Verb. Signif. 96: *litus* est, quo maximus fluctus a mari pervenit; idque M. Tullius, quum arberiter esset, primus constituit. Videndum, utrum in hoc Celsi loco Aquilius corrigendum sit, quod res postulat, an Celsus locum Cicero-nis non accurate vel inspexerit, vel tenuerit, et memoriter laudans, aberraverit.

Litura. Verr. 1, 36, nomen in *litura* fecit. ib. 11, 42, nomen est in *litura*, h. e. ubi illud nomen est, aliud ante fuit, quod deletum esse apparet.

Lituus. de Div. 1, 17, unde dicatur *lituus* augurum? Att. 11, 12, *lituum* profectiois mæ fuisse, h. e. auctorem; nam *lituo* æque ac tuba in bello signum datur.

*Lividus**, Tusc. 17, 12.

*Livor**, vestigium sanguinis in cute, Her. 11, 5, † Invidia, ad Div. 11, 10.

Locare, usum alicujus rei aut fructum alteri certa mercede concedere. Cæcin. 6, *locare* fundum. Rosc. Com. 10, *locare* se dicitur, qui operam suam certa mercede alteri pollicetur. † consistere. Offic. 111, 17, prudentia est *locata* in delectu bonorum. † *locant* etiam, qui redemptori aliquid addicunt. v. *redemptor*. Verr. 1, 54, 56; Att. xv, 17. Hinc etiam *locatio* sic dicitur, v. c. Att. 17, 3. † ibid. 17, 1, civitas in ejus fide *locata*. † *locari* in aliqua re, est ea uti, Att. 17, 1. † mulier quæ nuptum datur, dicitur *locari*, Her. 11, 25; Phil. 11, 18. † ponere, Q. fr. 111, 1.

Locuples, de testibus, cognitoribus, etc. dicitur. Part. 34; Flacc. 17, etc. *Passeratus*, ad Quint. 11, *locupletem* dici putat a loco, quem quis honestum obtinet in civitate: sic cognitoris ejus, qui se aliquem nosse proficitur, epitheton est honestus. Sed vero similior est eorum sententia, qui a loco, pro agro, fundo dictum putant, ut ipse Cic. de Rep. 11, 9. † Herenn. 17, 33, 47, copix *locupletes*: sic Or. 1, 55; Cæcil. 1. † transfertur ad orationem et linguam, Or. 111, 48; Fin. 1, 3; Fin. 7, 6.

*Locupletare**, sensu proprio, ad Div. 11, 13; Rull. 1, 26. † metaphorice sumitur, Or. 1, 55; Brut. 97.

Locus, caput philosophiæ, aut cuiuscumque artis, materia. Div. 11, 1, perpurgatus est *locus* de finibus bon. et mal. a nobis quinque libris. ibid. quintus eum *locum* complexus est. Simile est, Att. 1, 16, *locus* ille a me est inductus, i. e. de eo argumento late dicere cæpi. † sunt etiam *loci* rheto-

rum, qui sunt fontes argumentorum, Or. 1, 31; in Topicis passim. Item in arte memoriæ, Or. 11, 87. † *Loci* autem communes sunt, quum de re universa tractatur, quum oratio revocatur ad genus. Or. 111, 27. v. *communis*. † status, in re gladiatoria et militari, ut gradus. Catil. 11, 1, *loco* ille motus est, quum ex urbe est depulsus. † dignitas. ad Div. 117, 18, isto *loco* femina. Cf. Verr. 1, 48. † ordo, classis in civitate. Quint. 13, *locus*, quem honestissime obtinuit. v. *Passeratus* ad h. l. † fundus. Agrar. 111, 2, ita interpretatur Turnebus, quem vide. † res. in Cæcil. 15, cui *loco* consulite ac provide. † genus, pars. Offic. 1, 6, *loci*, in quos honesti naturam divisimus. ibid. 14, alter *locus* cautionis. Catil. 17, 10, est uno *loco* melior conditio externæ victoriæ, quam domesticæ. † *locum* relinquere et dare, non eodem modo dicitur. Verr. 7, 50, fortunæ alicujus veniam et *locum* dare, est ignoscere, concedere. Cluent. 22, *locum* defensionis non relinquere, est de iudice, qui pecunia corruptus inutilem defensionem reddit. ad Div. 1, 1, *locum* non relinquit precibus, de eo, qui et non rogatus facit, quæ volumus, ut non *locus* sit precibus. Att. 17, 1, non est *opus* ad tergiversandum. † Verr. 7, 14, ædilitas in *loco* posita, h. e. recte beneque.

Locutio, pronuntiatio. Brut. 74, Græca *locutio*. Or. 19, omnis *locutio* oratio est, sed oratoris *locutio* hoc proprio signata est nomine.

*Logi**, λογισται, Fragm. Or. pro Gallio.

Logica, Tusc. 17, 14, quæ sint? Cf. Ind. Gr. λογική.

*Logicus**, Tusc. 17, 14.

Loligo, genus piscis, Div. 11, 70.

*Lomentum**, fabarum farina, qua ad interpolandam faciem, et tegendam deformitatem utebantur. ad Div. 1111, 14, censuram *lomentum* et nitrum putat.

*Longe**, de locis, Tusc. 1, 47; ad Div. 11, 7; ibid. 111, 22; Quint. 25; Verr. 11, 27; Nat. D. 11, 20. † de tempore, Sull. 19; Brut. 35; ad Div. 11, 8; Or. 1, 49;

ad Div. v, 10; Or. 1, 3; de Div. 11, 58.
† longe lateque, Nat. D. 1, 20; Tusc.
v, 27; de Div. 1, 36.

Longinquitas°, de locis, Inv. 1, 26;
ad Div. 11, 9. † de tempore, Tusc. 111,
16.

Longinquus°, de locis, Verr. 111, 89.
† de tempore, Att. 111, 14; Nat. D. 11,
64; de Div. 11, 12; Fin. 111, 14. † de
hominibus ceteris, Deiot. 3; Cat. 11, 12;
Mil. 28.

Longitudo°, de spatio, Nat. D. 1, 20.
† de tempore, Leg. 111, 13; Verr. v, 10.
† de oratione, Inv. 1, 20; Or. 51; ibid. 66.

Longiusculus°, Arch. 10.

Longulus. Att. xvi, 13, *longulum* sane
iter.

Longus°, de spatio, Off. 1, 9. † de
tempore, ad Div. xi, 28; Att. xii, 5;
Att. xii, 18; Leg. 1, 13; Q. fr. 1, 1; Rab.
Perd. 3; Sext. 5; Verr. 1v, 60; Fin. v,
6. † de numeris, aut modis musicis di-
citur, Or. 111, 50; Or. 48; ibid. 57.

Loquacitas°, ad Div. vi, 4; Leg. 1, 2;
Or. 1, 23.

Loquaciter°, Mur. 12.

Loquax°, Mur. 14; de Sen. 16; Or.
11, 38; Or. 111, 35.

Loqui°, sermone uti, Or. 1, 52; Or. 11,
14; Brut. 28; Rosc. A. 14; Quint. 30;
Tusc. 1, 7; Att. 1x, 14, 15. † res per se
loquitur, Mil. 20; sic est, Dom. 32;
Leg. 1, 1; ibid. 1, 9.

Lorica°, corporis munimentum,
Muren. 26; Flacc. 17.

Lorum°, Phil. viii, 8; Ar. Resp. 11.

Lubricus°, dicitur de opere periculis
pleo, Verr. v, 52; Cœl. 17; Pis. 28;
Acad. 11, 21; Tusc. 1v, 18; Nat. D. 11,
57.

Lucanica, genus farciminis, ad Div.
ix, 16.

Lucellum°, Verr. 111, 30; de Div. 11, 15.

Lucere, in primis eminere, apparere.
Att. 111, 15, officia et studia mea pa-
rum ante *lucerunt*. Cf. Brut. 7; Phil.
xiii, 11. † Mil. 23, res ipsa *lucet* tot
tam claris argumentis signisque. Off. 1,
9, æquitas *lucet* ipsa per se; dubitatio
cogitationem significat injuriæ.

Lucerna. Att. viii, 2, eadem *lucerna*

hanc epistolam scripsi, qua inflamma-
ram tuam.

Lucide°, perspicue, Or. 11, 25.

Lucifugus°, Fin. 1, 18.

Lucrari. Verr. 1, 12, *lucrotur* indicia
veteris infamie: i. e. non audiet fa-
cinora, non proferentur; quod ille in
lucro debet ponere. Sic Græci τὸ κρ-
δαίνω. Act. Apost. xxvii, 21.

Lucrifacere°, Verr. 111, 75.

Lucrari°, sensu proprio, Fat. 15;
Off. 1, 10. † de controversia forensi di-
citur, Sull. 16; Or. 1, 17.

Luclatio°, pugna, Leg. 11, 15; Fat.
13. † disputatio philosophica, Fin. 11,
14; Fat. 6.

Luclificus°, Tusc. 11, 10.

Luctuosus°, Verr. v, 45; Or. 11, 52;
ad Div. v, 14.

Luctus°, gravis moeror, Tusc. 1v, 8;
Sext. 14; Flacc. 42.

Lucubrare°, Parad. 1.

Lucubratio°, Nat. D. 1, 34; de Div.
11, 68.

**Luculento*. Off. 111, 28, *luculento* di-
citur. de Rep. 1, 45, quod apud Pla-
tonem est *luculento* dictum.

Luculentor. Fin. 11, 5, Græce *luc-
lenter* scire.

Luculentus, amplius, magnus. Att.
xvi, 4, *luculenta* navigia. † firmus. ad
Div. x, 24, *luculentissima* legio. † Att.
x, 12, 14, *luculentus* auctor, i. e. fide
dignus. † de ignis splendore sumitur,
ad Div. vii, 10. † elegans, Att. vii,
16; sic est, Brut. 34; Att. 11, 7; ibid.
xvi, 4.

Lucus, silva sacra. Milon. 51; Div. 1,
45, etc. De hoc genere silvarum est
docta dissertatio Eschenbachii inter
ejus dissertationes.

Ludere, simulare. ad Div. viii, 9,
civem bonum *ludit*. † armis exerceri.
Or. 11, 20, videant, ad *ludendum*, an
ad pugnandum arma sint sumturi.
† ridere. Or. 1, 12, irrisione *ludatur*. ad
Div. vii, 5, quod jure *lusisti*. sic est,
Fin. v, 11; Q. fr. 11, 1; Or. 11, 55. † sensu
proprio, Phil. 11, 23; Or. 1, 16; Or. 1,
50; Off. 1, 29.

Ludibrium°, Her. 1v, 39; Parad. 1.

*Ludibundus**, Verr. III, 67; ad Div. XVI, 9.

*Ludicrous**, Acad. II, 2; Or. I, 32; ibid. II, 20.

*Ludificare**, Quint. 17; Rosc. A. 20.

Ludius, histrio, saltator. Ar. R. 11, si *ludius* constitit; h. e. si ejus saltatio interrupta est. v. Salmas. ad Trebell. Claud. v, t. II, p. 362; ad Vopisc. Carinum, p. 843, et quos laudat Burm. ad Ovid. A. A. I, 112.

Ludus, de re facili. Verr. v, 70, ad honores per *ludum* et negligentiam pervenire. Cf. Fin. I, 8; Or. II, 17. † de fraude. Dom. 48, si ille tibi *ludus* fuit... si est illud ratum. † Phil. VI, 4, *ludis* dicitur de tempore, quo *ludi* fiunt. † Sext. 55, *ludos* facere, dicitur de eo, cujus sumtu fiunt. Ar. R. 11, *ludi* perempti sunt. † in Cæcil. 10, *ludi* plebeii. Cf. Verr. v, 14: unde patet, Floræ eos ludos factos. ad Div. VII, 1, *ludi* Osci, sunt fabulæ Atellanæ proprie, sed l. c. dicuntur pro rebus ineptis et ridiculis. Act. I in Verr. 10, *ludi* Victoriæ, instituti a Sulla in memoria victoriæ a Marianis reportatæ. ibid. *ludi* votivi (cf. Div. I, 26), qui fiunt e voto imperatoris ad bellum profecti, et cum victoria reversi. ibid. *ludi* romani, celebrati pridie non. sept. ex instituto regio.

*Lues**, Ar. Resp. 12.

*Lugens**, Mil. 8; Att. VIII, 15; Pis. 8; Tusc. I, 34; Tusc. III, 26.

*Lugubris**, Leg. II, 25; Tusc. I, 13; Quir. post Red. 3.

*Lumbus**, Arat. Fragm.

Lumen, quod in quaque re eminet in primis, præcipuum est, ornamentum. Q. fr. II, 10, illorum prædiorum scito mihi vicinum Marium *lumen* esse. Sed vid. not. Sen. p. R. 4, hoc *lumen* consulatus sui fore putavit. Fin. II, 22, hoc vestrum *lumen* est. Acad. II, 53, sed illa duo *lumina* vestra, quæ maxime causam continent. Nat. D. I, 28, nævus Alcæo *lumen* videbatur. † præsidium, tutela. Sull. 11, Roma *lumen* gentium. † fenestræ, prospectus. Dom. 44, obstruere *luminibus*; onde et me-

taphoræ, tanquam Rabir. Post. 16, inentis *luminibus* officit altitudo fortunæ et gloriæ. Brut. 17, Catonis *luminibus* obstruxit hæc posteriorum altius exaggerata oratio. † ibid. 75, videtur tanquam tabulas bene pictas collocare in bono *luminis*. † lumen animi, Rab. Post. 16; Brut. 17; Opf. Gen. Or. 2. † oculus, Tusc. v, 39. † quomodo differat a *lucis*, patere videtur e Fin. III, 14, ut obscuratur et offunditur *lucis* solis *lumen* lucernæ. De quo agit Burm. ad Virgil. Æn. II, 682, et Oudendorp. ad Sueton. Cæs. 51. Sed id discrimen non servatur. v. in *lux*.

Luminare, Att. xv, 26, est fenestra, ut *lumen*.

Luminosus, insignis. Or. 36, tum sunt maxime *luminosæ*, et quasi actuosæ partes dæ.

*Luna**, Nat. D. II, 27.

*Lunaris**, Rep. Fragm.

*Luo**, de Sen. 20; Fin. v, 22; Verr. I, 30; Hortens. Fragm.

*Lupa**, meretrix, Mil. 21.

*Luperci**, Cæl. 11.

*Lupinus**, Catil. III, 8; Her. I, 13.

*Luscus**, alterò oculo captus, Or. II, 60.

*Lusio**, Fin. v, 20; de Sen. 16.

*Lustrare**, percurrere, Fin. v, 29; Nat. D. II, 20; de Div. II, 45. † animo *lustrare*, Off. I, 17.

Lustratio. Tusc. v, 27, silvestres cursus *lustrationesque*.

Lustrum, tempus quinque annorum, sub cujus finem a censoribus census habetur, et postea publicæ preces et sacrificia suovetaurilia fiunt, quod dicitur *lustrum* condere. Or. I, 40, qui domini voluntate census sit, continuo ne, an, ubi *lustrum* conditum sit, liber sit. ibid. II, 66, is, qui te ex ærariis exemit, *lustrum* condidit, et taurum immolavit. v. Liv. I, 44, et ibi Gronov.

*Lustrum**, lupanar, Phil. II, 5; Cæl. 25; Sext. 9; Phil. XIII, 11.

*Luteus**, sordidus, Verr. III, 4; ibid. IV, 14.

*Lutulentus**, Or. pro Gallion. Fragm. Pis. I; Rosc. C. 7.

**Lutum* (plural. numero), fragm. epist. ad Hirtium ap. Non. III, 132, *luta* et *limum* aggerabant. † convicium. in Pis. 26, *o lutum!* *o sordes!* sic est: Pis. 25; Verr. II, 78; Verr. IV, 24.

Lux, pro *lumine*. Cœl. 28, *lux* longe alia est solis, et *lychnorum*. Nam *lychnorum* proprie *lumen* est. v. in *lumen*, et quos ibi laudavimus. Nat. D. I, 5, sententiæ *lucem* auctoris desiderant. Ligar. 3, *lux* liberalitatis et sapientiæ tuz mihi oboritur. Tusc. II, 26, benefacta in *lucis* se collocari volunt. Sen. p. R. 3, *lucem* in republ. dispicere cœpistis. Phil. X, 6, *lux* veniæ quædam, et spes salutis videretur. † *Luca* dicitur pro interdiu, Offic. III, 24. Alia exempla collegit Drakenb. ad Liv. XXXVIII, 36. † Vita, Verr. V, 29; Tusc. I, 6. † de locis frequentibus populo, Q. fr. I, 7; de Sen. 14; Brut. 8; Or. I, 34; Catil. IV, 6. † honor, Deiot. 11; Acad. II, 8. † perspicuitas in oratione, Nat. D. I, 3.

† dies, Her. IV, 36; de Sen. 14; Off. III, 24; de Div. II, 26; Or. II, 64; Att. IV, 3.

*Lucuria**, intemperantia, Rosc. A. 27; Rull. I, 7; Mur. 56; Cœl. 19; Verr. II, 54; Off. I, 26. † de nimia fructuum ubertate, Or. III, 38; translatum inde ad orationem Or. II, 23.

*Luxuriosus**, Cœl. 6.

*Luxuriosus**, Fin. II, 7; Rull. II, 18; Phil. II, 27; Or. 24.

*Luxus**, Verr. III, 25.

Lychnuchus. Q. fr. III, 7, ad *lychnuchum* ligneolum. Lectionem hanc contra Smithum et Licetum defendit, et ipsum locum illustrat Spanhcm. de Usu et Pr. Num. t. I, p. 170.

Lymphatus, Div. I, 36, Gr. *νομφι-λπρος*. Ita dicebantur, qui nympham aquaticam viderant, et aquam timebant; unde deinde de perterritis, et enthusiasmo aliquo furentibus, ut h. l. dicitur. v. Cuper. Obs. III, 12; Heinsius et Drakenb. ad Silium, I, 459.

M.

*Macellum**, Fin. II, 15; de Div. II, 27. *a cer**, Rull. II, 25.

*Maceria**, murus hortorum, ad Div. XVI, 18.

Machærophorus, ad Q. fr. II, 10, qui sit, non satis certum puto.

Machinæ, artes, doli. Dom. II, de sinant iisdem *machinis* sperare me posse labefactari. Cf. Nat. D. III, 29. † Petit. Cons. 2, amicam de *machinis* emit. Salmas. ad Solin. p. 851, interpretatur de catasta, in qua inclusi venales prostituerint servi, quod *οἱ κρημα κρηματων* Plutarchus dicat, Livius interpretetur *machinam*. Sic etiam Casaub. ad Persii Sat. VI, p. m. 514, de his Martialis: quos arcanæ servant tabulata catastæ. De catasta multos laudat Broukhus. ad Tibull. II, 6.

Machinari, excogitare. Or. III, 44, *machinati* sunt ad voluptatem. Nat. D. II, 51, quod perpetuitatis causa *machinata* est natura. sic, de Univ. 3; Nat. D. II, 59.

*Machinatio**, Nat. D. II, 38; ibid: II, 48; Or. II, 17.

Machinator, inventor rei malæ; Rosc. A. 45; Rull. I, 5.

*Macies**, Rull. II, 34; Tusc. III, 12.

Macrocolon, Att. XIII, 25; XVI, 3, est membrana longior et major. vid. c. Salmasio ad Vopisci Firmum a Grævio ad h. l. excerpta.

Mactare, inquit Nonius, IV, 291, est magis augere. de Rep. I, 45, ferunt laudibus et *mactant* honoribus. †... placare. Vat. 6, extis puerorum deos manes *mactare* soleas. † nocere reo. Flacc. 22, *mactare* aliquem civitatis testimonio. † interficere, Catil. I, 11; Pis. 7; Verr. IV, 26.

*Macte**, Tusc. I, 18; Att. VII, 7; Att. XV, 29.

Macula, foramen iu reti. Verr. V, 11, reticulum minutis *maculis*. Sic Varr. R. R. III, 11, rete grandibus *maculis*. † Translato sensu. Flacc. 3, fragm. nov. quum reliquum tempus

ætatis turpitudinis *maculis* conspersis.

*Maculare**, Mil. 51.

Maculosus, censoria nota infamis, turpis vitii. Att. 1, 16, *maculosi* senatores.

*Madefacere**, Phil. iv, 3; de Div. 1, 32.

*Madere**, Phil. ii, 41; Red. in Sen. 6.

*Madidus**, Q. fr. ii, 11.

*Mæna**, pisciculus marinus, Phil. ii, 28.

Magis, additum numero *pro amplius* Rosc. Am. 14. ad Div. vi, 17; Phil. 1, 2; Att. xvi, 5; Cœl. 5.

Magister, director, ut hodie dicunt. Verr. iii, 71, *magister* scripturæ. ib. ii, 74, *magister* societatis. ibid. 70, pro *magistro* in scriptura, est *vice-director*. Similiter dicuntur *magistri* (auctio-num), qui, quum bona alicujus venduntur auctione, ab iis, quorum interest, constituuntur, ut ejus rei curam suscipiant, quos hodie curatores bonorum appellant. Quint. 15; Att. 1, 1; vi, 1; ad Div. xii, 50. † *magister* equitum, Att. ix, 15, est quasi collega dictatoris, qui cum facit. Nomen hinc trahit, quod in exercitu equitatus præest. Ipse autem dictator *magister* populi dicitur, Leg. iii, 4; de Rep. 1, 40.

Magisterium, in convivio est ejus, qui modimperator dicitur; regnum vini, ut Horatius ait. de Sen. 14, me et *magisteria* delectant, a majoribus instituta. † Prov. Cons. 19, morum *magisterium*, est censura; nam et censor *magister* morum dicitur. v. Gronov. ad Liv. xxiv, 25.

*Magistra**, Tusc. v, 2; Rosc. A. 27; Nat. D. 1, 13.

Magistratus dici et ipsos consules, prætores, ædiles, etc. et eorum munus, notum est: unum locum adscribemus, in quo est hoc verbum. Verr. 1, 12, accedere ad *magistratus*; quod eodem modo dicitur, ut accedere ad rempublicam. † Livius pluribus locis proconsules ac prætores non numerat in *magistratibus*. vid. v. c. xxviii, 58, et ibi Sigon. ac Vales. at Cicero numerat,

Verr. iii, 79, ubi sermo est de scriba provinciali, et scribæ dicuntur habere pericula *magistratum*.

*Magnanimitas**, Off. 1, 43.

*Magnanimus**, Off. 1, 29.

*Magnes**, de Div. 1, 39.

Magnifico, magno animo. Off. 1, 26, *magnifico* vivere. ad Div. iv, 7, *magnificentissimi* consulatum gerere. Fin. iv, 2, eas virtutes nos *magnificentius* appetere, et ardentius. † honorifice. Catil. ii, 1, *magnifico* vicimus. † de splendore conviviorum, Quint. 30; Verr. iv, 27; Dom. 44; Inv. ii, 40.

Magnificencia, magnus animus. Inv. 1, 56; Inv. ii, 54; Off. 1, 21. quid sit? † splendor in vitæ apparatu, Tusc. v, 21; Off. ii, 16; Mur. 36; Leg. ii, 13; Leg. ii, 26.

Magnificus, honorificus. Sen. p. R. 1, *magnificentissimum* decretum. † de ædium splendore, Leg. ii, 1; Verr. 1, 22; Tusc. v, 21; ad Div. vii, 1; ibid. ix, 16; Q. fr. iii, 8; Off. ii, 16; Rull. 11.

Magniloquentia Homeri, ad Div. xiiii, 15; Or. 57.

Magnitudo, de corporibus, Phil. xiiii, 2; Fin. iii, 14; Off. 1, 44; Verr. v, 10; Rull. ii, 35. † de animo, ad Div. 1, 7; ibid. ii, 7; Deiot. 11.

Magnus. ad Div. xiiii, 26, *magnum* esse apud te speravit meas literas. Sic e mss. edidit Victorius, deletis verbis *pondus habituras*, quæ alibi addit Cicero; putatque hunc modum loquendi esse elegantiorum: quem P. Manutius non satis concoquebat. Nec Victorium imitatus est Camerarius, aut Stephanus, etc. Est autem Græca forma loquendi, intelligendumque negotium. † de rebus, Nat. D. ii, 66; Or. 4, 10; Mur. 3. † de personis, ad Div. x, 6; Att. vi, 1; Q. fr. ii, 15; Off. iii, 17; Leg. iii, 6; Nat. D. ii, 66. † difficile, Acad. 1, 2; Cœl. 19.

Maialis, Pis. 9, est porcus pinguis, qui Maiaæ mactatur. Ex Isidoro.

Majestas, est populi, quam qui lædit, *majestatis* reus est. de quo crimine v. Partit. 50; Orat. ii, 25, 7; Verr. 1, 13, *majestatis* iudicium; sed tribuitur etiam

consuli, Phil. xiii, 9. † Mil. 30, pro nisi qui nullam vim ducit, numenque divinum, Grævus legit, nisi qui nullam *majestatem* ducit. n. d. ut *majestas* sit divinitas; quam verbi vim pluribus exemplis confirmat. Gl. Philox *majestas*, *ἡδύτης*. Sic est ap. Sueton. Ner. 1, Cf. de hac voce disputatiunculam Salmasii ad Trebellii Gallienos, c. 14. † dignitas magna, ad Div. xv, 5 extr. ubi sermo est de honore non meritis tributo. Add. de Am. 25; Div. xv, 5; de Div. 1, 38.

*Majores**, Phil. iii, 10; Leg. ii, 3; Q. Fr. 1, 10; ad Div. xiii, 10; Att. 1, 1.

*Majusculus**, ad Div. ix, 10.

*Mala**, maxilla, Or. iii, 58.

Male, in emendo est, nimis magno pretio ad Q. fr. 1, 1, publica *male* redimere. In vendendo, nimis vili. Verr. iii, 98, *male* vendore. † parce, tenuiter. ibid. *male* percepti fructus. † in foro variis in formulis est. Cæcin. 28, *male* facere sponsonem, est causa cadere, in qua sponsonem fecisti. Quint. 14, *male* agere, est actionem alicui intendere, quam obtinere non possis, ut formula cadas, quemadmodum dicitur. v. interpr. ad h. l. Sed c. 16, 27, est fraduare, decipere velle.

*Maledice**, Off. 1, 37.

*Maledicere**, Or. ii, 75; Deiot. 11; Cœl. 3.

*Maledictio**, Cœl. 3.

*Maledictum**, Mur. 6; Phil. xiii, 19; Planc. 23; Brut. 47; Flacc. 20; Sull. 8; Dom. 35; Cœl. 7.

*Maledicus**, Her. ii, 8; Flacc. 3; Mur. 6.

*Malefacio**, ad Div. xi, 21.

*Malefactum**, Off. ii, 18.

*Maleficium**, Cœl. 22; ibid. 31; Planc. 19.

*Maleficus**, Verr. v, 55; Tusc. v, 20.

*Malivolentia**, Turc. iv, 9; Q. Fr. 1, 1; ibid. 1, 34; ad Div. 1, 9.

*Malivulus**, Her. ii, 8; Balb. 25; Att. vii, 2.

Malitia, Nat. D. iii, 30, quid sit? † callida juris interpretatio, quæ et calumnia dicitur. Cæcin. 1, *malitia* jam

est usitatum. ad Div. ix, 7, calumniatus sum, indicabo *malitiam* meam. † solertia et perspicacitas in dolis hominum videndis: nam qui ipsi dolos nectere possint, ii etiam fraudes venturæ, et ubi fiant, vident. Att. xv, 26, nisi tua *malitia* affuisset. † Fin. iii, 11, quas Græci *ἁμαρτίας* appellant, vitia malo, quam *malitias* nominare.

Malitiosus, per calumniam. Cæcin. 7, novæ litis genus tam *malitiose* intenderet. Add. Off. iii, 15; Verr. ii, 53; Att. xv, 13.

Malitiosus, callidus. Off. 1, 10, *malitiosa* juris interpretatio. Off. iii, 18, *malitiosis* officiorum blanditiis. de Rep. Fragm. l. iii.

Malle cum *potius*, Balb. 7; Att. xiv, 13.

Malleolus, in vitibus est palmes novus, cum parte ligni durioris ab utraque parte recisus, ut *malleoli* figuram habeat, de Sen. 15. Add. Colum. iii, 6, 3. † In re militari sunt manipuli spartei, pice inducti, quibus sagitta inserta (unde *malleoli* figura), ut projiciantur in hostilia munimenta, opera, tecta, etc. incendii excitandi causa. Catil. 1, 13; Mil. 24. v. Lips. Poliorc. v, 5, et quos præter hunc laudat Drakenb. ad Liv. xxxviii, 6.

Malum. v. *orbiculatus*.

*Malum**, pomum, ad Div. viii, 15.

*Malum**, Leg. iii, 10; Phil. v, 11; Nat. D. iii, 30.

*Malus**(subst.), Verr. v, 34; de Sen. 6.

*Malus**(adj.), Nat. D. iii, 30; Fis. 30.

*Malva**, ad Div. vii, 26.

*Mamma**, de Div. ii, 41; Nat. D. ii, 51; Fin. iii, 5.

Manare, excidere, exire in vulgus, Att. iii, 12. † fluere, Nat. D. 1, 15; ibid. ii, 19; de Div. 1, 34. † serpere, Catil. iv, 3; Cluent. 27; Planc. 23; Phil. 1, 2; Phil. xiv, 6. † oriri, Or. ii, 27; Or. iii, 17; Off. 1, 18; Off. iii, 17.

Manceps, redemptor, conductor. Sic publicani dicuntur *manceps*, quia publica vectigalia redimunt. Dom. 10; item alii redemptores decumarum, in Cæcil. 10; porro redemptor ædificii ali-

cujus, aut operis publici, Verr. 1, 54; item, qui prædam emit, Dom. 18; item is, qui et sector dicitur. Rœc. A. 8, *manceps* hominis studiosissimi nobilitatis: h. e. bonorum ejus. Denique is, qui pecuniam emit, et eam alio loco ei, a quo accepit, aut eodem genere, aut genere alio nummorum solvendam curat. ad Div. v. 20, erat enim nobis curata pecunia Valerii *mancipis* nomine: h. e. Valerius redemerat pecuniam sine periculo nostro nobis, quo loco volebamus solvendam.

Mancipatus, venditus, *mancipio* datus, addictus. de Sen. 11, si senectus sui juris est, si nemini *mancipata*.

Mancipi, est pro *mancipii*, ut dudum videre viri docti. Itaque, quæ de hac voce dicenda, ad *mancipii* vocem retulimus.

Mancipium. Top. 25, *mancipio* dare (cf. ad Att. XIII, 50), h. e. ex lege venditionis jure *mancipii*, de quo mox. † *res mancipi* sunt, quæ venduntur per æs et libram, præsentibus quinque testibus; quo ritu venditor obligatur ad evictionem præstandam. Isque mos adhuc duravit Plinii maj. temporibus, ut patet ex H. N. XXXIII, 3. Locus disertissimus de tota re est ap. Plaut. Curcul. IV, 2, 8 sq. Sed Ciceroniana videamus. Mur. 2, si in iis rebus repetendis, quæ *mancipi* sunt, is iudicii periculum præstare debet, qui se nexu obligavit. Unde jus *mancipi*, s. *mancipii*, Ar. R. 7; Flacc. 32; Cæcin. 26, quod est earum rerum, quæ *mancipio* et nexu, h. e. ritu commemorato, nobis traditæ sunt. Ceterum notandum est, Cicero-nem, quum jungat plerumque *mancipium* et nexum, tanquam eandem vim habentia, tamen, Ar. R. c. 7, ea distinguere: quod faciebat auctore Varrone Scævola, quum Manilius, Jctus pro eadem re haberet. Manilius, quidquid per libram geritur id nexum putabat, adeoque etiam *mancipium*; Scævola contra ea tantum nexus nomine comprehendebat, quæ per æs et libram dabantur, ut obligarentur, et ab hac appellatione *mancipium* exclu-

debat. v. Salmas. de Usur. c. 8, p. 205 sqq. De rebus *mancipi* et jure *mancipii*, vid. etiam Bynkershækii Diss. de rebus *mancipi*, nec *mancipi*, in Opusc. p. 105; in primis c. 1 et 2; a quo miror, non esse, c. 19, ubi de prædiis provincialibus agit, allatum locum Ciceronis, Flacc. 32, qui huc in primis pertinebat. † *mancipium* est etiam pro formula et conditionibus ab alienationis. Off. III, 16, hoc in *mancipio*. Marius non dixerat: pro quo est *mancipii* lex, Or. 1, 39, in *mancipii* lege non dixit. † de domo per æs et libram vendita, vel emta. Or. 1, 39, quidquid vitii fuisset in *mancipio*. Sed est sermo de domo. † pro dominio. ad Brut. 16, sui juris et *mancipii* resp. esset.

*Mancipium**, servus, Att. IV, 15; Planc. 25; Off. III, 23.

*Mancus**, aliquo membro curtatus, Rab. Perd. 7. † imperfectus, Mil. 9; Off. 1, 43.

Mandare. Att. VI, 1, vasa *mandavi*: fabricare jussi. sic est, ad Div. III, 4; Verr. IV, 37; Or. 1, 58. † memoria *mandare*, Phil. III, 9; de Am. 1. † *mandare* literis, Or. II, 12; de Div. II, 23; de Div. II, 32; Acad. II, 1; Off. I, 1; Arch. 9. † *amandare*, mittere. Sull. 20, dimittere a se, et *mandare* in ultimas terras.

Mandatum, Rosc. A. 38, iudicium *mandati*. Cf. Off. III, 17. De *mandato*, ejus origine, etc. agit Noodt, Prob. Jur. Civ. IV, 12.

Mandatus. Tasc. II, 16, pestis *mandata* hostili manu: de vulnere, pro imposito, inflicto. Sed est e poeta.

Mandatus (subst.), editor post Lamb. Cæcin. 7.

*Mandero**, Nat. D. II, 47; Or. II, 39.

*Mane**, Att. IV, 9; ibid. v, 4.

Maneo (cum dat.), Phil. II, 5, cuius idem tibi fatum, sicut C. Curioni *manet*. Sic et Græci. Vid. de hac forma Sanctii Minerv. II, 4. Drakenborchius male ut trahit illud Liv. 1, 55, *manere* his bellum: quod est, iis porro gerendum est bellum, non, imminet.

*Manes**, mortuorum animæ, Vatín. 6; Top. 13; Leg. II, 9.

Manica, chirotheca, qua iter facientes, et feminæ utebantur. Phil. xi, 11, solet enim accipere ipse *manicas*, i. e. ut homo mollis et timidus fugere. v. Ruben. R. V. 1, 4.

Manicatus. Catil. ii, 10, et nunc ap. orat. in Clod. et Cur. nova fragm. *manicata* tunicæ, sunt, quæ Græcis *chiridotæ* dicuntur. vid. Gell. vii, 12. Latinis etiam *manuleatæ*, Sueton. Cæs. 45, ad manus fimbriatæ (nam latus clavus, qui ad manus fimbriatus dicitur, est tunica laticlaviva), ubi v. Casaub. Id. genus tunicæ mollius Romanis videbatur, et feminis convenientius quam viris, qui brevibus et substrictis utebantur, ut auctor est Gellius, l. c. Hinc ap. Virgil. Æn. ix, 616, convicium est: Et tunicæ *manicas*, et habent redimicula mitræ.

Manifeste, et *Manifesto**, Catil. iii, 7; Brut. 80.

*Manifestus**, Catil. iii, 5; Verr. iii, 62; Rosc. A. 34.

Manipularis. Att. ix, 10, Pompeium tanquam unus *manipularis* sequutus sum. Est miles legionis gregarius. Nam *manipulus* est cohortis legionariæ pars tertia.

Mansus. Orat. ii, 39, qui omnia minima *mansa*, ut nutrices infantibus pueris, in os inserant.

*Mansio**, Att. viii, 23; ad Div. iv, 4.

*Mansuifactus**, Tusc. i, 25.

*Mansuete**, Her. i, 5.

*Mansuetudo**, Off. ii, 9; Q. fr. i, 20.

*Mansuetus**, Or. ii, 50; Phil. iii, 9.

Manubiæ. Arch. 11; Dom. 38; Rosc. A. 37, etc. est pars prædæ, quam imperator capit, ut in monumento aliquo consumatur. vid. Agr. ii, 22, et Verr. i, 59, quæ sunt loca classica.

*Manubrium**, Verr. iv, 27.

Manumissio, donatio libertatis, Cæcl. 29.

Manumittere, servum libertate donare, ad Div. xiii, 77; ad Q. fr. i, 2.

Manupretium. Verr. i, 56, *manupretium* machinæ: h. e. merces data, pro labore conficiendæ machinæ. Pis. 24, provincia ista tibi *manupretium* fuit,

non eversæ per te, sed perditæ civitatis. vid. Drakenb. ad Liv. xxxiv, 7. Ap. Plinium, ut xxxiii, 11, est *manupretium*.

Manus, labor *manuum*. Verr. iii, 11, *manu* quærere, de aratoribus. † proboscis elephantis. Nat. D. ii, 47, *manus* data elephantis. † ad Div. xi, 13, quæ in *manibus* sunt, dicitur de præsentium rerum statu. Sext. 32, res jam *manibus* tenetur, h. e. pæne confecta est. ad Div. i, 9, sic in *manibus* habebant, sic osculabantur. ib. viii, 1, *manus* ad os opponere, signum silentii servandi. Flacc. 6, porrigere *manum*: modus Græcorum suffragii ferendi. ad Div. vii, 5, tollere *manus*: admirantis gestus. Att. iii, 15, vulneribus suis *manus* afferre, h. e. dolorem instaurare, augere. ad Div. x, 23, Vocontii sub *manu* ut essent, h. e. parati, si quid vellem, ad *manum*. De hac formula, quæ non eandem ubique vim habet, v. iatt. ad Sueton. Aug. 49, in primis *Burmannum*: quanquam in illo loco Suetonii, quem hic laudarunt Grævius et Cortius, aliam, atque hic, vim habet; et Gronovium ad Senec. ep. 94. † Topic. 4, mulier viro in *manum* convenit. Id fit per *coemtionem*; de qua supra. † ibid. 9, aqua *manu* nocens, i. e. propter structuram ædificii, per quam pluvialis aqua fit noxia vicino. v. Boethius.

*Mare**, Att. viii, 3; Or. iii, 19; Planc. 6.

*Margarita**, Verr. iv, 1; Or. 25.

*Marinus**, Nat. D. ii, 16; de Div. ii, 15.

*Maritalis**, Oecon. 1.

*Maritimus**, Verr. ii, 75; Tusc. v, 14; Nat. D. ii, 53; Nat. D. iii, 18.

*Maritus**, Catil. i, 10.

*Marmor**, de Div. ii, 21.

*Marmorosus**, Parad. i, 5; ibid. vi, 5; Att. iv, 16.

*Mas**, Nat. D. ii, 51; de Div. ii, 29; Leg. ii, 12.

Mastruca, fr. pro Scaur. ex Isidor. xix, 23, 5, vestis villosa, quæ e musmonibus, genere arietum, s. musmonum

villosis pellibus fiebat, unde ibid. ex Asconio, *pelliti* dicuntur *mastrucati* illi Sardi. v. J. G. Bergeri Eclogarium Corsicum, Diss. 11, p. 58. Ælian. H. An. xvi, 34, hieme calefecisse, æstate refrigerasse tradit.

Mastrucatus. Provinc. Consul. 7, *mastrucati* latrunculi; dicti a *mastruca*, qua montani Sardi utebantur. Viri docti ad h. l. laudarunt Turneb. Advers. xx, 9.

Matellio, matula. Parad. v, 2, *matellionem* Corinthium cupidissime tractare. Sic ap. Plin. xxxiv, 2, trullei; et ap. Martial. ix, 97, trulla Corinthia pro matula, ut recte interpretatur Harduinus. Non ergo mirandum, si in Digestis, in mundo muliebri matula ponitur.

Mater, causa, origo. Inv. 1, 41, similitudo est satiætatæ *mater*. de Rep. 111, 10, justitiæ... imbecillitas *mater* est. v, 2, illa diuturna pax Numæ *mater* huic urbi juris et religionis fuit. Add. de Div. 11, 41; Leg. 11, 22; ibid. 25; Or. 11, 40.

*Matercula**, Flacc. 56.

*Materfamilias**, Top. 3; Cœl. 13.

Materia, quod *objectum* vocant philosophi barbari. Inv. 1, 5, *materia* artis. Div. 11, 4, divinationi aliqua *materia* danda est, in qua versari possit. † eleganter etiam dicitur de dotibus naturalibus, quas sc. tanquam *materiam* disciplina elaborat. Verr. 111, 68, *materies* Catonis. Inv. 1, 2, quæ *materia* esset in animis humanis. v. Burm. ad Ovid. Her. 1v, 86, ubi bene laudantur loca Livii, 1, 39, 46. † *Materia* æquitatis, Cæcin. 28, est locus communis de æquitate potius, quam scripto, sequenda. † res ædificandæ domibus idoneæ. Verr. 1, 56; Mil. 27; Or. 11; Or. 11, 21; Inv. 11, 57; Acad. 1, 7; Nat. D. 111, 9. † Inde transfertur ad argumentum orationis, Or. 1, 11; ibid. 11, 63; Or. 1x, 46; Partit. 11; ad Div. v, 12; Cæcin. 28.

Materiatus. Off. 111, 13, ædes male *materiatæ*.

Materis, telum Gallicum, ad Herenn. 1v, 32.

Index Cicer.

*Maternus**, Cluent. 5.

*Matertera**, matris soror, Or. 11, 1.

*Mathematicus**, Tusc. v, 7; Acad. 11, 36; Or. 1, 10.

*Matricida**, Ar. Resp. 18.

*Matricidium**, Inv. 1, 13.

*Matrimonium**, Cluent. 12; Phil. 11, 18.

Matrimus, cui mater superstes. Ar. R. 11, *matrimus* puer.

*Matrona**, Nat. D. 111, 18.

*Maturare**, ad Div. 11, 17; Att. 1v, 1; Cluent. 6.

*Maturatio**, Her. 111, 2.

*Maturatus**, de Sen. 15; Nat. D. 1, 2.

*Mature**, Mur. 10; Verr. 111, 24; Or. 111, 20; Cæcin. 2.

*Maturescere**, Nat. D. 11, 27.

*Maturitas**, de herbis, Tusc. 1, 22. † de temporibus, Nat. D. 1, 36; ad Div. 1v, 4; de Sen. 19; Or. 30. † de negotiis, de Div. 1, 9; Att. 1, 17; Cœl. 31; Cat. 1, 13; † de oratione, Brut. 2; ibid. 43.

*Maturus**, de frugibus, de Sen. 19. † de ætate, Att. xv, 4; Her. 1v, 17; Or. 1, 21; de Sen. 20; Brut. 83.

*Matutinus**, ad Div. vii, 1; Att. 1, 15.

*Maxilla**, Or. 45.

Maximo (cum superlativo), Att. xii, 38, *maximo* liberalissima. Sic apud Liv. xli, 23, *maximo* gravissimus, improbante tamen Gronovio. v. Drakenb. ad l. c. et ad xl, 21. Est ea forma etiam ap. Gellium, xiii, 15. v. et Verr. 11, 66.

*Maximopere**, ad Div. 111, 2.

*Moderi**, sanare vulnera seu corporis, seu animi, Or. 11, 44; Sext. 65; Tusc. 111, 22; Q. fr. 1, 1.

*Medicamen**, Pis. 6.

Medicamentum. Or. 23, *medicamenta* fucati candoris et ruboris. Add. Verr. 111, 65; Fin. 11, 22.

*Medicina**, medicamentum, Att. xvi, 14. † ars medicorum, de Div. 1, 14; Off. 1, 15; Fin. v, 6. † *medicina* animi, Acad. 1, 3; Sext. 23; Tusc. 111, 1; Tusc. 111, 22.

Medicus, intell. digitus, Herenn. 111, 20.

Medidies, Or. 47, quare non dicatur, sed meridies?

Medietas. Univ. 7, vix audeo dicere *medietates*, quas Græci *μειότερας* appellant.

Medimnum, mensura sex modiorum, Verr. III, 45, 47, 49, etc.

*Mediocris**, ad Div. v, 8; Or. II, 27; Acad. II, 6; Tusc. III, 10.

*Mediocritas**, Brut. 40; Or. I, 25; Off. I, 25; Brut. 66; Her. III, 15.

*Mediocriter**, Her. IV, 3; Tusc. III, 10.

Meditari, de exercitatione, præparatione, Orat. I, 32, 61. Catil. I, 10, ad hujus vitæ studium *meditati* illi sunt labores: † passive, ad Div. II, 3, ad eam *meditæro*. Virgilius solet dicere in, ut *Æn.* x, 455, *meditari* in prælia. Sic ad Div. v, 2, omnem conatum tribunatus sui in meam perniciem parere ac *meditari*.

Meditatio, exercitatio, Tusc. II, 17; Div. II, 46. † disquisitio. Cluent. 30, causa in *meditatione* versatur. † præparatione, Phil. IX, 1, est.

*Meditatus**, Off. I, 8; Tusc. III, 14; Or. I, 60; Cat. I, 10.

Medius, de Rep. I, 12, in *medium* honoris causa coniecit Lælium inambulans in porticu Scipio. † Off. III, 3, *media* officia quæ sint? † Acad. I, 10, *media*, quæ sunt interjecta, inter ea quæ sunt secundum naturam, et quæ sunt naturæ contrarias. † qui est neutrius partis. Att. x, 10, etc. † Phil. II, 15, nego quidquam esse *mediam*; pro quo nostri: tertium non datur. Add. Prov. Cons. 18; Nat. D. II, 45; Cluent. II, 1, 5.

Medulla, Brut. 15, Suadæ *medulla*. † Phil. I, 15, in *medullis* populi rom. ac visceribus hærebant.

*Mel**, Phil. III, 10; de Div. II, 41; Or. 9; de Sen. 10; ad Div. VIII, 8.

Melicus, Opt. g. or. I, est genus poetarum, dictum a carminibus, quæ μέλι vocabantur. Cujus generis fuit Simonides.

*Mollitus**, suavis, Att. I, 15.

Membranula. Att. IV, 4. v. Index Græc. in *εύλλαβος*.

Membratim. Or. 63, incise et *membratim*, h. e. per κόλλα, sine periodis.

Membrum, κόλον, Orat. 62, 66, quid sit? Her. IV, 19; Brut. 44. † sensu proprio sumitur, Fin. III, 5. † pro parte, Nat. D. I, 24; Or. 22.

Memini (cum perfecto), Or. II, 47, ascendisse *meminissæm*. Cf. ad Div. XIII, 72. † (cum accusat.) Fragm. or. de ære alien. Mil. quis non *meminerit* pueritiam tuam? Cf. Acad. II, 35; Planc. 33; de Rep. VI, 4.

*Memor**, Brut. 88; ad Div. I, 7; Or. III, 50.

*Memorabilis**, Phil. XIII, 19; Leg. I, 3; Brut. 13.

*Memorare**, mentionem rei facere, Verr. I, 47; Fin. II, 5. † perhibere, de Univ. II.

Memoria, tabulæ, literæ, quibus rei *memoria* conservatur. Arch. 4, literarum *memoriam* flagitare. Cluent. 23, exstat *memoria*, sunt tabulæ publicæ. † *memoria* publica, est rerum publicarum, publice, in senatu, concione, bello gestarum, Or. II, 12; Leg. III, 20. † Or. I, 2, ac mihi repetenda est veteris cujusdam *memoria* non sane satis explicata recordatio. In quo videtur *memoria* dici, pro re olim gesta, disputatione veteri. Brut. 69, in *memoriam* notam et prope æqualem incurro. † Phil. II, 45, et tu in Cæsaris *memoria* diligens, int. conservanda, honoranda. † Herenn. III, 16, *memoriæ* duæ.

*Memoriola**, Att. XII, 1.

*Memoriter**, de Am. I; Nat. D. I, 33; Or. I, 19; Acad. II, 19.

Mena, Fñ. II, 28, piscis non adeo delicatus, nec pretiosus.

*Mendacium**, Cluent. 26; Inv. I, 5; Acad. II, 25.

*Mendax**, de Div. II, 71; Rosc. Ca. 16; de Div. II, 62.

*Mendicetas**, extrema paupertas, Catil. IV, 5; Phil. XI, 2; Flacc. 15.

Mendicus (adj.), Or. III, 24, instrumentum forense (i. e. materia dicendi) exiguum et *mendicum* est, Mur. 29; Fin. v, 28.

*Mendosus**, Inv. 1, 6; Q. fr. III, 5; Att. 1, 13.

Mendosus, qui mendum facit. Verr. II, 77, servus mendosus est. Or. II, 19.

*Mendum**, vitium, Att. XIV, 21, 22. † errata librariorum, Att. II, 7; ibid. XIII, 25.

Mens, cogitatio tacita. Catil. 1, 12, his ego reip. vocibus et reliquorum *mentibus* respondebo. † i. q. animus, Tusc. 1, 17; Tusc. 1, 30; ibid. III, 4; Nat. D. 1, 11; de Div. II, 29; Fin. II, 14; Pis. 20; Off. 1, 27; Off. 1, 50; Verr. V, 11. † voluntas, ad Div. XI, 1; Mur. 1. In *mentem* dicuntur venire ea quæ recordamur, Quint. 5; Or. 1, 56; ibid. II, 62; Att. XII, 37.

Mensa. ad Div. XVI, 21, *mensa* secunda, h. e. bellaria, poma, pira, etc. Fin. II, 28, Syracusanæ *mensæ*. Tusc. V, 35, *mensæ* Italicæ, Syracusæ, h. e. lautæ, deliciis refertæ. Att. V, 1, discubimus omnes præter illam; cui tamen Quintus de *mensa* misit. † Est et *mensariorum*, de quibus mox, Flacc. 19; Pison. 56, stipendium militibus per omnes annos a civitatibus, *mensis* palam propositis, numeratum. vid. *mensarius*. † denique deorum in templis, Ar. R. 27; Nat. D. III, 34.

Mensarius, Flacc. 19, est magistratus civitatis Græcæ Asiaticæ: quatuor *mensari*, qui apud illos a populo creantur. Videntur curam habuisse pecuniæ publicæ hanc, ut per eos quæstor publicam pecuniam acciperet, et, quibus opus esset, senatusque vellet, solveret. Nam paulo post ait: si prætor (s. Temenitarum) dedit, a quæstore numeravit; quæstor a *mensa* publica: *mensa* aut ex vectigali, aut ex tributo. De *mensariis* multa disputat Salmas. de Usuris, c. 17.

Mensio, dimensio. Orat. 53, *mensio* vocum.

*Mensis**, Nat. D. II, 27; Leg. II, 21.

*Menstruus**, Leg. II, 18; Verr. III, 30; Rosc. C. 2.

*Mensura**, Brut. 4; Or. 20.

*Menta**, ad Div. IX, 22.

Mentio. Legg. III, 6, *mentionem* fa-

cere de aliquo. Verr. II, 59, consules *mentionem* faciunt in senatu, h. e. ad senatum referunt. † *mentio* est in partibus doli. Herenn. III, 2. † commemoratio. Verr. V, 64, *mentions* et usurpatione civitatis. † in sensu forensi, *mentionem* facere hereditatis, sc. ap. prætorem petendo.

*Mentiri**, Rosc. C. 16; Acad. II, 50; Q. fr. 1, 1.

*Mentum**, Or. II, 66; Phil. XIII, 12.

**Meraca* libertas, de Rep. I, 43. E Platone, de Rep. VIII, pag. 562, ἀκράτου αὐτῆς (?λευθερίας) μενυρῆ.

Meracius sumere, Nat. D. III, 51.

Mercari. Att. IX, 5, hæc officia *mercanda* vita puto. Off. 1, 42; Verr. II, 49.

*Mercator**, Or. 70.

*Mercatura**, sensu proprio, Off. 1, 42; Parad. VI, 5. † metaphorice, Nat. D. 1, 44; Off. III, 6.

*Mercatus**, Inv. II, 4; Tusc. V, 5; Phil. II, 3; ibid. III, 12.

Mercodula prædiorum, Att. XIII, 11, est vectigal locationis. v. *merces*.

Mercenarius. Verr. 1, 45, *mercenarium* proæmium; ad Div. III, 11.

Merces, redditus ex locatione. Verr. III, 50, *merces* ex fundo. Att. XV, 17, *merces* insularum. Adv. Fin. II, 26; Verr. III, 50; Att. XV, 20. † *mercatura*, Verr. 1, 56. † præmium, Or. 1, 28; Phil. II, 4; Arch. 11; Verr. V, 20; Att. 1, 16; Pis. 19. † incommodum, ad Div. 1, 9, non ita magna *mercede*.

Mercuriales, ad Q. fr. II, 5, collegium *mercatorum*; de quo Liv. II, 21, 27.

Merere, stipendia facere. Balb. 20, si tot consulibus *meruisset*. † lucrari, Rosc. C. 10. † dignum esse, Or. 1, 54; Catil. IV, 2; Cæcil. 18. † de aliquo bene *merere*, est in eum officia conferre, Att. IX, 6; Mil. 34; Leg. III, 14; Att. VII, 1. † elegans est hæc ratio: Verr. IV, 60, quid arbitraris Reginos *merere* velle, ut, etc. h. e. qua *mercede* induci posse, ut, etc. Cf. Fin. II, 22; Phil. 1, 14. Notat autem in hac forma proprie, acquirere, tanquam mercedem ac præmium. v. præter in-

terppr. ad Verr. l. c. inpr. Gronov. Obs. ad Script. Eccl. c. 7, p. 76, et quos laudat Burmann. ad Virgil. *Æn.* iv, 549.

*Meretricius**, *Cœl.* 20; *Phil.* 11, 18; *Verr.* 111, 3.

*Meretricula**, *Nat. D.* 1, 33.

*Meretrix**, *Cœl.* 20; *Dom.* 33.

*Mergero**, *Nat. D.* 11, 49.

*Meridianus**, *Or.* 111, 5.

Meridiatio, somnus *meridianus*, *Div.* 11, 68.

Meritare. *Verrin.* 111, 50, fundus, qui *ns dena meritasset*, h. e. ex quo tantum redisset. Sed *Grævius* aliter legit.

Merito, *Catil.* 111, 6; *Or.* 1, 55.

Meritorius. *Phil.* 11, 41, pueri *meritorii*, sunt scorta masculina.

Meritam, in partem deteriorem. ad *Div.* v, 9, non meo *merito*, i. e. culpa mea. † in bonam partem, ad *Div.* xi, 17; *Phil.* 111, 3; *Att.* 1v, 11; de *Am.* 8.

Merula, *Fin.* v, 15, avis conatrix Gall. (*merle*.)

*Merus**, *Att.* 1v, 7; *ibid.* 1x, 15.

*Merx**, *Rab. Post.* 14; *Vatin.* 5.

Messis. *Parad.* 1v, 2, *Sullani* temporis *messes*, sc. proscriptionem bonorum. † sensu proprio est, *Or.* 1, 58; *Att.* v, 21.

*Messor**, *Or.* 111, 12.

*Messorius**, *Sext.* 38.

Meta, est conus, res quælibet lata basi, acutoque fastigio. *Div.* 11, 6, umbra terræ, quæ est *meta* noctis. Similis fere locus, de *Rep.* 1, 14, in eam *inctam*, quæ esset umbra terræ. Cf. *Plin.* 11, 10. Hinc in *Circo meta* sunt columellæ positæ in flexu *Circi* ad spinam, quas studiose vitabant aurigæ, ut ex *Horatio* notum, *Carm.* 1, 1. 4: unde illud ductum est, *Cœl.* 31, hæsit ad *metas* facta adolescentis.

Metator. *Phil.* xi, 5, castrorum antea *metator*, nunc, ut sperat, urbis. Cf. xiv, 4.

*Meters**, *Or.* 11, 65; *Tusc.* 111, 25.

*Metiri**, *Verr.* 111, 85; *Nat. D.* 1, 9; ad *Div.* x, 4; *Phil.* x11, 12; *Off.* 1, 2; *Fis.* 28; *Or.* 7; *Or.* 68.

*Metuere**, ad *Div.* 1, 5; *Rosc. A.* 3; *Att.* x, 4; *Her.* 11, 19.

*Metus**, *Tusc.* 1v, 37; *ibid.* v, 18; *OEcon.* 1.

Micare, dicitur de motu celeri et tremulo venarum. *Nat. D.* 11, 9, *micare* non desinunt arteriæ et venæ. *Div.* 1, 47, anguis semianimis et varia graviter cervice *micans*. † par impar ludere. *Off.* 111, 19, dignus quicum in tenebris *mices*. Cf. *Div.* 11, 41. v. *Gronov.* *Obs.* 111, 15, p. 546 sq. † *Indo* est sorti. *Off.* 111, 23, quasi sorte, aut *micando* victus.

Migrare, *Verr.* 11, 36, minus est quam *emigrare*, sc. initium facere movendæ supellectilis. *Att.* xiv, 9; *Fin.* 111, 22; *Off.* 1, 10.

*Migratio**, *Cœl.* 8; *Tusc.* 1, 12; *ibid.* 1, 41; ad *Div.* xv1, 17.

Miles, pro pedite, ad *Div.* x, 32, ubi v. *Græv.* et ad *Justin.* x111, 3; *Gronov.* ad *Liv.* xxvi, 19; xxv11, 1.

*Militari**, *Off.* 1, 11.

*Militaris**, *Mur.* 9; *Off.* 1, 18.

*Militia**, *Manil.* 10; *Or.* 111, 35; *Off.* 1, 11; *ibid.* 111, 26.

Millo (cum singulari.), *Mil.* 20, *mille* hominum valentium versabatur, etc. v. *Perizon.* ad *Sanctii Minerv.* p. 611.

*Milvinus**, *Q. fr.* 1, 2.

*Milvus**, *Nat. D.* 11, 49.

Mima, *Phil.* 11, 24; x111, 11; *Verr.* 111, 36. v. *mimus*.

*Mimicus**, *Or.* 11, 59.

Mimula, *Phil.* 11, 25.

Mimus, histrionis genus, quæd actiones, dicta moresque hominum, sive in scena, sive etiam extra eam festive, risus commovendi causa, imitatur. v. *ethologus* *Verr.* 111, 36. † poema scenicum, idque vel sermum, vel ridiculum. *Rabir. Post.* 12, *mimorum* argumenta. *Cœl.* 27, *miri* exitus, non fabulæ; qui locus in primis videndus. *Phil.* 11, 27, persona de *mimo*.

Mina, continet centum drachmas, s. denarios. *Acad.* 11, 30, etc.

*Minaciter**, *Or.* 1, 20; *Phil.* v, 8.

*Minea**, *Or.* 1, 58.

*Minari**, Phil. XIII, 9; ad Div. XI, 3; de Div. II, 17; Planc. 40.

*Minatio**, Or. II, 71.

*Minax**, ad Div. XI, 3; Font. 12.

Minianus Jupiter, ad Div. IX, 16, dictus a *minio*, quo status Jovis in Capitolio inducenda locabatur. Plin. XXXIII, 7. De ritu status deorum pingendi v. Broukhus. ad Tib. II, 55.

Miniatulus. Att. XVI, 11, *miniatulæ* cerulæ. v. *cerula*. ibid. XV, 15, est *miniatæ* cerula. Cf. Casaub. ad Persium, p. m. 418.

Minister. Orat. I, 45, 59, *ministros* se præbent oratoribus in judiciis, ii qui *πρωμαρτωλοι* vocantur. Idem dicitur, Off. II, 15; Q. fr. I, 1, 4; Verr. III, 9.

*Ministra**, Or. I, 17; Nat. D. II, 60; Tusc. I, 31; Fin. II, 12.

*Ministrare**, Pis. 27; Verr. III, 44.

Ministrator, Or. II, 75. Add. Flacc. 22.

Minuere, refellere. Off. I, 22, *minuenda* est hæc opinio: ad Div. III, 8; Fat. 2; Inv. II, 17.

Minus (cum acc.), Verr. I, 47, *minus* dimidium, int. quam. † Ibid. 57, ut uno *minus* teste habet Rabonio: ubi v. Gron. Add. Burm. ad Ovid. A. A. I, 644.

*Minusculus**, Att. XIV, 12; Q. fr. III, 1.

Minutatim interrogare, Acad. II, 29; id fit in sorite. ibid. 16.

*Minute**, jejune, Fin. IV, 3; Or. 36. † de nimia subtilitate, Acad. II, 3.

Minutus, de scribendi genere quum dicitur, est tenue ac pæne jejunum. Brut. 83, quid tam fractum, tam *minutum*? ibid. 84, *minuta* subtilitas. Or. II, 38, *minutum* genus sermonis. *Minuta* in oratione dicuntur membra iocisa, quæ periodicis opponuntur. Or. 25, illa enim ipsa contracta et *minuta*. Ubi contracta opponuntur hiantibus, *minuta* periodicis. In dialecticis sunt, Tusc. II, 18, *minutæ* conclusiunculæ, quas alio verbo contortulas, consectaria, vocat. † Philosophi *minuti*, de Sen. 25; Fin. I, 18, sunt abjecti et

contemnendi. † Partit. 17, *minuta* est omnis diligentia.

*Mirabilis**, Or. 12; Parad. V, 1; Or. III, 51.

*Mirabiliter**, Or. I, 21; Att. II, 25.

*Miraculum**, Nat. D. I, 8.

*Mirari**, Inv. II, 1. Verr. V, 27; de Div. II, 24; Att. VII, 18; Off. II, 16.

*Miratio**, de Div. II, 22.

*Miro**, Att. XVI, 11.

*Mirifico**, Acad. II, 2.

*Mirificus**, ad Div. III, 11; Att. XI, 11; Att. XIV, 12; de Div. II, 20.

Mirmillo, Phil. III, 12; VI, 4, gladiator, qui cum retiario et Throce componitur, Lips. Saturn. II, 8, 10. Dicitur a *μῆρμυρος* et *μορμυρίων* piscis, quod insigne in galea gerebant, ut post Salmasium ad Solin. p. 213, statuit Gronov. in Epist. ad Ant. Clementium, subject. libris de Sestert. p. 698 sq.

*Mirus**, ad Div. II, 11; Rosc. A. 8.

Miscere, moliri res turbulentas. Mil. 9, quanto ille plura *miscerat*. Ar. R. 22, *miscet* ac turbat. Catil. IV, 5, nova quædam *misceri* et concitari. ad Div. V, 16, ea *misceri*, parari, impendere reip. † de oratore, est commovere animos. Or. I, 51, *miscere* animorum motus. Sic Or. 9, Pericles dicitur, *permiscuisse* Græciam.

*Miscellus**, Att. III, 23; ad Div. XIV, 14.

*Miser**, Phil. XI, 4; Partit. 17; Cluent. 3; Att. VIII, 11.

*Miserabilis**, ad miserationem commovens, Or. II, 46; ibid. 47. † miseratione dignus, Dom. 24; de Div. I, 32.

Miserabiliter. Att. XIV, 10, laudari *miserabiliter*, h. e. ut *miseriordia* commoveatur in eum, qui laudatur. † cum lamentatione, Tusc. I, 40; Att. X, 10.

*Miserandus**, Or. I, 57.

*Miserari**, ad Div. IV, 9.

*Miseratio**, ad Div. V, 12. † pars orationis ad *miseriordiam* composita, Brut. 21; Or. II, 47.

Misere, vehementer, nimis. ad Div. XII, 12, *misere* noluit.

Misereri (passive), Inv. I, 5, ut sup-

platum *misereatur*. Sic et accipi potest Verr. 1, 30. Add. 17, 5; ad Div. 61, 7.

*Miserat**, Mil. 34.

Miseria, periculum reorum. Flacc. 1, *meseriarum* deprecator. † labor tædiosus et molestus. Rosc. C. 11, cum summa *miseria* erudire. † Div. 11, 41, ne omnia superstitiosa *miseria* crederent, h. e. nimis superstitione.

*Misericordia**, Tusc. 14, 8; Rab. Perd. 9; Att. 111, 12.

*Misericors**, Inv. 1, 53.

Missio, finis. ad Div. 5, 12, *missio* ludorum.

Mitella, Rabir. Post. 10, est mitra parva, sive corollæ e veste serica diversicolori, unguentis madidæ, ut ex Plin. 21, 3, demonstrat Salmas. ad Solin. p. 392.

*Mitescero**, Oecon. 1.

Mitificatus. Div. 11, 26, *mitificatus* cibus, est concoctus et in corpora diffusus. Sic, *mitigare* cibum, Nat. D. 11, 60, est coquere.

Mitigare, consolari, ad Div. 61, 4. † coquendo mollire, Nat. D. 11, 60. † lenire, Or. 11, 58; Q. fr. 1, 17; Leg. 11, 14.

*Mitis**, Att. 111, 2; Inv. 1, 55; Catil. 14, 5; Mur. 29; de Sen. 9.

Mitra, Arusp. R. 21, est fascia, qua caput redimitur. Sed barbaris illius usus frequentior, quam Græcis, ut e Virgilio constat (vid. v. c. Æn. 5, 215. Cf. Græv. Lect. Hesiod. c. 25); et inter Græcos Romanosque feminis, non viris. vid. Salmas. ad Solin. p. 392, et Abram. ad or. pr. Rab. Post. 10.

Mittere, nuntiare, per nuntios significare. Att. 11, 2, nam ita ad me *mittunt*, Nigidium minari in concione. Sic Livius sæpe hoc verbo usus est: exempla congegit Gronov. ad xxxiv, 29. † Fin. 1, 1, quod semel *missum* coerceri reprimique non potest: proprie de equis et carceribus emissis; sic est, Att. 61, 11, Sext. 19. † pro immittere. Mil. 28, ut in eos potius se *mitteret*. † pro præterire Brut. 17; Att. 111, 2.

*Mixtus**, Nat. D. 1, 27; de Univ. 12; Tusc. 5, 15, Off. 11, 14

Mobilis, periturus, instabilis. Dom. 58, caduca semper et *mobilia* hæc esse duxi. Nat. D. 11, 11, *mobilissimus*. † quod moveri potest, Nat. D. 11, 11; ibid. 57.

*Mobilitas**, Nat. D. 11, 15; Or. 1, 28. † de animo inconstanti, Phil. 111, 3.

Mobiliter, Div. 11, 63.

Moderari, parcere. Flacc. 35, *moderatus* est religioni suæ in testimonio dicendo. † gubernare, Inv. 11, 51; Balb. 27; Sull. 28; Verr. 111, 98. † definire, Tusc. 5, 36; Phil. 114, 7. † cohibere, Q. fr. 1, 1; Cæl. 3.

*Moderate**, ad Div. 61, 1; Fin. 1, 1; Or. 52.

Moderatio, regimen, potestas. Act. 1. in Verr. 7. † gubernatio, de Div. 11, 45; Nat. D. 11, 36; Off. 1, 26, 28; Or. 1, 60; ibid. 11, 59.

Moderator, Partit. 3, rei sententiæque *moderator*, de disceptatore. sic est, Tusc. 1, 22; Or. 21; ibid. 35; Att. 111, 11; Nat. D. 11, 35; Leg. 11, 7.

*Moderatrix**, Tusc. 5, 14; Nat. D. 111, 39; Flacc. 24.

Moderatus. Or. 11, 8, qui cantus *moderatus* orationis pronuntiatione dulcior? Add. Mur. 29; Phil. 111, 11; Or. 111, 25.

Modeste, modice. Att. 11, 19, ea, quum *modeste* sunt, tamen ipsa per se molesta sunt. v. *modicus*. † opponitur r̄q̄ *hostiliter*. ad Div. 114, 14, si ille *modesto* Romam venturus est, recte in præsentia domi esse potestis.

Modestia, Off. 1, 40, quid sit? Est duplex, et ea quæ Græcis *σωφροσύνη*, et quæ *σωφροσύνη* dicitur. v. Græv. ad h. l. † temperantia, Tusc. 111, 8: hoc sensu est, Inv. 11, 54; de Div. 1, 31.

Modestus. Sen. p. R. 2, *modesti* consules, dicuntur, qui verentur contra leges facere. † iræ potens. Verr. 1, 47, o *modestum* ordinem! qui te vivum istinc abire passus est. † opponitur scditioso. Agr. 11, 31, plebs *modestissima*. † de Am. 13, opponitur flagitioso, h. e. libidinoso. † lenis. Att. 1, 5, *modestior* non ero.

Modice, leniter. de Sen. 1; pro Tul.

1, fragm. nov. † moderate. h. e. suo ac justo modo. Or. 1, 29, iis quæ habent, *modicus* ac scienter utantur.

Modicus. Leg. 111, 18, *modica*, id est, modesta atque sedata. Fin. 11, 19, Græcis hoc *modicum* est, h. e. Græci in hoc genere non multa exempla proferre possunt.

*Modicus**, parvus, Parad. vi, 2; Or. 11, 32; de Div. 1, 51; Fin. 11, 19. † moderatus, de Sen. 11; Leg. 111, 8; Fin. v, 11; Or. 25.

Modificatus. Part. 5, *verba* ab oratore *modificata* et inflexa quodam modo; qualia sunt ea, quæ transferuntur, etc. Or. 111, 48, membra (int. orationis) *modificata* esse debent, h. e. numerosa, apte cadentia.

Modius. Att. vi, 1, sic illa jam habent, pleno *modio*, verborum honorem, invitationem crebram.

Modo. pro *non modo* non dici *non modo*, quum sequitur *ne quidem*, notum est. v. ad Div. 11, 17, et Manut. ad Div. 1, 9. Sed est quoque ante *verum etiam*. Att. 11, 11, *non modo* excitatum, sed etiam plane perterritum. Duo alia exempla ex l. 11, 111, Offic. dedit Muret. V. L, x, 7, v. *non*. Etiam omittitur ante *sed etiam*, ut Tusc. v, 6, ubi addidit Davis, ed. sec. Notabilis est etiam transpositio hujus formæ. Att. xiv, 19, cui facile persuasi, id quod rogaret, ne licere quidem, *non modo non* lubere. *Non modo*, sequente *verum*, pro *non dicam...*, sed, ut Act. 1, in Verr. 3, si *non modo* in causa, sed aliquo honesto præsidio. † *non modo* in fine pro *nedum*. Phil. 11, 41, *non modo* esse illorum eliens. item ad Div. 1, 9, nullum meum minimum dictum, *non modo* factum intercessit. † de tempore, interdum multos annos significat, ut Off. 11, 21, *modo* hoc malum in hanc temp. invasit. Nam si a Jugurthino bello rationem ducas, sunt septuaginta amplius anni. (v. in *nuper*).

*Modulari**, Or. 18; Or. 111, 48.

*Modulate**, Nat. D. 11, 8.

Modus. Quint. 7, *modo* et ratione omnia fecisse, h. e. recte et ordine, via

et ratione. † Q. fr. 11, 6, bono *modo* deidero, est quodam modo. v. Manut. ad h. l. † in musicis sunt etiam *modi*. Or. 111, 26, *modos* facere. Tusc. 1, 44, pressi et flebiles *modi*. † ad Div. 1, 7, sed habet ista ratio quemdam *modum*, h. e. ista ratio non ubique locum habet; est, quod hic dici contra possit.

*Mæchus**, ad Div. vii, 7.

Mænia. Catil. 11, 1, *mæniibus* ipsis intra *mænia* nulla jam perniciēs comparabitur. Grævius primum esse pro domibus dicit, et sic dici hoc verbum non est dubium. Vid. præter ipsum Duker. ad Flor. p. 50. Sed potest tamen hic urbs universa intelligi per synecdochen; quamquam urbs et ædificia urbis non adeo differunt; uti accipit Gronov. Obs. 11, 12; qui media *mænia* ap. Curtium interpretatur, mediam urbem, et media tecta.

Mæveri. Sext. 39, *mærebamini*. Sed Grævius habet, *mærebatis*, bene. *mæverere*, Tusc. 1, 13; Tusc. 1, 44; Phil. 12, 5; Sext. 14; Balb. 25.

*Mæror**, dolor ex morte alicujus, Tusc. 1v, 8; Att. xii, 27; Fin. 1, 18.

*Mæsto**, Her. 111, 14.

Mæstitia. Or. 16, orationis *mæstitia*, est, quum ab omni cultu et ornatu destituta est. Sic etiam tristitia dicitur, ibid. 3. Add. Tusc. 1, 44; Or. 16.

*Mæstus**, Her. 111, 15; Or. 11, 47.

Mola. Div. 11, 16, *molam* inspergere; quod uno verbo immolare dicitur. *Mola* est far tostum, comminutum, et sale mixtum, quo victima conspergitur.

*Moles**, Att. 1v, 15; Verr. 1v, 53; Mil. 31; Phil. xiv, 12; Catil. 1, 23; ibid. 111, 7; Rull. 11, 33.

*Molestæ**, ad Div. 1, 9; Att. 11, 1.

Molestia, quidquid est nimium in aliquo genere. Brut. 38, diligens sine *molestia*, i. e. affectatione, quæ molesta est audientibus ac legentibus. † In primis dicitur de iis, qui appellant de solvendo. v. *molestus*. Inde ad Div. xii, 30, noli impudens esse, nec mihi *molestiam* exhibere, et a me literas crebriores flagitare.

Molestus, dicitur in primis eleganter de creditore, quum debitorem appellat de solvendo, et urget. ad Div. I. c. † item de accusatore, Flacc. 5. Add. Leg. III, 8; Nat. D. II, 23; de Am. 6; de Sen. 7, 14; Cæcil. II.

Moliri, movere. Or. II, 51, hæc fere maxime sunt in iudicum animis *molenda*, amor, odium, etc. † Verr. I, 59, dubitamus, quid ille in præda botium *molitus* sit, i. e. furatus sit, in rem suam avertit. Cf. ibid. 51.

Molitiô°, Nat. D. I, 8, 9; de Univ. 3.

Molitor, auctor, ædificator. Univ. 5, effector mundi et *molitor* Deus.

Mollipes°, de Div. I, 9.

Mollis, suavis. Or. III, 25, quanto *molliores* sunt et delicatiores in cantu flexiones et falsæ voculæ, quam certæ et severæ! Or. 23, habet *molle* quiddam, etc. Cf. Brut. 9. † lenis, facilis. Q. fr. II, 15, auricula infirma scito *mollioem*. Cf. ad Div. VI, 14. † qui facile aliqua re dolet, etc. Att. III, 9, amantissimum mei, *mollissimo* animo, in tanto mœreore adpicerem. † Brut. 18, signa *mollia*, sunt elaboratiora, politiora. † muliebris, fractus. Off. I, 36, tarditas *mollior* in gressu. † Or. 19, *mollis* est oratio philosophorum et umbratilis: h. e. in qua nulli motus animi, quam asperitatem iudicalem vocat. † Or. I, 52, philosophus *mollis* est, qui voluptati aliquid tribuit in ratione honorum, ut Epicurei. † mutabilis. Mil. 16, nihil est tam *molle*, quam voluntas erga nos civium.

Mollitia. Or. 18, *mollitia* cervicum et argutæ digitorum. Est vitium in motu cervicis, quum est delicatior, quam viros decet. Hoc vitium objicit in Verrinis, III, 19, Hortensio. † in bonam partem est, Att. I, 17, *mollitia* naturæ (v. *mollitudo*). Sic Ovid. Am. III, 8, 18, heu! ubi *mollities* pectoris illa tui?

Mollitudo. Or. III, 40, *mollitudo* humanitatis; quæ facile scilicet rebus lætis et tristibus, etc. movetur.

Momentum, pondus, gravitas, proprie et improprie. Nat. D. II, 46, as-

tra forma ipsa figuraque sua *momenta* sustentant. Mur. 2, *momenta* officiorum perpendere. Mur. 8, *momento* pari sortis. Or. I, 31, *momento* quodam atque iudicio dispensare. † causa. Phil. V, 10, minimis *momentis* maxime temporum inclinationes fiunt. † id, quo aliquid constat, vim accipit. Partit. 7, rerum verborumque *momenta*.

Monedula. Flacc. 31, non plus aurum tibi, quam *monedula* committebant.

Monere°, Att. XI, 16; ibid. XIV, 21; ad Div. II, 16; Inv. II, 22.

Monetalis. Att. X, 11, jocose dictus, qui nummos nimis amat, acerbe exigit, etc.

Monile°, Verr. IV, 18.

Monitio°, de Am. 24.

Monitor, in iudiciis esse patroni, cui subjicit, si quid prætermittit, aut non recordatur. in Cæcil. 16, *monitor* tuus. † nomenclator, Mur. 36.

Monitum°, Phil. XIV, 7; Ar. Resp. 25.

Monitus°, de Div. II, 41.

Monogrammus, adumbratus, delineatus. Nat. D. II, 23, *monogrammi* dii Epicuri. Sic appellantur, quia non habent verum corpus, sed quasi corpus, adeoque similis sunt delineatis a pictore corporibus, non expressis.

Mons. Pis. 21, ad hunc *montem* Tusculanum extruendum: de villa nimis magna.

Monstrare°, ostendere, de Div. I, 58; Off. I, 16. † docere, ad Div. XVI, 22.

Monstrosus°, de Div. II, 71.

Monstrosus°, de Div. II, 32.

Monstrum, de Div. I, 42, unde dicitur? † homo immanis, Catil. II, 11. † negotium incredibile, Att. IV, 7; Q. fr. II, 6; Verr. III, 73.

Montani, Dom. 28, commemorantur inter genera plebis urbænæ ita, ut a pagani distingui videantur: pagani, aut *montani*. Grævius negat se, qui sint, scire. Mihi autem videntur iidem esse, qui pagani. Nam hi in montibus habitabant. (v. *pagus*).

Montivagus cursus, Tuscul. V, 27.

Montosus°, de Am. 9.

*Montuosus**, Planc. 9.

Monumentum dicitur templum, statua, via, et publicum omne ædificium, quo alicujus memoria conservatur, quia aut in honorem ejus, aut ab eo exstructum est. Agr. 1, 4, pecunia non consumpta in *monumento*, sc. ab imperatore, qui propterea manubias accepit. Verrin. 1, 4, *monumenta* Africani, sunt statuæ, quas Siculis, Carthagine capta, reddiderat, quibusque ideo nomen ejus erat inscriptum. Planc. 52; Div. 1, 28, *monumentum* Marii, est templum ab eo exstructum e manubiis Cimbricis. Mil. 7, in majorum suorum *monumentis*: de via Appia. Dom. 20, Clodium meam domum *monumentum* fecisse: quia in ea signum Libertatis dedicarat. ad Div. 1, 9, *monumentum* Cicero vocat aedes suas, publico sumtu instauratas. Hinc deinde simpliciter, et sine relatione ad aliquem hominem, cujus *monumentum* sit, pro templo ponitur. Arch. 11, templorum ac *monumentorum* aditus. Verr. 1, 49, in celeberrimo *monumento*. † sepulcrum, Rosc. Am. 50. † literæ publicæ. Dom. 28, scribæ nobiscum in rationibus publicis *monumentis*que versantur. † sic dicuntur etiam Commentarii pontificum, Dom. 55.

*Mora**, cunctatio, Inv. 11, 49; ad Div. 2, 22; Sull. 20; Att. 11, 11. † in orationibus *moræ* sunt quod gallice dicitur *pausé*. Or. 16.

Mora Spartiatarum, Tusc. 11, 16, *λόχοι*, cohors militum, de quorum numero non satis certo constat, quam alii quingentos, alii plures tradant. v. ad h. l. Gronov. Obs. 111, 6.

*Moralis**, Fat. 1.

*Morari**, intransitive, Att. xv1, 5; ad Div. xv, 2; Tusc. 1, 47. † transitive, ad Div. 11, 15; ibid. xv, 11; Verr. 1v, 46.

Morator, in Cæcil. 15, est caudicus imperitus, qui adhibetur tantum ad faciendam moram, dum reperitur alius melior patronus, aut jam reperi- tus se ad dicendum comparet. vid.

Ascon. ad h. l. Savaro ad Sidon. Ep. v, 7.

Moratus. Div. 1, 31, poema tene- rum, *moratum*, atque molle: in quo morea hominum eleganter expressi sun- t.

Morbosus. Tusc. 1v, 24, *morbosus* iracundos solos nominaverunt. Sed Davisius legit, *morosos*, recte probantibus Bentleio et Buherio.

*Morbus**, de corpore dicitur, Tusc. 1v, 10; de Sen. 19; Off. 1, 24; ad Div. vii, 20. † de animo, Sull. 27; Tusc. 1v, 13.

*Mordax**, Or. 11, 59.

Mordere, molestia afficere. Att. xiii, 12, me epistolæ *momorderunt*. ib. vi, 2, qui scribis, *morderi* te interdum, quod non simul sis. † ad Div. xi, 23, *mordere* frenum: proverbialiter dicitur de iis, qui indignantur conditionem suam, neque tamen ea se liberare possunt.

**Mordicus*, morsu. Q. fr. 111, 4, auriculam fortasse *mordicus* abstulisset. † pertinaciter. Acad. 11, 16, perspicuitatem, quam *mordicus* tenere debemus. Fin. 1v, 28, verba tenent *mordicus*. de Rep. 1, 34, nomen *mordicus* tenent, re autem carent eo nomine.

Morior. Cæc. 31, sermo *moritur* sic Att. 11, 19. † vita decedere, de Sen. 19; Att. 1, 2.

*Morigerari**, inservire, Or. 48.

*Morose**, Brut. 67.

Morositas, Off. 1, 25. vid. *morosus*.

Morosus, fastidiosus, cui nihil facile probatur. Orat. 29; ad Div. vii, 15; Q. fr. 11, 4. v. et *morbosus*.

Mors (plural.). Tuscul. 1, 48, clara *mortes*. (singul.) Tusc. 1, 9; ibid. 1, 41; Quint. 15; Fin. 11, 30.

Morsus, pro dolore leviore. Tusc. 11, 34, *morsus* animi. Sed in genere pro dolore. Off. 11, 7, *morsus* acriores sunt intermissæ, quam retentæ libertatis.

*Mortalis**, morti obnoxius, Nat. D. 111, 13; de Sen. 22; Off. 1, 33. † metaphorice, Rab. Post. 12; Pis. 40.

*Mortalitas**, Nat. D. 1, 10.

Mortuus plausus, Att. 11, 19, tenuis, parvus. Quint. 15; de Sen. 19; Q. fr. 1, 5.

Mos. Cæcin. 7, deduci moribus. ibid. 1, facta vis est moribus: de vi civili, quæ dicitur; de qua suo loco. Add. Mur. 1, Off. 1, 41; Phil. 11, 28; Or. 1, 43.

*Motio**, de corporibus, Fat. 19. † de animo, Acad. 1, 8; Tusc. 1, 10.

Motus, Part. 3, in animo quid? Orat. 1, 25, ingenii celeres motus. Brut. 66, motus plenus, de actione. Sext. 7, fuerat ille annus in magno reip. motu. Cf. Cat. 11, 2.

Moveri, de ingenio. Acad. 1, 9. Cf. ad Divers. xv, 21, acute *movebatur*. † de visis. Acad. 11, 11, 15, vere, inaniterne *moveatur*. Nempe vere *move-mur* interdium, inaniter noctu in somniis, ex vulgari quidem opinione; sed academici etiam interdium inaniter *move-ri* nos putant. † Fin. 11, 10, voluptas *movens*, opponitur stanti. † (cum præpos. in) Att. vii, 5, in validudine alicujus *moveri*. † (cum præpos. a) pro accipere. ibid. 1, 12, a Cæcilio nummum *movere* non possunt. Cf. Flacc. 19. † (Cum ex) N. D. 111, 2, ex sententia me nunquam *movebit*. † ad Att. vii, 3, ut meam ille sententiam *moveat*, i. e. faciat, ut mutem, dimittam. † Or. 11, 60, ridiculum *movetur* acnmine, etc. i. e. oritur.

Mucro. Cæcin. 29, hic est *mucro* defensionis tuæ.

Muginari, tarde conari, cessare. Att. xvi, 12, dum tu *muginaris*, nec mihi quidquam rescribis, cepi consilium domesticum.

*Mugiro**, Her. iv, 31.

Mugitus terræ, Div. 1, 18.

Mulcatus. Brut. 22, scriptores male *mulcati*, qui assequi dictantem nimis celeriter non poterant.

*Mula**, de Div. 11, 22.

*Mulcere**, Arat. Fragm.

*Muliebris**, Off. 1, 36; Tusc. 11, 6.

*Muliebritor**, Tusc. 11, 21.

*Mulier**, Leg. 11, 15; ibid. 11, 12;

Or. 111, 12; Cluent. 65; Oecon. 1; Verr. 1, 26; Cæcin. 25; Mur. 12; Mil. 30; Att. 11, 1.

Mulierarius. Coel. 28, *mulieraria* manus, h. e. a muliere missa.

*Muliercula**, de Am. 13; Off. 11, 16; Tusc. 1, 16; Tusc. v, 36; ad Div. 1v, 5.

*Mulierositas**, Tusc. 1v, 11.

*Mulierosus**, Fat. 3.

*Mulio**, ad Div. x, 15.

Mulionicus. Sext. 38, *mulionica* penula.

*Mullulus**, Parad. v, 2.

*Mullus**, piscis, Att. 11, 1; Or. 11, 70.

Multa vel *multa*, pœna pecuniaria. Cæcin. 33, legis *multa*. Verr. 1, 60, *multam* petere, dicitur accusator, qui aliquem accusat ex lege, in qua *multa* est constituta. Philip. xi, 8, Crassus consul Flacco collegæ, flamini Martiali, *multam* dixit, si a sacris discessisset; quam *multam* populus remisit. Mil. 14, *multam* irrogare. *Multa* dicitur a magistratibus, irrogatur lege, a magistratu lata. vid. Sigon. ad Liv. xv, 3. Consules habuisse jus *multa* dicta cogendi in ordinem senatorem, qui iis parere nollet, testis est locus Phil. 1, 5. Non autem ut *multa*, ita etiam *multare* de pecuniariis pœnis tantum dicitur, sed etiam de capitalibus, in significatione privandi. vid. v. c. Tusc. 1, 22; Verr. 1, 5, etc. † damnum pecuniarium. ad Div. v, 20, ut *multa* tam gravis T. Mario depelleretur.

Multare. Verr. 11, 8, heredem Veneri esse *multatum*, h. e. hereditatem Veneri esse commissam. Rabir. Post. 1, consilia ejus esse *multata* a fortuna, h. e. non successive. Conf. *multa*. Sic bona *multare*, Liv. x, 23.

Multifariam, pluribus locis, Orat. 11, 41.

*Multiformis**, Acad. 1, 7.

*Multijugis**, Att. xiv, 9.

Multiplex. Nat. D. 11, 54, *multiplex* alvus et tortuosa: ita dicitur propter figuram obliquam (vid. *simplex*). † Leg.

1, 7, homo animal providum, sagax, *multiplex*, h. e. variis dotibus instructum, aut ad multa aptum. † inconstans, de Am. 25, animus *multiplex* assentatoris. Att. vi, 2, ingenium *multiplex*, i. e. varium, inconstans. † Or. iii, 30; Brut. 31, *multiplex* oratio, est copiosa, varia, in qua omnia genera dicendi insunt, opponiturque tenui dialecticorum. † Sed, Tuscul. v, 4, Socratis *multiplex* ratio disputandi, est ratio de unaquaque re in utramque partem disserendi. † fallax, ad Brut. 1, *multiplex* natura, sc. hominis, opp. simplex.

Multiplicabilis, multiplex. Tusc. ii, 9, *multiplicabilis* tortus.

*Multiplicatus**, Off. i, 39.

Multitudo. Verr. ii, 71, sociorum *multitudine* remota. Opponitur principibus publicanorum. † magna copia rerum. Or. 1, 4. † magnus numerus hominum; Cæcin. 12; Tusc. ii, 2; ibid. iv, 26; Off. 1, 19; ibid. 32; Mil. 1.

Multum (cum compar.). Or. iii, 24, non *multum* majus.

*Multus**, Att. xiii, 9; Q. fr. ii, 8; Or. ii, 25; ibid. ii, 10; Or. ii, 87; ibid. ii, 4; Nat. D. ii, 46; Brut. 79; Fin. ii, 20.

*Mulus**, Top. 8.

Mundanus. Tuscul. v, 37, *mundi* incola.

*Munditia**, Off. 1, 36.

*Mundus**, Q. fr. ii, 3.

*Mundus**, orbis, Leg. 1, 7; ibid. ii, 10; de Div. ii, 43; Nat. D. 1, 8; Nat. D. 1, 34; Acad. ii, 17; de Univers. 10. † *mundus* muliebris, OEcon. 1.

Munerare, donare. Deiot. 6, quibus te rex *munerare* constituerat. *Munerari* deponens est, Att. vii, 2.

Municeps, civis *municipii*, Cluent. 16; qui et *municipalis* dicitur, Att. viii, 15, etc.

Municipium, Cæciâ. 4, genus oppidorum Italiæ, quod jure civitatis rom. donatum erat, sed ita, ut legibus suis uteretur, et suis magistratibus. v. Tur-

neb. ad Agr. 1, 5, et Sigon. Ant. Jur. Ital. ii, 6 sq.

Munio, Or. 1, 59, quid sit, ignorare se fateatur omnes. Turnebus correxit *mnuritionem*, idque probatur in Lexico Fabri; quod mihi secus videtur. Nam quomodocumque Cicero scripserit, pedis certe alicujus nomen posuerit necesse est, ut *pæanis* verbum ostendit. In ms. fuit *munychionem*, de quo v. Vict. ad h. l. Mihi non displicebat conjectura Bunavii, Domini in Krey-pau, doctæ nobilitatis præcipui ornamentum, qui legendum censebat, *monogonem*: is pes est ex tribus longis et una brevi syllaba, notiori nomine epitritus quartus, contrarius pæoni, qui est ex tribus brevibus et una longa, atque adeo aptus huic loco. Hujus pedis mentio est apud Hephæstionem de Metris, p. 11, quem librum ille Latine conversum, docto commentario illustraverat. Gesnerus autem ad Quintil. xi, 3, 22: Quid si pro hoc monstro legamus, *etiam ionem*, vel *ionium*? Sed illud *etiam* languet, et inculcatum esset a Cicerone.

*Munire**, vallare, Prov. Cons. 14. † firmare, Att. ix, 8; Sull. 28.

Munitio. Or. ii, 79, aditus ad causam et *munitio*, int. viæ: a forma, *munire* viam.

Munitior, tutior. Att. ii, 18, illa legatio *munitior* est. † paratior, instructor. de Rep. ii, 12, ad obtinendum imperium *munitior*.

*Munitus**, Nat. D. ii, 57; de Am. 9; Parad. 2; Att. ii, 7; Att. ii, 18; ibid. iv, 15.

Munus. Hoc verbum proprie ludos et spectacula gladiatoria significat, quæ magistratus alique populo præbent. Hinc, ad Div. ii, 3, declarare *munera*, h. e. polliceri populo. Sull. 19, præbere *munus*. Cf. Act. 1 in Verr. 12; Dom. 43; ad. Div. xi, 16, etc. In quibus locis omnibus, ut et aliis Ciceronis, est de gladiatorii ludis. Et sic fere ceteri scriptores, ut Suetonius, qui nunquam aliter, v. c. Cæs. 10. Add. Servius ad Virgil. Æn. iii, 66.

Ovidius tamen, *Fast.* v, 190, habet Circi munus, sed ut poeta. Hinc etiam ductum illud *Act.* i in *Verr.* 12, ædilitatis *munus*: de beneficio, quo in ædilitate populum affecit. Inde eleganter mundus vocatur *munus* Dei, *Tusc.* i, 29; quo tamen loco vir doctus, ad *Ovid. A. A.* 1, 69, non male capit de ædificio publico, spectaculis aut oblectationi destinato, quo alluditur, *Nat. deor.* ii, 35.

*Munusculum**, ad *Div.* ix, 12; *Off.* iii, 18.

*Murena**, piscis, *Parad.* v, 2.

Muria, *Fin.* iii, 14, est salsus ille liquor, in quo salsamenta servantur.

*Murmur**, *Or.* iii, 40.

*Murmurans**, *Tusc.* v, 40.

*Murus**, vallum, *Nat. D.* iii, 40; *Fin.* iv, 9; † metaphoricè sumitur, *Pis.* 4; *Verr.* v, 1; *Cat.* iv, 11.

*Mus**, *Att.* xiv, 9; *Nat. D.* ii, 63; *ibid.* ii, 6; de *Div.* ii, 27.

*Musa**, *Tusc.* v, 23; ad *Div.* i, 9; *Or.* 4; *Acad.* i, 1; *Att.* ii, 5; *Arch.* 9.

*Musca**, *Brut.* 16; *Or.* ii, 60.

Muscus, *Q. fr.* iii, 1, ἀποδύρνειν nihil alsius, nihil *muscus*: non quia *muscum* habebat, sed quia æque, ac *muscus* in humidis locis, delectabat. *Manutius*.

* *Musculus*, exiguus *mus*. *Div.* ii, 14, *muscularum* jecuscula bruma dicuntur augeri. de *Rep.* iii, 10, tanquam hos ex arvis *musculos*.

*Musica**, *Nat. D.* ii, 8.

*Musicus**, *Tusc.* i, 2; *Tusc.* ii, 4; *Off.* ii, 41; *Leg.* ii, 15.

Mustaceum, genus placentæ, quod quale fuerit, *Cato de Re Rustica* exposuit. v. *Lex. Fabr.* Ab hoc proverbium, *Att.* v, 20, laureolam in *mustaceo* quærere.

*Mustela**, *Fragm. Inc. Ap. Plin.* h. n. 29.

*Mustum**, *Brut.* 83.

Mutabilitas. *Tusc.* iv, 34, inconstantia *mutabilitasque* mentis.

*Mutare**, *Sen. P. Red.* 5; *Cluent.* ii, *Dom.* 9; ad *Div.* iv, 4; *Mur.* 29.

Mutari, de cibo confecto in alvo,

Nat. D. ii, 54. Sic Græci dicunt cibum *μυραβάλλεσθαι*.

Mutatio pro permutatione est, *Off.* i, 7; *it. Or.* iii, 38, ubi tamen variant libri. *Add. Quint.* 5; *Phil.* x, 5; *Nat. D.* ii, 10; *ibid.* ii, 11; *Nat. D.* ii, 40; *Off.* 35.

Mutatus. *Partit.* 7, *mutata oratio*: eadem est, quæ conversæ. (v. *conversus*, *commentatio*.)

*Mutuari**, *Att.* xv, 15; *Nat. D.* ii, 36; *Tusc.* ii, 18.

Mutuatio, versura. *Tusc.* i, 42, sine *mutatio* dissolvere. *Or.* iii, 38, translationes verborum sunt quasi *mutuationes*.

*Mutuo**, ad *Div.* x, 25; *Or.* 24.

Mutus. *Att.* viii, 14, tempus *mutum* a *litteris*. *Or.* iii, 7, artes quasi *mutæ*, sunt pictoria, statuaria, et similes, in quibus nullus vocis usus, quæ ad spectum potius, quam auditum delectant. Explicabat hinc non nemo artes *mutas* apud *Virgilium*, xii, 397; qui sic artem medicam appellat. Sed contextum consideranti facile apparebit, *mutas* artes esse ibi ignobiles, quæ non tantam famam afferunt, quantum artes militares, quibus manifeste medicina ibi opponitur. *Mutæ* artes dicuntur, ut *surdæ* herbæ apud *Plinium*, xxi, 2, b. e. quarum nomina ignota sunt. Adjectiva activam vim habentia sæpe et passive dicuntur, ut *gravis*, *notus*, etc. Talem artem esse medicam, vel locus *Luciani*, *Dial. deor.* 15, docet; ubi *Hercules Æsculapii* artem, ut obscuram, contemnit. † *expers rationis*. *Verr.* v, 67 omnia *muta* atque inania. Imitatus est, *Tacit. Hist.* i, 84, et *Plinius* in *Paneg.* c. 50.

*Mutuus**, de pecunia, *Att.* xi, 5; *Phil.* x, 11. † de officiis, ad *Div.* v, 2; *Off.* i, 17.

Myoparo, navis piraticæ faciendæ idonea. *Verr.* i, 34; iv, 52; de *Rep.* iii, 9. v. *Scheffer. de Re Nav.* ii, 2; *Savaro ad Sidon. Epist.* viii, 6.

Mystagogus, *Verr.* iv, 59, qui dicitur?

Mysteria, *Nat. D.* ii, 24, de sacris

Cereri et Bacchi arcanis, quæ Lat. initia dicuntur. Initia dicta sunt a Romanis, quia et Græci, et ipsi, mysteriis homines ad veram virtutem, et ad illum statum perducere credebant, in quo animi fuerint, antequam in

corpus venissent. v. in primis Casaubonum de hac re disputantem, Exercit. adv. Baron. xvi, 43. † Romæ mysteria dicebantur sacra Bonæ Deæ, Att. v, 21; xv, 25. v. Gronov. Obs. xv, 9.

N.

Nænia, Leg. ii, 24, extr. quid sit? *Nævus*, Brut. 91, totum aliquem, non *nævus* atque crepundiis, sed corpore omni velle agnoscere. Petium est e fabulis, in quibus finguntur homines liberi, olim expositi, e *nævus* agniti esse, aut crepundiis. Cf. *crepundia*.

Nam, in transitionibus. Verr. i, 57, *nam* quid argumentamur, quo ista pecunia pervenerit? Att. iii, 5, *nam* quod purgas eos, etc. v. Manut. ad Div. iii, 11; v, 20. † enim vero, atqui. Verr. iii, 85, *nam* speraveram, inquit arator, me ad denarios perventurum; sed, etc. ubi vid. Hotom. ib. n, 29 extr. dic, inquit; illi adesse non possunt. *Nam* hercule, inquit Q. Minucius, me quoque Petilius, ut sibi in consilio adessem, rogavit. ibid. i, 56, lapis aliquis cædendus, et apportandus fuit machina sua (est objectio). *Nam* illo non saxum, non materies advecta est. Clarkius autem, ad Homerum, in hujusmodi locis ellipsin esse non absurde statuit ejus, cujus ratio reddatur: ut v. c. in hoc ultimo, in responsione ad objectionem omissum sit id, quod facile intelligatur: Minime vero. De simili ellipsi v. Gesnerus ad Quintil. ii, 11, 7.

Namque, pro *nam*, enim, ad Div. x, 15, *namque* assiduus internuntius cum Lepido egi. † enim vero, atqui. Or. i, 22, tum ille: *namque* quod tu non poteris, nemo poterit. † sed. Or. i, 16, *namque* illud quare, Scævola, negasti, etc.

*Nancisci**, adipisci, ad Div. xii, 16; ibid. xi, 12, Q. fr. ii, 23; Cæcil. 9;

Nat. D. iii, 53; † arripere, de Sen. 15; Nat. D. ii, 49. † assequi, Nat. D. ii, 64; Or. 9.

*Narsæ**, Nat. D. ii, 54; ibid. ii, 56; Tusc. iii, 18.

Narro. Tusc. 4, 6, an tu hæc non credis? A. minime vero. M. male hercule *narras*. A. cur? quæso. Att. xvi, 14, male *narras* de Nepotis filio; valde mehercule moveor, et moleste fero. ibid. xiii, 35, Othonem, quod speras posse vinci, sane bene *narras*. Sunt formulæ alterius sermone, narratione, dicto vel dolentis, vel gaudentis. † *narro* tibi, est formula, qua utuntur in re nova, inexpectata, mira, etc. ad Div. xi, 24, *narro* tibi: antea subirascebar brevitati tuarum literarum; nunc mihi loquax esse videor. Att. xv, 16, *narro* tibi: hæc loca venusta sunt. ibid. ii, 11, *narro* tibi: plane relegatus mihi videor, quum in Formiano sum. ibid. xv, 21, *narro* tibi: Quintius exsultat lætitia. ibid. ii, 7, *narra* mihi: reges Armenii patricos salutare non solent? Add. Att. xiii, 51, ubi ed. Rom. habet, *narrabo* tibi. † ad Div. ii, 10, Clitarchus tibi *narravit*, pro, in Clitarcho legisti. Sic est etiam in Brut. 43, ita tacitus tribunatus, ut, nisi in eo magistratu cœnavisset apud præconem Granium, idque nobis *narravisset* Lucilius, etc.

*Narratio**, Her. i, 8, Inv. i, 19, 20; Or. ii, 80.

*Narrator**, Or. ii, 12; ibid. ii, 54.

Narthecium, myrothecium, capsula, in qua unguenta, medicamenta, servantur. Fin. ii, 7.

Narus, gnarus, Or. 47.

*Nasci**, ad lucem venire, Catil. iii,

1, Rosc. A. 26. † oriri, Off. III, 5; Brut. 7, 12. † de luna, Acad. II, Fragm.

Nassa, Att. xv, 20, figurate.

Nasturtium, Fin. II, 28, Tusc. v, 34.

*Nasus**, Nat. D. II, 57.

Natalis. Att. III, 20, dies *natalis* reditus mei : hoc sensu sumitur, Flacc. 40; Fin. II, 31; de Div. II, 42.

Natalitius. de Div. II, 42, *natalitia* prædicta, sunt, quæ fiunt ex hora *natali*. ibid. 45, sidera *natalitia*.

Natare, de inconstantia. Nat. D. III, 24, in quo magis tu mihi *natare* visus es, quam ipse Neptunus de Rep. II, 4, quid dicam insulas Græciæ? quæ, fluctibus cinctæ, *natant* pæne ipsæ simul cum civitatum institutis et moribus. v. de hoc verbo t. xxv, p. 456. † sensu proprio est, ad Div. VII, 11; Coel. 15; Inv. II, 51. † inundari, Phil. II, 41.

*Natatio**, de Sen. 16.

*Natio**, dea, Nat. D. III, 18.

Natio, genus hominum. Mur. 33, tota *natio* candidatorum. Sext. 44, quæsiisti, quæ esset nostra *natio* optimatum. ibid. 45, esto igitur, ut hi sint (quam tu *nationem* appellasti), qui integri sunt et sani, etc. ibid. 65, non est *natio*, ut dixisti, etc. Ex duobus postremis locis patet, *nationis* verbum in contemptum dici. † de populo, ad quem quis originem refert. ad Div. xv, 20, Oratorem Sabinus tuo commendavi. *Natio* me hominis impulit, ut ei recte putarem : sc. quia est ex Sabinis, quod genus Italorum simplex, honestum est, minimeque fraudulentum.

Nativus, ortus, natus. Nat. D. I, 10, *nativos* esse deos. † *nativum* opponitur aliunde allato : insitum, innatum. Dom. 5, medicina, quæ et illud *nativum* malum, et hoc delatum sanare posset. Ar. Resp. 9, denique ipso hujus gentis ac terræ domestico *nativoque* sensu. Nat. D. II, 39, belluarum, partim ad saxa *nativis* testia adhærentium. Sic Salmasius ad Tertullianum de Pallio, p. 214, demonstrat, *nativum* colorem esse eum, quem quæque res natura et sua sponte habeat. † Partit. 5, simplicia verba partim *nativa*, partim reperta.

Nativa, quæ significata sunt sensu, etc. *Natix**, Acad. II, 38.

Natura, indoles hominis. Coel. 6, *natura* varia multiplexque. † res ipsa, cujus est certa *natura*. Sic Verr. I, 15, non potest ea *natura*, quæ tantum facinus commiserit, hoc uno scelere esse contenta : i. e. homo ea *natura*. Nat. D. II, 57, his *naturis* relatus sonus amplificatur : pro, rebus hac *natura*. † Est etiam in periphrasi. Nat. D. II, 54, *natura* alvi, pro *alvus*. † αἰδοῖος, πῖσις. Div. II, 70, matrona visa est obsegnatam habere *naturam*. Cf. N. D. III, 22. † ordo rerum *naturalis*. Sext. 21, vita reservata *naturæ*. † ad Div. VI, 10, Cæsar mihi quotidie delabi ad æquitatem et ad rerum *naturam* videtur : h. e. videtur sensum oblivisci injuriæ, et mitior fieri, ut fert *natura* humana. Leg. I, 12, jus in *natura* positum esse. Cf. Or. I; Rab. perd. 8; Tusc. III, 1; ibid. IV, 27; Nat. D. II, 22; Parad. I, 3; Leg. II, 5; Fin. I, 6; ad Div. xv, 4; Q. fr. II, 15; Agr. II, 35; Verr. v, 10; ad Div. VI, 6; Fin. v, 4; Sull. 28; de Rep. Fragm. Or. II, 44; Tusc. I, 14; Balb. 15; Coel. 32; Quint. 18; Tusc. I, 14; ibid. IV, 57; Brut. 81; Nat. D. III, 22; de Div. II, 70.

Naturabile. Tusc. III, 6, hanc vocem, quam alii in *naturalis* mutant, Bentleius et Davisius *natura fere*, defendit auctoritate mss. Buberius ad h. l.

*Naturalis**, Fin. I, 6; Fin. I, 9; Nat. D. II, 46; Brut. 34; Fat. 4; Phil. III, 6; Brut. 9.

*Natus** (subst.), de Am. 8.

*Natus**. Tusc. III, 12, Thyestes Pelepe *natus* : sic est, Fin. II, 13; Or. I, 22; Or. I, 25; Balb. I; Pis. 17; Mur. 38; Att. VII, 14.

*Nauci**, de Div. I, 38.

Naufragium, reliquæ e *naufragio*. Sex. 6, *naufragium* reip. colligere : sic est, ad Div. I, 9; Rab. Perd. 9; Verr. v, 31; Phil. XIII, 2. † sensu proprio, Off. III, 23; ad Div. XVI, 9.

Naufragus, bonis eversus, Catil. I, 12; Sall. 14. † Proprio sensu, Off. III, 23; Inv. II, 51.

*Nauson**, ad Div. xvi, 11; Att. v, 13; ibid. xiv, 10.

*Nauseare**, Phil. ii, 34; ad Div. vii, 26; ad Div. xv, 25; Nat. D. i, 30.

*Nauseola**, Att. xiv, 8.

*Nauta**, ad Div. xvi, 9; Att. ix, 3.

*Nauticus**, Att. xii, 21; Manil. 18.

*Navale**, armamentarium nauticum, Off. ii, 17; Or. i, 14.

*Navalis** pugna, Manil. 18; de Sen. 5.

Navarchi, Verr. v, 24; iii, 80, etc. qui singulis navibus praesunt.

Navare. ad Div. ix, 2, *navare* rempublicam. ad Div. iii, 10, *benivolentiam navare*. Or. ii, 7, *mibi videor navasse operam, qui hac venerim; h. e. bene collocasse; Cael. 28.*

*Navicula**, Quir. post Red. 8; Acad. ii, 48.

Navicularia. Verr. v, 18, *naviculariam* facere, est rem nauticam exercere, *navicularium* esse. *Navicularii* autem quæstum quærent, *navibus* suis homines et merces alienas pro certa mercede trajiciendo, non, ut Grævio ad b. l. videbatur, *navibus ædificandis* et *vendendis* (v. *navicularius*).

Navicularius, dominus navis, qui hominibus mercibusque trajiciendis lucrum quærit. ad Div. xvi, 9. Cf. Verr. ii, 55; Att. ix, 3.

Navigator, idem, qui *navicularius*, Manil. 5; sed Græviana habet *navicularius*.

*Navigare**, ad Div. xvi, 8; Att. xvi, 8; Flacc. 14; Fin. ii, 34.

*Navigatio**, Nat. D. iii, 34; ad Div. xiii, 68; de Sen. 19.

*Navigiolum**, ad Div. xii, 15.

*Navigium**, Or. iii, 46; Att. xv, 2; Balb. 27; Nat. D. ii, 60.

Navis. ad Div. ii, 5, in eadem *es navi*, h. e. in eodem periculo. sic est, Pis. 9; Sext. 20; ad Div. xii, 25. † *sensu proprio* est, Inv. i, 34; Verr. v, 34; ibid. v, 40.

*Navita**, nauta, Tusc. ii, 10.

*Navitas**, ad Div. x, 25.

*Naviter**, ad Div. v, 12.

*Navus**, Verr. iii, 21.

Ne. Mil. 24; Planc. 22, *ne* aliquid. † ad Div. x, 14; xi, 12; Att. xvi, 9, *ne* quæ, pro *ne* qua. † *fac*, *fin*ge non esse. Tusc. ii, 5, *ne* sit sane summum malum dolor, malum certe est. † Pro *ne quidem*, est, Fin. i, 6, in ed. Victoriana, et aliis antiquioribus; ubi tamen habent pleræque plene, *ne quidem*. Similiter, Parad. iii, 1, certe *ne* bono melius quidquam inveniri potest; habet ms. Leid. ubi vulgo *quidem* additur. v. Davisius ad Fig. i, 16, et Burmann. ad Sueton. Aug. 35, et qui ibi laudantur. † pro *nodum*, Verr. iv, 23; ad Div. ix, 2, † interrogativum pro *nonne*. Off. iii, 17, *suntne* igitur insidiæ, tendere plagas, etc. Sed totus ille locus vix incorruptus; est vero sic, Verr. ii, 46, aliquoties: *estne*, pro *nonne* est; et pro Dom. ni fallor, animadverti, et apud Livium, iii, 67, *satismo*, etc.

*Nebulo**, Rosc. A. 44; Att. vi, 1.

*Nebulosus**, Tusc. i, 25.

*Nec**, Fin. iii, 2; Tusc. i, 39; Nat. D. i, 3.

*Necum**, Tusc. iii, 28.

Necessarie. Inv. i, 29, aut probabiliter ostendens, aut *necessaris* demonstrans.

Necessarius, naturalis. Mil. 7, mors *necessaria*. v. *necessitas*. † conjunctus cum aliquo sanguine, affinitate, collegio, aut quacumque alia ratione. v. *necessitudo*. Sic in Cæcil. 2, Siculi dicuntur Ciceronis *necessarii*, quia apud eos quæstor fuerat, et cum iis amice vixerat. Verr. iii, 17, *necessarii* Siciliae, sunt patroni, Marcelli, Pompeius, etc. ad Div. xii, 2, *necessarii* nostri e municipiis, sunt clientes. ad Brut. ep. 6, noli pati a tuis *necessariis* injuriam fieri *necessario* meo. *Necessarii* sunt Dyrrhachini, qui erant in fide Bruti. † ad Div. vi, 12, *necessariæ* rogationes sunt, quæ, pro *necessario* fiunt. † Phil. vii, 2, tempus *necessarium*, h. e. quo *necessario* subveniendum reip.

Necesso, de eo, quod natura fit. ad Quir. p. R. 2, id quod *necesso* erat,

parvus sum procreatus. sic est Inv. 11, 67; de Div. 11, 4; ad Div. 1, 9; Opt. Gen. Or. 5.

Necessitas, de natura, ordine naturæ, quod, quæ natura fiunt, necessario fiunt. Catil. 17, 4, mors aut *necessitas* naturæ, aut laborum miseriarumque finis est. Sext. 21, ut vita, quæ *necessitati* deberetur, patriæ potius donata, quam naturæ reservata videretur. Inv. 1, 34, quadam *necessitate* semper eodem modo fiunt. Or. 50, *necessitate* ipsa, pro sua sponte, natura sua. Gron. Obs. 11, 2. † vis divina, fatum. Ligar. 6, humana consilia *necessitate* divina esse superata. † conjunctio sanguinis, amoris, officii. Rosc. Am. 24, magnam *necessitatem* possidet paternus maternusque sanguis. Sull. 1, si nostram *necessitatem* familiaritatemque violasset. † de rebus ad vitam conservandam necessariis. Verr. v. 14, ipsi naturæ ac *necessitati* negare. Off. 1, 35, *necessitati* quam occultissime parent, de excretionne urinæ, fecium, etc. † Acad. 11, 36, persuadendi *necessitas*: de demonstratione.

Necessitudo, natura, opponitur casui. Ar. R. 9, ordo rerum ac *necessitudo*. † omnis conjunctio, sanguinis, affinitatis, conjugii, collegii, amicitia, etc. quæ a causa aliqua oritur, quæ nobis *necessitatem* amoris benivolentiaque affert. Q. fr. 1, 1, summa *necessitudine* nos attingunt publicani (cf. Manil. 2), sc. quia Cicerones erant equestri genere, equites autem publicani. in Cæcil. 2, *necessitudo* cum Siculis, apud quos quæstor fuerat, inter quos hospites multos et amicos habebat. ibid. 18, *necessitudo* inter prætorem et quæstorem. Planc. 11, *necessitudo* contubernii. Rabir. perd. 1, cum omnibus civibus mihi *necessitudinis* causam esse duxi. ad Div. 1, 5, propter nostram *necessitudinem* (sc. inter Ciceronem et Lentulum, qui eum restituerat in patriam) vehementer confidit his literis, etc. ib. 12, 13, municipio Caleno, quocum mihi magna *necessitudo* est: quia ejus erat patrus.

ad Div. v, 2, *necessitudo* Pompeii, pro cum Pompeio. † causa conjunctionis, amoris. ad Divers. xiii, 12, cum eo mihi omnes *necessitudines* sunt.

*Nectar**, potio fabulosa deorum, Nat. D. 1, 40.

Nectere. Fin. 11, 22, quid non sic aliud ex alio *nectitur*, ut non, si ullam literam moveris, labent omnia? Sic fere, Leg. 1, 30. Topic. 15, ex hoc genere causarum fatum a stoicis *nectitur*. † de Rep. 11, 34, *nectierque* postea desitum. vid. *nectus*.

Nectus. Leg. 111, 10, per Tib. Gracchum non solum *nectus*, etc. Sed in voce hac corruptum esse Ciceronem, cum doctis viris ad h. l. credo. Leg. *vetitus*.

Nedum, pro non modo. Att. 12, 6, ep. Balbi: *nedum* hominum humilium, ut nos sumus, sed etiam amplissimorum virorum consilia, etc. ibid. 2, 16, tu quoniam quartana cares, et *nedum* morbum removisti, sed etiam *gravedinem*, etc.

*Nefandus**, Ar. Resp. 20; Dom. 51; Mil. 27.

*Nefarie**, Rosc. A. 11; Catil. 11, 1.

*Nefarius**, Rosc. A. 13; Or. 1, 51; Verr. 1, 58; Sull. 9.

*Nefas**, Mil. 27; de Sen. 5; Inv. 11, 46; Att. 1, 10.

*Nefastus**, Leg. 11, 9.

Negans. Top. 11, sunt enim valde contraria illa, quæ appellantur *negantia*, etc.

Negantia. Top. 15, deinde addunt conjunctionum *negantiam*, etc.

*Negare**, Mil. 3; Brut. 19; Att. viii, 4.

*Negatio**, Inv. 1, 28; Fat. 9; Partit. 29.

*Negitare**, Acad. 11, 2, e codd. editit Davisius.

*Neglectio**, Mur. 4.

*Neglectus**, Fin. 111, 20.

*Negligens**, Brut. 68; Verr. 111, 62; Verr. 111, 69; ad Div. 111, 8; ibid. xiii, 1.

*Negligenter**, Or. 11, ibid. 23.

Negligentia. Or. 23, *negligentia* diligens. Add. OEcon. 1; Or. 11, 24.

Negligere, eleganter de iis, qui nocentem absolvunt, non puniunt. Verr.

111, 94, *negligere* pecuniam captam. † *negligens* de effuso, largo. ad Div. 111, 8, non potui in illo sumtu non necessario *negligens* esse. Sic intelligit Grævius, quem vid. ad h. l. Nec absurde; nam diligens pro parco dicitur. Sed tamen non necessario sic accipi potest.

Negotialis, Inv. 1, 11, constitutio *negotialis*, quid sit?

Negotiari, Q. fr. 1, 1; Verr. 1, 27; 11, 5: quid sit, vide in *negotiator*.

Negotiatio, ad Divers. x111, 66, ut Cæcinam in reliquis veteris *negotiationis* colligendis juves. Hanc vocem Ciceroni restituendam putat J. Gronovius in ep. ad Att. x11, 5, ubi scriptum est, *nicationem*, quæ nihili vox est. Recte, ut mihi videtur. Archetypa *negotiationum* sunt tabulæ *negotiatorum*, quibus ipsi sua manu accepta et expensa notant. Est hoc verbum etiam ap. Valer. Max. 11, 8, de Considio: Jam qui nunc præcipue *negotiatione* delectantur, etc. Salmas. ad Capitolini Pertinac. 9, legi volebat *neccationes*; sed vindicantur docti homines vulgatam lectionem, in primis Gronov. Obs. 11, 24; qui etiam ex libris Juris Civilis demonstrat, *negotiationem* esse in iis interdum argentariam, et e Julio Firmico, 11, 7, commemorat fœnorum *negotiationes*.

Negotiator. De *negotiatoribus* egerat Ernest. peculiari quadam dissertatione, quam hic mittit in compendium. *Negotiatores* primo non sunt aratores, publicani, aut pecuarii, quod Hotomanno videbatur ad Verr. 11, 77; Fontei. 4, et Torrentio ad Sueton. Aug. 42; nec omnes illi, qui in provinciis sedem fortunarum suarum constituerant, quum cives romani, tum socii, qui agros habebant, quorum fructus per procuratores suos vendebant, h. e. aratores, quæ est Grævisententia ad Verr. 11, 77, aliisque locis; cujusmodi *negotiatorem* putat fuisse Trebonium, ad Div. 1, 3: quem deinde sequutus est vir doctus in Lexico Fabr. Nam Verr. 11, 3; Flacc. 16; Manil. 7, distinguuntur

publicani a *negotiatoribus*; item Att. 11, 16, malo *negotiatoribus* satisfacere, quam publicanis; item ab aratoribus, et pecuariis, Verr. 11, 3, ut arare, ut pascere, ut *negotari* libeat. ibid. 62, quantum ab aratoribus, quantum a *negotiatoribus*, qui Syracusis *negotiantur*. Fontei. 4, wanta e toto genere *negotiatorum*, colonorum, publicanorum, aratorum, pecuariorum numero testem producant. Aratores etiam non sunt semper cives rom. sed etiam provinciales, Verr. 111, 8; quum *negotiatores* sint soli cives romani. Neque verosunt mercatores, ut nonnullis placet. Nam ab his quoque distinguuntur, Vat. 5. Verr. 11, 3, duo genera civium facit in provincia, alterum eorum, quos mercibus suppeditandis cum questu compendioque dimittit, qui adeo comitent, quod est proprium de mercatoribus verbum; alterum horum, quos retineat, ut pascere, ut negotari libeat, ut denique sedes ac domicilium collocare. Flacc. 26, *negotiatoribus* omnis, mercatoribus justus. Mercatura temporibus libera republicæ non satis digna honesto cive rom. putabatur, nedum equite; sed a face plebis, libertinis exercebatur. v. Cic. Off. 1, 42, et ibi Græv. Non ergo Casaubones tempora satis distinxit, quum ad Sueton. Aug. 42, scriberet: *Negotiantes* esse, quicumque aliquam *negotiationem* exercerent, cujusmodi erant centonaria, sagaria, lignaria, carbonaria, et similes. Nam qui hoc genus mercature exercebant, Ciceronis temporibus nondum *negotiatores* dicebantur. Sermo ibi est de frumentationibus publicis, de quibus Lipsius, Elect. 1, 8; quas Augustus tollere volebat, sed deinde ita rem temperabat, ut non minorem rationem aratorum et *negotiatorum*, quam populi duceret. In qua re locum ista mercature genera non habent. Sermo autem est de *negotiatoribus* frumentariis, de quibus mox. Qui ergo fuerunt *negotiatores*? Id nunc, quam brevissime poterimus, docebimus. Dux Romæ erant honeste rei

quærendæ rationes, quarum altera fœnerando, altera fructibus prædiorum percipiendis et vendendis continebatur. Ab illa fœneratores, ab hac rustici rom. dicebantur. Equitibus propria erat vectigalium publ. redemptio, unde publicani dicti: de quibus generibus suis locis dictum est. Sed quum tanta esset hominum in omni ordine copia, ut non possent omnes Romæ fœnerari pecunias, aut in Italia prædia habere, aut publica redimere, magna equitum plebeiorumque pars pecunias suas in provinciis occupabat. Itaque regione aliqua victa, et in provinciæ formam redacta, conferebant equites et plebei, qui volebant, patrimonium suum in eam provinciam, et aut arabant, aut pascebant, aut *negotiabantur*. *Negotiationis* autem hæc præcipua ratio erat, ut pecunias mutuas darent provincialibus, ac fœnus exeroerent; quæ ratio eo fructuosior erat, quod nulla lege in provinciis fœneris magnitudo definiebatur. Itaque ibi sæpe bisis, ternis, quaternis, centesimis pecunia collocata reperitur, ut Verr. III, 70; Att. VI, 1, 2; nisi forte prætor impudentiam *negotiatorum* coercebat, ut Cicero fecit, l. c. et ejus frater, ad Q. fr. I, 1, et Cato censorius ap. Liv. XXXII, 27. Hinc et forum *negotiatorum* commemoratur, quo cedere *negotiatores* dicuntur, quum bonis evertuntur. Jam hæc testimoniiis Ciceronianis confirmabimus. Flacc. 29, *negotiaris* in libera civitate: quotusque *negotiabere*? annos jam triginta versaris in foro, sed tamen in Pergameno. Verr. III, 60, *negotiatores* sibi turpe putant, id forum ejurare, ubi *negotiantur*. ad Q. fr. I, 1, *negotiatores* dicuntur ita *negotiaris*, ut locupletes sint. Et addit: nostri consulatus beneficio se incolumes fortunas habere arbitrantur. Quod quale sit intelligitur ex ep. ad Div. V, 6, nec putant, ei nummos deesse, qui fœneratores ex obediuntione exemerit: h. e. qui in consulatu tabularum novarum periculum averterit, quum fides Romæ et in provinciis laboraret. Cf. in primis Off. II, 24,

et Manil. 7. Sext. 43, Pisoni, qui Macedoniam lege Clodia obtinuerat, obicit, eum bona creditorum, civium rom. cum debitoribus Græcis divisisse. Hi creditores sunt *negotiatores*. Fonteio objectum erat, quod eo prætore oppressa esset ære alieno Gallia. Id ut falsum convinceret Cicero, quærit, c. 4, a quibus versuræ tantarum pecuniarum factæ sint: A Gallis? nihil minus. A quibus igitur? a civibus rom. qui in Gallia *negotiantur*, etc. Verr. I, 27, qui *negotiaris* dicuntur, paullo post creditores togati vocantur. Sed nihil est ad hanc rem insignius epistolis quatuor ad Attic. V, 21; VI, 1, 2, 3; in quibus multa de M. Scaptio et Matinio; qui primum, ubi ab iis Romæ Salaminii publice voluisse versuram facere dicuntur, appellantur fœneratores; post, quum in provincia esse, et ibi fœnus exercere dicuntur, et a Salaminii pecuniam repetere, *negotiatores*. (Fœneratores tamen etiam in provincia dixit Lælius, XXXII, 27). Nam quum Scaptius præfecturam a Cicerone peteret, negabat, se *negotiatori*, qui in provincia sua *negotiarotur*, præfecturam daturum. Consulatur etiam locus egregius Livii, XXXIII, 29, de militibus in provincia *negotiantibus*. Alterum genus *negotiationis* veteris erat ab aratoribus, quum civibus R. tum provincialibus, item integris civitatibus, frumentum eunere, et Romam vehendo lucrum quærere. Flacc. 36, de Falcidio quodam agitur, quem mater in provinciam Asiam miserat cum pecunia. Quorsum? ut *negotiaretur*. Quid igitur fecit? fructus Trallianorum prætore Globulo emerat. Hujusmodi *negotiatores* sunt his ap. Cæsar. Bell. Gall. VII, 3, 42; quanquam ex his locis non satis intelligi potest, quales fuerint, tamen Dionys. Vossius frumentarios putat. Sed, qui, c. 38, memorantur cives rom. quos interfecit Litavicus, frumento eorum directo, tales profecto fuerunt. Tales et illi, de quibus Hirt. Bell. Afr. 36. Cæterum *negotiatores* veteres libera republ. et initio Augustei imperii

fuisse, qui pecuniis in provincia fœnori locandis, et frumentis coemendis, iisque Romam, aut quorsum quæstus juberet, vehendis, quæstum facerent, vidit etiam, et is quidem unus, quem scib, Burmannus ad Petron. c. 101; sed tamen non satis neque a mercatoribus sejunxit, neque vocabuli hujus tanquam tempora distinxit. Nam sub Cæsaribus, quum negotii verbum esset et *negotiationi*, et mercaturæ commune, et utraque magnam similitudinem haberet, *negotiores* etiam mercatores dicti sunt; hinc *negotiatōres* olearii, carbonarii, lignarii, sagarii, etc. quorum quum alibi, tum in Inscriptionibus veteribus ap. Gruterum, Gudium, Donium, crebra mentio.

*Negotiolam**, parvum negotium, Q. fr. III, 4; Att. XVI, 11.

*Negotiosus**, Mur. 8.

Negotium, res familiaris. Catil. II, 10, *negotium* male gerere. Et in universum de omni genere quæstus dicitur, sed in primis de eo, quod ex fœnore reddit. ad Div. I, 3, Trebonius ampla et expedita *negotia* in tua provincia habet. Grævius de prædiis interpretatur ad h. l. atque adeo de tota re familiari, ad Catil. II, 10, ubi pro, male gerendo *negotio*, legendum censet *negotia*, i. e. rem familiarem: quod verior, ut cuiquam probet. Nam non uno loco patres familias dicuntur *negotium* bene, aut male gerere. In illo autem loco ipsum verbum *expedita* poterat docere, de re pecuniaria esse sermonem. Phædr. I, 16, « Qui nomen locat, sponsore improbo, Non rem expedit, sed mala videre expetit. » Sic Att. XV, 15, 20, explicata solutio. ibid. XIII, 29, explicare nomen. Cluent. 69, junguntur: prædia, *negotia*, res pecuniariæ. Ubi manifestum est, *negotia* ad tractionem pecuniarum pertinere. Hujusmodi *negotia* sunt etiam ad Div. XIII, 30, 33, 53; Sext. 45, sunt *negotia* gerentes, etc. † de hominibus. Sen. p. R. 6; inhumanum *negotium*. ad Att. I, 12, Teucris illalentum sane *negotium*.

Nemo. ad Att. VII, 13, *nemo* me moverat magis, quam quem tu *nominem* putabas, i. e. nullius pretii, usus, etc. Add. Nat. D. I, 43; ibid. II, 38; Cat. IV, 3; Tusc. V, 36; Off. III, 2; Att. IV, 23.

*Nempe**, post interrogationes, Phil. IV, 3; Mil. 5. † In transitionibus, Partit. 12; Flacc. 37; Phil. XII, 11.

*Nemus**, de Div. I, 50; Ar. Resp. 11.

Nepa, scorpius. Fin. V, 15; Nat. D. II, 44; fr. Arat. passim, de Rep. I, 18.

*Nepos**, filio, vel filia, natus, Brut. 76; Deiot. 2. † filius fratris vel sororis, Tusc. I, 33.

*Nepos**, homo nequam aut perditus libidinibus, Quint. 12; Agr. I, 1; ibid. II, 18.

*Neptis**, Tusc. I, 35.

Nequam. Font. 16, opponitur homini *frugi*. ad Div. XII, 2, multo *nequior*, quam ille ipse, quem tu *nequissimum*, etc.

Neque, sequente *et*. Quint. I, qui *neque* usu satis, et ingenio parum possim. Sic et Verr. V, 24; Mil. 23; Tusc. I, 4 init. In assumptione negativa pro *sed non*; Top. 2.

*Nequicquam**, frustra, Quint. 25. † nihil, Tusc. I, 31; ibid. III, 8.

Ne quidem, conjuncte nulla voce interposita, esse bis ap. Ciceronem tradit Guil. Insulanus, Obs. L. L. p. 34; sed illa loca hodie aliter leguntur. Cf. Tursellin. de Partic. in h. v. et ibi notata. (v. supra *ne*.)

*Nequiter**, Fin. II, 8.

Nequitia, Tuscul. III, 8, unde dicta? † de Venere, Verr. V, 11; ad Verr. II, 78; Cluent. 13; Catil. I, 2; Tusc. II, 12; Rosc. Am. 46.

Nervose, fortiter, severe. ad Div. X, 23, tu, quod adhuc fecisti, idem præsta, ut vigilanter, *nervoseque* nos, qui stamus in acie, subornes. Off. III, 29; *nervosius* qui ista disserunt, etc. † quid sit *nervose* dicere, intelligi potest ex Or. 36 extr. (v. *nervus*.)

Nervosus. Brut. 31, quis est Aristotele *nervosior*? (v. *nervus*.)

*Nervulus**, Att. XVI, 18.

Nervus, fortitudo animi. ad Div. vi, 1, quantum in cuiusque animo roboris est atque *nervorum*. † vehementia et vis, contentio, quæ in causis forensibus ab oratore adhibetur, in arguendo, refellendo, quæ et asperitas judicialis dicitur, quom philosophis contra mollietis tribuatur. Orat. 11, 21, *nervi* forenses. Orat. 19, oratio philosophica neque aculeos, neque *nervos* forenses habet. † Or. 111, 27, in hærentes loci in *nervis* causarum, sunt, qui ex ipsa causa petuntur, quos ipsa causæ ratio suppeditat.

Nescio. formula *nescio quid*, fere in contemptum dicitur de re parva, contemptibili; quod iis non satis attendimus, aut consulto obliviscimur. Nat. D. 1, 53, quia *nescio quid* in philosophia dissentiret. Rosc. A. 39 non paulum *nescio quid*, sed, etc. Att. xv, 4, *nescio quid* literarum. ibid. xvi, 5, rumoris *nescio quid* afflavit. ibid. xiii, 28, *nescio quid* e quercu exsculperam, quod videretur simile simulacri. Sed est tamen etiam de re excellenti et ejusmodi, ut ejus magnitudinem et præstantiam mens nostra vix videatur assequi posse. Arch. 7, tum illud *nescio quid* præclarum ac singulare solere existere. Sic et Ovidius dixit, A. 111, 4, 28, *Nescio quid*, quod te ceperit, esse putant. † Etiam *nescio quis* de hominibus obscuris et indignis memoria. Quint. fr. 1, 1, Paconii *nescio cujus*, etc. † *Nescio an*, dicitur ut *haud scio an*; de quo v. *haud*.

*Nescius**, Or. 1, 11; ad Div. v, 12; Att. 12, 11.

Neuter. Acad. 1, 10, *neutra* stoicis quæ dicantur † † occurrit etiam proprio sensu, Att. vii, 1; de Div. 11, 4; ibid. 11, 29; Off. 1, 21; Or. 46.

Nexum. Or. 111, 40, *nexum*, quod per libram agitur. Ar. R. 7, multæ sunt domus jure mancipi, jure *nexi* (v. *mancipium*). Cæcilia. 35, Sulla ita tulit de civitate, ut non sustulerit horum *nexa*, i. e. ut emtiones et venditiones per æs et libram, quæ sunt juris Quiritium, vim spem retinerent, quem ex jure

Quiritium habent..... * Add. de Rep. 1, 17, 11, 34.

Nexus, est ritus vendendi per æs et libram, præsentibus quinque testibus, quo venditor obligatur ad evictionem præstandam. Muren. 2, in iis rebus repetendis, quæ mancipi sunt, is iudicii periculum (evictionem) præstare debet, qui se *nexu* obligavit. Top. 5, traditio *nexa*. Parad. v, 1, mancipia, quæ sunt dominorum facta *nexu*, ad Div. vii, 30, cuius proprium te esse scribis mancipio et *nexa*. Distinguitur tamen a mancipio, Ar. R. 7; de quo vid. in *mancipium*.

Nexus (adj.), pendens ex alio, junctus. Tusc. 111, 8, omnes virtutes inter se *nexæ* sunt. Div. 1, 55, quum causa causæ *nexa* rem ex se gignat. Fat. 16, ea non esse *nexa* causis æternis, et a fati necessitate esse libera. † de collocatione verborum, Orat. 41; vid. *vincire*.

*Ni**, Or. 11, 69.

*Nidor**, Pis. 6; Tusc. 111, 12.

*Nidulus**, Or. 1, 44.

*Nidus**, Or. 11, 6; Nat. D. 11, 52.

*Niger**, sensu proprio, de Div. 11, 3. † de homine improbo, Cæcilia. 10.

*Nigror**, Or. 111, 39; de Div. 1, 14.

Nihil. Cæcil. 14, *nihil* est in probatione, h. e. *nihil* valet. Sext. 53, eam *nihil* putaret, i. e. nihili, ut correxit Hotom.

*Nihilum**, Tusc. 11, 2; ibid. 11, 8; Phil. vii, 8; Fat. 9; Marcell. 9; Cæcil. 7; de Div. 11, 26; de Div. 11, 30.

Nilus, genus aquæductus, qui et euripus vocatur, de quo supra. Leg. 11, 1, ductus aquarum, quos isti *nilos* et euripos vocant. Cf. Q. fr. 11, 9. Vid. Salmas. ad Solin. p. 638 sq.

Nimbus, calamitas, malum. Att. xv, 9, hunc *nimbum* cito transiisse hætor.

*Nimio**, Att. x, 8.

*Nimio**, Or. 22; Or. 11; 38; Off. 1, 25; Phil. x, 11.

Nimirum, sine dubio. Muren. 15, omnibus regibus... hunc regem *nimirum* antepones. Marcell. 6, quæ non modo summa bona, sed *nimirum* vel sola audebo dicere. † tum vero, utique.

Off. 11, 20, sed si res in contentionem venit, *nimirum* Themistocles est auctor adhibendus.

*Nimis**, Leg. 111, 1; Att. vii, 25; Or. 51.

*Nimius**, Off. 1, 56; Fin. v, 21.

*Niptra**, Tusc. 11, 21.

Nisi. Rosc. Am. 35, nescio: *nisi* hoc video: i. e. præterquam quod, nempe omittitur quod. Hotomannus interpretatur *sed*: quo sensu sæpe est apud veteres *nisi*; ut ipse ostendit, et alii ostenderant, ad Div. xiii, 1. vid. quos laudat Drakenb. ad Liv. xxiv, 20. † *nisi* si. ad Divers. v, 9, *nisi* si in Dalmatiam suffugerit. Hanc rationem illustrat Heins. ad Ovid. Heroid. 17, 111.

*Nisus**, Tusc. 11, 21.

Nitidula, Sext. 33, mus agrestis, quæ et *nitela* dicitur: quam vocem etiam Ciceroni reddendam quidam censent, ut Salmasius, qui sic legit ad Solin. p. 223; ubi ostendit *nitelam* esse acinarum (*âcursuul*), et habere nomen a nitendo, quod nitatur in arboribus scandendis. Sic laudat etiam Servius ad Georg. 1, 181, e Ciceronis Sextiana; sed sine dubio e memoria. *Nitidula* autem habent omnes scripti editique, et sic laudat Præciasus. vid. Bentlei. ad Horat. Epist. 1, 7, 19.

Nitare, proprie dicitur de unctis. Et sic est Catil. 11, 3, *nitent* unguentia. Agr. 1, 7, vectigal quod... in pace *nitent*, in bello non obsolescat; h. e. reip. sit ornamento, ut in Agr. 1, 2, dicit. Unde vectigalia etiam infulas imperii vocat, Agr. 1, 2.

Niti, de pondere, gravitate. Nat. D. 11, 45, partes terræ undique medium locum capessentes, *nitantur* æqualiter. Gonf. *nixus*. † de incedentibus, vel incipientibus incedere. Nat. D. 11, 48, simul ac *niti* possunt, etc. Hinc eleganter transfertur. Acad. 11, 14, *nisa* (coapta) et progressa ratio. Planc. 27, quod ego huc, a me ortus et per me *nixus*, ascendendi. † contendere disputando, etc. Acad. 11, 21, *nitamur* igitur, nihil posse percipi. Ad Div. 1, 5, quum maxime de causa regia *nitre-*

mur. † ad aliquid studio contendere, de Sen. 23. † fundamentum in aliqua re ponere, Tusc. 1v, 15; Pis. 9; Q. fr. 1, 1; Cæcil. 2.

Nitidus, cultus, segetibus, vitibus, etc. consitus. Verr. 111, 18, campi collesque *nitidissimi* viridissimique. † Or. 1, 18, *nitidam* et lætum genus verborum. Or. 11, in picturis alios horrida... alios *nitida* delectant.

*Nitor**, fulgor, Her. 1v, 50; Acad. Fragm. † de corporis cultu, de Sen. 17; Cæcil. 31. † de oratione, Or. 32; Att. xiii, 19; Leg. 1, 2.

Nitrum. ad Div. viii, 14, censuram *nitrum* et lomentum putat: nempe, quo possit superioris vitæ maculas eluere.

*Nivalis**, de Div. 1, 11.

*Niveus**, Her. 1v, 53; de Div. 1, 7.

*Nix**, Nat. D. 1, 10; Nat. D. 11, 10; Acad. 11, 51.

Nixus, gravitas. Natur. D. 11, 46, astra *nixus* suo conglobata.

Nobilis, est proprie qui facile noscitur (noscibilis), h. e. agnoscitur, qui sit (unde sæpe de valde notis dicitur), qualis est Romæ, qui ortus est ex familia, sive patricia, sive plebeia, in qua magistratus fuere: nam ejus nomen auditum, notum esse nomen apparet, et, unde ipse sit, constat. Et quia magistratus habent jus imaginis suæ ad posteritatem prodendæ, Verr. v, 14, propterea nobilis etiam sic definitur, ut sit is, qui imagines majorum habet. Or. 11, 48, populo romano dari sine *nobilium* dissensione potuisse. Sed innumeris locis sic occurrit. Unum addam tantum. Or. 9, nec vero, Thucydides si historiam non scripsisset, nomen ejus exstaret, quum præsertim fuisset honoratus et *nobilis*. Manifestum est desiderari in verbis, *nomen ejus exstaret*, adverbium *non*; et hoc vidit jam Lambinus, et alii.

*Nobilitari**, Tusc. 1, 15.

Nobilitas, de eo, qui inter majores magistratus populi rom. locum habet. Muren. 7, tua *nobilitas* etsi summa est. Brut. 14, princeps *nobilitatis* vestræ,

sc. qui primus e vestra familia consul fuit. † nobiles ipsi. Muren. 8; claustra nobilitatis refregissem. † gloria. Arch. 10, philosophi in eo ipso, in quo nobilitatem prædicationemque despiciunt, etc.

*Nobiscum**, Or. 44.

*Nocens**, de hominibus, Rosc. A. 20; Or. 1, 46; Cæcil. 3; Parad. vi, 2. † de rebus noxiis, Nat. D. II, 47.

*Nocens**, de rebus, Nat. D. III, 35; Off. 1, 4. † de hominibus, Off. III, 5; Att. XII, 46.

*Noctu**, Tusc. IV, 19.

*Noctuabundus**, Att. XII, 1.

*Nocturnus**, Cat. 1, 1; Inv. 1, 26; Rosc. A. 7.

Nodus, impedimentum, difficultas. ad Div. VIII, 11, incidimus in difficilem nodum. † vinculum. de Am. 14, nodus amicitiae. Or. 66, his singulis versibus quasi nodi apparent continuationis, quos in ambitu conjungimus.

Nolle. Att. IV, 15, debemus patrem familias domi suæ occidere *nolle*, h. e. fugere, cavere, etc. † non benivolum esse alicui. ad Div. 1, 1, cui qui *nolunt*.

Nomen, verbum. Tusc. III, 34, omnis casus in quo calamitatis *nomen* poni solet. Off. 1, 12, recessit *nomen* a peregrino, et proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit. † claritas, nobilitas, sc. quia nobilium *nomen* notum est. Planc. 7, *nominibus* ducuntur. ad Div. III, 7, ista vestra *nomina* nunquam sum admiratus. † Cluent. 32, res suo *nomine* in judicio nunquam est vocata: h. e. nullius quaestionis proprium crimen fuit, ut ait ibid. 35. † species, prætextus, titulus. ad Div. 1, 4, *nomen* fictæ religionis. Cæcin. 25, honesto ac probabili *nomine*. † *nomen* sæpe opponitur rei, ut Att. V, 15, quum exercitum noster amicus habeat tantum, me *nomen* habere duarum legionum exsilium, h. e. non veras, sine viribus: ubi vid. Græv. Est tamen etiam de re. Planc. 12, jaci adulteria, quæ nemo non modo *nomine*, sed ne suspicione quidem possit agnoscere. † *nomen* de reo etiam dicitur, ut satis notum est.

Inv. II, 19, quum *benefici nomen* esset delatum, etc. † quia in tabulis acceptorum, *nomina* hominum, quibus aut debemus, aut qui nobis debent, item rerum, pro quibus, et pecuniæ, quam: propterea *nomen* de re pecuniaria, et quidem variis modis dicitur. *Nomen* ergo 1) est debitum, et quidem active et passive. Top. 3, quæ in *nominibus* sunt, opponuntur pecuniæ paratæ. Planc. 28, *nomen*, quod urget, dissolvere. item solvere, Att. VI, 2. Quint. 4, quibus *nominibus* pecuniam curari oportere. Att. XIII, 29, *nomen* explicat. XVI. 6, *nomen* expedi. 2) debitor. Att. V, 21, nam aut bono *nomine* centesimis contentus erat, aut non bono, quaternas centesimas sperabat. 3) capita in tabulis scripta. Verr. 1, 36, in codicis extrema cera *nomen* infimum in flagitiosa litura fecit. Quint. 11, *nominibus* certis grandem pecuniam debet. Cf. ad Div. V, 20, *nomen* erat sestertii xxx. Rosc. C. 1, non refert parva *nomina* in codices. Atque hinc translatum est ad alia similia. Verr. II, 42, ubi sermo est de codice Verris, in quem relata erant acta in jurisdictione Siciliensi, *nomen* dicitur, pro summa causæ, ibi per scripta, s. elogio, et, ut mox, c. 45, ipse vocat, periculo. v. *elogium*, n. 2, et *periculum*, n. 3. Videtisne totum hoc *nomen*, ubi facit coram delatum Sthenium, esse in litura? Mox, qui defendere non potest, se non (in) ipsius Sthenii *nomine* literas publicas corrupisse; pro quo mox: in Sthenii periculo. Teneant etiam tirones hanc formulam: ad Div. VII, 23, accepi Aviani literas, in quibus hoc erat liberalissimum, *nomina* se facturum, qua ego vellem die. In quo apparet, *nomina* facere esse creditoris, quum non accipit pecuniam, sed summam in tabulis scribit, certa die exigendam. vid. Salmas. Usur. 6. Sed de debitore, qui non præsentem pecuniam emit, videtur esse, Offic. III, 14, *nomina* facit; et sic interpretatus est Fr. Fabricius: neque, si ita scripsit Cicero, aliter fieri potest. Quod quum videret J. Fr. Gronovius, legendum cen-

sebat, Pythius *nomina* facit : probante Grævio. Nequealiter expedire nos possumus, si ratam habeamus illam opinionem, quæ *nomina* facere tantum creditorem censet. Fateor tamen, mihi non ita absurdam videri Fabricii interpretationem, et ex analogia, et vi verborum, *nomina* facere etiam de debitorum dici posse. Quid enim est *nomina* facere, quum de creditore dicitur, nisi in suis, forte etiam in aliorum, tabulis scribere *nomen* debitoris, et *nomen* pecuniæ in expensis? Quid? nonne etiam debitor scribit *nomen* creditoris, et *nomen* summæ, in suis, et, si opus est, etiam aliorum tabulis, et quidem in acceptis? Cur ergo non ipse quoque possit dicere: *nomina* facere? Nam *nomina* facere nihil est proprie, quam *nomina* scribere, ponere. Sic, Att. xiii, 14, etsi *nomina* jam facta sunt. Ceterum usum, ut in multis aliis, ad unam partem flexisse hanc formam, et sæpius usitatusque de creditore dictam, haud negaverim (v. *vas*).

Nomenclatio, quum aliquem nomine suo appellamus honoris, blandiendi causa. Petit. Cons. 11.

Nomenclator, servus, qui domino, in primis candidato, nomina obviorem suggerit, ut nomine suo quemque appellare possit, quod erat blandius; unde aliquando lege ambitus prohibitum, utest apud Livium. Att. iv, 1; Mur. 56.

Nominare, suffragari, commendare. ad Brut. 7, digniorem *nominare* non potes, quam Bibulum. Phil. 11, 2, *nominare* augurem. † nomen tribuere. Fin. 11, 2, ex omnibus philosophis stoici plurima *nominaverunt*. Sed hodie est *novaverunt*. † appellare, Nat. D. 11, 25; Rosc. A. 2; Act. 1 in Verr. 7; de Am. 18.

Nominatim, Att. x1, 7; ad Div. vii, 25; ibid. xiii, 28; Catil. 17, 2; Nat. D. 1, 40.

Nominatio, genus suffragationis. Phil. viii, 5, paternus auguratus locus, in quem ego eum mea *nominatio* cooptabo. ad Brut. 7, eam *nominationem* a te petimus.

Non, omittitur in *non modo non*, quum sequitur, *ne quidem*, Agr. 11, 20; ad Quir. 4, et quum sequitur, *sed etiam*, Catil. 1, 3. Sed de hoc satis dictum est in Lex. Fabri. vid. tamen Cortium ad Plin. Ep. viii, 7. Male autem huc trahitur locus Milon. 4, ut vidit Olivetus. Add. in *modo*.

Nonnihil, Att. 11, 1; Fin. 17, 25.

Norma, in geometricis dicitur regula angularum, proprie quidem rectorum, qui inde *normales* dicuntur. Quintil. x1, 5; sed deinde etiam reliquorum, quatenus applicata *norma*, acuti an obtusi sint, intelligitur. Et hinc tolerari potest definitio Philandri ad Vitruv. 12, 2; item in Lex. Fabri, ubi omnium angularum mensura dicitur. Fr. Acad. 11, p. 402: Si id crederemus, non egeremus perpendicularis, non *normis* (sic legendum), non regulis. Conf. Budæus ad Pandect. p. m. 174. † Generatim significat regulam, Or. 11, 48; ibid. 111, 49; Mur. 2.

Nascere, agnoscere, probare. Att. x1, 7, quod te excusas: ego vero causas tuas *nosco*. Cf. Legg. 1, 3. † discernere, percipere. fr. ep. ad M. filium: Philosophiæ quidem præcepta *nosenda*, viveudum autem civiliter. Nat. D. 1, 4, omnes philosophiæ partes tum *noscentur*, quum totæ quæstiones scribendo explicantur.

Nostras, Tusc. v, 32; ad Div. 11, 11; ibid. x1, 15.

Nota. Or. 111, 44, librariorum *notæ*, sunt signa interpunctionum. † *nota* est *στύγμᾶ* inustum servo fugitivo. Off. 11, 7, barbarus compunctus *notis* Threiciis. Vid. Hug. Orig. scrib. c. 19. Hinc *nota* pro ignominia. Sic, quæ ignominia censoria dicitur, ea et *nota* appellatur. Cluent. 46, *nota* censoriæ severitatis. In qua oratione, c. 42, est locus insignis, de vi *notarum* censoriarum, quæ fuere: movere e senatu, equum adimere, tribu movere, et ærarium facere. Deinde ad omne genus ignominie transfertur. Dicitur tamen *nota* etiam cum verbo inurere in bonam partem. Planc. 12, signa probitatis, do-

mesticis inusta *notis* veritatis. † Dicitur etiam de vino. Brut. 83, atqui eas *notas* sunt optimæ. Sed de his *notis* abunde interpretes Horatii. † Muren. 11 extr. irati jureconsulti, quod sunt veriti, ne... sine sua opera lege posset agi, *notas* quasdam composuerunt, ut omnibus in rebus ipsi interessent. *Notas* alii interpretantur siglas, quum pro singulis verbis literæ singulæ ponuntur; alii formulas actionum, ut Camerarius; alii obscura verba, ut Manutius; alii signa, quibus verbum unum, aut plura exprimebantur, cujusmodi sunt adjecta Corpori Inscript. Gruteriano, ut Grævius: quam sententiam probarem et ipse, si res et locus Ciceronis pateretur. Primo nulla est necessitas dicendi, *notas* fuisse signa ejusmodi, qualia sunt illa, quæ dixi. Nam per *notas* scribere, ut ex Sueton. Aug. 88; Cæs. 55, constat, etiam dicitur, quum integra quidem verba literis scribuntur, sed ita, ut literæ non suam ordinariam vim habeant, sed v. c. litera *d* pro *a*, *e* pro *b*. ponatur, etc. Ergo omnis ratio scribendi occultior est per *notas*. Cujac. Obs. xii, 40, distinguit quidem *notas* a siglis; et est certum, non omnes *notas* esse siglas: neque tamen propterea siglæ non sunt *notæ*: itaque et ipse locum Ciceronis de siglis interpretatur ad Pompon. Orig. Jur. §. 7. Illas autem *notas*, de quibus Cujacius in Observ. vix putem tam vetustas, ut de his aut similibus Cicero intelligi possit. Seneca quidem, ep. 90, villissimorum mancipiorum inventa vocat. (Vid. *Nouv. Traité de Diplomatique*, t. iii, p. 564.) Conf. Troz. ad Hugon. p. 175; qui, p. 181, locum Ciceronis de formulis explicat, et hanc interpretationem Grævio tribuit, quod est a vero alienum. Deinde Cicero hic manifeste de formulis actionum loquitur. Nam exempla *notarum* compositarum, quæ subjiciuntur, sunt formulæ actionum. Porro componere de formulis dici potest, non de signis obscuris, et siglis: et paulo post dicit, prætori quoque carmen compositum

est. Neque in toto reliquo loco quidquam de occultis signis dicitur. Illud tantum dicitur, quam diu occultæ hæ formulæ fuerint, petitas esse ab iis, qui tenerent, donec vulgatæ sint (nempe ab Ælio). Pompon. Orig. Jur. l. c. Neque quisquam veterum, quod sciam, de talibus signis formularum memoriæ prodidit. Quorsum autem opus scribere formulas illas per *notas*? Ne a servo iterum, aut scriba publicarentur? sufficiebat cavere, ne in talis hominis manus venirent, qui iis vulgandis gratiam popularem captare vellet, et posset. Ne ii autem publicarent, qui eas tenerent, ut Ælius fecit, ne per *notas* quidem cavere poterant. Itaque mihi totum hoc de *notis* formularum commentitium videtur; *notas*que componere nihil aliud significare, quam formulas obscuras et contortas actionum componere. Referri huic possit locus Ovidii, Her. xx, 310, de malo Acontii jacto ad Cydippen, in quo scriptum erat jusjurandum: « malum Verba ferens doctis insidiosas *notis*. » Jam scio, *notas* apud Ovidium esse literas scriptas, ut *notare* dicit pro scribere. Heroid. i, in it. Sed doctæ *notæ* h. l. sunt formula jurisjurandi vafre excogitata, qua sui juris faceret Cydippen. Unde in eadem epistola Acontius se appellat vafrum juris consulto Amore; et jusjurandum vocat nodum: quod verbum Horatius de formulis Jctorum in cavendo usurpat. Interpretationem hanc *notarum* probare Menkenius in Obs. L. L. et Gesnerus in Thes. L. L. aliique.

*Notabilis**, ad Div. v, 13.

Notare, de nominibus rerum. Fis. iii, 2, nominibus res *notavit* *notis*. Tusc. iii, 5, melius hæc verbis *notata* Latinis, quam Græcis. † ita insignire, ut agnosci, et ab aliis discerni possit. ad Div. vii, 32, ita *notata* me reliquias genera dictorum meorum, ut cognosci sua sponte possent. Or. ii, 87, neque tam acri memoria fere quisquam est, ut, non dispositis *notatis*que rebus, ordinem verborum aut sententiarum

complectatur. Cf. II, 86. Hinc pro agnoscere, observare, animadvertere. ad Div. IX, 16, tritas aures habere *notandis* generibus poetarum. Div. I, 49, *notata* observatione diuturna. Cf. Or. III, 50. † dies *notari* dicitur, quum in eo solemnia quaedam agenda constituantur, unde fit *insignis*. Fin. II, 31, de Epicuro, qui diem suum natalem celebrari iusserat: quod si dies *notandus* fuit, etc. † ornare. Or. III, 43, tanquam stellis *notare* orationem. † reprehendere, contumelia afficere. Phil. XIV, 8, rem verbis *notavi*. Milon. 6, *notavi* rem. Verr. V, 68, sic *notatos* ambulare. Cluent. 42, de censoria ignominia. † Sext. 61, vir is, qui tripartitas orbis terrarum oras atque regiones tribus triumphis adjunctas huic imperio *notavit*. Abramius respici ad tropæa patat. Sed Romani tropæa non ponebant. Forte est, peragravit, ut in or. pro M. Marcell. 2, neo disjunctissimas terras..... lustrate sunt. Horat. Art. Poet. 158, « puer, qui jam pede certo signat humum. »

Notatio, etymologia, Topic 8. † animadvertens, observatio. Orat. 55, *notatio* naturæ. † distinctio per notas temporum, colorum, etc. Brut. 19, delector ista quasi *notatione* temporum. Cluent. 47, *notatio* tabularum (np. cera diversicolor). Phil. V, 5, *notatio* iudicium haberi solet: i. e. certa sunt signa, ex quibus, bonus iudex qui esse possit, agnoscitur, et a malis distingui potest. † pro subscriptione *notarum* censoriarum laudant Offic. III, 31, et Cluentianam. Sed meliores edd. habent *notio*. Cf. Gron. ad Liv. XXVII, 25. † descriptio. Herenn. IV, 50, *notatio* est, quum alicujus naturæ certis describitur signis. Est *character*, quales Theophrastus scripsit.

*Notatus**, distinctus, Prov. Cons. 2. † designatus, Tusc. III, 9. † *notatus* infamia, Font. 2; Cluent. 22; Dom. 9. † insignis, Her. III, 32.

Notio, significatio verbi. Tusc. V, 10, nulla alia huic verbo subjecta *notio* est. † *ἠρόληψις*, *notitia* insita. Top.

5, *notio* est impressa, et insignita rei conformatio. Nat. D. I, 12, hæc omnia cum deorum *notiones* comprehendimus. ibid. 14, deum in animi *notione* tanquam in vestigio reponere. ib. 18, *notiones* primæ. Tusc. IV, 24, definitio aperit *notionem* nostram, quam habemus omnes de fortitudine, tectam atque involutam. ib. definitiones declarant *notiones* communes, alia magis alia. Conf. Acad. I, 11. † Sed *notio* est etiam de iis rerum in animo formis, quæ non insita sunt, sed opera mentis acquisitæ; de quibus est locus insignis, Fin. II, 10. † Hinc dicitur etiam de cognitione rerum, et iudicio de rebus. Nat. D. I, 11, fugere intelligentiæ nostræ vim et *notionem*. Tuscul. V, 39, sine varietate colorum licebat vivere beate; sine *notione* rerum non licebat. Acad. II, 41, veniamus nunc ad bonorum et malorum *notionem*. † cognitio de rebus, quæ est magistratum, pontificum, etc. Dom. 13, quæ omnis *notio* pontificum esse debuit. Agr. II, 21, *notio* populi rom. Sext. 25, ut censoria *notio* de republ. tolleretur. Cf. Pis. 5, iudicium *notionem*que censoriam quadringentos annos tenuimus. Att. XI, 20, *notionem* ejus differri. Sed Cæcin. 12, est etiam *notio* actoris: quod quomodo dicatur, vid. in *animadvertio*. † de nota censoria. Off. III, 31, *notio* censorum. Sext. 25, *notiones* censoriarum. v. ibi Græv. et Gron. ad Liv.

Notitia, *notio* insita, *ἠρόληψις*. Acad. II, 46, *notitiam* rerum, e philosophia Epicuri. Or. 53, *notitiam* rei aperire definiendo. † *notio* acquisita. Fin. III, 10, hoc quarto (modo) *notitia* facta est, etc. Add. Leg. I, 8; Fin. V, 21.

Notus, active, Verr. I, 7, v. viros doct. ad Phædr. I, 11. In malam partem pro famosus. Cœl. 15, femina non modo nobilis, sed etiam *nota*; est etiam Verr. II, 31; Or. 34; Leg. I, 16; Cœl. I; ibid. 13; Phil. XI, 3.

*Novacula**, de Div. I, 17.

*Novare**, Att. XVI, 15; Leg. III, 5; Or. III, 37; ibid. 38.

*Novatus**, Or. II, 30; ibid. III, 38.

Novæ, ad Herr. 1, 9, ne quid ambigat. ne quid *novæ*.

*Novellus**, Fin. 7, 14; Leg. 7, Fragm. ap. Macrob.

Novendialis. Q. fr. 111, 5, *novendiales* feriae, dicuntur a numero dierum.

*Noverca**, Cluent. 70; Or. 30.

*Novissimo**, nuperrime, ad Div. 1, 17. † in enumeratione pro postremo dicitur, ad Div. 1, 24.

*Novissimus**, ad Div. 1, 30; Rosc. C. 11.

*Novitas**. Phil. 11, 2; *novitati* invidere. sic est, Mur. 3; Sext. Cons. 1; ad Div. 1, 7; Fin. 111, 1; de Am. 19; de Div. 11, 27; Nat. D. 11, 53 (v. *novus* homo).

*Novitius**, Pis. 1.

Novus. res *novæ* significant aliquam insignem perturbationem et commutationem status reipubli. ratione magistratuum, judiciorum, legum, veteribus vel sublatis, vel *novis*, et iis quidem perniciosis, latis. Verr. 1, 7; Catil. 1, 1; ad Div. 11, 21, etc. † *novi* homines, Agr. 11, 2, etc. qui primi e familia sua ad magistratus pervenerunt. † Orat. 11, 66, sub *Novis*: intell. tabernis argenteis. Fuit pars fori Romani, cujus passim mentio apud veteres. V. P. Fabr. ad Acad. 11, 22, et Drakenb. ad Liv. 22, 27; 24, 17. † *Novissimus* apud Ciceronem reperiri, male negat Gellius, 1, 21, a multis, ut a J. Gronov. ad l. c. jam notatus. v. Rosc. C. 11; ad Div. 1, 30, etc.

Nox. de nocte. vid. *de*. † *nox* reip. Brut. 96; Ar. R. 6, de perturbato reip. statu. Cf. *tenebræ*. † sensu proprio sumitur, Nat. D. 11, 19; de Div. 1, 27; Q. fr. 11, 8; Mur. 9; Fin. 1, 16; Rosc. A. 2.

*Noxia**, culpa, Rosc. A. 22; Leg. 111, 4.

*Noxius**, Leg. 111, 3.

Nubecula. Pis. 9, *nubecula* frontis: est severitas.

Nubere (cum præpos. *cum*). ad Divers. 15, 3, quocum *nupta* esset. Cluent. 5; de Div. 11, 46.

*Nubes**, sensu proprio, Nat. D. 11, 30; de Div. 11, 19. † de perturbato reipublicæ statu, Dom. 10. † *Dea*, Nat. D. 111, 20.

*Nubilis**, Quint. 31, Cluent. 5.

*Nudare**, Tusc. 17, 35; Mil. 24. † *spoliare*, Sen. Post red. 12; Act. 1, in Verr. 3; Pis. 33; Sext. 27; Dom. 1; Dom. 21.

*Nudatus**, *spoliatus*, Or. 1, 38; *ibid.* 11, 86. † *desertus*, ad Div. 1, 17.

Nudus, simplex, sine ornamentis. Brut. 75, de Cæsaris commentariis: *nudi* sunt, recti, et venusti. † sine exercitu. ad Div. 1, 11, si *nudus* huc se Antonius conferet. † inops. Att. 1, 16, *nudi* equites. v. interp. ad Suet. Cæs. 41. † sine vestimentis, Or. 11, 66. † *spoliatus* aliqua re, Att. 711, 53; Verr. 17, 1; *ibid.* 17, 53.

Nugæ, contentus causa, etiam de hominibus dicuntur. Att. 71, 3, *nugarum* aliquid relinquere. *ibid.* amicos habet meras *nugas*. Orat. 11, 51, *tragœdias* agere in *nugis*. † de ancillis et delicatis pueris. Milon. 21, *nugarum* nihil in comitatu; de Div. 11, 13.

*Nugari**, de Div. 11, 13.

*Nugator**, Flacc. 16; de Sen. 9.

*Nugatorio**, Her. 17, 56.

*Nugatorius**, Cæcin. 19; Rosc. A. 15; Nat. D. 1, 39; Herr. 11, 20.

Nullus, pro *non*. Att. 11, 24, Philotimus non modo *nullus* venit, sed ne per literas quidem, etc. *ib.* 17, 3, Corumbus Balbi adhuc *nullus*; sc. venit. Tuscul. 1, 38, mortui *nulli* sunt. Div. 1, 37, obijciuntur sæpe formæ, quæ reapse *nullæ* sunt. † Rosc. Com. 16, *nullius* consilii. Muren. 12, *nullo* usu.

*Numen**, de divina providentia, Mil. 31; Fin. 17, 5; Catil. 11, 13; Pis. 21. † nonnunquam tribuitur populorum rectoribus, Phil. 111, 13.

Numerare. Verr. 11, 10, cujus manu *numerabantur*. *ib.* manu tua *numeratam* esse, i. e. tibi. † Verr. 111, 73, ex quibus *numeranda* est civitas. Phil. 711, 1, quos a se primum *numerare* possunt: h. e. in quibus *numerandis* a se incipere possunt. pro enumerare est. N. D. 111, 32, nisi vitiosa lectio est. † sensu proprio est, Or. 11, 32; Phil. 711, 1; Inv. 11, 20; Or. 9; Or. 24; Parad. 1; Brut. 97; ad Div. 11, 6; Fin. 1, 9.

Numerato, ex arca, præsentē pecunia. Att. xii, 25.

*Numeratus**, Cæcin. 4.

*Numerose**, de rhythmo in musicis, Nat. D. ii, 8. † de oratione, Brut. 8; Or. 52; ibid. 66; Or. iii, 44.

*Numerosus**, de rhythmo in musicis et in oratione, Or. iii, 48; Or. 52; ibid. 54.

Numerus. Q. fr. ii, 13, ad *numerum* iudices habere, i. e. justum eorum *numerum*. † rhythmus. Or. 64, pæon, quod plures habeat syllabas quam tres, *numerus* a quibusdam, non pes habetur. *Numerus* et pes (ῥυθμὸς et μέτρον) quomodo differant, v. Quintil. ix, 4. Nempe rhythmi spatio temporum constant, pedes etiam ordine: v. c. pes dactylus, semper habet primam longam; *numerus* autem etiam tertiam. Itaque omnis pes est *numerus*, non autem omnis *numerus* etiam pes: quod tenendum est propterea, quia interdum *numeri* manifeste pro pedibus dicantur. Or. 57, dactylicus *numerus* hexametrorum magniloquentiæ est accommodatus. Atqui in hexametris non licet anapæstum pro dactylo ponere, qui tamen est rhythmus dactylicus. Or. iii, 44, *numerus* adstrictus, est qui proxime ad poeticum accedit: solutus, qui longius recedit. † certus et concinnus corporis gestus et motus in histrionibus, saltatoribus, palæstritis, etc. quia sc. ut illi *numeri* poetici, certis numeris exprimentur, quum intervallicis temporum contineantur. Dividitur autem in ἀπτεν et ῥεῖτεν. Parad. iii, 2, histrio si paullo se moveat extra *numerum*, exsibilatur. Leg. i, 4, *numeri* in cantu. † Hinc duci putant illas formulas, omnibus *numeri* absolutum esse, omnes *numeros* habere: quod mihi secus videtur. Nam manifestum est, *numeros* dici interdum pro partibus, et earum *numero*, qui requiritur, ut perfecta res sit. Fin. iv, 20, pauciores quasi *numeros* officii præterirent. Div. i, 13, omnes habet in se *numeros* veritatis. Verr. ii, 69, quod genus hominum, quem *numerum*, quem

ordinem proferre possis? Hoc interpretatur ipse ibid. ab universa provincia, generatimque a singulis ejus partibus, etc. Ovid. Met. i, 427, « animalia imperfecta suisque Trunca vident *numeris*. » ibid. vii, 126, « Utque hominis speciem materna sumit in alvo, Perque suos intus *numeros* componitur infans. » Cohortes eandem ob causam *numeri* dicuntur, quia sunt legionis partes. ad Div. xi, 10, septenum *numorum* nunc legionum alo: ubi Grævius legit, septem nunc *numeros* legionum, et cohortes interpretatur. Recte. ibid. xii, 13, Græcorum militum *numeri*: sic legendum pro *numero*. vid. Græv. ad l. c. Atque in universum de ordinibus militaribus dicitur, ut de turma, de mille militibus, qui sub uno tribuno sunt. v. intt. ad Sueton. Vespas. 6. Adde Burmann. ad Ovid. Her. vii, 24. Pertinet huc etiam illud, Verrii. v, 51, si naves suum *numorum* habent: h. e. vectores, remiges, quorum *numerus* certus requiritur. Sic Ovid. Her. x, 36, « Flecte ratem; *numorum* non habet illa suum: » ubi Burmann. locum Ciceronis asserre non neglexit. † locus. in Cæcil. 19, quum is tibi parentis *numero* fuisset.

Nummarius, pecunia corruptus. Verr. iii, 57, *nummarius* iudicium. Cluent. 27, *nummarii* iudices. Add. Att. i, 16; Clu. 36, ubi est *nummarius* interpres pacis: qui pecunia accepta pacem conciliavit. Itaque omnino *nummarii* sunt, qui aliquid, pecuniæ et quæstus causa, faciunt.

Nummatio, s. nundinatio, Phil. ii, 45.

*Nummatus**, Rull. 11.

*Nummulus**, Att. i, 15.

Nummus, quum simpliciter ponitur, fere sestertius intelligendus, Rosc. Amer. 2, etc. † Rosc. Com. 8, versari in suis *nummis*, opponitur, in ære alieno. Verr. iii, 86, habet in *nummis*, habet in urbanis prædiis. Add. Flacc. 19; Font. i; Phil. iii, 6; Phil. xii, 8; Inv. ii, 4; ad Div. xiii, 17.

*Numquid**, Leg. ii, 2; Q. fr. ii, 2.

Nunc ipsum, pro, hoc ipso tempo-

re, ad Att. vii, 3; viii, 19; xii, 16, etc.

*Nuncupare**, appellare, Nat. D. 1, 15; ibid. ii, 23. † effari, Verr. v, 13; Phil. iii, 4; Off. iii, 16.

*Nundinae**, locus ubi mercatus institui solet, Rull. ii, 32; Phil. ii, 14; Att. i, 14. † Figuratae sumitur, Att. iv, 16; Phil. v, 4.

Nundinari, frequenter convenire. Div. ii, 31, ubi ad focum angues *nundinari* solent. † emere. Verr. i, 46, *nundinari* ab aliquo jus.

*Nundinatio**, injusta emtio, Rull. i, 3; Verr. i, 46; ibid. ii, 45.

*Nundinum**, novem dierum spatium, Dom. 17.

Nuntiatio. Phil. ii, 32, nos (augures) *nuntiationem* solum habemus; consules etiam speculationem (v. *spectio*). Ceterum *rd* nuntiare discrete tribuitur auguri, Phil. ii, 33; Leg. ii, 12.

Nuper, de longo tempore. Nat. D. ii, 50, qui ea, quae *nuper*, id est, paucis ante saeculis, reperta sunt. Sull. 32, est *nuper* de triennii tempore. Item Div. i, 39, de tempore satis longo: et sio aliis etiam locis. Cf. Duker. ad Florum, i, 11, et qui ibi laudantur, et dicta in modo.

Ob, ad. de Univ. 14, *ob* os offensus ignia. ad Div. ix, 26, cuius *ob* os Graii ora obvertebant. De qua forma vid. Davis. ad Tusc. iii, 13; Burm. ad Ovid. Met. viii, 115, et Heins. ad Virgil. Aen. xii, 865. † ante, Sext. 21; *ob* oculos.

Oboratus, ure alieno obstrictus, ad dictus, nexus. de Rep. ii, 21, *oboratosque* pecunia sua liberavisset.

*Obambulatio**, Her. iii, 18.

*Obcaecare**, ad Div. xv, 1; Or. ii, 80; Her. iii, 19.

*Obdormire**, Tusc. i, 38; ibid. 49.

Obducere, insuper addere. Attic. xv, 6, itaque *obduci* posterum diem. v. Gronov. ad Senecam de Tranq. an. c. 3. † opponere, adversarium adducere. Att. i, 1, mihi videatur non esse *ad*.

*Nupta**, Inv. i, 31; Tusc. v, 26; Coel. 20; Verr. v, 13; Top. 4; ad Div. xv, 5.

*Nuptiae**, Nat. D. iii, 18; Att. xiii, 29; Cluent. 12; Or. iii, 58.

*Nuptialis**, Her. iv, 33; Cluent. 6; ibid. 9.

*Nurns**, Phil. ii, 24.

*Nusquam**, de Sen. 22; Planc. 24, Herr. ii, 2.

Nutare, incertum esse, fluctuare. Nat. D. i, 43, *nutat* in natura deorum.

*Nutricari**, Nat. D. ii, 34.

*Nutricula**, Phil. xi, 5; Vatin. 2.

*Nutrimtum**, sensu metaphoricis, Or. 13.

Nutrix, de quacunque re, quae nutrit et alit homines. Verr. ii, 2, Sicilia *nutrix* populi R. Cf. Wesseling. Obs. ii, 17. † dicitur de femina, Or. ii, 39; Tusc. iii, 1; de Div. ii, 36; de Am. 20.

Nutus, gravitas corporum, pondus, alias *nitus*. Or. iii, 45, tenetur *nutu* suo terra. Cf. Fin. i, 6; N. D. ii, 39; Tusc. i, 17. † de voluntate et imperio dicitur. Catil. iii, 9; ad Div. iii, 10; ad Div. xii, 1; ibid. xiii, Or. 8; Or. 4, 9; ibid. 45; Rull. ii, 36; Att. vii, 8.

*Nux**, Fragm. inc. ap. Plin. H. N. xvii, 21.

obducere. vid. Grav. † habere a vide. Tusc. i, 40, venenoso, ut aitiens, *obduxit*. Sic etiam accipit in aliis locis (certe metaphora hinc ducta) Victorius, Var. Lect. xv, 7. Cf. interpres ad Petron. c. 42. † inducere, ad Div. ix, 2; Tusc. ii, 15; ibid. iii, 22; Acad. ii, 6. † obtegere, Nat. D. ii, 46; Leg. ii, 27.

Obductio. Rabir. perd. 5, *obductio* capitis. Plerique ex emendatione Murreti malunt *obnuptio*. Sed lectionem omnium codd. defendit Gruterus. Neque video, quare *obductio* improbetur, quum *obducere* sit operire, *obductus*, opertus, ut omnes sciunt.

*Obductus**, ingestus, Leg. ii, 25. † obtectus, Nat. D. ii, 46. † coalitus, Rull. iii, 2; Sext. 9.

Obdurare, durare, perferre. Att. xv,

3, quare *obduretur* hoc tridnum. † *obdurescere*. Fin. III, 11, quis contra studia naturæ tam vehementer *obdurevit*?

*Obdurescere**, Mil. 28; Tusc. III, 28; Att. x, 16; *ibid.* XIII, 2; Phil. II, 42; Verr. v, 13; Fin. III, 11.

*Obediens**, Pis. 34; Nat. D. II, 30; Off. II, 5.

*Obediencia**, Parad. v, 2; Off. I, 29.

*Obedire**, Leg. III, 2; Cæcin. 18; Brut. 69.

*Obfirmatus**, Att. I, 11.

Obfundere (v. *offundere*).

Obiratio, ira. Att. VI, 3, abiit iratus, hujus nebulonis *obiratio* si Brutus moveri potest, etc.

*Obire**, lustrare, Fin. v, 29; ad Div. VII, 1; Or. I, 58; Cæcil. 3. † de tempore quod effluit, Att. XIII, 14; Phil. II, 1; Phil. III, 8; ad Div. xv, 25; Tusc. I, 45; Mil. 10. † dicitur pro implere munus, Manil. 17; Leg. II, 7; Or. I, 38; Acad. II, 2. † Cluent. 17, mori. † *obire* oratione est percensere, Verr. II, 50.

*Obitus**, occasus solis, de Div. I, 56; † interitus, de Div. II, 16; ad Div. IV, 3; Pis. 15.

*Objectare**, Planc. 31.

*Objectus**, Acad. II, 12; *ibid.* 15.

Objicere. Leg. II, 19, erroris *objicendi* causa. Cæcin. 25, errorem *objicere* judici. In quibus fere idem est, quod *injicere*: quod similiter dicitur. Simile et hoc. Tusc. II, 3, *objicitur* metus animo. Itemque visa, species *objici* hominibus dicuntur in Academicis sæpe. † Arch. 6, *objicissom* me in tantas dimicationes. Cluent. 41, nego rem esse ullam in quemquam *objectam*, quæ Fiduciano *objectæ* non sit. † cum præpositione *de*, ad Div. XI, 3, de morte Cæsaris *objiceres*. † Mur. 38, sperant ubi Silanum *objici* posse, i. e. in suam potestatem venturum, ut eum tollere possint. Cf. c. 40; Mil. 14. Ductum est ab iis, qui cum feris bestiis pugnare coguntur. † ad Div. VI, 4, ad omnes casus *objectus*, i. e. obnoxius, expositus. † Exprobrare, Or. II, 56; Or. II, 70; Phil. III, 6; Mil. 14; Mur. 40.

*Objurgare**, verbis vehementius castigare, Cæcl. 11; Q. fr. III, 1; Att. II, 1. *Objurgatio**, de Am. 24; Or. II, 83; Off. I, 38.

*Objurgator**, Verr. III, 2; Nat. D. I, 3.

*Objurgatorius**, Att. XIII, 6.

*Oblanguesco**, ad Div. XVI, 10.

*Oblatu**, illatus, Dom. 24; Fin. v, 22; de Am. 18. Acad. II, 15; Sext. 69. † donatus, Act. I in Verr. 1.

*Oblectamentum**, de Sen. 15; 16; Parad. v, 2; Verr. IV, 60.

*Oblectare**, Arch. 7; Att. XII, 3; Q. fr. II, 12; Off. III, 14; ad Div. II, 16.

*Oblectatio**, Or. I, 26; Off. II, 2; de Am. 27; Hortens. Fragma.

Oblidere, comprimere arcte, elidere. fr. Scaur. c. 13, collam digitalis duobus oblideret. vid. de hoc verbo Heins. ad Ovid. Met. XIV, 208.

Obligare, proprie esse constat, vincere, devincire, ut Tusc. II, 16, de vulnere: a medico *obligari*. Sed metaphorice *obligari* dicuntur in universum omnes, quibus quacumque causa et quocumque modo necessitas est imposita alicujus rei faciendæ, præstandæ, ferendæ, patiendæ. Causa et ratio, quæ necessitatem imponit, qua tanquam obligamur et alligamur (v. *alligare*), dicitur hinc vinculum (v. *vinculum*). Hinc 1°. *obligari* scelere dicuntur, Dom. 8, et legum pœnis *obligari*, Fin. I, 14, qui in necessitate incidunt pœnis ferendæ, qui in pœnas incidunt sceleribus aut suis, aut alienis. 2°. *obligantur*, qui jurejurando sibi necessitatem alicujus rei faciendæ imponunt. Off. I, 11; Verr. II, 72; Balb. 15. 3°. item promissis, fœdere. Balb. l. c. populus se *obligavit* fœdere. Phil. v, 18, audeo *obligare* fidem meam. 4°. item spondendo pro aliquo, cavendo prædiis, quæ et ipsa *obligari* dicuntur, Agr. III, 2; ad Div. v, 20; ad Brut. 18; Cæcin. 3. 5°. Porro qui mancipio et nexu sibi imposuerant necessitatem periculi judiciorum (evictionis) præstandi, Muren. 2; Topio. 10. 6°. qui, beneficiis acceptis, necesse habent, aliis gratiam referre, occasione data,

unde et in ære alterius esse, ei debere dicuntur ad Div. vi, 11; viii, 12; x, 8; xi, 16, etc. 7°. res, quæ deo alicui consecratae sunt, Dom. 40; unde contra, quæ profana e sacris fiunt, liberari dicuntur (v. *liberare*). 8°. Est etiam pro impediri. Act. 1 in Verr. 9, quod eos intelligere videbam, me hoc iudicio districtum atque *obligatum* futurum. Cf. ad Att. viii, 16.

Obligatio, Ciceroni et bonis auctoribus semper active dicitur; nunquam, ut hodie JCtis et philosophis, passive. ad Brut. 18, gravior est ac difficilior animi ac sententiæ pro altero, quam pecuniæ *obligatio*, i. e. promissio.

Obligatus. Her. 1, *obligatus* corio. † devinctus beneficiis, ad Div. vii, 11; ibid. xiii, 18. † de prædiis oppigneratis, Rull. iii, 2.

Oblinere, Nat. D. ii, 51.

Oblinere, jaquinare. Brut. 15, ut se eloquentia externis *oblineret* moribus, de Rep. iii, 4, geram morem vobis, et me *oblinam* sciens.

Oblitus, corruptus, scdatus. Verr. iii, 4, *oblita* sunt omnia stultitia atque inhumanitate. Phil. xiv, 3, *oblita* vita libidine. ibid. xi, 12, parricidio *oblitus*. ad Heren. iv, 11, si exornationes crebræ collocabuntur, *oblitam* reddent orationem. † in bono sensu est tamen etiam ad Div. ix, 15, mirifice capior facilius, præsertim quum eas videam *oblitas* Latio. † Unguento *oblitus*, Catil. ii, 5; Att. ii, 21; Verr. v, 68. † *oblitus* vitiiis, Phil. xi, 12; ibid. xiv, 5.

Oblitus, oblivisci, Att. vi, 1; Brut. 60; ad Div. 1, 7.

Oblivio, ad Div. 1, 9; Phil. xvi, 12; Or. ii, 2.

Obliviosus, de Sen. 11.

Oblivisci, Mil. 23; Planc. 42; Balb. 60; Rose. C. 17; ad Div. 1, 9.

Obloqui, Q. fr. ii, 9; Cluent. 23.

Obmutescere. Tusc. ii, 21, videamus ut *obmutuerit* non scdatus corporis, sed castigatus animi dolor?

Obnoxius, eleganter et proprie de eo, cui facile noceri potest, ut infirmus, vel sceleris conscius; et hinc timidus,

anxius, suspiciosus, etc. Sic est ad Brnt. 17, vivat supplex et *obnoxius*. Hanc vim verbi illustrat Gronov. ad Senec. de Ira, iii, 8; unde Curtius ad Sullustium et alii hausere.

Obnubere, Rab. Perd. 4.

Obnubilus, Tusc. 1, 21.

Obnuntiare, auspiciam malum, diras, comitia habenti nuntiare, ut comitia dirimantur; in quo utebantur hac formula: Alio die. Sen. p. R. 5, ne *obnuntiare* comitiis aut concilio liceret. Cf. Att. iv, 3. Phil. ii, 33, consul consuli *obnuntiasi*: ubi etiam illa formula, Alio die, occurrit. Sed non solum comitiis *obnuntiat*, sed etiam singulis hominibus. Div. 1, 16, Ateius Crasso *obnuntiauit* (nempe in provinciam ituro). v. *diras*.

Obnuntiatio. Q. fr. iii, 3; Att. iv, 16 (v. *obnuntiare*).

Oboriri, Lig. 3.

Obreperere. Div. ii, 67, nullæ *obreperunt* imagines in animos dormientium extrinsecus. Planc. 7, *obreperere* ad honorem: opponitur cursu venire ad honorem. Illud fit precibus, gratia, aliisque hujusmodi artibus; hoc meritis.

Obreptare, obreperere. ad Att. vi, 5, dies *obreptat* mihi: sic et Plautus dixit.

Obrigere, Nat. D. 1, 10; Verr. iv, 40.

Obrogare, legem ferre, quæ adversetur alteri legi, ut ea perlata, altera vel tota; vel ex parte tollatur, saltem, ut ejus vis debilitetur, etsi ipsa salva sit. Phil. 1, 9, quid, quod *abrogatur* legibus Caesaris? Cf. Att. iii, 23; de Rep. iii, 17. v. inprimis de hoc verbo Duker. ad Florum, iii, 15, 5.

Obruere, irritum reddere, vim adimere, etc. Ar. Resp. 20, dii *obruant* omen! Tusc. v, 19, Marius Catuli interitu sex suos *obruit* magistratus: h. e. *obscavit* eorum gloriam. Orat. 1, 25, quidquid est, in quo offenditur, id etiam illa, quæ laudanda sunt, *obruit*. Mur. 40, recentem gratulationem lamentationem *obruere*. † Verr. ii, 62, *obruit* testimoniis aratorum, i. e. prorsus convincitur, nec iis resistere potest. † Fin. iv, 4, qui sciet, ubi quidque po-

situm sit, quaque eo veniat, is, etiam si quid *obrutum* erit, poterit eruere, semperque esse in disputando suus. †sensu proprio, Nat. D. 11, 52; de Sen. 7. †de iis quæ oblivioni traduntur, Brut. 15; Arch. 10; †Q. fr. 1, 45; Or. 1, 21.

Obrussa, est auri experimentum, quod igne sumitur: ex Græco ὄβρυζα, unde post et aurum *obryzum* dictum. Brut. 74, adhibenda, tanquam *obrusa*, ratio est, etc. De *obrusa*, et auro ad *obrusam*, v. interpr. ad Sueton. Neron. 44; Salmas. ad Solin. p. 760; Gothofred. ad Cod. Theodos. l. 1, de Oblat. vot. et quos ibi laudat Ritterhus.

Obscæne, parum suavi, ingrato sono: quæ est propria verbi significatio. †Orat. 45, si ita diceretur, *obscaeni* concurrerent literæ.

Obscænitās, Or. 11, 59; Off. 1, 29. *Obscænus*, infanctus. Domit. 55, omina *obscaena*. Sic oves *obscaenæ* dicuntur. †de voluptatibus venereis, Nat. D. 1, 40. †de verbis parum verecundis, Off. 1, 55; Tusc. v, 28.

Obscurare, tenebris involvere, Nat. D. 11, 38; Fin. 111, 14; ibid. 1v, 12; Or. 111, 57; Verr. 111, 57. †obtegere aliquid oratione, Att. 11, 10; Cluent. 1. †de oblivione, Or. 11, 23; Marcel. 9.

Obscuratio, Fin. 1v, 12; Hort. Fr. *Obscuro*. Attic. 12, 7, nihil minus *obscur* tulit, i. e. sine questu. Inv. 1, 15, *obscur* subire animum auditoris, i. e. clam, sensim.

Obscuritas, de Div. 1, 18; de Div. 11, 64; Or. 1, 15; ad Div. vi, 6. †de oratione, Fin. 11, 5; Or. 11, 15.

Obscurus, tristis. Mur. 24, vultus *obscuriores*. †sublimis, subtilis. Or. 1, 14, scientia *obscurior*. †teotus, callidus. Act. 1 in Verr. 2, *obscurus* in agendo. †de rebus arduis, de Div. 11, 56; Nat. D. 111, 59; Or. 1, 39; Mur. 7.

Observare, Or. 11, 20; Fin. 11, 7; Att. 11, 9; Att. 11, 1; ibid. viii, 9.

Obscraatio, supplicatio: deorum, in malis, s. periculis publicis. Ar. B. 28, constituendæ nobis sunt procurationes et *obsccrationes*. Add. Liv. xxxv, 9; Sue-

ton. Claud. 22. Vid. Guther. Jur. Pontif. 1v, 14.

Obscundare, Manil. 16.

Obscuro, Mur. 23.

Obsequi, morem gerere, Quint. 30; Or. 47. †operam dare, Or. 1, 2. †se accommodare ad aliquid, ad Div. 1, 9.

Obsequium, indulgentia, studium, alieni gratificando, et in omnibus se ad ejus sensum, studia, accommodando, placendi. Att. vi, 6, *obsequio* et comitate adolescentis valde audio mulieres delectari. Cœl. 6, tueri *obsequio*. de Am. 24, *obsequium*... quod peccatis indulgens præcipitem amicis ferri sinit. Et sic semper est apud Ciceronem et bonos auctores, non pro obedientia.

Obscuro, Leg. 11, 25.

Observans, Brut. 82; ad Div. x111, 5.

Observantia, quid sit? v. Invent. 11, 22. Att. x111, 11, ne magnum onus *observantiæ* Bruto nostro imponerem: h. e. ne quum me visere et salutare vellet, longius iter haberet. Planc. 18, ut *observantia*, ut suffragatio tolleretur. (v. *observare*.)

Observare, curiose spectare, aucupari, captare, etiam in deteriorem partem et insidiarum causa. ad Div. xi, 16, ut tempus *observaret* epistolæ reddendæ. Cf. Rosc. A. 8. Verr. 111, 1, vitavi *observari* pluribus oculis. Cf. *observatio*. †custodire. Tusc. 11, 9, draco *observans* arborum. v. Davies. ad h. l. †*observare*, dicitur de officiis salutandi, deducendi. (Gloss. ὀρατῆρ, observat, sectatur), etc. et hinc in genere pro colere. Muren. 54, si interdum ad forum deducimur... diligenter *observari* videmur. Att. x111, 49, si *observare* est servire. In primis autem eleganter dicitur de iis qui candidatos sectantur, petitionem eorum sua suffragatione juvant. Phil. 11, 20, *observatus* a me in petitione quaesturæ. Hinc recte explicat Manutius illud ad Divers. vii, 27, ego te ja consulatu *observaram*, ad Div. x111, 27, *observare* commendationes aliqujus: h. e. complecti eum, qui commendatus est. †Tusc. v, 41, tantam præstantiam in bonis animi esse dicunt,

ut ab his corporis externa *observent*. Bentleius emendabat: corporis et externa *obscurantur*. Probat Baherius ad h. l. et sic edidimus.

Observatio. Muren. 24, *observationes*, testificationes, seductiones testum... animadvertabant. Nempte Sulpicius et ejus amici diligenter observabant Murenam, et amicos, si quam largitionem facerent. † Or. 1, 20, eloquentiam esse *observationem*, non artem. Div. 11, 71, diuturna *observatio* notandis rebus fecit artem. Cf. 1, 49; Off. 11, 24.

Observitare, pro *observare*, Div. 1, 1, 45, habent multi *obs*.

Obses, proprio sensu, Manil. 12, † pignus, signum certum voluntatis, etc. Cluent. 30, damnationem dederat *obsidem*, etc. in Cæcil. 22, *obsides* a nobis habet populus. Cf. Catil. 1v, 2. Cæcl. 32, *obsides* periculi.

*Obsessio**, Balb. 3; Dom. 1.

*Obsessor**, Dom. 5.

Obsessus. Rosc. A. 11, *obsessa* domus, h. e. ab alia occupata, ut ingredi non possis. † Vatin. 7, *obsessus* tribunatus, h. e. quo non licet facere, quæ velis. † de iudice jam occupato ab oratore, Or. 62.

Obsidere, replere, occupare. Nat. D. 1, 23, corporibus omnis *obsidetur* locus. † speculari curioso. Flacc. 24, *obsidet* Rostra curia. Catil. 1, 10, *obsidere* stuprum. Act. 1 in Verr. 2, qui meum tempus *obsideret*: sc. ut mihi prolationibus eriperet. † eleganter orator dicitur auditorem *obsidere* et tenere, Orat. 62, quum eum jam sibi faventem reddidit, et in suam sententiam impulit et adduxit. † oppugnare, Ar. Resp. 3; Att. 12, 19; Rull. 11, 28; Verr. v, 56.

Obsidio, periculum, quod ab altero nobis struitur, et rebus nostris. ad. Div. v, 6, qui feneratorum ex *obsidione* emerit: h. e. liberaverit a periculo pecunie perdendæ, quod a Catilinariis, et qui tabulas novas fieri volebant, struebatur. (Cf. Rabir. perd. 10.) Ductum videtur e Plauti *Asinar.* 11, 2, 14.

Obsignare, signare, subsignare. Quint. 21, *obsignare* tabellas. Pison.

28, etc. De testimonio *obsignato*, ad Att. 11, 12 in init. v. inpr. Salmas. Mod. usur. c. 11. † *obsignare* lagenam, Att. v, 19; ad Div. xv1, 26. † de Div. 11, 70, *obsignata* natura: sunt muliebria ita obstructa, ut concipere femina, et parere non possit. Plinius, H. N. vii. 16, genitale concretum appellat. Græci tales feminas *εὐφροῦς* vocant. Vid. inpr. Rutgers. Var. Lect., 111, 18.

Obsignator, signator, qui subsignat. Flacc. 36, decisionis *obsignator*. Att. xii, 18, *obsignatores* testamentorum.

Obsistere, defendere. Cluent. 17, *obsistere* crimini. † Fin. 111, 9, et aliis locis, *obsistere* visis: h. e. non statim assentiri, ne decipiari. Add. Fin. 1v, 7; Tusc. 1v, 12.

Obsitus, consitus. Verr. 111, 18, *obsitus* campus.

Obsolare, Phil. 11, 41, ubi tamen alii *obsolascere*, alii *obsolofari* corrigunt.

*Obsolascere**, Inv. 1, 26; Cæcl. 17; Quint. 18; Rull. 1, 7.

Obsoletus, inusitatus: opponitur, novus, inauditus. Verr. v, 44, *obsolata* crimina. † Or. 111, 9, *obsoletior oratio*, dicitur ea, quæ nullum delectum verborum, nec ornatum habet. † de eo, qui in luctu et sordibus est. Pison. 56, jaculati mœrens aliquot dies, atque inde *obsoletus* Thessalonicam... venisti.

Obsonare. Tusc. v, 34, *obsonare* famem.

*Obsonium**, ad Div. 19.

Obstare, officere quasi luminibus alij. v. *officere*. Sext. 20, *obstare* sibi me. † nocere. Rosc. A. 52, numquid hic aliud videtis *obstare* Roscio, nisi quod patris bona venierunt?

Obstinatio. Prov. Cons. 17, *obstinatio*ne quadam sententiæ repudiavi: in bonam partem dictum.

*Obstinatus**, Att. 1, 9.

Obstipus, de cervice rigida, quam Suetonias appellat, capite in tergum nimis reclinato. Nat. D. 11, 42. Cf. fragm. Arist. in init. et ibi Gruter. p. 4264 ed. Gronov. qui ostendit, hoc verbum duobus modis dici, et quidem contrariis. Sic ap. Sueton. Tib. cervix

obstipa et rigida: ubi male Casaubonus interpretatur de capite ad terram defixo. Sequitur enim: hæc omnia ingrata et arrogantiae plena; quod non potest intelligi nisi de cervice nimis reclinata. At contra cervix rigida ap. Liv. xxxv, 11, est de equis Numidarum, qui capita nimis protendant ac demittunt.

Obstitus, fulmine tactus. Leg. 11, 9, fulgura atque *obstita* expianto. v. Festus in hac v. et ibi interpretes. Savaio ad Sidon. Carm. 1x, 189 (non 180), quem laudat Davies, nihil de hac voce habet, sed tantum de locis fulmine tactis agit.

Obstreperus. Orat. 111, 13, oratores obscuri dicuntur, sibi ipsi in dicendo *obstreperus*. Marcell. 3, res clamore militum *obstrepere* videntur: in quo etiam insolentia constructionis notanda. ad Div. v, 4.

Obstrictus, obnoxius, qui est in alterius potestate. Cael. 19, *obstrictus* voluptatibus tenetur. ib. 32, addictum, deditum, *obstrictum* vobis habebitis. Planc. 1; Att. x11, 40; Verr. 1v, 32.

Obstringere, ita dicitur, ut obligare. v. *obligare*. Verr. 1, 3, sceleribus se *obstringere*. ad Div. x1, 10, ære alieno *obstringere*, etc. † Or. 11, 66; Verr. 1v, 51, religione *obstringere* aliquem, est, facere, ut aliquis religionem deorum lædat.

Obstructio, de simulatione. Sext. 9, hæc *obstructio* non diuturna est, etc. Sicut quæ obstruuntur, ea teguntur, non cernuntur, sive simulatio admittit conspectum veri sensus et animi.

*Obstructus**, Fat. 5; Brut. 4.

*Obstruere**, Dom. 44; Brut. 17; Sull. 28; de Sen. 20.

Obstupefactus, de mente ebrui. de Div. 1, 29, quum sit immoderato *obstupefactus* potu atque pastu. Add. Cat. 11, 4; Deiot. 12.

*Obstupescere**, de Divinat. 11, 23; Att. v, 21.

*Obsurdoscere**, de Am. 24.

*Obtagere**, Leg. 11, 22; Sext. 35; Att. 1, 15; Vatin. 5; Cael. 18.

*Obtemperare**, Cæcin. 18; Quint. 2; Tusc. 11, 4.

*Obtemperatio**, Leg. 1, 15.

*Obtendere**, Q. fr. 1, 1, 11.

Obtentare, sustentare. Att. 1x, 10, spes quædam me *obtentabat*, fore.

Obterere, contemnere. Div. 1, 16, artem *obterere* extispicum. Cael. 19, *obterere* voluptates. † opprimere, ad Div. v, 9; Cæcin. 7; Verr. v, 1.

*Obtestari**, Quint. 50; Mil. 31; Sext. 69.

Obtestatio. Balb. 14, sanctiones sacrarum sunt, aut genere ipso, aut *obtestationes* et consecratione legis, aut poena, etc. h. e. populo per legislatorem ad iurjurandum adigendo, quo juret, *obtestans*, h. e. testes faciens deo, se velle legem servare: unde leges sacrarum. vid. Schwarz. diss. de Detestatione sacrorum, § 15. † Dom. 48, quid ergo tua illa tum *obtestatio* tibicinis? Fuit pars caerimoniarum in dedicationibus. Quum interpretes nihil ad h. l. dicant, Schwarz. l. c. § 16, putat *obtestationem* esse eandem, quæ et detestatio dicitur, h. e. denuntiationem testibus præsentibus factam. Qualis autem illa tibicinis *obtestatio*, s. denuntiatio fuerit, non addit. Mihi videtur facta eisdem propemodum verbis, quibus *obtestationem* et denuntiationem pontifici, pullario, factam esse constat: Ades mihi, s. Postulo, ut ad sis mihi, etc. Dom. 52; Div. 11, 34, etc.

Obtinere. oratores et philosophi *obtinere*, quod approbant alii, quum vincunt, esse verum aliquid: etiam defendunt. Verr. 111, 71, *obtinere*, quod dicimus. Cf. Catil. 1v, 6; Tusc. 1, 12; Fin. 11, 33; Acad. 11, 6. De defendendi significatione adde dicta a Gronovio ad Tacit. H. 11, 84. † tueri, retinere. Verrin. 111, 35, *obtinemus* res gestas Sullæ. Orat. 111, 60, vocem *obtinere*: ubi præter rem Pearcius legi vult *retinere*. Sic *obtinere* provinciam dicitur, qui consequitur, habet, retinet, ut ex epistolis ad Cornificium patet. ad Div. x111, 29, *obtinere* hereditatem. Cf. 1v, 14, testamentum *obtinetur*, quum ra-

tum est, valet. de Rep. 11, 32, quod erat ad *obtinendam* potentiam nobilium vel maximum. † Sull. 6, suavitatem filii *obinet*. Offic. 11, 12, *obtinens* numerum iure cæsorum. † Fin. 11, 22, opibus magnis, quidquid feceris, *obtinere* : h. e. efficere, ut impune feceris, recteque adeo factum videatur. † confirmare, Quint. 23.

Obtingere, pro accidere. Catil. 1v, 1, de re tristi, si quid *obtingerit*. † de munere publico, Vatin. 5; Att. 1, 17; ad Div. 11, 19; Off. 1, 7.

*Obtorpescere**, de corpore, Dom. 52. † de animo, Tusc. 111, 28.

*Obtortus**, Verr. 1v, 10; Cluent. 21.

*Obtractare**, invidere, Tusc. 1v, 20; ibid. 26. † *obtractare* alicui est adversari, Phil. x, 5; Att. 111, 26; Acad. 11, 6; Manil. 8.

*Obtractatio**, Tusc. 1v, 8; Font. 8; Brut. 42; ad Div. 1, 7.

*Obtractator**, ad Div. 1, 4; Planc. 23; Brut. 1.

*Obtritus**, Or. 11, 86.

Obtrudere. Verr. 1v, 36, qui non *obtrusit* monumenta aliqua ex parte, sed *funditus* sustulit atque delevit. Præcedit, alieno nomine ornare : cui respondet *obtrudere*. Gesnerus in Thes. L. L. corrigi *obruil*, vel *obstruicil*. Non placet satis : hoc tamen melius.

*Obtruncare**, Nat. D. 111, 26.

Obtundere, levare, minuire, comprimere. Tusc. 111, 16, nihil est, quod tam *obtundat* elevetque ægritudinem. † *obtundere* vocem, Or. 11, 70. † mentem, Tusc. 1, 33; Or. 111, 24. † *obtundere* dicitur is qui molestus est alteri, Att. viii, 1; ad Div. v, 14; Verr. 1, 60; Verr. 1v, 49; Or. 66.

*Obturbare**, Att. xii, 17; ibid. 19.

Obtusc, stulte : opponitur acute. Nat. D. 1, 25, quo quid dici potest *obtusius*?

*Obtusus**, defatigatus, Her. 111, 9; de Sen. 23.

*Obtusus**, directio oculorum, de Div. 11, 59; Nat. D. 111, 4; de Univ. 8; Or. 3.

*Obvallatus**, Rull. 11, 1.

*Obvenire**, obtingere, Phil. 111, 10; Verr. 11, 7. † accidere, Off. 11, 21.

*Obversari**, Sext. 3; Acad. 11, 45; Tusc. 11, 22.

*Obvertens**, Tusc. 111, 18.

Obviam. Att. 1v, 16, huic *obviam* Cato, etc. adversantur. Int. eunt. † ire *obviam*, Mur. 32; ibid. 33; Sext. 5; Planc. 40; Att. xi, 16; ad Div. xiv, 5; Mil. 10.

*Obvius**, Cæcin. 27; Att. vi, 4.

Obvoluta. Div. 1, 31, fax *obvoluta* sanguine atque incendio. E poeta. Add. Her. 1, 35; Inv. 11, 50.

*Obvolvens**, Or. 22.

*Occæcare**, obscurare, Or. 111, 39; de Div. 1, 14. † obtegere, de Sen. 15; Fin. 1, 16.

*Occalescere**, Att. 11, 18.

Occasio. ad Div. x, 4, ne nostra mala suam *occasionem* putent : sic est, Phil. 11, 46; Off. 1, 40; Inv. 1, 27; Her. 1v, 41; Mil. 14.

Occasus, mors. Acad. 1, 2, post L. Ælii nostri *occasum* ne a Latinis quidem. † *occasus solis*. Her. 111, 22; Top. 7; Nat. D. 11, 19; Pis. 15; Catil. 111, 8.

Occatio, de Senect. 15, unde dicitur?

**Occentare*. de Rep. 1v, 10, si quis *occenavisset*, sive carmen condidisset, quod infamiam faceret. Est fragmentum Legg. xii tabb. v. Festus in h. v. et quod illic notavimus.

*Occidens**, de sole, Tusc. 1, 39; Nat. D. 11, 66. † moriens, Cœl. 52; Tusc. 1, 45; ad Div. 1v, 1.

Occidere. Tusc. 1, 45, *occidit* vitæ. Nat. D. 1, 5, sententiæ *occidunt*. Acad. 11, 5; Q. fr. 1, 4.

*Occidere**, interficere, Fin. 11, 20; Phil. xiv, 14; Mil. 5.

*Occisio**, Cæcin. 14; Phil. xiv, 14.

*Occidens**, Or. 11, 61; Acad. 11, 47.

*Occidere**, Tusc. 11, 15; Att. v, 15; Or. 11, 41.

*Occultare**, celare, Sext. 22; Off. 1, 35; Manil. 3; Nat. D. 11, 20. † obcurare, Off. 1, 30; Rosc. A. 51; Fin. 11, 24; Acad. 1, 1.

*Occultatio**, Nat. D. 11, 50; Fin. 11, 22.

*Occultator**, Mil. 19.

*Occulto**, Off. 1, 35; Rull. 1, 1.

Occultus, astutus. ad Div. III, 10, si me autem *occultum* libet fingere. † *res occultas*, Acad. 1, 4; ibid. II, 41; Rosc. A. 56.

*Occumbens**, Tusc. 1, 42.

Occupare, eleganter dicitur de pecunia, quæ aut sub usuris collocatur, aut pro qua metalli fodinæ, agri, etc. emantur, ut aliquid lucri et reditus habeamus. Flacc. 21, pecuniam adolescentulo grandi senore *occupasti*. Verr. 1, 56, *occupare* pecuniam apud, etc. Manil. 2, magnæ res... in vestris vectigalibus exercendis *occupatæ*. vid. Manut. ad hæc loca. † Att. 1, 6, sum *occupatus* de Q. fratre: h. e. eo mihi negotium facessente. † Att. XIII, 12, Sextius eum *occupavit*, i. e. adduxit, ut apud se esset. † *occupare* locum, Brut. 84; Rull. II, 28. † *animam*, Q. fr. 1, 1; Font. 5; Or. 26. † *prævenire*, Tusc. 7, 9.

*Occupatio**, negotium, ad Div. XII, 50; Att. 1, 11; ibid. II, 3. † *obsessio*, Dom. 3, est figura sententiarum de qua Cicero agit, Her. IV, 27; Or. III, 53; et Quintilianus, i. O. 12, 12, 16.

*Occupatus**, Cœl. 19; ad Div. VIII, 4; Att. 1, 6.

Occurrere, in mentem venire. Tusc. 1, 21, nihil mihi *occurrit*, cur non sit verum. Brut. 7, maxime mihi *occurrunt* Athenæ. Nat. D. 1, 14, Deus nil sentiens nunquam nobis *occurrit*, neque in precibus, neque in votis. Acad. II, 40, nostro ne quid maxime quidem probabile sit, *occurrit*. † *respondere*. Nat. D. III, 28, huic loco sic soletia *occurrere*. † *avertere* aliquid, mederi rei. Verr. 7, 9, ante istius sceleris *occurrere*. † *antevertere*, *prævenire*. ad Div. IV, 5, sapientia rei *occurrere*. † *celeriter satisfacere*. Cluent. 23, expectationi *occurrere*. † *juvare*. Mur. 23, *occurro* vestræ sapientiæ. Topic. 10, loci aliis disputationibus *occurrunt* abundantius, aliis angustius. ad Div. XI, 20, quibus rebus veteranis potest *occurri*, *occurras*. Sed in hoc loco possis

etiam interpretari: gratificari, vel mitigare. † *eleganter* etiam ad Q. fr. 1, 1, ultro negotiis *occurrere* dicitur, qui libenter et alacriter suscipit. † *est genus honoris et officii*. ad Att. II, 22, domus nostra celebratur; *occurritur*. vid. *occurratio*. † Verr. III, 27, quam primum aliam civitatem *occurrere*, h. e. in aliam currere. vid. interpret. ad Sueton. Calig. 26. † *obviam ire*, Mil. 19. † *occurrere* est etiam *obicere*, Off. II, 2.

Occursatio, genus officii, quod candidatis præstat. Planc. 12, facilis est illa *occurratio* et blanditia popularis. Cf. Mil. 55.

*Ocellus**, Att. XVI, 6.

*Ocius**, Tusc. IV, 14; Att. XVI, 3.

Octophorum et *Octophorus*, lectica quæ ab octo hominibus portatur, Q. fr. II, 10; sed Verr. 7, 11, ut mos fuit Bithyniæ regibus, lectica *octophoro* se-rebatur. v. Lips. Elect. 1, 19, et Voss. ad Catull. p. 24.

Oculatus, pass. pro *conspicuus*. ad Att. IV, 6, ubi olim legebatur *occul-tior*, male. Nam respondet verbo *apparuit*. Sic et alii dixere, ut Lexica docent.

*Oculus**, sensu proprio, Nat. D. II, 56, 57; ibid. III, 8. † *versari ante oculos* dicuntur ea quæ attentius perpendimus, Rosc. A. 9; ibid. 35; Or. 1, 43; Acad. 1, 2. † dicitur de cupiditate *adjicere oculum*, Verr. II, 15; Rull. II, 10. † *ferri in oculis* est vehementer ab aliquo diligi, Att. VI, 2; Q. fr. III, 1. † *Corinthus* et *Carthago oculi oræ* maritimæ (h. e. urbes primariæ), Nat. D. III, 38.

*Octuplus**, Verr. III, 10.

*Odiosus**, Her. IV, 20; Or. II, 65; Brut. 82.

Odiosus, de accusatore, qui reum nimis urget, nulla ratione placari, et, ut eum dimittat, moveri potest. Act. 1 in Verr. 12; Verr. IV, 20. † *putidus* in aliqua re, Or. III, 13; Off. 1, 37. Add. Att. VIII, 22; Off. 2, 36; Cæcil. 11; de Am. 20; Or. 8; de Sen. 2; de Sen. 18.

Odioso, Mil. 13; de Am. 18; Phil. xiii, 19.

Odium, fastus et importunitas, quæ *odium* facit. Cluent. 39, quod erat *odium*, dii immortales, quæ superbia! Sic apud Terent. Adelph. v, 4, 17, tundo atque *odio* denique effecit senex. Hecyr. iii, 2, 8, nunquam hodie *odio* tuo me vinces. Et aliis locis *odium* dicitur de re, quæ *odium* facit, aliisque molesta est. Add. Tusc. iv, 9; Or. ii, 51; Off. i, 42; Mur. 23; Balb. 13.

Odivi, pro *odi*, est Phil. xiii, 19.

Odor, levis suspicio. Attic. iv, 16, *odor* dictaturæ. Cluent. 27, *odor* suspicionis. † Verr. v, 61, *odors* aliquo legum recreatus revixisset. † Or. iii, 40, *odor* urbanitatis, mollitudo humanitatis ... sunt ducta a ceteris sensibus. † sensu proprio sumitur, de Sen. 57; Verr. iii, 9. † materia *odoris*, ut unguentum, Verr. iv, 35; ibid. v, 56.

Odorari, pro appetere, ut Agr. ii, 24, decemviratum *odorari*. † sensu metaphorico, Verr. ii, 54; Verr. iv, 13; Att. iv, 8; ibid. 13.

Odoratio, Tusc. iv, 9.

Odoratus, sensus odorandi, Acad. ii, 7. † ipse odor qui sentitur, Nat. D. ii, 63.

Œnus, antique pro *unus*. Leg. iii, 3, *ænus*, ne amplius sex menses, etc.

Offa, Div. ii, 35, *offa* pulvis: sc. quæ obijcitur pullis auguralibus. Est autem *offa* proprie globus farinæ conspersæ, *μάζα, ὄμπε*, pro quo *Æolice* dicitur *ὄππη*, unde Latinum *offa*. v. Salmas. ad Solin. p. 90, 537.

Offendens, Att. x, 4, *offendens* apud aliquem de aliqua re. † Cluent. 23, *offendens* apud iudices: i. e. condemnari a iudicibus. † infeliciter rem gerere. ad Div. ii, 18, sin quid *offenderit*, sibi totum, nihil tibi *offenderit*. v. *offensio*. Ceterum de hoc verbo. v. Manut. ad Ep. ad Div. v, 14. † Cæcio. 36, si quid *offendendum* sit, i. e. reprehendendum. † percutere, Cluent. 62. † incurrere, ad Div. ix, 2; Or. ii, 74.

Offensa, Att. xi, 2; ad Div. xii, 16.

Offensio, calamitas. Manil. 9; *offen-*

sio belli. Cf. ad Quir. 1. † morbus. Tusc. iv, 14, *offensiones* corporum. Cf. ad Div. xvi, 10. † repulsa. Cluent. 25, quod ædilitatem petere cum hominibus nobilissimis, et *offensionem* timere dicebat. de Rep. i, 3, *offensio* Abalæ. † Cluent. 50, iudiciorum *offensiones*, dicuntur corruptiones iudicum, quibus iudicia in odium populi veniunt. † Tusc. iv, 11, *offensio* ægrotationi contraria quid sit? † sensu proprio, de Div. ii, 40; de Univ. 15. † peccatum, ad Div. i, 7.

Offensiuncula, repulsa, Planc. 21.

Offensus, odiosus. Catil. i, 7, si me meis civibus *offensum* viderem. Cf. Cluent. 58. pr. Scaur. fragm. nov. 5, voluit eum quam maxime *offensum*. Iav. i, 49, *offensum* est, quod audientium animos læsit. Cf. Att. ii, 19, nihil est tam *offensum*, quam, etc. † Verr. ii, 47, existimatio *offensa*, i. e. mala. † Verr. ii, 76, statim suspitione *offensi*, etc. Eodem modo dicitur, ut ap. Ter. in Andr. *parenti*: percuasit illico animum. † læsus, Att. vi, 3.

Offerre, apparere, cerni, ostendere. de Div. i, 36, dii ipsi se nobis non *offerunt*. Rosc. A. 31, os *offerre*. † obviam ire. ad Div. vi, 20, advenientibus te *offerre*. † objicere. Sext. 1, *offerre* salutem in discrimen. Offic. i, 24, *offerre* se periculis. † Sext. 6, si qui se *offerunt* insolenter et insectantur, etc. Grævius malebat e msa. *offerunt*. Sed paullo post idem est verbum: neque quemquam offendet oratio mea, nisi qui se ita *obtulerit*, ut in eum non invasisse, sed irruisse videamur. † resistere. ad Brut. 15, statim me Antonii sceleris *obtuli*. † Rosc. A. 13, qui mortem *obtulerit* parenti. † se *offerre* est aliena sua officia polliceri, Att. ii, 1; Planc. 10. † *offerre*, de Div. i, 37; Or. iii, 49. † *offerre* aliquid, Rosc. A. 37; Att. ii, 22.

Officere, est proprie, liberum prospectum impedire, obstare. Off. iii, 16, quorum altitudo *officeret* auspiciis. Cf. Or. i, 39; Tusc. v, 32. Hinc eleganter est, commoda alicujus impedire, laudem alicujus majuri laude im-

minuere: item nocere in genere. Rabbir. Post. 16, nec mentis luminibus *officit* altitudo fortunæ. Brut. 17, horum concisis sententiis *officit* Theopompus elatione atque altitudine orationis suæ. Rosc. A. 58, ac meis commodis obstat et *officiis*.

Officina, quomodo differat a taberna, vid. Manut. ad Ep. ad Div. viii, 6. Illud autem elegans est, Leg. 1, 13, philosophi, qui quasi *officinas* instruxerunt sapientiæ: vide etiam, Off. 1, 42; Pis. 36; Or. 13; Or. 11, 13; Brut. 8; Rosc. A. 46, Phil. 11, 14.

*Officiosa**, de Am. 20; Att. vi, 1.

*Officiosus**, Tusc. 111, 28; Mil. 5; Verr. 1, 24; Rosc. A. 1; ad Div. xi, 22; Pis. 23; Mur. 53.

Officium, Her. 11, 17, opponitur maleficio. ibid. 1, *officia* artis. † an hoc verbum satis exprimat Græcorum *ἔργον*? v. Att. xvi, 14. † opera commendatoris *officium*, Herenn. 11, 10, † honos, qui ex more alicui, salutando, occurrendo, deducendo, sectando, etc. habetur. Muren. 33, frequentiam in isto *officio* (np. obviam eundi) gratuitam... non defuisse. ibid. 34, noli igitur eripere hunc inferiori generi hominum *officii* fructum: h. e. voluptatem, quam ex hoc *officio* præstando capiant, Ab hoc genere *officii* interdum dicitur *officiosus*. ibid. illa *officiosissima*, quæ neminem patitur non honeste in urbem introire, candidatorum natio. † dolor *officiosus*, Tusc. 111, 28; quem *officii* ratio postulat. Mil. 5, *officiosi* labores. † quid sit *officium* exponitur, Off. 1, 3; ibid. 34; Quint. 6; Or. 22; Inv. 11, 22; ad Div. v, 7.

Offundere, obruere, obscurare. Fin. 111, 14, *offunditur* luce solis lumen lucernæ: sic est, Acad. 11, 25, † metaphoricè vero sumitur, Tusc. 111, 34; Tusc. v, 3; Rosc. A. 32; Nat. D. 1, 3. † Marcell. 4, omnium Marcellorum memoria pectus meum *offudit*. Videtur esse converse dictum pro: omnium M. memoria pectori *offusa* est. vid. Græv. Aut *offudit* dictum est pro *confudit*, quod est tristitia affecit, implevit, ut

ap. Liv. xlv, 42; vel perturbavit, ut ap. Sueton. Cæs. 7. De verbo ipso adde Heins. ad Valer. Flacc. 1v, 482.

*Olea**, arbor, de Div. 11, 6; Leg. 1, 1. † bacca *oleæ*, ad Div. 11, 16.

*Olearius**, Top. 3; de Sen. 16.

*Oleaster**, Verr. 111, 23.

Olera. Rosc. C. 7, supercilia *olera* malitiam et clamitare calliditatem videntur. Nat. D. 1, 26, Epicurus nihil *olæ* ex Academia, nihil ex Lyceo. † sensu proprio, Or. 111, 25; Tusc. 1v, 24. † de eo quod est in mente, Nat. D. 1, 26; Or. 45; ibid. 111, 12.

Oleum. Att. 11, 17, opera et *oleum* nostræ philologiæ periret. † exercitatio umbratilis. Or. 1, 18, nitidum quoddam genus est verborum et lætum, aed palæstræ magis et *olæi*, quam hujus civilis turbæ ac fori.

*Olfacere**, Tusc. v, 38. † expiscari, Agr. 1, 3.

Olim, de futuro. Att. v, 21, quid *olim* mali C. Julius fecerit. v. Grævius ad h. l. † de præterito tempore, Att. v, 21.

*Olitor**, ad Div. xv, 18.

*Oliva**, arbor, Nat. D. 111, 18; ibid. 111, 8.

*Olivetum**, Nat. D. 11, 62; de Sen. 16.

*Olla**, ad Div. 1x, 18.

*Olusculum**, Att. vi, 1.

Omen, proprie quid sit, de eo est locus classicus, Div. 1, 45, 46. Dicitur tamen etiam de aliis auspiciis. ibid. 47, sic aquilæ clarum firmavit Jupiter *omen*. De somniis est apud Tibull. 111, 4, 9; ubi v. Broukh. Dii *omen* avertant, Phil. 1v, 4; ibid. 1x, 4; ibid. xi, 5; Pis. 14; Sext. 23. † Cluent. 5, *omina* in nuptiis commemorantur. Unde apud Virgil. Æn. 1, 546, *omina* prima, de nuptiis primis.

*Ominari**, Brut. 96; Off. 11, 21.

*Omittere**, Brut. 76; Cæll. 22; Q. fr. 11, 5; Fin. 1, 10; Att. viii, 3; Pis. 22.

Omnino, prorsus, plane. Fin. v, 8, tres *omnino* fuerunt. Div. 1, 39, fieri *omnino* neget. Tusc. 11, 1, *omnino* philosophari haud placet. † disertis verbis. Tusc. v, 9, non usquam id dicit om-

nino, sed, quæ dicit, idem valent. † in genere, in univcrsum. de Am. 21, *omnino* omnium eadem cautio est. Off. 1, 25, *omnino*, qui reip. præfuturi sunt, duo præcepta Platonis teneant. Cf. ib. 33; in Cæcil. 4; Acad. 11, 2; Tusc. 1, 25; de Am. 23.

*Omnipotens**, Tusc. 1v, 34.

Omnis, cunctus, Pis. 5. † totus, Nat. D. 11, 55; Tusc. 11, 23; Or. 11, 21. N. D. 1, 27, rem nullo modo probabilem *omnium*. Simile est formæ, minime *omnium*. — * tribuere *omnia* (v. *tribuere*).

*Omnivagus**, Nat. D. 11, 27.

*Onager**, Att. vi, 1.

Onchesmites, ventus a portu Epiri *Onchesmo* spirans versus Italiam. v. Att. vii, 2, et ibi interpretes. Quidam libri habent *Anchesmites*: de quod vid. Casaub. ad Dionys. Halic. l. 1, 332, ed. Huds.

*Onerare**, Or. 111, 30; Nat. D. 111, 3; ad Div. 111, 10.

*Onerarius**, Verr. 1, 17; de Div. 1, 32.

Onus. sensu proprio, Manil. 18. † de rebus molestis, ad Div. x111, 7; Verr. 11, 55; Cæcil. 2; Sull. 23; Or. 1, 6. Agr. 11, 26, Sullanis *oneribus* gravis, dicitur, qui e proscriptionibus Sullanis possessiones habet, et inde in invidia est.

*Onustus**, Off. 111, 12; Att. 1, 13; de Div. 1, 29.

*Opacare**, de umbra, Or. 1, 7; Nat. D. 11, 19; ibid. 11, 36.

*Opacus**, Or. 111, 5, Leg. 1, 5; Arat. Frag. v, 201.

Opera, primo notanda constructionis varietas in formula, *operam* dare. Tusc. 1, 4, in quam exercitationem *operam* dedimus. Or. 11, 28, *operam* dare ad audiendum. Deinde vis ejus multiplex est. Verr. 11, 29, *operam* dare jubet Petilium, quod rei privatæ judex esset: i. e. iudicio interesse, et cognoscere. Att. x11, 50, *operam* dare actioni, i. e. interesse, etc. † videtur pro tempore, quod *opera* requirit, sumi, ad Div. xvi, 21, multum *operæ* mihi eripitur in exscribendis hypomnematis. v. Græv. ad h. l. † item pro indu-

stria Mur. 17. Q. fr. 111, 4, deest mihi *opera*, sc. ad versus exscribendus. † *operæ* pretium, Rull. 11, 27; Rosc. A. 37. † Industria in republica administranda, de Div. 11, 2; ibid. 11, 68; Inv. 11, 2; Off. 1, 6. † de manuum laboribus dicitur, 1, 13; ibid. 1, 42; Rosc. A. 15; ibid. 18.

Operæ dicuntur et de ipso labore, Muren. 9, assiduitatis et harum *operarum* quotidianarum (np. in causis agendis et respondendo de jure) putat esse consulatum: et de iis, quorum *opera* utimur in laborando. ad Div. x111, 9, esse in *operis* societatis. Att. 1, 13, *operæ* comparantur. Conf. Verr. 1, 56; Flacc. 38; Sext. 27; etc. † *operas* dare, i. e. locare, Parad. vi, 2; in *operis* mittere, Planc. 19.

Operarius, qui manibus opus facit, abjectumque adeo hominum genus. Sic Rosc. A. 41, homines *operarii* ex disciplina patrisfamilie rusticani. Deinde de iis dicitur, qui artem aliquam, non erudite, non via et ratione didicerant, sed ut opificium quoddam tractant. Sic rabulæ dicuntur *operarii*, Or. 1, 18; Or. 1, 62. Add. Parad. 111, 2; Brut. 73; Brut. 86. Her. 111, 15; Tusc. v, 56.

*Operculum**, Nat. D. 11, 54.

Operire, audaci translatione, pr. Scaur. 4, fragm. nov. sic Verrem *operissem* Sicilia teste tota. Eodem fere modo ap. Horat. Sat. 11, 1, 68, «Lupus famosis *coopertus* versibus.»

*Operose**, Or. 44.

*Operosus**, Nat. D. 11, 25; Q. fr. 11, 13; de Sen. 8; Fin. 1, 21; Leg. 11, 18; ibid. 11, 26; Off. 11, 5.

Opertum, adytum, locus, quem adire nefas. Parad. 1v, Clodius in *opertum* Bonæ Deæ accessit. ibid. et quidem in *operto* fuisti. † oracula ex adyto edita. Div. 1, 50, quo e genere Apollinis *operta* prolata sunt. Cf. 11, 55.

*Opertus**, tectus, de Div. 11, 36; de Sen. 10. † obrutus, Verr. 1v, 50.

Opes, proprie ventur auxilia: unde.posito generis pro specie, *opes* dicuntur omnes ex res, quarum auxilio ali-

quid effoimus, consequimur: ut 1° labore, opera. Div. II, omniam *opibus* refrenanda est. 2° pro consilio. Att. IX, 16, ut tuis consiliis et *opibus* utar. 3° divitiis. ibid. XI, 2, ista hereditas meam fidem et famam tueri potest, quam quidem intelligo, etiam sine hereditate, tuis *opibus* te defensurum fuisse. 4° gratia. Quint. 2, *opes* suas experiri. Cf. c. 1; Verr. I, 1. 5° advocatis in judicio. Quint. 2, summæ, *opes*. 6° potentia singulorum hominum, quæ ponitur in multitudine amicorum, clientum, gratia, etc. qua possis efficere, quæ velis, etiam invitis civibus. Off. I, 19, ut *opes* quam maximas consequantur. ad Div. IV, 9, *opes* et dignitatem tenerem. Cf. Off. I, 21; Cluent. 24; de Am. 6; Off. II, 11; Brut. 81. 7° reipublicæ potentia, in divitiis, exercitiis, sociis posita. Sext. I, pro tantis *opibus* reipubl.

*Opifex**, artifex, Flacc. 8; Fin. III, 2; Tusc. I, 15; Or. 2. † *opifex* mundi Deus, Nat. D. I, 8. † verborum *opifices* h. e. qui creant nova vocabula, Tusc. V, 11; Acad. Fragm.

Opimo. Her. IV, 47, pro, optime vestitus citharædus, Christianus legendum censebat *opimo*, h. e. magnifice. Et ita *opimo* est, v. c. ap. Plaut. Bacchid. III, 1, 6. Sic dicuntur etiam spolia *opima*; permutanturque in libris *opimo* et optime. v. Drakenb. ad Liv. XXI, 45. Itaque valde hæc emendatio arripet. Neque tamen recepta lectio absurda.

Opimus, minus suavis aut elegans. Or. 8, 47. † est tamen etiam in laude. Brut. 78, ornamenta non satis *opima*. † De corporis pinguedine, de Div. I, 52; Brut. 16. † De fertilitate agrorum, Manil. 6. † De magnitudine prædæ, Rosc. A. 3; Verr. I, 37; ibid. I, 50.

Opinabilis, incertus, Acad. I, 8; Tusc. III, 31; de Div. II, 14.

Opinari, rei incertæ assentiri. Acad. II, 20, nihil *opinari*. Add. ad Div. VII, 24; Att. I, 15; Pis. 20; Mur. 50; de Div. II, 6.

Opinatio. Tusc. IV, 7, *opinatio* est

inbecilla assensio. Conf. Acad. I, 11; II, 34.

*Opinato**, Phil. II, 31.

Opinator, qui rebus quamvis incertis, tamen assentitur, ut certis; ut faciunt academici. Acad. II, 20, ego sum magnus *opinatore*.

Opinatus. Tusc. III, 11, *opinatum* bonum, opponitur vero et certo. ibid. IV, 6; Off. II, 10.

*Opinio**, Att. IX, 7; Nat. D. II, 2; Or. I, 25; ibid. II, 37.

Opinosus, opinator. Acad. II, 47; Antipater et Archidemus, *opinosissimi* homines.

*Opipare**, splendide, Att. V, 9; ibid. XIII, 50; ibid. VII, 2.

*Opis**, de Sen. 2; Att. IX, 19; Att. XV, 15; Off. I, 15; Verr. V, 65.

*Opitulari**, opem ferre, Off. I, 43; ad Div. XII, 30; Liv. II, 2.

*Oporet**, de necessitate, Or. 22. De eo quod vel prudentia, vel officium jubet, Balb. 3; Att. IV, 5; ibid. XIII, 23.

*Opperiri**, Att. IV, 2; ibid. X, 3.

*Oppetere**, Off. I, 31; Phil. XII, 12; Tusc. I, 48.

Oppidanus. Brut. 69, *oppidano* quodam et incondito genere dicendi, i. e. quo in oppidis minoribus solent uti.

*Oppido**, sane, Or. II, 64; ad Div. XIII, 4; Fin. III, 10.

*Oppidulum**, Att. X, 6; Q. fr. II, 2.

*Oppidum**, ad Div. IV, 18; de Div. I, 25; de Glor. Fragm.

Oppignerare, pignori dare. Sext. 51, libelli etiam pro vino sæpe *oppignerabantur*.

*Oppilare**, Phil. II, 9.

*Opplere**, Tusc. II, 16; Nat. D. II, 25; ibid. II, 52; Sen. post red. 4.

*Opplorare**, Her. IV, 52.

Opponere, excusationis, aut alia qua simili de causa afferre. Att. I, 1, illud suum regnum judiciale *opposuit*. † commemorare in contrariam partem. Sext. 19, eos *opponi* auctores. ad Div. VIII, 1, manus ad os *opponere*, est signum silentii servandi. † (Cum præpositione *ad*.) Mur. 40, ad omne periculum

atque ad omnem invidiam solus *opponitur*. Verr. 111, 57, ad pactiones faciendas non suam vim.... sed tuum nomen *opponerent*. Off. 11, 4; Nat. D. 11, 52; Font. 1; Quint. 14; Sext. 19; Phil. 11, 4; Or. 11, 83; Top. 25.

*Opportans**, ad Div. 1, 9.

Opportunitas. Inv. 1, 2, *opportunitates* in animis rerum maximarum: de dotibus animi: sic est, Manil. 17; de Am. 6; Nat. D. 1, 33; Nat. D. 11, 22; Leg. 1, 9; Off. 111, 9; † De commoditate temporis dicitur, Fin. 111, 14; Inv. 1, 27; Off. 1, 40. † *opportunitas* locorum, Inv. 1, 26; † occasio, de Div. 1, 42.

*Oppositio**, Inv. 1, 28.

*Oppositus**, Marcel. 10.

Oppressio, servitus. Att. 11, 18, hac tamen in *oppressione* sermo.... liberior est, quam fuit. Cf. Offic. 111, 21; Dom. 3.

*Oppressor**, ep. ad Brut. 15.

Oppressus, in sermone est obscurus, non satis clare pronuntiatus, ut intelligi possit. Offic. 1, 37, literæ neque *oppressæ*, neque *expressæ*, ne aut putidum sit, aut obscurum. † non liber. Pison. 13, mens *oppressa* præmio. ibid. 17, conscientia scelerum *oppressus*, nihil susus est ad senatum scribere. † coercitus, frenatus. Flacc. 16, audacia comprehensa et *oppressa* tenetur. † furto ablati et retentus. Verr. 11, 19, capta et *oppressa*, etc. † de moribundo est. Cœl. 24, mens *oppressa*. † subito ruptus. de Am. 21, ut amicitia potius exstincta, quam *oppressa* videretur (npsicut incendium ruina). Cæcin. 16, jus civile *oppressum*, est, quum potentia, gratia, pecunia efficitur, ut contra jus agatur.

Opprimere, superare, Font. 12; ad Div. 1, 20. † coercere, reprimere. Fin. 11, 10, quæ jam oratio non a philosopho, sed a censore *opprimenda* est. † Verr. 1, 9, *opprimi* reus dicitur, qui indicta causa, injuste condemnatur. † cogere. Verr. 111, 58, institit, *oppressit*, non remisit. Ductum est ab *oppressione* faucium. † *opprimi* dicitur, cuiusque aliquid subito et præter opi-

nionem accidit. Verr. 17, 67, ne subito a me *opprimantur*, sc. interrogando. ib. 111, 91, Antonium mors *oppressit*. † pro occultare est, Rosc. Am. 41, ab iis *opprimitur* et absconditur.

*Oppugnare**, armis cingere, Inv. 1, 1; Phil. 61, 3; Ar. Resp. 5; Manil. 8. † aliquem inimice insectari, Verr. 11, 78; Sext. 47; ad Div. 1, 1; ad Div. 7, 1, 2; Q. fr. 11, 4; Or. 86. † operam dare, Agr. 1, 1. † disputare, Or. 11, 38.

*Oppugnatio**, Or. 1, 48; Vatin. 2; Cœl. 9.

*Oppugnator**, Balb. 22; Phil. 111, 3; Planc. 31.

Optabilis. Or. 11, 82, in suadendo nihil est *optabilius*, i. e. magis legendum, in delectu argumentorum sequendum. Add. de Univ. 14; Or. 1, 51; Fio. 1, 16; ibid. 17, 23; ad Div. 7, 12; Phil. 12, 3.

Optare, expetere, Off. 111, 25; Flacc. 15; Q. fr. 11, 11; Or. 1. † requirere. Cæcin. 10, quid causa *optaret*. † deligere unum e pluribus. Rosc. A. 11, *optet* utrum malit. v. Græv. ad Quint. 9. *Optare* eleganter dicuntur philosophi, qui aliquid contendunt verum esse et cupiunt propugnare et confirmare, sed non possunt idonea argumenta asserere. Tusc. 11, 13, *optare* hoc est, non docere. Cf. Acad. 11, 38. Nat. D. 1, 8, *optata* magis, quam inventa videntur.

*Optatio**, Off. 111, 25; Or. 111, 53.

*Optato**, Att. 111, 28.

*Optatum**, Off. 1, 10; ad Div. 11, 15; Agr. 1, 1.

*Optatus**, ad Div. 171, 21; Att. 11, 18; Rosc. A. 15; Q. fr. 11, 7.

Optimates, qui proprie sint, nempe ii, qui *optimas* partes in republ. sequuntur, opponunturque popularibus, de quibus mox, docetur Sext. 45, 66; qui sunt loci classici. Adde de Rep. 1, 54. Et quoniam hi fere sunt homines superiorum ordinum, pauci de plebe, nisi forte locupletiores, propterea *optimates* etiam interdum opponuntur plebi. vid. Tuscul. 1, 45.

*Optimus**, Opt. Gen. Or. 2; Or. 11; Brut. 36; Leg. 111, 19; Verr. 1, 54.

Optio. Cæcil. 14, *optionem* facere, i. e. dare. ad Att. iv, 18, *optio* eligendi. Sic est: Fin. 1, 10; Fat. 1; Brut. 50; Quint. 9.

Opulentus. Inv. 1, 53, per manum *opulentam*. de Div. 11, 56; Nat. D. 11, 33.

Opus, res ædificanda, aut instauranda. Verr. 1, 55, lex *operi* faciundo. v. loc. ibid. 54, *opus* pupillo redimitur. † munimenta arte facta. Phil. viii, 7, *opus* munitionemque ostendebat. † omne arte factum. Verr. iv, 46, antiquo *opere*. † in'ipsis arte factis *opus* opponitur materiæ. Verr. iv, 56, non *opere* delectabatur, sed pondere. † Brut. 54, *opus* oratorium. v. loc. ipsum. † *opus* quærere, Tusc. 111, 34, de philosophis, qui non necessaria, aut longiora scribant. Add. Off. 1, 41; ad Div. xvi, 18; Nat. D. 11, 22; Dom. 20; Act. 1, in Verr. 4; Phil. viii, 7; Or. 1, 17; Brut. 21; Top. 16.

Opus. non *opus* est, pro, noxium est. Cluent. 50, ut si quid aliquando, quod non *opus* esset, ab se esset dictum. Sic *opus* est, pro, utile est, ad Div. 1, 9, legem curiatam *opus* esse, necesse non esse. † (cum genit.) ad Div. x, 8, magni laboris et multæ impensæ *opus* fuit. v. Mann. et Gronov. ad Liv. xxii, 51.

*Opusculum**, Acad. 11, 38; Parad. 1.

*Ora**, finis, Fin. 11, 31; Nat. D. 1, 20; Nat. D. 11, 48; de Div. 1, 42; Tusc. v, 14. † regio ipsa, Mar. 9; Tusc. 1, 22.

*Oraculum**, Deorum responsum, Top. 20. † locus ubi *oracula* eduntur, Font. 10; de Div. 1, 19; Nat. D. 1, 24. † *oracula* somnii, de Div. 1, 52.

Orare, agere dicendo; nam apud veteres *orare* dicebatur pro agere. Brut. 12, neminem melius *oravisse* causam capitis. Quint. 13, causam priore loco dicat, et eam quam *oravit*, etc. † Proprie esse, rogare, non modo precando, sed etiam rationibus commemorandis, docet Manutius ad Ep. ad Div. v, 18... * legatione fungi. de Rep. 11, 7, matronis ipsis, quæ raptæ erant, *orantibus* (vid. *orator*.)

Oratio. quilibet sermo, Brut. 31;

Or. 19. † In primis dicitur de oratoribus coram populo aut senatu, Or. 19, de Sen. 11. Muren. 29, *oratio* habenda est non cum imperita multitudine, pro ad imp. multitudinem. Verr. 111, 44, brevis *oratio* Ætensium, h. e. de Ætensibus. Verr. 11, 69, *oratio* contemendorum Siculorum, i. e. in qua contentus Siculorum inest. † facultas scribendi et dicendi. Offic. 1, 1, *orationem* Latinam efficias plenioris nostris legendis. † de verbis pluribus junctis, opponiturque singulis. Or. 111, 42; Partit. 17.

*Oratiuncula**, Nat. D. 111, 2, 17; Brut. 21; de Am. 5.

Orator, demagogus; nam hi Gr. *ῥήτορες* dicebantur, ut e Demosthene apparet. Senect. 6, proveniebant *oratores* novi, etc. † legatus. Ar. R. 16, *oratores* contra jus fasque interfectos. Brut. 14, Fabricius ad Pyrrhum de captivis reddendis missus *orator*. Sed nunc *oratrix* quoque habet Cicero, de Rep. 11, 8, *oratrices* pacis et fœderis. Sempl fuerat eodem sensu ap. Plant. Mil. gl. iv, 2, 80. † de rhetore, Acad. 1, 2; Orat. 111, 21. Sed utroque loco est suspectum verbum Pearceio; quem vid. etiam ad Or. 1, 62.

*Oratorius**, Her. iv, 36; Or. 68.

*Oratorius**, Acad. 1, 8; Partit. 23; Or. 1, 54.

*Orbare**, Acad. 11, 19; Sext. 16; Mur. 39.

*Orbatus**, sensu proprio, Off. 1, 10; Cluent. 13. † fraudatus, Sen. post Red. 2; Brut. 2, ad Div. iv, 9.

Orbiculatus. ad Div. viii, 15, ut milites malis *orbiculatis* pasti esse videantur, h. e. optimis et delicatissimis. Rotunda enim mala, ova, etc. optima putantur; unde mala *orbiculata* h. l. per jocum pro lautissimis cibis dicuntur. v. Gesneri Lex. Rustic. in h. v. Apud Celsum, 11, 24, *orbiculata* poma in cibis bonis ponuntur.

Orbis. circulus, Nat. D. 11, 18; Fat. 8. † terra, ad Div. 11, 16; ad Div. v, 7; † in oratione *orbis* est periodus, Or. 111, 52; Or. 44, 71. Div. 11, 44, *orbis* finien-

tes; ἐπιζωύει. Or. III, 51, *orbis* verborum, est periodus, ut ex ejus definitione Ciceroniana patet, qua dicitur *orbi* inclusa procurrare oratio; quod quid sit, intelligis ex iis, quae de vincendis sententiis diximus, in *vincere*. † Att. II, 9, minore sonitu, quam putaram, hic *orbis* reipubl. est conversus. Cf. ib. 21, et de Rep. II, 25. † Pis. 10, saltatorius *orbis*. vid. not. ad h. l.

*Orbita**, Att. II, 21.

*Orbitas**, dicitur pariter de liberis quorum parentes mortui sunt, et de parentibus qui liberos amisere, Or. I, 53; Or. III, 1; Fin. V, 28; ad Div. X, 3.

*Orbus**, de eo qui liberis caret, Parad. V, 2. † de liberis patre privatis, Q. fr. I, 3. † de eo qui commoda amisit, ad Div. IV, 13. † praesidio destitutus, ad Div. III, 11; Phil. IX, 1; Leg. III, 3; Flacc. 23; Nat. D. I, 5.

Ordinare. Or. II, 10, *ordinare* litem, est instituere causam, et, quomodo agenda sit, constituere: Sull. 9; Inv. I, 14.

Ordinate, Herenn. IV, 5; ubi tamen Grævius e ms. reponi vult *ordino*.

Ordinatum, deinceps, καὶ ὅτι, ad Div. IV, 5.

Ordiri, incipere, Att. IV, 1; Leg. I, 3, 4; Or. I, 21; ibid. III, 47; Phil. II, 18; Verr. IV, 47. Marcell. II, unde *orsa* est, in eo terminetur oratio. Grævius passive accipit, et provocat ad Voss. Anal. III, 6. Sed nihil opus. Commode *orsa* est interpretari possumus *inceptit*.

Ordo, series rerum, de Sen. I, 7; Cæcin. 8; de Div. I, 55; Ar. Resp. 9. † apta rerum dispositio, Off. I, 5; Off. I, 40; Acad. II, 37; Parad. III, 2. † dispositio orationis, Or. II, 42; Or. II, 86; Her. IV, 17. † de collocatione verborum, Or. 59. † omne hominum in civitate genus. Sic de libertinis dicitur, Verr. I, 47. † de scribis, Verr. III, 79. † de publicanis, ad Div. XIII, 9, etc. Hinc *ordines* i. e. genera honorum, ut senatorum, equitum, etc. In militia *ordines* sunt tricesimæ partes legionum, in quarum quaque duæ centuriæ a deci-

mo hastato usque ad primum pilam. Unde Pis. 36, *ordines* assignare, et Phil. I, 8, *ordines* duxerunt: de centurionibus. v. Lips. Mil. R. II, 8. † subsellia theatri. Phil. II, 18, sedisti in XIV *ordinibus*: quod est insigne equitum. † Rosc. A. 48, recte atque *ordine* facere; est formula antiqua pro: ex legibus, laudabiliter, sapienter. Juxta *ordinem*, est aliter, ac legibus est constitutum, contra leges (v. *extraordinarius*). Cluent 31, qui se ab reo pecuniam, quum judex esset, clam atque extra *ordinem* accepisse confessus esset. ad Div. VI, 5, spes, quam extra *ordinem* habemus, est major, quam de ceteris.

*Orichalcum**, Off. III, 23.

*Oriens**, plaga cæli ubi sol exoritur, Nat. D. II, 66.

*Origo**, de Univ. 3; Tusc. III, 10; Brut. 72.

Oriri. Planc. 27; Phil. VI, 6, homo a se *ortus*, i. e. novus. Leg. II, 2; de Univ. II; Or. II, 40; Fin. II, 24.

*Oriundus**, Top. 6.

Ornamentum. Sext. 51, *ornamenta* equestris ordinis, appellat census, divitias: sic est, Catil. III, 11; ad Div. V, 8; † Phil. XIII, 11. † homines ipsi dicuntur *ornamenta*, Mil. 14; Cæcia. 10; Phil. VIII, 8. † *ornamenta* oratoria. Brut. 37; ibid. 75.

Ornare, honores, supplicationes, etc. decernere. Deiot. 1, quem ante *ornare* cuncto cum senatu solebam: h. e. decernere nomen regis, amici, item laudare. Ad Div. I, 1, quod Pompeium *ornasti*, h. e. ei praefecturam annoæ decrevisti. † magistratus autem provinciales et ipsæ provinciæ *ornantur*, Q. fr. II, 3; Att. III, 24; IV, 18, quum iis decernuntur necessariae militum copiae, stipendia, legati, etc. vid. Sigon. Ant. Jur. Prov. II, 11. † ad Div. XII, 10, exercitus *ornatur*, præmiis decernendis. † lege curiata *ornari*, Agr. II, 10, quid sit, v. Ind. LL. Add. Agr. II, 15; Manil. 4; Att. VI, 1; Or. III, 7; ad Div. I, 9; Phil. II, 11; Tusc. I, 47; Fin. III, 8.

Ornato, Or. III, 14; Fin. III, 5.
Ornatus, a, um. Att. III, 24, provin-
 ciae *ornatae* (v. *ornare*). † instructus re-
 bus omnibus necessariis. Quint. 31, *or-
 natissimus* fundus. Cf. Verr. I, 34; in
 Cæcil. 15; Cæcin. 21. † Fundus *ornatus*,
 de Sen. 16; Nat. D. II, 37; Manil. 8;
 Pis. 2; Phil. II, 4; Fin. III, 34; Cæcil.
 9; Flacc. 23; Or. I, 12.
*Orsus**, de Div. II, 30.
Os, oris, sensu proprio, Nat. D. II,
 47; de Div. I, 15; *ibid.* II, 66; Sull.
 26; Deiot. 10; Brut. 46. † facies, Verr.
 I, 1; Catil. v. 1. † impudentia. ad Div.
 v, 10, non si Appii *os* haberem. ad Div.
 II, 8, *os* academiae. Sic et est intelli-
 gendum, Or. II, 7, nisi accessit *os*. No-
 tandus nunc locus orat. de *ore* alieno
 Mil. sed quid pudeat hominem non
 modo sine pudore, verum omnino sine
ore? Arch. 9, *os* belli ac fauces; h. e.
 bellicum periculum, et quidem ulti-
 mum. Videtur dictum imitatione Ho-
 meri, qui dixit *στόμα πόλεμοιο*, II.
 2, 8; ubi tamen durius dicitur, quam
 apud Ciceroem. Non enim additur
eripere, ut h. l. sed *εἶργειν*. Add. *ύ*,
 359.
Os, ossis, sensu proprio, Nat. D. II,
 55. † Reliquiae mortuorum, Verr. I, 44;
ibid. v, 49. Fin. IV, 5, *ossa* nudare di-
 cuntur stoici, qui de rebus magis je-
 june et sine ornato scribunt.
Oscines, de Div. I, 53; Nat. D. II, 64,
 aves augurales, quæ cantu auspiciam
 faciunt.
Oscitanter. Brut. 80, *oscitanter* age-
 re, de actione frigida.
Oscitare. Or. II, 53, *oscitans* sapien-
 tia, i. e. otiosa, quæ nihil laboris affert.
 † sensu proprio, Mil. 21; Brut. 54.
*Oscitari** (depon.), Her. IV, 36.
Osculari, proprio sensu, Verr. IV,
 43; Tusc. I, 38; ad Div. III, 11. † ni-
 mis magni facere, amare. Muren. 10,
 quoniam scientiam juris tanquam si-
 liolam *oscularis* tuam.
*Osculatio**, Cael. 20.
*Osculum**, Att. XII, 1; de Rep. IV.
Ostendere, oculis exponere, Rosc.
 A. 31; Verr. I, 1. † declarare, Cæcin.

4. † significare, Att. I, 1. † apparere,
 de Univ. 11; Att. XI, 11; † Orat. I, 35,
ostendisse, dicuntur res, quæ primum
 inveniuntur. † Q. fr. I, 2, se optime
ostendere, est magnam spem sui facere.
 † ad Div. I, 22, *ostentum* est tibi; pro
ostensum.

Ostentare, minari. ad Div. IV, 14,
 belli exitus eadem *ostentat*. † polliceri.
 Agr. II, 28, agrum Campanum, quem
 vobis *ostentat*, ipsi concupivere: sic
 est, Rosc. C. 6; Rull. II, 4. † jactare.
 ad Div. I, 4, quid enim me *ostentem*?
 Cf. Deiot. 10. Huc refer etiam illud
 Marcell. 9, aeternitati *se jactare*, h. e.
 facere ea, quibus memoriam tui aeter-
 nam facias: sic, Her. II, 30.

Ostentatio, venditio, Off. II, 12;
 Tusc. II, 4; Or. II, 8; *ibid.* II, 82. † si-
 mulatio, Fin. II, 24. † pollicitatio, spes,
 quam alicui facimus. Att. v, 13, *osten-
 tationes* meas nunc in discrimen esse
 adductas.

*Ostentator**, Her. IV, 50.
Ostentator, quid sit? Nat. D. II, 3.
 † res mira, non expectata, incredibili-
 lis. ad Div. VIII, 14, Appium *ostenta-
 facere*.

*Ostiatim**, Verr. IV, 50.
*Ostium**, janua, Or. II, 58; Rosc. A.
 23; Tusc. v, 5; Pet. Cons. II. † aditus
 fluminis, Phil. II, 11; Manil. 12. † por-
 tus, Verr. IV, 55.

*Ostrea**, de Div. II, 14; Hortens.
 Fragm.

*Otia**, Off. III, 14;
*Otiolum**, ad Div. VIII, 3.
*Otioso**, Off. III, 26; Verr. IV, 15.

Otiosus, neutri parti addictus, sed pa-
 cem servans cum utraque. ad Div. IX,
 5, 25; Marcell. 6. † doctus, qui nullam
 reipubl. partem capessit. Sext. 51.
Græculum se atque otiosum putari vo-
 luit; studio literarum se subito dedi-
 dit. Atque universum *otiosus* sunt. qui
 ad rem. non accedunt. Offic. I, 21.
 † Sext. 46, dignitas *otiosa*, h. e. cum
 otio conjuncta. † liber a commotione
 animi. Brut. 24, quum *otiosus* stylum
 prehenderat, etc. Add. Planc. 27; Off.
 III, 1; de Sen. 14; Or. I, 51; Phil. XI, 8.

*Otiū**, tempus a negotiis liberum, Or. II. 6. † *pax publica*, Q. fr. I; Orat. I, 4; Sext. 46, 47. † *desidia*, Agr. II, 33; Att. II, 14.

Ovare, minus est, quam triumphare; ingredi urbem, ob victoriam non adeo magnam, equo. ad Brut. 15, ut *ovanti*

introdre Cæsari liceret decrevi. v, Sigon. Ant. Jur. C. R. I, 22, et Ant. J. Prov. II, 10: sic est, Or. II, 47. † sumitur pro superbia, Her. IV, 8; Phil. XIV, 5.

*Ovis**, Nat. D. II, 63; Phil. III, II.

*Ovum**, Nat. D. II, 48; ibid. II, 52; Acad. II, 18.

P.

P, hæc litera in iudicio de prævaricatione in urnam conjiciebatur, Partit. 36.

*Pabulum**, sensu proprio, de Div. II, 3. † *Pabulum animi*, Acad. II, 41; de Sen. 14; Ar. Resp. 3.

Pacare, ad Div. xv, 4.

Pacatus. Phil. v, 9, cujus nequitiam ne *pacatam* quidem ferre possumus: h. e. in *pax*, sine armis. † non infestus. Phil. VII, 9, huic *pacatus* poterat esse Antonius. † de urbe aut provincia, Or. I, 8; Ligar. 2; Att. v, 20.

*Pacificatio**, Att. VII, 8; ad Divers. x, 27.

*Pacificator**, Att. x, 1; ibid. xv, 7.

*Pacificatorius**, Phil. XII, 1.

*Pacificus**, Att. VIII, 16.

Pacisci (pass.). Att. II, 9, quæ de me *pacta* sunt. † active sumitur, Or. II, 80; Verr. III, 14; Sext. 25.

Pacta, sponsa. Attic. v, 21, ejus filio *pacta* est Artavasdis filia. v. Duker. ad Liv. XLIV, 30, ubi plura exempla congesta sunt: Livius tamen etiam dixit de viris.

Pactio. inter publicanos et provinciales, qui agros decumanos habebant, *pactiones* fiebant, ad Div. XIII, 65; Att. v, 13; Q. fr. I, 1. Ejus rei ratio intelligi potest e Verrina tertia. vid. v. c. 14. Cf. Burm. de Vectigal. pag. 139; Balduino. Jurisp. Muc. p. m. 119. † sæpe *pactionis* mentio in corruptionibus pecuniariis, ut Verr. I, 7; Pison. 36. † formula jurisjurandi, Rosc. C. 16. † societas, Ar. Resp. 20; Att. VIII, 11; Verr. v, 45. Add. Balb. 11.

Pactor, per quem *pactio* fit, Verr. v, 21.

Pactum, Inv. II, 22; Or. II, 24; Att. VII, 3; Off. III, 24.

Pactus, promissus, Off. I, 10; Off. III, 29.

Pæan et *Pæon*, Orat. 64; Or. I, 59, etc. pes tribus brevibus et una longa, et quidem, aut sic: - o o o, aut sic, o o o -, aut, o - o o, o o - o.

*Pædagogus**, de Am. 20; Her. IV, 10.

Pædor, squalor, sordes, signum luctus. Tusc. III, 12, barba *pædore* horrida. Cf. ib. 26.

Pædulus, *ἰσχυροτέρως* pro *pædus*: quod minus esse, quam strabonem, apparet ex Horatio, Sat. I, 3, 44. Nat. D. I, 29, redeo ad deos: equos si non tam strabones, at *pædulos* esse arbitramur?

Paganus. Dom. 28, in hac urbe nulli *pagani*, aut montani, qui non, etc. Hujus loci interpretatio repetenda est e Dionys. Hal. I. IV, pag. 220, ed. Sylb. qui tradit Servium Tullium in locis montanis et natura adeo munitis fecisse rusticis perfugia, et pagos Græco vocabulo dixisse. Hinc illi homines, qui in plebe R. erant, quoniam in tribubus urbanis censebantur, *pagani* dicti; qui non differunt a montanis, quos hic Cicero commemorat; quod facile ex loco Dionysii intelligitur. *Pagos* commemorat Q. Cicero Petit. Cons. 8. *Pagorum* mentio ap. Livium xxv, 5. De iis v. Bimardum, Diss. I, c. 4, apud Murator. Inscript. I, 1, pag. 19. Sed originem *paganorum* repetit a Numa; auctoritate ejusdem Dionysii, I, pag. 135; II, pag. 135.

*Pagella**, ad Div. II, 13; ibid. II, 25; Att. XIII, 34.

*Pagina**, Att. v, 4; ibid. xiii, 34; Fin. iv, 19.

*Paginula**, Att. iv, 8.

*Pago**, Pis. 16; Leg. i, 21; Her. ii, 13.

*Pagus**, Pet. Cons. 8.

*Pala**, Off. iii, 9, *pala* annuli. Plato, unde ille locus ductus est, *παλαδῶνα*. Unde Plinius, xxxvii, 8, fundam vocat: ubi de *pala* vide.

Palæstra, locus in Gymnasio, Verr. ii, 14; Inv. ii, 1; Or. 4; Her. iv, 46. † exercitatio umbratilis, schola. Or. i, 18 (*v. oleum*). † artificium. Att. v, 13, utemur ea *palæstra*, quam a te didicimus. Add. Or. 56; Leg. i, 2; Att. ii, 4, Or. ii, 5. *v. palæstricus*.

Palæstrico. Opt. g. or. 3, sani et sicci habeantur, sed ita, ut *palæstrico* spariari in xysto iis liceat, non ab Olympiis coronam petant: h. e. ut scholæ apti sint, non foro, curiæ.

Palæstricus. Verr. ii, 22. † Off. i, 36. *palæstrici* motus sæpe sunt odiosiores: sc. quia nimis sunt artificiales, h. e. adstricti certis temporum intervallis. *v. numerus*.

Palæstrita, magister palæstræ, Verr. ii, 15, 22.

Palam, abundat, Verr. v, 26; ibid. ii, 33; Coel. 9; Verr. iv, 24; Act. i, in Verr. 7. *palam* ante oculos omnium. Similiter Livius, xxv, 18, *palam*, duobus exercitiis audientibus.

Palatum, sensu proprio, Fin. ii, 10. † Nat. D. ii, 18, *palatum* cæli, ut dixit Eonius. Nempe propter similitudinem, quam habet cum *palato*, ut ait Isidorus, Orig. xi, 1. Vid. inpr. Davies ad h. l. Male hunc locum interpretatus est nescio quis in Lexico Fabri. *Palatus* laudatur e Fin. ii, 8; sed e codd. Paris. duobus *palatum* restituit Davisius. Quidam mss. etiam habent *palatium* cæli: quod Eonius dixisse non potest; quia res nova erat sic dicere tempore Augusti. vid. Ovid. Met. i, 176.

*Pales**, Parad. iii, 1.

Palilia, feriæ in honorem deæ rusticæ, quæ Pales vocatur, celebratæ xiiii kal. mai. in quas incidit natalis Romæ. Dicuntur etiam *Parilia*; et sic ex-

pressit editio Gruteriana, quam nostra sequuta est. div. ii, 47. Cf. Ovid. Fast. iv, 721 sqq. et ibi Heins.

Palimpsestus, ad Div. vii, 18, charta pergamena, in qua deleta sunt et erasa, quæ antea scripta erant.

Palla, Phil. iii, 6; Herenn. iv, 47, est *pallii* genus (non tunica, ut visum est Rubenio, Re Vest. i, 20, contra disputante Ferrar. Anal. de R. V. c. 25. Cf. Rei Vest. iii, 18), quo utebantur citharædi, tragædi, matronæ. In quo tamen illud animadvertendum est, quod recte monuit Christianus in Prolus. Acad. de Imaginibus Musarum, pag. 5, ut *palla* citharædorum, tragædorum, deorum etiam quarundam distinguitur a *palla* Romanorum, et pallio Græcarum. Nam ex imaginibus apparet, eas induendi ratione differere; quam illa induerentur ut peplo, hæc amicebantur tantum. Add. Broukh. ad Tibull. iv, 6, 13.... **Pallas* inter pecus, de Rep. iv, 4, instar proverbii, quod A. Maius sic interpretatur: Si *pallas* inter homines obtendas, eas ob reverentiam, nisi data licentia, tollere non audebunt; pecus (lascivientes nimirum juvenes) si quis ita dissepire velit, insanus videatur.

*Palladium**, Mil. 12; Phil. xi, 10.

*Pallor**, Phil. ii, 53.

*Palliatu**, opponitur togato, h. e. Græcus Romano, Rabir. Post. 9. Nam *pallium* est habitus Græcorum. † Q. fr. iii, 1, illi *palliatu* topiariam facere videntur. Manutius interpretatur de stautis inter columnas, habitu Græco.

*Palliolium**, Tusc. iii, 23.

*Pallium**, Or. iii, 32; Rab. Post. 9.

*Pallor**, Tusc. iv, 8; Acad. iv, 15.

*Palma**, interior manus, Or. 32; Fin. ii, 17.

Palma. palmarum radices pro victu, Verr. v, 53, 38. † cædes. Rosc. A. 6, multarum *palmarum* vetus gladiator. Cf. c. 50. sic est, Phil. xi, 11. † præmium victoriæ, Brut. 47. † plausus, Or. iii, 35; Phil. i, 15.

Palmaru, pro adulari laudatur ex Ep. ad Div. x, 33, defensorque a Manutio, quod hæc lectio omnium est

msa. et palma eodem modo blandimur ac palpo: sed alii, atque in his Vieti. et Grævius, legendum censent *palpari*, quod et ipsi receperimus.

*Palmaris**, eximius, Nat. D. 1, 8; Phil. vi, 6.

Palpare, tentando cognoscere, Att. 12, 9.

*Palpebræ**, Nat. D. 11, 57; Pis. 19.

*Palpitare**, Nat. D. 11, 9.

Paludatus, paludamento, veste imperatoria, indutus, Sext. 33.

*Palus**, 1, Verr. v, 5.

*Palus**, udis, Phil. v, 3; Agr. 11, 27; Fragm. Inc.

*Pampius**, de Sen. 15; Tusc. 1, 28.

*Panchrestus**, Verr. 111, 65.

*Pandero**, Tusc. 1, 48; ibid. 1v, 5, et v, 27.

*Panogyricus**, Or. 11.

Pangere, constituere, ponere. Leg. 1, 21, requiri terminos, quos Socrates *pegerit*. Sed in Pis. 16, constanter et scripti et edd. habent: *finis pepigerat*. † canere, ad Div. xvi, 18; Att. 11, 6.

*Panis**, Tusc. v, 34; Pis. 27.

*Pannosus**, Att. 1v, 3.

*Panthera**, Nat. D. 1, 31; ibid. 11, 50; ad Div. 11, 11; ibid. viii, 9.

Par. Phil. 1, 14; *parem* cum ceteris. Or. 1, 18; Or. 36; Fin. 11, 1v; Brut. 59; Nat. D. 111, 1; de Sen. 3. † *par* est h. e. æquum est, Or. 8; de Div. 11, 55.

*Par**, de duobus inter se junctis, Verr. 11, 19; de Am. 4; Opt. Gen. Or. 6.

*Parabilis**, Fin. 1, 13.

Parare, pro comparare. in Cæcil. 20, lex *parata* est sociorum causa. † comparatione pacisci. ad Div. 1, 9, si curiata lex non esset, *se paraturum* cum collega: np. in quam quisque provinciam iret. v. Gron. Obs. 1, 10, et quos laudat Lexic. Fabri in hac voce. † apparare, Verr. 1v, 27; Or. 35; ad Div. 1, 7.

*Parate**, Brut. 68; Or. 1, 33.

Paratus, promptus consilio, manu. Catil. 111, 7, hominem tam acrem, tam *paratum*, tam audacem. vid. Græv. † instructus. ad Div. viii, 10, *paratus*

ab exercitu. Brut. 39, Scævola in jure *paratissimus*. † parabilis, facilis, obvius, qui ad manum est. Or. 11, 36, philosophi habent *paratum*, quid de quaque re dicant. Cf. Græv. ad Catil. l. c. qui hanc vocem restitutam cupit Plin. Ep. 111. 5, ubi vulgo est: erat somni paratissimi. Receperuntque Cortius et Gesnerus: male, iudice Ernestio. † (cum genit.) Leg. 11, 26, civis tuendæ civitatis *paratissimus*.

*Parce**, Off. 1, 50; Mur. 13; ad Div. 1, 9; ibid. vi, 7.

*Parcere**, de hominibus, ad Div. 1v, 12; ad Div. xi, 27; ad Div. xvi, 4; Quint. 12; Quint. 16; Ar. Resp. 27; Cluent. 60; Or. 11, 54; Cæcl. 18; Verr. 1v, 54; Att. viii, 1; Planc. 35.

*Parcimonia**, Off. 11, 24; Parad. vi, 3; de Rep. 1v.

*Parcus**, Or. 11, 71; Cæcl. 15; Nat. D. 111, 29; Brut. 40.

Parvus. Off. 1, 22, *parentiores* exercitus.

*Parent**, genitor, Verr. v, 45; ad Div. v, 8; Inv. 1, 54. † de patria, Att. 1x, 11. † metaphorice, Fin. 11, 1; de Univ. 11; Or. 2, 3; Leg. 1, 25.

Parentalia, inferiæ, et quidem publicæ, h. e. publica auctoritate, et publice celebrandæ. Phil. 1, 6; pr. Scaur. 13, fragm. nov. vid. Guther. Jur. Man. 11, 12. Cf. *parentans*. Sed sunt etiam *parentalia* privata, quæ a privatis agebantur in cognatorum memoriam.

Parentare, est inferias facere in memoriam, honorem mortui. Phil. 1, 6, cujus sepulchrum nusquam existet, ubi *parentetur*. Leg. 11, 21, hostia maxima *parentare*. Leg. 11, 21. † ulcisci mortem alicujus. Flacc. 38, *parentemus* Cethogo.

Parentes. Inv. 1, 54, patres ac *parentes*: sunt avi, atque alii ejus generis cognati, quos sic a patribus etiam J. Cti distinguunt.

Parere. Leg. 1, 21, requiri placere terminos, quos Socrates *pegerit*, iisque *parere*. Sic est, Off. 11, 11; Tusc. v, 12; Att. 11, 21; Att. xiii, 22; Cluent. 58; Or. 60. † pro apparere, demonstrari,

verbum forense antiquum. Rosc. Com. 4; pro Tull. 2, fragm. nov.

Parere, proprie de mulieribus, Or. 11, 66; Or. 111, 58. † Nat. D. 1, 2, * de Plautis. † invenire, excogitare, Fin. 111, 1, verba *parienda*. Or. 11, 27, quæ tota ab oratore *pariuntur*, excogitationem non habent difficilem. ad Div. 1v, 15, quæ ipse..... ingenio..... *peperisti*. Cf. Wopkea. Lect. Tull. 1, 16. † Paulo durius videtur illud, Off. 11, 9, hæc, quibus rebus *pariuntur* a singulis, eisdem fere a multitudinæ: h. e. per quæ consequimur, ut singulis ea nobis tribuant, etc. ubi v. F. Fabricius: cuius tamen exempla non sunt similia. † de causis. Tusc. v. 2, tu urbes *peperisti*.

*Paries**, Top. 4; Vatin. 5; ad Div. 1v, 14; Mil. 27; Deiot. 2.

*Parietinæ**, ædium ruinæ dirutarum, Tusc. 111, 22; ad Div. x111, 1; ibid. 1v, 3.

*Parilis**, Arat. Fragm.

*Pariter**, Tusc. v, 23; de Sen. 14; Or. 111, 3; de Am. 16.

Parochus, qui redemit necessaria legatis, peregrinis, et hospitibus, etc. præbenda. Att. 13, 2, Sestius noster, *parochus* publicus. v. intt. ad Horat. Sat. 1, 56. Cf. infra in *vectigal*. Burmann. de Vectigal. c. 6, p. 93. Add. in *præbitor*.

Parricida, qui parentem occidit, Rosc. A. 25; Or. 30. † civium, Catil. 1, 12: sic est, Phil. 11, 13.

Parricidium paternum, Att. 111, 18; Sull. 2; Inv. 11, 19. † fratrum, Cluent. 11: nempe dicitur de omni cæde, qua etiam religio pietatis, aut aliorum officiorum violatur.

Pars, bonorum, Cæcin. 4: sic est, Verr. v, 52; Rosc. A. 34; Or. 4. † regio, Leg. 1, fragm. ad Div. x11, 5; Verr. 1, 5; Nat. D. 1, 4. † munus, Verr. 1, 25; Att. xiv, 14. † in scena est persona, quam quis suscepit agendam, in Cæcil. 15, actores secundarum et tertiarum *partium*: unde deinde ad alia transfertur. Flacc. 27, servus primarum *partium*: sic est, Font. 6; ad Div. 1x, 8; Mur. 3; Or. 17; ibid. 111, 56; Brut.

21. † classis hominum, Sull. 28. † magnam *partem*, Or. 66; Verr. 1v, 24; Off. 1, 7. † ex *parte*, Q. fr. 111, 1; Att. vii, 5; Tusc. v, 8; ad Div. x, 15. † *pars virilis*, Verr. 111, 3, vid. *virilis*. † genus, species. Orat. 1, 6, *pars* dicendi. Topic. 7, formas qui idem putat esse, quod *partes*, confundit artem, etc. Et tamen sæpe sic usus ipse est, v. c. Invent. 1, 28; Partit. 37; ad Div. v, 54.

Particeps (cum duobus genitivis). Verr. 1, 15, consulis *particeps* omnium rerum fueris: sic est, Or. 1, 58; ad Div. x, 12; ibid. x1, 2; de Div. 1, 29; Or. 6.

*Participars**, Tusc. 11, 17; Leg. 1, 12.

*Particula**, Nat. D. 11, 14; de Univ. 4; Or. 1, 39; Off. 11, 21; Pis. 35.

*Particulatim**, Her. 1, 9.

Partim (cum præposit. *cum*), Leg. 11, 17; *partim* ex illis jacent. Cf. Agr. 111, 14. v. Gronov. Obs. 111, 2. † (cum genitivo.) Offic. 11, 21, *partim* eorum. Or. 11, 40; Partit. 24; Prov. Cons. 10, quo modo et alii dixere. v. Gronov. Obs. 111, 2. † interdum semel tantum poni, ex illo ipso loco (Leg. 1, 17) patet, ubi jungitur *quidam*. Sic est etiam Offic. 1, 45, quædam ita *scæda*, *partim* ita flagitiosa. Etiam *alius* jungi, jam in lexico Fabri demonstratum est.

Partiri. Or. 111, 6, *partitæ* expressæque sententiæ, i. e. distinctæ. † dividere, Verr. 1, 44; Brut. 58; 51; Phil. xiv, 6; Or. 33; 56; Fin. 1, 7.

Partite, Or. 28.

Partitio, divisio, Sext. 24; Cæcin. 5; Phil. x111, 20; Off. 11, 11; Fin. 1, 13; Inv. 2; Leg. 11, 20, 21, est genus legati, quo legatarius tantum capit, quantum heres, si unus est, aut omnes simul, si plures sunt; ita nempe, ut heres quisque dimidium ejus partis ei det, quam ex hereditate cepit. v. Gronov. Sest. 1v, 7.

Partitor, in Vatin. 5, habent edd. pr. Recentiores, *portitor*.

*Partitus**, Or. 111, 30.

Parturio, metaphorice de re matura, mox eruptura in lucem. Muren. 39, periculum conceptum resp. *parturit*. Phil. 11, 46, ut aliquando dolor p. R.

pariat, quod jamdiu *parturit*. † laborare. de Am. 13, securitate frui animus non potest, si tanquam *parturit* unus pro pluribus.

Partus, puerperium, Nat. D. 11, 27; ibid. 46; de Div. 11, 22. † de mare. Tusc. 11, 8, Dejanira Œneï *partu* edita. Sic Græci τέρστυ etiam de patre. v. Davies. ad h. l. et virum doct. in Miscellan. Obs. quæ cura Dorvillii prodierunt, vol. 1, p. 409. † foetus. Or. 11, 40, feræ *partus* suos diligunt. Tusc. v, 27, pro *partu* suo propugnant.

*Partus**, a, um, Fin. 11, 16; Sull. 28; Or. 1, 46; Rul. 11, 6; Phil. 11, 27.

*Parum**, Att. x, 11; Nat. D. 111, 2.

*Parumper**, Brut. 93; de Div. 1, 25; Att. 1x, 3.

*Parvitas**, de Univ. 13.

*Parvulus**, Inv. 11, 8; Acad. 11, 26.

*Parvus**, de Rep. 1v; Agr. 111, 1; Leg. 1, 3; Verr. 1v, 60; Att. 1, 15; Off. 1, 20.

Pascere. de animalibus, Cluent. 25; Off. 11, 4; de Div. 1, 17. † nutrire, Att. vi, 1; Mil. 1. † delectare, Verr. v, 26; Att. 1v, 9; Off. 11, 11; Pis. 20. † in re augurali aves *pascuntur*, de Div. 11, 34, quum avide offam pultis devorant, ut tripudium fiat. † *pascere* dicitur de iis, qui rem pecuniam exercent. Verr. 11, 3, qui arent, qui *pascant*, etc. Offic. 11, 25, bene *pascere*. † *pasci* pro vivere ex re aliqua. Off. 11, 11, qui scelere et maleficio *pascuntur*.

Pascua. Agr. 1, 1, in censorum *pascuis*, h. e. quæ a censoribus locantur. v. *scriptura*.

Pascuus ager, de Rep. v. 2. vid. *arbutus*.

Passer. Fin. 11, 23, quæ *passeribus* nota est omnibus, de Div. 1, 33.

*Passerculus**, de Div. 11, 30.

*Passim**, Or. 1, 43; Or. 11, 6; de Div. 11, 38; Sull. 15; ad Div. 11, 13.

*Passus**, a, um, extensus, Nat. D. 11, 43; Tusc. 1, 49.

*Passus**, gressus, Leg. 1, 21; Quint. 25.

*Pastio**, Manil. 6.

*Pastor**, Flacc. 17.

*Pastoralis**, de Div. 1, 48.

*Pastoritus**, Cæcil. 11, Att. 1, 16.

*Pastus**, a, um, ad Div. viii, 15; Cluent. 26.

*Pastus**, de pecudibus, de Div. 1, 42; Nat. D. 11, 47; Off. 1, 4; Fin. 11, 34. † de hominibus, Fin. 11, 13; Phil. 11, 2. † de animo, Tusc. v, 23.

Patefacere. aperire, de Am. 26; ad Div. viii, 1; ad Div. xiiii, 78; Cat. 1v, 10; Or. 1, 21; Mil. 37; de Am. 26. † exquisite dicitur, ad Div. vi, 10, iis totum me *patefeci*: i. e. iis omnia mea obtuli, omnia mea *paterere* Trebiano dixi.

*Patefacio**, Fin. 11, 2.

Patefactus, inventus. Div. 1, 39, nec, ante philosophiam *patefactam*..... hæc de re communis vita dubitavit. † *aper-tus*, Manil. 8, 2; Cat. 11, 6; Sull. 2; Or. 1, 39.

Patella, diis propria, in qua iis cibi ponuntur. Fin. 11, 7, ita non religiosi, ut edant de *patella*. v. Torrent. ad Sueton. Vitell. 13. Verr. 1v, 21, *patella* grandis, cum sigillis et simulacris deorum.

Pater, sensu proprio, Phil. 111, 6; Inv. 1, 54; Cæcil. 22. † *pater* patriæ Rab. Perd. 10; Leg. 11, 10. † Pis. 33, etc. *patres* conscripti: unde senatus sic dicitur, v. Liv. 11, 1. † in Cæcil. 21, *patres* majoresque nostros non pernitebat. Ex quo loco discant tirones, in prosa *patres* proprie dici, non de majoribus, ut vulgo putant. Exempla Menkenii in Obs. L. L. omnia sunt aliena. Poetæ modo ita dicunt. † *Patres* pro diis videntur esse, Legg. 11, 10.

*Patera**, de Div. 1, 2.

Patero. ad Div. vi, 10, omnia Ciceronis *patero* Trebiano: h. e. iis Trebiano uti potest, ut suis. Rosc. C. 2, nomen in adversariis *patet*. Cf. Phil. 11, 37. de Div. 11, 2, ut nullum philosophiæ locum esse *pateremur*, qui non Latinis literis illustratus *pateret*. Off. 1, 21, minus multa *patent* in eorum vita, quæ fortuna feriat. Phil. v. 16, omnia ei *pateront* ad perniciem. ad Div. viii, 17, quam nos *pateremus*. Rosc. Am. 50; Phil. 11, 44; Phil. 11v, 7; Brut. 8; Q. frat. 86; ad Div. 11, 36;

Nat. D. II, 58; Att. IV, 13; Att. X, 15; Mur. 13; Rosc. C. 2; Or. 21; Inv. 1, 46.

Paterfamilias, sensu proprio, Quint. 3; Rep. V, fragm. pro homine indocto, et rei familiaris tantum studioso. Or. 1, 29, qui, sicut unus *paterfamilias*, his de rebus loquor; ibid. 34.

*Paternus**, Coel. 14; Or. 1, 38; Att. XVI, 16.

Paterpatrus, Orat. 1, 40; Cæcin. 34. Qui sit, docet Liv. 1, 24.

*Patescere**, Phil. XVI, 6.

Patibilis, tolerabilis. Tusc. IV, 23, *patibilis* dolor putandus. † in quem perpassio cadere potest. Nat. D. III, 12, omne animal *patibilem* naturam habere.

*Patibulum**, Verr. IV, 48; ibid. 41.

*Patius**, Brut. 76; Coel. 6; Off. 1, 30; Lig. 8; Or. II, 75; ibid. 69.

*Patienter**, de Am. 25; ad Div. 1, 8.

*Patentia**, Inv. II, 54; Off. 1, 34; Partit. 25; Agr. II, 24.

*Patina**, ad Div. IX, 10; Att. IX, 8.

*Patior**, de Univ. 6; Cat. 1, 5; Tusc. II, 18; Catil. II, 9; Verr. III, 14; de Div. II, 2. † facile *patior*, ad Div. V, 7; Att. XVI, 17; Flanc. 25. † concedere, Or. II, 2.

Patres promissa, ad Att. 1, 14 extr.

*Patrus**, Leg. II, 8.

*Patria**, Cat. 1, 7; Flacc. 26; Att. IX, 11; Leg. II, 1, 2; Cat. IX, 8; Tusc. V, 37; ibid. 1, 43.

Patricius, qui e familia aliqua eorum senatorum ortus est, quos Romulus et Tarquinius Priscus legerunt; et qui ab illis quidem orti sunt, majorum gentium; qui ab his, minorum gentium dicuntur. V. de Rep. II, 20. *Patricius* opponuntur plebei, ad Div. IV, 21. De *patriciis* satis dictum in Lexic. Fabri, et scriptores laudati. † ad Brut. 5, dum unus erit *patricius* magistratus, auspicia ad patres redire non possunt. *Patricii* magistratus sunt consulatus, prætura, ædilitas, ete. quia olim *patricius* proprii fuere, et a *patriciis* capi potuere. Leg. II, 3, Fibrenus præcipit in Lirim, et tanquam in *patriciam*

familiam venerit, amittit nomen obcurius.

*Patrimonium**, Rab. Post. 13; Flacc. 36; Sull. 20; Phil. II, 39; Cæcin. 26; Or. 1, 57; Dom. 58.

Patrimus, cui pater superstes est. Ar. R. 11. v. Heinecc. Antiq. J. R. ad Inst. Just. 1, 10, 5.

Patritus, patris. Tusc. 1, 19, *patritem* illam et avitam philosophiam. Sed lectionem veterem *patriam* restitimus.

Patrius, a majoribus relictus et traditus, antiquus. Orat. 1, 18, mos *patrius* academise. Mur. 41, sacra *patria*. Sic etiam, Verr. 1, 3, *dii patrii*, sunt, quorum cultus a majoribus venit. Rosc. A. 9, et Rabir. perduell. 13, fragm. nov. sepulchrum *patrium*, i. e. majorum. † *paternus*. Rosc. A. 16, animus *patrius* in liberos. Hoc propterea adjecti, quia vidi, qui dubitarent, sic dici Latine, et inde hærent in loco Livii, II, 5, eminente animo *patrie* inter publicæ pœnæ ministerium: ubi dicendum putabant, animo paterno; ut ap. Horat. Carm. II, 2. Prov. Cons. 8, gravitas *patria*, i. e. patris, ubi tamen edd. pr. habent *paterna*. † Rosc. A. 8, *foci patrii*, aliique penates. Ubi tamen suspectum est *patrii*; nam intelligendi sunt a patre relictus, ut bona *paterna* dicuntur, non *patria*.

*Petrocinium**, in causis, Or. 34; Brut. 29; Or. 1, 57; Parad. 1, 4; Fin. II, 21. † tutela, Off. II, 8.

*Patrona**, Or. II, 48.

Patronus. Off. III, 18, *patronum* agri Sabini, explicant vulgo dominum; male. Add. Rosc. Am. 2; Mur. 2; Cluent. 40; Off. 1, 11; Pis. 11; Sull. 21; Phil. II, 41; Mil. 7; de Am. 7; Rull. III, 1.

*Patruelis**, Fin. V, 1.

Patruus, patris frater At. V, 19, reprehensor, mrgister. Coel. 11, fuit pertristis *patruus*, censor, magister: scil. quia plus vident homines, et reprehendunt severius in fratrum liberis, quam in suis. V. intt. ad Horat. Sat. II, 3, 87, et alibi: Drakenb. ad Silium XV, 10; Casaub. ad Persium, 1, 11. pag. 52.

sunt, Dom. 41; Phil. 11, 50. v. in primis, quem Grævius ad or. pr. Sulla l. c. laudat, Gronov. Diatrib. in Statium, c. 44, p. 290 aq. Adde et in *impluvium*. † Phil. viii, 3, *templa penates*, aras, focos. *Lectio penates* dubia est. vid. Ferrar. ad h. l. Abest ab ed. Manutii hoc verbum. Sed potest servari, ut Phil. 11, 30, qui locus est huic simillimus.

Pendere, proprie, de Div. 11, 65; Verr. 111, 23; Verr. 1v, 34. † de rebus, Acad. 11, 36; ad Div. 21, 20; Sull. 23; Cæcin. 18; Att. 11v, 22; Flacc. 2; Rull. 11, 29; Pis. 41. † ad Div. v, 13, non aliunde *pendere*, dicuntur, quorum felicitas et miseria non est in rebus externis, sed in bonis et virtutibus animi. Tusc. v, 12, *pendere* ex aliorum eventis. sic est, Off. 1, 19; Fin. 11, 15; Parad. 11, 1; Rull. 11, 25; Q. fr. 111, 5. † *pendere* animi, ad Div. viii, 5; Att. viii, 5; ibid. xvi, 12; xi, 12; Leg. 1, 3; Tusc. 1, 46; Att. 1v, 15. Pis. 41, in sententia omnium civium *pendere* famam fortunamque nostram. † *pendere* dicuntur ruinæ proximi. Rabir. Post. 16, nec *pendentem* amicum corrucere patitur.

*Pendere**, ponderare, Verr. 1v, 1; Quint. 2; Rosc. A. 22. † solvere, Q. fr. 1, 26; Att. 21, 1; Att. 211, 25.

*Pene**, Phil. 11, 39.

Penetratis. N. D. 11, 27, dii *penetratis*, sunt penates, ut ipse dicit. Conf. Heius. ad Silium, xv, 18.

*Penetrare**, Tusc. 1, 20; de Univ. 9; de Rep. 1v; Prov. Cons. 13; Verr. 1v, 48; Acad. 11, 39; Nat. D. 11, 61; Partit. 56; Brut. 38.

*Penicillus**, Or. 22; Q. fr. 11, 15.

*Penitus**, interius, Off. 11, 5; Leg. 1, 5; Att. viii, 12; Cluent. 4; Q. fr. 1, 1. † prorsus, Fin. 1, 15; Nat. D. 1, 42; Rosc. C. 7.

*Penna**, Nat. D. 11, 52.

*Pennatus**, de Div. 1, 48.

*Penniger**, de Univ. 10.

*Pennula**, Nat. D. 11, 52.

Pensio, est pars pecuniæ, per certas dies solvendæ. Hinc *pensio* prima, ad

Div. vi, 18; altera *pensio*, Rosc. C. 17; Att. 21, 4; tertia *pensio*, ibid. 25.

*Pensitare**, Verr. 111, 71; Rull. 11, 2.

*Pensum**, Verr. 111, 46; Or. 111, 30.

Penula, vestis crassior, qua in itinere utebantur. Att. 211, 33, horum ego vix attigi *penulam*. ibid. ita egi, ut non scinderem *penulam*, h. e. non admodum rogavi abire parantes, ut manerent. Hinc Milo iter faciens Lanuvium, dicitur fuisse *penulatus*, Mil. 10. De *penula* egerunt copiose Ferrar. de R. v. p. 11, l. 11, qui est totus de *penula*: sed ad Ciceronem illustrodum in primis pertinent dicta c. 2. Cf. Ruben. de R. v. 1, 6, et qui laudatur in Lex. Fabri. Scribitur et *penula*.

*Penulatus**, Mil. 10.

*Penuria**, Inv. 2, 39; de Am. 17.

Penus. Nat. Deor. 11, 27, est omne, quo vescuntur homines, *penus*.

Peragere. ad Div. viii, 8, totum Sempronium *perago*, i. e. vexo dicendo velut in scena, Net. D. 11, 4; de S. 19.

*Perabsurdus**, Partit. 15.

*Peraccommodatus**, ad Div. 111, 5.

*Peracer**, ad Div. 1x, 16.

*Peracerbus**, de Sen. 15.

*Peracutus**, Verr. 11, 44; Brut. 30.

*Peracuto**, Acad. 1, 10.

*Peractio**, de Sen. 25.

*Peradolescens**, Manil. 21.

*Peraquus**, Verr. 1v, 22,

*Peragrare**, Verr. 1v, 48; Fin. 11, 29; ibid. 11, 34; Prov. Cons. 13; Off. 1, 11; de Div. 1, 42; de Univ. 9; Balb. 6; Brut. 13; Fin. 11, 31. † per mentes hominum: ita libri omnes, Or. 1, 51.

*Peramans**, Att. 1v, 8.

*Peramanter**, ad Div. 1x, 20.

*Peramperus**, Verr. 1v, 49.

*Perangustus**, Or. 1, 55.

*Perangustus**, Verr. v, 66.

*Perantiquus**, Verr. 1v, 2.

*Perappositus**, Or. 11, 67.

*Perarduus**, Verr. 111, 71.

*Perargutus**, Brut. 45.

*Perattente**, Coel. 11.

*Perattentus**, Verr. 111, 5.

*Perbacchari**, Phil. 11, 41.

*Perbeatus**, Or. 1, 1.

*Perbelle**, ad Att. iv, 4; ad Divers. xvi, 18.

*Perbenigne**, Q. fr. 1, 1.

*Perbenivolus**, ad Div. xiii, 4.

*Perblandus**, Q. fr. 1, 2.

*Perbonus**, Flacc. 29; Verr. iv, 18.

*Perbrevis**, Brut. 43.

*Perbreviter**, Or. ii, 58.

*Percastris**, Mil. 28; Or. ii, 35.

*Percautus**, Q. fr. 1, 1.

Percelebrare. Cœl. 29, res *percelebrata* sermonibus omnium, i. e. perulgata.

Percelebriter, ad Div. vi, 12; de Rep. ii, 7; Cœl. 24.

Percellere. Or. ii, 70; Marc. 6. Mil. 21, Mars communis sæpe spoliantem jam et exultantem evertit, et *perculit* abjecto. Add. Cœl. 32; Sext. 67; Verr. iii, 57; Mil. 24.

*Perconsere**, Sen. post Red. 1; Partit. 36; Rull. ii, 18.

Perceptio. Acad. ii, 25, *perceptione* sublata. v. *percipere*. † Her ii, 31, tua *perceptione* lætabere, i. e. iis, quæ *percepisti*. Add. Off. ii, 3; Acad. 1, 12.

Perceptus, diligenter cogitatus. Tusc. iii, 14, diligenter *perceptas* et pertractatas habere res humanas. † Fat. 6, *percepta* artis, sunt, quæ Græcis dicuntur *ὑποψήματα* Cf. c. 8, et Victorius ad c. 1.

Percipere. N. D. ii, 59, per arteriam vox a mente principium ducens *percipitur* et funditur. Sed Davisius legendum censet *projicitur*; Buberius, *precipitatur*. Mihi autem nihil mutandum videtur. Nempe vox per arteriam venit in os, ore percipitur, h. e. colligitur, excipitur: quo sensu *percipere* dici constat. Inde ore funditur et emittitur. † philosophis *percipere*, v. c. Acad. ii, 25, dicitur de iis rebus, quas certo scimus, quibusque sine errandi periculo assentimur. Add. de Sen. 24; Off. 1, 18; ad Div. xiv, 1; Fin. ii, 30; Or. 1, 28; de Sen. 7; Nat. D. 1, 5; Or. 2.

Percitus, gravior commotus. Mil. 23, animus iratus et *percitus*.

*Percommode**, Act. 1, in Verr. 2; Tusc. iv, 30.

*Percomis**, Brut. 58.

*Percontari**, Fin. ii, 1; de Div. ii, 36; Att. vi, 7; Partit. 13.

*Percontatio**, de Univ. 1; Cluent. 64; Brut. 60. † figura rhetorica, Or. iii, 53: vid. Quintil. ix, 2.

*Percoquere**, Fragm. Œcon. Ap. No-nium, 5.

*Percrebrescere**, Verr. ii, 23; ibid. iv, 30; Cæcil. 4.

*Percrepare**, Verr. v, 15.

*Perculusus**, Catil. ii, 1; Flacc. 7; ad Div. iv, 4.

*Percupidus**, ad Div. 1, 7.

*Percuriosus**, Cluent. 62.

*Percurrero**, Att. x, 9; Or. 1, 50; Or. ii, 38, 41; ibid. 1, 47.

*Perkursatio**, Att. ii, 42.

Perkursio. Tusc. iv, 13, animi multarum rerum brevi tempore *perkursio*.

Perkursus, de rebus sæpe cogitatis, quas adeo in promptu semper habemus. Or. ii, 52, quæstiones omnes animo *perkursas* ac prope decantatas habere.

Percussio, proprie, Tusc. iii, 26, os est in musicis, et deinde in poeticis, et numeris oratoriis, qui et *ictus* dicitur; quia tibicen pede ferit terram. Sic in senario tibicen, qui rhythmum et tempus moderatur, ter pede ferit terram; unde tres in eo ictus, s. *percussiones* dicuntur esse. In iis autem syllabis, in quibus tibicen solum ferit pede, vox ab actore acuitur et tollitur: hinc Græce *ἀπτει* dicitur percussio, et syllaba dicitur esse in *ἀπτει*, quum ceteræ sint in *ἰστέι*. v. Bentley. de Metris Terentian. init. Orat. iii, 47, sed sunt insignes eorum numerorum *percussiones*. ibid. 48, *percussio* intervallorum. Or. 58, non sunt in oratione tanquam tibicini *percussionum* modi: sic est, Off. iii, 19.

*Percussor**, interfector, Rosc. A. 33; Phil. ii, 29.

Percussus. Deiot. 6, suspicione sum *percussus*. Cf. *percutor*. † territus. ad Div. ix, 25, repente *percussus* est atrocissimis literis.

Percutere, proprie, Or. ii, 47, ibid. ii, 69; Nat. D. iii, 35; Mil. 24; Rosc. A. 34. † de mente dicitur, ut movere.

Tusc. v, 11, quod animum probabilitate percussit, id dicimus. Mil. 29, quoniam modo vos vivus afficeret, qui inortuus inani cogitatione percussit, i. e. terruit. † decipere. Flacc. 30, hic cornici oculum, ut dicitur: nam Her-nippum.... percussit. v. Gruter. ad h. l. Att. v, 2, strategemate hominem percussit.

*Perdifficilis**, Partit. 24.

*Perdifficilior**, Att. 11, 15.

*Perdignus**, ad Div. XIII, 6.

*Perdiligens**, Q. fr. III, 5.

*Perdiligenter**, Att. 1, 9.

*Perdiscere**, Or. 11, 33; Q. fr. III, 1; Or. 1, 58.

*Perdiserte**, Or. 1, 14.

Perditor, Planc. 36, verbum factum videtur a Cicerone, ut afflictor, partitor, etc.

*Perditus**, de corpore, Tusc. v, 10; Mur. 40; Rull. 20. † de homine corrupto, Rab. Perd. 8; Verr. III, 26; Rosc. A. 63; Quint. 13. † de rebus aliis, Cæcin. 31; Act. 1 in Verr. 5.

*Perdiu**, Or. 1, 2.

*Perdiuturnus**, Nat. D. 11, 33.

*Perdives**, Att. VI, 1.

*Perdo**, amitto, ad Div. 1, 9, 16; consono, Hér. IV, 44; ad Div. v, 5; Parad. v, 1. † ad perniciem dare, Att. VI, 1; Catil. 11, 1; Rosc. A. 12.

*Perdocere**, Sext. 45; Balb. 27.

Perducere, proprie, Planc. 41. † metaphorice, Quint. 6; Att. XVI, 8; Tusc. IV, 23; Agr. 1, 9; de Sen. 1; ad Div. x, 1; ibid. IX, 20. Verr. 11, 28, *perducere* aliquem ad suas condiciones. Att. v, 21, Scaptius rogat, ut eos ad talenta *ce perducam*. † meretrices dicuntur *perduci*. Verr. v, 12, huc Tertia illa *perducta* est. Unde, qui feminas stupri causa *perducunt*.

Perductores dicuntur, Verr. 1, 12: ubi v. Græv.

Perduellio, est proprie parricidium, h. e. ut est ap. Plutarchum in Numa, cædes hominis liberi, quam quis sciens fecit. Parricidii reus fuit Horatius ap. Liv. 1, 26, sed *perduellionis* reus dicitur. In quo male reprehendit Livium

Signonius, Ant. Jur. C. R. 11, 18, quasi parricidii dicere debuisset, quum vel ex eo intelligatur, istud *perduellionis* crimen fuisse, quod ex eo iudicio Horatii duumviri *perduellionis* sint, qui non solum in parricidius, sed etiam in cæde tribuni pl. et similibus criminibus iudicabant, ut ex or. pro Rabir. perd. patet. Vere itaque Turnebus, *perduellionem* olim omnem cædem dictam, existimavit. Postea *perduellionis* crimen illud diotum est, quo quis libertatem populi romani violavit, tanquam affectato regno, tribuno plebis pulsato aut interfecto, cive romano indicta causa virgis cæso, aut percusso, aut alio supplicio servili affecto. Rabir. perd. 3, *perduellionis* iudicium; quod exercebatur, quum T. Labiennus accusaret Rabirium, quod Saturninum trib. pl. interfecisset: ubi v. intt. Cf. Verr. 1, 5. Formam huius iudicii pete e Livio, l. c. Cf. Turnebi argum. ad or. pr. Rabir. perd. Signon. l. c.

Perduellis, qui proprie sit? v. Off. 1, 12; ibid. III, 29.

*Peredere**, Tusc. III, 22.

*Perægre**, Phil. v, 11.

*Peregrinitas**, ad Div. IX, 15.

Peregrinari, proprie, Rab. Perd. 10; Acad. 11, 1, Fin. III, 12; Brut. 13; Tusc. v, 39. † peregrinum esse. Mil. 12, vestræ *peregrinantur* aures, neque in hoc pervagato civitatis sermone versantur.

*Peregrinatio**, Fin. 11, 33; de Am. 27; Tusc. v, 37; Att. VI, 2; Att. IX, 12.

Peregrinus, proprie, Off. 1, 34; Rull. 11, 34. † rudis, Or. 1, 50; Att. VI, 5. v. Ind. Legg. in *Papia lege*.

*Perelagans**, Planc. 24; Or. 11, 67.

*Perelagante**, Brut. 52.

*Pereloquens**, Brut. 70.

Perennis, sive *peremnis*. Nat. D. 11, 3, nulla *perennia* servantur. *Perennis* auspicio est, quum magistratus amnes auspicio transeunt, de Div. 11, 56. v. Festus in *peremnis*, et ibi Scaliger, quem hic jam laudavit Davisius; Verr. 17, 48; Brut. 97.

*Perennitas**, Nat. D. 11, 36.

*Perendie**, Att. XIII, 43.

Perendinus^o, Mar. 12.
Peresulitus^o, Att. 14, 14.
Perexiguus^o, Att. 17, 1.
Perexiguus^o, Nat. D. 11, 52; Act. 1, in Verr. 2; Tusc. 11, 13.
Perexpeditus^o, Fin. 111, 11.
Perfacto^o, Verr. 1, 46.
Perfactus, Verrin. 1, 46, neque enim orant *perfacta*, h. e. non magnopere facta. Flano. 14.
Perfacilis^o, Or. 35; Or. 1, 20.
Perfamiliaris^o, Brut. 45; ad Div. 1111, 52.
Perfacto^o, Fin. 14, 7; Brut. 26; ibid. 81; Or. 1, 28; de Div. 1, 14.
Perfectio^o, Brut. 36; Fin. 111, 9; Or. 29.
Perfactor dicendi stylus, Or. 1, 60.
Perfectus^o, de Am. 21; Off. 111, 3; Nat. D. 11, 14; de Div. 11, 72; Fin. 1, 6.
Perferro^o, portare, ad Div. 12, 29; ad Div. 11, 5. † pati, Cat. 11, 10; Or. 11, 19. † de legibus, Cornel. 1.
Perflore pro agere, facere. Act. 1 in Verr. 11, que ab isto per triennium *perfecta* sunt; de flagitiis et scelerebus Verris in urbe Syracusarum: sic est, Arch. 11; Q. fr. 111, 8; Nat. D. 11, 15; de Div. 11, 54.
Perfidelis^o, Att. 11, 19.
Perfidia^o, Phil. 11, 2; Rosc. A. 38; Or. 11, 24.
Perfidiose^o, Her. 1, 5.
Perfidiosus^o, ad Div. 111, 10; Nat. D. 111, 32; Quint. 6.
Perfidus^o, Off. 111, 14.
Perflabilis^o, de Div. 11, 17.
Perfligitiosus^o, Coel. 20.
Perflare, passive, de Rep. 11, 6, colles enim sunt, qui quum *perflantur* ipsi, etc.
Perfluens^o, Fla. 11, 35.
Perfodere^o, Vatin. 5.
Perfricare. Tusc. 111, 18; quam, quum os *perfricisti*, soles dicere: h. e. quum impudens factus es, pudorem deposuisti. Sed Pis. 25, caput sinistra manu *perfricare*, Victorio, Var. L. 1111, 6, et alibi videtur esse signum hæsitantis, qui, quid dicendum faciendumve sit, nescit. Mihi vero etiam h. l. de impudentia accipiendum videtur, de homine, qui nihil vereatur, nihil timeat.

Nam Piso ita inducitur, ut dicat, rationes ad ærarium retulisse, perscriptas cite et literate, h. e. callide, et ad tegendas fraudes et furta accommodatissime, ita ut ipse scriba hanc calliditatem perspexerit, et tacite dixerit: ratio apparet, *per*ta argentum *per*tra. Non hic perfecto hæsitatio et sollicitudo locum habet.

Perfrigidus^o, Verr. 14, 40.

Perfringere. Sext. 64, *perfringero* leges et judicia opibus et potentia. Catil. 1, 7, *perfringere* quæstiones. Cf. Cæcin. 26. Act. 1 in Verr. 1; Mil. 32, dicitur de reis, qui pecunia, gratia, vi, pœnam evadunt, et absolvuntur. † de oratione sublimi: Or. 28, hæc modo *perfringit*, modo irrepit in sensus. Brut. 9, Theophrastus sicut suavitate ea, qua *perfrunderet* animos, non qua *perfringeret*.

Perfrui^o, Brut. 2; Leg. 1, 21; Hortens. Fragn.

Perfuga^o, Rosc. A. 40.

Perfugere^o, Balb. 9.

Perfugium. de loco, Cat. 14, 1; Cluent. 5; de Div. 11, 72; Tusc. 1, 49; Off. 1, 17. † de studiis, Arch. 7; Sull. 28; Or. 1, 45. Cluent. 19, *perfugia* causarum, sunt artificia, quibus male causæ defendi possunt.

Perfunctio honorum, Or. 111, 2, est quum consulatus gestus est, in quo est solis honorum et ultimus gradus, ut ibi in Crasso.

Perfundere, sensu proprie, Verr. 1, 26; Her. 14, 10. † delectare, Tusc. 14, 9; Brut. 50; Fin. 11, 34; Att. 1111, 6. † *perfundere* iudicio, Rose. A. 29, est vexare, molestia afficere per calumniam, aliqua privata de causa. Hinc post *perfasoria* actiones dictæ, ut apud Sueton Dom. 8.

Perfungi, e regula grammaticorum de bonis rebus dicitur, ut ad Div. 14, 5, omnibus prope bonis *perfunctam* esse. Sed est etiam de malis, ut *desungi*. Marcell. 10, *perfuneta* resp. est bello misero. Cf. Ar. R. 8; ad Div. 7, 12. † particip. perf. etiam passive est, Sext. 4, memoria *perfuncti* periculi.

*Pergaudere**, Q. fr. III, 1.
*Pergere**, Fin. v, 32; Att. III, 28;
 Acad. I, 1; de Div. I, 15; Or. II, 71;
 Pet. Cons. 14; Partit. 8.
*Pergrandis**, Verr. I, 3; Verr. IV, 3;
*Pergratus**, Att. v, 20.
*Pergravis**, Cael. 26.
*Pergravior**, Or. I, 55.
*Perhibere**, Lig. 8; Nat. D. II, 42;
 Att. I, 1; Tusc. I, 12.
*Perhonorificus**, Att. XIV, 12.
*Perhonorificus**, Att. II, 18; Prov.
 Cons. 19.
*Perhorrescere**, Cæcil. 15; Fin. v,
 11; Fis. 20.
*Perhumaniter**, ad Div. VIII, 8.
*Perhumanus**, Att. XVI, 12; Q. fr.
 II, 5.
*Periclitari**, experiri, ad Div. X, 18;
 Verr. v, 50; Off. III, 18; Quint. 31; de
 Am. 17. † periculo exponere, Cat. I, 5;
 Inv. II, 50.
*Periclitatio**, Nat. D. II, 64.
*Periculosus**, ad Div. XVI, 11; Att.
 VIII, 2; Phil. VII, 7; Mil. 4.
Periculosus. Att. XIII, 25, *periculosi*
 in nosmet ipsos fuisset. ad Div. I,
 7; Off. I, 24; Acad. II, 21.
Periculum, iudicium, quod *pericu-*
lum capitis avert. Sic Rosc. Am. 30,
periculum creare, est accusare. Arch.
 6, *pericula* amicorum. Manil. 1, *peri-*
cula privatorum. † ad Div. XIII, 60,
 quid sentiam, non sæpe scribam, pro-
 pter *periculum* ejusmodi literarum. †
 specimen, quod experiendarum virium
 causa fit. Leg. I, 1, faciunt imperite,
 qui in isto *periculo*, non ut a poeta,
 sed ut a teste veritatem exigant. †
 Verr. III, 79, scribis tabulæ publicæ,
*pericula*que magistratum committun-
 tur. *Pericula* scil. sunt tabellæ, libelli,
 in quibus aliquid scribitur, quales sunt
 codices Pisonis, Verr. I, 46; item tabu-
 læ Verris ipsius, II, 42: quanquam
 Grotius, Stirmondus, alique malint *pa-*
ricula legi. Sed vide in primis, quem
 hic Grævius laudavit, Salmas. Mod.
 usur. c. 15, et Bosium ad Nepot. Epa-
 min. 8; Gothof. ad Cod. Theod. tit. de
 sententiis e *periculo* recitandis ut alios

taceamus, qui passim copiose lauda-
 tur. † Verr. II, 43, videtur dici pro *sti-*
gio, n. 2, to in. Sthenii *periculo* hi-
 mici ejus nomine abusum esse. Nempe
 adscribendo cognitorem Claudium.
 Nam supra de eodem dixerat, in Sthe-
 nii nomine, c. 42, quod est, in capite
 de Stheniana causa (sumto verbo e ta-
 bulis acceptorum et expensorum), si-
 ve in elogio Sthenii. *Nomine* dicere h.
 l. noluit, quod mox idem verbum oc-
 currit.... *Sed magis credendum est,
 illic *periculum* esse pro causa capitali.
Perillustris. Att. v, 20, ibi moret bi-
 daum *perillustres* fuimus: h. e. ma-
 gnam laudem re bene gerenda conse-
 quuti sumus, rem optime gessimus.
*Perimbacillus**, Att. X, 20.
Perimere, tollere, Tusc. I, 49; de
 Univ. 14. † item impedire aliquid, ne
 fiat. Planc. 42, si vis aliqua major re-
 ditum *peremisset*. Tusc. I, 37, sanis
peremto. Ar. R. 12, *peremti* sunt Iudi.
 Sext. 22, mors mea causam publicam
peremisset. Off. III, 7, nisi aliqui casus
 consilium *peremisset*.
*Perincommodus**, Att. I, 24.
*Perinde**, Cluent. 25; Off. II, 33;
 Tusc. I, 36; Att. III, 13; Rosc. C. 5;
 Fin. I, 21.
*Perindulgens**, Off. III, 51.
*Perinfirmus**, Fin. II, 16.
*Peringeniosus**, Brut. 24.
*Periniquus**, Manil. 22; ad Div. II,
 18.
*Perinsignis**, Leg. I, 19.
*Perinivisus**, Cornel. I, fragm.
*Perinivitus**, ad Div. VII, 33.
Peripetasma, vestis stragula. Verr.
 IV, 12, Attalica *peripetasmata*. v. Ind.
 Hist.
*Periratus**, ad Div. IX, 6.
*Perirus**, ad Div. IX, 18; Q. fr. I, 25;
 Att. XIV, 10; ibid. v, 11; II, 27.
Peristroma, idem, Phil. II, 27.
Peristylum, Dom. 44, locus, qui e
 columnis modique ambiestibus nomen
 habet. v. intt. ad Sueton. Aug. 82.
*Perito**, Or. II, 2, ibid. II, 20; Verr.
 II, 54.
*Peritus**, Or. I, 25; Or. I, 48; Post.

15; Acad. III, Fragm. Brut 21; *ibid.* 56.

Perjucundo°, Col. 11.

Perjucundus°, Or. 1, 47.

Perjurare, it. *Perjurium*, quid sit? Offic. III, 29, *Perjurare* autem est vera lectio illius loci, quam asserunt Lambinus, Fabricius, etc. Vulgo autem olim legabatur *pejorare*, sub qua voce etiam locum habet Nizolius. Et quoniam idem est *pejorare*, quod *perjurare*, ut tiroes etiam illam vocem recte intelligerent, etiam ibi hunc locum laudavimus. Ceterum *perjurare* et *pejorare* dicitur arbitrator de falso jurejurando, ut Græcæ *ἐπιφασίς*, quod est proprie, sæpe et multum jurare: qui autem hoc faciunt, iidem facile falso jurant.

Perjurissimus leno, Rosc. Com. 7.

Perjurium°, Off. III, 29; Leg. II, 9.

Perjurus°, Rosc. C. 16.

Perlabi, venire post longum sc. cursum. Tusc. I, 12, *perlapsus* ad nos, et usque ad Oceanum Heroules.

Perlate°, Or. II, 4.

Partagere°, de Div. I, 5.

Partavis°, Rull. II, 29.

Partaviter°, Q. fr. II, 5.

Partibenter°, de Univ. I.

Partiberatiter°, Rosc. A. 37.

Partiteratus°, Fragm. Orat. pro Gallio.

Perlitus, inquinatus. Rosc. A. 52, *perlitus* sanguinis crudelitate, de eo, qui eandem fecit.

Perlongus°, Agr. II, 1.

Perlubens°, Q. fr. II, 6.

Perluens°, Nat. D. II, 21.

Perlucere°, Off. II, 9.

Perlucidus°, de Div. I, 57; *ibid.* II, 17; Nat. D. II, 57.

Perluctuosus°, Q. fr. III, 8.

Perlustrare°, Partit. II.

Permagnus°, Partit. 24; Her. III, 39; *ibid.* IV, 7; Fin. I, 17.

Permanare, sensu proprio, Cluent. 62. † metaphorice, Dom. 46; Balb. 25; Tusc. † II, 18; Rosc. A. 34; Nat. D. I, 2; Fin. IV, 15. Or. II, 77, ut ad eorum mentes movendas *permanare* possint,

Tusc. II, 18; conclusio inculcæ ad sensum non *permanantes*: h. e. quæ non persuadent, etiamsi nil contra dici possit.

Permansio°, Att. XI, 18; ad Div. I, 9; Inv. II, 55.

Permeare°, Acad. II, 37.

Permediocris°, Or. I, 51.

Permetiri°, Acad. II, 41; de Univ. 29.

Permirus°, ad Div. III, 10; Or. I, 49.

Permiscere. Or. 9, ab Aristophane poeta.... Græciam *permiscere* dictus est Pericles. G. *συγκάειν*, Univ. 12; Vatin. 5.

Permissio°, Her. II, 10; Her. IV, 29; Q. fr. III, 1.

Permissus°, Agr. II, 14; Verr. III, 30.

Permittere. Verrin. I, 32, *permittere* dolori suo incommoda: h. e. ipsam ulcisci injurias sibi illatas. Contra, Sext. 33, *permittere* inimicitias patribus et reipubl. est non ulcisci, senatus et reipubl. causa. v. *concedere, condonare*. † tradere in potestatem. Agr. II, 15, regna decemvirorum ditiori... *permissa esse* dioc. Catil. I, 2, *permissa* est resp. consalibus. Id fiebat 8Gto: Videant eos. ne quid, etc. quo liberam potestatem accipiebant, reipubl. etiam non consuko senatu, quibus videretur rationibus, defendendæ.

Permixto°, Or. I, 22.

Permixtus°, Or. 57; Or. II, 52; Planc. 38; Phil. XII, 11; de Univ. 52.

Permodestus°, Att. IV, 8; Catil. II, 6.

Permoleso°, Verr. IV, 58.

Permolesus°, Att. I, 18.

Permotio animi, Part. II, quam aliqua re impellitur ad agendum. Adde Or. II, 51; de Divinat. III, 3; Acad. II, 44.

Permovere°, Cæcin. 17. † *permovere* animos, Or. 38; Or. II, 43; Verr. III, 62.

Permoleere°, de voluptate sensuum, Fin. II, 10; OEcon. I, 8; Or. 49, † de voluptate animi, Or. II, 78. † recreare, de Sen. 2. † leniter atrectare, Her. III, 12; Nat. D. II, 44.

Permulto°, de Div. II, 61.

Permultus°, Leg. III, 14.

Permutare pecuniam, ad Div. II, 17; Att. XI, 22, 24; XII, 24; XV, 15, etc. *Permutatio publica pecuniæ*, ad Div. III, 5, est *collybus*, de quo supra. Pis. 21, videtur esse *versura*, Off. II, 4.

*Permutatio**, Pis. 21; Att. V, 13; ad Div. III, 15; *ibid.* II, 17.

*Pernecessarius**, valde *necessarius*, Att. V, 21. †intime amicus, Flacc. 6.

*Pernegare**, Verr. I, 13.

Pernicies. Rosc. A. 45, quorum nihil *perniciæ* causa consilio divino factum putamus. De genitivo *pernicii*, quem ex hoc loco Gellius, IX, 4, laudat, vid. Voss. Anal. II, 19. Al. malunt aliam formam, *pernicia*, vel *perniciis*.

*Perniciosus**, Leg. III, 11; *ibid.* II, 5.

*Perniciosus**, Cornel. fragm. Q. fr. III, 9.

*Pernicitas**, Tusc. V, 13.

*Pernobilis**, Verr. IV, 57.

*Pernoctare**, Tusc. II, 17; Tusc. V, 24; Verr. IV, 11; *ibid.* V, 45; Dom. 50; Arch. 7.

*Pernoscere**, Or. I, 5.

*Petobscurus**, Nat. D. I, 1.

*Perodiosus**, Att. X, 10; *ibid.* XIII, 22.

*Perofficiose**, ad Div. IX, 20.

*Peropportune**, Or. II, 4.

*Peropportunus**, ad Div. VI, 6; Or. II, 57.

*Peroptato**, Or. II, 5.

Perorare. Quint. 10, nunquam *perorari* potuisse, h. e. finiri controversiam. Sic, Verr. III, 66, *perorabo* hoc crimen decumanum; simpliciter est, desinam de hoc crimine dicere. ad Herenn. I, 10, *perorare* narrationem: sic, Leg. II, 27; Or. II, 19.

*Peroratio**, Or. 55; Or. II, 19; Brut. 37.

*Perornatus**, Brut. 45.

*Perparvulus**, Verr. IV, 43.

*Perparvus**, Verr. III, 38, 57; Leg. I, 19.

*Perpauculus**, Leg. I, 21.

*Perpaucus**, Off. III, 15; Acad. II, 45.

*Perpauulum**, Or. II, 35.

*Perpaulum**, Fin. I, 6.

*Perpauper**, Att. VI, 5.

*Perpendiculum**, Fat. 10; Q. fr. III, 1; Verr. I, 51.

*Perpendere**, Mur. 36; Or. III, 37; de Am. 26.

*Perperam**, Quint. 8; Her. II, 3.

Perpassio, facultas *perpetuandi* et tolerandi. Tusc. III, 24; ceterosum *perpassio* facit, ut multo minora videantur. Fin. I, 25; Inv. II, 54; Rab. Perd. 5.

*Perpeti**, Or. II, 19; Fin. II, 20.

Perpetuare. Or. III, 46, *perpetuare* verba, est eodem spiritu pronuntiare, nihil incidere, Sull. 22.

Perpetuitas. Or. II, 54, *perpetuitas* sermonis, de oratione continua, quæ opponitur ei, quæ est in interrogando aut respondendo. *ibid.* III, 49, *perpetuitas* verborum, de periodo. Or. 2, *perpetuitas* dicendi, de tota serie et contextu orationis. Nam, in *perpetuitatem* dicendi, est per totam orationem. †Tusc. V, 10 extr. non ex singulis vocibus philosophi spectandi sunt, sed ex *perpetuitate* et constantia. Philosophorum *perpetuitas* est, quum omnia inter se apta sunt, unum ab altero ducitur, nihil ante dictis repugnat. Off. I, 33, ut constare in vita *perpetuitate* nobis possimus. Fin. II, 27, in *perpetuitate* temporis vita beata duci solet. †de tempore, Tusc. I, 41.

*Perpetuo**, Acad. II, 19; Cluent. 37.

Perpetuus, sempiternus, Att. X, 8; Catil. IV, 9; Nat. D. I, 15. †assiduus, Rab. I; Inv. II, 54; Sen. post Res. 12. †continuus, Verr. IV, 53; Pis. 22. †Act. I in Verr. II, *perpetua* oratio. v. *perpetuitas*, n° I, ad Div. V, 12, historiarum *perpetua*, sunt, aut, quas nos *universales* appellamus, aut certe regni aut reipubl. totius, opponunturque historiis singulorum hominum. Or. 36, *perpetua* quæstio, est *universalis*, quum de genere universo quaeritur. Top. 26, actiones *perpetuas*, i. e. totæ; nam opponuntur partes, exordium, narratio, etc. Att. V, 21, ut centesimæ *perpetuo* fœnore ducerentur: h. e. ut centesimæ usuræ in singulos annos ducerentur in supputatione, non autem etiam cente-

simarum usuræ. v. Gronov. Mantiss.
Vet. P. pag. 414.

*Perplacere**, Att. XIII, 23.

*Perpolire**, de Univ. 13; Or. 1, 8;
Or. 11, 13; Balb. 7.

*Perpolite**, Her. IV, 32.

*Perpolitio**, Her. IV, 13.

Perpolitus. de Rep. 1, 8, quum superiores alii fuissent in disputationibus *perpolitii*. Orat. 1, 13, perfectos jam homines in dicendo, et *perpolitos*.

*Perpotare**, Verr. V, 33, 38.

*Perpotatio**, Pis. 10.

*Perpugnax**, Or. 1, 21.

*Perpurgare**, Nat. D. 11, 50.

*Perpurgatus**, Mur. 26; de Div. 11, 22.

*Perpusillus**, Or. 11, 60.

*Perquam**, Or. 11, 49; Tusc. 11, 21.

Perquirere, quærere. Or. III, 29, nam aut ipsa cognitio rei ut scientia *perquiritur*. Add. Verr. IV, 18; Pot. Cons. 8; Cluent. 64; Cœl. 22; Fin. V, 8.

*Perquisito**, Inv. 1, 41.

*Per raro**, Her. IV, 22; Fin. 11, 16.

*Perreconditus**, Or. 1, 30.

*Perridicule**, Or. 11, 59; Verr. 11, 7.

*Perridiculus**, Or. 11, 19.

Perrumpere, vim inferre, Tusc. 1, 18; 19. † pervadere, Phil. XII, 11. † violare, Off. III, 8. † Verr. 1, 5, *perrumpere* quæstiones. Leg. 1, 15, *perrumpere* leges, etc. (v. *perfringere*.)

*Persæpe**, Leg. 1, 14.

*Persalsus**, Q. fr. 11, 15.

*Persalsus**, de joco, Or. 11, 69.

*Persalutare**, Flacc. 18.

Persalutatio, est assidua salutatio, ut Flacc. 18, *persalutare*, est assidue salutare.

*Persapiens**, Prov. Cons. 19.

*Persapienter**, Mil. 4.

*Perscientor**, Brut. 55.

Per scribere,olvere, non ex arca, sed de mensa argentarii, per attributionem, per assignationem. Att. IX, 12, viri boni usuras *per scribunt*? Flacc. 19, pecuniam se *per scripsisse* dicunt. Salmas. Mod. usur. pag. 473; Gronov. Obscrv. IV, 9; Græv. ad Attic. XVI, 11. † in codicem aliquid referre. Roac.

Com. 1, æque tabulæ condemnantur ejus, qui verum non retulit, et ejus, qui falsum *per scribit*. ibid. falsum *per scriberet* nomen. † Sctum *per scribitur*, Catil. III, 6, quod nondum æri incisum est. Or. III, 2, auctoritatibus *per scriptis*. Sic edd. plures. at v. *præscribere*. † in epistolis scribere, ad Div. V, 3, 4.

Per scriptio, solutio de mensa (*assignation*.) Att. XII, 51; Phil. V, 4. † *per scriptio* est etiam omnium earum rerum, quæ literis consignantur, in codices referuntur, æri inciduntur. Agr. 11, 9, *per scriptio* legis. Orat. 1, 58, si de tabulis et *per scriptionibus* controversia est, etc. sic enim legendum.

Per scriptor. Verr. III, 72, scribam tuum *per scriptorem* hujus fœnerationis fuisse.

*Per scriptus**, Pis. 25; Rull. 11, 32; ad Div. 1, 2.

*Per scrutari**, Off. 11, 7; Tusc. V, 20; Verr. IV, 21; Flacc. 8; Inv. 11, 44.

Persecare, decidere cum aliquo. Att. XIII, 23, da te in sermonem, et *perseca*, et confice.

Persecutio, actio in aliquem civilis. Orat. 41, in juris scientia *persecutionum* cautionumque præceptio. v. *actio*, *scribere*, *cavere*.

*Persequens**, Her. 11, 19.

Persequi, sequi. Phil. III, 3, quarta legio Cæsaris auctoritatem et exercitum *persequuta* est. Sic Verr. V, 71, sectam et instituta alicujus *persequi*. ad Div. IX, 3, ego, neglecta barbarorum incitiam, te *persequar*. † per singulas partes enarrare, accurate et plene narrare, explicare. ad Div. V, 13, nullum membrum reip. reperies, quod non fractum debilitatumve sit: quæ *persequer*. † simile est illud, Tuscul. III, extr. fibras stirpium *persequi*, i. e. accurate omnia evellere, nihil prætermittere, nihil relinquere. vid. Burm. ad Virg. G. 11, 407. † exsequi. Att. VI, 1, mandatorum mihi libellum dedit... omnia sum diligentissime *persequutus*. VII, 11, in ep. Cic. ad Pomp. ut, quodcumque tu consilium præcepisses, id nobis *persequendum* putaremus. Sed

hoc etiam ad primam referri significationem potest. Cf. Q. fr. 11, 14. † *ulcisci*. Acad. 11, 1, inimicitias paternas *persequi*. † est etiam verbum juris, quod significat actionem in aliquem, estque petitoris, in primis in re pecuniaria: exigere pecuniam. Rabir. Post. 4, *persequi* ab aliquo pecuniam. Leg. 111, 8, *syngraphas suas persequi*. Verr. 111, 13, bona tua repetere ac *persequi* lite ac iudicio. † Hinc ductum illud genus arbitror, quum *persequi* pœnas dicitur, qui sumit pœnas ab aliquo, ulciscendi causa. ad Div. 1, 9, pœnas a seditioso *persequi*. Att. 11, 14, pœnas alicuius *persequi*. † Herenn. 11, 19, *persequentissimus* injuriarum.

*Perseverantia**, Inv. 11, 54; Planc. 36; Lig. 13.

*Perseverare**, permanere, Phil. 11, 3; Nat. D. 111, 54; Phil. 111, 2, † *asseverare*, de Am. 7. † constanter pergere, Quint. 8; ad Div. 111, 29. † insistere rei firmiter, Verr. 11, 39; Quint. 24.

*Persimilis**, Pis. 38.

*Persistere**, Fin. 11, 35.

Persolvere, solvere. Att. 111, 3, si hoc mihi ζήτημα *persolveris*, magna me molestia liberaris. † satisfacere, non modo solvenda pecunia, sed etiam respondendo, officio præstando, etc. Att. 11, 20, *persolvi* primæ epistolæ: venio ad secundam. Quir. p. R. 9, *persolvere* officium. Conf. Verr. 1, 69. † Flacc. 20, *persolvere* ab aliquo dicitur ut solvere ab aliquo. Add. Phil. 11, 13. † *persolvere* pœnas, h. e. pati, Verr. 1, 69. † infligere pœnas, Or. 63.

* *Persona*, πρόσωπον, facies ficta histrionis. Or. 11, 46, quum ex *persona* mihi ardere oculi histrionis viderentur. Sed de hac et ceteris hujus verbi significationibus distincte et accurate, etiam ex Cicerone, agitur in Lexico Fabri, ad quod tirones remittimus. Nos monebimus, *personam* dici non solum de hominibus, sed etiam aliis rebus, et in his formulis abstractum pro concreto poni. Muren. 3, *personam* gravitatis severitatisque non appetivi. Attic. 11, 1, foeda est *persona* ipsius

senectutis. Verr. 11, 17, *persona* calumnie imponatur. Deinde. *personam* per periphrasin quamdam dici de hominibus, sed cum respectu ad eorum conditionem, officium, mores, etc. Cluent. 29, hujus Staleni *persona* ab nulla turpi suspitione abhorrebat. Arch. 2, in ejusmodi *persona*, quæ.... minime in iudiciis periculosaque tractata est. Manutius refert ad Archiam, qui in foro versatus non fuerit. Rectius, quam Passeratius (v. *tractare*).

Personare, de locis qui sono implentur, Pis. 10; Rosc. A. 46; Phil. 11, 41. † de auribus, ad Div. 11, 18. † valde clamare, clara voce dicere. Cœl. 10, non loquuntur solum, sed etiam *personant*. Planc. 35, furialis illa vox.... secum et illos, et consules facere, *personabat*.

Personatus, facie ficta indutus. Orat. 111, 59, *personatus* Roscius. † simulator et dissimulator. Att. 11, 1, quid est autem, cur ego *personatus* ambulem?

*Perpectus**, Or. 1, 23; Att. 11, 1; Balb. 6.

*Perspergere**, Or. 1, 34.

*Perspicacitas**, Att. 1, 15.

*Perspicax**, Off. 1, 28; ibid. 111, 26.

Perspicere, diligenter considerare et examinare probandi aut improbandi causa. Mil. 20, *perspicere* villam. Q. fr. 111, 1, *perspicere* viam. ad Div. 11, 15, domum cum fabris *perspicere*. Phil. 11, 38, quærere et *perspicere* conditionem: quoquam h. l. Grævius malebat *prospecta*.

*Perspicientia**, Off. 1, 5.

*Perspicuus**, Inv. 1, 48; Cœl. 11; Fin. 111, 5.

*Perspicuitas**, Acad. 11, 6; Nat. D. 111, 4.

*Perspicuus**, Inv. 1, 36; Nat. D. 111, 4; Rosc. A. 7.

*Perstare**, Rosc. C. 18; Acad. 11, 8.

Perstringere, leviter percurrendo contingere. Phil. 11, 19, celeriter cursum *perstringere*. Agr. 11, 25, terram aratro *perstringere*. † hinc metaphoricè, Snll. 16, nemo me tenuissima suspitione *perstringit*. Brst. 94, con-

solatus meo primo cum leviter *perstrinxerat*, i. e. offenderat, æmulatione, invidia. † oratione breviter percurrere, Verr. iv, 47; Rosc. A. 32; Phil. ii, 19. Ceterum librarii sæpe dederunt *perstringere* pro *præstringere*. v. in h. v.

*Perstudiosus**, Brut. 57.

*Perstudiosus**, Att. v, 20.

Persuadere. Tusc. iii, 29, quo viso et *persuaso*: hoc sensu est, Nat. D. i, 22; Att. xvi, 5; ad Div. xi, 5, 9; Verr. v, 25; Tusc. iv, 27.

*Persuasio**, Inv. i, 3.

*Persuasus**, Varen. Fragm.

*Per subtilis**, Planc. 24.

*Pertædet**, Q. fr. i, 2; Or. 48.

*Pertendere**, Balb. 5.

*Pertentare**, Inv. ii, 12; Q. fr. ii, 4; Or. ii, 78.

*Pertonuis**, ad Div. xiv, 3; Or. i, 23.

*Perterebrare**, de Div. i, 24.

* *Perterrere*. Cæcili. 8, metu *perterrili*; 15, formidine *perterritum*, metu *perterritis*; 13, *perterritus* ab ædibus, i. e. ut fugeret ab ædibus. Sed legendum forte, *proterritus*. vid. *proterrere*. Nam confusa sæpe verba.

*Perterrere**, Or. 49.

*Perterritus**, Mil. 23; de Div. i, 28; de Am. ii, 11; Cæcili. 13.

*Pertacere**, Att. i, 11; Or. ii, 34.

*Pertimefacere**, ad Div. xi, 20.

*Pertimescere**, Pis. 10; Quint. i, 11, 32.

*Pertinacia**, Inv. ii, 54; Planc. 39; Tusc. ii, 2; Off. i, 19; Acad. ii, 20.

*Pertinaciter**, ad Div. x, 23.

*Pertinax**, Off. i, 37; Fin. i, 8.

Pertinere. constructio quadruplex est ap. Cicronem (cum præpos. *ad*, *in*, *per*, et cum ablativo.), Orat. ii, 2, *pertinet* in prudentiam; pro quo Pearcius reposuit *ad*, ex ed. Venet. et Mediolan. et ita iudicarat jam Lambinus. Est tamen cum *in*, quanquam alio sensu, Nat. D. ii, 55, ut mox videbimus. Ceteras formas suis locis afferemus. † utile esse, valere. Att. iii, 6, ad multa *pertinuit*. Off. ii, 10, quæ ad gloriam *pertinent*. Quint. 29, ad rem *pertinent* testimonia. † meare, attinge-

re. Nat. D. i, 14, ratio *pertinens* per omnium rerum naturam. ibid. ii, 55, implicatio nervorum toto corpore *pertinens* ib. venæ in omnes corporis partes *pertinentes*. ib. 54, eaque ad pulmones usque *pertinet*. † sentiri, vim habere in aliquem. Div. ii, 44, aliquid vim cælestem ad eos, qui in terra gignuntur, *pertinere*, Tusc. i, 38, nihil *pertinuit* ad nos ante ortum. ibid. 45, nihil ad mortuos *pertinet*. Arch. 12, *pertinebit* ad aliquam animi mei partem. Cl. de Am. 4. † dicitur etiam ad aliquem *pertinere* id, cujus quis auctor est. Roso. A. 36, ad quem maleficium *pertineret*. Verr. i, 17, ne res ad Dolabellam ipsum *pertineret*.

Pertisum, quidam volebant dici pro *peritissum*, Or. 48.

*Pertractare**, Parad. vi, 2. † meditari, de Div. i, 56; Inv. ii, 14. † oratione explicare, de Div. ii, 22; Nat. D. i, 4; Or. i, 51.

*Pertractatio**, Or. i, 21; ibid. 42.

*Pertristis**, de Divinat. i, 8; Cæcl. 11.

*Pertumultuosus**, ad Div. xv, 4.

Perturbare, turbas ciere, Sull. 26; Her. iv, 8. † miscere. Brut. 62. † animum sollicitum habere, Rab. Perd. 6; Mil. i. † exturbare, ejicere. Her. iv, 8, ut eum... præcipitem *perturbetis* ex ea civitate. † tollere, violare. Off. iii, 29, non debuit pactiones bellicas *perturbare* perjurio.

*Pertubato**, confuso, Inv. i, 20; Or. 35.

Perturbatio cæli, de Div. ii, 45, opp. serenitati. † conversio rei vehemens et subita. Mur. 17, quantas *perturbationes* habet ratio comitiorum. Cf. e. 41: sic est, Fat. i; Flacc. 37; Phil. viii, 1. † rerum mutatio in pejus, ad Div. ix, 15; Nat. D. i, 2; Parad. iii, 2. † affectus vehementiores dicuntur *perturbationes*, de quibus ex instituto agitur Tusculana quarta.

*Perturbatio**, Leg. i, 13.

*Perturbatus**, de Div. i, 29; Rull. i, 8; Or. iii, 13; Att. viii, 11.

*Perturpis**, Cæcl. 20.

- Perungere**, Tusc. 1, 27.
*Perurbanus**, Or. 1, 16; Brut. 68.
Perustus, ad Div. XIII, 15, hominem
perustum gloria, volent incendere.
*Perutilis**, Att. 17.
*Pervadere**, Nat. D. 11, 58; Verr. 1,
 17; Verr. III, 26; *ibid*, 89; Sull. 19;
 Manil. 9.
*Pervagari**, Verr. v, 27; Leg. 1, 11;
 Inv. II, 39.
Pervagatus (positiv.), Planc. 19; Or.
 11, 52; Planc. 40. † (superlativus) Or.
 53. † in comparativo est, Inv. II, 14,
pervagatior.
*Pervario**, Or. 11, 80.
*Pervehi**, Att. XIV, 19; Tusc. 1, 49.
Pervellere, vellicare, minus quam
 convellere; molestia afficere. Tusc. 11,
 20, si te dolor *pervellerit* aliquis. *ibid.*
 III, 17, fortuna *pervellere* te potuit et
 pungere; non potuit certe vires fran-
 gere. † reprehendere. Or. 1, 62, non
 mihi fuit molestus, quod jus nostrum
 civile *pervellit*.
*Pervenire**, Mur. 10; Sull. 4; Brut.
 74; Scauri fragm. Parad. IV, 1; Her.
 IV, 8; Verr. III, 57; *ibid.* IV, 28; Att. v,
 21; Att. VIII, 5; Or. 1, 21; Top. 6; Rab.
 Post. 4; Rull. 11, 19; 29; de Div. 1, 2.
*Perverse**, Off. III, 32; Or. 1, 33.
*Perversio**, ὑπερβασις, Her. IV, 33.
*Perversitas**, Q. fr. 1, 30; Off. 1, 40;
 Or. 9.
*Perversus**, distortus, Nat. D. 1, 28;
 Ar. R. 121. † pravus, Fin. IV, 15; Mur.
 36; Rosc. C. 18.
Pervertere, proprie, de Div. 1, 24;
 Off. 1, 2; *ibid.* 8; Ar. R. 27. Cluent.
 39, Quintius Junium *pervertit*: h. e.
 eo redegit, ut condemnaretur, adeoque
 omnibus ornamentis fortunæ privaretur.
*Pervestigare**, Verr. IV, 13; Or. 11, 35.
*Pervestigatio**, Or. 1, 3.
*Pervetustus**, Or. III, 52.
*Pervetus**, ad Div. XIII, 17; Q. fr. III,
 1; Verr. IV, 4.
*Pervicacia**, Tusc. IV, 11.
Pervidere, Att. XII, 38, oportere jam
pervideri animi infirmitatem. IV, 11,
 video te, et *pervideo*, xv, 4.

- Pervigilare**, Rosc. A. 35.
*Pervigilatio**, Leg. 11, 15.
*Pervincere**, Att. 11, 1.
*Pervius**, Nat. D. 11, 27.
*Pervolare**, Rosc. A. 7.
*Pervolvere**, Or. 11, 35.
*Pervolitare**, Or. 1, 34; Att. v, 12.
Pervulgare, Att. XII, 45, tu vero
pervulga Hirtium, i. e. librum ejus.
 Add. Sull. 15; Inv. II, 39; Cael. 16.
*Pervulgatus**, Cael. 11, 3; ad Div. v, 16.
Pes, quomodo a numero differat, v.
 Orat. 64, et supra in v. *numerus*. † pars
 terræ exigua. Att. VII, 22, *pedem* in
 Italia vide nullum esse, qui non in
 istius potestate sit. † in navibus *pedes*
 sunt funes, quibus interiores veli an-
 guli versus puppim trahuntur. Or. III,
 40, *pes* in navi. Att. xv, 6, *pedibus*
 æquis. ubi v. Græv. Cf. Vossium ad
 Catul. ep. 4, pag. 12. Est, leni vento.
 † Cluent. 13, constituitur ante *pedes*,
 etc. dicitur de eo, qui coram tribunali,
 aut subselliis iudicium constituitur.
 † Sæpe etiam servi dicuntur esse ad
pedes, circum *pedes*, etc. Verr. 1, 56,
 homines circum *pedes* habebat. Deiot.
 1, servum a legatorum *pedibus* abduxit.
 † Sen. p. R. 4, ne *pedibus* iret: de se-
 natoribus *pedariis*, de quibus supra. Cf.
discussio. † *pedibus* trahi, est pessime
 atque iniquissime tractari. ad Div. VII,
 32, de iudiciis non laboro: trahantur
 per me *pedibus* omnes rei. Att. IV, 16,
 per me ista *pedibus* trahantur. v. Victor.
 Var. Lect. XXI, 24; qui ex Homero hoc
 proverbium repetit. † Vatin. 5, *pedibus*
 iter facere, est terra proficiaci, et op-
 ponitur τὸν navigare. † Att. 11, 1, noli
 de uno *pedo* sororis queri: licet etiam
 alterum tollas. In quo est allusio ad
 formulam, *pedem* utrumque, *pedes* tol-
 lere; quod obscene dicitur. v. Manut.
 ad h. l. Lambin. ad Plaut. Cas. n, 8,
 24 † ad Div. VII, 31, res ita contractæ,
 ut neque caput, neque *pedes*: int.
 appareant; c Plauto, qui aliquoties
 plene dixit.
*Possundare**, Fragm. Inc.
*Pestifer**, Ar. R. 24; Att. VIII, 22;
 Fin. III, 22; Nat. D. 11, 12.

*Pestifera**, Leg. 11, 5.

*Pestilens**, de Div. 1, 36; ad Div. v, 16.

Pestilentia. Agr. 11, 27, in Salapinorum *pestilentius* finibus, pro pestilentibus f. de Div. 1, 57; Agr. 1, 5.

*Pestis**, proprie, Nat. D. 1, 36. † metaphorice, Rab. Perd. 9; Or. 1, 2; Sull. 27.

Petasatus, ad Div. xv, 17, itineri paratus: quod in itineribus *petaso* utebantur, ad solem arcendum, ut e Sueton. Aug. 82, intelligi potest.

Petere, de ictibus gladiatorum et athletarum. Quint. 7, caput *petere*. Or. 68, ut athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere caute, nec *petendo* vehementer, etc. † ad se suasque partes allicere. ad Div. xiv, 1, qui ab his me amari putabam, qui invadebant, eos non sequerbar, qui *petebant*. † est etiam actoris in causa privata. Flacc. 34, possessionem *petere*: int. a pratore, qui dat possessionem. Rosc. C. 12, amplius a se neminem *petiturum*. C. Verr. 111, 11, etc. Itaque is, in quem actio suscipitur, unde *petitur*, dici solet, Or. 1, 37; ad Div. vii, 11, ubi vid. Græv. † Att. 111, 8 ille fortasse alium cursum *petivit*: i. e. alia via, alio profectus est. Hanc formam dicendi illustrant Gronov. et Drakenb. ad Liv. xlii, 2. hoc sensu, est Planc. 40; Off. 111, 12; Nat. D. 11, 49. † *petere* consulatum, contra C. Ant. Fragm. Pet. Cons.

Petessere, *petere*. Tusc. 11, 26, qui laudem hanc *petessunt*. de Div. 1, 11, terrasque *petessit*.

Petitio, ictus. Catil. 1, 6, *petitiones* corpore effugere; unde ad oratores traducitur, et eorum artificia, quibus adversariis nocere student, Or. 111, 54, orationis ipsius, tanquam armorum, est vel ad usum comminatio, et quasi *petitio*. in Cæcil. 14, novi omnes hominis *petitiones*, rationesque dicendi. † actio in aliquem, item postulatio a pratore, ut jus nostrum nobis concedat, tanquam hereditatis possessionem, etc. Brut. 5, cujus *petitio* sit.

Rosc. C. 18, *petitionem* integram reliquit. Inv. 1, 8, *petitioni* opponitur recusatio, quæ est ejus, unde *petitur*.

Petitor, actor, qui litem intendit, in causa privata; cui opponitur is, unde *petitur*. v. *petere*. Or. 1, 37; Quint. 13; Rosc. C. 14; Verr. 111, 11.

*Petulans**, Fin. 1, 18; Parad. 111, 1; Pis. 5; Brut. 68; Off. 1, 27; Mur. 7; Cluent. 13; Cæcil. 13.

*Petulanter**, Cæcil. 3, 16; Att. ix, 19; Sext. 52.

Petulantia, de Rep. iv, 6, a *petendo*. Add. Cat. 11; Off. 35; Verr. Act. 1, 5.

*Pecus**, a, um, Cat. 11, 10.

Phaleræ, ornamenta equorum (vel equitum. v. Drakenb. ad Silium, xv, 255). Verr. 1v, 12, *phaleræ*, pulcherrime factæ. Quo in loco fuerint *phaleræ*, non consentire video doctos viros. Scheff. de Re Vchic. 1, 16, p. 212, in fronte ponit, auctore Etymologo Græco in *φάλαρα*, ubi vocat *προματωπιπίδους ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων*. Ita videntur dici a *φάλοις*, qui sunt *ἀσπιδίσκοι κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περιεφραχίας*. v. Schol. ad Homeri Iliad. 4, 743. Heinsius ad Ovid. Met. viii, 33, ponit in tergo; quod recte repudiat Burmannus ad eum locum, putatque fuisse in pectore. Quomodo ibi fuerint, utrum fixi tanquam clypei, an pensiles, non addit. Locus Plinii, xxxvii, 12, suadet credere pensiles fuisse. Vulgo argenteas fuisse, dubitari non potest. v. Livius, xxii, 52. Aureas subinde per luxuriam factas, patet e Sueton. Aug. 55.

*Pharmacopola**, Cluent. 14.

Phaselus, Att. 1, 13; xiv, 6, est navicula longior et simul angustior, cum prora longe et oblique supra aquam porrecta: unde mira ejus velocitas.

*Phiditia**, Tusc. v, 34; vide Athen. Deipnos. 1v, 6.

Philologia, ad Div. xvi, 21. Att. 11, 16.

Philologus, ad Att. xiii, 12, 29; Q. fr. 11, 10. v. Ind. Græc.

*Philosophia**, Q. fr. III, 1; Tusc. 5.
*Philosophari**, Tusc. II, 1; Or. II, 37;
 Phil. XII, 20.

Philosophia. Or. 13, inest natura
philosophia quaedam in huius viri men-
 te. Q. fr. III, 1, ea villa tanquam *phi-*
losophia videtur esse, quæ objurget ce-
 terarum villarum insaniam. Sed Faer-
 nus et Uraunus legunt, *philosophia*.
 †secta philosophica. Or. III, 27, quæ
 exercitatio nunc propria dnarum *phi-*
losophiarum patatur. ad Div. VII, 30.

Philosophus (adj.), Tusc. v, extr. no-
 stras *philosophas* scriptiones. Or. I, 49;
 de Div. II, 58.

*Phroneticus**, de Div. I, 37.

*Phylarchus**, ad Div. xv, 1.

*Physica**, Fin. III, 21; ibid. 22.

*Physica**, orum, Or. 34; Fin. I, 6.

*Physico**, Nat. D. III, 7.

*Physicus**(adj.), de Div. I, 49; Nat. D.
 II, 21; de Div. II, 59.

*Physicus**, (subst.) Nat. D. I, 50; Or.
 I, 11.

*Physiognomon**, Fat. 5.

*Physiologia**, de Div. I, 41; ibid. II,
 16; Nat. D. I, 8.

*Piaculum**, Leg. II, 22.

Picarius, loca in silvis, ubi, propter
 copiam picearum, pix coquitur. Brut.
 22, liberi societatis ejus, quæ *picarius*
 redemisset. Hæ *picarius* fuere, ut ex
 illo loco apparet, in silva Sila in Brut-
 tiis. Bruttia autem pix celeberrima; ut
 copiose docet Bochartus in Canaane, I,
 53, p. 596. Itaque non erat, quare
 Corradus ad h. l. p. 162, corrigeret
pecuarias. Adde Burm. de Vectigal. c.
 I, p. 14.

*Pictor**, Leg. II, 18; Acad. II, 7.

Pictura. Or. II, 1; Tusc. v, 39. Verr.
 IV, 1, *pictura* in textili, est vestis stra-
 gula, opere Phrygio, acu picta. v. Ju-
 nius de Pictur. p. 86.

Pictus, proprie Brut. 75; Fin. II, 21;
 Phil. v, 27; Tusc. v, 21. †de oratione,
 significat genus dicendi, ornatum or-
 namentis iis, quæ ingenium ostendunt,
 et suavitatem tantum habent. Or. 27;
pictum orationis genus. Brut. 85, Ly-
 sia nihil potest esse *pictius*. † Fin. v,

27, qui nunquam philosophum *pictum*,
 ut dicitur, viderunt.

*Pis**, erga deum, Nat. D. I, 20.
 † erga parentes, Att. VI, 7; Planc. 41.

*Pictas**, erga deum, Nat. D. I, 41;
 Off. II, 5; Nat. D. I, 2. † erga parentes,
 Partit. 23; Tusc. I, 47; de Rep. IV, 3;
 Lav. II, 22; Quint. 6; ad Div. I, 1.

*Piger**, ad Div. VII, 17; VIII, 1; Her.
 IV, 32.

*Piget**, de Div. I, 31; Dom. II;
 Brut. 50.

Pigmentarius, ad Div. xv, 17, phar-
 macopola, quia inter pharmaca, etiam
Χρώματα, *pigmenta*, v. impr. Salmas.
 ad Solin. p. 740, 741.

* *Pignorari*. Phil. XIV, 12, Mars ipse
 ex acie fortissimum quemque *pignorari*
 solet: h. e. sibi assere, vindicare, ve-
 lutia *pignus* accipere; nam fortissimum
 quemque primum tollit, se maxime
 periculo offerentem. Eodem sensu sibi
 assereudi *pignoris* loco, de Rep. I, 4,
 ut plurimas.... ipsa sibi ad utilitatem
 suam *pigneraretur*. v. de hac voce Ba-
 dæus ad Pandectas, p. 249; Heins. ad
 Ovid. Met. VII, 621.

Pignorator, qui *pignus* capit a pos-
 sessore, securitatis causa, possessorem
 nihil deterius in re, quam possidet,
 dum lis est, facturum. Verr. III, 11.

Pignus. Phil. I, 5, cogi *pignoribus*.
 Or. III, 1, *pignoribus* ablatis coercere.
 ibid. *pignora* conoidere, i. e. frangere,
 comminuere. Fuit genus coercionis,
 quo utebantur magistratus, in primis
 consules, in senatores, qui parere, v.
 c. vocati in senatum, nollent. † elegas-
 ter *pignora* dicuntur omnia ea, quæ fi-
 duciam faciunt, qualem quis se præ-
 stiturus sit. Att. VIII, 9, minus multa
 illi dederant reipublicæ *pignora*. Phil.
 XIII, 4, magnis et multis *pignoribus*
 M. Lepidum resp. illigatum tenet. Hæ
pignora deinde enarrantur, et sunt par-
 tim commoda multa, quæ habet in
 republ. et a republ. propter quæ ei ad-
 versari non possit; partim documenta
 amoris in republ. ab eo jam edita.
 Add. Coel. 32; Cluent. 67; Phil. XIII, 3.

*Pigrari**, Att. XIV, 1.

*Pigritia**, Tusc. 1v, 8.

* *Pila*, Or. 111, 23. Pis. 28, claudus *pilam*. v. *claudus*. Alio proverbio, de Rep. 1, 44, sic tanquam *pilam* rapiunt inter se republicam statum, etc.

*Pilosus**, Pis. 1.

*Pilum**, Mil. 24; Phil. 11, 2.

Pilus. Q. fr. 11, 16, ego ne *pilo* quidem minus me amabo. Rosc. C. 7, ne ullum *pilum* boni viri habere dicatur; Nat. D. 11, 17; Acad. 11, 16.

Pinguis, proprie, Or. 11, 16; Q. fr. 11, 14. † ornare. Brut. 37, verba *pingere*: quod fit tropis et *σχημασι λέξεως*. Att. 1v, 5, bibliothecam mihi *pinxerant* constructione et *sittybis*.

Pinguis, proprie, Fat. 3; de Div. 1, 57. † de rebus philosophicis, est minus subtilis et acutus, sed popularis. de Am. 5, agamus *pingui* Minerva, ut aiunt: h. e. non utamur illa subtilitate stoicorum. Acad. 11, 34, quod ipsi Antiocho *pinguis* videbatur, et sibi contrarium. † durus, minus suavis. Arch. 10, *pinguis* sonantes poetæ.

Pinna, genus conchæ. v. Nat. D. 11, 48; Fin. 111, 19. † in piscibus *pinnae* sunt, instrumenta natandi, loco pedum datæ, ut ait Plinius, 1x, 13; ut in avibus sunt instrumenta volatus. Unde proverbialiter, Att. 1v, 2, *pinnae* alicui incidere: ubi tamen Græviana habet *pennas*.

*Pinnaetus**, Nat. D. 111, 23; Tusc. 11, 10.

*Pinniger**, ad Div. vii, 33.

Pinnoteris, squilla. v. Fin. 111, 19; Nat. D. 11, 48.

*Pirata**, Off. 111, 29; Rosc. 50.

*Piratica**, Sen. post Red. 5.

*Piraticus**, Verr. v, 37.

*Piscari**, Off. 111, 14.

*Piscator**, Off. 111, 14.

*Piscatus**, Fin. 11, 8.

*Pisciculus**, Nat. D. 11, 48; Acad. 111, Frag. 17.

*Piscina**, Att. 11, 1; Q. fr. 111, 1; Q. fr. 1, 7; Frag. inc.

Piscinarius, qui *piscinis* murenarum, aliorumque pretiosorum *piscium*, delectatur; qualis L. Lucullus fuit. Att. 1, 19, 20.

*Piscis**, Frag. ap. Macrobr. 11, 12; Nat. D. 11, 52; ibid. 11, 43; 111, 15.

*Pistor**, Rosc. A. 46; Pis. 27.

Pistrinum, carcer privatus, et ergastulum. Q. fr. 1, 2, in publicam custodiam, vel in *pistrinum*. † moletrina, Or. 1, 11, † metaphorice, Or. 11, 33.

*Pistria**, sidus caeleste, Arat. Fragm. 153, 415.

*Pituita**, Tusc. 1v, 10.

*Pituitosus**, Fat. v, 4.

Pius. ad Div. 1, 24, *pius* propinquitates. Balb. 16, *pia* et aeterna pax. Phil. 111, 19, *piissimus*, non Latinum esse dicit Cicero. Leg. 11, 7; Off. 111, 23; Rosc. A. 24; Sext. 2.

*Placabilis**, Verr. 11, 38; Att. 11v, 13.

*Placabilitas**, Off. 1, 25.

Placare, mitigare, Deiot. 3; Cat. 11, 8; Leg. 11, 9; Dom. 55; Font. 10. Tusc. 11, 9, hæc dextra Lernam, mactata excetra, *placavit*: i. e. tutam reddidit. Sed videtur legendum, *pacavit*. *Placari* quidem mare dicitur, sed aliam ob causam, neuppe quia tempestates iræ maris dicuntur: quum autem a prædonibus liberatur, *pacari* dicitur mare, non *placari*. Similis locus est Virgilii, Æn. vi, 803, de Herculo, Erymanthi *placavit* nemora: ubi recte e mss. *pacavit* repositus Heinsius; quem vid. Hæc voces permutari notum est. vid. Drakenb. ad Silium, 11, 483.

*Placato**, ad Div. vi, 1, 13.

*Placatio**, Nat. D. 111, 2; de Div. 11, 15; Tusc. 1v, 28.

Placatus. Off. 11, 3; Nat. D. 111, 6; Cat. vi, 1; ad Div. v, 1; Tusc. 1, 41;

Tusc. 1v, 17, sibi ipse *placatus*: de homine tranquillæ animi. Quir. p. R. 1, si mihi *placata* omnia fuissent: h. e. si nil adversi mihi accidisset.

*Placere**, Att. 1x, 15; Or. 1, 34; Or. 11, 4; Acad. 11; Fin. 1, 9.

*Placide**, Tusc. 11, 24; Or. 27.

*Placidus**, de Sen. 5; Tusc. 1v, 5; Cæcin. 10; Or. 11, 43.

*Plaga**, ictus, Flacc. 27; Verr. v, 62; Tusc. 11, 17, 24. † metaphorice, Vatin. 8; Sext. 19; Mur. 24; Nat. D. 1, 25; Or. 68; Fat. 10; 20.

*Plaga**, regio, de Div. II, 13.
*Plagæ**, retia, metaphorice, Verr. v, 58, ad Div. XII, 25; Off. III, 17; Acad. II, 48.

*Plagiarius**, Q. fr. I, 2.

Plano, omnino, Brut. 10; Att. VIII, 16; ibid. II, 24; Fin. III, 5; Rosc. C. 15; Pis. 21; Verr. II, 64; de Div. II, 46. † sine tropo. Phil. VII, 6, qui *plano* et Latine loquuntur.

*Plancta**, Hort. Fragm.

*Plangor**, Her. III, 15; Or. 38.

Planguncula, pupa, simulacrum cereum, ex Græco πλᾶγγών. Att. VI, 1, inventæ sunt quinque *plangunculæ* matronarum. v. Bosius ad h. l. qui hanc vocem Ciceroni restituit, præbante Lambino, Junio, etc. quum ante esset sine sensu *langunculæ*, quod servavit Grævius. Reperit etiam in cod. Bessarionis Manutius. Cf. Spanhem. ad Callim. p. 711.

*Planities**, Verr. IV, 48; de Div. I, 1.

*Planta**, herba, de Sen. 15. † pes, Arat. Fragm.

*Planus**, Nat. D. II, 18; Acad. I, Fragm. Agr. II, 35; Top. 26; Rosc. A. 25.

Planus, impostor, Cluent. 26. Hanc vocem viri docti restituerunt etiam Capitolin. in Anton. Phil. c. 13. Est etiam bis ap. Plin. xxxv, 10.

Platalea, avis. v. N. D. II, 49.

*Platanus**, Or. I, 7; de Div. II.

*Plaudere**, Att. XVI, 2; ibid. II, 19; XIII, 44; Q. fr. II, 4.

Plausibilis, valde placens populo. Tusc. III, 21, quoniam hæc *plausibilia* non sunt, in sinu gaudeamus: Cæcil. 3.

*Plastrum**, de Div. I, 27.

Plausus. Div. II, 26, galli cantu *plausus*que alas premunt. † gratia, laus. Cluent. 47, ex tota ista subscriptione iumorem quemdam et *plausum* popularem esse quæsitum. † approbatio, de Sen. 18; Att. IV, 1; de Div. I, 28.

*Plœbeius**, Sext. 8; ad Div. IX, 21.

*Plœbes**, Leg. III, 3.

*Plœbicola**, Sext. 52; Rull. II, 31.

*Plœbiscitum**, Fin. II, 17; Or. II, 48.

*Plœbs**, Brut. 14; Att. VII, 3; Tusc. I, 45.

*Plectore**, de Am. 22; Off. I, 21; Leg. III, 20.

*Plectrum**, Nat. D. II, 59.

*Pleno**, de Div. II, 1; Att. III, 21.

Plenus, dives. ad Div. VII, 9, serius potius ad nos, dum *plenior*. † abundans etiam in malam partem. Prov. Cons. 8, quis *plenior* inimicorum fuit Mario? † magnus, copiosus. Rosc. A. 2, in alienam pecuniam, tam *plenum* atque præclaram, invaserit. Ceterum male huc traxit Grævius *plenum* convivium e Suetonio. vid. Burman. ad Suet. Cæs. 49. † *plenum* dicitur corpus carnosum et succulentum; opponiturque macilento. v. Salmas. ad Solin. p. 203: unde transfertur ad orationem, et opponitur jejuno, exsangui, tenui. Off. I, 1, orationem Latinam efficit *pleniorem*. Or. III, 14, de horridis rebus nitida, de jejunis *plena*, de pervulgatis nova quædam est oratio tua. ibid. 52, si habitum orationis et quasi colorem aliquem requiritis, est et *plena* quædam, sed tamen teres, etc. † in voce *plenum* est laus, si adjecta est suavitas. Orat. I, 29, neminem voce *pleniorem*, aut suaviorem mihi videor audisse. Sed etiam in vitio, quum abest suavitas, et significat *rustum*. Or. III, 12, cuius tu illa lata nonnequam imitaris, ut E *placissimum* dicas. † de verbis, opponitur contractioni, aut alii deminutioni, Or. 47.

Plora, Leg. III, 3, antique pro *ploraque*: quanquam Lambinus et Davis malunt *pluria*. v. Lex. Fabri in h. v.

*Plerique**, Or. I, 33; ad Div. V, 21; Or. 15.

*Plerumque**, de Div. II, 5.

*Plorare**, Att. xv, 9.

*Ploratus**, Tusc. II, 8.

*Pluere**, de Div. II, 27; Top. 9.

*Pluma**, Nat. D. II, 47; Fin. II, 5; Att. IV, 15.

Plumbeus. Tusc. I, 29, *plumbeus* in physicis. Fin. IV, 18, O *plumbeum* pagionem! Att. I, 16, illum *plumbeo* gladio jugulatum iri.

*Plumeus**, Tusc. III, 20.

*Plurimum**, Inv. I, 18; Or. I, 27; Parad. 6.

*Plus**, Att. VIII, 24; ibid. X, 8; VI, 2; Nat. D. I, 3; ibid. 35; Acad. II, 25; Sext. 39; Att. V, 1; ibid. VI, 6; Tusc. II, 16; Inv. I, 47; Leg. I, 2; Or. I, 24; Top. 22; Nat. D. III, 10; Off. I, 45; ibid. III, 4.

*Pluseulam**, Or. II, 24; ad Div. XV, 12.

*Pluvia**, Att. XVI, 16.

*Pluvius**, Top. 9; Mur. 9.

*Poculentus**, Nat. D. II, 56.

*Poculum**, de Sen. 14; Phil. II, 25; Cluent. 11.

*Podagra**, Tusc. II, 19; Fin. V, 31.

Poema. Pis. 29; de Div. I, 31; ibid. II, 54; Q. fr. III, 5; Acad. I, 3; Or. 20. Tusc. II, 11, *poemata* lecta de *phœst* ex aliquo poemate excerpta.

Pœna. Att. XI, 8; Sext. 67; Tusc. II, 10; Man. 73; Prov. Cons. 6; Mil. 31; ad Div. VI, 7; Phil. XI, 12; Planc. 19; Balb. 18. Cluent. 43, *pœna* vitæ, dicitur ut *pœna* capitis et fortunarum omnium. † Rosc. A. 24, *pœnæ* parentum. Verrin. I, 5, *pœnæ* civium. Phil. XIII, 20, patriæ *pœna*. Att. IX, 14, *pœnas* alicujus persequi. In his omnibus significat ultionem injuriæ alicui factæ. † ad Att. XIV, 12, odii *pœna* et doloris. † Verr. II, 27, judicium de *pœnis* commissis que. † Furia ultrix. Pis. 37, o *pœna*! o furia sociorum! Dom. 2; et forte sic est in quibusdam, quæ ante adduximus. Cf. Drakenb. ab Sil. II, 551.

Pœnire, antique pro *punire*. Tusc. I, 44. Sic habent etiam codd. quidam Milon. 31; item Balb. 7. Sic antiqui dicebant: *Pœnicus, manera, muri*, pro *Punicus, munera, muri*. v. Drakenb. l. c. I, 602, et Heins. ad Virgil. Æn. XI, 382. Tusc. I, 44, *pœniantur* pro *puniant*. . . * ulcisci: ut de Orat. I, 51, cupiditas *puniendi* doloris; sic de Rep. III, 6, quod vellet Græciæ fana *pœnire*. v. etiam *punire*.

Pœnitet. pœnitere nos ejus rei dicimus eleganter, quæ parva est, qua con-

teanti non sumus, quæ nobis non placet, cui parum tribuimus. Orat. 37, non *pœnitet* me, quanta sint. Or. III, 9, *pœnitet* memet mei. ad Div. I, 7, fortunæ meæ ne me nimis *pœniteret*. Tusc. V, 18, sapientiam nunquam sui *pœnitet*. ad Div. VI, 1, fortunæ suæ maxime quemque *pœnitet*. Div. I, 15, negat se eorum auspicio *pœnitere*. † (cum accusativ. rei.) Inv. II, 13, utrum id facinus sit, quod *pœnitere* fuerit necesse. Tusc. V, 28, nihil, quod *pœnitere* possit, facere. Cf. Cort. ad Salust. Jug. c. 85, p. 798.

*Poesis**, Or. III, 25; Tusc. V, 39.

*Pœta**, Or. I, 16; ibid. II, 46; Arch. 8; Or. 20.

*Pœtica**, Or. 53; Tusc. IV, 52.

Pœtico, poetarum more. Fin. V, 4, ut *pœtico* loquar.

*Pœticus**, Or. I, 35; ibid. 38; Q. fr. II, 15.

*Pœtria**, Cœl. 27.

*Polire**, Leg. 23; Or. I, 14.

Polite, de genere scribendi tenui, est acute, subtiliter: de quibus suis locis. Acad. I, 1, quæ limantur a me *politius*. Brut. 30, Mucius enucleate ille quidem et *polite*, nequaquam autem ea vi et copia, etc.

*Politia**, de Div. II, 27.

Politicus. Or. III, 28, *politici* philosophi. vid. l. ad Div. VIII, 1.

*Politulus**, ad Div. VII, 33.

*Politus**, proprie. Q. fr. III, 1. † metaphorice, ad Div. XIII, 1; Fin. I, 7; Acad. II, 47; Att. II, 21; ad Div. VII, 1; Pis. 25; Brut. 95.

*Pollere**, Brut. 69; ibid. 51; Off. II, 9.

*Pollæ**, Off. III, 11; Att. XIII, 46.

Polliceri. Phil. VIII, 2, pecunias in remp. *pollicesi*. Planc. 42; Leg. II, 5.

*Pollicitatio**, ad Div. X, 32.

*Polluere**, Rosc. A. 25; Phil. XI, 12; Verr. V, 70.

*Polus**, Nat. D. II, 41.

*Polypus**, ad Div. IX, 16.

*Pomarium**, de Sen. 15.

Pomeridianus. Or. 47, *pomeridianas* quadrigas, quam *postmeridianas* libentius dixerim. Apud veteres sæpe fit

mentio matutinorum et meridianorum; qui sunt gladiatores dicti a tempore, quo edebantur. Illi dicuntur etiam bestiarum ap. Sueton. Claud. 34; ad quem locum v. Torrent. et Lips. Saturn. 11, 15, qui de utroque genere crudite agunt. Dabantur autem meridiani, ut, quemadmodum Seneca l. c. ait, oculi a crudeli spectaculo matutinorum reficerentur. Atque eandem ob causam post gladiatores, tempore pomeridiano, dabantur interdum Circenses ludi, quorum sunt quadrigæ. Itaque Augustin. Confess. l. 111, Circenses diserte appellat spectaculum pomeridianum; quem locum debet Torrentio, qui eum l. c. attulit. Hinc Ciceronis quadrigas pomeridianas intellige. Add. Or. 111, 30; Att. 111, 53.

Pomarium. Nat. D. 11, 4, *pomarium* intrare. Quid sit *pomarium*, videant tirones ap. Liv. 1, 44, ubi v. Perizon. Locus alter classicus de *pomario* est ap. Tacit. Ann. 111, 24.

Pompa, proprie est, quam nos Galli hodie vocamus *processionem*, *cortège*. Off. 1, 36, ut *pomparum* ferculis similes esse videamur: sic est, Tusc. v, 32; ad Div. 17, 6; Mil. 13. † deinde, quia illæ *pompæ* magnifice erant apparatus, propterea transfertur ad orationem generis demonstrativi, in qua omnibus ornamentis locus est, et quæ in primis ad ostentationem ingenii et eloquentiæ pertinet, et orationi forensi opponitur. Tusc. 17, 21, e rhetorum *pompæ*. Orat. 13, verum hæc eloquentia ludorum atque *pompæ*, etc. Or. 11, 22, sed eorum oratorum partim in *pompæ*, partim in acie illustres esse voluerunt. † Att. 1111, 28, hanc de *pompæ*: hominem vanum, et gloriæ nimis cupidum.

*Pomum**, Nat. D. 11, 63; de Sen. 19.

*Ponderare**, Brut. 73; Rab. Post. 3; Cæcin. 21; Font. 6; Sull. 25; Tusc. v, 25; ad Div. 11, 6.

*Ponderosus**, Att. 11, 12.

*Pondo**, Flacc. 28.

*Pondus**, de corporibus, Fat. 20; de Rep. 17, 3; Cæcin. 4; de Sen. 16; Nat. D. 111, 34; Tusc. 1, 19. † auctori-

tas, Off. 111, 8; Nat. D. 111, 35; Top. 19; Vatin. 3; Or. 11, 17; Or. 8.

*Pone**, post, de Univ. 10; ibid. 13.

* *Ponere*, deponere. Or. 59, *ponere* ambitum, i. e. apta clausula finire. Or. 111, 12, *ponere* vitia. ad Div. 111, 6, candide *ponere* inimicitias. † afferre, commemorare, dicere in disputatione et oratione. Coel. 7, *posuisti* enim... conjurationis hunc participem fuisse. Verr. 11, 38, tantum verbo *posuit*. C. f. Fin. 11, 26; Leg. 11, 3; Quir. p. R. 7; Planc. 29. Huc refer illud, ad Div. 12, 15, *ponor* ad scribendum. † pecunia etiam dicitur *poni*, quum sanari datur. Verr. 111, 70, quum *posita* esset pecunia apud eas societates, etc. pro Tull. 3, fragm. nov. pecuniam non *posuit*, sed abjecit. Unde metaphorice, sumtus, beneficium, tempus, *poni* dicitur. † *ponere* questionem dicitur, qui jubet de re aliqua dicere, cujusmodi questiones hinc *questi* appellatur. ad Div. 12, 26; Tusc. 1, 4; Or. 1, 22, 55; 11, 1, etc. Or. 11, 41, res *posita* ad dicendum. † apponere, subornare, item constituere. ad Div. 1111, 12, *ponere* alicui accusatorem. Sull. 28, iudicem *ponere*. † tanquam concessum et verum sumere. Div. 1, 52, hoc autem *posito* atque concessio. Cæcin. 11, est hæc res *posita*, quæ ab adversario non negatur. Sic et dictum videtur, Brut. 45, si lectio sana est. † Att. v, 5, *ponere* aliquem in gratiam apud aliquem. vid. *gratia*. † ibid. 11, 22, ut multos dies in oppidum *ponat*. Manutius interpretatur: dies consumat in itinere ad oppidum. † ibid. 111, 51; Top. 13, hoc metuere, alterum in metu non *ponere*, h. e. non timeandum putare.

*Pons**, proprie, Verr. 17, 52; ad Div. x, 23. † *pontes* dicuntur per quos in comitiis transibant ñ qui suffragia ferrebant, Her. 1, 13, Leg. 111, 17; Rosc. A. 35; Att. 1, 13.

*Ponticulus**, Q. fr. 111, 1; Tusc. v. 20.

*Pontifex**, de Sen. 9; Or. 11, 12; ibid. 1, 43; 111, 19.

Pontifices sunt communes sacerdotum omnium deorum. vid. Leg. 11, 8,

divisque aliis sacerdotes, omnibus *pontifices*, singulis flamines sunt. Inter *pontifices* autem princeps fuit, *pontifex maximus*: reliqui distinguuntur in majores et minores. Majores, patricios; minores, quorum mentio Ar. R. 6, plebeios statuit Guther. Jur. Pontif. 1, 17, 22. Livius contra, xxii, 57, scribas pontificum suis temporibus *pontifices* minores dictos ait, quem sequi debemus. Sed Gutherii, Panvini et Ruperi errores de *pontificibus* minoribus refellit Noris. ad Genotaph. Pis. Diss. 1. c. 5, ubi totum Ciceronis (Arusp. R. 6) de collegio pontif. locum difficilem planissime explicat. Dukerus autem ad Livium, l. c. consentiens Norisio in eo, quod *pontifices* minores putat non pertinuisse ad collegium *pontificum*, quod proprie dicitur, credit, olim unum tantum talem scribam fuisse, nixus loco eodem Livii, post aetnum numerum. Van Dalen autem plane repudiandus est, qui, Dissert. ad Marm. ant. pag. 198, *pontificum* minorem putat regem sacrorum fuisse; quum et ap. Ciceronem, l. c. et Macrob. Saturnal. 1, 15, clare distinguantur.

*Pontificalis**, Leg. 11, 21; ibid. 28.

*Pontificatus**, Ar. R. 9.

*Pontificius**, de Leg. 11, 21; de Nat. Deor. 1, 30.

Popa, campo, Mil. 24: ubi v. Abrom.

*Popina**, Phil. 11, 28; Pis. 6; ibid. 8.

*Poples**, Nat. D. 1, 35.

*Populari**, Off. 1, 10; Verr. 111, 52.

Popularis, qui est ex eodem populo, *δαμόνης*. Leg. 1, 25, non *popularis* aliquis definiti loci, sed civis totius mundi. Att. 1, 1, Solon, *popularis tuus*. † a populo tributus, ortus. Dom. 18, honor *popularis*. Phil. 11, 7, imperium *populare* semper ventosum est. Leg. 11, 4, lex *popularis*. † populo usitatus, ad ejus captum accommodatus. Off. 11, 10, *popularibus* verbis agendum, et usitatis. Orat. 11, 58, *popularis* trutina. † *popularis* porro est idem, qui civilis, bono sensu, dicitur. Fin. 5, 25, homo habet innatum quiddam civile et *populare*, quod Græci *πολιτικὸν* vo-

cant. † studiosus populi, ejusque gratiam captans, etiam cum detrimento reipubl. et contra honestatem; de quo est locus classicus Sext. 45, quem tirones legant. Off. 1, 25, alii *populares*, alii studiosi optimi cujusque, etc. Sed paullo honestius Agr. 11, 3, 4, *popularem* consulem se futurum pollicetur: nempe vere, non fecte et fallaciter *popularem*, ut est Dom. 29. † hinc ratio *popularis*, ad Div. 1, 2; Sext. 53; Dom. 53; Petit. Cons. 11, de partibus *popularium*, quas aliquis amplexus est, s. studio gratiæ populi captandæ. † populo gratus, probabilis. in Cæcil. 3, nomen censorium jam *populare* et plausibile factum est. Att. 1, 7, quod putaret *popularem* esse clementiam. Agr. 11, 4, quid est tam *populare*, quam pax? † illustris, pervagatus, speciosus. Agr. 11, 1, *popularis* laus et lux. Acad. 11, 2, quorum ad illustres et *populares* laudes has etiam minus notas adjungimus. ibid. gloria *popularis*. Petit. Cons. 13, tota petitiio, cura, ut pompe plena sit, ut illustris, ut splendida, ut *popularis*. † ad populum movendum, incitandum, aptus. Verr. 1, 58, quid tandem erat in illo puero *populare*? quid invidiosum? ibid. non illius ætas, sed causa: non vestitus, sed fortuna *popularis* videbatur. ibid. neque erant hæ lacrymæ *populares* magis, quam nostræ, etc. † Or. 11, 83, *popularis* lapsus, et, Tusc. 7, 36, *popularis* offensio; de iis, qui in re aliqua, oratione, actione, populum offenderunt. Or. 44, oratio *popularis*, h. e. ad populum. Q. fr. 1, 1, *popularis* accessus ac tribunal. † exquisitius ac durius illud est, Sext. 30, *popularis* sacerdos, de Clodio, per ironiam, qui in sacrarium Bonæ dæe irruerat, ubi pro populo rom. sacra fiebant.

Populariter, more populi, ut populus intelligere possit. Leg. 1, 6, *populariter* loqui. Fin. 7, 4, *populariter* scribere. † seditiosæ, invidiosæ. Verrin. 1, 58, me *populariter* agere, etc. Off. 11, 21, in agendo multa *populariter*, tum illud male. v. *popularis*.

* *Populus*, de Rep. 1, 25, non omnis hominum cœtus quoquo modo congregatus, sed cœtus multitudinis juris consensu et utilitatis communione sociatus. Verr. 1, 42, ut quæstio ejus ad *populum* pertineat. Leg. 111, 16, iudicium *populi*. Hæc quomodo capienda sint, v. in Ind. Legg. *Tabellaria Cassia*.

*Porca**, Inv. 11, 50; Leg. 11, 22.

Porcus. Leg. 11, 22, porco femina piculum pati. v. Davis. ad h.l. et quos ibi laudat: de Sen. 16.

*Porrectio**, Nat. D. 11, 60; Her. 111, 15.

*Porrectus**, Att. v, 18, ne quid inter cæsa et *porrecta*, ut aiunt, oneris mihi addatur, aut temporis. Proprie est tempus interjectum inter victimæ mactationem, et extorum in aram impositionem, quo tempore fari licet. Exta *porrecta*, sunt exta data deo, ut ait Ovid. Fast. 1, 51. Inter cæsa et *porrecta* autem, per proverbium, nobis aliquid dicitur accidere, quum accidit, dum aliis rebus intenti sumus, aut absumus, neque nobis ab eo possumus cavere.

*Porrigeres**, de Div. 1, 53; Tusc. v, 21; Fin. 111, 17; Flacc. 6; Or. 1, 40; Mil. 4; Verr. v, 58.

*Porro**, Quint. 8; de Sen. 13; de Div. 11, 51. Fin. v, 26, ea nos mala dicimus, sed exigua, et *porro* minima. Quidam interpretantur, sane, profecto. Ego, atque adeo.

*Porta**, proprie, Att. vii, 2; Fin. 1v, 9. † metaphorice, Nat. D. 11, 55.

*Portare**, Att. xiv, 5; Q. fr. 11, 10; Phil. 11, 42; Parad. 1, 2.

*Portendere**, Nat. D. 11, 66; de Div. 11, 63.

*Portentosus**, de Div. 11, 28.

Portentum, unde dicatur? N. D. 11, 3; de Div. 1, 42; ibid. 11, 28; Tusc. 1, 6; Pis. 4.

*Porticula**, ad Div. vii, 23.

Porticus, ambulatio columnis suspensa circa templa, et in ædibus privatis, in atrio, impluvio; item ante ædes: qua a pluviiis, et solis ardore defenderentur. Verr. 1v, 40, Sopatrum de *por-*

ticu, in qua sedebat, etc. Cf. Q. fr. 111, 1; Dom. 44.

*Portio**, Verr. v, 21.

Portitores, sunt operæ publicanorum, qui *portoria* redemerant, quæ in *portu* sedebant, mercos excutiebant, et *portorium* exigebant. In quo quum iniquis et arcerbins versarentur, omnibus hominibus invisæ erant, ut etiam e libris sacris constat. Nam qui ibi memorantur *εὐλωται*, sunt *portitores*, operæ publicanorum, non publicani. v. Agr. 11, 23; ubi Turnebus male *portitores* interpretatur, qui ei error cum multis communis est, et ab Asconio haustus. Vatin. 3, 5; ad Q. fr. 1, 1; Off. 1, 42. Rep. 1x, Fragm. vid. Casaubo. ad Theophrastum, c. 5; Burmann. de Vectigal. p. 140.

Portorium, vectigal, quod in *portu* pro mercibus solvitur. Font. 8, *portorium* vini. Verrin. 11, 75, *portorii* vicesima: h. e. vicesima mercium, quæ in *portorii* loco solvebant. Inv. 1, 30, *portorium* locare. Cf. Att. 11, 16; Pis. 36, etc. de *portorio* omnium optime egit Burmann. l. cap. c. 6.

Portuosus, ad Div. vi, 20, navigatio *portuosa*, h. e. in qua multi portus patent. Orat. 111, 19, mare *portuosum*, est portubus frequens.

Portus, proprie, Manil. 12; Font. 1, 9; Inv. 11, 32; de Sen. 19; Planc. 59. † metaphorice, Off. 11, 8. † Cæcin. 34, *portus* supplicii, vocatur exsilium, quod in exsilium damnati eunt, ut supplicium fugiant.

Poscere, provocare. Verr. 1, 26, *poscere* majoribus poculis. v. Ascon. Rosc. Amer. 5, quos populus *poscit*; int. ad supplicium: ductum e ludis gladiatoriiis, in quibus populus interdum flagitare gladiatores notos ab editore ludorum solebat. v. Sueton. Aug. 44. Hæc gladiatorum paria *postulatiua* dicuntur a Seneca, ep. 7, et opponuntur ordinariis. Verbum *postulare* sæpe sic dicitur. vid. v. c. Saet. Calig. 50.

*Positus**, Att. 1, 1; ibid. xv, 28; Q. fr. 1, 25; Flacc. 1; Quint. 2; Phil. 111, 11; Or. 11, 53; Fin. 11, 2.

Posse, bene valere. Tusc. II, 19, *possunt oculi*; *potest caput*, latera, pulmones; *possunt omnia*. Nisi potius, ne significationem inusitatum admittas, resumendum *dolere* ex præcedentibus verbis: Nihil enim *dolet*, nisi pes.

Possessio, jus possidendi, Quint. 29; Or. III, 28; Phil. III, 11. † de agris, prædiis. Att. VI, 1, iter feci per ejus *possessio-nem*: sic est, Parad. 6; Phil. V, 7; Or. I, 10.

*Possessiuncula**, Att. XIII, 23.

Possessor. Agr. I, 5, invidiæ aut pestilentiæ *possessores*: h. e. agrorum pestilentium, aut invidiam *possessoribus* afferentium, Quint. 8; Phil. V, 7.

Possidere, Quint. 6; Rull. I, 4; Rosc. C. 6; Inv. I, 45; Rosc. A. 24. † vindicare sibi, ad suum. Herenn. I, 11. v. not. ad Tacit. Agric. 18. † item occupare, Verr. III, 68; Agr. I, 2.

Post, Verrin. I, 7, *post hunc statum* reipubl. h. e. a quo tempore hic est status reip. Add. Cat. IV, 7; Balb. 10; ad Div. I, 9; Rosc. A. 44; Or. II, 68; Brut. 60; Cæc. 8; Fin. III, 6; Mil. 10.

*Postea**, Rosc. A. 33; Mur. 12; Inv. II, 51.

*Posteaquam**, ad Div. IV, 4; ibid. V, 2.

*Posteri**, Q. fr. I, 1; Fin. V, 5.

Posterior. proprie, Acad. II, 14; Phil. XIII, 2; ibid. XIII, 3. † improbius, Prov. Cons. 4. Viri docti laudant ad h. l. Turneb. Advers. XX, 9. Pis. 27, nihil *posterius*, nihil nequius. Sic Rosc. A. 47, *postremi* homines.

Posteritas, de tempore futuro. Catil. I, 9, in præsens tempus... in *posteritatem*: Arch. II; ad Div. I, 9.

*Posterus**, de tempore, Verr. II, 17; ibid. 56; Rull. II, 53; ad Div. X, 12. † sensu logico, Fin. III, 9.

*Posthabitus**, Rull. II, 2; Tusc. V, 1.

*Posthac**, Att. VII, 3; Phil. II, 31.

*Postis**, Att. III, 15; Dom. 46.

Postliminium, ἐπίνοδος, reversio, reditus. Totus locus, Topic. 8, et ibi Boethius legendus. Cf. Or. I, 40. Balb. II, *postliminio* fieri potest civitatis mutatio. ibid. 12, civi romano licet esse Gaditanum, sive exsilio, sive *postliminio*, etc. h. e. si redierit Gades, ubi an-

te civis fuerat, quam civis romanus factus erat, et ejus civitatis jus recipit, civitate rom. accepta amissum: ubi v. Græv. et Salm. ad J. Att. c. 26, quem Græv. laudat; innt. ad Cæc. I, 1, 6, 2; Menag. Am. J. C. 59.

*Postponere**, ad Div. XVI, 21.

*Postquam**, Att. XII, 3; ibid. XII, 1.

*Postremo**, Nat. D. I, 57.

*Postremus**, ultimus, Or. 15. † pessimus, Phil. II, 44; Rosc. A. 47.

*Postridie**, ad Div. III, 8; Att. XVI, 4; Q. fr. II, 8.

Postulare. postulare, Att. X, 4; ad Div. V, 14; Or. 36; Or. I, 22. sæpe dicitur sensu forensi, in quo proprie est, in causis privatis, prætorem rogare, ut liceat actionem alicui intendere: in causis publicis autem, ut liceat nomen deferre; unde per metonymiam *antedentis* pro *consequente*, pro *accusare* dicitur. Exempla hæc sunt, et quidem posterioris generis; nam prioris nullum animadverti. Q. fr. III, 1, Gabinium tres factiones *postulant*. ad Div. VIII, 12, Appium eadem lege *postulavi*. Loc. clarissimus est in Cæc. 20, nuper quum in Gabinium... Piso delationem nominis *postularet*. Sed in universum *postulare* de omni desiderio apud prætorem exposito dicitur. Mil. 27, servos *postulare* in quæstionem. Sic est sæpe in Verrinis. v. inpr. Sigon. de Judic. I, 22; II, 9. † Est etiam verbum mathematicorum. Off. III, 7, ut geometræ non omnia solent docere, sed *postulare*, ut quædam sibi concedantur... sic ego a te *postulo*, ut mihi concedas, etc. † *postulare*, etiam dicuntur provinciales et socii, quum aliquid decerni, constitui sua causa a senatu R. petunt. Balb. 15, Gaditania senatu de fœdere *postulaverunt*, etc. v. *postulatum*.

Postulatio, in sacris est prodigium, quo dii postulant aliquid, iræ suæ aver-tendæ causa, fieri; unde deinde pro ipso sacro piaculari dicitur. Ar. R. 10, *postulationes* esse Jovi, Saturno, etc. ibid. 14, eodem ostento Telluri *postulatio* deberi dicitur. v. Græv. ad c. 10.

† verbum forense est, quam significat petitionem apud prætorem, ut liceat nomen deferre alicujus. ad Div. viii, 6. inter *postulationem* et nominis delationem uxor a Dolabella discessit. Ligar. 6, primus aditus et *postulatio* Tuberonis hæc fuit, velle se de Q. Ligarii scelere dicere. v. *postulare*.

Postulatum, est petitio beneficii, quam socii et provinciales ad senatum deferunt. Verr. ii, 4, Siculi *postulata* consulibus, quæ non *postulata*, sed crimina in istum viderentur esse, ediderunt. Cf. *postulare*. † conditiones pacis. ad Div. xii, 4, legati ab Antonio ad nos intolerabilia *postulata* retulerunt. Cf. Att. vii, 15.

*Potars**, Tusc. v, 41; Tusc. v, 5. Brut. 83; Fin. ii, 20;

*Potatio**, Or. P. Gall. fragm.

Potatus. Tusc. v, 5, ista me non movent magis gustata, quam *potata* delectant.

Potens, dives, Att. vi, 3; Inv. ii, 56. † graciosus. Quint. 22. *potentissimus* Nævius. sed vid. *potentia*.

* *Potentatus*, de Rep. ii, 8, est a prima manu cod. Vaticani. Manus emendatrix *dominatus* refinxit, lævo, ut censet Maius, consilio; nam et *potentatus* generosior vox est, et habet, post Cæsarem et Livium, Lactantius, Ciceronis imitator.

Potentia, dicitur ut *opes*, de gratia, auctoritate, multitudine amicorum et clientium, eloquentia, et omnibus rebus, quibus multum in reipubl. efficitur; in quam rem est locus, Quint. 1, quæ res duæ in civitate plurimum possunt eloquentia et gratia, etc. Mur. 11, erant in magna *potentia*, i. e. gratia, qui consulebantur. Cæcin. 25, *potentia* quiescit. Sull. 7, nullam a me *potentiam* Sullam expectare. Quint. 2, et ad Div. xiii, 29, junguntur *potentia* et gratia. Mil. 5, *potentiam* suam ipse ita interpretatur: senatum, non quod sentiret, sed quod ego vellem, decernere. Coel. 9, contra *potentias* hominum. Cf. Off. i, 21; Or. i, 41; Quint. 9. Sed hæc *potentia* est civilis et ho-

nesta. Hinc contra ad Brut. 10, quandoquidem *potentia* jam in vi posita est, et armis. ad Div. vi, 1, subire *potentiam* victoris.

Potestas, in republica est magistratum, judicium, et omnium, quibus aliqua pars reipubl. bello et pace, domi et foris administranda, commissa est; minus quam imperium. Quint. 2, est de iudice. Phil. 1, 7, versari cum imperio et *potestate* in republ. Q. fr. 1, 1, quoniam in istis urbibus cum summo imperio et *potestate* versaris. Sed vid. *imperium*. † jus in aliquem. Agr. ii, 31, in *potestate* sua esse, de civitatibus liberis et sui juris. † facultas, copia alicujus rei. ad Div. 1, 7, quoties *potestas* certorum hominum erit, etc. † Tusc. iii, 5, ex *potestate* exire, quid sit? ubi v. Davies, Tusc. iv, 56, exire de *potestate*, hoc est, de consilio, de mente, de ratione. † Pluralis est, Hecren. ii, 17, mansuetus in *potestatibus* fuisse ostenditur. Cf. Font. 15; Partit. 10, honores, *potestates*. i. e. munera provincialia et militaria.

*Potio**, Fin. i, 11; de Div. 1, 51; Tusc. iii, 19; Cluent. 10.

Potior, Fin. 1, 4, *potiora* ad legendum, h. e. in delectu præferenda. Inv. 1, 12; Phil. x, 9; ad Div. x, 3.

Potiri. Tusc. 1, 37, si gentem aliquam urbe nostra *potiturum* potem. Rosc. Am. 25, Atheniensium respaldum ea rerum *potita* est: h. e. et sui juris fuit, et in sua *potestate* alias Græcæ civitates habuit. ad Div. 1, 7, 8; ibid. v, 17; Acad. ii, 41; Off. ii, 22, Fin. 1, 18; Tusc. iii, 18; ibid. v, 35.

*Potis**, Tusc. ii, 16; Brut. 46.

*Potissimum**, Inv. ii, 58.

Potius, Tusc. ii, 22; Att. vii, 7. (cum comparativo). Pis. 14, quævis fuga *potius* optatior. item cum *malis*, Ligar. 2.

Potulens. Nat. D. ii, 56, qua esculentis et *potulentibus* iter pateret. Ita dedere ex optimis mas. viri docti. Sed Davinius tamen *potulentis* legit, quem vide.

*Potus**, bibendo hæustus, Brut. ii.

† qui se *potu* replevit, Mil. 21; ad Div. vii, 22.

*Potus** (subst.), de Div. 1, 29.

*Præ**, Att. vi, 5; ibid. ix, 14; Planc. 41; Fin. iv, 16; Rosc. A. 46.

Præbers. Nat. D. ii, 45; ibid. iii, 32; Brut. 69; Q. fr. ii, 5; ad Div. v, 18; xv, 17; Cæcin. 10. † Deiot. 12, assiduitatem alicui *præbers*.

Præbitor. Off. ii, 15, est idem qui *parochus*: ubi vid. Nisi quod *præbitor* etiam esse potest, qui sine redemptione, quacumque de causa alteri *præbet* necessaria, sive de jure, sive sua sponte: quanquam etiam *parochus* sic dici potest. Verbum *præbers* sæpe sic apud Latinos occurrit.

*Præcavers**, Tusc. iii, 22; Att. ii, 1.

*Præcollens**, Balb. 10.

Præcollentissimus, Verr. iv, 44.

*Præcelsus**, Verr. iv, 48.

Præcentio, est tibicinum, qui in ludis canebant tibiis, item, quum sacrificaretur. Ar. R. 10.

Præceps. proclivis, de Div. 1, 11; Verr. iv, 40. † citissimus, Verr. iv, 30; Att. ix, 12; Cæcin. 21; Or. iii, 4. † inconsideratus, Phil. v, 13; Verr. v, 46. Pis. 28, lubricum genus orationis adolescenti sæpe *præceps*, i. e. in quo facile peccat.

Præceptio, Gr. *πρόληψις*, Partit. 36, est notio inchoata in animo. Off. 1, 2; Or. 41; Nat. D. ii, 131.

*Præceptor**, Inv. 1, 25; Or. iii, 15.

*Præceptoria**, Fin. 1, 13.

*Præceptum**, Or. 1, 18; Or. 1, 31; Fin. v, 4; Leg. vi, 5; Off. 1, 1; Off. ii, 14.

*Præcorpore**, Verr. iv, 37.

Præcortatio, æmulatio, Herenn. iv, 30.

Præcidere, amputare, Tusc. v, 19; Inv. ii, 20; Att. ix, 4; Verr. v, 24; Rab. Perd. 11; Q. fr. ii, 11; de Div. 1, 17. † *præcludere*, Verr. ii, 62; iii, 1; Pis. 22; Off. 1, 33; Her. iv, 54. † recusare, negare. Att. x, 16, quod quia plane *præciderat*. ibid. viii, 4, plane, sine ulla exceptione *præcidit*. † de Sen. 16, brevī *præcidam*, h. e. paucis dicam, paucis rem expediam. † Att. ix, 6, *præci-*

dere naves, i. e. rostra defringere, ne usum militare habeant. v. Schefferus de Re Nav. p. 125.

*Præciner**, Tusc. iv, 2; Ar. R. 10.

*Præcingere**, Fragm. Or. in Clod.

Præcipere, jubere, Or. 1, 29; Partit. 32. Att. viii, 11, quodcumque tu consilium *præcepisses*. † ante capere, *prævertere* cogitatione, factis, etc. Off. 1, 23, *præcipere* cogitatione futura. Cf. ad Div. v, 16.

Præcipitans, *præceps*. Rabir. Post. 1, *præcipitantes* impellere. Sull. 31, *præcipitans* republ.

*Præcipitare**, proprie, Tusc. iv, 18; Fin. v, 11; Or. iii, 48; Rep. iv, 5. † metaphorice, Cluent. 2; Sull. 31; Att. iii, 15; Acad. ii, 21; Nat. D. 1, 32; ad Div. vi, 28.

*Præcipitatus**, ad Div. xi, 28, ætate *præcipitata*, h. e. summa.

*Præcipuus**, Or. ii, 55; Sull. 29; ad Div. iv, 14.

Præcipuum, *προημίονος*, Fin. iii, 16.

*Præcipuus**, Off. 1, 4; Att. xi, 14; Prov. Cons. 1.

Præcisse, nulla exceptione addita, absolute. Att. viii, 4, *præcisse* negare. † omisso verbo aliquo, brevitatis causa. Nat. D. ii, 29, existimas ab his *providentiam* fingi, quasi quamdam deam... sed id *præcisse* dicitur. vid. locum.

Præcisio, Or. iii, 53, est figura *ἀποκρίσεως*.

*Præclar**, ad Div. iv, 7; xiii, 6; Rosc. A. 13; Off. 1, 15.

*Præclarus**, Or. 1, 29; ii, 21; Off. 1, 20; Rosc. A. 8.

*Præcludere**, Planc. 40; Pis. 17; Verr. v, 9.

*Præco**, Rull. ii, 2; Verr. ii, 50; Flacc. 15; Quint. 15; Off. iii, 13; ad Div. v, 12. † metaphorice, Or. 1, 55; Arch. 10.

*Præcognitus**, ad Div. x, 15.

Præconium, vitæ genus, quod est *præconum*. ad Div. vi, 18, qui *præconium* facerent. † *præconis* proclamatio. Rabir. Post. 17, o meum miserum acerbumque *præconium*! ad Div. vii, 24, addictus Hipponacteo *præconio*. Sed h.

l. est metaphoricè. v. *addictus*. Att. xiii, 12, Ligariana præclare vendidisti (laudando vendibilia fecisti). Posthac, quidquid scripsero, tibi *præconium* deferam: h. e. te venditorem, laudatorem constituam. Arch. 9; ad Div. v. 12; Or. 11, 20.

Præconius. Quint. 51, quæstus *præconius*: qui fit *præconio* faciendo.

*Præcordia**, Fin. v, 30; Tusc. 1, 10; ibid. 40.

Præcultus, præparatus. Partit. 23, quidam perfecti habitus, ad virtutem quasi *præculi*.

*Præcurrentia**, Partit. 5.

*Præcurrere**, de Div. 1, 52; Or. 52; Or. 111, 61; Acad. 1, 12; Off. 1, 29; Pet. Cons. 7.

*Præcurio**, prægressio, præparatio. Top. 15, *præcurionsm* adhibent ad efficiendum.

Præcursor. Verr. v, 41, hunc *præcursorem* habebat et emissarium.

*Præda**, Prov. Cons. 11; Verr. 111, 50; Fin. 1, 16.

*Prædari**, Verr. 11, 18, 19; Off. 111, 17.

*Prædator**, Cat. 11, 9.

Prædator, interprete Salmas. Mod. usur. c. 16, est, qui prædia publico obligata et vendenda emit, adeoque, ut Gronovius de Centes. et unciis, p. 516, interpretatur, pecuniam suam in prædiis habet, Att. xii, 14, 17. Atque hanc esse ejus verbi vim Gloss. Philoxeni et analogia docent. Gloss. *prædator*, ὠντης ἰπαρχήων. Sed Balb. 20, hanc vim habere non potest: Scævola... ad Furium et Cascellium *prædatores* rejiciebat. Itaque Manutius interpretabatur cum Budæo aliisque: peritus juris *prædatorii*. Et profecto, si locus sanus est, aliam vim h. l. verbum habere non potest; in primis quum Furius et Cascellius JCTi fuerint. Sed Salmas. l. c. vocem *prædatores* delendam censet. Quoniam autem omnes libri mss. et editi eam servant, durum mihi hoc videtur. Ac potest fortasse ratio inveniri, qua possimus rem expedire. Mihi sic in mentem venit: Propria quidem verbi vis ea est, quam

Salmasius tradit. Sed quoniam *prædatores*, qui prædiis publico obligatis emendis quæstum faciebant, operam dabant, ut hanc partem juris, de prædiis publico obligatis, commodi sui causa, accurate cognoscerent, ut sunt apud nos mercatores majores juris *ambialis*, quod vocant, plerumque non minus, quam JCTi, periti: propterea fieri potuit, ut *prædator* etiam diceretur, qui juris *prædatorii* peritus esset. Itaque Furius et Cascellius JCTi, non pares Scævola, sed, quia iidem *prædatores*, propterea juris *prædatorii* peritiores ipso Scævola. Judicent, qui mesunt doctiores et acutiores. Et vidi, Gesnerum hanc rationem probare.

*Prædicatorius**, Balb. 20, quum Q. Mucius de jure *prædatorio* consulere: h. e. de eo, quod ad prædia publico obligata, et lege *prædatoria* vendenda pertinebat Gloss. *prædicatorius*, περί χωρίων. Hujus juris quædam sunt ad Div. v, 20. vid. Salmas. Mod. usur. c. 16; interpretes ad Sueton. Claud. 9; ubi Burmannus memorat, dissertationem de hoc jure scripsisse Grævium filium, quæ etiam Lipsiæ recusa est a. 1741. Sed præter Salmasianam nihil novi habet. Plura et meliora dat Bachius in Disp. ejusdem argumenti. Loca ad jus *prædatorium* pertinentia sunt apud Ciceronem, Verrin. 1, 54; ad Div. v, 20.

Prædicabilis, laudabilis. Tusc. v, 17, *prædicabile* nihil est in vita misera.

*Prædicare**, Quint. 15; Verr. 111, 16; Catil. 1, 9; Phil. xi, 15; Tusc. v, 17; Arch. 9.

Prædicatio, præconium. Agr. 11, 18, ipsi præconi *prædicationem* acerbam futuram. † jactatio. Act. 1 in Verr. 1, sua spe ac *prædicatione*: sic est, Verr. 111, 61; Q. fr. 1, 1; Arch. 11.

*Prædicator**, ad Div. v, 9; Balb. 2.

*Prædicere**, de Div. 1, 1; ibid. 11, 6; ibid. 61.

*Prædictio**, Nat. D. 11, 3; ad Div. 111, 6; de Div. 1, 43; 11, 25; 11, 42.

*Prædictum**, de Div. 11, 42.

*Prædiolum**, Att. xvi, 5; Or. 111, 27.

*Prædiscere**, Or. 1, 52.

Præditus, in bonam partem, Manil. 17; Cluent. 31; Cœl. 10; Phil. 11, 18; Inv. 1, 1. † in partem deteriorem. in Cœcil. 2, *præditus scelere*. Tusc. v, 14, non ut parvo metu *præditus* sit, sed ut nullo. Sic spe *præditus*, est Act. 1 in Verr. 3.

Prædiam. Verr. 111, 86, habet in nummis, in urbanis *prædiis*. *Prædia* urbana sunt apud Jctos omnia ædificia, sive in urbe, sive in villa, ad urbanorum modum facta. Justinian. Instit. 11, 3, et l. 198, de Verb. signif. Add. Burm. ad Suet. Claud. 38, et Christianum in Villatic. p. 89. † *Prædia rustica*, Rosc. A. 15; Att. xv, 20; Hortens. fragm.

*Prædo**, proprie, Tusc. 11, 27. † sensu generali, Act. 1 in Verr. 5; Or. 111, 1.

Præcessus. Or. 1, 55, clarissimi cives ei studio etiam hodie *præsumunt*: h. e. ei operam dant, et in eo excellunt. ad Div. 1, 7, temporibus atque laudi meæ *præfuiisti*: h. e. plurimum me juvisti, mihi que favisti. Or. 1, 10. Frequens est in epistolis, rebus non modo interesse, sed etiam *præesse*: quod nihil aliud est, quam consulendo, curando, providendo rem juvare. Jctus dicitur *præesse* controversiam intendenti, quem consilio juvat, cui formulas dat, etc. Verr. 111, 77, *præfuiisti* in provincia.

*Præfari**, de Div. 1, 45; Fin. 11, 10.

*Præfatio**, Verr. 111, 80.

Præfectura, civitas, quæ neque suas leges, neque suos magistratus habet, sed aut a prætore R. aut a *præfecto*, quem prætor dedit, administratur. Rabir. Perd. 8, omnis *præfectura*, regio, vicinitas vestra. Cf. N. D. 11, 2. v. de *præfecturis* Sigon. Ant. Jur. Ital. 11, 10 sq. † munus præfecti, in exercitu (v. *præfectus*). Att. v1, 1, *præfecturas* sumere. ibid. dare et deferre *præfecturam*. ib. v, 21, petere *præfecturam*.

Præfectus. In Cœcil. 17, *præfectus* Antonii. Balb. 28, *præfectus* fabrum. *Præfectorum* genera quatuor fuere. Nam fuere *præfecti alarum*, qui equestribus turmis præerant; *præfecti evo-*

catorum; *præfecti fabrum*, et *civitatum* denique, h. e. qui a magistratu provinciali in eas civitates mitterentur, in quibus ipse assidue esse non posset, ut jus dicerent. de singulis vide accurate disputantem Manut. ad Cic. ep. ad Div. 11, 17. Sed hi *præfecti* omnes militares, aut in provinciis fuere: quibus adde eum, qui a prætore rom. in Italia in præfecturam mittitur. v. *præfectura*. † *præfectus morum*, ad Div. 1x, 15, est censor; qui et moribus civium præesse dicitur, Cluent. 46. † *præfectus libidinum*, Sen. post Red. 6.

Præferre, sensu proprio, Q. fr. 1, 10; Verr. 1v, 48. † metaphorice, Cat. 1, 6; Sull. 14. † antepone, Or. 11, 84; Phil. v1, 6. † ostendere. Rosc. A. 31, *præfers* avaritiam, i. e. præ te fers, ut nonnulli legi volunt.

Præficere (cum in), Sext. 18 extr. in exercitu *præfecerat*. Add. Flacc. 7; Leg. 11, 26; Verr. 11, 59; Manil. 16. v. et *præesse*.

*Præfidens**, Off. 1, 26; Or. 111, 41.

Præfinitio, præcipio, præscribo, Verr. v, 68; ad Div. vi11, 2; Leg. 11, 18; Rosc. A. 45; Agr. 1, 4.

Præfractus, Off. 111, 22.

Præfractus, de oratore, est durus, asper, minus suavis et lævis, Or. 13.

Præfulcire. Att. v, 13, *præfulci* atque præmuni.

*Præfulgere**, Her. 111, 19.

*Prægestire**, Cœl. 28.

*Prægnans**, de Div. 1, 20; Or. 1, 40.

Prægnas, antiquè pro *prægnans*. Att. 1, 10. v. intt.

*Prægredi**, Phil. 111, 2.

*Prægressio**, Fat. 19.

*Prægustator**, Dom. 10.

Præjudicare. Legg. 111, 20, de iis censors *præjudicent*. v. *præjudicium*. Unde Cluent. 2, ne quid hoc *præjudicati* afferatis: Verr. 111, 55.

*Præjudicatus**, Cluent. 2; Nat. D. 1, 3.

Præjudicium. in Cœcil. 4, non *præjudicium*, sed plane *judicium* jam factum putatur. Cluent. 4; Mur. 29. † Inv. 11, 20, *præjudicium* apitis, i. e.

quod ad crimen capitale pertineat, unde reus fiat capitis.

*Prælabi**, Nat. D. III, 45.

*Præliari**, de Div. I, 25. † disputare, Att. I, 16.

*Præligare**, Inv. II, 50.

*Prælium**, Or. 9; Mil. 31; ad Div. IX, 11.

*Præloqui**, ad Div. VIII, 12.

*Prælucere**, de Am. 7.

*Præmandare**, ad Div. V, 9.

*Præmaturus**, ad Div. X, 8.

*Præmeditari**, Phil. XI, 5; Att. VI, 3.

*Præmeditatio**, Tusc. III, 14.

*Præmittere**, Att. X, 8.

Præmium pro dono simpliciter. Tusc. V, 7, refertur *præmiis* donisque fortunæ. sic est, Quint. 23; Acad. II, 1; Or. I; Mil. 31; Cat. III, 11.

Præmolestia. Tusc. IV, 30, metum *præmolestiam* appellabant.

*Præmonere**, Ar. R. 5; Att. VIII, 20.

*Præmonstrare**, de Div. I, 7; Ar. R. 10.

Præmunire. Leg. I, 12, quæ *præmuniuntur* omnia reliquo sermone, etc. h. e. quibus via et aditus munitur atque paratur, etc. Or. 40; Cœl. 8.

Præmunitio, Orat. II, 75, est quum antea quedam dicimus, quibus efficitur, ut reliquam orationem minus ægre ferant iudices. Exempla hujusmodi *præmunitio* sunt in or. pr. Murena, Flacco, Ligario, Marcello. Or. III, 53.

*Prænomen**, ad Div. VII, 32; Phil. XIII, 15.

*Prænocere**, de Div. I, 38.

Prænotio, notio insita, N. D. I, 17. † notio.

*Prænuntiari**, de Div. I, 6.

*Prænuntius**, Nat. D. II, 6; Mur. 21.

*Præoccupare**, Phil. X, 1.

*Præpandere**, Arat. Fragm. 40.

*Præparare**, Hortens. Fragm. de Div. I, 55; ibid. II, 58; Or. 28; Inv. I, 30.

*Præparatio**, Off. I, 21; Tusc. III, 14.

*Præpeditus**, Rab. Perd. 7.

Præpes avis, Div. I, 47, quæ volatn auspicium facit.

*Præponderare**, Off. III, 4.

*Præponere**, Att. VII, 3; Or. II, 79; ad Div. II, 15; Rab. Perd. 8.

*Præportare**, Arat. Fragm.

Præpositio, Top. II, 11.

Præpositum, *προποσίτων*, Fin. III, 16; Acad. I, 10.

Præpositus. Fat. 18, et alibi, *præpositus* causæ, i. e. quæ adsunt: nisi legendum, *propositus*.

*Præpostere**, Att. VII, 16.

Præposterus. Or. III, 13, *præpostera* tempora, sc. verborum, quum imperfectum, et plusquamperfectum, aut alia, permutantur. ad Div. XV, 17.

Præpotens. Or. I, 43, sive quem ista *præpotens* et gloriosa philosophia delectat. Add. Or. I, 51; de Am. 15; Off. I, 30; Balb. 15; de Div. II, 18; Nat. D. II, 30.

*Præproperus**, Att. I, 1; ad Div. VII, 8.

Præripere, ante capere, antevertere. Att. X, 1, non *præripiam*, sed expectabo consilium. Add. Off. III, 20; Phil. XIV, 2.

Prærogativus. Planc. 20, *prærogativa* centuria. Sen. p. R. 7, *prærogativa* custos. Div. II, 35, refertur *prærogativam*, dicitur rogator centuriæ, quum suffragia consuli renuntiat. Q. fr. II, 15, in *prærogativa* prænuntiare, etc. Sic dicitur centuria, vel tribus, quæ per sortem accepit jus primum ferendi suffragii. Et quia a ceteris centuriis, vel tribubus, semper fore creabatur, quæ *prærogativa* crearet (vid. Muren. 18; Planc. 20), et quia hoc quoque spectabatur, ut *prærogativa* nomen haberet boni ominis (unde Div. II, 40, *prærogativa*, omen comitorum dicitur); propterea accidit, ut *prærogativa* pro bono omine, et significatione aliqua diceretur. ad Div. XV, 5, supplicatio est *prærogativa* triumphi. Act. I in Verr. 9, dedit *prærogativam* suæ voluntatis ejusmodi, ut eam pro *prærogativis* reddidisse videatur. ubi v. Ascon. Sed in primis de hac re omni legendus Gronov. Obs. IV, 1. † Mur. 18, *prærogativum* omen.

Prærogatus. Planc. 20, cuius in honore non unius tribus pars, sed co-

mitia tota comitiis fuerint *prærogata*.

*Præruptus**, Verr. 11, 5.

*Præses**, qui aut suo, aut alterius nomine prædiis populo cavet. ad Div. 11, 17, *prædes* pecuniæ publicæ. Cf. ibid. v, 20; Rabir. Post. 4; Phil. 11, 29. † dicti tamen etiam in litibus privatis fidejussores, qui prædiis cavebant. Verr. 1, 45, pro *prædelitis* vindiciarum quum satis accepisset. *Pro præde* est *præde*, vel *prædibus*. Sic Verr. 11, 51, pro suffragio, est suffragio, vel suffragiis. v. Gron. Obs. 1v, 1. Verr. 1, 54, consuetudo in bonis *prædibus* prædiis-que vendendis: ubi vid. Græv. Formula, *prædibus* ac *prædiis* cavere populo, est etiam ap. Liv. xxii, 60. De *prædibus* v. inpr. Salmas. Mod. usur. c. 16.

*Præsigiro**, de Div. 1, 31; ad Div. viii, 10.

Præsigitio, facultas *præsigiendi*, Div. 1, 31, 54.

Præscribo. Or. 111, 2, auctoritatibus *præscriptis*, sc. SCto. Sic enim legendum. v. *prescribere*. † Vatin. 2, quibus jam *præscribis*, i. e. prædicis. † præcipere, Tusc. v, 6; Phil. 11, 1; Acad. 11, 3; de Div. 11, 59.

Præscriptio. Acad. 11, 46, hanc esse *præscriptionem* naturæ, i. e. legem, præceptum. † Agr. 11, 9, *præscriptio* legis, sunt nomina auctororum, latorum, quæ legi *præscribuntur*. ad Div. v, 2, SCtum ea *præscriptione* est, etc. quod capiendum vel de nominibus eorum, qui scribendo affuissent, quorumque nomina præposita essent (v. Manut. ad h. l.), vel potius de verbis illis, quibus retulerat Cicero ad senatum de Metello, in quibus scilicet est causa decreti senatus, quæque honorifica erant. *Præscriptio* præcausa, prætextu, est ap. Cæs. B. C. 111, 32. † in Lexic. Fabri laudatur ex orat. pr. Rosc. C. 2, *præscriptio* pro pactione. Sed ibi bonæ editiones recte habent *perscriptio*: quæ lectio vera est. Jungitur enim tabulis, s. libris. v. *perscriptio*. Sæpe autem hæc duo verba confunduntur, ut Or. 1, 58, ubi v. Pearcius.

*Præscriptam**, regula, Or. 11, 42; Inv. 11, 45; Or. 11.

Præsens, de tempore, de Div. 1, 30; Cat. 1, 9; Phil. 11, 2; Off. 1, 4. † proxime, instans, de Div. 11, 59. † de hominibus quibus coram agimus, ad Div. 11, 7; ibid. x, 4; Q. fr. 11, 7; Off. 1, 44. † *præsens* animus, h. e. acer, Off. 1, 25; Or. 11, 20. † certus, magnus. ad Div. 1, 9, fructus *præsentiores* tulisses. ad Div. xv, 4, *præsentes* insidiæ. † in rem *præsentem* venire, Or. 1, 58; Cæcin. 7, est proprie, in eum locum, de quo controversia est: deinde, coram adesse ipsum. v. Græv. ad Offic. 1, 10. Cf. Gellium, xx, 10. † conspicuus, manifestus. Catil. 111, 9, illud porro nonne ita *præsens* est, ut nutu Jovis factum esse videatur?

Præsentio, notio insita, *πρόληψις*, Nat. D. 11, 17. † divinatio, Div. 1, 1.

*Præsentus**, de Div. 1, 33.

Præsentia. Forma in *præsentia*, est sæpe apud Ciceronem, v. c. Dom. 5. Male reprehendit Stephanus in Pseudo-Cicerone, p. 95, Fin. v, 8; Mil. 25.

Præsentire, *præsigire*, Rab. Perd. 10; de Div. 1, 18; ibid. 11, 48. † de notionibus insitis. N. D. 11, 17, quum, talem esse Deum, certa notione animi *præsentiamus*.

*Præsepō**, Pis. 18.

*Præses**, Sext. 65; Verr. v, 72.

Præsiders, de diis, Sull. 31. † dicuntur magistratus, quum in solemnibus et publico loco sella curuli sedent. Vatin. 7, *præsidentibus* in templo duobus, non consulibus, sed, etc. Gruteriana habet, *sodantibus*, quam sequuta est Græviana; sed aliæ habent *præsidentibus*, quod est etiam in cod. Erfurt. et videtur verbum solemnè in hac re; quo sæpe usus est Suetonius, v. c. Aug. 26, 35. De iudicibus in subelliis suis *sodantibus*, idem verbum est, Mil. 37. † tueri. Phil. v, 13, Gallia dicitur imperio rom. *præsideri*, et semper *præsidiis*. v. locum.

Præsidia, milites aliquo loco defendendi causa positi, ut in castris, oppidia, pontibus, portis, saltibus. For-

mula, in *praesidiis* alicujus esse, ut Ligar. 9, 10; ad Div. XIII, 19, est, esse apud exercitum alicujus, in castris, etc. Gr. *συμπολιμεῖν*. Add. Duker. ad Livium, cui frequens est hæc forma dicendi, XXXVIII, 11. Add. Gat. 1, 1; Agr. 1, 5; ad Div. II, 17; Mur. 37; Or. 65; Verr. V, 13; Or. I, 9; Tusc. II, 1.

*Præsignificare**, de Div. I, 38; ibid. II, 49.

*Præstabilis**, Nat. D. II, 7; de Sen. 13; de Am. 27; Or. II, 85; Vatin. 4.

*Præstans**, Tusc. V, 13; ibid. I, 10; Sext. 42; Vatin. 3; Or. I, 50.

Præstantia, cum genitivo. Off. I, 28, cum magna excellentia et *præstantia* animantium reliquarum: h. e. ut longe *præstet* cetera animalia. Sic Or. II, 52, *præstantia* fortunæ, quum sc. est major aliena.

Præstare. Planc. I, sin omnia *præstitero*, h. e. inesse demonstravero. † præbere. Pis. 32, senatui sententiam *præstare*, sc. dicendo. † aliquem *præstare* dicuntur, qui spondent pro eo, qualis sit, aut futurus sit, aut, ut talis sit, qualis debet, aut qualem alii volunt, efficiunt. Non semel ad Q. fr. I, 1. ad Att. VI, 2, nec satis est, se quemque *præstare*. ibid. 3, quem ego *præstare* non poteram. Q. fr. III, 8, Messallam Cæsari *præstabo*: h. e. certo scio, eum, ut Cæsar optat, consulem fore. Leg. I, 4, jus civile eatenus exercuerunt, quoad populum *præstare* voluerunt: intell. tutum a periculo in causis forensibus, consilium, formulas actionum dando, cavendo, etc. Sed mihi locus suspectus est. Interpretationem Davisii non admittunt verba, et loca allata sunt ab hoc aliena, nec contextus patitur. Idem de Turnebiana censendum. An scripsit: quoad populo probare potuerunt (vid. init. cap.), s. q. populo probari voluerunt? † Similiter res dicuntur *præstari*, quum aliquis fidem facit, eas non eventuras, aut ita, ut volumus, vel earum periculum et culpam suscipit. ad Div. I, 4, a vi *præstare* nihil possum. ib. VII, 17, ultima tibi jucunda et honesta *præ-*

stabo. Or. I, 24, culpam *præstare*. Mur. 2, periculum judicii *præstare*. † ad Att. X, 11, de re nummaria, cupit tibi *præstare*; sc. fidem; solvere, quod debet.

*Præstat**, melius est, Pis. 7; Nat. D. III, 31; Att. XIV, 9.

*Præstigiosus**, Verr. IV, 24; Nat. D. III, 29; Acad. II, 14, 27.

Præstituro, præscribere. Cæcin. 3, prætor non *præstituit* petitori, qua actione uti velit. † Att. XIII, 49, dies *præstituti*. Rabir. perduell. 13, fragm. nov. tempus *præstitutum*.

*Præsto** (adv.), Inv. II, 31; Att. IV, 12; Deiot. 4; ad Div. IV, 14.

*Præstolari**, Att. II, 15; ibid. III, 20.

Præstringere, hebetare. Vatin. 10, *præstringit* oculos splendor ejus. in Cæcil. 14, *præstringere* aciem ingenii. Nonnunquam permutatur cum *præstringere* (v. in h. v.); item cum *præstinguere*, quod Lambinus semper illi verbo substituendum censet. v. Drakenb. ad Silium, I, 358.

Præsul, præsaltor, de Div. I, 26; II, 66. v. Vorst. ad Val. I, 7.

Præsumptio, *πρόληψις*, notio insita, Div. II, 53.

Præstendere, prætexere. Vatin. 6, hominis doctissimi nomen tuis immantibus moribus *præstendere*.

Prætor, nisi. Manil. 25, non locupletari *prætor* paucos. v. Græv. Add. Cat. II, 7; de Div. I, 44; de Div. II, 28; Att. XV, 13; Tusc. V, 36; Or. III, 25; Verr. III, 25; Her. IV, 1.

*Præterfluere**, Tusc. V, 53.

*Prætergredi**, ad Div. III, 7.

Præterire, sensu proprio, Fin. V, 1; Brut. 54. † prætermittere dicendo, Verr. III, 77; ibid. IV, 44; Leg. II, 24; Brut. 22. † omittere, ad Div. X, 28; Phil. II, 16; de Sen. 19. † Non me *præterit*, non ignoro. Cluent. 6; ad Div. I, 8; Cæcin. 35. † repulsam in petitione honorum ferre, Planc. 3, 21. Tusc. V, 19, additur *suffragiis*.

*Præterlabi**, Or. II, 25.

*Prætermisio**, Top. 7; Off. II, 17.

*Prætermittere**, omittere, Nat. D.

111, 15. † negligere, Off. 1, 9; ad Div. 1, 9. † dicendo præterire, Or. 11, 29; Q. fr. 111, 3.

*Prætervectio**, Verr. v, 66.

*Prætervehi**, Verr. v, 38; Fin. v. 18; Phil. vii, 3; Coel. 21, Balb. 2.

Prætervolare, Acad. 11, 13, leviter negligenterque tractare dicendo. Add. Or. 58, Or. 111, 59; Fin. v. 26; Ar. R. 11, 15.

Prætexere, præparare, Or. 11, 78; Pis. 24; de Div. 11, 54, omnia lenioribus principiis natura *prætexuit*.

Prætexta, toga alba, cum limbo purpureo, a quo nomen duxit; qua utebantur magistratus, sacerdotes, magistri ludorum, magistri vicorum, et pueri puellæque ingenuæ. Sen. p. R. 5, consul cum toga *prætexta*. Cf. Q. fr. 11, 12; Verr. 1, 58, etc. Præter scriptores de re Vestiaria, v. Manut. ad Cic. ep. ad Div. 11, 16. † fabula romani argumenti, in qua *prætextati*, h. e. magistratus, inducebantur. ad Div. x, 32, *prætextam* posuit: h. e. agendam curavit. ibid. *prætextam* si voles lege-re. vid. Manut. ad h. l.

Prætextatus dicitur, quicumque *prætexta* utitur: unde Verr. 111, 9; Muren. 5, *prætextati* filii. Phil. 11, 18, te *prætextatum* decoxisse. Dom. 57, *prætextati* inimici, de cons. Conf. Phil. 11, 43, et ibi Græv. Attic. vi, 1, magnus *prætextatus* illo die fui. Sermo est de eo die, quo consulatum deposuit. *Prætextatus* ergo, ut Dom. 57, est consul, magistratus.

Prætor, olim nomen consulis, quia exercitus idem ducebat. Leg. 111, 3, e. xii tabb. regio imperio duo sunt, iique præeundo, iudicando, consulendo, *prætores*, iudices, consules appellantor. Est enim *prætor* proprie dux. vid. Perizon. Diss. de *Prætorio*, p. 8. † postea a consulatu separata est iurisdic-tio, et nomen *prætoris* datum ei, qui eam acceperat; isque dictus *prætor urbanus*, qui jus dicebat inter cives, cujus sæpe mentio ap. Ciceronem. v. Lips. Excurs. D. ad Tacit. Ann. 1, Additus post alter, qui jus di-

ceret inter cives et peregrinos, et *prætor peregrinus* dictus est: de quo est erudita Diss. Conradi in Parergis. Post alii rei militaris causa creati. Bello quidem Punico secundo quatuor *prætores* creati fuere, ut e Livio patet. Bello Macedonico primo, cons. C. Cornelio Cethego et Q. Minucio Rufo, primum sex creati crescentibus jam provinciis, et latius patecente imperio. v. Liv. xxxii, 27. Multis annis post e lege Bæbia iterum quatuor alternis annis creati; ib. xl. 44, ubi v. Duker. Sed ea lex statim abolevit, et pristinum institutum mansit. Quum a. U. ccciv quæstiones perpetuæ constitutæ cæpissent, iidem *prætores* quæstionibus præfecti sunt, et hinc quæsitores dicti (v. *quæsitores*.) Itaque eorum numerus cum numero quæstionum auctus est. Sulla sex fecit, Julius Cæsar octo, alios addidit Augustus, etc. vid. Manut. ad Q. fr. 11, 1. Horum quoque crebra mentio ap. Cic. v. in pr. Pighii Annales ad a. U. 287, quo primus *prætor* creatus. Sed *prætores* etiam dicti, non solum, qui post præturam in urbe missi sunt in provinciam, et proprætores quoque appellati, qualis Verres *prætor* Siciliæ; sed etiam, qui post consulatum, et qui proprie proconsules dicti. Sic ad Div. 11, 17, Bibulus procons. Syriæ appellatur *prætor*: ad quem locum v. Manut. Itaque non erat, quare Pighius ad a. 544; pro *prætoribus* legi vellet: procons. et *prætoribus*, quod Levinius e consulatu in Siciliam venerat. Cf. Perizon. l. c. p. 23 s. † *Prætor* primus, Pis. 1, est, qui primus creatus est: quod est honorificum, ut signum benevolentis populi: nec tamen statim urbanus, ut quibusdam placuit. Nam et urbanam præturam sorte datam, auctor est Livius, xxx, 1, et Cicero. Verr. 1, 40. Add. Duker. ad Liv. xxix, 22. † de Div. 1, 54, Laches *prætor*. Lambino videtur arehon fuisse. Potuit etiam *επαρχος*; intelligi; quod mavult idem ad Liv. xxxi, 24; Add. Agr. 11, 54; Verr. v, 49; Verr. 1, 60; Cæcin. 43; Mur. 20.

Prætorium, tabernaculum *prætoris* in castris. Div. 1, 33; Balb. 17. Sic et dicuntur in Legg. God. Theod. †ædes in provinciis, in quibus magistratus provincialis habitabat, Verr. iv, 28. Alio loco autem docet Cicero, *prætorium* fuisse. regiam Syracusanis: sed de hoc verbo eruditissime scripsit Perizon. Diss. de *Prætorio*, et ejus apologiis contra Ulr. Huberum edita Franck. 1690. Verr. v, 72, mentio fit *prætorii*, in cujus celeberrimo loco Castoris templum sit; unde Hotomannus colligebat; locum in foro fuisse, quod *prætorium* diceretur. Sed illud templum in fori parte celeberrima fuit. v. Verr. 1, 49, 50. Itaque vocabulum plane est ab hoc loco alienum. Lambinus legebat *urbis*; Perizon. *prætoribus*; Græv. optime, *populi R. aut fori*.
Prætorius. Quir. p. R. 7, *prætorii*, qui prætores fuerunt. † Verr. 1, 52, *prætoribus* turba, qualis sc. confluere ad prætorem urbanus solet. Cohors *prætoribus* (v. *cohors*). † exceptiones *prætoribus*, Inv. 11, 19, i. e. ex edictis prætorum institutæ. Sic et *ius prætorium* dicitur (v. *ius*, n° 7.)

*Prætura**, Cluent. 21; Att. 14, 16; Q. fr. 111, 4.

Prævaricari de re aliqua, Cluent. 62.

Prævaricatio et *Prævaricator*, quid sit? Partit. 36. Div. 11, 43, quod Diogenes Chaldæis, quasi quadam *prævaricatione*, concedit, Cæcin. 18.

Prævertens, vincere. Sull. 16, nemo me unquam levissima suspitione perstrinxit, quem non *præverterim*. † antevertere, de Div. 1, 3.

*Prævidere**, de Div. 1, 30.

*Prævolare**, Nat. D. 11, 49.

Pragmaticus, juris peritus, oratorum minister. Or. 1, 59. v. Ind. Gr. † politicus, prudens. Att. 11, 20, homines *pragmatici*, cavere jubent, et vetant credere. ibid. xiv, 3, si quid *pragmaticum* habes, scribe: i. e. quod ad recte agendum prosit.

*Prandere**, ad Div. vii, 30; Mil. 21.

*Prandium**, Phil. 11, 39; Mur. 52; Off. 11, 17.

Pratulum. Brut. 6, in *pratulo* propter Platonis statum concedimus. de Rep. 1, 12, placitum est, ut in aprico maxime *pratuli* loco... considerent.

*Pratum**, de Sen. 13; Att. 1, 4.

*Prave**, Acad. 1, 10.

*Pravitas**, de corpore, Tusc. 14, 15; Leg. 19; Or. 11, 22. † de animo, Parad. 111, 1; Leg. 1, 2; Phil. 11, 9.

*Pravus**, de corpore, Fin. v, 17. † de animo, Acad. 11, 12; Tusc. 11, 33; Brut. 74; Fin. 11, 11.

*Præcari**, Balb. 24; Nat. D. 111, 34; Pis. 14.

*Præcarium**, Cæcin. 52; Verr. v, 23.

*Præcatio**, Mur. 1; Nat. D. 111, 20.

Præces. Inv. 1, 16, *præces* humili. Att. 11, 15, cum magna *præces* ad aliquem scribere.

*Præces**, Nat. D. 1, 14; Q. fr. 1, 5; Q. fr. 1, 33; Cluent. 71; Sull. 19.

Præhendens, proprie, Or. 1, 56; Brut. 24; Quint. 6. † capere. Flacc. 53, locum *præhendens*: Leg. 1, 23.

Præmere, contemnere. Tusc. 14, 28. humana omnia *præmens*. v. Dav. † urgere aliquem interrogando, obiciendo. Verr. 1, 53, ut quum a me *præmeretur*, omnia potius responderet, etc. Div. 11, 20, quod intelligeres fore, ut a me *præmeres*, quum ex te causas exquirerem, etc. † timorari alicui rei, urgere aliquid. Tusc. 1, 36, *præmere* argumentum. † nocere. Or. 11, 75, *præmere* causam. † assiduum alicubi esse. Planc. 27, *præmere* forum. † vexare, Tusc. 1, 7, quoniam me verbo *præmis*.

Prændere, proprie, Acad. 1, 11. † rogare. ad Div. viii, 11, renuntiatum nobis erat, Hirrum diutius dicturum. *Prændimus* eum: non fecit.

Prænsare, de potentibus magistratum. Or. 1, 24; Att. 1, 1.

*Prænsatio**, Att. 1, 1.

Præsse, de voce significat leniter, suaviter, non vaste. Off. 1, 37, *præsse* loqui et leniter. Cf. Or. 111, 12; Orat. 33. † de sermone autem, significat subtiliter, accurate. Tuscul. 14, 7, eas definiunt *pressius*. Fin. 14, 10, agamus *pressius*. Or. 8, *pressius* disputat. Cf.

Brut. 9, 55; Acad. 11, 9; Acad. 11, 34; Or. 33, ad locum *pressus* accedere: accuratius et subtilius tractandum.

Pressus, de voce est 1° obscurus. Sen. p. R. 6, *pressa* vox et temulenta. Tusc. 1, 44, *pressi* ac flebiles modi. 2° bene expressus. Nat. D. 11, 59, lingua sonos vocis distinctos et *pressos* efficit. † de oratione autem, 1° brevis, et opponitur luxurianti. Or. 11, 23, oratio *pressior*. 2° tenuis, subtilis, acutus. Or. 5, subtili quadam et *pressa* oratione formati. Or. 11, 13, *pressus* verbis. Brut. 55, cavenda est *pressio* oratori inopia et jejunitas; amplo, etc.

Pressus (subst.), proprie, Nat. D. 11, 42; Tusc. 11, 25. Or. 111, 11, lenitas vocis atque ipse oris *pressus* ac sonus, est oris conformatio in pronuntiando, quæ vel est vasta, vel rotunda; unde os rotundum Horatii.

Pretiosus, Inv. 11, 40.

Pretiosus, Fin. 11, 28; Rosc. C. 10.

Pretium. Rosc. C. 12; Att. 11, 24; Q. fr. 1, 2; Verr. 111, 32; 17, 14, 60; 7, 20. † pro pecunia. Verr. 7, 22, multa *pretia* ac munera, i. e. pecunias multas et alia dona; et aliis quoque locis sic dicitur a Cicero *pretium*.

Pretio, Att. 1, 13; 11, 3; 11, 20; Phil. 11, 4.

Primarius vir, est honestus, in suo quisque ordine ac genere excellens; unde etiam Roscius comædus sic dicitur pr. Rosc. C. 6. Cf. Verr. 1, 58; Verr. 11, 33; Fin. 11, 35; ad Div. 17, 5.

Primigenius, Leg. 11, 11.

Primipilus, pilanorum ordo primus. Balb. 16, *primipili* centurio. Cf. Att. 7, 20; Phil. 11, 8.

Primordium, Partit. 3; Leg. 11, 5.

Primores, Cæcl. 12; Or. 1, 19.

Primus. Verr. 1, 26, vir *primus*. ibid. 111, 71, *primi* homines et honestissimi. v. *primarius*. † *prima* naturæ, Fin. 11, 11; 111, 6. v. *principium*.

Princeps, auctor. Tusc. 1, 22, ejus inventor et *princeps*. Arch. 1, hunc mihi *principem* et ad suscipiendam, et ad ingrediendam horum studiorum rationem exstitisse. Verr. 1, 17, *princeps*

consili. Verr. 7, 16, ducem te *principem*que præbere. Sull. 3, *princeps* ad salutem. † *principes* civitatis sunt *principes* optimatum. v. Sext. 45, 48, 49, 66; Sen. p. Red. 3. Sed optimates *ἄρχων* *principes* dicuntur. Or. 1, 7, *principum* causa. Dicuntur tamen sic etiam primores potentissimi, quod popularium, tum optimatum, ad Div. 1, 9, *principes* in republ. † *Princeps* senatus, Fr. or. pr. Scauro, proprie est is, quem censor senatum recensens primum legit. Sed sic etiam dicuntur consulares, præsertim potentiores; nec statim, ubi *princeps* senatus occurrit, intelligendus is, qui proprie dicitur. v. Wesselingius, Obs. 1, 8, ubi in eo graviter erratum a Faninio docet. *Princeps* juventutis, Vatin. 10; ad Div. 111, 11, cujus nomen primum recitavit censor, ordinem equestrem recensens. Sed pro Planc. 17, et alibi *principes* ordinis equestris sunt equites locupletissimi, gratiosissimi, etc. † Placc. 23, ut *princeps* *præcipuum* casset Mæandrius. † genus militum, qui olim gladiis pugnant, medii inter hastatos et pilanos, et ordo ejus generis. ad Brut. 8, Cretensi bello octavum *principem* duxit: h. e. octavum *principum* ordinem. † primarii in quocumque ordine, Nat. D. 1, 7; Brut. 41, 91; de Div. 11, 42; Leg. 111, 6; Verr. 111, 23; Acad. 1, 7.

Principalis causa, Fat. 1, 3, 18, est efficiens, quæ et antecedens dicitur ibi.

Principatus, initium, de Univ. 2. † primus honoris locus, Off. 11, 19; Phil. 111, 5; Nat. D. 11, 19. de Sen. 18, sententiæ *Principatus*: h. e. primo loco dicta, aut ejus dicendæ primo loco jus. † τὸ ἀρχιμονικόν quod Græci vocant. Nat. D. 11, 11, omnem naturam necesse est habere in se aliquem *principatum*, etc.

Principium, initium, de Sen. 21; Manil. 1; Or. 59; Phil. 7, 21; Or. 1, 26; ibid. 11, 53; Tusc. 1, 23. Fin. 11, 11; 111, 5, *principia* naturalia, sunt primi naturæ impetus, appetitus, aversationes, etc. Off. 111, 12, ea *principia* natu-

ræ habes, quibus parere.... debes, ut utilitas tua communis utilitas sit. † Acad. II, 36, *principia rerum, sunt clementia, etc.*

*Prior**, Pis. I, 1; Acad. II, 14; Quint. 2; Brut. 21.

Prisco, Cæc. 14, i. e. more antiquo, quum adhuc *prisci* essent mores, i. e. duriores et asperiores.

Priscus, vetus, Tusc. I, 12; de Univ. II, 1; Ar. Resp. 14; Or. I, 43; ibid. III, 11. † homo durus ac *priscus*, orat. in Clod. et Cur. fragm. nov.

*Pristinus**, Mil. I, 11.

*Privans**, Top. 2.

Privare, Att. IX, 12, de bonis: sic est, Fin. V, 19; Quint. 23. † liberare, Agr. I, 4, unus *privat* injuria. Fin. I, 37, dolore *privare*.

Privatim, per se, suo nomine. Quint. 4, nec societas tibi debet, nec *privatim* Quintius debuit. † Inv. I, 4, eloquentia publice et *privatim* abutuntur: h. e. in causis publicis, in rep. et in causis *privatis*. Verr. II, 4, homines publice *privatimque* venerunt: Corn. 12.

*Privatus**, Fin. II, 29.

Privatus, uni proprius. Quint. 4, *privatæ* res, opponuntur communibus. Fin. III, 1, verbis in docendo quasi *privatis* utuntur, et suis. † de singulis. Dom. 17, leges *privatis* hominibus irrogare: ubi tamen Scaliger recte corrigi voluit *privis*. † *privati* opponuntur regibus, et sic magistratus quoque complectuntur (Div. I, 40); item magistratibus. Catil. III, 6, in *privato* P. Lentulo. Catil. I, 1, P. Scipio pontifex max. *privatus* vocatur: ubi v. Muretus. Apud Livium tamen, v, 52, sacerdotes flaminesque opponuntur *privatis*. Muretus autem male etiam magistratus provinciales *privatis* annumerat, deceptus loco Phil. XI, 8. v. Arntzenius ad Plin. Pan. 7. Nec qui cum imperio est, *privatus* est, ut etiam Sigonio visum. Liv. XXXVIII, 5, triumphantem opponit *privato*, quia in triumpho cum imperio est. † judicia *privata*, Rosc. C. 6, quæ sunt causarum *privatarum* (v. causa).

*Privigna**, Att. XII, 30.

*Privignus**, Q. fr. II, 3.

Privilegium. Dom. 17, vetant leges sacratæ, vetant XII tabulæ, leges *privis* hominibus irrogari: id est enim *privilegium*. Cf. Brut. 23; Sen. p. R. II. Sext. 30; Leg. II, 4, 19; Parad. 4.

Pro, exquisite et antique dicitur in hac forma. Verr. I, 45, *pro* præde litis vindictiarum (vid. *proæ*).

Proagorus, nomen summi magistratus in quibusdam Siciliæ civitatibus. Verr. IV, 23, ubi v. intt.

Proavus, pro avavo est, ad Div. III, 11, ubi v. Manutius, et Fin. III, 12. Add. Sigon. ad Liv. IV, 48.

Probabilis, qui probatur. Or. I, 28, discipulus *probabilis*. Cf. II, 36. de Rep. I, 8, in gerendo *probabilis*, in discernendo rudes. Add. Inv. I, 30; Cæcin. 25; Brut. 68.

*Probabilitas**, Acad. II, 24; Tusc. V, 11.

*Probabiliter**, Or. 35.

Probare, approbare, Rull. I, 9; Hortens. Fragm. cum dativo personæ, efficere quocumque modo, ut aliquid alicui rectum, verum, justum, etc. videatur. Tusc. III, 10, mihi non *probant* mediocritates suas. Ball. 20, possumusne tibi *probare* auctorem exempli Marium? Sull. I; Quint. 30, *probare* causam alicui. Mil. 24, quod acu punctum videtur, *probari* pro ictu gladiatoris. Verr. V, 30, quem pro illo *probare* velles. Cf. in Cæcil. 6; Cæcin. 21; Verr. III, 91, etc. † examinare, perspicere. Agr. II, 34, *probare* hostias (v. *probatio*).

Probatio, examen, inspectio, exploratio. Font. 7, falsum est.... et ob *probationem* (operam), quod multa improbata sunt. Verr. I, 54, *probatio* futura est tua: qui locus est classicus. Off. I, 40, athletarum *probatio*. v. Drakenb. ad Liv. IV, 22. † In sensu philosophico, opponitur perceptioni, Acad. II, 31.

*Probator**, Phil. II, 12; Cæcin. 29.

*Probatus**, Top. 19; Or. I, 27; † *probatissima*, Cæcin. 4.

*Probe**, Off. I, 19; Tusc. I, 8; Or. I, 53; Att. XIII, 6.

Probitas, de modestia. O. 1, 26, *probitatis* commendatio. De qua v. verbi v. Pearcius ad Offic. 11, 20. Att. 111, 33; Planc. 25.

*Probrosus**, Font. 12.

*Probrum**, de Sen. 12; Rosc. A. 24; Phil. 11, 38; Leg. 111, 7.

*Probus**, Off. 11, 29; ibid. 11, 20; Tusc. 11, 22; Verr. 111, 69; Att. 1, 6; Acad. 11, 31.

Procacitas, de Rep. 14, 6, a *procan-*do, id est, poscendo.

*Procaus**, ad Div. 111, 13; Nat. D. 1, 1; Cael. 21, 23.

*Procedere**, progredi, Verr. v. 36; Att. 1111, 12; Att. 171, 7. Brut. 10; Sext. 31; † de ætate, Phil. v, 18; de Sen. 14; ad Div. 11, 25. † proficere, Fin. 14, 9, 23; ibid. 111, 14; Nat. D. 11, 58; Or. 1, 27; Rab. Post. 1; Phil. 1111, 19. † oriri, Div. 1, 39, posteaquam philosophia *processit*, nemo philosophus aliter sensit.

*Procella**, proprie, Nat. D. 111, 20. † metaphorice, Cat. 14, 2; Verr. Act. 1, 2; Dom. 53.

*Proceres**, ad Div. 1111, 15.

Proceritas, de pedibus, qui longis syllabis constant, Or. 63; de Sen. 17; Nat. D. 11, 48; Cael. 15.

Procerius (adverb.), longius. Or. 111, 59, *procerius* projectum brachium, quasi quoddam telum orationis. Sic. *proceræ* palmæ apud Catullum, LXIII, 161.

*Procerus**, Leg. 1, 1, 5; Nat. D. 1, 36; Brut. 91; Or. 111, 48, 49.

Processus, profectus. Brut. 78, tantos *processus* faciebat, ut evolare, non excurrere videretur. † gradus. Brut. 65, *processus* dicendi (v. *gradus*).

Procinctus Orat. 1, 53; Nat. D. 11, 3, testamenta in *procinctu*. Sunt militaria, quæ fiunt ante quam ad prælium itur; tum enim miles est in *procinctu*.

*Proclamare**, Verr. v, 42.

Proclamator, rabula, Or. 1, 46.

Proclinatus, inclinatus. Att. 1, 8, *proclinata* jam re.

*Proclivus**, Fin. v. 28; Or. 57.

*Proclivus**, Tusc. 14, 57; Partit. 11; de Am. 18; Top. 18; Off. 11, 20.

Proclivitas, quid sit? Tuscul. 14, 12.

Proconsul, hac forma, uno verbo, est aliquot locis apud Ciceronem; ut Vatin. 5, et alibi; quam scripturam late defendit Manut. ad epist. ad Div. 1, 1. Adde Ernest. ad Tacitum. Atque etiam apud Livium sæpè in omnibus libris est, ut, xxxvii, 46; xxxix, 29. Adde dicta Gesnero in Thesouro. Sæpius tamen Cicero habet alteram formam *pro consule*, in Verrinis, et alibi. † Proprie autem *proconsul* est, qui non consul, tamen cum imperio consulari exercitum, aut provinciam cum exercitu obtinet. Sed tamen interdum etiam de eo dicitur, qui tantum prætoris imperium habet, ac *proprætor* dici debebat ut Verr. 111, 91, ubi v. Manut. Cf. in prætor. Add. Dukerum ad Livium, 11. cc.

*Procrastinare**, Rosc. A. 9.

*Procrastinatio**, Phil. vi, 3.

*Procreare**, de Senectute. 15; Nat. Deorum 11, 51; Tusc. v, 9; Att. 11, 22; Leg. 111, 8.

*Procreatio**, Or. 11, 6; de Div. 11, 46; Tusc. 1, 14.

*Procreator**, de Univ. 8; Fin. 14, 7; Or. 1, 9.

*Procedere**, Or. 111, 30.

*Procut**, Or. 1, 36; 11, 39; Inv. 1, 2.

*Procurare**, proprie, ad Div. 111, 24; Q. fr. 111, 3. † expiare, de Div. 1, 2; 11, 63.

*Procuratio**, Acad. 1, 9; Nat. D. 1, 2; 11, 16; A. Resp. 28; de Div. 1, 45.

Procurator, qui res alterius absentis curat, causam agit, defendit, ad Div. 1, 3; Quint. 7; Cæcin. 20; Or. 1, 58; Att. 14, 15.

*Procuratrix**, Fin. 14, 7.

*Procurrere**, Her. 14, 47.

*Procus**, Brut. 18.

Prodere, relinquere, tradere. Verr. v, 14, imaginis *prodendæ* jus. Leg. 11, 19, ut deinceps familiis *prodantur*. Offic. 111, 21; regnum a Tantalo et Pelelope *proditum* jure obtinebatur. † crea-

re, proprie de flamine et interrege. Mil. 10, flaminem *prodere*. Conf. Dom. 14. † deserere. Flacc. 41, ego te *prodidero*. v. Gron. Obs. III, 20; Græv. ad h. l.

Prodictus. Dom. 17, *prodicta* die, i. e. diota, definita. v. Ryck. ad Tacit. A. II, 79; Drakenborch. ad Liv. II, 61. *rodig* e°, Phil. XI, 6.

Prodigium°, de Div. I, 42; Pis. 4; Verr. III, 73; IV, 49.

Prodigus, Off. II, 15.

Proditio°, ad Div. V, 12; Acad. II, 9.

Proditor°, ad Div. XII, 3.

Prodromi. Att. XVI, 6, venti aquilones spirantes paullo ante etesias. v. Popma ad h. l. Att. I, 9.

Producere, provehere. Her. IV, 47, *productus* studio et viribus. Sic et alibi dicitur. † ornare honoribus. Dom. 9, quem tu non pro illius dignitate *produxeras*? vid. Græv. ad h. l. et ad Div. XII, 15, et de Am. 20. † in concione alicui potestatem dare dicendi, sive quod velit, sive testimonium, Dom. 15; Sext. 14; Brut. 60; item, jubere aliquem in concione respondere ad crimina, Agr. II, 36, ubi v. Laured. et Turneb. ad Div. XII, 3. † *producuntur* etiam, qui in spectacula exhibentur. Att. IV, 15. † differre. Q. fr. II, 3, *producta* dies est in IV id. febr. † extrahere aliquem (*amuser*), Quint. 8, conditionibus hunc *prodit*. † de filio. Verr. I, 12, ex eo, quem sui simillimum *prodit*, cognoscere potestis. † Q. fr. II, 14; Cicero nostro minore *producendo*. Hoc Ernest. fatetur se non intelligere. Edd. vett. habent *perdocendo*.

Producta, Or. 48, opp. breviter.

Productio°, Fin. III, 14; Or. III, 50; Top. 8.

Productum, προσημειον, Fin. III, 16.

Productus, ductus, Flacc. 15; Her. IV, 47; Nat. D. II, 26. † continuatus, Tusc. III, 17; v. 40. † longior, Or. III, 47; Or. 48, 53.

Profanus°, Ar. Resp. 5; Nat. D. II, 27.

Profactio. Cluent. 50, *profactio* pecu-

niz: h. e. a quo data sit, ad Div. II, 16, de habitu, v. o. in exilium, etc.

Proferris, promere, Rosc. C. 10; Arch. 2; ad Div. XV, 2; Fin. II, 23; Acad. II, 19. † differere. Attic. 13, 14; laxius *proferris* diem. ibid. 12, *proferris* auctionem. Cf. Cæcia. 4; Planc. 20. † provehere. Sull. 23, si longius eum *protulisset* pietas, i. e. provexisset. † invenire, excogitatum publicare. Acad. II, 1, ars, quæ tum primum *proferebatur*. Nat. D. III, 30, iudicium *protulit*. Add. Broukh. ad Tib. I, 11, 1. † perferre. Fin. III, 29, usque ad rogam *protulisset*.

Professio, Att. XIII, 33, *relata professio*: i. e. honorum in censam delatio. Cf. Arch. 4; ad Div. XVI, 23. † permisso, ad Div. X, 8. † ars, Or. I, 6.

Proficere, efficere. Or. III, 51, nihil *proficere* oratione ad mentes flectendas. ibid. plus *proficit* (neutr.), si proponitur, i. e. prodest. ad Att. I, 1, spero nobis *profici*. Manil. 15; Ligar. 7; Att. VII, 13; ad Div. V, 14; XII, 2; Brut. 24.

Proficisci, de itinere, de Div. I, 14. † initium facere. Leg. I, 6, *proficisci* a lege. Fin. II, 14. *profectus* a caritate. Cf. III, 21. † oriri. de Div. I, 5, qui a Zenone *profecti* sunt: h. e. sectatores. Verr. II, 71, ex equestri loco *profecta*.

Proflueri, edere, dicere. Verr. III, 56, tantum decumanarum *professum* esse sibi deberi. Arch. 4, *professus* est apud prætores: iust. nomen. † suscipere, Cluent. 18; Planc. 25; Tusc. II, 4; Nat. D. I, 5. † offerre operam, ad Div. V, 8; Q. fr. I, 2; Leg. II, 5.

Profligare, magnum rei partem conficere. Tusc. V, 6, *profligata* jam questio est, et pæne ad exitum adducta. Prov. Cons. 14, oporteret ab eodem illa omnia, a quo *profligata* sunt, confici velle. Cf. ad Div. XII, 30. *Conf.* ibid. 14; VIII, 9; Duker. ad Flor. p. 414. † perdere. Rosc. A. 13, omnia in homine ad perniciem *profligata* et perdit. † vexare, perdere. Or. III, 1, quum suis consiliis remp. *profligasset*.

Profluens, de fluvio, Her. I, 15; Q.

fr. III, 1. † copiosus. Orat. II, 38, *profusus* genus orationis. Cf. III, 7. Sic *profusentur* est, Tuscul. V, 18, pro copiose.

Profusentur°, Tusc. V, 18.

Profusentia°, Partit. 23.

Profusere°, de Div. I, 44; Coel. 3; Her. IV, 33.

Profugere°, Verr. III, 51; de Sen. 14.

Profundere, proprie. Cluent. 6; Leg. I, 8; Att. XI, 7; Rep. IV, 3; Orat. II, 21, in vitibus de samentis luxuriantibus : hinc de oratore, qui vires suas omnes simul ostendit. ib. 78, *profundere* se universum. Simile illud Att. VII, 3, si totum se ille in me *profudisset*, h. e. largissime me liberalitate sua et amore complexus esset. Sic est, Coel. 51; Off. II, 16; Cat. II, 3; ad Div. V, 5; Sext. 55. † emittere, Flacc. 7; Tusc. II, 23; Pis. 7, 38; Att. I, 15.

Profundus°, proprie. Planc. 6; Sext. 20; Fin. III, 14; Acad. II, 10. † magnus, Pis. 21.

Profusus°, immoderatus, Tusc. IV, 7; Cluent. 15; Off. I, 29. † prodigus, Quint. 12.

Progenies°, Tusc. I, 12; de Univ. 2; Phil. IX, 2.

Progignere°, Div. I, 36; Off. III, 16.

Prognatus°, Tusc. III, 12; Div. I, 20; ad Div. VIII, 15.

Prognostica°, signa futurarum rerum, de Div. II, 21. † poema Ciceronis, Att. II, 1; ibid. XV, 16; de Div. I, 8; ibid. II, 20.

Progredi°, proprie, de Div. I, 15; de Sen. 10; Coel. 24. † metaphorice, Verr. I, 32; ad Div. IX, 25; Phil. II, 4; Phil. XI, 3; de Am. 36; Tusc. I, 9; Or. III, 30, 47.

Progressio°, Fin. IV, 24; Tusc. IV, 1; Off. III, 3.

Progressus, incessus, Nat. D. II, 20; Phil. V, 17. † de causis, Off. I, 4. Nat. D. I, 6, tantos *progressus* habebat in stoicis. Acad. II, 28, in primo *progressu*, i. e. principio, prima parte.

Prohibere°, ad Div. I, 9; Att. IV, 3;

Phil. II, 18; Off. II, 12; Off. III, 2; Or. III, 15; Verr. III, 24; Manil. 7; Rosc. A. 51.

Projectio°, Or. 13.

Projectus. Verr. IV, 10, urbs *projecta* in altum : in longi isthmi, e. linguae in mare porrectae, extremo sita. Hinc † Cluent. 65, *projecta* atque emineas audacia. † desertus. Att. III, 19, a consiliariis meis proditus ac *projectus*. Conf. IV, 5. † ejectus. Phil. XII, 8, ad saxa *projectus*.

Projicere, proprie, Tusc. I, 43; Sext. X, 11; Cat. II, 1; Phil. XIII, 3; Fin. II, 23. Att. IX, 6, ne me *projiciam*, h. e. periculum subeam. † Coel. 9, si qui testes se in iudicium *projecerint*, h. e. ultro se obtulerint.

Prolabi, de Div. II, 20; Coel. 20; Leg. I, 20. Cæcin. 35, longius *prolapsus* sum, ac. dicendo. Font. 12, verbum a cupiditate *prolapsum*.

Prolatio, Coel. 17; sed Græv. malebat *prolapsio*.

Prolatio, commemoratio, Or. 34, *prolatio* exemplorum. † dilatio. Rab. Perd. 3, *prolatio* iudicii. † continuatio, ad Div. V, 16, *prolatio* temporum perditorum. † Att. VII, 12, *prolatio* rerum, est justitium.

Proletus, ampliat, dilatus. Brut. 21, res *proleta*. Mur. 13, *proletis* rebus : h. e. in iustitio, vel propter ferias, vel aliis de causis. v. Manut. Cf. Att. XIV, 5; Q. fr. III, 8. † divulgatus. Attic. X, 8, rumor de aliquo *proletus*.

Prolectare, allicere, Flacc. 8.

Proletus°, de Rep. IV; Or. III, 38; Leg. III, 3.

Proletarii, de Rep. II, 22. Locus classicus.

Proletice°, Flacc. 36; ad Div. VII, 5.

Proleticus°, Att. I, 1; ibid. VI, 18; ad Div. III, 8.

Proloqui°, Or. 43.

Proلودero°, Or. II, 80.

Prolusio°, gladiatorum, Or. II, 80. † oratoris, Cæcil. 14.

Proluvia°, Q. fr. III, 7.

Promereri°, Q. fr. I, 1; Inv. II, 28.

Promeritum°, Quir. post Red. 3; Sen. post Red. 1.

Promeritus, in malam partem, Inv. 11, 28.

*Promiscus**, Rull. 11, 31; Or. 111, 20; Font. 4.

*Promissio**, Att. viii, 10.

*Promissum**, Off. 1, 10; ibid. 111, 24; Tusc. 1, 40; ibid. v, 7.

Promittere, Cael. 32; Phil. v, 18; Top. 4; de Div. 11, 17. † ad aliquem, sc. venturum apud eum, cœnandi causa, Or. 11, 7. † prædicere, de re mala, ad Div. vi, 1.

*Promo**, Verr. 111, 84; Fin. 11, 7; Or. 1, 14; Top. 2.

*Promontorium**, Flacc. 13; Verr. v, 56.

Promotum, προμύτων, de Finibus, 111, 16.

*Promovers**, Q. fr. 111, 1.

Promptus, conspicuus, non occultatus. Planc. 14, vultu *promptum* habuit et lingua dolorem. Rosc. Am. 40, *promptum* et propositum est: h. e. apertum, ut intelligi possit facile. Or. 111, 57, eminentia et *promta*. † paratus, Rull. 11, 30; Brut. 36; ibid. 42; ad Div. 1v, 13; Verr. 11, 14; 1v, 17; Pis. 23.

*Promulgare**, Att. 1, 11; Phil. 1, 10; Sext. 11; Flacc. 7.

Promulgatio, est legis, quum scripta proponitur ante comitia. ad Div. 1, 5, nefaria *promulgatio*. Cf. Leg. 111, 19; Phil. 1, 10; ibid. v, 3.

*Promulsis**, ad Div. 1x, 16; ib. 20.

*Pronepos**, Tusc. 111, 12.

*Pronominatio**, Her. 1v, 32.

Pronuntiare, promittere. Cluent. 29, quam pro reo *pronuntiasset* pecuniam. v. Græv. Cf. Planc. 18; Att. 1, 11. † *pronuntians* dicuntur magistratus edictis. Verr. 111, 20. † Consules *pronuntiant* sententias, ad Div. 1, 2, quum a senatoribus quæ sententiæ dictæ sint, breviter dicunt, et deinde in eas discessionem fieri jubent. † memoriter *pronuntiare*, de Div. 11, 5; Or. 1, 19, 61; ibid. 11, 19.

Pronuntiatio, Inv. 1, 7; Or. 11, 8. † enuntiatio, Fat. 11. † dicitur etiam de iudiciis, Cluent. 20.

Pronuntiator rerum gestarum, de historico, Brut. 83.

*Pronuntiatum**, Tusc. 1, 7.

Pronus, Tusc. 1, 18, nil habet *proni*: i. e. quod ad infera nitatur, feratur, de Div. 1, 53.

*Proœmium**, musicorum, Or. 11, 83. † oratoris, Or. 1, 19; Her. 1, 4; Cluent. 21. † præfatio, Att. xvi, 6; Verr. 1, 43.

Propagare, continuare. Prov. Cons. 8, *propagatur* impunitas. Cf. Cat. 11, 5; Dom. 33. Sic *propagatio* pro continuatione, ad Div. v, 15; Tusc. 1, 35; Dom. 33; et *propagator* provinciæ, Att. viii, 5, qui facit, ut aliquis diutius provinciam obtineat. Quomodo differat a *prorogare*, v. in. h. v. † (cum dativo.) Sext. 48, *propagantur* posteritati.

*Propagatio**, de Sen. 1, 15; Tusc. 1, 14; Off. 1, 17; Prov. Cons. 12; ad Div. v, 15.

*Prorogator**, prorogator, Att. viii, 5.

*Propago**, de Sen. 15.

*Propalam**, Or. 1, 35.

*Propatulus**, Verr. 1v, 49; OEcon. 1.

Prope, in vicinia, ad Div. viii, 23; Nat. D. 1, 31; Tusc. 1, 12; Partit. 56. † pæne, ad Div. 1v, 3; Planc. 8; Quint. 13; Verr. v, 36, nec quidquam *propius* factum est. Servius ad Virg. Æn. viii, 78, interpretatur citius: non satis accurate. Sensus est: perparum absuit, quin fieret. † Verr. v, 2, tam *prope* ab provincia.

*Propediem**, Att. 11, 1; vi, 1.

*Propellere**, Tusc. 1v, 3.

Propomodum, Off. 11, 8 extr. utriusque est *propomodum* comparanda: i. e. prope ad eundem modum, ut vidit Pearcius. Sed exemplum aliud desidero, Or. 43.

Propondere, proprie, Tusc. v, 18; Or. 11, 29, 44. † præponderare, Tusc. v, 31.

Propenso, ad Div. xii, 15, i. e. lubenti animo.

*Propensio**, Fin. 1v, 17.

*Propensus**, Rosc. A. 30; Nat. D. 111, 40; Off. 11, 20; Tusc. 1v, 38.

*Properare**, Tusc. 1, 31; Mil. 19.

*Properatio**, ad Div. v, 12.

*Propinare**, Tusc. 1, 40.

*Propinquitat**, Phil. III, 6; Planc. 2.
*Propinquus**, de loco, Phil. XI, 13;
 Fin. V, 1. † de tempore, Or. 2; de
 Div. 1; Her. IV, 10; Inv. II, 54. † de
 cognatione, Mil. 28; Mur. 35; Off. 1,
 17.

Propior, similior, Verr. IV, 50; Brut.
 92.

*Propitius**, Coel. 18; Cæcil. 13; Nat.
 D. I, 44; Att. VIII, 16.

*Propola**, Pis. 27.

Proponere, palam collocare, Att.
 VIII, 10; Or. 1, 35. † de præmiis et pæ-
 niis, Verr. V, 58; III, 79, ordo senator-
 rius industriæ *propositus* est. † publi-
 ce legendum affigere. Att. II, 21, lo-
 cus, ubi edicta *proponuntur*. Quint.
 15, *propungere* libellos. † præficere. Sext.
 65, ut consilium senatus reipubl. *propo-
 nerent*. † de scopo, summa rei. Fin.
 V, 6, quod *propositum* sit arti. Cf. Coel.
 3. † de philosophis, quum ponunt, de
 quo dicant. Tusc. V, 4, sic est *proposi-
 tum*, de quo disputaremus. Sic est
 etiam, Fat. 2, ubi male reprehenditur
 a Davisio. † commemorare. Lig. 11,
 possum notissimos viros *proponere*.
 † item de *majori* syllogismi. Inv. 1, 39,
 quatuor partibus constat argumenta-
 tio: quum aut *proponimus*, aut assu-
 mimus, etc. Cf. Fat. 6 extr. ubi male
 Davisius *positum* legi vult. Hinc in uni-
 versum, Or. II, 33, sumentiones, *pro-
 posita*. † Att. V, 10, nihil erat *propositum*
 ad scribendum, h. e. nulla a te data
 occasio.

Proportio. sic est, de Univ. c. 4. Sed
 Verr. IV, 21, pro *peræqua proportione*,
 Turneb. Adversar. VIII, 10, legendum
 censet *peræque pro portions*. Et *propor-
 tio* quidem illo loco a Cicerone factum
 verbum.

Propositio, consideratio, Or. III, 53.
 † consilium. Tusc. III, 18, *propositio*
 hujus vitæ, et cogitatio. † *major* syllo-
 gismi, Inv. 1, 34, 35, 36.

*Propositum**, ὑπόθεσις, Off. 1, 31;
 Off. III, 9; Or. III, 53; Brut. 9; Top.
 21.

Propositus. v. *proponere*. † paratus.
 Verr. V, 13, mulier *proposita* omnibus.

† *expositus*, ad Div. V, 16; Mil. 21;
 Cluent. 55.

*Proprætor**, ad Div. VIII, 8; Phil. V,
 17; Prov. Cons. 17.

Proprie, peculiariter, ad Div. IX,
 15; Off. 1, 30; Or. II, 14, *proprie* di-
 cere de unoquoque, h. e. uti cuique
 convenit. Sext. 16, *proprie* suscipere
 causam, h. e. tanquam nostra esset.
 Sic *explica*, Sext. 41, quis unquam tam
proprie (sic leg. non *promte* cum Græ-
 vio) reip. causa? Att. V, 2, cetera uni-
 verse mandavi, illud *proprie*, i. e. no-
 minatim et separatim.

*Proprietas**, Top. 22; Partit. 12;
 Acad. II, 18.

Proprius, Rosc. A. 52; Or. II, 10;
 ad Div. IV, 15; Leg. II, 22; Q. fr. 1, 29;
 Sull. 3: ad Div. II, 17, quod meum erat
proprium. Sed. scr. *proprie*. Cf. ad Div.
 IX, 5; Nat. D. 1, 25.

*Propudiam**, de homine scelestissi-
 mo, Phil. XIV.

*Propugnaculum**, *proprie*, Font. 1;
 ad Div. XIV, 18; Verr. III, 80; V,
 34. † metaphorice, Œcon. 1; Verr.
 III, 16.

Propugnare. Tusc. V, 27, *propugna-
 re* pro patre suo. Off. 1, 19.

*Propagnatio**, ad Div. I, 17; ib. V, 8.

*Propugnator**, Verr. V, 35; Or. 1, 57.

*Propulsare**, Fin. IV, 25; Phil. V, 4;
 Off. 1, 7; Roso. A. 2.

*Propulsatio**, Sull. 1.

*Propylæum**, Off. II, 17.

*Proquæstor**, ad Div. XV, 14.

*Prora**, Or. III, 46; ad Div. X, 24.

*Proripere**, Verr. V, 62; Ar. R. 1;
 Fin. II, 22.

Prorogare, differre. Verr. 1, 58, diem
prorogare. Sic *prorogatio* diei. Att. XIII,
 43. Sed *prorogare* est *proprie* populi,
 per legem alicui magistratum, impe-
 rium, provinciam continuantis; sem-
 perque dicitur, ubi continuatio fit sal-
 tem decreto aliquo, ut senatus. *Propa-
 gare* autem continuationem notat,
 quæcumque causa sit. Sed inconstan-
 tia liberiorum hoc discrimen non ac-
 curate servavit. Vid. Perizon. An. Hist.
 c. 6; Dræbenb. ad Liv. XLII, 30; Græv.

ad Cic. ad Att. v, 17; Oudendorp. ad Sueton. Aug. 23.

Prorogatio, dilatio, ad Att. l. c. † latior extensio. Mur. 23, *prorogatio legis Maniliae*, sc. ut, quod in ea statutum esset, etiam in alio genere valeretur.

*Prorumpere**, Mur. 39; Rosc. A. 5.

*Proraptus**, Rosc. A. 24.

*Prosapia**, de Univ. 11.

*Proscribere**, publice scriptum proponere, in primis de rebus venalibus: unde *venalis* et *proscriptus* junguntur, Agr. III, 4, Quint. 4, auctionem *proscribere*. Verr. 1, 54, *proscribere diem*. Cf. Quint. 6; Att. XVI, 4; IV, 2, 3; XII, 49; pr. Tull. 3, fragm. nov. Sic.

Proscriptio, venditio. Catil. II, 10, *va-dimonius*, *judicius*, *proscriptionibus* honorum defatigati. Cf. Flacc. 30. Rosc. A. 53; Parad. 6; Sext. 30.

*Proscripturire**, Att. IX, 10; Cf. Att. VIII, 11.

*Proscriptus**, Att. XII, 48; Verr. 1, 54; Att. XVI, 16.

*Proselenus**, ante lunam natus, Fragm. Or. pro Fondan.

*Proseminare**, Hort. Fragm. Or. III, 16.

*Prosequi**, Q. fr. II, 12; ad Div. XIII, 6. † officio *prosequi*, Planc. 50; ad Div. XV, 21; Phil. II, 13; Phil. IV, 1; de Am. 7; Brut. 2; Verr. II, 30.

*Prosilire**, Coel. 26.

*Prospectare**, Cornel. 1, Fragm. Verr. V, 17.

Prospectus, Att. XII, 10; Dom. 44. † *conspectus*. Verr. 1, 47, in *prospectum* populi R. produxit.

*Prosper**, Nat. D. III, 37; Att. IX, 6; Off. II, 6.

*Prosperere**, ad Div. XII, 9; Næt. D. V, 66.

*Prosperitas**, Fin. II, 6. Nat. D. III, 36, *prosperitates*.

*Prosperare**, Mur. 28; ad Div. IV, 2; Cat. IV, 3; Verr. 1, 8, 38; *ibid.* III, 53.

Prostare, vonalem esse. Quint. 31, vox ejus in praeconio quaestu *prostitit*.

*Prosternere**, Phil. II, 18; Cluent. 6, 26; ad Div. V, 9; Phil. XIV, 10.

*Prostratus**, Ligar. 5; Or. II, 69; Catil. II, 1.

*Protectus**, securus, Phil. XIII, 3.

*Protagers**, Tusc. IV, 22; Sull. 18.

*Proterere**, Her. IV, 13; Flacc. 22.

Proterere. Cæcin. 9, ferro *proterrei*: in sagam conjoci terrore ferri. Ex hoc loco habet Aquila Rom. de Figuris, sed misere o corruptum. Legendum autem videtur *proterrei*, potius quam *perterrui*, ut habent edd. Atque iterum, c. 13, prohibitus, atque armis *proterritus*, non *perterritus*. Adde enim uno locum fr. de Rep. 1, 3, Themistoclem patria pulsum atque *proterritam*. vid. *perterrere*.

*Protervitus**, Coel. 12.

*Protervus**, Coel. 16; Phil. V, 12.

Protinus, deinceps, postea. Inv. II, 2, qui *protinus* ab hac disciplina esset profecti.

*Protrahere**, Phil. I, 9.

*Protrudere**, Fat. 19; ad Div. I, 26.

*Provehere**, proprie, Inv. II, 51; de Div. I, 28; Phil. VIII, 3. † *metaphorice*, Ar. Resp. 20; Phil. XIII, 11; Rosc. C. 11.

*Proverbium**, Off. 1, 10; *ibid.* II, 16; Verr. 1, 46; Fin. II, 32.

*Providens**, Verr. V, 39; ad Div. III, 1.

*Providenter**, Nat. D. III, 40.

*Providentia**, praevision, Inv. II, 53. † *providentia divina*, Nat. D. I, 8; II, 22; III, 39.

Providere, cavere. Phil. II, 5, multa vita excedens *providit*. Cf. Rabik. Post. 1; Q. fr. 1, 1: sic est; Att. X, 18. † *consulere*, Manil. 11; Mur. 2; de Div. II, 6; Rab. Post. 1; Q. fr. 1, 1; Coel. 9; Nat. D. 1, 2; *ibid.* II, 22; ad Div. 1, 2. *Providus*, Nat. D. II, 22, 51; de Div. II, 57; Leg. 1, 7; Partit. 5.

*Provincia**, regio, Verr. IV, 1; Phil. 1, 8; Prov. Cons. 7; Pis. 2, 16. † *manus*, Sull. 18; Coel. 26; Fin. 1, 6.

Provinciales delectus. v. *delectus*. Q. fr. 1, 7, 15; Att. VI, 2.

*Provisio**, Tusc. III, 14; Partit. 20; Or. 56; de Am. 21.

*Provisus**, Ag. II, 1; Tusc. III, 15, 22.

*Provocare**, ad Div. 1, 9; *ibid.* VII,

3; Phil. 1, 9; Fin. 1, 7; Att. xiv, 14; Fin. 1, 3.

Provocatio ad populum jam a regibus fait, de Rep. 11, 31; quem totum locum vide. Add. Leg. 111, 3; Or. 11, 48; Agr. 11, 13.

*Provocator**, gladiator, qui componitur cum Samnite, ut videtur Lipsio, Satur. 11, 11; quanquam non satis sibi liquere fatetur. Sext. 64.

*Prochmari**, N. D. 11, 44.

Proximus, nuper, ad Div. vii, 3; Att. xi, 10; Nat. D. 1, 14; ibid. 111, 21. † prope, Verr. 11, 3; Fin. 111, 16; Cluent. 31; Rab. Post. 12; Off. 11, 3; ad Div. xii, 15. (cum acc.) Mil. 22, *proxims* deos accessit Att. 1, 14, *proxims* Pompeium. Sic etiam Livius dixit, xxx, 10, et alibi. v. Drakemb. ad 11, 41; xxi, 1; Murret. Var. Lect. xix, 17. ad Div. ix, 13, *proxims* atque ille.

Proximus, nuperimus, ad Div. 1, 9; Cat. 1, 1; de Am. 2; † insequens, Fin. 11, 16; Manil. 19. † brevissimus, Off. 11, 12. (cum acc.) ex Att. 1, 9 (imo 14) profert Heins. ad Ovid. A. A. 1, 139. Sed ibi est adverbium. † advocatus, adjuutor ac minister actoris in judicio. Verr. 11, 44; v. 64, ubi v. Grav. † Verr. iv, 8, religioni suæ... *proximus* fuit, i. e. servans religionis.

*Prudens**, Leg. 1, 16; Partit. 5; de Div. 1, Cluent. 38; de Am. 2; Brut. 31; 68; Att. x, 11. ad Div. vi, 6, *prudens* et sciens.

*Prudentia**, Her. 111, 2; Fig. 1v, 1; v, 23; Inv. 11, 53; Nat. D. 111, 15; Off. 111, 17; Partit. 8, 22; Or. 8; Or. 1, 20.

*Pruina**, Nat. D. 11, 10; Cat. 11, 10.

*Prytanorum**, Or. 1, 54; Verr. 1v, 53.

*Psalterium**, Ar. Resp. 20.

*Psalteria**, Sext. 54.

*Psecas**, ancilla, ad Div. viii, 15.

*Psephisma**, ψήφισμα, Flacc. 6, 7.

*Pseudothyron**, Sen. p. R. 6, *pseudothyro* intromissæ voluptates: de scortis masculis.

Psychomantium, locus, ubi manes evocantur. Tusc. 1, 48, venisse in *psychomantium*. Conf. Div. 1, 58.

*Puber**, Off. 1, 35; Cf. Or. 11, 35.

*Pubertas**, Nat. D. 11, 33.

*Pubes**, Rab. Perd. 11.

*Pubescere**, de plantis, Tusc. 1, 28; Nat. D. 1, 2; ibid. 11, 15, 19. † de hominibus, Off. 1, 32.

*Publicana**, Verr. 111, 34.

*Publicanus**, Planc. 9.

Publicare, publicum facere. Agr. 11, 21, *privata publicare*. Cf. Dom. 8.

*Publicatio**, Planc. 4.

Publice, reipubl. nomine, in causis publicis, ad senatum. ad Div. xv, 1, *publice* scribere. in Cæcil. 1, *publico* venire. Cf. Rosc. A. 39; Verr. 1, 51; Verr. 11, 47; 11, 73. Q. fr. 1, 1; Mil. 27; Inv. 1, 27.

Publicus. Balb. 15, *publica*, dicuntur vectigalia. Prov. Cons. 5; *publicani* dicuntur frui *publico*. Cf. Rabir. Post. 2.

*Pudens**, Quint. 11; Or. 11, 39; Att. xvi, 15.

*Pudet**, Dom. 11; Act. 1, in Verr. 12; Or. 1, 10, 26; Placc. 22; Nat. D. 1, 39; Or. 43; Brut. 50.

*Pudicitia**, Rab. Perd. 3; Cæc. 18; Mil. 4; Leg. 1, 19; Cluent. 5.

*Pudicus**, Phil. 111, 11.

*Pudor**, Tusc. 11, 21; Fin. 11, 34; Prov. Cons. 6; Cat. 11, 11; Or. 11, 3; ad Div. v, 19.

*Puella**, Att. 1, 4.

*Puer**, impuber. Arch. 2; Or. 34; de Sen. 21; Rosc. A. 53; Verr. 1v, 61. † adolescens, Phil. 1v, 1; ad Div. x, 28; xi, 7; xii, 23; Att. xvi, 11. † servus, Att. 1, 13; ibid. 11, 7.

*Puerilis**, Arch. 2; Fin. 1, 21; Or. 11, 25; ibid. 111, 21.

Pueriliter, Fin. 1, 6; Acad. 11, 17.

Pueritia, de impubere, de Sen. 2; 10; Top. 20; Verr. 1, 58. de juvene, qui jam causas in foro agebat, Cæc. 1.

*Puerulus**, proprie, Top. 4. † servulus, Rosc. A. 41.

*Pugil**, Brut. 69; Tusc. 11, 17; ibid. 11, 24; Att. xiii, 11.

*Pugilatio**, Leg. 11, 13.

*Pugio**, Phil. 11, 11. † metaphoricè, Fin. 1v, 18.

Pugiunculus, Orat. 67, de membris

orationis parvis, quæ dictionem membratim fusam efficiunt. *Fragm. Or. in Tog. Cand.*

*Pugna**, Mil. 21; Mur. 16; Verr. v, 11. † metaphorice, de Div. II, 51.

*Pugnacitor**, Acad. II, 3, 20.

*Pugnantia**, Tusc. I, 7; Or. 12.

*Pugnare**, Balb. 9; Fin. II, 21; ad Div. III, 10. † secum *pugnare*, Phil. II, 8.

*Pugnax**, Phil. VIII, 9; Pis. 29; Or. II, 78; ad Div. VIII, 13.

*Pugnus**, Verr. III, 23; Brut. 69; Or. 32; Fin. II, 6.

*Pulchellus**, ad Div. VII, 13. † sensu ironico sumitur, Or. II, 65.

Pulcher. *Mfr.* 12, ne *pulchrum* se ac beatum putet. *Off.* I, 40; de Sen. 15; Tusc. v, 22.

*Pulchre**, Or. 68; ad Div. IV, 5, *ibid.* x, 23; de Div. II, 16.

*Pulchritudo**, *Off.* III, 36; *ibid.* I, 4, 27, 28; IV, 14.

Pulegium. ad Div. XVI, 23, *pulegium* sermonis, h. e. suavitas. de Div. II, 14.

Pullarius, qui *pullas* in cavea, auspiciorum causa, habet et curat, etc. Div. II, 34. ad Div. x, 12; *Rull.* II, 12.

Pullus, a, um, *Vat.* 12. † *Verr.* IV, 25, tunica *pulla*, est hominum tenniorum. v. *Lips. Elect.* I, 13.

*Pullus**, I, *Nat. D.* II, 48; *ibid.* II, 3; de Div. II, 34; ad Div. IX, 18; *Q. fr.* I, 2.

*Pulmentum**, Tusc. v, 32.

*Pulmo**, *Nat. D.* II, 35; Tusc. I, 16; de Div. I, 39.

Pulpa, sensu obsceno, ad Div. IX, 22.

*Puls**, de Div. II, 35.

Pulsare. *N. D.* I, 41, *pulsatur* atomorum incursione. v. *pollere*. *ib.* II, 23, ea vitia naturam vehementius *pulsant*, de Div. II, 58; *Verr.* II, 27.

Pulsatio, verberatio, *Her.* II, 26.

Pulsus, de visis. Div. II, 61, *pulsus* adventitius. Cf. c. 67.

*Pulsus**, a, um, Or. III, 57; *Nat. D.* I, 1.

*Pulverulentus**, *Nat. D.* 24.

Pulvinar, lectus deo in templo posi-

tas, et ipsum templum. *Aersp. R.* 5, *pulvinaribus* stuprum intulit. *Dom.* 53. *aram*, et *ædiculam*, et *pulvinar* dedicasset. Cf. *Catil.* III, 10. † *epulum* in *pulvinaribus*, Tusc. IV, 2.

*Pulvinus**, ad Div. IX, 18; Or. I, 8; *Verr.* I, 11.

Pulvis, proprie, *Fragm. inc. Inv.* I, 30. † exercitationi opponitur, Or. I, 34; *Brut.* 9; Tusc. II, 15. † Tusc. v, 23, homo a *pulvere* et radio, est mathematicus, qui figuras in *pulvere* describit.

Punctum temporis, *Flacc.* 25; *Acad.* II, 26; *Nat. D.* I, 20, 24; *Verr.* I, 49; *Phil.* II, 10. † suffragium, quia sc. in comitiis suffragia singulorum punctis in tabulis notabantur. *Planc.* 22, nonnullas tribus *punctis* pæne totidem tulerunt. Cf. *Mur.* 34; Tusc. II, 26. *Hinc*, Or. II, 41, *puncta* argumentorum.

*Pungere**, Mil. 22. † de animo, *Fin.* IV, 3; *Rosc. A.* 2; *Att.* II, 16.

*Punicanus**, *Mur.* 36; Cf. *Isidor.* II, II, et *Senec. Ep.* 95.

Punire. *Aersp. R.* 8, domum a iudicibus *puniendam* putaret. *Græv. post.* *Fabrum*, *muniendam*. Sed recta est vulgata. *Punire* domum est pœnam repetere ob violatam domum. v. *pœna*. Or. I, 51, *punire* dolorem suum. † *puniri* (active.), Mil. 13, cujus tu inimicissimum *punitus* es. *Phil.* VIII, 2, ut *puniretur* necem. v. et *pœnire*.

*Punitor**, Mil. 12.

*Pupilla**, *Nat. D.* II, 57; *Fragm. Inc.*

*Pupillus**, *Rosc. C.* 6; *Verr.* I, 58.

Puppis. de Sen. 6; de Div. I, 50. ad Div. IX, 13, sedebamus in *puppi*, h. e. regebamus rempublicam.

Pupula, pro *pupilla*, *Nat. D.* II, 57.

*Pure**, *Nat. D.* I, 1; de Sen. 5; *Opt. Gen. Or.* 2.

*Purgare**, de Div. I, 10; Tusc. v, 23; *Cat.* I, 5. † excusare, ad Div. XII, 25.

*Purgatio**, *Nat. D.* III, 22; ad Div. XVI, 10. † excusatio, *Sull.* 13; *Inv.* I, 11.

Purpura. Or. 58; *Cluent.* 40. *Sext.* 8, *purpura* plebeia: quæ et fusca dici-

tur; opponiturque ardenti, et quam Plinius, xxxvii, 19, felicem appellat, cujus color similis est amethysto Indicæ.

*Purpurascere**, Acad. 1, Fragm. Ap. Non.

*Purpuratus**, Cat. iv, 6, aulicus: sic est, Tusc. 1, 47.

*Purpureus**, de Div. 1, 32; ibid. 11, 16; Acad. 11, 33.

Purus. sensu proprio, de Sen. 17; Nat. D. 11, 13; Verr. iv, 22; de Div. 1, 53. *purum* argenteum, h. e. vas argentum, quod est sine sigillis. † ib. 111, 86, quid his rebus detractis possit ad dominos *puri* ac reliqui pervenire; nostri (*revenu net*). † iudicium *purum* (v. iudicium).

*Pusillus**, ad Div. xii, 26; ibid. 11, 17; Verr. 11, 75; Or. 11, 60.

*Pusio**, Cœl. 15.

*Putamen**, Tusc. v. 20.

Putare, existimare, Brut. 29; Fin. 11, 8; Verr. iv, 7. Att. iv, 11, ut rationes

cum publicanis *putarent*, i. e. conferrent, subducerent.

*Putatio**, Or. 1, 58.

Putéal, proprie operculum putei. Div. 1, 17, supra cotem impositum *puteal*. Att. 1, 10, *putealia* sigillata. † Sext. 8, *puteal* est ara, ad quam fœneratores consistere, et tractare fœnera solebant. v. Salmas. ad Solin. p. 802 sq. Spanhem. de Us. et Pr. N. Diss. x, p. 189; Burm. ad Ovid. Rem. Am. 50.

*Puteus**, Nat. D. 11, 9; de Div. 11, 13.

Putido, nimis accurate. Or. 111, 11, *putido* literas exprimere. Brut. 82, *putido* dicere. Sic etiam:

Putidiusculus, ad Div. vii, 5.

Putidus, in sermone, Off. 1, 37; et de Div. vii, 5, simus *putidiusculi*, Pis. 8; Or. 8.

*Putiscere**, Fin. v, 13; Nat. D. 11, 64.

*Putrescere**, Tusc. 1.

*Putridus**, Pis. 1.

*Putus**, luculentus, Off. 11, 9.

Q.

Quadrantaria. Cœl. 26, nisi forte mulier potens *quadrantaria* illa permutatione familiaris facta erat balneatori. Lusus est in voce *quadrantaria*. Nam lavaturi dabant quadrantem balneatori; et Clodia aliquando, ab adulescente decepta, æreos quadrantes acceperat pro stupro, unde *Quadrantaria* appellabatur. v. Manut. ad h. l. ... *Quadrantariæ* tabulæ, pr. Font. 1, Frag. nov.

Quadrare, in rationibus est, quum acceptorum et expensorum summæ solidæ sunt, ut neque plus, neque minus efficiatur. Verr. 1, 36, quomodo de eodem modo *quadrarint*. † commodum, idoneum esse. Brut. 11, quoniam tibi ita *quadrat*. Att. iv, 18, ad multa *quadrat*. ib. xiii, 33, si neutrum *quadrat*. † orationem numerosam efficere, est *quadrare* orationem. Or. 58; Or. 111, 44. v. etiam *quadrum*.

*Quadratum**, Tusc. 1, 24.

*Quadratus**, Phil. 11, 42.

*Quadriennium**, de Sen. 4; Cæcin. 7; Opt. Gen. Or. 7.

Quadrigæ, proprie, Or. 47; Brut. 47. Brut. 97, quasi *quadrigis* vehens per medias laudes. *Quadrigæ* celeritatem significant. vid. Div. 11, 70. Conf. Lips. Lect. Ant. 11, 7. † Muren. 27, quasi desultorius in *quadrigarum* curriculum. Or. 47, *quadrigæ* pomeridianæ. (v. *pomeridianus*) Q. fr. 11, 15.

Quadrigarius. Fragm. or. in Tog. Cand. ut istum omittam... in victoria *quadrigarium*. *Quadrigarius* est auriga, qui in Circensibus *quadrigis* agitandis certat. Asconius proprie accipit de Antonio, qui in Circensibus, a Sulla post victoriam editis, ita, ut honesti homines *quadrigas* agerent, ipse quoque *quadrigas* egerit. Mihi aliquid amplius hic latere videtur. Esset enim hoc mediocre convicium; quum appareat, propter gradationem, *quadrigarium* majus quid esse oportere, quam prædonem et gladiatorem. Videbatur mihi

aliquando non modo proprie, sed simul etiam de rapinis proscriptionum capiendum esse. In quam sententiam me impellebat locus in Sueton. Neron. 16 : « Vetiti *quadrigariorum* lusus, quibus inveterata licentia passim vagantibus, fallere ac furari per jocum jus erat. » Quem locum, in quo explicando aut emendando frustra desudarunt viri docti, sic explicari putabam posse : *quadrigariis*, post certamen et victoriam invaluisse, ut liceret, per urbem vagari, præmiola petere, atque per jocum, si quid possent, auferre, eaque licentia eos deinde esse abusos.

*Quadrigulæ**, Fat. 3.

*Quadrijugus**, Tusc. 1, 44.

*Quadrimus**, ad Div. XVI, 23.

Quadringerarius, Att. VI, 1, *quadringeraria* cohortes, dicuntur, quæ *quadringentos* milites habent.

*Quadringenti**, de Div. II, 21.

*Quadrupartitus**, Tusc. 1, 28.

*Quadriremis**, Verr. 7, 33.

Quadrum. Or. 61, sententias redigere in *quadrum*, h. e. numerosis periodis complecti. Cf. ib. 70.

*Quadrupes**, Nat. D. 11, 60; Or. 11, 16; Parad. 1, 4.

Quadruplator, delator, calumniator. Nomen inde ductum, quidam existimant, quod quartam partem ejus pecuniæ accipiebat, de qua delatio erat, aut multæ, quæ damnato irrogabatur : alii aliunde. in Cæcil. 7, ubi v. Ascon. Verr. 11, 7, 8, *quadruplatorum* detrimus. lidem dicuntur c. 9, calumniatores. Add. Gronov. de Sest. p. 271.

**Quadruplus*. Verr. III, 13; Tull. 2, fragm. nov. judicium in *quadruplum*. v. Ulpian. Digest. IV, 2, 14.

Quærens, vocabulum philosophorum; quætionem ponere. Nam solebant ita postulare materiam disserendi : num quis quid *quærit*? Or. 1, 22. † de quætionem per tormenta. Rosc. A. 41, *quærens* de aliquo. ib. *quærens* in aliquem. † de quætionem rei capitalis. Act. 1 in Verr. 8, *quærens* de repetundis. † deliberare, excogitare. Phil. 12, 1, honores *quærens* alicui. † lucrari.

Cluent. 26, jamdiu nihil *quæsierat*. Cf. Rab. Post. 14. † desiderare. Verr. III, 18, *quærens* multitudinem jegeram. † postulare, opus habere. Verr. 1, 10, quod oratoris eloquentiam *quæret*. Cf. Verr. 7, 27. † formula, si *quæris*, vel *quæritis*, eleganter dicitur pro, ut verum dicam, ut Or. 11, 62.

Quæstor, est prætor, qui quætionem capitali præest. Act. 1 in Verr. 10; Cæcil. IV, 5; Rosc. A. 30; Q. fr. III, 3; Vat. 14; Sull. 8. De iis v. Sigon. de Judic. II, 4. Adde supra dicta in prætor.

*Quæsitum**, Parad. VI, 2.

*Quæro**, obsecro, Att. XV, 18; ad Div. XI, 13. † *quæro*, Att. II, 10; ibid. XI, 15.

Quæstio, in rhetoricis quid sit? In 1, 6; Or. 11, 19. † materia omnis, de qua quæritur. Or. 10, *sustinere quætionem* tantam non possum. Att. XIII, 19, omnis academica *quæstio*. † cogitatio occupata in re aliqua, doctrina. etc. Or. III, 23, ipsa tractatio (ut philosophis), et *quæstio* quotidie ex se gignit aliquid. Tusc. 1, 11, *quæstio* animorum, i. e. de animis hominum. † tormenta ad veritatem exquirendam adhibita. Rosc. A. 41, in *quætionem* dari. Sic et Cluent. 64, ubi et est in *quætionem* ferre, pro offerre, ut servum. Hinc etiam de iis dicitur, quæ tormentis expressa sunt. Cluent. 65, tabellæ *quæstionis*. ib. 66, *quæstio* facta. it. de advocatis, quibus præsentibus *quæstio* habita est. Cluent. 65, *quæstio* dimissa est : quod eodem modo dicitur, ut consilium dimissum est. ibid. *quætionem* conscribere, i. e. in literis referre quid dixerint, de quibus *quæstio* habita est. † judicium in causa capitali. Act. 1 in Verr. 10, *quæstionem* præesse. Mil. 5, *quæstio* nova, h. e. nova lege constituta. Rab. Post. 6, *quæstionem* alligari. Id fit, quam lex facta est, ex qua accusari in causa publica possumus. Brut. 27, *quæstionem* perpetuam. Is locus est classicus. De *quæstionibus perpetuis* tirones hæc teneant : Ante L. Pisonis tempora causa publica

uebantur apud populum in comitiis, unde iudicia populi dicebantur, quam nulla leges essent, ex quibus apud magistratum reus agi aliquis de crimine publico posset: de quibus iudiciis v. Sigon. de Judic. l. III, 1 sq. A. U. autem Nerv, Censorino et Manilio coss. tribuens plebis, L. Piso, primus legem de repetundis tulit, quam deinde aliae leges de criminibus publicis sequuntur sunt, quibus cautum erat, uti ad quæsitorem aliquem, cui ea *quæstio* obtigisset, hæ causæ per iudices selectos agerentur. Et quoniam quotannis creabantur, quibus hæ *quæstiones* mandarentur, adeoque semper essent, qui eas exercerent, propterea perpetuæ sunt appellatæ. Ejus rei causa creati sunt, præter urbanum et peregrinum prætorem, quatuor alii, quibus hæ *quæstiones* mandarentur sorte, quorum numerus, aucto *quæstionum* numero, et ipse auctus est. Nam Sella, additis novis *quæstionibus*, duos addidit, duos alios Cæsar, et alios alii. Sæpe tamen SCto decreta *quæstio* consulibus, item rogatione tribunitia, ut bene docet Dukerus ad Liv. xxxix, 14; tumque extra ordinem quærere dicebantur, et *quæstio* extraordinaria. † Judex *quæstionis*. De eo egit Sigonius de Judic. II, 5, et qui hunc sequuti sunt, nulla nova re addita, Heineccius, Antiq. Jur. IV, 18, 15; Noodtius, de Jurisdic. et Imper. II, 5. Cf. etiam Gesaub. ad Suet. Cæs. II. Adiciamus Ciceronianam, ex quibus satis tirones de iudice *quæstionis* cognoscere possunt. Brut. 76, is quum post curulem ædilitatem iudex *quæstionis* esset. Cluent. 27, patronus L. Quintius convicium C. Junio, iudici *quæstionis*, maximum fecit, ut ne sine Staleno in consilium iretur. ib. 29, atque in hanc flammam recentem, C. Junium, qui illi *quæstioni* præfuerat, injectum esse memini, etc. Cf. ib. 33, in quo omnia iudici *quæstionis* tribuantur, quæ prætori quæsitore, ut præcesse *quæstioni*, quærere lege, sub-sortitio. Rosc. A. 4, *quæstioni* iudicem præcesse. Ex quibus intelligitur, fuisse

prætoris vicarium. † Iudices, et quicumque iudicio intersunt. Verr. II, 30, dimisit *quæstionem*. † Brut. 22, *quæstione* liberari, alibi iudicio, i. e. absolvi, † dicitur et de qualibet inquisitione publica. Mur. 34, *quæstiones* in senatu habitæ.

*Quæsticulus**, ad Div. IX, 16; de Div. II, 15.

*Quæstiuncula**, Leg. II, 20; Or. I, 22.

*Quæstor**, urbanus, Phil. IX, 7. † provincialis, Cæcil. 19; Planc. I; Mur. 8; Sext. 17.

Quæstorium, ædes, in quibus quæstor habitat, Planc. 41.

Quæstorius, qui quæstor fuit, Phil. XIII, 14; Brut. 76. Verr. I, 21, legatus *quæstorius*, est, qui post quæsturam fit alicujus imperatoris legatus. † de Rep. I, 12, jam ætate *quæstorios*. v. Pitiscum, voc. ætas *quæstoriorum*.

*Quæstuosus**, quæstum afferens, Tusc. V, 31; Fin. V, 50; Phil. II, 14; Att. II, 9. † qui quæstum facit, Parad. VI, 3.

*Quæstura**, quid sit? Act. I, in Verr. 4, Mur. 8; Sext. 16; Vatin. 5.

*Quæstus**, de scœnore. Pis. 35, in *quæstu* relinquere pecuniam. Cf. Manil. 13. † Cluent. 26, 56, *quæstus* forensis et iudiciarius: de pecunia ob iudicandum contra leges accepta. Add. Off. I, 42; Tusc. V, 3; Verr. II, 3, 12.

*Qualis**, Iuv. I, 9; Tusc. I, 25; Acad. II, 26; Leg. I, 8.

*Qualiscumque**, Leg. III, 14; Or. 37; Att. XIV, 14.

Qualitas, Gr. ποιότης, de qua v. Ind. Græcus; Acad. I, 7; N. D. II, 37.

Quam, valde. Att. X, 10, tuum consilium *quam* verum est. ibid. XIV, 8, *quam* severe. Q. fr. II, 6, sane *quam* refrixit. ad Att. I, 11, mire *quam* delectat. † (post comparativ.) ibid. VII, 21, literæ antiquiores, *quam* ruere cepit. IX, 9, superiorem, *quam* hanc. Add. Q. fr. III, 4; Or. II, 5, 37; Acad. II, 5; Tusc. I, 7; Tusc. V, 40; Att. IX, 4; Att. XIII, 21; Att. VIII, 11; ad Div. XVI, 21; ad Div. XI, 19; ad Div. VI, 22; Nat. D. I, 18; Fin. II, 6; de Sen. 4;

Verr. 11, 29; *ibid.* 111, 88; Att. x, 10.
*Quamdiu**, Off. 1, 1; Cat. 1, 1; de Rep. 1v.

Quamvis, valde. Rosc. Am. 52.
quamvis diu dicere. Cf. Tusc. 1, 21.
 † *quanquam*, Att. xvi, 7; Rosc. A. 8.
 † *quantumvis*, Nat. D. 11, 1.

*Quando**, Or. 1, 22; de Sen. 11; Fin. v, 20, 23.

Quandoque, aliquando. ad Div. vi, 19, quoad ille *quandoque* veniat.

*Quantum**, Or. 11, 47; ad Div. xv, 16; Rosc. A. 20; Tusc. v, 33.

*Quantulum**, Cæcil. 17; Agr. 11, 25.

*Quantuluscumque**, Or. 1, 30; *ibid.* 11, 23.

Quantum, pro *quamdiu*, Att. vi, 5, si lectio sana est; Nat. D. 111, 6; ad Div. x, 3.

*Quantus**, ad Div. xii, 7; Or. 11, 12; Mil. 14; Verr. v, 43; Brut. 73; Fin. v, 6; Att. xii, 29; Quint. fr. 1, 2; de Amic. 20.

*Quare**, ad Div. xiii, 71; Or. 1, 16; Rosc. A. 14.

*Quartana**, Nat. D. 111, 10; ad Div. xvi, 11.

Quasi, tanquam, Tusc. 111, 6; Or. 1, 39. † fere, circa. Act. 1 in Verr. 8, *quasi* decem fisci. Cf. Or. 13. † de Sen. 19, sibi respondent *quasi—sic*. Ita et alii, ut Sueton. Tib. 50.

*Quassatus**, Sext. 34; Marcel. 8.

Quassus (subst.), Tusc. 11, 21.

*Quatefacere**, Ep. ad Brut. 10.

*Quatenus**, Or. 22; de Am. 11; ad Div. 1v, 4; Off. 111, 3, 17.

*Quatero**, Tusc. 111, 6.

*Quaternus**, Att. v, 21; *ibid.* vi, 2.

*Quatuorviratus**, ad Div. x, 52.

Quatuorviri, Cluent. 8, magistratus municipales, qui a numero solebant appellari: de his v. Manut. ad epist. ad Div. xiii, 76, ubi est colonici magistratus nomen. Cf. ad x, 32, et Bimardum in epist. ad Maffæum, t. 1, p. 115, Inscript. Murat. ubi contra Societum disputat, qui *quatuorviros* in præfecturis fuisse statuit.

*Quomodo**, quomodo, Fin. 11, 26. † sicut, Arch. 2; Mur. 24.

*Quoo**, Att. vi, 4.

*Quercus**, Att. 11, 4; Leg. 1, 1; de Div. 11, 47; Att. xiii, 28.

Quersela frontis tuæ, Pis. 1; de frontetua. Sic, ad Div. 11, 16, *quersela* temporum, et *quersela* cum Dejotaro, Dejot., c. 3. Add. Att. vii, 8; ad Div. x, 28; Q. fr. 1, 1; Q. fr. 111, 8.

*Queri**, Tusc. v, 5; Flacc. 24; de Am. 20; Att. ix, 14; de Div. 11, 39; Rosc. A. 49; Or. 11, 47; Acad. 11, 25; ad Div. 1v, 5.

*Queribundus**, Sall. 10.

*Querimonia**, Manil. 14, Verr. 11, 57, 89.

*Questus**, Quint. 30.

Qui. Att. 1, 16, narra patrono tuo, quæ Arpinate aquas concupivit. *quæ* dixit, quia sermo est de Clodia. Contra, ad Div. 1, 9, post *furia* muliebrium religionum, sequitur *qui*; quoniam sermo est de Clodio. vid. etiam Gronov. ad Plant. Mostell. 1, 3, 87. † *abl. qui*. Attic. xiii, 23, habere, *qui* utar. Græv. laudat Gron. Sestert. 11, 7. † *quod*. v. infra.

Qui (adv.), quomodo, Fin. 11, 4; Att. xvi, 14.

*Quicumque**, Fat. 19; Brut. 59; Or. 3; *ibid.* 30.

*Quid**, ad Div. 11, 8; Fin. v, 17. † *quid* enim, Phil. 11, 32; de Am. 9; Fin. 11, 28; *ibid.* 1v, 42; Nat. D. 1, 44. † *quid* ergo, Fin. 11, 30; Tusc. 111, 20; de Div. 11, 32, 63; Rosc. A. 13, 19; Nat. D. 1, 28, 29.

*Quidam**, Or. 11, 74; Att. vii, 16.

*Quidem**, Phil. v, 13; *ibid.* 11, 9, 27; Or. 11, 89; ad Div. 1, 9; Sext. 10; Fin. 1, 1. † ponitur pro sane, Fin. 11, 27; *ibid.* 111, 8; *ibid.* v, 7; Nat. D. 1, 28; de Am. 21; Acad. 1, 9.

*Quies**, Or. 1, 1; Coel. 17; Off. 1, 29; Hortens. Fragm. Cat. 1v, 3; de Div. 1, 21; *ibid.* 11, 29.

Quiescere. Acad. 11, 29. v. *ἠσυχάζειν* in Ind. Gr. † Tusc. v, 27, in rep. *quiescere*, i. e. nullos magistratus cæpessere. Planc. 37; Nat. D. 11, 49; Att. vii, 9; Or. 11, 56.

*Quieto**, de Sen. 5.

*Quietas**, otiosus, de Sen. 25; Agr. 11, 28. † tranquillus, Tusc. v, 6; Sull. 9; de Sen. 9; Leg. 11, 22.

Quia pro quare non. Quint. 9, causæ nihil erat, *quia* secus judicaret de se. Et sic sæpe in hac oratione est. v. Hottom. in not. † qui non, ad Div. 1, 4; vi, 1, 7; Att. 1, 1; Q. fr. 111, 3; Verr. v, 1; Sull. 2; Flacc. 37. † quam quod, Fin. 1v, 13; ad Div. 1v, 7; Att. vii, 26; ad Div. vii, 8, 30; Leg. 1, 19.

Quincunæ. de Sen. 17, directi in *quincunsem* ordines. Hoc quid sit, satis expositum est in Lexic. Fabri.

*Quinctiam**, ad Div. vii, 1; Att. viii, 9.

*Quinimmo**, Att. 1, 10.

*Quinquagesimus**, Verr. 111, 49.

*Quinquennalis**, Or. 111, 32.

*Quinquennium**, Leg. 11, 3.

*Quinquupartitus**, Inv. 1, 34.

*Quinquoprimum**, Verr. 111, 28.

Quinququeremus, Verr. 1v, 46; Or. 1, 38.

*Quinquoviratus**, Att. 1x, 2.

*Quinus**, Pis. 27.

Quippe, respondentis est, et affirmantis, pro *recte*. Att. vi, 3; Brut. 69; Fin. 11, 7; ibid. 1v, 5.

*Quidquod**, Her. 1, 9.

*Quidquid**, Or. 1, 12; Cæcil. 11.

*Quirinalia**, Q. fr. 11, 3, 12.

Quiritare. ad Div. x, 32, et illo misero *quiritanti*, Civis rom. sum, etc. Proprium est in hac re verbum; de quo egit late Schwarz. ad Plin. Pan. 29, p. 99.

*Quispiam**, Leg. 1, 12.

Quisque, quilibet, Fin. 11, 25; Fin. v, 17; Acad. 11, 11; Acad. 1, 4; Off. 1, 41; Rosc. C. 11; Or. 1, 26; ad Div. v, 2; Rab. Post. 12. † antique pro *qui*, Leg. 11, sæpe. Add. Gronov. ad Liv. 1, 24.

*Quisquiliæ**, metaphorice, pro hominibus perditis, Att. 1, 16; Sext. 43.

Quisquis, pro *quisque*. Cluent. 19, ut *quidquid* apprehenderam. Cf. ad Div. vi, 1.

*Quivis**, Brut. 93; Cæcin. 22.

Quo*, ad Div. 1v, 3; ibid. vi, 4; ad

Div. x, 12; ibid. vii, 23; Verr. 11, 25; Or. 11, 75; Rosc. C. 11.

*Quoad**, Off. 1, 1; Arch. 1; Cat. 111, 7; Agr. 1, 2; ibid. 111, 4; Att. x1, 12; ad Div. v, 8; ibid. 1v, 3; Tusc. 1v, 38; Q. fr. 1, 13.

*Quocirca**, quamobrem, de Div. 1, 41.

Quod, quoad, quantum. Dom. 15, *quod* in te est. Rosc. A. 34, *quod* salva fide, etc. Attic. xii, 48, *quod* licebit ubi v. Grav. ad Div. 1, 1, *quod* commodo rem facere possis. De quo loco, et usu hujus particulæ, v. Gron. ad Liv. xxvi, 32. † ab initio periodi sæpe ponitur pro: in quo, in qua re, ad id quod attinet; uti etiam in illo *quod si*. Sed sæper refertur ad antecedens aliquid, et transitioni servit. Verr. 1, 46, *quod* vos oblitos esse non arbitror, quæ multitudo, etc. ib. 1v, 56, *quod* tamen nemo suspicari debet, tam esse me cupidum, etc. Cæcin. 25, *quod* vobis venire in mentem profecto necesse est; nihil esse, etc. Cæcl. 32, *quod* quum vobis hujus adolescentiam propositueritis. Nat. D. 11, 9, *quod* quidem Cleanthes docet.... quanta vis insit, etc. Manutius ad Div. viii, 14, in his *quod* putat dici pro *sed*; J. Fr. Gronov. ad Liv. xxxviii, 9, *quod* πλεονάζειν, et sic alii. Nobiscum facit Perizon. ad Sanct. Minerv. 1v, 5, 9. Add. quos laudat Burm. ad Virg. Æn. 11, 141, et Drakenb. ad Liv. xxxii, 37; xli, 10. † pro *ut* dici putat Pearcius, Orat. 11, 1; sed locus ille est sine dubio corruptus, et ceteris locis allatis nil conficitur.

Quomodo, qua ratione, Or. 11, 58; Pet. Cons. 2; Att. xiii, 2; de Am. 9; Verr. 111, 29; Rosc. A. 3. Rosc. A. 14. † pro quocumque modo; ad Div. v, 20, *quomodo* potuissem, te convenissem.

*Quomodocumque**, ad Div. xiv, 24.

*Quondam**, Man. 9; Inv. 1, 1; Rosc. A. 53; Flacc. 42; Att. x, 4.

Quoniam. Verr. 1, 9, non *quoniam* hoc sit necesse, pro, non quo h. s. n.

*Quoquoversus**, Phil. 1x, 7.

*Quorsum**, Tusc. 1, 25; Nat. D. III, 23; Att. II, 21; *ibid.* III, 24.

*Quot**, Att. IV, 8, Acad. II, 13.

Quotenus. Att. XII, 33, nescio *quotenorum* iugerum.

Quotidianus, vulgaris. Orat. 1, 23, loquacitas *quotidiana*. † Cæcili. 32,

*Rabere**, furere, Div. 1, 31.

*Rabido**, Tusc. V, 6.

*Rabidus** Her. IV, 49; Arat. Fragm.

*Rabies**, Tusc. IV, 23, 24.

*Rabiosus**, Tusc. IV, 22.

*Rabiosulus**, ad Div. VII, 16.

*Rabiosus**, Tusc. IX, 22.

*Rabula**, Or. 17; Brut. 48; Or. 1, 46.

*Radians**, Arat. Fragm. Or. 45.

*Radiatus**, de Div. I, 22; Or. III, 40.

*Radicitus**, Nat. D. I, 43.

*Radicula**, de Div. II, 66.

*Radius**, Fin. V, 24; Tusc. V, 23.

*Radix**, de plantis, Fin. V, 11; Verr. V, 33. † Pars infima montium, Agr. II, 25. † metaphorice, Off. II, 12; Phil. IV, 5; Cæc. 6, nisi vitiorum immanitas quibusdam facilitatis et patientiæ *radicibus* niteretur. Att. X, 11, hæc suas *radices* habet, i. e. soape natura talis est. † ad Div. VI, 6, Pompeius eo robore viret, iis *radicibus*.

*Ramulus**, de Div. 1, 54.

*Ramus**, proprie. Or. III, 46; Cæcin. 21. † metaphorice. Tusc. III, 6, *ramos* amputare miseriarum.

*Rana**, Nat. D. II, 49; Att. XV, 16.

*Ranunculus**, de Div. 47; ad Div. VII, 18.

*Rapacitas**, Cæc. 5.

*Rapax**, proprie. Fis. 17. † metaphorice. Nat. D. III, 8, *rapax* unda. † In bonam partem appetens, alliciens. de Am. 14. nihil est appetentius similium sui, nihil *rapacius* quam natura.

*Rapere**, proprie. Off. III, 5; Phil. II, 5; ad Div. VII, 7. † In jus vocare, Attic. V, 21. † ad supplicium, Or. II, 76. † abducere, Tusc. 1, 21; Planc. 12. † metaphorice, Off. 1, 29; *ibid.* II, 10. 11; de

vis quotidiana. v. *vis*. *ib.* 51, interdictum *quotidianum*; quod est de *vi quotidiana*.

*Quotidie**, Att. V, 7.

*Quotus**, Verr. III, 94; Her. III, 17; Or. III, 50; Tusc. II, 4.

*Quousque**, Catil. 1, 1; Att. XV, 25.

R.

Leg. XI, 12; Cat. 1, 10. † de oratione, Fin. II, 1; *ibid.* III, 5. † antiqua forma præteriti. Leg. II, 9, qui cleperit *rapere* ritque.

Raptare, proprie. Tusc. 1, 31; Sext. 69, *raptata* conjux, sc. quum ignominie causa duceretur ad tabulam Valeriam, ut scribit ad Div. XIV, 2. Sic est, Dom. 17.

*Raptim**, Her. IV, 25; Att. II, 9.

*Raptus** (subst.), Verr. IV, 48; Tusc. IV, 34.

*Raritas**, Nat. D. II, 54.

*Rarus**, Inv. 1, 12; Nat. D. III, 27.

*Rarus**, de R. IV, 4; Fin. II, 20; de Am. 21.

Ratio, facultas hominis, qua discernitur a bestiis. Off. 1, 4, 23, 29. Nat. D. III, 8; *ib.* III, 27; de Leg. 1, 6; Leg. II, 7; Acad. II, 8. † argumentum. Her. II, 18; Verr. II, 2; Or. II, 19; Or. 14. † Inv. 1, 12, controversia in *ratione*, opponitur ei, quæ est in scripto. † ars, scientia. Inv. 1, 5, civilis *ratio*. Arch. 1, si in me est hujusce rei *ratio* aliqua. Brut. 74, non fuit *rationis* aut scientiæ. in Cæcil. 11, aliqua in foro, iudiciis, legibus, aut *ratio*, aut exercitatio. Cf. Fin. IV extr. † methodus, regulæ. Fin. V, 4, necessaria mathematicorum *ratione* concludere. Off. 1, 2, quæ a *ratione* suscipitur institutio. Fin. 1, 9, *rationes* et via. Nat. D. II, 16, *rationes* et numero moveri. Brut. 37, ad *rationem* dirigere omnia. *ibid.* 74, *rationem* adhibere. † artificium aliquod. Agr. II, 7, quod per cærimonias pop. fieri non potuit, *rationes* assequutus est. † sententiæ. Manil. 17, ab hac *ratione* dissentiant. Fin. V, 5, *ratio* delicatior ac mollior. † disciplina philosophi ascu-

jus. Fin. 1, 9, Epicuri *ratio*. † consilium. Act. 1 in Verr. 11, tua *ratio* est. ad Div. 111, 5, tua *ratio* postea est commutata. † commodum. Quir. p. R. 1, si *rationes* meas vestras salutem anteposuissem. Act. 1, in Verr. 9, *ratio* non erat, pro, non erat e re mea. † ponitur et pro re ipsa. Inv. 1, 1, *ratio* ipsa. Cæcin. 34, per *fiduciam rationem* fraudare. Verr. 1, 2, veritatis *ratio*. † species. Verr. 111, 85, quam *rationem* habet, non quero æquitatis, sed improbitatis † Nat. D. 111, 27, *ratio* bona, i. e. sana. † pecuniarum computatio. Phil. v, 6; Verr. v, 24. Sic *rationes*, Flacc. 9; ad Div. v, 20; Pis. 25; Att. v, 21. † Verr. 11, 70, re ac *rationes* conjunctus; de sociis in negotiatione aliqua, vel de creditore ac debitore, ut Sull. 20, magna *rationes* cum Mauritania rege contracta. † addamus formulas quasdam, Sull. 5, sin est in me *ratio* reipublicæ: i. e. si habeo ejus *rationem*. ad Div. 11, 14, pecuniarum *ratio* habebitur, h. e. curabitur, ut detur. ad Att. vii, 9, haberi comitia sine illius *rationis*, i. e. ut ejus *ratio* non habeatur. Nat. D. 111, 29, levitates comicæ parumque in *rationis* versantur: h. e. adhibent *rationem*, Verr. 1, 25, est aliqua rei *ratio*. ibid. *rationem* reddere de aliquo. Verr. v, 24, *rationem* referre alicui: ubi Grævius corrigit *rationes*. † *rationem* habere rei. Mil. 35; Off. 1, 33; 11, 11; ad Div. 111, 5. † cum aliquo. Cæc. 20; Att. 1, 3; de Sen. 15, 11, 3.

Ratiocinari, argumentari. Inv. 11, 20; 31, 39; Phil. 11, 22. † calculos ponere, computare, de Rep. v, 3, ex Nonio, 11, 5. Sic, Tuscul. 1, 2.

*Ratiocinatio**, in oratione argumentatio. Inv. 34; ibid. 11, 5, 50; Her. 1, 13. † figura sententiarum, Her. 11, 16.

Ratiocinativum genus, Invent. 1, 15.

*Rationalis**, Her. 1, 13; Her. 11, 12; Inv. 11, 50.

*Ratis**, Verr. v, 2; Tusc. 1, 50; Att. 11, 12.

*Ratiuncula**, Tusc. 11, 19.

Ratus, certus. Top. 14, *rata* conclusio. Fin. 11, 7, *δῆλας* maxime *ratas*. Add.

Index Cicer.

Nat. D. 11, 37, 38; de Rep. 11, 5; Balb. 24; Prov. Cons. 19; Acad. 11, 9; Cæcin. 26; Flacc. 37. † Tusc. 1, 59, pro *rata* parte, pro quo et dicitur pro portione.

*Raucus**, Or. 1, 61. † metaphorice, ad Div. 11, 2.

Raudusculum, Att. 11, 8; vi, 8; vii, 2; xiv, 14, est paullulum pecuniarum. Proprie, est particula æris, pondere libellæ, s. assis; unde iis temporibus, quibus ære rudi utebantur, assis locum obtinuit. Salmas. Mod. usur. p. 26. Val. Max. v, 6, 3, olim æra *raudera* dicebantur: ubi v. Pigh. et reliquos intt.

* *Roaps*, re ipsa, de Rep. 1, 2; 11, 39. v. Senec. ep. 108.

* *Rebellio*, pr. Scaur. 10, fragm. nov. multis Carthaginiensium *rebellionibus*. Verbum in Cicerone novum. Neque habet *rebellis*.

*Rocalescere**, Nat. D. 11, 10.

*Recedere**, proprie, Phil. viii, 7; Rosc. Am. 39. † metaphorice, Tusc. 11, 17. † *recedere* a vita i. e. suaviter voluntate mori. † *recedere* ab edicto, Att. vi, 1. Cæcin. 1111, 21. Off. 1, 12. † Quint. 11, *recedit* res ab eo, h. e. alium possessorem nanciscitur. ad Div. viii, 14, conjunctio non ad occultam *recedit* obtretationem, sed ad bellum se erumpit.

Recons, de Sen 20; Muren. 7; ad Div. 11, 21. † res *recons* nova, i. e. *recons* quæ nuper fuerit, *nova* quæ nunquam antea. † Her. 11, 7, *recentior* in dolore. Acad. 1, 4, *recentissima*.

*Reconsere**, Att. xvi, 1.

Reconsio, est censorum, Mil. 27.

*Receptaculum**, Nat. D. 11, 54; Tusc. 1, 27; Tusc. v, 40; Pis. 5; Verr. v, 25; Rull. 11, 33.

Receptor locus, Mil. 19.

*Receptrix**, Verr. v, 62.

*Receptum**. Verr. v, 53, promisso nostro ac *recepto*.

*Receptus**(subst.), refugium, ad Div. x, 11; Att. viii, 19. † revocatio militum a dimicatione. Phil. 111, 7; 1111, 7. † metaphorice hoc sensu, Tusc. 111, 15.

Receptus, Or. 11, 24, quomodo differat a *susceptus*, v. in *recipere*.

Recessus, regressio, Nat. D. 11, 12; de Div. 11, 15; Or. 111, 45. † latebra. Att. 111, 25; Marcell. 7. Tusc. 1v, 7, *recessum* animi et fugam efficit metus. ad Div. 1x, 14, tum accessus ad causam, tum *recessus*.

Recidare, proprie. de Div. 1, 54. † ad aliquid *recidare*. Sull. 52; Sext. 69; Rosc. Am. 29; Phil. vii, 8; Att. 1v, 16; Or. 70. † concidere. Brut. 91, contentio nimia vocis *reciderat*.

*Recinere**, Brut. 46.

Reciperare, ad Div. vi, 10; xii, 2; antiquè pro *recuperare*.

Recipere. in Cæcil. 8; Rosc. Am. 1; Or. 11, *recipere* causam, dicitur de eo, cui oblata est. Suscipit, qui sponte eam agere instituit. Balb. 14, *recipere* in civitate. † accipere. Rosc. C. 8, si *recipere* hos quæstus posses. Rabir. Post. 4, nec ex ejus bonis, quanta summa litium fuisset, *recipi* a populo. Add. Gron. ad Liv. 1, 53. † promittere, ad Div. v, 8; ibid. x, 21; Att. xiii, 1. † recuperare, de Sen. 5; Or. 1, 59. † se *recipere*, redire, ad Div. x, 15; ibid. xv, 4. † Est et verbum forense. Nam prætor *recipere* nomen dicitur, quum delatum ab aliquo in numerum reorum refert, ad Div. viii, 8. † In venditione est præstare aliquid. Or. 1, 39, lumina, uti tum essent, ita *recipit*. † excipere in venditione. Top. ult. venditores.... rutis cæsis *receptis*, etc. quam significationem egregie illustravit Gron. ad Senec. Cons. ad Marc. c. 10. Cf. Gellium, xvii, 11. † gladiatores *recipere* ferrum dicuntur, quum se jugulari ab adversario patiuntur. Sext. 57; Tusc. 11, 17.

Reciprocare, proprie, de æstu marino. Nat. D. 11, 10. † in dialecticis est, convertere enuntiationem. Div. 1, 6, si quidem ista sic *reciprocantur*.

*Recisus**, Prov. Cons. 13.

*Recitare**, Att. viii, 9; Flacc. 17; Cæcin. 19.

*Recitatio**, Her. 11, 10.

*Recitator**, Cluent. 51; Or. 11, 55.

*Reclamare**, ad Div. 1, 2; Or. 11, 50; Phil. v, 9; Balb. 5.

*Reclamatio**, Phil. 1v, 2.

*Reclamitare**, Rosc. Am. 22.

*Reclinare**, Arat. Frag.

*Recludere**, Nat. D. 11, 26.

Recogitare. Q. fr. 11, 2, *recogitare* de re aliqua.

Recognitio, recordatio, quæ fit alio narrante, monstrante. Verr. 1x, 50, in *recognitions* scelerum suorum.

Recognoscere, in memoriam revocare. Verr. 11, 6, quum istius furtum *recognosceret*. Add. Tusc. 1, 24; Aet. 1 in Verr. 6; Verr. 11, 77; Leg. 111, 16; Phil. vi, 6.

*Recolere**, denuo tractare. Or. 1, 1; Arch. 6. † recognoscere, Phil. xiii, 20.

Recolligere, reconciliare, ad Att. 1, 5.

*Reconciliare**, existimationem, Act. 1. in Verr. 1; Att. 11. † in gratiam reducere. Att. vi, 7; Sull. 17; Mil. 8; ad Div. 1, 9. † *reconciliare* in gratiam, Dom. 50.

**Reconcinare*, Q. fr. 11, 6: de ædificiis.

*Recondere**, Inv. 11, 4; OEcon. fr. Act. 11, 10.

Reconditus, abditus. Cat. 1, 2; Or. 1, 35; Nat. D. 11, 39, 60; ad Div. 11, 21; Leg. 1, 9; Verr. 1v, 10, 14. † de ar-
tibus abstrusis. Or. 1, 2; Brut. 11; Nat. D. 11, 16; Off. 1, 27. † subtilis, non vulgaris. Brut. 79, *reconditis* exquisitæque sententiæ, ibid. 76; ad Div. xv, 21, *reconditis* literæ. Acad. 11, 4, *reconditiora* desidero. v. *interior*. † Quint. 18, fuit enim natura tristi et *recondita*: h. e. solitudinis amante, s. etiam cogitata celante, quo sensu de Tiberio dicitur ap. Tacitum.

*Reconquero**, de Sen. 20. Cf. Ovid. Metam. viii; Plaut. Pseud. 111, 2, 80sq.

*Recordari**, Or. 111, 22; Tusc. 1, 7; Arch. 1; ad Div. v, 17; Planc. 25; Ligar. 12.

*Recordatio**, Brut. 76; de Sen. 3; Or. 1, 2; Prov. Cons. 12; Fig. 1, 17; Att. xii, 19; ad Div. v, 13.

*Recreare**, consules. Nat. D. 11, 4. † corpus. Inv. 11, 51; Att. 11, 23. † animum. Planc. 1; Att. vii, 22; Cat. 111, 4; Verr. v, 62. † pace *recreare*, Prov.

Cons. 2; Q. fr. 1, 1; ad Div. vi, 10; Rosc. Am. 47.

*Recrudescere**, Ad Div. iv, 6.

*Recta**, scil. via. Off. iii, 20; Cat. 1, 9.

Recto. Verr. iii, 98, *recte* vendere, h. e. bono pretio. Fin. 1, 6, *recte* ferri, de motu perpendiculari, pro *recta* ferri. Top. 4, *recte* accipere, i. e. jure, legibus, ut emtionē, testamento. Add. Att. ix, 19; Phil. iii, 15; de Div. ii, 17.

Rectio. Fin. iv, 22, *rectiones* rerum publ. Add. Fin. v, 4.

*Rector**, de Div. 1, 14; Or. 1, 48; de Rep. iv, 2; Fin. iv, 3; Nat. D. ii, 36.

Rectus, proprie. Tusc. 1, 17; Fin. iii, 16; de Univ. 8. Rabir. Post. 17, *rectis* oculis urbem intueri: i. e. sine pudore ac dolore, quo exsules solent, et foro ejeti. De hac loquendi forma. v. Bentley. ad Horat. Carm. 1, 3. † Justus, æquus, ad Div. v, 19; Att. xiii, 20; Her. iii, 2; Parad. iii, 1; Or. iii, 50. † Brut. 75, Cæsaris commentaril nudi sunt et *recti*. *Rectum* dicitur de subtili et elegantium genere orationis, in quo hoc tantum spectatur, ut nil vitii insit. v. Gronov. ad Sen. ep. 100.

*Recubare**, Or. iii, 17;

*Recumbere**, Or. ii, 71.

*Recuperare**, Muren. 23; Rosc. Am. 49; Phil. ii, 44; Verr. iii, 14; Or. iii, 28; Att. 1, 9; ibid. ix, 8; ibid. xv, 13.

Recuperator, est judex in causa privata, ad quem de re pecuniaria, aut possessione qualibet, certatur. In Cæc. 17; Cæcin. 1, et ibi Hotomannus. Adde nunc pr. Tull. 1, 2 sq. Quod autem contra hanc definitionem assertit Hotomannus, *recuperatores* etiam de injuriis cognovisse; non tam de facto, quam de æstimatione injuriæ pecuniaria judicabant. Sic ap. Tacit. Ann. i, 74, absoluto iudicio de repetundis, ad *recuperatores* itum: ubi v. Gron. v. et Salmas. Mod. usur. pag. 794, et Budæus ad Pandect. p. 376. Fuisse autem e centumviris *recuperatores*, inde patet, quod quæ causæ apud *recuperatores* actæ sunt, apud Ciceronem, Or. i, 38, centumvirales dicuntur. Itaque iudices provinciales, qui *recuperatores* dicun-

tur, ut Verr. iii, 13, 59, judicant ea, quæ Romæ centumviri, ut bene monet Nordkerk. de lege Petron. §. 18.

Recuperatorium iudicium, Verr. iii, 11.

*Recurrere**, Mil. 10; Att. ii, 12; ibid. xv, 6; Leg. 1, 23. † de motu siderum, Hortens. Fragm. Nat. D. ii, 19.

Recusare. Att. xv, 1; Planc. 2; Offic. iii, 23, *recusavit*, ne diceret, pro *recusavit* dicere. Cæcin. 28, 29, est verbum juris.

Recusatio. Phil. viii, 4; Cluent. 33; Inv. 1, 5, opponitur petitioni iudiciali.

*Redamare**, de Am. 14.

*Redarguere**, Cluent. 23; Nat. D. iii, 36; Tusc. ii, 2.

Reddere. Att. xiii, 13; ibid. iv, 3; Q. fr. 1, 1, 7; Fin. ii, 18; Or. 48; Vatin. 3. † relinquere, cedere, Verr. ii, 37; item Sull. 30, non modo nihil mihi assumo, sed etiam *reddo* ac remitto.

Redemptio. Act. 1 in Verr. 6, *redemptio* iudicii. Pis. 36, *redemptiones* reorum, sunt corruptiones iudicum, quas quis pro pecunia suscipit: et *redemptio* iudicii, s. rei, fit, si quis pollicetur pecunia accepta, se iudices corrupturum, operam suam in corrumpendis iudicibus vendit.

Redemptor, manceps. vid. *redimere*. Verr. 1, 56, qui a vetere *redemptore* accepit. Add. Phil. ix, 7; de Div. ii, 21; Inv. ii, 31.

Redhibere, est recipere, quod erat venditum, propterea, quia improbatum est, deteriusque repertum, quam venditor dixerat. Offic. iii, 23.

Redigere, cogere, colligere, accipere. Rosc. C. 17, *redigers* pecuniam, sc. a debitore. Cf. Rab. Post. 15. in Cæcil. 17, est de pecunia ex rebus venditis. v. Gronov. Obs. 1, 19; Rull. ii, 36; Phil. xiii, 5. † vincere, Balb. 2; Phil. iv, 5; Off. iii, 20; Agr. ii, 27. † reducere, Or. 3; ibid. 61; Her. iii, 9; iv, 1.

Redimere dicitur de mancipe, qui ædificium extruendum conducit; ei opponitur *locare*. Verr. 1, 54, si pupillo opus *redimitur*... ne liceat pupillo opus *redimere*. ibid. 56, qui *redemerit*, sa-

tiadet, etc. Hinc illud intellige, Verr. 1, 11, qui istum eripiendum *redemerunt*. Adde dicta in *redemptio*. † pecunia data, se aut alium aliqua molestia liberare. Verr. III, 19, *redimere* pericula sua. ibid. 56, *redimere* conentur rem confessam. Unde et metaph. ad Div. II, 16, acerbitatem a rep. privatis incommodis *redimere*. † compensare. ib. x, 8, non præteritam culpam videri volo *redemissis*. Vid. Burm. ad Ovid. Her. XVII, 49. Sed Rosc. Com. 12, societatis, non suas lites *redemit*, quum a Flavio fundum accepit: invidiosè dicitur de eo, qui non redemit, sed a quo alter redemit. Dicendum erat: de societatis, non suis litibus decedit. † redimere litem, Rosc. C. 12. † redimere iudicium, Act. 1 in Verr. 6.

*Redimiculum**, Verr. III, 33.

*Redimire**, Gall. Fragm. Cat. II, 3; Tusc. III, 18; de Rep. IV, 6.

Redintegrare. ad Div. XI, 9, ne bellum *redintegrare* possit, i. e. renovare. † repetere, Her. II, 30; ibid. IV, 28; Inv. I, 52.

*Redintegratio**, Her. IV, 28.

*Reditio**, Verr. I, 6.

*Reditus**, de Rep. IV, 1; Att. XV, 5; ibid. XVI, 7.

Redivivus. Verr. I, 56, *redivivus* lapis, qui e destructo veteri ædificio est reliquus et salvus, et ad novam ædificationem transferri potest. ibid. *rediviva* sibi habeto. Vid. Gronov. ad Senec. Troad. 472.

Redolere, proprie, Phil. II, 25. † metaphoricè, Sext. 10; Or. II, 25; Brut. 21. † Brut. 82, ex illius orationibus *redolere* ipsæ Athenæ videntur.

Redomitus, domitus. Sull. 1, *redomiti* ac victi. Al. habent *edomiti*.

*Reducere**, proprie, Off. III, 22; Att. IV, 6. † metaphoricè, Rab. Post. 7; Att. VIII, 15; Her. II, 30; ibid. III, 12.

*Reductio**, ad Div. I, 7.

Reductus. Fin. V, 30, ut ista producta et *reducta*, προαγμένα και ἀποπροαγμένα. † Rabir. Post. 17, possum excitare multos *reductos*, etc. Hunc locum, in quo Grævius negat se scire, qui sint

reducti, sic interpretor: Possum addere multos testes liberalitatis tuæ, quos tu, quum ære alieno concidissent, et solum vertissent, *reduxisti*, restitui, ære alieno ipsorum tua liberalitate dissoluto; quod quum et pater tuus fecisset, ei opem tulit in iudicio capitis, adeoque tibi etiam prodere debet. Sic *reductio* regis Alexandrini, ad Div. I, 7, est restitutio in regnum. Exsules *reducti* pluribus locis apud Ciceronem occurrunt. Patricii et Manlii interpretationem recte Grævius rejicit. Non enim quadrat.

*Redundans**, Brut. 13; ibid. 91; Or. II, 21.

Redundantia. Orat. 30, ipsa illa pro Roscio juvenilis *redundantia*, h. e. nimia sententiarum, acuminum, ornamentorumque omnium copia, quæ et luxuria dicitur.

Redundare, proprie, Nat. D. II, 45; de Div. II, 32; Cat. III, 10; Verr. IV, 11. † de magna multitudine, Pis. 11; Or. II, 54. † de re nimia, Tusc. IV, 10; Nat. D. I, 35; Or. II, 19; ibid. 39; Lig. 5; Parad. VI, 3; Cat. I, 12; Mur. 39. Orat. III, 4, ornatus *redundat*. v. *redundantia*. Balb. 25, ut aliqui sermones *redundarent*: h. e. commemorarentur, proferrentur, vel in causa aliquam vim haberent. † Rab. Post. 5, ex ea causa *redundat* reus, i. e. in ea causa repertus est reus, per societatem facinoris, ut propterea in iudicium vocetur.

Reduvia, est particula cutis, quæ circa unguis digitorum se resolvit: deinde proverbio de re parva et levi dicitur. Rosc. Am. 44, *reduviam* curare.

*Reduo**, Mil. 37.

*Refollere**, Tusc. II, 2; Fin. II, 25; Lig. 3.

Refersere, implere. Tusc. II, 2, libris omnia *referserunt*. Rabir. Post. 14, aures *refersit* istis sermonibus. † comprimere, coarctare. Orat. I, 35, ut Crassus hæc, quæ coarctavit, et peranguste *refersit* in oratione sua, dilatet nobis.

Réferre, respondere. Cæcin. 29, ego tibi *refero*. Quint. 13, quid a nobis re-

fertur? ubi v. Grævius. † instaurare. Flacc. 1, *referre* Valeriz gentis laudem. in Cæcil. 21, *referre* institutum. ibid. consuetudo repetita ac *relata*. Dom. 29, sacramentum *referre*, i. e. iterum ad iudices deferre. † reddere. Verr. III, 96, *referre* iudicia ad equestrem ordinem. † in rationibus sæpe dicitur elliptice, pro *referre* in tabulas rationum. Flacc. 19, operi publico *referunt*: h. e. pecuniam in rationes *referunt*, tanquam consumptam in opere aliquo publico. † item de SCtis, pro *referre* in tabulas publicas, tabularium, quod erat ad ærarium. ad Div. XII, 1, SCta *referuntur*. Cf. Rosc. Com. 1; Phil. v, 4. De rationibus, quum ad ærarium deponuntur, Verr. 1, 30; III, 71. Item de aliis rebus, quarum memoria literis publicis mandatur. Sull. 14, me aliter, ac dictum est, in tabulas publicas retulisse. ib. qui his hominibus ad vere *referendum* fidem defuisse putet. † recedere. Nat. D. III, 14, quum se sol *referat*. † *referre* dicitur etiam ad aliquem, qui ei aliquid deliberandum, examinandum, iudicandum, decernendum, jubendumve proponit. Tuscul. 1, 16, ad oculos omnia *referre*. Phil. II, 6, ecquid ad eum de rep. *retulisti?* Quint. 16, ad se ipsum aliquid *referre*. Catil. 1, 8, *referre* ad senatum. Manil. 19, Cicero prætor dicit, se ad senatum *relaturum* de re aliqua, quod erat consulum. Est autem de egressionem relationis intelligendum, ut vidit Grævius: quum senatores jus haberent non solum sententiam dicendi de eo, de quo interrogati essent, sed etiam de alia re, de qua relatum a cons. non esset. † Cluent. 49, *referre* ad populum: pro quo Grævius *perferre* mavult; male, mea sententia. Nam primo exempla allata huc non quadrant; deinde ex analogia linguæ *referre* ad populum æque dici potest, ac *ferre*; tertio sic est etiam Dom. 19, quid si etiam pluribus de rebus uno sortitu *retulisti?* quem locum Grævius intactum reliquit. Manutius tamen hic quoque malebat *tulisti*. Formulæ in SCtis, ut ad

Div. VIII, 8, ad senatum populumque *referre*, nihil huc prosunt, quia per *συλλήψιν* de utroque *referre* dici potest. Sed aliunde firmari ea forma potest, ut se tueri utcumque possit. Dukerus ad Liv. VIII, 37, e Valerio Max. affert (IX, 10, 11), M. Flavius ad populum de Tusculanis *retulit*: ubi tamen Perizonius malebat *tulit*. Sed *retulit* est tamen etiam apud Florum, III, 21, 9. Livius, XXXII, 20, quum *referant* magistratus: intell. ad concilium. ibid. 22, *relaturus* se de societate, int. ad concionem. In quibusdam talibus *referre* positum videri potest pro *deferre*: cuius generis ipsius exempla sunt apud Liv. XXXIX, 44, in omnibus libris. Add. XXXVII, 57; XLIV, 4, et ibi Drakenb. Refer huc, quæ idem Grævius dixit pro defendenda formula, *ferre* sententiam, ubi de senatoribus sermo est, Verr. II, 3. † Quir. p. R. 10, sententiam simpliciter *referre*. Merito dubitanti de hac scriptura viri docti, et aut *ferre*, ut Hotom. et Græv. aut *efferre*, ut Manut. scribendum censent. † Dom. 29, rem iudicatam *referre*, sc. in iudicium, ut de ea iterum iudicetur. † Nat. D. 1, 12, *referre* in numero deorum. † Verr. 1, 7, vestra dignitas mihi fructum diligentiz *refert*.

*Refert**, interest, Att. XIV, 1; Q. fr. 1, 1; Or. III, 55; ad Div. v, 20; de Div. II, 31, 47; Phil. II, 12.

**Refertus*, Verr. IV, 57; Manil. 8; Tusc. v, 7; Pis. 5. † copiosus, abundans rebus bonis. Mur. 9, *referta* Asia et delicata. de Rep. II, 24, Suessam Pometiam, urbem opulentam *refertamque*. † (cum genit.) Font. 4, *referta* negotiatorum provincia. Cf. Planc. 41; Att. VIII, 1.

Refervere, fervere. Rosc. Com. 6, *refervens* crimen.

Refervescere, defervescere. Brut. 91, contentio nimia vocis conciderat, et quasi *referverat* oratio.

Reficere, sanare. Att. VII, 3, Tironis *reficiendi* spes. † restituere. Sext. 6, *reficere* salutem communem. † Plauc. 18, ne *reficere* necessariis suis suam

tribum possiat. Si Cicero ita scripsit, sensus est is, quem Manutius tribuit: conficere tribum suam necessariis, qui antea suam nobis confecerant, nisi vero ipsum *reficere* est conficere: ut in illo, Verr. III, 50, infra, quanquam nec ibi est simpliciter conficere. Sed vix dubito, quin verum sit, quod ex Erfurt. cod. reposuit Grævius, *conficere*. † Verr. III, 50, villico delectetur, quod tanto sibi plus mercedis ex fundo *refectum* sit. Paradox. VI, 1, antequam sibi ex tuis possessionibus tantum *reficiatur*. In quibus *reficere* esse videtur pro conficere, quod de eadem re dicitur, ut et efficere. Sed est, ut vere dicam, *reficere* nihil aliud in his quidem locis, nisi conficere pecuniam ex aliqua re, in qua pecuniam tuam collocaris, ut non tam accipias, quam recipias pecuniam. Sic plane est ap. Varron. R. R. I, 2, 8, *reficere* sumtum et impensam: ubi forte in sequentibus *sumtus* pro *structus* rescribendum. Sunt tamen alii loci, in quibus simpliciter est conficere. v. Gronovium ad Liv. xxxv, 1.

**Refigere*, de legum, vel decretorum tabulis. Notis jam locis, ad Div. XII, 1; Philipp. XII, 6; XIII, 5: adde nunc Fr. orat. de ære alieno Mil. ut, quas habere in vestibulo tabulas, *refigere*.

*Reflare**, proprie, Att. VI, 7. † metaphorice, Off. II, 6; Tusc. I, 49.

Refstatus. Att. XII, 2, naves 50 delatas in Uticam *reflatu* hoc.

*Reflectere**, Sull. 16; Or. I, 12.

*Reformidare**, Tusc. I, 43; v, 30; Phil. XIV, 2; Rosc. A. 30.

*Reformatio**, Partit. 4.

*Refractariolus**, contentiosus, Att. II, 1.

*Refragari**, Phil. XI, 9; Mur. 23.

Refronare. Verr. III, 57, quum animum... conscientia sceleris *refronaret*. Phil. XI, 2, a reditu *refronavit*, i. e. cohibuit. Add. Cœl. 31; Parad. v, 1; de Div. II, 2.

Reficere, renovare. ad Div. v, 17, *reficere* desiderium. Pis. 33, præterita fata respubl. *reficabis*. ad. Att. x, 17.

crebro *refricat* lippitudo; int. sc. Sall. 5, animum *refricat* memoria. Add. Att. v, 15; Flacc. 23; Or. II, 48. † neutrali forma, Att. x, 19.

*Refrigerare**, Rosc. A. 6; Nat. D. I, 10; ibid. II, 9, 46; ad Div. v, 10; de Sen. 16. † metaphorice, Act. I in Verr. 10; ad Div. III, 8.

*Refrigeratio**, de Sen. 14.

Refrigeratus, remissus. Act. I in Verr. 10, *defessa* et *refrigerata* accusatio. ad Div. III, 8, *refrigerato* levissimo sermone hominum.

Refrigescere, non amplius agi, omiti. Q. fr. II, 6, quod de Pompeio Caninius agit, sane quam *refrixit*. ad Div. xv, 17, verentem, ne hasta *refrixisset*. † Planc. 25, *refrixit* crimes: h. e. non ita, ut ante, jactatur, augeatur, magnum putatur. Opponitur, calere. † contemni. Div. II, 41, ceteris in locis sortes *refrixerunt*. † de candidatis dicitur, quum spem potius honoris amittunt. Attic. IV, 18, Memmius autem, direpta cotione, invito Calvino *refrixerat*. Q. fr. III, 2, Scaurus *refrixit*.

*Refringere**, Mur. 8.

Refugere. Or. I, 22, me semper a genere hoc sermonis *refugio*. Tusc. III, 2, *refugere* oculi: sic est, Nat. D. II, 47; Fin. v, 2; Tusc. III, 12. † vitare, Cæcia. 8; ad Div. x, 31; Att. I, 1, † *refugit* animus dicere, ad Div. VI, 7. † confugere, Defot. 11.

*Refugium**, Off. II, 8.

*Refulgere**, Nat. D. II, 44.

*Refundere**, Nat. D. II, 46.

*Refutare**, reprimere, coercere. Prov. Cons. 13, *refutare* bello nationes. Ar. R. 4, *refutare* conatum alicujus. ad Div. I, 9, *refutare* alicujus cupiditatem. Tusc. II, 23, in primis *refutetur* ac rejiciatur clamor Philoctetæus. Rabir. Post. 16, quam bonitatem non modo non aspernari ac *refutare*, sed complecti etiam, et augere debetis. † resellere, Or. II, 10, 9; Sull. 8; Man. 17.

*Refutatio**, Top. 25.

*Regulus**, Ar. R. 15, 23; Brut. 14; Leg. III, 7; de Div. I, 40; Off. I, 12.

Regere, gubernare, Q. fr. 1, 14; Off. 1, 26; Att. xvi, 2; Fin. iii, 19; Mur. 10; Leg. 1, 21. †accommodare. Coel. 6, versare suam naturam et *regere* ad tempus, atque huc et illuc torquere ac flectere. Reliqua verba ostendunt, rō *tegere* Grævii non quadrare. Confer etiam Drakenb. ad Sil. ii, 38a.

*Regarere**, oratione opponere, ad Div. xv, 19.

*Regia**, regia domus, Fin. iii, 16. †*regia* olim Anci Marci sedes, Mil. 14; Att. x, 3.

*Regio**, Verr. vii, 48.

*Regifico**, Tusc. iii, 19; ex Ennio.

*Regina**, proprie, Att. xiv, 8, 20; xv, 25. †metaphorice, Or. ii, 44; Off. iii, 6.

Regio, proprie, Nat. D. 1, 10, 20; Manil. 18; Fin. ii, 31; Leg. ii, 8; de Div. 1, 17; Cat. iii, 11; ibid. iv, 10. †de tempore, Arch. 11. †de artis finibus, Or. ii, 2, 58; Or. 41. †fines. Agr. ii, 35, *regionibus* officii se continere.

*Regius**, Phil. 1, 1; ad Div. xii, 1; de Rep. iv, 1.

Regnare, proprie, Manil. 3; Att. viii, 11; Mil. 16. †plurimum posse, ad Div. xi, 16; Brut. 10; Or. 37; Brut. 10, Græcia jam *regnans*: h. e. libera a regum, quos ante habuerat, dominatu. ad Div. xi, 16, quum equitum centurias tenes, in quibus *regnas*, h. e. plurimum potes. v. *regnum*.

Regnum, regius dominatus, Off. 1, 8; Mil. 27; ad Div. xii, 1; de Div. 1, 15. †metaphorice, Or. 1, 10; ad Div. ix, 18. †potentia alicujus nimia in aliquo genere. Sull. 7, se *regnum* meum ferre non posse. Act. 1 in Verr. 12, *regnum* judiciorum. Dicitur tamen etiam honestas de eo, in quo quis excellit præ ceteris. ad Div. ix, 18, *regnum* forense. Att. 1, 1, *regnum* judiciale.

*Regredi**, retroire, Att. viii, 12; Off. 1, 16; Verr. 1, 42; Fat. 15.

*Regressus**, Nat. D. ii, 20.

*Regula**, Acad. ii; Fragm. Brut. 41; ibid. 74; Fin. 1, 19; Opt. Gen. Or. 7; Leg. 1, 6; Off. 1, 31; ibid. iii, 20.

Regustare. Att. xiii, crebro *regustare* literas. Cf. xiii, 48.

Rejctansus. Fin. iv, 26, non appello mala, sed *rejectanea*. v. *rejectus*.

Rejectio judicium, Act. 1 in Verr. 3; Sull. 33. v. *rejicere*. †absortio, Balb. 12.

Rejectus. Acad. 1, 10; Fin. iii, 16, etc. *rejecta*, sunt stolorum ἀνεπιστημονία. †Rosc. A. 29, *rejectus* a ceteris suspicionibus: h. e. ceteris auspiciis. quas attulerat, *rejectis* et improbatiss. †post habitus, Phil. ii, 24. †repulsus, Cæcin. 30; Or. ii, 71.

Rejicere, abstertere. Top. 1, a libris te *rejecit* obscuritas. †differre. Q. fr. ii, 3, legationes in idus febr. *rejiciebantur*. †ad alterius arbitrium et judicium delatum velle. Verr. iii, 60, Romam *rejicias* causam. ad Div. x, 16, nihil huic *rejicias*. †repudiare, non accipere. Att. viii, 11, eum a me Capuam *rejiciebam*. †forense est, *rejicere* iudices. Nempe quum prima judicium sortitio a prætoribus facta est, utraque pars habet potestatem *rejiciendi* iudices ex eo numero, quos putet aut inimicos sibi, aut cupidos, aut non satis integros esse. Verr. ii, 13, quum alternas civitates *rejecerit* sunt: h. e. alternis, nempe ab utraque parte. Sic, Vat. 11, alterna consilia *rejicere*. Verr. iii, 60, *rejiciendi* potestatem facere. Hinc fit, ut *consequens* pro *antecedente* dicatur, sive pro tota actione iudicium, sorte et refectione deligendorum. Verr. iii, 59, recuperatores *rejici* oporteret. ibid. 29, recuperatores *rejice*: ubi frustra Grævius suspicatur *reipis*. Non magis recte sollicitat locum, Verr. iii, 11, quid prætor? jubet recuperatores *rejicere*. Decurias scribamus. Quas decurias? de cohorte mea *rejicias*, inquit.

*Relanguere**, Att. xiii, 41; cf. Ep. 39.

Relatio. Inv. 1, 11, *relatio* criminis, est, quum reus in accusatorem conjicit crimen, sive illud ipsum, sive aliud. †Pis. 13, consulis *relatio*: int. ad senatum. Cf. ad Div. viii, 1. †figura verborum, Or. iii, 54; cf. Quintil. ix, 3, 97.

Relator, qui ad senatum refert, Att. viii, 15.

*Relaxare**, exsolvere, de Sen. 22; ad Div. vii. 1; Or. 1, 52; Brut. 5; de Div. 11, 48; Leg. 1, 4. † recreare, Off. 1, 34; Phil. 11, 16; Partit. 6. † relevare, Acad. 11, 17; Nat. D. 11, 54, 55.

*Relaxatio**, Or. 11, 6; Fin. 11, 29.

*Religare**, Sext. 13; Off. 111, 31; Rosc. A. 15; Att. 11, 11.

*Religatio**, Rosc. A. 15.

*Religere**, Nat. D. 11, 28.

*Relevare**, Cat. 1, 13; ibid. 11, 3; Flacc. 17; Q. fr. 1, 4; Inv. 1, 7; Att. 1, 13; ibid. 111, 10.

Reliatio reip. Att. xvi, 7.

*Religare**, proprie, Inv. 11, 15; Tusc. 1, 44. † metaphorice sumptum, Tusc. 111, 17.

Religio. definitio *religionis* adversus Deum est, Inv. 11, 2. † sacra, genus sacerorum. Dom. 41, *religionem* suscipere, est sacra nova instituere, sive sacrum aliquid efficere. ib. 47, dare huic *religioni* (sc. huic modo sacrandarum ædium privatarum) aditum Cf. Phil. 1, 6. † sanctitas loci. Dom. 39, inferre *religionem*... eripere *religionem*. † res omnis, quæ ad *religionem* pertinet. Sic, Verr. 11, 51, lex de *religione*, est de sacerdotibus. Item *religionem* dicuntur de auspiciis, prodigiis, etc. quæ dubitationem agendi afferunt, aut impediunt aliquid. Dom. 54, quum ejus dedicationem fictis *religionibus* impedirent. ad Div. x, 12, oblata Cornuto *religio* est, admonitu pullariorum. Cf. Agrar. 1, 2. † culpa quæ contrahitur, si *religionem* violantur. Nat. D. 11, 4, *religio* hæret in republica. Cæcin. 34, *religione* solvi. † superstitio. Div. 11, 54, *religionem* suscipere. ibid. *religionem* deponere. Dom. 49, homo *religionibus* deditus. † obligatio quædam ad aliquid omittendum, cujus respectu rebus veluti sanctitas inest, propter quam eas violare nefas est; unde et pro dubitatione, scrupulo, etc. in rebus agendis. Verr. 1, 15, si nullam *religionem* sors habet. in Cæcil. 14, *religio* sortis. Verr. 111, 58, *religio* societatis. Rosc. A. 24, magnam *religionem* possidet paternus sanguis. Inv. 11, 30, sædus summæ

religionis. Att. xii, 36, posteritas habet *religionem*. Catil. 111, 6, ut, quæ *religio* C. Mario non fuerat, ea nos *religionem* in privato P. Lentulo puniendo liberemur. Cf. n. 3. Nat. D. 11, 4, rem in *religionem* venisse populo. v. Gron. ad Liv. x, 37. † summa in quacumque re diligentia, ne quid minus recte fiat. ad Div. xi, 29, *religio* in consilio dando. Cæcin. 2, judicandi mora et *religio*. Or. 8, eorum *religioni* (qui sc. nihil nisi rectissima probabant) quum serviret orator. Brut. 82, *religio* oratoris. ibid. *religio* nimia. † difficultas, objectio. Or. 11, hac ego *religionem* non sum ab hoc conatu repulsa.

*Religiosus**, ad Div. xiii, 17.

Religiosus, de hominibus, Nat. D. 11, 28; Verr. 11, 3; Cæcin. 10; Flacc. 11, 10; Fin. 11, 7. † de rebus, Rab. Perd. 3; Planc. 35; Manil. 22; Dom. 48, dedicatio est *religiosa*; h. e. *religionem* afferit, sacrum aliquid efficit. Att. 11, 5, *religiosus* dies. ad Div. 1, 7, homines *religiosi*, h. e. aut superstitiosi, aut nomine *religionis* abutentes. Or. 9, aures teretes et *religiosas*, h. e. nihil nisi perfecta probantes. Brut. 11, auctor rerum romanarum *religiosissimus*.

Relinquere, deserere, Cæcin. 18; Arch. 12. † hæredem relinquere, Quint. 4; ad Div. 11, 15; ibid. 11, 16; Brut. 1; Att. vi, 3. † spem relinquere, Agr. 1, 6; Verr. 111, 48; Quint. 15; Cæcil. 4; Prov. Cons. 2. Verr. 1, 35, *relinquere* injurias suas, i. e. non persequi, non ulcisci. Cf. Cæcin. † *relinquitur*, reliquum est, ut Flacc. 34. Item de conclusione syllogismi: sic Her. 11, 29, complexio, quæ non certum et constans aliquid *relinquit*.

Reliquiæ, residua, ad Div. 11, 16; Nat. D. 11, 9, 55, *reliquiæ* cibi, de scæbis, excrementis. Leg. 11, 22, *reliquiæ* Marii, sunt ossa et cineres. de Sen. 6, ut avi *reliquias* persequere: dicitur e persona Catonis, qui Scipionem junio-rem hortatur, ut Carthaginem deleat, et quidquid Carthaginensibus avus Africanus major *reliquisset*. ad Div. vi, 8, *reliquiæ* Asiaticæ negotiationis: debita

nondum exacta, quæ et reliqua dicuntur.

Reliquus. Att. xv, 15, ex reliquis, quæ nonis april. fecit. *Reliqua* hic sunt ea pecunia, quæ eo tempore, confectis omnibus rationibus, residua fuit. Sed, Att. xv, 3, maxime me angit ratio reliquorum meorum; quæ quanquam explicata sunt (cf. ep. 15, et ad Div. ii, 13, et canis etiam superioris Iustri reliquas conservaram), etc. sunt debita non exacta. Sic et *reliquum* est, ad Att. xv, Off. i, 18; Prov. Cons. 4; Q. fr. 1, ext. 34; Verr. iii, 48; ibid. v, 34.

Reluctantia. Nat. D. ii, 43.

Remanere. Manere, ad Div. vi, 3; Cat. i, 3, durare, Manil. 18; Tusc. i, 34; A. 10; Off. i, 12.

Remansio. Nat. D. iii, 5; Lig. 2.

Remare. Nat. D. ii, 46.

Remedium, remedium, Phil. xiii, 11; Nat. D. v, 50; ad Div. v, 12; Sull. 23; Verr. iii, 56; ibid. v, 10. Cluent. 19, remedia causarum dicuntur, quibus morbus defendi potest. ibid. 35, sine remediis salvi esse non possunt. ibid. 44, mucronem morbi remediis retundere. (Cum præp. Verr. v, 10, *remedium* ad vim.

Remare. Nat. D. ii, 21; Or. ii, 10.

Remigare. Cat. iv, 4, utrum mavis statim nos velare, an quasi e portu egredientes paululum *remigare*? Sensus est: utrum statim copiose et late disputari, an paulo ante subtiliter rem se persequi, ut admodum qui portum egrediuntur non statim vela dant, sed lentius procedunt. Id autem fit *remigandum*, ut probat Buberius lectione codicis, statim tanquam egredientes paululum *remigare*. Subituros portum sine velis navigare scio, egressos non item. Add. in *remus*.

Remigatio. Att. xiii, 21.

Remigium. Tusc. v, 39.

Remigrare. Tusc. v, 21, *remigrare* ad justitiam. ad Div. ix, 18; Tusc. i, 49; Acad. i, 4.

Reminisci, de Sen. 20; Tusc. i, 24; Lig. 12.

Remisso. Off. iii, 29, qui ista *remissus* disputant, h. e. minus severe. In Epicureos dictum est, qui non sola honesta dicunt esse bona. † leniter, Coel. 14; Or. iii, 26; Verr. iv, 35; Rosc. A. 5.

Remissio, lenitas. Cat. iv, 6, *remissio* poenæ: sic, de Am. 21; ad Div. vii, 26. † animi moderatio, ad Div. v, 2; Or. ii, 17. † requies, Or. ii, 6. † mitigatio, Or. i, 61; ibid. ii, 55; Brut. 91. † relaxatio, Off. i, 41.

Remissus, finitus. Tusc. i, 44, *remissa* vita humana. E poeta. † levis. Verr. iii, 29, *remissior* aestimatio. † lenis, facilis. Att. xvi, 15, utrum *remissior* essem, an summo jure contenderem. † comis, hilaris. Coel. 6, *remissus*.... severus. † Or. ii, 23, *remissus* dicendi genus, opponitur forensi, contentioso. Versatur enim in eo oratio plerumque in narrando aut docendo, philosophi more, quorum mollior est, sine asperitate et vehementia, oratio.

Remittere, dimittere. Cluent. 2, *remittere* opinionem. † concedere, condonare. ad Div. xi, 20, de exercitu Pansæ legionem mihi Cæsar non *remittit*. † retromittere, Att. vii, 22; ibid. ix, 11. † diminueret, Brut. 55; Or. 18; Verr. iii, 35; Phil. i, 5; Phil. viii, 6. † condonare, ad Div. v, 10; Or. i, 58. † concedere, Acad. ii, 33; Sull. 30; Phil. viii, 8. † relaxare, Leg. ii, 15; Hortens. fragm.

Remorari. Manil. 14; Her. i, 16; Cat. i, 2.

Remote. Nat. D. i, 31.

Remotio. Inv. ii, 29.

Remotus. de loco, Verr. v, 31; ad Div. vii, 20; Inv. i, 26. † amotus, Rosc. A. 44; Verr. iii, 84; Inv. ii, 22, 54; Or. 9. † alienus, Att. xiv, 12; ad Div. v, 4; ibid. vii, 11; Nat. D. ii, 39. † Fin. iii, 16, *remota* sunt ἀποπροσημύχαι stoicorum.

Removere. Rosc. A. 8; ad Div. xvi, 12; Or. i, 20; ibid. ii, 76; Att. iv, 20;

*Relaxare**, exsolvere, de Sen. 22; ad Div. vii, 1; Or. 1, 52; Brut. 5; de Div. 11, 48; Leg. 1, 4. † recreare, Off. 1, 34; Phil. 11, 16; Partit. 6. † relevare, Acad. 11, 17; Nat. D. 11, 54, 55.

*Relaxatio**, Or. 11, 6; Fin. 11, 29.

*Religare**, Sext. 13; Off. 111, 31; Rosc. A. 15; Att. 11, 11.

*Religatio**, Rosc. A. 15.

*Religere**, Nat. D. 11, 28.

*Relevare**, Cat. 1, 13; ibid. 11, 3; Flacc. 17; Q. fr. 1, 4; Inv. 1, 7; Att. 1, 13; ibid. 111, 10.

Relictio reip. Att. xvi, 7.

*Religare**, proprie, Inv. 11, 15; Tusc. 1, 44. † metaphorice sumptum, Tusc. 111, 17.

Religio. definitio *religionis* adversus Deum est, Inv. 11, 2. † sacra, genus sacerorum. Dom. 41, *religionem* suscipere, est sacra nova instituere, sive sacrum aliquid efficere. ib. 47, dare huic *religioni* (sc. huic modo sacraudarum ædium privatarum) aditum Cf. Phil. 1, 6. † sanctitas loci. Dom. 39, inferre *religionem*... eripere *religionem*. † res omnia, quæ ad *religionem* pertinet. Sic, Verr. 11, 51, lex de *religione*, est de sacerdotio. Item *religionem* dicuntur de auspiciis, prodigiis, etc. quæ dubitationem agendi afferunt, aut impediunt aliquid. Dom. 54, quum ejus dedicationem fictis *religionibus* impedirent. ad Div. x, 12, oblata Cornuto *religio* est, admonitu pullariorum. Cf. Agrar. 1, 2. † culpa quæ contrahitur, si *religionem* violantur. Nat. D. 11, 4, *religio* hæret in republica. Cæcin. 34, *religione* solvi. † superstitio. Div. 11, 54, *religionem* suscipere. ibid. *religionem* deponere. Dom. 49, homo *religionibus* deditus. † obligatio quædam ad aliquid omittendum, cujus respectu rebus veluti sanctitas inest, propter quam eas violare nefas est; unde et pro dubitatione, scrupulo, etc. in rebus agendis. Verr. 1, 15, si nullam *religionem* sors habet. in Cæcil. 14, *religio* sors. Verr. 111, 58, *religio* societatis. Rosc. A. 24, magnam *religionem* possidet paternus sanguis. Inv. 11, 30, fœdus summæ

religionis. Att. xii, 36, posteritas habet *religionem*. Catil. 111, 6, ut, quæ *religio* C. Mario non fuerat, ea nos *religionem* in privato P. Lentulo puniendo liberemur. Cf. n. 3. Nat. D. 11, 4, rem in *religionem* venisse populo. v. Gron. ad Liv. x, 37. † summa in quacumque re diligentia, ne quid minus recte fiat. ad Div. xi, 29, *religio* in consilio dando. Cæcin. 2, judicandi mora et *religio*. Or. 8, eorum *religioni* (qui sc. nihil nisi rectissima probabant) quum serviret orator. Brut. 82, *religio* oratoris. ibid. *religio* nimia. † difficultas, objectio. Or. 11, hac ego *religione* non sum ab hoc conatu repulsus.

*Religiosus**, ad Div. xiii, 17.

Religiosus, de hominibus, Nat. D. 11, 28; Verr. 11, 3; Cæcin. 10; Flacc. 12, 10; Fin. 11, 7. † de rebus, Rab. Perd. 3; Planc. 35; Manil. 22; Dom. 48, dedicatio est *religiosa*; h. e. *religionem* affert, sacrum aliquid efficit. Att. 11, 5, *religiosus* dies. ad Div. 1, 7, homines *religiosi*, h. e. aut superstitiosi, aut nomine religionis abutentes. Or. 9, aures teretes et *religiosæ*, h. e. nihil nisi perfecta probantes. Brut. 11, auctor rerum romanarum *religiosissimus*.

Relinquere, deserere, Cæcin. 18; Arch. 12. † hæredem relinquere, Quist. 4; ad Div. 11, 15; ibid. 11, 16; Brut. 11; Att. vi, 3. † spem relinquere, Agr. 1, 6; Verr. 111, 48; Quint. 15; Cæcil. 4; Prov. Cons. 2. Verr. 1, 35, *relinquere* injurias suas, i. e. non persequi, non ulcisci. Cf. Cæcin. † *relinquitur*, reliquum est, ut Flacc. 34. Item de conclusione syllogismi: sic Her. 11, 29, complexio, quæ non certum et constans aliquid *relinquit*.

Reliquiæ, residua, ad Div. 11, 16; Nat. D. 11, 9, 55, *reliquiæ* cibi, de fecibus, excrementis. Leg. 11, 22, *reliquiæ* Marii, sunt ossa et cineres. de Sen. 6, ut avi *reliquias* persequere: dicitur e persona Catonis, qui Scipionem junio rem hortatur, ut Carthaginem deleat, et quidquid Carthaginiensibus avus Africanus major *reliquisset*. ad Div. vi, 8, *reliquiæ* Asiaticæ negotiationis: debita

nondum exacta, quæ et reliqua dicuntur.

Reliquus. Att. xv, 15, ex reliquis, quæ nonis april. fecit. *Reliqua* hic sunt ea pecunia, quæ eo tempore, confectis omnibus rationibus, residua fuit. Sed, xvi, 3, maxime me angit ratio *reliquo-rum* meorum; quæ quamquam explicata sunt (cf. ep. 15, et ad Div. ii, 13, publicanis etiam superioris Iustri *reliqua* conservaram), etc. sunt debita nondum exacta. Sic et *reliquum* est, ad Att. vi, 3; Off. i, 18; Prov. Cons. 4; Q. fr. 1, 34; Sext. 34; Verr. iii, 48; ibid. v, 34.

*Relucere**, Nat. D. ii, 42.

*Remanere**, manere, ad Div. vi, 3; Cat. 1, 3. † perdurare, Manil. 18; Tusc. 1, 34; Rosc. A. 10; Off. i, 12.

*Remansio**, Q. fr. iii, 5; Lig. 2.

*Remeare**, Nat. D. ii, 46.

Remedium, medicamentum, Phil. xiii, 11; Nat. D. ii, 50; ad Div. v, 12; Sull. 23; Verr. iii, 56; ibid. v, 10. Cluent. 19, *remedia* causarum dicuntur, quibus mala causa defendi potest. ibid. 35, sine iudiciorum *remediis* salvi esse non possemus. ibid. 44, mucronem multis *remediis* retundere. (Cum præp. ad.) Verr. v, 10, *remedium* ad vim.

*Remeo**, Att. xii, 21; Or. ii, 10.

Remigare. Tusc. iv, 4, utrum mavis statim nos vela facere, an quasi e portu egredientes paululum *remigare*? Sensus est: utrum malit statim copiose et late disputari, an vero ante subtiliter rem se persequi: quemadmodum qui portum egrediuntur, non statim vela dant, sed lentius progrediuntur. Id autem fit *remigando*. Ceterum probat Buberius lectionem Leid. codicis, statim nos vela facere, tanquam egredientes e portu, an paululum *remigare*. Subituros portum sine velis navigare scio, egressos non item. Add. in *remus*.

*Remigatio**, Att. xiii, 21.

*Remigium**, Tusc. v, 39.

Remigrare. Tusc. v, 21, *remigrare* ad justitiam. ad Div. ix, 18; Tusc. 1, 49; Acad. 1, 4.

*Reminisci**, de Sen. 20; Tusc. 1, 24; Lig. 12.

Remisso. Off. iii, 29, qui ista *remissus* disputant, h. e. minus severe. In Epicureos dictum est, qui non sola honesta dicunt esse bona. † leniter, Cœl. 14; Or. iii, 26; Verr. iv, 35; Rosc. A. 5.

Remissio, lenitas. Cat. iv, 6, *remissio* pœnæ: sic, de Am. 21; ad Div. vii, 26. † animi moderatio, ad Div. v, 2; Or. ii, 17. † requies, Or. ii, 6. † mitigatio, Or. 1, 61; ibid. ii, 55; Brut. 91. † relaxatio, Off. 1, 41.

Remissus, finitus. Tusc. 1, 44, *remissa* vita humana. E poeta. † levis. Verr. iii, 29, *remissior* æstimatio. † lenis, facilis. Att. xvi, 15, utrum *remissior* essem, an summo jure contenderem. † comis, hilaris. Cœl. 6, *remissus*.... severus. † Or. ii, 23, *remissus* dicendi genus, opponitur forensi, contentioso. Versatur enim in eo oratio plerumque in narrando aut docendo, philosophi more, quorum mollior est, sine asperitate et vehementia, oratio.

Remittere, dimittere. Cluent. 2, *remittere* opinionem. † concedere, condonare. ad Div. xi, 20, de exercitu Pansæ legionem mihi Cæsar non *remittit*. † retromittere, Att. vii, 22; ibid. ix, 11. † diminuere, Brut. 55; Or. 18; Verr. iii, 35; Phil. 1, 5; Phil. viii, 6. † condonare, ad Div. v, 10; Or. 1, 58. † concedere, Acad. ii, 33; Sull. 30; Phil. viii, 8. † relaxare, Leg. ii, 15; Hortens. fragm.

*Remorari**, Manil. 14; Her. 1, 16; Cat. 1, 2.

*Remote**, Nat. D. 1, 31.

*Remotio**, Inv. ii, 29.

Remotus. de loco, Verr. v, 31; ad Div. vii, 20; Inv. 1, 26. † amotus, Rosc. A. 44; Verr. iii, 84; Inv. ii, 22, 54; Or. 9. † alienus, Att. xiv, 12; ad Div. v, 4; ibid. vii, 11; Nat. D. ii, 39. † Fin. iii, 16, *remota*, sunt ἀποκρημύττα stoicorum.

Removere. Rosc. A. 8; ad Div. xvi, 12; Or. 1, 20; ibid. ii, 76; Att. iv, 20;

(sive ab) Or. 2, nec se artibus suis removerunt.

**Remunerars*, Sen. p. R. 12; de Pet. Cons. 9. † (depon.) ad Div. 12, 8; xv, 13; Brut. 15.

Remus, proprie, Acad. fragm. ibid. 11, 7, 25. Cf. Lucret. 1v, 439. Tusc. 1v, 5, dialecticorum *remis* orationem propellere, est initium facere a subtili et dialectica disputandi ratione. v. *remigars*.

Renasci, Att. 1v, 2; Tusc. 1, 23.

Renavigare, Att. xiv, 16.

Renos, Tusc. 11, 25; Nat. D. 11, 55.

Renovare, proprie, Agr. 11, 13; Nat. D. 11, 23, 46; Mur. 7; Quint. 22; Orat. 111, 1. † de animi attentione, Inv. 1, 17; 11, 15. † reficere, recreare. Sext. 69, *renovare* republ. † repetere. Div. 11, 2, studiâ hæc *renovare* occupamus.

Renovatio. Att. v1, 1, *renovatio* singulorum annorum, est genus anatocismis, de quo supra in *anatocismus* dictam. † repetitio. Brut. 71, usurpatio et *renovatio* doctrinæ. Nat. D. 11, 46.

Renuere (cum dat.), Rab. Post. 13, *renuentes* huic criminali. † recusare, Cœl. 11.

Renuntiare. referre nuntium, Phil. v1, 6; de Div. 11, 34. † nuntiare Act. 1 in Verr. 7; Or. 1, 33; Or. 11, 64; Verr. 1, 54, Verr. 11, 36, 52; ibid. v, 13; Manil. 1; *renuntiat* illam decisionem: h. e. nuntiat, illam pactionem, quam fecissent, ratam non esse; improbari ab eo, cujus in ea res voluntas maxime spectanda sit. † prodere dicendo. Act. 1 in Verr. 6, *renuntiata* est tota conductio iudicii.

Renuntiatio; nostri *rapport*. Verr. 1, 34, rem gestam resuntiarat.... *renuntiationem*que ejus, quæ erat in publicas literas relata, tolli jusserat. Planc. 8; Mur. 8.

Repagutum, de Div. 1, 34; Verr. 1v, 43; ibid. v, 13; Nat. D. 11, 26.

Repandus, incurvus, inflexus. Nat. D. 1, 29, calcei *repandi* Junonis: quorum sc. speciem conspiciere licet in nummis, qui Junonem referunt, et in

Gorianis monumentis in Museo Etrusco.

Repavars, Verr. 111, 86.

Repastinatio, de Sen. 15, genus operis rustici, quum vineæ veteres refodiuntur.

Repellers. Flacc. 2, ex urbe *repulit*: nisi legendum *depulit*: sic, Cæcin. 12; Sext. 17. † arcere, Or. 1, 11; Off. 1, 38.

Repensare, Or. 11, 67.

Repens, Tusc. 111, 14.

Repente, Sull. 27; Or. 1, 59; Cæcil. 17; Off. 1, 33.

Repentino, Quint. 4.

Repentinus, subito ortus, novus. Verr. 111, 75, *repentinus* rationes. Brut. 69, *repentini* homines et ignoti. Add. Tusc. 111, 19; Off. 1, 18; Or. 11, 55; Rull. 11, 22; Inv. 11, 9.

Reperire, Brut. 2; Verr. 111, 46; ad Div. 2, 15; Cœl. 19; Flacc. 38.

Repetere, arcescere, Or. 3; ibid. 111, 24; Leg. 1, 6; Fin. 1, 20; ibid. v, 19; Inv. 1, 1; ibid. 1, 29; Her. 11, 22; ad Div. 111, 29; Nat. D. 1, 7; Q. fr. 1, 2. † reponere, Her. 11, 13. † de penis, Mil. 4. Rosc. A. 14, vindicare sibi creptum aliqui, et injuriam factam iudicio persequi, in Cæcil. 5, *repetere* jus suum. ibid. pecuniam ex lege *repetere*. Mur. 2, res *repetere*. Sext. 26, nullis *repetitis* rebus: int. per fetiales. De qua repetitione vid. Liv. 1, 32. † initium facere. Tusc. 1, 48, *repetunt* ab Brechtheo. Cf. Or. 1, 20.

Repetitio, Her. 1v, 13; Or. 111, 54.

Repotundus. in Cæcil. 4, de pecuniâ *repotundis* nomen alicujus deferre. v. in Ind. Legg. de *Repotundis*.

Replere, Sext. 36; Manil. 15; Prov. Cons. 2; Mur. 25; Or. 1, 43.

Replicare, evolvendo cognoscere, repetere. Sull. 9, *replicare* memoriam annalium. Leg. 11, 14, *replicare* memoriam temporum.

Replicatio, conversio. Nat. D. 1, 15, *replicatio* mundi.

Reponere. rursus imponere, Sext. 27; Nat. D. 11, 49. † in locum alterius ponere, ad Div. viii, 18; Her. 1v, 16; Att. 111, 7; Sext. 68; Inv. 1, 26. † po-

nere, Tusc. v, 12; Sall. 33. † restituere. Att. XIII, 12, Catulo et Lucullo alibi *reponimus* : int. quod hic ablatum est.

*Reportare**, Verr. IV, 28. † reducere, Att. IV, 16; Agr. II, 22. † obtinere, Manil. 3; Verr. V, 49; Leg. III, 8.

Reposcere, poscere. Verr. III, 1, qui ab altero vitæ rationem *repossunt* : sic, de Am. 9.

Representare, est proprie, in re pecuniaria, pecuniam statim solvere, atque adeo prænumerare, ante diem solvere. Att. XII, 25, dum a Faberio *representabimus*. ibid. 29, ai qua etiam jactura faciendi sit in *representando*. ibid. 31. v. Gron. Sext. p. 50. † hinc dicitur pro facere aliquid ante tempus, citius quam debeas, aut constitutum sit. Att. XVI, 2, mihi videntur etiam istorum animi incendi ad *representandam* improbitatem suam : h. e. citius demonstrandam, quam ante constituerant. ad Div. V, 16, neque expectare temporis medicinam, quam *representare* ratione possumus. In hoc loco male negatur in Lexico Fabri via anticipandi inesse, quam *representare* idem sit, quod ante dixerat, anteferre consilio. ad Div. XVI, 14, dies promissorum adest (h. e. non longe abest); quem etiam *representabo*, si advenris : h. e. etiam ante libertas dabitur, quam promiseram. Phil. II, c. ult. quin etiam corpus libenter obtulerim, si *representari* morte mea libertas civitatis potest : h. e. si mors mea efficere potest, ut eo citius libertas restitatur civitati. † Sext. II, quod ipsum templum *representabat* memoriam consulatus mei : h. e. præsentem animis faciebat, instaurabat. † ad Div. VIII, 2, me *representante*, est absolutum. Id quam vim habeat, nemo, quod sciam, explicavit, neque ego explicaverim. Et est forte lectio corrupta.

Representatio, de re pecuniaria, ad Div. XVI, 24; Att. XII, 51; XIII, 29. v. *representare*.

Reprehendere, retro abducere, Acad. II, 45. † revocare. Verr. III, 20, quod erat prudentia prætermisum, id,

quæstu ac tempore admonitus, *reprehendisti*. † resellere. Cœl. 27, quem quomodo *reprehendunt*. † corrigere, emendare. Dom. 33, si se collegisset, temeritatem atque injuriam suam restitutione mea *reprehendisset*. † Verr. III, 96, si senatores judicarent, hoc genus pecuniæ per injuriam cogendæ non posse *reprehendi* : h. e. ita accusari, ut reus damnaretur.

Reprehensio. vituperatio, Phil. XII, 10; Off. I, 40; Fin. I, 1, 8; Inv. I, 42; Or. III, 25, sine *reprehensione*, i. e. ut se nunquam revocet, coerceat intra fines, corrigat, etc.

*Reprehensor**, Planc. 3; Opt. Gen. Or. 6; Acad. II, 3.

*Repressor**, Sext. 69.

Reprimere, cohibere, de Div. II, 33; Sext. 44; Cat. I, 12; Manil. 5. † de studio, Fin. I, 1. † angustius, brevius, tardius facere. Att. X, 9, dubitabat nostrum nemo, quin Cæsar itinera *repressisset*. Brut. 91, dedit operam, ut nos nimis redundantes, et superfluentes juvenili quadam dicendi impunitate et licentia, *reprimeret*. † abstinere. Sext. 55, vix odium suum a corpore *represserunt*. Verr. V, 29, a præsentis supplicio tuo se *repressit* populus Romanus.

*Reprobare**, Fin. I, 7.

Repromissio, Rosc. Com. 13, est *restipulatio*, de qua mox.

Repromittere. Brut. 5, non *repromittere* istud ausus sim. Cf. Rosc. Com. 13, de restipulatione dicitur. v. *restipulari*.

Repudiare, rejicere, aspernari, Or. 5, 62; Quint. 14; Corn. fragm. 1; Phil. II, 10; Cluent. 71; ad Div. V, 9; Font. 17; Cæcil. 16; Verr. I, 58; Off. I, 25. † tollere. Or. III, 1, *repudiare* a republ. consilium senatus. † Verr. III, 74, *repudiari* dicuntur, quorum frumentum improbatum.

*Repudiatio**, Mur. 4.

*Repuerascere**, de Sen. 25. † metaphorice, Or. II, 6.

*Repugnans**, Off. I, 31; Or. II, 40.

*Repugnantior**, de Am. 25.

Repugnantia°, Top. 13; Off. III, 4, 7; Phil. II, 8.

Repugnare°, sensu proprio, ad Div. V, 2; ad Div. VIII, 12; Rab. Perd. 5; Fin. IV, 7; Rosc. C. 17. † *repugnat*, Top. 19; Fin. V, 26.

Repulsa°, Tusc. V, 19; Planc. 21; Off. II, 17.

Repulsus°, de Div. I, 7.

Repungere°, ad Div. I, 9.

Reputare°, Tusc. I, 48; Deiot. 14; ad Div. V, 17.

Requies°, Or. I, 52; Arch. 6; ad Div. V, 14; Fin. V, 19; Off. II, 2.

Requiescere°, de corpore, de Div. I, 46; Tusc. I, 44. † de animo, Att. I, 18; Or. II, 58.

Requirere, reprehendere. Mur. 29, quæ nonnunquam *requirimus*, ea sunt omnia non a natura, sed a magistro. † desiderare rem amissam. L. Manil. 2, quibus amissis et pacis ornamenta, et subsidia belli *requiritis*. Hanc notionem illustrat Burmann. ad Virgil. *Æn.* I, 217. † postulare, Tusc. V, 8; ad Div. I, 7.

Rari°, Off. II, 9; Acad. I, 7.

Res, de re familiari, pecuniaria. Off. II, 11, iis etiam, qui emunt, vendunt.... justitia ad rem gerendam necessaria est. de Sen. 7, rem male gerentes patresfam. Rabir. Post. 2, in pluribus provinciis ejus versata *res* est. Quint. 11, quum *res* ab eo, quicum contraxisset, recessisset. † causa, commodum. Phil. II, 2, contra rem alicujus venire: de eo, qui in judicio aliquem quacumque ratione oppugnat. † Sen. p. R. 11, *res* redire dicuntur, quum causæ in foro, aliaque publica negotia intermissa, quod *res* prolatas, dicunt (v. *prolatus*), repetuntur. v. Lambin. ad h. l. Cf. Sext. 62. † Or. II, 11, inesse in ratione rerum. ib. I, 21, positum esse in re atque natura: de iis rebus, quæ sunt, non modo finguntur. † Verr. I, 14, *res* rationum: per periphrasin pro *rationes*. † Verr. III, 35, *res gestæ*, sunt leges Sullæ. ad Div. I, 5, *res gestæ* Lentuli, in primis capiendæ de revocatione Ciceronis ab exsilio, et

lege centuriata, ejus rei causa ab eo lata ad populum. † *res publica*. v. infra in hac voce. † causa quæ tractatur, Her. IV, 1; Or. II, 24. † commodum, Cluent. 69; Or. 30; de Div. I, 24. *res familiaris*, Off. II, 16, 24; ibid. II, 21; Or. II, 67; Att. V, 3; Cat. II, 5; Verr. III, 14; ibid. III, 98; ibid. V, 50; Mil. 29; Flacc. 12; Quint. 3; Font. 15. † *res judicatæ*, Sull. 12; Phil. II, 28; ibid. XI, 5; Agr. II, 3; Mur. 12.

Resolutare°, Phil. II, 41.

Resarcire°, Cœl. 16; ad Div. I, 9.

Rescindere locum, Agr. II, 1, est aperire, quum obstructus esset antes. † dissolvere, Att. VI, 1; Verr. I, 43; ibid. II, 26, 57; Leg. II, 12; Phil. XIII, 3; Prov. Cons. 5.

Rescire°, Off. III, 23; ad Div. VIII, 12.

Rescribere, in re pecuniaria, Att. XVI, 2, reliqua *rescribamus*, i. e. ut opinor, rursus in literas, tabulas, referamus, vel, syngrapham demus, ut alio tempore solvamus. Quidam autem libri habent *perscribamus*, eodem fere sensu.

Rescriptus. Tuscul. IV, 2, cantus fuisse *rescriptos* vocum sonis. Si sana lectio est, de quo dubitant viri docti (v. Buber, ad h. l.), sensus hic est: cantuum illorum certos modos factos esse, signisque expressos, quod nos vocamus *composos*. J. Fr. Gronovius corr. *descriptos*: alius, *notis pro sonis*. *Resecare*. Tusc. IV, 21, *resecanda* esse, evelli penitus non posse: sic, Cat. II, 5; Verr. III, 50; ibid. III, 89; Pis. 19; de Div. II, 46; de Am. 5.

Resectus°, Leg. II, 22.

Reservare°, Phil. VII, 1; Off. II, 15.

Reservare, servare, retinere. Cluent. 70, nihil ad similitudinem hominis *reservavit*. ad Div. V, 4, ne, quum velis revocare tempus omnium *reservandum*, quum, qui servetur, non erit, non possis: sic, Planc. 5; Flacc. 44; Sext. 22; Or. I, 52; ibid. 48; Att. I, 17; Mur. 21; Cœl. 24; Prov. Cons. 20; Sull. 28; Act. I in Verr. 11; Verr. III, 36. † Q. fr. III, 1, Minucio me.... *reservabam*: h. e. exspectabam Minucium... ut per

eum scriberem, quæ scire te vellem.

*Residere**, Rosc. A. 21; Fin. III, 3; Pis. 33; Att. XI, 6; ibid. XII, 13; Mil. 19; Cat. I, 13; Deiot. 3; Tusc. I, 43; ibid. III, 12; de Sen. 17; Q. Fr. I, 22; ad Div. VIII, 2; ibid. XII, 3.

*Resideri**, Leg. II, 22.

Residuus. Verrin. III, 97, quid potest esse in calamitate *residui*? h. e. quæ calamitas est reliqua? Cluent. 54, de pecuniis *residuis reus*. *Residua* pecunias sunt *ex*, quæ magistratus ex ærario datæ sunt, ut in re publica consumerentur, ab iis autem oppressæ, et in rem suam conversæ sunt.

Resignare. Arch. 5, fidem tabularum *resignasset*, h. e. corrumpendo sustulisset. Ita et Servius ad Virgil. Æn. IV, 244. Burmannus ibi non audiendus de loco Cicronis, quem non inspexerat.

Resilire. Rosc. Amer. 29, *resilit* crimen ab eo: h. e. non hæret, falso in eum conferri intelligitur. v. *hæres*.

Resipere, respirare, recipere se, Sext. 37.

*Resipiscere**, pro Sext. 37; ad Att. IV, 5.

Resistere, consistere, subsistere. Mur. 39, ubi lapsi *resisteremus*. Tuscul. V, 28, *resistet* extra fores. v. de hac notione Schwarz. ad Plin. Pan. c. 10. ad Att. II, 2, negavit, se unquam cum Curione *restituisse*, sc. colloquendi causa; nunquam se cum C. loquutum.

Resonare, sensu proprio, Nat. D. II, 59; OEcon. I; Tusc. I, 40; ibid. III, 2, laus virtuti *resonat*, tanquam imago (sc. vocis). Nam echo imago vocis Latinis vocatur. Lambinus adeo addebat *voci*; quod non opus esse videtur. Ceteræ emendationes nihili sunt. Nat. D. II, 57, in fidibus testudine *resonatur*: h. e. testudinis durities repellit et auget sonum fidium. de Div. II, 14, non vos in fidibus alios aliis *resonare*.

Respectare, desiderare, expectare. de Sen. 23; Sext. 5. Planc. 18, *respectare* munus par ab aliquo. Lambinus autem corrigit *expectare*.

Respectus, perfugium. Phil. X, 4,

respectus pulcherrimus et præsidium firmissimum reip. Phil. XI, 11, non ut *respectum* haberemus ex acie. Aliter interpretantur viri docti, ut Schottus, Nod. Cic. I, 15, et alii; sed aberrant a Ciceronis mente. † Actus respiciendi. Div. I, 32, fugientibus miserabilem *respectum* incendiorum. † reverentia. Phil. V, 18, sed quum *respectum* ad senatum et ad bonos non haberet, etc. De hac significatione vid. Schott. l. c.

*Respergere**, Phil. III, 2; Or. III, 3; Verr. V, 38.

Respicere, retro spectare, de Div. I, 24. † de memoria, Tusc. V, 2; Arch. I. † curare, Rab. Post. 15; Verr. III, 55; Fin. II, 24. † succurrere. ad Div. X, 11, si modo rempubl. *respicere* velit. Cf. Att. VII, 1. † ad Div. X, 24, si Cæsar se *respexerit*: h. e. ad salubriora consilia redierit, salutis publicæ, atque adeo suæ rationem habuerit. Nam aptea dixerat, Cæsarem ad mala consilia, et reip. minus salutaria se contulisse.

Respirare. Quint. II, quem nunc *respirare* libere non sinis: h. e. omni ratione vexas: sic, Fin. I, 16; Cluent. 70; Sext. 33. † spiritum reddere, Nat. D. II, 54; Fin. III, 4; IV, 23. † intermitteri. Phil. VIII, 7, oppugnatio *respiravit*.

Respiratio, exhalatio. Nat. D. II, 10, aer oritur ex *respiratione* aquarum. Add. de Univ. 6; Or. 16.

Respiritus. Nat. D. II, 55, pulmones... qui se in *respiritu* dilatant.

Respondere, est eorum qui consuluntur, ut Jctorum, pontificum, conjectorum, hariolorum. Leg. II, 12, *respondendi* juris facultas. Or. I, 45, in iure *respondendo*. In quo animadvertenda est forma, jus *respondere*, pro usitatori, de iure resp. ut est etiam Legg. I, 4. Att. IV, 1, pontifices *responderunt*. † *respondere*, dicitur de litigantibus in foro, petitore, accusatore, et reo, quum adsunt die dicta. Verr. I, 1, Verrem non *responsurum*. Cf. Verr. II, 40; Att. IV, 16. † etiam in delectu militari *respondere* dicuntur, qui militiam non detrectant. Hinc ductum videtur illud, quum pedes, qui-

bus numeri causa utimur, dicit, Or. III, 49, *respondere* non vocatos. † hoc verbo Cicero etiam utitur ad exprimendum Græcum *ἀντιτεροπος* sicut. Or. 32, rhetorice *respondere* ex altera parte dialecticæ. Nam sic expressit illud Aristotelis Rhetor. I, 1, 4 *περοπυξ* *εετιν* *ἀντιτεροπος* *τῆ* *διαλεκτικῆς*. † paria præstare, gratiam referre. Attic. IV, 3, Quinti fratris liberalitati. *respondemus*. Male hunc locum interpretatur Grævius ex ea hujus verbi vi, qua significat: solvere ad diem constitutam. Att. XVI, 2, fit sæpe, ut ii, qui debent, non *respondeant* ad tempus. v. Gronov. Obs. II, 4. † resistere, repellere, item parem esse ad resistendum. Catil. II, 11, urbes, colonias et municipia *respondebunt* Catilinæ tumultis silvestribus. Att. IV, 10, ut possim tibi aliquid *respondere*.

*Responsio**, Balb. 16.

**Responsitare*, de JCTis, Leg. I, 4; de Rep. v, 3.

*Responsu**, supinum, Cluent. 60.

*Responsum**, Att. VII, 16; Mur. 15; Cat. III, 4.

Respublica. quia in hoc verbo tirones in primis hærent, paullo explicatius de eo agemus. *Respublica* tribus modis dicitur: primo, de universa civitate aut imperio; de Rep. I, 26, etc. *respublica*, res populi: deinde de singulis ejus partibus. *Reipubl.* partes autem commemorantur commode ab ipso Cicero, Sext. 46, religiones, auspicia, potestates magistratum, senatus auctoritas, leges, mos majorum, judicia, jurisdictio, fides, provinciæ, socii, imperii læus, res militaris, ærarium. Tertio dicitur de omni actione, negotio, quod publicæ utilitatis causa suscipitur, aut quocumque modo ad rempubl. pertinet. Itaque in legendo Cicero judicare debent tirones, ad quod genus quique locus referendus sit, tumque demum se hoc verbum, quum ad alterum tertiumque genus pertinet, putent intelligere, quum possunt partem illam universæ reip. aut negotium publicum nomina-

re, de quo capiendum esse contextus doceat. Prims significationis exempla dare supervacuum foret. Alterius hæc sunt. † leges. Verrin. I, 2, *respublicam* posse senatorio concilio defendi. Sermo enim est de lege de pecuniis repetundis, et de judicio ex ea. † magistratus, potestas. Verr. I, 12, ad *respubl.* accedere; nam hoc de iis dicunt Latini, qui quæstores sunt, aut potestatem aliquam consequuntur primum, quæ magistratum esse solet. vid. Phil. v, 18; Rosc. A. I; Or. II, 25. † bellum, res militaris. Manil. 21, *respubl.* bene gerere. ad Div. X, 11, *respubl.* ex vestra sententia administrare: h. e. vincere. Cf. ibid. 17; XII, 11. † victoria. Nat. D. II, 2, temere de *respubl.* loquutus. † ærarium, pecunia publica. Phil. II, 3, reliquias *reip.* dissipare. Verr. I, 13, *respubl.* administrare, de quæstore. ibid. v, 22, de *respubl.* detrahere. † provincia. ad Div. XIII, 68, si ad me de *respubl.* id est, de statu provinciæ, de institutis tuis, familiariter scribes. † libertas publica. ad Div. XI, 13, bonam spem de summa *respublica* vos habere volumus. ibid. I, 3, unus est, per tot annos *respubl.* devexata, *reipublicæ* bene gerendæ cursus ad gloriam. † securitas publica. Rosc. A. 49, ideone nobilitas recuperavit *respublicam*, etc. Tertii generis exempla hæc sunt: Cæcin. 20, abijt *reipublicæ* causa, h. e. legationis, aut belli gerendi causa. Verr. II, 55, *respublica* administrari non poterat: h. e. exactio et solutio tributis. Milon. 15, *reipubl.* partem suscipere, de cæde Clodii. Balb. 20, a *respubl.* bene gerenda: h. e. a fortibus viris civitate donandis. Phil. v, 15, *respubl.* sæpe bene gesta: v. c. restitutione Sext. Pompeii, bello civili exstinguendo. Cf. de altera et tertia significatione Gronov. ad Liv. VIII, 31. † Pis. 32; Cassarem non eadem de *respubl.* sensisse, quæ me, scio. Verr. I, 14, quod de *respubl.* sensit. Hæc formula capienda est de partibus, quas quis in *respubl.* sequitur, utrum scilicet popularis sit, an eam opti-

matibus faciat. † Mur. 11, *republica* perfrui possumus: h. e. omnibus commodis, quæ jure, lege, etc. civis romani sunt. Cf. Dom. 57.

Respuere. Sull. 25, cuius aures unquam hoc *respuerunt*: h. e. non probarunt, non verum putarunt: sic, Or. 11, 25; Planc. 17; Mur. 33; Nat. D. 11, 9; Cæcin. 20; Fat. 20; Cæcl. 15.

Restare. Verr. 111, 89, placet socios tractari, quod *restat*, etc. lat. temporis, estque *in posterum*. † remanere, Att. viii, 3; Off. 111, 30. † superesse, Q. fr. 111, 1; Att. viii, 7; Inv. 11, 36; Off. 111, 3; Nat. D. 11, 16.

**Resticula*, parva restis, funiculus. pr. Scaur. 13, collum *resticula* cingeret. Vox ap. Cic. nova.

Restillare. Att. ix, 7, literæ mihi quiddam quasi animulæ *restillarunt*.

*Restinctio**, Fin. 11, 3.

Restinguere, de igne, Rosc. C. 6; Top. 12; Cat. 111, 1. † de siti, Fin. 11, 3; Or. 1, 51; Nat. D. 11, 59; Att. xiiii, 14; Or. 2. Sext. 21, animos hominum sensusque morte *restingui*.

Restipulari. Rosc. Com. 13, est vicissim ab eo aliquid stipulari, qui a nobis aliquid stipulatus est; v. c. in sponsione, quam Quintius cum Nævio facit hic stipulatur a Quintio: Spondeane te tantam summam pecuniæ daturum, tanquam pœnæ loco, si bona tua ex edicto possedi? Quintius respondet: Spondeo. Sed deinde sibi et Quintius similiter a Nævio stipulatur: Spondeane te, etc. si non possedisti? hoc est *restipulari*.

Restipulatio fit, quum *restipulamur*, Rosc. C. 13.

Restituo, reddere, Hortens. Fragm. Verr. iv, 33. † compensare, Rab. Post. 16. † reconciliare, Att. 1, 8; ibid. xv, 4; Mil. 14. † instaurare, Cæcl. 16. † Rosc. A. 22. est verbum juris, 1° quum aliquem reduco in eum locum, fundum, sedes, unde vi deieci. Cæcin. 13, 22, vim factam *restituere*. 2° quum is, qui *restituere* jubetur a prætore, negat se deiecisse. Nam id facit, quum dixit, *restitui*. Quoniam enim eum non de-

jecit, et mansit in possessione is, qui *restitui* jubetur, idem est, ac si dejectus ante, post *restitutus* esset. Cæcin. 19, 29, 32. † Verr. 11, 26, judicia *restituta* sunt: h. e. res judicate sublata, et ii, qui iudicio damnati erant, in integrum *restituti* sunt. † Attic. xv, 4, nescio quid ab eo literularum, ut me sibi *restituerem*: h. e. sibi iterum amicus fierem.

*Restitutio**, Pis. 15; Rull. 11, 4.

*Restitutor**, Mil. 15.

Restrictio. Leg. 11, 18, cetera non tam *restrictio* profinio. de Rep. 111, 3, quoniam id nomen illi tam *restrictio* tenent. Add. Fin. 11, 13; de Am. 16.

Restrictus, parvus. Planc. 22, *restrictos* et tenaces fuisse: sic, ad Div. 111, 8; Att. x, 11; Off. 11, 18.

*Resupinus**, de Div. 1, 22.

*Retardare**, de motu, Nat. D. 11, 40; Phil. x, 5; Manil. 9. † de studiis quibus mora objicitur, Manil. 5; Vatin. 1, 14; ad Div. v, 17; Arch. 6; Tusc. 1, 31; Sext. 31.

*Retardatio**, Phil. v, 11.

*Retio**, Nat. D. 11, 48.

*Retogero**, Att. iv, 7.

Retentio. Attic. xiiii, 21, Carneades *retentionem* aurigæ similem facit *ἰροχη*. Acad. 11, 25, *retentio* assensionum. † deductio de pecunia solvenda. Attic. xiiii, 23, ista *retentionis* omnes ait uti Trebatius. Cf. ib. 25.

Retexere, sensu proprio, Acad. 11, 29, retractare, mutare. Phil. 11, 13, itaque jam *retexo* orationem meam, etc. ad Div. xi, 28, id nunc commutem, meque ipse *retexam*? † irritum reddere, abolere. Verr. 11, 26, ut totam præturam Verris *retexere* videretur: sc. rebus judicatis infirmandis, censu aliter habendo, decumis aliter vendendis. ad Div. xi, 14, novi timores *retexunt* superiora; ubi v. Græv.

Reticenter, Att. x, 6. Locus dubius.

*Reticentia**, silentium, Phil. xiv, 12; Off. 111, 16. † figura rhetorica, Or. 40; ibid. 11, 53; Gr. ἀνωσιωνσις. Cf. Quintil. 1x, 2, 54.

Reticere, non respondere, de reo.

Verr. 1, 1, si *reticcat*, si absit. † tacere, Or. III, 25; Phil. 1, 12; Her. III, 23.

Reticulum. Verr. v, 11, *reticulum* sibi ad nares admovere, sc. floribus fartum folliculum. v. Athenæus, IV, 12, et ibi Casaubonus, qui hunc locum commemorare non neglexit.

Retinere. ad Div. v, 12, quæ hominum animos vehementer in legendo *retinere* possit. *ibid.* 1, 7, virum excellentem, nonnihil suspicantem, illa epistola *retinisti*, int. in amicitia. Dom. 34, tantum impios homines *retinebat* odium, i. e. possidebat, habebat. † quum sermo est de officiis, eleganter dicitur pro conservare. Sic, Her. III, 3, *retinere* fortitudinem. Sic est, de Am. 19; Quint. 18. † tenere aliquid quod erat reddendum, Cluent. 56; Flacc. 23.

*Retorquere**, Cat. II, 1.

Retractare, de cogitatione. Att. VIII, 9, augere dolorem *retractando*. Nat. D. II, 28, qui omnia, quæ ad cultum decurum pertinerent, diligenter *retractarent*: ubi etiam pro tractare dictum videtur. † recusare, tergiversari. Tusc. 1, 31, veniet tempus, et quidem celementer, sive *retractabis*, sive properabis. Quod ad h. l. Buherius putat aliud esse *retrectare*, aliud *retractare*, id nihili est, ut jam monuit Drakenb. ad Liv. XXXVIII, 18.

Retractatio, tergiversatio. Tusc. v, 29, sine *retractatione* libere dicere. ad Att. XIII, 25, sine ulla dubitatione, aut *retractatione*. Est adeo paullo plus, quam dubitatio.

Retractator. Att. XVI, 3, *εὐτραγμῶν* *retractatius*: iterum excussum, emendatum, eoque et accuratius factum.

Retrahere, sensu proprio, Cœl. 26, 27. † vi reducere, ad Div. v, 14. † trahere, ducere, Phil. VI, 4. Part. 39, *retrahere* in odium iudicis aliquid.

*Retribuere**, Rosc. C. 15.

*Retro**, de loco, de Div. 1, 24. † de tempore, Tusc. v, 2. † de minore dignitate, Tusc. v, 31. † de oratione, Fin. v, 28; Partit. 7.

*Retrorsum**, Nat. D. II, 35.

Retrusus, abditus. Or. 1, 19, *retrusa*

in media philosophia. Sic, Verr. 1, 5. † de animo dicitur, Pet. Cons. 11.

Retundere, proprie, hebetare, Cat. III, 1; Sull. 30. † comprimere. ad Div. VIII, 6, *retudit sermones*.

Retusus, obtusus, hebes. Div. 1, 36, *retusum ingenium*.

*Reus**, is, cuius res agitur, non solum accusatus, sed etiam is, unde petitur, et petitur, Or. II, 79; ubi hæc antiqua significatio esse dicitur. Cf. *ibid.* 43, et Alciati Parerga Juris, II, 10. Add. ad Div. XIII, 34; Verr. II, 38; Mil. 16; Sull. 29.

*Revehi**, sensu proprio, Verr. IV, 35. † de oratione, Brut. 62.

Revellere, tollere. Att. v, 20, omnes injurias *revellimus superiores*. Sic est, Phil. XIII, 12; Pis. 11; Cæcin. 25. † proprio sensu, ad Div. XIII, 36; Verr. II, 46; Mur. 15.

*Reverire**, Or. 1, 40.

*Reverentia**, Off. 1, 28.

Revereor, vereor, timeo. Or. II, 28, dicam enim non *reverens* assentandi suspicionem; Tusc. 1, 50; Inv. II, 12.

*Reversio**, de corporibus celestibus, Nat. D. II, 40; Fin. II, 31. † de febribus, Nat. D. III, 10; Phil. 1, 1; Att. XVI, 7.

*Revertens**, redire, de Div. 1, 15; ad Div. VI, 6; *ibid.* IX, 24; X, 28; Off. III, 10.

Reverti. Cœl. 3, ut ad me *revertar*, i. e. de me dicere incipiam; nam dixerat de alio. Add. Mur. 41; Verr. II, 52; *ibid.* II, 20; de Div. 1, 23; Inv. II, 36.

Revincere, convincere. Arch. 6, nunquam neque suo, neque amicorum iudicio *revincetur*. v. Gronov. ad Gell. VI, 11.

Revirescere. Prov. C. 14, *revirescent* res: de Gallis, qui, recuperatis viribus, bella instaurare cogitabant. Her. IV, 34.

Reviviscere, proprio sensu, Pis. 27; Nat. D. II, 38; ad Div. v, 62; *ibid.* VI, 10; Phil. VII, 1; *ibid.* XIII, 18, ad auctoritatis pristinae spem *reviviscere*. Græv. *revirescere*.

Revocare, sensu proprio, ad Div. 1,

11; Rull. 111, 1. † invitare eum ad convivium, a quo ante excepti sumus. Rosc. Am. 18. † Or. 11, 52, ad suas res *revocare* aliquem dicitur, qui ei in memoriam redigit, quas ipsi acciderunt, aut ipse fecit. † referre. Flacc. 12, *revocare* omnia ad gloriam splendoremque. † expedire se ex re aliqua, in quam nos immisimus. Pis. 29, *revocare* se non poterat, familiaritate implicatus. † Dom. 55, *revocare* se dicitur, qui hæsitat in legendo, recitando, dicendo. † actores dicuntur *revocari*, quum jumentur a spectatore repetere versus aliquos. Tuscul. 14, 29, Socrates dicitur ter *revocasse* versus primos. Cf. Sext. 56, 58, et ibi Abram. Sed in genere *revocari* dicuntur, qui eandem rem altera vice dicunt. Arch. 8. † item, qui jumentur altera vice accusari. Q. fr. 11, 6, populus *revocat*. † instaurare, reficere. ad Div. vii, 26, vires et corpus amisi; sed si morbum depulero, facile, ut spero, illa *revocabo*. v. Gron. Obs. 11, 19. † temperare sibi, dicitur, *revocare* se, Att. xiii, 1. † corrigere. Div. 11, 46, natura, quum se ipsa *revocasset*. † abducere a consilio, Tusc. 1, 16; Att. 111, 15; Cat. 111, 5; Cluent. 5. † redigere, Cæcin. 3, 27.

*Revolare**, Nat. D. 11, 49.

**Revolvi*, redire aliquo. Attic. xiii, 26, *revolvo*r identidem in Tusculanum. Cf. Or. 11, 30, 31; de Rep. 1, 24. Sic, Acad. 11, 6; Her. 11, 18. † proprio sensu, Nat. D. 11, 42.

*Revulsus**, Phil. v, 4.

Revo sacrorum, Dom. 14, in collegio pontificum locum habet. De eo, et cur hoc nomen habuerit, lege Liv. 11, 2 in init.

*Revo**, Fin. 111, 20; Manil. 9. † tyrannus, Off. 111, 21; ad Div. xiii, 1; Agr. 11, 6.

*Rhoda**, Mil. 10; Att. vi, 1.

*Rhodarius**, Mil. 10.

*Rhotor**, dicendi magister, Or. 1, 18; Phil. 11, 17; Nat. D. 11, 1; Fin. 11, 1. † orator, Tusc. 111, 26.

Rhetorica. Fin. 11, 6, *rhetorica* philosophorum... *rhetorica* forensi. Inv. 1, 5.

*Rhetorice**, Brut. 11; Fin. 111, 8; Tusc. 111, 26.

*Rhetoricus**, Or. 1, 19; ibid. 11, 5; Nat. D. 11, 67; Fat. 2.

Rhetoricoteros, Or. 111, 43.

*Rhythmicus**, Or. 111, 49.

Ricinium, Leg. 11, 23, est pallium mulierum, quo in adversis rebus et luctibus utuntur. Vid. Ferrar. Re Vest. 1, 25; Ruben. 1, 7; Salm. ad Vop. Aurelian. 45, p. 541.

*Rictum**, Verr. 14, 43.

*Ridere**, Fin. v, 30; Q. fr. 11, 3; ad Div. 11, 9.

*Ridicule**, Verr. 14, 66; Or. 1, 57; ibid. 11, 71.

*Ridiculum**, jocus, Or. 11, 54, 58; Or. 26.

Ridiculus, qui dieteria jactat, aut jactare potest. Verr. 1, 46, *ridiculi* e dolore reperiebantur: h. e. dolor ad jocandum incitabat, dieteria subjiciebat. † facetus. ibid. alii frigidiores erant; sed, quia stomachabantur, *ridiculi* videbantur esse.

*Rigare**, de femina lactante, de Div. 1, 11. † Her. 14, 6, metaphoricè.

*Rigere**, Tusc. 1, 28.

Rigidus. Brut. 18, signa *rigida*, opponuntur mollibus, elaboratioribus. Nat. D. 1, 36.

Rima, Att. xiv, 9; Or. 69.

*Rimari**, de Div. 1, 57.

*Ripa**, Leg. 1, 5; de Div. 1, 28; Mil. 27.

*Ripula**, Att. xv, 16.

*Risus**, Or. 11, 58; Verr. 14, 12; ibid. vi, 5; ad Div. v, 2.

**Rito*, jure. Nat. D. 1, 20; de Rep. 11, 26; Fin. 11, 15; Dom. 52; Her. 1, 15.

*Ritualis**, de Div. 1, 33.

*Ritus**, Leg. 11, 8; ibid. 11, 16; Nat. D. 111, 20; de Am. 9; Phil. 11, 23.

*Rivalis**, Q. fr. 111, 8; Att. vi, 3.

**Rivalitas*. Tusc. 14, 26, æmulatio, *rivalitati* similis.

*Rivulus**, Or. 11, 27; Cæcl. 8.

*Rivus**, Fat. 13; Top. 8.

*Rixa**, jurgium, Cæcin. 5. † disputatio philosophica, ad Div. 12, 22.

*Rixari**, Or. 11, 59.

*Roborare**, ad Div. XII, 10; Off. I, 13; Or. 13.

Robur, lectus durus, ex ligno duriori, tanquam ilice. Mur. 55, qui quotidianis epulis in *robore* accumbunt. † Cluent. 56, *robora* populi romani, dicuntur equites justi, etc. † lignum quernum, de Div. II, 41; Acad. II, 31. † firmitas animi, Fin. V, 5; Tusc. I, 40; ad Div. VII, 1; Off. I, 5. † de virtute bellica, Phil. X, 8; ad Div. X, 33; Att. VI, 5; Or. 10. † firmitas ætatis, Coel. 30; Rosc. A. 51. † firmamentum accusationis, Mur. 28.

Robustus, firmus de corpore et voce dicitur, Cat. II, 9; Rull. II, 31; Cæcil. 15. † magnus. Phil. V, II, *robustius* fit malum. Planc. 8, *robusta* frequentia. Div. I, 18, res vetustate *robusta*, i. e. firmata.

*Rodere**, de Div. II, 27; Balb. 26.

Rogare, in petitionibus est amicorum candidati, qui populum pro eo prestant. Q. fr. I, 3; de Am. 12; Verr. IV, 7, Planc. 10, neque enim ego sic *rogabam*, ut petere viderer, quia familiaris esset meus... sed ut quasi parenti. Deinde vero etiam candidati: de quo quum dicitur, in deteriore parte accipitur. Nam *petere* proprium est verbum, quo utuntur, quum prensatur populus; *rogare* autem, quum unus hac potestate est, ut magistratus tribuat, cui velit, adeoque ab eo candidatus magistratum petit. Phil. II, 30 extr. qui in proximum annum consulatum *peteres*, vel potius *rogares*, per municipia coloniasque Galliarum, a qua nos tum, quum consulatus *petebatur*, non *rogabatur*, *petere* consulatum solebamus, cucurristi. † *rogare* est porro magistratum, quum ferunt ad populum legem, aut comitiis creandorum magistratum præsent. Muren. I, quibus consulatus, me *rogante* (quippe consule illius anni, et comitia habente consulum), datus esset. Att. IX, 15, ut consules *roget* prætor, vel dictatorem dicat, quorum neutrum jus est. Sext. 24, Pisoni provincia *rogata* est. Leg. II, 12, lex jure *rogata*. v. *lex*. Jure autem *rogatur* lex,

quum in ea ferenda nihil sit contra leges de auspiciis, aliaque. † interrogare, de testibus. Vat. I, *rogandum*, ut religiosum testem.

Rogatio, premissio in comitiis. Planc. 10, *rogatio* semper est gratiosissima. † lex. Sull. 22, *rogatio* Cæcilia. Q. fr. II, 1; Or. III, 55; ibid. 40; Brut. 23.

Rogatiuncula. Dom. 20, ea te ex una *rogatiuncula* fecisse; Fin. I, 15.

Rogator, in comitiis est 1° magistratus, qui comitiis præest. v. *rogare*. Nat. D. II, 4, *rogatorem* comitiarum justum non fuisse. 2° amici candidati, aut ejus, ad quem lex pertinet, qui singulos cives suffragia ferentes rogant, quem suffragio suo creatum velint, quid de lege fieri velint, idque ex veteri instituto, quo suffragia voce dabantur. Post, tabellis inductis, mansit nomen *rogatorum*. Sen. p. R. II, quando illa dignitate *rogatores*, distributores, custodesque vidistis? Pis. 15, vos *rogatores*, vos custodes fuisse tabularum. Div. II, 35, *rogator* centuriarum.

*Rogatum**, Flacc. 4.

*Rogus**, Nat. D. III, 35; Tusc. I, 35; Quint. 31; de Div. I, 23; Fin. III, 22.

*Rorans**, de Sen. 14.

*Ros**, de Div. I, 8, 12.

Rosa. Fin. II, 20, potans in *rosa* Thiburius. v. in. Add. Verr. V, 11; Tusc. II, 18; ibid. V, 25.

*Rostratus**, Inv. II, 32.

*Rostrum**, Nat. D. I, 36; ibid. II, 48; Leg. II, 5. † *rostra* dicuntur suggestum illud notissimum in foro romano, Vat. 10; Pis. 3; Off. III, 20; Phil. IX, 7.

Rota, supplicii instrumentum, Tusc. V, 9. † *rota* fortunæ, Pis. 10.

*Rotundus**, de Univ. 10.

*Rotunda**, Fin. IV, 3.

Rotundus, in oratione est de periodis et collocatione verborum. Brut. 78, *rotunda* constructio verborum. Or. 13, Thucydides præfractor, nec satis *rotundus*. Ducitur metaphora a globo, aut cylindro tereti, in quo nihil asperi, nihil eminentiæ, nihil lacunarum, ut adeo facile vel leviter impulsus procurrat. Oratio *rotunda* eigo est ita col-

locata et structa, ut nulla asperitas, nulli hiatus sint, sed ut pronuntiarum leviter suaviterque possit. † sensu proprio, Fin. 11, 12; Or. 111, 45; de Univ. 6; Nat. D. 1, 8; ibid. 11, 46.

Rubeo, pudet, Att. xv, 4; Verr. 11, 76.

*Ruber**, Nat. D. 1, 35; Her. 1v, 30.

Rubor, verecundia. Or. 11, 59, *ruborem* suum præstare: sic, Tusc. 1v, 9, † de colore corporis, Nat. D. 1, 27. † de orationis ornatu nimis quæsitum, Or. 23.

*Rubrica**, Her. 111, 22.

*Ructare**, Tusc. v, 35; Phil. 11, 25; ad Div. 111, 25.

*Ructus**, ad Div. 1v, 22.

*Rudens**, ad Div. 1111, 2; Tusc. v, 14; de Div. 1, 36.

Rudis, baculus, quem accipiebant gladiatores, qui mittebantur e ludo, tanquam signum libertatis. *Rudibus* enim exercentes se gladiatores pugnant. Phil. 11, 29, *rudem* accipere. v. Schott. Nod. Cic. 11, 6.

*Rudis**, de ædificio, Quint. fr. 11, 9, † ignarus, Acad. 11, 1; Or. 1, 10, 50; Flacc. 7; Verr. 11, 6. † impolitus, Brut. 85; Or. 1, 8.

Ruerò, de eo, qui impotentia animi permotus violentis consiliis utitur, fere ut, qui furere dicuntur. Att. vii, 20, illum *ruere* nuntiant. ib. 21, sed antiquiores literæ, quam *ruere* cepit. Rosc. Am. 32, qui tanquam si offusa reip. sempiterna nox esset, ita *ruabant* in tenebris, omniaque miscebant. Sext. 64, quum quotidie *rueret*. † peccare, labi. Dom. 55, non potuit ullo modo non in agendo *ruere*, ac sæpe peccare. † Fin. 11, 6, Epicurus.... *ruit* in dicendo.

*Ruga**, de Sen. 18.

Ruinæ, sensu proprio, Or. 11, 86; de Div. 11, 8, 17. † de errore in philosophando, Fin. v, 28; Leg. 1, 13. † mala, calamitates. Sen. p. R. 8, horum consulum *ruinas* (quarum sc. auctores sunt), vos consules vestra virtute fulsistis. Att. x, 1, quod post has *ruinas* mihi non acciderat. Flacc. 3, fragm. nov. privatarum rerum *ruinas*; idem

est, quod dicit alio loco, Rab. perd. 8, domestica *vulnera*. v. *labes*.

*Ruinosis**, Off. 111, 15.

*Ruminatio**, Att. 11, 12.

Rumor. proprie, Dejot. 9; Phil. 1xv, 4; Q. fr. 111, 8; Mur. 17; Cluent. 47, ex tota ista subscriptione *rumorem* popularem et plausum esse quæsitum. Apparet, *rumorem* popularem esse famam, laudem populi. ib. 28, *rumorum* venti. Cf. 38. v. *aura*, *ventus*; Gron. Sest. 1v, 9. Namque etiam de vento ipso dicitur. Div. 1, 16, e veteri poeta: solvere *rumore* secundo imperat. v. interpretes ad Virgil. Æn. vii11, 90.

*Rumpere**, proprie, Cat. 1v, 8; de Div. 11, 14; Vatin. 4. † metaphorice, Balb. 5; Or. 1, 57. † vehementer angere, Or. 1, 38.

*Rumusculus**, Cluent. 38; Leg. 111, 16.

Runa, genus teli. Leg. 111, 9, *runæ* et sicæ, e lectione Davisii.

**Rus*. Or. 11, 6; Off. 111, 31; Rosc. A. 16; Rosc. Am. 46; Att. xv, 6, *rursus* jam redierim. Sic libri veteres et boni; et quamvis dicendum esse *ruri* statuant Servius et Festus, vulgatam lectionem defendit multis Malaspina in h. l. Add. Broukhus. ad Tibull. 11, 1, 49.

*Russus**, de Div. 11, 26.

*Rusticanus**, Verr. 1, 48; Att. vii11, 13; Rosc. C. 15; Tusc. 11, 22.

Rusticari, Arch. 7; Or. 11, 6, dicuntur rom. homines, quum ex urbe in prædia rustica secedunt, delectationis et otii causa.

*Rusticatio**, OEcon. 1; de Am. 27.

Rusticatus (subst.), Att. 111, 1.

Rustice, inurbane, Att. 111, 36. † imperite, inscite. Off. 111, 9, urgent *rustice*.

*Rusticulus**, Sext. 38.

Rusticus, indoctus, Or. 11, 6. † *rustici* Rom. atque adeo *rustici* simpliciter dicuntur cives rom. quum de plebe, tum etiam de equestri ordine (Rosc. Am. 7, 18), qui non Romæ, sed in municipiis et coloniis habitant.

cet, qui huic sunt addicti, non negant, honestum fuisse, in sacris ludis et pompis ad præscriptos caerimoniarum modos saltare; de his saltationibus non est sermo: sed an extra hoc genus sacrum, v. c. in conviviis, honestum fuerit saltare; quod mihi non videtur. Nam diserte Cicero, pr. Muren. 6, nemo fere *sallat* sobrius, etc. Utinam dixisset Grævius, ubi locus fuerit *saltationi* præterquam in sacris! Si non in solitudine, non in convivio honestum est *saltare*: ubi tandem est? Off. III, 19, dares hanc vim M. Crasso... in foro, mihi crede, *sallaret*. Estne hoc: histrionem, pantomimum ageret? si non per se indignum honesto et gravi homine esset saltare, quomodo hoc dicere potuisset? Sensus est: omnia indignissima hereditatis causa faceret Crassus, et quod etiam domi turpe est, id vel in foro faceret, ut *sallaret*. Denique pantomimorum *sallatio* sub Cæsaribus demum inventa est. Add. Off. I, 42; Deiot. 9.

Saltatorius. Pis. 10, *saltatorius orbis*. v. *orbis*.

*Sallatrix**, Pis. 8.

*Saltus** (a salire), de Sen. 6.

Saltus, pascua. Quint. 6, Quintius interea de *saltu* agroque communi detruditur. Idem ante dixerat, c. 3, pecuaria res ampla et rustica. Hoc sensu verbum hoc crebro est ap. Ciceronem. v. Festus in h. v. Res optime cognosci potest e Varron. de R. R. I. II. Etiam in legibus Cæsarum sic *saltus* occurrunt. Vid. Glossarium Nomic. Cod. Theod.

*Salubris**, de Divin. I, 29, 36, 57. † utilis, Cornel. Fragm. † sanitas orationis, Or. 26.

Salus, restitutio valetudinis, Nat. D. III, 38; Att. II, 16. † salutatio, Att. VI, 4: inde *salutem* dicere, ad Div. VII, 4; ibid. XIV, 1; Att. V, 20; ibid. XIII, 22. † dicitur pro restitutione exsalarum in patriam, ad Div. VI, 12; ibid. X, 29; Sull. 26. † dea cujus templum in colle Quirinali, Att. XII, 45; Font. 6. res a qua *salus* pendet, in Cæcil. 21;

Verr. I, 2. v. *sumpus*. † insolentius dicitur, Verr. II, 6, juris, libertatis, rerum, fortunarumque suarum *salutem* in istius damnatione consistere. † Verr. III, 57, quo ex iudicio te ulla *salus* servare posset? † Div. I, 47, ad dubitato *salutis* augurio. Fuit autem *salutis* augurium genus auspicii, quo tanquam consulebant deos, an sibi liceret salutem populi ab ipsis petere; quod fieri non licebat, nisi ubi aves addixissent. Eo die autem id augurium agebatur, quo nullus motus esset militaris, neque contra hostem, neque ab hoste. Itaque in bellis civilibus et gravioribus aliis non agebatur. Hæc Dio tradit. l. XXXVII; quem ad h. l. laudat Davisius. De hoc augurio v. Politian. Misc. 13; Torrent. et Casaubon. ad Sueton. August. 31; Lips. ad Tacit. A. XII, 23.

*Salutare**, salvere jubere, Brut. 5; Phil. XIII, 2; Att. IV, 11; ibid. XIV, 21; ad Div. XVI, 29; de Sen. 19. † venerari, Rosc. A. 20.

*Salutaris**, Nat. D. II, 10; ibid. III, 27; Tusc. IV, 27; de Sen. 16; Mil. 8.

Salutariter, tuto. Brut. 2; ad Div. VI, 21; ad Div. X, 25.

*Salutaris**, ad Div. VII, 28; Pis. 40; de Univ. 1.

*Saluator**, Pet. Cons. 11.

*Salvus**, de Div. I, 26; ad Div. VI, 22; ibid. XII, 23; XIII, 77; Rosc. A. 1.

Samnites, Sext. 64, genus gladiatorum, quod nomen traxit ab armatura Samnitica, quam describit Liv. II, 40. Ante Romanos jam Campani, contumeliæ causa, gladiatores Samniticis armis habituque pugnare instituerant, quos imitati sunt Romani. Liv. ibid. Cf. de hoc genere gladiatorum Lips. Saturnal. II, 11.

*Sanabilis**, Tusc. IV, 37.

*Sanare**, de Div. II, 66; Marcel. 8.

*Sanatio**, Tusc. III, 4; ibid. IV, 13.

Sancire, firmum reddere, ut possessionem, Agr. III, 1, 2, 3. † cavere. Leg. III, 20, vis capite, avaritia multa *sanciat*. Off. III, 17, lege *sancire* sic dicitur. Planc. 19, pœna *sancire* ali-

quid. Add. Flacc. 15; Planc. 18; Tusc. 1, 12; Att. x, 11; Off. III, 15. † *præscribere in testamentis*, Fin. II, 31. † *confirmare*, Fin. 1, 10; Att. XIV, 21; Phil. XIII, 5; Sext. 10.

Sancto. Rabir. Post. 4, *sanctius* iudicata dicuntur, quæ legibus novis severius constituuntur. Nat. D. 1, 20; ibid. II, 24; Rosc. C. 2; ad Div. v, 8.

*Sanctimonia**, Rab. Post. 11; Her. IV, 55; Quint. 30.

Sanctio, est caput legis, quod poenam continet, qua tanquam sanctæ et inviolabiles leges fiunt. Verr. IV, 66; Balb. 14; de Rep. II, 31.

Sanctitas, pietas erga Deum, Nat. D. 1, 20, 41. † *vitæ integritas*, Coel. 15; Phil. III, 6; ad Div. IV, 3. † *jus inviolabilitatis*. Sext. 37, *fretus sanctitate* tribunatus. ad Div. x, 4, *sanctitas* patria. Sic Liv. XLV, *sanctitatem* templi insulæque de jure asyli dixit.

Sanctitudo, sanctitas, de Rep. IV, 8.

Sanctus, virtute præditus, Or. 1, 53; Flacc. 29. † *pius*, Quir. post Red. 8; Arch. 8; Fin. III, 20. † *inviolabilis*. Leg. III, 3, *tribuni pl. sancti* sunt. Fin. III, 20, *amores sancti. v. amor*. Add. Quint. 6; Rab. Perd. 4; Rosc. A. 25; Verr. III, 58; Att. VII, 20. † *colendus*, Inv. II, 39.

Sans (cum adj.). Herenn. IV, 49, *sans magna* cicatrix. Ex Græco *δὴ*. Add. Agr. II, 5; Brut. 10; Quint. 3; ad Div. IV, 5; ibid. VIII, 4; ibid. XIII, 12; Q. fr. II, 6.

Sanguen. Fin. v, 11; de Rep. 1, 41, ex Ennio.

*Sanguinari**, Att. II, 7.

*Sanguineus**, de Div. II, 28.

*Sanguinolentus**, Her. IV, 38.

Sanguis, proprie, Nat. D. II, 55; Off. III, 6; Or. 25; de Div. II, 27; Brut. 9, 92; Sext. 62. † *ædes*. Rosc. A. 5, *quotidianus sanguis*. † *pecunia*, quum de privatis; *ærarium*, quum de rep. dicitur. Sext. 36, *sanguis reip.* Cf. Dom. 47. Hinc eleganter *plebæcula*, in quam propter frumentarias largitiones pecunia ex ærario impenditur, *hirudo ærarii* dicitur. v. *hirudo*.

*Sanies**, Pis. 29; Tusc. 1, 49.

*Sanitas**, Pis. 20; Verr. II, 40; Sull. 5. † *animi*, Tusc. IV, 15. † *orationis*, Brut. 82.

Sannio, *scurra*, Or. II, 61; ad Div. IX, 16, extr.

*Sanus**, de corpore, Sext. 65; Off. III, 24. † *de mente*, de Div. II, 45; Att. IX, 7; Acad. II, 27, 28. † *de oratione*, Brut. 13; ibid. 55.

Sapere, de odore, Fin. II, 8. † *de intelligentia*, Off. II, 14; de Div. II, 39; Div. 1, 58, qui sibi semitam non *sapiunt*: e poeta; i. e. nesciunt, non vident. Fin. II, 8, non sequitur, ut, cui cor *sapiat*, ei non *sapiat* palatus: i. e. non sentiat recte in cibo, non iudicet recte de saporibus. ad Div. 1, 10, ubi solus *sapere* videre. Est locus ex ambiguo: scribitur enim de JCto, quorum scientia dicebatur *sapientia. v. sapientia*.

Sapiens, de JCto, de Am. 2; Balb. 15. † *prudens*, Off. 1, 6; Nat. D. 1, 1; Cluent. 31; Rab. Post. 9. † *doctus* Tusc. IV, 17; v, 28; de Sen. 23. † *philosophus*, Parad. v, 6; de Div. II, 28; Pis. 26.

*Sapienter**, Dom. 1; Phil. IV, 2.

Sapientia, philosophia, Tusc. IV, 26; Off. II, 2; Leg. 1, 22; Or. III, 15, quid Græcis sit? ib. II, 1, *sapientia* omnis, est eruditio. † *Juris scientia*; hinc, ad Div. 1, 10, *jocus ad Valerium JCtum*: ubi *audacia licet pro sapientia* uti. † Tusc. III, 18, in plurali, *sapientiarum*.

Sapor, proprie, Coel. 18; Tusc. III, 18. † *intelligentia*. Sen. p. R. 6, homo sine sensu, sine *sapore*. Brut. 46, *sapor* vernaculus, est *venustas, elegantia* vernacula.

*Sarcira**, *compensare*, ad Div. III, 1; ibid. XIII, 62.

Sarissa, Herenn. IV, 32; ex quo loco patet fuisse telum aut hastam Macedonum.

*Sarmentum**, *palmes arborum*, præcipue *vitis*, de Sen. 13, 15; Or. II, 21; Verr. 1, 27.

* *Sarracum*, vile *plaustrum* genus.

fragm. or. in Pison. quum tibi tota cognatio in *sarraco* advebatur.

Sartus. Verrin. 1, 40, 49, *sarta* tecta exigere. *Sarta* tecta sunt opera publica, in primis templa, quæ a censoribus locantur, ut aut nova ædificentur, aut sarciantur, si quid in iis aut vitii est, aut melius aliquid novumve extruendum esse videtur. Ubi autem opus a redemptore ex lege censoria traditur censoribus, censores exigere dicuntur *sarta* tecta : h. e. inspicere, an opus e lege locationis factum sit. Græci *ἀρσενεὺ ὀκροδομῶν* et *ὑποἀρσενεὺ* dicunt. v. Salmas. ad Vopisc. Aurelian. 35, t. 11, p. 509. Cf. ad Div. XIII, 11. Hinc metaphorice est, ib. 50, *sartum* et tectum ab omni incommodo præstare.

*Satellas**, stipulator, assecla, Agr. 11, 1; Quint. 25; Att. XIV, 5; Catil. 1, 3; Prov. Cons. 3; Verr. III, 8; Fin. 11, 12; Leg. 1, 9; de Div. 1, 47.

*Satiare**, sitim aut famem explere, Fin. 11, 8; Partit. 27. † cupiditatibus satisfacere, Phil. XI, 3; Ar. Resp. 20; Sull. 1; Fin. III, 2; Parad. 1, 2; de Sen. 15. † tædio afficere, Or. 64; ibid. III, 50.

*Satius**, confer de Natura Deorum. III, 38.

Satietas. Orat. III, 25, ea, quæ leviter voluptate sensum movent, facillime fugiunt *satieta*tem. Cogitabam legendum *affugiunt*. Syllaba prima potuit intercidere, quod ex veteri scribendi ratione in mss. hæc duæ litteræ semel scriptæ essent, bis legendæ; cujus rei negligentia sæpe in errorem induxit librarios, et vitiosam scripturam effecit. Sed nihil definitio. Mur. 9, *satieta*tem sui superare, est efficere, ne hominea nostri *satieta*tes capiat. Inv. 2, 41; Or. 11, 41; ibid. III, 44; ibid. 52; Her. 17, 11, 28; Verr. III, 43; de Sen. 20; Off. 11, 16; ad Div. 11, 11. † proprie sumitur, Inv. 1, 17.

*Satio**, Verr. III, 15, 47; de Univ. 15.

Satis (cum nomin. vel acc.), Att. XII, 50, *satis* consilium. Brut. 48, *satis* venerator. vid. Davis. ad Leg. 1, 10;

Burm. ad Virg. Æn. III, 348, et quos ipse laudat ad Ovid. Her. XI, 36. Quint. 13, iudicatum solvi *satis* accipere. Respondet *τῷ satis* dare, de quo mox. Verr. 1, 45, *satis* accipere, pro præde. † Herenn. IV, 43, quid est, quod a me *satis* ei persolvi possit? Add. Or. 22, 64; Phil. 1, 15; Fin. 11, 19, 26; Nat. D. 1, 54; Off. III, 14.

*Satis accipere**, dicitur is cui cautio præstatur. De hac voce confer Quint. 14.

Satisdare, est datis prædibus cavere alicui, aut sponsoribus, in re pecuniaria. ad Div. XIII, 28, si quid *satisdandum* erit. Cf. Roec. C. 12; Quint. 7, etc. iudicatum solvi *satisdare*, est datis prædibus cavere alicui, et polliceri, quod iudices iudicaverint solvendum esse petitori, solutum iri. Ex ea autem oratione intelligitur, honestum fuisse interdum *satisdare*, nempe quum pecunia, hereditas, etc. peteretur. vid. c. 28 extr. Minus autem honestum interdum fuisse, juberi a prætore *satisdare*, ex c. 8, 9, intelligi potest. Nam jubebantur ex jure prætorio *satisdare* petitori ii, qui vadimonium deseruissent, quorumque bona xxx dies ex edicto possessa essent. Itaque recusabat procurator Quintii, ejusque amici reliqui, hoc nomine *satisdare* pro Quintio absente; quod si id facerent, eo ipso faterentur et concederent, bona Quintii esse possessa.

Satisdatio. Att. V, 1, et sunt aliquot *satisdationes* secundum mancipium (s. ut Salmasio placet, mancipia), h. e. ex sententia Salmasii, si mancipia, i. e. servi ad *satisdandum* non sufficiunt, sunt alia, quibus *satisdari* potest, nempe prædia Attiliana et Memmiana. v. Salmas. Mod. usur. c. 16, p. 752. Cujacius autem, Obs. X, 4, sic interpretatur, ut *satisdationes* prædiorum secundum mancipium sint, quum venditor prædiorum *satisdat* emptoribus, ut iis de evictione caveatur; eas autem *satisdationes* esse nudas repositiones, nullis datis fidejussoribus. Hanc autem vim *satisdationibus* inter-

dum esse, ex libris Juris Civilis demonstravit Ryckius ad h. l. in editione Græviana, qui et ipse Cujacianam interpretationem probat et confirmat. Quid vero? si secundum mancipium est pro mancipio; ut prædia mancipio dantur, vel venduntur ad securitatem emtoris, cui ita satisdatur. Glorior res esset, si historiam sciremus.

Satisdato. Att. XVI, 6, *satisdato* debere: h. e. facta pro alio idonea cautio debere, quia pro alio nos soluturos spondimus, ib. 15, illi turpe arbitror, eo nomine, quod *satisdato* debeat, procuratores ejus non dissolvere.

Satisfacere, solvere debitori, quod debemus. ad Div. XIII, 56, aut pecuniam solvant, aut fructibus *satisfaciant*. † hinc, solvere simpliciter. Attic. IV, 16, populo tributum domi suæ *satisfecerat*. Cf. ad Div. XIV, 6. † excusare se alicui. Rosc. Com. 9, *satisfacisti*; quod temere commisisses, etc. Cf. Phil. II, 20; Muren. 3. † defendere suam causam, probare aliquid, demonstrare. Or. III, 2, ut populo rom. *satisfieret*. Verrin. III, 62, *satisfacere* iudicibus. Verrin. II, 7, de quo multis testibus *satisfactum* est. Simile est illud ad Q. fr. I, 1, diligentia in *satisfaciendo* ac disputando: quum ita res demonstratur, et objectionibus respondetur, ut in eo acquiescatur. † iratum et male de nobis sentientem reconciliare. Act. I in Verr. I, *satisfacere* exteris nationibus. Verr. III, 58, nec illum ante tibi *satisfacere*, quam tu omnium existimationi satisfecisses. † ad Div. XIII, 16, *satisfacere* cupit immortalitati laudum tuarum: h. e. scribere de tuis rebus gestis constituit. † ad Div. X, 1, vita, cui *satisfaci*: h. e. quæ mihi satis longa contigit. Att. X, 8, me illi nullo modo *satisfacisse*, quod in senatum non venerim: h. e. mihi indignatum esse. Phil. II, 23, oratio mea non poterit *satisfacere* vestræ scientiæ: h. e. non possum dicere tantum, quantum vos acitis.

Satisfactio, excusatio. ad Div. VII,

15, accipere *satisfactionem*. Att. IV, 6, aliquid *satisfactio* levitatis habere videtur.

*Sator**, Nat. D. II, 34. † pater, Tusc. II, 9.

Satur, sensu proprio, de Div. I, 35; Or. 36, nec *satura* jejune dicit. *Satura* sunt res, in quibus est copia larga ad ornandum et amplificandum.

*Saturare**, de cibo, Nat. D. II, 51. † metaphorice, Planc. 8, de Div. I, 29; Dom. 12; Agr. II, 24.

*Saturitas**, abundantia, de Sen. 16.

*Satus**, satio, de Div. II, 32; de Sen. 15. † generatio, de Div. I, 42. † creatio, de Univ. II; Tusc. II, 5.

*Sauciare**, Verr. I, 29; Att. XII, 21; Vatin. 5.

*Sauciatio**, Cæcin. 5.

Saucius, vulneratus, Tusc. I, 16. † fractus, Cat. II, 11; ad Div. VIII, 8, de reo ita dicitur, ut *ambustus*, quam vocem vide.

*Saxetum**, Agr. II, 25.

*Saxeus**, Nat. D. II, 35.

*Saxifragus**, Or. III, 42.

*Saxulum**, Or. I, 44.

*Saxum**, Cæcin. 21; Fat. II, Acad. II, 51.

*Scaber**, Tusc. III, 12.

Scabies, irritamentum, Leg. I, 17.

Scabillum, Cœl. 27, crepitacula ex ferro (Lucian. Saltat. § 83, *ειδηροῖν ὑπόδημα*), aut ex ligno (Pollux, VII, 22; 87, *ξύλινον ὑπόδημα*), quæ pedibus, quibus adstringebantur (unde et nomen duxerunt; nam *ὑποπόδιον* est *scabillum* proprie, nec tamen est perpetuum), concuti solebant, et strepitum faciebant, uti docet antiqua statua, in qua occurrit *scabillum*, confirmatque Rubenius de Re Vest. II, 17. Auctores in Fabri Lexico commemorati *scabillorum* rationem perspectam non habuerunt. Rectiora tradidit ante Rubenium etiam Salmasius ad Vopisc. Carum, c. 19, p. 838 s. t. II. Adde in primis *Explication de divers monumens singuliers*, p. 47 s. ubi monumentum vetus illustratur, in quo *scabilla* spectantur. Ab his *scabillis* operæ *scabillares* ap. Fa-

bretium in Inscription. p. 603, 660.

*Scalæ**, Phil. II, 9; Mil. 15.

Scalmus, est proprie lignum, cui remus alligatur, unde deinde pro remo ponitur: tot enim sunt remi, quot *scalmi*. Att. XVI, 3, tribus actuarioris, decem *scalmis*. Or. I, 58, navicula duorum *scalmorum*. Cf. in primis. Brut. 53.

*Scalpellum**, Sext. 65; de Div. II, 46.

*Scalpero**, Nat. D. II, 60.

Scammonæa. Div. I, 10, quid *scammonæa* radix ad purgandum possit. Add. II, 21.

Scannum, de Div. I, 48.

*Scandore**, de Sen. 6.

*Scapha**, Her. I, 11; Inv. II, 51.

Scaphium, Verr. IV, 17, poculum in hemisphærii similitudinem rotundum; ut ap. Plautum in Stichus, v. 4, 11, et Bacchid. I, 1, 37; quo loco tamen quidam de matula capiunt, etsi de convivio sermo est. Nam *scaphium* est hemisphærium. Sic etiam *scaphia* dicebantur vasa ex ære rotunda, quæ horologiis inserviebant, ut auctor est Marcianus Capella; de quo vid. Salmas. ad Solin. p. 448b. Quidam tamen a similitudine cymbæ dictum volunt.

*Scatere**, Tusc. I, 28.

Scaturio, meditor, molior. ad Div. VIII, 4, totus, ut nunc est, hoc *scaturit*: Att. IX, 10.

*Scolorate**, Sull. 24; Cat. I, 11.

*Sceleratus**, Att. IX, 18; Phil. XI, 1; Fin. III, 19; Cluent. 68.

*Scelasto**, Att. VI, 1; Verr. III, 19.

*Scelustus**, Rosc. A. XIII, 22.

*Scelus**, Or. I, 51; Cluent. 66; de Am. 8; Sext. 26; ibid. 50; Phil. V, 7; ibid. XI, 1; Verr. I, 4; ibid. IV, 32.

Scena, proprie, Or. II, 57; Mur. 19; de Am. 26; Planc. 12, quæ si minus in *scena* sunt, at certe quum sunt prolata, laudantur: h. e. si minus per se sunt illustra, et in oculos incurrunt. † ad Brut. ep. 9, *scenæ* servire, h. e. temporis. Or. II, 83, maxima oratori *scena*, est concio, i. e. ubi maxime eloquentiam ostendere potest. ibid. III, 45, verba ad *scenam* et pompam, i. e. ad ornatum.

Scenici, Planc. 12; Verr. III, 79, sunt histriones, mimi, et actores omnes.

Add. Arch. 5; Off. I, 31; Or. III, 59.

*Scoptrum**, Sext. 26; de Div. II, 12; Cat. III, 8.

Schoda, Att. I, 20, plagula chartæ ex scapo revulsa, cui comittebant veteres, quidquid subito commentabatur, ut emendatum postea in mudiorem chartam scriberetur; ut docet Salmas. ad Vopisc. Firmum, c. 3, t. II, p. 701.

*Schedula**, ad Div. XV, 16.

Schola, locus ubi philosophi docent, Or. I, 22; ibid. I, 15; Fin. V, 29. † dispartitio. Pis. 25, vertes te ad alteram *scholam*. ibid. 27, ubi sunt vestra *scholæ*? Tusc. III, 34, separatim sunt certe *scholæ*, de exsilio. ib. I, 4, *scholæ* Græcorum more habere. Fin. II, 1, *scholam* explicare.

*Scida**, de hac voce cf. Att. I, 17; ad Div. XV, 16.

*Sciens**, Planc. 17; ad Div. VI, 8; Her. II, 31; Inv. I, 35.

*Scienter**, Or. II, 2; de Div. I, 41; Off. II, 5; Or. I, 29.

Scientia, cognitio certa, Or. I, 14; ibid. I, 20; ibid. 32; Leg. I, 6; Mamil. 10; ad Div. IV, 5; Fin. V, 6; de Div. II, 59; ibid. I, 17; Off. I, 40; Nat. D. I, 41; de Sen. 21. (cum *de*) Sull. 15, cujus *scientiam* de omnibus constat fuisse.

Scilicet, nimirum, Or. II, 55; Fin. V, 1. † post interrogationem, Quint. 17; Att. XI, 7; ad Div. VIII, 2; Q. fr. II, 8. † de signat aliquid ironice dictum, Pis. 8; Q. fr. II, 5; ad Div. XVI, 5; Att. XII, 1. † scito, scias licet. Q. fr. II, 8, illud *scilicet*: cœnabam, quum veneris. ad Div. IX, 6, est igitur adventus *scilicet* Cæsaris in exspectatione. ib. 21, privatas causas, et eas tenues, agimus subtilius; capitis aut famæ *scilicet* ornatus. v. Gronov. Obs. III, 9.

Scindere, proprie, Tusc. III, 26; ad Div. V, 20; Attic. III, 15, ne *scindam* ipse dolorem meum, h. e. renovem. Sed Grævius putat Ciceronem scripsisse *rescindam*. XIII, 33, ego ita agi;

ut non *scinderem* penulam : h. e. non vehementius invitavi et rogavi, ut manerent.

*Scintilla**, ad Div. x, 14.

*Scintillura**, Fin. v, 15.

Scio. de formula, haud *scio* an, v. haud. Exempla alia sunt, Or. i, 60, 62; ii, 17; Verr. i, 15; Acad. ii, 25; Leg. i, 6. (cum *do*). Or. i, 14, extr. diserte possit, de quo *sciat*, dicere. Att. ii, 23; ibid. v, 16; Or. i, 14; ibid. ii, 7; Brut. 37; Fin. ii, 5.

Sciscere, est proprie in legibus iudicandis, et quidem plebeiis. Planc. 14, *scivit* legem primus. Cf. Dom. 30, etc. Unde plebiscitum. Hinc pro probare dicitur, quod, qui *sciscunt*, probant. Prov. C. 15, simul ostendit, se eam legem *sciacere*, quam legem esse negat. Sed est tamen etiam de omni suffragio. Leg. iii, 3, quum *sciscuntur* suffragia, etc.

*Sciscitari**, Or. i, 23; Att. ix, 18.

Scissus. Or. iii, 57, *scissum* vocis genus. De hoc vid. Quintil. Inst. Or. xi, 5, §. 20, 21, *scinditur* vox, etc... finditur etiam spiritus objectu aliquo, sicut lapillo tenues aquae, etc. Est quod nos vocamus *grasseyer*.

*Scitari**, Or. 16.

*Scits**, Verr. ii, 35; Leg. i, 15; Pis. 35; ad Div. xi, 16.

*Scitum**, Opt. Gen. Or. 7; Dom. 50; Balb. 18.

*Scitus**, facetus, Planc. 14; de Div. ii, 24; Or. iii, 51. † callidus, Or. iii, 61.

Scopos. Att. vii, 13, *scopos* solutas. Or. 71, *scopos* dissolvere. Utrumque locum vide.

Scopuli, proprie, Rab. Perd. 9; Rosc. A. 29, in oratione ac disputatione, dicuntur loci difficiliores, de quibus difficile est dicere. Cael. 21, *scopulos* praetervecta oratio. † pro monte, ex Ennio est, Brut. 18, quum neque Musarum *scopulos* quisquam superarat.

Scopulosus, difficilis. in Cæcil. 11, intelligo, quam *scopuloso* difficilique in loco verser. Defendit hoc verbum Drakenb. ad Sil. vii, 274. Or. iii, 9.

*Scortum**, Mil. 21; Cat. ii, 5. † de ma-

ribus etiam dicitur, Sext. 17; Phil. ii, 18.

Scriba. genera *scribarum* duo fuere, alterum privatorum, alterum publicorum. Privati sunt hominum privatorum servi, ut ad Div. v, 20; publici autem sunt homines liberi, sed plebei ordinis, in primisque libertini, qui in certas decurias descripti, mercedem ex aërio accipiebant. Sorte distribuiebantur inter magistratus. Dom. 28, *scriba* nobiscum in rationibus publicis monumentisque versantur. Cluent. 45, *scriba* ædilitius. Ex quo loco etiam intelligitur, prætores ædilesque legis scribas. Ante a quaestoribus urbanis lectos fuisse, colligas e Livio, xl, 29. Verr. iii, 78, *scriba*... apparitor. Cf. Sigon. A. J. C. R. ii, 15; Brut. 84, gratiosi sint *scribae* in dando cedendoque loco, scil. quum iudicium publicum habetur. Verr. iii, 79, ordo *scribarum* honestus est: quis negat? etc. ib. *scribae*, qui digni sunt illo ordine, patresfamilias, viri boni atque honesti, etc. Ex hoc integro loco de honestate scribarum publicorum iudicari potest, quam impugnavit Sigon. A. J. C. R. ii, 9; defendunt Guther. Jur. Pontif. ii, 13; Fabrett. Inscr. c. 6, p. 458 s. et Græv. ad Dom. 28. De vilitate eorum et contemptu agunt etiam Ferrar. de Orig. Rom. p. 14 s. in t. i. Thes. Græv. in quo ei assentitur Spanhem. de Usu et Præst. Num. t. 1, p. 705. De *scribis* rom. est etiam docta et in primis legenda Diss. Eschenbachii inter Diss. Acad. p. 257.

Scribere, de epistolis, Att. v, 4; ibid. xiii, 52. † de libris, ad Div. i, 9; Or. i, 33. † *scribere* leges, Or. i, 19; Leg. ii, 5. † *scribere* aliquem hæredem, Mur. 9; ad Div. vii, 14; Mil. 18. † *scribere* dicuntur Jcti, quum formulas cavendi, etc. componunt petentibus. Mur. 9, Servius hanc urbanam militiam respondendi, *scribendi*, cavendi... sequutus est; jus civile didicit, etc. Cf. ad Div. vii, 14; ubi v. Victor et Manut. Adde Gronov. Sest. p. 644, et locum de Rep. ii, 3. † S. p. R. 4; Att. iv, 18, *scribendo* adesse, int. senatusconsulto: dicitur de his, qui

SCto nomina sua præponi curant, ut in suam in primis sententiam factum esse intelligatur, quod honoris causa fiebat, quum de honoribus et commodis alicujus esset SCtum. Pro eo ad Div. XII, 29, est, esse ad scribendum: consulibus illis nunquam fuit ad scribendum. † Att. v, 11, scribere de aliquo aliquid, i. e. commendare, laudare. Sic est et Att. I, 19.

Scriptio, Att. x, 18; Brut. 24, 64; Or. II, 1; Tusc. v, 4; Inv. I, 38.

Scriptitare, multum commentari, Or. I, 33. Adde locum supra laudatum de Rep. v, 3, sed se responsitando, et lectitando, et *scriptitando* ne impediatur.

Scriptor, de scriba, Orat. I, 30. † ad Div. II, 4, domesticarum rerum *scriptores* et nuntii, i. e. qui tibi scribant de rebus dom. s. per literas nuntient. † *scriptor* historicus, Arch. 10; Or. 9; Brut. 9.

Scriptorum ludus. Or. I, 50, duodecim *scriptis* ludere. Add. fr. Hortensii, pag. 382. Nominativum faciunt *scriptum*, ut sit areola lineis circumscripta, ut Salmasius, Gesnerus, alii: recte. Nam et diminutivum *scriptulum* est: vid. Heins. ad Ovid. A. A. II, 204; III, 363; et trames *scriptorum* dicitur, quem calculi decurrunt. Aliter sentire video Pearcium ad hunc locum, qui nominativum facit *scriptus*: ut intelligatur lapis, calculus. In quo tamen Festi auctoritate abusus est; nam *scriptus* lapis Festi huc non pertinet. Neque id adeo ignorare Pearcius potuisset, si Festum ipse inspexisset. Tolerabilis foret, si intelligeretur *locus*. Ceterum de hoc ludò, qui est idem, aut simillimus ei, qui hodie *Schachicus* dicitur, ut patet ex insigni Ovidii loco, Art. Am. II, 207, Græcis recentioribus *ζαρχιπτος*, diversus est a ludo alexæ, in quo præter calculos etiam tesseras opus; qui a ludo *scriptorum* exsulant, in quo uno ingenio et arte opus est. Vid. præter ceteros eruditissime disputantem Salmas. ad Vopisc. Procul. c. 13, t. II, Hist. Aug. p. 736 sqq. et

Hydecum de Ludis orient. p. 8. J. Fr. Gronovius, Sest. III, 15, ludum duodecim scriptorum distinguit a ludo la-truncolorum; idemque facit Heinsius ad Ovid. l. c. 204, putans de ludo duodecim *scriptorum* agi his: «Seu ludet, numerosque manu jactabit eburnos (h. e. tesseras), Tu male jactato, tu male jacta dato.» Sed ibi sermo de ludo, quem vocant Gall. *trietrac*, ubi tesseri opus. Id minus recte fieri, contra Casaub. demonstrat l. c. Salmasius, contra cujus argumenta nihil Gronovius affert. Quomodo enim duodecim *scriptorum* ludus hic noster ludus esse potest, quum ipse fateatur, in hoc utrumque ludentium quindecim calculos adhibuisse, qui in duodecim areolis locum non habent? Burm. ad Ovid. l. c. III, 363, putat, nobis rationem istius ludi non satis perspectam esse; quem vide. Ceterum *scriptorum* dicendum esse, non *scruporum*, defendunt præter hos Burmann. ad Quintil. XI, 2; Victor. V. L. v, 13 et Gronovius loco citato.

Scriptum. Or. I, 31, *scripti* interpretatio. Cæcin. 23, sequi *scriptum* (litteras et verba), calumniatoris *case*. Opponitur *sententiæ*. Add. Brut. 88; Planc. 30; de Div. I, 12; ad Div. x, 13; *ibid.* v, 12; I, 9; Her. I, 11; Inv. II, 40, 51.

Scriptura, id quod *scriptum* est, ad Div. VI, 7; *ibid.* x, 8; Manil. 6. † commentatio oratoris. Or. I, 35. † ita ut *scriptum*, de literis ac verbis legis, testamenti, edicti, ad Her. I, 4, etc. Hinc *scriptura* superior et inferior, i. e. antecedentia et consequentia, Inv. II, 4, † vectigal ararii et pascuis. Verr. II, 70, *scriptura* Siciliæ. ad Div. XIII, 65, in *scriptura* pro magistro dat operas. vid. in Ind. Hist. *Alabarches*. Sed sperienda est clarior hujus verbi vis. Nempe vectigal hoc *scriptura* propterea dicitur, mea sententia, quia, qui in pascuis publicis pacere vellent, nomina sua deferebant et subscribebant apud eum, cui ejus rei cura data erat; h. e. ut e Varr. R. R. II, I, 16, dicimus, apud publicanum; et pro

singulis pecoribus certam pecuniam solvebant. Nam ita etiam in agris publicis decumanis obtinuit. Verr. III, 51, numerus aratorum quotannis apud magistratus publice *subscribitur*, etc. Accessit deinde decumarum vectigal, quum ante, auctore Plinio, unum e pascuis fuisset. Retinuit antiquum illud vectigal nomen suum, et novo aliud datum est, etsi proprie in hoc novum æque, atque in illud vetus, conveniebat.

Scripulum. Att. IV, 16, neque argenti *scripulum* esse ullum in illa insula. *Scripulum*, quod *scriptulum* accuratius dicitur, est ducentesima et octogesima octava pars libræ, s. quarta et vicesima unciz, quæ est duodecima libræ pars. De *scriptulo* v. Gronov. *Sest.* IV, 13; ejusque signis et notis, quibus sc. exprimitur, III, 15.

Scrupulosus. Tusc. IV, 14, *scrupulosus* cotibus. Bentleius et Davisius, probante Buberio, reponunt, *scruposis*. Putabam aliquando *scopulosus*, ut in Cæcil. II; sed *scrupulosus* et *scruposus* confunduntur, et est hoc melius. Vid. Heins. ad Valer. Flacc. II, 518.

Scrupulus, quidquid animo molestum est, et nos tanquam urit. Fin. IV, 28, *scrupulum* abeunt. Att. V, 13, *scrupulum*, quem non ignoras. ib. X, 14, odiosus *scrupulus*, etc. Rosc. Am. 2, *scrupulum* ex animo evellere, i. e. timorem.... *Nunc et *scrupus*, eodem sensu, de Rep. III, 11.

*Scrutari**, Pis. 26; de Div. II, 15; Rosc. A. 30; ibid. 34; Vatin. 5; ad Div. X, 31; Or. II, 54; Nat. D. III, 16; Q. fr. I, 9.

Sculptus. Acad. II, 31, non e Saxo *sculptus*. Sed legendum videtur *sculptus*.

Scurra, est parasitus, aut homo parasiticis moribus: quod genus hominum, studio placendi et delectandi, petulantibus et obscænis diceriis utitur, iisque etiam in eas res grassatur, quas revereri debebant, ut in religionem et deos, magistratus innocentes, etc. Muren. 6, *scurrarum* convicium. Add. Or. II, 60; Her. IV, 10; Quint. 3, 17.

Scurris. Or. II, 60, *scurris* dicitur.

*Scutum**, Nat. D. I, 29.

Scutum. Tusc. II, 25, abjecto *scuto* fugit. Att. XV, 29, *scutum* abjicere, i. e. ab armis discedere. Orat. II, 72, ut non modo non abjecto, sed ne rejecto quidem *scuto*, fugere videar. Sc. fugientes turpiter *scutum* abjiciunt; honestius autem retinent *scutum*, et post tergum rejiciunt, ne telis petiti a persequentibus lædi possint.

Scutella. Tusc. III, 19, *scutella* dulciculæ potionis. H. I. esse pro poculo facile intelligitur. Significat etiam lancem. Vid. de hoc verbo Popma ad Caton. de R. R. c. 10, et Salmas. ad Vopisc. Car. 20, p. 861; qui tamen male a *scutra* hoc verbum oriri putat, quum sit potius a *scuto*: ut bene monet Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 276, 277.

*Scyphus**, poculum, ad Div. VII, 22; Verr. IV, 14.

*Secedere**, *Frags.* or. pro Cornel.

*Secernere**, disjungere, Cat. I, 12; ad Div. V, 2; Or. II, † distinguere, Nat. D. II, 47; de Am. 25; Or. 19.

Secessio, factio. Ligar. 6, *secessionem* tu illam existimasti (sc. inter te et Pompeium), non bellum. † dicitur etiam de iis, qui seorsum eunt, deliberandi, colloquendi causa. Mur. 24, *seductionem* testium, *secessionem* subscriptorum animadvertunt. Sic apud Liv. XLV, 36, tribuni ad deliberandum *secedunt*: ubi v. Dukerus.

Seco, verbum chirurgicum. Tusc. II, 22. C. Marius quum ei varices *secarentur*. pro quo alio loco, quum ei varices *secarentur*. sic, Off. I, 38; Phil. VIII, 5. † dividere, Tusc. V, 26; Nat. D. III, 12. † de divisione logica, Or. II, 27.

*Secius**, Her. I, 12.

*Seclusus**, Or. II, 39; Verr. V, 9; Tusc. I, 30.

*Secretio**, Tusc. I, 29.

*Secreto**, ad Div. VIII, 1; ibid. VII, 25.

*Secretus**, Nat. D. II, 21, 55.

Seceta, via, iter. N. D. II, 22, natura habet viam, et quasi *sectam*, quam se-

quatur. † partes. ad Div. XIII, 4, qui *sectam* Cæsaris sequuntur. Potest etiam esse, qui in Cæsaris exercitu sunt, ut idem verbum ap. Livium dicitur, XXIX, 27. Conf. Brut. 2. Ciceronem verbum Græcum *ἀλπτει* semper interpretari *sectam*, docet Casaubonus ad Athenæum, V, 11.

Sectari, est servorum, quatenus in alicujus dominio sunt. Rosc. A. 28. *sectantur* servi Chrysgonum: h. e. sunt apud eum, non amplius apud Roscium. † clientum, ut *assectari*. Muren. 33, *sectantur* eum multi. † Verr. IV, 66, *sectantur* eum pneri: de homine omnium ludibrio.

Sector, *assector*; de quo supra. Mur. 34, quid opus est *sectoribus*? ibid. lex Fabia de numero *sectorum*. v. Ind. Legg. † comes. Rabir. Post. 8, num Gabinii comes vel *sector*? negat. Intelligendum autem de comitibus magistratum in provinciam, quorum sæpe est apud veteres mentio, in primis apud Suetonium. vid. Ernest. Excursum XV ad Sueton. Tib. 46.

Sectio, redemptio prædæ universæ, aut bonorum proscripti damnative omnium. Phil. II, 26, nemo fuit, qui ad illud *sectionis* scelus auderet accedere. Cf. c. 29. † bona ipsa, quæ venduntur, redimuntur. Inv. I, 45, cujus prædæ *sectio* non venierit. Ex Agrar. I ap. Gell. XIII, 24, fragmento intelligitur, eam tantum prædæ partem *sectionem* esse appellatam, quæ ad publicum pertineret, quemadmodum etiam Romæ *sectio* est tantum eorum bonorum, quæ ærario inferenda sunt. Nam præda est militum, manubiæ imperatoris, *sectio* ergo populi.

Sector, redemptor bonorum, Rosc. Amer. 29; ad Div. XV, 19; Verr. I, 23, ad quem locum Asconius a *sequendo* spem lucri verbum hoc ducit; in qua sententia est etiam Nonius: *secare*, *sequi*, unde et *sectatores* bonorum *sectores* dicti sunt. Verrius autem *sectionem* bonorum, *persecutionem* interpretatur; unde et *sectores* dictos ait, qui emta sua persequuntur: cujus sen-

tentiam probat Salmas. Mod. usur. c. 18, p. 830. Qui redemerat *sectionem*, inquit, vel prædæ, vel omnium bonorum proscripti damnative, quum universa ejus bona, quacumque in reant jure consisterent, accepisset, ubicumque essent reperienda, ea persequeretur, etc. Mihi si luberet, *sectorem* a *sequi* repetere, aliam rationem redderem. Nempe olim in republica libera, quum nondum proscriptio esset audita, *sectores* tantum erant redemptores prædæ. Itaque qui hoc genere quæstus ducebantur, *sectabantur* exercitus ad omnes urbes, quas obsidebant, ut, iis expugnatis *sectiones*, prædarum emerent: de quo genere hominum nos semel est apud Livium, V. c. X, 17, 6. Similes iis ex parte sunt, et in re minori, aut in partibus faciunt, quod illi in majori, aut universa, s. in privata præda, quod illi in publica et ærario inferenda, *lixæ*, qui et ipsi exercitus sequebantur, ut cibis vendendis, et præda a militibus singulis emenda *lucrum* facerent, unde Livius, V, 8: Minus militum perit, quia præter ægros, *lixarum* in modum, omnes per agros vicinasque urbes negotiabantur. Cæsar, B. G. VI, 38, etiam mercatores commemorat, qui exercitum sequebantur, et sub vallo tendebant. Sed illud hic relinquitur dubii, quod, hac ratione probata, etiam *lixæ* et mercatores reliqui *sectores* dici possent. Itaque rectiorem puto vulgarem sententiam, quæ a *secando* ducit hoc verbum, et *sectores* a *secandis* bonis dictos censet, quod *sectores* universa bona, universam prædam, hanc ob causam redimebant, ut iis per partes vendendis *lucrum* facerent, quemadmodum ipse Asconius tradit. Homines adeo *ærari* dicebantur, quorum bona auctione distrahebantur. Id nomen deinde mansit etiam, quum aliquis emeret proscripti bona, ut retineret ipse. Idque adeo confirmari puto etiam loco Ciceronis Rosc. A. 29, iidem erant *sectores* bonorum et collarum.

Secundæ, int. partes, verbum *sec-*

næ, in qua primæ, secundæ, et tertiæ partes sunt: unde ad alia traducitur. Brut. 69, fuit Crasso quasi *secundarum*. † Fin. III, 10, opponitur primo.

Secundarius, secundus, Inv. II, 7. Sic, de Rep. I, 42, habet statum respública de tribus *secundariis*.

*Secundo**, Planc. 20.

Secundum, ex præscripto alterius. Acad. I, 10, *secundum naturam*. † ex commodo sententiaque alterius. Att. IV, 2, loco sententiam rogatus, multa *secundum causam nostram* disputavit. Unde et in iure *secundum* aliquem dicitur decerni, quum causam obtinet, Verr. I, 44. † *secundum mancipium*, quomodo capiendum sit, utrum præter, an ex lege mancipii, disputatur. vid. *satisfatio*. † prope, juxta. Attic. VII, 12, si Cæsar *secundum mare* ad me ire cœpisset. Cf. XVI, 8.

Secundus. Tusc. II, 1, *secundo* populo id facit, h. e. probante et favente populo: sic, Att. I, 16; ibid. II, 1; Agr. II, 37; Nat. D. III, 38. † prosper, Nat. D. III, 36; Sull. 23.

Securis, proprie, Q. fr. I, 4; Pis. 34; Verr. V, 9. † plaga. Planc. 29, gravem infligere *securim* reipubl. Mur. 24, quam te *securim* putas injecisse petitioni tuæ? pro quo est c. 23, plaga injecta est petitioni tuæ. † Q. fr. II, 11, *securis* Tenedica. v. Ind. Geogr. *Securis* conspicitur in nummis Tenediorum, quorum exempla et nunc reperiuntur in cimeliariis. v. Stephani Lexic. Gr. in *πέλεκυς*.

*Securitas**, Tusc. V, 14; de Am. 13; Fin. V, 8; Att. IV, 16.

*Secus**, Fin. V, 13; Pis. 28; Or. III, 30; ibid. II, 6; Mur. 3; ad Div. III, 6; ibid. IV, 9; Quint. 9; Att. I, 19.

Secutor. Att. VII, 14, *secutorum* in ludo 100 fuerunt. *Secutor* est gladiator, qui componitur cum retiario, ut putat Lips. Saturn. II, 7, 8; ubi pro 100 reponendum censet 1000, quod ille numerus major fide videtur. Salmas. ad Lamprid. Comm. 15, p. 515, t. I. Hist. Aug. *secutores* dictos putat gladiatores, qui sorte victis sufficerentur,

et victoribus compararentur. Gr. *ἐπιδροτ...* *Legimus l. c. *scutorum*.

Sed, eleganter adhibetur ut *igitur*, de quo supra, post parenthesis, in primis longiorem. Off. I, 30, *sed* si quis est. Or. II, 90, *sed* tamen, etc. Or. III, 12, etc.

*Sedate**, Or. 27; Tusc. II, 24.

*Sedatio**, Off. I, 27; Tusc. III, 27.

*Sedatus**, Inv. II, 51; Or. 12; ibid. 52; Att. VIII, 3; Cluent. 37; Her. III, 12.

Sedecula, Att. IV, 10; alii *sodicula* malunt. v. Lexic. Fabr.

Sedere, sensu proprio, de Div. I, 46; Fin. II, 21. † commorari. ad Div. XVI, 7, venti si essent, nos Corcyræ non *sederemus*. Sext. 23, *sedens* imperator ad portas, † nihil agere, quiescere. Att. IX, 12, ego ipse *sedeo*? coner illuc ire, ut insanus? etc. IX, 8, nos *sedentes* in Italia, sc. medii, neutrius partis, et nihil agentes. fr. Agr. I ex Gell. XIII, 24, prædam... *sedente* imperatore, decemviri vendent. † *sedere* dicuntur, qui in tabernis, aut locis publicis, merces vendunt. Verrin. III, 62, Albam *Æmilium sedentem* in faucibus macelli. † *sedentes* opponuntur dicentibus, quum in senatu, tum in judiciis. ad Div. V, 2, *sedens* iis assensi. Rosc. A. I, quum tot summi oratores, hominesque nobilissimi *sedant*, ego potissimum surrexerim. † de magistratibus dicitur, quum pro Rostris in suggestu sedent in sella curuli, aliis dicentibus, legem ferentibus, suadentibus; aut in tribunali vel jus dicunt, vel questioni præsent. Sen. p. R. 5, quo *sedente* legem trib. pl. tulit. Sext. 15, *sedentibus* consulibus. Brut. 43, Scævola tribuno in Rostris *sedente*, suavit Serviliam legem Crassus. † item de iudicibus et consiliariis iudicis prætoris, et advocatis partium. Or. I, 37, nonne, nobis *sedentibus* in tribunali. Q. Pompeii, prætoris urbani, familiaris nostri, etc. Rosc. C. 4, *sedere* in consilio. Cluent. 38, *sedere* in aliquem. ibid. 37, paucos dies ex subsortitione *sedere*. ad Div. I, 9, *sedente* Cn. Pom-

peio. Or. 11, 47, quam C. Marius præsens ac *sedens*, etc.

Sedes, *sella*, Or. 1, 8; Cat. 14, 1; Sull. 11; Cluent. 66; Mur. 39. † fundamentum, Rull. 11, 35; Marcel. 9. † de loco in mente aut memoria, Or. 11, 87; ibid. 111, 5. † certus locus, ubi sit caput rei, belli, etc. Att. 1111, 3, nulla *sedes*, quo concurrant, qui remp. defensam velint. Cæcl. 13, nullum est fundamentum horum criminum, nulla *sedes*: h. e. crimen demonstrari non potest.

*Seditio**, Att. 1, 14; ibid. 1, 1; Or. 11, 28. † seditiosorum hominum manus, Cluent. 36.

Seditiosus, Cluent. 1; Att. 11, 21.

*Seditiosus**, Or. 11, 11; Vatin. 2; Inv. 1, 5.

*Sedo**, de malis, Phil. 11, 18; Leg. 1, 21; ibid. 111, 10; Cat. 11, 13. † de motibus animi, de Div. 1, 29; Off. 1, 29. † de fama, Att. 1111, 10.

Seducere. ad Div. 1, 9, sæpe cum in senatu, modo severe *seducerent*, sc. tanquam si qua de re gravi cum eo colloqui et deliberare vellet, aut cum eo communicare et consulere. Conf. Att. 1, 21; Or. 1, 56; Phil. 1111, 10.

Seductio. Mur. 24, *seductiones* testium, *secessionem* subscriptorum animadvertēbant. vid. *seducere*.

*Sedulitas**, diligentia, ad Div. 1, 15. † ponitur in vitio, Agr. 11, 5; ad Div. 1111, 1.

*Sedulo**, ad Div. 1, 10; Att. 1111, 12.

*Sedulus**, Brut. 47.

Seges. Milon. 13, quid enim odisset Clodium Milo, *segetem* ac materiam suæ gloriæ? sic, Fin. 1, 10. † ager consitus, de Sen. 15; Or. 15; Verr. 111, 8. † ipsæ fruges, Fin. 1, 30; Or. 24.

Sognitia. Brut. 81, vir sine arrogantiā gravis, et sine *sognitia* verecundus; Fin. 1, 2; Or. 1, 41.

*Segrigare**, secludere, Phil. 1, 11; Or. 111, 47; Off. 111, 6; Tusc. 1, 28.

Sejugatus, distinctus, Div. 1, 32. Eodem fere sensu *sejunctus*.

*Sejunctio**, figura sententiarum, Or. 40; ibid. 111, 53; Phil. 1, 3.

Sejunctus, Or. 20.

Sejungero, discernere, distinguere. Or. 11, 25, ut possis liberalitatem a largitione *sejungero*. Tusc. 14, 15, *sejungere* cogitatione morbum ab ægrotatione. † avocare. Fin. 1, 20, animus a spe *sejungi* non potest. † abstinere. Cæcl. 3, *sejungere* se a libertate verborum. † separare, Nat. D. 111, 24; Cat. 1, 19. † disjungere, ad Div. 1, 6; Verr. 111, 84. † excludere, Vatin. 11.

Selectio, collectio e pluribus, Leg. 111, 10. † delectus. Fin. 11, 13, ut eam rerum *selectiones* expoliarent. Opponitur *rejectioni*.

Selectus. Nat. D. 1, 31. *selectæ* brevesque sententiæ. Verr. 11, 13, iudices *selecti*, sunt qui judicia publica exercent. Cluent. 45, prætores urbani debent optimum quemque in *selectos* iudices (h. e. decurias eorum) referre. Nam in judiciis sedent sorte quæstoria, nec *selecti* ab hac sortitione dicuntur, ut quibusdam placet. Asconius quidem ad Act. 1 in Verrem, c. 6, ad sortitionem refert hoc nomen: sed haud dubie erravit; quum Cicero diserte lectionem iudicum prætori urbano tribuat l. c. a quo post ad Imperatores translata est, quos decurias ordinasse, præter Suetonium, multis locis, docet Plin. xxxiii, 1; fuitque ea lectio pars actus rerum, cujus apud Suetonium frequens mentio. Sub Cæsaribus *selectos* iudices paullo aliter, et arctiori quodam sensu dictos patet eodem Plinio.

*Seligere**, Or. 15. † sumere, Fin. 111, 6.

Sella, simpliciter pro *sella curiæ*. Junguntur interdum *sella* ac tribunali, quia prætores sedent in *sella* curuli, posita in tribunali. Verr. 1, 46; 11, 38; 111, 59. † sedes magistri. ad Div. 11, 18, *sella* tibi erit in ludo, tanquam hypodidascalo, proxima. † sedes opificum. Catil. 14, 8, qui non ipsam illum *sollæ*, atque operis, et quæstus quotidiani locum saluum esse vellet. † cathedra, Phil. 11, 54; de Div. 1, 52.

Sellularius. fragm. incert. p. 416. de plebeia sæcè *sellulariorum*. Ita di-

centur, qui Græce *στρωτοί* appellantur : h. e. officia tractantes, quæ artes *cellularia* dicuntur. Cf. *cella*.

*Semol**, Font. 5; Att. xiv, 13.

*Semen**, de plantis, Phil. ii, 22; de Sen. 15; Nat. D. ii, 32. † de hominum progenie, Agr. ii, 35; Phil. iv, 5. † causa vel principium, Cat. i, 12; Off. ii, 8; ad Div. vii, 31; Fin. v, 7.

*Sementis**, proprie, Or. i, 58; Verr. iii, 54. † metaphorice, Or. ii, 65; Nat. D. iii, 75; Att. iv, 7.

*Semestrus**, Att. x, 8.

*Semianimus**, de Div. i, 47.

*Semicirculus**, Fin. v, 20.

*Semidoctus**, Or. ii, 41.

*Semiferus**, Nat. D. ii, 44.

*Semigrare**, Cœl. 7.

*Semihora**, Rab. Perd. 2.

*Semiliber**, Att. xiii, 31.

*Seminari**, Leg. i, 1.

Seminarium. Pis. 40, Macedonia dicitur triumphorum fons et *seminarium* : Cat. ii, 10; Off. i, 17; Phil. v, 5.

Seminator, auctor. Nat. D. iii, 26, versus *seminator* omnium malorum.

*Semiplenus**, Verr. v, 25.

Semis, dimidius as. Item de genere usurarum, quæ *semissæ* dicuntur, quum sc. pro centenis assibus solvitur usuræ loco singulis mensibus dimidius as, adeoque in annum seni pro centenis. ad Div. v, 6, omnino *semissibus* magna copia est. v. Gron. Sestert. iv, 11, p. 331, etc.

*Semisomnus**, Verr. v, 36; ad Div. vii, 2.

*Semita**, Rull. ii, 35; Off. ii, 17; Verr. ii, 24.

Semiustulatus, vel, ut habet cod. Vatican. *semustulatus* effugit, pro Tull. 3, fragm. nov. Legobatur jam pr. Mil. 13; Phil. ii, 36.

*Semivivus**, proprie, Verr. i, 17. † metaphorice, Sext. 59; Pis. 14.

*Semovers**, Fin. ii, 13; Fin. v, 8; Acad. i, 9; Or. iii, 5.

*Sempiternus**, Rab. Perd. 10; Or. ii, 40; Nat. D. ii, 20.

Semuncia, dimidia uncia. v. as. Verr. iv, 23, *semuncia* auri.

*Senaridus**, Tusc. v, 23.

*Senarius**, Or. 55.

*Senator**, Leg. iii, 18; Cluent. 66.

*Senatorius**, Off. ii, 1; Manil. 21.

Senatus, de Bep. ii, 28, Rom. ex Græco interpretati, quos Lycurgus senes (*γέροντες*) appellavit, nominaverunt *senatum*. ii, 34, *senatus* auctoritas minuitur, tribb. pl. creatis, ii, 2, *sen. suffragia* in equitum centuriis. ad Div. v, 2, *senati* consultum. Cæcil. 5, quod beneficio *senati* juris habui, etc. Ar. R. i, *senatus* datus, dicitur, quum aliquis, v. c. legatus, aruspex, etc. in *senatum* admittitur, exponendi causa, quæ velit.

*Senatusconsultum**, Phil. iii, 10.

*Senecta**, Or. i, 50, 60; ad Div. i, 9; Brut. 2, 79.

*Senescere**, de Sen. ii. † de plantis aut rebus aliis, de Div. ii, 14; ad Div. vii, 26; Tusc. ii, 2; Or. ii, 2.

Senex, maturus, virilis. Brut. 45, *senior* oratio, quam illa ætas ferebat. † antiquus. Leg. ii, 4, hæc vis est *senior*, quam ætas populorum. † De *senibus coemtionibus* et *ad coemtionem*, supra dictum est.

*Senilis**, de Div. ii, 23; de Sen. ii.

*Sensim**, Fin. v, 15; Off. ii, 8; Tusc. iii, 22; Or. i, 59; *ibid.* ii, 23; Verr. iii, 68; Phil. ii, 17; Cœl. 11.

*Sensum**, Or. i, 8; *ibid.* iii, 14.

Sensus, iudicium. ad Div. xi, 10, a certo *sensu* et vero iudicare. *ibid.* i, 9, sed etiam *sensu* jam tabellaque docuerunt. vid. Gron. Obs. i, 4, p. 239. † *sensus* de republ. significat partes, vel optimatium, vel popularium. ad Div. i, 8, quam sit difficile, *sententiam* in republ. deponere. *ib.* xii, 15, *senibus* in rep. conjunctissimus. Marcell. 6, nostri *sensus* congruebant. † Dom. 36, communem naturæ *sensum* repudiare. *Sensus* communis continetur in notionibus inaitis, et naturali facultate intelligendi, iudicandi, ratiocinandi, recti et boni cognoscendi, etc. v. præsertim. Or. iii, 50. † Partit. 5, nativa verba sunt ea, quæ significata sunt *sensu*; reperta, quæ ex his facta,

aut novata, etc. Hinc pro indole dicitur *sensus*: Arusp. R. 9, *sensus* terræ (s. incolarum) domesticus ac natus. Sed 2° Dom. l. c. est pro humanitatis eo genere, quo rebus malis commovemur et angimur. † in oratione autem et oratore *sensus* sunt, quam ita dicit orator, ut ipse commotus esse videatur, et omnia, etiam in narrandis rebus, ita dicit, ut ipse pro certis, magnis, turpibus, lætis habere, et, ut opus est, et res sunt, affectus esse videntur. Or. III, 25, ut oratio *sensus*, ut dolores habeat. ibid. II, 43, si est suaviter et cum *sensu* tractatum, etc. Tantum autem efficitur *sensu* quodam, etc. Hæc ab ipso Cicerone explicantur c. 45 toto. ibid. quin ipse in commoventis iudicibus iis ipsis *sensibus* permoveret. † intelligentia, Or. I, 3; ibid. I, 51; ibid. III, 59; Verr. IV, 15; Arch. 8; Pet. Cons. 11; Mil. 27; Phil. X, 2; Nat. D. II, 56, 57; Fin. II, 16; Rosc. A. 53.

Sententia. Acad. II, 47, ex sui animi *sententia* jurare voluerunt: h. e. ita uti sentiret, crederet, rem esse. Hinc ille jocus, Or. II, 64; loc. v. Pison. 32, beneficii alicujus suam *sententiam* tradere. Cluent. 53, mens, et animus, et consilium, et *sententia* civitatis posita est in legibus. † pro sensu animi. Tusc. IV, 15, honestæ voluntates, *sententia*, et actiones. Gr. γνώμη. † *sententia* senatorum in curia, Att. IV, 1; Planc. 39; Q. fr. II, 1; ad Div. XI, 21. † *sententiam* ferre dicuntur proprie iudices post legem tabellariam Cassiam; deinde vero etiam senatores. vide locum in *sentire*, ex ad Div. XI, 21, ubi *sententias* ferre de aliquo, est ejus rationem habere. Cf. *ferro*. † dividere *sententiam*. v. *dividere*. † refertur *sententiam* de senatore, pro *ferre*. Quir. p. R. 10. vid. *referro*. *sententias* dicere, de senatoribus notum est: sed est etiam de consulibus. Sext. 32, consules quum in senatu privatim (i. e. a senatoribus, qui magistratus non erant), ut de me *sententias* dicerent, flagitabantur: h. e. ut de *sententiis*, quas ipsi sc. senatores, relationem

egredientes, dixissent, ad senatum referrent. vid. Grav. ad h. l. † Legg. I, 21, hujus præcepti tanta *sententia* est, i. e. tam præclarus *sensus*. † *sententias* philosophorum, Or. I, 28; Nat. D. I, 30; Opt. Gen. Or. 2; Brut. 78; Or. II, 8. † interdum *sententia* opponitur verbis, Or. 39; Or. III, 52; Off. III, 3; Leg. II, 2; Cæcin. 20.

*Sententiola**, Phil. III, 9.

Sententiosus dicere, Or. 71, ita dicere, ut *sententia*, eæque bonæ sint, non inania modo verba: nam opponitur, sine *sententiis* dicere. Or. II, 71; Inv. I, 55.

*Sententiosus**, Brut. 95.

Sentina, proprie, de Sen. 6. † de infimo dignitatis gradu, ad Div. II, 15. † de vilissimo homine, Agr. II, 26; Cat. I, 5; ibid. II, 4.

Sentire, intelligere, providere. Babir. Post. I, nihil *sensisse*. † Catil. III, 2, de repub. præclara atque egregia *sentire*: h. e. optimatem esse. Or. III, 16, *sentire* sapienter. † *sententiam* dicere. ad Div. XI, 21, sed tamen quam ego *sensissimum*, de iis, qui exercitus habent, *sententias* ferri oportere: iidem illi, qui solent, reclamantur. sic, Att. VII, 6. † judicare. Or. III, 9, difficillime quisque de se *sentit*. Add. Nat. D. II, 56; ad Div. XV, 16; Tusc. I, 5.

*Seorsum**, Offecon. I; ad Div. VIII, 9; Her. III, 5.

*Separabilis**, Tusc. I, 10.

Separare ab his id, quod reus inferat, Or. III, 32, i. e. dissimile esse ostendere. † determinare, Cornel. Fragm. I. † sejungere, ad Div. V, 11. † discernere, Off. I, 27.

Separatim, proprie. Tusc. V, 7, de summo bono *separatim* libri suat, i. e. proprie scripti de summo bono. ibid. c. I, *separatim* suis angoribus implicati. † generatim; nostri dicunt philosophi, in abstracto. Or. II, 27, opponitur *definito*: si tamen lectio sana est. † Dom. 52, salutem accipisse, *separatim* semel, iterum cum universis. Nat. D. II, 66, *separatim* ab universis singulos.

Separatio a definitione. Inv. II, 18, quam demonstramus, definitionem non cadere in rem, ei non convenire. † pro divisione, Or. III, 33 pr.

Separatus. Inv. I, 18, exordium *separatum* est, quod non ex ipsa causa ductum est, etc. ibid. 36, *separatum* quiddam est extra assumptionem approbatio. Q. fr. I, 1, si mihi quidquam esset abs te *separatum*: h. e. proprium, nisi mea tua, et tua mea putarem. † Inv. II, 51, *separatius* ad finem adiungentur, i. e. magis proprie.

Sepelire, vid. loc. Leg. II, 23. Sed ut *humare* (v. *humatus*), ita *sepelire* ad combustionem, et quodcumque genus amovendi mortui, traductum, Cuper. Obs. I, 7. † tropice. Tusc. II, 13, aut amittenda fortitudo, aut *sepeliendus* dolor.

*Sepes**, Nat. D. I, 42.

Sepia, piscis atro sanguine. Nat. D. II, 50, atramenti effusione *sepia* se tutantur.

Sepimentum. Leg. I, 24, atque hæc omnia quasi *sepimento* quodam vallabit disserendi scientia.

Sepire, vallare, ad Div. XV, 4; Or. I, 9. † custodibus circumdare Phil. I, 10. † tegere, Att. II, 23. Or. I, 31, *sepire* memoria. ibidem II, 34, cogitatione *sepire*.

*Seponeo**, recondere, OEcon. I; Att. XI, 22. † reservare, Or. 42; Att. III, 33. † separare, Or. I, 6.

Sepositus. Or. III, 22, tempus *sepositum* ad discendum.

Seps, in Fragm. p. 266, ex Ausonio, scil. seps. Div. I, 7, scopulorum *seps* repulsus.

**Seps*, de Rep. III, 5, antique, pro se ipso, vel se ipsa. Habet ms. Vatican. et Senec. ep. 108.

Septemvir, magistratus extraordinarius agris dividendis ab Antonio creatus, Att. XV, 19, et in Philippicis passim.

*Septemviralis**, Phil. XII, 58.

*Septemviratus**, Phil. II, 38.

Septenarius, versus iambicus septem pedum, Tusc. I, 44.

Septentrio. Att. IX, 6, ex ea die fuerit *septentriones* venti. v. de hac forma Gronov. ad Liv. XXXVII, 12. Adde Menken. Obs. L. L. h. v.

Septum, Mil. 15, locus in campo Martio, qui et *Ovilo* dicitur, in quem coibant in comitiis, qui suffragii jus habebant: quod ei nomen etiam post sublata comitia populi mansit, ut e Suetonio aliisque notum est. Cf. Att. IV, 16.

*Septus**, inclusus, Tusc. V, 23; Verr. V, 27; Att. IX, 12. † munitus, Verr. V, 15; Phil. XII, 10; Mil. I. † de finibus artium, Or. II, 2.

*Sepulcrum**, Leg. II, 22, 26; Phil. IX.

*Sepultura**, Leg. II, 22; Phil. I, 2; ibid. XIV, 13.

*Sepultus**, proprie, Leg. II, 22. † additus, Pis. 3; Manil. 11.

Sequester, est interpres et internuntius, quo ad rem aliquam transigendam utimur; apud quem in corruptionibus iudicum aut comitorum pecunia deponitur. Itaque *sequester* est in conviciis, pro corruptore, etc. Cael. 7, crimen *sequestrum*. Planc. 16, cujus tu tribus venditorem, corruptorem, *sequestrem* Plancium fuisse clamitas. Cf. Act. I in Verr. 12; Cluent. 8; Verr. II, 44; ad Div. VIII, 7.

Sequi, persequi, expetere. Off. I, 31, nec quidquam *sequi*, quod assequi nequeas. † *sequi* aliquid dicuntur, qui locum adeunt, ut ibi aliqua re utantur, fruantur, non, qui adeunt simpliciter, ut visum Drakenb. ad Sil. II, 86. Leg. II, 1, præsertim hoc anni tempore hanc amoenitatem loci *sequor*. Nat. D. II, 56, *sequutus* sunt nares vicinitatem oris. Add. Att. X, 18. † innuit causam, propter quam aliquid fit. Rosc. A. 1, ut adsint propterea, quod officium *sequuntur*. Planc. 15, *sequutus* edititios iudices. Off. I, 11, credo alicui *sequutos*: h. e. gravi de causa fecisse. † accommodare se alicui rei, spectare aliquid, ad Div. IX, 5, diem *sequar*. Act. I in Verr. 7, non crimina, non testes, non existimationem pop. rom.

sequuntur. † in computationibus est pro vulgari *ponere*. Verr. III, 49, *sequi* minimum. † in jure liberidicuntur patrem *sequi*, quum post divortium apud eum remanent, et cum eo sunt, Top. 4. † *sequi* auctoritatem alicujus, Off. 1, 2; ad Div. 1, 9; Verr. 1, 43; Or. 16; Fin. 11, 8; Fat. 3, 12.

*Serenans**, de Div. 1, 11.

*Serenitas**, de Div. 11, 45.

*Serenus**, de tempestate, ad Div. XVI, 9; de Div. 11, 99. † tranquillus, Tusc. 11, 15; Her. IV, 48.

Serere, de plantis, Verr. III, 47; Nat. D. 11, 52; Or. 11, 69; Tusc. 1, 14. † gignere, Leg. 1, 8; Att. XIV, 22. † de libris novis, Brut. 4. † instituere, Leg. 1, 6, *serendi* sunt mores. de Rep. 11, 3, qui diurnam remp. *serere* conatur.

Series disputationum, Or. 11, 16, est dialectica ratio disserendi de rebus philosophicis. Sed simpliciter *series* dicitur simpliciter de ordine rerum ejusmodi, quum altera alteri apta et colligata est. Acad. 11, 7; Fat. 9; Leg. 1, 19; de Div. 1, 55; Nat. D. 1, 4; Partit. 39.

*Serius**, Her. III, 14; Off. 1, 37; Fin. 11, 26.

Sermunculus, rumor. Att. XIII, 10, *sermunculum* omnem restinguere.

*Serpens**, sensu proprio, Nat. D. 11, 48; Vat. 2. † metaphorice, Ar. Resp. 24.

Serperastrum, Att. VII, 3. *Serperastrum* proprie sunt adminicula, quae cruribus puerorum primum ambulantium alligantur, ne vari aut compernes fiant, dicti a *serpando*, h. e. ligando: unde *serpula* apud Varronem de L. L. Ideo fortasse scribendum *serpirastrum*. Hoc autem nomine Cicero notat legatos, quaestores, tribunos, et alios quos secum duxerat, quorum opera in coercendo exercitu et regenda provincia utebatur. Eos audierat Atticus pessime se gerere: ideo scripserat Cicero, se dolere. Haec Bosius ad h. l.

Serpere, sensu proprio, Nat. D. 11, 47; Fin. 7, 15; Her. IV, 49; Or. 11,

50, dicitur de oratore, qui pedetentim ad causam tractandam accedit, quemadmodum ipse Cicero fecit in Agraria secunda. † ali, augeri. Verr. III, 76, *serpit* in situ in natura malum. † dicuntur ea, quae increbreant, vulgantur, ulterius procedunt. in Caecil. 21, *serpit* ac prodit consuetudo. Rabir. Post. 6, *serpit* malum. Cf. Verr. III, 76; Phil. 1, 2; de Am. 12; Or. III, 24; Att. 1, 13; Fin. 11, 14. ib. v, 23, societas *serpit* sensum foras, cognationibus primum, etc.

*Serra**, Tusc. v, 40.

*Serrula**, Cluent. 64.

*Sertum**, Cat. 11, 5; Tusc. 11, 18.

*Serus**, ad Div. 11, 7; de Div. 11, 70; Phil. v, 1.

Servare, observare, Cluent. 55; ad Div. 12, 22. † conservare. ad Div. v, 20, quum populus suum *servaret*. † *servare* de caelo est augurum, Dom. 15; Vatican. 7; Divin. 11, 35; v. in Ind. Leg. *Ælia lex*, ubi ostendimus, hanc formulam tantum esse capiendam de fulminibus. Ad id confirmandum in primis illud pertinet, quod Divin. 11, 18, scribit Cicero: Comitiarum solum vitium est fulmen. Qui ergo de caelo *servant*, ut comitia impediant, nihil aliud, nisi fulmen, aut tonitru observant. † Att. v, 17, itaque eo me *servavi*, i. e. scribere distali. † Off. 11, 29, *servare* fidem cum hoste.

*Servator**, Plano. 42.

Servilis. Or. 11, 80, *servilis* percontatio, est, quum e servis aliquid percontamur: Pis. 1, 38.

*Serviliter**, Tusc. 11, 23.

Servire, servum esse, Top. 6; Or. 1, 40. † subijci, Phil. VI, 7. † indulgere, ad Div. XVI, 18; Q. fr. 1, 1, 4. † *servire*, Att. XIII, 49; Brut. 69. † rationem alicujus habere, Tusc. 1, 15; Phil. VIII, 10; Off. 11, 29; Or. 52. † de adibus, Or. 1, 39. v. *servitus*; Off. 11, 16.

*Servitium**, Cat. 17, 2; Verr. v, 4; Ar. Resp. 12; de Am. 32.

Servitus, conditio servorum, Cluent. 7. † de populo aliis subjecto, Phil. VI, 7; ibid. VIII, 11. † honesto sensu est

Planco. 30, officii *servitatem* adstringere vinculo sempiterno. † in jure est ædium, et fundorum, s. ut in jure est, prædiorum urbanorum et rusticorum. *Ædium servitus* est, quum vicino jus est altius tollende domus sua, stillicidii in eas avertendi, cloacæ immittendæ, tigni immittendi, prospectus faciendi, etc. fundorum autem, quum vicinus habet jus itineris per eos, viæ, aquæductus, haustus aquæ, pecoris ad aquam appellendi, pascendi, etc. de quibus *servitutibus* est in Digestis. Q. fr. III, 1, *servitutum* fundo imponere. Att. xv, 26, paucos specus in extremo fundo, et eos quidem subterraneos, *servitutis* putat aliquid habituros: h. e. aliquid incommodi et servitutis sibi, vicino, allaturos.

*Servulus**, Cæcin. 19.

*Servula**, Att. 1, 12; Ar. Resp. 21.

Servus (adj.). Agr. III, 2, prædia *serva*... libera. *Serva* sunt, in quibus est servitus.

Servus. Verrin. II, 77, *servi* societatis, sunt ministri publicianorum in provincia, qui portorium, scripturam, decumas exigunt, et rationes conficiunt. Phil. VIII, 8, *servi* publici. † metaphorice, Parad. v, 1; ad Div. 1, 9; Verr. IV, 50.

Sesalis. Nat. D. II, 50, herba, qua cervæ ante partum se purgant.

Sesqui, Orat. 56, est contracte pro *semis*que. Sed dicitur *sesqui* pro *semis*que, ut heri pro here. Id verbum quum adjungitur alicui quantitati, ea cum dimidia parte intelligenda est. Sic l. c. *sesquipedon* est pæon unus cum dimidio; sic cape *sesquimodium*, *sesquiteritium*, etc.

*Sesquialter**, de Univ.

*Sesquiped**, Or. 57.

Sessio, sedes, scamnum, Or. II, 5; sic, Fin. II, 1. † modus sedendi, Nat. D. 1, 34; Fin. v, 12; Off. 1, 12; Att. XIV, 14.

*Sessitare**, Brut. 15.

*Sessivuncula**, Fin. v, 20.

Sestertius, int. nummus, quod verbum interdum adjicitur, ut Rabir.

Post. 17. Valuit primo *duos asses cum dimidio*, deinde *quatuor asses*: ut denarius, qui quatuor sestertios æquabat, primo decem, post sedecim asses habuit. *Sestertium* autem, in quo intelligendum est *pondo*, æquabat *mille sestertiorum nummorum summam*. Nam quoniam singuli asses sunt ad libram argenti, ut unum ad mille; h. e. quoniam una libra argenti æquat mille assium summam: sestertium pondus, h. e. duæ libræ cum dimidia, etiam bis mille et quingentos asses æquarint necesse est. Teneant autem tirones hoc: Quum sic dicitur, *quadraginta millia ss*, aut simili modo in aliis numeris, capiendum est de nummis sestertiis, et *ss* est genitivus pluralis. Pro eo dici etiam potest *quadraginta sestertia*. Sed quum dicitur v. c. *quadragies sestertium*, primo *sestertium* est nominativus, aut accusativus singularis numeri; deinde est compendiaria locutio, pro *quadragies centena millia sestertium*. Nam *decies sestertium* dicebant pro *decies centena millia sestertiorum*, et sic in reliquis. Ergo *quadragies sestertium* idem est, quod *quadragies centena millia sestertiorum nummorum*, s. *quater millias mille sestertii nummi*. Hæc late et erudite demonstravit Gronov. de Sestert. l. 1, inpr. c. 4. Exempla utriusque nominis et formarum loquendi afferre, quoniam sæpe in Ciceronis libris occurrunt, nihil attinet.

*Seta**, Or. III, 59; Tusc. v, 21.

Severus. Off. II, 3, *severus* et honeste: de philosophis, qui utilitatem ab honestate non sejungunt. Contrarium est *remisso*, ubi v. Mur. 20.

Severitas, justitia judicium in pronuntiando. in Cæcil. 3, *severitas* judiciorum. Cf. Rosc. A. 3, etc. † Catil. IV, 4, versari in *severitate*, dicuntur, qui severam sententiam dicunt. Add. Mur. 31; Or. II, 17, 58; Off. 1, 25; Q. fr. 1, 1.

Severus, justus. Rosc. A. 5, acris ac *severa* judicia. Act. 1 in Verr. 10, familia tum ad ceteras res, tum ad judican-

dum *severissima*. Add. Or. 11, 71; Brut. 95; Manil. 13; Tusc. iv, 18.

Sevocare. Nat. D. 111, 8, *sevocare* mentem ab oculis: sic, Tusc. 1, 31. † distinguere. Or. 20, ab his non multo secus, quam a poetis, hæc eloquentia, quam quærimus, *sevocanda* est.

Sexcenteni, profertur e Verr. v, 25; sed ibi legendum *sexcenti*. Adde etiam Drakenb. ad Liv. xlv, 16.

Sexcenti, de magno, sed incerto numero. Att. xiv, 12, *sexcenta* similia. Cf. Rosc. A. 32, etc.

*Seoprimi**, Nat. D. 111, 30.

Seotans, duæ uncix, quæ sextam assis partem faciunt; unde pro sexta hereditatis parte. ad Div. xiii, 29, in *sextante* esse (v. *as*).

*Sextarius**, Off. 11, 16.

Sextula, sexta pars uncix. Cæcin. 6, duæ *sextulæ*. ibid. *sextulam* adpersit.

Si. Or. 24, *si* aliquid. Cf. Att. 11, 14; xiii, 13, 17; Fat. 19; Prov. Cons. 20. Catil. iv, 10, *si* aliquando. † *si* quæ, pro *si* qua, Att. 1v, 2; ad Div. v, 8, 12; Or. 11, 72, 75; Cælin. 20; Leg. 11, 5. † habet et vim interrogandæ, ut Top. 22, *si* expetendæ divitiæ, *si* fugienda paupertas. Add. Cæcin. 18; Inv. 1, 53; Cluent. 6; Or. 11, 16; ibid. 29.

*Sibilare**, Att. 11, 19.

Sibilus. ad Div. viii, 2, *sibilus* rudentum, forte e poeta: sic, Rosc. C. 11; Att. 11, 18; Pis. 27.

Sic, propterea. ad Div. xiii, 70, quia non est obscura tua in me benivolentia; *sic* fit, etc. † Multis modis exquisite dicitur, ut *ita*, quam vocem vid. Att. vi, 1, *sic* contendî, ut talenta, quæ mihi pollicebantur, illi daret: quasi diceret, *id* contendî, ut, etc.

*Siccare**, Phil. 111, 3.

*Sicco**, Opt. Gen. Or. 4.

Siccitas, proprio sensu, Q. fr. 111, 1; Rull. 11, 67; Tusc. v, 34; de Sen. 10. † tennitas orationis. Brut. 82, *siccitas* orationis. Cf. Nat. D. 11, 1. † Tusc. v, 34, *siccitas*, quæ consequitur continentiam in victu. de Sen. 10, sum-

nam in eo esse corporis *siccitatem*. Sed ibi Dukerus, ad Liv. epit. 50 rescribi vult *firmitatem*. Diodorus Sioul. ap. Photium appellat *εὐρωίαν*. Ego vero non putem necesse esse. *Siccitas* est salubritas: nam corpora sicca saluberrima et firmissima sunt; et *siccitas*, ut e loco Ciceronis et Xenoph. Cyropæd. 1, 2, patet, oritur e continentia, et labore, et exeroitationibus. Sed utrumque addit Cicero. Adde dicta in *siccus*.

Siccus, dicitur de sano corpore, in quo nihil vitiosi humoris, quod non pituitosum, non mucosum, etc. unde ad orationem subtilem traducitur, cujus maximum ornamentum est vitiorum absentia. Brut. 55, nihil nisi *siccum* atque sanum. Opt. gen. or. 3, sani et *sicci* tantum habeantur. † sobrius. Agr. 1, 1, *sicci* opponuntur violentis.

*Sidus**, de Div. 11, 42; de Rep. iv.

*Sigillatim**, vid. singillatim.

Sigillatus, cælatus: de quo supra. Verr. iv, 14, *soyphi sigillati*.

Sigillum, signum, simulacrum. Nat. D. 1, 30, Epicureos novi omnia *sigilla* numerantes. Att. 1, 10, putealia *sigilla*. sic, Verr. 1v, 22. † signum annulo impressum, Acad. 11, 21.

Signare, notam facere, qua agnoscere, et ab aliis discernere possis. Acad. 11, 22, nihil ita *signari* a vero posse, ut non eodem modo possit a falso.

Signatus, obsignatus, Att. xi, 1; ibid. xv, 28. † de rebus animo impressis, Tusc. 1, 25; Or. 19. † de ære aut argento, est, quæ pecunia dicitur. Verr. v, 25, argentum factum atque *signatum*.

Signifer, in re militari est, qui signum militare portat. Div. 1, 35, *signifer* primi hastati. Unde pro duce et principe alicujus rei. Att. 11, 1, te *signifero* ac principe. Sull. 12, *signifer* juventutis. † orbis *signifer* est Zodiacus, qui sic dicitur a duodecim signis, hoc est, sideribus, certorum animalium aliarumque rerum speciem et

figuram efficientibus. Div. 11, 42; Nat. D. 11, 20.

*Significanter**, clare, ad Div. 111, 12.

Significare, indicare, Rosc. A. 20; ad Div. v, 13; Tusc. 1, 36. Or. 1, 26; *significans* inter se, dicuntur, qui sibi annuunt, etc. †obiter aliquid dicere, ut tantum moneas alterum. ad Div. x, 3, quare modum faciam; nunc tantum *significandum* putavi. †(cum præpos. æ) Ar. R. 2, ex aliquo monstro *significatum*. Att. xvi, 7, quod ex iis verbis a te *significari* putem.

Significatio verborum, Partit. 31: Sext. 49, populi iudiciis et omni *significatione* florebant: intell. voluntatis, amoris, etc. quæ fit plausu, etc. Cf. c. 59; Phil. x, 2. † *significationes* deorum sunt omnia, prodigia, ut Catil. 11, 13, et alibi. †notatio, de Div. 1, 6. †figura rhetorica, Her. 1v, 53; Or. 111, 53; ibid. 40.

Signum, nota, Inv. 1, 50; de Div. 11, 70; Mur. 17; Or. 11, 45; Fin. 111, 2; Fin. v, 25, fures rerum *signa* commutant. † in re militari. Att. 1x, 10, sub *signo* habere: de militibus jam lectis. † simulacrum, proprie quidem solidum e lapide, ligno, etc. Sed tamen et de imagine picta apud Plaut. Epid. v, 1, 18, quia sc. est signum ejus rei, cujus speciem exhibet. Fin. 1v, 13, debet institutum illud, quasi *signum*, absolvere. Hinc sidera dicuntur *signa*, Miloo. 30, etc. quia et ipsa speciem corporum quorundam præferunt, aut præferre putantur, indeque nomina sortita sunt. Hinc intellige illum elegantem locum, Nat. D. 1, 9, Deus mundum *signis* et luminibus tanquam ædilis ornavit. Scilicet, ædiles quum muna edunt, *signis* ornaat forum et plateas, per quas pompa ducitur; unde, forum ornatum in Verrina prima dicitur. Mundus autem Dei munus dicitur: v. *munus*. Sidera ergo etiam hoc nomine eleganter *signa* dicuntur. Coel. 5, *signa* virtutum non expressa, sed adumbrata. Nempe vera et perfecta virtus est signum expressum, h. e. absolutum elaboratum; naturalis au-

tem illa materia virtutis, quam Cicero vocat, hoc est, impetus naturales, ex quibus vera virtus existere potest, item simulata virtus, est *signum* adumbratum. † Marcell. 1, ad bene de omni republ. sperandum, quasi *signum* ali-quod sustulisti. Ductum est e re militari, et a signo, quod in castris in prætorio attollitur atque proponitur, etc.

Silentium, cessatio sermonis, Or. 1. † attentio auditorum, Q. fr. 11, 1; de Div. 1, 28. † prætermisio, Sull. 22. † disciplina augurali quid *silentium* sit exponitur. de Div. 11, 34; Prov. Cons. 12, illas res egi *silentio*, i. e. nemine interpellante, aut reclamante.

*Silero**, silentio præterire, Sull. 29; Acad. 1, 1. † quiescere, Leg. 111, 17; Mil. 5.

Silice. Tusc. 111, 6, non e *silice* nati sumus; de Div. 11, 41.

Sillus. Att. xvi, 11, sine *sillo* Luciliano. *Silli* sunt versus salibus referti, similes satiræ Latinorum, ut docet Casaubonus de Sat. 11, 2. Satiras autem Lucilium scripsisse notum est. Sed codd. et vet. edd. habent *vallo*, aut *ullo*, quorum illud servat Græviana. Grævius volebat *ale*.

*Silus**, qui nasum eminentem et repandum habet, Nat. D. 1, 29.

Silvâ in ædibus urbanis, Verr. 1, 19, est viridarium, ut Asconius interpretatur. † proprie, Or. 1, 9; Att. 111, 15. † de rerum varietate, Or. 3; ibid. 111, 26, 30.

*Silvescens**, de Sep. 15.

*Silvester**, Nat. D. 1, 42; de Am. 19; Brut. 74; Inv. 1, 2; Tusc. v, 27; Coel. 11.

Simia, Nat. D. 1, 35; de Div. 1, 34; ibid. 11, 52.

Simile, similitudo, ομοιωσις. Or. 11, 78, eos ipsos, unde hoc *simile* ducat, etc. Sic est et Fin. 111, 15, 16.

*Similis**, Rosc. C. 18; Nat. D. 11, 59; Att. 11, 3; de Div. 11, 64.

*Similitur**, Tusc. 11, 23; Tusc. 1v, 18; Nat. D. 111, 3; Or. 111, 54.

Similitudo, imitatio. Or. 11, 23, quod velint, sine cujusquam *similitudine*,

consequantur. † uniformitas. Inv. 1, 41, *similitudo* satietatis mater. † Or. 11, 17, *similitudini* relinquere dicitur, quod quis non distincte et separatim explicat, sed ex iis rebus, quæ explicatas sunt, et quibuscum *similitudinem* habet, quale sit, cognoscendum relinquit. Add. Leg. 1, 28; Brut. 16; Nat. D. 11, 64; Or. 3.

*Simplex**, unus. Inv. 11, 1, nihil *simplici* in genere omni ex parte perfectum natura expolivit, etc. † de Sen. 21, quum *simplex* animi natura esset. Hoc et similibus locis utantur ii, qui demonstrare suscipiunt, veteres philosophos quosdam *immaterialitatem* animi, quam dicunt probasse. Id fit, quia simplicitatis verbo nostri philosophi de immaterialitate utuntur, unde veteres eandem viam huic verbo subiecisse credunt: in quo falluntur. Nam veteres *simplex* opponunt mixto, et ex diversis generibus elementorum concreto, non ei, quod partes habet. Nat. D. 111, 14, etenim aut *simplex* est natura animantis, etc. Et in genere *simplex* in omnibus rebus opponitur ei, quod est ex pluribus disparibus et dissimilibus. Atque hanc ipsam ob causam homines candidi et sinceri dicuntur *simplices*, quia idem dicunt, idem cogitant, etc. quod qui non faciunt, multiplices dicuntur. v. *multiplex*. † rectus, directus. Nat. D. 11, 57, de auditu: flexuosum iter habet, ne quid intrare posset, si *simplex* et directum pateret. Sic ap. Plinium, VIII, 16, vilis *simplex* opponitur crispioribus julis. † sine conditione et adjunctione, Inv. 11, 57, esse quasdam cum adjunctione necessitudines, quasdam *simplices* et absolutas. † Sull. 3, *simplex* officium, i. e. unum idemque, non varium. † opponitur accipiti, Att. 111, 7.

Simpliciter, clare, ut ab omnibus intelligi possit. Or. 11, 16, qui leges, qui jura, qui civitates constituerunt, loquuti sunt *simpliciter*, et splendide. † sine dissimulatione et tergiversatione. Or. 111, 17, *simpliciter* defendere aliquid. † sine respectu ad hominum

potentiam, gratiam, periculum, etc. Quir. p. R. 10, in sententia *simpliciter* referenda. † *seorsim*, sigillatim. Invent. 11, 35, quædam genera casarum *simpliciter* et ex sua vi considerantur; quædam autem si aliud aliquod controversiæ genus assumunt. † per se. Top. 22, quum autem, quale sit, queritur, aut *simpliciter* queritur, aut compare.

Simulacrum, vas parvum, simile cyatho, quo in sacrificiis vitium libant. Ar. Resp. 11, si scilicet verbo aut *simulaculo* aberravit. Hinc proverbium, Leg. 111, 16, excitabat enim fluctus in *simulaculo*, ut dicitur, Gratidius, quos post filius ejus Marinus in Ægeo excitavit mari.

*Simulacrum**, Rep. Fragm.

Simul, simul ac. Tusc. 11, 6, *simul* objecta species est. † *Simul ac primam* pleonastice est, Verrin. 1, 13. Add. Phil. 11, 1. † addito quum, Inv. 1, 19; Or. 111, 3. † sequente ut, Acad. 11, 2. † sequente atque, Att. VIII, 1.

Simulacrum, effigia, Inv. 11, 1; Verr. 11, † species, umbra. Rabir. Post. 15, *simulacrum* pristinae dignitatis. Fin. 1, 15, virtutum *simulacra*. Off. 1, 15, in quibus præclare agitur, si sunt *simulacra* virtutis. † Nat. D. 11, 30, *simulacra* Democriti. vid. Iod. Gr. αἰδωλον.

*Simulacrum**, ad Div. 1, 8; Off. 1, 30.

*Simulatio**, Nat. D. 11, 67; Q. fr. 1, 4.

*Simulatio**, proprie, Off. 1, 14; ibid. 111, 15; ibid. 111, 26; de Am. 25; Nat. D. 1, 1; Att. VII, 1; Brut. 14. † nomen, prætextas. ad Div. 11, 13, *simulations* reipublicæ. Sull. 19, *simulations* Fausti gladiatores amicos, ac. hoc prætextu, quasi emerentur Fausto. Agr. 11, 6, *simulations* ac nomine legis agrariæ.

Simulator, *sipecus*. vid. Ind. Gr. Off. 1, 30; Pet. Cons. 10.

Simulatus, per imitationem factus. N. D. 11, 35, hæc *simulata*, opponuntur iis, quæ sunt a natura perfecta. † fictus, Cæcin. 5; Phil. 11, 2.

*Simultas**, Her. 111, 3; Manil. 24; Planc. 51,

Sin (cum *autem*). Tusc. III, 9, *sin* autem caderet. Sic et ad Att. II, 2, 6.

Sincerus, verus, incorruptus, rectus. ad Div. XV, 6, iudicium *sincerum* ac subtile: sic, Off. II, 5, † de oratione, Brut. 55, 85. † de animo, Att. X, 6; de Am. 25. † de moribus, Quint. I.

Sinere^o, Fin. I, 16; Cat. I, 3; Cæcil. 23; Sext. 44.

Singillatim^o, Inv. I, 30; Phil. II, 36; Verr. V, 55; Cæcil. 22.

Singularis. Inv. II, 3, *singularis* vitium: quod est alicui proprium. Att. VII, 7, *singulares* sunt boni viri: *un* a *un*. sic, ad Div. I, 9; Sull. I, † unus, de Univ. 4. † eximius, Or. I, 38; Her. II, 30.

Singulū^o, Or. 67; Or. I, 3; Or. III, 55; ad Div. XVI, 8; Nat. D. II, 68.

Singultus^o, Planc. 31.

Sinister. Div. II, 39, Latinis quæ *sinistra* dicantur in auspiciis? Nempe ea, quæ Græcis *dextra*. Quanquam Latini sæpe, Græcorum consuetudinem sequenti, *sinistra* in malam partem dixere. Causa est, quia augur sedet ore ad meridiem verso; unde orientem a sinistris habet, quæ plaga felix putabatur.

Sinus, regio, Verr. V, 56. † gremium, Leg. II, 25. † de confluxu familiarum, ad Div. XIV, 4; Att. II, 24; Q. fr. II, 12; Pis. 37. Verr. I, 50, negotium sibi in *sinum* delatum: i. e. sua sponte sibi et commode accidisse. Ibid. 10, ex *sinu* nostro apponere dicimur testes calumniatores, subornatos a nobis eosque amicos nostros, et nostris commodis studentes. Tusc. III, 21, in *sinu* gaudere, h. e. secum, privatim. Q. fr. II, 15, in *sinu* esse, h. e. amari.

Siparium, velum, quod scenæ obtenditur, aulæum. Prov. Cons. 6, post *siparium*, h. e. clam, occulte.

Siphon. Fin. II, 8, vinum, hir, *siphon* cui nihil demajit. Est fistula, qua utimur ad eliciendum a pleno dolio vinum, fere gustandi causa. Videndus Scaliger ad Varron. p. 182.

Sistere (cum pronomine *se*), Att. III, 25. † omissio *se* (v. Gron. ad Liv. IV, 12),

significat erigere se, recreari, salvum esse atque incolumem. Verr. III, 96, qui temp. *sistere* negat posse, ni ad equestrem ordinem iudicia referantur. † de obeuntibus vadimonium. Quint. 8, *sistere* vadimonium. ibid. 7, ut idibus sept. P. Quintium *sisti* Sext. Alphenus promitteret.

Sitella, vas, in quod tabellæ a suffragia ferentibus conficiuntur. Nat. D. I, 38, Tib. Gracohum... de M. Octavio delectentem *sitellam*. Cf. fr. Cornel. I, et interp. ad Liv. XXV, 3.

Sitienter, cupide. Tusc. IV, 17, *sitienter* expetere.

Sitire, proprie, Fia. 25. † cupidum esse. Planc. V, *sitientem* me virtutis tuæ deseruisti. Q. fr. III, 5, *sitire* honores. † deficiere. Q. fr. III, 1, ipsi fontes jam *sitiunt*.

Sitis, proprie, Fia. I, 11; Phil. V, 7; de Sen. 8.

Sittybæ, Att. IV, 5. vid. Ind. Græc. voc. *εὐλλυβοί*.

Situs. Leg. II, 22, *siti* dicuntur ii, qui conditi sunt: sic, Verr. IV, 48; de Div. II, 41. † quod in re constat, Tusc. I, 2; ibid. V, 12; Off. I, 2. † de eo quod est in potestate, Fat. 17.

Situs^o, positio, Rull. II, 16; Verr. IV, 2, 62; de Div. II, 46; Nat. D. II, 61; Tusc. III, 22.

Soboles^o, Off. I, 17; ad Div. X, 53.

Sobrius^o, Off. I, 30.

Sobrius^o, Or. 28; ibid. II, 32.

Soccus, indumentum pedum Græcum, ut calceus romanum: unde pallium et *soccus* junguntur. Rabir. Post. 10, P. Rutilius *soccus* habuit et pallium. Orat. III, 32, pallium, quo amictus; *soccus*, quibus indatus esset.

Socer^o, Att. VI, 1.

Socialis, ad socios pertinens populi rom. eorumque injurias vindicandas. in Cæcil. 5, hæc lex *socialis* est; hoc jus nationum exterarum. Verrin. II, 6, in hac quæstione de pecuniis repetundis, quæ sociorum causa constituta est, lege iudicioque *sociali*, sociorum quærimonias audire oporteret.

Sociare^o, conjungere, Or. III, 32;

Planc. 30. † costus hominum jure societati, Leg. 1, 2; Flacc. 9.

Societas humana, Fin. iv, 2; Leg. 1, 10; Off. 1, 16, 17. † conjunctio, Fin. 11, 14, Off. 1, 17; Leg. 1, 7; Econ. 1; Brut. 1; Cat. 1, 13; ad Div. xii, 28. † *ἐπιπέθετα*. Div. 11, 71, nulla naturæ societas cum somniis. † de publicanis simpliciter dicitur. Cf. *socius*. ad Div. xiii, 9, *societas Bithynica*. Planc. 13, *societatum maximarum auctor*, plurimarum magister. Muren. 33, quid? si omnes *societates* obviam venerunt, quarum e numero multi hic sedent iudices. † Rosc. Com. 6, *societatis* iudicium; est, quod et pro socio dicitur. vid. *socius*. † Quint. 4, *societatem* sibi debere. Rosc. Am. 43, sub quo nomine tota *societas* statuitur. Quint. 3, magna fide *societatem* gerere. † ad Div. xii, 28, *societatem* recip. conservandæ mecum renovas.

Socius, de hominibus seu amicis, seu utilitate conjunctis, ad Div. 1, 9; Brut. 1; Rosc. A. 40; Flacc. 1; Fat. 17; Or. 1, 16. † metaphorice ponitur pro virtutibus, Or. 1, 55; Brut. 12; Font. 16. de publicanis simpliciter, et adjecto vectigalis nomine, quod redemerunt. Planc. 9, *sociis* unice diligebatur. Cf. Verr. 111, 20. ad Div. xiii, 9, *socii* Bithyniæ. ibid. 65, *socii* scripturæ. † arbitrium pro socio, Quint. 3, est in quo quis a socio sibi injuriam et fraudem factam persequitur. Hinc Flacc. 18, pro socio damnari, quum quis fraudis in socium convincitur.

*Socordia**, Her. 11, 23.

*Socors**, Brut. 68.

*Socerus**, Cluent. 12.

Sodalis est collegio; nam *sodalitas* a collegio diserte distinguitur, Brut. 45; sed in eo, quod sacrorum causa in honorem alicujus dei constitutum est, cujus membra una epulantur, quales sunt *ἐκτραπητα* Græcorum. Cœl. 11, *sodalis* in Lupercis. de Sen. 13, primum habui *sodales* semper; *sodalitates* autem me quaestore constitutæ sunt, sacris Idæis Magnæ Matris acceptis; epulabar igitur cum *sodalibus* omnino modice. De

his *sodalibus* et *sodalitatibus* v. Burdæum ad Pandect. p. m. 299 a.; Salmas. ad Jus Attic. et Rom. c. 4. † Verr. 1, 37, quaestor appellatur *sodalis legati*. Orat. 11, 49, quaestor appellatur *sodalis prætoris*. † socius. Verr. 1, 36, *sodalis* istius erat in hoc morbo et cupiditate. † *sodales* dicuntur etiam, qui coeunt, ut magistratum alicui injustis modis conficiant. v. *sodalitas*. Cœl. 7, crimen *sodalium*: unde verbum criminis est, Planc. 19.

Sodalitas, collegium *sodalium*. v. *sodalis*. de Sen. 13, *sodalitates* autem me quaestore constitutæ sunt. Brut. 45, hinc summa nobilitate, cognatione, *sodalitate*, collegio. † coitio. Planc. 15, per hanc consensionem, quæ honeste magis, quam vere, *sodalitas* nominaretur. Nempe illa consensio, ut recte Grævius, coitio erat epulis et largitionibus contractorum civium, ambitus causa, ut per eos tribus corrumperentur. Hoc genus consensionis turpe est, *sodalitas* autem honesta. Itaque honestum nomen rei turpi tribuitur. Cf. Q. fr. 11, 3. † necessitudo inter quaestorem et legatum. Verr. 1, 37, abs te officia *sodalitatis* flagitet.

Sodalitium, *sodalitas*, coitio. Planc. 15, lex Licinia, quæ est de *sodalitibus*. v. Ind. Leg. et Burdæum, l. c. † convivium *sodalium*. Herenn. iv, 51, venit in ædes quasdam, in quibus *sodalitium* erat eodem die futurum.

Sol, sensu proprio, de Rep. iv; Nat. D. 11, 27: Brut. 9, processerat in *solem* et pulverem, non ut e militari tabernaculo, sed ut e Theophrasti umbraculis. De *umbra* et *umbraculis* suo loco. *Sol*, quum umbræ opponitur, significat, in re militari, pugnas, prælia vera, quæ opponuntur exercitationibus militaribus; in oratoria autem, orationes in foro, aut concionibus, quæ opponuntur declamationibus, h. e. orationibus, quæ de rebus fictis exercitationis causa habentur in schola. † Mur. 14, cedat *umbra soli*, h. e. jurisprudentia rei militari. † Deus, Nat. D. 111, 19.

Solarium, horologium, proprie, quod solis radiis tempus metitur, sed deinde etiam, quod aqua idem facit. Utrumque genus exprimitur, Nat. D. 11, 34, *solarium* vel descriptum (sc. lineis), vel ex aqua, quo horæ declarantur. *Solarium* Romæ fuit in foro. Hinc, quoniam in foro homines urbani circa meridiem conveniebant, partim negotiorum, in primis pecuniariorum, partim otii fallendi causa, ut mercatores in emporiis, in fora sua, quas *bureas* vocant, et Lipsiæ nobiles alique, tempore mercatus, in Compluvium ædium Aurobacensium; hine ergo inter modos vitæ suaviter eleganterque transigendæ refertur ad *solarium* venire. Quint. 18, vixit semper inculte atque horride; natura tristi ac recondita fuit: non ad *solarium*, non in campo, non in conviviis versatus est. Her. 14, 10, ita petulans es atque acer, ut ne ad *solarium* quidem idoneus, ut mihi videtur, sed pone scenam et in ejusmodi locis exercitatus sis. Respicitur ad eos homines, qui assidui in foro ad *solarium* pro Rostris erant, qui fere erant homines urbani, h. e. salubres abundantes, et diceris alios incessentes, scurræ. v. Gronov. de Sest. 14, 9, p. 518 sq. Ne ad *solarium* quidem idoneus ergo est, nimis scurrilis et mimicus, ita in diceris impudens et acer, ut mimi et histriones in scena. Sed illud *solarium* in foro ad usus communes fuit *aquarium*. Nam Plinius sub tecto stetitisse ait, VII extr. et aqua divisisse noctis atque diei horas, dedicatumque fuisse ab Scipione Nasica, anno U. C. DCCV; cui consentit Censorinus, cap. 23.

*Solatum**, Tusc. 11, 25; Arch. 7; ad Div. VII, 3; Att. 14, 6. †levamentum, Agr. 11, 29.

Soleæ, sunt calcei mulierum, et hominum molliorum, unde Clodio et Verri obijciuntur. Ar. Resp. 21, *soleæ* muliebres. Cf. *soleatus*; Gell. XII, 20. †compedes, Her. 1, 13, Malleolus judicatus est matrem necasse: ei damna-to... *soleæ* lignæ pedibus inductæ

sunt, et in carcerem ductus est. Cf. Inv. 11, 50.

Soleatus. Verr. 7, 33, stetit *soleatus* prætor populi romani cum pallio purpureo, etc. Pison. 6, nescio quo e gurgustio te prodire, involuto capite, *soleatum*: quorum utrumque erat indicio, Pisonem potasse. Nam in conviviis soleati erant, et caput tegebant. v. Abram. ad h. l.

*Solannis**, Pis. 22; Tusc. 1, 47; Leg. III, 3; Mil. 27; Mur. 1; Or. III, 51; Quint. 6; Att. VI, 6.

*Solere**, Off. 1, 39; Or. 1, 50; Or. 11, 13.

Solidus, proprie, de Univ. 4; Nat. D. 1, 27. †crassus, de Div. 1, 24. †integer, cui nil detractum est. Rabir. Post. 17, *solidum* suum cuique *solvere*. Att. VI, 1, usura *solida*. †opponitur etiam inani. Pison. 25, quibus ex rebus nihil est, quod *solidum* tenere possis. †tum, petita a status metaphora, perfectus, perspicuus. Tusc. III, 2, *solida* res et expressa, non adumbrata. Planc. 12, *solida* indicia et expressa. Or. III, 26, *solida* suavitas, est ea, quæ ex assatis carnibus, aliisque cibis solidioribus percipitur. †verus. Fin. 1, 21, *solida* utilitas. †Planc. 8, *solidam* frequentiam præbuerunt, h. e. veram et magnam.

Soliatimus. Div. 1, 15; ad Div. VI, 6, tripodium *soliatimum*, dicitur in augurali disciplina, quum pulli e cavea emissi ita avidè pascantur, ut ossa ex ore in terram cadat.

Solitarii, proprie, Off. 11, 11. †opponitur concreto, Nat. D. 11, 11. †unicus. Inv. 1, 44, *solitarium* ac rarum iudicatum.

Solitudo, de locis desertis, Verr. 7, 67; ad Div. 11, 16; Brut. 65. †tribuitur viduis, Cæcin. 5. †dicitur de iis, qui potentes amicos non habent, Quint. 1. †de pueris patre privatis, Dom. 36. †de iis, quorum domus non celebratur, Or. 1, 45. †de homine nihili, inutili, Att. XII, 18.

Solivagus, solitudinem sequens, extra societatem vivens. Tusc. 7, 15, bestia *solivagæ*, congregatæ. de Rep.

1, 25, non est enim singulare, nec *solivagus* genus hoc. † Off. 1, 44, *solivagus* et jejuna cognitio.

Solium, est sella excavata, et propterea commodior, qua patresfamilias omnes utebantur, et feminae in convivio. In primis autem Jcti solebant, quum domi de jure respondebant, in solio sedere. Leg. 1, 3, more patrio, sedens in *solio* consulentibus responderem. Or. 11, 55, ne in rutis quidem et cæcis *solium* paternum recepisse, nempe Bruti patris Jcti. Or. 11, 33, a subsellis in otium *solium*que se contulerit: h. e. desierit causas in foro agere, et contra de jure responderit. † diis etiam in templis sellæ positæ sunt, quas *solia* dicebantur. Ar. R. 27, deorum ignes, *solia*, mensas, etc. v. Græv. ad h. l. † Pis. 27, bibitur usque eo, dum de *solio* ministratur. Grævus *solium* h. l. putat esse lectum, vel sellam, ubi hospes Piso sederit solus, ut sit hic sensus: bibitur, quamdiu hospes convivis propinat. Sed neque commodus est hic sensus, neque verba eum patiuntur. Nam primo, hic sensus si esset, intemperantia in bibendo non apparet: deinde *usque eo dum* cum conjunctivo non potest significare *quamdiu*. Si *solium* est a Ciceronis manu, putem esse dolium. Nam *solium* etiam in balneis est vas aquarium, quod et labrum dicitur. Sed mihi placet Augustini emendatio, qui legebat, *de dolio*. Bibitur tamdiu, donec vinum defusum et vetustum non suppetat amplius, sed etiam vinum recens, doliare, ministratur. *Solium* et *dolium* confunduntur in libris scriptis. vid. Pamel. ad Cypriani ep. 76, n. 42; Harduin. ad Plin. H. N. xxxv, 12. De dolio bibere autem dicitur in contemptum. v. *dolium*.

Solers°, Brut. 67; Nat. D. 11, 47, 51; de Sen. 15.

Solertes°, Leg. 1, 9; Nat. D. 11, 31; Verr. 1, 44.

Solertia°, Nat. D. 1, 30, 33; de Div. 1, 41; Off. 1, 44.

Sollicitare°, instigare, Cluent. 16;

Cal. 11, 2. † urgere, ad Div. xv, 2. † angere, Fin. 1, 16; Att. 1, 15.

Sollicitatio°, ad Div. 2, 24.

Sollicitudo°, Tusc. iv, 8; Off. 11, 21; Fin. 1, 16; ad Div. 12, 17.

Sollicitus°, ad Div. vii, 3; Q. fr. 11, 2; Rull. 1, 8; de Am. 15; ad Div. 11, 12; ibid. 2, 18.

Solacium°, Her. iv, 12, quid sit?

Solstitium, media æstas, longissima dies. Nat. D. 11, 7, ponet....solis accessus discessusque *solstitiis* brumisque cognosci? Cf. 19. Sic semper *solstitium* antiquiores dixerunt, ut esset unum *solstitium*, ut bene monet Victorinus ad Varr. R. R. 1, 46. Apud Plinium autem est *solstitium æstivum*, n. 103, et ap. Macrob. Sat. 1, 21. Idem tamen Plinius alias utitur more Ciceroniano, ut l. c. ubi *solstitis* opponit brumam; et iv, 5, est ortus brumalis et solstitialis.

Solum, arca, in qua edificatur. Brut. 74, *solum* et quasi fundamentum oratoris vides locationem emendatam et Latinam. Cf. Or. 11, 37. † pavimentum. Parad. vi, 3, aurata tecta et *sola* marmorea in villis facere. † Nat. D. 1, 23, quodcumque in *solum* venit, ut dicitur, effingit et officia. ad Div. 12, 26, loquor quod in *solum*: int. venit. Proverbium de rebus, quas temere ac fortuito, ut casus fert, arbitrata nostro, non ratione, facimus. v. Manut. ad l. c. † Att. 12, 9, sciebam enim, te, quoto anno, et quantum in *solo*, solere querere: int. haberent. In *solo* habere dicitur, de prædiis, ut in nummis habere, de pecunia. Hinc Balb. 5, *sola* terrarum ultimarum.

Solum (adv.). Post non *solum*, pro *solum* etiam, simpliciter *etiam*. Off. 1, 22, hæc quidem res non *solum* ex domestica est disciplina: attingit *etiam* bellicam. Add. Drakenb. ad Div. xiii, 25.

Soluta, libere, sua sponte. Div. 11, 48, *soluta* movetur animus: de dormientibus, quorum animus non censebatur, sed sua vi movetur, unde somnia. † facile volubiliter. Brut. 29, nisi id queas *solute* et suaviter dicere. ibid.

81, facile *solutusque* verbis volvere sententias. † remissus, de actione oratoria. Brut. 80, quod ille tam *solutus* egisset, tam occitanter.

Solutio. Offo. 11, 24, *solutio* rerum creditorum. Att. 111, 51, *solutio* nominis Valeriani. † Or. 1, 25, *solutio* linguarum, de facilitate et volubilitate in dicendo.

Solutus, liber, cui integrum est facere, quod velit. ad Div. 1, 9, si essent mihi omnia *solutissima*. Verr. 11, 78, *soluti* ad causas veniebant: de patronis, qui nullam mercedem acceperunt ab iis, quorum causas receperunt, ut iis non sit necessarium quamvis manifesta scelera defendere. Mil. 13, *soluta* prætura. Att. 11, 18, quam videas voluntatem civitatis *solutam*, virtutem alligatam. † Agr. 111, 2, *soluta* prædia, opponuntur obligatis. † Planc. 30, *solutus* opponitur ei, qui maximis beneficiorum vinculis obstrictus est. † Deiot. 1, *solutus* opponitur ei, qui est in equaleo. † remissus, negligens. Catil. 11, 12, mea lenitas *solutior* visa est. † facilis. ad Div. vi, 7, *solutum* existimatum esse, alteri maledicere. † debilitatus, cui nervi exacti sunt. Ag. 11, 33, urbs *soluta*. † de hominibus facietis, qui libere rident omnia. Dom. 39, o rem! quam *soluti* homines ridere non desinant. † absolutus. Mil. 4, scelere *solutus*. † orator *solutus* est primo, qui facilem et volubilem linguam habet. Brut. 47, *solutus* in explicandis sententiis. ibid. verbis *solutis* satis. 48. *solutissimus* in dicendo. Deinde, in actione remissior. Brut. 62, tam *solutus* et mollis in gestu, etc. Tertio, qui verba apte collocare, quod vincire dicitur, nescit. Or. 52, verbis *solutis* numeros primus adiunxit. Cf. Brut. 79, etc.

Solve; ab alio solvere significat, non ex arca sua solvere, sed per attributionem, delegationem, scripturam; aut nummis alterius. Cæcin. 6, *solvitur a* Cæsennia. Cf. Att. vii, 18. ib. v, 21, homines non modo non recusare, sed etiam hoc dicere, se a me *solvere*: quod enim prætori dare concessent, quo-

niam ego non acceperam, se a me quodammodo dare. † *solvere* fidem, ad Div. x, 23, pro persolvere, præstare; alia exempla v. ap. Burmann. ad Ovid. Metam. xi, 135. † *solvi*, liberari ab obligatione aliqua. Agr. 11, 36, *solvi* legibus, opponitur, teneri legibus. In quo est etiam constructio cum genitivo apud Ciceronem, Sext. 7, *solvi* legum; per græcismum: de quo vid. Broukhus. ad Tibull. 1, 8, 40. † *refellere*. Fin. 1, 7, qua via captiosa *solvantur*. † nautæ dicuntur *solvere*, quum anchoras tollunt, et navigant. Att. 1, 13, *solvere* anchoras. Muren. 2, portu *solves*. Div. 1, 16, *solvere* imperat. ad Div. xvi, 9, nos eo die cœnati *solvimus*.

*Somniare**, de Div. 1, 20; ibid. 11, 59; Nat. D. 1, 8.

*Somniculosus**, de Sen. 11.

*Somnium**, de Div. 11, 62; Nat. D. 1, 15, 16.

*Sonus**, de Div. 11, 72; Tusc. 1, 38; Fin. v, 20; de Div. 1, 24.

Sonare, proprie, Nat. D. 11, 8; de Rep. 1v: Fin. 11, 15, inani voce *sonare*. Arch. 10, poetæ pingue quiddam *sonantes*. Fin. 11, 2, quid *sonet* vox voluptatis. Brut. 74, *sonabat* contrarium Catulo, subagreste quiddam, etc.

*Sonipes**, Or. 111, 47.

*Sonitus**, proprie, Her. 1v, 15; de Rep. 1v. † metaphorice, Or. 28; Att. 1, 14.

Sonivius (adj.). ad Div. vi, 6, tripudia *sonivia*: sunt, quum offa exeidit pullis pascentibus, et in terram cadens sonum facit.

*Sons**, Off. 1, 24; Phil. 11, 8; Tusc. 11, 17.

*Sonus**, Nat. D. 11, 57, 58, 59, 60; Or. 1, 59; Off. 1, 40; Tusc. 1, 26.

Sophisma. Acad. 11, 24, *Sophismata*, sic enim appellantur fallaces conclusionculæ.

*Sophistes**, Acad. 11, 25, qui sit? Fin. 11, 1.

Sopitus, somno oppressus, de Div. 1, 51. † de animo, de Div. 1, 29; Cæl. 17.

*Sopor**, de Div. 1, 22.

Sorbere. Q. fr. III, 9, ista odia non solum *sorbeo*, sed etiam coneequo. Phil. XI, 5, quid eum non *sorbere* animo? quid non haurire cogitatione? cujus sanguinem non bibere censetis?

Sordes, proprie, Nat. D. II, 57, javaritia, quæstus turpis. Q. fr. I, 1, nolo te uniuscujusque *sordes* scrutari. Att. IV, 16, judicum *sordes*. Flacc. 3, nullam *sordem* in re familiari proferri posse. Muren. 36, populus non amat profusas epulas; *sordes* et inhumanitatem multo minus. † omnis turpitudinis animi, et vitæ, et generis. Brut. 62, *sordes* fortunæ et vitæ. Vat. 1, *sordes* domesticæ. ibid. 3, adolescentiæ. Sen. p. R. 4, mens oppleta *sordibus*. ad Div. VIII, 14, nam *sordes* eluere vult. † de infima plebe. Att. I, 16, apud *sordem* urbis et fecem. † *sordes* sunt etiam in luctu. ad Div. XIV, 2, jacere in lacrymis et *sordibus*: sic, Cluent. 6.

Sordidatus, sordidus. Pis. 27, *sordidati* servi ministrant: sic, Phil. II, 9, † de reo. Pis. 41, nec minus....*sordidatum* viderem.

*Sordide**, Or. II, 86.

Sordidus. Or. III, 32, *sordidior* ars, dicitur de arte sellularia et illiberali. † turpis. ad Div. XII, 1, ut mihi videamur omne jam tempus ab illo dumtaxat *sordidissimo* periculo tati futuri: sc. quod a fece populi imminabat, quæ ad bustum Cæsaris congregabatur. Att. IX, 9, omnium turpissimus et *sordidissimus*.

Sorites, Acad. II, 16, 29; de Div. II, 4. v. Ind. Græc. *σωπιτας*.

*Soror**, de Div. I, 21.

*Sororicida**, Dom. 10.

*Sororius**, Sext. 7.

Sors. Div. II, 33, *sortes*, quæ ducuntur, non quæ vaticinatione funduntur; quæ oracula verius dicimus. Cf. I, 18. † munus omne sorte delatum, ut provinciæ, si eas magistratus sortiti sunt, quæsturæ, munus scribarum, etc. Planc. 27, nunquam ex urbe abfuit, nisi *sorte*. Cf. Act. I in Verr. 8; Cæcil. 14; Catil. IV, 7; ad Div. II, 19, etc. † *sortes* æquare est pro Corneli. et Div.

I, 18. Eadem forma est apud Plantum, Casin. II, 6, ubi in sortitione Stalino dicit uxori: uxor, æqua: int. *sortes*: qui locus est classicus: ad quem adeo videndi interpretes. Pronum est, intelligere, pares facere, ut nihil intersit, nec fraus fieri possit in educendo. Sed Patricius ad Cornelianæ fragm. putat esse, movenda urna confundere ac miscere. Id quomodo fieri potuerit, ubi urna plena esset aquæ, ut in sortitione Plautina, et quare id dicatur, æquare *sortes*, non satis video. Nam Stalino jubet *sortes* æquare jam dejectas in urnam cum aqua.

Sortilegus, qui per *sortes* futura prædicit, Div. I, 58.

*Sortiri**, Att. I, 10; Verr. Act. 1, 8; Mur. 8; Agr. II, 9; Nat. D. I, 55; Fat. 20.

Sortitio. Planc. 22, *sortitio* ædilitia, fit, quum competitorum ædilitatis pares suffragiis sunt. De ea vid. Gænerum ad Varr. R. R. III, ult. Phil. II, 53, *sortitio* prærogativæ. vid. *prærogativa*. Q. fr. II, 1, *sortitio* iudicum. Cluent. 46, ut *sortitione* in quosdam animadverteatur.

Sortito, per sortitionem. ad Div. VII, 8, eos *sortito* in provincias mitti placeat. Verr. II, 51, lex Jovis sacerdotem *sortito* capi jubet.

Sortitus. Dom. 19, quid, si etiam de pluribus rebus uno *sortitu* retulisti? Quid in rogatione ferenda *sortitio* sit, nemo interpretum demonstravit. Manutius adeo suspectum habet de mendo locum, et reponendum censet *scitu*. Sed non magis *scitus* ad legis rogationem refertur, quam *sortitus*. Non nego, *scitu* posse dici, pro rogatione accepta,posito *consequente* pro *antecedente*. Verum ita etiam *sortitus* de omni rogatione, quam accepta, tum antiquata, dici potest. Nam rogatione facta, et tabellis suffragiorum distributis fit *sortitio* tribuum, qua prærogativa deficiatur. Sensus igitur est: Quum plures leges tuleris, de iis tantum semel et simul suffragia ferri jussisti, contra legem Cæciliam. Sic video accepisse

etiam Ferratium, Epistol. in or. Cicer. p. 356.

*Sospita**, Junonis epitheton, Mur. 4, 41; Nat. D. 1, 29.

Soter. Verr. 11, 63, itaque... ut Latino uno verbo exprimi non possit. Is est nimirum *Soter*, qui salutem dedit. De hoc cognomine, quod crebro in nummis Jovi, Neptuno, Æsculapio, Dioscuris, Herculi, medicis, regibus et Cæsaribus tribuitur, et sæpe Evergetæ jungitur, vid. Spanhem. de Usu et Præst. Numism. Diss. VII, p. 416 s. Diss. XII, p. 500. Verbum *Salvator*, quo Græcum commode interpretantur, Ciceronis ætate nondum usitatum fuit. De eo vid. præter Cællar. in Lex. Fabri, Heumannum ad Sammarthani Elogia, p. 259. Verum quæri potest, cur Cicero neget, Latino uno verbo reddi posse, quum *Servator* Latine dicatur; idque verbum sine dubio respondeat Græco? Nam in nummis, et lapidibus, qui Græcis *Soteres* dicuntur, Latinis sunt *Servatores*. Jupiter quidem *Servator* ap. Plin. xxxiv, 8, est Jupiter *Σωτήρ*. Scilicet, *Servator* et *Σωτήρ* quatenus a malis et periculis liberat, ut Plinius loc. cit. Peucesten vocat Alexandri *Servatorem*, quia mortis eripuit; non autem, quatenus *Σωτήρ* idem est *Εὐεργέτης*; qui nos commodis auget et ornat. Nam *Soter* est idem, qui Evergeta, aut paullo plus, et interdum alterum pro altero ponitur. Sic v. c. Polyb. l. v, p. 500, commemorat, Antigonum Tutorem non solum vivum esse *Evergetam* appellatum, sed etiam *Sotera* post mortem. Add. Dion. Cass. l. LII, p. 493; ubi Mæcenas ait Patris et *Soteris* nomen accepturum Augustum ex imperio justo, æquo, leni.

Spargers. Catil. 11, 10, qui sicas vibrare, qui *spargere* venena didicerunt: sic, Parad. v, 2. † aspergere, Tusc. 1, 44; Rosc. A. 18; Phil. III, 6. † metaphorice, Her. IV, 1; Deiot. 9; de Div. 1, 5; de Sen. 21; Arch. 12.

Sparus, Mil. 24, genus teli, de quo videndus Abramius ad h. l.

*Spatiari**, Rosc. A. 21; Opt. Gen. Or. 3.

Spatium cuniculi in ludis publicis, de Sen. 5; Leg. 1, 4. † locus ubi currendo, et bigis, quadrigis, etc. agendis exercentur homines; curriculum. Or. 3; Fin. v, 1, *spatia* Academiæ. Rabir. perd. 2, qui me ex constituto *spatio* defensionis in semihoræ curriculum coegisti. Or. III, 2, o fragilem fortunam, et inanes sæpe contentiones! quæ in medio *spatio* sæpe franguntur et corruunt, et ante in ipso cursu obruantur, etc. Brut. 90, Hortensium in *spatio* consequuti sumus... † Pro ipso ambulandi, vel *spatiandi* actu. Or. 1, 7, duobus tribusve *spatiis* factis. de Rep. 1, 12, uno, an altero *spatio*, colloquuti.

Species. forma corporum, Acad. 1, 7; ibid. II, 17; Nat. D. III, 20; de Div. II, 97; Fat. 19. † figura hominum, Her. IV, 47; Nat. D. 1, 18; Off. 1, 25; Or. 1, 29; ibid. II, 38; Top. 7, in divisione formæ sunt, quas Græci *ἰδέαι* vocant, nostri... *species* appellant: non pessime id quidem, sed inutiliter ad casus mutandos. Nolim enim, ne si Latine quidem dici possit, *specierum* et *specibus* dicere. † Or. 1, quæ sit optima *species*, et quasi figura dicendi. Hanc quoque *speciem* e Græcorum *ἰδέαι* transtulit. ibid. 3, *species*... effigies, i. e. exemplar... imago ad exemplar expressa. † Acad. 1, 8, mentem solum censebant idoneam, cui crederetur, quia sola cernebat id, quod semper esset, simplex, et unius modi, et tale, quale esset: hanc illi ideam appellabant, jam a Platone ita nominatam: nos recte *speciem* possumus dicere. De hac *specie* v. Or. 2, 3. † externus apparatus, ornatus, dignitas, quæ in oculos cadit in primis. Agr. 11, 15, *species* tyraonorum: ubi vid. Græv. Or. 1, 29, hæc, quæ sunt in *specie* posita, in te divina sunt: de dotibus oratoris externis corporis. Or. 11, 72, adhibere quamdam in dicendo *speciem* atque pompam. Pis. 11, fuit pompa, fuit *species*, incessus saltem Seplasia di-

gnus. *ibid.* magnum nomen est, magna *species*, magna dignitas, magna majestas consulis. Brut. 63, magis *specie*, et motu, atque ipso amicta capiebat homines, quem dicendi copia. † opinio orta ex eo, quod esse videtur tale, quale non est. Marc. 6, *specie* reipubl. lapsi. Tusc. 11, 23, doloris *speciem* ferre non possunt. † Sed dicitur etiam sæpissime de eo ipso, quod videtur esse tale, quale non est. Nat. D. 1, 2, *species* fletus simulationis. Planc. 12, signa probitatis non fuerat forensi *specie*. † Tusc. 14, 14; Or. 111, 25, prima *specie*, quod vulgo dicimus, primo adspectu. † simulacrum. Div. 1, 12, *species* ex ære vetus. *ibid.* 36, hanc *speciem* Praxiteles cælavit argento.

Spicillum. Nat. D. 111, 22, *Æsculapiorum* primus.... qui *spicillum* invenisse, et primus vulnus obligasse dicitur. Est instrumentum obirurgicum, Græce *μήλη*; vide Indicem Græcum *μήλωρι*.

Specimen, indicium, Or. 111, 40; Pis. 1. † exemplum. Leg. 111, 3, ceteris *specimen* esto. Pis. 39, *specimen* innocentie. Tusc. 1, 14, num dubitas, quin *specimen* virtutis capi debeat ex optima quaque natura?

Speciosus, Brut. 5; Att. xvi, 7.

Spectabilis, de Univ. 8.

Spectaculum, locus unde spectatur. Mur. 34, ut *spectacula* sunt tributum data. Conf. Sext. 58; Liv. 1, 35. † Att. 2, 2, homini nostra ita commoda *spectaculo* esse nollem: sic, Nat. D. 11, 56; Cluent. 67; Phil. 2, 8.

Spectare, visere, Tusc. 1, 19. † animo contemplari, ad Div. v, 8; Off. 11, 13. † respicere, de Div. 11, 57; Sext. 16; Q. fr. 1, 2; Mil. 6; Or. 16. † valere, Off. 11, 2, 21; ad Div. 1111, 4; de Div. 11, 57; † judicare. Rosc. C. 10, nemo illum ex trunco corporis *spectabat*. Att. 111, 39, ex meo otio tuum *specto*. † sequi aliquid, cupere. Vatin. 10, ad imperatorias laudes a puero *spectatus*. † operam dare. ad Div. v, 8, ut primum forum attigi, *spectavi* semper, ut

tibi quam maxime possem esse conjunctus. † Or. 11, 40, si barbarorum est, in diem vivere; nostra consilia sempiternum tempus *spectare* debent.

Spectatio, sensu proprio, Att. 111, 44; ad Div. vii, 1. † exploratio nummorum, an genuini sint et probi, necne; *δακτυλία*. Verr. 111, 78, deductiones certis nominibus fiebant pro *spectatione* et collybo. v. Hotom. ad h. l. Budæum ad Pandect. p. 187; Grævium ad Flor. 11, 7: unde pro quovis experimento ponitur. Conf. *spectatus*.

Spectatus, de metallis, quæ aut igni, aut lapide Lydio explorantur; item de nummis, qui *spectari* dicuntur, quum explorantur, probi sint, necne. Off. 11, 11, hunc igni *spectatum* arbitrantur. Cf. *spectatio*. Hinc *spectatum* dicitur, quidquid certis experimentis, quale sit, cognitum est. Cecil. 4, *spectata* fides. Or. 1, 27, ceterum homines artium *spectati* et probati. † eximius, de Am. 2.

Spectio, dicitur de iis, qui servant de caelo, Phil. 11, 32. v. *inspectio*.

Spectrum, *αἴθραλον* Epicureorum, ad Div. xv, 16, 19; sed ex priori loco intelligi potest, hanc Catianam interpretationem verbi Græci Cicerosem non probasse.

Specula, proprie, Verr. v, 35; ad Div. v, 3: Act. 1 in Verr. 16, homines in *speculis* sunt. Deiot. 8, regem semper in *speculis* fuisse: h. e. omnes actiones tuas observasse.

Specula, spes tenuissima, ad Div. 11, 16; Cluent. 16.

Speculari, proprie, Tusc. v, 20. † metaphorice, Flacc. 24; Or. 1, 30; Cat. 1, 3.

Speculator, Nat. D. 11, 56; Manil. 16; Nat. D. 1, 30.

Speculatrix, Nat. D. 111, 18.

Speculum, proprie, de Univ. 13; Fin. 11, 10; *ibid.* v, 22, infantes, pueri, et bestie, quæ Epicurus putat esse *specula* naturæ.

Specus, aquæ ductus. Att. xv, 26, *specus* subterranei in extremo fundo. v. Victorium ad h. l.

*Spelunca**, Verr. 1v, 48; Fin. 11, 29.
Spero, de bonis, Att. 1, 10; *ibid.* v1, 6; *1111*, 17. † de re mala. Or. 111, 13 extr. quoniam hæc satis *spero* vobis molesta et putida videri.

Spes. Tusc. 1v, 37; Agr. 11, 23; Phil. 21, 2; de Am. 16; Sext. 17: Verr. 111, 18, agri Leontini antea *spes* hæc erat, ut quum obsitum vidiâses, annonæ caritatem non vererer. Rosc. A. 50, major *spes* emtionis: de securitate retinendi ejus, quod emeris. Verr. 1, 22, quo quidem tempore *spem* maximam reliquorum peccatorum nactus est: h. o. impunitatis *spem*. † Att. 111, 23, si est aliquid in *spo*.

*Sphæra**, Fat. 8; Na. D. 11, 45; Tusc. 1, 25; *ibid.* v, 23.

*Spica**, Fin. v, 30.

*Spiculum**, ad Div. v, 12; Pis. 26; Cf. Inv. 11, 73.

Spicum, *spica*. Senect. 15, fundit frugem *spici*. Nat. D. 11, 42, *Spicum* illustre tenens splendenti corpore Virgo.

Spina; in scribendo dicuntur *spinæ* de nimis subtili et dialecticorum jejuno disserendi genere. Fin. 1v, 28, *spinæ* disserendi. Tusc. 1v, 5, *spinæ* partiendi et definiendi. Nat. D. 11, 47.

*Spinifer**, Arat. fragm.

Spinosus, subtilis. Fin. 111, 1, subtile ac *spinosum* disserendi genus. Tusc. 1, 8, hæc enim *spiniosora* prius me, ut confitear, cogunt, quam ut assentiar.

*Spirabilis**, Nat. D. 11, 7, 36; Tusc. 1, 29.

*Spirare**, spiritum ducere, Rosc. A. 32; Quint. fr. 1, 3. † vivere, Mil. 53; Brut. 23.

Spiritus, aer. Catil. 1, 6, *spiritus* cæli; sic, Rosc. A. 2; Verr. v, 9; Nat. D. 11, 46, 55. † vox, Pis. 9; Or. 1, 61; *ibid.* 111, 47. † vita, Verr. v, 45; Off. 111, 7; Or. 111, 48. † contentio, animositas. Verr. 1, 30, quid ego nunc in alteram actionem Cn. Dolabellæ *spiritus*, quid hujus lacrymas et concursiones proferam? † superbia, insolentia. Verr. 111, 9, illos ejus *spiritus* Sicilienses quos fuisse putetis? Snll. 9,

spiritus attulerunt res gestæ. Flacc. 22, remittere *spiritus*. Simili sensu dicitur *flatus*. v. Heins. ad Ovid. Art. Am. 1, 715.

Spisso, tarde, cum difficultate. Brut. 36, *spisso* atque vix ad Antonium Crassumque pervenimus.

Spissus, tardus, difficilis. Att. x, 18, omnia adhuc tarda et *spissa*. Q. fr. 11, 14, *spissum* sane opus et operosum. Or. 111, 36, si est *spissus*. *ibid.* 11, 53, in utroque genere principia tarda, et exitus *spissi* et producti esse debent.

*Splendare**, Sext. 28.

Splendescere. de ornato orationis, Parad. 1; Senect. 9, canorum in voce *splendescit* etiam in senectute.

Splendido, magnifice, Quint. 30; Her. 1v, 50. † gloriose, de Sen. 18. † clare, perspicue. Or. 11, 16, qui leges, qui jura....constituerunt, loquenti sunt simpliciter et *splendido*.

Splendidus, de hominibus in magna dignitate positis, gratia, divitiis, genere florentibus. de Am. 6, secundas res *splendidiores* facit amicitia. Cæc. 2, pater parum *splendidus*. Verr. 11, 28, *splendidus* eques. † excellens, cujus vis et præstantia ferit oculos omnium. Off. 111, 5, *splendidissimum* ingenium. † ornatus. Brut. 20, *splendidior* consuetudo loquendi. Brut. 55, dicendi genus *splendidus* et magnificentius. † honestus. Fin. 11, 21, disputatio *splendida*, et certamen honestum. Rosc. Am. 49, *splendidior* causa nobilium fuit. † bene, clare sonans, amplum, et eundem tamen jucundum sonum habens. Brut. 55, vox quum magna, tum suavia et *splendida*, opponitur fuscæ. Or. 49, *splendidis* nominibus illuminatus est versus; sed proximus inquinatus, insuavisissima litera finitus. De singulis generibus confer vocem *splendor*.

Splendor, fulgor, Her. 1v, 50. † claritas cum suavitate efficit *splendorem* in voce, Brut. 68; sic est etiam capiendum *splendor* verborum, Orat. 49, nempe de verbis ample suaviterque sonantibus. † in oratione *splendor*, est

ernatus in eloquutione, Or. III, 31, 56. Inv. 1, 18, exordium debet habere *splendoris*, et festivitatis, et concinnitudinis minimum. † *splendor* hominis, existit ex gratia, amicorum potentium, clientium, deductorum, salutarum copia. Att. IV, 1, *splendor* forensis. Quint. 22, *splendor* et gratia. Brut. 48, vitæ *splendor*. † omnis dignitas, quæ ex quacumque re existit, in primis ex virtute, ut in his: ad Div. I, 7, ut eos non tam constantia in re nostra delectet, quam *splendor* offendat. Planc. 12, hunc tu vitæ *splendor* maculis adspergis? Cluent. 16, *splendor* municipum, hominum sc. honestorum. Rosc. C. 5, *splendor* ad vocationis. De ea est, Lig. 11, videsne hunc *splendorem*? sc. advocatorum. † proprius autem est *splendor* equitum, unde proprie *splendidi*, ut de plebe homines, honesti dicuntur, et senatui auctoritas tribuitur. Rosc. Am. 48, *splendor* equester. Sext. 65, auctoritatem senatus *splendore* proximorum ordinum confirmari. Cf. ad Div. I, 3, etc. † de magnitudine animi. Brut. 77, animi *splendor*.

*Spoliars**, Sull. 25; Act. I Verr. 5; Cœl. 18; Tusc. IV, 10; Or. I, 55.

*Spoliatio**, Verr. IV, 46; Mur. 40.

*Spoliator**, Verr. IV, 56.

*Spoliatrix**, Cœl. 21.

*Spoliatus**, Att. VI, 1; Pis. 16; Brut.

2.

*Spolium**, proprie, Manil. 18, Off. I, 18. † metaphorico, Balb. 23.

*Spondeus**, pes metricus, Or. 64.

Spondalia. Or. II, 46, quum ex persona histrionis oculi ardere viderentur, *spondalia* illa dicentis, etc. *Spondalia* erant carmina, quæ inter sacrificia adhiberi solebant, adhibitis etiam tibicinibus, ne sacrificans aliquid male ominatum audire posset. Constabant autem maxime eo pede, qui spondeus ab illa ipsa re dicitur, propter gravitatem. *Spondalia* autem est lectio Græcorum: Turnebus *spondalia*; Salmasius recte *spondualia* legendum censet, ut jam notatum est in

Lexico Fabri. v. Burmann. sec. I. n. Siculorum Dorvillii, p. 57a.

Spondere, proprie est dicere, ut ex composito *respondere* intelligitur; deinde in stipulationibus significat promittere. Nam qui stipulatur, interrogat: *Spondeo*, v. c. hanc pecuniam solum iri? Alter respondet: *Spondeo*, h. e. promitto. Rosc. Com. 4, stipulatus es? ubi? quo die? quo tempore? quo presente? quis *spondias* me dicit? nemo. Verr. V, 54, ut aliquando *spondere* se diceret: sc. is, qui iussus erat ut duobus millibus sponsonem facere cum lictore suo, ut furtis quaestum faceret. v. *sponsio*. † *spondere* pro aliquo, est fidem suam interponere pro aliquo in re pecuniaria. Nam si quis pecuniam mutuum petebat, cui tuto credi non posse videbatur, petebat creditor ab eo, ut aliquem daret, qui solum iri promitteret, h. e. *sponderet*. Att. XII, 14; ibid. 17, ad Brut. ep. 18. De verbo hoc longa et docta disputatio est apud Salmas. Mod. us. r. c. 16.... * Adde in primis fragm. nov. orat. in Clod. et Curionem: non ad concionem, sed *sponsum* diceris advocasse. Sic Horat. Epist. II, 2, 67, Hic *sponsum* vocat. Senec. Benef. IV, 39, *sponsum* descendam, quis promisi.

*Spongia**, Nat. D. II, 55; Sext. 36.

*Sponsa**, Att. XIV, 22.

Sponsalia dicuntur, quum pater et filium alicui daturum spondet. Att. VI, 6, factis *sponsalibus*. † convivium, quod præbatur, quum *sponsus* sum. ad Q. fr. II, 6, a. d. VIII id, apr. *sponsalia* Crassipedi dedi; cui convivio Quintus tuus defuit.

Sponsio est proprie promissio ejus rei, quam alter stipulatur. v. *spondere*. In controversiis privatis, ne calumniis impune quis alterum vexaret, ut solebat certam pecuniam deponere petitor, quæ *sacramentum* dicebatur, de quo supra; aut tantum spondebat, se aliquam pecuniam summam daturum, ut vinceret, stipulante eo, unde petebatur. Quum autem *sponso-*

derat petitor, idem stipulabatur ab eo, unde petebatur, et hic eodem modo spondebat. Et hinc dicebatur is, qui litem intendebat, *sponsonem* facere (Quint. 8, 27; Verr. III, 62; Cæcin. 8; Rosc. Com. 4, 5; Off. III, 19. vid. Hotom. ad or. pr. Quint. 8); et *sponsid* dicitur pro causa, quæ agitur, s. iudicio, quod intenditur, agitur, sponsonem interposita, s. actione, quæ fit sponsonem interposita. Cæcin. 16, *sponsonem* optime facere posse, dicitur de eo, qui justam causam habet. Hinc et aliæ formulæ. Verr. III, 57, *sponsonem* lacessere. Cæcin. 32, *sponsonem* certare. ib. 31, condemnari *sponsonem*. Quint. 27, *sponsonem* vincere. Cæcin. 31, *sponsonem* vincere. vid. *vincere*. Verr. III, 62, *sponsones* prohibitas judicari. † Leg. II, 16, voti *sponso*, qua obligamur Deo.

Sponsor, qui pro altero spondet. ad Div. v, 18, *sponsor es* pro Pompelo. ibid. vii, 5, *sponsor* humanitatis tuæ. Cf. Att. XIII, 10; XVI, 5; I, 8, 10; XV, 5; XVI, 15. Hinc junguntur creditores et *sponsores*, quod, qui pro altero in re pecuniaria sponsoverunt, in eodem periculo sunt, quo creditores. Quint. 23.

**Sponsum*, sponsio. Quint. 9, ex *sponso* egit. Al. malunt ex *sponso*.

*Sponso**, Inv. II, 26.

Sponte sua, sua natura, per se. Tusc. IV, 15, sua *sponte* laudabilis virtus. Verr. I, 42, sua *sponte* scelerata res. Or. 32, sua *sponte* squalidiora. † *sua sponte* facere dicitur etiam, qui primus facit, ut auctor rei dici possit. Verr. I, 43, quod sua *sponte* instituisset, id neminem metuisse, ne quis reperiretur, qui [istius institutum] se qui vellet.

Sportella est obsonium, cibus, qui opponitur cœnæ justæ, vel rectæ. ad Div. IX, 20, dediscendæ tibi sunt *sportellæ* et artolagani tui: h. e. non, ut soles, placentis et similibus cibus levioribus nos excipere debes, post quos manus non lavantur, sed justis conviviis. v. Lex. Fabr. in *sportula*,

*Spuma**, maris, Nat. III, 23. † oris, Verr. IV, 66.

*Spumare**, de Div. I, 13; Her. IV, 35.

*Spurcus**, turpiter, Phil. II, 38; Att. XI, 13.

*Spurcus**, Phil. XI, 1.

Sputilicus, sputo conspuendus, h. e. contemnendus. Br. 74, Sisenna defendens dixit, quædam ejus *sputilica* esse crimina.

Squaleo, de lugentibus, quibus et sordes tribuuntur. Sext. 14, *squalebat* civitas; sic, Mil. 8.

Squalidus, de rebus subtilibus, qualia sunt dialecticorum præcepta, aut quæ ex iis subtilius disputantur. Or. 32, sed quia hæc sua sponte *squalidiora* sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor. Sic etiam dicitur adverbium *squalide*. Fin. IV, 3, sed vos *squalidius* (sc. definitis, partimini): illorum, vides, quam niteat oratio.

Squalor, de lugentibus. ad Div. v, 1, in luctu et *squalore* sum. Verr. v, 48 extr. adspicite *squalorem* sordesque sociorum: sic, Cluent. 67. It. de supplicantiibus. Planc. 8, quam nunc multitudinem videtis in *squalore* et luctu supplicem vobis.

*Squamma**, Nat. D. II, 47.

*Squammifer**, Arat. fragm.

*Squamosus**, Arat. fragm.

Squilla, piscis, qui et pinnoteres dicitur. v. Nat. D. II, 48; Fin. II, 8.

*Stabilimon**, Nat. D. III, 27.

*Stabilire**, de Div. I, 20; Sext. 58; Leg. I, 23.

Stabilis firmus, de Am. 7. † certus, de Am. 15. † immutabilis, Marcel. 10; Tusc. v, 14; Mil. 34; Phil. II, 18. † fixus, Nat. D. II, 1; ibid. II, 2; Off. I, 2; Acad. II, 9. † Fin. II, 25, voluptas *stabilis* Epicureorum, quid sit?

*Stabilitas**, firmitas, perpetuitas, Nat. D. II, 47; Tusc. v, 14; Off. I, 15. † certitudo, Tusc. v, 30; Fin. II, 5.

*Stabulum**, Sext. 5; Phil. II, 28.

*Stadium**, curriculum, Tusc. II, 23; Off. III, 10; de Sen. 10.

*Stagnum**, de Div. 1, 9; Agr. 11, 2.
Stare, in re militari significat primo simpliciter, in acie esse (unde formulæ: cum aliquo *stare*, a partibus alicujus *stare*, etc. ut Brut. 79, a senatu et a bonorum causa *stetit*); sed etiam manere in acie, opponiturque r̄ fugere. Tusc. 11, 25, quum ei, qui *steterit*, nihil tale *evenerit*. † *stare* porro dicuntur, qui locum in republ. dignitatem, fortunas obtinent et tuentur. ad Div. VII, 2, eorum auxilio, qui, *me stante*, *stare* non poterant. † item, qui constantes sunt in re aliqua, qui a sententia suscepta, promissis, etc. non recedunt. Att. VIII, 15, omnes cupiebant Cæsarem *stare* conditionibus iis, quas tulisset. ad Div. IX, 2, modo nobis *stet* illud, una vivere in studiis. Att. 11, 4, si in eo non *stat*. † *stare* dicitur, quod decretum est et constitutum. Att. 111, 14, neque adhuc *stabat*, quo potissimum, etc. † *stare* etiam dicuntur, qui habent, unde vivant, vitam transigant. Flacc. 6, qui domi *stare* non poterant, largo ac liberali viatico commoveret. *Stare* non posse, qui ob æs alienum fugere, et cedere foro coguntur. Pis. 6, egeret, fors esse Gabinium, sine provincia *stare* non posse. Sic est etiam ap. Sueton. Othon. 5. † Fin. 11, 10, voluptas *stans* et *movens*, quid sit? v. ibid. 25. † *stare* etiam est dicere; quia *stantes* dicebant. Ar. R. 4, quum mihi *stanti* minaretur. Marcell. 11, non est *stantibus* necesse omnibus dicere. Or. 63, *me stante*, etc. Hinc illud intellige ad Div. 1, 4, quum in senatu pulcherrime *staremus*, quod jam illam sententiam Bibuli fregeramus, etc. † Rab. perd. 10, in fide *stare*. † permanere in sententia, ad Div. IX, 2; Att. VIII, 4; ibid. XII, 22.

*Stata**, Leg. 11, 11.

Statarius, est actor, qui sedatius agit, neque in scena discurrit; unde ipsæ fabulæ *statariæ* dicuntur, quæ sedatiores sunt: quibus opponuntur motorix, in quibus multa negotia, cursus, etc. qui minus vehementer di-

cit et agit. Brut. 50, 68. Cf. Gron. Obs. IV, 7.

Statassare. Leg. 11, 11, vincendi, atque potiundi, *statassandique* cognomina Statoris et Invicti Jovis. Sed hanc vocem ex corruptione ortam, omnes fatentur. vid. Gruterus, Turnebus, et Gronov. ad h. l.

*Statera**, Or. 11, 38.

Statio, locus, ubi naves *stare* possunt, sed minus tuto, quam in portu; unde a Virgilio *malefida* dicitur. ad Div. XII, 15, urbs, portus, *statio*, quæ extra urbem est. † custodia, excubix. Senect. 20, de *statione* vitæ injussum imperatoris decedere. † deversorium. Attic. VI, 9, extr. in arce Athenis *statio* mea nunc placet.

Stativa. Agr. 11, 15, agros, urbes, *stativa*, portus, totam denique Bithyniam vendituri sunt. Interpretes superiores stationes navium esse putant. Grævius autem stagna interpretatur, quæ vox adeo in Pithæano et Erfurtens. codd. reperitur pro *stativa*; nam *stativas* aquas esse stagna, ut auctor est Varro ap. Nonium in *putei*: ut adeo *stativa* sint stagna, et lacus pisciosi, qui care venduntur. Mihi autem prior interpretatio magis placet. Nam primo urbem, portum, et stationem jungi ex ep. ad Div. XII, 15, ante vidimus in *statio*. Deinde etiam *stative* æque dici possunt, tamen non propterea etiam *stativa* stagna; in quo esset puerilis tautologia. Si quis autem probaret lectionem Pithæani et Erfurt. codd. non haberem magnopere, quod dicerem contra.

Stator, minister, magistratus, apparitor, tabellarius, a stando. ad Div. 11, 17, literas a te mihi *stator* tuus reddidit. Cf. 11, 19; X, 21. † sed cognomen Jovis est a sistendo, auctore Livio, 1, 12. Cicero videtur ducere a statuendo, Catil. 1, 15; Seneca a stando. Sed, ut vere pronuntiat Gron. de Senecæ etymologia, Obs. IV, 14; ita etiam Ciceroniana illa est lusus in verbo, proposito ejus serviens.

*Statua**, Phil. IV, 7; ibid. V, 15.

*Statuere**, ponere, Cat. 1, 11; Inv. 11, 23. † constituere, Verr. 1, 1. † discernere, Mur. 12. † definire, Acad. 11, 3. † iudicare, Or. 1, 2; ibid. 11, 28; ad Div. v, 8.

*Statuta** corporis, Fin. v, 12.

Status (adj.), certus, definitus. Ar. R. 9, *status* solemnesque caerimoniae. Offic. 1, 12, *status* dies cum hoste.

Status (subst.), ap. rhetores quid sit? unde dicatur: nempe e re gladiatoria. vid. Top. 24. *Status* in re gladiatoria idem est, qui *gradus*, de quo supra; unde hæc formulæ: Or. 37, dejicere de *statu* adversarios, h. e. vincere advers. Cæcin. 15, vis, quæ formidine animum perterritum loco sæpe et certo de *statu* demovet: h. e. ita perturbat, ut propositum persequi, et constantiam retinere non possit. v. P. Faber ad h. l. et Passeratius. Cluent. 38, de *statu* suo declinare, h. e. constantia. Verr. 11, 4, deducerent de vitæ meæ *statu*, h. e. de vitæ ratione, quam inieram, et in qua permanere decreveram; nempe ut defenderem reos, non accusarem quemquam. Don. 18, *status* (reip.) conversio. Et quoniam e *statu* maxime spectantur gladiatores, iique et milites, quamdiu *statum* obtinent, tamdiu salvisunt; propterea *status* dicitur de commodarum conditione et salute. Sext. 1, offerre salutem in discrimen pro *statu* civitatis. Sull. 22, *status* reip. maxime iudicatis rebus continetur. Tusc. 111, 7, corpus *statu* motum. Dicitur tamen etiam pro conditione et ratione alicujus rei simpliciter. ad Div. 11, 6, sed hoc viderint ii, qui nulla sibi subsidia ad omnes vitæ *status* (np. et secundos, et adversos) præverunt. Porro, quoniam in *statu* militum inest firmitas et constantia, propterea *status* opponitur et interitus, Fin. 111, 5. † Agr. 1, 1, urbes pacatæ, agri sociorum, regum *status* decemviris donabantur. † Est etiam verbum juris, quo conditio hominum civilis significatur, ratione libertatis; utrum nempe aliquis servus, an liber; porro liber, utrum inge-

nus, an libertinus; libertini denique, utrum cives romani, an Latini, an dedititii: de quo est in Digestis de *statu* hominum. Sed significat ap. Ciceronem etiam conditionem civilem hanc, qua quis est aut plebeius, aut patricius. Leg. 1, 7, quod in civitatibus ratione quadam, de qua dicitur idoneo loco, agnationibus familiarum distinguuntur *status*, etc. Nam omnes agnati sunt ejusdem familiæ, adeoque etiam omnes aut plebei, aut patricii: v. c. in gente Claudia agnationibus distinguuntur familiarum *status* ita, ut omnes Marcellorum agnati sint plebei, quod ea familiæ plebeia est; omnes autem Appiorum et Pulchrorum agnati patricii, quia hæc familia patricia est. Itaque in gentibus in plures familiæ distributis, easque et plebeias, et patricias, quum primum scio, cujus sit agnatus, intelligo patricianus sit, an plebeius. † Agr. 1, 1, *status* regum dicitur decemviris donari, i. e. conditio, jus, opes.

*Stella**, Nat. D. 11, 40, 46; Tusc. 1, 25; de Div. 1, 28.

*Stellans**, de Div. 1, 11.

Stellatus, in stellas relatus. Tuscul. v, 3, *stellatus* Cepheus traditur cum uxore.

*Stellifer**, de Rep. 1v.

*Stelliger**, Arat. fragm.

*Stercorare**, de Sen. 15.

*Stercus**, de Div. 1, 27; Or. 111, 41.

*Sterilis**, Q. fr. 11, 11.

Sterilitas, de eo, quod non vitio, sed natura sua parere non potest. Div. 1, 18, mula peperit; fœtus exstitit in *sterilitate* naturæ, Agr. 11, 26.

*Sternere**, Cluent. 5; Mur. 36.

*Sternutamentum**, de Div. 11, 40.

Stertere, negligentem esse in re aliqua; non facere, quæ debebas. Att. 1v, 3, Marcellus candidatus ita *sterlebat*, ut ego vicinus audirem. de Div. 11, 63.

Stigmatius, servus fugitivus, notis in fronte compunctus, quæ *stigmata* dicuntur: Off. 11, 7.

Stilla, gutta. Fin. 111, 14, interit

magnitudine maris *Ægæi stilla muris.*

*Stillare**, Phil. 11, 12.

*Stillicidium**, Or. 1, 38; Top. 5; Or. 22.

Stimulare, agitare, Rosc. A. 12; Parad. 2. † angere, inquietum reddere. Att. 11, 15, congressus hujus *stimulat.* ibid. 111, 13, me hæc solitudo minus *stimulat.* Cf. 1111, 28. † impellere. ad Div. 111, 12, nam ut antea simulatas me *stimulabat*, ut cavere.

*Stimulator**, Dom. 3.

Stimulus. Tusc. 11, 27, *stimuli* doloris. † proprie, Phil. 11, 34. † incitamentum, Arch. 10; Cœl. 5.

**Stinguere*, extinguere, in Arat. his, Prognost. e Prisciano.

*Stipare**, cingere, Mil. 1; Att. 1, 15; Mnr. 24; de Sen. 9; Phil. 7, 6.

Stipatio, comitatus. Sull. 25, Autronii concursatio, *stipatio.*

*Stipator**, satelles, Agr. 11, 13; Verr. 111, 26.

Stipendiarius, Verr. 111, 6; Balb. 9. Ex loco altero intelligitur, *stipendarios* esse, qui certam quotannis pecuniæ summam solvunt, quæcumque frugum sive ubertas, sive caritas sit, quum reliqui tantum decumas, aut alia vectigalia dent, quæ incerta sunt, modo majora, modo minora, pro frugum copia, aut inopia, etc. hosque esse æquiori jure, quam *stipendarios.* vid. Hotom. ad Verr. 111, 6; Lips. Magnit. Urb. Rom. 11, 2; Cujac. Obs. 111, 3, 4. Æquiori autem illo jure utuntur socii; iniquiori altero, bello et vi victi; unde, Cæcil. 3, junguntur socii *stipendiarii*que pop. R. Sed exoritur difficultas quædam ex duobus illis locis. Nam in primo Siculi a stipendiariis distinguuntur; in altero iis adnumerantur. Ea videtur sic tolli posse. Non omnes ejusdem provinciæ civitates eodem jure erant: sed aliæ sociæ, quod se sponte in fidem Rom. contulissent, aut non diu repugnassent; aliæ non item, quæ hostiliter ad extremum se gessissent. Aliæ liberæ, aliæ non item; aliæ immunes, aliæ vectigales et decumanæ, aliæ sti-

pendiariæ. Jam quum in Sicilia quæque urbes essent vi victæ, ut Syracusæ; est fortasse, ut hæc stipendiariæ fuerint. Nam Syracusas, et quæ, his expugnatis, metu se dedidissent, durius habitas esse, locupletes auctores affert Sigon. A. J. Provinc. 1, 3: quamquam ex Verr. 111, 6, colligi posse videtur, etiam vi victas tantum vectigales fuisse. Si brevius te expedire vis, *stipendarios* confundi cum vectigalibus credas. Certe Ascon. ad Div. in Cæcil. l. c. *stipendarios* interpretatur, quibus vectigal impositum est. Burm. de Vectigal. p. 2, laudat de hac re Cujacium, l. c. Sed ibi nihil de hac confusione.

Stipendium, esse mercedem militum, et vectigal certum populorum bello victorum, satis notum est. A priori significatione oritur illa, quum stipendia dicuntur anni militiæ. Manil. 9, qui *stipendiis* confectis erant: h. e. emeriti, qui legitimos annos militarem operam reipubl. præstiterant. Hinc eleganter Senect. 14, emerita *stipendia* libidinis, etc. de senibus dicit: quem modum loquendi rariorem esse, recte observat Facciolatus, scilicet quum emeritos milites proprie dicamus, non emerita *stipendia*. Dicitur et de pecunia, quæ magistratibus provinc. decernitur, ut Div. 1111, 4, *stipendium* Pompeii.

Stipes, proprie, Arat. fragm. 391. homo stupidus, qui sc. propter stupiditatem mutus est. Ar. R. 3. Conf. Sen. p. Red. 6.

Stips, nummuli, qui a sacerdotibus corrogantur diis, aut certe in honorem deorum dantur. Leg. 11, 9, præter Idææ Matris famulos, eosque justis diebus, ne quis *stipem* cogito. ibid. 16, *stipem* sustulimus, nisi eam, quam ad paucos dies propriam Idææ Matris accepimus; implet enim superstitione animos, et exhaurit domos. De *stips* Matris Idææ vid. Turneb. ad h. l. De more *stips* colligendæ diis in universum, Cuper. Obs. 111, 4.

Stipulari, est interrogare alterum su-

lemni formula, an velit nobis aliquid polliceri, præstare, etc. v. c., Spondesne, te, etc. Respondet ergo respondere. Qui interrogat, postulat, *stipulator*; qui respondet, pollicetur, jubet, etc. spondet. v. *spondeo*. Rosc. Com. 7, reliquum est, ut *stipulatum* se esse dicant.... *stipulatus* es? ubi? quo præseate? Cf. *stipulatio*.

Stipulatio, est interrogatio ex formula solemnī, qua postulamus, aliquem spondere, fidejubere, polliceri, dare, etc. quam ubi sequuta est sponsio, fidejussio, etc. obligatio oritur. Rosc. C. 12, cur tam imperite facit, ut nec Roscium *stipulatione* alliget, etc. Cæcin. 18, *stipulationes* infirmare, aut convellere. Att. xvi, 11, etai *stipulationes* nondum legeram. Leg. 11, 21, ut ea pecunia ex *stipulatione* debeatur. De *stipulationibus*, vid. Salmas. Mod. usur. c. 16. Formulas *stipulationum* habes ap. Varr. R. R. 11, 2, 6; 111, 5, 11.

*Stipulatio*nucula. Or. 1, 38, *stipulatio*nucula decipi.

*Stipulator**, Quint. 15, 18.

Stipulatus (adject. passive), Rosc. C. 5, pecunia *stipulata*.

Stirps, proprie, Phil. 11, 22; Nat. D. 11, 47; Nat. D. 11, 64; Fin. v, 3. † principium rei, fundamentum. Cæcl. 32, firmata jam *stirps* virtutis. Leg. 1, 6, repetam *stirpem* juris a natura. Fin. 14, 2, differo eam partem, quæ est quasi *stirps* hujus quæstionis. † familia, distinguitur a gente, Or. 1, 39. v. *gens*.

*Stiva**, Scaur. fragm.

Stola. Phil. 11, 18, sumisti togam virilem, quam statim muliebrem *stolam* reddidisti. Quanquam ibi Grævius habet, *togam*. Sed in *stola* melior est oppositio. ibid. *stolam* dare de sponso; sic, Verr. 11, 18.

Stolidus, iners, nihil agens, ut terra, lignum. Top. 15, nihil agens, et quodammodo *stolidum*.

*Stomachare**, irasci, Nat. D. 1, 33; Att. xv, 23; ad Div. x, 26; Or. 11, 66.

*Stomachose**, Att. x, 15.

*Stomachosus**, Brut. 67; Or. 11, 69.

Stomachus, os et aditus ventriculi, Nat. D. 11, 54. † ingenium hominis eujusque, aut animus in rebus aut probandis, aut fastidendis. ad Div. 11, 16, nosti enim *stomachi* mei, cujus tu similem quondam habebas, in hominum insolentium indignitate fastidium. ad Div. vii, 1, ludis apparatusissimi, sed non tui *stomachi*. ibid. viii, 13, *stomacho* est Pompeius M. nunc ita languenti, ut vix, quod sibi placeat, reperiat. ibid. ix, 2, consuetudo diuturna callum jam obduxit *stomacho* meo. † ira, Verr. 11, 20; Att. xvi, 3. † *stomachum* movere, Mur. 15.

*Strabo**, Nat. D. 1, 29.

*Strages**, de Div. 1, 12; Att. 1, 13.

Stragula vestis, Rosc. Am. 46, est, qua lecti sternuntur, peristroma; Verr. 14, 26.

Stragulan, idem. Tusc. v, 21, in aureo lecto, strato pulcherrimo, textili *stragulo*, etc. Hic verò legendum censeo *pulcherrime*. Lectus aureus stratus erat pulcherrime, nempe stragulo textili, eoque picto. Sic, Philipp. 11, 27, lectus *stratus* conchyliato peristromate.

*Strangulare**, ad Div. vii, 15; ibid. 12, 22.

Stranguria, difficultas et dolor in urina mittenda. Tuscul. 11, 19.

Stratum, laudatur e Tusc. v, 21. Sed vid. *stragulum*.

*Stratogema**, Att. v, 2.

*Stronue**, Q. fr. 11, 4; Att. xvi, 6.

Stronuus. Phil. 11, 32, celeriter isti, redisti; ut cognosceret te, si minus fortem, attamen *stronuum*.

*Strepitus**, Top. 12; Brut. 92; ad Div. viii, 2; Leg. 1, 7.

*Stricte**, de Am. 16.

Strictim, obiter, breviter. Or. 1, 55, *strictim* adspicere. Cæcl. 7, *strictim* ponere. Att. 11, 1, *strictim* attingere librum.

Stridor. Agr. 11, 26, veri et fortis tribunī pl. *stridorum* unum ferre non possit. sic, Tusc. 1, 26; ibid. v, 40.

Strigilis, instrumentum balneare et unctorium, quo ad radendum deter-

gendumque corpus utebantur in sudationibus, lotionibus et unctionibus. De ea v. Eschenbach. Diss. de Uctionibus, c. 3, p. 478 a. qui et p. 485, figuras strigilis exhibet, quas et videre licet ap. Pignorium de Servis, alioque. Fin. iv, 12, si ad illam ampulla, aut *strigilis* accedat.

Strigosus, de oratore. Brut. 16, est toto genere *strigosior* : h. e. tenuior, jejunior. Dicitur enim proprie de equis macie confectis, Gr. ἀρπόρις. v. Victor. Var. Lect. iv, 22.

Strophium, Ar. R. 21, interpretantur de fasciola, qua papillas feminæ coercebant (vid. interpret. ad Catull. epigr. 64; Ferrar. R. V. p. 1, l. iii, c. 21; Græcis στρωτήξ et στρωτήδιον, ut auctor est Pollux, vii, 54. Cf. Cupr. Obs. 1, 6) : quod mihi secus videtur. Nam si hoc strophii genus Clodio damus, etiam papillas feminarum turgidas ei demus necesse est; quod est ridiculum. Putabamus aliquando, *strophium* esse h. l. coronam e pluribus et diversicoloribus fasciis tortam, quod genus in femineo ornatu fuit. vid. de hoc genere strophii Festum in *stroppus*, et Salmas. ad Solin. p. 263. Sed adversatur fragmentum orationis in Clodium, quod affert Nonius, xiv, 8 : quum *strophio* accurate præcingerere. Ex quo intelligitur, *strophium*, quod Clodio objicitur, esse zonam, sive cæstum acu pictum, quo feminæ etiam nostris moribus præcinguntur. Confirmat hanc interpretationem locus ab eodem Nonio commemoratus ex Turpili Philopatro : Me miseram ! quid agam ? inter vias epistola excidit mihi, infelix inter tuniculam et *strophium* quam collocaveram.... * Hæc Ernest. post Mercerum adversatus Nonio. Nonium tamen magis probamus : quamquam vix hoc, vel illud præferre tanti est.

Structor, est qui operam in ædificando præstat, materiam, calcem, lateres tractat, etc. Q. fr. ii, 6, in aream tnam veni; res agebatur multis *structoribus*. Cf. Att. xiv, 5.

Structura verborum, cõninet tres partes : primo collocationem singulorum verborum, ut lenitas quædam efficiatur; deinde concinnitatem quamdam verborum; et tertio numerum, quem tamen et ipsa illa concinnitas efficit sua sponte. v. Orat. 44 init. coll. 43 init. v. *structus*. Brut. 8, ante locratem verborum quasi *structura*, et quædam ad numerum conclusio nulla erat. Opt. g. or. 2, verborum est *structura* quædam, duas res efficiens, numerum et lenitatem. † des ut collocatio non modo de omnibus illis tribus partibus, sed etiam de prima tantum, quæ lenitatem efficit, dicitur; sic etiam *structura* verborum dicitur de prima illa parte, qua sic verba ordinantur, ne extrema et prima asperius concurrant. Or. 44, atque illud primum videamus, quale sit, quod vel maxime desiderat diligentiam, ut fiat quasi *structura* quædam, etc.

Structus. Oratio *structa* primo est ea, in qua est non solum collocatio singulorum verborum levis, sine concursus extremarum cum primis literis asperitate, sed etiam concinnitas verborum, et numerus. Or. 41, sed hæc nisi collocata, et quasi *structa*, et nea verbis, etc. Deinde vero est etiam oratio numerosa. ibid. 70, si compositi oratoris bene *structam* collocationem dissolvat permutatione verborum.

Struere. Or. iii, 31, *struere* verba. v. *structura*, *structus*. † parare. Att. ix, 10, bellum *strui* existimo. ibid. v. 21, me ipsum mihi sollicitudinem *struere* cogor, etc.

*Struma**, Att. ii, 9; Vatin. 2; Sett. 64.

Studere, quid sit, ex notione studii intelligetur planius, et notissimæ sunt hujus verbi significationes. Or. 1, 3; Or. 1, 61; ad Div. 1, 7; Leg. 1, 4; Fin. 1, 18; ibid. v, 2; ad Div. xi, 27. † optare, Fin. v, 3. † favere, Att. xiv, 14; Nat. D. iii, 29. Unum locum afferemus, in quo est pro, familiarem esse alicui. Cœl. 4, multi boni adolescentes *studuerunt* illi homini nequam (sc. Clu-

dio). † favere alicui. *ibid.* *studere* petenti, sc. consulatum. † (cum acc.) est or. in Sen. p. Red. 6, quum veru literas *studere* incipit. Sed multi mss. *literis*. † Planc. 36, auxilia *studentia* atque incitata.

Studiosus, sæpe et cum voluptate quadam. Cæcil. 12, libenter *studioso*-que audire. Tusc. v, 20, *studiosus* id factitabat, scil. pila ludere. Att. 11, 20, literæ *studiosæ* scriptæ, sunt commendatitiæ.

Studiosus, qui studium in aliqua re ponit, ad Div. 1v, 3; Or. 1, 59; Tusc. 1, 3. † tiro artis alicujus, qui adhuc discit. Opt. g. or. 5, putavi mihi suscipiendum laborem, utilem *studiosis*, mihi quidem ipsi non necessarium. Item, qui discit literas, ut Tuscul. 1, 3, Galbam, Africanum, Lælium, doctos fuisse traditum est; *studiosum* autem eum, qui iis ætate anteibat, Catonem.

Studium. Inv. 1, 25, *studium* est animi assidua et vehemens ad aliquam rem applicata magna cum voluntate occupatio, ut philosophiæ, poetices, literarum. Hinc *studium* pro genere aliquo artis et disciplinæ. Or. 1, 11, sint hæ res in aliis quibusdam *studiis*. Item pro secta aliqua philosophorum. Muren. 36, eodem ex *studio* eruditus; de philosophia stoica: ubi v. Grævius. Cf. c. 51. Nam in universum est pro ea cupiditate, amore, odio partium, quam nos vocamus *esprit de parti*. Flacc. 10, sine ullo *studio* dicere. *ib.* 9, *studium* testium. ad Div. 1, 7, *studium* iratorum hominum. Item pro favore in comitiis, spectaculis. Agr. 11, 7, *studio* et suffragio suo. Rosc. C. 10, de auctore: quod *studium*, et quem favorem secum in scenam attulit. Item pro omni cupiditate videndi, audiendi, etc. Cæcil. 13, jam nunc mente et cogitatione prospicio, quæ tum *studia* hominum, qui concursus futuri sint. † propensiones naturales dicuntur, Cæcl. 5, *studia* naturæ. † vitæ etiam genera, quæ quis amplexus est, ut vita rustica, etc. *studia* dicuntur, Rosc. Am. 16. †

Tusc. 11, 15, e poeta: quibus militia in *studio* eat.

*Stulto**, Att. vii, 80; Or. 11, 68.

Stultitia, insania, Nat. D. 111, 34; de Div. 11, 43. † tarditas, Her. 1, 6. † ignorantia, inscitia. Or. 1, 36, turpi tutelæ judicio, atque omni molestia, *stultitia* adversarii liberaretur. *ibid.* 27, oratoris peccatum, *stultitiæ* peccatum videtur.

*Stultus**, Or. 22; Font. 7; de Am. 27.

*Stupefactus**, Or. 111, 14.

*Stupere**, de semisomni, Verr. v, 36. † de eo qui attonitus miratur, Fin. 11, 23.

*Stupescere**, Or. 111, 26.

*Stupiditas**, Phil. 11, 32.

Stupidus, qui attentione tanta aliquid et admiratione spectat, aditive, ut immobilis et sine sensu esse videatur. Paradox. v. 2, Echionis tabula te *stupidum* detinet, aut signum aliquod Polycleti. Her. 1v, 52; Fat. 5.

Stupor, ἀνατονησις. Tusc. 111, 6, *stupor* in corpore. Phil. 11, 45, ut quidam morbo aliquo et sensus *stupore* suavitatem cibi non sentiunt. † tarditas mentis in assequendo, intelligendo, etc. item quum ipsum communem naturæ sensum repudiamus, ut faciunt tardi, quos communi sensu carere dicunt. Pis. 1; Dom. 36.

*Stuprare**, F in. v. 22; Ar. Resp. 13.

*Stupratus**, Att. 1, 16; 18.

*Stuprum**, Sen. post Red. 4; Tusc. 1v, 35; Mil. 27.

Stylus, proprie, Brut. 24; Or. 1, 35. † dicendi genus. Brut. 45, *stylus* Atticus. *ibid.* 26, idem sonus est orationis, et idem *stylus*. † exercitatio scribendi. Or. 11, 25, in summa ubertate inest luxuries quædam, quæ *stylo* depascenda est.

*Suada**, de Sen. 14. Cf. Brut. 15.

*Suadere**, ad Div. vii, 3; Prov. Cons. 18; Phil. 11, 11; Att. xiii, 37; Arch. 6; Brut. 23; de Sen. 5; Mil. 18; Off. 111, 30.

*Suasio**, Or. 11, 18; Cluent. 51; Or. 11.

gnus. ibid. magna nomen est, magna *species*, magna dignitas, magna majestas consulis. Brut. 62, magis *specie*, et motu, atque ipso amictu capiebat homines, quam dicendi copia. † opinio orta ex eo, quod esse videtur tale, quale non est. Marc. 6, *specie* reipubl. lapsi. Tusc. 11, 23, doloris *speciem* ferre non possunt. † Sed dicitur etiam suspensissime de eo ipso, quod videtur esse tale, quale non est. Nat. D. 1, 2, *speciosus* fictis simulationis. Planc. 12, signa probitatis non fucata forensi *specie*. † Tusc. 14, 14; Or. 111, 25, prima *specie*, quod vulgo dicimus, primo ad aspectu. † simulacrum. Div. 1, 12, *species* ex ære vetus. ibid. 36, hanc *speciem* Praxiteles colavit argento.

Specillum. Nat. D. 111, 22, *Æsculapiorum* primus... qui *specillum* invenisse, et primus vulnus obligasse dicitur. Est instrumentum obirurgicum, Græce *μήλη*; vide Indioem Græcum *μήληρα*.

Specimen, indicium, Or. 111, 40; Pis. 1. † exemplum. Leg. 111, 3, ceteris *specimen* esto. Pis. 39, *specimen* innocentie. Tusc. 1, 14, num dubitas, quin *specimen* virtutis capi debeat ex optima quaque natura?

*Speciosus**, Brut. 5; Att. xvi, 7.

*Spectabilis**, de Univ. 8.

Spectaculum, locus unde spectatur. Mur. 34, at *spectacula* sunt tributum data. Conf. Sext. 58; Liv. 1, 35. † Att. 1, 2, homini nostra incommoda *spectaculo* esse nollem; sic, Nat. D. 11, 56; Cluent. 67; Phil. 2, 8.

Spectare, vivere, Tusc. 1, 19. † animo contemplari, ad Div. v, 8; Off. 11, 13. † respicere, de Div. 11, 57; Sext. 16; Q. fr. 1, 2; Mil. 6; Or. 16. † valere, Off. 11, 2, 21; ad Div. 1111, 4; de Div. 11, 57; † iudicare. Rœc. C. 10, nemo illum ex truncu corporis *spectabat*. Att. 111, 39, ex meo otio tuum *specto*. † sequi aliquid, cupere. Vat. 10, ad imperatorias laudes a puero *spectatus*. † operam dare. ad Div. v, 8, ut primum forum attigi, *spectavi* semper, ut

tibi quam maxime possem esse conjunctus. † Or. 11, 40, si barbarorum est, in diem vivere; nostra consilia sempiternum tempus *spectare* debent.

Spectatio, sensu proprio, Att. 1111, 44; ad Div. vii, 1. † exploratio nummorum, an genuini sint et probi, necne; *δακτυλία*. Verr. 111, 78, deductiones certis nominibus fiebant pro *spectatione* et collybo. v. Hotom. ad h. l. Budæum ad Pandect. p. 187; Grævium ad Flor. 11, 7: unde pro quovis experimento ponitur. Conf. *spectatus*.

Spectatus, de metallis, quæ aut igni, aut lapide Lydio explorantur; item de nummis, qui *spectari* dicuntur, quum explorantur, probi sint, necne. Off. 11, 11, hunc igni *spectatum* arbitrantur. Cf. *spectatio*. Hinc *spectatum* dicitur, quidquid certis experimentis, quale sit, cognitum est. Cæcil. 4, *spectata* fides. Or. 1, 27, ceterum homines artium *spectati* et probati. † eximius, de Am. 2.

Spectio, dicitur de iis, qui servant de cælo, Phil. 11, 32. v. *inspectio*.

Spectrum, *σῖδωλον* Epicureorum, ad Div. xv, 16, 19; sed ex priori loco intelligi potest, hanc Catianam interpretationem verbi Græci Ciceronem non probasse.

Specula proprie, Verr. v, 55; ad Div. v, 3: Act. 1 in Verr. 16, homines in *speculis* sunt. Deiot. 8, regem semper in *speculis* fuisse: h. e. omnes actiones tuas observasse.

*Specula**, spes tenuissima, ad Div. 11, 16; Cluent. 16.

*Speculari**, proprie, Tusc. v, 20. † metaphoricè, Flacc. 24; Or. 1, 30; Cat. 1, 3.

*Speculator**, Nat. D. 11, 56; Manil. 16; Nat. D. 1, 30.

*Speculatrix**, Nat. D. 111, 18.

Speculum proprie, de Univ. 13; Fin. 11, 10; ibid. v, 22, infantes, pueri, et bestie, quæ Epicurus putat esse *specula* nature.

Specus, aquæductus. Att. xv, 26, *specus* subterranei in extremo fundo. v. Victorium ad h. l.

*Splunca**, Verr. iv, 48; Fin. ii, 29. *Spero*, de bonis, Att. i, 10; ibid. vi, 6; xiii, 17. † de re mala. Or. iii, 13 extr. quoniam hæc satis *spero* vobis molesta et putida videri.

Spes. Tusc. iv, 37; Agr. ii, 23; Phil. xi, 2; de Am. 16; Sext. 17: Verr. iii, 18, agri Leontini antea *spes* hæc erat, ut quum obsitum vidiasses, annonæ caritatem non vererere. Rosc. A. 50, major *spes* emtionis: de securitate retinendi ejus, quod emeris. Verr. i, 22, quo quidem tempore *spem* maximam reliquorum peccatorum nactus est: h. e. impunitatis *spem*. † Att. iii, 23, si est aliquid in *spe*.

*Sphæra**, Fat. 8; Na. D. ii, 45; Tusc. i, 25; ibid. v, 23.

*Spica**, Fin. v, 30.

*Spiculum**, ad Div. v, 12; Pis. 26; Cf. Inv. ii, 73.

Spicum, *spica*. Senect. 15, fundit frugem *spici*. Nat. D. ii, 42, *Spicum* illustre tenens splendenti corpore Virgo.

Spina; in scribendo dicuntur *spinae* de nimis subtili et dialecticorum jejuno disserendi genere. Fin. iv, 28, *spinae* disserendi. Tuscul. iv, 5, *spinae* partiendi et definiendi. Nat. D. ii, 47.

*Spinifer**, Arat. fragm.

Spinosus, subtilis. Fin. iii, 1, subtile ac *spinosum* disserendi genus. Tuscul. i, 8, hæc enim *spiniosiora* prius me, ut confitear, cogunt, quam ut assentiar.

*Spirabilis**, Nat. D. ii, 7, 36; Tusc. i, 29.

*Spirare**, spiritum ducere, Rosc. A. 32; Quint. fr. i, 3. † vivere, Mil. 53; Brut. 23.

Spiritus, aer. Catil. i, 6, *spiritus* cæli; sic, Rosc. A. 2; Verr. v, 9; Nat. D. ii, 46, 55. † vox, Pis. 9; Or. i, 61; ibid. iii, 47. † vita, Verr. v, 45; Off. iii, 7; Or. iii, 48. † contentio, animositas. Verr. i, 30, quid ego nunc in alteram actionem Cn. Dolabellæ *spiritus*, quid hujus lacrymas et concursiones proferam? † superbia, insolentia. Verr. iii, 9, illos ejus *spiritus* Sicilienses quos fuisse putetis? Snll. 9,

spiritus altulerunt res gestæ. Flacc. 22, remittere *spiritus*. Simili sensu dicitur *flatus*. v. Heins. ad Ovid. Art. Am. i, 715.

Spissæ, tarde, cum difficultate. Brut. 36, *spissæ* atque vix ad Antonium Crassumque pervenimus.

Spissus, tardus, difficilis. Att. x, 18, omnia adhuc tarda et *spissa*. Q. fr. ii, 14, *spissum* sane opus et operosum. Or. iii, 36, si est *spissius*. ibid. ii, 55, in utroque genere principia tarda, et exitus *spissi* et producti esse debent.

*Splendore**, Sext. 28.

Splendescero. de ornatu orationis, Parad. 1; Senect. 9, canorum in voce *splendescit* etiam in senectute.

Splendide, magnifice, Quint. 30; Her. iv, 50. † gloriose, de Sen. 18. † clare, perapicue. Or. ii, 16, qui leges, qui jura....constituerunt, loquuti sunt simpliciter et *splendide*.

Splendidus, de hominibus in magna dignitate positis, gratia, divitiis, genere florentibus. de Am. 6, secundas res *splendidiores* facit amicitia. Cæcl. 2, pater parum *splendidus*. Verr. ii, 28, *splendidus* eques. † excellens, cujus vis et præstantia ferit oculos omnium. Off. iii, 5, *splendidissimum* ingenium. † ornatus. Brut. 20, *splendidior* consuetudo loquendi. Brut. 55, dicendi genus *splendidius* et magnificentius. † honestus. Fin. ii, 21, disputatio *splendida*, et certamen honestum. Rosc. Am. 49, *splendidior* causa nobilitium fuit. † bene, clare sonans, amplum, et eundem tamen jucundum sonum habens. Brut. 55, vox quum magna, tum suavis et *splendida*, opponitur fuscæ. Or. 49, *splendidis* nominibus illuminatus est versus; sed proximus inquinatus, inuavissima litera finitus. De singulis generibus confer vocem *splendor*.

Splendor, fulgor, Her. iv, 50. † claritas cum suavitate efficit *splendorem* in voce. Brut. 68; sic est etiam capiendus *splendor* verborum, Orat. 49, nempe de verbis ample suaviterque sonantibus. † in oratione *splendor*, est

arnatus in eloquutione, Or. III, 31, 56. Juv. 1, 18, exordium debet habere *splendoris*, et festivitatis, et concinnitudinis minimum. † *splendor* hominis, existit ex gratia, amicorum potentium, clientium, deductorum, saluatorum copia. Att. IV, 1, *splendor* forensis. Quint. 22, *splendor* et gratia. Brut. 48, vitæ *splendor*. † omnis dignitas, quæ ex quacumque re existit, in primis ex virtute, ut in his: ad Div. 1, 7, ut eos non tam constantia in re nostra delectet, quam *splendor* offendat. Planc. 12, huic tu vitæ *splendorem* maculis adspergis? Cluent. 16, *splendor* municipium, hominum sc. honestorum. Rosc. C. 5, *splendor* ad vocationis. Dea est, Lig. 11, videsne hunc *splendorem*? sc. advocatorum. † proprius autem est *splendor* equitum, unde proprie *splendidi*, ut de plebe homines, honesti dicuntur, et senatus auctoritas tribuitur. Rosc. Am. 48, *splendor* equester. Sext. 65, auctoritatem senatus *splendore* proximorum ordinum confirmari. Cf. ad Div. 1, 3, etc. † de magnitudine animi. Brut. 77, animi *splendor*.

*Spoliare**, Sull. 25; Act. 1 Verr. 5; Coel. 18; Tusc. IV, 10; Or. 1, 55.

*Spoliatio**, Verr. IV, 46; Mur. 40.

*Spoliator**, Verr. IV, 36.

*Spoliativus**, Coel. 21.

*Spoliatus**, Att. VI, 1; Pis. 16; Brut.

2.

*Spolium**, proprie, Manil. 18, Off. 1, 18. † metaphorice, Balb. 23.

*Spondeus**, pes metricus, Or. 64.

Spondalia. Or. II, 46, quum ex persona histrionis oculi ardere viderentur, *spondalia* illa dicentis, etc. *Spondalia* erant carmina, quæ inter sacrificia adhiberi solebant, adhibitis etiam tibicinibus, ne sacrificans aliquid male ominatum audire posset. Constabant autem maxime eo pede, qui spondeus ab illa ipsa re dicitur, propter gravitatem. *Spondalia* autem est locutio Gruteriana: Turnebus *spondalia*; Salmasius recte *spondulia* legendum censet, ut jam notatum est in

Lexico Fabri. v. Burmann. sec. I. II Siculorum Dorvillii, p. 572.

Spondere, proprie est dicere, ut ex composito *respondere* intelligitur; deinde in stipulationibus significat promittere. Nam qui stipulatur, interrogat: *Spondeo*, v. c. hanc pecuniam solum iri? Alter respondet: *Spondeo*, h. e. promitto. Rosc. Com. 4, stipulatus es? ubi? quo die? quo tempore? quo presentem? quis *spondissas* me dicit? nemo. Verr. V, 54, ut aliquando *spondere* se diceret: sc. is, qui jussus erat ad duobus millibus sponsionem facere cum licitore suo, nisi furtis quæstum faceret. v. *sponsio*. † *spondere* pro aliquo, est fidem suam interponere pro aliquo in re pecuniaria. Nam si quia pecuniam mutuum petebat, cui tuto credi non posse videbatur, petebat creditor ab eo, ut aliquem daret, qui solum iri promitteret, h. e. *sponderet*. Att. XII, 14; ibid. 17, ad Brut. ep. 18. De verbo hoc longa et docta disputatio est apud Salmas. Mod. usur. c. 16.... * Adde in primis fragm. nov. orat. in Clod. et Curionem: non ad concionem, sed *sponsum* diceret advocasse. Sic Horat. Epist. II, 2, 67, Hic *sponsum* vocat. Senec. Benef. IV, 39, *sponsum* descendam, quia promisi.

*Spongia**, Nat. D. II, 55; Sext. 36.

*Sponon**, Att. XIV, 22.

Sponsalia dicuntur, quum pater se filiam alicui daturum spondet. Att. VI, 6, factis *sponsalibus*. † convivium, quod præbetur, quum *sponsalia* sunt. ad Q. fr. II, 6, a. d. VIII id. apr. *sponsalia* Crassipedi dedi; cui convivio Quintus tuus defuit.

Sponsio est proprie promissio ejus rei, quam alter stipulatur. v. *spondere*. In controversiis privatis, ne calumniis impune quis alterum vexaret, aut solebat certam pecuniam deponere petitor, quæ *sacramentum* dicebatur, de quo supra; aut tantum spondebat, se aliquam pecuniam summam daturum, ut vinceret, stipulante eo, unde petebatur. Quum autem sponso-

derat petitor, idem stipulabatur ab eo, unde petebatur, et hinc eodem modo spondebat. Et hinc dicebatur is, qui litem intendebat, *sponsionem facere* (Quint. 8, 27; Verr. III, 62; Cæcin. 8; Rosc. Com. 4, 5; Off. III, 19. vid. Hotom. ad or. pr. Quint. 8); et *sponsio* dicitur pro causa, quæ agitur, s. iudicio, quod intenditur, agitur, sponsione interposita, s. actione, quæ fit sponsione interposita. Cæcin. 16, *sponsionem* optime facere posse, dicitur de eo, qui justam causam habet. Hinc et aliæ formulæ. Verr. III, 57, *sponsione* lacessere. Cæcin. 32, *sponsione* certare. ib. 31, condemnari *sponsione*. Quint. 27, *sponsione* vincere. Cæcin. 31, *sponsionem* vincere. vid. *vincere*. Verr. III, 62, *sponsiones* prohibitas judicari. † Leg. II, 16, *voti sponsio*, qua obligamur Deo.

Sponsor, qui pro altero spondet. ad Div. v, 18, *sponsor* es pro Pompeio. ibid. VII, 5, *sponsor* humanitatis tuæ. Cf. Att. XIII, 10; XVI, 5; I, 8, 10; XV, 5; XVI, 15. Hinc junguntur creditores et *sponsors*, quod, qui pro altero in re pecuniaria sponderunt, in eodem periculo sunt, quo creditores. Quint. 23.

**Sponsum*, sponsio. Quint. 9, ex *sponso* egit. Al. malunt ex *sponsa*.

*Sponsus**, Inv. II, 26.

Sponte sua, sua natura, per se. Tusc. IV, 15, sua *sponte* laudabilis virtus. Verr. I, 42, sua *sponte* scelerata res. Or. 32, sua *sponte* squalidiora. † sua *sponte* facere dicitur etiam, qui primus facit, ut auctor rei dici possit. Verr. I, 43, quod sua *sponte* instituisset, id neminem metuisse, ne quis reperiretur, qui [istius institutum] se qui vellet.

Sportella est obsonium, cibus, qui opponitur cœnæ justæ, vel rectæ. ad Div. IX, 20, dediscendæ tibi sunt *sportellæ* et artolagani tui: h. e. non, ut soles, placentis et similibus cibus levioribus nos excipere debes, post quos mantus non lavantur, sed justis conviviis. v. Lex. Fabr. in *sportula*,

*Spuma**, maris, Nat. III, 23. † oris, Verr. IV, 66.

*Spumare**, de Div. I, 13; Her. IV, 35.

*Spurcus**, turpiter, Phil. II, 38; Att. XI, 13.

*Spurcus**, Phil. XI, 1.

Sputilicus, sputo conspuendus, h. e. contemnendus. Br. 74, *Sisenna* defendens dixit, quædam ejus *sputilica* esse crimina.

Squaleo, de lugentibus, quibus et *sordes* tribuuntur. Sext. 14, *squalebat* civitas; sic, Mil. 8.

Squalidus, de rebus subtilibus, qualia sunt dialecticorum præcepta, aut quæ ex iis subtilius disputantur. Or. 32, sed quia hæc sua sponte *squalidiora* sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitior. Sic etiam dicitur adverbium *squalide*. Fin. IV, 3, sed vos *squalidius* (sc. definitis, partimini): illorum, vides, quam niteat oratio.

Squalor, de lugentibus. ad Div. v, 1, in luctu et *squalore* sum. Verr. v, 48 extr. adspicite *squalorem* sordesque sociorum: sic, Cluent. 67. It. de supplicandibus. Planc. 8, quam nunc multitudinem videtis in *squalore* et luctu supplicem vobis.

*Squamma**, Nat. D. II, 47.

*Squammifer**, Arat. fragm.

*Squamosus**, Arat. fragm.

Squilla, piscis, qui et pinnoteres dicitur. v. Nat. D. II, 48; Fin. II, 8.

*Stabilimen**, Nat. D. III, 27.

*Stabilire**, de Div. I, 20; Sext. 58; Leg. I, 23.

Stabilis firmus, de Am. 7. † certus, de Am. 15. † immutabilis, Marcel. 10; Tusc. v, 14; Mil. 34; Phil. II, 18. † fixus, Nat. D. II, 1; ibid. II, 2; Off. I, 2; Acad. II, 9. † Fin. II, 25, voluptas *stabilis* Epicureorum, quid sit?

*Stabilitas**, firmitas, perpetuitas, Nat. D. II, 47; Tusc. v, 14; Off. I, 15. † certitudo, Tusc. v, 30; Fin. II, 5.

*Stabulum**, Sext. 5; Phil. II, 28.

*Stadium**, curriculum, Tusc. II, 23; Off. III, 10; de Sen. 10:

*Stagnum**, de Div. 1, 9; Agr. 111, 2.

Stare, in re militari significat pium simpliciter, in acie esse (unde formulæ: cum aliquo *stare*, a partibus alicujus *stare*, etc. ut Brut. 79, a senatu et a bonorum causa *stetit*); sed etiam manere in acie, opponiturque rē fugere. Tusc. 11, 25, quum ei, qui *steterit*, nihil tale venerit. † *stare* porro dicuntur, qui locum in republ. dignitatem, fortunas obtinent et tuentur. ad Div. VII, 2, eorum auxilio, qui, *me stante*, *stare* non poterant. † item, qui constantes sunt in re aliqua, qui a sententia suscepta, promissis, etc. non recedunt. Att. VII, 15, omnes cupiebant Cæsarem *stare* conditionibus iis, quas tulisset. ad Div. IX, 2, modo nobis *stet* illud, una vivere in studiis. Att. II, 4, si in eo non *stat*. † *stare* dicitur, quod decretum est et constitutum. Att. III, 14, neque adhuc *stabat*, quo potissimum, etc. † *stare* etiam dicuntur, qui habent, unde vivant, vitam transigant. Flacc. 6, qui domi *stare* non poterant, largo ac liberali viatico commoveret. *Stare* non posse, qui ob æs alienum fugere, et cedere foro coguntur. Pis. 6, egerē, foris esse Gabinium, sine provincia *stare* non posse. Sic est etiam ap. Sueton. Othon. 5. † Fin. II, 10, voluptas *stans* et movens, quid sit? v. ibid. 25. † *stare* etiam est dicere; quia *stantes* dicebant. Ar. R. 4, quum mihi *stanti* minaretur. Marcell. 11, non est *stantibus* necesse omnibus dicere. Or. 65, *me stante*, etc. Hinc illud intellige ad Div. I, 4, quum in senatu pulcherrime *staremus*, quod jam illam sententiam Bibuli fregeramus, etc. † Rab. perd. 10, in fide *stare*. † permanere in sententia, ad Div. IX, 2; Att. VIII, 4; ibid. XII, 22.

*Stata**, Leg. 11, 11.

Statarius, est actor, qui sedatius agit, neque in scena discurrit; unde ipsæ fabulæ *statariæ* dicuntur, quæ sedatiores sunt: quibus opponuntur motoræ, in quibus multa negotia, cursus, etc. qui minus vehementer di-

cit et agit. Brut. 50, 68. Cf. Gron. Obs. IV, 7.

Statassare. Leg. 11, 11, viacendi, atque potiundi, *statassandique* cognomina Statoris et Invicti Jovis. Sed hanc vocem ex corruptione ortam, omnes fatentur. vid. Gruterus, Tarnibus, et Gronov. ad h. l.

*Statera**, Or. 11, 38.

Statio, locus, ubi naves stare possunt, sed minus tuto, quam in portu; unde a Virgilio *malefida* dicitur. ad Div. XII, 15, urbs, portus, *statio*, quæ extra urbem est. † custodia, excubiz. Senect. 20, de *stationis* vitæ injussu imperatoris decedere. † deversorium. Attic. VI, 9, extr. in arce Athenis *statio* mea nunc placet.

Stativa. Agr. 11, 15, agros, urbes, *stativa*, portus, totam denique Bithyniam venditari sunt. Interpretes superiores stationes navium esse putant. Grævius autem stagna interpretatur, quæ vox adeo in Pithæano et Erfurtens. codd. reperitur pro *stativa*; nam *stativas* aquas esse stagna, ut auctor est Varro ap. Nonium in *putei*: ut adeo *stativa* sint stagna, et lacus pisciosi, qui care venduntur. Mihi autem prior interpretatio magis placet. Nam primo urbem, portum, et stationem jungi ex ep. ad Div. XII, 15, ante vidimus in *statio*. Deinde etsi *stativas* æquæ dici possunt, tamen non propterea etiam *stativa* stagna; in quo esset puerilis tautologia. Si quis autem probaret lectionem Pithæani et Erfurt. codd. non haberem magno opere, quod dicerem contra.

Stator, minister, magistratus, apparitor, tabellarius, a stando. ad Div. II, 17, literas a te mihi *stator* tuus reddidit. Cf. II, 19; X, 21. † sed cognomen Jovis est a sistendo, auctore Livio, I, 12. Cicero videtur ducere a statuendo, Catil. I, 15; Seneca a *stato*. Sed, ut vere pronuntiat Gron. de Senecæ etymologia, Obs. IV, 14; ita etiam Ciceroniana illa est *lusus* in verbo, proposito ejus serviens.

*Statua**, Phil. IV, 7; ibid. V, 15.

*Statuere**, ponere, Cat. 1, 11; Idv. 11, 23. † constituere, Verr. 1, 1. † discernere, Mur. 12. † definire, Acad. 11, 3. † judicare, Or. 1, 2; ibid. 11, 28; ad Div. v, 8.

*Statura** corporis, Fin. v, 12.

Status (adj.), certus, definitus. Ar. R. 9, *statæ* solemnesque cærimonie. Offic. 1, 12, *status* dies cum hoste.

Status (subst.), ap. rhetores quid sit? unde dicitur: nempe e re gladiatoria. vid. Top. 24. *Status* in re gladiatoria idem est, qui *gradus*, de quo supra; unde hæ formulæ: Or. 37, deicere de *statu* adversarios, h. e. vincere advers. Cæcin. 15, vis, quæ formidine animum perterritum loco sæpe et certo de *statu* demovet: h. e. ita perturbat, ut propositum persequi, et constantiam retinere non possit. v. P. Faber ad h. l. et Passeratius. Cluent. 38, de *statu* suo declinare, h. e. constantia. Verr. 11, 4, deducerent de vitæ meæ *statu*, h. e. de vitæ ratione, quam inieram, et in qua permanere decreveram; nempe ut defenderem reos, non accusarem quemquam. Dom. 18, *status* (reip.) conversio. Et quoniam e *statu* maxime spectantur gladiatores, iique et milites, quamdiu *statum* obtinent, tamdiu salvissunt; propterea *status* dicitur de commoda rerum conditione et salute. Sext. 1, offerre salutem in discrimen pro *statu* civitatis. Sull. 22, *status* reip. maxime iudicatis rebus continetur. Tusc. 111, 7, corpus *statu* motum. Dicitur tamen etiam pro conditione et ratione alicujus rei simpliciter. ad Div. 1x, 6, sed hoc viderint ii, qui nulla sibi subsidia ad omnes vitæ *status* (np. et secundos, et adversos) paraverunt. Porro, quoniam in *statu* militum inest firmitas et constantia, propterea *status* opponitur et interitus, Fin. 111, 5. † Agr. 1, 1, urbes pacatæ, agri sociorum, regum *status* decemviris donabantur. † Est etiam verbum juris, quo conditio hominum civilis significatur, ratione libertatis; utrum nempe aliquis servus, an liber; porro liber, utrum inge-

nus, an libertinus; libertini denique, utrum cives romani, an Latini, an dedititii: de quo est in Digestis de *statu* hominum. Sed significat ap. Ciceronem etiam conditionem civilem hanc, qua quis est aut plebeius, aut patricius. Leg. 1, 7, quod in civitatibus ratione quadam, de qua dicitur idoneo loco, agnationibus familiarum distinguuntur *status*, etc. Nam omnes agnati sunt ejusdem familiæ, adeoque etiam omnes aut plebei, aut patricii: v. c. in gente Claudia agnationibus distinguuntur familiarum *status* ita, ut omnes Marcellorum agnati sint plebei, quod ea familia plebeia est; omnes autem Appiorum et Pulchrorum agnati patricii, quia hæc familia patricia est. Itaque in gentibus in plures familias distributis, easque et plebeias, et patricias, quum primum scio, cujus sit agnatus, intelligo patricianus sit, an plebeius. † Agr. 1, 1, *status* regum dicitur decemviris donari, i. e. conditio, jus, opes.

*Stella**, Nat. D. 11, 40, 46; Tusc. 1, 25; de Div. 1, 28.

*Stellans**, de Div. 1, 11.

Stellatus, in stellis relatus. Tuacul. v, 3, *stellatus* Cepheus traditur cum uxore.

*Stellifer**, de Rep. 1v.

*Stelliger**, Arat. fragm.

*Stercorare**, de Sen. 15.

*Stercus**, de Div. 1, 27; Or. 111, 41.

*Sterilis**, Q. fr. 11, 11.

Sterilitas, de eo, quod non vitio, sed natura sua parere non potest. Div. 1, 18, mula peperit; fœtus exstitit in *sterilitate* naturæ, Agr. 11, 26.

*Sternere**, Cluent. 5; Mur. 36.

*Sternutamentum**, de Div. 11, 40.

Stertere, negligentem esse in re aliqua; non facere, quæ debebas. Att. 1v, 3, Marcellus candidatus ita *stertebat*, ut ego vicinus audirem. de Div. 11, 65.

Stigmatias, servus fugitivus, notis in fronte compunctus, quæ *stigmata* dicuntur: Off. 11, 7.

Stilla, gutta. Fin. 111, 14, interit

magnitudine maris *Ægæi stilla muris.*

*Stillare**, Phil. 11, 12.

*Stillicidium**, Or. 1, 38; Top. 5; Or. 22.

Stimulare, agitare, Rosc. A. 12; Parad. 2. † angere, inquietum reddere. Att. 12, 15, congressus hujus *stimulat.* ibid. 11, 13, me hæc solitudo minus *stimulat.* Cf. 1111, 28. † impellere. ad Div. 111, 12, nam ut antea simulas me *stimulabat*, ut caverem.

*Stimulator**, Dom. 3.

Stimulus. Tuscul. 11, 27, *stimuli doloris.* † proprie, Phil. 11, 34. † incitamentum, Arch. 10; Cœl. 5.

**Stinguere*, extinguere, in Arat. bis, Prognost. e Prisciano.

*Stipare**, cingere, Mil. 1; Att. 1, 15; Mnr. 24; de Sen. 9; Phil. 7, 6.

Stipatio, comitatus. Sull. 25, Autronii concursatio, *stipatio.*

*Stipator**, satelles, Agr. 11, 13; Verr. 111, 26.

Stipendiarius, Verr. 111, 6; Balb. 9. Ex loco altero intelligitur, *stipendarios* esse, qui certam quotannis pecuniæ summam solvunt, quæcumque frugum sive ubertas, sive caritas sit, quum reliqui tantum decumas, aut alia vectigalia dent, quæ incerta sunt, modo majora, modo minora, pro frugum copia, aut inopia, etc. hosque esse æquiori jure, quam *stipendarios*. vid. Hotom. ad Verr. 111, 6; Lips. Magnit. Urb. Rom. 11, 2; Cujac. Obs. 711, 3, 4. Æquiori autem illo jure utuntur socii; iniquiori altero, bello et vi victi; unde, Cæcil. 3, junguntur socii *stipendarii*que pop. R. Sed exoritur difficultas quædam ex duobus illis locis. Nam in primo Siculi a stipendiariis distinguuntur; in altero iis adnumerantur. Ea videtur sic tolli posse. Non omnes ejusdem provinciæ civitates eodem jure erant: sed aliæ sociæ, quod se sponte in fidem Rom. contulissent, aut non diu repugnassent; aliæ non item, quæ hostiliter ad extremum se gessissent. Aliæ liberæ, aliæ non item; aliæ immunes, aliæ vectigales et decumanæ, aliæ sti-

pendiariæ. Jam quum in Sicilia quoque urbes essent vi victæ, ut Syracusæ; est fortasse, ut hæc stipendiaris fuerint. Nam Syracusas, et quæ, his expugnatis, metu se dedidissent, durius habitas esse, locupletes auctores affert Sigon. A. J. Provinc. 1, 3: quæquam ex Verr. 111, 6, colligi posse videtur, etiam vi victas tantum vectigales fuisse. Si brevius te expedire vis, *stipendarios* confundi cum vectigalibus credas. Certe Ascon. ad Div. in Cæcil. l. c. *stipendarios* interpretatur, quibus vectigal impositum est. Burm. de Vectigal. p. 2, laudat de hac re Cujacium, l. c. Sed ibi nihil de hac confusione.

Stipendium, esse mercedem militum, et vectigal certum populorum bello victorum, satis notum est. A priori significatione oritur illa, quum stipendia dicuntur anni militiæ. Manil. 9, qui *stipendiis* confectis erant: h. e. emeriti, qui legitimos annos militarem operam reipubl. præstiterat. Hinc eleganter Senect. 14, emerita *stipendia* libidinis, etc. de senibus dicit: quem modum loquendi rariorem esse, recte observat Facciolatus, scilicet quum emeritos milites proprie dicamus, non emerita *stipendia*. Dicitur et de pecunia, quæ magistratibus provinciæ decernitur, ut Div. 711, 4, *stipendium* Pompeii.

Stipes, proprie, Arat. fragm. 392. homo stupidus, qui sc. propter stuperem mutus est. Ar. R. 3. Conf. Sen. p. Red. 6.

Stips, nummuli, qui a sacerdotibus corrogantur diis, aut certe in honorem deorum dantur. Leg. 11, 9, præter Idææ Matris famulos, eosque justis diebus, ne quis *stipem* cogito. ibid. 16, *stipem* sustulimus, nisi eam, quam ad paucos dies propriam Idææ Matris excepimus; implet enim superstitione animos, et exhaurit domos. De *stips* Matris Idææ vid. Turneb. ad h. l. De more *stipis* colligendæ diis in universum, Cuper. Obs. 111, 4.

Stipulari, est interrogare alterum su-

lemni formula, an velit nobis aliquid polliceri, prestare, etc. v. c., Spondesce, te, etc. Respondet ergo r̄ spondere. Qui interrogat, postulat, *stipulatur*; qui respondet, pollicetur, jubet, etc. spondet. v. *spondeo*. Rosc. Com. 4, reliquum est, ut *stipulatum* se esse dicat.... *stipulatus* est ubi? quo presente? Cf. *stipulatio*.

Stipulatio, est interrogatio ex formula solemnī, qua postulamus, aliquem spondere, fidejubere, polliceri, dare, etc. quam ubi sequuta est sponsio, fidejussio, etc. obligatio oritur. Rosc. C. 12, cur tam imperite facit, ut nec Roscium *stipulatione* alliget, etc. Cæcia. 18, *stipulationes* infirmare, aut convellere. Att. xvi, 11, et si *stipulationes* nondum legeram. Leg. 11, 21, ut ea pecunia ex *stipulatione* debeat. De *stipulationibus*, vid. Salmas. Mod. usur. c. 16. Formulas *stipulationum* habes ap. Varr. R. R. 11, 2, 6; 111, 5, 11.

Stipulatio nola. Or. 1, 38, *stipulatione* decipi.

*Stipulator**, Quint. 15, 18.

Stipulatus (adject. passive), Rosc. C. 5, pecunia *stipulata*.

Stirps, proprie, Phil. 11, 22; Nat. D. 11, 47; Nat. D. 11, 64; Fin. v, 3. † principium rei, fundamentum. Cael. 32, firmata jam *stirps* virtutis. Leg. 1, 6, repetam *stirpem* juris a natura. Fin. 17, 2, differo eam partem, quæ est quasi *stirps* hujus quæstionis. † familia, distinguitur a gente, Or. 1, 39. v. *gens*.

*Stiva**, Scour. fragm.

Stola. Phil. 11, 18, sumisti togam virilem, quam statim muliebrem *stolam* reddidisti. Quanquam ibi Grævius habet, *togam*. Sed in *stola* melior est oppositio. ibid. *stolam* dare de sponso; sic, Verr. 11, 18.

Stolidus, iners, nihil agens, ut terra, lignum. Top. 15, nihil agens, et quodammodo *stolidum*.

*Stomachus**, irasci, Nat. D. 1, 33; Att. xiv, 23; ad Div. x, 26; Or. 11, 66.

*Stomachosus**, Att. x, 15.

*Stomachosus**, Brut. 67; Or. 11, 69.

Stomachus, os et aditus ventriculi, Nat. D. 11, 54. † ingenium hominis erjusque, aut animus in rebus aut probandis, aut fastidiendis. ad Div. 11, 16, nosti enim *stomachi* mei, cujus tu similem quondam habebas, in hominum insolentiam indignitate fastidium. ad Div. vii, 1, ludi apparatusini, sed non tui *stomachi*. ibid. viii, 15, *stomacho* est Pompeius M. nunc ita languenti, ut vix, quod sibi placeat, reperiat. ibid. ix, 2, consuetudo diurna callum jam obduxit *stomacho* meo. † ira, Verr. 11, 20; Att. xvi, 3. † *stomachum* movere, Mur. 15.

*Strabo**, Nat. D. 1, 29.

*Strages**, de Div. 1, 12; Att. 1, 13.

Stragula vestis, Rosc. Am. 46, est, qua lecti sternuntur, peristroma; Verr. 17, 26.

Stragulum, idem. Tusc. v, 21, in aureo lecto, strato pulcherrimo, textili *stragulo*, etc. Hic vero legendum censeo *pulcherrime*. Lectus aureus stratus erat pulcherrime, nempe *stragulo* textili, eoque picto. Sic, Phillipp. 11, 27, lectus *stratus* conchyliato peristromate.

*Strangulare**, ad Div. vii, 15; ibid. ix, 22.

Stranguria, difficultas et dolor in urina mittenda. Tuscul. 11, 19.

Stratum, laudatur e Tusc. v, 21. Sed vid. *stragulum*.

*Strategema**, Att. v, 2.

*Strenuo**, Q. fr. 11, 4; Att. xvi, 6.

Strenuus. Phil. 11, 32, celeriter isti, redisti; ut cognosceret te, si minus fortem, attamen *strenuum*.

*Streptitus**, Top. 12; Brut. 92; ad Div. viii, 2; Leg. 1, 7.

*Stricte**, de Am. 16.

Strictim, obiter, breviter. Or. 1, 35, *strictim* adspicere. Cael. 7, *strictim* ponere. Att. 11, 1, *strictim* attingere librum.

Stridor. Agr. 11, 26, veri et fortis tribuni pl. *stridorem* unum ferre non possit. sic, Tusc. 1, 26; ibid. v, 40.

Strigilis, instrumentum balneare et unctorium, quo ad radendum deter-

gendumque corpus utebantur in sudationibus, lotionibus et unctionibus. De ea v. Eschenbach. Diss. de Uctionibus, c. 3, p. 478 a. qui et p. 485, figuras strigilis exhibet, quas et videre licet ap. Pignorium de Servis, alioque. Fin. 17, 12, si ad illam ampulla, aut strigilis accedat.

Strigosus, de oratore. Brut. 16, est toto genere *strigosior*: h. e. tenuior, jejunior. Dicitur enim proprie de equis macie confectis, Gr. ἀρρόποις. v. Victor. Var. Lect. 17, 22.

Strophium, Ar. R. 21, interpretatur de fasciola, qua papillas femine coercerant (vid. interpret. ad Catull. epigr. 64; Ferrar. B. V. p. 1, l. 11, c. 21; Græcis τρωίξ et τρωίδιον, ut auctor est Pollux, VII, 54. Cf. Cuper. Obs. 1, 6): quod mihi secus videtur. Nam si hoc strophii genus Clodio damus, etiam papillas feminarum turgidas ei demus necesse est; quod est ridiculum. Putabamus aliquando, *strophium* esse h. l. coronam e pluribus et diversicoloribus fasciis tortam, quod genus in femineo ornatu fuit. vid. de hoc genere strophii Festum in *stroppus*, et Salmas. ad Solin. p. 265. Sed adversatur fragmentum orationis in Clodium, quod affert Nonius, XIV, 8: quum *strophio* accurate præcingerere. Ex quo intelligitur, *strophium*, quod Clodio obicitur, esse zonam, sive cestum acu pictum, quo femine etiam nostris moribus præcinguntur. Confirmat hanc interpretationem locus ab eodem Nonio commemoratus ex Turpili Philopatro: Me miseram! quid agam? inter vias epistola excidit mihi, infelix inter tuniculam et *strophium* quam collocaveram.... * Hæc Ernest. post Mercerum adversatus Nonio. Nonium tamen magis probamus: quamquam vix hoc, vel illud præferre tanti est.

Structor, est qui operam in ædificando præstat, materiam, calcem, lateres tractat, etc. Q. fr. 11, 6, in aream inam veni; res agebatur multis *structoribus*. Cf. Att. XIV, 5.

Structura verborum, continet tres partes: primo collocationem singulorum verborum, ut lenitas quædam efficiatur; deinde coöcinnitatem quædam verborum; et tertio numerum, quem tamen et ipsa illa coöcinnitas efficit sua sponte. v. Orat. 44 in init. coll. 43 in init. v. *structus*. Brut. 8, ante locratem verborum quasi *structura*, et quædam ad numerum conclusio nulla erat. Opt. g. or. 2, verborum est *structura* quædam, duas res efficiens, numerum et lenitatem. † des ut collocatio non modo de omnibus illis tribus partibus, sed etiam de prima tantum, quæ lenitatem efficit, dicitur; sic etiam *structura* verborum dicitur de prima illa parte, qua sic verba ordinantur, ne extrema et prima asperius concurrant. Or. 44, atque illud primum videamus, quale sit, quod vel maxime desiderat diligentiam, ut fiat quasi *structura* quædam, etc.

Structus. Oratio *structa* primo est ea, in qua est non solum collocatio singulorum verborum lævis, aine concursus extremarum cum primis literis asperitate, sed etiam concinnitas verborum, et numerus. Or. 41, sed hæc nisi collocata, et quasi *structa*, et hexa verbis, etc. Deinde vero est etiam oratio numerosa. ibid. 70, si compositi oratoris bene *structam* collocationem dissolvat permutatione verborum.

Struere. Or. III, 51, *struere* verba. v. *structura*, *structus*. † parare. Att. 12, 10, bellum *strui* existimo. ibid. v. 21, me ipsum mihi sollicitudinem *struere* cogor, etc.

*Struma**, Att. 11, 9; Vatin. 2; Sext. 64.

Studere, quid sit, ex notione studii intelligetur planius, et notissimæ sunt hujus verbi significationes. Or. 1, 3; Or. 1, 61; ad Div. 1, 7; Leg. 1, 4; Fin. 1, 18; ibid. v. 2; ad Div. XI, 27. † optare, Fin. v. 5. † favere, Att. XIV, 14; Nat. D. III, 29. Unum locum afferemus, in quo est pro, familiarem esse alicui. Coel. 4, multi boni adolescentes *studuerunt* illi homini nequam (sc. Clu-

dio). † favere alicui. *ibid.* *studere* petenti, sc. consulatum. † (cum acc.) est or. in Sen. p. Red. 6, quum vero literas *studere* incipit. Sed multi mss. *literis*. † Planc. 36, *auxilia studantia* atque incitata.

Studioso, sæpe et cum voluptate quadam. Cæcil. 12, libenter *studioso*-que audire. Tusc. v, 20, *studioso* id factitabat, scil. pila ludere. Att. 11, 20, *literæ studioso* scriptæ, sunt commendatiæ.

Studiosus, qui studium in aliqua re ponit, ad Div. iv, 3; Or. 1, 59; Tusc. 1, 3. † tiro artis alicujus, qui adhuc discit. Opt. g. or. 5, putavi mihi suscipiendum laborem, utilem *studiosis*, mihi quidem ipsi non necessarium. Item, qui discit literas, ut Tuscul. 1, 3, Galbam, Africanum, Lælium, doctos fuisse traditum est; *studiosum* autem eum, qui iis ætate anteibat, Catorem.

Studium. Inv. 1, 25, *studium* est animi assidua et vehemens ad aliquam rem applicata magna cum voluntate occupatio, ut philosophiæ, poetices, literarum. Hinc *studium* pro genere aliquo artis et disciplinæ. Or. 1, 11, sint hæ res in aliis quibusdam *studiis*. Item pro secta aliqua philosophorum. Muren. 36, eodem ex *studio* eruditus; de philosophia stoica: ubi v. Grævius. Cf. c. 51. Nam in universum est pro ea cupiditate, amore, odio partium, quam nos vocamus *esprit de parti*. Flacc. 10, sine nullo *studio* dicere. *ib.* 9, *studium* testium. ad Div. 1, 7, *studium* iratorum hominum. Item pro favore in comitiis, spectaculis. Agr. 11, 7, *studio* et suffragio suo. Rosc. C. 10, de auctore: quod *studium*, et quem favorem secum in scenam attulit. Item pro omni cupiditate videndi, audiendi, etc. Cæcil. 13, jam nunc mente et cogitatione prospicio, quæ tum *studia* hominum, qui concursus futuri sint. † propensiones naturales dicuntur, Cæcil. 5, *studia* naturæ. † vitæ etiam genera, quæ quis amplexus est, ut vita rustica, etc. *studia* dicuntur, Rosc. Am. 16. †

Tusc. 11, 15, e poeta: quibus militia in *studio* est.

*Stulto**, Att. vii, 80; Or. 11, 68.

Stultitia, insania, Nat. D. 111, 34; de Div. 11, 43. † tarditas, Her. 1, 6. † ignorantia, inscitia. Or. 1, 36, turpi tutelæ judicio, atque omni molestia, *stultitia* adversarii liberaretur. *ibid.* 27, oratoris peccatum, *stultitiæ* peccatum videtur.

*Stultus**, Or. 22; Font. 7; de Am. 27.

*Stupefactus**, Or. 111, 14.

*Stupere**, de semisomni, Verr. v, 36. † de eo qui attonitus miratur, Fin. 11, 23.

*Stupescere**, Or. 111, 26.

*Stupiditas**, Phil. 11, 32.

Stupidus, qui attentione tanta aliquid et admiratione spectat, auditve, ut immobilis et sine sensu esse videatur. Paradox. v. 2, Echionis tabula te *stupidum* detinet, aut signum aliquod Polycleti. Her. 1v, 52; Fat. 5.

Stupor, ἀνασθησις. Tusc. 111, 16, *stupor* in corpore. Phil. 11, 45, ut quidam morbo aliquo et sensus *stupore* suavitatem cibi non sentiunt. † tarditas mentis in assequendo, intelligendo, etc. item quum ipsum communem naturæ sensum repudiamus, ut faciunt tardi, quos communi sensu carere dicunt. Pis. 1; Dom. 36.

*Stuprare**, F in. v. 22; Ar. Resp. 13.

*Stupratus**, Att. 1, 16; 18.

*Stuprum**, Sen. post Red. 4; Tusc. 1v, 55; Mil. 27.

Stylus, proprie, Brut. 24; Or. 1, 35. † dicendi genus. Brut. 45, *stylus* Atticus. *ibid.* 26, idem sonus est orationis, et idem *stylus*. † exercitatio scribendi. Or. 11, 23, in summa ubertate inest luxuries quædam, quæ *stylo* depascenda est.

*Suada**, de Sen. 14. Cf. Brut. 15.

*Suadere**, ad Div. vii, 3; Prov. Cons. 18; Phil. 11, 11; Att. xiii, 37; Arch. 6; Brut. 23; de Sen. 5; Mil. 18; Off. 111, 30.

*Suasio**, Or. 11, 18; Cluent. 51; Or. 11.

*Suasor**, Phil. II, 12; Off. III, 50; Att. XVI, 7.

*Suaviari**, osculari, Brut. 14; Att. XVI, 3.

*Suaviloquens**, Brut. 15.

*Suaviloquentia**, Brut. 15.

*Suavis**, Verr. III, 9; Brut. 9.

Suavitas, de iis quæ sensus afficiunt, Nat. D. II, 64; Opt. Gen. Or. 7; de Sen. 15; Off. III, 33; de Div. I, 36. Or. III, 11; Or. III, 26, *suavitas* austera et solida, non dulcis et decocta. † est hominis commodi, qui nemini molestus est, nemini nocere vult. ad Div. V, 20, quæ tua est *suavitas*.

*Suaviter**, Fin. I, 18; Acad. II, 45; Brut. 29.

*Suavitudo**, Her. III, 6.

*Suavium**, osculum, Att. XVI, 11.

Sub. sub manu. v. manus. sub præcone. v. *subiicere*. † post. ad Div. X, 16, *sub* eas literas statim recitatæ sunt tuæ. ibid. VIII, 4, *sed* non statim *sub* mentionem et convicium obtractatorum.

*Subabsurde**, Or. II, 68.

*Subabsurdus**, Att. XVI, 5; Or. II, 68.

*Subaccusare**, Att. XVI, 7, 13.

Subactio. Or. II, 30, *subactio* autem est usus, auditio, lectio, literæ.

Subactus, de terra sæpe arata, culta. Senect. 17, humus *subacta* atque pura. ibid. 15, quum terra gremio molito ac *subacto* semen sparsum excepit. Deinde transfertur eleganter ad ingenium. Or. II, 30, *subacto* mihi ingenio opus est, ut agro non semel arato, sed novato atque iterato. vid. *subactio*. † exercitus, vexatus. Tusc. III, 28, *subactus* miseriis.

* *Subagrestis*. Brut. 74, sonabat *subagreste* quiddam, planeque subrusticum. de Rep. II, 7, novum quoddam et *subagreste* consilium: Romuli de Sabinia virginibus rapiendis.

*Subamarus**, Inv. I, 18; Fat. 4.

*Subarroganter**, Acad. II, 36.

*Subauscultare**, Top. 20; Or. II, 36; Att. X, 20.

*Subceivus**, Or. II, 89; Leg. I, 5.

*Subcontumeliose**, Att. III, 7.

*Subcripus**, Verr. III, 21.

*Subdebilitatus**, Att. XI, 3.

Subdere, substituere. Dom. 32, quis in meum locum iudicem *subdidit*? Cf. ad Div. X, 21.

*Subdifficilis**, de Am. 19.

*Subdiffidens**, Att. XV, 20.

*Subditivus**, Verr. V, 27.

Subditus. Verr. I, 5, *subditi* in eorum locum, Nat. D. II, 10.

*Subdocere**, Att. VIII, 4.

*Subdole**, Brut. 9.

*Subdubitare**, Att. XIV, 16.

*Subducere**, adimere, Tusc. II, 17; Q. fr. III, 4; Off. III, 11; Inv. II, 48; Fin. IV, 15. † usurpatur in calculis. Att. V, 21; ad Div. I, 9; Fin. II, 19; Nat. D. III, 29.

Subductio. Or. II, 30, statim occurrit naturali quadam prudentia, non his *subductionibus*, quas isti docent, quit faciat causam. *Subductiones* sunt artificia, quibus commentari utuntur in cogitando, quum quærent, quid faciat causam, quid veniat in iudicium. Nam *subducere*, quod est rationibus proprium, de cogitationibus et meditationibus dici notum est. v. Att. V, 21; ad Div. I, 9.

Subductus, de navibus dicitur, quæ hiberno tempore et mari extractæ sunt; eique opponitur *deductus*. Offic. III, 11, classem Lacedæmoniorum, quæ *subducta* esset ad Gytheum, clam posse incendi.

*Subgrandis**, Q. fr. III, 1.

*Subhorridus**, Sext. 9.

*Subinanis**, Att. II, 17.

Subitus, extemporalis. Or. I, 33, *subita* et fortuita oratio. ib. exercitationes *subitæ*. † ad Div. XIII, 2, propter opera instituta multa multorum, *subitum* est ei remigrare kal. quint.

Subjectio, in rhetoricis quid? Her. IV, 25. † ibid. II, 19, brevi *subjectione*, i. e. expositione subjecta, addita.

Subjector, falsarius. Catil. II, 4, quis testamentorum *subjector*, etc.

Subjectus. Or. I, 12, verborum sonitus inanis, nulla *subjecta* sententia et scientia, h. e. cuius nullus sensus

inest. *ibid.* 46, omnis hæc antiquitatis memoria.... *subiecta* esse debet, h. e. in promptu, nota. Partit. 11, hujus igitur materię ad argumentum *subiecta*, h. e. aptę, paratę.

Subjicere, de speciebus ratione generis. Tusc. iv, 7, perturbationibus *subjiciuntur* partes ejusdem generis plures. Or. 1, 42, partes autem sunt, quę generibus iis, ex quibus emanant, *subjiciuntur*. † de sententia, quę inest verbis. Fin. 11, 15, sub hac voce quę sit *subjicienda* sententia. *ibid.* 2, quę res huic voci *subjiciatur*. † monere aliquem de re, cujus oblitus est, cujus recordari nequit. Verr. v, 10, cupio mihi ab illo *subjici*, si quid prætereo. † obnoxium reddere. Planc. 23, *subjicere* fortunas innocentium fictis auditionibus. Or. 1, 46, scelus dicendo *subjicere* odio civium. † Dom. 20, ut rex Cyprius cum bonis omnibus sub præcone *subjiceretur*. Quint. 15, cujus non modo fortunę, sed etiam victus vestitusque necessarius sub præcone *subiectus* est. Ratio loquendi inde ducta est, quod præco stare solebat in lapide, ut ab omnibus conspici posset. v. *lapis*. † in manus dare, porrigere. Arch. 10, quem nos in concione vidimus, quum ei libellum malus poeta de populo *subjocisset*, etc. † Leg. 11, 18, si ad terram tuendam ferroque *subjiciendam* superstitionis aliquid accesserit. Manutius reposuit *subigendam*, ex libro antiquo, probantibus Lambino, Davasio. *Subigere* usitatus est in hæc re; sed nec *subjicere* est absurdum, quod in multis loquendi formis est, in quibus et *subigere* dicitur.

Subjungere, subjicere. Verr. 1, 21, multas urbes *subjunxit* sub imperium pop. R. Orat. 1, 50, si jam omnes artes *subjungere* velimus oratori: h. e. ei inesse debere, statueret. † de ordine, serie. Ar. R. 17, hæc esse *subjuncta*, i. e. sequi.

Sublato, elate, jactanter. Dom. 36, nihil de me unquam dixi *sublatius*, etc. † de genere dicendi *sublimi*. Brut. 55, *sublate* ampleque dicere.

Sublatio, de magnitudine animi. Fin. 11, 4, *sublatio* animi.

Sublevare, est proprie sustinere, erigere. Att. x, 4, qui nos stratos ad pedes ne *sublevabat* quidem. Her. iv, 50, *sublevare* mentum sinistra. † Hinc est pro juvare. ad Div. v, 1, quem familię nostrę dignitas debebat *sublevare*. Or. 11, 40, quę non sua vi, sed extranea *sublevantur*. † consolari. Att. 11, 18, hic status una omnium voce gemitur, neque verbo cuiusquam *sublevatur*. † defendere. Muren. 4, ut meam laborem hominum periculis *sublevandis* non impertiam. Tusc. iv, 37, in quo *sublevatus* a Socrate. † minuere, aliqua re efficere, ne noceat, quod nocere posset. ad Div. viii, 3, *sublevare* odia. Act. 1 in Verr. 16, non gratia, non cognatione, non aliis recte factis tot tantaque ejus vitiis *sublevata* esse existimabuntur. Petit. Cons. 1, nominis novitatem dicendi gloria *sublevabis*. † in firmare. in Cæcil. 4, *sublevabis* causam inimici. † Cæcil. 29, *sublevare* quæstionem, i. e. impedire, tollere, ut ne haberi sc. possit, v. c. de servo, quum manumittitur.

Subligaculum, tegumentum pudendorum, Off. 1, 35.

Submissio orationis, Or. 25, de tenui genere.

Submissus orator, *ibid.* 24; *ibid.* 23, *submissa* leniter dicere, i. e. tenuia leni voce.

Submitters, allegare ad aliquem. Verr. 111, 28, *submittobat* Timarchidem. Cf. 1, 41. † de voce. Cæcil. 15, quum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum *submitters* videmus. Male ergo Sylvius ad orat. pro Sulla, 10, negat bene dici *submissa* voce; male assentitur Burmann. ad Ovid. Met. vi, 90. † de supplicantiibus. Planc. 10, tribubus me *submisi*, et supplicavi. † de animo. ad Div. xi, 3, periculo nulli *submitters* animum. † de successore dato. Prov. Cons. 4, huic vos non *submittetis*? i. e. successorem mittetis.

Submovere, abstertere. Rosc. A. 25,

submoveri maleficio. † est hoc verbum in primis de lictoribus usitatum. Quint. 8, jubet (prætor) advocatos nostros acerrime *submoveri*.

Subnixus, de habitu arrogantis in incessu. Or. 1, 58, qui ejus artis arrogantia *subnixi* ambulant. Sic est apud Liv. xxvi, 13, non video Appium Claudium et Q. Fullonem victoria insolenti *subnixos*, etc. Cf. Gell. Noot. Att. xvii, 2.

*Subobscenus**, Or. 36.

Subornare, ornare, juvare. ad Div. x, 23, tu, mi Cicero, quod adhuc fecisti, idem præsta, ut nos vigilanter nerveoque *subornes*. Phil. xiii, 16, Brutum pecunia *subornastis*. Leg. 1, 22, quemadmodum homo *subornatus* a natura in vitam venit: ubi Davisius laudavit Gronov. ad Senec. ep. 24.

* *Subrogare*, consulere, aut alium magistratum, in locum mortui rogare. Est magistratus habentis comitia; populus autem *sufficit*. Brut. ep. 5, statim Pansa collegam sibi *subrogasset*. Sic fere de Rep. ii, 51. Dicitur tamen etiam de creatione magistratum annua ap. Liv. xxxv, 6, et apud nostrum, de Rep. ii, 56, 57.

Subrostrani, homines urbani, otiosi, qui totum præne diem sub Rostris ambulant, circulos faciunt, etc. ad Div. viii, 1, te *subrostrani* dissipant perisse.

Subscribere, proprie est, Att. ix, 13, Cæsar mihi literas misit, quarum exemplum *subscripsi*. † de accusatore dicitur, quod in deferendo nomine alicujus suum quoque nomen, et causam accusationis *subscriberet*. Inv. ii, 19, quum beneficii nomen esset delatum, et parricidii causa *subscripta*.... quoniam id causæ *subscriptum* esset. v. Salmas. Mod. usur. c. 3, p. 108. † est deinde accusatoris secundarii. v. *subscriptor*. Attic. ii, 24, in alicquem *subscribere*. Q. fr. iii, 3, Gabinium reum de ambitu fecit P. Sulla, *subscribens* privigno Memmio. † censores etiam *subscribere* dicuntur, quum in tabulis censoriis sub nomine alicujus

scribunt, qua de causa notatus a se sit. Div. i, 16, censor C. Ateium ementitum suspicia *subscripsit*. Cluent. 42, video censores animadvertisse in iudices quosdam illius consilii Juniani, quum istam ipsam causam *subscriberent*. ibid. 45, in Aquillium video esse *subscriptum*. De origine causarum *subscribendarum* ita disputant viri docti, ut alii ad Catonem censorium referant, quibus favet locus Gellii, iv, 20, ubi censor (Cato) causam *subscriptis* traditur; alii ad posteriora tempora confisi loco Livii, xxxix, 42, ubi v. Draker. et Drakenb. qui Livio plus tribuit, quam Gellio. † dicitur etiam de iis, qui nomen suum apud alicquem deferunt, profitentur, et in tabulis scribunt. Verr. iii, 51, numerus aratorum quotannis apud magistratus *subscribitur*. Cf. *scriptura*.

Subscriptio, de accusatore secundarum partium. Cæcil. 15, qui *subscriptionem* sibi postularunt, cuicumque nominis delationem dedissetis. † de censoriis notis. vid. *subscribere*. Cluent. 47, *subscriptions* notare. ibid. 43, *subscriptions* censorias delere. † de aratoribus. v. *subscribere*. Verr. iii, 48, jugerum *subscriptio* ac professio.

Subscriptor, accusator secundarius, sive accusatoris adjutor, a subscribendo dictus, quia, quum accusator nomen ref. deserit, nomen suum quoque subscribit. Cæcil. 15, at venit paratus, eum *subscriptoribus* exercitatis et disertis, etc. vid. Hotom. ad h. l. ad Div. viii, 8, itaque sine ullo *subscriptore* descendit, et Tuccium reum fecit. † qui alicui assentitur, morem gerit. Dom. 19, venalis adscriptor et *subscriptor* tuus. vid. Manut.

Subsellium, in judiciis *subsellia* sunt redes iudicum, et patronorum utriusque partis. Rosc. Am. 11, etiamne ad *subsellia* cum ferro atque telis venistis, ut hic aut juguletis, aut condemnetis Roscium? Flacc. 10, testes una sedent; accusatorum *subsellis* surgunt. ad Div. viii, 10, versatus in utriusque *subsellis* cum summa fama et fide.

Corradus et Manutius male interpretantur de causis minoribus et majoribus. Sensus est : iudicem et patronum egit ; quod etiam sequentia indicant. Nam fides est patroni ; fama, iudicis integri et justi. Hinc *subsellia* pro iudicio et actione causarum, in primis publicarum. Cæcil. 15, de causidico : a *subsellis* Allienus. Nam dicuntur causidici in *subsellis* habitare, Orat. 1, 62 ; ibid. 11, 33, quum se a *subsellis* in otium contulerit. Brut. 84, *subsellia* grandiore vocem desiderant : ubi de iudicio publico ; nam opponuntur iudici stanti in comitio. De iudice stante, v. Manut. ad ep. ad Div. LIII, 10. Ceterum in iudiciis publicis videntur etiam fuisse *subsellia* auditorum, qui neque iudices essent, neque advocati ; certe *subsellia* patronorum et iudicum ita magna, ut etiam alii honestiores homines in iis locum haberent. Brut. 84, volo hoc oratori contingat, ut, quum auditum sit, eum esse dicturum, locus in *subsellis* occupetur, compleatur tribunal, gratiosi scribæ sint in dando et cedendo loco. † Sed *subsellia* sunt etiam sedes senatorum. Catil. 1, 7, adventu tuo ista *subsellia* vacuefacta sunt. Cf. Phil. 11, 8 ; v, 7. Hinc illud capiendum ad Div. 11, 9, longi *subsellii* iudicatio et mora auferet tibi unum diem, et item alterum. Iudicatio longi *subsellii* est tarditas senatus in decernendo triumpho. Nam quod Grævius de iudiciariis *subsellis* interpretatur, errat : quum de triumpho sermo sit, quem qui meruerit, iudicatur non a iudicibus, sed a senatu. † *Subsellia* etiam sunt in theatris, circis, etc. fr. Cornel. 1, p. 24, P. Africanus... a populari consensu senatoria *subsellia* separari.

Subsequi, paullo minus est, quam, exprimere : imitari. ad Div. III, 1, mirifice ipse sermone suo *subsequutus* est literarum tuarum humanitatem. Or. III, 59, manus minus arguta, digitis *subsequens* verba, non exprimens. Partit. 7, de actione : quæ plurimum valebunt, si cum orationis ge-

nere consentient, eisque vim et varietatem *subsequentur*.

Subsidere, penult. long. Mil. 19.

Subsidere, penult. brevi, ad Div. VI, 8.

Subsidium. Catil. 11, 5, *subsidia* industriæ, atque instrumenta virtutis : de patientia in frigore, fame, siti, vigiliis ferendis. Cluent. 11, *subsidium* generis : de filio.

Subsignare, subscribere. Flacc. 32, *subsignari* prædia dicuntur, quum in censum deferuntur ; h. e. sub nomine civis R. in tabulis censoriis scribuntur. Ceterum hic locus confirmat Salmasii disputationem de Mod. usur. c. 11 ; cuius hæc est summa, *subsignare* esse subscribere, et differre a *signaro*.

Subsistere, sustinere, tolerare. ad Div. XI, 10, non, si Varronis thesauros haberem, *subsistere* sumtui possem. v. Gronov. et Drakenb. ad Liv. XXVII, 7.

Subsortiri. Act. 1 in Verr. 10, *subsortiemur* etiam in Metelli locum. v. *subsortitio*.

Subsortitio, est altera sortitio iudicum, qua scilicet supplentur iudices post priorem prætoris aut iudicis quæstionis sortitionem rejecti ab accusatore et reo. Verr. 1, 61, nam de *subsortitione* illa Juniana iudicum nihil dico. † catalogus iudicum *subsortitionis* delectorum. Cluent. 33, quod Verres *subsortitionem* ejus in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur.

**Substernere*. de Rep. 1, 42, si quando populus... totam rempublicam *substravit* libidini suæ.

Substituere. Div. 11, 2, philosophiam pro reip. procuracione nobis *substitutam* putabamus.

Substructio, Mil. 20, 51.

Subtilis, dialecticis regulis consentiens. Philosophi igitur proprie *subtilis*, et quicumque artis ac disciplinæ præcepta via et ratione ad præscriptum regularum dialecticarum tradunt. Or. 1, 25, si minus illa *subtili* definitione, at hac vulgari opinione esse ars videtur. Att. v, 14, *subtiliores* literæ.

† Hinc de dicentibus et scribentibus. v. *subtilitas*. Or. 1, 39, *subtilis* oratione. Ibid. III, 45, *subtilis* sumus. Brut. 9, Lysias egregie *subtilis* scriptor atque elegans. De *subtili* oratione. v. Or. 23, 24 seqq. Att. v, 14, literæ plenæ pulveris et festinationis; reliquæ *subtiliores* erunt. † Or. 1, 5, *subtilis* venustas. Est ea, quæ non eminet uno aliquo loco, ut lumina verborum et sententiarum, sed quæ per totam orationem æquabiliter fusa, non nisi ab intelligentibus et peritis intelligitur: qualis est Socratica venustas et urbanitas, in Platonicis et Xenophonteis dialogis.

Subtilitas, est virtus orationis, quæ est primo perspicua, atque adeo ad docendum apta, deinde sine vitio sententiarum et verborum; quæ omnia via et ratione, ut dialectica jubet, docet; in qua nihil superfluum, nihil curtum, nihil falsum, omnia recta, sed non magnopere ornata. vid. Orat. 23, 24 seq. Or. 1, 15, *subtilitas* disserendi, est ipsa dialectica. Tusc. III, 23, a *subtilitate* disputandi orationem ad exempla traducimus. ad Div. IV, 4, *subtilitas* scriptorum tuorum. Or. 23, *subtilitas* orationis. Or. II, 7, *subtilitas* linguæ. Brut. 84, *subtilitas* minuta. † Q. fr. II, 10, *subtilitas* veteris urbanitatis. v. *subtilis* venustas.

Subtiliter, ex præscripto dialectices. Tusc. v, 33, non *subtiliter* nimis divisit genera, etc. Leg. 1, 4, *subtilius* de jure civili conscribis, quam ceteri. † hinc pro *accurato*. N. D. II, 58, oculi multa cernunt *subtilius*. Or. II, 10, vim oratoris exprimere *subtiliter* visus es. de Am. 2, qui ista *subtilius* quærant. Or. 1, 21, *subtiliter* persequi. Att. 1, 15, hæc ad te scribam alias *subtilius*. Acad. II, 11, impressa *subtiliter*, sc. in mente et animo. Dicitur tamen et in partem deteriorem. Cæcin. 20, verba *subtiliter* exquirere, i. e. ad proprietatem grammaticam, etymologiam, et ea ad vivum reseccare.

Succedere. ad Div. XVI, 21, quum omnia mihi velles *successa*. † de cogitationibus, Or. 1. † in locum alterius veni-

re, Phil. XI, 15; Verr. IV, 2; Dom. 44. *Succidia*, caro suilla fumo durata. Senect. 16, hortum ipsi agricolæ *succidiam* alteram appellant.

Succinctus. Agrar. II, 32, Carthago *succincta* portubus.

Succlamare, acclamare. ad Div. XI, 13, *succlamatum* est frequenter a militibus.

Succones. Att. VII, 15, Oppios enim de Velia *succones* dicis. Bosius et Popma hoc verbum Ciceronem putant dixisse a *succo*, lusisseque in eo, quod, quemadmodum Atticus argentarios, seu fœneratores acerbos lusu quodam Opios ἀπὸ τοῦ ὄπῳ dixisset, ita ipse Latine *succones* a *succo*. Manut. autem et Gron. *salacones* legendum censent.

Succrescere. Or. III, ult. non enim ille mediocris orator vestræ quasi *succrescit* ætati. Sic dixit et Livius, 2, 13. Add. Scheff. ad Justin. XI, 9.

Succurrere. Rabir. perd. 1, *succurrere* salutis communi.

Succus, in oratione dicitur de sententia. Or. II, 22, omnes etiam tum retinebant illum Pericli *succum*, sed erant paulo uberiore filo. ibid. III, 25, ornatur oratio.... *succo* suo.

Succussus. Tusc. II, 21, pedetentim ite, ne *succussu* arripiat major dolor.

Sucula, Nat. D. II, 43, hyades.

Sudare, laborare, angere, de iis, qui, quomodo perficiant, quod volunt, aut quomodo se ex difficultate aliqua expediant, non satis reperiant. ad Div. III, 12, vides *sudare* me, etc. Phil. II, 34, apparet esse commotum: *sudat*, pallet.

Suffarraneus, fragm. incert. p. 418, e Plin. H. N. VII, 43. Sed viris doctis, Turnebo, Harduino, aliisque hæc vox suspecta est. Si est a Cicerone ac Plinio, significat hominem, qui frumentum subvehit in castra.

Sufficere, in locum alterius creare: de magistratibus, in primis consulibus, qui in locum mortui consulis, aut de ambitu damnati, etc. creantur. De consule est, Muren. 38, nam, ne *sufficiatur* consul, non timent. De magi-

stratu provinciali, ad Divers. v, 10, si Appii os haberem, in cuius locum *suffectus sum*. † inficere, imbuerere, præparandi causa. fragm. Hortensii, princ. lanam *sufficiunt*. v. Gron. Diatr. in Statium, p. 59.

Sufflatus, inflatus, tumidus, de orationis vitio, Herenn. iv, 10.

Suffocare. Att. ix, 7, *suffocare* urbem et Italiam fame.

Suffragari, laudare, favere. Leg. i, 1, videris fratrem laudando *suffragari* tibi. ad Div. xii, 17, *suffragari* libro. Dom. 10, si ejus dignitati *suffragatus* viderer. ad Div. xii, 14, *suffragari* laudi alicujus. † in primis autem in petitionibus magistratum *suffragari* dicuntur, qui candidatos gratia sua in petitione juvant. Muren. 34, si nihil erit, præter ipsorum suffragium, tenue est: si, ut *suffragantur*, nihil valent gratia. Off. i, 39, domus *suffragata* est domino, homini novo. Sull. 24, quum Catilinæ *suffragaretur*. Planc. 1, memoriam meorum temporum ei *suffragari* videbam. † quum de legibus dicitur, est suadere. Verr. v, 69, legi *suffragari*, opponitur r̄p̄ adversari. † hinc pro juvare. in Cæcil. 7, Hortensius tibi *suffragatur*. ad Brut. ep. 10, nec destiti accusare ejus necessarios, qui ejus cupiditati *suffragarentur*. ad Div. x, 5, fortuna *suffragante*, videris res maximas consequutus. Dicitur tamen etiam pro, suffragium ferre. Legg. ii, 15.

Suffragatio, commendatio, etc. v. *suffragari*. Muren. 19, *suffragationem* urbanam militari anteponeis: e rebus et meritis urbanis commendationem. Planc. 6, sublata sunt studia, extinctæ *suffragationes*.

Suffragator, qui nos in petendis honoribus gratia sua juvat. Muren. 7, 21.

Suffragatorius, suffragationis causa comparatus. Petit. Consul. 7, brevis et *suffragatoria* amicitia.

Suffusus. ad Div. i, 9, animum.... nulla in ceteros malivolentia *suffusum*.

Sugere. Tusc. iii, 1, *sucimus* errorem cum lacte nutritio.

Suggestere. Phil. ii, 27, damna aleatoria *suggestebantur*, h. e. accedebant subinde.

Suggestum, locus editus, ex quo conciones habentur. Tusc. v, 20. † Athenis etiam reos de causa capitis e *suggesto* causam dixisse patet ex Div. i, 54, neque illud *suggestum*, etc.

Sum. *esse* cum viro dicuntur uxores. Quint. 24, Roscii soror *est* cum P. Quintio. † Att. xi, 4, si modo *futuri sumus*, sc. salvi, vivi. † de pretio rerum, vendi, venalem *esse*. Verr. iii, 75, *est* modius ns duobus. v. Gron. Sest. iv, 1. † Jctis *esse* dicuntur res, quas corporales vocant; non *esse*, incorporales. Topic. 5, vid Gaius, Institut. ii, 1. † Rosc. A. 40, maleficiis, quæ in illo constat *esse*. Brut. 62, cui Titius nomen *est*.

Sumere, in re pecuniaria est veruram facere. Att. xiii, 6, quam pecuniam tutor *sumserat* in Achaia. † emere, comparare. ad Div. vii, 25, tanti ista quatuor aut quinque *sumsisti*. Græci pariter sic dicunt r̄o λυµβάνειν. † suscipere. Vatln. 11, *sumero* inimicitias. Att. v, 1, ex ratione *sumta* offensio. † *præmissæ* syllogismi dicuntur *sumi*. Fin. iii, 8, quod efficiebatur ex duobus, quæ erant *sumta*. Acad. ii, 21, si a me *sumsero*, et, quæ tu mihi das, accepero; meam sententiam veram *judicem*.

Summa. Rabir. Post. 4, *summa* litium: de æstimatione litis, de qua supra. † Tusc. iii, 23, hæc oratio de ipsa *summa* mali nihil detrahit. † Att. xv, 1, ad *summam*, h. e. ut brevi me expediam. v. not. Græv. † id, quo tota res redit, quo tota continetur, quemadmodum in rationibus *summa* omnia nomina continet. ad Div. x, 25, cujus sententiæ hæc est *summa*. ibid. vi, 7, cujus *summa* criminis est, quod armatus adversario maledixi. Att. x, 5, sermo eandem fere habuit *summam*. † *Summa* reipublicæ est res, a qua salus universæ reipublicæ pendet. Verr. ii, 10, pertinet hoc ad *summam* reipublicæ. Catil. iii, 6, consulti

senatum, de *summa* reipublicæ quid fieri placeret. Sermo est de conjuratione Catilinaris, et sociis Catilinæ puniendis. Grævius ibi reposuit, de *summa* republica; sed et illud rectum esse, multis exemplis demonstrari potest, et hodie constat inter doctos. Inv. 1, 16, ea, quæ dicturi erimus.... ad *summam* reipublicæ pertinere. ad Div. XIII, 68, ego ad te, de reipubl. *summa* quid sentiam, non sæpe scribam, propter periculum ejusmodi litterarum, etc. Hæc quoque ratio elegans est, Planc. 22, denuntiasti, quid de *summa* reipublicæ sentires: pro, utrum popularis esses, an optimatus faveres. ad Brut. ep. 25, voluntas mea de *summa* reip. semper eadem fuit, quæ tua. Item *summa* reip. dicitur pro republica universa, Dom. 1, etc. † *Summa* rerum dicitur de summo imperio in republ. Rosc. A. 32, dum is in aliis rebus erat occupatus, qui *summam* rerum administrabat. † *Summa* philosophiæ est universa philosophia, aut, quod est in philosophia præcipuum. Fin. 11, 27, quoniam omnis *summa* philosophiæ ad beate vivendum refertur, etc. † Sic *summa* hominis est, quod in homine principatum obtinet. Fin. 7, 14, in homine autem *summa* omnis animi est, et in animo, rationis. Item, Fin. 11, 31, quanquam ea epistola cum *summa* ejus philosophi nullo modo congruebat: h. e. cum præcipua ejus sententia, quæ et in ipsa philosophia universa principatum tenet, nempe cum sententia ejus de summo bono. † *Summa* rationis, Or. 11, 18, est conclusio ratiocinationis. † Q. fr. III, 5, in omni *summa*, ut mones, valde me ad otium pacemque convertito: h. e. in omni re hoc *summum* duco, hoc in primis ago, ut me ad pacem convertam.

Summanus, Att. x, 1, nisi forte iste *Summanus* ei potest persuadere. Sermo est de Cæsare. Sed alii habent *summarius*; alii aliter legendum censent: tanquam, *nummarius*; quia in eadem epistola paullo ante *emtus* pa-

cificator dicitur. Sic nummarii judices sunt in Cluentiana, h. e. pecunia emti et corrupti. De *Summano* Jove, v. Ind. Hist.

Summo. Quint. 19, *summo* constat officium. ib. 21, *summo* concupiscere. ib. 24, *summa* petere.

Summissio orationis, Or. 25, est tenuitas; ut et *summissa* dicere, est tenuiter.

Summus. Arch. 8, *summi* homines, de eruditis. † omnia *summa* facere, est facere quantum possis. Att. xv, 13, sese de attributione omnia *summa* fecisse. Or. 11, 20, sin videbitur, quum omnia *summa* fecerit, tamen ad mediocres oratores esse venturus: ubi frustra Jac. Gronov. et Pearcius rescribunt *summo*: quum vulgatum eandem vim habeat, et elegantius sit. Nempe Pearcius non capiebat hujus formulæ vim, qui ita interpretabatur, ut *summa* omnia facere esset, perfectum esse in iis rebus, quas quis aggredditur: quod est falsum. Librarii et *summa* fecerunt *summe*, quod hujus formulæ vim non assequantur. † In primis autem eleganter jungitur *summus* substantivis ita, ut significetur id, a quo tota res, quæ substantivo indicatur, pendet. Inv. 1, 14, ex hac deductione rationis illa *summa* nascitur controversia, quam judicacionem appellamus: nempe judicatio totam causam continet. Verr. 1, 15, *summæ* rei causæque nocere. Dom. 2, *summa* religio, est res, a qua omnis religio pendet. Att. 1, 1; Cæcin. 2, *summa* existimatio. ad Div. x, 8, cura reipublicæ *summæ* defendendæ. Cf. ad Div. xi, 13. Rosc. Am. 51, nempe *summa* republ. est salus universæ reipublicæ, et id, a quo ea pendet. Catil. 1, 5, *summa* salus periclitatur. Conf. Catil. iv, 11. Act. 1 in Verr. 1, *summum* reipublicæ tempus, est, quo omnis reipubl. salus in periculo est. v. de hac forma loquendi Gronov. ad Liv. xxvi, 9; xxxiii, 45; xxxvi, 34; xxxviii, 50. † *summum* jus. v. *jus*.

Summutare, Or. 27, hanc hypalla-

gen rhetores dicunt, quia verba quasi *summutantur* verbis, i. e. permutantur. Verbum factum ad imitationem Græci.

Sumtio, syllogismi *præmissa*. Div. II, 53, sed demus tibi istas duas *sumtiones*; ea, quæ *λημματα* appellant dialectici.

Sumtuarius. Att. XIII, 7, lex *sumtuaria*. v. Ind. Legg.

Suppellex. Or. 24, *suppellex* est enim quodammodo oratoris, quæ est in ornamentis, alia rerum, alia verborum.

Super, præterea. Leg. II, 21, *super* dicebant. v. Burm. ad Phædr. III, 11; ad Sueton. Cæs. 28. Sed Lambinus et Turnebus legebant, *superiores*, probante Davasio.

Superare, redundare, superare. Or. II, 19, in quo et deesse aliquam partem, et *superare* mendosum est. Fin. V, 15, de eo, quod ipsis *superat*, aliis gratificari. Add. ad Div. VIII, 5. *Superbiloquentia*, Tusc. IV, 16.

Superbis, superbe facere. Acad. II, 29, si habes, quod liqueat, neque respondes, *superbis*. Nam superbiæ tribuitur, si quis non respondet roganti. v. ad Div. I, ult.

Superbus, ferrox, ad Div. VII, 13; Att. VIII, 4. † cui non facile satisfieri potest, fastidiosus. Or. 44, aurium iudicium est *superbissimum*.

*Supercilium**, Off. I, 41; Sext. 8; Prov. Cons. 4; Rosc. C. 7.

Superficies. Att. IV, 2, *superficiem* ædium consules æstimarunt, h. e. aream, ut ep. 1 dicit.

*Superfluere**, de nimia orationis abundantia, Brut. 91.

Superior. de loco *superiore* est de tribunali et sella curuli. Verr. II, 42, ipse in Sicilia sæpe, et palam de loco *superiore* dixerat. † de suggesto in concione populi. Verr. I, 5, hanc ego causam quam agam beneficio populi rom. de loco *superiore*. ad Div. III, 8, sermones ex *superiore* et ex æquo loco habiti. † Verr. III, 18, annus *superior* distinguitur a proximo, qui alibi dicitur proxime *superior*.

Index Cicer.

Superlatio, hyperbole. Or. III, 53, veritatis *superlatio* atque trajectio. Her. IV, 33.

Superlatus, hyperbolicus, nimium augens. Partit. 15, verba *superlata*.

Supersedere. Her. II, 17, hæc causa non videtur *supersedenda*, i. e. prætermittenda, aut supervacua. Inv. I, 21, 49.

**Superstes*. Mur. 12, utrisque *superstitibus* præsentibus. Male Ernest. vult. delere *præsentibus*, ut glossam; nam *superstes*, auctore Festo, testis est. Adde Gell. I, 22, et nos in Cic. I.

Superstitio, quid proprie sit, vid. in *superstitiosus*. Sumitur etiam pro religione, bono sensu. Verr. IV, 51, tanta religione.... videantur.

Superstitiosus, unde dictus? v. Nat. D. II, 28. Cf. Gron. Diatrib. in Statium, c. 59. † religiosus. Dom. 40; adspicite hominem.... non oportere. † divinus, fatidicus. Div. I, 51, missa sum *superstitiosis* hariolationibus, etc. v. Davis. ad h. l.

Supervacaneus. de Sen. 16, *supervacaneæ* operis aucupium: h. e. ejusmodi, quod fit tempore, quod est ab opere rustico et necessariis rebus vacuum.

Suppeditare, suppetere. Att. I, 14, si unquam mihi *ἐπιτυχήματα* *suppeditarunt*. v. Græv. ad Verr. V, 38. † abundare. Catil. II, 11, si omissis his rebus omnibus, quibus nos *suppeditamus*, eget ille, etc. Hinc:

Suppeditatio, pro copia, facultate. Nat. D. I, 40, *suppeditatio* honorum, nullo malorum interventu.

Supplere. Verr. IV, 5, non te instruere domum tuam voluerant in provincia, sed illum usum provincie *supplere*: h. e. sed tantum tibi frumenti dari, quantum in provincia tibi et familiæ tuæ opus esset. Flacc. 17, *supplet* enim ille nescio quis, h. e. succurrit, opem fert, et quod ipsi probare non possunt, suo testimonio probare vult.

Supplex. Mur. 40, vester est *supplex*, i. e. vobis.

Supplicare. Fin. V, 25, tu, Piso, ho-

die ista ita (nempe peripatetica) nosse visus es, ut, si copia tui semper nobis fieret, non multum Græcis *supplicandum* putarem.

Supplicatio, est solemne plurium dierum ex Scto, quo diis gratiæ aguntur ob res bello feliciter gestas. Ciceroni tamen hoc uni contigit, ut propter rem domi gestam supplicatio ei decerneretur, Catil. 17, 10. Sed sunt etiam *supplicationes* funerum, eaque, ut Manutio placet, unius diei. Laudat ejusmodi *supplicationes* Cicero, Vat. 12. Videtur tamen improbare, Phil. 1, 6. Abramius hoc ita conciliat, ut dicat, *supplicationem* illam in Arrii funere decretam, fuisse honorem civilem; hanc autem, Cæsari decretam, honorem divinum, quod ei supplicatum sit, tanquam deo. Atque ipse Cicero paulo post: adduci non possum, ut, cujus sepulcrum nusquam exstet, ubi parentetur, ei *supplicetur*. Sed non absurda etiam hæc ratio videtur, si dicamus, Ciceronem hanc supplicationem invidiose ita interpretari, quasi Cæsari decreta sit, ut ei supplicetur, tanquam deo, quum tantum honoris causa, ut aliis, ut imperatoribus, ut mortuis, Arrio, etc. decreta esset. Agebantur autem, credo, in his *supplicationibus* gratiæ diis, pro beneficiis, quæ ipsi per mortuum illum reipubl. tribuissent.

Supplicatio fit, quum pede solum percussimus: id fit ab oratore, et est pars actionis oratoriæ, qua in *πάθει* interdum utuntur. Or. 111, 59; ibid. 1, 53, etc.

Supponere, substituere. Rosc. A. 38, operæ nostræ vicaria fides amicorum *supponitur*. vid. de hæc vi verbi Burm. ad Ovid. Her. 11, 18. † In libris de Inventionem interdum dicitur pro afferre, commemorare, ut 11, 37, rationibus et infirmationibus rationum *supponendis*, ad iudicationem pervenire.

*Supportare**, ad Div. 111, 13.

Suppressio. Gluent. 25, *suppressiones* judiciales sunt, quum quis pecu-

niam apud se depositam, ut iudicibus solvat, sibi servat, avertit, negatque se eam accepisse.

Suppresso. Or. 25, ut voce, sic etiam oratione *suppressor*: de genere dicendi tenui.

Supprimere. Clu. 25, 26, *supprimere* pecuniam. v. *suppressio*.

Suppudet, duobus modis dicitur: nempe primo, vulgari illo, quum *scus* pudet aliquid fecisse, alicujus vitii, etc. deinde, quum yeremur aliquem, neque audemus in ejus conspectum venire, propter culpæ alicujus conscientiam. Div. 11, 1, *suppudabat* me librorum, etc.

*Surculus**, Or. 11, 69.

Surgere, oriri. ad Div. 1111, 8, fama *surrexit*. † est oratoris incipientis dicere, unde est pro dicere. Rosc. Am. 1, quum tot summi oratores sedent, ego potissimum *surrexerim*. † est etiam proficiscentium. Att. 11, 13, 11 idus, quum ante lucem de Sinuessano *surrexissim*, venissemque. † sed in primis venustus locus est ex hoc verbo, Ferr. 1, 40, nam ut prætor factus est, qui auspiciato a Chelidone *surrexisset*, sortem nactus est urbanæ provincie. Ludit nempe in ambiguitate verbi *surgere*; quod est non modo lectam relinquentis, sed etiam in auspiciando, quum magistratus, oblato auspicio fausto, e tabernaculo surgit, et ex templo statim abit, ne faustum auspiciu alio infausto turbetur: de quo ritu, e Dionysii l. 11, v. Casaub. ad Sueton. Aug. 95. Jam eo facilius hoc dicitur a Cicerone, quod Chelidonis meretricis, quacum eum cubuisse et nocte fingit, nomen est hirundinis, avis urbanæ, quæ commode sane posset præturam urbanam portendere, ut monuit jam Asconius ad h. l.

Surreptus, malis artibus et clanculum ablatu. Att. 1, 4, ex Scto *surrepto*, h. e. quod per infrequentiam senatus captatam callide factum esset. v. Gronov. ad Liv. 1111, 5. † Sic Phil. 11, 3, parma *surrepta* opponitur urbi captæ per vim et arma.

Surripi, eleganter dicitur de reo, quum clandestinis largitionibus aliisque malis artibus efficitur, ut absolvatur. Verr. 1, 4, ne actor quidem est is, cui reus tam nocens.... occulte *surripi*, aut impune eripi possit. Sic Act. 1 in Verr. 2, opponantur sibi *surripere* et *rapere*.

Susceptus, de laboribus, quos sponte nostra facimus; opponitur ei *receptus*, quod dicitur de rebus, quas aliorum rogatu, jussuve facimus. Or. 11, 24, in quo est illa magna offensio, vel negligentia, *susceptis* rebus, vel perfidiis, *receptis*. †conceptus. Manil. 3, macula *suscepta*. Sed Grævius laudat lectionem cod. Erfurtens. *concepta*. †natus. Brut. ep. 14, remp. cui *susceptus es*, respicis.

Suscipere, de negotiis, opponitur *recipere*. v. *susceptus*, et *recipere*. in Cæcil. 8, *suscipere* causam; Cluent. 49, senatus *suscipit* causam; h. e. actum est de ea re in senatu, qui eam vindicandam censuit, et decrevit, ut de ea questio haberetur, ut factum est in causa Milonis, quam et ipsam senatus *suscipisse* dici potest. †ipsa etiam res dicitur *suscipi*, pro qua labores *suscipiuntur*. Sext. 22, *suscipere* salutem reipublicæ. †adhibere, uti. Sull. 31, severitas *suscepta* est. Or. 71, impudentiam scribendi *suscipere*. †de pœnis luendis. Manil. 3, *suscipere* pœnam. †percipere, vim alicujus rei sentire. ad Div. vi, 4, si *suscipere* consolationem possis. †concedere, dare. Tusc. 1, 32, quod in causa est difficilimum, *suscipiunt*... illud autem, quod facile ad credendum est..... non dant. †Dicitur etiam de religione. Div. 11, 54, Sibyllæ libri valeant ad proponendas potius, quam ad *suscipiendas* religiones. *Suscipere* religionem est aliquid omittendum censere, quia dii potentis, fati, ominibus, auspiciis prohibere videntur. ibid. quæ si *suscipiamus*, pedis offensio nobis, et abruptio corrigiæ, et sternutamenta erunt observanda. Dixerat autem de ominibus. Sic et est Pison. 24. †Sull. 24, Sullæ persona

non *suscipit* crimen tantorum facinorum, i. e. abhorret a crimine tanto; in eam non cadit tantum crimen.

Suscitare, fingere, excogitare, Div. 1, 40, qui sui questus causa *suscitant* sententias.

Suspendere, eleganter de fornicibus, quia non possunt fulciri, et fulcris sustineri in demoliendo pariete. Top. 4, si quis in communi pariete demolendo... ut *suspendi* non posset. †Att. xiii, 40, sed ubi bonos viros (int. videat) nisi forte se *suspendit*: nempe, ut apud inferos videat.

Suspensus, curis sollicitus et dubius. Dom. 36, *suspensa* ac sollicita civitate. †intentus alicui rei. Or. 1, 56, *suspensa* animo et occupato Crassum tibi respondisse video. †*Suspensum* ex aliqua re dicitur, quod sine ea saluum esse non potest, quod ita se habet, uti ea res est. ad Div. v, 13, non aliunde pendere, nec extrinsecus *suspensas* habere rationes bene maleque vivendi: ut iis sc. salvis et secoundis tranquillus ac lætus, iis autem perditis aut adversis miser sis. Tusc. v, 12, ex alterius aut bono casu, aut contrario, ei *suspensa* sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt.

Suspensio, cogitare. de Am. 9, nihil altum, nihil magnificum... *suspensio* possunt.

Suspicio. Flacc. 33, nunc facis *suspicionem*. Dicitur de accusatore, quum ita de re aliqua dicit, ut iudices suspicentur, veram esse, pro quo et est *suspiciosus* dicere et arguere, Rosc. Am. 28, etc. et Verr. 111, 93, *suspiciones* injicere. †Rosc. Amer. 31, *suspicionem* ad prædam adjungere, h. e. de iis suspicari, qui prædam habent. †Agr. u, 3, *suspicio* ac perturbatio iudiciorum, est *ἐν δίκῃ δούλον* pro *suspicio* perturbationis iudiciorum futuræ.

Suspiciosus. Rosc. Am. 28, *suspiciosus* dicere. v. *suspicio*.

Suspicator, in bonam partem est ad Div. 1, 6, quod valde *suspicator* fore: præcedit *spero*. item 17, 10. v, 2, te *suspicipari* nolo, i. e. inde colligere.

Susque deque. Att. xiv, 6, nam de Octavio *susque* deque, h. e. non curo, sursum an deorsum, quomodocumque eat. Nam proprie est sursum deorsum.

Sustentare, dicitur ut sustinere pro differre. ad Div. xiiii, 64, *sustentans* rem, dum Nero veniat. Q. fr. ii, 7, ædificationem *sustentare*.

Sustentatio, dilatio. Inv. ii, 49, utrum habeat aliquam moram et *sustentationem*.

Sustinere, retinere currentem, vel præcipitem, etc. Tusc. iv, 18, ut, si posse putet eum, qui se e Leucata præcipitaverit, *sustinere* se, quum velit. Cf. Or. 37; Att. xiiii, 21. † *sustinere* remos, est attollere, non remigare; hinc ad varia transfertur. Acad. ii, 21, 31, *sustinere* assensionem. de Am. 17, *sustinere* impetum benivolentiæ. ad Div. vi, 7, *sustinui* me. † Hinc etiam pro differre dicitur. Att. xii, 51, *sustinenta* est solutio nominis Cærelliani. v. plura apud Burm. ad Ovid. Her. 1, 114. † manere alicubi. Att. x, 2, *sustinui* me in Arcano fratris, dum, etc. † alere. Att. ii, 16, qui ager non amplius hominum quinque millia *sustinere* potest. Cf. Cat. iv, 8. † defendere. Verr. v, 39, hoc crimen *sustinere* potest. Cf. Cat. iv, 8. † defendere. Verr. v, 39, hoc crimen *sustinere* se nullo modo posse. † parem esse alicui viribus, etc. ad Div. xi, 15, hostes ipsi adhuc satis arroganter *sustinebant*. Sen. p. Red. 4, *sustinere* nomen consulatus. † dignum esse aliqua re. de Am. 20, tantum cuique tribuendum, quantum ille, quem diligas, *sustinere* possit. † ad Div. xi, 15, quum *sustinere* eos (rogata) non posset, h. e. necessario rogata faceret, negare nullo modo posset. † ad Div. i, 9, fronte atque vultu, quibus simulatio facillime *sustinetur*. † constare, contineri. Q. fr. 1, 1, varietas negotiorum tota jurisdictione *sustinetur*.

*Susurratio**, ad Div. viii, 1.

*Susurrus**, Tusc. v, 36.

*Sutor**, Or. pro Flacco.

*Sutorius**, ad Div. ix, 21.

*Sulus**, Nat. D. ii, 60.

Suus. Leg. ii, 10, *sui* dñi, sunt patrii, quos jam majores coluerunt, et opponuntur peregrinis et novis, quorum cultus aut nondum, aut nuper demum receptus est. † fautor, amicus. Quint. 7, Alpheus utebatur populo suo. E ludis in primis gladiatoris sumtum est, et de favore dicitur, de quo supra. Populus favebat Alpheo, optabat, ut Alpheo res succederet, et, si qua petitio ei successerat, lætabatur. † Agr. ii, 2, petere consilium ante suo, h. e. eo, quo per legem annale primum eum petere licet. de Am. 3, factus est consul bis. primum ante tempus, iterum sibi, *sus* tempore, reip. pæne sero. † Fin. iv, 4, is poterit semper esse in disputando *suus*: de eo dicitur, qui artem disacerendi, h. e. dialecticam didicit, et semper reperire potest, quid et quomodo dicendum sit, neque opus habet confidere dictatis magistri, et memoriæ; quod quifaciunt, ubi eos memoriæ aut dictata destituunt, in disputando hæreant necesse est. † sæpe *suus* etiam est pro demonstrativo *ejus*. Inv. ii, 17, hunc pater *suus* concilium plebis habentem de templo deduxit. vid. Sanctii Minerv. ii, 12, et ibi Perizon.

Syngrapha, literæ, quibus creditor sibi cavet a debitore, ut possit docere, sibi pecuniam ab eo deberi, si forte infitiam velit; eæque a testibus obsignatæ in templis, aut apud amicum communem, aut apud argentarium, deponuntur, exemplis earum creditori et debitori datis. Verr. i, 36, pecunias occuparat apud populos, et *syngraphas* fecerat: de creditore; ad quem locum vid. Hotom. Dom. 50, si tuus scriptor non *syngraphas* cum Byzantiis exsulis et legatis regiis faceret: nempe ejus pecuniæ, quam pollicebantur dare. Sic Ar. R. 16, qui cum Hermachio *syngraphas* fecit, etc. ad Div. vii, 17, tanquam *syngrapham* ad imperatorem attulisses, sic pecunia ablata demum redire properabas. Ar. R. 15,

unde tibi solvat, quod per *syngrapham* credidisti. Muren. 17, tanquam ex *syngrapha* agere cum populo, h. e. tanquam debitum postulare, quemadmodum pecunia debita ex *syngrapha* postulatur. Att. v, 21, ex *syngrapha*

ius dici quum lex Gabinia vetaret. Ex *syngrapha* jus dicit prætor, quum de cernit solvendam esse pecuniam, quæ per *syngrapham* credita sit. De *syngraphis* vid. inpr. Salmas. Mod. usur. c. 10, 11.

T.

Tabella, tabula cera inducta, in qua scribitur. Sic est pro epistola, Catil. III, 5, *tabellas* proferri iussimus, quæ a quoque dicebantur datæ. Unde etiam *tabellarii* dicuntur. Item pro *syngrapha*, vel alio instrumento, quod fidei faciendæ causa fit. Tusc. v, 11, *tabellis obsignatis* agis mecum, et testificaris, quid dixerim. Conf. Quint. 6. Sunt etiam *tabellæ*, quibus in comitiis suffragia, in iudiciis sententiæ feruntur, unde leges *tabellaris* dictæ sunt, de quibus vid. Ind. Leg. Verr. II, 32, huic judicialis *tabella* committitur. in Cæcil. 7, ceratam unicuique *tabellam* dari, cera legitima, non illa infami ac nefaria. Agr. II, 2, quod meis comitiis, non *tabellam*, vindicem tacitæ libertatis, etc. † Cluent. 65, *tabellæ* questionis, i. e. in quibus scriptum est, qui torti sint, et quid dixerint in equaleo.

Tabellarius; lex *tabellaria*. v. Ind. Legg.

Taberna, ubi opifices merces suas venales et exponunt, et faciunt. Catil. IV, 8, lenonem quemdam Lentuli concursare circum *tabernas*.... minui solet. Clauduntur autem *tabernæ* edictis Dom. 21, de Clodio: quum edictis tuis *tabernas* claudi jubebas: quod quare fecerit, docet locus. Acad. II, 47, quid.... occludi *tabernas* jubes? nempe, ut ab opera avocarentur opifices, plebei homines, et in concionem confluentes concitari possent. Sed clauduntur etiam edicto consulum in tumultu. v. *tumultus*. Ceterum etiam de aliis locis dici, ubi libri, cibi, etc. venales sunt, tralatitium est. Cf. *tabernarius*. † Sunt etiam *tabernæ* pro cauponis. Q. fr. III, 7, Crassipedis

ambulatio ablata, horti, *tabernæ* plurimæ. † *spectaculum*, s. locus structus in circo, etc. unde spectatur. Muren. 35, quid statuent in viros primarios, qui in circo totas *tabernas*, tribulium causa, compararunt?

Tabernaculum; itineris causa *tabernacula* comparantur, ut, ubi deversorium non est, aut urbs attingi non potest, etc. in via noctu in iis manere possint; qui mos est antiquissimus: unde *tabernacula* publice Romæ dabantur legatis, magistratibus in provinciis ituris. vid. Periz. ad Ælian. IV, 1, 9. Att. v, 16, multis locis nectum quidem accipio, et in *tabernaculo* maneo plerumque. Agrar. II, 13, deinde ornat decemviros *tabernaculis*, centuriis, supellectili. † in castris etiam solent, ut notum est, milites in *tabernaculis* esse; unde elegans illud, Brut. 9, de Demetrio Phalereo: processit enim non ut a militari *tabernaculo*, sed ut e Theophrasti *umbraculis*, h. e. non in causis forensibus versatus est, de quibus etiam pulvis et sol dicitur, sed in philosophorum subtili ratione et leni. Cf. *umbra*, *pulvis*. † *tabernaculum* porro est etiam auspantium ante urbem noctu in templo. v. *surgere*. Div. I, 17, quum *tabernaculum* vitio cepisset imprudens (ibid. II, 35, *tabernaculum* recte captum): hoc quale sit, ostenditur ibid. Div. I, 17, quod inauspicato pomerium transgressus esset consul. † metaphoricè eleganter est, Or. III, 20, collocare *tabernaculum* vitæ suæ in philosophia.

Tabernarius, nomen opificum, et eorum, qui in tabernis merces, cibos, vinum, etc. venales habent, qui sunt

de infima plebe homines. ad Div. viii, 6, nisi cum *tabernariis* et aquariis pugnam: ubi Manutius de iis tantum capi vult, in quorum tabernas homines cibi gratia veniunt; quem vid. Dom. 5, Sergius concitator *tabernariorum*. v. *taberna*. Flacc. 8, opifices et *tabernarios*, atque illam omnem fecem civitatum, quid est negotii concitare?

Tabescere. Catil. ii, 4, *tabescere* desiderio. Att. iii, 25, in hac calamitate *tabescendum* est. Nat. D. ii, 10, humor *tabescit* calore, i. e. liquefit. Att. ii, 14, otium, quo nunc *tabescimus*.

Tabificus. Tuscul. iv, 16, *tabificus* mentis perturbationis.

Tabula, omne genus instrumenti, sive ex ære facti, sive cerati, in quo aliquid scribitur (quanquam Liv. i, 24, *tabulam* et ceram distinguit, et de æneis tantum dicit), et ipse Cicero in Verrinis sæpe commemorat *tabulas* et literas; sed aliis locis etiam literas tabularum nomine comprehendit (v. Sigon. de Judic. ii, 16), quemadmodum interdum literarum nomine *tabulas*, ut in Cæcil. 9. *Tabulas* ergo Cicero dicit 1°. codices acceptorum et expensorum. Rosc. C. i, qui in iudicio suo suis *tabulis*, testibus, uti conatur. Verr. ii, 7, multorum *tabulis*, vobis satisfactum est. ibid. 74, 76, et sic est pluribus locis. Sic cape in Verrinis, ubi a literis distinguuntur, v. c. ii, 74, coll. 76, dicuntur *tabulas* societatis honeste removeri non potuisse, literas autem, h. e. parvos rationum libellos, potuisse, et remotas esse. Etiam codices rationum publicarum dicuntur *tabulæ* publicæ, Verr. i, 21; Rosc. Am. 44. Hinc 2°. *tabulæ* novæ dicuntur, quum nomina in tabulis expensorum mutantur, h. e. aut plane delentur, ut creditores debitoribus omne debitum condonent (ut Pearcius accipit, Off. ii, 25, quod tamen non patitur locus Ciceronis, c. 24, ubi a Cæsare victore novas *tabulas* factas docet), aut pars de summa demitur; quod publica auctoritate in-

terdum factam est: ut quum, ut est apud Sallust. Catil. 33, argentum ære solvi juberetur, h. e. sestertii pro denariis, quarta pars debiti, quinque et viginti pro centenis: quod quum esset iussum, omnes omnium *tabulæ* mutandæ, et aliter scribendæ erant. Hinc Græcis *novæ tabulæ* dicuntur *ἄρατοι*. *Tabulæ novæ* ap. Ciceronem sæpe commemorantur, v. c. Catil. ii, 8; Phil. vi, 4; Att. v, 21. ib. xiv, 21, maxime autem expecto, ecquid Dolabella tinniat (h. e. solvat), an in meo nomine *tabulas novæ* fecerit, h. e. solvere nolit, quod debet. 3°. *tabulæ* etiam sunt, Pis. 15 a. in comitiis, intelligunturque eæ, in quibus, post suffragiorum diremptionem, suffragia punctis notantur, ut recte explicat Gesnerus ad Varr. R. R. iii, 5 extr. 4°. Codices, in quibus memoria rerum publicæ, tanquam in censu, iudiciis, actarum perscribitur, et omne genus codicis cerati. Verr. ii, 42, ut *tabulas* publicas corrumpere audeat. Sermo est de codice, in quo scripta erant nomina de crimine delatorum, qui et commentarius prætoris dicitur: cujusmodi codicis mentio est Cluent. 55. 5°. SClæ, leges, etc. in ære scriptæ, item pactiones, syngraphæ, etc. Pis. 15. Phil. i, 1, ne qua *tabula* ulius decreti Cæsaris figeretur. Or. i, 13. Phil. ii, 56, toto Capitolio *tabulæ* figebantur. ad Q. fr. ii, 6, Racilius *tabulam* proscripit, se familiam Catonianam venditurum. 6°. De *tabula* proscritionis. Rosc. Am. 9, de *tabulis* eximere nomen, int. proscritorum: adde c. 8. 7°. Geographica descriptio, quæ et Græce *πίναξ* dicitur. Att. vi, 2, Dicæarchi *tabulæ*. 8°. *Tabula* est etiam argentariorum mensa; item auctio. Cæcin. 6, adest ad *tabulam*; licetur *Abutius*. Cf. Att. xii, 40; xiii, 25. Nam auctiones privatæ fere ad *tabulam* argentarii fiebant, ut pretia rerum in argentariorum *tabulas* referri possent. Conf. Quintil. xi, 2. Sic commemoratur, Vatin. 9, *tabula* Valeria, ad quam sedere solebant tribuni pleb. ut

viderent, quid in concione ageretur, ut essent presentes, si quis eorum auxilio indigeret. Quint. 6, suos necessarios corrogat, ut ad *tabulam* Sextiam sibi adsint: veniunt frequentes: testificatur iste, P. Quintiam non stitisse, int. vadimonium. Nam vadimonia obiri, syngraphæ fieri, aliaque ejusmodi, ad tabulam argentarii alicujus solebant, quod in iis rebus testibus opus, quos ibi facile reperire poterant.

Tabularium, locus in quo tabulæ publicæ servantur. Rabir. percl. 3; Arch. 4, ubi v. Passeratius.

Taccro, proprie, Sext. 18; Rull. iii, 2. † Verr. 1, 9, dicitur de eo, qui causam non perpetua oratione agit, sed ita, ut Cicero fecit in prima actione in Verrem.

*Taciturnitas**, Inv. 1, 32; Cat. 1, 7.

*Tacitus**, Cat. 1, 8; Or. 60; Rosc. C. 7.

Tactus, de sideribus. Nat. D. 11, 15, in solis *tactus* est, ut non tepefaciat solum, sed etiam comburat. Div. 11, 46, plus terrarum situs, quam lunæ *tactus* ad nascendum valere. Quanquam Gruter. et Davis. etc. hic habent *tractus*. Ea vox quod nullum commodum sensum haberet, Jo. Clericus, cujus sententiam probat Davisius, legebat *status*, ex c. 44, non absurde: sed non opus est, a codd. mss. recedere, quorum multi habent *tactus*, quidam *actus* et *tractus*; quæ voces minus abeunt a *tactus*, quam a *status*. *Tactus* commode explicari potest; est enim vis lunæ in res terrestres, quæ ei tribuitur, vulgo, *influxus* lunæ. Sic soli *tactum* tribui vidimus, eodemque sensu contactus et contagio dicuntur. Ap. Vitruv. 11, 9, in libris est *tractus* cæli; pro quo recte repositum est *tactus* cæli, i. e. pressio aeris. Apud Virgil. cæli *tractus*, Æn. iii, 138, de aere, quoad spiritum trahitur: ubi tamen codd. habent *tactus*; Burmannusque optionem relinquit lectori. Ego et ibi *tactus* prætulim, quia etiam de arboribus et segetibus sermo. vid. *tractus*.

Tagææ, fur, ab antiquo *tagere*. Att. vi, 3, est enim levis, libidinosus, *tagææ*. Hanc vocem dedit e cod. ms. Cujacius demum: itaque non est in Nizoliano thesauro.

Talaria, calcei alati, qui Mercurio et Minervæ, Nat. D. iii, 23, tribuuntur, ad significandam celeritatem. Hinc Att. xiv, 21, *talaria* videamus, h. e. fugiamus. Hæc intellige ap. Ovid. Met. x, 591, ubi male N. Heinsius vestem *talarem* intelligit.

Talaris, ad talos dependens. Catil. 11, 10, coll. Verr. v, 13, tunicæ *talares*, sunt mollium hominum. v. Gell. vii, 12, et Salmas. ad Hist. Aug. t. 11, p. 556 sq.

Talaris, Att. 1, 16, ubi vid. Casaub. Off. 1, 42, epith. Iudi, in quo talis utuntur.

*Talio**, Leg. Fragm. ap. Augustin.

Talus, Gr. *ἀτερράλος*, ossiculum in suffragine pedum posteriorum in animalibus quibusdam bisulcis, ex quo ludl instrumentum fit, unde nomen duxit; sed beatiore, ex ebore, auro, argento habebant. Ovid. A. A. 11, 205, 205. Ceterum trironum causa hic breviter, quæ de talis scire opus est, referemus. *Tali* differunt a tesseris, quæ sex latera habent, quum in talis sicut quatuor, et quidem in longitudinem; reliquorum duorum in latitudinem laterum ratio nulla ducitur. Punctum est in uno latere unum: latus oppositum sex puncta habet, unde senio dicitur; reliqua latera tribus et quatuor punctis notantur. Luditur talis quatuor. Div. 1, 13; tesseris autem tribus. Concutiuntur in fritillo, et inde per pyrgum, seu turriculam (etiam phimus,orca dicitur) in tabulam mittuntur lusoriam, s. talariam. Optimus *tactus* est Venerius, quum omnes tali latus aliud ostendunt; pessimus, quum omnes idem, qui Canis dicitur. In reliquis *tactibus* numerus punctorum valet. Ceterum, ut in nostris ludis est, non easdem leges videntur omnes servasse, sed de quibus convenerat inter ludentes. Quum talus caderet in

caput, hoc est, in latus, quod erat in latitudinem, et nullis punctis notatum, jactus repetendus erat. In hoc jactu dicitur talus rectus cadere, rectus assistere, Fin. III, 16. Qui de hoc ludo scripserunt, commemorare nihil attinet, quum laudentur a multis, ut Fabricio, Bibliogr. Antiq. pag. 640; Pitisco ad Sueton. Aug. 71, et in Lexic. in *talus*. Propter brevitatem commendandus Casaubon. ad Sueton. loc. cit. Adde et Heins. ad Ovid. loc. cit.

Tam (cum superlativo). Phil. XII, 5, vestris *tam* gravissimis, tamque multis judiciis: ad quem locum Grævius laudat, e Cœl. 2 in init. *tam* maxime. Sed *tam* non est in Gruteriana, nec in Græviana: deletum quippe a doctis viris, qui hunc modum loquendi non concoquebant. Defendit tamen Aldus Manutius ad eum locum. Vossius, Analog. c. 17, ad quem Grævius nos amandavit, antiquum esse modum loquendi recte dicit, quo superlativus pro positivo ponatur, quo nihil est Latinis usitatus. Verr. II, 66, maxime remotissimi. In primis hic modus loquendi rursus coepit frequentari sæculo argenteo. Tacit. A. I, 53, nulla *tam* intima causa. vid. Indic. Sueton. in *tam*. Sic etiam videtur junctum esse *tam* comparativo pro positivo, si locus sanus est, Deiot. 3, per istam dexteram, non *tam* in bellis et præliis, quam in promissis et fide firmitorem. † non *tam*, sequente sed tantum, Fin. I, 1, ubi Davisius correxit *tum*.

Tamen, saltem. Rosc. Am. 3, videantur illi nonnihil *tamen* in deferendo nomine sequenti. † non diserte semper præcedit *etsi*, sed aut latet in alio aliquo verbo, aut est ellipsis antecedentis. Rosc. Am. 18, quum apud majores nostros summi viri... qui omni tempore ad gubernacula reip. sedere debebant, *tamen* in agris quoque colendis aliquantum operæ temporis que consumserint. *Etsi* latet in *qui omni*. In illo autem, ad Div. IX, 19, *tamen* non discedis a malitia; manifeste totum antecedens omittitur ex usu lo-

quendi, qui etiam in nostro sermone obtinet. De quousa verbi vid. Gronov. ad Liv. XXXI, 19. † pro *igitur* post parenthesis, ut Brut. 26; Acad. II, 6; Catil. III, 10.

Tamen etsi, ad Div. IV, 13; quod et Quint. 21, reposuit Grævius.

Tangere, attingere, Tusc. II, 24. † Mil. 19 vicinum esse. † accipere, Rosc. C. 12, ego Roscium, si quid communi nomine tetigit, confiteor præstare debere societati. ad Div. II, 17, de præda mea, præter quæstores urbanos, h. e. populum rom. teruncium nec attingit quisquam, nec tacturus est. Agrar. II, 25, idcirco agros nominare non possum, quia *tangam* nullum ab invito. † occidere. Att. XV, 11, quemquam præterea oportuisse *tangi*. † *tangere* in oratione est leviter tractare, Rosc. A. 30; Acad. II, 44.

Tantum pro sicut, sequente *sic*, Tusc. V, 5.

Tantum; formula, *tantum quod*, duobus modis dicitur, pro *vix, modo*: ad Div. VII, 23, *tantum quod* ex Arpiscati veneram. Cf. Att. XV, 13, v. Græv. ad Luciani Solæcistam, p. 729; Gronov. ad Liv. XXXI, 5, 2, hoc unum *tantum* deerat, quod, etc. nihil deerat nisi. Verr. I, 45, *tantum quod* hominem non nominat. Cf. Verr. III, 53.

Tantummodo, Or. III, 14.

Tantumdem, Leg. II, 19.

Tantus, ad Div. XII, 7; Att. XII, 8; Cœl. 31.

Tantus; formula, *est tanti*, Catil. I, 9; II, 7; Verr. IV, 13, 20; Att. V, 20, etc. significat, esse, aut fuisse, cur quis quid faciat, feceritve; utile fuisse ei, qui fecerit. v. Manut. ad Verr. IV, 20. Plures laudat Ainzenius ad Plin. Pan. 6.

Tardare, moram afferre, Att. VI, 8; ad Div. VII, 3. † Verr. III, 57, *tardare* alicujus animum ad persequendum. Cf. *tarditas*. Or. 2, vereor, ne *tardem* studia multorum: Br. 68, Glabronem socors ipsius natura negligens que *tardarerat*. † neutraliter, pro morari. ad Brut. 18, *tardare* te melius esset.

*Tardo**, lente, ad Div. iv, 5; Tusc. i, 31; ibid. iv, 14. † sero, Att. iv, 15; ad Div. ii, 9.

*Tardigradus**, de Div. ii, 64.

Tarditas, in gressu, Top. ii, 11; Off. i, 36; Rab. Perd. 7. † in rebus agendis, Sext. 47; Phil. v, 9; ibid. xi, 10. † stultitia, quum parum videmus, quid agendum, et quomodo sit. Or. i, 27, aut aeterna in eo, aut certe diuturna valebit opinio *tarditatis*. † Phil. xi, 10, ista sententia affert *tarditatem* ad Dolabelam persequendum.

*Tardus**, in gradu, Inv. i, 24; Att. x, 40; Cæcin. 3. † iners, Fin. ii, 13. † de metris versuum, Or. i, 60; Or. 64. † de ingenio, Acad. i, 8; Rull. iii, 2; Or. i, 28.

*Taurus**, de Div. ii, 16; Verr. iv, 63; Pis. 18.

* *Taxatio*, litis æstimatio. pro Tull. 2, fragm. nov. ejus rei *taxationem* nos fecimus. v. *æstimatio*, et *lis*.

*Taxillus**, Or. 48.

*Tecto**, ad Div. ix, 22.

Tector, Planc. 25.

*Tectoriolum**, ad Div. ix, 22.

*Tectorium**, Att. i, 8; de Div. ii, 27; Verr. i, 55.

*Tectorius**, Leg. ii, 26.

*Tectum**, OEcon. i; Parad. i; Tusc. i, 35; Att. 16; Verr. v, 10; Verr. v, 16; Att. iii, 12.

Tectus, qui occultat consilia, negotia, dissimulat. Rosc. A. 40, *tecti* ad alienos esse possumus; amici multa videntur necesse est. Orat. 42, ac fortasse alii *tectiores* (h. e. dissimularunt, se eloquentiam didicisse); ego semper prae me tuli. sic, Fin. ii, 17. † opertus, Tusc. v, 13. † de oratione, ad Div. ix, 22. † prudens, Or. ii, 73. † defensus, Or. i, 59.

*Tegere**, de Div. ii, 69. † occultare, Brut. 14; Pis. 24; Quint. 26; Sext. 9; Rab. Perd. 7; Q. fr. i, 11; Tusc. v, 4. † tueri, Planc. i; ad Div. iii, 10; Cæcin. 21; 29; Mil. 7; Phil. iii, 2.

*Tegmen**, Nat. D. ii, 44; de Div. ii, 30; Tusc. v, 32.

*Tegula**, Verr. iii, 50; Phil. ii, 18.

*Tegumentum**, Nat. D. ii, 60; Fin. v, 11.

*Tela**, Verr. iv, 26; Acad. ii, 29.

*Tellus**, dea, Att. i, 15; Q. fr. iii, 1; Nat. D. iii, 20.

* *Telum*, pro omni instrumento, de Am. 17, non mediocre *telum* ad res gerendas, benivolentiam civium. † missile, OEcon. i; Mil. 5; Rosc. A. 12; Quint. 16; ad Div. vii, 6.

Temerarius, expers rationis et consilii. Divin. i, 29, *temerarius* partes animi. Inv. i, 1; ad Div. x, 21.

*Temere**, fortuito, Nat. D. ii, 44; Or. 56; de Div. i, 13. † facile, Phil. viii, 5; Her. ii, 8. † inconsulte, Nat. D. i, 16; Inv. i, 34; de Div. ii, 55; Or. ii, 8.

*Temeritas**, casus, de Div. ii, 41. † imprudentia, Off. i, 13; de Div. i, 4; Off. ii, 2.

* *Temetum*, merum, de Rep. iv, 6, ex Nonio, i, 14.

*Temo**, Nat. D. ii, 42.

*Temperamentum**, Leg. iii, 10.

*Temperans**, Font. 14; Parad. iii, 1.

Temperantia, est modi in omni reservandi studium. Nat. D. iii, 15, *temperantia* constat ex prætermittendis corporis voluptatibus. Tusc. iv, 9, *temperantia* sedat appetitiones. Conf. Fin. i, 1. Or. ii, 60, dicacitatis moderatio et *temperantia*. ad Div. viii, 10, de modestia in honoribus petendis. Add. Inv. ii, 54; Fin. ii, 19; ibid. v, 20.

Temperare, moderari, Nat. D. ii, 19; Tusc. i, 1; Or. 18; Phil. xii, 11; Nat. D. ii, 53. † parcere, Verr. i, 59, *temperare* sociis. ii, 2, *temperare* hostibus. Cf. ibid. 6; Balb. 27. † regere, Acad. ii, 1, *temperare* civitates. † (cum infinitivo) Div. i, 21, *temperaret* tollere, i. e. ne tolleret. † miscere. Nat. D. iii, 14, ex igne et anima *temperatum* esse. † (cum præpos. cum) Or. 28, nec suam copiam cum illis duobus generibus *temperavit*: si tamen cum genuinum est.

*Temperato**, Att. xii, 32.

Temperatio. Tusc. i, 23, *temperatio* corporum, est, quum nec nimio ca-

lore, nec frigore uruntur. *ibid.* iv, 1, *temperatio* civitatis, continetur moribus, institutis, legibus. Cf. Acad. ii, 1. Verr. iv, 44, *temperatio aëris*, est variorum metallorum inter se permixtio; quæ fit in statutis aliisque operibus fundendis et conflandis. v. Plin. H. N. xxxiv, 9. Leg. ii, 7, mensium *temperatio*, h. e. ordo et ratio. Add. Tusc. iv, 1; Tusc. iv, 14; Nat. D. ii, 5; de Div. ii, 45; Acad. ii, 26; Leg. iii, 12.

Temperator. Or. 21, moderator et quasi *temperator* hujus quadripartitæ varietatis.

Temperatus. de aere, de Div. ii, 45. † de numero oratorum, Tusc. i, 25; Or. 57; Off. i, 1; Or. ii, 53. † de cibis, de Div. i, 51. Verr. iv, 43, homo *temperatissimus*. ad Div. viii, 15, *temperatior*. Or. ii, 52, nec est ulla *temperatior* oratio, i. e. melius composita.

Temperius, maturius, ad Div. ix, 16, *temperius* fiat cæna. v. Manut. ad h. l. qui docet, *temperius* esse antiquius quam *temporius*; quod veteres dixerint *tempus*, *temperis*: unde etiam *temperi* sit apud Plautum, pro quo post dictum sit *tempori*.

Tempestas, hyems, Verr. iv, 40; Q. fr. ii, 2; Flacc. 15; Att. ii, 6; de Div. ii, 45; Or. iii, 15; Phil. vii, 8; Verr. i, 18; Inv. ii, 32; Cæcin. 30, 31; Off. ii, 6; Phil. v, 6. † de motibus populi, Sext. 67. † de periculis, Or. i, 1; Cat. i, 9. Verr. ii, 57, Verres, *tempestas* Siculorum. Sen. p. R. 15, *tempestas* civili expulsus. Muren. 17, comitiorum *tempestas* popularis. † de ventis secundis, ad Div. xiv, 4, *tempestatem* prætermittere noluerunt.

*Tempestivo**, Nat. D. ii, 62.

*Tempestivitas**, de Sen. 10.

Tempestivus, opportunus. Tuscul. i, 45, multa mihi ad mortem *tempestiva* fuere; quæ utinam potuissem obire! sic, Nat. D. ii, 55; Off. ii, 4; Manil. 12; de Sen. 2. † convivium *tempestivum*, Mur. 6; de Sen. 14; Arch. 6, quod ante tempus solitum inquit; convivium de die; item, quod in multam noctem producit. Att. ix, 1.

Templum, locus ab auguribus certo ritu captus, ut in eo augurium agatur: sic fere definit Varro, L. L. vi, p. m. 66, 67. De ritu capiendi, vid. Livius, i, 18; de formulis quibus capiebatur, Brisson. de Formul. l. 1. Non enim iisdem verbis concipiebatur usquequaque, ut ait Varro, l. c. qui et ipse unam attulit, sed hodie in libris iniquiter corruptam, ideoque varie a doctis tentatam. v. Scaliger ad h. l. Sic cape hoc verbum, Leg. ii, 8, augures *templa* effata et liberata habent. Conf. *effari*. † quoniam autem *templum* hoc augurum erat spatium cæli in omnes partes, quousque prospici poterat, hinc, in primis poetis, de cælo dicitur. de Rep. vi, 8, Deus, cujus hoc *templum* est omne, quod conspicis. Div. i, 20, cæli cærule *templa*. † deinde, quoniam hic locus inauguratus et sanctus est, propterea omnis locus inauguratus *templum* dicitur. Milon. 1, præsidia, quæ pro omnibus *templis* cernitis. Sic locus pro Rostris, ubi conciones habebantur, *templum* dicitur. Verr. iii, 96, qui quotidie *templum* tenet. Vatin. 10, in Rostris, in illo, inquam, inaugurato *temple* a loco. Cf. Sext. 35. item curia. Dom. 51, si sedem ipsam, ac *templum* publici consilii religione concordie devinxisset. Cf. c. 53. v. inpr. Manut. ad Sext. 29. † Sunt etiam Acherusia *templa*, Tusc. i, 21, sc. quia ibi Pluto habitat.

Tempori, mature. Sext. 37, cur tam *tempori* exclamarit. Conf. *temperius*.

Tempus, eleganter et crebro dicitur de statu cujusque, et conditiose, quam certo tempore obtinemus, aut obtinuimus, aut obtinebimus, et quidem in utramque partem. ad Q. fr. i, 1, si quem forte (provincialem hominem) cognosti amantiorem tui, quam *temporis*, h. e. præturæ; si quem vides tui amantem videri velle, idque tua causa potius, quam quis jam es prætor. ad Div. x, 1, quæ si ad tuum *tempus* perducitur, h. e. ad consultum tuum. in Cæcil. 2, *tempus* necesse

sariorum meorum : de Sicilia magna multiplicique injuria affectis, et Verrem accusare instituentibus. Arch. 6, ab nullius unquam me *tempore*, aut commodum aut otium meum abstraxit, etc. de reis : quo sensu est sæpissime apud Ciceronem ; pro quo etiam dicit *periculum* ; de quo supra. Manil. 1, omne meum tempus amicorum *temporibus* transmittendum putavi ... meus labor in privatorum *periculis* caste integreque versatus. Verr. III, 61, utrumque jungitur : ex *tempore periculi* tui constitutum crimen. ad Div. 1, 9, scripsi tres libros versibus de *temporibus* meis, h. e. de utraque fortuna, consulatu et exilio. Et exilium quidem sævum, totumque illum casum et periculum a Clodio, sæpe *tempus* suum vocat, v. c. Sext. 58, *tempori* ræco defuerunt, etc. ad Div. VI, 6, magna *temporum* nostrorum varietas. ibid. rerum hoc natura et *temporum* civilium ratio non patietur : nempe *tempora* civilia, sunt status et conversiones civitatum. Sed in universam teneant tirones in hujusmodi locis, ubi ex vicinia verborum et contextu intelligitur, sermonem esse de statu cujusdam rei, aut hominis, et conditione, *temporis* verbum, quod est *generis* nomen, interpretandum esse, in nostro quidem sermone, verbo *formæ* ; quod nisi facere possis, non satis te vim verbi capere scias. † sed dicitur etiam de tempore, quo quid actum est, aut agitur, aut agendum est, et de re, quæ tempore quodam acta est ; ad Div. 1, 7, *tempus* Caninianum. Dom. 51, *tempus* illud erat tranquillum, etc. tuum porro *tempus*, libertate populæ rom. oppressa, senatus auctoritate deleta : pro, quo tu tempore signum Concordiæ dedicare volebas. Ligar. 2, hæc duo *tempora* carent crimine, etc. † opportunitas temporis. Rosc. Amer. 10, *tempore* pugnare : unde pro *tempore* opportuno dicitur. ad Q. fr. 1, 2, *sed tempore* ipso de epistolis. † *ad tempus* est, quod fit, quia tempus postulat. Planc. 30, ne proferre videar *ad tem-*

pus. Cf. ad Div. x, 9; Cœl. 6. Sic fere capiendum est etiam, Offic. 1, 8 extr. † eodem sensu dicitur etiam *ex tempore*. Verr. III, 20, *ex tempore* nascebantur edicta. ibid. 71, nihil *ex tempore* dicit. Cf. 75, 61. Flacc. 15, sole re suos cives ceterosque Græcos *ex tempore*, quod opus sit, obsignare : quod ibidem etiam dicitur, *temporis causa*. Sic et est Rab. Post. 15, ubi additur, nunc *tempus* nullum est : i. e. nunc nihil est, propter quod id faciant. Aliter autem est hæc forma, Attic. x, 1, *ex tempore* futura censes ; nempe pro, ex præsentî tempore. † Catil. 1, 6, nihil moliris, quod mihi latere valeat in *tempore*. Grævius interpretatur, *tempeste* ; neque dubito hoc significare in *tempore* posse. Sed quid est : nihil mihi latet tempeste ? non est profecto conveniens huic loco sententia. Neque Ciceronianum puto, latere *valet*, pro *potest*. † In singulari pro parte capitæ, de qua pluralem modo dici grammatici præcipiunt. Her. IV, 55, et dubitanti Graccho.... *tempus* percutit. Similiter dixit Catullus in Nupt. Jul. et Manl. 159, *tempus* tremulum.

*Temulentus**, Sext. 9; Sen. p. Red. 6.

Tenacitas. Nat. D. II, 47, quædam animalis unguium *tenacitate* cibum arripiunt.

*Tenax**, avarus, Cœl. 15; Planc. 22.

Tendere, pergere, de Div. II, 2. offerre, porrigere. Or. 1, 40, opem amicis, et prope cunctis civibus lacem ingenii et consilii sui porrigentem atque *tendentem*. † contendere, pugnare. Fin. II, 5, quid ergo *tendit*? v. Davis. ad h. l. Hoc sensu Livio in primis usitatum. v. Gron. ad xxIII, 14; xxxII, 52. † moliri, Rosc. C. 16; Att. XVI, 5. † *tendere*, Fin. II, 5.

Tendiculæ. Cæcin. 23, auctupia verborum et literarum *tendiculæ* : sunt interpretum legis ergo edicti, quum in literis et verbis calumniaut, et literam nimis contra verum et æquum urgent.

* *Tenebra*, proprio sensu, de Rep.

1, 16, quam obscurato sole *tenebras* factæ essent repente. Sic fere in sacris literis, Matth. xxvii, 45; Marc. xv, 33, *tenebræ* factæ sunt. † perturbatio reipubl. bellum civile. Rosc. Am. 32; Sen. p. R. 5; Dom. 10; ibid 44. Cf. ad Div. xii, 13. † Att. vii, 11, quæso, quid agitur? mihi enim *tenebræ* sunt. † *tenebræ* sunt etiam hominum abjectorum, et humilium, et pravorum. Sen. p. R. 4, meas oppleta sordibus ac *tenebris*: unde, Pison. 26, *tenebras* appellat hujusmodi hominem. † *tenebræ* sunt etiam hominis, ita in angustiis redacti, ut æstuet, nesciatque, quid agat. in Cæcil. 14, qui tibi æstus, qui error, quæ *tenebræ* erunt? † de vehementi animi commotione, tristitia, etc. Tusc. iii, 34, si quid *tenebrarum* offudit exsilium.

Tenebricosus, cui tenebræ offusæ sunt, ut videre verum non possit. Acad. ii, 23. † Vatin. 5, *tenebricosissimum* illud tempus ineuntis ætatis tuæ patiar latere; h. e. quo adhuc obscurus et sordidus, abjectus, homo eras; ut ex sequentibus intelligitur.

* *Tenebricus*. Tusc. ii, 9, *tenebrica* plaga. In versibus illis Sophocleis.

Tener, de arboribus, Leg. i, 1. † de juve. ili ætate, de Am. 19; Pis. 36. † de omnibus rebus dicitur, de quibus mollis dici solet. Or. iii, 45, nihil est tam *tenerum*, neque tam flexibile... quam oratio. Nempe oratio *tenera* est, quatenus variis modis collocatione et numero formari potest, ut cera, vox, etc. Cf. *flexibilis*. Sed aliter dicitur *tenera* oratio, Brut. 9, Phalereus primus inflexit orationem, et eam mollem *teneramque* reddidit: nempe de eo genere, quod nitidum, γλαφυρόν dicitur, in quo nulli nervi, nulla asperitas judicialis, nulli aculei; sed quod totum ad delectationem comparatum est. † Div. i, 31, poema *tenerum*, et moratum, et molle; h. e. quod propter mores, planissime expressos, multum suavitatis habet. † qui facile sensu alicujus rei commovetur. ad Div. v, 21, *teneriore* animo esse. Tusc. iii, 6, est in animis

tenerum quiddam atque molle, quod ægritudine, quasi tempestate, quatitur. † Att. vi, 2, insula *tenera* dicitur Cyprus, propter mollitiem incolarum.

Tenere, tangere. Ar. R. 11, terram *tenere* non potuit: sic recte interpretatur Grævius, quem vide. † sustinere, ne labatur res, et intereat. Or. iii, 45, terra *tenetur* nutu suo. Nat. D. ii, 55, vita tribus rebus *tenetur*. † in potestate sua habere, regere. Sext. 19, *tenere* remp. unde qui *tenent*, dicitur, omissio reipubl. verbo, Att. ii, 18; vii, 12. Mur. 39, totam remp. in hac causa *tenetis* et gubernatis. ad Div. xi, 16, quum equitum centurias *tenens*, in quibus regnas. Att. x, 11, ego meum facile *tenes*. † continere, repræmere. Fin. ii, 7, *tenere* se non potuit. Cf. Acad. ii, 4; Verr. iii, 1, *tenere* cupiditates. † consequi, quod velia; conficere rem. ad Div. i, 1; res aliter *tenari* non potest. Sext. 52, res jam manibus *tenetur*. Agr. ii, 17, qui per cursum rectum regnum *tenens* non potuerunt: sumta a navigatione formula, in qua nautæ dicuntur portum *tenere*, ut ad Div. i, 9. † assequi, intelligere. Sext. 10, reconditos sensus alicujus *tenere*. † uti. Tusc. iv, 3, quia nihil prolatum erat, melius, id, quod erat *tenebant*. Flacc. 23, jam id video; sed primum illud *tenebo*. † retinere, obtinere, tueri. Muren. 28, *tenebatur* opera illius imperium. Att. xiii, 48, *tenens* hereditatem. Verr. iii, 75; *tenens* pecuniam publ. ibid. 73, quod pretium constituisset, id civitatibus auferre; quod a populo rom. accepisset, *tenere*. Act. i in Verr. 8, sed nos non *tenemus* judicia diutius. ad Q. fr. ii, 6, *vix tenebat*, sc. familiam gladiatorum, quia alere non poterat: simile est *tenere* matrimonium alicujus, Cæl. 14. † quemadmodum retineri dicuntur homines in legendo, audiendo, etc. sic *tenere* etiam, qui delectant, et faciunt, ut audire, legere, videre, etc. velimus. Or. 62, *teneri* ab oratore. Cæl. ii, ingenio alicujus *teneri*, h. e. audire aliquem libenter, quod ingeniose di-

cit. ad Div. vii, 20, a quo etiam adven-
nebo teneri solent. † retinere, morari,
 non dimittere. ad Div. x, 31, *tenuit* ta-
 bellarios. ad Q. fr. ii, 1, *se senatum*
negavit tenere. ad Div. xi, 16, non *te-*
nebo te pluribus. Verr. i, 13, ne diu-
 tius *teneam*. † reticere. Or. ii, 54, ea,
 quæ occurrant, quum salissime dici
 possint, *tenere*. † capere, captum tene-
 re in re aliqua, ut se expedire non pos-
 sit. Quint. 20, hic te, inquit, *tenco* :
 formula, qua utimur, quum quis dixit
 aliquid, quo convinci res, de qua agi-
 tur, potest. Nat. D. i, 26, in Nausi-
 phane *tenetur*, h. e. se explicare non
 potest, ut dicat, eum a se non audi-
 tum. † *teneri* dicuntur, quæ deprehen-
 duntur, et qui in re aliqua, crimine,
 deprehenduntur; qui quoniam rem ne-
 gare non possunt, atque adeo convicti
 sunt, propterea *teneri* dicuntur; qui
 convicti sunt, alicujus criminis, et se
 expedire non possunt. Verr. ii, 40,
teneri in maleficio. Add. iii, 76, 89.
 Cæcin. 2, facile *tenerentur* testibus.
 Verr. i, 1, manifesto *tenetur*. Flacc. 16,
 in minimis rebus sæpe res magnas
 vidi deprehendi ac *teneri*. Cluent. 50,
tenentur uno in loco MS 100XL, *tenen-*
tur apud judicem, ibid. 44, argumen-
 to crimen *tenetur*. Nat. D. iii, 30, do-
 lus *tenetur* tum, etc. † vincere, causam
 obtinere. Att. xiv, 12, tam claram
 tamque testatam rem non *tenebimus?*
 Sic est causam *tenere*, Cæcin. 24. Acad.
 ii, 50, si recte conclusi, *teneo*; sin vi-
 tiose, minam Diogenes reddet. † *teneri*
 dicuntur etiam, quibus lege, jureju-
 rando, pacto, aut alia hujusmodi re
 necessitas est imposita alicujus rei aut
 faciendæ, aut omittendæ: adeoque,
 si contra, quam lex, pactio postulabat,
 fecerunt, accusari possunt et puniri,
 etc. Pis. 13, pactione obstrictum *te-*
nari. Off. iii, 27, *teneri* jurejurando.
 Verr. iv, 34, summo legum metu *te-*
nari. fr. Cornel. i, pag. 22, ea lege non
 videri populum *teneri*, i. e. impediri.
 Cluent. 52, ac si lege Avitus *teneretur*.
 Att. xii, 18, quodam voto ac promisso
 me *teneri*. ad Div. v, 20, prædes *tene-*

ri. † *pona teneri* dicuntur, qui eam
 meruere. ad Q. fr. ii, 3, *teneri* ea *po-*
na, quæ est de vi, † lege *teneri* non mo-
 do, ut ante vidimus, dicuntur, ad quos
 ea pertinet, sed etiam, qui contra eam
 fecerunt, ex ea rei sunt, et ejus *po-*
nam meruere. Ar. Resp. 8, decrevit
senatus, eos, qui id fecissent, lege de
 vi, quæ est in eos, qui universam *remp.*
oppugnassent, teneri. † *tenere*, in pro-
 missis, est servare, facere promissa,
 pacta. Off. iii, 29, *tenendum* est, quod
 promiseris. Balb. 15, *foedus* quum ma-
 gis fide illius populi, justitia vestra...
teneretur. † contineri, conjunctum es-
 se. Leg. i, 7, *deorum agnatione* et
gente teneri. † notanda est etiam hæc
 constructio. Leg. iii, 13, nisi illi ipsi,
 qui frangere eas deberent, cupiditatis
 ejusdem *tenentur*. † Off. iii, 10, ro-
 gandi judicis, si eum *teneremus*: intel-
 ligo, amicum haberemus; si quidem
 sana loci istius lectio est. † Font. 9,
 non minimam partem *tenet* hoc in ea
 re. † continere, Cluent. 53, civitas le-
 gibus *tenetur*: ubi et vulgo est *con-*
tinetur. † verbum illud quoque de ani-
 mo dicitur quum aliquid in memoria, in-
 telligentia re comprehendit, ut Tusc.
 v, 23; Prov. Cons. 4; Or. ii, 2; Off.
 i, 56; Brut. 80; Cluent 7; Or. 29,
 71; Inv. i, 41; Att. i, 7; ad Div. ii,
 11; Tusc. ii, 41; Acad. i, 2; Cæcl. 10;
 Nat. D. i, 17, 44; ad Div. xi, 17.
 † pro urgere sumitur, Fin. i, 10; ibid.
 iv, 28; Acad. ii, 16.

Teneritas. Fin. v, 21, primo ortu
 inest *teneritas* et mollities.

Tenor, continuatio. Or. 6, uno *te-*
nore, ut aiunt, in dicendo *luit*.

Tentare, contingere. Leg. ii, 3, flu-
 men ita frigidum est, ut vix pede *ten-*
tare id possim. † perspicere, cogno-
 scere. Leg. i, 22, quum se totum *ten-*
tari. † affligi morbo. Att. xi, 23, quo-
 dam valitudinis genere *tentari*. Tusc.
 iv, 14, animi valentes morbo *tentari*
 non possunt, corpora possunt. † in pe-
 riculum adducere, oppugnare. Rosc.
 A. 51, summa resp. in hujus periculo
tentatur. Rab. perd. i, unius hominis

sectectus, infirmitas solitudoque *tentata* est. Rab. Post. 6, quorum *jus tentatur*. † Ar. R. 26, aures vestis *tentatus* verbo nefario. Voluit experiri, an verbum id ferre possentis: quo sensu sæpe est; ut in Verrinis, II, 10, *tentatur* in hoc, an asseveratur? Experiri, ad Div. XV, 10; Agr. II, 7; de Div. I, 17; Verr. V, 50; Off. II, 6; Cæl. 22; Or. II, 3.

Tentatio, impetus morbi. Att. X, 17, *validitudinem tuam confirmatam esse et a veteri morbo, et a novis tentationibus gaudeo*.

Tenuiculus, ad Div. IX, 19, *tenuiculus* apparatus.

Tenuis, proprie, Nat. D. II, 16, 57. † opponitur pleno, Nat. D. II, 19; Tusc. III, 20. † vilis, Fin. I, 28. † exiguus, levis, Quint. I; Or. I, 28, 37. † pauper, Verr. II, 55; Leg. III, 10; 15, 52. † acutus, subtilis. Or. I, 13, sermo *tenuis*. Acad. II, 14, *tenuis* et acuta distinctio. ibid. 20, ratio ad *tenuis* elimata. v. *subtilis*.

Tenuitas. corporis est *tenuitas*, quum succus ei et carnis copia deest, quum sit sanum: unde ad dicendi genus *subtile* transfertur, quod sine vitio est, sed et sine ornamentis. Brut. 16, quosdam, *validudo* modo bona sit, *tenuitas* ipsa delectat. Fin. III, 12, *limata* quædam et rerum, et verborum *tenuitas*. Opt. gen. or. 4, *tenuitas* Lysis. † paupertas, ad Div. XVI, 21.

Tenuiter, subtiliter, acute. Or. 14, philosophorum mos *tenuiter* disserendi. Inv. II, 16, sed illa *tenuius*, subtilius et acutius tractantur. Verr. II, 65, nimium *tenuiter* argumenta colligo. † parce, Her. III, 8; ibid. IV, 36.

*Tonus**, usque, ad Div. VIII, 1; Deiot. 13. † verbo *tenus*, Leg. III, 6.

*Tepescere**, Nat. D. II, 15; de Sen. 51.

*Tepescere**, Nat. D. II, 10.

*Tepor**, Nat. D. II, 10.

*Terere**, consumere, Or. III, 13; Phil. V, 11; Fin. III, 14; Acad. II, 7.

Teres. Or. III, 52, plena et *terca*

oratio. Ducta metaphora est a membris corporis humanis succulentis, et hinc teretibus, quæ in primis pulchra sunt: unde *teretia* brachia, *teretes* cervices laudantur. *teres* igitur oratio est, quæ habet copiam rerum, et verborum, et ornamentorum, neque tamen nimiam, ne tumor consequatur, quo accedente, ut membrum in corpore, sic oratio tumida et deformis fit. † Or. 9; Opt. gen. or. 4, aures *teretes*, dicuntur acutæ, ad judicandum de oratione apta.

*Tergere**, Parad. V, 2.

*Tergiversari**, Att. XVI, 5; Rosc. C. 13; Flacc. 20; Att. VII, 12; Off. III, 55.

Tergiversatio, pro cunctatione quavis, Mil. 20; Att. X, 7.

*Tergum**, Nat. D. II, 63; ad Div. X, 32; Phil. III, 13; de Div. I, 24; Tusc. I, 39.

Terminare, de finibus loci, Nat. D. II, 5, 54; Cæcin. 8. † de tempore, de Sen. 23; Arch. 11; Mil. 27; Parad. VI, 3; Tusc. I, 21. † de periodis, Or. 58, 121; Or. III, 47; Offic. III, 55, bona voluptate *terminare*, h. e. in voluptate finem bonorum, summum bonum ponere. fragm. or. de ære alieno, Mil. qui pop. rom. imperium bonarum terrarum regionibus, sed cæli partibus *terminavit*. Sic fere, Cat. III, 11.

Terminatio, finis. Fin. V, 10. *terminatio* rerum expendarum. Or. 53, 59, *terminatio* aurium, i. e. mensura.

Terminatus, numerose cadens. Orat. 5, oratio *terminata*. † finitus, ad Div. XIII, 12.

*Terminus**. Cat. IV, 10, *termini* regionum: sic, Mil. 27; Rab. Perd. 3. † finis ætatis, Rab. Perd. 10. † orationis, de Univ. 10; Quint. 10. † artium, Or. I, 49; Acad. II, 43; Or. I, 16.

*Ternus**, Or. III, 51.

*Terra**, globus terræ, Nat. D. II, 39; Tusc. I, 17, 28; de Div. I, 31; Off. II, 3. † tellus, de Div. I, 56. † *terra* marique, ad Div. V, 9.

*Terrenus**, Nat. D. I, 57; Tusc. I, 17; de Div. I, 28.

Terrero, ad Div. 11, 16; Rosc. A. 24.

Terrianus, Nat. D. 111, 10.

Terripavium et

Terripudium, quid sit? v. Div. 11, 54.

Territorium, ager urbi attributus. Phil. 11, 40, aratri vomere portari Capuæ pæne perstrinxisti, ut florentis coloniarum territorium minueretur. v. inpr. Salmas. ad Pollionis xxx tyr. pag. 317.

Terror, Tusc. 14, 8; Brut 11; Font. 11.

Teruncius, int. nummus, fuit olim quadrans, qui tres assis uncias continebat. ad Div. 11, 17; Att. vi, 2. Hinc, quoniam tota hereditas asse significatur, ex *teruncio* heres, Att. vii, 2, esset, qui quartam partem accipit, ex vetere vi *teruncii*. Sed constat, Ciceronis ætate *teruncii* illam significationem, qua quadrantem valebat in ratione denariaria, abolitam fuisse, et in sestertiaria, que invaluerat ratione fuisse quadragesimam partem sestertii, ut ante denarii. Sestertii autem tum quatuor assibus erant. Heres ergo ex *teruncio* est heres ex uncia et quinque scriptulis: nisi tamen in re hereditaria mansit vetus ratio loquendi. Et illud, ad Div. 11, 17, *teruncium* non attigit quisquam, est forma loquendi, ex antiquis temporibus reliqua, qua significatur, nullam, nec minimam partem, quemquam cepisse. v. Gronov. Sest. 11, 1.

Tesqua, in fragm. incert. pag. 265, Festo loca aspera et difficilia, quem vide.

Tessorula, Or. 111, 43, est lapillus in pavimento, unde opus tessellatum, quod idem est cum *vermiculato*: de quo infra. Salmas. ad Solin. pag. 854. Add. Casaub. ad Sueton. Cæs. 47.

Testa, tegula, imbrex. Dom. 23, cæmentis ac *testis* tectorum meorum.

Testamentarius, subjector testamenti, falsarii genus. Off. 111, 18; Sext. 17. † Verr. 1, 42, lex *testamentaria*. v. Ind. Legg. *Cornolia lex*.

Testari, de factis, pro testamentum

facere. Sull. 14, nisi... publicis monumentis *testatus* essem.

Testes, testiculi, ad Div. 11, 22.

Testiculi, Her. 111, 20, pro scroto, crumena scortea, e pelle *testiculorum* arietinorum, quam reus fingitur tenere medio, sc. digito, ad significandam hereditatem, cujus causa veneno hominem occidisse arguitur. Ita recte interpretatus est Politianus, Miscell. c. 62. Sic ap. Var. R. R. 111, 17, *vesica* pro crumena e vesica: quo genere etiam hodie utuntur plebei. v. ibi Gesnerus.

Testificari, testibus adhibitis tabulas et syngraphas facere, testibus confirmare, testatum facere. Quint. 6, *testificatur*, Quintium non stitisse. Tusc. v, 11, *testificaris*, quid dixerim. Cluent. 51, voluit *testificari*, etc. vid. Hotomann. ad Quint. 6; Sylvium ad Cluent. 51; Passerat. ad Cæcin. 16. † testes invoco. ad Div. viii, 16, deos hominesque *testifcor*.

Testificatio, est confectio tabularum, quæ testibus adhibitis fit. Muren. 24, ubi v. Græv.

Testis, pro auctore quovis, s. ad stipulatorem. Offic. 111, 29, philosophi affirmant, quorum *testem* noa mediocrem.... nolite quasso vituperare. Sic dixit et Ovidius, Her. xvii, 124, *teste* dea.

Testudo, locus concameratus, fornicatus. Brut. 22, illum in quadam *testudine* cum servis literatis commentatum fuisse. ad Q. fr. 111, 1, honestate *testudinis*.... obtinebit.

Teter, crudelis. Tusc. 1, 40, in eum fuerat *terrificus*. ib. 11, 7, *tetri* cruciatus. † foedus. Nat. D. 11, 56, *teter* odor. † turpis, odio dignus. ad Q. fr. 11, 6, ei tres *terrorem* sententiæ defuerunt, i. e. hominum trium turpissimorum sententiæ.

Tetradrachmum, quatuor denarii, nam drachma respondet denario. ad Div. xii, 13, ternis *tetradrachmis* triticum apud Dolabellam est. v. Gronov. Sest. 111, 4, et Manut. ad l. c. Add. Gronov. et Duker. ad Liv. xxxiv, 52.

Tetrarchus, est nomen, quod tribuebatur iis, quibus nomine regio uti non licebat, etsi erant dignitate et potestate regia (et quidem proprie tum, quum obtinerent partem regni in quatuor partes divisi), ut reges Galatiæ, Judææ, etc. Att. 11, 9, etc.

Tetrarchia, est terra, cui tetrarcha imperat. Div. 1, 15, Dejotarus a Cesare *tetrarchiæ* regno multatus est. De jure. 15, in Dejotari *tetrarchia*.

Texere, ædificare. Att. 14, 16, Paulus basilicam *texavit* iisdem antiquis columnis. ad Q. fr. 111, 5, sane *texebatur* opus luculenter.

Textilis. Tusc. 11, 8, *pestis textilis*, est vestis venenata. Verr. 14, 1, pictura *textilis*, est vestis stragula acupicta, s. cui imagines diversicolores intextæ.

Theatrum, frequentia spectatorum et auditorum. Or. 111, 50, tota *theatra* reclamant. Div. 1, 28, Sctum esse factum, idque frequentissimo *theatro*.... comprobatum: nempe *theatrum* h. l. est concio populi, quæ legem de eadem re latam scivit, adeoque Sctum comprobavit. Tusc. 11, 26, nullum *theatrum* virtuti conscientia majus. † occasio, locus ita demonstrandi ingenii, virtutis, ut a plurimis cognosci possit; et omnino, quidquid ita fit, ut in oculis hominum fiat, id in theatro fieri dicitur. Brut. 2, *theatrum* ingenii. Att. 1111, 20, *theatrum* sane bellum habuisti. Rabir. Post 15, majoribus *theatris* propositæ virtutes. ad Div. 1111, 64, *theatrum* magnum habet ista provincia. ad Div. 111, 29, familiaritas magno *theatro* spectata. Verr. 4, 14, ut me quæsturamque meam quasi in aliquo orbis terræ *theatro* versari existimarem.

Thensa, est vehiculum, quo simulacra deorum in pompa Circensi vehuntur; unde *thensæ*, apud Suetonium et alios, insignia divinitatis. Verr. 1, 59, via *thensarum* et pompæ. Cf. ib. 111, 3; 7, 72; Ar. R. 10. v. Scheff. de Re Veh. 11, 24.

Theologus. Nat. D. 111, 21, 11, qui

theologi nominantur. Nempe *theologi* dicti sunt a Græcis olim mythici et physici, qui de genealogiis deorum scripserant, primusque hoc nomine appellatus Pherecydes Syrius, is, qui phthiriasi periit. Nam et physici de diis agebant.

Thesis, Or. 14, quid sit? Cf. Ind. Græc.

Thracidica, Phil. 111, 6, sunt arma gladiatoribus Thracibus usitata, qui inde Threces appellabantur. *Thracidica* parma qualis fuerit, colligi potest e Plin. 111111, 9.

Thrax. Provinc. Coma. 4, genus gladiatoris, dictum ab armis Thracicis, de quibus statim dictum. v. de hoc genere Lips. Saturnal. 11, 9.

Tibicen. Muren. 12, *tibicinis* Latini modo, etc. Sensus est: Jctus componit non modo formulam, qua petitur utatur, sed etiam ei, a quo petitur. Simili sensu eadem formula usus est Quintil. Instit. Or. 111, 1, de eo, qui petitoris et defensoris causam agit, aut saltem pro utraque parte probationes invenit. Unde autem ducta sit hæc formula, non convenit interpretes. Camerarius, Sylvius, Turnebus, alique capiunt de tibicine, qui in sacrificiis præcinebat (neque enim ullum sacrificium sine tibicine, v. Dom. 47; Liv. 11, 30), eumque putant a sinistris tibiis ad dexteram transiisse. Sed recte monuit Grævius, de hoc more nusquam aliquid legi. Immo vero ex monumentis priscis, in quibus sacrificia exhibentur cum tibicine, cernitur, in sacrificiis tibicinem unam tantum tibiā inflare. Transitus tibicinis a dextris tibiis ad sinistras porro fit, ut a sono graviori ad acutiorem cantus traducatur: dextrarum enim tibiarum gravis, sinistrarum acutus est sonus; ut ostendit Salmas. ad Vopisc. Carin. c. 19, p. 826, et ad Sulin. p. 84 sqq. ubi accurate de tibiis dextris et sinistris, paribus et imparibus egit. Ea mutatione soni in sacrificiis non est opus, ubi maximam partem propterea adhibe-

tur tibicen, ut in aurem sacrificantis canat, ne quid audire possit, quod sacra turbet. vid. *spondalia*. Tibiæ porro in sacris dicuntur præcentoriæ, incantivæ. Solin. 11. *Æ* sunt dextræ, ut ad eum locum ostendit Salmasius, et ad Vopiscum l. c. p. 827, a. Nullæ igitur in sacris sinistræ tibiæ, nullus a dextris ad sinistras transitus. Ferratius in Epist. in Or. Cicer. p. 45a, putat, aludi ad sacrificia in monte Albano, ubi, credibile sit, unum eundemque tibicinem in omnibus sacrificiis præcinuisse, et ab uno ad alterum transisse. Sed ea mera, et levissima conjectura est. Nisi igitur cum Manutio velimus dicere, ignorari, unde hæc dicendi ratio ducta sit, probanda erit cum Gesnero ad Quintil. l. c. (Burmans enim ibid. posuit tantum, quid de ea sentiat, non dixit) valde verosimilis Grævii sententia, qui ductam hanc rationem e scena dicit, in qua tibicen histrionum actionem moderabatur, adeoque, ut Jctus ab petitore ad eum, unde petebatur, sic ab uno histrione ad alterum se convertebat, et unumquemque cantu tibiæ juvabat. vid. Liv. vii, 2, et ibi Gronov. Salmas. cc. ll.

* *Tignarii fabri*, de Rep. ii, 22. Brut. 73.

Timere°, ad Div. xi, 10; Att. vi, 6; vii, 3.

Timide°, Tusc. ii, 23; Quint. 16; Fin. v, 2; Sull. 29; Cæcin. 27.

Timiditas°, timor, Cluent. 46; Tusc. iii, 7; ibid. v, 8; Cæcl. 15; Partit. 23; Or. ii, 3.

Timidus°, Phil. ii, 10; ad Div. vii, 17; Off. i, 24; ibid. iii, 32.

Timor°, Tusc. iv, 8; Or. ii, 51; Phil. ii, 56.

Tinctus°, proprie, Nat. D. iii, 28; Leg. ii, 18; Or. ii, 20, 27; Brut. 58.

Tinnio, solvo pecuniam. Att. xiv, 21, si quid Dolabella *tinniat*.

Tuillare°, Fin. i, 11; ibid. iii, 1.

Tuillatio°, Nat. D. i, 40.

Titubanter, cum dubitatione, ita, ut intelligatur, aliquem non satis con-

fidere rei, non satis certo rem scire. Cæcl. 7, posuistis enim, atque id *titubanter* et strictim.

Titubare. ad Div. xii, 10, si quid forte *titubatum* est, ut in bello. *supplex*, pro, si calamitas accepta.

Titubatio°, Inv. ii, 12; Her. ii, 3.

Toga, est Romanorum propria vestis (vid. *togatus*), et pacis insigne, ut ait Cicero in Pison. 50. Att. vi, 1, puram *togam* jubeor dare. Cf. vii, 8; vi, 1, etc. Est eadem, quæ *virilis* dicitur, Phil. ii, 18. Nam toga virilis erat tota alba; ingenuorum autem puerorum et puellarum limbo purpureo circumdata. v. *prætexta*. Verrin. i, 44, eripies igitur pupillæ *togam* prætextam. Toga autem pura pueris dabatur in foro a prætore, ad quem a parentibus et amicis deducebantur; et tum dicebantur forum attingere. Sed etiam *toga* simpliciter dicitur pro virili, et pura, quum opponitur prætextæ: pueri *togam* sumentes, prætextam deponabant. Vatin. 12, *toga* pulla, est atra, insigne luctus; de qua vid. ut et de toga, ejusque colore in universum, præter scriptores de re Vestiar. Lips. Elect. i, 13; Manut. Quæsit. per Epist. iii, 1.

Togata, int. fabula, Sext. 55, est, quæ agitur ab actoribus togatis, in qua adeo romanorum hominum facta et mores exprimuntur: ei opponitur Græca, quæ *palliata* dicitur. Græcis enim ita proprium pallium, ut toga Romanis. vid. *pallium*. Cf. Rutgers. Var. Lect. iv, 19.

Togatus, pro cive romano; quod civibus rom. toga propria. Itaque *togati* opponuntur Græcis. Rosc. Am. 46, ipse vero (libertus Chrysogonus) quemadmodum passim per forum volit cum caterva *togatorum*, videtis. Indignum enim, libertum deduci a civibus romanis, tanquam clientibus. vid. Hotom. ad h. l. qui male huc refert salutatores Martialis; nam salutatores *togati* dicti demum, quum toga vulgo in usu esse desisset sub Cæsaribus; de quo vid. Ferrar. R.

Vest. 1, 33. Ciceronis autem temporibus toga erat communis omnibus civibus, et omni tempore gestabatur quum in urbe, tum extra urbem. Verr. 1, 29, *togati* creditores Græcorum. Or. 1, 24, petam, ne has meas ineptias (præcepta de arte dicendi) efferatis: quanquam moderabor ipse, ne, ut quidam magister atque artifex, sed quasi unus e *togatorum* numero, atque ex usu forensi homo mediocris, etc. Nempe magistros rhetorices se profitebantur Græci: his opponuntur *togati*. Cave putes *togatum* poni pro patrono causarum, quod nominis caudicis sub imperatoribus interdum tribui videmus, quod, quum non esset amplius vulgo in usu toga, tamen caudicis in togis causas agebant. vid. Ferrar. l. c. Verr. 11, 62, quos produxero, qui ex Sicilia testes sunt, sive *togatum* velis, sive Siculum. In quo loco librarii interpretamentum reposuerant, civem romanum; quod deinde Cujacius sustulit. v. Gruter. ad h. l. † Pro Latino: nam Latini quoque toga utebantur, quod aut civitate post bellum Latinum donati, aut certe socii pop. rom. essent, et rom. legibus uterentur. Orat. 111, 11. Etiam Gallia Cisalpina a togæ usu *Togata* dicitur, Phil. 1111, 9. † *Togati* etiam opponuntur armatis, et ad pugnandum aptis, in quo toga impedimento est. Cæcin. 15, advocatio *togatorum*. † Off. 1, 23, qui *togati* reipublicæ præsent, opponuntur imperatoribus.

Togula. Att. 1, 18, Pompeius *togulam* illam pictam silentio tuetur sæm. Toga picta, int. acu, est triumphantium, et thessas ducentium vestis; quæ et Jovis toga dicitur, quia sumebatur e Capitolio, ut et palmata tunica, quæ et ipsa Jovis tunica dicitur. Erant enim in templis plurimæ decorum pretiosæ vestes, quibus diebus festis ornarentur deorum statuar. Primus Gordianus propriam habuit togam pictam, tunicamque palmatam. Vid. Ruben. R. Vest. 1, 21.

Tolerabilis, de Sen. 3; Cat. 14, 8;

Att. 11, 1; ibid. 111, 7; Fin. 11, 18; Or. 1, 3.

Tolerabiliter°, Fin. 111, 13; ad Div. 15, 20.

Toleranter°, ad Div. 14, 6; Tusc. 11, 18.

Tolerantia°, Parad. 14, 1.

Tolerare°, Q. fr. 1, 20; ad Div. 111, 18; Off. 11, 13; Att. 1, 14.

Toleratio°, Fin. 11, 29.

Tollere, attollere, Cæcin. 25; Acad. 11, 19; Off. 111, 25; Verr. 14, 43. † *tollere*, Tusc. 5, 13. † extruere, Ar. Resp. 13. † de oratione, Or. 111, 27. † suscipere. Verr. 111, 1, quid oneris *tollant*. † *tollit* alicunde dicuntur, qui locum aliquem relinquunt. Quint. 3, *tollitur* ab atriis Liciniæ. † ad Q. fr. 2, 10, ut te proficiens non *tollam*, int. in rhedam, aut lecticam, comitem itineris sumerem. Horat. Serm. 11, 6, 42, quem *tollere* rheda, etc. † laudare, ad Div. 11, 20. Nempè ambigue dictum erat *tò tollendum*, quod significare poterat, laudandum et interficiendum. Vid. Manut. ad h. l. Att. 11, 25, *tollere* alicujus laudes in astra. Or. 111, 26, *tollere* altius dicendo. † Nat. D. 111, 33, at Phalaris, at Apollodorus penas *sustulit*, h. e. dedit, solvit. † *liberos tollere*, est agnoscere natos pro suis liberis, et educare: unde deinde dicitur pro, creare liberos. Div. 1, 21, puerum, Priamo qui foret post illa natus, tempereret *tollere*. † *tollere* diem. Legg. 111, 18, quod alia dicitur, eximere dicendo. † negare. N. D. 1, 50, verbis reliquias deos, re *sustulisse*. ibid. 31, *tollamus* omnia, quæ aut historia, aut ratio nova afferit. Et similiter pluribus locis.

Tonare°, proprie, de Div. 11, 18, 70. † de oratore, Or. 15.

Tondere°, Tusc. 5, 20.

Tonitrus°, de Div. 11, 19; Or. 111, 39; Phil. 5, 3. † de populi acclamatione, ad Div. 1111, 2.

Tonilla°, Nat. D. 11, 54.

Tonsor°, Tusc. 5, 20.

Tonstricula°, Tusc. 5, 20.

Topiaria est ars non modo herbis,

hedera, aliisque, areolâ hortorum vestiendi et ornandi, sed etiam ex fruticibus et virgultis, ut buxo, myrto, acantho, aliisque, flectendo, tondendo, varia horti ornamenta conficiendi: ad Q. fr. III, 1, *topiariam* facere videntur. Hinc dicitur:

Topiarius. ibid. *topiarium* laudavi: quanquam alii h. l. neutro genere dictum de opere topiario putant. v. viros doct. ad Plin. III, 19; Salmas. ad Spartian. Hadr. c. 10, pag. 89; Christianus in Villatico, pag. 96. *Topiariorum* non semel mentio in lapidibus ap. Gruter. p. DCII, 8, 9, etc.

Topice, Top. 2, est ars inveniendi rhetorum, quam, auctore Aristotele, explicavit Cicero in Topicis.

Toreumata. Verr. II, 52, *toreumata* sane nota ac pretiosa auferuntur. ibid. IV, 18, habere eum perbona *toreumata*; in his pocula duo quædam... Mentoris manu summo artificio facta. Pis. 27, *toreuma* nullum. *Toreuma* poculum, atro argenteo celatum; esse; multis disputat Salmasius ad Solin. p. 755 sqq. nec fieri torno, ut quidam existimant, sed cælo: tornus *topiæstræ*, cælum *topiæstræ*; unde cælatores *topiæstræ*, tornatores *topiæstræ*. Cf. Bentl. ad Horat. Art. poet. v. 441. Sed tamen Cicero, Verr. II, 52, diserte distinguit *toreumata*, et opera cælata; fuitque Mentor sculptor, non cælator. Vide an sint sculpilla e ligno, ebore, etc. quæ sunt scalpello: quale fuit Virgilianum in Eclogis poculum, Mentoris manu factum. Ovid. Met. X, 248, «Sculpit ebur.»

**Tormentum*, cruciatus. ad Div. VI, 7, *tormentum* cæcæ suspicionis. † Tusc. V, 1, quod etiam probatu difficile est, propter tam varia et tam multa *tormenta* fortunæ: sc. quibus exposita est virtus, ut ad Div. V, 16, dicit, omnibus telis fortunæ propositam esse vitam nostram. Hic machinæ nomen ponitur, quæ tela conjiciuntur.

Tormina, Tusc. II, 19.

Torminosi, qui? Tuscul. IV, 12.

**Tornare*, rotandum facere. Univ.

6, Deus mundum ita *tornavit*, ut nihil effici possit rotundius. de Rep. I, 14, eam (spheram solidam) a Thaletæ Milesio primum esse *tornatam*.

Torpedo, piscis genus. Nat. D: II, 50, *torpedines* torpore se tutantur: unde sc. et nomen duxerunt.

Torptre, Nat. D. I, 37.

Torquere; in orbem vertere, Acad. II, 39; de Univ. 6. † *distorquere*, Fin. III, 11. † *convertere*. Inv. I, 21, quod uterque *torquens* ad suæ causæ commodum debebit. Leg. I, 10, opinio-num vanitas imbecillitatem animorum *torquet* et flectit, quocumque cepit. CæL. 6, huc et illuc *torquens* et flectere suam naturam: de homine omnium obsequi studiis volente; et, pro ut res et locus postulat, ita mores et vitam instituente. † *excutere*, accurate explorare. P. Sull. 28, *torquentur* vita Sullæ. † *molestiam*, negotium creare. ad Div. VIII, 11, non dicit, sed acriter, nos tuæ supplicationes *torserunt*.

Torques, Verr. III, 80.

Torrens, Fin. II, 1.

Tortor, Fin. IV, 12; Phil. XI, 3.

Tortuosus, nimis acutus et subtilis, spinosus. Acad. II, 31, de pseudomemo. Fin. III, 11. † Sed quæ nimis subtilia sunt, eadem etiam solent esse obscura: hinc *tortuosam* pro obscuro. Div. II, 63, quum stertentes... deferrant. Cf. *contortus*. † Item, quia *tortuosæ* conclusivæ sunt etiam fallaces, *tortuosi* opponuntur simplicibus, rectis, candidis. de Am. 18, *simplicem* præterea... eligi par est; ... neque enim fidum potest esse multiplex et *tortuosum* ingenium.

**Tortus* (subst.), spirâ in ærte. Div. II, 30, draco immani *tortu*. Tusc. II, 9, draco *tortu* multiplicabilis. Uterque locus e poeta.

Torus, pars carnea in lacertis et pectore. Tusc. II, 9, *tori* lacertorum. † *tori* sunt etiam in corone, Or. 6; qui sunt, ex sententia Paschaffi de Coronis, II, 12, partes quædam in circulo coronæ collectiores et eminentiores, ejusmodi sunt in tauro *tori*, aut in

hominis, quod et Lambinus placet ad Plaut. Amphitr. Prolog. 144. Ex ratione loquendi Ciceroniana colligi posse videtur, toros extrinsecus addi coronæ, ornamento loco, iisque coronam distingui. Sunt autem *tori* iidem, qui passim ab auctoribus *torali* vocantur, h. e. lemnisci, tæniæ, vittæ, quæ, ut in nummis cernitur, majoris ornamento causa coronæ addebantur. vid. Lambinus, loc. cit. *Torus* enim et *torulus* est funiculus. vid. Lex. Rustic. Gesneri in *torus*. Cf. Casaub. ad Sueton. Ner. 25; Cuper. ad Apotheos. Homer. pag. 139; Viros Doct. ad Ammian. xxix, 7.

Totus, totum pro re summa, s. pro eo, quod est caput et summa rei. Att. v, 29, est *totum*, quid kal. martii futurum sit. ad Q. fr. iii, 1, *totum* in eo est, ut, etc. † ad Dix. xv, 4, *toto* iis, qui novari aliquid volebant: ubi vid. Manutius. Cum genitivo dixit Liv. xxxv, 3, multitudo *tota* Antiochi erat. † Att. xiii, 30, quidquamne me putas curare in *toto*, nisi ut ei ne desim? Putem esse in universum.

Trabalis. Verr. v, 21, ut beneficium, quemadmodum dicitur, *trabali* clavo figeret: h. e. firmissimum efficeret.

Tractabilis, qui tangi potest, de Univ. 4.

Tractare, proprie, est contingere manibus, in manibus habere, ut Parad. v, 2, matellionem Corinthium cupidissime *tractans*. Tusc. v, 38, ea, quæ gustemus, olfaciamus, *tractamus*, audiamus. † administrare, curam aliquis rei sustinere. ad Div. xiiii, 77, bibliothecam meam *tractavit*. Cæcil. 10; Verr. v, 24, *tractare* pecuniam publicam, de quaestore. † considerare. Tusc. iv, 24, *tracta* definitionem fortitudinis. † gerere se. Catil. iii, 12, ita me in republ. *tractabo*. Cf. ad Div. xiiii, 12. † commovere, impellere animum. Brut. 50, mentes verbis, et sententiis, et actione *tractantur*. Orat. 28, eloquentiæ est *tractare* animos, et omni modo permovere. † est etiam

verbum scenicum; nam actores dicuntur personas *tractare*. Rose. Com. 7, cuius personam præchare Roscius in scena *tractare* consuevit. † *tractari* in re aliqua dicuntur, qui in ea sepe multumque versantur. Arch. 2, et in ejusmodi persona, quæ... minime in iudiciis periculisque *tractata* est. Bernmannus, ad Ovid. Rem. A. 381, male probat Passeratii interpretationem, e formula illa, quam poetas personam aliquam *tractare* dicuntur. Nam hoc est inducere agentem, loquentem; quod h. loc. non convenit.

Tractatio, Orat. 55, est modus et ratio, qua res ab oratore dicuntur et ornantur. Or. iii, 25, *tractatio* (rerum) ex se gignit aliquid, quod, etc.

Tractatus (subst.), Or. iii, 23, *tractatu* ipsarum artium delectari. Est de iis, qui nihil aliud agunt, de professoribus earum.

Tractatus (adj.), versatus. v. *tractare*, extr. † considerando et discendo cognitus. Or. 33, orator habet omnes philosophiæ notos et *tractatos* locos. Cf. Or. iii, 14. † actus, gestus. Herenn. iv, 24, vita honeste *tractata*. † compositus, factus. Or. 67, incisim et membratim *tractata* oratio: nisi scribendum *tracta*.

Tractus (subst.), Or. ii, 15, *tractus* orationis levi et æquabili perpolivit opes. Aliter est *tractus* verborum, Or. ii, 50, de pronuntiatione tarda. † Div. ii, 46, plus terrarum situs, quam lunæ *tractus*, ad nascendum valere. Lunæ *tractum* recte vir doctus in Obs. Misc. s. Dorvillio curatis, vol. iii, pag. 17, interpretatur cursum, motum, et omnem faciem lunæ cum spatio, quod percurrit. Sic siderum *tractus* est ap. Manil. i, 532; iii, 360, quod de ortu et progressionem eorum intelligit Cortius ad Sallust. Jug. p. 634. Nempe si ita Cicero scripsit, ita capiendam; sed in *tactus* ostendit Ernest. meliorem sibi videri lectionem, *tactus* lunæ... **tractus* muri, de Rep. ii, 5, ubi cod. Vatican. habet *tractatus*.

Tractus (part.), Inceptus, initium

habens. Brut. 6, ab isto initio *tractus* sermo. Nat. D. 11, 55, venæ a corde *tractæ* et profectæ, in omne corpus ducuntur. † sæpe dilatus. Milon. 9, comitia *tracta*. † lenis, sine asperitate. Or. 11, 15, *tractum* genus orationis. Or. 20, in historia *tracta* quædam, et fluens, expetitur, non hæc contorta et acris oratio.

Tradere, commendare. Verr. 111, 12, non a patre ei *tradit*. ad Div. vii, 5, totum hominem tibi *trado* de manu in manum, ut aiunt. † *tradere se* alicui etiam dicuntur, qui ab eo in arte aliqua erudiri volunt. Phil. 11, 2, te in disciplinam meam *tradideras*. Brut. 89, quum Philo Romam venisset, totum ei me *tradidi*, admirabili quodam ad philosophiam studio concitatus. Inv. 1, 3, *tradere* se in studium quietum. † est etiam verbum juris in abalienationibus, ut *traditio*, Top. 5 extr. Hinc eleganter ad Quir. p. R. 5, quum duo consules, emti pactione provinciarum, auctores se inimicis reip. *tradidissent*.

Traditio, verbum juris, de abalienatione rerum mancipi, quæ fit per nexum. Top. 5 extr. abalienatio est ejus rei, quæ mancipi est, aut *traditio* alteri nexu, aut in jure cessio.

Traducere. Brut. 53, *traducere* a severitate in hilaritatem. Verr. 11, 78, ab ejus infamia.... vestros animos in aliam partem.... *traducat*. † sustinere, exsequi. Attic. v, 9, summa abstinentia munus hoc extraordinarium *traducemus*. † *traducere* equum dicuntur equites, quum in transvectione a censore, non adempto equo, transeunt. Cluent. 48. † *traduci* est etiam in adoptionibus: si quis adoptione fit e patricio plebeius lege curiata. Att. 1, 18.

Treductio, metonymia. Or. 111, 42, ne illa quidem *treductio* atque immutatio in verbo, etc. pro Afris est sumta Africa. † figura in verbis. Herenn. 1v, 14, *treductio* est, quæ facit, ut, quum idem verbum crebrius ponatur, non modo non offendant animum, sed etiam concinantiorem reddat, etc. † *treductio*

etiam est, quum lege curiata per adoptionem e patricio plebeius, aut e plebeio patricius fit. Sext. 7, *treductio* ad plebem furibundi hominis. Hinc:

Treductor. Att. 11, 9, hic Hierosolymarius *treductor* ad plebem; sc. qui jurerat Clodii traductionem ad plebem.

Tragicus, de oratore grandi, sublimi, et animos permovente. Brut. 55, grandis, et, ut ita dicam, *tragicus* orator. Or. 11, 56, sed hæc *tragica* atque divina.

Tragedia. Or. 1, 51, nec vero istis *tragediis* tuis, quibus uti philosophi maxime solent, perturbor, etc. ibid. 53, his *tragediis* Galbam liberatum ferebat; quas sc. fecerat in commoventis judicium animis. ibid. 11, 51, si *tragedias* agamus in nugis. Ante dixerat: in parvis rebus addibere dicendi faces. Tusc. 1v, 34, at quas *tragedias* effecit (s. ut Bentleio placet, effudit)? etc.

Trahere, sumere. Verr. 111, 98, unæ decumæ lege et conditione *trahuntur*. † differendo prorogare. Att. x, 8, si *trahitur* bellum. Mil. 9, *tracta* esse comitia. † Inv. 11, 9, ex victu multæ *trahuntur* suspiciones. Herenn. 1, 5, in invidiam *trahemus*. Acad. 11, 36, hæc disputationibus huc et illuc *trahuntur*: h. e. de his in utramque partem disputatur. ad Div. 111, 3, molestiam e pernicie reip. traxerit.

Trajectio, transpositio. Orat. 69, et utitur ea *trajectione* verborum (intell. aperta), et nihilo tamen aptius explet concluditque sententias. Paulo ante dixerat, trajicere verba aperte. † hyperbole. Or. 111, 53, tum augendi minuendive causa veritatis superlatio atque *trajectio*. † Div. 1, 1, *trajectiones* stellarum observitaverunt. Et 11, 6, 28. Sunt *μικροσκοπα*. vid. Senec. Q. N. 1. 1.

Tralatitius, allunde petitus et translatus. In legibus et edictis in primis, *tralatitium* dicitur, quod totidem verbis ex alia lege, aliove edicto, repetitum est: unde Att. v. 21; Verr. 1, 44, *tralatitium* edictum. Att. 111, 23, caput *tralatitium*. Hinc *tralatitia* usitata,

vulgata, nota. ad Div. viii, 5, nosti enim hæc *tralatitia*: de Gallis constituetur; erit, qui intercedat, etc.

**Transmitters*. v. *transmitters*.

Tranare, pro permeare. N. D. ii, 9, de hoc genere igneo, quod *tranat* omnia.

Tranquillitas, de mari, in plural. Att. vi, 8, ceterisque longis navibus *tranquillitates* aucupaturi eramus.

*Transenna**, machinula reticulata a capiendis turdos, Or. i, 35.

Transferro, traducere, Phil. iii, 12; Quint. 3. † de sermone. Or. i, 29; Mur. 22; Font. 4; Sext. 38. † pro alio *transferre*, est aliud negotium suscipere, Or. iii, 15, 55; Brut. 12; Inv. ii, 15. † de metaphoriis, Or. iii, 13, 37; Or. 27. † transcribere. Att. vi, 2; ad Div. iii, 8. † pro eo, quod vulgo dicunt applicare. Off. i, 16, quod ab Eunio positum in una re, *transferri* in multas potest. Fin. i, 3, ad eorum cognitionem divina illa ingenia *transferrem*, i. e. facerem, ut legere et intelligere possent eorum scripta, q. c. Latine vertendo.

*Transfigere**, Fin. ii, 30.

*Transfuga**, de Div. i, 44.

*Transfugere**, Quint. 30.

*Transfundere**, ad Div. ix, 14; Phil. 31.

*Transgredi**, de Div. i, 17; ad Div. iii, 8.

*Transgressio**, proprie, Pis. 33. † figura Rhetorica, Her. iv, 32; Or. iii, 54. Cf. Quintilian. viii, 6, 22.

*Transjectio**, Her. iv, 32.

Transigere, rem perficere, Att. i, 3; ad Div. xiii, 14; Rosc. A. 51; Catil. iii, 6. † *transigere* cum aliquo est cum eo paciisci, Quint. 31; Rosc. A. 59; Verr. ii, 32. † de scribentibus et dicentibus, quum alicujus rei explicationem aut argumentum absolverunt. Invent. i, 23, ut prima quæque pars, ut posita est in partitione, sic ordine *transigatur*. Orat. 40, ut proponat, quid dicturis sit, ut, quum *transigerit* jam aliquid, definiat.

*Tranquillare**, Phil. ii, 34; Or. iii, 40.

Transire, ad Div. ix, i, scilicet me, quæ impendeant, *transitarem*.

Transitara. Att. v, 21, est *transitans*, sed e correctione Manutii.

Transitio. Nat. D. i, 18, docet, eam esse vim et naturam deorum, ut... imaginibus, similitudine et *transitions* perceptis, cernatur. Cf. ibid. 37, 39. Hoc est illud, quod est apud Diog. Laert. x, 139: τοῦς θεοῖς ἴδωσιν θεωροῦσιν ἑβασί... οὐς δὲ, κατὰ ἁποκρίσιν αὐτῶν εὐνοῦσιν ἐπιπέριεως τῶν ἁποκρίσιν ἀδύλων ἐπὶ τὸ αἰετὸν. v. ap. Ciceroem ibid. c. 38 in it. † proprie, ad Div. iii, 13; Brut. 16; † in arte rhetorica, Her. i, 9; ibid. iv, 26; Or. iii, 53.

*Transitus**, Tusc. v, 20.

Translatio. Inv. i, 8, actio *translativæ* et commutationis indigere videtur. v. *translativus*. Verr. iv, 42, nomen suum isti ad *translativam* criminis commodatarum: h. e. passurum, ut crimen suum Verres in ipsum transferre possit. † in arte rhetorica, Her. iv, 34; Or. iii, 38. Cf. Or. 34, et Quintilian. Inst. Or. viii, 6.

Translativus. Invent. i, 8, *translativæ* constitutio quid sit? Her. i, 11; ibid. iii, 12.

*Translator**, Verr. ii, 13; ibid. v, 58.

**Transmarinus*. Or. iii, 53, quid M. Catoni præter hanc doctrinam *transmarinam* atque adventitiam defuit? Sic, de Rep. ii, 15, *transmarinis* artibus eruditos.

*Transmissio**, Att. iv, 16; Phil. i, 1.

Transmittere, committere, attribueri. Manil. 14, quis dubitat, quibus tantum bellum Pompeio *transmittendum* sit? † tribuere. ibid. i, tempus amicorum temporibus *transmittere*. † mare transire. Att. viii, 11, Lentulum ante *transmissurum*. Fin. v, 29, maria *transmisit*. de Rep. i, 5, maria *transmittant*.

*Transumarare**, Her. iv, 50.

*Transportare**, Att. vii, 16; ibid. viii, 17.

Transcribere. Nat. D. iii, 30, *transcribere* tabulas publicas: describere corrupendi causa, ut Cluent. 24.

*Transvectio**, Tusc. 1, 3.

*Transverberatio**, ad Div. vii, 1.

*Transversus**, de latitudine, Att. v, 1; ibid. xiii, 20; ibid. xv, 4; Acad. ii, 18; Verr. iv, 53.

*Transvolare**, ad Div. x, 31; Her. iv, 22.

Trapezophoros, ad Div. vii, 23, signum, quod mensam fert.

Tresviri. v. triumviri.

Tribunarius, ad tribus pertinens. Planc. 15, quod iudiciorum genus si est æquum nulla in re, nisi hac *tribunaria*. ibid. 19, hæsitantem te in hoc sodalitiarum *tribunario* crimine. Res *tribunaria* et crimen *tribunarium* dicitur, quo objecta est Plancio tribum corruptio.

Tribuere, distribuere. Or. 33, ut in eas partes *tribuatur* oratio. ad Div. xiii, 70, *tribuere* in vulgus. Conf. Invent. 1, 5, 55; Tuscul. ii, 21. † imponere, mandare. Or. iii, 36, plus attulisti, quam tibi est *tributum* a nobis. † *tribui* dicuntur, quæ habemus, etiam non accepta. Leg. 1, 3, si mihi ullam *tribuetur* tempus vacuum. † Pison. 21, *tribuit* se comitem, ac præbuit, dedit: sed Lambinos et Grævius corrigunt, *præbuit*... *Alicui *tribuere* omnia, Brut. 50; de Rep. 1, 10, est, aliquem habere primo omnium loco, atque aliis et sibi ipsi adeo præferre.

Tribunal, est suggestum, in quo ponitur sella magistratus, jus dicentis, aut iudicium, sive in urbe, sive in provincia, exercentis, in castris autem imperatoris iudicantis, concionantia. Primo suggestum fuisse, non sellam, uti nonnulli interpretantur, patet ex eo, quod distinguunt *tribunal* et sella. Verr. ii, 53, prætor de sella ac *tribunali* pronuntiat. Et sic est sæpissime. In urbe ligneum et mobile fuisse, patet ex Vatin. 9, feceris ante Rostra pontem, continuatis *tribunaliibus*, etc. deinde ex Sueton. Cæs. 84, ubi Cæsaris corpus in foro combustum dicitur congestis subseñis ac *tribunaliibus*; quod etiam in corpore Clodii factum est. Prætores, Romæ et in pro-

vincia, in *tribunali* sedisse jus dicentes, aut iudicia exercentes, ex pluribus Ciceronis locis, quos partim protulimus, partim proferemus, patet; de imperatoribus in castris juvat unum locum afferre ex Liv. xxviii, 27, ubi imperator Scipio dicit, Albium et Atrium sedisse in *tribunali* P. Scipionis. Sed hoc erat plerumque e cespite congesto, ut demonstravit Lipsius ad Tacit. Annal. 1, 16. vid. tamen in primis Spanhem. de Us. et Pr. N. Dias. xiii, p. 628. In *tribunali* autem, quoniam satis amplum erat, una cum prætore urbano sedebant, quos sibi in consilium advocaverat (Orat. 1, 37, nobis in *tribunali* Q. Pompeii prætoris urbani sedentibus, etc. Conf. Sueton. Tib. 33); in *tribunali* vero quaestoris, quum causa ageretur, amici ejus, qui audire oratores caperent. Brut. 84. † Ceterum, quod ad figuram attinet *tribunalis*, ex nummis patet fuisse quadratam. Hanc figuram ergo *tribuimus* militaribus, forensibus. Sed Vitruvius, v, 1, formam semicircularem facit, nempe lapideorum et perpetuorum, quæ in basilicis erant: de iis enim ibi sermo, non de omnibus; atque id subjecta a Vitruvio ratio docet. Sed quod de his Vitruvius dicit, male quidam ad universa transtulere.

Tribunitius. Act. 1 in Verr. 16, lex *tribunitia*. v. Ind. Legg.

Tribunus. tria genera tribunorum sunt apud Ciceronem. 1° *tribuni* plebis, de quorum institutione, causis, juribus, titones cognoscant ex Liv. ii, 33; de Rep. ii, 33, 34. Conf. Ind. Legg. in *Sacratas leges*. Sublata est tribunitia potestas postea, re et nomine, ad tempus quum decemviri legibus ferendis constituti essent, Liv. iii, 32; restituta, ibid. 54; sublata iterum re, nomine relicto, a Sulla dictatore (Cic. Leg. iii, 9; Cæs. Bell. Civ. 1, 5. In quo tamen scrupulum injicit locus Ciceronis Verrin. 1, 60, de quo vid. Ind. Legg. in lege *Cornelia* tribunitia); restituta iterum a Cn. Pompeio. Eorum potestas antiquissima et prima fuit

intercessio contra decreta senatus et magistratum; sed ea postea aucta. Post tempora Sullæ, et Ciceronis ætate, quæ hæc in primis pertinet, senatores tribuni fuere; in senatu sedere, ad senatum referre potuere (v. ad Div. 1, 1), edicere, ut senatus conveniret. ibid. 21, 6. etc. Conf. Lips. Elect. 11, 13; Torrent. ad Sueton. Aug. 10. 2° *tribuni* militares, ad Q. fr. 11, 14; sunt autem *tribuni* militum in legionibus, ut præfecti in turmis, subjecti legato, ut ipsi centuriones. v. ad Div. xv, 4. Creati sunt modo a populo, modo ab imperatoribus. Ab his creatos docet locus ad Q. fr. 11, 15, M. Curtio *tribunatum* a Cæsare petivi, etc. A populo creatos innuitur, Act. 1 in Verr. 10, tres hi, homines veteres, *tribuni* militares sunt designati; ex kal. jan. non judicabunt. De hac re adscribam tironum causa locum Asconii ad l. c. *Tribunorum* mil. duo genera sunt: primum eorum, qui Rufuli dicuntur (de quibus Festus in h. v.); hi in exercitu creari solent: alii sunt Comitiales, qui Romæ comitiis designantur. Sed de hac re vide e Livio aliisque erulite disputantem Lipaium, Milit. Rom. 11, 9. In eo variatum esse, ut mox *tribuni* a populo, mox ab imperatore crearentur, mox universi, mox pro parte, locis plurimis Livii patet; v. xxvii, 36; xliii, 12; xlv, 21. 3° *tribuni ærarii*, Planc. 8, sunt ordinis plebei. Itaque quum lege Aurelia judicia cum omnibus ordinibus communicata essent, de plebe judicarent *tribuni ærarii*. ad Q. fr. 11, 6, 16; Att. 1, 16. Per eos militibus pecunia stipendiorum numerabatur, ut est auctor Festus. In eorum nomine facete ludit Cic. Att. l. c. ubi de iudicio Clodiano: *tribuni* non tam ærati (h. e. divites), quam, ut appellantur, ærarii, h. e. ære corrupti.

Tribus, sunt partes populi, in quas descriptus est pro loco et regione, quam habitant cives rom. ex instituto Romuli. v. in primis Sigonium, de *tribubus* accurate disputantem de

Ant. Jur. Civ. R. 1, 5. † Ciceronis tempore xxxiv *tribus* fuere, quarum nomina v. supra post Indic. Histor. Mutata est aliquantum ratio *tribuum*, quum Q. Fabius M. facens urbanam omnem in quatuor urbanas *tribus* coniecit. v. Ind. Hist. in Q. Fabius; a quo tempore honestius fuit in *tribu rusticana* esse, quam in urbana, et nota censoria, e rusticana in urbanam conjici. Cloent. 43, *tribu* moveri. A *tribubus* dicuntur comitia tributa; sed fit tamen non semel apud Ciceronem mentio *tribuum* in comitiis centuriatis, v. c. Agr. 11, 2, me non extrema *tribus* suffragiorum, sed primi illi vestri concursus... consulem declarare. Id quale sit, tironum causa verbis J. Fr. Gronovii docebimus ex Observ. iv, 1, p. 5: Multitudine civium in immensum aucta, unaquæque in *tribu* permulti erant diversarum, immo omnium classium cives, jamque singulae classes in unaquæque *tribu* plures faciebant centurias tam juniorum, quam seniorum. Hinc Cicero in or. pro Plancio, c. 20, *centuriam* vocat unius *tribus* partem. Ergo comitiis centuriatis ex *tribubus* xxxv sorte una *tribus* exercebatur, ex cujus centuriis prima classis quod quæreretur prærogativa centuria, ipsa quoque hæc *tribus* jam prærogativæ nomen acquisierat: deinde quot illius sorte ductæ etiam prærogativæ *tribus* essent centuriæ primæ classis, tot rursus sortes conjiciebantur in sitellam, numero, ut videtur, aliquo notatæ, quo prima juniorum vel seniorum, secunda, tertia et deinceps, centuriæ distinguerentur; tum quam centuriam designans sors excidisset, ea erat prærogativa centuria. Hinc factum, ut, quemadmodum ob centuriam prærogativam etiam *tribus* in qua continebatur, prærogativæ nomine gaudebat, sic etiam *tribus* nomen daretur illi centuriæ, atque adeo promiscue interdum hæc duo vocabula *centuriæ* et *tribus* hæc in re comitiales usurparentur. Hæc ille. Apud Florum etiam extra rem comitalem

tribus pro centuria equitum dici, viderunt viri docti, 1, 1, 5, ubi v. Duker. Ex quo intelligitur, eo tempore centuriam et tribum promiscue dictas. Ceterum illam rationem centuriæ prærogativæ sorte capiendæ, quam Gronovius explicat, apparet, de tribubus rusticanis tantum accipiendam esse, quod in tribubus urbanis eo tempore primæ classis centuriæ esse non potuerunt: quod vir magnus monere prætermisit, scilicet, ut opinor, quia etiam non monitis in mentem debebat venire.

Tributarius. Verr. iv, 66, facete *tributaria* dicuntur literæ, quibus pecunia promissa erat, aut quibuscum una pecunia missa.

Tributum, per tribus, in tribus. Att. iv, 16, Scaurus populo *tributum* domi suæ satisfecerat. Muren. 32, si gladiatoribus (h. e. in ludis gladiatoris) vulgo locus *tributum* esset datus. Cf. 34. Flacc. 7, *tributum* et centuriam descriptis ordinibus, classibus, etc.

Tributio, distributio (v. *tribuere*). Nat. D. i, 19, *tributio* æquabilis.

Tributum, quomodo a vectigali differat, et tributarii stipendiarii que a vectigalibus, v. in *stipendiarius*. Sed omnis pecunia collata a pluribus in medium, quam *collectam* dicimus appellatur *tributum*. Verr. iii, 42, Imacharenses *tributum* facere coegisti, ut Apronio darent *xx* millia. vulg. *ferre*. ad Div. iii, 7, querebare, quod legatos *tributa* exigere vetarem, i. e. *collectam* facere.

Tricæ. Att. x, 8, domesticæ tricæ, sunt difficultates rei familiaris.

Tricari, tergiversari, moras facere. Att. xv, 13, Dolabella scripsit, sese de attributione omnia summa fecisse; Vectenum accusat: *tricatur* scilicet. ibid. xiv, 19, Publius tecum *tricatus* est, i. e. non clare loquutus est et mentem aperuit.

Triens, tertia pars hereditatis; est enim proprie tertia pars assis. Att. vii, 8, Dolabellam video Livix testamento esse in *triente*.

Triararchus, Verr. i, 20, etc. est præfectus triremis, quem creat civitas, quæ navem suo sumtu ædificatam præbet. Alio sensu est apud oratores Græcos, v. c. Demosthenen, de Coron. 30; nempe ibi significat eum, qui aut solus suo sumtu triremem ædificat, instruit, ac deinde ei etiam præstat, aut aliquid confert ad triremem ædificandam, unde *τριεραρχής* dicitur.

Trieterides, sunt solemnia Bacchi, a numero annorum, post quos celebrabantur. Nat. D. iii, 23, *trieterides* a Dionysio quinto constitutæ putantur.

Trinundinum, s. trinum nundinum, ternæ nundinæ, quibus, quum cives ex agris in urbem confluerent, ut fructus agrorum et alias merces rusticas venderent, lex in comitiis ferenda promulgabatur, ut eam etiam atque etiam considerare cives possent, et candidati magistratum petebant. Ternæ autem nundinæ cum diebus interjectis conficiunt summam septemdecim dierum, non, ut quidam docti viri existimarunt, septem et viginti. Numerandorum dierum enim initium fit a nundinis primis, et desinit in tertiis: nundinæ autem secundæ more Latino bis numerantur, ut idem dies sit nonus a primis nundinis, et primus in altera enneade dierum. Clare Varro, R. R. ii, 1; septem tantum dies binis nundinis interjectos dicit. ad Div. xvi, 12, se præsentem *trinum nundinum* petiturum. Dom. 16, quod in ceteris legibus *trinum nundinum* esse oportet, id in adoptione satis est, esse trium horarum. Scilicet adoptio fit per legem curiatam, adeoque ad eam quoque *trino nundino* opus est. Phil. v, 3, ubi promulgatio *trinundinum*? Corn. 1, ex promulgatione *trinundinum*. Hæc commate in quibusdam edd. distinguuntur; neque id absurdum esse dixerim. Sed potest etiam abesse distinctio, ut sit ellipsis præpositionis *per*. ut in illo ad Div. xvi, 12, et alibi.

*Trinus**, Pis. 40; Att. iv, 6.

Tripartito°, Top. 15; Her. 17, 19.
Tripartitus°, Off. 111, 2; Acad. 1, 6; Her. 11, 19.
Triplex°, Tusco. 1, 10.
Tripliciter°, Her. 17, 42.
Tripla°, de Univ. 5.
Tripidians°, Sext. 41.
Tripidium, quid sit, docet Cicero, Div. 11, 34. Cf. 1, 15; 11, 8; ad Div. vi, 6.
Tripus°, Nat. D. 111, 16.
Trivomis°, Verr. v, 17.
Tristiculus°, de Div. 1, 46.
Tristifcus°, de Div. 1, 12.
Tristis, moestus, Cael. 6. † de omnibus, de Div. 1, 44; ibid. 11, 16; Pis. 13. † de tempore, ad Div. 17, 13; ibid. xv, 7. † molestus, Mur. 20. † severus, justus. Act. 1 in Verr. 10, *tristis* iudex. Cael. 6, *tristis*, opponitur remisso. Quint. 18, natura *tristi* se recondita fuit. Brut. 30, *triste* ac severum dicendi genus.
Tristitia, moestitia, ad Div. v, 14; Or. 11, 17; ibid. 111, 18; Brut. 25; de Am. 18. † miseria temporum, Att. 21, 39. † severitas. Or. 1, 7, *tristitia* sermonis. † opponitur elegantiae et suavitati in oratione. Fin. 17, 28, illorum *tristitiam* atque asperitatem fugiunt Panætius, etc. † Offic. 1, 12, quum dixisset hostem, h. e. peregrinum, veteribus dictum esse, qui per duellum appellandus erat, addit: lenitate verbi *tristitiam* rei mitigante.
Tristius, proprie, ad Div. 17, 13. † de Sen. 19, adolescentes gravius agrotant, *tristius* curantur: h. e. acerbioribus molestioribusque remediis.
Tritones piscinarum, Att. 11, 9, sunt, quos alibi *piscinarios* vocat: ita appellat, quod saepe piscinas illas visabant, et ibi ludebant vocandis mullis, etc. † proprie, Nat. D. 1, 28.
Tritus°, decantatus, Flaco. 27; Acad. 1, 7. † politus, ad Div. 12, 16; Brut. 32.
Trivium°, RuM. 1, 3; de Div. 1, 54; Mur. 6.
Triumphalis. Pison. 19, provincia, quae fuerit ex omnibus maxime *triumphalis*: h. e. quae maxime mate-

riam belli triumpho digni gerendi habet, et ex qua adeo plerique proconsules redeuntes triumphaverunt.

Triumphus. Phil. xv, 8, *triumphum* pugnae egit: sic, Pis. 25; ad Div. xv, 5; Prov. Coas. 11. † metaphorice, ad Div. 111, 10; Vatin. 16.

Triumvir. Or. 46, *triumviri* capitales (cf. ad Div. vii, 13), sunt praefecti carcerum (v. Liv. xxxii, 26 extr.), quibus suppliciorum a damnatis condemnatorum cura mandari solet. De iis lege Lipsium ad Tacit. Annal. v, 9, et quos laudat praeterea Curtius ad Sallust. Catil. 55. † ad Div. vii, 13, *triviri* (triumviri) auro, argenteo, aere, int. stando, ferundo. Dicti etiam monetales. v. Pompon. Orig. Jur. § 30. De scriptura *triviri*, agunt viri docti ad Liv. xl, 29. † Cluent. 13, ante pedes Q. Manilii, qui tum erat *triumvir*, constituunt: intellige de magistratu municipali. Municipiorum enim magistratus a numero appellatur, qui non idem in omnibus municipiis fuit. † *tres viri* epulones sunt, Or. 111, 19; de quorum origine, et jure praetexta, v. Liv. xxxii, 42.

Triumviratus. Brut. 31, de Q. Aelio Tuberonem: qui quidem in *triumviratu* judicaverit, contra P. Africanum avunculi sui testimonium, vacationem augures, quo minus iudicium operam darent, non habere. Qui fuerit hic *triumviratus*, non vidi, qui explicaret, praeter Corradum ad h. l. p. 217; qui Tuberonem non *triumvirum* agrarium, sed monetalem, aut capitalem putat fuisse. Quod probari non potest. Nam talis *triumvir* quomodo tale quid iudicare potuisset? Mihi autem non est dubium, quin sermo sit, non de *triumviratu* Tuberonis, qui nullus fuit, sed de tempore *triumviratus* agrarii, qui fuit illius temporibus ex lege agraria Sempronii C. Gracchi. Nam quum a *triumviris* agrariis M. Fulvio Flacco, C. Graeco et C. Carbone, dum agros dividerent, graves seditiones excitatae essent, ex sententia P. Africanus senatus iudicia causarum agrarium a III vi-

ris, tanquam suspectis, ad consulem C. Sempronium aliosque iudices transferre voluit. v. Pigh. ad ann. 624. In qua re, quam de iudicibus, qui cum Sempronio iudicarent, ageretur, potuit incidere, aut incidit potius, illa de vacationibus augurum questio.

Trochæus, vulgo dicitur pes una longa et altera brevi; sed apud Ciceronem est pes tribus brevibus syllabis, qui et *tribrachys* dicitur; quem nos autem vulgo *trochæum* dicimus, *choæus* a Cicerone dicitur. Orat. 57.

Tropæa, Arch. 9, nostra sunt *tropæa*. Intelligenda quævis victoriarum monumenta, posita in iis regionibus, ubi victi hostes. Nam quæ proprie dicuntur *tropæa*, Romania inusitata fuere. v. dicta ad Sueton. Cæs. 11, ubi et alia *tropæa* Rom. Ernest. protulit, quæ similiter accipi possunt.

*Trucidare**, Cat. 1, 4.

*Trucidatio**, Phil. 15, 5.

*Truculentus**, Agr. 11, 5.

*Truculentus**, Sext. 8.

*Trudere**, Tusc. 1, 29; Att. 15, 3.

Trulla. Verr. 15, 27, erat etiam vas vinarium, ex una gemma pergrandi, *trulla* excavata, manubrio aureo. ibid. *trulla* gemmea. Erat autem hoc vas comparatum ad vinum hauriendum et poculo infundendum, quod vel ipsum manubrium indicat. Ex Horat. Sat. 11, 3, 144, «festis potare diebus Campana solitus *trulla*, vappamque profestis», colligunt, fuisse poculum, quia sc. *trulla* potari dicitur. Sed hoc non est consequens. *Trulla* potatur, quia est inter istrumenta et vasa, quibus in convivis utimur. Conf. Burm. ad Petron. c. 75. *Trulla* murrina est ap. Plin. xxxvii, 2, ubi male Harduinus de vase lavatorio explicat. Contextus docet, vas mensarium atque potorium fuisse.

*Truncus**, de arboribus, Or. 111, 46; de Sen. 13. † de parte corporis humani extra caput et artus, Or 18; Rosc. C. 10. † causa rei, Tusc. 11, 34. † de corpore inanimato, Nat. D. 1, 30; Pis. 9.

*Trulina**, Or. 11, 38.

*Truas**, de Div. 11, 64; Agr. 11, 25.

*Tuba**, Sull. 5; Her. 15, 15.

Tuari, intueri, inspicere. de Div. 1, 14, intuerentur, nec *tuaudi* satietas capere posset. † *tuaui* templa, etc. dicitur non modo qui supremam eorum curam habet, et tecta et arta conservat, ut Romæ censoras, Leg. 111, 3; sed etiam instauratores, qui in templis aliquid instaurandum, sarcindum, melius faciendum redemerunt. Verr. 1, 50, ædem Castoris P. Junius habuit *tuaudam*. Ex sequentibus autem patet, eum columnas quasdam redemisse ædificandas. † Att. xiii, 49, beneficium *tuari*, i. e. pro eo se gratum probare. Add. Or. 1, 38; ad Div. 2, 11; Phil. viii, 10; Brut. 20.

Tuitio, defensio, conservatio. Topic. 23, natura habet duas partes, *tuitioem* sui, et ulciscendi jus.

Tusare, agrotum animo et perturbatum esse. Animum enim *tumens* in vitio est, Tusc. 111, 9. Etiam Livius dixit de irato, xxxiii, 11, ubi v. Gronov. et *tusorem* de ira et minis Virg. Æn. viii, 40, ubi v. Burm. et Heins. ad Claudian. Ep. ad Hadrian. 7. † Att. xiv, 4, *tument* negotia, h. e. imminuent res novæ. Cuper. Obs. 11, 4, interpretatur: quum maxime agitantur: quod probat Burmann. ad Ovid. Her. vii, 121. Melius Menkenius, Obs. L. L. p. 988, agrotant, pessimo se habeant. v. *tumor*.

Tumor, de animi lactu. Tuscul. 111, 12, quum *tumor* animi resedisset. ibid. 31, erat in *tumore* animus. ibid. 15, 29, recentes quasi *tumores* animi. † res novæ imminentes. Att. xiv, 5, ne deserere viderer hunc *tumorem* rerum, etc.

Tumultuari, trepidare, motu aliquo animi perturbari. Agr. 11, 37, qui sæpe et sine causa *tumultuos*. Off. 1, 23, non perturbari rebus asperis, nec *tumultuantem* de gradu dejici, ut dicitur. Cæl. 15, quid *tumultuaris*? quid insavis? cf. *tumultus*.

Tumultus. Phil. viii, 1, potest bel-

esse sine *tumultu*; *tumultus* esse sine bello non potest: quid est enim aliud *tumultus*, nisi perturbatio tanta, ut major timor oriatur? unde etiam nomen ductum est *tumultus* (nempe non a timore, sed a tumore, qui est rerum novarum timor. v. *tumor*). Itaque mares nostri *tumultum Italicum*, quod erat domesticum; *Gallicum*, quod erat Italice finitimus, præterea nullum *tumultum* nominabant. Gravius autem *tumultum* esse quam bellum, hinc intelligi licet, quod bello vacationes valent, *tumultu* non valent. Phil. v, 19, vacationem militiæ ipsis, liberisque eorum esse placere, extra *tumultum Gallicum* Italicumque. Rosc. Am. 6, *tumultus* proximus, dicitur bellum civile Sullanum. In bello autem italico Gallicove subito edioi solebat *tumultus*, quod erat summi periculi et celerime depellendi indicium, et hanc habebat vim, ut saga sumerentur, justitium esset, sine delectu milites fierent interdum, et vacationes nullæ essent. Sull. 11, meis consiliis, meis laboribus,.... sine *tumultu*, sine delectu, sine armis, sine exercitu, quinque hominibus comprehensis atque confossis, etc. Phil. v, 12, *tumultum* decerni, justitium edici, saga sumi dico oportere, delectum haberi sine vacationibus in urbe et in Italia, præter Galliam, tota. Muren. 10, simul atque increpuit suspicio *tumultus*, artes illico nostræ (np. eloquentia et juris scientia) conticescunt. v. Serv. ad Æn. viii, 1. Cf. Budæum ad Pandect. p. m. 194.

Tunica, vestis brevior, Or. ii, 47; Tusc. v, 30; Cat. ii, 10; Verr. v, 13.

Tunicatus. Agr. ii, 34, qui metus erat *tunicatorum* illorum: h. e. de infima plebe hominum, qui tunica sine toga utebantur; unde etiam *tunicatus* popellus ap. Horatium. Sed de hac re et tunica in genere necessaria ironibus tradita sunt in Lexico Fabri; et noti sunt de re Vestiaria scriptores. † In exercitationibus campestribus, uti, præter campestre, etiam tunica, mo-

destiæ signum in juvenibus. Cael. 5, uteremur ludo campestri *tunicati*, ubi v. Grav.

*Turba**, hominum multitudo, Verr. 1, Act. 7. † homines infimi, Brut. 32; Brut. 97; Nat. D. 1, 15; de Sen. 23. † *tumultus*, Rosc. A. 32; Verr. iv, 66; ibid. v, 12; ad Div. vi, 6.

*Turbare**, proprie, Cluent. 49; Fin. 1, 10. † bellum movere. Sull. 20, si in Hispania *turbatum* esset. † corrumpere. Verr. iii, 94, *turbare* reliquas spes. † *tumultuari*. Fin. 1, 10, id ne feræ quidem faciunt, ut ita ruant atque *turbent*, ut, earum motus atque impetus quo pertineant, non intelligatur. † molestiam alicui mala fide fallaciterque agendo creare. Q. fr. iii, 1, ne quid ille *turbet*.

Turbo, proprie, Nat. D. iii, 20; ad Div. xii, 25. † de seditionibus, Pis. 9; Sext. 11, illi duo reip. *turbines*; de Gabinio et Pisone. Dom. 53, tu, procella patriæ, *turbo* ac tempestas pacis atque otii.

*Turbo**, conus in versus, Fat. 18.

Turbulento, animo perturbato. Tusc. 17, 28, *turbulento* humana pati. Dom. 54.

*Turbulenter**, ad Div. ii, 16.

*Turbulentus**, de hyeme, Verr. v, 10. † confusus, Fin. 1, 6. † seditiosus, Or. ii, 21; Sull. 14; ad Div. ii, 18; ibid. 12, 1. † de animo et rebus plenis *turbarum*, Cæcin. 12; Or. 19; Att. viii, 11.

*Turgere**, Her. iv, 14.

*Turgescere**, perturbatum esse. Tusc. iii, 9, animus sapientis nunquam *turgescit*, nunquam timet: ductum videtur et Plauto, apud quem *turgere* sic dicitur, Casin. ii, 5, 17.

*Turgidus**, Tusc. iii, 9.

*Turma**, ad Div. xv, 4; Marcell. 5.

Turmalis. Or. ii, 65, *turmalis* statuæ. Ita facete Africanus major Coriathiis, statuam pollicentibus, dicebat equestres statuas, quod eam ponere volebant, ubi jam multæ aliorum imperatorum essent.

*Turpiculus**, Or. ii, 61,

**Turpido*, barbara vox cod. Vaticanani, de Rep. 1, 2, frustra ab Aug. Maio defensa. Pro *turpidinis*, leg. *turpitudinis*.

Turpificatus. Offic. 111, 29, *turpificati* animi scditas.

Turpis, de animo, aut agendi ratione, Off. 1, 34, 35; ibid. 1, 35; ibid. 11, 22; Font. 11. †invisus, Her. 1, 9; Inv. 1, 49. †insuavis. Or. 47, quid si etiam abfugit (np. pro aufugit) *turpe* visum est?

*Turpiter**, Tusc. 111, 17; Att. vi, 3; ibid. vii, 2.

*Turpitude**, Font. 13; Fin. 111, 11; Verr. 1, Act. 16; Off. 111, 29; Or. 11, 39.

*Turris**, Tusc. v, 20; Prov. Cons. 2.

*Tutari**, Nat. D. 11, 57; Phil. 1v, 1.

Tutela. Flacc. 34, *tutela* legitima. Rosc. Com. 6; Or. 1, 36, *tutelæ* iudicium; quo quis accusatur, quasi tutoris officium male præstiterit, et pupillum fraudarit: etiam alibi *tutela* dicitur, ut majestas pro crimine violatæ tutelæ. v. c. Off. 111, 15; Sext. 50; Fin. 111, 20; Mur. 10, Nat. D. 11, 22; Or. 1, 39, 53.

*Tutor**, qui pupillum curat, ad Div. 1111, 61; Mur. 12; Cæcin. 25; Flacc.

30; Or. 111, 1; Phil. vi, 5; Brut. 96; Ar. Resp. 6.

*Tutus**, Verr. v, 15; ad Div. x, 31; ibid. xii, 2; Nat. D. 11, 47; Flacc. 13.

Typus, effigies, ut clypeus. Att. 1, 10, præterea *typos* tibi mando, quos in tectorio atriolæ possim includere.

*Tyrannico**, Verr. 111, 48.

*Tyrannicus**, Leg. 1, 13.

*Tyrannis**, Tusc. 11, 20; Off. 111, 23; Att. xiv, 18.

*Tyrannoctonus**, Att. xiv, 16.

**Tyrannus*, de Rep. 11, 26, quoniam neque tetrius, neque scditus, nec dis hominibusque invisus animal ullum cogitari potest. 27, hoc nomen Græci regis injusti esse voluerunt. Add. Off. 111, 6; Mil. 29; Agr. 111, 1.

*Tyro**, miles novus, ad Div. x, 24. †qui in qualibet arte rudis est, Cæcin. 15; Verr. 11, 6; Rosc. A. 7; Or. 1, 50.

Tyrotarichus, ad Div. ix, 16; Att. iv, 8, etc. genus cibi e caseo et salsa-mentis, ut notatio verbi docet: sed accedebant etiam aliæ res, Apicio teste, apud quem est ratio patellæ *tyrotarichæ* conficiendæ (de Art. Coquin. iv, 2), quæ apud Ciceronem patina *tyrotarichi* dicitur.

U.

*Uber**, de segete, Q. fr. 111, 1; Fin. v, 30. †de copia in dicendo, Off. 111, 3; Brut. 33.

*Ubertas**, Nat. D. 111, 36; ibid. 11, 51.

Ubi, a quo. Flacc. 20, *ubi* nihil possent discere. †Or. 11, 14, *ubi* sunt, qui Antonium Græce negant scire? i. e. errant, qui negant: eleganter.

*Ulceratus**, Fat. 16.

*Ulcisci**, Inv. 11, 27; ad Div. 1, 9; Att. ix, 14.

Uleus. Nat. D. 1, 37, quidquid horum attigeris, *uleus* est, h. e. difficile ad probandum.

Ultimus, remotissimus, Roma dis-juoctissimus. Manil. 16, *ultimas* terras. vid. Græv. ad h. l. †pro *ulterior*, ut Phil. vii, 1, *ultima* Gallia. Cf. v, 2.

†perfectissimus. Nat. D. 11, 12, *ultima* perfectæque naturæ.

Ultero. Quint. 23, qui quam *ultero* ipse deberet, i. e. per se; sive, ut Grævio placet, insupes, quosensu verbum hoc sæpe dicitur, ut Verr. 111, 85, *ultero* etiam oblatum.

Umbilici, lapilli litorales nitidi, in umbilici modum natura facti. Orat. 11, 6, conchas eos et *umbilicos* legere consuevit. v. Salmas. ad Solin. p. 496.

Umbra, comes. Mur. 6, saltatio est *umbra* luxuriæ. †*umbra* dicitur pro loco umbroso, ubi exercitationes habentur, in quibus non serio res agitur, neque de vita pugnatur. Hinc *umbra* opponitur soli, h. e. veræ pugnæ in bello, aut veræ contentioni in ju-

dicis. vid. *sol.* Sed deinde de omnibus iis rebus dicitur, quæ domi et in *umbra* fiunt, in quibusque nulla magna est contentio, tanquam de juris prudentia. Muren. 14, cedit *umbra* soli, h. e. militari rei philosophia et ceteræ artes, in quibus otium et tranquillitas est. vid. *umbratilis*. † Orat. III, 26, habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus (h. e. genus magnificentum) *umbram* aliquam et recessum, quo magis id, quod erit illuminatum, exstare atque eminere videatur: h. e. sint loci aliqui in oratione magnifica vacui ab ornamentis, et quasi figurarum troporumque coloribus.

Umbraculum, schola, Brut. 9. vid. *sol.* Leg. III, 6, Demetrius mirabiliter doctriam ex *umbraculis* eruditorum otioque non modo in pulverem atque solem, sed in ipsum discrimen acicmque produxit: h. e. usus est ad rem publicam administrandam, ut ap. Rom. Cato, Cicero, alii.

Umbratilis, otiosus, lenis, non asper. Tusc. II, 11, vita *umbratilis* et delicata. Orat. 19, *umbratilis* est oratio philosophorum et mollis.

*Umbrosus**, Q. fr. III, 1.

Uncia, assis duodecima pars, deinde etiam hereditas (v. *as*). Att. XIII, 48, mortuus enim Babullius; Cæsar, opinor, ex *uncia*. ib. VII, 2, est etiam in Gruteriana, ex *unciis*; sed in Græviata rectius receptum, ex teruncio. Q. fr. III, 9, quas enim tabulas se putavit obsignare, in quibus in *unciis* firmissimum tenuerat, etc. v. Manut. ad h. l.

*Uncinatus**, Acad. II, 38.

*Uncio**, Or. II, 21.

*Uectura**, Leg. II, 24.

Uinctus. Att. XII, 6, nitidus *uinctus*que sol, opponitur *aso*, de quo supra. † elegans, splendidus. Brut. 20, iam enim erat *uinctior* quædam splendidiorque consuetudo loquendi.

Uncus, instrumentum, quo perduelles ad scalas Gemonias trahabantur. Phil. I, 2, *uncus* impactus est illi

fugitivo. Rabir. perd. 5, vindicare: verberibus, ab *uncus*: ubi v. Hotemann.

* *Unda*, metaphorice. Plau. 6, illa *undis* comitorum. de Rep. I, 1, in his *undis* et tempestatibus ad summam senectutem maluit jactari, etc. Sic Horat. Epist. I, 1, 16, merror civilibus *undis*.

Undo, a quo, a qua, a quibus. Orat. I, 15, quam ille ipse, *undis* cognovit. Verr. III, 70, apud eas societates, *undis* erat attributa. Sed nil frequentius in exemplis. vid. Gronov. Obs. I, IV, p. 174.

*Unguentarius**, Att. XIII, 46; Orl. I, 24.

*Unguentum**, Or. III, 25; Nat. D. II, 55; Verr. III, 23; ibid. IV, 33.

*Unguiculus**, ad Div. I, 6; Fin. V, 27.

Unguis. Dom. 5, tu in hoc ulcere tanquam *unguis* existeres: h. e. ageres malum, acerbius effloeres. Add. Nat. D. II, 47; Attic. XIII, 20; Ros. C. 7.

Ungula. Tusc. II, 24, toto corpore atque omnibus *ungulis*, ut dicitur, contentione vocis asserviunt. Beatius post Lambinum legebat *ungulis*, quod *ungulis* hominibus non conveniret. Sed in proverbii hæc non nimis subtiliter judicanda. v. Obs. Miscell. quæ cura Dorvilii prodierunt, t. I, p. 410.

Unicus, pro *unus* est, Rosc. Am. II extr. Cæcl. 32; Verr. I, 41, si tantæ lectio sana est. † excellens, singularis. Quint. 12, ut aut summa negligentia tibi obstiterit, aut *unica* liberalitas de Sen. 17, in quem illud elogium *unicum*. v. collecta Heinssio ad Orl. Met. III, 434.

Univrsus. Att. V, 2, cetera *univrsus* mandavi; illud proprie.

Universitas. Nat. D. I, 43, *univrsitas* rerum, est totus mundus, ut, II, 66, *univrsitas* generis humani, totum genus humanum.

Univrsus. Orat. III, 27, loci, quia de re universa tractari solet.

communes nominati sunt: h. e. de genere. † communis omnibus. Off. 1, 31, sic est faciendum, ut contra *universam* naturam nihil contendamus; ea tamen conservata, propriam naturam sequamur. c. 30, communem dixerat.

Unus, eleganter cum superlativo. Brut. 6, rem *unam* esse omnium difficillimam. Sine *omnium*, Planc. 41. ad Div. XIII, 43, familiarissime *uno* equite romano utor. † Vernacula loquutioni similes sunt hæ rationes. Rosc. Com. 5, ut iudicem *unum* vereri debemus. ad Div. VII, 19, doctorem tamen *unum* quem desiderant. Orat. 1, 29, sicut *unus* paterfamilias. † pluralis jungitur, ex canone grammatico, substantivis pluralis numeri tantum, ut Att. v, 9, *unus* literæ. Sed non est perpetuum. Flacc. 29, *unis* vestimentis lautus es.

Urbanitas, virtus ingenii animique, qua eleganter possumus, ut homines in urbe liberaliter educati, de omnibus rebus judicare, neque aliquid inepti et absurdi dicimus et facimus, sed potius venuste et cum specie quadam liberali: estque hoc genus urbanitatis per totam vitam, orationem moresque fusum. ad Div. III, 7, etiamne tu has ineptias, homo summa prudentia.... addo *urbanitatem*, quæ est virtus, ut stoici rectissime putant. Nempe stoici *ἀρετὸν* opponunt *ἀπαθεί* ut ad h. l. ex Plutarch. de Legend. Postis, ostendit Victorius. ibid. VII, 31, vides enim exaruisse jam veterem *urbanitatem*, ut Pomponius noster suo jure possit dicere: nisi nos pauci retineamus gloriam antiquam Atticam. vid. Vavass. Ludicr. dict. 8. III, c. 7, p. 333, edit. Lips. Conf. *urbanus*. † facultas jaciendorum dictionum, apophthegmatum, leporum, ut Sallustius in Sempronis appellat. ad Div. VII, 32, *urbanitatis* possessionem, amabo, quibusvis interdictis defendamus. Rosc. Am. 41, *urbanitas* servorum: quanquam hæc etiam ad primum genus fortasse referri potest. † ipsa dicitur. Cæc. 3, contumelia si facilius jactatur, *urbanitas* nominatur. Fin. II, 31, in quantum hominum

facetorum *urbanitatem* incurritis. Or. 1, 5, celeritas et brevis respondendi et lacessendi, subtili venustate atque *urbanitate* conjuncta. † venustas quædam in sono vocis, et Romæ natis et educatis propria. Brut. 46, *urbanitatis* color: qui quid sit in voce, ibi explicatur.

Urbanus, elegans in omni judicio, dicto, facto; oppositurque imperito, absono, etc. ad Div. III, 8, te hominem, non solum sapientem, verum etiam, ut nunc loquimur, *urbanum*. v. *urbanitas*, inquit. Ceteram, quod ex h. l. post Quintil. Inst. Or. VIII, 3, colligunt, *urbanus* fuisse tum novum vocabulum, id mihi non placet. Nam sic multo magis etiam urbanitas novum verbum fuisset. Sed sensus his, e philosophia stoica repetitus, erat novus. Verbum enim *urbanus* est jam ap. Plautum de scurris, Trinumm. 1, 11, et alibi. Ita vero etiam hoc verbum capio, Verr. 1, 6, homines lautus et *urbani*. Ita enim ironice vocat homines Verri amicos, qui rumores disparant improbables, quibus nemo fidem poterat habere. † urbi Romæ proprius, Romanus. Brut. 46, quid tu tribuis istis externis quasi oratoribus? quid censes, nisi idem quod *urbans*, præter unum, quod non est eorum quadam *urbanitate* quasi colorata oratio.... in vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam et resonat *urbanus*. † perpetuo Romæ vivens, et quidem aut otiose, aut causas in foro gerens, aut senatorio munere fungens. Pis. 26, in hac quotidiana, assidua, *urbana*que vita. Att. 1, 1, cetera spero prolixa fore, his duntaxat *urbans* competitoribus: illam manum tu mihi cura ut præstes, Pompeii nostri amici. Gronovius interpretatur de assidua, qui *urbans* artibus, ut Cicero, Sulpicius, excellabant, non militaribus (vid. de Sestert. IV, 9); a qua interpretatione non adeo recedit altera Casanboni, Corradi, qui *urbans* competitores putant opponi iis prætoris viris, qui in provinciis, militiæ sc. causæ, essent,

diciis. vid. *sol.* Sed deinde de omnibus iis rebus dicitur, quæ domi et in *umbra* fiunt, in quibusque nulla magna est contentio, tanquam de jurisprudentia. Muren. 14, cedat *umbra* soli, h. e. militari rei philosophia et ceteræ artes, in quibus otium et tranquillitas est. vid. *umbratilis*. † Orat. III, 26, habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus (h. e. genus magnificentum) *umbram* aliquam et recessum, quo magis id, quod erit illuminatum, exstare atque eminere videatur: h. e. sint loci aliqui in oratione magnifica vœni ab ornamentis, et quasi figurarum troporumque coloribus.

Umbraculum, schola, Brut. 9. vid. *sol. Leg.* III, 6, Demetrius mirabiliter doctrinam ex *umbraculis* eruditorum otioque non modo in pulverem atque solem, sed in ipsum discrimen scicmque produxit: h. e. usus est ad rempublicam administrandam, ut ap. Rom. Cato, Cicero, alii.

Umbratilis, otiosus, lenis, non asper. Tusc. II, 11, vita *umbratilis* et delicata. Orat. 19, *umbratilis* est oratio philosophorum et mollis.

*Umbrosus**, Q. fr. III, 1.

Uncia, assis duodecima pars, deinde etiam hereditatis (v. *ar*). Att. XIII, 48, mortuus enim Babullius; Cæsar, opinor, ex *uncia*. ib. VII, 2, est etiam in Gruteriana, ex *unciis*; sed in Græviata rectius receptum, ex teruncio. Q. fr. III, 9, quas enim tabulas se putavit obsignare, in quibus in *unciis* firmissimum tenuerat, etc. v. Manut. ad h. l.

*Uncinatus**, Acad. II, 38.

*Uncio**, Or. II, 21.

*Uectura**, Leg. II, 24.

Uctus. Att. XII, 6, nitidus *uctus*que sol, opponitur *aso*, de quo supra. † elegans, splendidus. Brut. 20, jam enim erat *unctior* quædam splendidiorque consuetudo loquendi.

Uncus, instrumentum, quo pednelles ad scalas Gemonias trahebantur. Phil. I, 2, *uncus* impactus est illi

fugitivo. Rabir. perd. 5, vindicare a verberibus, ab *uncis*: ubi v. Hetsmann.

* *Unda*, metaphoricè. Plane. 6, illa *undæ* comitiorum. de Rep. I, 1, in his *undis* et tempestatibus ad summam senectutem maluit jactari, etc. Sic Horat. Epist. I, 1, 16, morsor civilibus *undis*.

Undo, a quo, a qua, a quibus. Orat. I, 15, quam ille ipse, *undis* cognovit. Verr. III, 70, apud eas societates, *undis* erat attributa. Sed nil frequentius his exemplis. vid. Gronov. Obs. I, IV, p. 174.

*Ungustarius**, Att. XIII, 46; Off. I, 24.

*Unguentum**, Or. III, 25; Nat. D. II, 55; Verr. III, 25; ibid. IV, 55.

*Unguilus**, ad Div. I, 6; Fin. V, 27.

Unguis. Dom. 5, tu in hoc ulcere tanquam *unguis* existeres: h. e. ingeres malum, acerbiam efflores. Add. Nat. D. II, 47; Attie. XIII, 20; Rosc. C. 7.

Ungula. Tusc. II, 24, toto corpore atque omnibus *ungulis*, ut dicitur, contentione vocis asserviunt. Bentham post Lambinum legebat *ungulis*, quod *ungulis* hominibus non conveniret. Sed in proverbii hæc non nimis subtiliter judicanda. v. Obs. Miscell. quæ cura Dorvilii prodierunt, t. I, p. 410.

Unicus, pro *unus* est, Rosc. Am. II extr. Coel. 32; Verr. I, 41, si tamen lectio sana est. † excellens, singularis. Quint. I, 2, ut aut summa negligentia tibi obstiterit, aut *unica* liberalitas. de Sen. 17, in quem illud elogium *unicum*. v. collecta Heinsio ad Ovid. Met. III, 434.

Universæ. Att. V, 2, cetera *universæ* mandavi; illud proprie.

Universitas. Nat. D. I, 43, *universitas* rerum, est totus mundus, ut, II, 65, *universitas* generis humani, totum genus humanum.

Universus. Orat. III, 27, loci, quia de re universæ tractari solet.

communes nominati sunt : h. e. de genere. † communis omnibus. Off. 1, 31, sic est faciendum, ut contra *universam* naturam nihil contendamus; ea tamen conservata, propriam naturam sequamur. c. 30, communem dixerat.

Unus, eleganter cum superlativo. Brut. 6, rem *unam* esse omnium difficillimam. Sine *omnium*, Planc. 41. ad Div. XIII, 43, familiarissime *uno* equite romano utor. † Vernaculis loquutioni similes sunt hæ rationes. Rosc. Com. 5, ut iudicem *unum* vereri debemus. ad Div. VII, 19, doctorem tamen *unum* quem desiderant. Orat. 1, 29, sicut *unus* paterfamilias. † pluralis iungitur, ex canone grammatico, substantivis pluralis numeri tantum, ut Att. 7, 9, *unæ* literæ. Sed non est perpetuum. Flacc. 29, *unis* vestimentis lautus es.

Urbanitas, virtus ingenii animique, qua eleganter possumus, ut homines in urbe liberaliter educati, de omnibus rebus iudicare, neque aliquid inepti et absurdi dicimus et facimus, sed potius venuste et cum specie quadam liberali: estque hoc genus urbanitatis per totam vitam, orationem moresque fuscum. ad Div. III, 7, etiamne tu has ineptias, homo summa prudentia.... addo *urbanitate*, quæ est virtus, ut stoici rectissime putant. Nempe stoici *ἀστέλοσ* opponunt *ἀπαθής* ut ad h. l. ex Plutarch. de Legend. Poetis, ostendit Victorius. ibid. VII, 31, vides enim exaruisse jam veterem *urbanitatem*, ut Pomponius noster suo iure possit dicere: nisi nos pauci retineamus gloriam antiquam Atticam. vid. Vavass. Ludicr. dict. 8. III, c. 7, p. 333, edit. Lips. Conf. *urbanus*. † facultas jaciendorum dictorum, apophthegmatum, leporum, ut Sallustius in Semproniam appellat. ad Div. VII, 32, *urbanitatis* possessionem, amabo, quibusvis interdictis defendamus. Rosc. Am. 41, *urbanitas* servorum: quanquam hæc etiam ad primum genus fortasse referri potest. † ipsa dicitur. Cæl. 3, contumelia si facilius jactatur, *urbanitas* nominatur. Fin. II, 31, in quantam hominum

facetorum *urbanitatem* incurritis. Or. 1, 5, celeritas et brevis respondendi et lacescendi, subtili venustate atque *urbanitate* conjuncta. † venustus quædam in sono vocis, et Romæ natis et educatis propria. Brut. 46, *urbanitatis* color: qui quid sit in voce, ibi explicatur.

Urbanus, elegans in omni iudicio, dicto, facto; opponiturque imperito, absorto, etc. ad Div. III, 8, te hominem, non solum sapientem, verum etiam, ut nunc loquimur, *urbanum*. v. *urbanitas*, init. Ceterum, quod ex h. l. post Quintil. Inst. Or. VIII, 3, colligunt, *urbanus* fuisse tum novum vocabulum, id mihi non placet. Nam sic multo magis etiam urbanitas novum verbum fuisset. Sed sensus hic, e philosophia stoica repetitus, erat novus. Verbum enim *urbanus* est jam ap. Plautum de scurris, Trinummus, 1, 11, et alibi. Ita vero etiam hoc verbum capio, Verr. 1, 6, homines lautissimi et *urbani*. Ita enim ironice vocat homines Verri amicos, qui rumores dissiperant improbables, quibus nemo fidem poterat habere. † urbi Romæ proprius, Romanus. Brut. 46, quid tu tribuis istis externis quasi oratoribus? quid censes, nisi idem quod *urbani*, præter unum, quod non est eorum quadam *urbanitate* quasi colorata oratio.... in vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam et resonat *urbanus*. † perpetuo Romæ vivens, et quidem aut otiosè, aut causas in foro gerens, aut senatorio munere fungens. Pis. 26, in hac quotidiana, assidua, *urbana*que vita. Att. 1, 1, cetera spero prolixia fere, his duntaxat *urbani* competitoribus: illam manum tu mihi curam ut præstes, Pompeii nostri amici. Gronovius interpretatur de assiduis, qui *urbani* artibus, ut Cicero, Sulpicius, excellebant, non militariis (vid. de Sestert. IV, 9); a quâ interpretatione non adeo recedit altera Casanboni, Corradi, qui *urbanus* competitores putant opponi iis prætoris viris, quæ in provinciis, militiæ sc. causis, essent,

et ante trium nundiarum redire ad petendum possent. Sed Victorius, Var. Lect. iv, 12, putat esse leves, jocularis. Et profecto omnes competitores, quos commemoravit, ab ipso tales esse dicuntur, ut rideantur, aut risu digni sint, aut tales fuerunt. Sed Gronoviana interpretatio magis mihi placet.... *Sic fere, fragm. or de ære alien. Mil. *urbani* armis : de Clodii tribunatu. † *facetus*, dicax, quales nempe fieri solent otiose Romæ viventes, nihilque agentes, nisi ut in foro, sub basilicis stent, circulos faciant, etc. unde tandem pro scurra dici cœpit, ut ostendit Gronov. l. c. Cf. Salmas. ad Pollionis xxx tyr. p. 516. ad Div. ix, 15, *urbani* sales. Dom. 54, et homo *facetus*, inducis etiam sermonem *urbanum* ac venustum, etc. † Verr. iii, 86, *urbana* prædia. v. *prædium*.

Urbs. proprie, Sext. 42; Acad. ii, 44; Att. i, 16; ibid. xiii, 23; Agr. ii, 16, 28 : elegans est illud Ciceronis, Div. ii, 16, *urbem* philosophiæ proditis, dum castella defenditis.

Uredo. Nat. D. iii, 35, si *uredo* aut grando quippiam nocuit. Est autem rubigo ita dicta, quia oriri credebatur ab occasu solis frigido et pruinoso, sequente sole acri, a quo inuratur pruina. Sic Salmas. ad Solin. p. 308. Sed Cujac. Observ. xv, 28, distinguit inter rubiginem et *uredinem*, auctore Plinio, ut rubigo sit e rore putrefacto; *uredo* e concreto, recte. *Uredinem* a frigore repetit etiam Columella, iii, 20; rubiginem a calore idem, x, 342, etc.

Urere, de frigore. Tuscul. ii, 17, pernociant venatores in nive, in montibus *uri* se patiuntur. † de igne, Q. fr. ii, 11; Phil. viii, 5.

Urgere, premere, Att. vi, 2, 3; Fat. 9; Tusc. v, 8; Off. iii, 4. † instare, Or. i, 10; ibid. ii, 4; ibid. iii, 9; ad Div. ix, 13; ibid. x, 32; Fat. 15; Planc. 2; ibid. 28; Fin. v, 27; Off. iii, 16; Tusc. ii, 25, nomen, quod *urget*, dissolvere. Tusc. ii, 25, *urgere* pondere.

Urna. Q. fr. ii, 6, senatorum *urnæ* copiose absolvit, equitum adæquavit. *Urnula**, Parad. 1.

*Usitatus**, Phil. xiv, 5; Fin. iii, 2; Nat. D. iii, 19.

Usucapio, est jus rei possidendæ, et dominii adeptio, ut JCI loquuntur, quæ oritur ex eo, quod rem per certum temporis spatium, idque lege definitum, sine controversa, possedimus. Cæcin. 26, *usucapio* fundi, hoc est, finis sollicitudinis ac periculi litium, non a patre relinquitur, sed a legibus. Leg. i, 21, *usucapionem* xii, Tabulæ inter quinque pedes esse voluerunt, etc.

Usura, usus rei; item, quod pro usu datur, ad Div. vi, 12, *usura* falsi gaudii frui. Agr. iii, 1, parvam exigui temporis *usuram* bonæ de me opinionis postulo. Tusc. i, 39, natura dedit *usuram* vitæ, tanquam pecuniæ, nulla præstituta die. Elegans est illud de stoicis, qui post mortem corporis æperstitem animum dicunt, sed non in æternum, ibid. 51 extr. stoici autem *usuram* nobis largiuntur, tanquam conicibus : diu mansuros, aiunt, animos; semper, negant. † scenus, ad Div. xv, 4; Cat. ii, 8.

Usurpare, pro eo, quod vulgo dicunt, *exerceo*, tanquam jus, etc. Agr. ii, 7, paucas tribus ad *usurpandam* libertatem vocare, h. e. ad exercendum jus suffragii. Verr. v, 20, jure quotannis *usurpatum* ac semper retentum, etc. † vocare, dicere. Offic. ii, 11, C. Lælius is, qui sapiens *usurpat*, Phil. ii, 28, at quam crebro *usurpat*, et consul, et Antonius!

Usurpatio. Verr. v, 64, *usurpatio* civitatis, est, quum se quis civem dicit. Agrar. ii, 12, *usurpatio* vetustatis, de comitibus curiatis, dicitur causa per 30 lictores habitis. Conf. Gronov. Obs. i, 25.

Usus, possessio rei non interrupta per certum ac legibus definitum temporis spatium, qua res nostra fit, ut nemo amplius nobis de ea litem movere possit. Ar. R. 14, mortales nihil

a diis immortalibus usu capere possunt. Cæcin. 19, auctoritatem fundi et usum lex jubet esse biennium.

Ut, utut. Verr. 1, 2, ut hoc esset iudicatum. Planc. 4, ut fueris dignior. Cf. Gronov. Observ. III, 6. †posito, fac. ad Div. 1, 9, ut jam sit in iis culpa, qui me non defenderunt, non minor est in iis, qui reliquerunt. Att. VII, 13, qui, ut nihil aliud, hoc tamen profecit. †elegantè dicitur etiam cum superlativo, sequente ita. Offic. 1, 5, ut quisque maxime perspiciat... ita sapientissimus haberi solet. †procur. Mil. 13 extr. erat, ut odisset.

Utens, qui sumtum facit de pecunia sua. Offic. II, 20, fac magnitudinem divitiarum juvare: utentior sane sit, honestior autem quomodo? v. *uti*.

Utensile, OEcon. 1, reliqua *utensilia*, quibus aut aliter hominum genus, aut etiam excolitur. *Utensilia* h. l. sunt necessaria victui, non supellex, ut recte monuit et pluribus exemplis demonstravit Gronov. Sestert. p. 105. Conf. Ernest. ad Tacit. A. 1, 70. Perspicuus in primis est locus Varr. de R. R. 1, 2, 6, quid in Italia *utensile* non modo non nascitur, sed etiam non egregium sit?

Uter, pro utervis. Offic. III, 25, sibi ne *uter* rapiat, an alter cedat alteri: ubi vid. F. Fabricius.

*Uterus**, Pis. Fragm. ap. Serv. in Virgil. Ænei d. VIII.

Uti, de rebus et pecunia, qua im-

pendi sustinemus. Att. XIII, 23, magis doleo, me non habere, cui tradam, quam habere, qui *uter*. ib. XI, 11, ut sit, qui *utatur*. v. Gronov. Sestert. p. 103. †opus habere. ad Div. V, 20, qui ambitione nihil *uterer*. †Tusc. IV, 18, æmulatio autem dupliciter illa quidem dicitur: nam æmulatio virtutis imitatio dicitur; sed ea nihil hoc loco *utimur*: h. e. huc non pertinet, de ea nunc non agitur.

Utilis. Div. VIII, 15, quibus adhuc alibi parum *utilis* fuit, i. e. nocuit. De hujus *ὑποχρησῶς*; vi cf. Clark. ad Homer. Iliad. β', v. 269.

*Utilitas**, Or. 1, 26; Mur. 10; Inv. II, 52; Her. III, 2; Off. III, 18. †*utilitates*, Att. VII, 5; de Am. 20; Off. III, 10.

*Utiliter**, Off. 1, 25; ibid. II, 5.

*Utinam**, Att. XIII, 46.

*Utique**, Att. XIII, 22, 48; ibid. XIV, 4.

Utrum, sequente aut, pro an, est Verr. II, 69. Non sequente an, vel simili particula, pro num. Verr. V, 16, quæram, utrum emeris, et quomodo, et quanti emeris. item, Flacc. 19.

Uva, de Div. 1, 17; de Sen. 15.

Uxor, Top. 3; Fin. III, 21; Or. pro Scur. Fragm.

Uxorius. Offic. III, 15, in arbitrio rei *uorior* hæc verba maxime excellent: melius, æquius. Res *uorior* est dos, quam uxor attulit, et de qua post divortium contentio esse solebat. v. Boetius ad Topic. 17.

V.

Vacare, cessare, ad Div. VIII, 5; ibid. XII, 30; de Div. I, 6; ibid. II, 2. †rei alicujus esse expertem, Tusc. I, 26; Nat. D. 1, 24; Brut. 78; Att. XII, 11; ibid. XIII, 50; Off. I, 36; Fin. III, 10; Tusc. II, 26, si *vacet* populo, h. e. ut post dicit, si sine populo teste recte facit, non hoc agit, ut populo placeat.

Vacatio ejus est, qui a quacumque re molesta aut laboriosa liber est: res,

a qua quis liber est, adjicitur interdum nominativum, vel omittitur. Phil. V, 19, *vacatio* militiæ. Font. 7, pretium ob *vacationem* datum, np. a munere viæ publicæ muniendæ. ad Div. IX, 6, quæ studia, *vacationem* habent publici muneris: h. e. potestatem faciunt a republ. gerenda abstinendi. Sed non solum genitivus rei, a qua quis liber est, ad-

jicitur, verum etiam causæ, propter quas liberatur. Cœl. 12, severitati tuæ, ut oportet, respondere non audeo: erat enim meum, deprecari *vacationem* adolescentiæ, veniamque petere. Sull. 26, *vacatio* rerum gestarum, i. e. ob res gestas data. Leg. 1, 3, ego vero ætatis potius *vacationi* confidebam.

Vacillare, ad Div. xvi, 15, epistola *vacillantibus* literulis: quales nempe sunt eorum, qui, propter infirmitatem aliquam e morbo, aut senectute ortam, tremebunda manu scribunt. Catil. 11, 10, qui... in veteri ære alieno *vacillare*, h. e. expedire se ex eo, et consistere non possunt.

Vacuitas, de tempore, quo munus aliquod, magistratum, nemo obtinet. ad Div. xi, 10, quantam perturbationem rerum urbanarum afferat obitus consulum, quantam cupiditatem hominibus injiciat *vacuitas*. Gronov. ad Tacit. A. 11, 46, interpretatur, orba respubl. Ap. Tacitum, l. c. vacuæ legiones sunt, quæ ducem non habent. v. Gronov. Grævius e vestigiis mss. legendum judicat, *vacivitas*; quem vid. ad h. l.

Vacuus, otiosus. Brut. 5, quum te sciremus esse *vacuum*. † Catil. 1, 6, quum morte superioris uxoris novis nuptiis domum *vacuam* fecisses. Hæc forma loquendi significat, de medio sublatum quemcumque, quo superstitie nuptiæ fieri nullæ possunt. Sic Sallust. Catil. 15, Aurelia Orestilla pro certo creditur, necato filio, *vacuam* domum scelestis nuptiis fecisse: ubi vid. Cortius. Sed et is, qui mortuus est, dicitur *vacuam* domum facere, ap. Liv. 1, 46, Aruns Tarquinius et Tullia minor prope continuatis funeribus quum domos *vacuas* novo matrimonio fecissent: i. e. mortui essent, neque amplius obstant fratri sororique, quo minus se jungerent matrimonio. vide tamen ad h. l. Jac. Gronov.

Vadari est, jubere aliquem datis sponsoribus polliceri, se ad diem certam ad agendum de re aliqua certum ad locum venturum; estque petitoris:

unde autem petitur, *vadimonium* promittit. Quint. 6, se jam neque *vadari* amplius, neque *vadimonium* promittere. Verr. 111, 15, quum Apronius ex Leontino usque Lilybæum aliquem *vadaretur* ex miseris aratoribus. Cf. Quint. 19, et Salmas. Mod. usur. c. 16.

Vadimonium est 1° præsentia aut ab eo, quem quis est vadatus, datis vadibus, a. sponsoribus, promissa, aut a sponsoribus, qui ei, qui vadatur, præsentiam alterius sua fide et periculo suo promittunt. Hinc formulæ, Quint. 6, *vadimonium* promittere. ibid. 7, *vadimonium* sistere, etc. 2° ipsa postulatio et promissio præsentia. ibid. 6, hominem in præsentia non vadatur; ita sine *vadimonio* disceditur. ibid. 5, res esse in *vadimonio* cepit, h. e. sibi invicem præsentiam certo die promiserant. ibid. 18, quæsit, quo die *vadimonium* istud factum esse diceres. ad Q. fr. 11, 15, nemo fuit in tanta multitudine, qui *vadimonium* concipere posset, h. e. JCtus, qui formulam posset scribere, qua *vadimonium* postularetur et promitteretur. 3° ipsa dies, qua præsentia postulata et promissa est. de Sen. 7, meminere *vadimonia* constitota. Quint. 5, quum *vadimonia* dilata essent. Conf. ad Div. 11, 8. Quint. 16, ad *vadimonium* venire. ibid. deserere *vadimonium*; obire *vadimonium*. De *vadimonio* longa est disputatio ap. Salmas. Mod. usur. c. 16 (in qua tamen non omnia vera, tanquam, quod p. 696 dicit, *vadimonium* promittere fuisse tantum sponsorum, quum de re sit diserte apud Cicer. Quint. 6, se jam non *vadari* amplius, neque *vadimonium* promittere). Cf. Budæum ad Pand. p. m. 40 sqq.

Vadamus, Or. 45; Cœl. 21.

Vasfer, peritus, acutus, honesto sensu. Nat. D. 1, 15, somniorum *vasferrius* interpres. Sic Ovid. Her. xx, 50, juris *vasfer*: estque proprium JCtorum. vid. Horat. Sat. 1, 3, 130, et ibi Acro. † malo sensu, Off. 111, 15.

Vasferus, Verr. 11, 35.

Vagari, errare, Sext. 42; Flacc. 13; Phil. xi, 2; Font. 11; Or. 1, 40. † de iis qui nesciunt quid statuunt, de Div. 1, 40. † Offic. 11, 2, de academicis: non enim sumus ii, quorum animus *vagetur* errore: h. e. nesciat, quid statuatur, quid decernatur. † Or. 1, 48, ne oratio *vagari* cogatur: de λογμαχουσι dicitur, nulla proposita rei, de qua agitur, definitione, s. de iis, qui nesciunt via et ratione, initio a definitionibus factis, disputare. † Or. 111, 44, *vagari* verba, et 49, *vagari* oratio dicitur, quum verba non sunt ita juncta, neque ipsæ sententiæ periodis comprehensæ, ut numerus existat. † Tusc. 111, 6, deinde *vagabimur* nostro instituto: h. e. latius et copiosius disseremus de re. † Marcell. 9, *vagabitur* nomen tuum longe atque late, certam quidem sedem non habebit. † *divagari*, Att. xvi, 11.

Vage°, Her. iv, 2, 31.

Vagina, de Sen. 15, viriditas herbescens culmo erecta geniculato, *vaginis* jam quasi pubescens includitur.

**Vagire*, translatione eleganti; de Rep. 11, 11, non solum ortum novum populum, neque ut in cunabulis *vagantem* relictum.

Vagus, huc illuc errans, Att. vii, 11; Fin. 5, 20; de Univ. 10. † Brut. 31, *vagum* dicendi genus, h. e. copiosum. Conf. *vagari*. † Or. 11, 16, *vaga* quæstio est, quæ in genere versatur, non certis personis et temporibus adstricta. † incertus. Nat. D. 11, 1, et de diis habere non errantem et *vagam*, ut academici, sed, ut nostri, stabilem certamque sententiam. † de oratione non composita, nec numerosa. Orat. 23, solum quiddam sit, nec *vagum* tamen, ut ingredi libere, non ut licenter errare videatur.

Valde, Att. xi, 15, neque *valde* opinio est. Sed lectio est suspecta.

Valens, robustus, Verr. v, 54; Agr. 11, 31; ad Div. vii, 1. † sanus, Or. 11, 44. † acutus, Acad. 11, 7. † potens, Att. vii, 3; Brut. 16; Fat. 6.

Valere°, bona valetudine frui, ad

Div. ix, 9; ibid. xi, 24; Att. vi, 2. † aliqua re pollere, ad Div. 1, 7; Brut. 14; Off. 1, 30. † aliquid momentum asserre, Or. 11, 78; Fat. 4; Off. 11, 2; Balb. 28; Phil. ix, 5; Verr. 11, 71.

Vallum, s. *Vallus*, munimentum circa castra, quod sit palis, qui et *valli* dicuntur: unde elegantes dicendi rationes. N. D. 11, 57, munitæ sunt palpebræ tanquam *vallo* pilorum. Ceterum quod Victorius, Var. Lect. xii, 16, ex hoc loco corrigit Xenophontem, Mem. Socr. 1, 4, 6, id Ernest. improbat ad eum locum. de Sen. 15, fundit frugem spici, ordine structam, et contra avium minorum morsus munitur *vallo* aristarum. Utrum hi ablativi sint a *vallum*, an *vallus*, disputat, et pro ultimo stat Gronov. Obs. 111, 18; quem sequitur, et bis *vallus* pro *vallum* recipit ap. Ovidium Heinsius, A. 1, 14, 15; Met. viii, 286. Mihi utrumque rectum videtur. Nam, quod Gronovius ipse negare non audet, *vallum* est a palis dictum, qui et *valli* sunt; deinde *vallum* pro pluribus palis dicitur Floro, 11, 18, ferre plenius *vallum* jubebantur, qui arma nescirent: ad quem locum Dukerus mihi videtur errare, qui hoc *vallum* dicit insolentius dici pro *hic vallus*. Est enim apud Liv. viii, 38; ad quem locum vid. etiam Drakenb. Ceterum *valli* romani brevem et accuratam descriptionem legant tirones ap. Liv. xxxiii, 5. † Att. xvi, 11, sine *vallo* Luciliano, i. e. sine exceptione, ut bene Corradus. Lucilius enim dicebat, se nolle ab omnibus legi. Nunc fere omnes a Grutero habent *sillo*, non *vallo*.

Vanitas dicitur de omnibus iis rebus, quæ habent speciem inanem, a veritate alienam, ut, de mendacio: Off. 1, 42, nihil proficiunt, nisi admodum mentiantur, nec vero est turpius quidquam *vanitate*. . . mercatura . . . multis, sine *vanitate* impertiens. Off. 11, 14, quod si vituperandi sunt ii, qui reticuerunt; quid de iis existimandum est, qui orationis *vanitatem*

adhibuerunt? de assentatione: de Am. 25, multi autem Gnathonum similes, quum sint loco, fortuna, fama superiores; horum est assentatio molesta, quum ad *vanitatem* accessit auctoritas. de errore: Tusc. III, 1, ita variis imbuimur erroribus, ut *vanitati* veritas, et opinionioni confirmatæ natura ipsa cedat.

Vanus, mendax. Quint. 6, necesse est... *vanum se*, et perfidiosum, et impium fateatur.

Vaporarium est hypocaustum, s. fornax, in qua ignis aquæ calefaciendæ in balneis succenditur. ad Q. fr. III, 1, *vaporarium*, ex quo ignis erumpit. vid. Philander ad Vitruv. v, 10. Sed Scaliger ad Catull. ep. 6, verba, ex quo ignis erumpit, pro glossemate habet, et totum locum aliter constituit.

Variare, ornare, distinguere. Or. II, 9, oratoris est formare orationem, eamque *variare* et distinguere, quasi quibusdam verborum sententiarumque insignibus. ibid. III, 26, *variare* orationem sententiis. † ad Q. fr. I, 1, *severitas variatur* gratia: h. e. gratia facit, ut in decernendo prætor æqualitatem deserat. v. *varius*, *varietas*. † Milon. 3, *variatis* hominum sententiis, pro variantibus: homines enim, sententias et suffragia dicuntur *variare*, quum non in eadem sunt parte. Sic Liv. xxxv, 31, sub hanc vocem fremitus multitudinis *variantis* fuit, partim assensum, partim indignationem: ad quem locum v. Gronov. ibid. I, 43, equites vocabantur primi, octoginta inde primæ classis centuriæ; ibi si *variaret*, quod raro incidebat, ut secundæ classis vocarentur: int. suffragiis, ut xxii, 60, ibi quum sententiis *variaretur*. Dicuntur etiam sententiæ *variari* aliqua re, aut res *variari* sententias, ut ap. Liv. II, 57, quum timor atque ira invicem sententias *variassent*. Sed sententiæ *variatis* pro *variis* dici, inusitatum est, ubi nulla fit rei mentio, quæ eas variis effecerit.

Varices sunt venæ intumescens in cruribus, sed interdum tamen etiam in ventre; de quarum curatione v. Cel-

sum, vii, 31. Tusc. II, 15, *varices* secare.

Varis, copiose, ornate. Or. I, 13 *varis* dicere. † in foro opponitur ræ æqualiter. Verr. IV, 65, *varis* decernere. † variis de causis. Cæc. 2, *varis* objectus est pater.

Varietas. Fin. II, 3, *varietas* proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia. † copia in dicendo. Orat. I, 12, qui discernes eorum, quos nominavi, ubertatem in dicendo et copiam, ab eorum exilitate, qui hac dicendi *varietate* et elegantia non utuntur? Sed in primis est tenendus is verbi sensus, qui est Orat. 30, eaque hanc ipsam habent, quam probo, *varietatem*. Nam *varietas* ea, quam Cicero probabat, et quam in oratore commendat, est apta omnium trium dicendi generum inter se permixtio, quum in eadem oratione, ut sæpe fit apud Ciceronem, possis tenuia tenuiter, mediocria temperate, et sublimia magnifice dicere. † Orat. I, 2, ac ne forte cum aliis studiis, quæ reconditis in artibus, atque in quadam *varietate* literarum versentur, etc. ibid. 3, in philosophia difficile est enumerare, quot viri, quanta scientia, quantaque in suis studiis *varietate* et copia fecerint: ibid. III, 21, nam neque sine forensibus nervis satis vehemens et gravis, nec sine *varietate* doctrinæ satis politus et sapiens orator esse potest. Nempe copia literarum *varietas* dicitur, quia e variis artibus liberalibus oritur. Crassus oratorem negabat esse perfectum posse, nisi qui omnibus artibus et literis eruditus sit. † inconstantia, infidelitas. ad Div. I, 18, non ullam rem aliam extimesceas, quam eandem *varietatem* atque infidelitatem exercitus. † Verr. III, 5, *varietas* decretorum: quum in iisdem causis non idem decernitur. † Sext. 34, sine ulla *varietate* discessio est, quum in eadem omnes omnino sententiam discedunt. Cf. Cajil. III, 6. † Dom. 5, frumentum in alias terras, credo, propter *varietatem* venditorum mise-

rant. Grævius negat, quid sit *varietas* venditorum, intelligi posse. Itaque acute suspicatur, propter *avaritiam* venditorum, nempe, ut pluris venderent frumentum, quæ fere causa est, quare aliorum rustici frumentum vendant. Mihi videbatur aliquando *varietas* venditorum esse diversitas pretii, quam frumento statuunt venditores, quum alii majoris, alii minoris vendere volunt, eamque ob causam, h. e. propterea, quod incertum apud se est pretium, aliorum mittunt rustici frumentum, ubi certum pretium fore sperant. Est proverbium apud Latinos de oleariis in Velabro, qui inter se ex composito consentire in pretio olei solebant, neque alius alio majoris, aut minoris vendere. † *varietas* rerum dicitur de rebus adversis, ad Div. xv, 7, in omni rerum mearum *varietate* amantissimum mei cognovi. Sed Dom. 36, quum a tot rerum tanta *varietate* divellerer, i. e. a tot ac tantis tamque variis rebus. † ad Div. vi, 2, in *varietate* adhuc est versata causa tua.

Varius, Fin. ii, 3, quid proprie significet? Cf. *varietas*. Verr. v, 19, an hoc probabis, in æqua causa populorum sine pretio *varium* jus et disparem conditionem fuisse? Agr. ii, 29, fructibus *varius* ager: cui opponitur certa fides setegis, apud Horatium. *Varietas* agrorum oritur ex *varietate* tempestatum, quæ contra in nonnullis regionibus certæ sunt ita, ac stabiles, ut raro aliter accidant.

Vas, vadis; obres, qui cavet populo in causa capitum, quæ nempe vel maxime ad populum et rempubl. spectat, unde causa publica dicitur. Conf. Gronov. Obs. ii, 8. ad Brut. 18, me pro adolescentulo *vadem* accepit respública. Tuscul. v, 22, quorum quum alterum *vadem* mortis accepisset; alter ut *vadem* suum liberaret, præsto fuisset ad horam morti destinatam. De quæstione, an *vades* sint etiam rerum privatarum, lege in primis Salmas. Mod. usur. cap. 16, p. 698 sqq. p. 731 sqq. qui ita esse,

multis disputat. Negat autem et impugnat hanc Salmasii disputationem Gronov. Obs. iii, 13 (unde translata sunt, quæ ibi disputantur in hanc rem, in notas ad Liv. iii, 13), putatque, ex veterum accurate loquentium consuetudine, *vades* semper dictos in causis capitum. Mihi, si iudicium meum licet interponere, ita videtur: *Vas* et *præs* antiquissimis temporibus de causis privatis dicebantur; quod loci Varonis, aliique, a Salmasio allati, plane conficiunt. Postea autem, quum etiam in causis publicis, nempe in causis capitum, *vades*, Liv. l. c. et in causis pecunie publicæ, prædes adhiberi cepti essent, qui populo caverent, sensim mutata est dicendi ratio, et *vades* prædesque de publicis causis ab accurate loquentibus dicti, præterquam, quod in lite iudiciarum prædes manserunt: itaque apud Ciceronem, Livium, aliosque similes reperimus. Neque tamen propterea ita antiqua significatio oblitterata fuit, ut non interdum ea homines in scribendo uterentur. Itaque etiam Horatius, Serm. i, 1, in causa privata *vades* commemorat. ad Q. fr. i, 1, sit annulus tuus tanquam *vas*. aliquod; ubi *vas* sit ut Græcum *οὐτος*, supellex, instrumentum: sed Longus, de Annulis, c. 4, e ms. bibl. Ambros. corrigi volebat, *vas* aliquis.

Vas, vasis, Inv. ii, 40; Verr. iv, 18.

Vasarium, Pis. 35, pecunia, quæ ex ærario magistratibus in provincias euntibus dabatur, ad comparanda vasa, quibus opus haberent. Vasa autem hic sumuntur latius, pro eo, quod Galli dicunt *meubles*: sed in itinere in provinciam, in militia, *vasa* dicuntur; in urbe *suppellex*. v. Salmas. Mod. usur. c. 3, p. 84, et ad Jus Att. p. 455. De *vasario* conf. Cic. Verr. iv, 5, et ibi intt.

Vascularii, Verr. iv, 24, sunt artifices, qui ex auro argentove vasa conficiunt, sed sine crustis et emblematis; qui apud nos *orfèvres* vocantur. vid. Salmas. ad Solin. p. 736. Eorum sæpe mentio est in lapidibus. Exempla

Indices Gruteriani, Reinesiani, alii-
que suppeditabunt.

Vastare, inane facere. Sext. 24, lex
erat lata, *vastato* et relicto foro: expul-
si erant enim vi operarum Clodianarum
honesti cives, ne legem impedi-
rent. † *Vastari* etiam dicuntur, quæ hor-
rida sunt incultu. Nat. D. 11, 39, non
patiuntur terram stirpium asperitate
vastari. Nonius in hoc loco legit *vaste-
scere*, quod probat Lambinus temere.

Vaste. Orat. 111, 12, ex quo sic loquu-
tum esse ejus patrem judico, non *vaste*..
sed *presse*. *Vaste* est nimis diducto
ore, rustico more, aspere. Cf. *presse*.

Vastitas. Pis. 33, efficere *vastitatem*,
dicitur morbus, ex quo multi moriun-
tur.

Vastus, asper, durus. Orat. 45,
quomodo enim vester Axilla Ala fa-
ctus est, nisi fuga literæ *vastioris*? Or.
1, 25, ita vultu motuque corporis *vas-
ti* atque *agrestis*. vid. Alb. Rubenius
ad Liv. xxiv, 48.

*Vatas**, Leg. 11, 8; Ar. Resp. 8.

Vaticinari, delirare, insanire. ad
Div. 11, 16, sed ego fortasse *vatici-
nor*, et hæc omnia meliores habebunt
exitus. Sext. 10, qui hæc dicerent, *va-
ticipinari* atque insanire dicebant.

Vectigal, propriè est pecunia, quæ
pro vectura solvenda est: sed deinde
in genere dictum est pro omni reditu
publico e decumis, scriptura, et por-
torio; de quibus suis locis dictum est.
De *vectigalibus* populi rom. exstat
doctus P. Burmanni liber, de hoc ar-
gumento consulendus. Attic. v, 21,
vectigal prætorium, est pecunia, quam
provinciarum civitates dare prætori
solent; quæ a prætoribus, salva lege
de repetundis, accipi potest. Quo no-
mine autem acceperint prætores eam
pecuniam, de eo sic statuunt viri do-
cti, ut dicant, provinciales hanc pe-
cuniam prætori dedisse, ne milites in
hiberna recipere cogentur. v. iutt.
ad h. l. et Burm. l. c. c. 12, p. 212;
qui hoc onus postea *epidemeticum* di-
ctum, e Codice Justiniani docet. Lo-
cus, ad quem respicit, est l. xii, tit.

40, ubi videndus est Cujacius, qui hæc
epidemeticæ Nov. 129, 134, et ultima
tit. c. lege abrogata docet. Ego autem
locis veterum auctorum inductus arbi-
tror, non solum hiberna, sed etiam alias
res pecunia redemptas esse, et gratiæ
causa plus datum pecuniæ, quam ne-
cesse esset. Nempe provinciales, in
primis remotiores, ut vecturæ molestia
in liberarentur, redimebant frumen-
tum cellam, quod inde æstimatum
dicebatur. v. Verr. 111, 81 sq. Coef.
in Pison. 35. In Cod. Theod. ærariæ
annonæ: v. Gloss. Nomic. Gothofr.
Deinde provinciales, ut auctor est Ci-
cero ad Att. v, 16, debebant dare fen-
num, ligna, et similia ad necessita-
tem. Pro his, credo, etiam a nonnul-
lis, remotioribus in primis civitatibus,
pecunia dabatur. Fuerunt forte etiam
tum alia ejus generis: nam postea
fuisse e Codic. Theodos. l. vii non
uno titulo, et Cod. Justin. l. xii, tit.
37 sqq. intelligitur. Optimum fuerit,
intelligere sumtus, quos in cultum
prætorum factos ait Liv. xxxii, 27, de
M. Catone, Sardinia prætor: sum-
tus, quos in cultum prætorum facere
socii soliti erant, circumcisi, aut sub-
lati. † Huic *vectigali* simile fuit *vec-
tigal* ædilitiorum, ad Q. fr. 1, 1, quod
jam breviter definitum est supra in
ædilitius. Sed usi sumus vocabulo pe-
cuniæ, auctoribus viris doctissimis,
Manutio ad l. c. Bulengero, Turnebo,
aliis: quod negat Burmannus, l. c. re-
ctum esse, neque hos recte veterum
ædilium mores considerasse, qui pri-
mo (Verr. iv, 3) commodato acceperint
ornamenta ludorum a provinci-
alibus, deinde donare res, et bestias
venari ad spectacula coegerint. Loci
Ciceronis ad Div. 11, 11; viii, 9; Att.
v, ult. vi, 1, quos affert in hanc rem,
omnes sunt de bestiis, pantheris; sed
eas non imperabat provinciæ civitati-
bus Cælii ædilis, sed Ciceronem ro-
gabat, ut sibi mitteret, quod putabat
civitates facile venaturas, si intellex-
issent Ciceroni gratum se facturæ. Ne-
que tamen hoc factum postea negem;

quanquam sæpe, in primis in Symmachi epistolis, legerim, bestias magistratibus, hominibus privatis, a civitatibus, esse aut sponte, amoris et gratiæ causa, aut rogatu datas, nihil de imperatis. Quare vero de pecunia dubitetur a Burmanno, non video. Audiamus ipsum Ciceronem: res erit confecta. Quantum vero illud est beneficium tuum, quod iniquo et gravi *vectigali* ædilitiorum, magnis nostris simulatibus, Asiam liberasti? enimvero, si unus homo nobilis queritur palam, te, quod edixeris, ne ad ludos pecuniæ decernerentur (intell. a civitatibus) ut sibi eripuisse, quanta tandem pecunia penderetur, si omnium nomine, quicumque Romæ ludos facerent, quod erat jam institutum, erogaretur? Perantiquam autem consuetudinem fuisse, ut proc. et pro prætores a provincialibus exigerent pecuniam ad ludos, frustra sæpe SCtis coercitam, patet e Livio, xl, 44. † Hinc etiam de re ditibus privatorum hominum dicitur, ut in illo: Parad. vi, 3, magnum *vectigal* parcimonia. ibid. ex meo tenui *vectigali*. Cf. ad Att. xii, 19, etc.

Vectigalis, e *vectigalibus* redacta. Verr. 1, 35, *vectigalis* pecunia populi rom. † *vectigales* populi quomodo a stipendiariis, s. tributariis differant, dictum est in *stipendiarius*.

Vectio°, Nat. D. 11, 60.

Vectis°, palus ferreus, de Div. 11, 28; Nat. D. 1, 8.

Vector°, Phil. viii, 9; Nat. D. 111, 37; Att. 11, 9.

Vectura°, Verr. 111, 82; Att. 1, 13; ad Div. 11, 17.

Vegotus°, proprie, Att. x, 8. † de animi alacritate, Tusc. 1, 17; de Div. 1, 29.

Vehemens, ferox, Vat. 2. † de oratore, Or. 11, 14, 49, 78. † severus. Sull. 1, præcipitante republ. *vehementem* me fuisse atque fortem; conservata mitem ac misericordem faterentur. Verr. 11, 61, fuit in decumis (sc. exigendis) *vehementior*.

Vehementer°, valde, Fin. v, 26; Att. xvi, 14, 16. † magna vi, Att. vi, 8. † se vere, Phil. viii, 15.

Vehere (passive), de vectore. Brut. 97, adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis *vehentem*. Laudatus est jam in Lexico Fabri hic locus, sed male Orat. pro Brut. positus est; allatus etiam Gron. ad Liv. 11, 19. Sic etiam, ut recte Gronovius monet, *vectores* pro epibatis, h. e. iis, cui vehuntur, quum sint proprie, qui vehunt. vid. v. c. Cic. Sext. 20. Sic etiam *prætervehens* pro *prætervectus* est ap. Sueton. Cæs. 39; Ald. de Div. 11, 68 de Div. 11, 70; Mil. 21; Phil. 11, 24; Nat. D. 37.

Vehiculum. Pis. 25, neglectis *vehiculis* triumphalibus. Gronoviana, *ferculis*: id probabat Abramius. *Vehiculis* autem, præter novitias edd. quasdam, omnes veteres cum *mas*. habent, probante P. Victorio, Grutero, etc. Ratio mutandi fuit, quod *ferculorum* frequentior in hac re mentio. *Ferculorum* autem nomine Abramius contineri dicit *vehicula* cum spoliis; quod est falsum. In pompis, quum triumphalibus, tum Circensibus, debent discerni *vehiculum*, *ferculum*, et tertio *spolia*, aut simulacra, quæ vehuntur. Itaque distingui reperies *thensam*, et *ferculum*. Est autem in pompa Circensi *thensa*, quod in triumpho *vehiculum*; Sueton. Cæs. 76, *thensam* et *ferculum* Circensi pompa. *Ferculum* sufficiebat, aut *thensa*, ut sæpe unum ponitur; sed plenius et accuratius dicere volebat. Sic in triumpho *vehiculum* et *ferculum* promiscue dici potest. *Vehiculum* et *thensa* est *currus*; *ferculum* est *machina* imposita, seu *pulpitum*, in quo simulacra aut *spolia* reponuntur. Ita Festus et Ascon. v. Torrent. ad l. c. Scheffer. de Re Vehic. 11, 24.

Vel, exempli causa, ut unum hoc afferam. ad Div. 11, 13, *vel* quas proxime acceperam. ibid. vii, 24, amoris tui, quoquo me verto, *vestigia*. *Vel* proxime de Tigellio. † partim. ad Div. xv, 1, quæ ad me delata sunt, ad vos

cribenda putavi; *vel* quod tanta res erat, *vel* quod, etc.

Velabrum, planities inter Capitolium, Palatinum, et Aventinum. ad Brut. 15, Larentis ad aram in *Velabro* sacrificium pontifices facere solent. De *velabro* v. Donat. Rom. V. et R. II, 15, 27.

Velatus. Dom. 47; Nat. D. II, 3, capite *velato*. In primo loco est de dedicante; in altero de Decio se devotente. Itaque non eodem modo accipiendum illud *velare*. Nam dedicantis velamen idem est, quod sacrificantis; quod quale sit, e monumentis antiquis apparet: nempe ejusmodi, quod caput, præter os, totum operit; unde *amictus* appellatur Virgil. Æneid. III, 405. v. hoc velaminis genus in monumentis et nummis ap. Guther. Jur. Pont. II, 14; III, 6; IV, 6. Hujus velationis causam Servius facit hanc ad l. c. Plutarch. Quæst. Rom. t. II, p. 266, ne inter sacrificandum verbum male ominatum, temere emissum, ad aures sacrificantis accideret, et sacra turbaret. In devotione autem velamen (Liv. VIII, 9) idem est, quod supplicium, hostiarum, nempe, ut est apud Livium I, 32, filum lanæ, vitta, infula. Cf. Sueton. Calig. 6.... **Velati*, de Rep. II, 22, adscriptitii milites, de quibus Festus h. v. nunc in Cicerone nova.

Velificari, proprie est vela facere ita, ut vento inflari possint; vela ad ventum excipiendum convertere. Hinc mutare *velificationem*, ad Div. I, 9, proprie est, vela alio convertere, quia ventus mutatus est. Sed quoniam ventus et aura dicuntur metaphorice (v. *aura*), *velificari* etiam sic dicitur; nempe, ut sit, facere aliquid, quod ad honores, quos cupias, consequendos prosit. Agr. I, 9. quod si quis vestrum spe ducitur, se posse turbulenta ratione honori *velificari* suo. Hinc est pro gratificari. ad Div. VIII, 10, diligenter et caute perscribas, ne aut *velificatus* alicui dicaris, etc.

Velitari, est pugnare velitum more,

de quibus mox. Hinc, quia velites levioribus armis pugnant, de leviori dicitur concertatione. Quint. 22, hæc est iniqua certatio, non illa, quæ tu contra Alphenum *velitabaris*. Næpe Alphenus, qui se procuratorem Quintii professus erat, tantum impedierat actionem honorum Quintii, a Nævio proscriptam, judicium accipere veluerat, etc. Hæc pugna erat levior, non pertinebat ad caput. Sed Nævius deinde Quintii caput petebat, quæ ejus bona sibi ex edicto possessa diceret.

Velites, quod genus militum sit, notum est; nempe quod ante justam aciem telis, hastis pugnat, leviter armatum. De iis, eorum origine, abrogatione, etc. v. Lipsium de Milit. II, 1; Salmas. R. Mil. 16. Elegaster in hac voce ludit Cicero ad Div. II, 20, me autem a te ut scurræ *velitæ* malis oneratum esse, non moleste tali. Est autem lus in his verbis multiplex, quæ interpretes non plene assequuti videntur. Gronovius vidit primo, ludi in voce *malis*, quæ et *posæ* significat, quæ Ciceroni donarat Pætus, et maledicta, convicia. Manutius porro monuit, respici ad morem militarem, quo *velites* in itinere portabant sarcinas militum: hinc verbum *onerare*. Sed hoc nescio an omnquam probet: nam nihil de ea re proditum invenio. Calones id fecisse scio; de *velitibus* nihil hujusmodi legi. Valerius denique, ut ex ejus notis ad Ammianum, V, 9, commemorat ad h. l. Grævius, monuit, scurras esse parasitos, qui exercitum sequuntur, et jociis in conviviis milites delectant: quod, quanquam non negem, etiam in exercitibus scurras fuisse, tamen locus Plautinus non conficit, in quo scurræ est urbanus, qui opponitur militi (v. Gronov. Sestert. IV, 9, p. 519); neque ratio est, quare hic castrenses potius, quam urbanos scurras, intelligere velimus. Quidquid sit, nemo horum plane explicavit hunc lusum. Videamus, an nos id præstare possimus, et simul

exemplum demus explicandorum huiusmodi locorum. Misit Pætus Ciceroni poma, quæ et mala dicuntur. Hoc verbum ambiguum est, adeoque joco aptum. Sed ut ambiguitas servaretur, adhibendum erat etiam verbum huic rei accommodatum: hinc dixit, malis me onerasti, pro, malis me donasti. Formula, malis onerare, significare potest, maledicta plurima in aliquem conjicere (nam etiam maledictis aliquem onerare dicimus), et plurima poma in aliquem conjicere. Utrumque accidere solet scurris et parasitis in locupletiorum conviviis; hoc in primis, apposita mensa secunda. Hinc Ciceroni veniebat in mentem scribere: multis malis me tanquam scurræ onerasti. Sed id fit in primis tum, quum parasitus est impudentior, et dicterii convivas sæpius lacessit. Et quia dicimus, jacere dicta, tanquam tela et jacula; deinde *velitari*, et *velitatio* in dicterii jaciendis dicitur, ut ap. Gell. vi, 11, neque in maledictis adversus impudentes et improbos *velitandum* (cf. Plaut. *Asin.* ii, 2, 41), propterea eleganter dixit, se tanquam *velitem* scurræ, h. e. qui ultro et crebrius impudentiusque maledictis velitatus sit adversus Pætum, malis oneratum esse; id se autem non molesto tulisse, quia æquum scilicet sit, ut est apud Phædrum, sua exempla æquo animo pati.

Velivolans navis, Div. i, 31, e poeta.

Felle. Att. vi, 3, num quid *vellem*, rogavit. Est formula peregre abeuntium, qua sua officia, in mandatis literisve perferendis, alicui deferunt. Sic, Vat. 15; Q. fr. iii, 11; ad Div. xii, 15. † capere, Att. vi, 7; ad Div. xiiii, 71; Pet. Cons. 1. † quid aibi vult, Leg. iii, 15; Verr. iii, 50.

Vellere pro revellere. Verr. iv, 24, ex patellis quæ *vellarat*, sc. sigilla. Spinæ *vellere*, Fin. v, 3.

Vellicare, sermonibus malivolis carere et perstringere. Balb. 26, *vellicaret* in circulis Cornelium.

Velocitas, Tusc. iv, 15; ibid. v, 15.

Velociter, de Rep. iv, 9.

Velum. Or. 23, *vela* dare. Tusc. iv, 4, *vela* facere. ibid. 5, *vela* orationis pandere. Hæ formulæ omnes significant, latius et copiosius, quam dialectici solent, disputare. † Or. ii, 44, si se dant, et sua sponte, quo impellimus, inclinant iudices atque propendent: accipio quod datur, et ad id, unde aliquis flatus ostenditur, *vela* do. Flatus hic sumitur, ut aura (v. *aura*), nempe pro ea re, quæ oratorem, quemadmodum flatus auræ in vela incidens in portum devehit navem, ita juvat, ut facilius, quod velit, iudicibus persuadere possit. Ea res est iudicum inclinatio et propensio, quam vocavit, quum videt orator, eos sua sponte aliquid quodam modo probare. Quum ergo orator hoc animadvertens, eam rem in primis urget, in eaque agenda et demonstranda copiosus est, dicitur *vela* dare ad id, unde flatus ostenditur. † *velis*, remis, proverbialiter dicitur de summa contentione, ad Q. fr. ii, 15. Laudaturetiam ex Off. iii, 33, *velis* equisque: æd legendum est, *viris* equisque, ut est in melioribus edd. † *velis* passis, Tusc. i, 49.

Vena. Nat. D. ii, 55, *vena* cava, quæ a jecore ad cor pertinet. † pro arteria. Fat. 8, si cui *venæ* sic moventur, is habet febrem. Conf. Div. ii, 70. vid. Lex. Fabr. † Orat. i, 52, *venas* tenere cujusque generis, ætatis, etc. h. e. recessus animorum, opiniones, propensiones, etc. cuique generi, ætati, usitatas; ducta metaphora a *venis* metalli subterraneis. Div. i, 51; Cat. i, 13.

Venalis, venditioni expositus, Agr. iii, 4; Quint. 6; Or. i, 58; ibid. ii, 56; Verr. iii, 62; Phil. ii, 3; ibid. iii, 4. † vocem *venalem* habere, Quint. 3.

Venalitii, Or. 70, sunt mangones, qui homines venales habent, unde familie *venalitiæ*: dicuntur etiam *venalitarii*. Itaque et hanc vocem, quippe notiores in hoc genere, hic reponere volebat Lambinus, recte propterea re-

prehensura Torrentio ad Sueton. Aug. c. 42.

Venari, proprie, ad Div. II, 11; Nat. D. II, 63. † capore, Verr. IV, 21. † appetere, Her. IV, 2; Att. XVI, 2. † excogitare, investigare, studiose consecrari. Orat. II, 34, nosse regiones, intra quas *venere*, pervestiges, quod quæras. Att. XVI, 7, ἀθροῦντα *venaris*.

*Venaticus**, Verr. IV, 13.

*Venatio**, ad Div. VII, 1; ad Div. XVI, 4; Off. II, 16; de Sen. 16.

Venator. N. D. I, 50, physicus, speculator *venatorque* naturæ. Tusc. II, 17.

*Venatus**, Tusc. V, 34.

Vendere, pro venditare, laudare aliquid. Att. XIII, 12, Ligarianam præclare *vendidisti*: h. e. laudando, ut legeretur ab hominibus, fecisti. Cf. *venditare*. † corrumpi se ab aliquo pati. Ar. R. 22, *vendere* se alicui. Pis. 34.

Vendibilis, qui vendi potest, Verr. I, 41, probabilis. Brut. 47, orator *vendibilis*. de Am. 25, oratio *vendibilis*.

Venditare, vendere, Att. I, 14; Her. II, 30. † ostentare; jactare. Sull. 10, ita illos se audituros, quibus se *venditabat*. Verr. III, 58, *venditare* se existimationi hominum. Conf. ad Att. VIII, 16; Phil. VIII, 10; Ar. R. 25, ubi vid. Græv. Ductum est a mercatoribus, qui laudandis mercibus emtores alliciunt. Nam *venditare* proprie est cupere vendere, et emendum offerre, ut Att. I, 14 extr. Tusculanum *venditat*, ut, si possit, emat Pacilianam domum.

Venditatio, jaetatio, ostentatio. Tusc. II, 26, laudabilia sine *venditatione* facere. de Am. 25, virtus *venditatio* quædam esse dicitur.

*Venditio**, Rosc. A. 38; Pis. 35.

*Venditor**, Off. III, 12; Sen. post Red. 4.

*Veneficium**, Cluent. I; Or. II, 25; Brut. 60.

*Veneficus**, Inv. II, 19; Phil. XIII, 11.

*Venenatus**, Ar. Resp. 24; de Div. II, 66; Nat. D. II, 50; Quint. 2.

Vencnum, proprie, Cluent. II, 60,

61; Phil. XI, 6; Tusc. II, 7; Cœl. 24. † de quovis medicamento noxio, Or. 37. † metaphorice, Att. II, 21; Cluent. 54, qui *venenum* malum fecit, est *veneficus*; qui et spargere *venena* dicitur, Catil. II, 10. Dicit autem *venenum* malum, quia *venenum* est medium verbum, quod pro succis etiam dicitur, ut *venenum* Tyrium pro purpura apud Virgilium.

Venerari, proprie dicitur de cultu et honore deorum. Phil. X, 2, quos omnes pæne *venerari* debemus; sic, Agr. II, 35; Tusc. I, 21. † de diis, Nat. D. I, 42; Nat. D. III, 21; ad Div. VI, 7; Tusc. I, 47.

*Veneratio**, Nat. D. I, 17.

Venerii, in Cæcil. 17. Vid. Græv. ad h. l. et Ind. hist. in *Venus*.

*Venerius**, jactus in ludo talorum. Div. I, 13. v. *talus*.

*Venerius**, ἀρροδιαιος; de Sen. 14; de Div. II, 69; Tusc. IV, 31.

Venia. Or. II, 48, vix ut mihi tenuis quædam daretur *venia* excusationis, quod tamen eum defenderem, qui mihi quæstor fuisset. Sed est *veniam* dare etiam simpliciter pro rogata facere. ad Q. fr. III, 1, tibi petenti *veniam* non dedit. Cf. Att. V, ult. † obsequi, cedere. Rab. Post. 12, auctoritati ejus *veniam* dedi. Add. Or. 13; Or. I, 6; Leg. III, 15; Her. IV, 15; Rosc. A. 4; Mur. 50; Verr. V, 55; Phil. VIII, 11; Agr. II, 2.

Venire. de personis quæ ad aliquid accedunt, Fin. I, 5; ibid. II, 20; Nat. D. I, 32; ibid. II, 5; Att. I, 1; ibid. VIII, 13; ibid. X, 7; Quint. 15; ibid. 16; Flacc. 35; Rosc. A. 17; Cæcil. 22; Verr. III, 43; ibid. IV, 4; Cluent. 50; Or. II, 54; de Sen. 19; Pis. 19; Rosc. c. 6; Mur. 5; Phil. II, 2. † de rebus, Tusc. II, 2; Off. II, 16; Cæcin. 2; Verr. II, 15; Inv. II, 53; Nat. D. II, 4. † incidere, Or. II, 87; ad Div. III, 8; ibid. VII, 3; Rosc. A. 27; Att. I, 12; ibid. VII, 7; Tusc. II, 19; Cæcin. 26; Phil. II, 16; Verr. II, 29; Leg. II, 31. † Att. XIV, 1, in sermonem se post idus martias, præterquam Lepidi, *veniss*

neminis. Tusc. II, 19, *venit* Epicurus, homo minime malus... tantum monet, quantum intelligit: negligere, inquit, dolorem. Verr. V, 6, est pro evenire: hæc ubi *veniunt*. Sed anceps lectio, ut et Div. II, 51.

*Venire**, a venio, Agr. II, 21; Att. V, 20; ibid. VII, 2; ibid. XII, 38; Her. IV, 15; Or. II, 66; ad Div. VII, 2.

*Venter**, Mur. 26; de Div. II, 58; Cæcil. 19; Or. II, 66.

Ventilare, vento faciendo excitare, v. c. ignem: deinde metaphorice, commovere animos, irritare; nam et ventus sic dicitur, ut mox demonstrabitur. Flacc. 23, cujus lingua, quasi flabello seditionis, *ventilata* est concio. De hoc verbo laudat Drakenborch. ad Sil. XV, 705, disputationem Gothofredi ad Cod. Theod. I, V, de malef. et mathemat. Sed in ea nihil ad locum Sillii facit. Est ad I, IX, tit. 16, l. 5, t. III, p. 132, ed. Ritter. Sic verbum *ventilare* etiam laudatur in Lexic. Fabri Cod. Just. I, VI, eod. tit. Ceterum Gothofredus etiam l. c. verbum *ventilare* in loco Ciceroniano interpretatur, impellere et agitare, atque hinc fortasse explicari legem putat posse, in qua *ventilare* de maleficis et mathematicis dicitur. Neque mihi dubium est, quin ibi *ventilare* sit referendum ad vitas insontium, et significet vexare. Nam quod in priore parte disputationis de præstigiis magicis in ciendis manibus interpretatur, potest forte *ventilare* de iis propter gesticulationes dici, sed non dicuntur magi h. l. *ventilando* ciere manes, verum manibus accitis *ventilare*: quid igitur, nisi vitas hominum? Accedit illud, quod præstigiæ et magicæ artes, ut ex l. 9 intelligitur, non propter se, sed propter noxam prohibita sunt: nam in ea lege usus innoxius permittitur. Conf. Cod. Justin. I, c. l. 4. *Ventilare* autem pro vexare apud posterioris ævi scriptores non raro dicitur. vid. *Du Cange*, in Glossario Lat. in v. *ventilare*. Sed hæc obiter dicta sunt.

**Ventilare*, de iis, qui frequenter ad-

eunt vel magistrum, vel alium quem natu, aut dignitate majorem. Leg. I, 4, juri studere te memini, quum ipse etiam ad Scævola *ventilarem*. de Rep. I, 9, familiarissimique ejus (Scipionis) ad eum frequenter per eos dies *ventituros se esse dixissent*.

Ventriculus. Nat. D. II, 55, *ventriculus* cordis: est cavitas, quo sanguis concipitur.

Ventosus, inanis, levis, vanus. ad Div. XI, 9, rogo te, ad hominem *ventosissimum* Lepidum mittas. Phil. XI, 7, imperium extraordinarium est populare et *ventosum*, non gravitatis nostræ, non hujus ordinis.

Ventus, venti quoniam in mari duplex vis est, altera, qua propellit naves, et celerius in portum defert; altera, qua mare commovet et perturbat: hinc etiam metaphorice duobus modis dicitur. Primo *ventus* dicitur, ut aura popularis, pro plausu populari, quatenus is ad honores consequendos valet, atque adeo pro omnibus rebus, quatenus hanc vim habent. Locus classicus est Cluent. 47, verum omnes intelligimus, in istis subscriptionibus censoriis *ventum* quemdam popularem esse quæsitum. Idem paulo post sic expressit: res enim indicat, nihil censores habuisse cogniti, nihil comperti; ex tota subscriptione rumorem quemdam et plausum popularem esse quæsitum. Hoc idem est, quod c. 28 dixit: oblatam sibi facultatem putavit, ut ex invidia senatorio posset crescere. ad Div. II, 6, quum commemorasset, quibus subsidiis Milo esset ad consulatum petendum instructus, bonorum studium e tribunatu, propter causam Ciceronis, vulgi propter munera in ædilitate, suffragia juventutis et gratiosorum, Ciceronis suffragationem, hæc petitionis subsidia *ventos* appellat: dux et auctor nobis opus est, et eorum *ventorum*, quos proposui, moderator quidam et gubernator. † deinde *ventus* dicitur de rebus ad commovendas condiciones populi et seditiones idoneis, de invidia alicui apud populum facta.

Sull. 14, *ventus* in optimum quemque excitatus. Sic capio locum Cluent. 28, Quintius, homo maxime popularis, qui omnes rumorum et concionum *ventos* colligere consuisset: non sc. de plausu, ut Sylvius, nec de rebus, quæ in concionibus dicantur et aguntur solis, ut Grævius (quanquam non sunt ab hoc vento excludendæ; iis enim utuntur homines populares ad conciones incitandas, et hinc Gronov. Sest. 17, 9, per hæc verba interpretatur hominem concionalem ap. Liv. III, ult.), sed de rebus quibuscumque, ad incitandos homines plebeios, in primisque conciones, idoneis. Hujusmodi ergo res studiose captabat popularis homo, quibus conciones commovere, et ita aliis invidiam faciendo ipse crescere posset. Neque vero *ventus*, quem Quintius eo tempore collegerat, et, de quo agitur, erat res in concione acta, sed in iudicio, verum valde accommodata ad populum contra judicia senatoria incitandum. Atque hæc interpretationem ipsius comparationis ratio confirmat. vid. Cluent. 40 extr. † Est etiam pro fama, quatenus aliquam similitudinem cum vento habet. ad Div. VIII, 8, magna illico fama surrexit, et de damnatione ferventer loqui est coeptum: quo *vento* projicitur Appius minor, ut indicet, etc. † fortuna. Att. 4, 1, Cæsarem, cujus nunc *venti* valde sunt secundi, meliorem reddo. ad Div. XII, 25, quicumque *venti* erunt, ars certe nostra non aberit.

Venustus, jocus, facetiæ, dicteria. Flacc. 31, ne tum quidem hominum *venustatem* et facetias perspicere potuisti. Sic Dom. 34, sermo urbanus et *venustus*. † Off. 1, 36, *venustatem* muliebrem dicere debemus, dignitatem virilem pulchritudinem.

*Venustus**, Pis. 29; Brut. 55, 95.

*Vepros**, Tusc. 7, 25.

*Ver**, Verr. 7, 11; de Sen. 19.

*Verax**, de Div. 1, 19.

Verberna, Verr. 17, 50, sacerdotes cum infalis et *verbernis* præsto mihi fuerunt. De variis significationibus

hujus verbi videndus, quem alii jam laudarunt, Servius ad Virg. Eclog. VIII, 65; Æn. XII, 120. Hic intelligendi sunt rami olivæ, de quibus dicit *verbernas* auctor est Servius, ll. cc. Ad Æn. III, 24, myrtus inter *verbernas* ab eo ponitur. Ovid. A. A. II, 401, indicat Chrysen cum lauro et vittis. Nempe sacerdotes habitu supplicum præsto fuere Ciceroni, ut ex infalis apparet. Supplices autem præferre *stercoribus*, ramos olivæ, tralatitium est.

* *Verbera*. de Rep. 1, 5, vel contumeliarum *verbera* subire. Phil. XI, 2.

Verberare. Phil. VIII, 7, *verberare* oppidum tormentis. † ad Div. XVI, 26, *verberari* te cogitationis convicio. Sic et *verbera* poetis dicta. v. Broukh. ad Propert. 1, 3, 18. † *verare*, negotium facessere. Orat. III, 21, vulgaris orator... istos quidem nostros *verberabit*, etc.

Verberatio. ad Div. XVI, 27, mirificam *verberationem* cessationis mihi disti.

Verbum. *verba* facere tribus modis est apud Ciceronem. Primus est, quam de oratore dicitur; qui est vulgatissimus. Alter de magistratu referente ad senatum; estque verbum solenne in SCtis, pro quo Græci dicunt *stimb*. ad Divers. VIII, 8, quod M. Marcellus consul. V. F. (*verba fecit*) de provinciis consularibus. vid. Brisson. de Formul. L. II, p. 195. Græcum *titio* de relatione ad populum est in periphrasibus. vid. v. c. Demosth. de Coron. c. 9. Tertius est de recitante formulam dedicationis, Dom. 46, si is Q. Cæpionis, inimici sui, postem ædium tenuisset, et pauca *verba* fecisset, ædes Cæpionis essent dedicate: † Dom. 52, *verba* cadunt, de eo, qui verbum præ perturbatione animi proloqui nullum potest, aut obmutescit. † Tusc. II, 12, *verbo* de sententia destitit: h. e. paucis monitus, facile cessit. † Att. XVI, 11, suavium meis *verbis* des. † *verba* vocat etiam formulam, quam prætor præscribit iudicibus, ut ex ea judicent. Quint. 20, iudicium accepit in *verba*, etc. et sic sæpe.

Vere, sine dissimulatione. Or. II, 86, si *vere* agere volueris, omnia tibi relinquo: sin dissimulare, etc.

**Verecundia*, de Rep. V, 4, vituperationis non injustæ timor.

Vereor (cum genitivo), Att. VIII, 4, *veritus* testimonii tui: ubi tamen edd. pr. habent *testimonium*.

Vergere, niti, tendere. Nat. D. II, 45, omnibus partibus terræ in medium *vergentibus*. † spectare. Phil. XI, 11, Bruti auxilium ad Italiam *vergere*, quam ad Asiam maluissimus.

Veridicus, verus. Flacc. 32, *veridicæ* causæ inimicitiarum. Div. I, 45, *veridicæ* voces ex occulto missæ. Non ergo poetis proprium hoc vocabulum.

Verisimilis, sequente ut. Verr. IV, 6, *verisimile* non est, ut ille homo, etc. Sic et est, Rosc. Am. 41; Sull. 20; Verr. IV, 6; Sext. 56.

Veritas. Hic, autequam, quæ de hoc verbo e Cicerone dicere constitui, proferam, uronum causa, dicere attinet, quid intersit inter *veritatem* et *verum*. Nam homines nostri, vernacula ratione decepti, sæpe *veritatem* dicunt, ubi *verum* dicere debebant: tanquam, *veritates* novas invenire, *veritatem* dicere, etc. Regula ergo hæc est: *Veritas* dicitur, ut philosophi loquuntur, abstracte, h. e. de vero, quatenus cogitatione sejungitur a rebus, factis, dictis, quibus inest. Sic Latine dicitur: amans *veritatis*, studium *veritatis*, investigatio *veritatis*, *veritas* in puteo latet, etc. quæ omnia sunt Ciceroniana. Nam in his non agitur de certo facto, dicto, etc. quod verum sit, sed de vero per se. In his omnibus autem et *veritas*, et *verum* recte dicitur. *Verum* autem etiam concrete dicitur, h. e. quum vox nostra, *vérité*, significat verum factum, dictum, etc. in quibus nunquam *veritas* dicitur, sed semper *verum*: ut, *verum* dicere, *verum* narrare, etc. Neque turbare quemquam debent exempla, in quibus aliter esse videtur, ut Inv. I, 36, quæ perspicuam omnibus continet *veritatem* assumptio, nihil indiget approbationis. Nam in

his quoque verbis *veritas* abstracte dicitur hoc sensu: cuius assumptionis *veritas* omnibus apparet. † *Veritas* interdum est necessitas, et opponitur casui fortuito. Div. I, 13, num casu factum esse potest, quod omnes numeros *veritatis* habet? Nat. D. I, 20, æterna *veritas*. † certitudo. Nat. D. I, 22, persuaderi mihi non solum opinione, sed etiam ad *veritatem* plane velim. † æquitas, justitia. Act. I in Verr. I, *veritas* iudiciorum. ad Div. VIII, 6, si ad summam *veritatem* jus legitimum exegeris. † Sic interpretantur etiam v. c. locum Muren. 29, paullo asperior ac durior, quam *veritas*, aut natura patiatur. Male; nam in hoc, et similibus locis, *veritas* éléganter dicitur de re ipsa, vera rei ratione: duriozem ergo dicit esse Catonem, quam res ipsa, vera rei ratio, patiatur. Sic ad Div. VI, 1, quam *veritas* et ratio præscribit. v. Græv. ad h. l. Parad. V, 3 extr. ratio et *veritas* ipsa convincit. Sic adjectivo *verum* usus est Horat. Serm. I, 3, 96, «quis paria esse fere placuit peccata, laborant, Quum ventum ad *verum* est; sensus moresque repugnant»: ubi male æquum interpretatur. In ea verba commentarius est in his verbis Ciceronis, Fin. IV, 19, quæ magnifice primo dici videntur, considerata minus probantur. Sensus enim cuiusque, et natura rerum, atque ipsa *veritas* clamat quodam modo, non posse se adduci, ut inter eas res nihil interesset. Sed plura exempla addamus. Or. I, 17, videamus, ne plus oratori tribuas, quam res et *veritas* ipsa concedat. ib. 33, probo ista, ut causa aliqua posita consimili earum causarum, quæ in forum deferuntur, dicatis quam maxime ad *veritatem* accommodate: nempe ut vera res et causa, non ficta agi videatur. Or. III, 57, *veritas* vincit imitationem. ibid. II, 17, actio *veritatis* plena. Inv. II, 1, *veritas* transfertur ex animali exemplo in mutum simulacrum, Or. I, 34, commentatio inclusa in *veritatis* lucem proferenda est; h. e. in veris causis in foro adhibenda. Sic,

11, 19, rhetor dicitur expertus *veritatis*, quia in umbra scholæ dicit, et docet, non agit veras causas. *ibid.* 1, 51, qui tolerabiliore volunt esse, et ad *veritatem* vitæ propius accedere, permediocres, ac potius leves motus animi esse debere dicunt.

Vermiculatus. Br. 79, nullum verbum, nisi loco positum et structum, tanquam in emblemate *vermiculato*. Cf. Or. III, 43. Quid sit *vermiculatum*, de eo non consentiunt viri docti. Alii enim interpretantur, minutis tessellulis, tanquam vermiculis, structum et variegatum; alii cocco tinctum, quod color coccineus fit e vermiculis, qui sunt in bacca cocci; vermiculus etiam ipse, et vermiculum pro cocco dicitur. Hanc sententiam protulit et defendit Salmasius ad Solin. p. 192, 854. Sequitur eum Harduinus ad Plin. H. N. XXXVI, 6; videtur etiam probare Bochartus, Hierozic. t. II, l. IV, 27. Sed ut sententia Salmasiana non sit sine specie, et *vermiculatum* esse possit cocco tinctum; tamen altera est verosimilior, et loco Ciceroniano et Plinianocommodatior. Primo si *vermiculatum* in hac re de colore diceretur, consequens esset, ut aut omnes illi lapilli coccinei fuissent, quod nemo sibi persuaderi patietur: fuerunt enim diversorum colorum, ut effigies rerum et animalium exhiberentur. Aut *vermiculatum* esset in genere coloratum; quod probari nemini poterit, nec Salmasio in mentem venit credere, aut demonstrare. Accedit id, quod rem conficit, ap. Plinium, loco mox citando, tradi crustas marmoris in opere *vermiculato* sub Claudio demum cæpise pingi. Deinde in locis, ubi hoc verbum occurrit, clarissime apparet, non respici ad colorem lapillorum, sed ad structuram et dispositionem eorum. Oratio a Lucilio et Cicerone comparatur cum *vermiculato* opere, non ratione ornamentorum, quibus quasi coloribus illuminata et picta est; sed ratione structuræ verborum artificiosæ: unde et *vermiculum* ster-

nere in inscr. ap. Murator. t. I, p. 314, n. 2. Sic apud Plin. H. N. XXXV, 1, *vermiculato* ad effigies rerum et animalium crustæ, non possunt profecto esse coccineæ, aut colore tinctæ, sed ita dispositæ, ut effigies rerum et animalium exhibeantur. Tertio, quod negat Salmasius, *vermiculatum* a vermibus dici posse, quod nulla similitudo sit inter lapillos illos in opere *vermiculato* et vermes, quum lapilli illi quadrati fuerint: primo, etiam grana non sunt quadrata, et tamen lapillos illos grana dici scimus, unde et Græci *χορροβόλλες* dicunt, ἀπὸ τοῦ χορροῦ, grano; deinde *vermiculatum* non est minutum, sed ex minutis lapillis per varios tortuososque flexus structum et compositum, in quo profecto est quedam cum vermiculis similitudo, eorumque motu. Sic *vermina* dicebantur dolores, qui Græcè *τροποποι*, post tormenta dicebantur, a minuto motu, quasi a vermibus corpus scinderetur, ut auctor est Festus. Ceterum de operibus *vermiculatis* v. Casaub. ad Sueton. Cæs. 46; Scëlig. ad Manilium, p. 411; Ciampin. Oper. Musiv. c. 10 sq. Sponii Miscell. Erud. Ant. Sect. II, artic. 8.

Vernaculus, est proprie domi natus, a verna, qui est servus domi natus; unde quidquid domesticum, domo allatum dicitur, id etiam *vernaculum* dici potest. Or. III, 24, Crassus de ædilitate sua: opus est rebus exquisitis undique, et collectis, accessitis, comportatis, ut tibi, Cæsar, faciendum est ad annum; ut ego in ædilitate laboravi, quod quotidianis et *vernaculis* rebus satisfacere me posse populo non putabam. Verr. III, 61, crimen domesticum et *vernaculum*, h. e. fictum ab accusatore. † hinc *vernaculum* dicitur pro nativo, genuino, urbi Romæ proprio. Div. IX, 15, imago *vernaculæ* festivitatis. Brut. 46, Tincam non minus multa ridicule dicentem, Granius obruebat nescio quo sapore *vernaculo*.

*Vernus**, de Sen. 19.

Vero, est affirmantis, pro recte;

item concedentis. Div. 1, 46, *vero*, mea puella, cedo tibi sedes meas. Muren. 31, in sententia permaneto. *Vero*; nisi sententiam alia vicerit melior. Leg. 1, 24, *vero* facis et merito. † *et vero* est atque adeo. Att. xvi, 16, quod sæpe præsens et illi ostendisti, *et vero* etiam mihi. Muren. 22, qui et per se, et per suos, *et vero* etiam per alienos defendatur. † ad Div. iv, 6, *ego vero*, Servi, vellem, etc. ad Q. fr. ii, 9, quod me admones de nostra Urania... *ego vero* memini. Caveant tirones, ne patent *vero* jungi posse r̄ ego aut alii pronomini ab initio, nisi aliquid præcesserit, ad quod referatur. Inservit enim hoc *vero* responsionibus.

Verrere, Parad. v, 2.

Verrinus. Verr. 1, 46, jus *Verrinum*; sic, ad Div. x, 18.

Verruncare, *vertere*, ut *averruncare* est avertere. Div. 1, 22, hæc bene *verruncant* populo. Laudant viri docti Gronov. ad Liv. xxix, 27, qui ibi hæc formam loquendi Livio restituit.

Versare. Cœl. 6, *versare* suam naturam: int. in omnes partes, prout opus, ut recte maleve facias. Verr. 1, 51, *versare* se, est hominis anxie, quid agat, quærentis. Or. 9, causas *versare* in judiciis: de oratore, qui vario, et multiplici, copiosoque dicendi genere agere causas potest. Opponitur enim historico, qui res gestas narrat, non ornat et auget. Unde autem, sic dicitur, docet locus Or. 40, *versare* sæpe multis modis eandem rem. Sed Fin. iv, 20, verba *versare*, dicitur de eo, qui, quum obtinere aliquid non potest, in verbis quædam mutat. † decidere. de Am. 26, hodie me *versaris* atque luseris lautissime. v. Græv. ad h. l.

Versari. Tusc. 1, 44, hæc *versantur* in errore. ad Div. xiiii, 10, *versatur* in hoc studio nostro cum ingenio. Verr. 1, 76, hære homo, *versari*, rubere: de eo, qui nescit, quid agat. † Arch. 9, bellum in magna varietate *versatum*.

Versiculus. Mil. 26; Leg. 11, 6, unus

versiculus senatus, est illa formula: videant coss. ne quid detrimenti capiat resp.

Versura, est sumtio pecuniæ mutæ: unde duæ formæ loquendi; quarum alteram et nunc quidam male intelligunt. Prima est Cœl. 7; Font. 4; Verr. 11, 76; Flacc. 20, *versuram* facere ab aliquo, quæ significat simpliciter, pecuniam ab aliquo sumere mutuam. Altera est Att. v, 1, *versura* facta solvere. Tusc. 1, 42, sine *versura* dissolvere: h. e. debitum solvere ita, ut ab alio sumas. v. Gronov. Sestert. pag. 535..... * Omnino in hac voce, post multos, Forcellinus erravit.

Versus (adv.), ad Div. iv, 12 in, Italiam *versus*. de Am. 25, in forum *versus*. vid. Langius ad h. l. et Manut. ad Div. viii, 15. Sed cautio est in hac forma, ne eam iis locis obtrudamus, ubi *versus* est participium. De quo v. Duker. ad Liv. xxxviii, 51.

Versus (pass.), Partit. 5, genus eloquendi *versum* et mutatum, i. e. quod a simplici ratione recedit.

Versus (subst.), pro membro, κώλυρ. Or. 66, ex duobus *versibus*.

Versus, linea, Att. 11, 16; Rab. Post. 7. † carmen, Arch. 10; Verr. 11, 33; Parad. 111, 2; Or. 111, 50.

Versute, Or. 7; Brut. 9.

Versutoquus, Or. 49; Fin. iv, 25.

Versutus quis dicatur? Nat. D. 111, 10. Cf. Or. 11, 20. Fin. 11, 17; 111, 1; Brut. 67.

Verumtamen, eleganter post parenthesin pro igitur. ad Div. v, ult. puto mea nonnihil interesse (quanquam id ipsum quid intersit, non intelligo), *verumtamen*, quidquid illinc nuntiatum sit, non, etc. ad Att. 1, 10, quum essem in Tusculano (erit hoc tibi pro illo tuo, quum essem in Ceramicum), *verumtamen* quum ibi essem. Sic accipe igitur etiam ad Div. vii, 19; Verr. 111, 2 init. Verr. 1, 50, qua potestate iste permissa, ut ex C. Fannio et ex Q. Tadio cognovistis; *verumtamen* quum esset in omnibus rebus, etc. in quo loco mire se torsit Hotomannus;

Manutius autem intelligit, dicam: quod non opus est, neque in hoc loco, neque in eo, quem attulit ad h. l. ex Verr. II, 11, ubi est simpliciter pro sed, verum. † post concessionem. Cæcil. 15, est hoc aliquid..... *verumtamen*.

Verus, æquus. Quint. 15, *verum* fait postulare? Cf. Leg. II, 5, 7, etc.

Vertens°, Quint. 12; Nat. D. II, 20.

Vesci, largiter frui. Fin. V, 20, si posset paratissimis *vesci* voluptatibus. sic, Fin. II, 3; Nat. D. II, 33, 64; Or. 9.

Vesica°, Fin. II, 30; Tusc. II, 19.

Vesicula°, de Div. II, 14.

Vesper°, Phil. II, 51; Att. VII, 8.

Vespera°, Cat. II, 2.

Vesperis°, Mil. 20.

Vespertinus°, Nat. D. II, 20.

Vestibulum, proprie, Or. II, 79; Cæc. 12; Verr. II, 66; *ibid.* V, 67; Leg. II, 24; Mil. 7. † Or. 15, *vestibula* aditusque ad causam faciet illustres.

Vestigare°, Or. II, 40; *ibid.* III, 24.

Vestigium, signum a pede hominis, Cæcin. 14; Or. 3; *ibid.* III, 2; Phil. XIII, 13; Nat. D. III, 5; Acad. II, 39; Fin. V, 2. † nota, Q. fr. I, 3; Verr. IV, 24; Sext. 3; Cluent. 10; Tusc. I, 25; Nat. D. I, 14; de Div. II, 68; Rosc. C. 17; Flacc. 25, cum *vestigio* imperii, i. e. ut nullum *vestigium* romani imperii elinqueretur. Nat. D. III, 4, Zemonis *vestigis*, i. e. modo, exemplo.

Vestimenta, de stragulis vestibus. Herenn. IV, 51; Flacc. 29; Leg. II, 23; Mil. 10.

Vestire, proprie, Att. II, 9; Verr. IV, 55, *vestire* parietes tabulis. Or. I, 31, inventa *vestire* atque ornare oratione. Nat. D. II, 53, montes *vestiti* et silvestres.

Vestis, sæpe simpliciter positum de *veste* stragula, peristromatis tricliniorum accipiendum; idque e contextu, ex epitheto, v. c. pretiosa, ab attendentibus facile potest intelligi, v. c. Phil. II, 27, *vestis* pretiosa. Verr. II, 27, *vestis* Melitensis. Hoc monendum putavi, quia usu didici, tirones in

hoc verbo intelligendo interdum *hæ* rere, aut a vero aberrare. † de vestimentis corporis, de Div. I, 52; Q. fr. II, 5, Sen. post Red. 3; Sext. 12; Tusc. I; 44.

Vestitus, de ordinario vestitu. Pis. 8, ad *vestitum* redire, sc. a lectu, in quo vestes mutantur. Add. Sext. 8; Rab. Post. 10; Phil. VIII, 11; *ibid.* XII, 6. † Nat. D. II, 39, *vestitus* arboribus. † de oratione, Brut. 95.

Vestitus° (adj.), proprie, Pis. 25; Her. IV, 47. † de animalibus, Nat. D. II, 47, 53; Tusc. V, 23.

Veteranus°, Phil. II, 2; *ibid.* III, 2; Tusc. II, 16.

**Veterascere*, fragm. epist. ap. Non. V, 63, quem *veterascentem* videat ad gloriam.

Veterator°, Verr. IV, 14; Fin. II, 16; Q. fr. II, 12.

Veteratorie°, Or. II, 28.

Veteratorius, callidus, fraudulentus. Brut. 67, accuratio in iuveniendis componendisque rebus citius *veteratoria*, quam oratoria, i. e. Jcti callidi, aut dialectici exercitati.

Veternus°, ad Divers. II, 13; *ibid.* VIII, 6.

Veto°, de legibus. Or. II, 24; Leg. II, 3. † dissuadeo, ad Div. V, 13; de Am. 22.

Vetulus°, dicitur pariter de plantis, de hominibus et belluis, Fin. V, 14; de Am. 19; Quint. 7; Att. XIII, 19; ad Div. VII, 16.

Vetus, annosus, Sext. 8. † antiquus, Tusc. II, 16; Phil. V, 17; Brut. 10; de Univ. II; de Am. 19; Att. XVI, 16; Or. 4, 37. † Verr. III, 93, *vetus* innocentia: h. e. vera, magna, qualis apud majores fuit.

Vetustas, de rebus quæ diu duraverunt, Phil. III, 6; ad Div. XI, 16; de Sen. 19; de Div. I, 49; *ibid.* II, 57; Brut. 83; de Am. 19; Or. I, 46; *ibid.* II, 9. † antiquitas. de Rep. I, 31, quæ familiarum *vetustatibus*, aut pecuniis ponderantur. † diuturnitas. ad Att. XIV, 9, nam mori millies præstitit, quam hæc pati, quæ videntur habit-

ra *vetustatem*. † *calliditas*. Quint. 21, ingenio, *vetustate*, artificio tu facile vicisti.

*Votustus**, ad Div. XIII, 56; Brut. 2.

Vexare. Rosc. A. 49, *vexare* bona fortunasque nostras, h. e. insidiari iis. ad Div. XIV, 2, et valitudinem istam infirmam, si me amas, noli *vexare*, h. e. affligere, non parcere ei. Nat. D. II, 29, locus a vestris *vexatus*: contra quem valde disputatis, quem valde reprehenditis disputando. Cf. Gron. Obs. III, 4. † contumelia afficere. Vat. I, *vexatum* dimittere.

*Vexatio**, Cat. I, 6; Tusc. IV, 8.

*Vexator**, Phil. III, 11; Mil. 13; Sext. 8.

*Vexatus**, Verr. III, 53; Phil. III, 9.

Vexillum, velum purpureum, quod est apud ducem, et ab eo proponitur ad signum futuræ pugnæ dandum. Cf. Lips. de Milit. R. IV, 12. Sed proponebatur etiam *vexillum* in delectu militari habendo. Hinc illa: Att. X, 15, *vexillo* opus est; convolabant. Phil. V, 11, nunc quando civibus perditis *vexillum*, quo concurrant, defuturum putatis? Cf. Lips. l. c. I, 3, et Reines. ad Inscript. p. 340, ubi memoratur *vexillum* rubeum in arce positum delectus cause. Etiam in coloniis deducendis *vexillum* tollebatur et proferebatur. Agr. II, 39, *vexillum* coloniarum. Phil. II, 40, Casilinum coloniam deduxisti... ut *vexillum* tolleres, et aratrum circumduceres: ubi vid. Abramius.

Via. Prov. Cons. 2, *via* militaris; est *via* lata et strata, per quam imperatores ducunt exercitus ad mare, ut œvibus trajiciantur, aut in provincias. vid. Hotomann. ad h. l. in primisque Bergerius de Viis Rom. publicis, III, 54. † *methodus*. Orat. I, 19, dicendi ratio ac *via*. Fin. II, 1, *via* et ratione disputare. N. D. II, 22, *via* progredi. † de Rep. I, 20, spero nos ad hæc ipsa *via* perventuros. † hinc Div. II, 1, *vias* optimarum artium tradere, pro ipsis artibus, quæ *via* et ratione traduntur. † ratio, et modus, et occasio alicujus rei consequendæ, perficiendæve. Verr.

Index Cicero.

III, 94, auctoritate *viam* patefacere illustrem. ad Div. IV, 15, omnes *vias* persequar, quibus putabo, ad id, quod volumus, pervenire posse. ad Q. fr. I, 1, omnes *vias* pecuniæ norunt. Joseph. Ant. VI, 1, 2, *μικράντων καὶ ὀρέων τῆς ἀπαλλαγῆς ἐξήρουν*. † elegans est illud ad Att. II, 19, ego autem neque pugno cum illa causa... neque approbo... utur *via*: h. e. arte aliqua medium teneo, ut neque improbem, neque probare videar.

Viticum, pecunia, quæ ex ærario datur ad magistratibus provincialibus, quæstoribus, legatis, instrumenta itineris comparanda, ut tabernacula, mulos, etc. Dabatur autem pecunia redemptoribus, qui hæc *via* instrumenta curarent. ad Div. XII, 3, v. Sigon. Ant. Jur. Provinc. III, 11; Casaub. ad Theoph. c. 11.

Viator, minister magistratum, quo utuntur ad homines arcessendos. de Sen. 16, a villa in senatum arcessabantur et Curias, et ceteri senes: ex quo, qui eos arcescebant, *viatores* dicti sunt. Quæ fere ad verbum repetiit Columell. R. R. præf. h. l. et Plin. H. N. XVIII, 5. Cf. Vat. I, 9; Font. 16, v. Sigon. Ant. Jur. C. R. II, 15, et Burm. ad Petron. c. 97. *Viatorum* decuriæ occurrunt in inscriptione ap. Murator. t. I, p. 581.

Vibrans, proprie est cum magna vi et celeritate projicere, ut contorque-re. Or. II, 80, atque ejusmodi debet esse proliis, non ut Samnitum, qui *vibrant* hastas ante pugnam, quibus in pugnando nihil utuntur. † hinc, ut contortum, sic *vibrans* passive (v. Heins. ad Sil. I, 539) per metaphoram dicitur pro incitatus, vehemens. Brut. 95, *vibrans* et incitata oratio. Orat. 70 extr. Demosthenis non tam *vibrarent* fulmina illa, nisi numeris contorta ferrentur. † est etiam pro micare. Acad. II, 35, mare quum a sole collucet, et albescit, et *vibrat*: nempe propter illas celeres agitationes aquæ et tremores; nam et micare est proprie de celeri et tremulo motu,

31

qui est in luce. vid. Drakenb. ad Sil. iv, 156.

Vicanus, qui in vico habitat. Flacc. 3, Timolites *vicanus*. v. Græv. ad h. l. Sed Div. 1, 58, *vīcāni* aruspices, sunt, qui in vicis versantur, eosque pervagantur, quæstus causa, ut in circis astrologi.

Vicarius, servus servi lautioris, de peculio emtus, unde et peculii pars. Verr. 1, 56, homines (servi) alii red-diti, alii etiam nunc retinentur; peculia omnium *vicariique* retinentur. ibid. iii, 38, hic Diognotus *vicarium* nullum habet, nihil omnino peculii. Sed in universum dicitur de omnibus, qui alterius loco operam præstant: sic procurator et cognitor dicitur alieni juris *vicarius*, Cæcin. 20; et successorem suum Cicero appellat, Mur. 37, *vicarium* suæ diligentiae, etc.

Vicem, periculum, calamitatem, injuriam. Verr. 1, 44, alienam *vicem* pro sua injuria docere; et sic est sæpe. †locum. Leg. 11, 19, beredum causa (suscipiendorum sacrorum) justissima est; nulla est enim persona, quæ ad *vicem* mortui propius accedat. †modo, more. Att. x, 8, nisi forte me Sardanapali *vicem* in lectulo mori malle censueris. Grævius autem habet *vice*: quanquam et ipse in codd. reperit *vicem*. Neque est contra Latinorum consuetudinem, qui sic accensativo utuntur et nude, et adjecta præpositione, in Gellius, x, 3, Gracchus non querentis, nec implorantis, sed nuntiantis *vicem*... inquit. Et amat Gellius sic ponere, ut monet Gron. ad x, 25. Contra addit Suetonius Claud. 7, præseddit in Caii *vicem*. †Sext. 4, *vicem* officii præsentis.

Vicesima. Att. 11, 16 agro Campano divisio, quod vectigal superest domesticum, præter *vicesimam*? Est autem *vicesima* pars pecuniæ, qua vendi posset servus, qui manumittitur. Liv. vii, 16. De ea Græv. ad h. l. laudavit Lips. ad Tacit. Ann. xiii, 31. Sed Grævius male huc refert etiam *vicesimam* e servis venditis; in quo non satis inspexit

illum ipsum, quem laudat, Lipsius, qui docet, antiquissimam esse *vicesimam* manumissionum, et de ea a Cicerone agi l. c. vectigal autem e servis venditis primo quoad numerum incertum esse, deinde ab Augusto institutum. Cf. Magnit. Rom. 11, 4. Ergo de *vicesima* manumissionum tantum sermo est. Cf. Cujac. Obs. 12, 24; inpr. Burm. de Vectigal. c. 10. †Verr. 11, 75, scribit *is* *lx* socios perdidisse ex *vicesima* portorii Syracusis. *Vicesima* portorii est ipsum portorium, cuius acmine dabatur *vicissima* pars rerum, quæ exportabantur. Ceterum male hoc refert Hotomannus aurum *vicesimarium*, quod fuit e *vicesimis* manumissionum, non portorii, ut vidit Lipsius ad Tacit. loc. cit.

*Vicinitas**, Att. v, 10; Rosc. A. 46; Nat. D. 55; Coel. 2; Cluent. 5; Plane. 8; Quir. post Red. 2; Off. 11, 18.

*Vicinus**, Sull. 1; Off. 111, 29; Ven. 1, 18; Or. 52.

*Vicissim**, per vices, Nat. D. 11, 7; de Sen. 14; ad Div. 111, 6; Fin. 111, 21; de Div. 1, 5. †certatim, Fat. 2.*

Vicissitudo, casus, Tusc. 1, 18; Inv. 1, 34; Nat. D. 11, 38; Mur. 36; Or. 11, 60; de Am. 14; Partit. 37. †permixtio et confusio. Nat. D. 11, 55, *vicissitudinis* quatuor generum corporum mundi continuata natura est.

*Victima**, hostia, Inv. 11, 31. †metaphorice, Flacc. 58; Fin. 11, 19.

Victor belli, Mur. 14. Add. de Div. 11, 26; ad Div. 14, 9. v. *vincere*.

Victoria, de eo, qui causam in iudicio obtinet. Act. 1 in Verr. 14, se avarissimi hominis cupiditati satis facere posse, nocentissimæ *victoriæ* non posse, †sensu proprio, Off. 1, 11; Manil. 10; Marcel. 6; Verr. v, 26; Cat. 14, 10. †Dea, Verr. 14, 49; Act. 1; Verr. 10.

Victoriatas, Font. 8, nummus *Victoriæ* imagine signatus, de quo Plin. H. N. xxxiii, 3; valuit duos sestertios.

*Victoriola**, Nat. D. 111, 54.

Victrix. Att. v, 21, quo die literæ *victricos* Cassii in senatu recitatæ sunt: h. e. nuntia *victoriæ*. Tusc. 1, 48.

Victus, de alimentis, Quint. 15; Inv. 1, 1; Or. 1, 54; Rosc. A. 38. † *vi-*
vendi ratio, Brut. 23; Inv. 1, 23; Att.

xii, 27.

Viculus, parvus vicus. de Rep. 1, 2, urbes magnas.... *viculis* et castellis præferendas puto. *Viculus* etiam, vocem in Cic. novam, conjunctos habet cum castello Livius, xxi, 33.

Vicus, Mil. 24; Att. v, 15; Font. 5; ad Div. xiv, 1; ibid. xv, 4; Att. 1, 4.

Videlicet, videre licet, scito. Att. v, 11, Brundisio quam tibi epistolæ redditæ sunt sine mea, tum *videlicet* datas, quam ego me non belle haberem. Scil. intelligendum est, esse. Est enim apud veteres interdum *videlicet* cum infinito. v. Græv. ad h. l. Plantus, Asinar. iii, 3, *videlicet* Solonem, leges ut conscribat; quem locum vindicat Gronov. Obs. iii, 9, pag. 509. Cf. *scilicet*.

Videre, cogitare, in animo habere. Or. 1, 62, majus quiddam *videbam*. † *considerare*. Cluent. 58, quum hæc sunt *videnda* † explicare. Verr. ii, 61, alio loco de.... *videro*. † consilio aliquo uti, sequi aliquid. Flacc. 14, *vidit* aliud. † curare, et variis quidem modis. Att. xiv, 11, hæc fortuna *viderit*. ib. v, 7, cum Philotimo *videbis*. ib. v, 2, ut prandium nobis *videret*. Tusc. iii, 19, aliquid *videamus* et cibi. Quint. 17, *viderint* ista officia boni viri. † imperativus et conjunctivus ponitur pro vereor: quæ est elegans ratio, sub specie dubitationis, et judicium alteri relinquendi, suam sententiam dicendi. Rosc. A. 48, *videant*, ne sit, etc. Tusc. ii, 18, *vido*, ne non sit hoc proprium nomen virtuti. Div ii, 4, *vide*, ne nulla sit divinatio. Cf. ad Div. xi, 12; xvi, 26. Reperitur tamen etiam participium sic: Offic. 1, 9, itaque *videndum* est, ne non satis sit id, etc. ad Divers. xiv, 14, *videndum* est, ut honeste vos esse possitis. † cavere. Offic. 1, 20, quamobrem et hæc *videnda*, et fugienda pecuniæ cupiditas: ubi. v. Græv. † elegans etiam est hæc formula, Pis. 25, quin tu me *vides*: in oratione ficta Pisonis ad Cæsarem.

Videri, est verbum solemne in SCtis, decretis pontificum, sententiis judicum. Dom. 53, quum P. Scævola, pontif. M. pro collegio respondit, sacrum non *videri*. vid. Manut. ad Verr. v, 6. † (cum accusativo) Tuscul. v, 5, non mihi *videtur* satis posse virtutem: ubi v. Davis. Off. iii, 17, quæ vult *videri*, se esse virtutem. † (passive). Tusc. iii, 29, opinio mali, quo viso et persuaso. † *videri* etiam interdum, ut Græcorum *δοκεῖν*, dicitur in aliis rebus de eo, quod certum esse scimus. Nat. D. 1, 21, sæpe enim de L. Crasso, familiari illo tuo, *videor* audiase, quum te togatis omnibus sine dubio anteferet.

Viduitas, Cæcin. 5.

Viduus, Cæcin. 5.

Vietus, caducus, de Sen. 12; de Div. ii, 16.

Vigere, inclarescere. Tusc. ii, 2, in ipsa Græcia philosophia tanto in honore nunquam fuisset, nisi doctissimorum contentionibus dissensionibusque *viguisset*. † laudari, probari. ad ad Div. vii, 1, tui politici libri omnibus *vigent*. de plantis, Nat. D. ii, 53. † de Div. 1, 30, exercere: sic, ibid. 32, 51. † excellere, Or. ii, 28; Tusc. 1, 16; Phil. xi, 15. † celebrari, Cæcl. 5; Off. 1, 34; Tusc. ii, 2; Tusc. ii, 26.

Vigil, Verr. iv, 43.

Vigilans, Q. fr. 1, 1; Act. 1, Verr. 11; Att. vii, 13.

Vigilanter, Verr. iv, 64; ad Div. x, 23; Mur. 15.

Vigilantia, ad Div. vii, 30; Planc. 25; Att. viii, 9.

Vigilare. Q. fr. ii, 15, viatores, si serius, quam voluerint, forte surrexerint, properando etiam citius, quam si de multa nocte *vigilassent*, perveniunt, quo volunt. Malaspina putat positum pro *evigilassent*; et sic dici hoc verbum posse putat. Sed Burm. ad Sueton. Aug. 78, mavult corrigi *evigilassent*: quod mihi verba de multa nocte, vix videntur pati, Mur. 10.

Vigilia, proprie, Tusc. iv, 19. † diligentia, Phil. vii, 7; Cat. ii, 12. † excubiæ, Phil. 1, 1; Pis. 7.

*Vitis**, Rosc. A. 26; Verr. 111, 84; Tusc. v, 35; Off. 111, 23; Sext. 22; Phil. 111, 8.

Vititas. Verr. 111, 93, annus est in *vilitate*; int. annonæ; Manil. 15.

*Villa**, Sext. 43; Off. 1, 39; Q. fr. 11, 9.

**Villicare*, de Rep. v, 3, villicum agere: nova vox apud Ciceronem.

*Villicus**, Or. 1, 58.

*Villula**, Att. 11, 26; ibid. xvi, 6.

*Villus**, Nat. D. 11, 47.

*Vinaceus**, de Sen.

*Vinalia**, Phil. xiv, 5.

Vinarius. Font. 8, *vinarium* crimen; de Sen. 16; Verr. iv, 27.

Vincere, ostendere aliquid ita, ut probes, ut obtineas. Cluent. 44, *vinco*, virum bonum fuisse Oppianicum. † eleganter de eo, cui quid in auctione addicitur, sive qui plus licendo accipit, quod vult. Sic passim est in epist. ad Attic. ut xni, 29, Othonem *vincas* volo. Cf. 33. † causam in iudicio obtinere; in quo est duplex forma: altera certa et usitatissima. Rosc. Com. 18, *vicisset* iudicio. Quint. 27, ego spon- sione *viceram*. Altera insolens, atque haec ob causam in dubium vocata: Verr. 1, 53, *vincere* iudicium. Cæcin. 51, *vincere* sponsonem: ubi vid. Passerat. et Græv. Similiter Ovid. Her. xvi, 76, dixit, « Non omnes causam *vincere* posse suam»: ubi Heinaius oorrigebat, *causa*; dubitante Burmanno, et afferente *vincere* bellum e Vell. 11, 55. Add. Virg. Æn. x, 370, devicta bella. Etiam Græci utroque modo dicunt, *νικῆν μάχην* et *μάχη*. v. Albertum, Obs. ad Nov. T. pag. 242. Simile etiam illud est, quod Latine dicitur, certare sponsonem (v. *sponso*), et certare multam ap. Liv. xv, 3. Ab hac autem verbi significatione dicuntur *vinci*, qui causa cadunt, seu condemnantur. Verr. 1, 4, reus tam nocens, tam perditus, tam *victus*.

Vincere. proprie, Verr. v, 66. † metaphorice, Marcel. 8; Tusc. 11, 21; Att. vii, 18, *vinceri* præsidii. † Orat. 13, verba *vincere*. ibid. 50, sententias *vin-*

cere. Hoc quid sit, tironum causa dicendum est; atque hic breviter repetendum, quæ olim de hac re ex instituto in proluone aliqua Ernest. dice- rat. *Vincere* autem est, ita verba et sententias inter se jungere, ut ex plu- ribus propemodum vel unum verbum, vel una sententia facta videatur. Quod ad verba attinet, res eo redit, ut extre- mæ et primæ verborum literæ sint ejusmodi, ut in pronuntiando verba in unam vocem coalescere possint, quia, ut Dionysius ait, non est *αἰσθητὸς χρόνος μεταξύ τῶν διωπτῶν*, de Struc- tur. Orat. 23; a quo deinde leniter fluere oratio, et lævis esse dicitur. Exemplo esse possunt versiculi Sap- phus apud eundem Dionysium: *Ἡελκίθρον*, etc. Nam in his omnia verba, quia aut alterum in vocali desinit, al- terum a consona incipit, aut contra, coeunt tanquam in unam vocem. In duobus autem *Αἰεὶ δολοκλεία*, *εἰς* con- sonæ concurrunt, quarum concursus nihil asperitatis habet; quod ex eo ju- dicatur, quod eandem in eodem verbo occurrere videmus, ut in *διέρσθρα*. Ex Ciceronibus innumerabilibus ponamus hoc unum ex Rosc. Am. 24, hæc sunt impiis assidue, etc. In hoc genere au- tem illa cautio est, ne nimis ea res studiosè aut frequenter fiat, ut Cicero recte præcipit. Or. 44: nam *esse* quum infinitus, tum puerilis labor. Sed ad *vincienda* verba etiam hoc pertinet, quum ita collocantur, ut numerose volvatur et cadat oratio; quod genus orationis aptum vocatur, cui solutum et diffuens oppositur. Atque de hoc posteriori genere, *vincere* verba est apud Ciceronem, l. c. qui est locus de hac re præstantissi- mus; agit enim de hoc orationis ge- nere a c. 50 usque ad 71. Sed senten- tiæ etiam *vincuntur*, quam Diony- sius vocat *κάλων ἀρμόσιον*, et *ἀντίπερ τῆς συνθετικῆς ἐπιστάμης θεωρητικὸν* facit, in primisque necessarium esse dicit, *τὰ κἄλα ἀρμόσιον ἢ πρὸς ἄλληλα, ὡς εὐκτα φαίνεσθαι καὶ φίλα*, l. c. sect. 7. Id au- tem fit artificio periodico, quo plures

sententiæ una periodo comprehenduntur ita, ut suspensa sit ab initio ejus usque ad finem oratio, atque ita e pluribus enuntiationibus propemodum una fiat. Exemplum sit hoc Verr. 1, 41, tutores, pecuniam prætori si pupillæ nomine dedissent, grandem præsertim, quemadmodum in rationem inducerent, quemadmodum sine periculo suo dare possent, non videbant. In hac autem collocatione sententiarum, qua *vinciuntur*, respiciunt Latini plerumque ad rerum naturam, ut quæ natura et cogitatione priora sint, ea etiam loco priora fiant, tanquam ut causa, ratio, conditio priora sint effectu, etc. Ex hac autem ratione *vincendarum* sententiarum vel maxime existit numerus oratorius. Sed hæc pro hujusmodi ratione sufficiunt: plura qui voret, adeat prolusionem illam supra memoratam.

Vinctus, numerosus. Or. 57, poema est nimis *vinctum*, ut de industria factum appareat; sermo vulgi est nimis dissolutus. † non liber, impeditus. ad Div. vi, 7, tot malis quum *vinctum*, tum fractum, studium scribendi.

Vinculum, per metaphoram eleganter dicitur omnis causa, propter quam aliquid faciendum aut omittendum est, propter quam aliquis amandus; item res, qua aliquid conservatur, fundamentum, fons, etc. ad Div. xv, 11, tum accedit *vinculum* maximum: h. e. maxima causa, propter quam te amare debeo. Itaque Cicero alicubi dicit: cum eo mihi omnes causæ, Quint. 15; quum alibi dicat, omnia *vincula*. Ligar. 7, magnum *vinculum*, quod iisdem studiis semper usi sumus. Muren. 31, aliquo te cum hoc *vinculo* reip. esse conjunctum, h. e. causa ab ipsa rep. suppeditata. Fin. iii, 20, et quomodo hominum inter homines juris esse *vincula* putant (b. e. causas idoneas, propter quas societatem inter se colant), sic homini nihil juris esse cum bestiis. Cæcin. 25, jus civile dicitur *vinculum* judiciorum, quod eo judicia nituntur. Cluent. 53, *vinculum*

dignitatis, quod conservat dignitatem, sive, ut post dicit, fundamentum et fons dignitatis. Balb. 15, *vinculum* religionis. Tusc. v, 29, nulla te *vincula* impediunt ullius certæ disciplinæ. ad Div. x, 6, *vincula* temporum te cum illis conjunxerunt. Or. 23, *vincula* numerorum. vid. *vinctus*, *vincire*.

Vindemiola, ad Att. 1, 10, de pecunia collecta paullatim et comparsa.

Vindex, defensor, Or. iii, 48; Leg. iii, 17; Agr. ii, 9. † ultor, Leg. ii, 8; Nat. D. iii, 18; Inv. ii, 54; Q. fr. ii, 6.

Vindicare, punire. Verr. v, 50, vehementer *vindicare* in cives. Offic. 1, 30, qui Tib. Gracchi perditos conatus *vindicavit*. † vindicias agere. Or. 1, 10, agerent tecum lege.... *vindicarent*que ornati homines.... quibuscum tibi iusto sacramento contendere non liceret. † defendere. Flacc. 17, *vindicatis* civem ab ignotissimo Phryge; sc. rejiciendo ejus testimonium. ad Div. x, 1, 16, turpitudine personæ ejus, in quam liberius invehimur, nos *vindicabit*. † Rabir. Post. 9, perpetienda illa fuerunt, ut aliquando se ad suos *vindicaret*. Manutius interpretatur, ut aliquando ad suos tanquam e servitute regia in libertatem redire posset. Grævius autem Latinum hoc esse, et intelligi posse negat, legitque: ut se aliquando et suos *vindicaret*, nempe a damnis fortunarum. Mihi autem et lectio recepta, et Manutiana interpretatio probatur. Exempla hujus constructionis sunt apud Gronov. ad Liv. xliv, 14.

Vindicatio, Inv. ii, 22, 55.

Vindicat, est controversia forensis, de possessione alicujus rei, quam nostram esse dicimus, quum alius teneat. Verr. 1, 45, pro præde litis *vindicat* satis accipere. Mil. 27, injustæ *vindicat*.

Vindicta. Rabir. perd. 5, una *vindicta* liberavit. Top. 2, *vindicta* liber factus: ad q. l. Boethius dicit, esse virgulam, quam lictor manumittendi servi capiti imponens, eum in liberta-

tem vindicabat, quædam verba solemnia dicens. Scholiastes autem Persii, ad Sat. v, 88, a prætore capiti impositam dicit. Et hoc verius. Sic etiam Græci Jcti tradunt. v. Casaub. ad Pers. p. 417. Formula erat: hunc ego hominem liberum et civem rom. esse aio, ut Græci tradunt. Latini autem sic: aio te liberum more Quiritium. vid. viros doctos ad Cuii Instit. 1, 1, in Schultingii Jurispr. Ante-Justin. p. 11, 12, ed. Lips.

*Vinea**, de Sen. 15. † machina bellica, ad Div. xv, 4.

*Vincium**, Leg. 11, 9; Nat. D. 111, 36; ibid. 11, 66.

*Vincitor**, Fin. v, 14.

*Violentia**, Tusc. 1v, 11; Phil. 11, 59.

*Violentus**, Tusc. v, 41; Agr. 1, 1; Or. 28; Acad. 11, 27; Pis. 9.

*Vinam**, Tusc. v, 5; Nat. D. 111, 27; ibid. 111, 51; Phil. 111, 11; Off. 111, 23.

*Viola**, Tusc. v, 23.

*Violentia**, Phil. 111, 11.

*Violentus**, Phil. 11, 28; ibid. v, 7; Cluent. 50; Tusc. v, 4.

*Viob**, Phil. 11, 2; Rosc. A. 38;

Rab. Perd. 3; Nat. D. 111, 23; Verr. v, 72; Ar. Resp. 12.

*Vipera**, Ar. Resp. 27.

*Viperinus**, Fin. 11, 29.

Vir, de marito est, ad Div. viii, 7; Q. fr. 11, 2; Tusc. 1v, 19.

*Virere**, Tusc. v, 12.

*Virga**, Flacc. 7; Rab. Perd. 4.

Virgotum, hortus, arboretum. Leg. 11, 8, sacerdotes vineta, *virgotaque*, et salutem populi auguranto. v. Turneb. ad h. l.

*Virginalis**, Verr. 1v, 2; Quint. 11.

Virgines, simpliciter Vestales virgines dicuntur. Catil. 111, 4, post absolutionem *virginum*.

*Virginitas**, Nat. D. 111, 23.

*Virgo**, ad Div. 1x, 22; Brut. 95; Or. 19.

Virgula. Offic. 1, 44, si omnia nobis... quasi *virgula* divina, ut aiunt, suppeditarentur, i. e. citra opem humanam. Ductum proverbium videtur

Krasno a *virga* Palladis, cujus toties mentio apud Homerum. Nota est etiam ex Virgilio *virga* Circes, et *ojas* *vis*... * de Rep. 11, 30, ut cujusque et boni publici, et mali causam tanquam *virgula* videar attingere.

Viriditas. Tusc. 111, 51, malum quædam habet *viriditatem*. de Am. 3, senectus auferit eam *viriditatem*, in qua etiam tunc erat Scipio. Est e Græco. Græci enim *χλωρος* dicunt omne, quod est recens, in primisque vigorem juvenilem et virilem.

Virilis. Verr. 1v, 57, est aliqua mea pars *virilis*. Phil. 1111, 4, plus, quam pro *virili* parte. *Virilis* pars, ne erreat tirones, ut vulgo fit, est cujuscumque rei communis pluribus, sive bonæ et lætæ, sive tristi et molestæ, pars ea, quæ unicuique debetur æqualiter. † virum decens. Att. 21, et videtur aliquid doloris *virilis* habuisse. Sic Tusc. 11, 27, *viriliter* ægrotare, h. e. ne te nimis mollem † aut impatientem doloris molestiæve præbeas.

Virtus. Tusc. 11, 18, *virtus* ex viro appellata est; viri autem propria maxime est fortitudo. Itaque ab hac ceteras sic appellatas putat. Fin. v, 13, ita fiet, ut animi *virtus* corporis *virtuti* anteponatur; animique *virtutes* nos voluntarias vincant *virtutes* voluntariæ; quæ quidem proprie *virtutes* appellantur. † fortitudo militaris. Sext. 65, aditus in illum summum ordinem civium industriæ ac *virtuti* pateret. Nempe industria cernitur in causis in foro agendis, virtus in re militari: his duabus artibus enim aditus in cæriam muniebatur. Sic Muren. 10, bellica *virtus*, opponitur forensi laudi et industriæ. vid. *industria*. † ars, disciplina, facultas alicujus artis. Offic. 1, 52, itaque se alii ad philosophiam, alii ad jus civile, alii ad eloquentiam applicant; ipsarumque *virtutum* in alia alius mavult excellere.

Vis, est vel vera, quæ fit armis sive justis, sive fortuitis, unde lex de vi, armatis hominibus. Cæcin. 9. Hæc etiam *vis* solida dicitur. Conf. Cæcin.

15, et seqq. Vel ea, quæ ibid. 32, quotidiana *vis* dicitur, quum in controversia de possessione alicujus fundi deductio ac *vis* moribus fit, ibid. 11. Quam Gellius, xx, 10, civilem ac festucariam vocat. Vid. supra in *consere-re*, et Cæcin. 7. Hinc etiam illud, ibid. 31, unde ille me *vi* dejecit; item c. 22, *vim* restituere, h. e. aliquem in eum locum restituere, ex quo eum *vi* vera dejeceris. Adde nunc omnino, quæ nuper edita sunt ex oratione pro Tullio. † genus *vis* sæpe ponitur pro formis, h. e. pro iis rebus, quibus *vis* fit, aut quæ per *vim* fiunt. pro stupro, Milon. 4, *vim* afferre. Conf. Verr. 1, 26. pro precibus, Verr. 1, 25, retinere summa *vi*. pro minis, Verr. III, 22, hac ille *vi* et hoc metu adductus nempe virgarum, quas minabatur Verres. pro opibus amicorum, advocatorum, unde inopiæ opponitur. Quint. 1, quod si tu iudex nullo præsidio fuisse videbere contra *vim* et gratiam solitudini atque inopiæ. pro corruptione iudicium, Verr. II, 31, si aliqua se *vi* eripuerit ex hoc iudicio. Unde etiam *vis* versata esse dicitur in iudicio, quod pecunia corruptum est. Corruptantur autem iudices vel gratia, vel metu, vel largitione. Itaque singulis locis videndum, de quo genere capienda sit *vis*. † Sed *vis* iudicium, vel iudiciorum, est iustitia et severitas in sceleratos homines, ut in Cæcil. 3; Act. 1 in Verr. 17; Cæcin. 2. † formula, *vim* afferre, est etiam in bono sensu, pro prodesse, valere, Orat. 1, 25. † *vis* dicitur etiam de natura rerum et ratione. Inv. 1, 49, hoc non magis aeditiosi, quam ambitiosi.... quam alicujus improbi hominis *vim* describit. Inv. II, 33, rem ex sua *vi* (natura) considerare. Orat. 1; 21, de *vi* et ratione dicendi. † locus. Invent. 1, 2, naturæ *vim* obtinet. † in dicendo *vis* est sublimitas et magnificentia. Orat. II, 29, meæ totius orationis.... *vim* desiderat. ad Div. xv, 21, de Calvo: multæ erant et reconditæ literæ; *vis* non erat. † *vis* etiam eleganter tribuitur iis, qui ulciscuntur in-

jurias sibi factas, aut qui sibi injuriam fieri non sinunt. Dom. 55, magna *vis* est quum in deorum numine, tum in ipsa republica, etc. Roso. Am. 24, magnam *vim* possidet paternus maternusque sanguis: nisi pro sanctitate malis accipere. † significatio verbi. Tuscul. III, 5, verbi *vis*. Et sic sæpe. † servit etiam periphrasi, ut *vis* deorum pro diis.

Viscera, caro; nam quidquid sub corio est, ut Servius ait, *viscera* dicunt. Nat. D. II, 65, *viscera* boum. Conf. Tuscul. II, 8 et 14. † pecunia, res familiaris. Dom. 47, exstruxit villam *visceribus* ærarii. ad Q. fr. 1, 3, quum de *visceribus* tuis et filii tui satis facturus sis. † Orat. II, 78, *viscera* causæ. † intimus animi sensus, memoria. Att. VI, 1, ἐγκλεῖσµατα tua mihi in *visceribus* hærent.

Visceratio, est distributio carnis crudæ inter plebeios: genus largitionis, apud Romanos usitatum. Græci κρεῖων διανοµήν vertunt. Offic. II, 16, vid. intt. ad Sueton. Cæs. 37. In inscriptione apud Murat. t. II, p. DCX, *visceratio* in feriis Latinis fieri solita vocatus diserte carniarum distributio.

*Viscus**, Nat. D. II, 47.

Visendus, visu dignus. Vatin. 13, ornatu *visendo*.

*Visere**, spectare, Tusc. I, 19; II, 25; ibid. v, 3.

Visio, vox philosophica, item significans, quod *visum*, de quo mox. Tusc. II, 18, *visio* falsa doloris et species. Acad. II, 11, *visio* veri falsique communis a quibusdam putatur.

*Visitare**, invisere, Fin. v, 31.

Visum, species alicujus rei in animo impressa, impulsio oblata extrinsecus, φασαρία. Nat. D. I, 5, *visum* insignem et illustrem: quasi sit *visus*. Tusc. I, 41, *visa* somniorum. Acad. I, 11, et pluribus aliis locis. Nam in Academicis multa est de *visis* disputatio. De *visis* somniorum adeundus Macrobius, in Somn. Scip. I, 3. In Tusc. sæpe *visa* dicuntur de rebus opinatis, in primis e sensu.

Vitus, videndi actus, Nat. D. 1, 5.
Vita, de plantis, Tusc. 1, 24. † de animalibus, Nat. D. 11, 54; Planc. 3; Quint. 30; Fin. 11, 28; Verr. 1, 15; Verr. 11, 78; ibid. 11, 1; Rosc. A. 14, 38; Cluent. 36; de Rep. 1v; Sext. 15; Rab. Perd. 10; Or. 1, 1; Mil. 36; Off. 1, 5; Her. 1v, 20; Att. 11, 27; Phil. 11, 25; Phil. 11, 21; Phil. 12, 5; Cluent. 61; Acad. 111, Fragm. de Am. 6, *vita* vitalis. Est de Græco, *βίος βιωτός*, ut monuit Faaciolatus ad h. l. † Div. 1, 59, hæc de re communis *vita* dubitavit. Wopkenius putat hic esse *vitam* pro hominibus, ut est apud Plinium, H. N. 111; 16, *vita* non decrevit: ubi Harduinus recte intelligit, homines non decreverunt; et sp. Phædr. prol. l. 1, ubi vid. Burmann. quem etiam reprehendit Wopkenius, quod negavit, Ciceronem et æquales hoc sensu verbo eo usos. In quo ei injuriam facit. Nam, re satis ponderata, mihi etiam sic, ut Burmanno, videtur. In loco proposito non hoc dicit Cicero, dubitaverunt homines; sed, de hac re in *vita* communi dubitatur; videtur repugnare moribus, *vite* communi, ut est Muren. 35, sed hanc orationem usus, *vita*, mores, civitas ipsa respuit. Eodem modo ceteras auctoritates dissolvere possem, si opus videretur. *Vita* occidens, v. o. est finis *vite*, ut dies occidens, finis diei, non sol occidit. † Flacc. 19, in *vita*, i. e. quoad vivit, vel vixit.

*Vitellum**, de Div. 11, 65.

Vitiare. Att. 1v, 9, num censum impediunt tribeni diebus *vitiandis*: h. e. servando de cælo, obnuntiando efficere, ut ius nihil publici negotii geri possit.

Vitiositas, Tuscul. 1v, 15, quid sit?

Vitiosus, vitio creatus. Phil. v, 3, collega, quem ipse fecit sua nuntiatione *vitiosum*. ibid. 11, 33, quamdiu tu voles, *vitiosus* consul Dolabella; rursus, quam voles, salvis auspiciis creatus. † contra auspicia et religionem factus. Div. 1, 16, sinistra dum non exquirimus, in dira et *vitiosa* incurrimus. Leg. 11, 8, quæque augur

injusta, nefasta, *vitiosa*, dira defixerit, irrita infestaque sunt.

*Vitis**, de Sec. 15; Nat. D. 11, 47; Tusc. 1, 24.

Vitium. Sull. 8, si ceteris patriciis me et vos peregrinos videri oporteret, a Torquato tamen hoc *vitium* sileretur. Grævio placet conjectura Phil. Rubenii, Elect. 1, 3, legentis *convicium*: peregrinitatem enim non esse *vitium*. Sed *vitium* rectum est. *Vitium* dicitur, quidquid in aliquo reprehendi potest, aut reprehenditur, sive jure, sive injuria, macula, deformitas, etc. Terent. cui *vitii* nihil dicere possis. Cic. Offic. 111, 13, venditorem ejus rej; quam vendat, *vitia* narrare. ibid. 16, ut in prædiis vendendis *vitia* dicerentur. Est igitur *vitium* etiam in magistrata et consulari, quia peregrinus ad magistratum accedere non debet (peregrinus enim proprie civi opponitur): certe *vitii* loco erat peregrinitas objecta. Torquatus autem debebat hoc *vitium*, si est *vitium*, non narrare, sed silere. Porro, quemadmodum *vitium* narrare et dicere rectum est, sic etiam *vitium* silere. *Convicium* autem silere, au dicatur Latine, dubito. † In comitiis est malum auspicium, et quidquid comitia dissolvere, et irrita reddere potest. Phil. 11, 33, id igitur obvenit *vitium*, quod tu jam kalend. jan. futurum esse prædixeras. Div. 11, 18, comitiorum solum *vitium* est saltem. Jam si quid in comitiis, aut in bello actum nihilominus, aut in auspiciis capiendis aliquid contra mores et instituta veterum actum, id *vitium* factum dicebatur: sic quod Div. 11, 33, est, contra auspicia navigarunt, si. ibid. 1, 16, dicitur, quam *vitio* navigarent. ibid. 11, 35, cosa. *vitio* creatus esse, sc. quod in auspiciis capiendis aliquid consul peccaverat. Nat. D. 11, 4, *vitio* tabernaculum esse captum, quod, etc. cui, de Divin. l. c. opponitur tabernaculum recte captum. † *vitium*, in ædificiis, corporibus, aut artibus, ad Div. 1v, 15; Top. 3; Tusc. 1v, 13; de Div. 1, 37; Or. 1, 25; Off. 1,

9; Tusc. iv, 8. † culpa, Phil. ii, 18; de Div. i, 52. † contrarium virtutis, Fin. iii, 12; Tusc. i, 30.

Vitricus°, Phil. ii, 7, 8.

Vitrum°, Rab. Post. 14.

Vitularius°, Q. fr. iii, 1.

Vitulinus°, ad Div. ix, 20; de Div. ii, 24.

Vitulus°, de Div. ii, 15.

Vituperabile, Fin. iii, 12, quid sit, et unde dictum?

Vituperare°, Or. iii, 85; Partit. 21; Her. ii, 27; Leg. iii, 10.

Vituperatio°, Att. xiv, 21; ibid. xvi, 7; Verr. iii, 61; Phil. xii, 10.

Vivere, interesse, versari. Verr. iii, 68, *vivere* in patris luxurie. ibid. 4, *vivere* in pecunia tenui. † Orat. ii, 40, in diem *vivere* est, sine futuri cura, eique opponitur, futura spectare. Phil. v, 9, qui in horam *viverent*, non modo de bonis et fortunis civium, sed ne de utilitate quidem sua cogitaverunt. Sed eleganter hoc ad philosophos academicos transtulit Cicero, qui nihil ita ratum putant, ut sibi id perpetuo tenendum censeant. Tusc. v, 11, nos in diem *vivimus*; quodcumque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus. † *vivere* etiam eleganter dicuntur, qui vita fruuntur, neque omnem in magnis laboribus sine suavitate familiaritatum, conviviorum, etc. transigunt. ad Q. fr. iii, 1, sed quando *vivemus*? Itemque *vivere* aliqua re, in qua acquiescimus: ad Div. xiii, 28, quibus antea delectabamur, nunc etiam *vivimus*. † Att. x, 1, ejus mihi *vivi* auctoritas: pro quo, Off. i, 23, dicit, ejus etiam mortui valet auctoritas. † de Sen. 14, secum, ut dicitur, *vivere*.... *Vivi*. de Rep. v, 5, nec bene *vivi* sine bona republica posset.

Vivus, Flacc. 37, de *vivo* nihil detrahit. *Vivum* opponitur lucro. Est igitur sors ipsa pecunie. Cf. Verr. iii, 60; Quint. 15; Sext. 27.

Vocabulum°, Or. iii, 40; Nat. D. i, 15.

Vocalis, litera, Her. iv, 12; Or. 23, qui vocem ad dicendum contulit. Brut.

69, addamus huc etiam, ne quem *vocalum* præteruisse videamur, C. Coconium.

Vocare, invitare ad convivium. Rosc. Amer. 18, domum suam istum non fere quisquam *vocabat*. Cf. Mur. 34. † Sext. 9, ad integritatem majorum spe sua hominem *vocabant*; h. e. sperabant, eum integrum fore. † adducere, Cæcin. 23; Verr. v, 51; Manil. 5; Or. ii, 9; Or. ii, 81; Cat. i, 5; Leg. ii, 3; ad Div. x, 7.

Vocatus (subst.) Orat. iii, 1, senatus *vocatu* Drusi in curiam venit.

Vociferare est in libris nonnullis, Verr. ii, 21. Sed alii *vociferari* habent, quod prætulerim. vid. not. ad Tacit. Annal. xv, 38. Sed et Livius passim dixit, xxiv, 21.

Vociferatio°, Rosc. A. 5; Her. iii, 4, 12.

Vocitare°, Rab. Post. 9.

Vocula. Orat. iii, 25, *vocula* certæ et severæ. ibid. *vocula* falsæ in cantu: quæ certis et severis opponuntur, sunt fractæ et molliores. vid. in *flexio*.

Volaticus, inconstans, variabilis. Att. xiii, 25, o academiam *volaticam*!

Volatilis°, Nat. D. ii, 60.

Volatus°, de Div. i, 1, 15; Nat. D. ii, 52.

Volitare, significat assidue vagari, sed plerumque cum jactatione aliqua ambitiosa, aut impudente et insolente. Sext. 4, quum illa conjuratio palam armata *volitaret*. Catil. ii, 3, quos video *volitare* in foro. ibid. 7, *volitare* in armis. Pis. 12, quum *volitaret* vis latrocinii vestri tota urbe. ibid. 4, *volitare* prætextatum passus es. Sext. 43, sed etiam nunc *volitant*, nec illi unquam de se pertimescent. Agr. ii, 22, *volitat* ante oculos istorum Juba regis filius. Sext. 1, alacres lætosque *volitare*. Dom. 19, quum tu florens ac potens per medium forum popularis *volitares*. Agr. ii, 36, *volitaretis* per gentes † Hinc pro jactare. Flacc. 16, nec *volitabo* in hoc insolentius: de oratore. v. *jactare*. Sext. 44, *volitat* ædilis. Phil. xi, 2, de Dolabella: et nunc tota Asia vagatur,

volitat ut rex. † oratores dicuntur *volitantes* in foro. Or. 1, 38; 11, 24, qui a causa ad causam eunt, et omnium patroni esse volunt. † *volitans* etiam dicuntur homines, qui immoderate cupiunt aliquid, et inconstanter huc illuc feruntur, ut propemodum nesciant ipsi, quid agant primum, quid secundum. Pis. 25, homo *volitans* gloriæ cupiditate, opponitur viro moderato et constanti. Att. 11, 22, de Clodio trib. pl. *volitat*, furit, nihil habet certi; multis denuntiat; quod fors obtulerit, videtur acturus. † Orat. 11, 6, quem admodum volucres videmus, quum aliquid effecerint, levandi laboris sui causa, passim ac libere solutas opere *volitare*: sic nostri animi.... defessi gestiunt, ac *volitare* cupiunt, vacui cura ac labore.

Volubilis. Orat. 56, *volubilis* oratio; opponitur stabili. Hæc efficitur syllabis longis, illa brevibus: unde incitatio oratio fertur et labitur. Flacc. 20, homo *volubilis*, i. e. oratione facili; de Univ. 6; Nat. D. 11, 17.

Volubilitas verborum, Orat. 1, 5. † copia et facultas, de Univ. 10; Nat. D. 11, 19; Fat. 19; Or. 1, 5.

Volubiliter, Or. 62.

Volucres. Sull. 52, *volucris* fortuna. Brut. 95, genus dicendi verbis *volucres* atque incitatum. v. *volubilis* et *volubilitas*. Nat. D. 1, 36; Tusc. v. 15; Or. 11, 6; Acad. 11, 25; Quint. 25; Planc. 23.

Volvere, pronuntiare. Or. 111, 47, longissima est complexio verborum, quæ *volvi* uno spiritu potest. Brut. 70, celeriter verba *volvens*. ibid. 81, ita facile soluteque verbis *olvebat* sententias. † de numerose currente periodo. Orat. 69, quo melius cadat aut *volvatur* oratio; Fat. 18.

Voluntas, in oratore est de genere orationis, quod sequitur; *προαλαψις*. Orat. 11, 23, naturis differunt; *voluntate* autem similes sunt. Ibid. 22, ex quorum scriptis, cujusque ætatis quæ dicendi ratio *voluntasque* fuerit, intelligi potest. † Agr. 1, 9, in alia *voluntate* esse: aliud probare. ad Div. 11,

6, hæc in *voluntate* fuerunt, i. e. in potestate nostra. † preces. ad Div. 1, 6, Cæsar cedit justis et officio incensis, nec inanibus aut ambitiosis *voluntatibus*.

Voluptarius, suavis. Att. 111, 25, *voluptariæ* possessiones: ut horti. Orat. 111, 17, *voluptariæ* disputationes, h. e. de voluptate et pro voluptate. Fin. v, 25, *voluptarii* philosophi; de Epicureis.

Voluptates, de spectaculis. Muren. 35, adhibendis *voluptatibus*, etc. Hoc sensu posteriori ævo in primis dici ceptum frequenter, ut dudum observarunt viri docti.

Volutabundus. de Rep. 11, 41, e. Nonio, 1111, 63, *volutabundo* in voluptatibus. *ἔπαξ ῥηθίς*.

Volutatio. Pis. 34, scelera tua, non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis *volutationibus* corporis et cubilibus persequenti sumus.

Volutatus, versatus diligenter. Orat. 111, 10, *volutatus* in veteribus scriptis. Q. fr. 11, 13, ad Callisthenem et ad Philistum redeo, in quibus te video *volutatum*.

Vomere. Deiot. 7, te *vomere* post cœnam velle, v. Ind. Græc. in *ἐπιτιμή*.

Vorare. Att. 11, 11, nos hic *voramus* literas cum Dionysio. Cf. *helluari*.

Votivus. Att. 11, 2; xv, 8, 11, *votivus* legatio: quæ voti suscepti èt persolvendi causa petitur; genus liberæ legationis. v. *legatio*. Act. 1 in Verr. 10, *votivi* ludi: qui fiunt ex voto, ab imperatore aliquo suscepto.

Votum. ad Div. vi, 7, victoriæ *vota* facerent. Tusc. v, 1, si virtus.... famula fortunæ est, nec tantarum virium, ut se ipsa tueatur; *vercor*, ne non tam virtutis fiducia nitendum nobis ad spem beate vivendi, quam *vota* facienda.

Vox. Leg. 11, 7, leges legum *vox* proponam. Ursinus interpretatur, verbis solemnibus et propriis legibus, ut *vox* sit pro verbo, additque duo exempla e Cicerone: sed neutrum huc facit, nec hic locus ejusmodi est, ut tecum

vocabulum non proprie explicari possit. Est enim prosopopœia, ut in illo: patriæ vox, Catil. 1, 11, 12, et alibi. Neque tamen qua sensum falsa est interpretatio.

Vulgaris. Offic. 1, 16, *vulgaris* liberalitas; quæ ad omnes pertinet, quæ omnes homines complectendj sunt. Add. Or. 57; Or. 1, 23, 58; Fin. 11, 18; Fin. 111, 1; Brut. 88; Acad. 1; Quint. 18; Her. 1, 7; Inv. 1, 18, 48.

*Vulgare**, Flacc. 27; Ar. Resp. 27.

*Vulgariter**, ad Div. 1111, 69.

Vulgo, in universum. Verr. 111, 74, *vulgo* omne frumentum improbas. † sine discrimine personarum et locorum. Q. fr. 111, 1, literas *vulgo* mittere; opponitur, per certos homines. † ubique. Rosc. Amer. 29, ejusmodi tempus erat, ut *vulgo* impune homines interficerentur. † Muren. 34, ad prandium *vulgo* vocati. Ibid. 35, num senatus crimen putat ad prandium invitare? minime; sed *vulgo* passim. Quid est *vulgo*? Universos. † persæpe, Inv. 1, 28.

*Vulgus**, Planc. 4; Or. 11, 14; ad Div. 1111, 70; Rosc. A. 2; Att. 11, 2; Brut. 97.

Vulnerare, graviter offendere, lædere. Catil. 1, 7, quorum mentes sensusque *vulneras*.

*Vulneratio**, Cæcin. 16; Pis. 20.

Vulnus, sensu proprio, Mil. 24; Nat. D. 111, 22; Tusc. 11, 17. † de dam-

nis, Att. v, 15, 17. † de ære alieno. Rosc. Amer. 32, qui suis *vulneribus* mederentur. † crimen, quod in aliquem confertur, aut cujus se quis suspectum et reum facit. Cluent. 21, *vulnera* nova facere. † vitium. Coel. 7, *vulnus* in moribus, natura, re atque fortuna.... damnum, detrimentum. Rab. Perduell. 13, fragm. nov. ne quod accipiat famæ *vulnus*.

*Vulpicula**, Off. 1, 13.

Vulticulus. Att. xiv, 20, non te Bruti nostri *vulticulus* ab ista oratione deterret?

Vultuosus. Orat. 18, in quo quum effeceris, ne quid ineptum, aut *vultuosum* sit, h. e. nimis triste et superciliosum. v. Broukh. ad Tibull. 1, 8, 43.

Vulturius, homo rapax. Pis. 16, appellatus est hic *vulturius* illius provincie, si diis placet, imperator. Sext. 33, exierunt malis hominibus atque execrationibus duo *vulturii* paludati.

Vultus, oris conformatio ex animi habitu orta, et in universum, quod nos appellamus *physiognomia*. ad Div. 111, 30, *vultus* tuos mihi expressit omnes. Orat. 1, 28, quæ nobis fingere non possumus, facies, *vultus*, sonus. † Dom. 52, *vultus* cadit; de perterritis subito. † sæpissime *vultum* apud Ciceronem poni pro fronte torva et adducta, docet Broukh. ad Tibull. l. c.; sed in exemplis allatis quædam ad eam significationem non pertinent.

X.

X*, litera, Or. 45.

Xystus, est ambulatio sub divo ante porticum, in qua etiam sedes, et signa, et flores. Acad. 11, 3, quum pauca in *xysto* loquuti essemus, eodem in spatio consedimus. Att. 1, 8, mittas quam

primum signa, et maxime, quæ tibi gymnasii *xystique* videbuntur. vid. Vitruv. v, 11; Buchner. ad Plin. Ep. 11, 8. Lipsius, ad Senec. de Ira, 111, 18, genus porticus putat fuisse; Christianus, in Villatico, p. 96, viridarium.

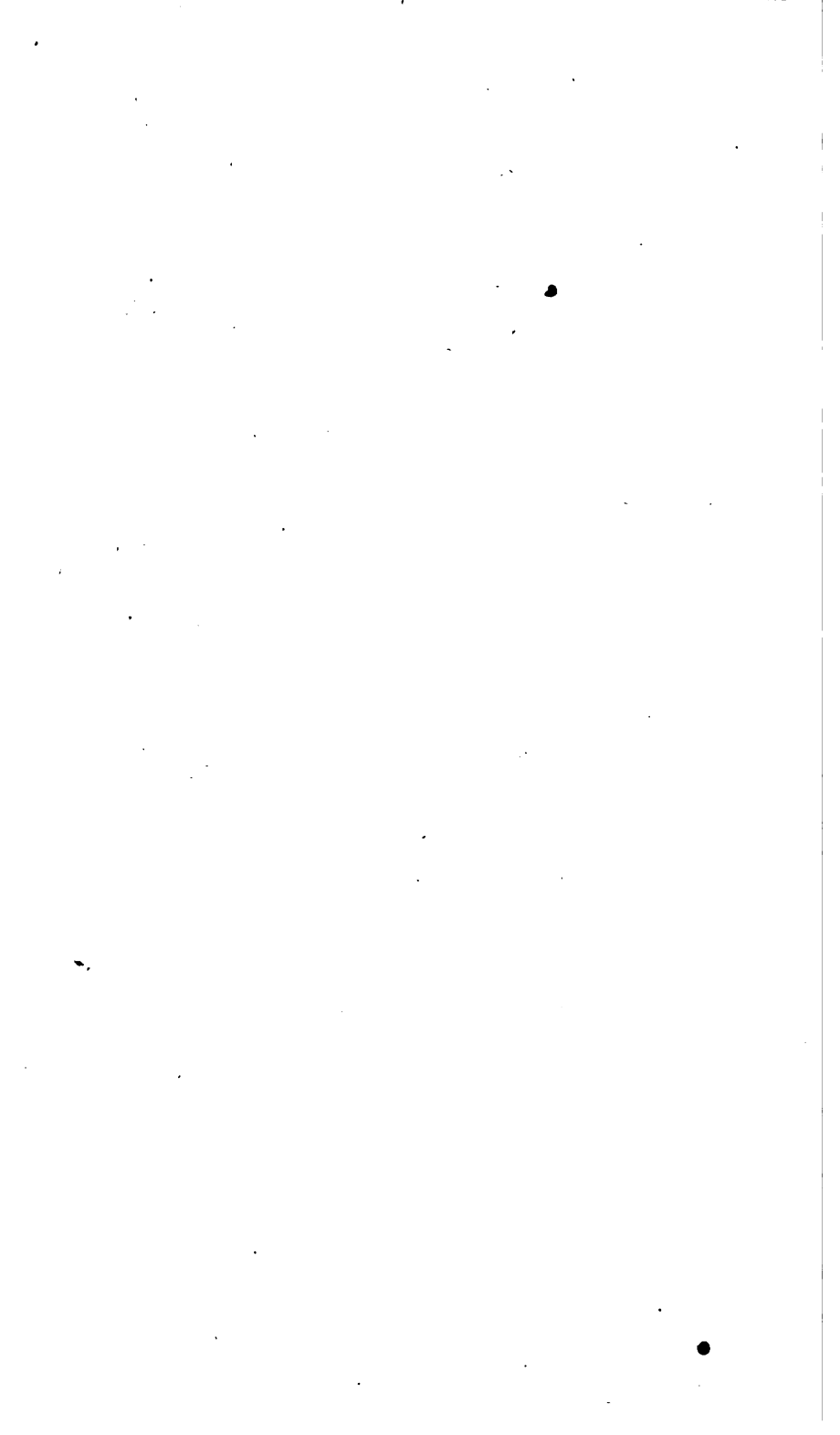
Y.

Y*, litera, apud veteres latinos non erat usitata, Or. 48.

Z.

*Zodiacus**, Arat. fragm. 6.

*Zonarius**, Flacc. 7.

INDEX GEOGRAPHICUS.

A.

Abdera, urbs Thraciæ, crasso cælo, Democriti patria. Roma *Abdera*, ad Att. iv, 16, dicitur, propter stuporem senatorum : v. Ind. Gr. Unde :

Aberites, de Nat. Deor. i, 23.

**Aborigines*, de Rep. ii, 3, antiquissimi Italiæ populi, quorum ager ad Tyrrhenum mare.

Abydus; ad Her. iv, 54, oppidum Troadis, ad Hellespontum, e regione Sesti.

Acarmania, in Pis. 40, pars Græciæ versus occidentem, ad mare Ionium, inter Ambracium sinum et Acheloum fluvium.

Achaï, in Cæc. 20; Prov. Cons. 3, et *Achiui*, de Div. i, 16; populi Græciæ, proprie qui Achaïam incolunt in Peloponneso.

Achaia, provincia romana, Peloponnesum et Græciam proprie sic dictam cum circumjectis insulis continens. Proprie pars Peloponnesi, isthmo vicina.—*Achaïam* provinciam Cicero exsul petere noluit propter inimicos qui ibi erant, Att. iii, 7, 8.—*Pompeianorum* in *Achaia* conditio, Att. xi, 7.—*Achaïas* præest Sulpicius, ad Div. xiii, 17.

Achaicus, Act. i in Verr. 2.

Acherini, in Verr. iii, 43, Siciliæ populus, exiguæ civitatis, sed ignotæ veteribus auctoribus. Itaque Cluverius, Sic. Ant. ii, 2, vocem vitiatam putat, et, probante Harduino, legendum conjicit *Scherini*, a *Schera*, urbe Siciliæ mediterraneæ versus septentrionem, inter Hypsam et Crimissum fluvium. Ap. Silium, viii, 269, memoratur *pubes liquentis Acheti*, pro quo Dan. Heinsius scribebat, *pubes ingentis Acheti*; qui ipse fluvius, aut locus ignotus est: unde illud nomen varie tentatur. *Pubes Acheti* possunt dici *Achetini*. Et for-

tasse sic scripsit Cicero. Sed nil definitio. Ceterum semel hio dixisse sufficiat, non valere hanc rationem, qua in hujusmodi nominibus geographi et critici sæpe utuntur: *Hoc nomen in nullo alio auctore occurrit; ergovitiatum est, et in notum nomen mutandum.* Quis enim contendat, omnia loca exigua et obscura Siciliæ, aut cuiuscumque regionis, memorata esse Geographis antiquis, aut aliis auctoribus. Si nil varianti uss. meliores, aut ipsa ratio manifeste vitium lectionis convincit, nil tentandum. Sic iudicat etiam Drakenb. ad Liv. viii, 12.

Acmonenses, Flacc. 15, incolæ *Acmonia*, Phrygiæ magnæ. In Hieroclii Synecdemo Ἀκμόνιαι dicitur, ad q. l. v. Wesselingius. Alia est *Acmonia*, Daciæ Træjani. Vitiose edd. vett. quædam, *Æmonenses*.

Acradina, vel *Achradina*, Verr. iv, 53, pars Syracusarum.

Acragiana. vid. *Agragiana*.

Acronoma, Att. xiii, 40, locus incertus. Pithosus in margine libri sui scripsit *saxa Acherontia*, quod, sive ex ingenio, sive ex libro est, non absurdum puto. Nam *Acherontia urbs* Apuliæ in alto saxo jacebat; unde *nidum Acherontia* appellat Horat. Od. iii, 4, 14.

Actium, ad Div. xvi, 6, urbs et promontorium Acarnaniæ prope sinum Ambracium, pugnas inter Octavium et Antonium nobilitatum,

Actium Cōcreyæ, Att. vii, 2, locus, s. portus insulæ Corcyræ, cui insulæ nomen adjicitur, ne cum Actio Acarnaniæ confundatur.

Aculanum, Att. xv, 2, putant esse idem cum *Æculano*, quod est oppidum in Hirpinis. Sed Manutius negat, locum sanum esse, et conjicit *Hercula-*

num, quod non longe abest a Pompeiano. Pro *Æsculanum* dicitur et *Eclanum*, in Itinerar. Anton. ubi vid. Wesselingium. Conf. Goesii Ind. in script. R. Agr.

Adramitenus, or. p. Flacc. 13, si vera lectio esset, esset ad *Adramitis*, parte Sabæorum, in Arabia felici (vid. Bochart. G. s. p. 1, l. n, c. 13); sed non est dubium, quin, auctoribus doctis viris, legendum sit:

Adramyttenus, ab Adramytteo, s. Adramyttio, nobili Myasæ urbe in maritima ora.

Adrianum mare, Att. x, 7, quod vulgo *Adriaticum* dicitur. Sic etiam dicitur in Pisonem et apud Horatium.

Adrumetum, Flacc. 28, oppidum Africæ propriæ, Byzacenæ provincie caput. Sed non est dubitandum, quin cum Grævio recipiendum sit e Camerarii, Ursini, Sylvii conjectura, *Adramyttium*. Quid enim *Adrumetum* Africæ ad prætorem Asiæ, ejusque legatum? Ceterum in nomine *Adramyttii* ita variant veteres libri, ut non mirum, si hujusmodi error in Ciceronem irrepserit. v. Duker. ad Thucyd. v, 1, et Wesseling. ad Anton. Itin. p. 335.

Ædui, ad Div. vii, 10; Att. 1, 19, populi in Gallia Lugdunensi.

Ægeum mare, inter Asiam et Europam; hinc Græciam Macedoniamque, illinc Cariam et Ioniam adiens. Manil. 18: excitabat fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratidius, quos post filius ejus in *Ægeo* excitavit mari. de Leg. iii, 16.

Ægina, ad Div. iv, 5, insula in sinu Saronico, inter insulas Græciæ minores, circa Peloponnesum.

Æginetæ; Offic. iii, 11, incolæ insulæ *Æginæ*.

Ægyptium gens maxime incorrupta, de Rep. iii, 6, in Lybia.

Ægyptus. obleris *Ægyptum*, de Rep. vi, 7. Plato in *Ægyptum* contendit, de Rep. 1, 10. † acetum *Ægyptium*, de Rep. vi, 6.

Æmilia, ad Div. x, 30, via in Gallia Cispadana a Placentia ad Ariminum,

ita dicta, quia ab *Æmilio Lepido* strata est.

Ænaria, Att. x, 13, insula opposita Campaniæ, quæ et *Pitheculus* dicitur. Bochart. G. s. p. ii, l. 1, c. 33, mavult *Ænaria* scribi ab *ænariibus*, i. e. sionis, quod et Salmasio placebat, reprehendo a Vossio ad Melam, p. 519, qui a fedinis ænaria dictam putat. Plinius, H. N. iii, 6, a siglinis doliorum *Pitheculum* dictam putat.

Ænians, de Rep. ii, 4, in Thessalia, ad uiramque Sperchii superioris ripam, Homero jam noti, Iliad. 6. 749, nec non Herodoto, vii, 198.

Ænus, ex emend. Turchi, Advers. xx, 28, pro Flacc. 14, Thraciæ urbs antiquissima, Homer. Iliad. 6, 520, laudata, ad ostium orientale Hebrici. Locis de hac urbe a Cellario, G. A. t. 1, p. 1061, allatis addendus hic Plinius, H. N. xviii, 4, *Vitis aduri...Ænus sancti admoto Hebro*. Pro *Æno* ap. Ciceronem olim lectum *Æno*, et iade *Hæno*, non est mirum, quum facilis confusio sit. In Actis Concil. Constantinop. ii, Coll. 8, p. 240, subscribit Paulinus episcopus *Æmorum*, pro *Æciorem*. v. Wesseling. ad Hierocli. p. 634, ubi plures de auctore urbis scriptores laudantur.

Æolia, regio Asiæ mineris maritima, quæ ab Hermo flumine usque ad Hellespontum, pertinet. Ibi *Æolis*, Flacc. 27.

Æqui, populi Latii Sabiniæ et Marsiæ confines, Off. 1, 11; de Rep. ii, 20.

Æquimatium, de Div. ii, 17, locus Romæ, sic dictus, quod Melii domus ibi æquata solo est, Liv. iv, 16.

Æscoria, aliis *Æscornia*, ad Att. viii, 11, oppidum Samnitium ad havam Vulturini. Unde *Æscornius*, Opt. Gen. Or. 6, gladiatoris nomen ab *Æscornia* oppido.

Ævenus, Verr. iii, 18, ad montem *Ætnam*, populi urbis *Ætnæ*, Gr. *Ætrætos*, qui occurrunt in nummis. v. Gotham, Nummar. v, 4.

Ætolia, in Pis. 37; Tuscul. 1, 2; Brut. 20, pars Græciæ inter Acarna-

niam et Locrin et sinum Coruthrium ; unde *Ætoli*, Arch. 11; de Rep. III, 6.

*Africa**, tertia pars mundi, de Rep. II, 4.

Agorensis ager, Agrar. II, 19, in Asia regione fuit, quæ a P. Servilio Isaurico imperio rom. adjuncta est ; si quidem sana lectio est. Sed Turnebus, Grævius, aliique legi volunt, *Sagalassensis* vel *Agalassensis*, a Sagalasso, urbe Pissidias, in ea regione, quam sub Rom. potestatem Servilius redegit.

Agragiana, s. *Acragiana porta*, Tusc. V, 23, portæ Syracusarum, quæ imminabant viæ, quæ Agrigentum ferebat. Dorvillius, ad Charit. p. 195, putat, verum esse *Achradina*, vel *Agragantina*.

Agrigentum, Verr. II, 26, oppidum Siciliae in maritima ora versus meridiem. *Agrigenti* fuisse, de Rep. III, 25. Dicitur *Acragas* et *Agragas*, de Græco. Eius urbis accuratissima descriptio est. ap. Polybium, l. IX, p. 779. ed. Gr. Unde :

Agrigentini : eorum leges, Verr. II, 50. — Is Phalaridis tyranni taurus redditur a Scipione Africano, Carthagine capta ; Verr. IV, 33.

Agrina, Pis. 37, sunt populi minime noti ; quare pro gen. *Agrinarum* Turnebo *Agrianum* placet, cujus populi mentio ap. Liv. XXVII, 5, ubi v. Sigou. et Gros. item ad XXXIII, 18. *Sed non animadvertit Turnebus *Agrianos* in Thracia procul ab Epiro et Ætolia, sedem habuisse. *Agræos*, Ætolie populos, Acheloi ripas incolentes Dolopibusque conterminos, a Cicerone hic indicari mihi compertum est, quorum etiam Liv. XXXII, 34, meminit : legendum ergo *Agræorum*, si quid mutandum.

Agrium, Verr. III, 27, oppidum Siciliae prope fl. Symathum. Unde est *Agryniensis*, Verr. II, 9; III, 18, etc.

Alabandis, ad Div. XIII, 56, qui est pluralis Græcus ex *Alabandus* (Ἀλαβανδύς), quod est in Brut. 93 ; ex quo male quidam fecerunt *Alabandus*. Item, *Alabandrus*, Or. II, 23.

Alabandum, s. *Alabandus*, Nat. D. III, 15, sæpius *Alabanda*, urbs Carie prope flumen Mæandrum.

Alba, Att. VII, 12, est Alba Fucentina, ad lacum Fucinum, colonia rom. in Marsis. Nam ea est non procul Salmone, cui l. c. a Cicerone jungitur. Conf. IX, 6, et ibi Mahasp.

**Alba Longa*, de Rep. II, 2, in Latio, urbs olim valida et potens.

Albana, Agrar. II, 34, vicus, vel forum Capuæ, ubi unguentarii venales merces habebant.

Albana aqua, Div. I, 44, est lacus Albanus in Latio prope Albam Longam ab Ascanio conditam, de qua Liv. I, 3.

Albanum, Att. IV, 11, prædium Pompeii in agro prope Albam Longam. † villa Ciceronis, Att. IX, 15.

Albanus mons, nomen habet ab Alba Longa. In eo quotannis ferie latine celebrabantur a Romanis et Latinis in memoriam fœderis, olim inter eos icti. Curatio sacri erat consulum. Vide de Div. I, 11. Inde pro Milone, c. 31, *Albani tumuli* dicuntur.

Albanus lacus, Div. I, 44 : vide supra verb. *Albana aqua*.

Albenses, Herenn. II, 28. Varro, de L. L. VII, p. m. 91, *Quam duos sint Albas, ab una dicuntur Albani, ab altera Albenses* : nempe ab ea, quæ est ad lacum Fucinum.

Alentinus, vid. *Halentinus*.

Aletrionis, Bulb. 22.

Aletrinas, Cœnt. 16, ab oppido Aletrio Latii in Hernicis.

*Alexandria**, nobile Egypti oppidum inter Marcotim lacum et mare Mediterraneum a Dinocrate ædificatum, jubente Alexandro magno, cujus nomen retinuit. Her. III, 1 ; Verr. V, 36 ; Agr. I, 1 ; ibid. II, 16, 17. † Diversa ab ea est *Alexandria Troas*, cujus meminit Cicero Acad. II, 4. Hæc in Asia, sed Egeum mare, in Trojano litore stetit, *Antigonia* primo ab Antigono conditore dicta, deita a Lysimacho, in Alexandri honorem *Alexandria* vocata.

Algida, Or. 45, terra circa Algidum montem et urbem in Latio.

Alifanus ager, Agrar. 11, 25, circa Alifas, oppidum Samnitium, inter Venafrum et Sabati confluentem, supra lævam Vulturæ ripam.

Aliphera, Att. vi, 2, urbs mediterranea Peloponnasi, haud procul a sinistra Alpei fl. ripa. Hanc Arcadiæ primo adscriptam ab Eleis posteriore tempore occupatam fuisse auctor est Pausanias, 1v.

Alliensis, Att. ix, 5, ab Allia fluvio, ad quem infelix cum Gallis pugna facta, de qua Liv. v, 38: unde *Allianes dies* dicti infelices, nefasti.

Allobroges, Cat. 111, 2, 9; 1v, 3, 7; Att. 1, 17; 11, 25, populi Galliae Narbonensis; quorum caput *Vienna*.

Alpes, Quint. 3, altissimi Europæ montes, qui Italiam a Gallia disternant.

Alisone, ad Div. ix, 6, prædium dictum ab Alaio oppido.

Alisium, Att. viii, 50, oppidum Etruriæ, in Aurelia via, haud procul a maris litore.

Alizia, ad Div. xvi, 2, oppidum Acarnaniæ, citra Leucadem a Patria Italiam versus.

Amalthea, Att. 1, 13, villa Attici in Epiro, cuius sæpe mentio fit.

Amaltheum, Att. 1, 15, gymnasiump in Amalthea fuisse videtur. vid. ind. Græcum. † Cicerone, Attici exemplo, *Amaltheum* quoque exstruit, Att. 11, 7.

Amanienses, ad Div. 11, 10, incolæ montis Amani in Cilicia.

Amantia, Phil. xi, 11, oppidum ad Celydnum fl. situm in Orestide quæ Illyrici pars est australis.

Amanus, ad Div. 11, 10, mons Ciliciæ a Tauro procurrens, et ejus quasi ramus; ab oriente Ciliciam claudit, et a Syria dirimit. Ciceronis res gestæ circa eum montem, ad Div. xv, 4. Bibulus ibi aliquot cohorticulas amittit, ad Div. viii, 6.

Ambracia, ad Brut. 5, urbs Thesprotiæ sive, ut nomanulli volunt, Molossidis, in Epiro, ad sinum Ambracium.

Ambraciota, Tusc. 1, 34.

Ameria, Rosc. Am. 7, municipium in Umbria. Unde *Amerini*, ibid. 6.

Amestratinus, in Verr. 111, 59; v, 51, ab Amastra, s. Amestrato, oppido Siciliae, mare versus, ad Halesum fluvium.

Amisus, Masil. 8, oppidum nobile Ponti.

Amphictyones, de Inv. 11, 23, commune Græciæ concilium, cuius sæpe mentio fit apud Demosthenem. v. van Dalea Dissert. de Concilio Amphictyonum.

Amphilochia, Pison. 40, ager circa Argos, Amphilochorum urbem in Acarnania.

Ampsactus, de Div. 1, 36, locus pestilentis vaporis in Hirpinis; de quo vid. Virgil. Æn. vii, 565 sqq. et ibi interpretes.

Anagnia, Att. xvi, 8, dives urbs in Hernicis. Virgil. Æn. vii, 684. Unde:

Anagnini, Phil. 11, 41; Att. xvi, 11, et

Anagninum, Att. xii, 1, prædium in agro Anagninæ.

Ancon, Att. vii, 11, eadem quæ vulgo *Ancona*, urbs maritima in agro Piceno. *Ancon* autem est usitatus veteribus. v. Oudendorp. ad Cæs. B. C. 1, 12. Hinc:

Anconitanus, pro Cluent. 14.

Andria Terentii, Inv. 1, 23, ab Andro, Cycladum insula.

Anienseis, ad Div. viii, 8, tribus rusticane nomen.

Anio, Brut. 14; Mur. 38, fluvius Latium Sabinorumque regionem dirimens et in Tiberim influens.

* *Antandrius*. v. *Atandrius*.

Antilibanus, mons supra mare Sidonium, cui cum Libano, cui ex adversum situs est, ubique fere aequalibus disjunctus spatii, CoeleSyriam complectitur. Att. 11, 16. v. Strabo, l. vi. p. 1096.

Antiochia, Att. v, 18, caput Syriæ. Hinc *Antiochianus*, Phil. xi, 7.

Antium, urbs veteris Latii ad mare, celebris olim re navali, tempore Fortu-

uæ et Sortibus, de quibus in utroque de Divinat. libro. Hinc dicuntur :

Antistes, Att. II, 6.

Aoniæ, Att. V, 21, ab Aonia, quæ in Bœotia regio sita est; unde tota Bœotia nonnunquam *Aonia* vocatur.

Apamea, Att. V, 16, *Cibotos* cognominata, urbs Phrygiæ majoris ad Marsyæ et Mæandri confluentes. De hac semper intelligendus est Cicero, quum de ea in Epistolis loquitur, quæ ipsi Ciliæ proconsuli, attributa fuit.

Apenninus, mons Italiæ satis notus, Or. III, 19; Philipp. XII, 11; Fragm. or. de ære alieno Milonis, hujus ed. pag. 190.

Apollonia, ad Brut. 2, urbs Macedoniæ maritima, ad Aoum flumen, literarum studiis nobilis. *Apollonia* a Pisonæ exinanita, Pis. 40. Ibi signatur argentum, ad Div. XIII, 29.

Apollonia, civitas Siciliæ, Verr. III, 45. Unde :

Apolloniensis, Verr. III, 43.

Apollonis, pro Flacc. 21, oppidum Lydiæ, quæ et Apollonidea, et Apollonidia dicitur. Unde :

Apollonidiensis, s. *Apollonidensis*, ad Q. fr. 1, 2, 5; Att. V, 13.

Appia, ad Att. II, 12, via celeberrima, et regina viarum, uti Statius appellat, Sylv. II, 2, 12, Roma Capuam, et Capua Brundisium ferens, ab Appio Cæco censore strata magnifice. Liv. IX, 29. Ejus nomen magnas tragedias excitat ob Clodii cædem in ea factam, Mil. 7.

Appiani, ad Div. III, 7, incolæ oppidi *Appiæ* in Phrygia. Laudantur etiam apud Plinium, et ipsa *Ἀπία*, s. potius *Ἀπία* in Hieroclis Synecdemo, p. 668.

Appii Forum. v. *Forum Appii*.

Apulia, Div. I, 43, pars Græciæ magnæ extrema, unde *Apuli* dicuntur, Cluent. 9, 69. Per eam Cæsar ad Brundisium currit, Att. VIII, 11. *Apulia* pars Italiæ inanisima, Att. VIII, 3.

Aquileia, Sext. 16, oppidum et colonia in regione Transpadana, in Istria.

Aquinum, Cluent. 68, urbs Latii novi. Unde *Aquinate* dicuntur. — Ibi con-

silia inveniuntur ab Antonio ejusque officiis de Cicerone opprimendo; ad Div. IX, 24.

Aradus, Att. IX, 9, urbs Phœnices in insula parva, continenti juncta.

Arcadia, Att. VI, 2, regio Peloponnesi mediterranea. Unde :

Arcades, de Rep. III, 10.

Arcanum, Att. V, 1, et multis aliis locis, in primis ep. ad Q. fr. fuit prædium Q. fratris prope Minturnas. Ejus magnificentia. Q. fr. III, 9.

Ardeates, ab *Ardea*, Latii urbe, Nat. Deor. III, 18.

Arcthusa, Verr. IV, 53, celebris fons Siciliæ ad Syracusas; de quo vid. intt. ad Virg. Eclog. X, et Ovid. Metam. V, 567 sqq. Quævis nunc sit, v. ap. Drevillium in Siculis, p. 198.

Argentæus Fluvius, ad Div. X, 34, in Gallia Transalpina ad Forum Julium.

Argentæus Pons, ad Div. X, 34, locus vel vicus cum ponte in fluvio Argentæo.

Argi, urbs Argolidis, unde *Argius*: Tusc. I, 47, *Argia sacerdos*, Cleobis et Bitonis mater.

Argiletum, Att. XII, 52, mons urbis Romæ, ubi Cicerones domum aut tabernas habuisse videntur. Unde :

Argiletanus, Att. I, 14.

Argivus, Brut. 15; Tusc. II, 17.

Argolicus, de Fin. V, 18.

Arginusæ, Off. I, 24, insulæ tres prope Lesbum, ad quas, Lacedæmoniorum dux, Callicratidas ab Atheniensibus in bello Peloponnesiaco victus est.

Aricia, Agr. II, 35, oppidum Latii sub Albano monte. Inde Clodiusrediens. divertit ad Albanum suum, Mil. 19.

Ariminum, Verr. I, 14, Umbriæ oppidum, trans Apenninum ad mare situm. In bello Sullano oppressum ac direptum, Phil. XII, 9. Ibi Verres pecuniam publicam se reliquisse dicebat, Verr. I, 14. Unde :

Ariminenses, Verr. I, 12.

Areopagus, vel *Ariopagus*, de Rep. I, 27; Att. V, 11, mons, ubi Mars judicatus erat; deinde judicium Atheniensium; unde *Areopagita*, de Div. I, 50.

Armeni, Manil. 9, populi Asiae.
Arniensis, Agrar. 11, 29, tribus rom.
 et regio Etruriae.

Arpi, Att. 12, 3, oppidum Apuliae.

Arpinum, Att. 11, 11, urbs Latii et
 municipium, duobus civibus C. Mario
 et M. Cicerone nobilitatum; unde *Ar-*
pinatos dicuntur; et *Arpinas*, Att. 1, 6;
 v. 1, de praedio.

Arrotium, ad Div. xv1, 12, oppidum
 Etruriae; unde *Arrotini* dicuntur, Cæ-
 cin. 53; Mur. 24, etc. Att. 1, 19.

Artemitani, Att. 1, 19. Sed legendum
 cum Grævia *Arrotim*. *Artemita*
 enim nulla fuit in Italia, quod constet.
 v. intt. ad Auton. Itiner.

Asculum, Brat. 46, oppidum in agro
 Piceno, quod et *Asclum* dicitur, et ap.
 Hieroclem *Ἀσκλος*. Unde, Sull. 8, *Ascu-*
lani. Ab *Asculanorum* manu, interfe-
 ctus pater Fontei, Font. 14.

Asia, pars altera mundi, de Rep. 11,
 4; 111, 21; v1, 6.

Aspendum, Verr. 1, 20, urbs Pam-
 phylis.

Assorinus ager, Verr. 111, 18, circa
Assorum, Siciliae oppidum inter Agy-
 rium et Ennam: Verr. 17, 44.

Assyria, pars Asiae majoris, ultra Ti-
 grin, unde *Assyrii* dicuntur, Fin. 11,
 52. *Assyrios* collustrare, de Rep. 111, 3.

Astura, ad Div. vi, 19; Att. 111, 40,
 flumen Latii, in quo insula ejusdem
 nominis, ubi Ciceronis villa.

Astypalensis, de N. D. 111, 18, ab
Astypalæa insula maris Cretici; unde
 rectius dicitur *Astypalæensis* quam
Astypalensis, et sic est in Davisiana.

Atandrius, s. *Antandrius*, ad Q. fr.
 1, 2, ab oppido Mysiae *Atandro*, s. *An-*
tandro, ut Strabo appellat, et vulgo lau-
 dant; idque rectius videtur Wesselin-
 gio ad Hieroclem, p. 661, qui *Ἀτανδρος*
 habet.

Atella, Agrar. 11, 31, oppidum Cam-
 paniae inter Capuam et Neapolim. Di-
 citur *Atellanum* municipium, ad Q. fr.
 11, 14, et *Atellanius versus*, de Div. 11,
 10, e fabula Atellana.

Athamanum gens, Pison. 40, popu-

lus Athamanis, regionis Graecae, de
 cujus situ disputant: aliis ad Ilyricam,
 aliis ad Thessaliam, aliis ad Ætoliam,
 ad Epirum denique aliis referentibus.

Athos, mons Macedoniae, a Xerxe
 perfoesus, Fin. 11, 34. *Athosum* pro
 monumento efficere, de Rep. 111, 24.

Atinas, Att. xv, 3, ager circa *Ati-*
nam, urbem Latii.

Atlas, Tusc. v, 3, mons Mauretaniae
 Tingitanae in Africa. Unde:

Atlanticum mare, de Rep. vi, 15.

Attalenses, Agrar. 1, 2; 11, 19, populi
Attalæ, urbis Asiae minoris in Pam-
 phylis, ad litus maris.

Autis, Tusc. 1, 48, portus Bœotiae ad
 Eoripum, unde classis Graecorum Tro-
 jam profectura solvit.

Aurelia via, Phil. 111, 9, per mariti-
 ma Etruriae ducens Pisas versus, vel ad
 illas, ut ex Pentingeriana tabula et Iti-
 nerar. Antonini intelligitur, in quibus
 etiam tractus ejus commemoratur.
Aurelia via ex urbe profectus est Cati-
 lina, Cat. 11, 4.

Aurelii gradus, Flacc. 28. v. *Aure-*
lium tribunal.

Aurelium tribunal, Pison. 5, nomen
 habet, incertum a quo Aurelio; ex-
 structum saxo, quum vulgo ligoes et
 mobilia tribunalia magistratum es-
 sent, circumdatumque gradibus, qui
 inde *Aurelii gradus* dicuntur. Ceterum
 e locis Ciceronis, in quibus tribunalia
 Aurelii et graduum Aureliorum men-
 tio fit, intelligi potest, ibi versari soli-
 tam fuisse multitudinem hominum ple-
 beiorum et perditorum, inter hos etiam
 Judæos. Ibi Clodius habuit delectum
 servorum, Sext. 15.

Aventinus, de Rep. 11, 18, mons ab
 Anco rege urbi adjunctus. Att. 111,
 52, ibi Cicerones domum aut tabernas
 videntur habuisse.

Avernus, Tusc. 1, 16, lacus in Cam-
 pania pestilens.

Axia, Cæcin. 7, castellum in agro
 Tarquiniensi.

Axinus pontus, de Rep. 111, 6. v.
Euxinus.

B.

Bais, Att. xv, 13; ad Div. ix, 12, locus amenissimus in Campania, prope mare, et frequens hominibus, qui eo propter aquas calidas veniebant.

Balearicus, de Divin. i, 2, a Balearibus insulis, prope Hispaniam. Cognomen Metelli.

Bargylotæ, ad Div. xiiii, 56, incolæ Bargylæ oppidi maritimi in Caria; Gr. Βαργυλιῶται. Unde *Bargylotæ* malunt scribi viri docti. v. Duker. ad Liv. xxxvii, 17.

Basti, Acad. ii, 40, pagus in Baurum peninsula situs, in boreali sinus Miscensis litore; ibi Hortensius villam habuit; ibi, Pompeius emeticam facit, ad Div. viii, 1.

Bellovacii, ad Div. viii, 1, populi in Gallia Belgica.

Beneventum, Verr. i, 15, oppidum Samnitium. Unde *Beneventanus*, ibid.

Bessica gens, Pison. 34, in Thracia.

Bidis, Verr. ii, 22, oppidum tenue Siciliæ, non longe a Syracusis. Unde *Bidinas*, ibid.

Bithynia, ad Div. xiii, 9, 29, regio Asiae minoris, in ora Pontica.

Blandenona, ad Q. fr. ii, 15, nomen urbis prope Placentiam, ut ex ipsa epistola intelligitur, cujus nulla in reliquis omnibus libris mentio. Sed corruptum nomen videtur. P. Manutio legendum videbatur, *Lauds nonis*. *Laus* enim est oppidum prope Placentiam. In Itinerario Antonini, p. 272, occurrit *Blandona*. Sed nec loca conveniant, nec illud ipsum nomen a suspicionem corruptionis liberum est. In libris antiquis fere est *Blandenone* in ablativo, unde verum nomen videtur *Blandeno*.

Bœotia, regio Græciæ, Euripo, Attica, Phocide et Locride cincta. Unde *Bœotius*, Div. ii, 25. Nostri quidem publicani, quum essent agri in *Bœotia* Deorum Immortalium excepti lege

Censoria, negabant immortales esse ullos, qui aliquando homines fuissent, de Nat. D. 49.

Bononia, ad Div. xii, 5, urbs Gallie Cispadanæ.

Boria vel *Borea*, Att. xvi, 4, urbs Africae, forte ad promontorium *Boreum* in Cyrenaica, ad Syrtim majorem, Plin. N. H. v, 4. Sed nomen dubium est. Procopius, *περὶ τῶν κτισμάτων*, vi, 2, memorat urbem *Borium*, ultimam Pentapoleos versus occidentem, quæ et memoratur in Itin. Anton. p. 66, ubi vid. Suritam et Wesseling.

Bosporus, Mur. 16, fretum, quod Propontidem et Pontum Euxinum committit; a quo dicuntur *Bosporani*, Mauil. 4, populi ad Bosporum Asiatici.

Borianum, Cluent. 79, oppidum Samnitium.

Bovillus, Att. vi, 15, oppidum non procul a lacu Albano ad viam Appiam, ad quod Clodius a Milone interfectus est, quam eadem Cicero, Att. v, 13, *pugnam Bovillam* vocat. Ap. Front. de Colon. p. 103, est etiam *Bovilla*.

Bovillana vicinitas, pro Planc. 9.

Bovillanus fundus, ad Q. fr. iii, 1, ab ignobili loco in Arpinati, non Bovillis illis, quæ sunt ad Appiam.

Brundisiam, aliis *Brundisium*, in Epistolis sæpiissime memoratum, oppidum in Calabria, porta in primis nobili, e quo trajectus in Græciam. Hinc *Brundisinus*, Att. iv, 1.

Bruttii, Græc. 19, populi Magnæ Græciæ.

Bulliones, Pison. 40, sine dubio a *Bullido* sive *Byllido* Illyrici Macedonici urbe et Cæsari, de B. C. iii, 40, memorata; unde F. Ursinus rescribat, *Bullidenses*, ut habet idem Cæsar l. c. cap. 12; item Plinius major, iv, 10. Phil. xi, 11, dicitur *Byllis*; ad. Div. xiii, 42, *Bulliones*.

Buthrotum, oppidum Epiri, in quo Atticus domum habuit. De ejus urbis causa sæpe est in epp. ad Att. quæ cognoscitur optime ex epistola ad Plancum, Att. xvi, 16.

Buthrotum, Att. iv, 8, adjective.

*Byllis**, Philip. xi, 11, oppidum Illy-

Cæcena, ad Div. xvi, 27, oppidum in Gallia Cispadana Senonum.

Caicus, Flacc. 29, amnis Mysiæ.

Caieta, Att. i, 3, portus celeberrimus, ad mare inferum, prope Formias, ubi erat Ciceronis Formianum. Casubono, h. l. et ep. 4, videbatur *Caieta* pro Ciceronis Formiano dici. Nihil opus, si locum inspexeris. Exposita dicit signa in portu Caietano, sequæ missuram, qui pro vectura solveret et auferret signa.

**Calacta*, Verr. iii, 45, oppidum Siciliae antiquum in ora boreali post Halesam. Gr. Καλή ἀκτὴ unde Ptolemæus, iii, 4, Καλᾶκτα. Incolæ *Calactini*, Verr. ibid.

Calatia, Att. xvi, 6, urbs agri Campani Capuam inter et Beneventum.

Calenum municipium, Agrar. ii, 51. v. *Calas*.

Calenus, Att. viii, 5; intellige *ager*, circa Gales.

Gales, Att. vii, 14, oppidum mediterraneum Campaniæ.

Calpe, ad Div. i, 32, mons præaltus Hispano litori ad fretum Gaditanum adjacens; de quo Plin. H. N. iii, 1. Ad id fuit urbs ejusdem nominis, ut contra Bochart. Geogr. S. L. i, c. 34, ostendit Wesseling. ad Itin. Ant. p. 406; quæ post dicta est *Carteia*, ut docet Vales. ad Exc. Peiresc. p. 72.

Camerinum, Att. viii, 12, oppidum in montibus, qui Picenum ab Umbria dirimunt. De variationibus, quæ in hoc nomine occurrunt ap. veteres, v. Goesii Ind. Geogr. in Scr. R. A.

Camers ager, Sull. 19, circa oppidum Camerinum.

rici Macedonici in ora sinus, cui nomen suum indidit urbs Anlon Boream versus sita, *Bullis* etiam dicitur; unde in libris *Bulliensis*, s. *Bullidensis* et *Byllidensis*. vid. Var. Lect. ad Cæsa. d. B. C. iii, 12, 40, et viros doctos ad Liv. xxxvi, 7; inpr. Drakenb. ad xlii, 50.

C.

Camertinus, Balb. 20, ubi est *foedus Camertinum*, de quo v. Liv. ix, 56.

Candavia, Att. iii, 7, regio montibus aspera, quæ ab extrema Epiro ad Macedoniam usque pertinebat.

Cannæ, Tusc. i, 37, vicus Apuliz, clade Rom. bello Punico II nobilitatus.

*Cannonis**. Verr. v, 11, *Cannonis* pugna nequitie.

Canusium, Att. viii, 11, urbs Apuliz: unde, *Canusinus*, Att. i, 13.

Capena porta romana, a qua via Appia ducebatur, Att. iv, 1. Origo nominis dubia est.

Capenas, ad Div. ix, 17; Agr. ii, 26. a *Capena* oppido Etruriæ inter Veios et Tiberim in ripa sito, quod apud Frontinum et *Capenus* dicitur, p. 121.

Capitina, Verr. iii, 43, intellig. *urbs*. *Capitium* est urbs mediterranea Siciliae.

*Capitolium**, de Rep. ii, 20.

Cappadocia, Att. v, 18, et propria quidem, regio Asiæ minoris Pontum inter et Taurum montem, propinqua Ciliciæ.

Carachium, ad Brut. 3, locus ignotus veteribus geographis et reliquis auctoribus. Ursinus et Ortelius conficiebant legendum, *Dyrrhachium*; et ita postulat ep. sequens.

Caria, Or. 2, regio Asiæ minoris, a qua *caricæ* dicuntur, sc. ficus, quod optimum genus est. *Caricæ* terræ rex, frag. incert.

Carinæ, Q. fr. ii, 5, locus urbis Romæ, ubi Cicero ædes habebat, ab avia hereditate acceptas.

Carteia, Att. xv, 20, urbs Hispaniæ Bæticæ ad promontorium Calpen, de qua vid. Cellar. G. A. t. i, p. 69 sqq.

De ejus situ disputant Hispani. Wesselingio, ad Ant. Itin. p. 407, videtur esse quæ hodie *Rocadillo*.

Carthago, de Rep. 1, 1; 11, 14, 21; 11, 23, nobilis Africæ civitas, in ora quæ Siciliam prospectat, novem et triginta annis ante primam olympiadem condita, Roma quinque et sexaginta annis antiquior a Scipione Africano eversa, Liv. 11, 54; a Cæsare instaurata, Liv. cxvi, 23, 24.

Casilinum, Att. xvi, 8, urbs agri Campani, colonia romana ad Vulturum. Unde *Casilinenses*, de Invent. 11, 51.

Casinas, Agrar. 11, 26; 111, 3, ager circa *Casinum* oppidum Latii in Volscis.

Cassia via, Philipp. xii, 9, per mediam Etruriam ducebat; media inter Flaminiam et Aureliam. Nomen habet a *Cassio*, incertum quo.

Cassinus fundus, Philipp. 11, 40, M. Varronis (de quo vid. de R. R. 111, 5), prope *Casinum*, unde *Casinas* et *Cassinus* fit. Quanquam et *Cassium* pro *Casinum* invenitur ap. Frontin. l. c. p. 134; pro quo tamen forte legendum *Cassinum*.

**Cassiops*, ad Div. xvi, 9, portus Corcyræorum. Vid. Plin. 1v, 12; Sueton. Ner. c. 22.

Castulonensis saltus, ad Div. x, 58, in Hispania Tarraconensi, prope urbem *Castulonem* ad ripas Bætis sitam.

Catina, Verr. 11, 75, urbs Siciliæ, in ora maritima ortum solis versus; unde *Catinenses*, Verr. 11, 40. De ea v. Dorvillii Sicula, c. 13.

Caucasus, Tusc. 11, 10, mons Asiæ, Iberiam et Albaniam a septentrione claudens. *Caucasum* transcendere, de Rep. vi, 13.

Caudium, Offic. 111, 30, oppidum Samnii, a quo *furcæ Caudinæ*, *pax Caudina* dicuntur; item *Caudinum prælium*, de Senect. 12.

Caunii, ad Q. fr. 1, 1, cives Cauni, de Div. 11, 40, urbis Caricæ maritimæ, ubi et est *Caunous*. *Ficus Caunæ* in magno pretio in Italia erant. vid. l. c.

Sunt enim Caricæ optimæ. Frustra Gron. ad h. l. malebat *Cauniæ*, item Duk. et Drakenborch. ad Liv. xxxiii, 20; nam utrumque rectum est, ut *Alexandria* et *Alexandrea*; et e *Caunous* (*Caunous*) melius intelligitur omen (*cave ne eas*), quam e *Caunius*. De urbe *Cauno* dignus est qui confertur Wesseling. ad Hieroclis Synecdemum, p. 685.

Celtiberi, Tusc. 11, 27, populi Hispaniæ Tarraconensis, a

Celtiberia, Phil. xi, 5, regio Hispaniæ Tarraconensis.

Centuripæ, Verr. 1v, 29, oppidum Siciliæ, xii, m. p. ab Ætna, ut est in Itiner. Anton. p. 93. Sed ibi est *Centuripa*, quod Wesselingio neutrum pl. videtur. Recte (v. Dorvillii Sicula, p. 167, qui in jugis Ætnæis ponit: hodie *Certorbi*). Nam sic Strabo, l. vi, pag. 417, ed. Alm. Κεντόριπα κείρατα et sic sæpius. Hinc:

Centuripinus, Verr. 11, 58.

Coos, Att. v, 12, insula celebris e Cycladibus; dicitur et *Cœa*: patria Simonidis.

Cephalædum, Verr. 11, 52, oppidum Siciliæ in litore septentrionali. De nominis varia scriptura et terminatione vid. interp. ad Strab. l. vi, l. c. et Wesseling. ad Ant. It. p. 92. Hinc *Cephalæditani*, Verr. 11, 52.

Ceramicus, Att. 1, 10, locus celeberrimus Athenis duplex, alter in urbe, alter extra urbem, cujus sæpiissime apud Græcos mentio. De utroque docte scripsit Meursius in libello de *Ceramico gemino*, qui exstat Thesaur. Gronoviani t. 1v.

Chalcedonius, a *Chalcedone*, urbe Bithyniæ, Orat. 111, 32.

Chalcidicus Euripus, Nat. D. 111, 10, fretum inter Eubœam et Græciam continentem, quod nomen habet a *Chalcide*, Eubœæ urbe, septies die a nocte recipiens de vulgari fama. Plin. 11, 97; Mela, 11, 7, ad q. l. vid. Vossium, p. 510, 511; inpr. Liv. xxviii, 6, qui illius freti naturam breviter, sed accurate describit.

Chaonia, Att. vi, 3, regio Epiri.
Chersonesus, ad Brut. 2, est Thraciæ Chersonesus; unde populi, *Chersonenses*, in Pison. 35.

Chersonesus, Att. vi, 1, Taurica.
Chius, insula Asiatica, ad oram occidentalem, in qua urbs cognominis: inde Verres pulcherrima signa per viam abstulit, Verr. 1, 19. Unde *Chii*, pro Arch. 8.

Chryses, Verr. iv, 44, fluvius Siciliae per Assorinorum et Agyrinorum agrum fluens.

*Cibyra**, Verr. iv, 13, gemina in Asia minore *Cibyra* fuit, quarum altera in Pamphilia fuit haud procul a maris litore, altera autem major dicta, cujus hic meminit Cicero, in ea Phrygia australis parte stetit, quæ Lyciæ contermina fuit. Hinc:

**Cibyrate*, Verr. iv, 15, 23; Att. v, 21, qui venatus studiosi et periti erant, pantherasque capiebant; unde *Cibyrate pantheras*. Item:

Cibyriticus, Att. v, 21, et aliis locis.
Cimbri, Manil. 20, populi Germaniæ in Chersoneso ab Albis ostio in septentrionem longe procurrente, quæ Cimbria ab iis dicitur, hodie *Jutland*. De iis, eorum migratione et bello cum Rom. accurate egit Cellarius, Diss. de Cimbris et Teuton. inter Diss. Acad. p. 488.

Cimmerii, Acad. ii, 19, sunt populi fabulosi Italiæ ab oppido *Cimmerio*, quod ad Baiannum et Avernum sinum fuisse dicitur. Fabula est ap. Homer. Odiss. 2. Ab iis *Cimmeriæ tenebræ* dicuntur.

Cingulum, Att. vii, 11, oppidum in Piceno, belli civilis Cæsariani tempore ædificatum a T. Labieno. Sed fuit præterea aliud *Cingulum*, quod *Florentinum* dicitur, ut ab hoc *Piceno* distinguatur.

Circæi, Att. xii, 19, urbs cum promontorio veteris Latii, subjecta Pomtinae paludi.

Citarini, Verr. iii, 43; Cluverius legendum censet *Cetarini*, a *Cetaria*, urbe Siciliae inter Segestanorum em-

porium et promontorium. Et sic est ap. Plin. iii, 8. Græv. ad l. 6.

Cittius, a *Cittio*, Cypri urbe, Fa. iv, 20; Tusc. v, 12.

Civaro, ad Div. x, 23, lacus in sinibus Allobrogum, si lectio recta est. Nam mss. quidam habent *Civaro*; unde Scaliger, Sirmoedus, et alii legi volunt *Culara*, quæ est *Gratiopolis*, hodie *Grenoble*; quos bene sequitur Grævius. Vulgatum defendit Dionys. Salvagnius Boecius; sed ei respondit Vales. Notit. Gall. p. 165, et postea pluribus et accuratius Bismardus, de Originibus Cularoensibus, in Muratorii Thes. nov. inscr. t. 1.

Clarius, Br. 51, a *Claro*, urbe Gallophoniurum.

Clastidium, Tusc. iv, 22, vicus Galliæ Cisalpinæ, in Liguria ad sinistram Padi fl. ripam.

Claterna, ad Div. xii, 5, oppidum Lingonum in Gallia Cispadana, juxta annem ejusdem nominis.

*Clazomena**, Tuscul. 1, 43, urbs Ionis, in peninsula insulæ Chio opposita, Anaxagoræ philosophi natalibus clara.

Cliterninus, ad Div. ix, 22, a *Cliterno*, Æquorum oppido.

*Cnidus**, Manil. 12, in Caris litore quod a Dorensibus Doridis mœnem cepit et cui insula Cos opponitur. Hinc:

Cnidius, Verr. iv, 60, etc.
Cnosii, de Legg. 1, 5, incolæ urbis *Cnosi* in Creta.

Cobiamachus, Font. 8, vicus ignibilis inter Tolosam et Narbonem.

*Cocytus**, de Nat. D. iii, 17, fluvius ap. inferos, quem a Cocyto Ægyptiaco juxta Memphim poëtæ Græci effluunt videntur. † Fuit alter *Cocytus* in Thesprotia Epiri, ubi etiam Acheron et Acherusia palus.

Colimontana porta, Pison. 23, dicta a *Colio* monte, in cujus clivo erat.

**Colius mons*, de Rep. ii, 18, ab Aneo rege urbi adjunctus.

Colchis, regio ad litus orientale Ponti Euxini notissima, cujus populi *Colchi*, Herenn. ii, 22.

Collatia, Agrar. II, 55, oppidum Latii non procul ab urbe Roma.

Colophon, Orat. I, 16, urbs Ionie celebris in litore, haud procul Epheso sita: unde *Colophonii*, Arch. 9.

Comensis, Att. V, 11, a *Como*, s. *Novocorno*, colonia Transpadana Gallia Cisalpina.

Commagene, ad Div. III, 10, pars Syria, Amano monti et Euphrati intersecta: unde *Commagenus*, Att. II, 12.

Commeris, ad Div. XV, 4, vicus vel castellum Ciliciz in Amano monte.

Consentini, de Fin. I, 3, cives oppidi *Consentis* in mediterranea Bruttiorum.

Corcyra, ad Div. XVI, 7, 9, insula nota Græca, a parte occidentali, cujus populi *Corcyraei*.

Corduba, Arch. 10, urbs in Hispania ulteriori, s. Bætica.

Corfuensis, Att. VIII, 3, etc. municipium in Pelignis, quum bello Italico, tum civili Cæsaris nobilitatum. v. Cæs. de B. C. I, 1; unde *Corfuensis*, Att. VIII, 5.

Corinthii, de Rep. II, 20, publicos equos assignabant et alebant orbium et viduarum tributis.

Corinthus, urbs Achaiz, ad Isthmum, a Mummio deleta, et a Jul. Cæsare instaurata; a qua dicuntur *Corinthia vasa*, Rosc. Amer. 46; Tusc. II, 14, et *Corinthium æs*, Att. II, 1, etc. factitium, e variis metallis artificiose mixtum, et ante Corinthum a Mummio deletam notum. v. Dukerus ad Flor. II, 16; Bochartus, Hieroz. II, 6, 16. Forte post eam dirutam Romæ innotuit, quum in præda Corinthia signa et vasa ex hujusmodi ære facta Romam perlata essent. *Corinthum* pervertit, de Rep. II, 4.

Coriolanus, Att. IX, 10, a *Coriolis*, urbe Latii ad viam Appiam.

Corycus, ad Div. XII, 13, oppidum Ciliciz; juxta quod antrum fuit *Corycium* a Strabone, lib. IV, nonnullisque aliis memoratum.

Cosani, Att. IX, 6, ager urbis *Cosæ* in Etruria.

Cos, Verr. IV, 60, ab insula *Cb*, inter Asiaticas sita ad oram occidentalem, in qua urbs eodem nomine.

Crabra aqua, Agrar. III, 3, aqueductus ex agro Tusculano ad urbem deductus; unde et *Tusculana* dicitur, Balb. 20: sed post Tusculanis aqua *Crabra* relicta sub Augusto. Vid. de ea Frontin. de Aqueduct. n. 9. Multum de ea disputatum est in quaestione de situ Tusculanæ villæ Ciceronis.

Cranon, Or. II, 86, urbs Thessaliam: melior scriptura, quam *Cranon*, ut docet Drakenb. ad Liv. XXXVI, 10; qui et h. l. sic scribi tradit in cod. Trajectino.

Crater, Att. II, 8, fuit sinus inter Misenum et Minervæ promontorium amœnissimus, de quo v. Strabo I, v; in eo et Baiz.

Creta, Flacc. 13, insula Græca inter Ægeum et Cyrenaicum mare; de Rep. II, 1; ibid. 33.

Cretæ, Mur. 35; Tusc. II, 14, incolæ Cretæ. de Rep. III, 6, latrocinari honestum putant.

Crodonum, Font. 8, pro quo alii *Crodimum* legunt: locus fuit obscurus in provincia Gallia, forte non procul Tolosa.

Crommiu-Acra, ad Div. XII, 13, promontorium Cypri, *Κρομμίου ἄκρα* Gr. contra Anemurium, promontorium Ciliciz. v. Victor. ad h. l.

Croton, Att. IX, 19, urbs in Bruttis, in ora maritima inter Tarentinum et Seyllacium sinum sita; unde *Crotoniatæ*, de Invent. II, 1.

Crustumina tribus, Planc. 16.

Cularo, v. *Civaro*.

Cumæ, urbs Campaniæ; unde *Cumani*, incolæ urbis, et *Cumanus* ager, Agr. II, 26.

Cumanum, Att. IV, 10, prædium Pompeii prope Cumas.

Cumanum, Acad. I, 1, prædium Veronis.

Cures, ad Div. XV, 20, urbs Sabinarum princeps, unde *Cures Sabinae* dicuntur. *Curibus* Romam accivit, de Rep. II, 15.

Cybiratæ. v. *Cibyratæ*.

*Cybitra**, ad Div. xv, 2, 4, oppidum Cappadociæ, Anti-Taurum inter et Argeum montem.

Cydnus, flumen in Cilicia, cujus aquæ frigidissimæ, Phil. II, 11.

Cymæus fundus, Flacc. 20, ad *Cymen* sive *Cumam*, Æoliæ oppidum.

Cyprus, Att. VI, 2, insula Asiatica e regione Ciliciæ asperæ, unde Ciceronis provinciæ Ciliciæ attributa erat.

Cyrenæ, Planc. 5, urbs Cyrenaicæ regionis in Africa; unde *Cyrenæus*, Tusc. I, 42, et *Cyrenaicus*, Acad. II, 42.

Cyrrhestica, Att. V, 18, pars Syriæ, confinis Ciliciæ, nomen habet a *Cyrrho* urbe, Plin. N. H. V, 25, quæ non confundenda est cum *Cyrrho* Macedoniæ, a qua *Cyrrhestica Minerva* dicitur, quod in ea urbe templum Minervæ Alexandri M. jussu constructum est. vid. Diodor. Sic. I. XVIII, p. 584: nam ibi pro *ἡ Κυρρῶ δὲ τῆς Ἀθηνῶς*, sc. templum

exstrui jussit, legendum, auctore Wesselingio ad Itinerar. Hieros. p. 606, *ἡ Κυρρῶ*. Inde autem, ut hoc addamus, cultus migravit in Syriam, ubi templum *Cyrrhesticæ Minervæ* memorat Strabo, I. XVI, p. 1090. Ipsa urbs *Cyrrhus* Syriæ ab altera Macedoniæ nomen traxisse videtur, ut plures alie urbes Syriæ cognomines urbibus Macedoniæ et Thessaliæ invenias, quod iis Thessali et Macedones suarum urbium nomina tribuere. v. Vossius ad Melam. p. 448.

*Cyzicum** et *Cyzicus*, urbs Mysiæ minoris in Propontidis insula, ab Alexandro continenti juncta. Istius Asiæ provinciæ, quæ posteriore jamque fortasse Ciceronis tempore, Hellepontus vocata est, metropolis fuit, ut nos multi docent. In bello Mithridatico nobili obsidione inclaruit, et hoc nomine sæpe apud Ciceronem commemoratur. Inde *Cyzicenus*, Verr. IV, 60.

D.

Dalmatia, ad Div. V, 9, regio Euròpæ, Illyrico et Mœsiæ confinis.

Danai, Herenn. IV, 30, Græci, a Danao.

Dardani, Sext. 43, incolæ Dardaniæ, quæ est pars Mœsiæ superioris, Illyrico et Macedoniæ finitima.

Delus vel *Delos*, insula celebri propter Latonæ partum et religionem, in mari Ægeo; unde *Deliacus*, Or. 70, et *Delius*, de Divin. I, 54: *Deliaca vasa*, Rosc. Am. 46; Verr. IV, 1: *Deliaca suppellex*, Verr. II, 72. v. Harduin. ad Plin. XXXIII, 11. *Deliacus gallinarius*, Acad. II, 26. Cf. c. 18. v. Taylor ad Marmor Sandvicense, p. 57.

*Delphi**, urbs Phocidis. Eo usque Galli ad Apollinem Pythium atque ad oraculum orbis terræ vexandum ac spoliandum profecti, Font. 13. *Delphos* misit, de Rep. II, 24.

Delphicæ mensæ, Verr. IV, 59, genus absci, vel mensæ e marmore, quod primum Delphis factum et inventum.

Plin. XXXIV, 5; ubi v. Harduin. Add. Ruben. Elect. I, ult. Salmas. ad jus R. et A. c. 23.

*Denselotæ**, Pison. 34; *Dentholæti*, Liv. XXXIX, 53; XI, 22; CXXXVI, 51; Plin. IV, 11; *Denselotæ* aliisque aliter, Thraciæ populi, sinistram Strymonis fl. ripam incolentes.

Dertona, ad Div. XI, 10, urbs Liguriæ, inter Genuam et Placentiam sita, colonia Romanorum.

Dianium, Verr. I, 34; V, 36, oppidum in Hispania Bætica maritima, dictum a Diana, præcipue ibi culta.

Dionysopolitæ; ad Q. fr. I, 2, pro quo Ursinus, *Dionysopolitæ*, a *Dionysopoli*, Phrygiæ urbe, quæ ad Ciceronis provinciam Ciliciam pertinuit, de qua loquitur Cicero.

Dodona, urbs Epiri, in cujus querceto templum Jovis et oraculum, quod dicitur *Dodonæum*, Div. I, 1.

*Dolopes**, Pis. 37, 40; de Rep. II, 4, populi qui regionem Ætolis conter-

minam tenuerunt, atque ita procul a mari abfuerunt.

Domitia via, Font. 4, in Gallia provincia; quam nomen tulisse putat Hotomannus a Cn. Domitio, qui proc. cum Gallis et Allobrogibus bellum gessit.

Dores, Flacc. 27; de Rep. 11, 4, mediterraneam regionem incoluerunt, cui nomen *Doris*, ad utramque Piadi fl. qui in Cephissum influit, ripas, inter OBTam montem et Loeros Ozolas.

Dorylaeum, oppidum in Phrygia; Flacc. 11; unde, *Dorylaenses*, Flacc. 17. *Drepanitanus*, Verr. 11, 57, a *Drepano*,

Siciliae oppido et promontorio, quod inter Boream et solis occasum spectat.

Dymæi, Att. xvi, 1, a *Dyma* urbe Achaiae, in quam Pompeius bello piratico magnum numerum piratarum locaverat, ut, quoniam ea urbs mediterranea esset, a rapinis maritimis abstraherentur.

Dyrrachium, celebris urbs in Illyrico, ad mare, unde in Italiam trajectus erat. Eo Cicero exsul venit, Sext. 67. Ibi Piso obseditur a militibus, Pis. 38. Hinc *Dyrrhachini*, Sext. 43; Pis. 40 etc.

E.

Ecbatana, Manil. 4; Mediae caput, quod Tigranes, rex Armeniae, tenebat. Armenii enim Medis aliquot provincias eripuerant, et cum his etiam Ecbatana, totius Mediae caput. v. Graev. ad h. l. Multa de hac urbe lectu digna habet Bochart. Geogr. S. p. 1, l. 111, 14; ubi inter alia docet, nomen habere a diversicoloribus pinnis septem murorum, quibus cincta fuit.

Edissa, Verr. v, 34, urbs Siciliae cum portu, cujus nemo praeter Ciceronem mentionem fecit. Sed Cluverius ex conjectura legit, Graevius autem e mas. Franc et Reg. restituit *Odysseam*, quae urbs fuit ad promontorium Odysseum post Pachynum in australi latere. Sed Bochartus, Geogr. S. p. 11, l. 1, c. 29, ostendit, *Edissam* esse Phoenicum coloniam, idque nomen a Graecis mutatum in *Odysseam*, non intelligentibus vim nominis, quod locum myrtis frequentem significat, et putantibus, ab Ulyse dictam, qui prope eam Hecubae cenotaphium erexit.

Edui. v. *Adui*.

Eggyna, sc. civitas, Verr. 111, 43, male pro *Engyna*, quod vide. Cf. Cluver. Sic. Antiq. 11, 11.

Elousis, s. *Elousin*, Att. Deor. 1, 42; Att. vi, 1, oppidum Atticae Megaram versus, ad dextram ripam Cephisi, celeberrimum *initius*, s. *mysterius*. Nat. D. 1, 42, libri quidam scripti et edd.

habent *Elousinam*, ut aliis veterum scriptorum locis: sed eam terminationem Ciceronis aetate jam usitatam fuisse merito dubitat Drakenb. ad Livium xxxi, 25.

Eloutheroecilices, Att. v, 20; ad Div. xv, 4, populi Ciliciae liberi, Graecis etiam *ἑλευθερίαι* dicti; de quibus vid. Spanh. in Orbe Rom. exerc. 11, c. 11, p. m. 231 sq. de Usu. et Pr. Num. p. 785; ubi de toto hoc genere populorum imp. rom. liberorum agit.

Elis, ad Div. x111, 26, urbs Peloponnesi, a qua et ipsa regio *Elis* dicitur; unde *Eliai*, de Div. 11, 12.

Elous, de Rep. 1v, 4, misso apud *Eleos*.

Elorini, Verr. 111, 43, ab oppido *Eloro* Siciliae, juxta fluvium cognominem.

Emathius, de Leg. 11, 3, ab *Emathia*, nobilissima ac veterrima Macedoniae provincia, unde eo nomine nonnquam tota Macedonia designatur.

Engyni, Verr. 111, 43; 1v, 44; v, 72, incolae oppidi *Engyi* in Sicilia mediterranea. Dicitur et scribitur etiam *Enguium* et *Enguini*.

Enna, in Verrinis saepe, oppidum Siciliae celeberrimum, prope quod nemus est, ex quo rapta Proserpina dicitur. vid. 111, 48; Ovid. Metam. v, 385; unde Ceres ibi praecipua religione colitur (v. Verr. 111, 49), quae propterea *Ennonis Cores* dicitur. Ejus mentio

ap. Callimachum in Cererem; ad q. l. Spanhem. quom describendi ratione, nam adspiratione scribendum sit; necne, tum de ipsa urbe multis disserit. Conf. Heins. et Berm. ad Ovid. l. c. Ab Eana dicuntur *Eanones* in Verriis, et *Eanensis ager*.

Estellini, Verr. III, 43, incolæ oppidi *Estelle* in Sicilia ad Crimissum.

Ephesus, Div. I, 23, mobilissima Ioniae et totius Asiae urbs, Dianæ templo in primis celebrata. Unde *Ephesii*, Tusc. v, 36.

Epictetus, ad Div. III, 10, dicitur Phrygiae min. Sed Manut. et Lamb. illud verbum cum duobus antecedentibus deletum volunt.

Epidaurus, N. D. II, 34, urbs Argolidis, ad Saronicum sinum Æsculapii religione clara.

Epiphanea, ad Div. xv, 4; oppidum Ciliciæ ad Amanum montem, diversum ab eo, quod inter Arethnsam et Larissam Syriæ fuit. Plin. v, 25.

Epirus, regio Græciæ ad mare Ionium: unde *Epiroticus*, Att. I, 5; et *Epirotus* Thyamis fluvius, Leg. II, 3.

Eporodia, ad Div. XI, 20, colonia Romanorum in Transpadana Gallia, Sibyllinis libris a pop. rom. condi iussa, in faucibus Salassarum vallis inter Vercellas et Vitricium. De diversa scribendi ratione v. viros doctos ad Anton. Itin. p. 345.

Equastiticus, Att. VI, 1, urbs exigua Apuliæ in colle sita; dicitur etiam *Æquam Tuticum*, item *Tuticum* simpliciter. v. Weseling. ad Itin. Anton. p. 103.

Erana, ad Div. xv, 4, vicus Ciliciæ in Amano.

**Eretria*, Acad. II, 42, urbs Eubœæ insulæ, ad Euripum fretum: Hinc *Eretriacus*, ibid. Orat. III, 17; et *Eretricus*, Tusc. v, 59.

Erycius mons, Verr. II, 8, 47, celeberrimus Veneris *Eryciæ* religione, quæ sæpe in Verriis memoratur. Ceterum hic mons *Eryæ* potius nominatur et *Erycius*, quam *Erycius*: unde viri docti reponunt, auctore etiam

Asconio, *Erycius*, quod verum est, vel *Erycius*. In aliis tamen etiam libris interdum hæc forma invenitur. Salmasius ap. Flor. II, 2, in Nazariano cod. invenit *Eryes* pro *Eryes*, idque retinendum putat. Item Grævius in Ryckiano. Bergerus ita etiam edidit. Sed rejiciunt eam lectionem N. Heinsius et Duberus. Defendit contra J. Gron. ap. Tacit. A. IV, 43, ubi eadem scriptura. Et sunt alia quoque nomina diversæ scripturæ, ut *Arabs* et *Arabus*, Virg. Æn. VII, 605; Ovid. Her. xv, 76, ubi v. intt.

Erymanthia, bellua, Tusc. II, 8, ab *Erymantho*, monte Arcadiæ; *Erymanthius aper*, Tusc. IV, 22; Verr. IV, 45.

Erythræ, Verr. I, 19, oppidum Ioniae maritimum in peninsula Chio insulæ opposita.

Esornia. vid. *Esornia*.

**Esquilæ*, Nat. D. III, 25; et de Rep. II, 6, *Esquilinus* mons, in quo Romæ pars posita, a quo dicitur *Esquilina porta*, Cluent. 13; item in Pison. 23, etc.

Etruria, regio mediæ Italiæ, de Rep. II, 19; III, 3; Div. I, 41: vixit Cludio, Mil. 9: ejus fauces: Cat. I, 2: ex ea haruspices, Har. Resp. 12. Hinc:

**Etrusci*, de Rep. II, 4, qui olim cum Pœnis soli erant ex barbaris maritimi. Cum *Etruscis* bellum gessit Decius filius, Tusc. I, 37; commemorantur, de Rep. II, 4, 21; Hort. fr. 6.

Euphrates, ad Div. VIII, 10, fluvius Asiae, terminus imperii rom. ultra quem Parthi habitabant.

Euripus, Mur. 15, dicitur in genere pro freto longiori et tenuiori, quale Euboicum est, Taurominitanum in Sicilia, etc. De *Euboico* v. *Chalcidicus Euripus*.

Eurotas, Att. xv, 9, fluvius Lacedoniæ prope Spartam, nobilis certaminibus et exercitationibus, quæ a Spartanis ad eum habebantur. v. Tusc. v, 34, ubi memoratur *cursus ab Eurota*. Ad fluvii ripam sedebant spectatores: hinc proverbii vim habere dicunt, ad *Eurotam sedere*, ut sit, aliorum miseriae et labores otiosum spectare. Sed,

Att. xv, 9, *Eurotam* Brutus appellabat ritum, qui villam Lanuvinam rigabat. Itaque ad *Eurotam sedere* est in villa otiosum versari.

**Euxinus pontus*, Orat. 1, 38, mare inter Europam et Asiam, supra Propontidem. de Rep. iii, 6, est *Axius*, veteri et proprio nomine.

F.

**Fabrateria*, ad Div. ix, 24, oppidum Volscorum ad amnem Lirim; hodie *Falvatera*.

Falernum, Phil. xiii, 5, prædium in agro Falerno.

Falernus, Cluent. 62, ager ad radices montis Massici in Campania, vino nobilis, v. *Gaurus mons*.

Faliscus, Agr. ii, 25, sc. ager, circa *Falerios* Etruriæ oppidum, cujus incolæ *Falisci*. De eo v. Heins. ad Ovid. Am. iii, 13, init.

Ferentani, Cluent. 69, incolæ oppidi *Ferentii* in Apulia, vicini Venusiæ. Sic vulgo. Sed Grævius bene censet legendum *Frentani*, qui sunt vicini Marrucinis, quibuscum l. c. junguntur. Nam, non modo nullum est *Ferentium* aut *Ferentum* in Apulia, quod vulgo putant, sed ne *Ferentani* quidem, ut mea fert opinio, ulli sunt. Apud Horat. Carm. iii, 4, pro *Ferenti* legendum e mss. et edd. quibusdam cum Cuningamio *Forenti*; et *Ferentani* Apuliæ, apud Livium depravati sunt, ut vidit J. Fr. Gronovius, legendumque *Forentani* e mss. ix, 15, et alio loco *Forentum* pro *Ferentum*, ib. c. 20, ut etiam Dukero et Drakenb. placet. *Ferentini* sunt in Latio et Etruria. Aliter tamen statuit Cellar. G. A. t. 1, p. 714.

Fesula, Catil. iii, 6; ii, 9, oppidum olim Etruriæ ad Apennini radices prope Florentiam. Sulla coloniam ibi constituit. Unde *Fesulani*, Mur. 24.

Fibrenus, Leg. ii, 1, fluvius, qui per Arpinatem Ciceronis fundum ferebatur.

Ficulense, Att. xii, 54, prædium prope viam *Ficulensem*, quæ nomen habuit a veteri urbe *Ficula*, s. *Ficulna* (unde et *Ficulnens* scribitur),

in Sabinis, ultra Sacrum montem. *Fidenæ*, Agrar. ii, 35, oppidum Sabinorum, ad Tiberim.

Firmum, Att. viii, 12, oppidum in agro Picoeno. Unde *Firmani*, Phil. vii, 8.

Flaminia via, antiquissima et celeberrima, Roma ferebat per Etruriam Ariminum usque: straverat C. Flaminius censor an. U. C. 333; unde nomen sortita. Strabo, l. v, p. 333, et Bergierus, de Viis Rom. publ. iii, 21, qui Strabonem sequitur. Liv. xxxix, 2, dicit a Bononia ad Arretium a L. Flaminio stratum esse viam; sed ea alia via est. Nam illa a censore; hæc, ut Livius diserte tradit, a consule Flaminio strata est.

Flumentana porta Romæ, ad Att. vii, 4.

Formia, sæpius in Ep. municipium Latii in Auruncis.

**Formianum*. Att. i, 4; ad Div. xv, 10, prædium Ciceronis in agro *Formiano* prope Caietam. de Rep. i, 39, Lælii. Att. xv, 13, Dolabellæ.

Forum Appii, Att. i, 10, oppidum Latii veteris, prope tres Tabernas. De hoc genere oppidorum, quæ *Fora* dicuntur, agit Sigon. Ant. Jur. Ital. ii, 5.

Forum Cornesium, ad Div. xii, 5, seu *Cornelii*, oppidum Lingonum ad viam Flaminiam, dictum a L. Cornelio Sulla.

Forum Gallorum, ad Div. x, 30, oppidum in Gallia Cispadana in via *Æmilia*.

Forum Julii, ad Div. x, 17, colonia Julii Cæsaris maritima in Gallia Narbonensi.

Forum Voconii, ad Div. x, 17, oppidum Gallie Narbonensis prope flumen Argenteum. Sed ep. 34 est *Vocontium*.

Fregellæ, Her. iv, 15, oppidum Volscorum in Latio ad ripam Liris. Unde *Fregellani*, et *Fregollanus* ager, Agr. ii, 33; ad Div. xv, 76.

Fretense mare, Att. x, 7, est fretum inter Italiam et Siciliam. v. Turneb. Adversar. xviii, 10. Nam *fretum* $\kappa\alpha\tau' \alpha\gamma\alpha\gamma\eta\sigma\iota\sigma\iota$ dicitur pro Siculo, ap. Flor. i, 26; Cic. ad Att. ii, 1, ad q. l. v. Grævium; item interpr. ad Cæsar. B. C. i, 26.

Gabina vicinitas, Planc. 9, a *Gabii* oppido Latii, fere medio inter Romam et Præneste loco.

Gades, insula cum oppido ejusdem nominis, in Hispania Bætica, hæd procul ab ostiis fluvii Bætis, quod oppidum celebrem portum habet, hodie *Cadix*: inde *Gaditanus*. Pro Scauro, 11, fragm. nov. laudat orator Hispaniæ ulterioris fidem, in primis scilicet *Gaditanam*, ut patet ex orat. pr. Balb. 15; pro Domo, 30; ad Div. x, 31; Sen. 19.

Galatæ, Att. vi, 5, populi e Gallia Transalpina oriundi, Γάλαται a Græcis dicti, qui occupatam Phrygiæ majoris partem suo nomine *Galatiam* vocarunt. Iis postea Græci admixti fuerunt, unde et *Gallo-Græci* dicebantur.

Gallicanus saltus, Quint. 25. † *Campaniæ mons, qui pars videtur fuisse eorum montium quibus nomina fuerunt *Massicus*, *Falernus* et *Gaurus*, de quo infra.

Gallicus ager, Brut. 14; Att. i, 29; Varr. de R. R. c. 1, 2: *Ager Gallicus romanus vocatur, qui viritim eis Ariminum datus est, ultra agrum Picenum*. Sic autem dictus est ager iste, quod inde expulsi sunt Galli Senones. Atque sic capiendum vocabulum, ubi Gallicus Picenusque junguntur, ut fit *Catil. ii*, aliquoties. Itaque ap. Cæs. B. C. i, 29, ubi *Gallia Picenum*que junguntur, eodem modo intelligendum Gallici nomen. Dicitur etiam *Gallia quæstoria*, de qua v. ad Sueton. Claud. 24.

Gallinaria silva, ad Div. ix, 23, in

Frusinas, Att. xi, 4, prædium non procul a *Frusinone*, Volscorum oppido, juxta Campaniæ fines.

Fulgina, fragm. or. pro L. Varen. a *Fulgino*, oppidulo in Umbria ad Tiniam amnem.

Fundanus, Agrar. ii, 25, ager circum *Fundos* (Att. xiv, 6), oppidum Latii novi, inter Tarracinam et Formisæ situm. Ab eo et *lacus Fundanus* dicitur.

G.

Campania inter ostia Vulturni et Linterni juxta litus.

Ganges, notissimus Indorum fluvius, de Rep. vi, 13.

Gargettius, ad Div. xv, 16, a *Gargetto* $\delta\eta\mu\omega$, s. pago Atheniensi.

Gaurus mons, Agrar. ii, 14, in Campania, vino nobilis. Montes continui sunt, quorum occidentalis pars *Gaurus*: orientalis *Massicus*; septentrionalis *Falernus* dicitur. v. Flor. i, 16, et ibi intt. *Gaurani saltus* memorantur ap. Flor. ii, 6, 28, ad q. l. v. Grævium.

Gedusanus ager, Agrar. ii, 19, memoratur inter loca a P. Servilio Isaurico sub imperium rom. redacta. Grævio corrupta vox videtur.

Gelensus, Verr. iv, 33; iii, 43, ab oppido *Gela* Siciliæ, juxta fluvium, qui *Gelas* dicitur.

Germalus, ad Att. iv, 5, mons et pars urbis Romæ.

Getæ, Att. ix, 10, populi Scythiæ, qui postea in Daciæ venerunt, ad borealem Danubii sive Istri flum. ripam.

Gortynius, Phil. iii, 5, a *Gortyna*, Cretæ urbe.

Græcia dupliciter dicitur: 1. latius, duas provincias Macedoniam et Achaiam complexa. 2. angustius de parte ea, quæ inter Isthmum Peloponnesi et Thessaliam interjacet, quæ *Græcia* proprie dicitur. Orat. i, 4; Brut. 7.

Græcia Magna, de Rep. iii, 3; Tuscul. i, 16, pars inferioris Italiæ, coloniæ

Græcorum occupata. De ejus terminis et nominis ratione vid. Cellar. G. A. t. 1, p. 512; de Rep. vi, 6.

Græcostasis, ad Q. fr. ii, 1, locus Romæ in foro ante curiam, ubi legati exterorum populorum et regum consistere solebant, et exspectare, donec re-

Halentinus, Verr. iii, 45; iv, 23, pro quo est in Græviana *Alentinus*; quod sic esse in nummis ostendere viri docti. Est autem ab *Alento* vel *Aluntio*, oppido maritimo in ora boreali inter Lilybæum et Pelorum. Sed idem tamen Grævius, iv, 23, reliquit *Halentinus*: cujusmodi negligentia exempla plura sunt in Græviana. Cui enim non in hoc genere hujusmodi quid accidit?

Hales, ad Div. vii, 20, flumen in Lucania, in Tyrrhenum mare influens. Add. *Hales*.

Halassa, vel *Halassa*, Verr. ii, 7; iii, 75, 83; ad Div. xiii, 32, oppidum Siciliae maritimum in boreali litore; unde *Halesini*, qui sæpe in Verr. memorantur.

Halicarnassus, Verr. i, 19, princeps urbs Cariz. Quint. fr. i, 8; Tusc. iii, 31.

Halicynensis, Verr. ii, 53, ab *Halicynis*, oppido Siciliae mediterraneo, Lilybæum versus.

Haluntinus, Verr. iv, 23. v. *Halentinus*.

Halys, de Div. ii, 56, fluvius inter omnes Asiae minoris maximus, in Pontum Euxinum per Cappadociam, Galatiam et Paphlagoniam aquas ferens.

Hedui, ad Div. vii, 10. v. *Ædui*.

Hæles, etis, Att. xvi, 7, fluvius nobilis prope Veliam. vid. ad Div. vii, 20, ubi *Hales* appellatur.

Heliopolis, Nat. Deor. iii, 21, urbs Ægypti inferioris, nobilis templo Solis.

Hellespontus, fretum Europam ab Asia dividens, Fin. ii, 34. Dicitur etiam de tota ista Asiae parte, quæ est ad Hellespontum. Hinc, Verr. i, 24, *Lampsacum* Hellesponti oppidum dicitur. ad Div. xiii, 53, *Pariana* civitas

Index Cicer. Geogr.

sponsa acciperent a senatu. v. Varro, de L. L. iv, 32; Cœlius Rhodigin. x, 5, aliique laudati Cortio ad Sall. Catil. 40.

Gyarus, Att. v, 12, asperrima insula in Ægeo.

Gythium, Off. iii, 4, navale Spartanorum, in occident. Laconici sinus litore

H.

in Hellesponto. Inde *Hellespentinus*, ad Div. viii, 55.

Hemonis, Att. viii, 15, loci nomen esset, si locus sanus esset; sed sine dubio in hac voce corruptus est. Grævius legit, ad *Chaoniam fugam intendis*, in qua prædia Atticus habebat; quæ lectio sensum certe commedum habet.

Hera, Att. ii, 1, juxta lect. Gruteri, urbs Siciliae australis, mediterranea, inter Agrigentum et Syracusas, quæ et *Hybla Heræa*, nonnunquam etiam *Hybla minor*, sive minima dicitur. v. *Hyblensis*.

Heraclea, Verr. ii, 50; v, 35, oppidum Siciliae, circa ostium fluvii Halyci, a qua dicuntur *Heracleenses*, vel *Heracleenses*, Verr. iii, 43.

Heraclea, Arch. 4, etc. urbs Lucaniae, aliquando *Siris* vocitata, teste Plinio, N. H. iii, 11, in sinu Tarentino, inter Sybarin et Metapontum; de qua videndus Mazochius ad Tabb. Heracleenses.

Heracleotæ, ad Div. xiii, 56, incolæ urbis Heracleæ in Caria.

Herbita, Verr. iii, 32, oppidum Siciliae mediterraneæ ad Heræos montes; unde:

Herbitenses, Verr. ii, 64, et aliis locis. Hodie urbs in ruinis jacet ab Enna versus septentrionem euntibus obvia. v. Dorvill. Sicul. c. 9.

Herculanum, s. *Herculaneum*, Att. vii, 5, oppidum non procul Pompeiis, Gr. Ἡρῶκλειον; a quo dicitur *Herculæa via*, Agr. ii, 14, inter lacum Lucrinum et mare in Campania, via multarum deliciarum. *Herculanensis*, ad Div. ix, 25, ab eodem oppido.

Hernici, Off. 1, 21, populi Latii devicti a Q. Tremulo, Phil. vi, 3. In civitatem recepti, Balb. 13.

Hierosolyma, Flacc. 28, urbs suspiciosa et maledica dicitur. *Hierosolymarius*, Att. ii, 9, per jocum Pompeius dicitur, ab Hierosolymis captis.

Himera, Verr. iv, 33, urbs et fluvius Siciliæ, in septentrionali ora.

Hirpini, de Div. i, 36, populi Italiæ, in australi Samnii parte.

Hispalis, ad Div. x, 52; Att. xiiii, 20, Hispaniæ Bæticæ urbs, hodie *Seville*.

Hispaniensis, Nat. D. iii, 10.

Hispani, Har. Resp. 9.

Hispania citerior, ad Div. ix, 1; Att. xii, 37. † ulterior, Sull. 20; Vatin. 5. † *Hispaniæ* duæ, Font. 3; Manil. 12. *Hister*, fluvius, Or. 45, Danubii pars inferior.

Hyblensis, Verr. iii, 43, ab *Hybla* urbe. Sed tres *Hyblæ* sunt: major prope Centuripas; *parva*, quæ et *Megara*

dicitur, unde *Hyblææ apes*; et minor, quæ et *Hera* dicitur. De quâ Cicero loquatur, non satis capio. Forte de magna. Nam minorem ipse *Heram* appellat, Att. ii, 1, et parvam *Megaridem*, Verr. v, 25. v. Dorvill. Sicul. p. 172.

Hydrus, *antis*, Att. xv, 21; xvi, 5, urbs Calabriae cum portu, unde trajectus brevissimus in Græciam. Dicitur etiam *Hydruntum*, ad Div. xvi, 9.

Hymettus, Fin. i, 13; ii, 34, mons Atticæ, melle et marmore nobilis.

Hymettius, ab Hymetto monte: mel *Hymettium*, Hort. fr. 77.

Hypanis, Tusc. i, 39, fluvius Sarmatiæ australis, qui, ut ait Cicero, in Pontum Euxinum, aut rectius in Borysthenis æstuarium influit, *Bug* hodie dicitur.

Hyperboræi, N. D. iii, 23, populi Sarmatiæ maxime boreales.

Hyrcaniæ, Tusc. i, 45, regio in Asia majori, ad mare Hyrcanum, s. Caspium.

I.

Iapidos, pro Balb. 14, sunt populi *Iapidæ* in ora Italiæ australis maritima, quum ex Illyride in Italiam veniunt.

Iconium, ad Div. iii, 5, 6, 8; xi, 3; Att. v, 20, caput Lycaoniæ, in Asia minore.

Ida, Att. i, 18, mons Phrygiæ minoris notissimus. Unde *Idæus*, Sen. 13; Leg. ii, 9; Nat. D. iii, 16.

Iguvium, Att. vii, 13, oppidum Umbriæ ad viam Flaminiam; hodie *Eugubium*, *Gubio*. v. Manut. ad hunc locum; Oudend. ad Cæs. B. C. i, 12.

Illyricum, Manil. 12; Phil. x, 4, regio mari Adriat. adjacens, Italiæ opposita.

Imacharensis, Verr. iii, 42, ab *Imachara*, s. *Machara*, ut ms. Huydecoperianus habet, Siciliæ oppido mediterraneo, Herbitam versus.

Inalpini, ad Div. xi, 4, populi, qui in Alpibus habitant.

Indus, Nat. Deor. ii, 52, fluvius in India notissimus.

Insubres, Balb. 14, populi Galliæ Cispadanæ.

Intemelium, ad Div. viii, 14, urbs citra Alpes, ad Ligusticum mare. Conf. Plin. nostrum, iii, 7.

Interamnæ, Mil. 17, Dom. 50; Phil. ii, 41; Att. ii, 1, s. *Interamna*, quod est ap. Frontinum, urbs Umbriæ. Unde *Interamnates*, Att. iv, 15.

Ionia, regio Asiæ minoris maritima. Unde *Iones*, Flacc. 27.

Ionium mare, Orat. iii, 19, est mare Adriaticum: vocat enim *superum*, et opponit *infero*. Alias sic dicitur mare omne inter Italiam, Siciliam et Græciam.

Irpinus fundus, Agr. iii, 2. Rectius *Hirpinus*.

Isara, ad Div. x, 15, 18, flumen Gallie Transalpinæ, quod in Rhodanum influit, hodie *Isère*, diversumque ab *Isara*, hodie *Oise*, quæ Sequanæ jungitur.

Isauri, ad Div. xv, 2, populi Isauriæ. *Isauricus*, Att. v, 21, ab *Isauria*, quæ est regio interfecta Pisidiæ, Pamphylie, Ciliciæ et Lycaoniæ.

Issus, Att. v, 20, urbs Ciliciæ ad Pi-

naŕum amnem et sium Issicum, qui ab ipsa urbe nomen tulit.

Itaka, Agr. 11, 25; Arch. 3; Orat. 11, 37; Red. ad Quir. 1; Man. xii; Tusc. v, 35; Sen. 21; de Rep. 11, 4, angustius dicitur et antiquius de Latio.

*Ithaca**, Orat. 1, 44; Leg. 11, 1; Off. 111,

Janiculum, Agr. 1, 5; 11, 27; Mil. 27, mons, in quo Romæ pars posita.

Juturna, Cluent. 36, laeus vel fons in

Labici, Agr. 11, 35, oppidum Latii, quod et *Labicum* dicitur, a quo via *Labicana*, xv m. p. ab Urbe. Unde *Labicanum*, Parad. vi, 5, ager circa oppidum.

Lacœna, Tusc. 1, 42; 11, 42, femina Spartana; ut *Laco* de vitis.

*Lacedæmon**, Tusc. v, 27; Att. xv, 9; Leg. 11, 15; Sen. 18; ad Div. 1, 50; de Rep. 11, 28, satis notum Peloponnesi oppidum.

Lacedæmonii, Nat. D. 111, 38; Flacc. 26; Mur. 55; Off. 11, 7; Inv. 11, 31; Brut. 13; ad Div. xiii, 28; Tusc. v, 14, 34; de Rep. 11, 6, suos omnes agros esse dictabant, quos spiculo possent attingere. Notantur, de R. 1v, 4. Vid. et 11, 25, 38.

Laconicum, Att. 1v, 10, sudatorium in balneis, in hemisphærium edificatum, quo utebantur crudi. Inventum est hoc genus a Lacedæmonii; inde nomen. v. intt. ad Vitruv. v, 10.

Lampsacum, Verr. 1, 24; Tusc. 1, 43, urbs Mysiæ, s. Hellesponti. Nam Cicero, *Lampsacum est urbs in Hellesponto*. Hellespontus autem complectitur etiam Mysiam. v. *Hellespontus*.

Lanuvinum, de Divin. 1, 36, ager circa Lanavium.

Lanuvinum, Att. 1x, 9, prædium in agro Lanuvino.

Lanuvium, Mur. 41; Agr. 11, 25; Mil. 10; de Div. 1, 36; 11, 27; Att. xii, 41, 43; xiii, 26, oppidum Latii; municipium, cultu Juminis Sospitiæ celebre. Unde *Lanuvini*, Nat. D. 1, 29.

Laodicca, Att. v, 15; Verr. 1, 30; Phil.

26, insula Ulyssis natalibus et imperio clara, in Ionio mari, inter Cephalleniam insulam et Acarnaniam oram.

Ithyrei et *Ituræi*, Phil. 11, 8, 44; xiii, 8, sunt populi Syriæ, artis sagittariæ periti, ex quibus servi, gladiatores, etc.

J.

Italia saluber juxta Numicum amnem, a Juturna Nympha, de qua est ap. Virgilium in Æneidos ultimo libro.

L.

1x, 2; ad Div. 11, 17; 111, 5, 7; 1x, 25; xii, 14; xiii, 54; xv, 4, quæ et *Laudicea*, ut *Laodicæni*, et *Laudiconi*, dicitur; urbs Phrygiæ majoris, in australi parte, ad fluvium Lycum, non procul ab Apamea. De hac capiendus est Cicero, quoties de Laodicea provinciæ suæ attributa loquitur. Inde *Laodiceni*, ad Div. xii, 13; *Laodicensis*, ad Div. v, 20.

Lapithæ, Pison. 10, in Thessalia populi, fabulis celebrati.

Larinum, Att. 1v, 12; vii, 15; viii, 13, municipium ad fines Apuliæ in Ferentanis, ad dexteram Tiferni ripam. Inde *Larinus* et *Larinas*, Cluent. 5, 6, 65.

Laterium, Att. x, 1; 1v, 7, fundus Q. Ciceronis in Arpinati agro. Conf. 1v, 7; ad Q. fr. 111, 1.

Latiaris, Milon. 51, cognomen Jovis, qui Latio præsidet, in Latio colitur, pro quo scribunt alii *Latialis*. Sed in Gronov. refertur ad montem: quod merito reprehendit Grævius. Mons enim, de quo ibi sermo, est *Albanus*, non *Latiaris*. De scriptura v. V. D. ad Suet. Cai. 22; Duk. et Drak. ad Liv. xxi, 65.

Latini, populi Italiæ, incolæ Latii. Balb. 8; Off. 111, 31; de Div. 1, 26. *Latina* ferie, de Rep. 1, 9.

Latiniensis, de Ar. Resp. 28, iidem.

*Latium**, pars Ital. mediæ, ad Tyrrhenum mare, *Latium* devicit, Rep. 11, 24.

Latmus, Tusc. 1, 38, mons Carie, in quo Endymion obdormivit.

Latro, ad Q. fr. 11, 6, urbs et portus Etruriæ.

**Lavernium*, Att. vii, 8, nomen loci aut fani a *Laverna* dea dicti. Habet quoque fragmentum libri de Fato, 2.

Lavicanus, Planc. 9, ab Lavico. v. *Labici*.

Laurentum, Or. ii, 6, oppidum Latii.

Lebadia, de Div. i, 53, urbs Bœotizæ; ad quam sanum et antrum Trophonii.

Lemnus, insula Græca in mari Ægeo. Her. iv, 54; Fat. 16; Nat. D. i, 42; iii, 22. Unde *Lemnum saxum*, Fin. ii, 29; Tusc. ii, 10.

Lemonia tribus, Planc. 16; Phil. ix, 7.

Leocorion, Nat. D. iii, 19, templum Athenis. v. Suidas in *Λεωκόριον*, in primis Ælian. V. H. xii, 28.

Leomaticum, Nat. Deor. iii, 19, videtur a Cicerone factum vocabulum, ut *Λεωκόριον* exprimeret; pro quo *Leopardus* et *Lambinus Leo natarum* coniciebant, probante nuper Boherio.

Leontini, Verr. ii, 66, urbs Siciliæ in ora maris Siculi inter Catanam et Syracusas, a qua dicitur:

Leontinus campus, Phil. ii, 17, publicus populi romani, mire fertilis, qui propterea æque ac Campanus a Cicerone inter patrimonium reip. refertur; qui et *Leontinus ager*, de Div. i, 33.

Lepreon et *Lepreos*, Att. vi, 2, urbem maritimam Arcadiæ esse censuit Dicaarchus in libris de descensu in Trophonii antrum. Sed Arcadia est mediterranea. *Lepreon** triginta stadiis (quorum viginti quatuor leucam unam gallicam conficiunt) a mari dissitam esse nos docet Strabo, lib. viii, eamque Triphylizæ, quæ Elidis pars est australis, attribuit Pausanias, i, 5, qui nos monet *Loprentas* se inter Arcadas numerari velle, sed *Elaeos* in ludis Olympicis a præcone vocari.

Leptis, Verr. v, 59: duplex *Leptis* est, altera *magna*, prope Syrtim majorem; altera *minor*, prope Adrumetum. De qua l. c. sermo sit, conjectura colligendum. Civis rom. dicitur *Lepti* negotiatus esse. Fuit ergo ea *Leptis* in provincia rom. Atqui *Leptis* est inter Adrumetum et Tisdrum, qui sunt conventus rom. ap. Hirtium de Bello Afri-

cano. Ideoque in hanc mihi conyere videtur. Memoratur eadem *Leptis* minor ap. Hirt. l. c. cap. 7, et libera civitas appellatur. Sed in ea licebat negotiari.

Lesbiaci, Tusc. i, 31, incolæ insulæ *Lesbi*.

Letini, Verr. iii, 43. Nulli sunt, quod constet, in Sicilia *Letini*. Itaque docti coniecere legendum *letini*. Conf. Harduin. ad Plin. iii, 8. Legi etiam posset *Netini*, qui ipsi Ciceroni in Verrinis memorantur.

Leucadia, Tusc. iv, 34, peninsula Acarnanizæ.

Leucas, Tusc. iv, 18, promontorium peninsulæ *Leucadiæ*; sed v. *Leucata*.

Leucas, ad Div. xvi, 1; Tusc. iv, 18, oppidum ejusdem peninsulæ.

Leucata, Att. v, 9, celebre *Leucadiæ* promontorium, unde amoribus irretiti se præcipitare solebant in mare, ut amore liberarentur. Conf. Tusc. iv, 18, et ibi *Davisium*, qui ostendit, non esse legendum *Leucade*, sed *Leucata*.

Leucopetra Tarentinorum, Att. xvi, 6, ignota est geographis. *Leucopetra* autem *Rheginorum* e Ciceronis Phil. i, 3, et Att. xvi, 7, nota; unde *Cluverius* in Ital. Vet. pro *Tarentinorum* legebat *Rheginorum*. Alii aliter hunc locum tentarunt.

Leuctra, Tusc. i, 46; Off. i, 18, oppidum Bœotizæ, ad quod celebrem victoriam a Spartanis Thebani, ducta Epaminondæ, retulerunt; unde *Leuctricus*, v. c. Att. vi, 1.

Libya, Tusc. i, 20; Nat. D. iii, 10, regio Africæ maritima inter Cyrenaicam et Africam provinciam.

Ligur, Agr. ii, 35, e Liguria Galliz Cisalpinæ.

Ligusticum bellum, Nat. D. ii, 25, a Liguribus, quibuscum gestum est.

Lilybæum, promontorium Siciliæ occidentale, ad Div. ix, 21; xii, 18; unde *Lilybætanus*, Cæcil. 12, 17.

Lindus, N. D. iii, 21, urbs insulæ Rhodi, ad litus orientale.

Linternus, Agrar. ii, 26, ab *Linternis*, oppido Campaniæ, s. *Literno*. Unde

Linterninum, s. *Literninum* prædium, Att. x, 13.

Liparensis, Verr. III, 37, a Lipara insula, quæ et urbem hoc nomine habet, principe insularum inter Siciliam et Italiam medio mari positarum; quæ dicuntur *Æoliæ*, eademque *Vulcaniæ*, et *Liparæ*.

Liris, de Leg. II, 3, amnis Latii. *Lirim* descendamos, lib. v, de Leg.

Literninum. v. *Linternus*.

Locri, Att. VI, 1, urbs in Bruttia, ad sinum, qui ab urbe *Locrensis* dicitur, nobilitata legislatore Zaleuco. Verr. v, 34; Arch. 4; Leg. II, 6. Unde:

Locri, Nat. D. II, 2, populus.

**Lorsni*, Flacc. 3, fragm. nov. populus hactenus ignotus Asiæ provinciæ. Heinrichus conj. *Lorymeni*, e Plinio, v, 28. Habent quoque *Loryma* Strabo, Stephanus, Mela.

Luca, ad Div. I, 9, oppidum Etruriæ, supra Pisas, ad Auseram fluvium.

Lucani agri, Phil. XIII, 5, in Magna Græcia, aut certe confines ei; nam non convenit inter auctores, utrum *Lucania*, Tyrrheno mari et Tarentino sinui interjecta, sit Magnæ Græciæ, necne.

Lucani, Tusc. I, 57, populi.

Lucium, Deiot. 6, castellum Deiotari in Galatia.

Lucense municipium, ad Div. XIII, 15, est *Luca*.

Luceria, ad Div. xv, 15; Att. VII, 12; Cluent. 69, oppidum Apuliæ, infra Teanum, ad fluvium Cerbalum, colonia Romanorum.

*Luceres**, ab *Luceria* dicti: de Rep. II, 20, *Lucerum* nomina.

*Lucretinus**, Att. VII, 11, nomen illud cuiusdam Attici prædio, ut videtur, inditum a *Lucretio*, sive, ut scribit Horat. Od. I, 17, *Lucretili* monte venisse putant, qui in Sabinis fuit inter Tibur et Reate, ut nos docet *Capmartin de Chaupy* in opere cui titulus: *Sur la maison de campagne d'Horace*, t. III, p. 168.

Lucrinenses, Att. IV, 10, ostrææ, quæ in lacu *Lucrino* capiuntur.

Lucrinus lacus, Att. XIV, 16, in Campania.

Lupercal, ad Div. VII, 20, locus Panis sacer.

Lusitania, Brut. 23; Div. 35, pars occidentalis Hispaniæ veteris, cuius populi *Lusitani*.

Lusius, Nat. D. III, 22, fluvius Arcadiæ, a Cellario omissus. Eum describit Pausan. in Arcadic. 28, qui circa fontes ita appellari dicit, quod Jupiter recens natus in eo lotus sit; qua vero longius a fonte recedat, *Gortyniam* ab urbe *Gortyna* appellari.

Lycaonia, Att. v, 15, regio Asiæ inter Ciliciam, Pisidiam, Pamphyliam et Cappadociam; unde *Lycaones* dicuntur, ad Div. III, 10.

Lyceum, Or. I, 21; Acad. I, 4, locus Athenis, in quo Peripatus Aristotelis erat.

Lycia, ad Div. XIII, 14, 15, regio Asiæ minoris, ad mare mediterraneum, Cariz et Pamphyliz interjecta: unde *Lycii*, Att. VI, 5; de Div. I, 15.

Lydia, Off. III, 9, regio Asiæ minoris versus mare Ægeum, inter Ioniam, Æoliam et Phrygiam magnam: unde dicuntur *Lydi* populi, pro Flacc. 2, et *Lydius*, de Div. I, 12.

M.

*Macedones**, Off. II, 7, 22; Phil. v, 17. *Macedonia*, Font. 16; Pis. 36, modo est pars Græciæ inter Thessaliam, Thraciam, Acarnaniam, etc. modo provincia romana proconsularis, Græciam inde ab Illyride ad Græciam proprie sic dictam continens. In *Macedonia* quum esset consul. de Rep. I, 15.

Macharensis, Verr. III, 18, a *Machara*. vid. *Imacharensis*.

Mæcia, Att. IV, 15, tribus pop. rom. Al. *Motia*.

Mæotis, Tuscul. v, 17, palus, Ponto Euxino per Bosporum Cimmerium juncta.

Magnesia, de Rep. II, 4, ad Mæan-

drum, sola coloniarum Græcarum in Asia non maritima est.

Malea, Div. iv, 12, promontorium australe Laconicæ, orientalis pennisulæ in Peloponneso.

Mamertini, Verr. ii, 5, populi Siciliae, Messanæ incolæ, quæ civitas *Mamertina* l. c. vocatur. Mamertini olim Campaniæ populi fuere, sed Messanam deinde occuparunt.

Mantina, Fin. ii, 30, urbs Arcadiæ, orientem versus, victoria celebris quam vitæ pretio consequutus est Epaminondas.

Marathon, Off. i, 18; Att. ix, 10, vicus Atticæ prope mare Euboicum, ad quem nobilem victoriam, Miltiade duce, Athenienses consequuti sunt.

Marathonius taurus, Tusc. iv, 22, a Theseo comprehensus. v. Plut. in Theseo; Ovid. Met. vii, 433.

Marrucini, Cluent. 69, populi Campaniæ ad mare Adrianum, Ferentanis et Pelignis confines. Scribitur et *Marrucini*.

Marsi, Agr. ii, 33; Phil. iii, 10; de Div. i, 44; ii, 25; Vatin. 16, populi Latii, a quibus Italicum, s. sociale bellum *Marsicum* dicitur, quod ejus præcipui auctores fuere, apud eosque bellum ortum est.

Martius campus, locus patens prope Tiberim, in quo comitia populi romani centuriata habebantur. Marti consecratus est a Bruto, æ Tarchinio, cujus agri fuerant, reddi posset, Att. i, 18; iv, 16; xii, 8; xiii, 53; Q. fr. ii, 2; Sext. 50; Mur. 33; Phil. vi, 5.

Massicus, Agr. ii, 25, vino nobilis mons Campaniæ. v. *Gaurus*.

Massilia, urbs nobilis in Gallia Narbonensi, hodie *Marseille*; quanquam Vossius ad Melam, p. 477, docet, Massiliam veterem non sitam fuisse ubi hodierna est, sed longe ab ea ad promontorium, ubi et nunc ejus ruderia sicut, et sæpe nummi effodiantur, Cat. ii, 6; Flac. 26; Phil. xiii, 6; Sext. 5; Font. i; Off. ii, 8.

Massilienses, incolæ Massiliæ, de Rep. i, 28.

Mauri, ad Div. x, 30, incolæ Meritanæ.

Mauritania, Syll. 20, pars Africae occidentalis maritima.

Medi, Off. ii, 12, populi Asiæ majoris, ultra Tigridem.

Megara, ad Div. iv, 5; Att. ii, 8, urbs Megaridis, Atticæ confinis, atque adeo ejus, ex veterum nonnullorum sententia, pars.

Megarica signa, Att. i, 8, id est, Megaris e lapide, qui ibi nascitur, elaborata. Status Megaricæ valde celebres. vid. Corrad. ad h. l. et Junium.

Megarici, Acad. iv, 42, philosophi ex Euclidis schola.

Megaris, Verr. v, 25, urbs Siciliae prope Syracusas ad mare, quæ et *Hybla parva* dicitur. Liv. xxiv, 36, et alibi *Megara* vocat in plurali. Sed feminino genere etiam Plinius dixit, II. N. iv, 7.

Melita, Verr. ii, 72; Att. iii, 4; iv, 18, 46; x, 7, 8, 18, insula maris Siculi, quæ hodie *Malta* dicitur. Unde *Melitensis vasis*, Verr. ii, 72, e gossypio facta. v. Cluver. Sicil. Ant. p. 456.

Menenii, Verr. iii, 45, incolæ oppidi Siciliae *Menes* dicti, quod subiebat lacui Palicorum.

Messana, urbs Siciliae ad fretum posita, quæ et *Mamertina civitas* dicitur, Verr. ii, 5.

Mesopotamia, Nat. D. ii, 32, regio Asiæ majoris inter Euphraten et Tigridem.

Metapontus, Fin. v, 2, urbs Magnæ Græciæ prima a Tarento ad mare sita.

Methymnus, Tusc. ii, 27, a *Methymna*, urbe insulæ Lesbi, cujus vires et uvæ celebrantur apud Virgilium.

Miletus, Att. ix, 9; Agr. ii, 15; de Div. i, 49; Cluent. ii, urbs Ioniciæ maritima, quatuor portibus insignis, a qua *Milesii*, Verr. i, 34. Celebrantur etiam ap. Ciceronem in Verrinis *lano Milesiæ*.

Mityndum commune, Verr. i, 58, regiuncula et urbs in Lycia ad Tauromontem.

Minturnæ, Agr. ii, 14; Plauc. 10,

Sext. 23; **Att.** v, 1, 3; vii, 13; xvi, 10; **Pis.** 19; **Réd.** ad **Quirit.** 8, oppidum in **Auruncis**, in confinio **Campaniæ** et **Lathi**, ad **Lirisostia**; unde *Minturnenses* dicuntur.

Minucia via, **Att.** ix, 6, **Roma** a porta **Minucia Brundisium** ferebat, ut **Appia**, sed alio tractu, nempe per **Sabinos**; strata a **L. Minucio eo**, de quo ap. **Liv.** iv, 16. v. **intt.** ad **Horat.** **Ep.** 1, 17.

Misenum, **Manil.** 12, promontorium, portus et oppidum **Campaniæ**. † **Misenum**, prædium **Antonii Oratoris**; **Orat.** ii, 14; item **Antonii** postea triumviri, **Phil.** ii, 19; **Att.** x, 8; xv, 20; xv, 1.

Mytilenæ, s. **Mytilenæ**, nam utrumque rectum esse docet **Voss.** ad **Melam**, p. 502, urbs **Lesbi insulæ**, **Agr.** ii, 16.

Molossi, **Div.** 1, 34, populus **Epiri australis**, ad **Ambracium sinum**.

Mons Sacer, post **Anienem** in **Sabinis**, ita dictus a *legibus sacratis*. v. **Ind. Legg.** in *sacratæ Legg.*

Mopsuhestia, ad **Div.** iii, 8, **Μόψου** (regis **Argivorum**) *terrix*, oppidum **Ciliciæ**, ad **Pyramum apennem**, prope mare.

Mulvius pons, **Att.** xiii, 33, qui **Tiberim** jungit, prope **Romam**; de quo v. **Tacit.** A. xiii, 47.

Murgentianus ager, **Verr.** iii, 18; qui est ad **Murgentium**, oppidum **Siciliæ orientalis mediterræcum**.

Mutina, **Phil.** v, 9, oppidum **Galliæ Cispadanæ**, hodie **Modène**.

Mutycaensis, **Verr.** iii, 43, a **Mutyca**, urbe **mediterræna Siciliæ**, inter **Camarinam** et **Syracusas**; s. *Muticensis*, ut habet **ms.** **Huydecoperianus**; alii, *Mutyensis*. v. nostram **Plinii** editionem, iii, 14, not. 35; **Græv.** ad l. c. In **Anon. Ravennate**, l. v, p. m. 804, est *Mutaca*.

Mycensenses, **Fin.** ii, 6, a **Mycenis**, nobili **Argolidis urbe**, in **mediterræno** sita supra **Argolicum sinum**.

Mylasa, **Phil.** v, 7, urbs **Cariciæ mediterræna**, unde **Mylasæi**, ad **Div.** xiii, 56. Hæc est urbs, in quam quum **Stratonicus venisset**, propter temporum multitudinem, quumque minus ab incolis audiretur, clamavit: *Audite, templa*. Per simplex **S** scribendum defendit **Wessel.** ad **Hieroclem**, p. 688; pluribus **Drakenb.** ad **Liv.** xxxviii, 39.

Myndus, oppidum **Cariciæ maritimum** in **lassio minu.** *Myndenses*, ejus cives, ad **Div.** iii, 8, ubi tamen **Manutius** legi volebat *Synnadenses*; **Quarterius** ap. **Olivetum** *Miduenses*, ab oppido **Phrygiæ Midaio** (**Græce** **Μιδάειον**) in **mediterræno** sito ad **Sangarium flumen**. Fuit enim ea pars **Phrygiæ** sub **procos. Ciliciæ**; a qua longe aberat **Myndus Cariciæ**.

Myrina, ad **Div.** v, 20, urbs **Æolidis maritima**, ad **Cumæum sinum**.

Mysia, **Or.** 8, regio **Asiæ min.** ad mare **Ægeum** et **Hellespontum**. Unde: *Mysorum gens*, **Flacc.** 3.

N.

Nar, **Att.** iv, 15, **fluvius Lucaniæ** prope **lacum Velinum**.

Narbo, **Quint.** 4; **Phil.** ii, 14, 30; ad **Div.** x, 33; **Att.** xii, 37; **Orat.** ii, 55; **Brut.** 43; **Claent.** 51, caput **Galliæ Narbonensis**, hodie **Narbonne**.

Narniensis ager, **fr.** **Inc.** 30.

Narona, ad **Div.** v, 9, 10, oppidum **Dalmatiæ**, haud procul ab **Hadriatici maris litore**. In **Græv.** cod. erat **Narbona**, et hoc **Scaliger** ad **Eusebium Plinio** et **Itinerariis** restituere volebat,

quod etiam **vulgatas Ptolemæi** edd. obsidet. Sed rectum est **Narona**, quod etiam **H. Suripta Ptolemæo** restituit ad **Itin. Ant.** p. 538, ad q. l. vii. etiam **Wesselingium**. In **ms.** confundi hæc verba docet **Burmans** ad **Sueton.** **Tib.** c. 4.

Neapolis, **Agr.** ii, 31, 35, satis notum **Campaniæ oppidum**. Unde **Neapolitanum Pompeii**, **Att.** vii, 2.

Neapolis, **Verr.** iv, 53, pars **Syracusarum novissima**.

*Neapolitani**, Archr. 3; ad Div. XIII, 50; Off. 1, 10.

Nemæus leo, Tusc. IV, 22, a Nemea, loco in Argolide.

Nemorensis, Att. VI, 1, intellige *ager*. Lucus erat in agro Aricino Dianæ sacer; ei adjacentem agrum, Nemo-remensem dicebant.

Nemus, Att. XV, 4, lucus Dianæ sacer in agro Aricino. Unde *Nemo-rensensis*.

*Nervii**, Q. fr. III, 8, populus Galliarum Belgicarum, e Casare notus, cujusque ditioni submittebantur totius Britannici oceani litora.

Nesia, Att. XVI, 1, insula Campaniarum objecta, in qua Lucullus filius villam habebat.

Netum, Verr. IV, 26, oppidum Siciliae mediterraneum, haud procul Syracusis. Hinc *Netini*, s. *Netinenses*, Verr. V, 51; II, 64.

Nicaea, Att. XIV, 1, urbs Liguria prope mare, hodie *Nizza*. Vel, ut aliis placet ad h. l. *Nicaea* Bithyniarum.

Nicaenses, ad Div. XIII, 61, incolae *Nicaeae* in Bithynia.

Nilus, N. D. II, 52, fluvius Aegypti celeberrimus. Nat. Deor. III, 12, 22,

5; ubi *Nilus* præcipitat, de Rep. VI, 1.

Nola, urbs in Campania, unde *Nolani*, et *Nolanus ager*; item *Nolanum*, prædium prope Nolam, Att. XIII, 8.

Norensis, fragm. or. pro Scuro, c. 13, a *Nora*, oppido Sardiniae. Docet fragm. novum, l. c. extra oppidum *Norenses* egisse parentalia.

Novæ, Orat. II, 66, sc. tabernæ argentariorum in foro rom. exornatæ scutis Cimbrorum, ut *Veteres* Samnitium. Livius II, 40.

Novocomenses, ad Div. XIII, 35, incolae oppidi *Novi Comi* in Insubria ad lacum *Larinum*.

Nuceria, Agr. II, 31, est oppidum Campaniarum, quod Itin. Ant. XVI m. p. a *Nola* abesse dicit. Ceterum plures esse *Nucerias* ad l. c. observat *Surtis*.

Numantia, urbs Hispaniarum *Tarracensis* nobilis: unde *Numantium fedus*, Fin. II, 17, et de Rep. III, 13: a *Scipione Africano* deleta, Man. 26; Off. I, 51: *Numantium* moribus, de Rep. I, 11: *Numantium* excindes, de Rep. VI, 6.

Nysæ, ad Div. XIII, 64, incolae oppidi *Nysæ* in *Mæonia*, quæ et *Lydia* dicitur.

O.

*Oceanus**, quod *Oceonum* appellant, de Rep. IV, 13.

Oetriculana villa, Mil. 24, ad *Oetriculum*, oppidum in Umbria cis *Apeninum*.

**Odyssea*. v. *Edissa*.

Œta, Tusc. II, 7, mons qui *Thes-saliam* a *Doride*, *Phocide* et *Locris* terminat; unde *Œtæus*, N. D. III, 16.

Olbia, Q. fr. II, 7, urbs Sardiniarum. Unde *Olbianis*, ibid. 3, sc. *epistola*, i. e. *Olbiæ* scripta. Nam de ea *ibî sermonem* esse, ex ipsa *epistola* facile intelligitur.

Olympeni, ab *Olympo*, urbe *Pamphylia*, a *P. Servilio Isaurico* capta. Agr. I, 2; II, 19.

*Olympia**, Orat. III, 32; Att. XIII, 50, campus in dextra *Alphæi* amnis ripa

situs, juxta *Pisam* urbem, quæ et ipsa nonnunquam *Olympia* dicta est, in *Elide*, *Peloponnesi* regione occidentali. *Ibî* videbatur celebre *Jovis templum*, ludique celebrabantur *Olympici*.

Olympus, de Div. I, 12, etc. mons inter *Thesaliam* et *Macedoniam*. *Olympum* totum, de Rep. I, 36.

*Olympus**, Verr. I, 21, urbs *Lyciæ* orientalis maritima.

Onchesmites, Att. VII, 2, ventus ab *Onchesmo* *Epiri* portu flans.

*Opus**, Att. VI, 2, urbs *Locridis*, metropolis *Opuntiorum*, haud procul ab *Opuntio* sinu sita, qui freti hujus pars est a quo dividitur a *Græcia* *Eubra* insula.

Oræstis, Ar. Resp. 16, pars *Mædoniæ* libera versus *Epirum*, de quo

vide Livium ad librum xxxiii, cap. 34.

Orondicus ager, Agr. ii, 19, s. potius *Orondicus* aut *Orondius*, ab *Oronda*, urbe inter Pisidiam et Isauriam.

Oropus, Att. xii, 23, urbs Bœotice in finibus Atticæ.

Pachynum, Verr. v, 54, promontorium Siciliæ, australe.

Pæstum, Att. xi, 17, urbs Lucaniæ, Gr. *Posidonia*, a qua sinus *Pæstanus* dicitur, Att. xvi, 6. *Pæstana præfectura* memoratur apud Front. de Colon. p. 109.

Palatina, tribus populi romani urbana, Verr. ii, 43; Sext. 55.

Palatinæ balneæ, Rosc. Amer. 7, quia fuere ad Palatinum montem, vel in monte.

Palatium, mons unus ex his, in quibus exstructa est Roma. *mons Palatinus*, Att. i, 1, 30; Orat. ii, 65; Næt. D. iii, 25.

Πάλρος, ad Div. xii, 13, oppidum Phœnicis maritimum prope Laodiceam.

Pamphylia, Manil. 12; ad Div. xii, 13, regio Asiæ minoris ad mare Mediterraneum (unde *mare Pamphylium* ejus pars, quæ Pamphyliam alluit, dicitur) inter Lyciam et Ciliciam.

Panormitani, cives urbis *Panormi*, quæ est urbs Siciliæ celebris, et portus in parte boreali, Verr. ii, 26.

Paphlagonia, Agr. i, 2; ii, 19, regio Asiæ min. ad Pontum Euxinum inter Bithyniam et Pontum.

Paphus, Phil. ii, 15, urbs Cypri notissima propter cultum Veneris, quæ inde *Paphia*.

**Pariana civitas*, ad Div. xiiii, 53, *Pariorum* in Hellesponto urbs, *Parium*.

Parma, ad Div. x, 53; xii, 5; Phil. xiv, 4, urbs Galliæ Cispadanæ. Unde *Parmenses*, Phil. xiv, 3.

Parthi, ad Div. ii, 10, proprie populi Persiæ, ultra Euphratem; deinde omnes, qui olim Persæ.

**Ostia*, Div. ix, 6, colonia ad ostium Tiberis; de Rep. ii, 18, deducta ab Anco. *Ostiensis provincia*, Mur. 8, quæstoria. *Ostiensis* incommodum, Manil. 12, classe ad Ostiam a piratis capta et oppressa.

P.

Parthini, Pison. 40, populi in Illyrico. v. Ondend. ad Suet. Aug. 19.

Patarani, Flacc. 32, *Patarae*, urbis maritimæ in Lycia, cives.

Patræ, ad Divers. ii, 28; xiiii, 17, 50; xvi, 1; Att. v, 9, urbs notissima Achaicæ.

Pedanum, Att. ix, 18, prædium in agro Pedano, h. e. prope *Pedum*, oppidum inter Præneste, Tibur et Tusculum.

Pelagi, Fis. ii, 4, populi Græciæ, ut videtur, antiquissimi.

Pelignus, Vat. 15, e Pelignis, populo Italiæ, Mærsis, Marrucinis, et Ferentanis confini.

Pelion, s. *Pelium nemus*, Heren. ii, 22, in monte Pelio in Thessalia, et *Pelius mons*, de Fat. 15; Invent. i, 49; Top. 16.

Pella, Att. iii, 8, caput Macedoniæ, unde reges Macedoniæ, Philippus et Alexander, *Pellæi* dicti. Philippum Demosthenes in oratione de Corona, contemptus causa, appellat *ἑν Πέλλῃ τραπεζίτῃ* et cum contemptu de ea urbe loquitur; de qua re vid. Weseling. ad Ant. Itin. p. 319.

Peloponnesus, ad Div. vii, 28, magna peninsula, reliquæ Græciæ Isthmo Corinthio adhærens. *Peloponnesus* tota, de Rep. ii, 4.

*Peloponnesiacus**. bellum *Peloponnesiacum*, de Rep. ii, 24.

Pelorus, Verr. v, 3, 34, et *Pelorus*, promontorium Siciliæ, Italiam versus.

Pentelicus, Att. i, 8, Hermes Pentelicus, est statua ejus generis, quod *Hermas* vocabant, facta e marmore, quod præstantissimum e monte Atti-

cæ Pentelico, auctore Pausania, 1, 19, 32; vii, 25, 25, 26, excidebatur, inventore *Byze Nazio*. Pentelici marmoris mentio est etiam ap. Strabonem, l. ix, p. 619, ed. Almelov. et apud Plutarchum in Valerio Publicola, p. 105, ed. Wechel.

Perga, Verr. 1, 20; ad Div. xii, 14, 15, urbs Pamphyliae, ad Cestrum amenam, haud procul a mari.

Pergamum, Agr. 11, 15, urbs Mysiae majoris celeberrima; unde *Pergameni*, Flacc. 7; Verr. v, 48.

Perrhæbia, Pison. 40, pars Thessaliae; alii tamen minus recte ad Macedoniam, item ad Ætoliam referunt.

*Persæ**, de Rep. iii, 3.

*Perse**, occurrit de Rep. 1, 27, pro *Persis*.

Persico, Att. xv, 9, porticus celeberrima Lacedæmone fuit, quæ hoc nomine appellabatur, quod e manibus Persarum ædificata erat. Vitruv. 1, 2. Ad hæc alludens Brutus in villa Lanuvina porticum Persicam appellabat. v. *Eurotas*.

Pessinus, ad Div. 11, 11, Har. Resp. 13, urbs Gallo-Græciæ, s. Galatiæ occidentalis, ad Sangarium flumen; unde *Pessinuntius*, Sext. 26.

*Petrini**, Verr. iii, 59, Petræ oppidi in Sicilia cives. *Petrinas* Antonini itinerarium hanc urbem vocat quam in via, quæ Agrigento ferti Lilybæum, collocat.

Petrinum, ad Div. vi, 19, prædium a vico Petrino, qui fuit in agro Siuessano.

Phæaces, Br. 18, populi Corcyræ mollissimi; quorum molliorem jam Homerus in *Odyseea* celebravit.

Phalerous, de Legg. 11, 25, 26, est cognomen Demetrii rhetoris, a pago Attico, in quo natus erat.

Phaselitæ, Agr. 11, 18, incolæ urbis Phaselidos.

*Pharsalicus**, Phil. 11, 15; xiv, 8; de Div. 1, 52; Lig. 3, a Pharsalo, Thessaliam urbe mediterranea.

Phassis, Verr. 1v, 10, urbs ultima Lyciæ maritimæ, ad fines Pamphyliae.

Pheneatæ, Nat. D. 111, 22, a *Phæno*, oppido Arcadiæ boreali.

Pheræ, Divia. 1, 25, urbs Thessaliae orientalis; unde *Pheræsi*, Inv. 11, 49.

Philomelum, s. *Philomelium*, Att. v, 20; ad Div. 111, 8; Verr. 111, 85, urbs Phrygiæ majoris. Unde *Philomelienses*, Verr. 111, 83.

*Phintia**, Verr. 111, 83, oppidum Siciliae australis maritimum, juxta Himera fl. ostium; errant enim Ptolemæus et Plinius qui illud in mediterraneo ponunt.

Phlius, Att. vi, 2, urbs Achaiae, unde *Phliasii* et *Phliantii*. Sed illud tamen usitatus, et sic Tusc. v, 3. Nunc vero, invito Cicerone, habet *Phliantii* cod. Vatican. fragm. de Rep. 11, 4.

Phocii, Pison. 40, populi *Phocidis*.

Phœnico, Acad. 11, 20, pars Syriae; etiam interdum ab ea distinguitur propter nobilitatem et magnitudinem. Phil. x7, 14. Cellarius alique negat latinum esse, *Phœnicia*. Schwarz. adduxit contra locum Varronis de L. L. 1v, 6. Sed etiam, Fin. 1v, 20, editiones quædam habent *Phœnicia*. In Groeviana autem est s. *Phœnica*, pro s. *Phœnico*, quod utrumque recte dici potest. Nam multæ voces apud Latinos, poetas tamen maxime, et Græcam et Latinam formam habent. Sic *Penelope* et *Penelopa*, *Circæ*, *Circæ*. v. Voss. de Anal. 11, 2, et Heins. ad Virg. Æn. 111, 386, ubi etiam exempla e prosaicis. Librarii, qui hoc nesciebant, et *phœnica* fecere *poetica*; unde *Manutius* fecit *Phœnicia*, quem deinde alii sequuti sunt.

*Phœnicæ**, populi navigando celeberrimi, de Rep. 111, 28. **Phœnicum* genus fallacissimum, pro Scauro, 10, fragm. nov.

Phryges, Flacc. 27; ad Div. 111, 10; Att. vii, 1, populi Asiæ minoris.

Phrygia, Ar. Resp. 13, regio Asiæ min. ad Hellespontum et Ægeum mare. Hæc quidem Phrygia minor dicitur; major autem mediterraneam totius Asiæ minoris partem occupat.

Phthia, urbs Phthiotidis, Thessaliæ partis; unde *Phthiota*, Tusc. 1, 10.

Picenus ager, in Italia, Umbriæ confinis. Qui et *Picens ager*, de Senect. 4. v. Græv. et viros doctos ad Flor. 1, 19. Item *Picentinus*. *Picentes*, Sull. 8; Att. vii, 26.

Pindenissæ, Att. v, 20, urbs Eleutherocilicium in Asia minore, expugnatione Ciceronis nobilitata; quæ et *Pindenissus* dicitur, ad Div. 11, 10.

Piræus, Att. iv, 16; v, 12; vi, 9; vii, 3; de Rep. 111, 24; Off. 111, 11; Div. iv, 5, portus Atheniensis, et pagus.

Pisaurum, oppidum Umbriæ maritimum, quod præterlabitur fluvius cognominis *Pisaurus*. Sext. 4; Phil. xiii, 12; ad Div. xvi, 12. *Pisaurensis*, Att. 11, 7.

Pisidia, regio Asiæ min. Pamphylis et Isauris confinis; a qua *Pisidæ* dicuntur, de Div. 1, 47; Att. vi, 5.

**Placentia*, urbs Galliæ Cisalpinæ, hodie *Piacenza*, in confluence Padi et Trebis. Unde *Placentini*, et in fragm. orat. in Pison. *Semiplacentinus*. Att. vi, 9; Q. fr. 11, 16; Pis. 27; Verr. v, 15.

Platææ, Att. 1, 18, urbs Bœotiæ nobiliss.

Plutonium, Div. 1, 56, templum Plutonis in Lydia, et quidem in pagu Acharaca, qui est in via inter Tralles et Nysam.

*Pæni**, Carthaginenses, de Rep. 11, 4; ibid. 111, 3.

Pollentia, ad Div. xi, 13; Phil. xi, 6, oppidum Liguriæ supra Albam, hanc procul Tanariæ Sturæ confluentibus.

Pompeia via, Verr. v, 66, via in Sicilia post urbem Messanam.

Pompeianum, Att. 1, 20, prædium Ciceronis in agro Pompeiano. Aliud est *Pompeianum*, ad Div. vii, 5, prædium Marii; et Att. v, 1, Pansæ prædium. Dicuntur a *Pompeis*, oppido Campaniæ: ut *Pompeiani*, Sull. 21.

Pomptinum, campus Latii in Volscis; item prædium in illo agro, ad Div. vii, 18; Orat. 11, 7.

Pomptina, Att. iv, 15; vii, 5, tribus pop. rom. rusticana.

Pontus, Arch. 9, regio Asiæ ad Pontum Euxinum. Mur. 15; Agr. 1, 2; 11, 19; Manil. 5, 8, 15; Tusc. 1, 39.

Popillia, ad Div. viii, 8, tribus rusticanae nomen.

Potentia, Ar. Resp. 28, locus in agro Piceno.

Præneste, Cat. 1, 5; Planc. 22; Agr. 11, 28; Att. xii, 2; de Div. 11, 41, oppidum Latii non procul Roma.

Prelius lacus, Mil. 27, in Etruria. Græv. *Prelius*, quod probat Cell. G. A.

Prisæ, Paradox. 1, urbs Ionis.

Privernas, Or. 11, 55; Glyent. 51, a *Priverno*, oppido Latii. Agr. 1, 26; de Div. 1, 43.

Propontis, fr. or. Agr. 1, mare inter duo freta Hellespontum et Bosphorum Thracium interjectum, quasi vestibulum Ponti Euxini.

**Propylæa*, Rep. 111, 24; Off. 11, 17, vestibulum ante arcem Athenarum.

Prytanseum, Or. 1, 54, locus Athenis, ubi bene meriti de rep. publice alebantur.

Ptolemæum, Fin. v, 1, gymnasium Athenis.

*Ptolemis**, ad Div. 1, 7, oppidum Ægypti Nilo vicinum, supra Memphim in Heptanomide, ab eoque diversum, quod Hermii cognominatum est, in Thebaide situm.

Punicanus pro *Punicus*, Mur. 36.

Punicana triclinia, humilia et vilis materiæ. v. Scalig. ad Varr. de R. R. 111, 7, ubi tamen *fenestras Punicanas* non recte interpretari videtur. Plin. xxxiii, 11, *Punicana* commemorat, sed ita ut in iis species magis, quam materia spectata videatur.

Pupinia, Agr. 11, 35, ager Romæ propinquus versus Etruriam, ap. Varr. de R. R. 1, 9, 5; Colum. 1, 4, 2. Livio *Pupiniensis*; a quo tribus *Pupinia* nomen habet.

Puteoli, locus celeberrimus in veteri historia in Campania, ad Baianum sinum hodie *Pozzuolo*; unde dicuntur *Puteolani*; et *Puteolanum*, ad Div.

v, 15, prædium in agro Puteolano.
Pyramus, ad Div. III, 11, fluvius Ciliciæ orientalis in Issicum sinum, qui pars est interni maris, influens.

Pyrgensis, Or. II, 71, a *Pyrgo*, maritima Tusciæ australis urbe.
Pyriphlegeton, Nat. D. III, 7, fluvius igne ardens apud inferos.

Q.

Quirina, ad Div. VIII, 8, tribus urbanæ nomen.

**Quirinalis* mons, de Rep. II, 6, 10, unus e Romæ urbis collibus.

R.

Ravenna, Balb. 22; ad Div. I, 9; VIII, 1; Att. VII, 1, colonia et portus ad mare Adriaticum in Gallia Cispadana.

Reatina præfectura, Nat. D. II, 2; Cat. III, 2; Agr. II, 25, ab *Reate* oppido Sabinorum, amœnissima urbe. *Reatini* sæpe memorantur a Cicer. Att. IV, 15.

*Reatinus**. *Reatinis* paludibus induvari, fr. Inc. 29.

Recontoricus, Siciliensis ager, Agr. passim, v. c. I, 4; II, 21, fuit publicus populi rom.

Regillus lacus, Nat. Deor. II, 2, lacus in Latio, prope Tusculum.

Regium Lepidi, ad Div. XI, 9; XII, 5; urbs Gallie Cispadanæ in via Æmilia; nomen tulit ab Æmilio Lepido, qui cum C. Flamini consule fuit: ab ea dicuntur *Regienses*, ad Div. XIII, 7. Cf. Plin. III, 15.

Rhegium, Att. XVI, 6; Verr. II, 22, urbs et promontorium in ora maritima Bruttiorum, unde trajectus in Siciliam; unde *Rhegini*. Verr. V, 61; Arch. 3.

Rhenus, Pis. 33, fluvius Germaniæ, quem a Gallia Transalpina disjungit.

Rhodanus, ad Div. X, 9, 34, fluvius Gallie Transalpinæ.

**Rhodus*, Orat. II, 1; Brut. I, 41; Planc. 34; Div. II, 17; IV, 7, insula Asiatica in mediterraneo mari, cele-

berrima studiis eloquentiæ, philosophiæ, rei navalis; in qua et urbs cognominis. de Rep. I, 51; III, 35, quo usa fuerit reipublicæ modo.

Rhosiacus, Att. VI, 1, a *Rhoso* urbe Ciliciæ, in sinu Issico, celebri vasis fictilibus; unde Atticus, *vasa Rhosiaca* ut sibi mitteret, Ciceronem rogarat.

**Roma* condita secundo anno olympiadis septimæ, de Rep. I, 17; II, 10; Orat. I, 25, 44; Cat. IV, 6; Q. fr. I, 1; Nat. D. III, 9; Planc. 26. quam opportuno loco, de Rep. II, 3—6.

Romilia, Verr. I, 8; Agr. II, 29, tribus pop. romani.

Rosia, vel *Rosea*, Att. IV, 15, sunt campi fertilissimi agri Reatini, forte illi ipsi, qui in hac ipsa epistola *ῥέπτα* Reatinorum vocantur. v. Varr. de R. R. I, 7, 10, et ibi interpp. Heinaius et Burmann. ad Virg. Æn. VII, 712.

Rudini, Orat. III, 42, incolæ oppidi in Calabria Rudiarum. Arch. 9, *Rudius* est. Sed hic quoque Ant. Augustinus et Ursinus rescribi volebant *Rudinus*. Ausonius quoque Ennium *Rudinum* appellavit, non *Rudium*. Item ap. Frontin. de Colon. p. 127, *Rodinus*.

Rutoni, pr. Font. 2, fragm. nov. Galliarum populi, de quibus pauca nos, in orat. vol. II, p. 644, n. 18.

S.

Sabini, Orat. I, 9, populus Latii. *Sabinas** ortas loco honesto, de Rep. II, 7.

*Sacer mons** vicinus urbi Romæ. Rep. II, 33, *sacrum montem* occupavit.

Sacra via, Att. iv, 3, via urbis Romæ, quæ nomen habet a fœdere, quod in ea inter Romulum et Tatium ictum est.

**Sagra*, Nat. D. ii, 2, fluvius Bruttiorum inter Locros et Caulonem in Magna Græcia. Plin. iii, 10.

Saguntum, Div. i, 24, urbs Hispaniæ Tarraconensis; unde *Saguntini*, Parad. iii, 2.

Saitæ, Nat. Deor. iii, 23, a Sai urbe Ægypti, et quidem in Delta.

Salamis, Off. i, 18, una ex insulis Græcis circa Peloponnesum, nobilis clade Xerxis.

Sakamis, Att. vi, 1, urbs Cypri. Unde *Salaminii*, Att. v, 21; Arch. 9.

Salapini, Agr. ii, 27, incolæ oppidi Apuliæ Salapinæ.

Salaria, Nat. D. iii, 5, via a porta Collina in Sabinos, a sale dicta per eam Romam devecto.

*Salentini**, Rosc. Amer. 46, incolæ partis australis Iapigiæ, id est, peninsulæ istius quæ inter Tarantinum Sinum et Hadriaticum mare protenditur.

Salernum, Herenn. iv, 51, oppidum Picentiorum, pop. in Magna Græcia.

**Samarobriua*, ad Div. vii, 12, oppidum Galliæ Belgiæ in Ambianis.

*Samius**, a Samo insula. *Samia* capedines, de Rep. vi, 2.

Samnis, Orat. ii, 80, genus gladiatorum, quod armis Samniticis utebatur. v. Liv. ix, 40; Orat. iii, 23; Sext. 64; Tusc. ii, 17.

Samnites, de Sen. 16; Parad. vi, populi Samnii.

Samnium, Cluent. 69; Att. iii, 12; xiv, 20; xvi, 11; de Rep. iii, 3, regio Italiæ inter Volcos, Peliggos, Campanos, Apulos, Lucanos.

Samos, insula Asiatica in mari Ægeo, cum urbe ejusdem nominis, Verr. i, 9; Manil. 12; Att. v, 13; Nat. D. i, 26; ad Div. iii, 8; Q. fr. i, 8; iii, 7; Her. iv, 51. Unde *Samii*, *Samia vasa*, Mur. 36, fictilia et vilia.

Samothracia, Pis. 36; Nat. D. i, 42;

iii, 57, insula una ex iis, quæ circa Thraciam jacent.

**Sardi*, Off. ii, 24; ad Div. v, 24, incolæ Sardinia, insulæ Tyrrheno sive Infero mari ab Italia disjunctæ. *Sardinia* parens Africa, pro Scaur. ii, fragm. nov.

Sardis, de Senect. 17, urbs præcipua Lydiæ; a qua *Sardiani*, ad Div. xiiii, 55.

Sardonius, ad Div. vii, 25, a Sardinia.

Satricum, ad Q. fr. iii, 1, urbs Latii antiqui ad Appiam viam.

**Saxa rubra*, Phil. ii, 31, locus inter Cremeram et Veios.

Scantia silva, Agr. i, 1, et aliis locis, in Campania fuit publica silva populi. quæ censoribus pecuariis locabant. *Aquæ Scantiæ* sunt ap. Plin. H. N. l. ii, c. 107.

Scapsius, Tusc. i, 24, a *Scepsi*, Mysiæ oppido, in Asia quæ vulgo minor dicitur.

Scylla, Verr. v, 56, Syrtis ad fretum Siculum.

Scyrus, Att. v, 12, insula maris Ægei in boreali parte.

Scythæ, Verr. v, 58, populi Scythiæ.

*Scythia**, N. D. ii, 34; Pis. 38, Europæ et Asiæ pars borealis.

Sebusiani, Quint. 25, populi Galliæ Lugdunensis, Æduis et Allobrogibus interjecti, ut intelligitur ex loco Cicer. et Cæs. B. G. vii, 64. Aliis dicuntur *Sogusiani*, item *Secusiani*. Hotomannus ad Cæsarem probat *Sogusiani*; ad Ciceronem, *Sebusiani*. Oudendorp. ad Cæs. B. G. i, 10, præfert *Segusiani*, quum interim fateatur, plerosque mss. et vet. edd. habere *Sebusiani*. Ap. Ciceronem nil variant, nisi quod Dresd. habet *Sebaginnos*.

**Segesta*, oppidum Siciliæ, de quo vid. Verr. iv, 53; unde *Segestani*, iii, 40, et *Segestenses*, iii, 36.

Sejanum, ad Div. vii, 1, nomen prædii, quod ab obscuro aliquo oppidulo nomen habet, in agro Etrusco.

Seleucea Pieria, Att. xi, 20, urbs

Syriæ ad Euphraten; de qua vide Polyb. v, 59, et Cellar. G. A. III, 12, 26 seqq.

Solucia, ad Div. VIII, 14; Att. IV, 18, regia Parthorum.

Somarum, Phil. VI, 6, ager a Laurentia pop. romano legatus. v. Macrobr. Saturn. I, 10.

Senenses, Brut. 18, a *Sona*, Etruriæ oppido.

Seplasia, Pison. 7, 11; locus Capuæ, ubi unguenta vendebantur. Cf. Agrar. II, 34.

Septem Aquæ, ad Att. IV, 15, lacus agrî Reatini.

Sepyra, Div. XV, 4, vicus Ciliciæ, in ea Amani parte, sub cuius radicibus Aræ Alexandri erant.

Seriphus, Nat. D. I, 51, insula in mari Ægeo, inter Cycladas; unde *Seriphus*, de Sen. 3.

Servilius lacus, S. Itosc. 32, Romæ fuit.

Setinus ager, Agrar. II, 25, in Latio, frugum et vini fertilissimus, ab *Setis*, oppido non ignobili, prope Appiam viam sito.

Sicilia, insula Italiæ adversa, de Rep. II, 4.

Siciliensis, Nat. Deor. III, 10; Agr. I, 4; Brut. 76.

Sicyon, Att. I, 13; Off. II, 23; Her. IV, 5; Att. I, 19, 20; Tusc. III, 22, una de Septem civitatibus veteribus Græciæ in Peloponneso prope Isthmum. Celebrantur *cakesi Sicyoniæ* apud veteres. vid. de Or. I, 54, et *olivæ Sicyoniæ* apud Virgilium in Georgicis.

Sida, ad Div. III, 6, 12; XII, 15, urbs Pamphyliæ maritima.

Sidicinum, Att. VI, 1, a *Sidicino*, colonia agrî Campani.

Sigsum, Arch. 10; Div. V, 12, promontorium, oppidum et portus Troædæ.

Sila silva, Br. 22, picariis celebris silva in Bruttis, prope Mamertinam urbem. v. Fabric. et Heins. ad Virgil. Æn. XII, 715. Fabricius ait, se primum illum Ciceronis locum e mss. restituisse.

Silva Scantia. v. *Scantia silva*.

Sinope, Agr. II, 20; Manil. 8; Verr. I, 54; urbs Paphlagoniæ maritima.

Sinuessanum deversorium, ad Div. XII, 20. *Sinuessa*, oppidum et colonia Latii in finibus Campaniæ trans Lirinam, Att. IX, 15, 16.

**Sipontum*, urbs Apuliæ ad sinum Uriam, qui pars est Adriatici maris. Græcis *Sipus*, Att. VI, 2; IX, 15; X, 5. *Sipontina* siccitas, Agr. II, 27.

Sipylyus, Q. fr. II, 11, mons Lydiæ, ad quem *Magnesia altera*.

Sisapo, Phil. II, 19, urbs Hispaniæ, cuius verus situs non satis certus est. Ad eam miniaria metalla, quæ societates publicanorum exercebant. vid. Plin. XXXIII, 7. Unde proverbium: *Tones cum sociis, tanquam Sisapontem*. v. Suritam et Wesseling. ad Ant. Itin. p. 444; sed in primis Turneb. Advers. X, 16.

**Smyrna*, Brut. 22; de Rep. I, 8, urbs Ioniæ; unde *Smyrnæi*, Arch. 9; Flacc. 30; Phil. XI, 2.

Solentini, Verr. III, 43, incolæ oppidi in boreali Siciliæ litore sui, quod est *Solentum* vel *Solus*; unde et *Soluntini* dicuntur, quæ scriptura est in nummis.

Soli, de Leg. II, 16, oppidum maritimum in Cificia.

Solonium, Att. II, 7; ad Div. I, 36; II, 51, campus agrî Lanuvini.

Soranus, de Div. I, 47, a *Sora*, oppido Latii. Planc. 9.

Sparta, urbs Peloponnesæ, quæ et Lacedæmon, caput Laconicæ; unde *Spartiatæ*, Off. II, 22; Tusc. II, 14, 16, 20; V, 27; Fin. II, 30; Heren. IV, 25; de Rep. II, 9.

Stabianum, Div. VII, 1, prædium ad *Stabius*, oppidum Campaniæ.

Statiollenses, Div. XI, 11, cives urbis Liguriæ, infer Dertonam et Vada Sabatia, quæ dicebatur *Aquæ Statiollæ*, seu *Aquæ Statiellonum*.

Stallatis campus, Agrar. I, 7, in mediterranea Campania; de quo admodum Camillus, Campan. Fel. Diss. II, c. 35 seq.

Suburana, Agrar. II, 29, tribus urbana.

**Sucronense* praelium, pro Balb. 2, apud Sucronem, fl. Hispaniæ Tarraconensis.

**Suessa*, Phil. III, 4, *Aurunca* in Campania prope Minturnas; alia in Latio, *Pometia*, de Rep. II, 24.

Sulmo, Att. VIII, 4, 12, urbs in Pelignis.

Sunium, Att. VII, 3; XIII, 10, promontorium, urbs et pagus Atticæ; unde *Sunii* ejus incolæ, Leg. II, 2.

Sybaris, popululus luxuria fluens, de Rep. II, 15. vid. infr. Thurium.

Sybota (plur.), Att. V, 9, insulæ tres prope Corcyram. Sch. Thucyd. ad I, 47.

Synnada (plur.), urbs Phrygiæ ma-

goæ; item *Synnas* dicta, Att. V, 16; Div. III, 8; XV, 4; unde *Synnadense* forum Laodiceæ actum, Att. V, 21.

Syracusæ. Descriptio Syracusarum est in Ver. IV, 52, ubi sunt quatuor tantum partes, vel Epipolis non numeratis; vel Insula, ob causas quas vide ap. Dorvillium, Itin. Sic. p. 177 sq.—Adde, de Rep. III, 15; Fin. II, 28; Tusc. V, 55.

Syracusanus portus, Verr. V, 37, quoties occurrit, intelligendus major; nam minor dicebatur *Laccius*. v. Dorvillium ad Charitonem, p. 282.

Syria, pars Asiæ. *Syriam* obieris, de Rep. VI, 6.

Syspira, Att. II, 4, locus in Armenia celeberrimus aurifodinis.

T.

Tanagra, Dom. 45, oppidum Bœoticiæ, ad sinistram Asopi fl. ripam.

Tarentinus, a Tarento. *Tarentinus* Archytas, de Rep. I, 38.

Tarentum, urbs Calabriæ celeberrima vestibibus, lanis, etc. Brut. 18; Cluent. 9; ad Div. VII, 12; XI, 27; Att. IX, 15; Or. II, 67; Sen. 4, 12; unde *Tarrentini*, Arch. 3; Att. V, 19; Fin. I, 3.

Tarpeius, Her. IV, 52, mons Romæ, in quo Capitolium.

Tarquinius, de Rep. II, 19, oppidum Etruriæ; unde *Tarquiniense municipium*, Cæcin. 1, et *Tarquiniensis ager*, Div. II, 22.

Tarichea castra, ad Div. XII, 11, ad *Taricheam*, oppidum Judææ munitissimum.

Tarracina, Att. VII, 5; Orat. II, 59; ad Div. VII, 23; VIII, 11, urbs Latii ad mare, quæ et *Anxur* dicitur, sur Volscorum nomine.

Tarsus, Div. II, 17; Att. V, 20, caput Ciliciæ ad Cýdnum flumen. Unde *Tarsenses*, ad Div. XII, 13.

Tartessus, Att. VII, 3, a *Tartesso*, Hispaniæ oppido, quod idem cum *Carteia* fuisse nos docet Plinius III, 3, quem vide. Hæc *Tartessus* ad Gadita-

num fretum sita est hæud procul a Calpe monte; aliam fuisse ad Bætis fluminis ostia auctor est idem Plinius, N. H. IV, 36.

**Tauri*, de Rep. III, 6, incolunt Chersonesum Tauricam in Euxino.

Tauri pylæ, Att. V, 20, angustiæ, per quas iter patet ex Cappadocia in Ciliciam, Curt. III, 2.

Taurominium, vel *Tauromenium*, quæ est melior et certior scriptura, urbs Siciliæ maritima ad orientale litus; unde *Taurominitanus*, in Verr. II, 66; it. III, 6, etc. De qua legendus Diod. Sic. XVI, p. 411.

Taurus, Sext. 27; ad Div. II, 15; Att. V, 16; Deiot. 13, mons Asiam pæne totam mediam percurrens.

Taygetus, de Div. I, 50, mons Græciæ, a mari per totam Laconicam procurrens, ad usque Arcadium.

Teanum Sidicinum, Att. III, 11, diversum a *Teano Apulo*, pro Cluent. 69. De *Sidicino* capiendus est locus Phil. XII, 11, quod non procul abest a *Calibus*. it. Agr. II, 34, 35.

Tegæatæ, de Div. I, 18, incolæ urbis Tegæ in Arcadia.

Telmesses, de Div. I, 42; cives *Tel-*

messi, Gr. Τελμισίς, a *Tolmesso*, Divin. 1, 11, urbe Carizæ. Drakenborch. ad Livium xxxvii, 16, *Telmisus* scribendum censet.

Temenites Apollo, Verr. iv, 55, a *Temeno*, loco prope Syracusas, cujus incolæ *Temenitæ*. v. interpretes ad Sueton. Tiber. 74, et Dorvill. It. Sic. p. 188 sq.

Temnus, Flacc. 18, oppidum Æolidis mediterraneum, in montibus, haud procul Hermo flumine.

Tema, Verr. v, 16, oppidum primum Bruttiorum: scribitur etiam *Temesa* et *Temsa*. Unde *Tomsanum* incommodum, Verr. v, 15, direptio *Temsa* a fugitivis. *Es Temesum*, v. intt. ad Ovid. Metamorphos. xv init.

Tene, Att. vi, 2, pro quo alii, probante Grævio, legunt *Tenea*, est vicus Achaïæ mediterraneus, lx stadiis Corintho dissitus, occasum solis versus. *Tenea*, Mela, Strabo. Plinius, *Atene*, manifeste pro *Tenea*.

Tenedia securis, Q. fr. ii, 11, proverbio dicitur in iis rebus, quæ præciduntur, et plane celeriterque auferuntur. Originem proverbii vide in Adag. Erasmi. p. m. 1451 sq. In nummis Tenediorum est securis: de quibus exstat libellus. v. Indic. lat. in *securis*.

Tenedus, Verr. i, 19, insula Asiatica ad oram occidentalem Trojano agro opposita; unde *Tenedii*: in qua urbs ejusdem nominis, Nat. D. iii, 15; Q. fr. ii, 11; Mur. 15; Arch. 9.

Torentina, ad Div. viii, 8, tribus rusticæ nomen.

Terinæus, Tusc. ii, 48, a *Terina* urbe in Bruttiiis, a quo *sinus Terinæus* dictus est. Gr. Τέρπειξ.

Terracina. v. *Tarracina*.

Teutoni, Manil. 20, populi Germaniæ veteris ad sinum Codanum, et in insulis ejus sinus; de quibus vid. Cellar. Diss. de Cimbris et Teutonibus.

Thasus, Pis. 36; Her. iv, 54, insula Ægei maris, ad Thraciæ oram.

Theanum. v. *Teanum*.

Thebæ, de Fat. 4, urbs Bœotiæ insigne, in mediterraneo sita.

*Thebani**, incolæ Thebarum, de Rep. iv, 5.

Therma, Verr. ii, 35, oppidum Siciliæ; unde *Thermilanus*, ibid. 45, etc.

Thermopylæ, Off. i, 18; Fin. ii, 30; Tusc. i, 42; Sen. 10, angustus transitus per præruptos montes, silvis impervius, ex Thessalia in Bœotiam et Locridem.

Thespie, urbs Bœotiæ sub Helicone ad sinum Crisseum, Musis sacra, quæ inde *Thespiades* dicuntur, Verr. iv, 2; ad Div. xiii, 22.

Thesprotia, Att. vi, 5, regio et urbs Epiri, ad sinum Ambracium.

Thessalonica, ad Div. xiv, 2, urbs Macedoniæ, *Therma* prius dicta, unde *Thermaico* sinui, cui objacet, nomen venit. Ar. Resp. 16; Planc. 21; Pis. 17; Att. i, 17; iii, 8; ad Div. xiv, 1. Unde *Thessalonicenses*, Prov. Cons. 2.

**Thracia*, fr. de Rep. ii, 4; ubi Servius, ad Æneid. xii, 335, habet *Thraciam* pro *Thraciam*.

Threidica arma gladiatorum, quæ *Threces* vel *Thracees* dicebantur, ab armaturæ genere. Phil. vii, 6.

Threicius, Off. ii, 7.

**Thurium* et *Thurii* (nam utrumque est ap. Cic.), Att. iii, 15; ix, 19, urbs Calabriæ, olim *Sybaris* dicta, quo nomine propter summas incolarum voluptates innotuit. De scriptura nominis v. Duker. ad Liv. xxxviii, 9. *Thurinus* fundus M. Tullii, pro Tull. 5, 4, fragm. nov.

Thyamis, Att. vii, 2, fluvius Epiri nobilis.

Thyreum, ad Div. xvi, 5, oppidum Acarnaniæ prope mare et urbem Leucadem.

Tibarani, s. *Tibareni*, ad Div. xv, 4, populi Eleutherocilibus finitimi, a Cic. victi.

*Tiberis**, Romam alluens fluvius. Ad *Tiberim* exponi, de Rep. ii, 2; ostio *Tiberino*, de Rep. ii, 3.

Tibur, oppidum Latii ad Anienem amnem unde *Tiburs*, Att. viii, 4; Att. xvi, 3; Phil. vi, 4; xiii, 9; Orat. ii, 55, 65, ager circa *Tibar*. *Tiburtinum*

Scipionis, Phil. v, 7; ad Div. viii, 14; Cluent. 51, prædium in agro Tiburtino.

* *Tigurinus ager*, male olim legebatur in fragm. or. pr. Tullio. v. *Thurium*.

Tirenus pons, Att. xvi, 13. Codd. in hoc nomine variant. Sed hæc est optimorum lectio. Fuit Minturnis, forte in fluvio Liri; nam is Minturnas præterlabitur.

Tissensis, Verr. iii, 38, a *Tissa*, oppido Siciliæ, juxta Ætnam.

*Titientes**, de Rep. ii, 20.

* *Tmolites*, Flacc. 3, qui habitat in *Tmolo*; Flacc. 19, monte *Lydiæ*, odoribus celebri. Male habet *Molitio* cod. Ambrosianus in fragm. nov. or. pr. Flacc. 3, Orat. tom. iv, p. 137, n. 4. Sic cod. Vaticanus, c. 79, *Molo* pro *Tmolo*.

Tolosa, Font. 8, oppidum Galliæ Narbonensis. Unde *Tolosanum aurum*, Nat. Deor. iii, 30, est, quod Q. Servilius Cæpio e Templo Tolosano sustulit. Orat. ii, 47, ea de causa a C. Norbano reus factus, et condemnatus dicitur.

Tralles, Agr. ii, 15; Q. fr. i, 1, urbs *Lydiæ* nobilis, ad Mæandrum fluvium, ex vulgari opinione, quam dubiam reddidit Wesseling. ad Hieroclem, p. 659. Cf. ad Div. iii, 5; Att. v, 14; Unde dicuntur *Tralliani*, Flacc. 22; Orat. 70; Phil. iii, 6.

Trasimenus lacus, in Etruria, clade romana nobilitatus, Divin. ii, 8.

Trebulanum, Att. v, 2, prædium Pontii in agro Trebulano; a *Trebula*, urbe Campaniæ, citra Vulturnum. Hunc l. de urbe Campaniæ, non de *Trebula Sabinorum* capiendum esse, intelligitur ex ipso Cicerone, qui dicit, se cogitasse eo die, quo ista scripserit, tantum ex Pompeiano ad *Trebulanum* Pontii; reliquis diebus se justa itinera facturum. Epistola sequens est e *Trebulano*: quomodo autem tam exiguo tempore potuisset *Trebulam Sabinorum* venire? Alterum citra Vulturnum fuisse, docet Liv. xxiii, 59.

Trebulanus ager, Agr. ii, 25, circa *Trebulas* Sabinorum.

Index Cicer. Geogr.

Tres Tabernæ, Att. i, 15, locus in via Appia, cujus in descriptione itineris Paullini mentio fit; ad quem divertii viatores, et cibo vinoque se reficere poterant.

Triocalinum, Verr. v, 4, a *Triocalis*, oppido Siciliæ mediterraneæ inter Himera et Crimissum.

*Tritia**, Att. vi, 2, urbs Achaiæ mediterranea ad Melam fluvium, quæ et *Tritæa* dicitur; quamvis enim diversas esse urbes nonnulli velint, Pausaniæ libentius assentior, qui, vi, 12, unum tantum eo nomine oppidum in Peloponneso fuisse affirmat.

Træzens, Off. iii, 11, urbs Argolidis ad Saronicum sinum.

* *Trogini*, de Div. ii, 37. *Troginorum* tetrarchia dicitur Dejotaro a Cæsare erepta. Sed nemo veterum *Troginos* memorat; unde J. Gronovius *Trocmorum* conjiciebat. v. Cellar. G. A. iii, 4. Davies. ad h. l. Nos *Trogmorum* inavimus. * *Trogmi* sive *Trocmi* Galatiæ populi sunt in Asia minore.

Troglodytæ, de Div. ii, 44, populi Africæ varii, in speluncis habitare soliti. Erant enim, qui unum certum populum hoc nomine dici putant. * At illi quos hic meminit Cicero ad Arabicum sinum habitasse compertum, in ea regione quæ proprio nomine *Troglodytice* vocata est.

Troja, Sen. 10, urbs Troadis in Asia minori.

*Troica** tempora, Brut. 10; Phil. ii, 22; Or. ii, 23; Verr. iv, 25; ad Div. v, 12.

Trojanum, Att. ix, 13, villa in agro Laurentino, dicta ab urbe Troja in eodem agro.

Tromentina, Att. iv, 16, tribus populi rom. rusticana, a campo *Tromento*. Festus.

Trophonianus, Att. vi, 2; *Trophoniana* narratio est de eo, qui in antrum *Trophonii* descendit, quod in Bœotia fuit, haud procul Lebæda.

Truentinum castrum, Att. viii, 12; in agro Piceno, oppidum ad ostium fluvii *Truenti*, unde nomen accepit.

* *Turionse* prælium, pro Balb. 2, apud

Turiam, flumen Hispaniæ Tarraconensis, quod Valentiam alluit, *Guadalquivar* hodie dictum.

Tusci, Att. viii, 12, iidem qui Etrusci.

*Tusulanum**, prædium Ciceronis in agro Tusculano, Att. 1, 1; 11, 15; 17, 2; ad Div. vii, 25; de Glor. 1.

*Tusulanum**, prædium Anicii, Q. fr. iii, 1, 7.—Balbi, Att. vii, 7.—Bruti, Orat. 51; Brut. 87.—C. Julii Cæsaris, Orat. 11, 3.—Catuli et Metelli, Verr. iv, 57.—Q. Ciceronis, Att. 1, 14.—L. Crassi, Orat. 1, 7.—Crassi, Att. iv, 16.—Gabinii, Dom. 47.—Lælii, Orat. 1, 62.—Leptuli, Att. vi, 1.—Luceii, ad Div. v, 15.—Luculli, Fin. iii, 2.—Q. Metelli, Balb. 25.—Pompeii, Phil. xiii, 5.—M. Scauri, Cæcin. 19.—Varronis, ad Div. ix, 1.

Ulubræ, ad Div. vii, 18, oppidulum Latii in Agro Pomtino. Unde *Ulubra-nus populus*, ibid. 12.

Umbria, Mur. 20; Rosc. Amer. 16; Att. vi, 1, 12, regio Italiæ ad mare superum Etruriæ exadversum sita. *Umbri*, de Div. 1, 41.

Vada, ad Div. xi, 10, sunt vada Sabatia, Sabata, s. Sabatorum. *Sabata* erat oppidum maritimum, in ora Genuensi, præcipuum, non longe Savona distans, cui adjacent campi palustres qui Vada dicuntur, et vada Sabatorum, seu Sabatia. Cluver. Ital. Ant. 1, 8.

Valentini, Verr. v, 16, a *Valentia*, oppido Bruttiorum, quod et *Vibon* et *Vibo Valentia* dicitur: municipium fuit illis temporibus. v. *Vibo*.

Vardæi, ad Div. v, 9, populi Dalmatiæ, contra insulam Pharon; Plinio etiam noti, iii, 26.

*Vaticani montes**, Att. xiii, 33.

Vaticanus ager, Agrar. 11, 65, circa

*Tusulanus mons**, Pis. 21; Sext. 43.—*Tusculum**, oppidum Latii, Agr. 11, 25; Font. 14; Planc. 8; de Div. 1, 45. unde *Tusculani*, Balb. 15; Off. 1, 11; Agr. 11, 2; de Rep. 1, 1.

*Tuscum**, mare inferum, Or. 11, 19.—*Tyba*, ad Div. xv, 1, trans Euphraten, sive vicus, sive urbs fuerit, ignotum est.

Tycha, Verr. iv, 53, pars Syracusarum.

Tyndaritani, Att. xv, 2, a *Tyndari*, s. *Tyndaride*, urbe Siciliæ ad Heliconem amnem. Verr. 11, 63.

Tyrrhena gens, de Div. 1, 12, est Etrusca, quod Etruria etiam *Tyrrhensis* dicta est.

Tyros, N. D. 111, 16, urbs Phœnicis prima. Agr. 11, 16; v, 56; Phil. xi, 14; Q. fr. 11, 13.

U.

**Utica*, Verr. 1, 27; Lig. 1; Phil. 11, 10, urbs et conventus in Africa propria, s. in Zengitana ejus parte; a qua Cato Uticensis dictus est. Hæc urbs se a societate Punicorum bellorum defendit, vide pro Scæuro 11, fragment. nov.

V.

montem Vaticanum trans Tiberim juxta Romam.

Veientina, Att. iv, 16, tribus pop. rom. *Veii*, urbs Etruriæ, unde *Veicens ager*, Rosc. Am. 16, et *Veientes*, populus Etruriæ, Tusc. 111, 12, cujus caput Veii.

Velia, Top. 1; Verr. 11, 40; v, 17; Phil. 1, 4; ad Div. vii, 19; Att. xvi, 1, oppidum Lucaniæ, proximum fluvio Haleti; ad quod est portus *Velinus*.

Velia, Att. vii, 15; de Rep. 11, 31, regio editior Romæ, Palatino monti propinqua.

Velianses, Balb. 24, incolæ oppidi Velie.

Velina, Att. iv, 15, tribus pop. rom.

Velinus lacus, Att. iv, 15, propè Veliam urbem.

Venafrani, Cluent. 68; Agr. 25, incolæ oppidi *Venafri*, quod est extremum Campaniæ in septentriones, nobile oleis. Att. vii, 15; Q. fr. iii, 1.

Venusia, Tusc. i, 37, oppidum in finibus Apuliæ et Lucaniæ, patria Horatii Flacci; unde *Venusini*.

Venusinum, villa in Venusino Agro, ad Div. xiv, 20.

Vercellæ, ad Div. xi, 19, municipium Galliæ Transpadanæ.

Vescianum, Att. xv, 2, prædium prope *Vesciam* urbem, non procul a Minturnis; a qua tamen *Vescinam* potius dicendum fuisse bene notat J. F. Gronovius. Nam et *Vescinus* (Agrar. ii, 25) ager circa Vesciam dicitur.

Veseris, Fin. i, 7; Off. iii, 31, locus in Campania sub monte Vesuvio.

Vibo, Att. iii, 3, oppidum Bruttiorum, cujus nomen servat *Bivcna*, auctoribus *d'Anville* et *Mannerto* juxta oppidulum *S. Leone*, septentrionem versus. Cf. Græv. ad h. l. Olim *Hippo* dictum. Cf. Strab. lvi, p. 393 ed. Almel. et ibi V. D. item Plin. iii, 5, cujus hæc verba sunt: Hippo, quod nunc *Vibonem Valentiam* appellamus. v. *Valentini*. Hinc *Vibonensis sinus*, Att. xvi, 6.

Vicentini, s. *Vicetini*, ad Div. xi, 19, incolæ oppidi *Vicentiæ* (dicitur etiam *Vicentia*, unde incolæ *Vicentini*), quod situm fuit in regione Transpadana, in Venetorum finibus.

Vienna, ad Div. x, 9, urbs Allobrogum, in Gallia Narbonensi.

Viscollinus, de Am. ii, a *Viscellis*, oppido Norici, quæ est provincia rom. inter Danubium amœnem et Alpes Noricas.

Vitularia via, Q. fr. iii, 1, fuit in Arpinati. Nam e Manliano fratris prædio, quod in Arpinati erat, recta in Fufidianum Vitularia via profectus est; quod in eodem agro erat. Cf. Man. ad h. Ep.

Vocontii, ad Div. x, 23, populi Galliæ Transalpinæ, quorum caput *Forum Vocontiorum*.

Volaterræ, Rosc. Amer. 7, oppidum Etruriæ; unde *Volaterrana vada*, Quint. 6, in Etruria, non procul a Volaterris.

Volcæ, Font. 10, vulgo *Volgæ*, quod bene correxit Græv. Est populus Allobrogibus confinis, regione in ea, quæ hodie *Languedoc* vocatur. Eos commemorat Cæs. B. G. vii, 7; ubi it. in omnibus bonis edd. *Volcæ*, it. ap. Melam, ii, 5.

Volsci, Off. ii, 11; Att. ix, 10; Brut. 10; Balb. 13, populi Italiæ in Latio.

Voltinia, Planc. 16, tribus rom.

Vulchalon, Font. 8, locus ignotus in provincia Gallia Transalpina.

X.

Xenia balneæ, Cœl. 25, pro quo alii reponunt *Seniæ*, pars Baiarum.

Z.

Zeugma, Q. fr. ii, 12, oppidum, s. potius tractus plurimum oppidorum in Cœlesyria ad Euphraten, nomen habens a ponte, quo Euphrates ibi jungitur.

**Zoster*, Att. v, 12, promontorium Atticæ, et portus cum oppido. Unde veniat nomen, docet Pausanias, lib. i, cap. 31.

IN DEX HISTORICUS.

A.

Absyrtus, Nat. D. III, 19, apud Paucuvium *Ægiolus*, s. *Ægiolus* dicitur: Medea frater, de cujus caede est, Manil. 9; Nat. D. III, 26; *Ovid. Trist.* III, 9.

Academia, gymnasium Athenis. Acad. I, 4, *Academia* vetus a qua absum tam diu. Inque *Academia* umbri-fera nitidoque Lyceo; versus ex Cic. poemate de consulatu, de Div. I, 15; ad Div. IV, 12; Att. VI, 1; Orat. I, 21; Fin. V, 1.

Academici. veteres, iidem qui peripatetici, Offic. III, 4, et stoici, ibid. I, 1, 2, licentiam habent, quodcumque probabile est, defendere, Offic. III, 4. totius philosophiæ academicæ veteris descriptio, constitutio et ratio, in compendio, Fin. IV, 2-8; Acad. I, 4-9. Academicæ philosophiæ historia a Socrate ad Arcesilam, Acad. I, 4-13. ab Arcesila ad Carneadem, quæ est nova *academia*, ibid. 13 sqq. *Academici* opinari possunt, et sapienti opinari licere contendunt, Acad. II, 35 sqq.

Acastus, ad Div. XIV, 5; XVI, 5, 14; Att. VI, 9; VII, 1. ad Attic. sæpissime, Ciceronis servus.

L. *Accius*, vid. *Attius*.

* *Cn. Accronius*, vir optimus, pro Tullio, 3, fragm. nov.

Achanto, Nat. D. III, 21, Rhodia, mater Solis.

Achilles, Divin. I, 30, ei propinquam mortem Hector moriens denuntiat, etc. Arch. 10, sepulcrum ejus in Sigeo.

Achilles, de Iphigenia, de Rep. I, 8.

* *Achilles*, ep. Brut. 6, libertus vel amicus Bruti.

Acidinus, ad Div. IV, 12, *legatus*, ut opinor, *Sulpicii procos. Achaia*, etc. cognomen gentis *Manlia*. Att. IV, 5,

est *C. Manlius Acidinus*, princeps *Catilinarii* belli. Agrar. II, 24, est *L. Manlius Acidinus*, qui consul fuit cum *Fulvio Flacco*. Liv. XI, 43. *Æstus Capitolinis* apparet, fuisse fratrem germanum *Fulvii*, adoptatum in *familiam Manliam*.

*Acidinus**, adolescens, studiorum causa, Athenis profectus, Att. XII, 52.

Acilii, familia plebeia, cujus præomen *Manius*, cognomen *Glabrio*. vid. in *Glabrio*, et *Balbus*.

Acilius, Offic. III, 52, historicus. Scripsit historiam Græcæ. *Vossius* putat esse *C. Acilium Glabrium*, qui a. C. DLII quæstor, et a. DLVI trib. pl. fuit: quod negat *Chapmannus* ap. *Pearcium* ad h. l. eumque centum annis juniorem fuit, putans fuisse Græcum natione, et a Romano nomen accepisse, quod *Cicero* in *Bruto* commemorans omnes historicos romanos, in his *Albinum*, qui et ipse græcè scripsit, ejus nullam mentionem fecit. Ejus opus *Claudius* latinum fecit, ut patet e Liv. XXV, 39, ubi v. *Dukeram* et *Drakinb*. de hoc *Acilio*. Sed nil magnopere præter conjecturas affirmo licet.

L. *Acilius*, de Leg. II, 25, *JCtus*, commentarios scripsit in XII *Tabulas*. Vocem *Lessus* non intellexit, et vestimenti genus suspicatus est.

* *M. Acilius Balbus*, Att. XII, 5, consul cum *T. Quintio Flaminio*, a. DCIII.

*Acilius**, prætor, proconsulis nomine *Siciliam* obtinuit, U. C. 706, 707. Ad eum sunt *Ciceronis* epistolæ, ad Div. XIII, 30-39. Idem esse videtur qui ad Div. XIII, 50, scribitur auctus.

Acron, Fin. V, 29, *Locrensis*, *Pythagoreus*, *Platonis* temporibus. *Nemini* præter *Cicronem* memoratur, quod

ziam, nisi Valerio M. ex hoc ipso Ciceronis loco. Sed ibi codd. et edd. præferunt Arion, et plus tribuo Ciceroni, ejusque codd. quam compilatori Valerio. Nomen Arion, notius est, quam Acrion, quod corruptioni locum fecit.

Actius, s. *Attius Dionysius*, ad Div. xii, 50; pro *Attius Corradus et Manutius* malebant *Atticus*; ut sit M. Pomponius Atticus Dionysius, servus Ciceronis, in *Attici gratiam libertate donatus*.

C. Aculeo, Orat. 1, 43, eques rom. acuto ingenio, et juris civilis peritissimus. *ibid.* 11, 1, propinquus Ciceronis, quocum erat Cic. matertera: unde filios ejus consobrinos suos vocat. *ibid.* 11, 65, a Crasso defenditur. Brut. 76, pater C. Visellii Varronis.

Aculus, Orat. 11, 12, Argivus, historicus non indistinctus. *Vixit ante bellum Peloponnesiacum, auctores Dionysio Halicarnassio, de Thucyd. Charact. Diogenes Laert.* 1, 41, *Cabæ*, s. *Scabræ* filium facit, et a nonnullis annumeratum septem sapientibus tradit. *vid. de eo Jonsium de Script. H. P.* 1, 1, 6; *Menag. ad Laert. p.* 24; *Foss. de Hist. Gr.* 1, 1, 2; 17, 2.

Acius, Att. xi, 23, Rhodius.

Acutilius, Att. 1, 4, 5.

Adiatorix°, Comanorum rex, Div. 11, 12.

Æacides, de Div. 11, 56; Off. 1, 13, est Pyrius.

M. Æbutius, Flacc. 37, laudatur.

Sex. Æbutius, Cæc. 1, accusator Cæcinæ.

Æo, e Perseide Oceani filia, patre Sole nata, Nat. D. 111, 19.

Ætas, Tusc. 111, 12; Nat. D. 111, 19; Medææ pater, et Solis filius.

Ægialus et *Ægialeus*, Nat. D. 111, 19, apud Pacuvium est *Absyrtus*.

Ægiathus, N. D. 111, 38, libidinosus, *Agamemnonis* interfector.

Ægypta, Att. viii, 15; ad Divers. xvi, 15, servus, et deinde libertus Ciceronis.

Ælii, Cluent. 26, familia rom. plebea, cujus cognomina ap. Ciceronem,

Catus, *Pætus*, *Tuhero*, *Lamia*; neque plura in nummis, aut aliis monumentis. *Opinionem Pighii, Norisii et aliorum, nomen hoc derivantium ab Allio, unde primum Allii, deinde Ailii, et tandem Ælii, facti sint, bene refellit Duker. ad Liv. xxxii, 7. De familia Æliorum v. Reines. Ep. ad Hofm. et Rup. ep.* 48, et *Rupert. ad Pompon. Enchir.* 111, 4.

Ælius, Sext. 43, Ligur (Pisonis sacer). v. *Ligur*.

L. Ælius, ad Her. 1v, 12; ei Lucilius libros Satirarum inscripsit; versus h. l. prolatus est e libro primo, neque affertur a Dousa. Brut. 46, Cæpionem defendit contra T. Betucium, etc. orationes scripsit tantum, non egit. Brut. 56, eques rom. eruditus Græcis literis et Latinis, stoicus, antiquitatis et scriptorum veterum literate peritus, M. Varronis præceptor, etiam a Cicerone adolescente perstudiosæ auditus. Orator non fuit, sed scripsit tantum orationes aliis. Acad. 1, 2, de antiquitate romana scripsit. de Leg. 11, 23, scripsit. in xii Tabulas. *Cognomine dictus duplici, Stilo et Præconinus. De eov. Sueton. de Grammat. c.* 3; *Carrion. Lect. ant.* 1, 8, et collecta Harduino in *Ind. auctorum ad Plin. H. N.*

L. Ælius Lamia°, deformis carpitur a Crasso oratore, Or. 11, 65.

L. Ælius, Pis. 27, etc. etc. *Lamia* cognomine; quem Piso et Gabinius consules urbe exire jusserunt, insignis amicus et defensor Ciceronis, eques rom. qui cum ceteris equitibus clivum Capitolinum obsederat, quum de *Catilinariis* deliberaret senatus. Sæpissime nomine *Lamias* Ciceroni commemoratur.

M. Ælius, Att. xv, 26, 29.

P. Ælius, Cluent. 59, testamento Cluentium heredem facit. *Larinas* videtur fuisse. Aliam ab hoc esse *P. Ælium*, Sexti Ælii fratrem, eæ temporis ratione intelligitur.

Q. Ælius, Br. 28, *Pætus*, qui cum M. Penno consul fuit (a. U. C. DLXXXVII).

S. Ælius Catus, Brut. 20; ad Div. vii, 22, *Jctus*, et eloquens, Orat. 1, 45; de Rep. 1, 18, propter juris ci-

vilis scientiam appellatur *Catus*. Orat. 1, 56, commentarios scripsit de iure civili. Or. 111, 35, omnibus civibus consilii sui copiam fecit. Top. 3, quomodo *locupletis* explicet. de Leg. 11, 23, x11 Tabulas interpretatus est, vocem *lessus* non intellexit, et vestimenti genus suspicatus est.

Ælius Sævus *, de Rep. 1, 18.

Æmia, de Div. 11, 57, filia *Æmilii* Paulli.

Æmilianus Scipio, Phil. x111, 2, *Lucii Æmilii Paulli filius a P. Africani Majoris fil. adoptatus. v. Scipio.*

Æmilius Alba, Verr. 111, 62, scurrus, Verris familiaris.

M. Æmilius, Phil. x111, 4. vid. *L. Paullus*.

M. Æmilius Avianus, Div. x111, 21, negotiator.

M. Æmilius Lepidus Porcina, Br. 25; Or. 1, 10, orator bonus, orationes reliquit.

M. Æmilius (Lepidus). vid. *Lepidus*.

M. Æmilius (Scaurus). vid. *Scaurus*.

Æschines, Milesius, Brut. 95, Asiaticus orator, æqualis Ciceronis, quo genere orationis usus sit. *Memoratur etiam Straboni, l. xiv, et Senecæ, Contr. 1, 8; quos locos jam vidit Monag. ad Laert. 11, 64.*

Æschines Socraticus, Inv. 1, 31, inductionis rhetoricæ exemplum ab eo petitum.

Æschines, orator eloquentissimus, de Rep. 11, 11; Or. 11, 23; Or. 111, 56; Brut. 9, Athenis cedit Rhodum, laudat Demosthenem. *Ejus oratio contra Ctesiphontem sæpe commemoratur apud Ciceronem.*

* *Æsthines*, Or. 1, 11, academicus, cum Charmada et Clitomacho academiam obtinuit. *Neapolitanus fuit, Melanthii discipulus, Laert. 11, 64.*

Æschrio, Verr. 11, 14; 111, 33, Syracusanus.

Æschylus, Acad. 1, 5; Tusc. 11, 10, aliisque pluribus locis, poeta et Pythagoricus.

Æschylus Cnidius, Brut. 91, rhe-

tor, quocum fuit in Asia Cicero adulescens.

Æschylus Tyndaritanus, Verr. 11, 22.

Æsculapius, N. D. 111, 22; plures *Æsculapii*.

Æserninus, Opt. gen. or. 6, gladiatoris nomen ab *Æsernia* urbe.

Æserninus, Brut. 35, cognomen *M. Claudii Marcelli, filii Marci Marcelli*.

Æsopus, Or. 1, 61; Sext. 58; Q. fr. 1, 24. Tusc. 11, 16, histrio nobilis. ad Div. 111, 1, male agit in ludis Pompeii II consulis. de Div. 1, 37, familiaris Ciceronis, laudatur. Off. 1, 31, non facile agit *Ajacem*.

Æsopus, tragœdi filius, ad Att. 11, 13, 15, socius Dolabellæ in adulteris cum pellicibus: excruciat Ciceronem, vita sc. fragitiosa et deperdita.

* *Ætidenus*, Flacc. 22, Trallianus. Sed. B. G. Niebuhr. o vestigiis cod. be silicæ Vaticanæ, pro *Ætideni*, Lepiones, conjicit, Archidemi, Critones.

* *Ætion*, Brut. 18, pictor. *Fors et sic legendus*, Paradox. 1, 2, pro *Æchione*. *Pictoris cujusdam cognominis aliquoties mentio est apud Lucianum in Imaginibus, cujus locos attulit Junius in Catal. Pictor. etc. quem miratur Ernestius Ciceronis hunc locum non vidisse. Sed ille Ætion Luciano attulit suppar fuit. Alius quoque Ætion si tuarius est, qui memoratur ap. Theophrastum, epigramm. 7.*

L. Afranius, poeta, Brut. 45, imitatur C. Titium. Fin. 1, 3, Meander solebat convertere, etc.

L. Afranius, Att. 1, 18, 19, 20, Antii filius dicitur. ad Div. 11, 12, legatus Pompeii in Hispania. Nomen ejus est etiam ad Div. 1, 1; Phil. 111, 13. *Consul fuit cum Metello Celeræ a. U. C. DCXCIII. Ejus res gestæ cum Petro contra Cæsarem notæ sunt o l. I Cæsaris de Bello Civili. Dio, l. xxxvii, p. 50. dicit, eum melius saltare potuisse, quam res gerere.*

*Afri**, populi Africæ. *Fœdistrages Afros*, fr. de Rep.

P. Africanus major, Brut. 19, non infans fuit, Ar. Resp. 12; pro Cora-

1, in secundo consulatu cum Ti. Longo senatoria subsellia a populi consensu separat in Megalensibus, et senatui primum locum dat. Or. 11, 67, censor. Offic. 1, 33, ejus filius (P. Afr.) L. Paulli filium adoptat; propter infirmitatem validitudinis non potuit patris similis esse. *Add. Brut. 19. Fuit tamen cum patre legato fratris L. Scipionis in bello Syriaco in Asia, Liv. xxxvii, 7, et augur, xl, 42, ubi v. Sigeon. Habuit et alterum filium Cnæum, ut appellat Valer. M. 1v, 5, 5; quem Pighius, ad ann. U. C. 579, putat esse eum, qui apud Liv. xli, 27, L. Scipio dicitur, prætor. vid. Terren. ad Valerii M. l. e.*

P. Africanus minor, Offic. 1, 32, L. Paulli fil. v. L. Paullus Macedonicus, a quo Ænilianus dicitur, quia familia Æniliæ fuit. ibid. eloquentia cumulat belli gloriam. Or. 111, 7, in dicendo gravis. Acad. 11, 2, Panætium secum habet. de Rep. 1, 10, desiderat absentem. Off. 11, 22, ejus abstinencia a Panætio laudatur. Brut. 21; Cæc. 21, accusat L. Cottam. Or. 11, 67; Brut. 87, σίπων dictus est a Fannio in historia; de Fat. 7, etc. Carthaginem capit. Verr. 1, 4, Carthagine capta, Siculis monumenta sua restituit. Mil. 5, Ti. Gracchum jure interfectum pro concione interrogatus respondet. Offic. 1, 25, a Q. Metello (Macedonico) sine acerbitate dissensit. Q. fr. 1, 8, Xenophontis Cyropædiam non ponit de manibus. Mil. 7, domi noctu interficitur; de Rep. 1, 12, hiberno tempore anni, paucis diebus post ferias latinas. Or. 11, 40, in qua cæde socius fuit C. Carbo. Sed de eadem re tantum tanquam de suspitione hominum loquitur ad Div. 12, 21, et auctores cædis plane incerti. v. Vellei. 11, 4; Valer. M. 1v, 1; Plutarchus in Romulo. Heren. 1v, 13, memoratur Scipionis nomine, item in Lælio et paucis aliis locis, quod res facit indicabit. De eo, fuse agitur, de Rep. 1, 1, 9, 10, 11, 12, 17, 24, et multis aliis ejusdem operis locis.

Agamedes, Tusc. 1, 47, cum Trophonio fratre templum Delphicum ædificat; ejus votum.

Agamemnon, Homericus ille, sæpe commemoratur, Her. 1, 10; Inv. 1, 13, 22; Att. 1, 18; ad Div. 12, 14.

Agamemnon, nomen servi est in Epist. ad Atticum.

Agathinus, Verr. 11, 36, 47, Thermitanus.

Agathocles, Verr. 1v, 55, notissimus Siciliae rex, de quo v. Polyb. lib. x, p. 918, in primisque Diodor. Sicul. l. xix, 20.

Agathocles, Div. 1, 24, ejus historia commemoratur. Agathocles historici duo sunt, Babylonius, qui et Cyzicenus dicitur, quod de Cyzico scripsit; et Samius, qui de Rep. Pessinuntiorum scripsit. Sed hunc locum de Babylonio accipiendum putat Vossius, de Hist. Gr. l. 111, p. 158, t. iv Opp. Utrum ea historia, quam Cicero affert ex libris de Cyzicenoribus rebus, an vero ex alio sumtu sit, non discernit. Quatuordecim hoc nominis viros ex antiquitate collegit Fabric. Bibl. Gr. 111, 11, p. 275; quibus addit decimum quintum Agathoclem, Archontem Atheniensem Olymp. cv, eo ipso tempore, quo Delphici Apollinis fanum diripere aggressi sunt Phocenses. vid. Pausan. 2, 2.

*Agonilaus, ad Div. v, 12, Spartiates, neque pictam, neque fictam imaginem suam exstare voluit. Offic. 11, 5, sine adjumentis hominum magnas res efficere potuit. *Ejus in summo imperio nemo unquam verbum ullum asperius audivit, Q. fr. 1, 2.*

Agis, Off. 11, 23, rex Lacedæmoniorum, diversus ab eo, qui vivit tempore Lysandri, quo duco Athenienses ad flumen Ægos victi sunt.

Aglaophon, Orat. 111, 7, pictor excellens. Duo Aglaophontes pictores sunt, pater et filius; de quibus veterum locos congressit Junius, Catal. Artific.

Agonis, Cæcil. 17, Lilybætanæ mulier Veneris Erycinæ liberta.*

L. Agrius, Flacc. 15, eques rom.*

T. Agusius, ad Div. x111, 70, Ciceronis comes in exsilio.

Ahala, cognomen Serviliorum, v. c. Phil. 11, 11, ubi est sermo de C. Servilio Ahala, qui Melium interfecit. Quod in eodem capite ait, Quid duos Servilios, Cascas an Ahalas dicam, etc. id ita intollige: *Servilios*, facinore hoc promeritos, ut *Ahalas* potius, quam *Cascas* dicerentur: ut recte *Manutius* et *Wesselingius*, *Obs.* 11, 16, ubi et docet, *Ciceronis* *estate* nullos *Ahalas* fuisse. * *Ahalas* offensio, de Rep. 1, 5.

Aius Loquens, de Div. 1, 45; 11, 32, nomen dei, ara ejus.

*Ajas**, *Telamonis* filius, *Her.* 1, 11; de *Inv.* 1, 9, 49; *Verr.* 1v, 60; de *Glor.* 11.

Ala ex Axilla, cognomen *Servilii*, *Or.* 45; ubi tamen *Lamb.* correxit *Hala* pro *Ahala*.

Alabandus, *Nat. D.* 111, 15, 19, conditor *Alabandi*, et deus urbis.

Alabarches, *Att.* 11, 17, est *Pompeius*, qui jactabat se *vegetalia* *pop. rom.* valde auxisse. *Quam* autem *accommodatum* sit hoc nomen, ex eo intolligi potest, quod *Plinius* tradit, quia olim *vegetalia* in solis pascuis fuerint, propterea servatum esse a censoribus, ut omnia *vegetalia* *reipubl.* pascuorum nomine in tabulis et in *pactionibus* censores complecterentur. *Vectigal* enim o pascuis scriptura dicitur, et *Alabarches*, ut docet *Cujacius*, qui hanc vocem *Ciceroni* reddidit, *Obs.* viii, 57, dicitur ab ἀλαρχα, atramentum, estque adeo magister scripturæ. Sed alii præferunt *Arabarcha*, ut in hoc *Ciceronis* loco, ita in aliis, ubi hujus magistratus mentio; in his *Wesselingius*, de *Archontibus* *Judæorum*, c. 8, dictum putans ab *Ægypti* *Nomo* *Arabia*: quæ resellere longioris est *disputationis*. *Libri* quidem et *res* stant pro *priori* opinione.

C. Albanus, *Att.* xiii, 31.

Sext. Albedius, *Phil.* xiii, 15, senator, beneficio *Antonii*.

Albinovanus (*M. Tullius*), *Vatin.* 1, accusator *P. Sextii* de vi.

P. Albinovanus, *Ar. Resp.* 7, pontifex minor.

Albinus, *Brut.* 55, *Naumen*, disertus.

A. Albinus, *Acad.* 11, 45; *Brut.* 27, prætor *P. Scipione* et *M. Marcello* *cons.* consul cum *L. Lucullo*, ejus, qui *Mithridaticum* bellum gessit, avo (patre), scripsit *historiam* *Græce*, literatus et disertus. Ejus jocus in *Carnadem*, qui ipso præture *Romæ* fuit. De *historia* *Albini* v. *Polyb. Exc.* de *Vit. et Virt.* p. 1482, ed. *Gron. Macrobr.* *Sat.* 1, præf. qui sumsit e *Gellio*, xi, 8.

A. Albinus, *Brut.* 35; post *Red.* ad *Quir.* 5, consul cum *M. Antonio* *oratore* (declv), *Latine* dixit.

C. Albinus, ad *Div.* xiii, 8, senator, *P. Sextii* frater.

C. Albinus, *Sext.* 5, senator filiam *P. Sextii* patri collocat, ad *Divers.* xiii, 8.

Sp. Albinus, *Brut.* 25, 34, multas orationes reliquit; lege *Mamilia* post consulatum oppressus est.

Albius, *Sabinus*, *Att.* xiii, 14.

L. Albius, *Sext.* fil. *Quirina*, *Quint.* 6. Idem videtur, qui memoratur de *Orat.* 11, 70. *Valens* in *nummis* *Fam. Rom.* p. 59, pro *Quirina* conjicit *Carinas*. *Malc.* Non vidit, *Quirina* h. l. esse nomen tribus, quod sæpe apud *Ciceronem* adjicitur nominibus propriis, non cognomen.

Staius Albius Oppianicus, *Cluent.* 4, *Larinas*, eques rom. a *Cluentio* *beneficii* accusatus et condemnatus. Ejusdem vitricium. vid. in *Oppianicus*. *Albianum* *judicium*, *Cæc.* 10, dicitur ab hoc *Albio*.

M. Albucius, *Offic.* 11, 14. Sed recte viderunt *viri docti* legendum, *T. Albucius*. Nam dicitur post *præturam* *Sardinia* accusatus esse a *Julio*; quod manifeste in *T. Albucium* convenit. *Pompeius* autem conjicit ibi legendum pro *Sardinis* *Mucius* et *Julius*. *Elegant.*

T. Albucius, *Brut.* 55, *Athenis* adolescens fuit, perfectus *Epieureus* evasit, et *pæne* *Græcus* fuit; orationes reliquit. *Fin.* 1, 3, *Athenis* *Græcis* literis operam dat; *Scævola* in eam jocus. *Orat.* 44, apud *Lucilium* reprehenditur nimium *studium* in collo-

catione verborum. Gæcil. 19, prætor Sardinie: in eum accusationem suscipit Cn. Pompeius Strabo quæstor, neque ei permittitur. in Pis. 38; Offic. 11, 14, in Sardinia ipse triumphat. Prov. Cons. 7, e Sardinia triumpham petit, qui ei negatur. Brut. 26, de repet. pecuniis accusatur a Mucio augure. Tusc. 7, 37, Athenis æquo animo exsul philosophatur. Memoratur etiam de Orat. 11, 70; it. 111, 45; pro Scaur. 9, fragm. nov.

Alcæus, N. D. 1, 27, delectatur nævo in articulo pueri. Tusc. 14, 53, vir fortis, tamen de amoribus scribit.

Alcæmenes, N. D. 1, 50, statuarius, cujus Vulcanus Athenis laudabatur. v. *Val. M.* viii, 11. *Vixit Phidie temporibus. Opera ejus, quæ apud veteres commemorantur, enumerat Junius in Catal. pictor. et statuar. in quibus in primis nobilis Venus hortensis: cujus mentio ap. Lucian. in Imagg. init.*

Alcibiades, Or. 11, 22, scripta ejus exstiterunt Ciceronis temporibus. de Div. 11, 69, ejus somnium. Tusc. 111, 32, flens Socratem rogat, ut sibi virtutem tradat.

* *Alcidamas*, Tusc. 1, 48, rhetor antiquus et nobilis, scripsit laudationem mortis. *Logebatur Alcidamus. Bentleius corrigit Alcidamas, quod recte probat Buharius, sic rescribendum existimans etiam ap. Quintil. 111, 1. Adde Ursinum et Davis. ad Cic. l. c.*

Alcæon, Tusc. 111, 5; Acad. 11, 17; Fin. 14, 25, is, qui parricidium fecit, ut est in fabulis.

* *Alcæon*, N. D. 1, 11, Crotoniates Pythagoricus, sideribus et animo divinitatem tribuit. *De eo et scriptis ejus vid. Menag. ad Laert. viii, 83.*

* *Alco*, Nat. D. 111, 21, filius Atrei. *Alledius*, s. *Alledius*, Att. xii, 4, 24, 27, amicus Cæsaris et Attici. *Alii putant, Cæsarem; Tunstallus, Ep. ad Middletonum, p. 160, Balbum majorem lecto nomine dici, ut ex Arredio, h. e. qui non διαφρόδην loquitur, balbutiendo sit Alledius, ut pro Hirro Hillus. Sed nomen hoc occurrit etiam alibi.*

Lipsius ad Tacit. Ann. 1, 10, legi vult, Atedius, et putat esse eum, cujus ibi mentio: cui opinioni favet J. Fr. Gronovius; et sic habet ed. Rom. et P. Manutius edidit.

L. Alenus, Nat. D. 111, 50, tabulas publicas transcribit, chirographum sex primorum imitatus.

Alexander, ad Her. 14, 50, qui et *Paris* dicitur, raptor Helenæ.

Alexander, ad Div. 5, 12, ab Apelle tantum pingi, et a Lysippo fingi vult. de Div. 1, 23, ei Calanus mortem propinquam prædixit. de Div. 11, 66, ejus somnium. Tusc. 14, 39, Clitum interficit. Add. Inv. 1, 50; Or. 11, 14; Att. 5, 20; xii, 40; xiii, 28; Verr. 14, 60; de Rep. 111, 6.

Alexander, Pheræus, de Inv. 11, 49, in Thessalia tyrannidem occupat. de Off. 11, 7, insidias uxoris, Thebes, quomodo caverit. de Inv. 11, 49, ab ea interficitur, scil. adjuvantibus fratribus. *Rem totam commemorat Diodor. Sic. l. xv, p. 517, ed. Rhodom. Vixit circa Olymp. cv.*

* *Alexander*, Agr. 11, 16, rex Ægypti, Ptolemæi Alexandri filius, qui ejectus regno, Tyri mortuus est: dicebatur Romanos fecisse heredes regni. *Fragm. nov. orat. de rege Alexandrino regem Alexam nominat; de quo more nonnulla nos, Frag. pag. 151.*

Alexander, Att. 11, 20, 22, poeta Græcus geographus et astrologus, negligens homo et non bonus poeta, sed tamen non inutilis et indoctus. *Est Alexander Ephesius, cognomine Lychnus, quem Strabo aliique tradunt Cosmographiam versibus scripsisse. v. Græv. ad. h. l. Alexander Polyhistor scripsit quoque geographica multa (p. Harduin. in Ind. Nomin. Pliniano), sed in prosa.*

Alexinus, Acad. 11, 24, philosophus Megaricus de schola Eubulidæ, de quo Laert. 11, 109, 110, et ibi Menag. Zeno Stoico in primis adversarius erat, quem multis sophis matibus vexabat. *Ex l. c. Cic. intelligi potest, cum contra sensus disputasse, quorum certitudinem Zeno defendebat.*

Alexion, Att. vii, 2, medicus Ciceronis. Att. xiii, 25, moritur. ibid. xv, 1, 2.

Alexis, servus Attico jucundus, Att. v, 20; ibid. vii, 2; viii, 7; xii, 10.

C. Alfius, Vat. 16, in petitione præturæ repulsam fert. Planc. 17, quæsit in causa Plancii. *Rectius hic*, Flavius. Vat. 16, laudatur a Cæsare. *Nomen ejus est etiam ad Q. fr. iii, 1, 3.*

Allienus, Cæcil. 15, homo a subselliis, rabula.

Allienus, ad Q. fr. 1, 1, legatus Q. Cic. in Asia.

A. Allienus, Phil. xii, 12, legatus C. Trebonii a Dolabella interfecti. ad Divers. xii, 11, 12, legatus Dolabellæ, quatuor legiones ex Ægypto eductas tradit C. Cassio in Syria. ad Att. x, 15, prætor Lentulo et Marcello consulibus.

Sext. Alphenus, Quint. 5, 24, a Sulla proscriptus. Ejus bona emerant P. Quintius et Sext. Nævius.

C. Amafanius, seu *Amafnius*, ad Div. xv, 19, Epicureus. Acad. 1, 2, malus auctor de philosophia Latinus, physica Epicurea scripsit. Tuscul. iv, 3, ejus libris commoventur homines, ut philosophiam Epicuream discant.

* *Ambivius Turpio*, de Senect. 14, actor scenicus, qui fere omnes Terentianas fabulas egit, ut ex earum Didascaliiis patet.

Amianus, Att. vi, 1.

Ammonius, ad Div. 1, 1, legatus Ptolemæi Auletæ, Romam missus, auxilii contra seditiosos Alexandrinos petendi causa.

Amphiaræus, ad Div. vi, 8; de Nat. D. ii, 3, augur. de Div. 1, 40, augur clarus et præstans.

Amphilocheus, de Div. 1, 40, Argivorum rex et augur.

Amphion, ad Herenn. ii, 27; de Div. ii, 64. *Jovis et Antiopæ filius, eodem partu cum Zetho editus. Lyra cantu muros Thebanos ædificasse fertur, etc.*

Amphitryo°. Si *Amphitryonis* progenies, etc. Cons. 6.

Ampia, ad Div. vi, 12, filia Ampii Balbi.

T. Ampius Balbus, ad Div. 1, 3, prætor Ciliciæ ante Lentulum. ibid. ii, 16; x, 29, quæ tota epistola ad eum scripta est. xii, 20; Att. viii, 11, Pompeianus, delectum habet. De ejus tribunatu et lege de Pompeio, v. Vellei. Pat. ii, 40.

Amulius°. rege *Amalio*, de Rep. ii, 2. *Amynomachus*, Fin. ii, 31, heres Epicuri. Cf. *Laert.* ix, 16, 17.

Amyntas, Att. xii, 9, Philippi regis Macedoniæ pater. *Amyntæ filius h. l. est L. Marcius Philippus.*

Amyntas, pro Flacc. 30, Apolloniensis.

Anaces, seu *Anactes*, Nat. D. iii, 21, Jovis et Proserpiæ filii, Dioecari, Tritopatreus, Eubuleus et Dionysius.

Anacharsis, Scythæ, Tusc. v, 51; ejus ἀνὰ πέτρα, epistola ad Hannonem.

Anacreon, Tusc. iv, 55, ejus poesis tota est amator.

Anaxagoras Clazomenius, physicus. Or. iii, 55; Brut. 11, Periclis præceptor. Or. iii, 15, otium sequutus est. Tuscul. v, 39, patrimonium suum relinquit discendi studio. Tus. iii, 15, quomodo mortem filii tulisset. Acad. ii, 31, nivem albam esse negat, quia aqua nigra, unde concretæ esset. Acad. ii, 37, homœomerix; contra has egregio disputat *Lucret. lib. 1. N. D. 1, 11*, primus mundum mentis infinitæ vi designatum esse dicit: *in quo quid desideraverit Socrates, et multa alia digna lectu de Anaxagora vid. ap. Bælium in Lexic. v. Anaxagoras.* Acad. 1, 15, confitetur ignorantiam, ut Socrates. Tuscul. 1, 45, Lampsaci moritur. *Anaxagoræ* auditor, de Rep. 1, 16.

Anaxarchus, Democriticus. Tus. ii, 21, fortitudo in subeunda morte a Nicocreonte. *Abderita, Democriticus: apud Alexandrum M. gratus fuit, cujus mensæ quum esset una cum Nicocreonte, Cypri præfecto, adhibuit.*

eum acriter perstrinxit; quem deinde dolorem mortuo Alexandro sic ultus est Nicocreon. vid. Philo, p. 881; Laert. ix, 58; Justin. xii, 4, 13; Plin. H. N. vii, 25.

Anaximander, seu Anaximandrus, de Div. i, 50, physicus, prædicit Lacedæmonii terræ motum. Acad. ii, 57, omnia gigni ex infinitate naturæ dicit. Nat. D. i, 10, nativos et mortales deos facit.

Anaximenes, Acad. ii, 57, ex aere omnia fieri. N. D. i, 10, aera deum facit; eum gigni, immensum et semper in motu esse.

* *Ancarius, Cluent. 59; ejus pastores.*

* *C. Ancharius Rufus, Fulginas, pr. L. Vareno, fragm.*

Q. Ancharius, Q. F. Sex. 53, trib. pl. Cæsare et Bibulo consulibus; quo usus Bibulus in impedienda C. Cæsaris agraria lege. Pison. 58; ad Div. xiii, 40, Macedoniae proconsul post Pisonem ex prætura.

Anchialus, ad Div. xiiii, 45, servus L. Egnatii equitis rom.

* *Ancus Marcius, de Rep. ii, 18, regnavit Romæ annos xxiiii; ejus res gestæ; pater ignoratur, de Rep. ii, 3, 20.*

Andricus, ad Div. xvi, 14, servus Ciceronis, qui et Menander dicebatur.

Andromacha, Att. iv, 15; Div. i, 13; Acad. ii, 7, Ennii fabula.

Andromeda, Nat. D. ii, 45, sidus.

Andromens, Att. xiiii, 24, 25.

Andron, Verr. ii, 64; Verr. iii, 45, Ætneensis senator.

Andron, ad Div. xiiii, 67, Artemonis filius, Laodicensis.

C. Andronicus, Att. v, 15, Puteolans, familiaris Ciceronis.

Anemo, Nat. D. iii, 20 (pro quo Davisius, Almo), deus Romanorum; proprie fluvius prope Romam.

Anicatus, ad Att. ii, 20, amicus Attici.

C. Anicius, ad Div. vii, 26; xii, 21; Q. fr. ii, 10, senator legatione libera in Africam legatur.

L. Anicius, Brut. 85, a quo Anicia-

num vinum, Aniciana nota. Consul fuit A. U. dxciiii.

T. Anicius, Q. fr. iii, 1.*

Annalis, ad Div. xiii, 8, cognomen Villiorum, unde? v. in Annalis Lex.

Anneius Brocchus, Verr. iii, 40, senator Panormitanus.

C. Anneius, ad Div. xii, 26.

M. Anneius, ad Div. xiiii, 55, 57; xv, 4, legatus Ciceronis in Cilicia.

* *Annia, pupilla filia P. Annii Aselli, Verr. i, 58.*

Annia, Verr. i, 45.

Annicerii, philosophi, Offic. iii, 35, Cyrenaici, ab Aristippo profecti. Nomen habent ab Annicride, discipulo Hegesio, qui est Aristippi discipulus.

Annius Saturninus, Att. v, 1.

C. Annius Bellicus, Font. 4, legatus M. Fonteii, prætoris Gallie.

L. Annius, Verr. i, 41, propinquus P. Annii Aselli, et heres secundus.

M. Annius Appius, Balb. 20, Camertius, a Caio Mario civitate donatus.

M. Annius, Verr. i, 5, civis romanus.

M. Annius, Verr. v, 29, homo splendidissimus, eques rom. qui testimonium contra Verrem dixit.

M. Annius, Att. v, 4, legatus Ciceronis.

P. Annius Asellus, Verr. i, 41, civis rom. Sacerdote prætoris urbano mortuus.

T. Annius Luscius, Brut. 20, Q. Fulvii Nobilioris collega in consulatu a. dc; adversarius Ti. Gracchi agrariam ferenti. Epit. Livian. 58; ubi vido Draconb.

T. Annius, ad Quirit. post redit. 6, Milo, trib. pl. eo anno, quo Cicero revocatus est. vid. plura in Milo.

T. Annius Cimber, Phil. xi, 6, Lydidici Græci hominis filius, Antonianus. Phil. xiii, 12, prætorius, de beneficio Cæsaris.

T. Annibus, Vellina, Brut. 48, in concionibus tolerabilis orator.

T. Annius, amicus ac necessarius Ciceronis, Cluent. 28.*

* *Ansoras*, Phil. XIII, 5, D. Brutum in Mutina obsident.

Antæus, Att. XIII, 44.

* *Ante-Canis*, sidus cæleste, Nat. D. II, 44.

Anteros, Nat. D. III, 23, filius Veneris ex Marte.

Anteros, Att. IX, 14; XI, 1, servus, vel libertus Attici.

Antherus, ad Div. XVI, 21, servus.

Anthropinus, Verr. V, 34, Apolloniensis.

Anticlea, Tusc. V, 16, fuit mater Ulyssis. Sed hoc loco Cicero ancillam nominare voluit, que Euryclea dicebatur, auctore Homero. Nisi vero librarium error est, ut placet Buherio.

Antigenidas, Brut. 50, tibicen, qui discipulo frigentis ad populum dixit: Mihi canes, et Musis.

Antigonus, Deiot. 15, legatus Deiotari ad Cæsarem.

Antigonus, ad Div. XIII, 32, libertus Cn. Otacilii Nasonis.

Antigonus, Off. II, 14, Macedoniae rex; ejus epistola ad Philippum filium. Est Antigonus II Soter, qui, mortuo Demetrio II, tutor impuberis filii fuit, ducta matre, et diademate sumto, ita tamen, ut privigno regnum conservaretur.

Antimachus, Brut. 51, poeta, poema suum (quod Ciceronis ætate exstitit, Thebaida) quum recitaret, omnes præter Piatonem eum reliquerunt. Obscuritas hujus hominis patet in proverbium abiit. vid. Vossius ad Catullum, pag. 523.

Antiochus Magnus, Or. II, 18, Syriae rex, Hannibalem recipit. Verr. I, 21, a L. Scipione vincitur. Sext. 27, intra Taurum regnare jubetur; Asia, qua ille mulctatur, Attalo donatur. Deiot. 13, ablatam a Romanis Asiae partem æquo animo fert. * *Antiochus*, Manil. 6, 18; Mur. 14.

Antiochus Epiphaneus, M. F. Phil. VIII, 7, a Popillio jubetur abscedere Alexandria.

Antiochus, Phil. IX, 2, Antiochi Magni nepos: ad eum Cn. Octavius

mittitur, ut eum classes habere et elephantos alere prohiberet. Est Epiphaneus fil. Cf. ad h. l. Polyb. Legat. 107.

Antiochus, *Antiochi X Pii et Selenus* (v. inf.) filius, Seleuci Cybiosactis frater. Verr. IV, 27, Romam venit, regni Aegypti petendi causa, et per Siciliam transiens a Verre expulatur. Est is, qui vulgo Asiaticus dicitur; cui Pompeius regnum Syriae ademittit, et solam Commagenen, cum particula Mesopotamiae reliquit, unde rex Commagenen vocatur, ad Div. XV, 1. Nam eundem esse, ut Valenti de Nummis Seleuc. videtur, temporum ratio arguit. De regibus Commagenis est libellus Massoni in Haymi Thes. Britann. T. I.

Antiochus, Ascalonita, Acad. I, 3, magister M. Varronis, e nova academia remigrat in veterem, scribit contra Philonem. Brut. 91, academiae nobilissimus, auditur a Cicerone. Acad. II, 5-18, disputationis ejus contra academiam novam compendium; 19-22, inconstantia ejus in sentiendo; II, 43, germanissimus stoicus, si pauca mutasset; I, 4, librum contra Philonem scribit nomine Sosus; II, 9, quomodo ostenderit concedendum esse ab academicis, perceptum esse hoc, nihil percipi posse. Nat. D. I, 7, librum scribit ad Balbum. Ab eo dicuntur *Antiochinas partes*, ad Divers. IX, 8. Ex his patet vero Sextum Empiricum. Hypot. Pyrrh. lib. I, cap. 33, scripsisse: *Ὁ Ἀντίοχος τῶν πρῶτον παρὶ γρηγοῦν ἢ τῶν Ἀρξὸν μισῶν.*

Antiochus, Cæcin. 8, servi nomen.

Antiochus, Flacc. 56, libertus.

Antiochus Gabinus, Att. IV, 16, libertus Gabinii.

*Antiochus**, libertus Attici, ad Att. XIII, 55.

Antiopa, Nat. Deor. III, 21, uxor Pieri, mater Pieridum. Fin. I, 2, Acad. II, 7; et alibi, tragœdia Pacuvii.

Antipater (L. Cælius), Brut. 26, scriptor luculentus, juris civilis peritus, L. Crassi magister. Orat. II, 12, I. Crassi oratoris familiaris, scripsit belli Punicus II historiam, disertum

quam superiores, etiam non plane probetur. Legg. 1, 2, historicus Latinus, Fannio æqualis, accuratius scripsit superioribus, tamen sine nitore. De compendio ejus a M. Bruto facto vide in M. Brutus. De eo vide Vossium de Hist. Lat. 1, 8, et hic in L. Caelius Antipater.

Antipater, Cyrenaicus, Tusc. v, 57, cæcus fuit. De eo vid. Laert. 11, 86.

Antipater Derbetes, ad Div. xiii, 75, familiaris Ciceronis.

Antipater, Sidonius, Or. 111, 50; de Fat. 5, poeta, qui poterat versus hexametros aliosque variis modis fundere ex tempore. Hujus Antipatri epigrammata sunt quædam in Anthologia, quæ suggeret Index Auctorum Anthol. subjectus.

Antipater, Offic. 11, 24, Tyrius, stoicus, Ciceronis temporibus floruit, et paullo ante mortuus est, quam filius M. Ciceronis Athenas venisset. Ex eodem loco intelligi potest, eum de officiis scripsisse. Dicitur enim reprehendisse Panætium, quod in utilitatum præceptis quædam omiserit.

Antipater, Tarsensis, Acad. 11, 6, reprehenditur, quod contra academicos (in primis Carneadem) disputet. Quid contra Antipater digladietur, Acad. 1. de Div. 1, 5, duo libros edidit de Divinatione. Ibid. 1, 20; 11, 15, statuit ad hostiam deligendam ducem esse vim quamdam sentientem atque divinam, quæ toto confusa mundo sit. Offic. 111, 12, Diogenis Babylonii discipulus, quædam magistri reprehendit. Hi tres Antipatri sæpe a doctissimis hominibus permiscetur, v. c. Stanleio, p. 655, qui nomen hic breviter est; Græv. ad Offic. 11, 24, etc. Accuratius distingere Fabric. B. G. 111, 15; Jonsius, 1, 15.

Antipater, Offic. 11, 14, rex Macedoniae. Ejus ad Cassandrum filium opistola. Dicitur rex, quia potestate regia usus est post Alexandri M. mortem; rege Philippo Aridæo. Cassander demum diademam sumit.

Antiphon, Att. 1v, 15, servus, histrio.

Antiphon, Orat. 11, 59, nomen comicum.

Antiphon, Rhamnusius, Brut. 12, Socratis æqualis, sophista, locos communes scripsit; optime capitibus causam oravit. Ab hoc boni rhetores dicti Rhamnusii. Hic est, qui a Socrate ap. Platonem in Menæxeno, et Xenoph. Memor. Socr. 1, 6, perstringitur. De eo eruditam diatribam scripsit Petr. Spanius, Lugd. B. 1765, 4°. Aliquot constant sub ejus nomine orationes.

Antiphon, de Div. 1, 20; 11, 70, conjector quidam somniorum. Ibid. 1, 51, ejus artificiosa somniorum, oraculorum, et vaticinationum interpretatio. Atheniensis fuit, *ὄναρπομπῆς* qui et libros de Interpretatione somniorum scripsit, qui in Onirocriticis Artemidori, 11, 14, et ab aliis memorantur. v. Fabric. B. G. 11, 26, ubi Antiphontes plures commemorantur.

Antisthenes, Nat. D. 1, 13, ejus liber, qui Physicus dicebatur. Naturalem unum deum facit. Att. x11, 58, ejus dialogus laudatur: homo acutus magis, quam eruditus. Orat. 11, 17, patientiam et duritiam maxime in Socraticis adamarat, ab eoque cynici et stoici orti sunt.

Antistius, Rosc. Am. 32, accusator, bello civili Sullano cæsus.

C. Antistius, Verr. 111, 71, eques romanus, magister publicanorum in Sicilia.

L. Antistius, Balb. 21, orator. P. scribendum putat Abramius.

M. Antistius, Or. 11, 71, Pyrgensis; equum ei ademit Lepidus censor.

P. Antistius, Brut. 49, 63, rabula probabilis, restitit C. Julio L. P. contra leges (Villiam) consulatum petenti, in tribunatu ann. U. C. DCXLVI. cf. c. 99.

T. Antistius, ad Div. x111, 29, quæstor Macedoniae initio belli civilis, Corcyrae moritur. Pater, ut opinor, consularis, quem laudat Velleius, 11, 45.

Antistius Severus, ad Q. fr. 11, 1, tribunus pl. a. U. C. DCXCVII. Manutius pro Severus legi vult Vetus, ut idem sit

cum sequente, quod placuit etiam A. Augustino, vel S. Antistius Vetus, quam sententiam ornat Spanhem. de U. et P. N. Diss. vi. Jac. Gronovius retinet vulgatam lectionem, et tamen de eodem intelligit, post Ursinum, qui et hoc Antistius gentis cognomen docet.

Antistius Vetus, ad Brut. 11, libertatis vindex et defensor, M. Bruto carissimus. Vir ædilitius, quum illa epistola scriberetur, petiturus mox præturam, ut eam illa epistola patet; et legatus M. Bruti.

Sp. Antius, Phil. 1x, 2, in legatione a Larte Tolumnio occisus. Sp. Antius, Att. 11, 6, 8, 10, 11; ibid. 1x, 9; XIII, 47. Sed ap. Plin. H. N. xxxiv, 6, est Sp. Nautius; quod hic reponendum putat Harduinus: idque verum puto.

Antius, ex tribu Tromentina, Att. 1v, 16.*

M. Antius Briso, Brut. 25, tribunus pl. restitit L. Cassii legi tabellarie.

C. Antonius, Marci fil. ad Div. v, 5; Flacc. 38, Ciceronis collega, habuit quamdam infamiam. Ejus damnatione Catilinæ sepulcrum floribus ornatum, et epulis celebratum. Dom. 16, a Cicerone defenditur de majestate reus. Vatin. 11, reus factus est de repetundis et de majestate. ad Cæl. 31, accusatur a M. Cælio. ad Div. v, 6, procos. Macedoniae minus officiosus est in Ciceronem. ad Att. 1, 12, Pompeius ei in Macedonia successum vult. Dicit Ciceroni partem pecuniæ quæri in Macedonia. C. Antonius, Att. 1, 1; 11, 2; Cat. 11, 6; Phil. 11, 23.

C. Antonius, Phil. vii, 6, frater M. Antonii triumviri. Phil. 11, 10 (qui ibidem L. Antonius in vulgatis dicitur, male tamen, ut omnes fatentur), Macedoniae sortitus est, sortiente M. Antonio cos. fratre.

L. Antonius, Phil. v, 8, frater M. Antonii triumviri, gladiator Asiaticus dicitur. Phil. v, 2, a M. Antonio creatur septemvir agrorum dividendorum. Phil. vi, 5, ejus status in foro. ad Div. x, 15, eum persequitur post pugnam Mutinensem Plancus cum fratre. ad Div.

x, 33, post pugnam Mutinensem Alpes occupat. Att. xiv, 20; xv, 2.

M. Antonius, Offic. 11, 14, orator, accusando nobilitatus est. Brut. 36, qualis orator. Tuscul. 11, 24, ejus in dicendo contentio. Cluent. 50, quare nullas orationes ediderit. Or. 11, 1, omnis eruditionis expertus putatus est. in Verr. 1, 23, putatus est nullas tabulas conficere; fal. o. ad Quir. post Red. 5, consul cum A. Albino. Or. 11, 1, Cilicium proconsul rexit. ibid. 45, M. Aquillium et C. Norbanum defendit. ibid. 11, 68, censor de ambitu reus factus est. ad Div. vi, 2, bellum civile prædicit. Or. 11, 3, interfectus in Mariana proscriptione, caputque in rostris positum est. Her. 1v, 5. v. in Bruto; Or. 1, 7. De hoc Antonio, ut et de C. Cic. collega, et triumviro egregie congressit, et nummis illustravit Valms in Famil. Rom. t. I, p. 79 sqq.

M. Antonius, M. F. in Verr. 11, 3; 111, 91, prætor: infinitum imperium ejus, quod scil. nactus est in omnes oras maritimas factione Cethegi et gratia Cottæ consulis a. U. C. dclxxxix; avarissimus homo, Siciliam depopulatur. Est oratoris filius, triumviri pater, qui in expeditione Cretensi, a qua Creticus est appellatus, perit.

M. Antonius, M. Antonii Cretici F. oratoris N. Phil. 11, 2, Q. Fabii libertini filiam ducit; cum C. Curione fil. libidinem exercet. ad Div. 111, 6, præfectus evocatorum in Cilicia. Phil. 11, 20, in quæstura sine Scto, sorte, lege, egestate coactus, ad Cæsarem in provinciam proficiscitur. In tribunatu C. Marcello et L. Lentulo coss. Scto contra Cæsarem intercedit, et ad Cæsarem fugit. Conf. Cæs. B. Civ. 1, 1. Mil. 15, P. Clodium interficere conatur. Att. vii, 8, ejus tribuni pl. concio in Pompeium. ad Div. viii, 14, augur fil. Phil. 11, 14, a C. Trebonio sevocatur, dum Cæsar interficitur. Phil. 1, 1, statim post cædem Cæsaris optimatibus favet, et dictaturam in perpetuum tollit. ibid. 2, Amatium Pseudo-Marium interficit in consulatu. ad Div. xii, 3,

Cæsari statuam ponit in rostris, et inscribit : PARENTI OPTIME MERITO (hanc deinde Dolabella evertit). Att. x, 13, ejus leones (*Add. Plin. viii, 16*). Att. x, 10; Phil. ii, 24, 25, Cytheridem secum lectica aperta portat. ad Div. x, 30 et 11, ad Mutinam vincitur, quod prælium describitur. Phil. v, 9, Mutinam obsidet, etc. *Add. Att. xi, 18; xii, 18; xiv, 3, 5, 6, 8, 10, 12, 15, 14, 19; xv, 1, 4, 6, 10, 11, 12, 20, 21; xvi, 23; Phil. iii, 2, 4; iv, 3; v, 8; vi, 2; vii, 5; viii, 1, 2; xii, 1, 7; xiii, 2; xiv, 4, etc. etc.*

M. Antonius, diversus a III viro est, Phil. iii, 10.

Antro, ad Att. xv, 17.

Aæde, Nat. D. iii, 21, Musa, ex primis quatuor, natis Jove altero.

Apella, ad Div. x, 17.

Apella, Div. vii, 25, libertus M. Fabii Galli.

Apella, Chius, Att. xii, 19, columnarum artifex. Hunc *Apellam* non commemoravit Junius; sed habet alium *Apellam* statuarium e *Plin. xxxiv, 8*.

Apelles, Brut. 18, pictor. ad Div. i, 9, Venerem imperfectam reliquit. Off. iii, 2, nemo eam absolvere se posse confisus est. ad Div. v, 12, apud Alexandrum gratosus, qui ab eo solo se pingi voluit.

Aponas, Att. iv, 8, servus.

Aphilia, Brut. 48, aptior concionibus orator, quam iudicii. *Ed. Mediol. habet Aphila*, unde post factum *Ofella*. Gulielmus malebat *Ofilius*. v. et Conradus ad h. l. Sed frustra laboratur in hoc nomine a viris doctis.

* *Apis*, de Rep. iii, 6; Nat. D. i, 29, bos deus apud Ægyptios.

Apollinæres ludi, Phil. i, 15; ii, 15; Att. ii, 19. *De eorum origine tirones legant Liv. xxiv, 12, ubi auctores de his ludis laudat Dukerus. Actos esse iv id. jul. e Cicerone, Macrobio et Dione demonstrat Norisius in Cenotaph. Pis. p. 137, 138.*

Apollinis operta, Div. ii, 55.

Apollo, Orat. i, 45; Brut. 14; Verr. i, 17; v, 72; Q. fr. ii, 3; iii, 2; ad Div.

viii, 4; de Rep. ii, 24. Nat. D. iii, 23; Arcades Nomionem appellant. Nat. D. iii, 16, cum Hercule de tripode certat. ib. 23, cum Jove de Creta. Acad. ii, 28, crinitus. Tusc. iv, 34, sanctus. Verr. iv, 53, Teménites.

Apollodoros Pyragrus, Verr. iii, 31, Agyriensis.

Apollodoros, Nat. D. iii, 33, tyrannus Cassandreae. *De eo lego Ælian. V. H. xiv, 41; xv, 15.*

Apollodoros, Att. xii, 23, ad ejus Chronica respicitur. *Et sunt Apollodori Atheniensis, cujus nobis Bibliotheca sola e scriptis pluribus reliqua est. De eo et ejus scriptis v. Fabric. B. G. iii, 27; de Chronicis autem, quæ iambis conscripta erant, et accurate temporis rationem designabant; unde Romani iis libenter utebantur, et Laertius in defriendis ætatis philosophorum crebro usus est; vide etiam Menag. ad Laert. i, 37; ii, 2. Bosius ad Cic. l. c. eum confundit cum Epicureo Apollodoro, qui *ἡποκρίτης* dictus est, et vitam Epicuri scripsit.*

Apollodoros, Nat. D. i, 34, est academicus, Zenoni Epicureo æqualis, a quo maledictis, ut Cicero ait, figebatur.

Apollonides, Flacc. 21, Temnites.

* *Apollonius*, Or. i, 28, Alabandensis, mercede docuit rhetoricam, sed minus idoneos noluit docere. ib. 17, eum audiit Scævola, quam prætor Rhodum venisset. Brut. 89, 91, Cicero magistrum habet dicendi; quo nomine sæpe apud Ciceronem commemoratur. Cognomen ejus est Molo, vel Molonis. *Vixit in Rhodo insula.*

Apollonius, Verr. iv, 17, Drepanitanus.

Apollonius, Verr. v, 7, Panormitanus.

Apollonius, ad Div. xiii, 16, libertus P. Crassi M. F. doctus.

Apollonius, vide ad Att. iv, 7, homo Græcus.

Aponius. v. *Apronius*.

*Appias**, ita Cicero Minervæ statuam nominare vult, ad Div. iii, 1.

Appi, sunt Claudie familie, de quibus vid. in *Claudius*.

Appio (sic enim Latini scribunt; v.

inscriptio ad. Scaligerum ad Euseb. p. 154; rectius tamen foret more Græcorum, Apio). Agrar. 11, 19, Ptolemæus, rex Cyrenarum, qui pop. romanum heredem fecit. v. Liv. Epit. 70.

Appius, Inv. 1, 19, indicit Carthaginiensibus bellum.*

Appius, major, Or. 11, 60, 70.*

Apronius, Milon. 27, juvenis. Sic vulgg. quod correctum est Aponius.

**Q. Apronius, Verr. 11, 44, homo fœdus, de cohorte Verris; 111, 9, 12, 25, princeps decumanorum.*

Apuleia populi, Att. 1v, 11, dicitur P. Clodius, propter seditiones et libidines. Tunstallus, Ep. ad Middlet. p. 98, mavult intelligi Clodiam; ceterum locum vitiosum putat.

L. Apuleius Saturninus, Brut. 62, seditionosorum post Græchos eloquentissimus. Hujus tribuni pl. sæpe mentio est ap. Ciceronem. De legibus ejus v. in Ind. Legg. de ipso autem Plutarch. in Mario: Appian. B. C. l. 1, etc. Appul. non Apul. scribendum patat Burmann. ad Suet. Aug. c. 100. v. in L. Saturninus.

L. Apuleius, Cæcil. 15, subscriptor Q. Cæcili, nullo usu forensi.

L. Apuleius, Planc. 11, prætor Macedoniæ quæstore, Gn. Plancio.

M. Apuleius, quæstor, Philipp. x, 11; x111, 16; ep. ad Brut. 7.*

Apuleius, ad Div. x111, 45, proquæstor in Asia Q. Philippi proconsulis.

P. Apuleius, Phil. vi, 1, trib. pl. Hirtio et Pansa coss. Ciceronem producit, et de M. Antonio interrogat. Phil. x1v, 6, Ciceronem a suspicione fascium ad populum liberat. Att. x11, 13, 14, 17, fit augur.

Apuleius prædiator, Att. x11, 14, 17, diversum putant ab Apuleio augure, qui in eadem ep. nominatur. Et sic videtur, quod additur prædiator; quod distinctionis causa factum, verisimillimum est. An idem est, v, 1?

Aquila, nidus cæcate, Nat. D. 11, 44.*

Aquila, Phil. x1, 6, Pontius, de percussoribus Cæsaris, L. Plancium Pollentia expellit.

**C. Aquilius Gallus, Brut. 42, J. C. Servii Sulpicii magister, paratus in agendo, celer in respondendo. Forte idem, Quint. 1, etc. sæpe nominatur. Cæc. 27, mirifice laudatur.*

C. Aquilius Gallus, item J. C. Ciceronis in prætura collega, Cluent. 55; qui formulas plures protulit, ut de dolo malo, Off. 111, 14; Nat. D. 11. 30. 1s, Att. 1, 1, non vult consolatorum petere propter validitatem et regnum judiciale, Top. 7, quomodo litus definitur. Et ibid. 12. Balb. 20, Cicero de aqua Tusculana M. Tugionem potius, quam C. Aquilium consulit. *F. tat Fr. Wetzel. ad Top. 7, hæc juncturam cum præcedenti confundere, quod Ernest. fecerat, et ante eum J. Gottl. Heineccius, Orat. de C. Aquilio Gallo, Opp. t. 11, Sylloge 1, Exercit. 25, pag. 777.

**M. Aquilius, de Rep. 1, 9, cos. cum C. Sempronio Tuditano, ano. sextu. Q. fr. 111, 5.*

*M. Aquilius, Agrar. 11, 30, bello fugitivorum, liberalis in civitates Siciliæ. Verr. 111, 54, procons. Siciliæ. Br. 62. Offic. 11, 14, accusatur diligenter a L. Fufio. Flacc. 39, absolvitur propter memoriam belli cum fugitivis. Cæcil. 21, accusatur a P. Lentulo, principe senatus. Orat. 11, 45, eum defendit Antonius orator. Tusc. v, 5, crudeli morte perit. *Est enim a Mithridate, auro liquefacto in eo infuso, nocatus. Ceterum hunc Aquiliam alterius M. Aquilli, qui a P. Lentulo accusatus est, filium putat Manutius ad Div. in Cæcil. c. 21. Mihi non liquet.**

Aquinius, Tusc. v, 22, malus poeta, qui etiam a Catullo notatur, ep. 14.

**Aratus, Nat. D. 11, 41; ejus carmina a Cicerone admodum adolescentulo convertuntur. v. Or. 1, 16; Acad. 11, 20; de Rep. 1, 14, 36.*

Aratus, Sicyonius, Offic. 11, 25, laudatur. Patriam a tyranno oppressam liberat. Est auctor fœderis Achaici, cujus vitam lucubenter scripsit Plutarchus: add. Polyb. l. 11.

Arbuscula, ad Att. 1v, 15, nimis, et

qua est apud Horat. Sat. 1, 10, 77.
Arceaius, Or. 111, 18, Polemonis discipulus. Fin. v, 31, podagræ dolores fortiter fert. Acad. 1, 12, negat quidquam sciri posse, illud ipsum quod Socrates reliquerat; cum Zenone certat. Acad. 11, 24, Zenonis et Arceaii disputatio in quo vertatur. Adde Acad. 11, 2, 5, 6, 18, 19, 20, 21; Acad. fr. 3.

Archagathus, Haluntinus, Verr. 1v, 23.

Arche, Nat. D. 111, 21, Musa ex primis quatuor, natis Jove altero.

Archelaus, de Div. 2, 42, summus astrologus tempore Panæti.

Archelaus, Tusc. v, 4, Anaxagoræ discipulus, idemque Socratis præceptor.

Archelaus, Tusc. v, 12, Perdicæ filius, fortunatissimus putatus. De hoc Macedoniae rege v. Boherius ad h. l. et Spanhem. de U. et P. N. T. I, p. 376.

Archelaus, Rab. P. 8, Comanorum sacerdos, gener Ptolemæi, regis Ægypti, qui Alexandriam, Ptolemæo Aulete pulso, occuparat; de hujus generis et falis v. Strabo, x11, p. 334. Add. Noris. Cenotaph. Pis. p. 225. Est autem filius Archelai ducis Mithridatici contra Sullam in Græcia, ut ille docet.

Archias (Aulus Licinius) poeta, Arch. 1, sqq. Antiochenus, civitate donatus a Crasso, Ciceronem ad studia cohortatur, et in iis juvat. ibid. 3, ejus fama, amicitiae, insignis facultas poetica, libri. Att. 1, 16, L. Luculli Mithridatico bello gestas res scribit; suspicatur Cicero res Metelli Numidici scripturarum. ad Div. 1, 36, ejus versiculi quidam Latine conversi. Epigrammata quædam hominis restant in Anthol. Gr. — Nunc docet scholiastes a Maio editus, dixisse pro Archia M. Tullium apud Q. fratrem prætorem. Vid. Proem. nostrum.

Archidamus, Acad. 11, 47; 1v, 46, dialecticus, stoicus. Tarsensis fuit. De eo vid. Laert. vii, 40, 68, 84, 88. Auctores, qui de eo agerunt, multos laudat Fabric. B. G. l. 111, c. 10.

Archidamus, Flacc. 22, Trallianus.

Index Histor.

Archilochus, Tusc. 1, 1, Fin. 11, 34; Att. xv, 11, regnante Romulo vixit. Att. xvi, 11, laudatur; 11, 20, ab eo Archilochium edictum Bibuli, i. e. acerbum.

**Archimedes, Orat. 111, 33; Tusc. 1, 25; Nat. D. 11, 35, ejus sphaera: de qua nunc ante omnia vid. de Rep. 1, 14, 17. Vid. etiam Scot. Empir. adv. Math. l. ix, p. 577, et ibi Fabricium. Fin. v, 19, patriam captam præ studio non sensit. Verr. 1v, 58, Marcellus ejus mortem moleste fert. Tusc. 1v, 23, ejus sepulcrum a Cicerone quæstore reperiunt. Att. x11, 4; x111, 28.*

Archonidas, Verr. 111, 56; 1v, 26, Elorinus.

**Archytas, Tarentinus, Orat. 111, 34; de Sen. 12, Pythagoreus, Philolai præceptor. de Rep. 1, 10; Fin. v, 29, Platonis tempore vixit. Fin. 11, 14, Platonis ad eum epistola, nona inter epistolas Platonis. Tusc. 1v, 36; de Rep. 1, 10, 38, iræ potens.*

Arctophylax, stella, Nat. D. 11, 42.*

Acturus, stella in signo Bootæ, Nat. D. 11, 42.*

Arctus, sidus, Nat. D. 11, 42.*

Arcus, Att. v, 9, libertus.

Arganthonius, Sen. 19, rex Tartesiolorum, qui octoginta annos regnavit, centum et viginti vixit. Add. Plin. H. N. vii, 48.

Argo, navis in qua Jason Colchos navigavit; Her. 11, 22; Tusc. 1, 20; Or. 1, 38.*

Argo, sidus, Nat. D. 11, 44.*

Argonautæ, Tusc. 1v, 32; Or. 1, 38.*

Ariarathes, ad Div. xv, 2; Att. x111, 2, Ariobarzani filius; et alius, Ariobarzani frater.

Aries, sidus, Nat. D. 11, 43, 44.

Ariobarzanes, Manil. 2, rex Cappadociae a Mithridate regno expulsus; socius populi romani, Eusebes et Philoromæus dicitur, qui tituli etiam in nummis occurrunt. Ciliciæ proconsuli Ciceroni commendatur a senatu, et ab eo magno periculo liberatur; laudatur, ad Div. xv, 2, 4; Att. v, 20. Prov. Cons. 4. Gabinio in ulciscendis inimicis utitur.

Arion, Methymnæus, Tusc. 11, 27, citharædus, de quo nota est ex Herodoto fabula.

**Aris*, *Aris*, de quo multa in fragm. nov. orat. pro Scauro.

Aristæus, Nat. D. 111, 18, olivæ inventor; Apollinis filius, Verr. 1v, 57.

Aristæus, Verr. 7, 42, Dexionis filius.

Aristides, Offic. 111, 4, *Justus* dictus est. ibid. 111, 11. Themistoclis consilium utile, quia injustum, non probat. Sext. 67; Fin. 11, 22, 35.

Aristippus, Socraticus, Orat. 111, 17, Cyrenaicæ philosophiæ auctor. ad Div. 1x, 26, ejus dictum de Laide. Acad. 11, 24, voluptatem summum bonum facit. Offic. 1, 51, licentia ejus contra morem consuetudinemque loquendi non est imitanda. Add. Inv. 11, 58; Fin. 1, 7, 8; 11, 6, 11; Tusc. 11, 6; Acad. 1v, 45.

Aristo, Div. 11, 18.

Aristo, Chius, stoicus. Acad. 11, 42; Fin. 11, 11, 13, summum bonum in *ἀδυστοπία* ponit. Nat. D. 1, 14, ejus de natura deorum sententia. *Commemoratur etiam Aristo quidam*, Tusc. v, 8, qui Bruto persnaserat, virtute effici vitam beatam, non beatissimam et quocum Ciceroni hoc nomine disputatio fuit: *sed ibi Aristum legendum docent Davisius et Buhorius*. Adde, Tusc. 11, 6; Fin. 1v, 16, 17, 18, 22, 25, 26, 28; v, 25; Hort. fr. 25.

**Aristo*, Acad. 11, 4, peripateticus, quem *Gavens*. ad h. l. e *Diog. Laert.* v, 61, fuisse *Alexandrinum* judicat, et *diversum ab Aristone Chio*. Vid. ad h. l. notam nostram.

Aristo, Balb. 22, Massiliensis, a Sulla civitate donatus.

Aristocritus, ad Div. xiv, 3, servus, aut libertus potius.

**Aristodamus*, Apolloniensis, Verr. v, 6.

**Aristodemus*, de Rep. 1v, 11, tragicus actor, ad Philippum legatus missus.

**Aristodemus*, Att. 11, 7, incertum qui.

Aristogiton, Tusc. 1, 49, *Athemisus*, qui cum *Harmodio Pisistrati* tyrannidem evertit.

Aristomache, Tusc. v, 20, uxor Dionysii tyranni.

Aristonicus, Phil. xi, 8, cum eo bellum gestum L. Valerio et P. Licinio coss. Agr. 11, 33.

Aristophanes, comicus, Leg. 11, 15; poeta facetissimus, Or. 9.

Aristophanes, Or. 111, 33, grammaticus insignis. Add. de Fin. v, 19; Att. xvi, 11.

Aristoteles, Tusc. 111, 28, sperat philosophiam brevi tempore abolitam fore. Acad. 1, 4, Socratis dubitationem et disserendi genus relinquit, Platonis ubertatem complexus. Acad. 1, 7, quintum genus elementorum statuit, e quo mentes et sidera. Tusc. 1, 10, *ὑπελύτεια*, de mente sententiæ. Fin. v, 4, primus instituit exercitationem de omnibus rebus in utramque partem disserendi. Fin. v, 5, duplex scribendi genus Aristotelis, populari et subtile, causa est, quare interdum non idem dicere videatur. Ejus libri de moribus, utrum ipsius, an filii de Rep. 111, 5, quatuor libros de justitia conscripsit; item, Nat. D. 1, 13, libros de philosophia, quorum hic tertius habetur. In sententia de Deo inconstans. Off. 111, 8, honestatem omnibus rebus præfert. Inv. 1, 5, plurimam oratoris profuit. Orat. 111, 35, eloquentiam professus est, quod videret Isocratem in eo genere frequentari. ad Div. 1, 9, ejus omnis ratio oratoria fbris de Oratore Ciceroniana continetur. ibid. Aristotelius mos est, *quam scribimus in sermone ac dialogo*. Att. 11, 1, Aristotelia pigmenta, h. e. *ornamenta orationis ex Aristotelis præceptis*. Or. 11, 39, liber ejus, in quo artes dicendi omnium superiorum narravit. Cf. Inv. 11, 2. Add. Mur. 30; Tusc. 1, 25, 53, 39; v, 55; Or. 1, 11, 15; 11, 38; 111, 47, 50; Acad. 1, 8, 9; 11, 42; Fin. 111, 3; Nat. D. 1, 38; 11, 15, 37; de Div. 1, 25; 11, 1, 62; Leg. 1, 13; 111, 6; Att. x11, 40; x111, 19; Hort. fr. 13, 83.

Aristoteles (A. Licinius), Melitensis, ad Div. xiii, 52, hospes Ciceronis.

Aristoxenus, Fin. v, 19, musicus. Att. viii, 4; Or. iii, 33; Tusc. i, 10, quid de anima senserit. ibid. 18, 22, sententia de anima reprehenditur. Aristotelis discipulus.

Aristus, academicus, Att. v, 10; Acad. i, 3; ii, 4, frater Antiochi, ejus, qui auctor est quintæ Academicæ, de quo supra; quocum conjungitur, Tusc. v, 8. Sic enim ibi legendum, non Aristo, ut docuere ad illam locum Davisius et Boherius. M. Bruti magister. Plutarchus in Brut. inii. adeo φίλος et συμβίωτην vocat. Brut. 97, academicæ heres, hospes et familiaris Ciceronis.

Aristus, Verr. iv, 12, Panormitanus.

Arqaus, s. *Arcus*, *Arqui*, Nat. D. iii, 20, Thaumantis filius.

C. Arrius, Att. ii, 14, 15, etc. amicus Ciceronis, et vicinus ejus in Formiano. Q. fr. i, 3, summam amicitiam cum Cicerone simulans, eum insidiosè tractat. Sed fortasse etiam hoc alterum ad Q. Arrium fil. referri potest, quem ipsum, Vat. 12, familiarem suum appellat.

Q. Arrius, Br. 69, grata populo verborum copia fuit, qua, infimo loco natus, pecuniam et honores consequutus est, etc. Verr. ii, 15, et iv, 20, prætor Siciliæ designatus, non successit Verri, quod everso bello servili missus est contra Cræcum et Spartacum; quorum illam profligavit, ab hoc victus est. Liv. Epit. 96.

Q. Arrius, Att. ii, 5, destituitur in petitione consulatus a Cæsare, quem ipse ante juverat. Vat. 12, epulum dedit in honorem patris, Cæsare et Bibulo coss. Is est etiam, quem amicum suum vocat, p. Milon. 17. Videtur autem esse filius Q. Arrii prætoris Siciliæ designati, et hoc epulum dedisse eam ipsam ab causam, ut populi auram captaret, consulatum petiturus. Magnificum hoc epulum fuisse vel Horatii locus indicat, Satir. ii, 3.

Arsaces, ad Div. viii, 14, rex Parthorum; quocum Cicero bellum gessit in

Cilicia. Est Orodes, Phraatis iii fil. ut alio loco a Cicerone vocatur.

Arsinoæ, Nat. D. iii, 22, Arsippi uxor.

Arsippus, Nat. D. iii, 22, Arsinoæ vir, Æsculapii cujusdam pater.

Artavasdes, Att. v, 20, rex Armeniorum; v, 21, ejus filia nubit Dejotaro filio. ad Div. xv, 2.

Artaxerxes, Att. x, 8, Xerxis filius, ad quem Themistocles confugit.

Artemidorus, Ætneus, Verr. iii, 44.

Artemidorus Cornelius, Verr. iii, 49, medicus Veris.

Artemidorus, Pergæus, Verr. iii, 21, quo adjutore Verres Dianæ Pergææ templum expilavit.

Artemidorus, Verr. i, 31, qui sit, nescio, et videtur ibi locum non habere. Neque de ullo Artemidoro sermo, sed de Philodamo; quod nomen etiam Pantagathus reponelat.

Artemisia, Tusc. iii, 31, Mausoli regis Carix uxor, sepulcrum magnificum Mausolo Halicarnasi exstruxit.

Artemo, Verr. iii, 87, Entellinus.

Artemo, ad Div. xii, 67, Laodicenus.

Artemo, Centuripinus, Verr. ii, 44.

Artemo Climachias, Verr. ii, 52, Cephalœditanus. -

Artemo, Verr. iii, 45, Ætneus senator.

Aruns, Tusc. iv, 22, filius Tarquinii Sup. qui cum L. Bruto simul interiit.

L. Aruntius, ad Div. vii, 18.

P. Ascilius, Coel. 10, in suspicionem interfecti Dionis, Alexandrinorum legati contra Ptolemæum, vocatur.

Asclapo, Patrensis, ad Div. xiiii, 20; xvi, 9, medicus.

Asclepiades, Tusc. v, 39, Eretricus philosophus, cæcitatem æquo animo fert.

Asclepiades, Flæc. 15, Acmonensis.

Asclepiades, Or. i, 14, medicus amicus Crassi, eloquens. Hoc loco inductus Cocchius, medicus Florentinus clarissimus, negat verum esse quod vulgo, auctore Plinio, H. N. xxvii, 3, statuunt, eum æqualem Cn. Pompeio fuisse, in notis ad scriptores Chirurg. Græcos, p.

154. *Quod enim Crassus de eo loquitur, majorem Pompeio esse debuisse, et Pliniam adeo errasse. Quasi non potuerit Crassi tempore paulo junior fuisse; aut probabile sit, Plinium, diligentem scriptorem, in re errasse, quae non multum a suis temporibus abesset.*

M. Asellius, Cluent. 61, Larinas.

Asellius, de Legg. 1, 2, historicus Latinus languidus et inacidus.

Asellus, Or. 11, 64.

Asinius, Phil. XIII, 15, senator voluntarius, qui se ipse fecit senatorem, beneficio Antonii.

Asinius, Larinas, Cluent. 15.

Asinius Dentus, Att. 7, 20, centurio primi pili in exercitu Bibuli.

Asinius Pollio, ad Div. x, 33, amicus Antonii. *ibid.* 31, et 32, 33, ex Hispania, cui a Cæsare praefectus erat, ad Ciceronem scribit, et libertatis se cupidum ostendit, etc. *Ejus epistolae sunt l. x, 31, 32, 33. De eo diligenter et accurate egit P. Manut. ad l. c. ep. 31, locis veterum de eo congestis. Cf. intt. ad Horat. Carm. 11, 1. De ejus posteris v. Lips. ad Tacit. A. 111, 75; in primis Rychium ad Tacit. p. 112.*

Aspasia, Inv. 1, 31, sophistria Milesia coloris, Socratis in eloquentiae studio magistra, Periclis tandem uxor: de qua vide in primis Plutarch. in Periclo, p. 165, ed. Wechel. ubi accurata de ejus natalibus, artibus, vitæ genere, etc. agit.

Astarte, N. D. 111, 23, Venus Syria, quae Adonidi nupiat.

Asteria, Nat. D. 111, 16, 18, 26, Latona soror, ex qua Hercules Tyrius.

Astyages, Div. 1, 49; eo regnante quæ solis defectio facta est, eam prædicat Thales.

Astyanax, Att. 17, 15, tragædus.

C. Ateius Capito, de Div. 1, 16, Crassum in provinciam abeuntem diris prosequitur, et propterea ab Appio censore tanquam ementitus auspicia subscribitur. *Origines inimicitiarum lege ap. Dion. Cass. xxxix, p. 105.*

C. Ateius Plaguleius, Att. x, 8, commemoratur inter Cæsarianos Ciceronis inimicos.

L. Ateius, L. F. Anianus, Capito, ad Div. VIII, 8; videtur idem esse ad Q. fr. 11, 10.

* *A. Aternius*, de Rep. 11, 35, consuli ann. 299.

Athamas, Ar. Resp. 18, furiosus post matricidium factus. Tuscul. 111, 5, furiosus.

Athamas, Pis. 56, saltator, L. Pisonis in Macedonia comes.

Athamas, Att. XII, 10, servus.

Athenæus, ad Div. xv, 4, apud Ariobarzanem gradus.

Athenagoras, Cymæus, Flacc. 7.

Athenais, ad Div. xv, 4, nomen feminae, uxoris, aut matris Ariobarzani.

Athenio, Verr. 11, 54; Ar. Resp. 12, dux fugitivorum et Siculorum, quicum fugitivis se conjunxerat. Hinc Att. u, 12, Athenio dicitur Sext. Clodius, qui fuit dux servorum Romæ tumultuantium, ut Athenio fugitivorum; itaque Siculus, ut Athenio.

Athenodorus Calvus, Att. XVI, 11, 14.

Athenodorus, Tarsensis, Sandois filius, ad Div. 111, 7, philosophus (Cæsaris Octavii præceptor), videtur de nobilitate scripsisse. *De eo Sueton. Claud. 4; Fabric. in Catal. Stoic. B. G. l. 111, c. 15. Sunt etiam de eo conjectantia Hartharothi in Obs. Miscell. Nov. vol. 1, p. 49.*

Atherianum jus, ad Div. 12, 18, ab Atherio quodam, vel Hatherio JCo, vel Atherio potius. Atherium et Haterium promiscue esse in libris, docuit Terron. ad Valor. M. 1, 7, 8. *Jus Atherianum non esse cibum, inde patet, quod, si cibus esset, ambiguitatis lusus et jocus tolleretur. Neque tamen de lege Atheris cum Curtio capiendum; sed de illius temporis JCo. Atherios autem equites. rom. eo tempore fuisse, eo loco Valerii colligi potest.*

Atidius, Verr. 111, 32, C. Verris praefectus.

C. Atinius Labeo, Dom. 47, a Q. Metello censore e senatu ejicitur; et postea ejus, Metelli Macedonici, bona consecrat in tribunatu (Plin. Hist. Nat. VII, 47); idem Cn. Leutulo censori facit.

Atlas, fabulosus Japeti et Clymeneas filius, Tuscul. v, 3; Sext. 8.

L. Atratinus, Cœl. 1, filius *L. Atratinii* ejus, qui a *M. Cœlio* de ambitu accusatus erat; accusat *Cœlium* de ambitu. Patrem defenderat *Cicero*.

Attæ, Sext. 51, quidam per enallagen dici putant pro *Atta*, qui fuerit poeta Latinus. Sed cum *Abramio Grœvius* interpretatur, senes philosophos Grœculos; quos vide.

Attalica, Verr. iv, 12, peripetasmata auro intertexta, ab *Attalo* rege inventa et usurpata.

Attalus, rex Pergamensis, Sext. 27, ei Asia Antiocho *M.* ademta condonatur. Deiot. 7, in *P. Africanum* liberalis fuit: ubi tamen aut *Cicero* lapsus est, *Attalum* pro *Antiocho* ponens, aut *Antiochus (M.)* reponendus. v. *Ursinus* ad l. c. et *Drahenb.* ad *Liv. epit.* 56. De *Attalorum stemmate* v. *Rupert.* ad *Bezold.* c. 12; *Spanhem.* de *Urb. et Pr. N. Diss.* viii, p. 511.

Attalus Iphimenus, Q. fr. 1, 2, homo Grœcus de *Quinti* provincia.

Attalus, *Netinus*, Verr. iv, 26.

Attolius, Att. v, 19, debitor *Cicero*nis, si lectio sana est.

*Attica**, *T. Pomponii Attici* filia; Att. v, 19; viii, 2; xii, 1, 6, 13, 14, 23, 24; xiii, 12, 13, 15, 17, 19, 44, 51.

*Attica**, monumenta historiæ Atheniensis, Brut. 7, 13.

Atticula, Att. vi, 5, filia *Attici*; quæ et *Cæcilia* dicitur.

* *Atticus*, Att. xii, 23, annalis ejus; sc. liber, qui laudatur, Brut. 3; Att. iii, 20, adoptatur ab avunculo; ii, 1, scripsit de consulatu *Ciceronis*. Fin. ii, 21, colligit historiæ thesauros. Historiæ peritissimum fuisse etiam eo eo colligitur, quod in epistolis sæpe a *Cicerone* de rebus historicis consulitur. Epicureum fuisse, opinio est. v. ad Div. xiii, 1. Contra disputat *Tunstallus*, Ep. ad *Middletonum*, p. 171 sq. Add. Att. i, 7, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 19, 26; ii, 1, 3; iii, 20; iv, 1, 6, 8, 10, 15, 16, 17; Q. fr. ii, 3, et multis aliis epistolis ad eundem.

A. Attilius, Cæcin. 10, testis in Cæcinam, de Rep. 1, 1.

C. Attilius, Rosc. Am. 18, sua manu semen spargentem conveniunt Jegati. De eo *Valer. M.* iv, 4; de paupertate *Columella*, de R. R. l. 1, init. *Plin.* xviii, 5. Hic est, qui primus *Serrani* cognomen accepit, *M. F. M. N. Consul* fuit a. U. C. 495 et 503. Non autem fuit filius illius *Reguli*, qui a *Pennis* captus est, uti vulgo putant. De familia *Attilia* optime egit, et multos vulgares errores refellit *Perizon.* Animadv. Hist. c. 1.

*C. Attilius**, prædo nequissimus et crudelissimus piraticam exercet in Dalmatia, ad Div. v, 10.

L. Attilius, Cæc. 10, A. filius, testis in Cæcinam.

L. Attilius, Att. ii, 3, ubi tamen *Tunstallus*, p. 40, legi vult, A. filius; qui est *L. Afranius*.

M. Attilius Regulus, Fin. ii, 20; v, 28; Tusc. v, 3; Sext. 59, etc. Offic. iii, 27, bis consul fuit. de Sen. 20, Carthaginem redit ad supplicium.

M. Attilius Calatinus, Nat. D. ii, 23, Fidem dedicat. Consul a. 495, 498; dictator a. 504, A. F. C. N. Ejus etiam mentio est *Planc.* 25; *Senec.* 17.

M. Attilius, Verr. i, 13, de majestate damnatus.

Sext. Attilius, Offic. iii, 30; Att. xii, 5, cos. cum *Furio*, legem fert de fœdere *Numantino*.

Attilius, ad Div. xiii, 62, eques rom. *Attilius*, Fin. i, 2, *Sophoclis* *Electram* Latinam facit, qualis scriptor? Confer Att. xiv, 20.

S. Attilius Gavianus, Sext. 34, tribunus plebis, qui *Ciceronis* restitutionem impediatur, Att. iv, 2; *Serranum* se ferebat; adoptatus in familiam *Attiliam*. De eo et de hoc loco vide *Perizonium*. l. c.

* *Attilius Navius*, de Div. i, 17, augur, tentatur a *Tarquinio Prisco*. Novacula cotem præcidit. De Rep. ii, 20, est *Attus N.*

C. Attius, *Polignus*, Att. viii, 4, *Sulmone* portas aperuit *Antonio* in bello civili.

L. Attius, al. minus recte, *Accius*, Her. i, 14, et infinitis aliis locis. Con-

troversiam habuit prætor P. Mucio, Her. 11, 15. Familiaris D. Bruti, Brut. 28; D. Bruti monumenta versibus ornat, Arch. 9; annales scripsit, qui laudantur, Brut. 18, 64; Arch. 11; Fin. v, 11; Orat. III, 7; Acad. 1, 3. *Hi annales carmine scripti fuerunt; illaque de Leg. 1, 2, ubi commemoratur inter historicos Latinos prosaicos, pro Attium, alii legunt Macrum, quod ex codicibus firmat Davisius. Fuit autem postea Latinus tragicus, circa annum U.C. DC. Ejus fabulis sæpissime laudantur a veteribus, quarum fragmenta a Stephanis, Debrione et Scriverio collecta sunt.* — *Nunc distinguere videntur duos L. Attios, seniorem et juniorem. Alter, comicus poeta, puer sæcennis cum colonia Pisaurum deductus, anno circiter DLXVI, ille est, qui iisdem ædilibus una cum Pacuvio docuit fabulam, Brut. 64. Alter, prioris forte filius, tragædiarum scriptor, quarum fragmenta exstant, videtur natus anno DLXXX; ad quem ceteros omnes locos pertinere arbitrantur. Penes doctores sit judicium.

M. Attius Balbus, Phil. III, 6; Att. 11, 12, prætorius.

P. Attius, Lig. 2, etc. est Varus, de quo in P. Varus, De varietate scripturæ v. Burm. ad Sueton. Aug. c. 4, et Virg. Æn. v, 568.

T. Attius, Pisauensis, filius forte L. Attii junioris, Brut. 78, eques rom. orator, Hermagoræ præcepta didicerat. Cluent. 23, accusavit A. Cluentium.

Attius, ad Div. xv, 17, pigmentarius.

Auctus, ad Div. XIII, 50, proconsul, Sulpicii successor. Conj. Acilius.

Cn. Aufidius, Tusc. v, 39, prætorius, Cicerone puero, cæcus, in senatum tamen venit; historiam Græcam scripsit. Cf. de Fin. v, 19. Dom. 13, adoptat Oresten.

M. Aufidius*, trib. pl. Pisone et Messala Coss. Att. 1, 16.

Sæot. Aufidius, ad Div. XII, 26, 27.

T. Aufidius, Br. 48, Jctus, T. Juventii et P. Orbii æmulus, frater M. Virgillii. Idem esse videtur, qui Flacc.

19, prætor Asiæ vocatur, et placet etiam Corrado ad Brutum.

T. Aufidius*, Asiæ prætor, Flacc. 19.

Aufidius, Att. 1, 1, inter eos ponitur, quos competitor Ciceroni in consulatu fore opinio erat. Diversus est ab Lurcone, qui eo fere tempore tribunus plebis fuit. Forte est T. Aufidius, de quo ante.

* Aufidius, quidam debitor Ciceronis, ad Div. XVI, 19.

Aufius, Att. VI, 1, amicus Ciceronis. Corrado conjicit Alfius.

M. Aulanus, s. Aulianus, Sext. 4, tribunus militum C. Antonii, Catilinarius, a P. Sextio Capua expellitur.

Aulotes, Postum. 10, est cognomen Ptolemæi, qui regno pulsus est.

Auli filius, Att. 1, 20, Afranius; Att. 1, 16, est idem L. Afranius.

Aulus, Att. VI, 2, est Gabinius, vid.

Auli Lex

Aulus*, Pisonis argentarii familiaris, Att. XII, 5; XIII, 4.

Aurata, Or. 1, 39, est Orata, de qua infra. Cur hic scribatur Aurata, lapidam rationem affert Chapmanus in notis Pearcianis ad Offic. III, 16.

* Aurelia, mulier ob impudicitiam famosa, ad Div. IX, 23.

Aurelianus, Att. IV, 16.

* L. et C. Aurelii, ad Div. XIII, 40, negotiatores, Q. Anchario proc. commendati.

* L. et C. Aurelii Orestes, Brut. 25, orationes reliquerunt.

Aurelius, Att. XIV, 9, ab Hirtio Germanis præpositus.

Aurelius, ad Div. XVI, 24; Att. XVI, creditor Ciceronis.

Aurelius*, Montani procurator, Att. XVI, 15.

C. Aurelius, Verr. 1, 50, consul a. U.C. DCLXXVIII cum L. Octavio.

M. Aurelius Scaurus, Brut. 35, Latine dixit (consul a. U.C. DCLVI); Cæcil. 19, quæstor L. Flacci; Flaccum ei accusare non permittitur. Verr. 1, 35, Ephesi prohibitus est servum e templo Dianæ abducere.

Cn. Aurelius Orestes*, Dom. 13; Planc. 21; Off. II, 17.

L. Aurifex, Orat. II, 60, eques romanus.

A. Aurius, Cluent. 8, Larinas.

M. Aurius Melinus, Cluent. 5, Larinas, duxit Cluentiam.

Num. Aurius, ibid. 7, Larinas.

Autobulus, Pis. 36, saltator. *L. Pisonis* in Macedonia comes.

*Automedon**, *Æchillis auriga*, Rosc. Amer. 7, 35.

P. Autronius, Brat. 68, orator sola voce probabilis. Sull. I, consul designatus cum *P. Sulla* de ambitu condemnatur, Att. III, 2, 7, exsulat. *Pestea conjuravit cum Catilina*.

Avianus, Att. xv, 29.

Avianus, Acad. II, 25, Futeolanus, amicus Ciceronis.

* *Avianus (M. Æmilii)*. v. *M. Æmilii*.

* *C. Avianus Evander*, ad Div. XIII, 21, *M. Æmilii Aviani* libertus. VII, 23, statuarius. v. de eo et vera nominis scriptura, *Cannogister*, *Diss. de ætate et stylo Aviani*, c. 8, qui scripturam *Avianius vitiosam docet*. *Al. multo pejus habent Gavianus, pro C. Avianus*.

C. Avianus Flaccus, ad Div. XIII, 35, 75. *Alii quoque, Avianius*.

* *C. Avianus Hammonius*, ad Div. XIII, 21, *M. Æmilii Aviani* libertus.

C. Avianus Philoxenus, ad Div. XIII, 35, Siculus, a Cæsare in Novocomenses relatus, Ciceronis beneficio. *Nomen assumptum Flacci Aviani, quod eo familiarissime usus erat, quum Tullii nomen assumere debuisset ob beneficium*.

*M. Æmilii Avianus**, familiaris Ciceronis, ad Div. XIII, 21.

Avidius, Leg. II, 3, *mals*; nunc legitur *Balbus*.

Avilius, Larinas, Cluent. 13.

Avitus, Or. 14, est *Cluentius*, pro quo est oratio.

Avius, vel *Aulus*, Att. XII, 5, forte est *argentarius*, Att. XIII, 4.

Acilla, Or. 45, cognomen *Serviliorum*. *Vester Acilla Ala* factus est.

Acius, Att. IV, 15, senator, qui in *Roseis* villam habuit, Att. III, 15. *De hoc interpretantur Sueton. Jul. Cæs. 9*; vide not. ad Div. VII, 3. *Idem inducitur ap. Varr. de R. R. III, 2, ubi et villa ejus in Roseis commemoratur*.

Q. Acius, Att. I, 12, fenerator; Att. X, 11, forte *idem cum superiori*.

B.

Babullius, Att. XIII, 48.

*Baccharum** statuæ Ciceronia Gallo emtæ, ad Div. VII, 2.

Bacchus, Nat. D. III, 23, multi *Bacchi*.

Bacis, *Bœotius*, de Div. I, 18, augur.

Bæbius, Att. IX, 14, XIII, 45, homo obscurus, sed non infans.

M. Bæbius, Pis. 36, jussu *L. Pisonis* in Macedonia interficitur.

Q. Bæbius Tampilus, Phil. V, 10, legatus Romanorum ad *Hannibalem* Saguntum obsidentem. *Cognomen etiam Tamphilus scribitur in Fastis Cap. v. Duk. et Drahenb. ad Liv. XL, 17. In nummo gentis Bæbiæ est Tampilus. Add. Græv. ad l. c.*

P. Bagionnus, ad Div. X, 33, legatus aut præfectus *Antonii* fuisse videtur.

Balbi dno, Orat. III, 21, stoici. vid. in *Lucilius*.

Balbilius, Att. xv, 13, amicissimus Ciceroni, qui eum subsidium senectutis suæ vocat. *Mongallius intelligit Balbum minorem; probat Olivetus*.

Balbinus, Att. XIII, 21, Cæsarianus.

Balbus, cognomen *Ampiorum, Luciliorum, Octaviorum, et Thoriorum*: ubi v.

Balbus major, Att. xvIII, 9, pro quo est oratio de jure civitatis. *Fuit Gaditanus, a Cn. Pompeio civitate donatus, rogatu L. Cornelii Lentuli, unde ab eo nomen assumpsit. De eo vid. argumentum orationis, et Plin. H. N. VII, 43. Fuit gratiosissimus apud Cæsarem. Att. VII, 3, Tartessius dicitur; VII, 7, a Theopane Mitylenæo adoptatur; II,*

12, quindecimvir. Add. Balb. 25, 28; Q. Fr. III, 1; ad Div. VII, 18; VIII, 9; XVI, 23; Att. XI, 6, 7, 8, 9; XII, 2; XIII, 21, 37; XV, 21; XV, 2. *In orat. pro Balbo interdum L. Cornelius simpliciter dicitur. Ad consulatum pervenit gratia Cæsaris.*

Balbus, est e fratre nepos Corn. Balbi; unde minor, Att. VIII, 9, dicitur. Asinii Pollionis quæstor fuit in Hispania; ejus flagitia commemorantur, ad Div. X, 32. De eo v. Plin. H. N. V, 5.

Balbus, Sull. 19, Fausti libertus.

Balbus, Cœl. 11, accusator M. Cœlii, forte est P. Octavius Balbus.

Balbutius, Cluent. 60, Larinas.

Balaericus, de Div. 1, 2, Metellus. v. Metellus.

Ballio, Q. Rosc. 7, 17, nomen comicum lenonis.

M. Bambalio, Phil. II, 36, est Q. Fadius, M. Antonii socer, pater Fulvii.

Banobal, Venerius. Verrin. III, 39.

Barba Cassius, Phil. XIII, 2; Att. XII, 52; amicus Cæsaris et Antonii, cujus quæstor fuit, auctore Appiano, Civil. I. v.

Barbatius, Phil. XIII, 2, amicus Cæsaris et Antonii.

Bardylis, Offic. II, 11, Illyricus latro, propter æquabilem prædæ partitionem, magnas opes habuit. Apud Græcos quosdam scribitur Bardyllis. v. Wesseling. ad Diodorum, XVI, p. 409.

Barnovus, Att. XIV, 19.

M. Basilius, s. Basilus, Cluent. 38, senator.

Basilus, ad Div. VI, 15, Cæsarianus, qui postea in eum conjuravit.

Basilus, Phil. II, 41, gladiator de grege M. Antonii.

Basilus, Att. VII, 9, bustum Basili, locus in via Appia latronibus infestus.

Basitus Minucius. v. in Minucius.

Bassus, ad Div. VII, 20. vid. Cœcilius.

Bassus Lucilius. v. in Lucilius.

Battara, ad Div. VII, 9, pro quo alii, Vacerra. Videtur familiaris Trebatii fuisse.

Battonius, Att. VI, 8, amicus Attici et Ciceronis.

Bebrius, Cluent. 16, senator rom. Bellarophon, Tusc. III, 26.

C. Annius Bellicenus, Font. 4, Hanc non diversum a C. Billieno (v. infr.) putat Tristanus, Comm. T. I, p. 90; quod mihi temporum ratio permittere non videtur. Nec verum est, cum habuisse duarum gentium nomina per adaptionem. Bellicenus est cognomen. Nec demique Betilienus, respondentem pro Bellienus, etiam in nummo occurrit, et Senecæ reddendum videtur. Nimiis saepe hoc nomen in libris occurrit.

L. Bellienus, Phil. II, 36, Pompeianus, cujus domus post eadem Cæsaris incensa est et deflagavit.

Bellionus, ad Div. VIII, 15, verna Demetrii. Cum præsidio est Intemctii. A quo forte non diversus est alter, ad Div. XVI, 22, homo pessimus, flagitiosus. Quidam, Bilienus; quod idem nomen est.

Belus, Nat. D. III, 163, Indorum Hercules.

L. Bestia e Calpurnius, Brut. 34, bonus tribunus plebis, Popillium a C. Graccho expulsum sua rogatione restituit; post consulatum oppressus est lege Mamiliæ. Or. II, 70, a C. Memmio accusatur. Bestia est cognomen Calpurniæ familiæ.

**Bestia, cognomine etiam Vopiscus, ut patet e Philipp. XI, 5; XIII, 12, quod omnes fugerat. Cœl. 11, accusatur de ambitu, in petitione prætoris; Q. fr. II, 3, defenditur a Cicerone. Phil. II. ce. quinquies, hoc defendente, absolutus; sexta vice autem accusatus, damnatus est. Post in bello civili Antonianus, Philipp. XII, 8, consulatum in Bruti locum petit, XI, 5, quamvis prætor non fuisset: unde a Cicerone, ibid. alter Cæsar appellatur Vopiscus ille, ubi orator in ambiguo ludit de utroque cognomine, vel sic vocat convicii loco.*

T. Betucius Barrus, Asculanus, Brut. 46, aliquot orationibus Asculi habitis, et una Romæ contra Cæpio-

nem, nobilib; cui Capionis ore re-
spodit Ælius.

Bias, Parad. 1, Priene patria. de
Amic. 16, unus e septem Sapientibus.

*L. Bibulus**, ad Br. ep. 7, filius se-
quentis.

M. Bibulus, Att. 1, 17, Cæsaris
amicitiam querit, ædilitate et prætura
omissam, ut consulatum eo facilius
consequatur. Ar. Resp. 23, Cæsare
collega in consulatu leges ferente
semper servat de cælo. Dom. 15, ser-
vat de cælo, quum Cæsar de adoptan-
do Clodio legem curiatam fert. Vatin.
9, Vatinus trib. pl. consulem in vin-
cula ducit, reliquis tribunis mittiju-
bentibus. Att. 11, 19, ejus edictis, quæ
domo abditus (vim *Cæsarianorum ti-
mens*) dat, irascitur Pompeius, quod
iis laceratur; 21, in Cæsarem acerba
edicta dat, quæ inde *Archiochia* di-
cantur, populo vehementer grata.
Dom. 26, censet, ut pontifices de do-
mo Ciceronis statuunt, ad Div. xv, 1,
proconsul Syriæ; xii, 19, quam diu
Parthi in provincia ejus sunt, Antio-
chia se tenet, urbe munita; viii, 6,
contra Parthos male pugnat; 11, 17,
Ciceroni proconsuli Ciliciæ invidet.
Brut. 77, scriptitavit accurate. Bello
civilis perit. Att. v, 4, 20; vii, 3; viii,
6; xii, 19.

*Bibulus**, filius, ad Div. 11, 17.

Bilienus, ad Div. xvi, 22, *idem qui*
Bellienus, *ubi v.*

C. Bilienus, Brut. 47, æqualis *M.*
Bruti J. Cti, laudatur. *v. ibid.*

A. Bœnnius, Cluent. 59, copo de
via Latina.

Bion, Tusc. 111, 26, ejus apophthe-
gma.

Bithynicus, ad Div. vi, 16, *Cæsaria-
nus e gento Pompoia, fil. Q. Pompoii*
*Bithynici, A. N. a Bithynia dictus, æ-
vieta a patre. Post mortem Cæsaris Si-
ciliæ prætor fuit.*

Biton, Tusc. 1, 47, pietas in ma-
trem, mors placida. Cleobis frater.

Blandenius Zeuvis, ad Q. fr. 1, 2.

Blasamius, Deiot. 12, Gallo-Græ-
cus, Deiotari legatus.

Blossii, Agr. 11, 34, nobiles Cam-
pani bello Punico 11.

C. Blossius, Cumanus, de Amic. 11,
*philosophus stoicus, Antipatri Tarsen-
sis Romæ auditor; de quo vid. Plu-
tarch. in Gracchis, p. 827, ed. Wech.*
ubi dicitur incitasse Ti. Gracchum ad
*legem agrariam ferendam; de qua ro-
post accusatus, se amicitia summa Ti.*
Gracchi defendit. Cic. l. e.

Boethus, Verr. 1v, 14, cælator et
statuarius, *laudatus a Plinio, N. H.*
*xxxiii, 55; xxxiv, 8, ubi argento melic-
rem fuisse, quam cetero genere materiæ*
*dicit. Carthaginiensis fuit, teste Pau-
san. v, 17.*

Boethus, de Div. v, 8; 11, 21, stoi-
cus, prognosticorum causas elicere
conatus est. Sed effecit tantum, ut
earum rerum rationes paterent, quæ
in mari cælove fierent. *De eo et aliis*
hujus nominis v. Menag. ad Lacq. viii,
145. Laertio l. c. 148, 149, memorantur
libri de Natura et de Fato, in quibus
forte libris de prognosticis egit.

Bogudes, ad Div. x, 32, rex Maurita-
niæ Tingitanæ; *cujus mentio sæps ap.*
Hirt. Bell. Afr. 23, 25, 59, 60; a quo
*regnum Bogudis, et Mauritania Bo-
gudiana: quæ alias Tingitana.*

Boius, Her. 1v, 3, nomen cursoris.
v. Gronov. ad h. l.

M. Bolanus, ad Div. xiii, 77, amicus
Ciceronis. *Alii scribunt Bollanus; quæ*
forma est etiam ap. Horatium.

Bona Dea, Dom. 38, etc. *Ejus sa-
cra habita in ædibus pontif. M. a ma-
tronis pro salute pop. rom. De Bonæ*
*Deæ sacris, templis, etc. præclare ob-
servata sunt ap. Broukhusium ad Ti-
bull. p. 124, 125, 335.*

Bostaris mater, pro Scaur. 12,
fragm. nov.

Brennus, de Div. 1, 37, cum Galli-
cis copiis fano Apollinis bellum intu-
lit. Pythiæ de ea re responsum.

Brinnius, Att. xiii, 12, 14, 50, Ci-
ceronem heredem facit.

T. Brocchus, Lig. 4, 11, avunculus
Q. Ligarii. *Furiæ familiæ cognomen.*

Brogitarus, Gallo-Græcus. Ar.

Resp. 13, 27; Sext. 26; Q. fr. 11, 9, ei Clodius sacerdotium Pessinuntium vendidit, expulso justo sacerdote, et regis nomen dedit.

Brulla, Or. 11, 23, delectabatur vehementius talis.

Bruttius, ad Div. XVI, 21, homo jucundus, quem M. Cic. filius secum Athenis habuit; a quo diversus videtur

L. Bruttius, ad Div. XIII, 38, eques romanus; Siculus.

L. Brutus, e familia patricia Junia, Brut. 14; Planc. 25, Romam regio dominatu liberavit. de Offic. 111, 10; collegæ Collatino imperium abrogat. Tusc. 17, 22, interiit cum Arunte. Brut. 14; Phil. 1, 6, princeps nobilitatis Brutorum. *Hoc dicitur tantum ex opinione vulgari, quæ tum erat, cui, faventi Brutis eorumque gloriæ, non refragatur. Nam ipse Brutus inde ducere originem videri volebat: unde ejus imaginem in atrio habebat. Atticus etiam stemma Brutorum fecerat, in quo a L. Bruto paternum, ab Ahala maternum genus duxerat. v. Wesseling. Obs. 11, 16. Sed Brutos illos, qui deinceps commemorantur, plebeios fuisse, nec a Junia illa familia patricia originem duxisse, docet accurate P. Manut. ad Ep. 1 ad Brutum. Et Plutarchus in Bruto, init. jam tum negatam esse illam a L. Bruto, regum expulsore, originem, ab his, qui eis ob Cæsaris cædem infesti essent. Quid? si a Bruto orti sunt eo, qui apud Dionysium Halic. l. VI, p. 396, memoratur, ubi de secessione in montem Sacrum agitur; qui fait plebeius, atque ipse L. Junius dictus est, primum ipso sibi hoc nomen Bruti arrogante, tanquam alteri libertatis assertori, quod ei deinde mansit.*

**D. Junius Brutus*, M. filius, collega P. Scipionis Nasicæ Serapionis in consulatu ann. DCXV. Brut. 28, Græce doctus. Leg. 111, 9, a trib. Curiatio in vincula conjicitur. Balb. 17, in Hispania ulteriori feliciter pugnat, et de Gallæcis triumphat. Arch. 11, Attii versibus monumenta sua inscripsit.

Ejusdem etiam mentio fit in Bruto, 22. *Ap. Velleium*, 11, 5, dicitur Aulus. *v. interpres, et Sigon. ad ann. DCXV.*

D. Brutus, Brut. 47; Rabir. 7; Att. 111, 22, Græce et Latine doctus. *Consul fuit cum Mamercio Emilio Lepido Liviano.*

D. Brutus, Verr. 1, 55; Phil. 111, 1, provinciam Galliam a Cæsare ipsi datam eripere audeat Antonius. Ejus editum, cap. 4. ad Div. XI, 10, exercitum alit suo sumtu; 11, obsidione liberatur; XI, 1, postulat, ut sibi, et M. Bruto, et Cassio cum publico præsidio liceat Romæ esse, ut tuti sint; idem liberam legationem postulat et reliquis suis; 21, in decemviris est, creatis, ut ab Antonio rationem gesti consulatus repeterent.

M. Brutus, pater. ad Div. VII, 22; Brut. 47, Jctus. Brut. 62, juris publici et privati peritus, a forensi eloquentia abfuit. Or. 11, 33, libri de jure laudantur. Cluent. 51, initia librorum de Jure Civili. Fin. 1, 4, negat partum accillæ in fructu habendum, etc. *De eo consulere licet auctores Historiæ jur. rom.*

M. Brutus, filius, Or. 11, 54, filius ejus, qui libros de Jure Civili scripsit, Cn. Plancium accusavit, defensore Crasso, qui quum ab eo laecessus esset in illa accusatione, egregie eum ultus est. Cf. Cluent. 51. Brut. 34, accusationem factitavit, nullos magistratus petivit, dedecus familiæ vocatur. Cluent. 51, orator vehemens, bona paterna effudit. Font. 16, accusat Scaurum. Off. 11, 14, juris civilis peritus, propter multas accusationes accusator cognominatus est. *Hunc quidam patrem τυραννοκτόνου faciunt. Male. Non ita de eo ad filium scripsissent in Bruto, 34.*

**M. Brutus*, Quint. 20, tribun. pl. a. U. C. DCCLXX, Scipionis et Norbani consulis, Hotomanno et Manutio videtur esse *M. Bruti*, qui Cæsarem interfecit, pater, a Cn. Pompeio bello Sullano necatus. Agr. 11, 33, tribun. pl., qui coloniam Capuam ferre voluit. *Alium M. Brutum, ad quem hoc referam, non rope-*

rio; neque tamen pro certo affirmare ausim, ad M. Bruti percussoris Cæsaris patrem pertinere deducendæ colonie consilium. Ceterum consentit cum eo, quod Cicero dicit, mirari se, cur Nullus ejus Bruti exitum non perhorrescat. Idem mecum sentire postea vidi Mazochium, de Amphitheatro Camp. p. 9; qui in primis de hoc Bruto videndus. Sed quod cum negat tribunum pleb. fuisse, quod Turnebus ad l. c. sine auctore dixerat, quia non probabile, Brutos, qui genus suum a L. Bruto patricio duci vellent, tribunos fieri voluisse, quo eam rem refutassent ipsi, id nihili est, ut patet e loco Ciceronis pro Quintio.

M. Junius Brutus, Phil. 1, 5; ejus et Cassii prætorum edictum post cædem Cæsaris. cap. 4, urbe cedit. Phil. 11, 12, interfecto Cæsare pugionem extollit, et Ciceronem nominatim exclamavit. Phil. 11, 13, ei provincia datur post cædem Cæsaris, et quæstores. ad Div. 111, 4, gener Cn. Pompeii M. vi, 6, a Cæsare Gallie præficitur. xii, 15; xiii, 10; Att. xii, 5, epitomen Fannianam scripsit, i. e. historię a Fannio scriptæ. xiii, 8, ejus epitome Cæliano-

rum. Acad. 1, 5, de philosophia Latine scripsit; audivit Athenis Aristum. Fin. 1, 3, liber de Virtute ad M. Tullium. Tusc. v, 1, ejus avunculus est Cato Uticensis. Att. xii, 13, 14, 15, 18, 27, 29, 36, 37; xiii, 4, 6, 7, 9, 33, 38, 44, 46; xiv, 1, 5, 7, 8, 14, 16, 19; xv, 1, 3, 4, 5, 9, 21, 29; xvi, 1, 2, 4, 5; Phil. x, 2, 5, 5, 6, 11; Brut. 6, 9, 42, 97.

Q. Cæpio Brutus, Phil. x, 11, est id. M. Brutus, qui ita dicitur, quod a matris Serviliæ fratre adoptatus erat.

M. Bucculcius, Or. 1, 39.

Bucilianus, Att. xv, 17; xvi, 4, unus e conjuratis in Cæsarem.

Bulbus, Verr. 11, 32; Cluent. 26, senator rom. homo sordidus.

P. Burrhienus, Quint. 6, prætor urbanus, a. dclxx, Scipione et Norbano c.

Burrhus, Orat. 48, Ennius dixit pro Pyrrhus, v. Victor. V. L. xiv, 5.

T. Bursa (Munatius Plancus), ad Div. vii, 2, damnatur post tribunatum, Pompcio M. III consule gestum.

Bustris*, de Rep. 111, 6, rex Egypti. Busrenus, Q. fr. 11, 12, regulus barbarus et obscurus.

Bussenius, Att. viii, 12, Pompeianus.

C.

C. Cacurrius, Verr. 1v, 17, civis rom. Lilybæi.

Cæcilia, Metelli Balearici filia. de Div. 1, 2, ex ejus somnio Junonis Sospitæ templum reffectum. de Div. 1, 44; 11, 40. S. Rosc. 50, Nepotis (majoris) soror: sed quia eadem femina, ibid. c. 10, Nepotis filia dicitur, viri docti, aut hic legendum putant soror, aut, c. 50, delectandum, Balearici et sororem. Nam aut Balearici filia est, et Nepotis majoris soror, aut Nepotis filia, non Balearici. Ea quæ, c. 50, de ea dicuntur, Balearici filie magis conveniunt, quam Nepotis. Nepotis filius tum nondum ornatissimus fuit, junior quippe Cicerone; nec patrum clarissimi nisi de Macedonici filii, Balearici fratribus, intelligi possunt.

Cæcilia, Att. vi, 2, et 4, est filia Attici. Ipso enim Atticus Cæcilius dicitur, quia a Cæcilio avunculo adoptatus erat.

Cæciliana*, Att. 1, 16.

C. Cæcilius, Flacc. 36, eques romanus.

Cæcilius Staius, Or. 11, 10, insuber Gallus, potea comicus. Att. vii, 5, malus auctor latininitatis. Cf. de Rep. 1v, 10.

Cæcilius Trypho, Att. 111, 8.

L. Cæcilius, in Sen. p. Red. 9; Milon. 14, prætor P. Lentulo Spinthere consule. Sed alii malunt Cælius, ut est apud Asconium. Harduinus putat esse cum, qui ap. Plinium, H. N. vii, 49, memoratur. Sed ibi prænomen est M. et libri quidam, præsertim edd. habent Cælius: quæ lectio fit probabilis cognom-

mino Rufi, quod est Cæliorum. Et fuit M. Cælius Rufus orator, æqualis Calvo, qui exitum non bonum habuit: de quo infra.

L. Cæcilius, Sul. 22, trib. pl. legem Cæciliam fert. vid. *Cæcilia Lex*. Sull. 23, legi agrariæ Rulli se intercessurum proficitur.

L. Cæcilius, ad Q. fr. 1, 2, negotiator in provincia Q. Ciceronis.

M. Cæcilius, Cæcil. 9, frater Q. Cæcili, ejus, in quem est Divinatio.

Q. Cæcilius, fr. Corn. 1, consul cum M. Junio Silano. Est *Motellus Numidicus*.

Q. Cæcilius, Q. F. Motellus Pius Scipio, ad Div. viii, 8, adoptatus a *Q. Motello Pio*, Numid. fil. ante *P. Scipio*, ut appellatur pro *Domo Sacre Pompeii Magni*, ejusdem collega in consulatu. Hic est ille *Scipio*, qui contra *Cæsarem* in *Africa* bellum gessit.

Q. Cæcilius Bassus, Att. ii, 9, quæstor *Cæsare* et *Bibulo* coss. ad Div. xi, 1, eum sperabat *Brutus* firmiorem fore, nuntio de morte *Cæsaris* allato. *Phil.* xi, 15, exercitum in *Asia* privatus habet. ad Div. xii, 11 et 12, in *Syria* legionem habuit, quæ ad *C. Cassium* venit, invito *Basso*. ad Div. xii, 18; *Deiot.* 8, 9, ubi male vulgo *Cælius* est. De turbis ab eo in *Syria* motis vid. *Joseph.* xiv, 11.

Q. Cæcilius, Att. i, 1, 12; ii, 19, fenerator, avunculus *Attici*.

Q. Cæcilius, Q. fil. Pomponianus Atticus, Att. iii, 20, est *T. Pomponius Atticus*, qui ab avunculo *Q. Cæcilio* testamento adoptatus erat, quod ei *Cicero* gratulatur.

Q. Cæcilius, Cæcil. 2, cognomino *Niger*, *Siculus*, *Verris* quæstor, qui accusationem *Verris* petebat, in quem est *Divinatio*. vid. *Argum. Asconii*.

T. Cæcilius Eutychedes, Att. iv, 15, libertus *Attici*, qui prænomen habet *Attici* ante adoptionem, et nomen ejus post adoptionem.

A. Cæcina, ad Div. x, 25, cujus est epistola libr. vi, 7. ibid. xiii, 66, negotiatus est in *Asia*. vi, 5-8, exsul,

quod contra *Cæsarem* scripserat; liberum *Ciceroni* mittit. it. ep. 9, in *Sicilia* exsul. De *Etrusca disciplina* librum scripsit, qui laudatur apud *Plinium* (v, *Harudin.* in *Ind. Auct.*); ad quem alludit *Cicero* in epistola ea, quam ad eum scripsit, vi, 6. De hoc *Cæcina* v. *Demostorum*, *Etrur. Regal.* 1, 2, 59, ubi et alios *Cæcinas* colligit, docetque nam quoque hanc familiam *Volaterris* florere. Cf. *Fr. Marianum*, de *Etruria Metropoli*, c. 15, 16, et *Gorium*, *Insc. Etr.* T. iii, p. 159, ubi inseri: antiquæ *Volaterranæ Cæcinarum* sunt.

A. Cæcina (Licinius), Cæcin. 1, *Volaterranus*, pro quo est oratio. Hæc eundem cum superiori putat *Demostorus*, l. c. et *Passeratius*; not. ad or. pro *Cæcin.* c. 1; nec ipso abnucriam.

Cæcina, Att. xvi, 8, *Volaterranus*, diversus ab utroque superiori.

Cæcius, Att. ix, 13, qui sit, nemo tradidit.

C. Cælius, Att. ix, 11, ab *Appio* cum mandatis ad *Ciceronem* mittitur.

M. Cælius, vid. inf. *M. Cælius*.

M. Cæparius, *Catil.* iii, 6, socius *Cætilinæ*, apud *Sallustium* *Q. dicitur*, *Cat.* 46.

C. et L. Cæpasi, fratres, *Brut.* 69; *Cluent.* 21, ignoti homines, oppidano et incondito genere dicendi, quæstores facti sunt.

Cn. Cæpio, Att. xii, 20, *Servius Claudii* pater, vivo patre naufragio perierit, an mortuo? *Fin.* ii, 16, ei discernitur quæstio in *Tubulum*.

Q. Servilius Cæpio, *Brut.* 43, collega *C. Lælii* in consulatu (a. dcliiii), ii, qui in *Lusitania* bellum gerens *Viriatum* per insidias interfecit. Ejus filius videtur esse, qui sequitur.

* *Q. Servilius Cæpio*, *Tusc.* v, 5, vid. *Davis*, ad *Her.* 1, 14; *Brut.* 44, fuit a *Cimbris*, causam dixit, decem annis post reus factus a *Cn. Junio Norbano Balbo*. 11, damnatus de repetundis post præturam *Galliæ* ex consulatu (quem cum *Attilio Serrano* gessit), *Smyrne* vixit. ad *Her.* 1, 12, quæstor urbanus (a. dcliiii), quum *Apuleius Saturni-*

nus legem framentariam ferret, perfecit, ut ea antiquaretur, quum auctoritate, tum vi. (Vid. *Lex Pupia* *frum. App. Bell. Civ. l. 1, p. 626, ed. Toll. de Inv. 1, 40.*) *Hunc esse eundem, qui ante a. DCXLII consul cum Attilio fuerat, Pighio placet; quam opinionem, ab Ernestio probatam, multis refellit Wetzel. ad Brut. 62, omninoque hunc diversum putat ab eo, qui consul legem judicariam tulit* (Brut. 43), *et decem annis post cladem Cimbricam a Norbano accusatus est. Hic minor Q. Serv. Cæpio, non ille major natus, Brut. 62, nimis equestri ordini deditus, a senatu dissidet; Brut. 46, accusatur a T. Betucio Barro Aculano, et se defendit. Dom. 46, M. Drusi, tr. pl. ann. DCXIII, inimicus. Unde inimicitias ortas, docet Plinius, xxxiii, 1.*

Q. Servilius Cæpio, Fin. III, 2, avus Luculli pueri; magni eum fecit Cicerone. Nam L. Lucullus Servilium Cæpionis habuit in matrimonio, quem P. Manutius ad h. l. putat esse filium ejus. Q. Cæpionis, qui bello sociati perit. Eum sane Cicero dicit, posse esse in principibus, si viveret: quod in hunc non cadit.

Q. Cæpio, Fin. III, 2, amicus Ciceronis. Est filius præcedentis, frater Servilii Luculli; qui M. Brutum adoptavit.

Q. Cæpio, ad Div. VII, 21, est M. Brutus, adoptatus a Q. Cæpione, de quo ante. Prætor urbanus eo anno, quo Cæsar interfectus est. Att. II, 24, Cn. Cæpio Brutus, Grav. corr. Q. Cæpio Brutus. Sic est, Phil. X, 11.

Cæpiones duo, Cn. et Q. Brut. 25; Font. 10, eorum testimonium in Q. Pompeium rejicitur. De prænomine vide Valer. VIII, 5, de testibus; ubi in nonnullis odd. Caius.

Cærellia, ad Div. XIII, 72, necessaria Ciceronis. Att. XIII, 21; XII, 51; studio philosophiæ flagrat, Epistole ad eam fragmentum.

C. Julius Cæsar, L. F. Or. II, 3. Q. Catuli frater. Off. I, 37, facilius vicit omnes. ibid. 30, ejus sermones multo lepore conditi erant. Itaque etiam, Or. II, 58, inducitur de joci et ridiculis dis-

serens. Brut. 57, 60, 69, 89; Tusc. V, 19; Orat. III, 3; Cæcil. 19. Add. infr. in C. Julius.

C. Julius Cæsar, Dictator, Balb. 19, in Hispania prætor, quæ Gaditanis beneficia tribuerit. Att. II, 21, concionem in Bibulum concitare non potest. Dom. 9, gratulatur P. Clodiorum motum ex urbe Catonem. Att. II, 3, de jungendo Pompeio et Crasso laborat. ad Div. IX, 16, volumina ἀποθημάτων conficit. Cat. IV, 4, sententia ejus de Catilinariis. ad Div. VI, 18, legem, qua prohiberet esse in decurionibus, qui facerent præconium, ferre cogitat. ad Div. I, 15, Dejotarum tetrarchiæ regno multat. ad Div. XIII, 4, in lege agraria Volaterranos liberat. Br. 72, qualis in dicendo; de ratione Latine loquendi accuratissime scripsit. Marc. 1, beneficium in M. Marcellum laudatur. Att. XIII, 10, in suspicione est, ejus jussu M. Marcellum interfectum esse; sed defenditur. Att. 2, 4, prope jubet occidi Metellum tribunum pl. ad Div. I, 52, quum immolaret, in extis bovis opimi cor non fuit. Top. 24, scripsit contra Catonem Ciceronis (Gell. IV, 16). ad Att. XII, 41, de Catone et contra Catonem scribit. Div. II, 9, in curia Pompeia ante simulacrum Pompeii trucidatus jacet, etc. Planc. 36; Marc. 1; Cat. IV, 5; Sext. 17; Prov. Cons. 10; Pis. 11, 12, 13, 17, 18, 52, 53; Balb. 19, 27; Mil. 24; Lig. 3, 5, 6; Dejot. 3; Phil. II, 22, 30, 34, 37, 45; V, 18; Brut. 72, 74, 75; Off. I, 8, 14; II, 24, etc.

C. Cæsar Octavius, Phil. III, 15, ad senatus auctoritatem se confert. Phil. XI, 8, adolescentulo imperium extraordinarium Cicerone sententia sua tradit. ad Div. XI, 20, dictum Ciceronis ægre fert. ad Div. XII, 28.

L. Cæsar, L. F. Tusc. V, 19, jussu Cinnæ interficitur. Est is, qui cum P. Rutilio a U. C. DCXLIII, consul fuit; C. frater Adde in L. Julius.

L. Cæsar, Planc. 21, ædilitiam repulsam tulit. Cat. IV, 6; sororis virum P. Lentulum socerum Catilinæ interficiendum censet. Muren. 34 (et Att. I,

2), consul cum C. Figulo (a. dclxxxix) Sctum facit simile legi Fabiæ de numero sectatorum. ad Div. ix, 14, ægrotat Neapoli. Hujus sororis filius M. Antonius fuit. ad Div. x, 28, optime sentit, sed in Antonium non acriter dicit, quia ejus avunculus est. Phil. vi, 5, agrorum assignationem Antonianam sententia sua dissolvit, et juvante Cicerone VIIvirum acta sustulit. vide ad Sull. 19.

L. Cæsar, L. F. (Cæs. B. C. 1, 8), Att. vii, 13, mandata absurdissima a Cæsare habet, non homo, sed scopæ solutæ; de quibus pluribus opp. seqq. ad Div. ix, 7. Est idem proquæstor Africæ, cui, Catone interfecto, Cæsar vitam concessit. v. Cæsar l. c. et Hirt. B. Afr. c. 89.

Sext. Cæsar, Arusp. Resp. 6, flamen Quirinalis.

Cæsenia, Cæcin. 4, Tarquiniensis.

P. Cæsenius, Cæcin. 4, 10, Tarquiniensis.

C. Cæsetius, Lig. 11, eques rom. Ligarii advocatus. Phil. xiiii, 15, trib. pl. a Cæsare ab rep. remotus. Phil. iii, 10, provinciam sibi ab Antonio datam recusavit. Add. Vell. ii, 68, ubi v. interpretes; quorum nullus locis Ciceronis usus est.

P. Cæsetius, Verr. v, 25, legatus Verris.

L. Cæsius, Q. fr. 1, 14, de cohorte prætorica Q. Ciceronis in Asia. Add. 1, 2; forte idem est, iii, 1.

M. Cæsius, Verr. 1, 50, prætor cum C. Annio Sacerdote. Verr. iii, 39, 43.

M. Cæsius, ad Div. xiiii, 11, ædilis Arpini.

P. Cæsius, Balb. 22, eques romanus a Cn. Pompeio patre civitate donatus, ad Div. xiiii, 51.

Sext. Cæsius, Flacc. 26, eques romanus.

Cæsoninus Calventius, post Red. in Sen. 6, est *L. Piso*, is, qui cum *A. Gabinio* consul fuit. v. in *L. Piso*. *Cæsoninus* cognomen *Pisonum* fuit, ante quam *Frugi* dicerentur. Add. Prov. Cons. 4; Pis. 6, ubi mss. et edd. plures

habent *Cæsonius*; analogia quidem sic videtur postulare.

M. Cæsonius, Act. 1 in Verr. 10, ædilis cum Cicerone. Add. Att. 1, 1; xii, 11.

C. Cæstius, Flacc. 13, eques rom. Att. v, 15.

* *L. Cæsulenus*, Br. 34, accusator de plebe, tempore Jugurthinii belli.

Calamis, Br. 18, statuarium, dura quidem signa fecit, sed tamen meliora signis Canachi. vid. *Plinium Histor. Natural.* xxxiv, 19; *Quintilian.* xii, 10; *Pausan.* p. 9, 53, 134, 445, 447, 479, etc., ed. Kuhn. et laudatos *Herduino ad l. c.*

Calanus, Tusc. 11, 22, Indus, sua voluntate vivus comburitur. de Div. 1, 23, Alexandro propinquam mortem vaticinatur.

Calatinus, Agrar. 11, 24, est *M. Attilius Calatinus*; de quo in *Attilius*.

Calchas, Or. 22, vates Græcorum in obsidione Trojana. *Nat. D.* 11, 5, argur. de Div. 1, 33, ex passcerum numero belli Trojani annos auguratus est.

Caldus, Inv. 11, 9, cognomen, quod temerarii et calidi consilii hominibus tribuitur.

Caldus, Att. vi, 5, cognomen *C. Cælii* quæstoris.

M. Calenius, Att. viii, 12, Pompeianus.

* *L. Calenus*, Verr. 11, 8, civis rom. Nescio an idem sit, adversus quem Cic. defendit *Q. Mucium*, fragm. or. in *Toga candida*.

Q. Calenus (Fufius), Phil. x, 1, Brutus non probat, sed Antonium, et propterea a Cicerone reprehenditur. Att. 1, 14, trib. pl. *P. Clodius* favet. Vid. *Fufia Læx*, et in *Q. Fufius*.

Cn. Calidius, Verr. 14, 20, eques rom. in Sicilia negotiator, cujus filius senator fuit.

M. Calidius, in Sen. p. Redit. 9, prætor des. *P. Lentulo Spinthere* cos. Br. 79, 80, orator prope singularis. *Quintil.* x, 1.

Q. Calidius, Planc. 28, 29, lege *Q. Metellum Numid.* restituit; fit prætor, supplicante populo *Metello*. Verr. 12,

25, a Q. Lollio accusatur, sc. e prætura Hispaniensi : quanquam Asconius id a Gallio factum putat ; quod Menardus non concoquebat. Act. 1 in Verr. 13 ; Plane. 29, condemnatur.

Callicratidas, Off. 1, 24. Lacedæmoniorum dux, quum multa fecisset egregie, ad extremum vertit omnia, ap. prælio ad Arginusas. De re v. Diodor. Sic. XIII, p. 217 sq. Off. 1, 30, non patiens, neque versutus.

Callidama, Verr. 11, 36, Agathini fil. Thermitana.

Callimachus, Orat. III, 53, grammaticus et poeta. Tusc. 1, 34, 39.

Calliphana, Veliensis, Balb. 24, lege a C. Valerio Flacco lata fit civis romana.

Callipho, Fin. 11, 6, 11 ; Acad. 11, 42 ; Off. 3, 33 ; Tusc. v, 50 ; voluptatem et honestatem summum bonum esse dicit. Fin. v, 25 ; quomodo in hanc sententiam inciderit.

Callipides, Att. XIII, 12, proverbium de eo. *Add. Suston. Tiber.* 38.

Callisthenes, Orat. 11, 14, Olynthius, Aristotelis discipulus, Alexandri comes, scripsit historiam pæne rhetorum more. Tusc. III, 10, mors a Theophrasto peculiari libro deploratur. Rab. Postum. 9, ab Alexandro necatur. ad Div. v, 12, scripsit Troicum bellum. de Div. 1, 34 ; 11, 25.

Calpurnia gens, in Pis. 23, est *Pisonum, Bestiarum, Bibulorum, Cæseninorum*.

L. Calpurnius, Att. x, 8, est L. Calpurnius Piso, familiarissimus Antonii. Qui nominatur, Cæcin. 12, nescio an idem sit.

P. Calpurnius Lanarius, Offic. III, 16. Sed *P. Manutius legi volebat, Calpurnius*.

Q. Calpurnius, Verr. IV, 49, P. Mucii collega in consulatu, a. DCXX.

Calva, Att. xv, 3.

* *Calvena*, Att. XIV, 5, 9 ; XVI, 11, est *Matius, Cæsaris amicus. Schneider. epist. ad Langer. pag. XXIX, mallet legere ubique Calvina.*

Calventius. v. Cæsenius.

Calvinus, Orat. 11, 61, est cognomen familiae Domitiæ.

C. Calvisius, ad Div. XII, 25 ; ibid. x, 25, 26, reipubl. amans. Phil. III, 10, Africam, quam ante jam obtinuerat (nunc autem Cornificius obtinebat), sortiente M. Antonio sortitur.

Caldus, ad Div. xv, 21, orator, a Cicerone laudatur. v. *C. Licinius Calvus*.

Calvus, Att. 1, 16, appellatur M. Crassus, quod aliquando sub Calvi nomine in auctione Nanneii quædam emerat.

*Calvus**, JCtus, Q. fr. III, 1.

Calypso, mulier, cui Ulysses inservit. Off. 1, 31.

C. Camillus, ad Div. IX, 20 ; XIV, 5, 14 ; Att. v, 8 ; VI, 1 ; XI, 16, 23 ; XIII, 33, post Atticum amicissimus Ciceroni. Div. v, 20, juris prædicatorii peritus.

L. Camillus, Sen. 12, qui cum Appio Claudio consul fuit (a. U. C. CCCXIV), e familia Furia. Eisdem consules edit. Gell. IX, 11 ; sed alii P. Claudium. v. *Sigon. ad h. auct.*

M. Camillus, Tusc. 1, 37, is est, qui Romam a Gallis captam restituit. Camilli exsilium, de Rep. 1, 3.

Camirus, Nat. D. III, 21, conditor Camiri, oppidi Rhodiorum.

Camula, Att. v, 21, centurio.

M. Camurtus, Cæl. 30, de crimine, nescio quo, in Vettium commisso, condemnatus.

Cana, Att. XIII, 41, Græv. Kana, filia Gellii Cani, quam Q. fil. collocare cogitabant, si ei placeret.

Canachus, Brut. 18, statuarius ; ejus signa rigidiora sunt, quam ut imitentur veritatem. *Plin. H. N. XXXIV, 8. Sicyonius fuit. Ejus opera quædam commemorat etiam Pausan. p. 134, 472, 483, 570, 730, etc. ed. Kuhn.*

Canephoræ, Verr. IV, 3, dicebantur virgines Athenis, quæ in sacris Cereis canistra ferebant in capitibus. *Status hanc figuram referentes h. l. Canephoræ dicuntur. De Canephoris. v. Span. ad Callim. H. in Cererem.*

Canidius, ad Div. x, 21, legatus Lepidi IIIviri, aut trib. aut simile quid-

Canidius, s. potius, ut putant; *Calidius*, ad Div. viii, 9, disertus. Canidius etiam quidam de Lepidi exercitu memoratur ad Div. x, 21, qui legati aut tribuni munere functus videtur, quo usus et Lepidus ad milites incitandos, ut pacem flagitarent.

C. Caninius Gallus, ad Div. ii, 8, a Cicerone defenditur; viii, 1, amicus M. Varronis et Ciceronis; ix, 2, 6; i, 2, trib. pl. Marcellino et Philippo cons. ib. tempus Ganinianum, ubi v. *Manut.*

T. Caninius Robilius. Att. xii, 37, legatus Cæsaris in Gallia. ad Div. viii, 30, consul. prid. kal. jan. anno ante mortem Cæsaris.

Caninius Satrius, Att. i, 1.

Caninius, Sallustianus, ad Div. ii, 17.

C. Canius, Off. iii, 14, eques romanus facetus et literatus, Syracusae otiandi causa se contulit. Or. ii, 69, ubi vulgg. habent *Gannius*.

* *C. Canuleii* plebiscitum, de Rep. ii, 37, quod vocat *Canuleium*.

Canuleius, Att. x, 5.

L. Canuleius, Verr. ii, 70, in portu Syracusano publicanus.

M. Canuleius, Brut. 92.

Canus, s. *Kanus*, Att. xiiii, 51, est Q. Gellius *Canus*, v. *Tunstallus*, p. 162.

P. Canutius, Br. 56, homo disertus; subiectus dicitur P. Sulpicio mortuo orationes. Cluent. 18, Scamandrum accusat. ib. 10, accusator Oppianici.

Ti. Canutius (trib. pl.), ad Div. xii, 3, Ciceronem producit. ibid. 23; Phil. iii, 9. v. *Periz. A. H. c. 2.*

Capho, Phil. x, 10; xi, 5, veteranus; viii, 3, de grege Antonii nebulo, centurio.

C. Capito, Att. xiiii, 33, Cæsariatus. ad Div. vii, 8; xiiii, 29. *Cognomen familiae Atteiae. v. Atteius.*

L. Capito, Q. fr. iii, 1; cum C. Memmio trib. pl. Gabinium postulat.

Capius, ad Div. viii, 24, hystrio. *Sed legendum puto Catus, e vestigijs mss. qui habent Citius: nisi id est pro Cipius, ut habet Festus in non omnibus dormio, ut placet Ant. Augustino, quod esset familia Cippia; sed non est*

necessè nomen id esse familiae; quum ille sit hystrio.

Caprius, Nat. D. iii, 23, pater Dionysi, seu Bacchi cujusdam.

Carbo, ad Div. ix, 21, cognomen familiae Papiriae plebeiae. De hac familia epistola illa classica est. De Carbonibus egragia congressit *Valens de Num. Pam. R. sed v. impr. Pariz. A. H. c. 3.*

* *C. Carbo*, Brut. 27, 43, eloquentissimus. Or. i, 34, ejus exercitationes oratoriae. Brut. 25, M. *Rutilium Lepidum* Porcinam studiose audivit. Or. i, 10, juris civilis et morum majorum ignarus fuit: nam ibi pro *Ca. esse legendum C. res ipsa loquitur, et non Lambini probant. vid. Porcius, ad hanc locum. Or. ii, 25; Leg. iii, 16, trib. pl. ann. dcxxii, seditiosus fuit; in consellatu autem sanior: nam L. Opimius, qui C. Gracchum interfecerat, ad populum defendit. Mil. 3, trib. pl. P. Africanum interrogat in concione, quid de cæde Ti. Gracchi sentiat. Or. ii, 40; ad Div. ix, 21, in cæde P. Africani socius fuisse putatus est. Brut. 27, 43; Verr. iii, 1; ad Div. ix, 21, s. L. Crasso ob seditionem Gracchanam accusatus, cantharidas sumas, et se iudicio ita subtraxit. de Amic. 25, legem fert. de tribunis pl. ut, quoties vellet plebs, eos reficere liceret. *Pater ejus, qui sequitur.**

* *C. Carbo Arvina, C. Fil. qui a Crasso accusatus est*, Brut. 62, non stitit acutus orator; 69, disertus. Or. iii, 3, Crasso inimicissimus. ad Div. ix, 21, a L. Damasippo prætore occisus est, unus Carbonum civis e republica. *Fortè idem, qui, Arch. 4, legem fert de civitate cum M. Plautio Silvano.*

Cn. seu C. Carbo, et ejus frater, scura, ad Div. ix, 21, hystrius improbi.

* *Cn. Carbo*, ad Div. ix, 21, a M. Antonio accusatus atramento sutorio sancto moritur. *P. Manutius putat esse Metelli Caprarii, ann. dcxli, in consulatu collegam. Pater ejus, qui sequitur.*

Cn. Carbo, Act. i in Verr. 4, præcons. Galliae, quaestore Verre; ter consul fuit. ad Div. ix, 21, a Cn. Pom-

peio Lilybæ interfectus est. Homo improbiſſimus. *In odd. vulg. olim erat P. pro Cn. quæ res hic turbas quasdam dedit, ut apud Manut. ad hanc epist. p. 33, ed. Græw. et Valentem. t. II, p. 205, in Nummis Famil. Rom.*

M. Carbo, ad Div. IX, 21, P. Flacco accusante condemnatur; fur magnus e Sicilia.

Carbo, Rubrius filius amicus Cicero- nis, ad Div. IX, 21.

Carbones, tres Fratres, ad Div. IX, 21.

D. Carfulenas, Phil. III, 9, senator. ad Div. X, 33, legatus Pansæ, interit in prælio Mutinensi, doce Pansa. Att. XV, 4. *Transiit ab Antonio ad Octavianam.*

Carnæades, Or. I, 11, Cyrenæus, auctor academise tertie. Tusc. IV, 3, academicus Cyrenæus. Acad. I, 12, quartus ab Arceſilla, in Arceſilæ ratione manet. Acad. II, 30, dialecticus discit a Diogene stoico. Fin. III, 12, in dialecticis exercitatus, et summa eloquentia. Acad. II, 42, quod summum bonum statuerit. *ibid.* 45, Calliphontis sententiam de summo bono valde deſendit. *ibid.* 31, ejus de visis sententia. *ib.* 9, quomodo Antipatro stoico re- spondeat, qui sibi concedi volebat hoc perceptura esse, *Nihil percipi posse.* Att. XIII, 21, *πεβολὴν* pugillis et retentionem aurigæ similem facit *ἐποχῆν*. N. D. I, 2, disserit contra eos, qui omnia hominis caesa nata esse dicunt. Divin. II, 3, quærit quarumne rerum divinatio sit; earumne, quæ sensibus percipiuntur. *ib.* I, 13, fingit, in Chiorum lapicidinis saxo difſisso exstitisse caput Panisci. *ib.* II, 41, Præſtinam fortunam risit. *ib.* I, 30, concertationis studio modo sit hoc, modo illud. N. D. II, 65, liberenter in stoicos invehebatur. de Div. I, 4, multa acute et copiose contra stoicos disputavit. Att. VII, 2, ejus dictum spurcum: Bene eveniat, etc. Græces: *τύχη ἀγαθὴ καὶ ὀποιαῖμεν*. Tusc. V, 41; Or. II, 37, legatus Romam missus. **Carnæades* Græcus homo, de Rep. III, 4; de eo est Acad. Frag. I.

Index Histor.

L. Carpinatius, Verr. II, 70, publicanus in Sicilia pro magistro.

T. Carrinas, Att. XIII, 33, gentis *Albii*.

L. Cartius, ad Div. XII, 11, aliquid muneris in exercitu Cassii in Syria videtur tenuisse.

Carvili, Petit. Cons. 3, amici Gattili- næ.

Sp. Carvilius, de Or. II, 61; familia *Carvilia plebeia, sed equestris tamen.*

Casca, cognomen *Serviliorum*, Phil. II, 11, fuit inter percussores Cæsaris. Att. XIII, 44, librum scripsit. XVI, 15, ejus tribunatus. v. *Servilius*.

Cascellius, Balb. 20, prædiator ætate auguris Q. Scævola. *vid. Valer. Max.* VI, 2, 12, et VIII, 12, 1. *Hoc nomen vindicant contra eos, qui Cascellius legi volunt, ut Pighius, Ann. ad a. 635, cujus opinionem videtur probare Grævius ad Cic. Balb. 20; Harduin. ad Plin. VIII, 61, ubi præceptor ejus Volcatius traditur; Rupert. ad Pompon. Enchirid. III, 11; ubi de A. Cascellio JCTo agit, cujus et Horatius mentionem fecit. Ceterum huic familia hereditarium quodammodo Jurisprud. studium fuit.*

M. Cascellius, Q. fr. I, 2, negotiator, ut videtur, in provincia Q. Ciceronis.

Cassandus, de Div. II, 42, summus astrologus tempore Panætli.

Cassandra, Or. II, 66, etc. Priami filia.

C. Cassinius Schola, Mil. 17, Interamnes, familiaris P. Clodii.

Cassius Barba. v. *Barba*.

C. Cassius Longinus, Dom. 50, censor. *Hujus C. Cassii Longini censura incidit in annum DLXXIX. Nam præcedit mentio censoris Q. Marci, qui decem annis ante, DLXXXIX censor fuit. Alius Cassius censor fuit a. DLXXVII.*

C. Cassius, Planc. 21, in petitione tribunatus repulsam tulit. *Consul. cum Cn. Domitio Ahenobarbo*. A. U. DCLVII.

C. Cassius Varus, qui consul fuit cum *M. Terentio Varrone Lucullo*, non *L. Gallio*, ut *Manutius* ad or. pro *Rabir. perd. cap. 7*, tradit; nam *Gallius* anno

post consul fuit. Menil. 23, legi Manilium favet. Cluent. 49; Verr. 1, 23; 111, 41, consul A. U. DCCLXXX, primo anno præturæ Siculæ Verris. Forte hic est pater trium Cassiorum, C. L. et Q. qui diserte non traditur.

C. Cassius, frater Q. Cassii, Att. v, 21, ad quem sunt epistolæ Ciceronis ad Div. l. XII, et ipsius dum, ibid. 11, 12; is, qui Cœsarem interfecit. ad Div. vi, 6, legatus Cæsaris. vii, 33, declamat apud Ciceronem. viii, 10, quaestor M. Crassi contra Parthos pugnantis, Crasso interfecto reliquias exercitus collegit. xv, 14, proquaestor M. Crassi. xv, 16, Epicureus fit. Nam Cicero Epicurum appellat ejus novos amicos. xv, 19, Ciceronem, Epicurum Catium propter malum dicendi genus ridentem, ulciscitur acri epistola. Att. vii, 21, trib. pl. initio belli civilis Cæsariani Capuam venit ad consules, qui ex urbe fugerant, ut Romam redirent, et pecuniam de sanctiori ærario auferrent. Att. xi, 15, 19; xii, 1; xv, 5, 6, 8, 9, 11, 13.

L. Cassius, Planc. 24, adolescens, subscriptor Laterensis, contra Plancium, familiaris Ciceronis, Phil. ii, 13, ei provincia datur post cædem Cæsaris, et quaestores. Frater C. Cassii, qui Cæsarem interfecit. Phil. iii, 9, ei tribuno pl. mortem denuntiat M. Antonius, si in senatum venisset.

L. Cassius Ravilla, Verr. 1, 55, censor, pater ejus, qui legem tabellariam tulit; consul A. U. DCCLXXI cum L. Cinna.

L. Cassius, Her. iv, 35, auctor legis tabellariæ, et severissimus in judiciis exercendis, S. Hæc. 30, unde ab eo iudices Cassiani dicti sunt. Brut. 25, 27, legem tabellariam tulit Lepido et Mancino coss. Sext. 48, legem tabellariam fert; de Leg. iii, 16, auram popularem captans.

L. Cassius, Cluent. 38, senator, et iudex in causa Oppianici.

L. Cassius, Catil. iii, 4; pro Sull. 13, socius Catilinæ, fuit competitor Ciceronis in consulatu. An idem sit cum precedenti, nescio.

Q. Cassius Longinus, frater Caii, percussoris Cæsaris. Att. vi, quaestor Pompeii in Hispania sine sorte. ad Div. xvi, 11, trib. pl. Lentulo et Marcella cum Antonio et Curione ad Cæsarem proficiscitur. Add. ad Att. vii, 3, 16. Phil. xii, 10, Hispaniam sortitur, sortiente M. Antonio.

* *Sp. Cassius Viscellinus*, de Am. 11; Balb. 23, quum consul cum Postumo Cominio esset, foedus factum cum Latinis. Is est consulatus accensus, A. U. CCCLX; nam ter consul fuit. de Rep. ii, 27, regnum occupare voluisse dicitur; 35, a quaestore accusatus, et, cedente populo, morte mactatus. Dom. 38, ejus domus ob regnum appetitum evertitur, et in eo loco sedes Tolæris exstruitur. Add. Viscellinus.

Cassius, cujus est epistola ad Ciceronem, ad Div. xii, 13, e Cypro. Quaestor vocatur in inscriptione epistolæ. Mari persequitur classem Dolabellæ, et. Videtur ergo C. Cassii quaestor fuisse, aut potius Trebonii in Asia.

Cassius, Balb. 17, pro quo Manlius legit Crassus, et intelligit de P. Crasso M. patre, qui consul cum Cn. Lentulo fuit, et de Lusitanis triumphavit.

Cassius, apud eum Ciceronis filius Græce declamitat, ad Div. xvi, 21.

Castor, Dejot. 1, nepos regis Beptari, qui avum apud Cæsarem accusavit de insidiis. Ejus pater quæstor fuit, qui chronologia scripti, laudatus Eusebio, Suidæ, et alii. Scalig. ad Euseb. p. 18.

Castor et Pollux, fratres Tyndaridæ, Or. ii, 86; Verr. v, 72.

Castoris, sc. ædes, Quint. 4. In ædificiis pecunias depositas esse commemorat Grævius. Sed hoc nil ad rem. Locus emphaticus videtur e Verr. 1, 49. De eo est multa in eadem Verrina. Ejus est etiam crebra mentio. ad Div. i, 43, ædes Castoris Tusculi.

M. Castricius, Verr. iii, 80, equo romæ. Flacc. 23; Att. ii, 7, videtur negotiator in Asia fuisse. xii, 28, creditur Ciceronis.

L. Castrinius Pætus, ad Div. vii, 2,

L. Castronius Patus, ad Div. 2111, 15; princeps municipii Lucensis. *Idem cum procedente videtur, alterque locus ex altero corrigendus.*

T. Catiuus, Q. fr. 1, 22, queritur de Q. Cicerone.

L. Catilina, s. Sergius. Catil. 11, 1. *vid.* argument. *Catilin.* Cael. 4, post praetorem Africae causam de repetundis dicit. Att. 1, 2, eum defendere ante consulatum in iudicio cogit at Cicerone. 1, 16, his absolvitur de incestu et de repetundis. Flacc. 58, ejus sepulcrum damnato C. Antonio floribus ornatur, et epulis celebratur. Cael. 5, virtutis simulacra in eo erant multa; Att. 1, 14; Catil. 1, 9; Sull. 24, 25; Mur. 25, 26. *De ejus proavo est insignis locus ap. Plin. H. N. vii, 28.*

Catilius, ad Div. v, 10, pirata in Dalmatia.

Catius, Insuper, ad Div. xv, 16, *Epicureus Ciceronis temporibus, a quo spectra Catiana. Nam exoraxia Epicureorum et etiam Latine dixerat spectra, Div. xv, 19.*

C. Catius Vestinus, Div. x, 23, tribunus militum in exercitu M. Antonii.

Q. Catius Amilianus, homo honestus, pr. Tull. 4; fragm. nov.

Catonis, de Catonum gente est insignis locus ap. Plinium, H. N. vii, 14, ubi stemma Catonum proposuit Harduinus.

C. Cato, Verr. iv, 10, M. Catonis censorii et L. Paulli nepos, filius sororis P. Africani, ex Macedonia de repetundis damnatus est. Balb. 11, damnatus, exsul Tarracone vixit. Brut. 28, mediocris orator. Brut. 34, lege Manilia post consulatum (quem gessit anno B. v. cxxxix) oppressus est.

C. Cato, ad Div. 1, 2, tribunus plebis Marcellino et Philippo coes. it. ep. 4, 5, regem fert de imperio Lentulo Spintheri in Cilicia abrogando. Q. fr. 1, 2, Gabinium de ambitu accusare voluit, in quo prope occisus est. Att. iv, 15, et 16, lege Junia et Licinia absolvitur. Fufia etiam reus, cum Milone et Cicerone in gratiam redit, Pompeio iterum consule.

L. Cato, Rabir. 7; Font. 18, consul fuit cum Cn. Pompeio Strabone ann. dclxiv, tempore belli socialis; in quo perit. *De quo vid. App. B. C. l. 1, pag. 641.*

M. Cato, is qui sapiens et censorius dictus est. Planc. 8; de Rep. 1, 1, Tusculanus; Mur. 8, homo novus, et deinde consul et censor. de Senect. 4, praetor. ibid. 10, tribunus mil. in bello cum Antiocho M. affuit praedio ad Thermopylas; *idem tradunt Plutarchus, Appianus, Frontinus, Aurelius Victor. v. Sigon. et Drahenb. ad Liv. xxxvi, 17. Livius autem legatum facit, l. c. ubi v. Duherum*. Mur. 14, cum Scipione profectus in bellum contra Antiochum. *Memoria lapsu Scipionem pro Glabrone poni (nisi librorum peccatum est), monet Wesselingius, Obs. 11, 26. Caecil. 20, consul in Hispania fuit. Acad. 11, 2, Graecas literas senex discit. Or. 1, 37; 111, 33, orator et Jctus. Orat. 11, 33, libri ejus de jure laudantur. Off. 1, 29, apophthegmata collegit. Or. 1, 53; de Rep. 11, 1, ejus Origines. Dixit in Q. Servium Galbam. Brut. 15, 16, 17, ejus orationibus antiquiores non exstitero; laudantur. Off. 1, 23, Carthaginem delendam suadet, in quo et mortui valuit auctoritas. ad Div. 17, 6, filium summo ingenio et virtute amisit. Brut. 20, excessit, annos 85 natus. Livius xxxix, 40, nonagenario majorem facit, alios auctores sequutus. v. ibi Drahenb. Laudatur pluribus locis ejus nomen, ut Inv. 1, 4; Div. 1, 15; 11, 24; Off. 1, 11; 11, 25; de Rep. 1, 1, 17; 11, 1, 21, 17, 10, etc. Tirones legant locum Livii cit.*

M. Cato, M. fil. Off. 1, 11, 23, in exercitu Pompilii in Liguria tiro militat. Macedonico bello interfuit. *Vid. Plutarch. in Emilio Paulo. ad Div. 17, 6, patre vivo obiit; laudatur.*

M. Cato, M. F. M. N. Off. 111, 16.

M. Cato, M. F. M. N. M. PRON. Uticensis, Mur. 2, 6, 29, accusat L. Murenam. Dom. 8, bello Cyprio praeficitur lege Clodia, ut de rep. ablega-

retur. Att. 1, 14, vehementer contra P. Clodium de religione reum agit. *Confer* ep. 13. ad Div. 1, 9, Ciceroni invidet. VIII, 11, honorifice loquutus de Cicerone, supplicationem non decernit. Att. x, 16, Siciliam tenere non potest, in quam missus fuerat, quem tenere potuisset. Div. 1, 32, homo ductus, perterretur vaticinio cujusdam Rhodii remigis. Off. 1, 31, in Africa Cæsari se non tradidit. Div. 1, 14, quædam eum sefellerunt. Fin. III, 2, legendi aviditas. Off. 1, 31, ad incredibilem a natura factus est severitate. Paradox. 1 (*coll.* Mur. 29), perfectus stoticus, ea sentit, quæ non probantur in vulgus. Or. 10; Div. II, 1, de ejus laudibus scribit Cicero. Att. XII, 41, Cæsaris liber contra Catonem. Brut. 31; Att. 1, 15, 16, 18; II, 1, 21; III, 15; IV, 15, 16; VI, 1, 2; X, 16; XII, 41; Q. Fr. II, 9, 15; III, 2, 4.

*Cato**, puer, Catonis uticensis filius, Att. XIII, 6.

*Catonium**, ad Div. VII, 25.

* *Q. Lutatius Catulus*, N. D. 1, 28, amat Roscium puerum, cujus in laudem affertur ejus epigramma. Idem is videtur, quamvis alium Ernest. faciat, ac sequens ille Catulus.

Q. Catulus, *Q. F. Font.* 18, legatus in bello civili; scientia magna rei militaris. Mur. 17, vincitur in petitione consulatus a Cn. Manlio. Tusc. v, 19, pæne alter Lælius; cum eo Marius collega Cimbricæ victoriæ gloriâ communicat. Dom. 38, porticum in area Flacci de manubiis Cimbricis fecit, quæ inde porticus, et monumentum *Catuli sæps dicitur*. Orat. III, 3, a Mario proscriptus se ipse interfecit. Brut. 35, doctus et disertus, scripsit de consularu suo et de rebus gestis ad A. Furium poetam, Xenophonteo genere sermonis. Off. 1, 37, exquisito judicio utitur literarum. *ibid.* 1, 30, in sermonibus, quamvis præpotens esset, unus de multis videbatur. Verr. 1, 15; III, 19; IV, 57; Att. IV, 2, 3; Or. II, 3, 7, 63; Brut. 89.

Q. Catulus, *Q. F. Q. N. Catil.* III,

10, dissentit consul (scilicet) a collega Lepido, qui acta Sullæ rescindenda putabat. Balb. 17, auctor est cum Lepido fœderis Marciani confirmandi. Verr. IV, 31, Capitolium dedicavit, unde ejus monumentum dicitur. Pis. 3, Ciceronem patrem patriæ promouit. Off. 1, 22, Cn. Pompeio par judicatur. Cæc. 29, legem de vi tulit, et quare f ad Div. IX, 15, ejus constantia. Manil. 17, 20, legi Maniliæ resistit. Verr. III, 90; Brut. 35; Att. II, 24; XIII, 12, 26, 19. *Ceterum pluribus aliis locis nominantur et pater et filius, in quibus facili ratio temporum agnosceri quæquæ docet.*

C. Caudinus, Cluent. 38, senator. *Cognomen familiae Cornelis.*

L. Caullius Mergus, Cluent. 38, senator.

Cecrops, Leg. II, 25, etc.

Celer, Att. x, 1, disertus magis, quam sapiens, amicus Attici, non *Q. Metellus Celer*.

Q. Celer, Att. VI, 5; ejus oratio contra M. Servilium. *vid.* in *Metellus*.

* *C. Censorinus*, Brut. 67, Græcus doctus, inimicus fori; 90, sublatu bello civili; Sullano.

* *L. Censorinus*, Brut. 27; Acad. II, 32, consul cum M. Manilio, ann. DCV. *Malo hunc Ernest. confuderat cum C. Censorino oratore, ann. DCLXXI interfecto. v. L. Marcium.*

*Censorinus**, *Q. Ciceronis amicus*, *Q. Fr.* 1, 2.

Censorinus, Phil. XI, 5, de Antonii partibus.

Centaurus, Nat. D. II, 44, sidus.

Centaurus, de Div. 1, 42, in Capitolio, de cælo ictus.

C. Canto, Orat. II, 71, dissonant legem Cinciam. *Cognomen familiae Claudis.*

M. Ceparus, ad Div. IX, 23, v. *Ceparius*.

Cepasii, Cluent. 20, fratres, oratores. v. *Cepasii*.

Cephalio, Att. VII, 25; IX, 19; X, 1; XI, 12, forte servus Attici.

Cephalus, Att. IV, 16, Atheniensis, qui inducitur in Platonis politeris.

Cepheus, Nat. D. 11, 43, sidus. Tusc. v, 3, cum uxore, genero et filia in stellas relatus.

Cercops, N. D. 1, 58, Pythagoræus, cui Pythagoræi carmen Orphicum tribuebant. *De hac re v. Clemens Alex. Strom.* l. 1, 333, et *Suidas* in 'Oppóv.

*Ceres**, Her. 1v, 32.

*Cervilia**, Att. 11, 12.

P. Cervius, Verr. v, 44, legatus Verris.

Cæsonius Lentus, Phil. 111, 9, septemvir. *Roctius*, Cæsonius.

C. Cestilius, in Sen. p. Redit. 8, trib. pl. *P. Lentulo Spinthere* cos.

C. Cestius. v. *Cæstius*.

Cæthogus, est cognomen familiae cujusdam *Lentulorum* e gente *Cornelia*.

Cæthogus, Sull. 25, Metellum Pium vulnerat in Hispania. in Senat. p. Red. 4, est consobrinus L. Pisonis Cæsonii. *Catil.* 111, 3, *Catilinæ* socius in conjuratione.

M. Cæthogus, M. F. de Senect. 14, Sædæ medulla dictus est ab Ennio; etiam senex in dicendo studiosissime se exercet. *Brut.* 15, primus fuit, qui eloquens Romæ fuit et habitus est. *Belli Punici* 11 tempore vixit, *P. Tuditani* collega in consulatu, etc.

P. Cæthogus, prætor (a. U. DCLXXXIX), *Br.* 48. remp. cognorat et tenebat; in senatu consularium auctoritatem assequabatur; in publicis causis parum valebat, in privatis veterator. *Parad.* v, 3, ei homini non probatissimo homines amplissimi serviunt, munera mittunt, etc. provinciarum ejus auctoritate consequendarum causa. *Respicit in primis ad L. Lucillum*. v. *Plutarch.* in *Lucullo*, p. 495, ed. *Wechel.* *De eodem Cæthogo capio locum pro Cluant.* 31.

Chærea, Q. Rosc. 1, sæpe, est C. Fannius Chærea.

Chærestratus, S. Rosc. 16, nomen comicum.

Chærippus, ad *Div.* 111, 22, 30, cum Cornificio in Africa fuit. *Att.* 1v, 7; v, 4; *Q. fr.* 1, 1, de cohorte prætorii Q. Ciceronis in Asia fuit.

Chæron, *Att.* vi, 2, Græcus, qui in-

ducitur in *Dicæarchi* libro. v. in *Dicæarchus*.

Chares, *Her.* 1v, 6, *Lyndo oriundus*, statuarius, *Lysippi* discipulus, qui colobrem illum *Solis colossum Rhodium* qui inter septem miracula numerabatur, fecit. *Plin.* xxxiv, 8; *Junius* in *Catalogo Pictorum*, etc.

Charidemus, *Verr.* 1, 20, *Chius*.

Charisius, *Brut.* 85, orator *Atticus*, multas orationes aliis scripsit; *Lysiam* volebat imitari.

Charmidas, vel *Charmadas*, *Acad.* 11, 6, *Carneadis* auditor; eloquens. *Vulgo*, *Carneades*; confer *Orat.* 1, 11 et ibi *Pearcium*. *Add. Vales. Emend.* 1, 29, et ibi *Pet. Burmannus*. *Orat.* 16, e *Carneadis* judicio eadem eodem modo docuit semper. *Orat.* 11, 88; *Tusc.* 1, 24, divina memoria fuit.

Charondas, *Leg.* 1, 22, legislator *Catanensium* et aliorum *Siculorum*.

*Charybdis**, *Verr.* v, 56.

Chelidon, *Verr.* 1, 40; 11, 9, 16; 111, 34; 1v, 32; v, 13, 15, meretrix *Verris*.

Chelys, N. D. 11, 44, sidus.

Cherippus. v. *Chærippus*.

Chilius, *Att.* 1, 9, 12, poeta, si tamen lectio vera est.

Chilo, *Q. fr.* 111, 2. *vid. etiam* *Cilo*; item 111, 1, architectus.

*Chlorus**, *Verr.* 11, 8.

Chrestus, ad *Div.* 11, 8, homo obscurus.

Chritilius, *Brut.* 74, a C. Rufio accusatur.

Chryses, *Orat.* 46, *Apollinis* sacerdos ap. *Homer.* *Iliad.* A.

Chrysippus, *Orat.* 1, 11, *Solensis* *Cilix*, acutissimus, sed in dicendo exilis et jejunus. *Acad.* 11, 23, stoicus. *de Fat.* 7, discipulus *Cleanthis*, a quo dissentit. ad *Div.* 1x, 4, ejus de possibilibus sententia. *Acad.* 11, 24, contra sensus disputat, sed ea etiam dissolvit. 27, armat *Carneadem*. 29, quomodo sorite occurrendum putarit; in eo ridetur a *Carneade*. *Fin.* 1, 11, ejus sedentis statua porrecta manu in *Ceramico* quid significet? 111, 20, omnia hominum causa esse nata

dixit. Tusc. 1, 45, in omni memoria curiosus. Nat. D. 1, 34, a Zenone Epicureo Chesippus dicitur. 11, 64, porcis animam pro sale esse dicit. de Div. 1, 19, collexit innumerabilia oracula, nec ullum sine locuplete auctore, aut teste. 11, 15, statuit ad hostiam deligendam ducem esse vim quamdam sentientem atque divinam, quæ toto confusa mundo sit. Fat. 4, ejus laquei. ibid. 10, omnes nervos contendit, ut persuadeat, omne ~~deum~~ aut verum esse, aut falsum. Off. 111, 10, ejus scite dictum. N. D. 1, 15, ejus libri duo de natura deorum; quales sint de diis sententia. — de Div. 2, 3, totam de divinatione duobus libris explicavit sententiam; uno præterea de oraculis; uno de somniis. 11, 65, liber ejus. Fin. 1v, 3, scripsit Rhetoricam, seu potius obtusescendi artem. de eo est, Acad. fr. 3; de Fat. fr. 1.

Chrysippus, Att. vii, 2, libertus Ciceronis literatus, discedit a filio Cicerone, in servitutem propterea retractus. xi, 2.

*Chrysis**, Orat. 11, 80.

Chrysogonus, Verr. 1, 36, servi nomen. Rosc. Am. 2, 9, 21, 49, 50, est libertus gratus Sullæ. De eo vid. *Plin.* xxxv, 18.

Cicerones. De his legendus *Corradus in Quæstura*, qui eos accurate persequitur.

Cn. Cicero, Att. 1, 16, ita appellabat plebs aliquando *Cn. Pompeium*, quod nimis Ciceronem diligere.

L. Cicero, Or. 11, 1, *M. Ciceronis* patruus. *Ejus filius*. *L. Cicero est*. Att. 1, 5, patruelis Ciceronis. *Eum appollat fratrem, sc. patrualem*; item *Fin.* v, 1. *Quem extinctum esse a. dclxxxv, docent ex illo* (Att. 1, 5) *loco Mongaltius ad L. c. et Tunstallus Ep. ad Middleton. p. 7—12.*

M. Cicero senex, Or. 11, 66. *M. Tullii Ciceronis nostri avus, ut docet Corradus in Quæstura.*

M. T. Cicero, Brut. 16, 43, 88, 89, 90; Leg. 1, 2; 11, 1; Phil. 11, 15; vi, 13; viii, 10; Orat. 1, 2; Fin. 1, 2; Fat. 3;

Nat. D. 1, 5; Planc. 26; Pis. 1; 2; 14; 22; Ver. 1, 2; v, 14; Mur. 19; Off. 11, 17; Att. 1, 5, 8, 9; Cluent. 2; Mur. 8; Agr. 11, 1, 2; Sull. 23; Q. Fr. 1, 1, 5; 11, 9, 11, 13, 15, 18; Sext. 12; 34; Att. 1, 1, 2, 16, 19, 20; 11, 1, 3, 4, 6; 111, 8, 9, 12, 15, 19, 22, 24, 26; 1v, 2, 3, 6, 8, 9; vi, 5, 6, 8; vii, 12, 13, 15, 20, 21; viii, 2, 8, 9, 16; ix, 1, 4, 5, 7; 12, 15, 18; xi, 8, 9, 10, 11, 13, 14; xii, 4, 5, 6, 7, 37; xv, 1, 11, 20; ad Div. 1, 9; xi, 8; 12, 24.

M. Cicero, M. filius, Att. 1, 2, natus ex Terentia, L. Cassare et C. Figulo cons. Phil. 2, 6, legatus Bruti. Eî legio se tradidit, quam legatus L. Piso Antonii ducebat. Div. xiii, 11, ædilis Arpini, etc. *M. Cicero*, Q. fr. 21, 4; Off. 1, 1; Att. v, 9, 17; vi, 1; ix, 17, 19; xi, 17; xiv, 11, 15, 16; xv, 17; xvi, 21, 23.

Q. Cicero, M. frater. De eo collecta omnia diligenter a Corrado, *Quæst. p. 278*, ed. Lips. *Scriptis Annales*, Q. Fr. 1, 1, 5; 11, 2, 3, 6, 9, 10, 14, 15, 16; 111, 1, 6, 7; Att. 11, 16; v, 1, 21; 1v, 3, 6, 7; xi, 5, 7, 9, 10, 14, 15, 16, 21; xiii, 13, 41; xiv, 13, 17.

Q. Cicero, Q. filius, Phil. 111, 7; ad Div. xiii, 11, ædilis Arpini. Att. xi, 8, *M. Ciceronem* apud Casarem accusat, nefarie cum eo agit. Att. vi, 1, 2, 7, 9; x, 5, 6, 7, 11, 12, 15; xi, 5, 7, 10; xiii, 9, 31, 37, 38, 39, 40; xv, 21; xvi, 1, 5; Phil. 111, 7.

*Ciliæ**, Appii Claudii libertus; ad Div. 111, 1.

Cilo, sive *Chilo*, Div. vi, 20, libertus Toranii, aut cliens.

Cimber. vid. *Tillius Cimber*.

Cimon, Off. 11, 18, in suos curiales hospitalis fuit.

Cinnatus. vid. *L. Quintius Cincius*.

L. Cincius, Att. 1, 1, 7, 16, procurator Attici. *Adds* 1, 20.

M. Cincius, Or. 11, 71, legem de donis et muneribus fert. v. *Cincia lex*.

P. Cincius, Sull. 20, eques romanus, pro quo in codd. nonnullis est, *Sicius*. v. *Cort. ad Sall. Cat. 21, ubi docet veram lectionem esse Sicius vel Sittius*,

dequo homine diligenter agit. v. etiam in Silius.

Cineas, Tusc. 1, 24, Pyrrhi legatus, summa memoria. ad Div. ix, 25, ejus libri de re militari.

L. Cinna, Font. 18, legatus bello sociali. Phil. 1, 14, M. Antonium oratorem interficit. Tusc. v, 19, quater consul; collega Cn. Octavii et Publ. Crassi; L. Casarem, M. Antonium et G. Casarem interfici jubet.

L. Cinna, Phil. III, 10, provinciam sibi ab Antonio datam recusavit.

*Cipius**, ad Div. III, 24.

Circo; Nät. D. III, 19, Perseidis filia, quam Circeïenses, colunt. Off. 1, 31, mulier, cui Ulysses inservit.

Cispius Lævus, ad Div. x, 21.

*Cispius**, debitor Ciceronis, Att. XII, 24; XIII, 35.

M. Cispius, Sext. 55, trib. pl. (Lentulo Spinthere cos. in Senat. p. R. 8), vi de foro depellitur, rogatione C. Fabricii de Cic. facta. Planc. 31, iudicio, defendente Cicerone, condemnatur.

Classitius, Phil. v, 6, gladiator M. Antonii.

Claudia gens, patricia est Appiorum et Pulchrorum. De Claudia familia videtur Suetonius in Tiberio, c. 1; de ea vid. Spanhem, de U. et P. N. t. II, p. 48.

Claudia, Cœl. 14; Arusp. R. 13, Appii Cæci progenies, pudicitiam probat. Filiam non fuisse, sed neptem, docet e temporum ratione Abramius ad or. pr. Cœl. 14. Vestalem non fuisse, ut nonnulli tradidere vel existimaverunt, docet Duherus ad Liv. XXI, 14. Dicitur Quinta, non prænominis, sed cognomine, ut alias Tertius, Secundus, etc.

Claudia, Cœl. 14, vestalis, patrem Appium Clodium triumphantem de Salassis amplexa, a trib. pl. inimico de curru detrabi non sinit. Fratrem vocat Sueton. Tib. 2, ubi vid. intt.

Claudia, s. Clodia, ad Div. v, 2, uxor Q. Metelli Celeris, Appii Clodii et P. Clodii soror. De ejus fœda libidine et sceleribus v. in primis Cællianam.

App. Claudius, decemvir, Fin. II, 20, cognomine Crassinus. v. Pighius ad a. 202.

App. Claudius Cæcus (ante cæcitatem Crassus), abavus P. Clodii. Cœl. 14; Tusc. v, 38, in cæcitate nulli muneris publico aut privato deest (conf. de Sen. 6); fœdus cum Pyrrho faciendum dissuadet: bis consul; censor ante primum consulatum: in qua censura sibi via Appia strata, et aqua Appia in urbem ducta maximam senatus invidiam conflavit. v. Diod. S. XX, p. 773, 774. Brut. 14, interrex comitia habens, de fœde consules non accipit. v. infr. in M. Curius.

App. Claudius, Brut. 28, volubilis et fervidus orator. Ex temporis ratione colligere licet, sermonem esse de eo, qui de Salassis triumphavit.

App. Claudius major, Or. II, 60, et 70, dicax. Dicitur major, quia fratrem eodem nomine habuit minorem, P. Clodii patrem. Filius est C. Clodii.

App. Claudius minor, P. Clodii pater, filius C. Clodii. vid. Plano. 21; Arusp. R. 12, quum ludos fecit, seruos de cavea exire jussit. Hunc, aut certe fratrem, putare esse eum, qui prætor fuit, eo anno, quo lex Plautia Pappia lata est, Arch. 5. Consul fuit cum P. Scrvilio Isaurico, Planc. 21.

App. Claudius Pulcher, App. F. C. N. P. Clodii frater, is ad quem sunt Cic. epistolæ. de Div. II, 35, Ciceronis collega in augurato: ad quem etiam librum scripsit de jure augurali, ut ex epistolarum libro III constat. Att. IV, 16, post consulatum, quem cum L. Domitio gessit, in Ciliciam sine lege curiata cogitat. Quomodo se in provincia gesserit, et de simulata, quam cum Cicerone successore exercuit, legendas epistolæ Ciceronis ad Diversos, et ad Atticum ex Cilicia scriptas, libro III. ad Div. VIII, 6, accusatus a Dolabella spem triumphii abjicit; pro eo Pompeius laborat. Brut. 64, defenditur ab Hortensio. ad Div. VIII, 6, absolvitur. 12, 14, ejus censura, qualis fuerit. de Div. I, 16, notat C. Ateium. vid. in C.

Ateius. Att. 11, 22, Pompeio promittit, P. Clodium nihil periculi Ciceroni creaturum. viii, 1, inconstans, quod scilicet mox Pompeio, mox Caesari favebat. Nam hunc locum de eo capiendum esse, ex eo intelligitur, quod L. Domitius jungitur, ut Phil. xiiii, 9; Div. 11, 4, ejus filia nubuit Cn. Pompeii filio. Brut. 77, socer Bruti, orator antiquitatis, juris auguralis et publici peritissimus, bello civili interit. de Div. 1, 58, sortibus, hariolationibus et psychomantia utitur. Tusc. 1, 16, necromantiae studiosus, etc. ad Div. v, 10, ei Vatinius in augurato successit; homo impudens. Manutius de alio Appio, nescio quo, intelligit; sed ratio ejus nihil valet. ibid. 9, tres sorores habet. At ap. Ferr. R. R. 111, 16, dicit se pauperem relictum a patre cum duobus sororibus et duobus fratribus. De quo vid. P. Manutius ad Cic. l. c. De eo agitur, de Rep. 1, 19; ibid. vi, 2.

App. Claudius, C. filius, ejus, qui P. Clodii frater fuit. Nam is duos filios eodem nomine habuit, quorum alter major, alter minor dicitur: minoris mentio fit ad Div. viii, 8, ad quem locum vid. Manut. ad Div. xi, 22, se cum Antonio conjunxit propter patris restitutionem, sed deinde cum optimatibus fecit. Qui utrum major, an minor fuerit, parum dixerim.

A. Claudius, Verr. 11, 57, Siculus, a Claudio quodam civitate donatus, sive a majoribus accepto nomine, qui jus civitatis per Claudium aliquem accepissent.

C. Claudius, s. Clodius, Cæci filius, Brut. 18, M. Tuditani collega in consulatu (a. U. dxiv); Tusc. 1, 1.

C. Claudius, P. Clodii avus, Appii Clodii maj. et min. pater; Planc. 21, consul fuit cum M. Perpenna (a. U. dcx1); Rabir. 7, homo potens, medicus orator. Brut. 45.

C. Claudius, P. Clodii patruus, App. P. Ar. res. 12; Off. 11, 16, ejus magnificentissima ædilitas fuit. Verr. 11, 49; 14, 4, 59, prætor L. Licinio Crasso et Q. Mucio coss.

C. Claudius, C. F. e tribu Palatina,

homo plebeius de cohorte Verrina. Verr. 11, 43.

** C. Clodii senatoris ager, pro Tull. 3, frag. nov.*

L. Claudius, Arusp. Resp. 6, rex arcorum, qui cum ceteris pontificibus domum Ciceronis religione liberavit. Prænomen Lucii duos tantum e familia Claudia gessisse, et usurpatum ab eo amplius non esse, quod de criminibus capitalibus damnati essent, tradit Suetonius in Tiberio c. 1. Unde dabitur quis possit de hoc prænomine: sicut Drahenb. ad Liv. xli, 21, habet in L. Claudio Asello. Sed id non de omnibus Claudiis intelligendum, verum tantum de patriciis.

M. Claudius, ad Div. viii, 4, a repulsu postulatur a duobus fratribus Gallis M. et Q. E. Marcellis fuit. Sed viri docti legunt M. Calidius.

P. Claudius Pulcher, de Div. 1, 16, Appii Cæci filius, collega, L. Junii in consulatu bello Punico primo (a. U. dxv), classem maximam perdidit, quum vitio navigasset. Nat. D. 11, 3, propterea condemnatus est. Confer, de Div. 11, 33.

P. Claudius, Brut. 15, est collega L. Porcii coss. a. U. dclxx.

P. Claudius, de Div. 1, 47, augur. Sed ibi Appii legendum esse, et ægris nomen, et res ipsa docet, ut videntur Manutius, Lambinus, Davinius.

S. Claudius quærs in Clodius.

T. Claudius Centumalus, Off. 11, 16; sed Tib. legendum monet Langius ad h. l. idque probat Drahenb. ad Liv. 21, 59, quod T. pronomen in Claudia genti usitatum non fuerit.

T. Claudius, Vatin. 1, P. Sextium de vi accusare voluit, communicato cum Vatinio consilio; abiecit consilium, quum M. Tullius Albinovanus accusare institueret.

Cleantes, Acad. 11, 23, stoicus. Fat. 7, magister Chryssippi. de Div. 1, 3, ea, quæ Zeno in suis commentariis de Divinatione tradiderat, uberius facit. Acad. 11, 41, solem deum patat. Fis. 11, 21, ejus tabula de volaptate et vir-

tute. Fin. iv, 3, scripsit artem rhetoricam, s. potius obmutescendi. Mundum Deum esse dixit, Nat. D. i, 1; ii, 9, 24.

Clodius, Tusc. i, 47, mors ejus et pietas.

Clombrotus, Off. i, 24, Lacedæmoniorum dux, invidiam timens, cum Epaminonda temere confligit.

Clombrotus, Ambraciota, Tusc. i, 34, in mare se abjecit lecto Platonis Phadone. De quo est epigramma Callimachi elegans.

Clomenes, Verr. ii, 14, 21; iii, 14; iv, 26; v, 12, 31, Syracusanus.

Cleon, Brut. 7, Atheniensis, civis turbulentus, sed eloquens, de quo videndus Diodor. S. xii, p. 108. Miris modis perstringitur ab Aristophano in Equitibus. cum læsit vir improbus, de Rep. iv, 10.

Cleophantus, Cluent. 16, medicus.

*Cleophon**, Atheniensis philosophus, de Rep. iv, 10.

*Climachius**, cognomen Artemonis, Verr. ii, 52.

Clinias, Cretensis, Leg. i, 5, qui inducitur apud Platon. in dialogo de Leg.

Clitenses, Leg. ii, 16, Atheniensis, dotes filiarum deponit in templo Junonis Samiæ.

Clithæus, Brut. 7, orator Atheniensis; qui post Solonem et Pisistratum floruit, paullo ante Themistoclem. Rep. ii, 1.

Clitarchus, Leg. i, 2, historicus Græcus, non optimus. Brut. ii; ad Div. ii, 10, non magnæ fidei est; Alexandri comes, de morte Themistoclis quid tradiderit.

Clitomachus, Pœnus, Acad. ii, 6; Or. i, 11, Carneadis auditor et successor in Academia. Acad. ii, 31, ejus liber ad C. Lucilium poetam, item ad L. Censorinum. Acad. ii, 32, quatuor libros scripsit de sustinendis assensionibus. Tusc. iii, 22, consolatio ejus scripta ad Carthaginienses eversa Carthagine. Nomen ejus occurrit etiam, Acad. ii, 4; Or. 16.

Clitus, Tusc. iv, 37, dux Alexandri, ab eo interficitur.

Clodia gens, Dom. 44, eadem, quæ *Claudia*.

Clodia, Att. xii, 22, Decimi Broti (qui consul fuit cum M. Æmilio Mamercus) mater.

Clodia, Att. ix, 6, 9, socrus L. Metelli, trib. pl.

Clodianus, Att. i, 19, est Cn. Corn. Lentulus, consul a. U. DCXXXI cum L. Gallio Poplicola. Sigon. in fastis Rom.

Clodius, Leg. i, 2, historicus Latinus, languidus et inscitus. Cognomen habuit Licinius, v. Periz. An. H. p. 349. Ejus mentio fit etiam ap. Liviam, ut xxix, 22.

Clodius, fœnerator, Att. xii, 30, qui est Hermogenes Clodius, v. in Hermog.

Clodius, Patavinus, Att. xii, 44.

Clodius Philetæus, ad Div. xiv, 4, libertus.

A. Clodius, Verr. iv, 17, Drepanitanus, ante civitatis jus Apollonius, Niconis filius.

C. Clodius, Att. iii, 17, frater P. Clodii; ejus filius Milonem accusavit, et Q. fratrem accusare voluit.

C. Clodius Philo, ad Div. xiii, 3a, Halesinus, civis romanus.

L. Clodius, Cluent. 14, Anconitanus, pharmacopola circumforaneus.

L. Clodius, ad Div. iii, 4, 5, 6, præfectus fabrum Appio v. notata ad L. Claudium.

M. Clodius Archagathus, ad Div. xiiii, 52, Halesinus, civis romanus.

P. Clodius, Div. ii, 8, consul cum L. Junio. vid. *P. Claudius, Appii Cæci filius*.

P. Clodius, Ap. F. C. N. De hujus hominis moribus, sceleribus, tribunatu, legibus, morte, agitur in orationibus post Red. in Sen. pro Dom. de Ar. Respons. pro Sext. in Vatini. pro Milone, etc. Domi Cæsaris deprehenditur veste muliebri, Att. i, 12, contra jus adoptatur, Dom. 15; ad plebem traducitur a C. Herennio, Att. i, 18, 19; simulat, se omnia Cæsare, Crasso, Pompeio auctoribus facere, Ar. Resp. 22; promittit Pompeio, se nihil Ciceroni periculi creaturum, Att. ii, 22, 23;

incitat plebem, ut propter annonæ, caritatem lapidationem faceret, Dom. 5; Apuleia populi dicitur, Att. 17, 11, etc. Q. fr. 2, 3, 9, 15; Dom. 34; Sext. 15, 39, 44, 58; Mil. 10, 27, 31; Parad. 4.

P. Clodius, P. fil. o Fulvia, Att. xiv, 13, privignus Antonii, qui duxerat Fulviam.

P. Clodius, Cœl. 11, amicus Ciceronis a Clodio fratre diversus, inter accusatores M. Cœlii; disertus. Sic videtur *P. Manutius*, probante Grævio.

Serv. Clodius, Att. 1, 20, frater Papirii Pæti. ad Div. ix, 16, literatissimus criticus. *Al. Claudius*.

Sext. Clodius, Dom. 10, ejus fœditas; ei rem frumentariam P. Clodio lego frumentaria permittit. Sext. 64, leges Clodio scripsit. Cœl. 32, tabularium incendit, ubi et omnia ejus scelera commemorantur. Att. xiv, 13, ab Antonio restitutus est.

Sext. Clodius, rhetor. Att. iv, 15, quo usus est Atticus, et Antonius, Phil. 11, 17. *De eo v. Sueton. de Clar. Rhet. c. 5.*

Sext. Clodius Phormio. Cæcin. 10, argentarius.

*Clodius**, Att. x, 8, cliens Attici.

*T. Clodius**, Rosc. Am. 33.

Clæsius, Att. x, 8, Cæsarianus, cliens Attici.

T. Clælius, Sext. Rosc. 23, Tarracincensis quidam, homo non obscurus. *Hæc videntur pugnare. Sed fuit obscurus Romæ, non obscurus in patria.*

Cluatius, Att. xii, 18, 36, *Manutius architectus videtur, qui Cicroni formam fami descripsit, quo Tullia consecraretur.*

Cludius, de Div. 1, 41, aruspices in Peloponneso.

Claentia, Cluent. 5, soror Cluentii.

A. Cluentius Avitus. Clu. 1, Larinas, pro quo est oratio.

*A. Cluentius Avitus**, pater Cluent. 5, 10.

Num. Cluentius, Cluent. 60, eques romanus.

C. Cluvius, Q. Rosc. 14, iudex in causa Fannii contra Flavium.

Cluvius, Puteolanus, ad Div. xii, 7, a Cæsare præfectus agro in Gallia Cisalpina dividendo.

M. Cluvius, Puteolanus, fœnerator, ad Att. vi, 2; ad Div. xiii, 56, *fortassis idem est cum precedenti.*

Cluvius Tullus. v. *Tullus*.

Clytæmnestra, Fat. 15, filia Tyndarci.

*Clyndites**, aruspices in Peloponneso, de Div. 1, 41. *Al. Cludites*.

Cocceius, Att. xii, 13, 18, videtur esse, qui dein M. Antonii triumviri quæstor et legatus pro quæstore fuit, auctoris pacis inter Antonium et Octavianum; de quo Appian. B. C. l. v, p. 1122, 299. ed. Toll. Prænomen ejus ap. Appianum est Lucius; in nummo apud Valentem de Num. Fam. T. 1, p. 288, Marcus.

Cocles, Legg. 11, 4; Off. 1, 18; Parad. 1, 2, fortis; pontem contra vim hostium obtinuit solus.

Coccius, ad Div. ix, 4; Ernest. ms. Costio, ut et ed. Mediol. 1493, et ed. 1471 in margine.

Codrus, Fin. v, 21; Tusc. 1, 48; Nat. D. 111, 19, conservat morte sua Athenas.

Cœlius, Att. viii, 3; xii, 6, trapezita.

Cœlius, Samnis, Cluent. 59.

C. Cœlius Calvus, C. fil. ut patet ex inscriptione antiqua ap. Murator. Her. 11, 15; Mur. 8; Or. 1, 25; in Verr. v, 70, homo novus ad consulatum pervenit (a. U. DCCLIX). Cf. Petiti. cons. 3, et ibi Palerm. Planc. 21, in quæstura petitione repulsam tulit. Brut. 45, mediocris orator. *Estne hic, qui, ut Sulla tyrannidem impediret, bellum, in Italia excitavit? ad quem respicit Cicero, Att. x, 12, 14, 15, 16, ubi v. Corrad.*

C. Cœlius, ad Div. viii, 8, trib. pl. M. Marcollo et Sulpicio cons. ut ex ea epistola intelligitur. Eum diversum esse a C. Cœlio, quæstore Ciceronis, res ipsa docet. Nam trib. pl. fuit eo ipso anno, quo alter ille quæstura functus est.

C. Cœlius Calvus, L. F. C. N. Att. vi, 2, 5, 6; ad Div. 11, 15, quæstor Ciceronis, ab eo præficitur provinciæ, quum ex ea decederet. Att. vi, 6, ejus vitia. *Ad eum est epistola ultima l. 11 ad Div.*

L. Cælius Antipater, Or. 11, 12; Or. 69; Att. xiii, 8; Div. 1, 24, historicus. *vid. in Antipater.*

L. Cælius, Cæcin. 9, testis in Cæcinam.

M. Cælius Rufus. Hic est ille Cælius, pro quo est oratio. Ex ea libido hominis et lascivia apparet, quæ etiam ex eo intelligitur, quod ipse commemorat, sibi ædili des. accusationem ex lege Scæntina parari. Ejus sunt Epistolæ Libri viii. De ejus vita, moribus et factis accurate dixit P. Manutius in præf. ad Comment. in Epistolæ Cælianas. In tribunatu favit Mionii, et Ciceronis auctoritati paruit, Mil. 35; Att. vii, 1; Brut. 79. C. Antonium de majestate accusavit, et L. Atratinum de ambitu, Cæl. 31; unde ab ejus fil. L. Atratino postea de vi accusatus est, defendente Cicerone, Cæl. 1; ad Div. 11, 11; viii, 8, 9, 12, 14, 16, 17; x, 9.

M. Cælius Vinicianus, Div. viii, 4; alii, *Vinicianus*; ædilitatem cum Cælio Rufo frustra petit, quod olim de dictatore promulgasset.

M. Cælius, Verr. iv, 17, eques rom. qui Lilybæi habitabat.

M. Cælius, Flacc. 4, eques rom.

P. Cælius, Verr. 1, 50, prætor cum C. Verre.

Q. Cælius Latinienis, Manil. 19, trib. pl. et anno post legatus.

Q. Cælius, Phil. xiiii, 2, 12, collusor Antonii.

Sex. Cælius, Q. fr. 11, 6. *Sed nomen corruptum esse videtur, sive Sex. Clodius legendum cum P. Manutio et Lambino, sive Sex. Clælius cum Grutero.*

T. Cælius, Balb. 23, senator a Gossinio accusatus et damnatus.

**Cælius*, N. D. 11, 24, Saturni pater, ab eo exsecutus.

Collatinus, Off. 111, 10, fuit in regibus expellendis Bruti socius; ei collega Brutus imperium abrogavit. Collatinæ uxor de Rep. 11, 25.

P. et L. Cominii, Cluent. 56, equites romani disertii.

**Cominius Postumus*, de Rep. 11, 33, consul cum Sp. Cassio, ann. cclx.

P. Cominius, Spolestinus, Brut. 78, eques rom. accusavit C. Cornelium Cicerone defendente fragm. Corn. 1. *Sex. Cominius*, Verr. iv, 10, eques rom.

*Concordia**, Cat. 111, 9.

Connus, ad Div. ix, 22, fidicen, quo magistro usus est Socrates.

C. Considius, Lig. 1, prætor Africæ proximo anno ante ortum bellam civilem.

L. Considius, Agrar. 11, 34, duumvir Capuz.

M. Considius Nonianus, Att. viii, 11, proprætor. ad Div. xvi, 12, ei Gallia citerior obtigit. *Hunc locum Manutius de Q. Considio Gallo capit, Ursinus de Caio. Sed Manutius idem, ad Att. viii, 11, recte ad M. refert, qui ibi diserte prætor vocatur.*

Q. Considius Gallus, ad Div. xii, 26; Verr. 1, 7; Cluent. 38, senator. Att. 11, 24, senex fortissimus timorem senatorum de morte a Cæsaris militibus tollit. Att. 1, 12, senerator. *De ejus facilitate et æquitate v. Valor. Max. 17, 8.*

**Consualia*, de Rep. 11, 7, ludi in honorem Consii dei. *Festus; Liv. 1, 9; Verr. L. L. v, 3, etc.*

T. et C. Coponii, Cæl. 10, adolescentes doctissimi.

C. Coponius, de Div. 1, 32, homo prudens atque doctus. Att. viii, 12, prætor C. Marcello et Lentulo coss.

M. Coponius, Or. 1, 59; 11, 32; Brut. 52, a Q. Scævola defenditur contra M. Curium.

T. Coponius, Balb. 23, Tiburtinus, damnato C. Massone civis rom. factus est. Nepotes habuit T. et C. Coponios.

Coracæ, Or. 1, 18; 111, 21, Siculus, scriptor de rhetorica antiquissimus. Brut. 12, qua occasione et tempore artem rhetoricam scripserit.

L. Cordus, Verr. 17, 20, negotiator Siculus.

L. Corfidius, Lig. 11, eques rom. Ligarii advocatus. *vid. Corfid. Hic est, ut opinor, de cujus opinato reditu in vitam, lepidam fabulam e Varrone narrat Plin. H. N. vii, 52.*

Coricus, Phil. XIII, 12, *sive*, ut quidam volunt, C. *Oricus*, ædilis Cæsaris beneficio, a Cicerone defensus esse videtur. — * Sed legendum, *corycus*. v. not. et Ind. Latinitatis.

Coriolanus (*Marcus*), Brut. 10, cum Themistocle comparatur.

Cornelia gens. Leg. II, 22, ex ea nemo crematus, sed omnes humati sunt: primus ex ea familia, et quidem patricia, Sulla voluit cremari.

Cornelia, mater Græcchorum, Brut. 27, filios docuit. Epistolæ ejus, Brut. 58; de Div. II, 29; Inv. I, 49.

Cornelia, ad Div. V, 6, uxor P. Sextii, Corn. Scipionis filia.

Corneli, fragm. Corn. I, tam multi fuerunt, ut etiam collegium constitutum sit.

Cornelius, Verr. III, 11, medicus C. Verris in Sicilia.

*Cornelius**, pupillus Cæcinæ, Cæc. 19.

*Cornelius**, Q. fr. II, 3.

Cornelius, Verr. I, 26, lictor Verris proquæstoris.

*Cornelius**, vir seditiosus, Hort. fr. 42.

Cornelius Culleolus, Div. I, 2; ejus Octaviano bello furibundam prædictionem audiendam putavit senatus.

Cornelius, Att. I, 12.

* *Cornelius Nepos*, Att. XVI, 5, ille quidem ἀμύρορος. Epistolarum ad eum fragmenta, Fragm. p. 202.

A. *Cornelius*, de Div. I, 24, consul cum M. Valerio in bello Samnitico, a. ccccx.

C. *Cornelius* (*Cethogus*), Brut. 18, consul cum Q. Minucio A. U. DLVI.

C. *Cornelius* (*qui a Cicerone defensus est de vi*), Brut. 78, a P. Cominio Spoletino de majestate accusatur. Corn. I, reus majestatis. Vatin. 2, defenditur tribunatus ejus.

C. *Cornelius*, Sull. 2, 6, 18, eques rom. Catilinæ socius, qui cum Varunteio Ciceronem in lectulo interficere voluit.

C. *Cornelius*, Sull. 18, filius C. Corneli ejus, qui inter Catilinarios fuit.

Cn. *Cornelius*, Agr. II, 14, est Cn. Dolabella, qui consul cum M. Tullio

Docula fuit, A. U. DCLXXXIII. pro Corn. I.

Cn. *Cornelius*, Balb. 8, legem de civitate ex Scto tulit. Est Cn. *Cornelius Lentulus*, qui A. U. DCLXXXI consul fuit.

Cn. *Cornelius*, ad Div. VII, 9, amicus Trebatii, homo obscurus.

L. *Cornelius**, Balb. 17, est *Balbus*.

Cn. *Cornelius Lentulus*, Att. XIII, 33.

L. *Cornelius Chrysozonus*, S. Rosc. 2, libertus L. Sullæ gratiosissimus. v. *Chrysozonus*.

M. *Cornelius Cethogus*, Brut. 15, Marci filius. vid. M. *Cethogus*.

M. *Cornelius*, Att. I, 15.

P. *Cornelius Rufinus*, Or. II, 66, avarus, sed fortis; ad consulatum (*secundum*) pervenit opera C. Fabricii, anno U. CCCLXXVI.

P. *Cornelius*, ad Div. XIII, 6, videtur publicanus esse, societatis Africanæ.

P. *Cornelius*, ad Div. XIII, 14, civis rom. in Gallia Cisalpina negotiator.

P. *Cornelius*, ad Div. XIII, 36, dictus est *Demetrius Megas Siculus*, quod et P. *Cornelius Dolabella civitatem rogatus Ciceronis a Cæsare impetraverat*.

P. *Cornelius*, ad Div. VIII, 8, trib. pl. M. Marcello et Serv. Sulpicio cons.

P. *Cornelius*, Brut. 22, est *Scipio Africanus minor*.

Q. *Cornelius*, ad Div. VII, 27, JGtus VII, 8, ab eo didicit jus Trebatium.

Q. *Cornelius*, ad Div. V, 6, affinis P. Sextii.

Q. *Cornelius*, Ar. Resp. 6, pontifex minor.

Corniades, Fin. V, 31.

Cornicius (seu *Cornicos*), ad Att. IV, 2, est cognomen Cn. *Oppii*.

Cornificius, Verr. I, 57, scriba Verris præt. urb.

Q. *Cornificius*, Act. I in Verr. 10, iudex justissimus. Att. I, 13, primas in senatu mentionem de violatis a Clodio sacris fecit. ib. I, competitor Ciceronis in consulatu. * *Diversum putamus, sine dubio filium, qui fuit*, ad Div. XII, 27, Ciceronis collega in augurato. *Fir dictus hic fuit, ad quem sunt Ciceronis quedam epistolæ*, ad Div. XII, 17-20; *proprætor Africa, vivo adhuc Cæsare*.

Vide quid conjecerimus in Præfat. ad Rhet. Herennianam.

C. Cornutus, Att. 1, 14, Pseudo-Cato, h. s. imitator Catonis, trib. pl. *M. Pisonæ* et *Messala* cons. in Sen. post Red. 9, prætor P. Lentulo Spinthere cos.

M. Cornutus, Font. 18, legatus bello sociali.

M. Cornutus, Phil. xiv, 14; ad Div. x, 12, prætor urbanus Hirtio et Pansa cons.

M. et P. Cortius, Verr. v, 64, equites romani in agro Taurominitano.

Corumbus, Balbi servus, Att. xiv, 3.

Tib. Coruncanis, Planc. 8; Sull. 7, Tusculanus. Dom. 54; Nat. D. iii, 2, pontifex max. *primus e plebe*. Or. iii, 53, omnibus civibus consilii sui copiam fecit. Br. 14, ex pontificum commentariis longe plurimum ingenio valuisse videtur. *Add. de Senect. 9; de Am. 11; Or. 11, 66. Hunc fuisse nepotem Tusculani illius e fastis Capitol. apparere ait Pighius ad a. 396.*

Coryphæ, Nat. D. iii, 23, Oceani filia, Minervæ Corinæ e Jove mater.

C. Cosconius, Sull. 14, prætor consule Cicerone. Vat. 5, proconsul Hispaniæ ulterioris, post præturam; habuit Vatinius legatum. Att. xii, 19, vigintivir agris dividendis lege Cæsaris; in cuius mortui locum invitatur Ciccero.

C. Cosconius Calidianus, Cluent. 35, orator clamosus. Brut. 69, nullo acumine, sed grata populo verborum copia.

Cosmi, de Rep. ii, 53, decem in Creta summi magistratus, de quibus *Aristot. in Polit. 11, 10. Cod. Vatican. Cosmoe, antiquæ e Græco, Κοσμοί.*

M. Cossetius, Verr. iii, 22, eques rom. qui in Sicilia versabatur.

Cossi, fratres, Or. 11, 23.

L. Cossinius, Tibura, Balb. 23, damnato T. Cælio civis rom. factus. Ejus filius eques rom. fuit.

L. Cossinius, Att. 1, 20; 11, 1; ad Div. xiiii, 23, tribulis Ciceronis et amicis. *An hic est collocutor, ap. Varron. R. R. 11, 1?*

L. Cossinius Anchialus, ad Div. xiiii, 23, libertus L. Cossinii.

Cossutianæ tabernæ, ad Div. xvi, 27.

M. Cossutius, Verr. iii, 80, *idem forte, qui Cossetius.*

C. Cotta, ex Aureliis. Acad. 11, 26, consul cum P. Servilio Gemino. *Mab vulgo M. Cotta legitur; C. bene edidit Davies e ms.*

C. Cotta, M. frater, Corn. 1, de suis legibus abrogandis refert. Pis. 26, nimia triumphandi cupiditate flagrat. Nat. D. 1, 6, academicus. Brut. 49; Att. xiiii, 19 seqq. qualis orator. Cæc. 53; Att. xii, 20.

C. Cotta, Or. iii, 3, trib. plebis, quo anno L. Crassus mortuus est; non multo post e civitate ejectus.

L. Cotta, prætorius, Brut. 36, qualis orator.

L. Cotta, Brut. 21, accusatur a P. Africano minori; defensus a Q. Metello Macedonico, absolvitur; veterator habitus est, h. e. *callidus in causis agendis. Exemplam calliditatis in tribunatu habet Valer. M. vi, 5, quem ad a. dcccix refert Pighius. Cf. Mur. 28; Font. 16; Cæcil. 21.*

L. Cotta, Or. 11, 47; 111, 47, trib. pl. *A. U. dclviii cum T. Didio et C. Norbano*, quo rogationem in Cæpionem ferente, quum una eum Didio intercedere vellet, vi e templo pulsus est. Orat. 111, 11, Q. Catuli sodalis, gauderet gravitate linguæ, et sono vocis agresti.

L. Cotta, M. frater, auctor legis Aureliæ judicariæ. Cutil. 111, 8; Agrar. 11, 17, L. Torquati collega in consulatu, *A. U. dclxxxviii. Div. 1, 12, eo et Torquato consulibus Jupiter Capitolium petiit, et ignes iniecit. ad Div. xii, 2, desperatione in senatum non venit. Dom. 26, negavit legem de Ciceronis reditu ferendam esse, quod lex Clodia jure lata non esset. Div. 11, 21; Att. xii, 25.*

M. Cotta, Verr. v, 15, L. Luculli collega in consulatu. *A. U. dclxxxix.*

M. Cotta, Att. x, 16; xii, 22, prætor Sardiniam tenet Marcello et Len-

tulo consalibus, ex Scto in bello civili.

Cottus, Pis. 34, rex Bessorum, L. Pisonem Macedoniae proconsulem pecunia corrumpit, ut legatos Bessorum interficiat.

L. Varius Cotyla, Phil. v, 2, ad Antonium Mainam obsidentem se confert. Phil. viii, 10.

Crantor, Or. iii, 18; Acad. i, 9, academicus e veteri academia, nil ab Aristotele dissentit. Acad. ii, 44; Tusc. i, 48. *Ejus Consolatio est liber ejus de luctu, qui laudatur*. Cf. Att. xii, 21. *Crantorem sequor*, Cons. 1.

Crassipes, ad Div. i, 7; Att. iv, 5, Ciceronis filiam ducit. Cf. Q. fr. ii, 5, 6. ad Div. xiiii, 9, Bithyniae quaestor. Att. ix, 11, Caesarianus. *Crassipes est cognomen gentis Furiae*. M. Furius Crassipes praetor est ap. Liv. xxxviii, 42, etc. *quod etiam docet Manat. ad Div. i, 7, ubi negat, se praenomen hujus Crassipedis reperire potuisse. Desponsa ei est Tullia ante professionem in Ciliciam, sed dimissa mox. Cicero tamen cum eo postea amicitium videtur cohibuisse. v. Tunstalli Epistola ad Middleton. p. 187, 188.*

Crassitius, Phil. xiiii, 2.

L. Licinius Crassus, ad Her. iv, 2, 3; Or. i, 7; Rab. perd. 7, orator. Inv. ii, 37; Pis. 26, triumphum e Gallia nimis cupidus, Or. iii, 12, socrus ejus Lælia. Or. ii, 1, putabatur non praeter puerilis aetatis modum doctus. Br. 38 sq. qualis orator. Verr. iii, 1, eum pernituit C. Carbonem in iudicium vocasse. Font. 10, ejus testimonium in M. Marcellum nil valet. Dom. 19, de pluribus rebus simul ferre ausus est contra legem Didiam et Cæciliam. ad Div. ix, 21, accusat C. Carbonem eum, qui Africano vinum attulisse existimatus est. Off. i, 30, in eo multus lepos erat. i, 57, uberior ejus oratio, nec minus factus. ii, 13, 14, maximam sibi peperit gloriam ex illa accusatione Carbonia. ii, 18, orationem scripsit, in qua est de redimendis captivis, et de locupletandis tenuioribus. iii, 11, legem tulit, ne esset pro civi, quæ civis non sit. Or.

i, 55, jus civile didicerat. ii, 55, M. Brutum ulciscitur. 56, oratio contra Cethegum in censura dicta laudatur. iii, 1, ejus mora. ibid. contentio ejus cum Domitio in censura; item cum Philippo. Offic. ii, 16, magnificentissima aedilitate cum Q. Mucio functus est. Cæc. 24; Verr. ii, 78; iv, 59. *Hanc Mucium in omnibus honorum gradibus collegam habuit praeter tribunatum et censuram, auctore Cicero in Brut. 43.*

L. Crassus, Br. 58, P. Nasicae et Liciniae, C. Laelii neptis, filius, a L. Crasso, avo materno, testamento adoptatus. Cf. Plin. xxxiv, 3.

L. Papirius Crassus, ad Div. ix, 21; vide in *Papirius*.

M. Crassus, Or. i, 36, praetor A. U. dcxlviii. Fin. v, 30, ἀγλαῖρος, quia semel in vita risit, auctore Lucilio. *Plin. H. N. vii, 19, nunquam risione, ait.*

M. Crassus, P. fil. M. ἀγλαῖρος νεπός, triumvir. ad Div. i, 1; Brut. 64, 65 seq. qualis orator. Verr. v, 2, contra fugitivos in Italia mittitur: impedit, ne fugitivi in Messaniam transire possent. Balb. 7, Balbum defendit. Murena. 23, L. Murenam defendit. A. Resp. 6, pontifex. Phil. ii, 3, cum eo multae Ciceronis contumeliones fuerunt. Att. i, 14, laudat in senatu Ciceronis consulatum. 17, impellit publicanos Asianos, ut locationem induci postulerent. iv, 13, nulla dignitate paludatus abit in Syriam. Tusc. v, 40, succederet fuit. Div. i, 16, quid ei accidit dirarum obnuntiatione neglecta. ii, 9, tunc Euphratem cum ignominia et dedecore perit. ibid. 40, omem, quod ei Reundini oblatum est. Off. i, 30, Sullæ deseruit, ut quod velit consequatur. ibid. 8, eam demum pecuniam magnam judicat, cujus fructibus exercitus alii possit. Crassum, qui lentius dicebat, Hort. fr. 7.

M. Crassus; Balb. 23, eum Mamertini ex lege Papia repetere instituit; quia eo Mamertino aut civis factus erat rom. aut eo pro civis gerebat.

P. Crassus, Brut. 19, cum Africano maj. consul fuit, nempo A. U. dcxlviii;

idem pontifex max. cognomine Dives dictus. v. Liv. xxx, 1, ubi ejus insignis elogium. de eo de Rep. 1, 19; ib. 111, 7.

P. Crassus Mucianus Dives. Brut. 26, orator valde probatus, adoptatus a P. Crasso Divite, P. Mucii filius naturalis, et P. Scævole frater, domi jus civile cognoverat. Or. 1, 37, ejus de eloquentia et juris studio coniungendo sententia. Brut. 59, P. Crassus. Cf. 1, 13; de Rep. 1, 19; 111, 7; Rupert ad Enchir. Pompon. 111, 6; Perizon. Animadv. c. 9, etc. Phil. xi, 8, pontifex M. multam dicit collegæ consuli L. Valerio Flacco flammio Martiali, si a sacris discessisset (A. U. 683), quod volebat eum ad bellum cum Aristonico proficisci, ad quod ipse profectus fuisse potuit. Vall. 11, 4.

P. Crassus, Font. 18, legatus L. Cæsaris in bello sociali. Cf. Appian. B. C. 1, p. 636. Or. 11, 3, in seditione Mariæ scipæ sua manu interfecit. Arch. 5; cœssi eum L. Julius Cæsare nullam populi partem censet (A. U. 684). Consul fuit a. 687 cum Cr. Lentulo Clodiano. Est M. Crassi Illviri pater. In inscriptione antiqua ap. Muratorium ad h. a. est prænomen M.

P. Crassus, Att. xii, 24, Venuleiæ filius, utrum vivò adhuc patre, P. Crasso, an mortuo interfecit.

P. Crassus, M. Illviri fil. ad Div. xvi, 16, laudatur; Brut. 81; qualis fuerit; quem exitum habuerit. Quo cum loco confer Platarch. in Crasso, p. 551, 559. De legatione ejus ap. Cæsarem imp. in Gallia, v. Dio, xxxix, p. 105.

P. Crassus, Sen. p. Red. 9, prætor P. Lentulo Spinthere consule.

Crassus Junianus, Q. Tr. 111, 8, e familia Junia in Liciniam Crassorum adoptatus. Sed lectio dubia est. P. Manutius conjicit Licinianus; putatque eum in Cœliam gentem adoptatum fuisse. Sed ita non Crassus, sed Cœlius Lic. dictus esset: quanquam et alia talis formæ exempla sunt. v. Manut.

Cratorus, Att. xii, 13, 14, medicus Ciceronis ætate.

Crates, Acad. 1, 9, academicus, nil

mutat in veteri disciplina a Platone tradita.

Cratippus, Off. 1, 1; ad Div. xii, 16, M. Ciceronis filii præceptor, cum eo, volente C. Trebonio, in Asiam abit. Div. 2, 8, familiaris Ciceronis, par summis peripateticis, somniorum et furoris divinationi fidem tribuit, reliqua rejicit. ibid. 32, statuit animos hominum quadam ex parte extrinsecus esse tractos et haustos, reddit rationem vaticinationum et somniorum.

Cratippus, tyndaritanus, Verr. iv, 12.*

Crebrius, Q. fr. 111, 5, qui fuerit, ignoramus.

M. Crepercius, Act. 1 in Verr. 10, trib. militaris factus A. U. 684.

Cresphontes, Her. 11, 24, Aristomachi filius ex Herentis genere, rex Messeniæ fraudibus factus, duxit uxorem Meropem, Cypseli Arcadis filiam, etc. v. Pausanias, p. 151, 285 seqq. ed. Kuhn; Hygin. fab. 148. De eo est Cresphontes Euripidis fabula, quæ laudatur, Tusc. 1, 48.

Q. Crispus, e Marcis, ad Div. xii, 11, 12, imperator et præconsul Asiæ; ejus dignitas commendatur.

Crispus, cohæres Mustelæ, Att. xii, 5; xiii, 3.*

Critias, Tusc. 1, 40, de xxx tyrannis, Theramenem ad mortem redigit. Or. 11, 22, ejus scripta existere Ciceronis tempore.

Crato, Tusc. 1, 43, Socratis discipulus. Div. 1, 54, non paret Socratis monito 1, 25, ei Socrates suam mortem prædicit.

Critolaus, Nat. D. 111, 38, dux Aethæorum, evertit Corinthum. Fuit enim causa belli Achaici, quo Corinthus eversa est. v. Flor. 11, 16; Polyb. Excerpt. legat. c. 144.

Critolaus, Fin. v, 5, Aristotelicus. Or. 11, 37, cum Carneade et Diogene stoico Romam legatus Atheniensium venit, multæ propter Oropum irrogatæ deprecandæ causa. Tusc. v, 17, ejus libra.

Critolaus, Verr. iv, 26, Ætneus.

Critonius, Att. XIII, 21, *Cæsarianus*.

Cræsus, Fin. II, 27; III, 14; IV, 12; Div. I, 19, 53; II, 56, ejus filius, quum esset infans, loquitur.

Q. Croto, Rabir. perd. II, ejus servus Scæva occidit Saturnium; de Rep. II, 15.

Ctesiphon, Or. III, 56, Atheniensis, pro quo exstat Demosthenis oratio.

Culeo, Att. III, 15; VIII, 12, familiarissimus Pompeii, ut Theophanes.

Culeo, de Div. X, 34, trib. mil. in exercitu Lepidi, qui ab Antonio ad eum transierat, quum ante a Lepido contra ejus voluntatem ad Antonium isset, *Add. inf. Q. Torentius Culeo*.

Culleo, Q. fr. II, 2.

Culleolus, de Div. XIII, 41, videtur *Iltyrici ante Cæsarem prætor fuisse*.

Culleolus, Att. VI, 3, homo vilis h. l. significari videtur.

Cupido, Nat. D. III, 23, Cupidines plures. ex Lib. II, de leg.

Cupiennius, Att. XVI, 16.

L. Cursidius, Att. XIII, 44, hoc nomen ex Ligariana tollitur, monitu Attici. Verr. II, 47; IV, 2, 3, 4, 6, 55.

Curia, Her. IV, 21.

Curiatii, Inv. II, 26, tres fratres, de quibus Liv. I, 24 *æqq.*

C. Curiatius, Leg. III, 9, trib. pl. quinque annis ante Tib. Gracchi tribunatum primum, consules, *P. Nasica* et *D. Brutum*, in vincula conjecit.

C. Curio, avus, Br. 33, ejus orationes. *Consulatum non adeptus est. Prætor fuit, A. U. DCXXXII.*

C. Scribonius Curio, pater, Brut. 16. *Consul fuit cum Cn. Octavio A. U. DCXXXVII.* Rab. perd. 7, in cæde Saturnini est cum consulibus. Manil. 23, legi Manilie favet. ad Div. I, 4, vir consularis. Pison. 19, de Dardanis triumphat e Macedonia rediens. Or. II, 25, *Cossos* fratres defendit contra M. Antonium oratorem. Att. I, 14, P. Clodium in senatu juvare frustra studet. Ar. Resp. 6, pontifex. ad Div. VIII, 11, negat se permissurum, ut Ciceroni supplicatio decernatur. Vat. 10, laudatur; ei insidiatur Vatinius. Or. 32;

Brut. 60, memoria destituitur subito. Off. II, 17, dicebat se omnia quæ haberetur amplissima, sine ullo munere adeptum esse. ad Div. II, 2, moritur Calvino et Messala cons. Act. I in Verr. 7; Corn. I; Br. 40, 60, in libris etiam, quæ dixit, obliviscitur.

C. Curio, C. fil. ad quem sunt epistolæ libri II ad Div. ad Div. VIII, 4, tribunatum petit; ejus facilitatem homines metuunt; cum Cæsar valde contemnit. ib. 8, se parat contra Cæsarem. ib. 6, in tribunatu nihil agit, de intercalando non obtinet; sit popularis, et pro Cæsare loquitur; legem Viarum et Alimentariam fert. II, 13, Cæsarem defendere incipit, quod ante suspicatus est Cicero. VIII, 11, negat se permissurum, ut Cæsar de provincia decedat; Pompeium id cupientem male accipit, et ejus consulatum exagitat. v. *de his narratum Dionem XI, p. 148 sq.* ad Div. VIII, 10, trib. pl. de agro Campano ante Cæsaris adventum e Gallia dividendo ex ejus lege laborat, ne Cæsar dividere possit. Att. I, 14, filiola Curionis dicitur. Phil. II, 2, 18, scortum M. Antonii trinaviri. Br. 81, naturam habuit admirabilem ad dicendum; plane eruditus; temeritate in bello civili perit. ad Div. VIII, 2, ejus theatrum; *de quo vid. Pæt. H. N. XXXVI, 15.*

Curius, de Inv. I, 43, orator quidam, e cujus oratione pro Fulvio verba quædam laudantur. *Sed v. in Serv. Fulvius.*

C. Curius, pater Rabirii Postumi Rab. Post. 2, 17.

M. Curius Dentatus, Br. 14, trib. pl. interrege Appio Cæco, coegit patres ante comitia auctores fieri; *quædæ re vid. Pighium ad a. 455; Gronov. Obs. I, 25; Drahenb. ad Liv. X, 11.* Murea. 8, homo novus ad consulatum pervenit. ibid. 14, de rege Pyrrho triumphat. Att. IV, 15, emitit lacum Velinum. Planc. 25; Sull. 7; Fin. II, 10.

M. Curius, Br. 53, controversiam cum M. Coponio habet. Or. I, 39; II, 32, Curians causa. II, 6, acta a L. Cras-

so oratore, quæ qualis fuerit, vid. 1, 39; de Rep. III, 2.

M. Curius, ad Div. II, 19, consobri-
nus C. Cæli quæstoris. Flacc. 15, quæ-
stor urbanus Silano et Murena coss.
Sen. post Red. 8, trib. pl. P. Lentulo
Spinthere cos. Ejus patri quæstor fuit
Cicero. *Fuit autem quæstor Sex. Pedu-
cæi in Sicilia. Eundem esse puto, qui,
ad Divers. XIII, 49, proconsul vocatur.
Proprietore dicendum erat. In qua pro-
vincia fuerit, nondum reperit.*

M. Curius, Phil. v, 5, M. Antonii fa-
miliaris dissolutus.

M. Curius, ad Div. XIII, 17, nego-
tiator Patris; *cujus est epistola*, VII, 29.
Attici et Ciceronis amicissimus. Att.
VII, 2; ad Div. VII, 50; XII, 17; XIII,
50; XVI, 4, 5, 9.

Q. Curius, in Tog. Cand. homo quæ-
storius. Petit. Cons. 3, socius Catilinæ.
*Ejus mentio etiam est ap. Sallustium
inter Catilinarios, B. C. 25.*

Cursor, ad Div. IX, 21, cognomen L.
Papirii.

Curtius, Att. XIV, 6, 10.

Curtius, Rosc. 32, accusator bello
civili Sullano interfectus.

Curtius, Verr. 1, 39, civis rom. qui
C. Verris pecunias extraordinarias tra-
etabat. *Sed Manutius ibi pro Q. et Cn.
Postumii, Curtius, legit C. et Cn. Pos-
tumii Curtii, ut Q. et Cn. ad Curtios
referatur, sintque Postumii a Curtiis non
diversi.*

Curtius, Q. fr. 1, 4, trib. pl. Gabi-
nio et Pisone coss.

C. Curtius, Rabir. Post. 3, propin-
quus Rabirii Postumi, *quanquam alii
Curius legunt. Vulgatam defendit Tur-
nob. Adv. x, 25.*

C. Curtius Peducuanus, ad Div. XIII,
59, prætor, a. dcciii.

C. Curtius Postumus, Att. IX, 2, Cæs-
sarianis partibus favet. ad Div. II, 16,
auguratum petit. Att. XII, 49, dubitat;
an consulatum petat, necne.

C. Curtius Mithras, ad Div. XIII, 69;
libertus Postumi.

C. Curtius, ad Div. XIII, 5, Ciceronis
familiaris, a Cæsare in senatum legitur.

Index Histor.

P. Curtius, ad Div. VI, 18, frater Q.
Salassi, jussu Pompeii fil. interficitur.

Q. Curtius, adolescens eruditus, Q.
fr. III, 2.

Cn. Postumius Curtius, Verr. 1, 39.

Q. Curtius, Verr. 1, 61, judex quæ-
stionis in causa Verrina; sed quod so-
dalis ejus esset, vi populi et convicio
rejectus est.—*V. not. in h. l.*

Cusinius, ad Att. XII, 38, 41; *Corra-
dus corrigit* Cosinius.

P. Cuspius, ad Div. XIII, 6, eques
rom. magister societatis in Africa. it.
XVI, 17.

L. Custidius, ad Div. XIII, 58, Arpi-
nas.

**Cycherus*, ad Brut. 6, Græcus qui-
dam.

Cyclops, Verr. v, 56.

Cydas, Cretensis, Phil. v, 5, homo au-
dax, M. Antonii familiaris. Phil. VIII, 9.

Cybonium scelus, de Leg. II, 11,
*est, quod Athenienses commiserunt, Cylo-
nis sociis supplicibus interfectis ad aram;
de quo vid. Thucyd. 1, 126. Add. Scali-
ger. ad Basob. Græca, p. 427; Shidas,
Κυλώσιων ἄγος.*

Cynici, Offr. 35, reprehendunt eos,
qui ea, quæ re turpia non sunt, nomi-
nibus ac verbis flagitiosa ducunt. ibi-
dem 41, eorum ratio est rejicienda.
Or. III, 17.

Cypsolus, Tusc. v, 37, Corinthi ty-
rannus, Demarati Tarquinii patris tem-
poribus. *Add. Fat. 7; de Rep. II, 18.*

Cyrænaici, Or. 1, 17; Tusc. III, 13,
22, eorum de origine doloris sententia
refellitur. Acad. II, 7, in solo tractu
doloris et voluptatis judicium veri esse
dicunt. ibid. 46, nihil putant esse ju-
dicii præter permotiones intimas. *Ad-
de 24.*

Cyrus, Offr. III, 11, suadens, ut Athe-
nienses in urbe manerent, et Xerxem
reciperent, lapidibus obruitur.

Cyrus major; de Div. I, 23, ejus som-
nium; quamdiu regnarit et vixerit. Q.
fr. 1, 1, Xenophon de eo non ad fidem
historiæ scripsit. *v. etiam Brut. 29; Leg.
II, 22; de Rep. I, 27, 28.*

Cyrus minor; de Div. I, 25, cum eo

militia perfungitur Xenophon. ibid. 23, ejus somnium.

Cyrus, Att. 11, 3, architectus, Mith. 17, moritur. *Ab eo dicuntur* Cyrea, Att. 17, 10. Q. fr. 11, 2, 10.

*Daedalus**, Brut. 18.

Damasippus, cognomen *Licinierum*, ad Div. vii, 23, statuas amat, de quo est apud Horatium, *Serm.* 11, 3. Att. xii, 29, 33, ab eo hortus emere vult Cicero.

L. Damasippus, ad Div. ix, 21, prætor, qui C. Carbonem occidit. v. *Fellei*. 11, 26.

Dathio Tettius, Att. 17, 3.

Damocles, Tusc. Q. v, 21, assentator Dionysii.

Damon, Off. 114, 10; Tusc. v, 22, veræ amicitie specimen, Pythagoreus.

Damon, Or. 111, 3, musicus.

Danaus, Parad. vi, 1; ejus quinquaginta filie.

Daphitas, Fat. 3; ei fatum fuit, ex equo cadere, atque ita pereire. *Fuit Tolmissensis, saphista acerbus et mordax etiam in Albalum Pergamenum (versiculos in eum habet Strabo, l. xiv, p. 958, ed. Atmel.); unde eum de saxo, cui equi nomen, precipitare jussit. Rem narrant Suid. in Δαφιδης; Valer. M. 1, 8; sed paullo discrepat a ceteris Strabo, qui et grammaticum vocat, et in cruosum actum dicit in Thorace, loco quodam, jussumque ab oraculo, ut sibi a thorace caveret. Utrum Daphitas, an Daphidas scribendum, v. Torren. ad Valer. l. c.*

Dardanus, Acad. 11, 22, stoicus, tempore Antiochi academici.

Dardanus, ad Div. x, 25, libertus Furni.

Darius Codomanus, Tusc. v, 34, in fuga aquam turbidam suaviter bibit. Div. 11, 10; Att. v, 20.

C. Decianus, Rabir. perd. 9, eodemnatus est, quod in concione de morte Saturnini questus est. *V. Valer.* viii, 1.

*Decianus**, Flaoc. 21, 29.

Cytheris, Att. x, 10; Philipp. 11, 24, eam Antonius lectica aperta secutus portat. ad Divora. 12, 26. vide in *Polemnia*.

*Cytherius**, Att. xv, 22.

D.

Decidius Sava, Phil. xiiii, 23. v. in *Sava*.

* *C. Decimius*, Att. 17, 16.

Decimus, designator, Dom. 19; Att. 17, 3, socius et amicus P. Clodii, et suorum legum illius.

Decius, Fin. 11, Campanus.

Decius, ad Div. v, 6, librarius P. Sertii questoris.

Cn. Decius, Samnis, Clu. 59, proscriptus a Sulla.

P. Decius, Q. fil. de Div. 2, 24; Fin. 11, 19, primus et Decius se devovit.

P. Decius, P. F. iterum, ut pater, se devovit. *Utriusque devotionis ampe fit mentio apud Ciceroem, N. D. 12, 6; Sext. 21; Postum. 1; de Senect. 13; Herenn. 17, 44; Off. 1, 18, et 11, 4. Dicitur autem in locis etiam nepotis Decii pro patria se devovisse mentio est, in Tusc. 1, 37, et Fin. 11, 19. Parad. 1, 2, patrem et filium tentem nominat.*

P. Decius Mus, Brut. 28, vita et actione turbulentus. M. Fulvii Flaccii mulus. Or. 11, 30, trib. pl. qui Opimium de cædæ Græchi occidit. Add. Or. 11, 31, 62; reus de pecuniis contra leges captis factus.

P. Decius, Phil. 21, 6, Antonianum aere aliene oppressus.

Dejanira, Tusc. 11, 8, Oenei filia.

Dejotarus pater, Dejot. 1, vid. *argumentum orationis*. Phil. x1, 12, 25, laudatur. Att. v, 17, rex a senatu appellatus est; An. Resp. 13, fidelissimus imperii rom. rex; a senatu regis nomine dignus judicatur; lege Clodii, regis nomen accipit. Div. 11, 37, fugit a prælio cum Pompeio. Brut. 5, a M. Bruto defenditur apud Cesar. quod a Pompeianis partibus steterat. Div. 1, 25, a Ce-

sare tetrarchis regno multatus. *ibid.* 11, 36, 37, multas amicis tribuit, etc.

Dejotarus filius, *Dejot.* 1, patrem secusat apud Cæsarem.

Dellius, *Att.* VIII, 12, Pompeii familiaris; nisi forte, ut videtur, cum *Grævio legendum*, D. Lælia. Nam *Dellius fuit Casarianus, post Antonianus*; D. *Lælia Pompeiana*; de *Pompeiano autem sermo est.*

Delphicus mensus, *Verr.* IV, 59.

Demades, *Brut.* 9; *Or.* 26, orator Atheniensis, Demosthenis temporibus, præter ceteros Atticos oratores factus: nulla scripta reliquit.

Demaratus, *Tusc.* V, 37; de *Rep.* II, 19, pater *Tarquini Prisci*, Corinthio fugit *Tarquinos*.

Demas, *Att.* XII, 56, servus.

Demetrius, *Att.* IV, 11, liberti nomen. Sed, ad *Div.* XVI, 17, 22, homo improbus, servus *Ciceronis*. ad *Div.* VIII, 15, etc.

Demetrius, *Syrus*, *Brut.* 91, non ignobilis dicendi magister, quo *Cicero* Athenis usus est.

Demetrius, *Magnes*, *Att.* IV, 11; VIII, 11, æqualis *Cic.* et amicus *Attici*; liber ejus nepi *Septimius*. *Hanc librum esse confusum cum altero Demetri Magneti æpe* *δμωρίων*, *cujus sæpe mentio ap. Lærtiam*, v. c. 1, 38; *ubi vid. Monag.*

Demetrius Magnus, ad *Div.* XIII, 36, *Siculus*. *vid. P. Cornelius.*

Demetrius Phalerus, *Atheniensis*. *Br.* 9; *Fin.* V, 19, *Theophrasti* discipulus. *Or.* II, 23, omnium oratorum peritissimus. *Or.* 27, in mediocri genere princeps *Græcia*. *Off.* I, 1, disputator subtilis, orator parum vehemens, sed dulcis. *Leg.* III, 6, de *rep.* et legibus scripsit. de *Rep.* II, 1, rem *publ.* *Atheniensium* ex sanguine jam et jaecentem sustentavit. *Fin.* V, 19, patria pulvis ad *Ptolomæum* se confert, multæ in otio scripsit. *R. Postum.* 9, in *Ægypto*, aspidæ ad corpus admota, necatus est.

Demetrius Poliorcetes, *Off.* II, 7; cum *Mædones* reliquerunt, et se omnes ad *Pyrrhæum* contulerunt.

Demirgus, ad *Div.* IX, 28, *comædia Turpili*, citata a *Nonio*, VIII, 6, 68.

Demochares, *Or.* II, 23, orator *Atheniensis*, filius sororis *Demosthenis*, genere dicendi molli et remissiore usus est. *Brut.* 83, scripsit orationes aliquot, et earum rerum historiam, quæ sævè temporibus *Athenis* erant gestæ, oratorio genere, non historico. De hoc *vid. Ruhken.* ad *Rutilium Lupum*, p. 7, 8.

Democritus, *physicus*, *Tusc.* V, 39, patrimonium suum relinquit discendi studio. *ibid.* cæcus fit, cæcitatem utilem esse dixit. *Or.* I, 11, ornate dixit. *Or.* II, 46; de *Div.* I, 37, negat, sine furore quemquam potius magnum esse posse. *Or.* 20, ejus dictio cur non nullis poemata videatur. *Acad.* I, 2, ejus *physicæ* recepit *Epicurus*. ad *Div.* XV, 16, ante *Epicurum* *porcorum* *ethala* dixit. *Acad.* I, 12, confitetur ignorantiam, ut *Socrates*. *Acad.* II, 27, innumerabiles mundos statuit, et quidem multos absolute parte; item hemises; quæ sententiæ, *cap.* 18, a politioribus *physicis* refellitur. *Acad.* II, 37, de pleno et ivani omnia signa. *Fin.* I, 6, sententiæ ejus de sole et *atonia*. *N. D.* I, 12, imagines duos facis, et naturam eas fundentem, et intelligentiam nostram; incertus in toto loco est. *vid. c.* 43. *ibid.* 24, atomi reprehenduntur. de *Div.* I, 3; II, 13, præsensationem rerum futurarum comprobat, in quo non insoite argatur. *Fat.* 10, auctor atomarum, statuit necessitate omnia fieri. *Democriti* manus urgebatur, *Hort.* fr. 19.

Democritus, *gymnasiarcha*, *Verr.* IV, 42, *Tyndaritanus*.

Democritus, *Att.* VI, 1, servus *Attici*.

Democritus, *Sicyonius*, ad *Div.* XIII, 8, hospes *Ciceronis* et familiaris.

Demonicus, *Att.* XV, 3.

Demosthenes, *Or.* 4, *Platonis* frequens auditor. 26, minus factus. *Tusc.* III, 26, ab *Æschino* reprehenditur, quod nimis filiam luxerit. V, 36, muliercule laudibus capitur. *Div.* II, 46. *Rho* (p)dicere quam nequiret, exercitatione

effecit, ut planissime diceret. II, 57, Pythiam dixit *πυθιαίζων*. Add. Or. I, 13; Or. III, 4, 19; Brut. 9, 31, 84; Or. 18, 28, 29, 31, 38, 39, 70; Att. II, 1.

Demostratus, ad Div. XIII, 32, libertus Cn. Octavii Nasonis.

Desipus vel *Desippus*, ad Div. XIV, 3, servus Ciceronis.

Decio, Tyndaritanus, Verr. V, 42.

Devius, ad Div. VII, 23.

L. Diadematus, ad Quir. p. red. 3, Qu. *Metelli Macedonici filius*. v. in *Metellis*.

Diagondas, Thebanus, Leg. II, 15, omnia sacra nocturna sustulit.

Diagoras, Melius, Nat. D. I, 1, 23, deos tollit, ideoque atheus dicitur.

Diana. Nat. D. III, 23, Dianæ plures. Inv. II, 31; Arusp. Resp. 15; Orat. 62; Verr. I, 20; III, 21; IV, 34, 35, 53.

Dicæarchus, *peripateticus*, *Aristotelis discipulus*; Att. II, 2, ejus libros diligenter legit et admiratur Cicero. *Πελοποννησιακῶν* liber Dicæarchi de populis Peloponnensis; item *Κορινθίων* et *Ἀθηναίων*. *Libros geographicos in multis reprehendit Polybius, auctore Strabone, Geogr. II, p. 107; qui et ipse ei non semper fidendam monet, in primis in occidentaliibus et septentrionaliibus Europæ partibus*. Att. II, 16, vitam practicam theoreticæ anteponit. ad Att. VI, 2, ejus tabulæ geographicæ laudantur. Scripsit *ἄσπι τῆς εἰς Τρωποῦλου καταβάσεως*, in quo Chæron quidam inducitur, narrans, quæ in Trophonio viderit. *Utrum liber singularis fuerit, an pars libri majoris, quem Ἀναγραφήν Ἑλλάδος inscripsit, disputant: hoc tamen probabilius videtur Hemsterhusio ad Lucian. tom. I, 339; quod mihi non est probabile, quia e loco Ciceronis patet, in dialogo scriptum fuisse illum libellum, quod Ἀναγραφή Græciæ non convenire videtur*. Att. XIII, 31, 32, libri *ἄσπι ψυχῆς*, et *καταβάσεως*, et *ἐπιτολήτων*, et epistola ad Aristoxenum. Acad. II, 39; Tusc. I, 10, tres libros de animo scripsit, in quibus animum

nihil esse disputatur. Tusc. I, 31, tres libros scripsit contra immortalitatem animi, qui Lesbiaci dicuntur, quod Mitylenis sermo habetur. de Div. I, 3, 50, cetera divinationis genera sustulit, probat somnia et vaticinia per furorem. II, 51, ejus magnus liber est, nescire ea, quæ eventura sint, melius esse, quam scire. Off. II, 5, magnam et copiosum librum de hominum interitu scripsit, etc. *De eo vid. Roines. V. L. III, 3.*

P. Didius, Font. 18, legatus L. Cæsaris in bello sociali; *ῥητοράτερός* dicitur, Att. XIII, 32. *Appian. B. C. I, 1, p. 635. De ejus rebus gestis in bello sociali v. Vell. II, 16; sed ibi prænomen est T. quod e fastis Capitolinis etiam in loco Ciceronis reposuit P. Manutius. Recte.*

T. Didius, Plane. 25; Pis. 25, et Macedonia triumphat, *scilicet de Scordiscis, ex prætura. Fuit prætor Myris, sed victo Macedonia proc. Catone, propter viciniam agrorum est Macedoniam*. v. Pigh. ad a. 659, 640. *Est is, qui consul cum Q. Metello legem Cæciliam Didiam tulit. A. U. DCIV.*

T. Didius, forte filius superioris. Or. II, 47, trib. pl. cum L. Cotta, a. DCIV. *vide in L. Cotta.*

Digitus Idæi, Nat. D. III, 16, *sus Dactyli, sunt sacerdotes matris deæ.*

Dinarchus, orator Atheniensis Demostheni æqualis, Brut. 9.

Dinea, Larinas, Cluent. 7, socrus Oppianiei.

Dinomachus, Tusc. V, 30; Fin. V, 8; Offic. III, 34, de summo bono Calliphonem sequitur, et ita controversiam componi posse putat.

Dion, de Div. I, 23, Persica scripsit. *Est is, quem laudat, et fide dignum judicat Cornelius Nepos in Conone. Fuit pater Clitarchi, qui Alexandri M. tempore floruit. vid. Voss. de H. Gr. IV, 8, ubi recte ostendit, Dinonem appellandum esse, non Dionem.*

Dio, Syracusanus, Or. III, 34, Platonis discipulus. Tusc. V, 35, Platonis ad ejus propinquos epistola. *Est septi-*

ma inter Platonicas, post mortem Dionis, patriæ liberatoris, scripta. De ejus rebus præter Nepotem leg. Diodor. S. xvi.

Dio, stoicus, Leg. iii, 5, de magistratibus subtiliter scripsit. Antè Panætium scripsit, ut eo h. l. colligo.

Dio, philosophus; ad Div. ix, 26, eo utitur Papirius Pætus. Nescio quis; nisi forte academicus, de quo postea; aut Epicureus quidam. Pætus enim Epicureus fuit.

Dio, Verr. i, 10, Halesinus.

Dio, Flacc. 30, Apollonidiensis.

Dio, Verr. ii, 7, a Q. Metello civis rom. factus; unde Q. Cæcilius Dio dicitur, c. 9.

Dio, Cæcl. 10, legatus Alexandrinorum, qui Ptolemæum Auletem Romæ accusaret; interfectus est Romæ, eaque cedes in M. Cælium collata. Academicum appellat Strabo, l. xvii, p. 1147; ubi tota res de Ptolemæo et legatione accurate commemoratur. Hic est Dio academicus, qui, Acad. ii, 4, memoratur.

Diocharis, Att. xi, 6, C. Cæsaris libertus.

Diocles, Verr. iv, 16, Lilybætanus.

Diocles Phimes, Panormitanus, Verr. iii, 40.

Diocles, Centuripinus, Verr. iii, 56.

Diocles, Dyrrachinus, Verr. iii, 40.

Diodorus, Fat. 6, valens dialecticus. Etiam Sextus Empir. διελκτικώτατον appellat. ad Div. ix, 4, possibile aliquid esse putabat, etsi non fierit. De hoc Diodoro, qui Cronus dicitur cognomine, discipulo Apollonii Croni dialectici, vid. Menagium ad Laert. ii, 111. Mortuus est præ pudore, quem Stilponi ad questionem ludicram respondere non potuisset. Plin. H. N. vii, 53.

Diodorus, Or. i, 11, peripateticus. Fin. v, 5, Critolai auditor. Acad. ii, 42; Fin. ii, 6, honestatem cum vacuitate doloris summum bonum facit. Acad. ii, 24.

Diodorus, Melitensis, Verr. iv, 17.

Diodorus, Timarehides, Syracusanus senator, Verr. iv, 62.*

Diodotus, Q. fr. 1, 2, libertus Luculli.

Diodotus, stoicus, Brut. 90, ad Div. xii, 16, præceptor Ciceronis in dialecticis, domi Ciceronis mortuus est. Conf. Att. ii, 20; Acad. ii, 36, Antiochea contemnit. Tusc. v, 39, cæcus factus, non modo literis utitur, sed etiam geometriam docet; fidibus utitur Pythagoreorum more. ad Div. ix, 4, Diodori περί οὐρανῶν opinionem non concoquebat.

Diogenes, Apolloniates, Nat. D. i, 12, æra ærum facit. De eo Laert. ix, 57. Patria fuit Apollonia Cretæ, ut e Stephano de Urb. ad sum locum docet Menagius. Vixit Anaxagoræ temporibus Physicus dictus est, et eloquentia non minus quam philosophia valuit.

Diogenes, cynicus, Tusc. i, 43, inhumatum se projici jubet. Memoratur etiam Tusc. iii, 23; v, 32; Mur. 36; Nat. D. iii, 34, etc.

Diogenes, Babylonius, stoicus, Acad. ii, 30, Carneadis in dialectica præceptor. Fin. ii, 8, eum Lælius audivit iii, 10, ejus definitio boni probatur, Tusc. iv, 3; Senect. 7, Romam legatus mittitur. Nat. D. i, 13, ejus liber de Minerva, in quo partum Jovis ad physiologiam traducit. de Div. i, 3, Chrysippi auditor, unum librum edidit de Divinatione. ii, 43, prædictionem eam concedit, qualis quisque natura, et ad quam quisque rem maxime aptus futurus sit.

Diogenes, Cluent. 16, 19, servi nomen.

Diognotus, Venerius, Verr. iii, 38, qui decumas Tissensium a Verre emerat.

Diona, Nat. D. iii, 23, mater Veneris.

Dionysia, Q. Rosc. 8, saltatrix. vid. Gell. i, 5.

Dionysiarchus, Verr. iv, 22, proagorus Catinensis.

**Dionysius, Nat. D. iii, 21, filius Jovis et Proserpinæ. vid. Anacrus.*

**Dionysius major, Syracusanorum tyrannus; de Div. i, 20, ejus mater,*

quum pręgnans eum alvo contineret, somniavit, se peperisse Satyriscum, etc. v, 33; II, 31, ostentum equi ejus. Verr. 1, 55, ejus lautamiz. Off. II, 7; Tuscul. v, 20, tyrannis, uxores, crudelitas, miseria. N. D. III, 34, sacrilegus. Tusc. v, 19; de Rep. 1, 17; ibid. III, 25.

• *Dionysius minor*, ad Div. IX, 18, dicitur ludum Corinthi aperuisse.

Dionysius, Heracleotes, Acad. II, 22, Zenonis Cittici discipulus. Fin. v, 31, propter oculorum dolorem a stoicis desciacit, et fit Epicureus, s. Cyrenaicus, unde $\mu\epsilon\tau\alpha\theta\epsilon\tau\iota\sigma\tau\epsilon\varsigma$ dicitur est.

Dionysius, stoicus, Tusc. II, 11, Ciceronis æqualis, versus orationi nullo delectu admiscebat. Dionysium stoicum laudat Laert. VI, 43.

Dionysius, Mages, Brut. 91, rhetor temporibus Ciceronis, qui cum eo in Asia adolescens multum fuit.

Dionysius, ad Div. v, 10, seruus Ciceronis, anagnostes, ad Div. XII, 77, qui bibliothecam Ciceronis tractavit, fugit. Att. IX, 12, Ciceronem bello civili describit, quamvis valde apud eum honoratus fuerat.

Dionysius, toto nomine *M. Pomponius Dionysius*, Att. IV, 8, 11, 15; ad Div. XII, 24, servus aut libertus Attici, quo Cicero usus est in instruenda bibliotheca.

Dionysodorus, Verr. II, 21, Syracusanus.

Dionysus, N. D. III, 23; multi Dionysi.

Diophanes, Mitylenæus, Brut. 27, rhetor suo tempore Græcorum disertissimus, Tib. Gracchi fil. præceptor.

Dioscuri, N. D. III, 21, quot modis apud Græcos nominantur.

Diphilus, Or. 1, 30, Crassi scriptor et lector.

Diphilus, Q. fr. III, 1, redemptor vilæ Q. Ciceronis, architectus idem.

Divitiacus, de Div. 1, 41, unus e Druidis.

Docimus, Verr. II, 34, Siculus.

Cn. Dolabella, Pis. 19, triumphat ex Macedonia rediens. Consul fuit cum

M. Tullio Decula a. DCXXXII. Brut. 92, accusatur a C. Cæsare adolescente, defendentibus C. Cotta et Hortensio.

Cn. Dolabella, Quint. 8, prætor urbanus *Cn. Dolabella* et *M. Tullio* eos. ad quem causa Quintii acta est. Verr. act. 1, 4; Verr. 1, 15, 37, 38, prætor Galiciz, Verre legato, a quo deinde, quum a M. Scauro de repetundis accusaretur, oppugnatus est; condemnatur. *Has duos Dolabellas confundunt Asconius ad Div. in Cæcil. a. 7, et Corradus in Quæstura, propterea reprehensi a Perizonio Animadvers. Histor. c. 1. p. 54.*

P. Corn. Dolabella, ad Div. II, 15, 16, Ciceronis gener; libertate sua molestias sibi contrahit, VII, 35, declamans apud Ciceronem. II, 13, Appium Pulchrum accusat. Att. VII, 8, heres fit Liviz cujusdam. ad Div. IX, 14, ejus consulatus laudatur, ob aversum eplonam *Cæsarianorum in foro, et ædifices compressas*. Phil. 1, 2, acta in consulatu post Cæsaris mortem. Phil. II, 1, proconsul Syriæ C. Trebonium interficit. ad Div. XII, 14, ab Antiochio exclusus Laodicæam se contulit. ibid. 12, cum exercitu suo ex Syria in Galiciam transit. Brut. 92.

P. Dolabella, Cæcil. 8, prætor urbanus, ad quem est acta causa Cæciliz.

P. Dolabella, ad Div. VIII, 4, quoddecimvir fit. *Nescio an idem.*

Domitius, Herenn. III, 21.

Cn. Domitius, *Cn. f. (v. Sueton. Ner. 1)* Brut. 26, consul cum C. Fannio fuit (*d. U. DCXXXI*). Post. 15, Arvernos et Allobruges vicit. Verr. 1, 55; Cluent. 42, censor cum L. Metello a. U. DCXXXVIII.

Cn. Domitius Ænob. Cn. f. (v. inter. antiq. ap. Murator. ad a. 657) Un. 2. Agr. II, 7, in tribunatu de sacerdotiis tulit. v. *Domitia Les. Corn. 2*; Cæcil. 20, M. Silanum vexat. Or. 2, 56; Brut. 44; Deiot. 1, consul cum Cassio Longino A. U. DCXLVII; censor cum L. Crasso oratore fuit; dissensio inter ipsos. Pontifex max. a trib. pl. M. Scauro accusatur. *De contentioneibus Domitii et*

Crassi censorum, locos auctorum collegit Sigonius in fastis ad A. U. DCCLXI; est enim locus memorabilis apud Pân. H. N. xviii, 1. De ipso v. Sueton. Ner. 2, et ibi interpretas.

Cn. Domitius Calvinus, Dejot, 5, a Dejotaro post bellum civile recipitur et sustentatur. Cacl. 15, et Q. fr. 11, 13, prætor Cn. Lentulo et L. Marcio cosa. Sext. 55; Q. fr. 1, 2, trib. pl. Cæsare et Bibulo coss. quo usus Bibulus in impedienda Cæsaris agraria. Flacc. 13, legatus L. Flaccii in Asia, Consul tandem cum Messalla a. 600.

Cn. Domitius, L. Ænoh, F. Phil. 11, 11, de Cæsaris percussoribus, Catonem Uticensiam avunculam habuit. Phil. 1, 6, ei se exercitus, qui ad Dolabellam in Syriam ducebatur, in Macedonia tradit. ad Div. viii, 14. Cn. Saturnium reum fecit, v. Manut. Ad omni est epist. 22 L. vi ad Div. De eo v. Sueton. Ner. c. 3.

Cn. Domitius Singulius, Sardus hospes et familiaris Ciceronis a Pompeio civitate donatus. Frag. nov. orat. pro Scauro, c. 10.

L. Demitius, Verr. v, 3, prætor Siciliae, in anipadvvertendo turbus. Est is, qui cum C. Calio Caldo consul fuit a. 651x, frater Cn. Demitii censoris cum Crasso majors.

L. Demitius Anobarbus, Cn. f. Cn. n. Cn. pron. is, qui consul fuit cum Appio Claudio Pulchro a. 627x. Att. 1, 1, Ciceronem in petitione consulatus juvat. Mil. 8, quaesitor in causa Milonia. ad Div. viii, 14, repulsam in petitione auguratus ægre fert. xvi, 12, ei ulterior Gallia decernitur a senatu, ut Cæsari succedat. Att. viii, 1, 8, Corfinii se tradit Cæsari; stultus dicitur. Vatin. 10, invidatur. Brut. 77, Latine, multaque eum libertate, sed sine arte dicebat, bello civili interit. v. Cæsar, B. C. xi, 99; memoratur etiam seq. locis. Verr. 1, 55; ad Div. vi, 21; viii, 1, 6, 12, etc.

Domitius, Appulius, Phil. xi, 6, septemvir Antontenus. ad Div. viii, 15, hospes Cæsaris Intemelii.

Doris, Lourensis. Tusc. v, 20, uxor Dionysii tyranni.

Dorethous, Verr. 11, 36, Thermitanus. Dorylaus, Dejot. 15, legatus Dejotari ad Cæsarem:

Doryphori statue, Or. 2.*

Doterio, Att. 1, 6, histrio.

**Draco, Or. 1, 44; de Rep. 11, 1, Atheniensium legislator.*

Druidæ, de Div. 1, 41, vates et augures in Gallia, de quibus consulant tirones Cæsar. B. Gall. v, 13, 14.

C. Livius Drusus, Brut. 28; ejus filii duo C. et M. Prænosus est Drusi; qui primus cognomen hoc ab interfecto Drusæo Gallorum duco tulit: ad quem Popma refert locum ad Att. vii, 2. Sed Pighius, ad a. 637, refert ad M. Drusum, C. f. qui flor. 11, 13, prætor dicitur, de quo, totaque familia v. Sueton. in Tibur. 3.

C. Drusus, C. Fil. Brut. 28, qualis orator fuerit. Tusc. v, 28, JGtus, qui etiam, quam cæcus factus esset, de jure diligenter respondit, et a multis consultus est. Hunc Drusum vulgo in veterum Jctorum commemoratione prætermittunt, etiam Pomponius.

M. Drusus, C. fil. Brut. 28, tribunus C. Gracchum iterum trib. pl. fregit. Nam ita legendum esse, non fecit, viri docti ad unum omnes censent, et res postulât. Hic est ille Drusus, qui hanc ipsam ob rem, quod senatus causam contra Gracchum egit, patronus senatus appellatus est. Sueton. l. c. Ad hunc Drusum referunt etiam illud de Officiis, 1, 30, in M. Druso adolescente magna fuit severitas. Sed mihi ad ejus filium referendum videtur. Ipsa verba Ciceronis docent. Primo ponuntur L. Crassus et L. Philippus, quo consule dein tribunus M. Drusus fil. fuit: deinde G. Cæsar, L. F. iisdem temporibus dicitur multa severitas fuisse in M. Senare, et in M. Druso adolescente. Pater autem illis temporibus adolescens non fuit. Item M. Drusus filius et M. Senarus, ut hic, junguntur, Dom. 19. ad Herenn. 11, 13, prætor urbanus judicium reddidit, quod cum herede mandati ageretur. Hunc M. Drusum-Pighius refert ad A.

U. DCXXVII, hoc argumento, ut opinor, quod tribus annis post consul factus est, quo ille saepe in digerendis praetorum annis usus est. Si recto, est ille ipse patronus senatus. Nam tribunatus Graeci secundus cedit in A. U. DCXXXI, etc. Obtinuit aliquot annis post Macedoniam eo consulatu a. DCXLI gesto, et Scordiscos vicit. v. Flor. III, 4, et Valentem Nam. Fam. R. T. 1, p. 51, 52.

M. Drusus, M. fil. Dom. 46, trib. pl. et pontifex, Q. Caepionis inimicus; unde inimicitia ortae, docet Plin. XXXIII, 1. Mil. 7, M. Catonis Uticensis avunculus. Br. 49, 62, orator gravis, quum de rep. diceret. Offic. 1, 30, severitas in eo adolescente fuit. v. in M. Drusus, C. F. Cluent. 56; Postum. 7, eos, qui res judicarunt, equitas, tentavit quaestionibus constitutis in iudicium vocare; eae rejiciuntur. Mil. 7, senatus propugnator ac pene patronus. Or. III, 1, refert ad senatum de conviciis L. Philippi consulis, quibus in concione in senatum usus erat, etc. Dom. 16, 19, de pluribus rebus simul ferre ausus est contra legem Caeciliam et Didiam; senatus decernit, ne eae leges valeant. v. Liviae Leges. Rabir. perd. 7, consulibus adest contra Saturninum. Mil. 7, domi suae interficitur in tribunatu. Nat. D. III, 33, ejus percussor fuit Q. Varius. De eo v. inpr. Nelloi. II, 13 sq.

Drusus, ad Div. XIII, 14, homo turpibus libidinibus deditus, iudex est

inter reos de lege Scatinia. Ad eum referenda fortasse sunt etiam haec, Att. II, 7, ubi Pisarensis vocatur; ad Div. XI, 19; Att. IV, 15, 16, a Cicerone defenditur, accusatus a Lucretio.

Cæso, s. K. Duillius, ad Div. IX, 21, consul A. U. CCCXXVII.

**C. Duillius, M. F. dicitur et Duellius, de Rep. I, 1, et Bellus, Or. 45; item Billius. v. Ciacconium ad Columnam Rostratam, et Pighium ad A. U. CCCXXIII. Senect. 13, Pænos primos classe vicit. in Planciana, c. 25, est P. Duellius. Sed quia facile intelligitur, de hoc Duellio esse sermonem, qui primus mari Carthaginensibus vicit, recte viri docti consueverunt, legendum esse C. Duellium. Sic enim solebat scribere Tullius, ut ipso testatur, Or. 45, non, ut vulgo, Duillius.*

Duris, Samius, Att. VI, 1, homo in historia diligens. Vixit Ptolemæi Philadelphii temporibus. De ejus scriptis consule Voss. de Hist. Gr. I, 15; quem compendit Harduinus in Indic. Auct. Pénian. Add. Diodor. S. XV, p. 373, 374.

C. Duronius, Att. V, 8.

M. Duronius, Or. II, 68, accusator censoris M. Antonii orat. de ambitu. Hic Duronius post a consore M. Antonii et collega L. Flacco de senatu mortuus est, quod in tribunatu legem de coercendis conviviorum sumptibus latam abrogaverat. v. Valer. M. II, 9, 5.

Dyrrhachinus, Verr. III, 56, princeps Elinorum.

E.

Echocrates, Fin. V, 29, Pythagoreus, Locrensis, Platonis æqualis. Eum etiam Iamblichus, aliosque duos ejusdem nominis, commemorat inter Pythagoreos, c. ult. Vit. Pyth. et Laert. VIII, 48.

Echion, pictor. Parad. V, 2; et sic Lambinus, Brut. 18, ubi mss. Action. In Parad. olim legebatur Actæon. Emendavit idem Lambinus; quod mirum est, nescisse Harduinum ad Plin. XXXV, 7.

Sed in altero loco servarem Action; in altero, restituerem. v. Action.

Egeria, Leg. I, 1, nymphe, quascum Numa colloquutus est.

Egesinus, Acad. II, 6, Evandri auditor, academicus, Pergameus, in quo media Academia desuit. Laert. IV, 60. — Rectius forte, Hegesinus.

Egilius, de Or. II, 68, festivus homo. Hunc locum sedat Nonius in v. colna.

Sed ibi odd, vett. omnes habent Decilla. Ap. Livium, xli, 13, est L. Egilius; sed Drakenborch. putat legendum Æmilium; quem vid.

Cn. Egnatius, Cluent. 48, senator, filium Cn. Egnatium exhereditat, quod in iudicio Juniano pecunias cepisset.

Egnatius Maximus, ad Att. xiiii, 34.

Egnatius, Sidicinus, ad Att. vi, 1, debitor Ciceronis.

L. Egnatius, Att. x, 15, scenerator. vii, 18; iv, 12. Hic forte idem cum seq.

L. Egnatius Rufus, ad Div. xiiii, 43, etc. eques romanus negotiator. Viri docti, quantum ex observationibus ad h. l. et alibi intelligi, hos omnes pro eodem habent. Ego ad minimum tres distinctos homines puto: unum Sidicinum, qui debebat Cicroni, nomen neque optimum, neque pessimum, quod in illum Rufum non convenit, hominem divitem, et in provinciis negotia magna habentem; alteram, qui Rufi; tertium, qui Maximi cognomen habeat. Nam utrumque cognomen ejusdem esse non putem.

L. Egnatilius, Phil. iii, 3, quaestor legionem Martiam ab Antonio avertit ad Octavianum Cæsarem.

Egritomarus, Cæcil. 20, Gallus, Cn. Domitii hospes, etc.

** Electra, Q. fr. iii, 6, tragoedia Q. Ciceronis.*

Electra, Sophoclis tragoedia, Fin. 1, 2.*

Elesiodotus, Font. 8, videtur de cohorte M. Fonteii fuisse. Nomen romanum non videtur.

Elius, Terentius, Tusc. 1, 48, filium nimis lugens, in psychomantio quid responsi acceperit, e Crantoris consolatione. — Rectius, Elysius.

**Empedocles, Or. 1, 50, Agrigentinus, poeta physicus. de Rep. iii, 8, clamat, inexpliabilis poenas impendere iis, a quibus violatum sit animal. Nat. D. 1, 12, elementa deos facit. Acad. ii, 13; v, 23, 37, confitetur ignorantiam, ut Socrates. Pythagoræ discipulus, de suis scriptis vid. præter alios Fabric. B. G. 11, 12.*

Empirici, Acad. ii, 39, genus medico-

rum, quod opponitur λογιστῶν τετραπότῳ ap. Sextum Emp. adv. Logic. §. 156, 191. Nihil anatomiae, nihil oemioticae tribuit; omnia in usu et experimentis ponit. vid. Celsus, l. 1. præf. ubi primum Serapionem se Empiricum professum esse dicit.

Emplatorius, ad Div. 1, 8, nomen hominis obscuri; non videtur romanum esse.

*— * Legitur nunc, M. Plætorio.*

Endymion, Fin. v, 20, ejus somnus. Tusc. 1, 38.

Engonasi, Nat. D. 11, 42, sidus.

M. Ennius, Att. xv, 26; sed suspectum est Corrado hoc nomen.

Q. Ennius, ad Her. 11, 22, Rudius e Calabria, poeta suo tempore præstant, Scipionique Africano propterea dilectus. Arch. 9; Fulvium contra Ætolos bellum gerentem comitatus est. Acad. 11, 16, 27, somniat se vidisse Homerum. 11, 16, ejus Epicharmus. Div. 1, 13, ejus Andromacha. Brut. 18; Fin. iv, 23; Or. 45; Tusc. 111, 12; iv, 8; Fat. 15; de Div. 11, 56; Off. 1, 24; Sen. 4, 6; Nat. D. 11, 25; 111, 32; ad Div. 11, 50; viii, 6; de Am. 6, 17; de Rep. 1, 2, 16, 32; vi, 5, etc.

Epaminondas, ad Div. v, 12; Tusc. 1, 49; v, 17, apud Mantineam moritur.

Ephorus, Or. 11, 13, 23, 51, 57; Brut. 56, Cumæus, Isocratis discipulus, historiam scripsit. De eo vid. Voës. de Hist. Gr. 1, 7. Cave ne confundas cum Ephoro Cumano, item historico, sed recentiori.

Epicharmus, Tusc. 1, 8, Siculus, poeta acutus; Att. 1, 19, Siculus, dicitur, quia vix trimestris e patria in Siciliam venit. Est enim in insula Co natus. Pythagoricus fuit, et simul comicus poeta, et quidem veteris comædiæ. Vixit tempore Hieronis tyranni. De eo vid. v. c. Iamblich. Vit. Pyth. 29, etc. Laert. viii, 78. Acad. 11, 16, Epicharmus est liber Ennii.

Epiclesus, Amic. 26, fabulæ nomen.

Epiclesus, Att. 11, 3, est Pompeius M.

Epiclesus, ad Div. xv1, 21, princeps Atheniensium.

Epiclesus, Verr. 11, 9, Agyrinensis frater Sosippi.

Critonius, Att. XIII, 21, *Cæsarianus*.
Cræsus, Fin. II, 27; III, 14; IV, 12;
 Div. I, 19, 53; II, 56, ejus filius, quum
 esset infans, loquitur.

Q. Croto, Rabir. perd. II, ejus ser-
 vus Scæva occidit Saturnianum; de
 Rep. II, 15.

Ctesiphon, Or. III, 56, Atheniensis,
 pro quo exstat Demosthenis oratio.

Culeo, Att. III, 15; VIII, 12, familia-
 rissimus Pompeii, ut Theophanes.

Culeo, de Div. X, 34, trib. mil. in exer-
 citu Lepidi, qui ab Antonio ad eum
 transierat, quum ante a Lepido contra
 ejus voluntatem ad Antonium isset,
Add. inf. Q. Torentius Culeo.

Culleo, Q. fr. II, 2.

Culleolus, de Div. XIII, 41, videtur Il-
 lyci ante Cæsarem prætor fuisse.

Culleolus, Att. VI, 3, homo vilis h. s.
 significari videtur.

Cupido, Nat. D. III, 23, Cupidines
 plures. ex Lib. II, de leg.

Cupiennius, Att. XVI, 16.

L. Cursidius, Att. XIII, 44, hoc no-
 men ex Ligariana tollitur, monitu At-
 tici. Verr. II, 47; IV, 2, 3, 4, 6, 55.

Curia, Her. IV, 21.

Curatii, Inv. II, 26, tres fratres, de
 quibus Liv. I, 24 seqq.

C. Curiatius, Leg. III, 9, trib. pl.
 quinque annis ante Tib. Gracchi tri-
 bunatum primum, consules, *P. Nasi-
 cam* et *D. Brutum*, in vincula conjecit.

C. Curio, avus, Br. 33, ejus oratio-
 nes. *Consulatum non adeptus est. Præ-
 tor fuit, A. U. DCXXXII*.

C. Scribonius Curio, pater, Brut. 16.
Consul fuit cum Cn. Octavio A. U.
DCXXXVII. Rab. perd. 7, in cæde Satur-
 nini est cum consulibus. Manil. 23, legi
 Manilæ faveat. ad Div. I, 4, vir consu-
 laris. Pison. 19, de Dardanis trium-
 phat e Macedonia rediens. Or. II, 23,
 Cossos fratres defendit contra M. An-
 tonium oratorem. Att. I, 14, P. Clod-
 ium in senatu juxare frustra studet.
 Ar. Resp. 6, pontifex. ad Div. VIII, 11,
 negat se permissurum, ut Ciceroni
 supplicatio decernatur. Vat. 10, lau-
 datur; ei insidiatur Vatinius. Or. 32;

Brut. 60, memoria destituitur subito.
 Off. II, 17, dicebat se omnia quæ ha-
 berentur amplissima, sine ullo mutare
 adeptum esse. ad Div. II, 2, meritor
 Calvino et Messala coss. Act. I in Verr.
 7; Corn. I; Br. 40, 60, in libris etiam,
 quæ dixit, obliviscitur.

*C. Curio, C. fil. ad quem sunt episto-
 las libri II ad Div. ad Div. VIII, 4, tri-
 bunatum petit; ejus facilitatem homi-
 nes metuunt; eum Cæsar valde con-
 temnit. ib. 8, se parat contra Cæsarem.*
*ib. 6, in tribunatu nihil agit, de inter-
 calando non obtinet; fit popularis, et
 pro Cæsare loquitur; legem Variam
 et Alimentarium fert. II, 13, Cæsarem
 defendere incipit, quod ante suspic-
 tus est Cicero. VIII, 11, negat se per-
 missurum, ut Cæsar de provincia de-
 cedat; Pompeium id cupientem male
 accipit, et ejus II consulatum exigi-
 tat. v. de his narratum Dionem II,
 p. 148 sq. ad Div. VIII, 10, trib. pl. de
 agro Campano ante Cæsaris adventum
 e Gallia dividendo ex ejus lege labo-
 rat, ne Cæsar dividere possit. Att. I,
 14, filiola Curtonis dicitur. Phil. II, 2,
 28, scortum M. Antonii triumviri. Br.
 81, naturam habuit admirabilem ad
 dicendum; plane eruditus; temeritate
 in bello civili periit. ad Div. VIII, 2,
 ejus theatrum; de quo vid. *Pæn. H. N.*
*XXXVI, 15.**

Curius, de Inv. I, 43, orator qui-
 dam, e cujus oratione pro Fulvio ver-
 ba quædam laudantur. *Sod. v. in Serv.*
Fulvius.

C. Curius, pater Rabirii Postami
Rab. Post. 2, 17.

M. Curius Dentatus, Br. 14, trib.
 pl. interrege Appio Cæco, coegit pa-
 tres ante comitiæ auctores fieri; *quæ de
 re vid. Pighium ad a. 455; Gronov. Obs.*
I, 25; Drahenb. ad Liv. X, 11. Marcus
*8, homo novus ad consulatum perve-
 nit. ibid. 14, de rege Pyrrho triumphat.*
Att. IV, 15, emittit lacum Velinum.
Planc. 25; Sull. 7; Fin. II, 10.

M. Curius, Br. 53, controversiam
 cum M. Coponio habet. Or. I, 39; II,
 32, Curiana causa. II, 6, acta a L. Cras-

eo oratore, quæ qualis fuerit, vid. 1, 39; de Rep. III, 2.

M. Curius, ad Div. II, 19, consobri-
na C. Cælii quæstoris. Flacc. 13, quæ-
stor urbanus Silano et Murena coss.
Sen. post Red. 8, trib. pl. P. Lentulo
Spinthere cos. Ejus patri quæstor fuit
Cicero. *Fuit autem quæstor Sex. Pеду-
cæi in Sicilia. Eundem esse puto, qui,
ad Divers. XIII, 49, proconsul vocatur.
Proprietore dicendum erit. In qua pro-
vincia fuerit, nondum reperi.*

M. Curius, Phil. v, 5, M. Antonii fa-
miliaris dissolutus.

M. Curius, ad Div. XIII, 17, nego-
tiator Patris; *cujus est epistola*, VII, 29.
Attici et Ciceronis amicissimus. Att.
VII, 2; ad Div. VII, 50; XII, 17; XIII,
50; XVI, 4, 5, 9.

Q. Curius, in Tog. Cand. homo quæ-
storius. Petit. Cons. 3, socius Catilinæ.
*Ejus mentio etiam est ap. Sallustium
inter Catilinarios, B. C. 23.*

Cursor, ad Div. IX, 21, cognomen L.
Papirii.

Curtius, Att. XIV, 6, 10.

Curtius, Rosc. 32, accusator bello
civilis Sullano interfectus.

Curtius, Verr. I, 39, civis rom. qui
C. Verris pecunias extraordinarias tra-
estabat. *Sed Manutius ibi pro Q. et Cn.
Postumiis, Curtiis, legit Q. et Cn. Po-
stumius Curtiis, ut Q. et Cn. ad Curtios
referatur, sintque Postumii a Curtiis non
diversi.*

Curtius, Q. fr. I, 4, trib. pl. Gabi-
nio et Pisone coss.

C. Curtius, Rabir. Post. 3, propin-
quus Rabirii Postumi, *quanquam alii
Curius legunt. Vulgatam defendit Tur-
nob. Adv. x, 23.*

C. Curtius Peducæanus, ad Div. XIII,
59, prætor, æ. dccxii.

C. Curtius Postumus, Att. IX, 2, Cæ-
sarianis partibus faves. ad Div. II, 16,
auguratum petit. Att. XII, 49, dubitat;
an consulatum petat, necne.

C. Curtius Mithras, ad Div. XIII, 69;
libertus Postumi.

C. Curtius, ad Div. XIII, 5, Ciceronis
familiaris, a Cæsare in senatum legitur.

Index Histor.

P. Curtius, ad Div. VI, 18, frater Q.
Salassi, jussu Pompeii fil. interficitur.

Q. Curtius, adolescens eruditus, Q.
fr. III, 2.

Cn. Postumius Curtius, Verr. I, 39.

Q. Curtius, Verr. I, 61, judex quæ-
stionis in causa Verrina; sed quod so-
dalis ejus esset, vi populi et convicio
rejectus est.—*V. not. in h. l.*

Cusinius, ad Att. XII, 38, 41; *Corra-
dus* corrigit Cosinius.

P. Cuspis, ad Div. XIII, 6, eques
rom. magister societatis in Africa. it.
XVI, 17.

L. Custidius, ad Div. XIII, 58, Arpi-
nas.

**Cycherus*, ad Brut. 6, Græcus qui-
dam.

Cyclops, Verr. v, 56.

Cydas, Cretensis, Phil. v, 5, homo au-
dax, M. Antonii familiaris. Phil. VIII, 9.

Cylonium scelus, de Leg. II, 11,
*est, quod Athenienses commiserunt, Cyl-
onis sociis supplicibus interfectis ad aram;
de quo vid. Thucyd. I, 126. Add. Scali-
ger. ad Euseb. Græca, p. 427; Shidas,
Κυλώνειον ἄγος.*

Cynici, Off. I, 35, reprehendunt eos,
qui ea, quæ re turpia non sunt, nomi-
nibus ac verbis flagitiosa ducunt. ibi-
dem 41, eorum ratio est rejicienda.
Or. III, 17.

Cypselus, Tusc. v, 37, Corinthi ty-
rannus, Demarati Tarquinii patris tem-
poribus. *Add. Fat. 7; de Rep. II, 18.*

Cyrænaici, Or. I, 17; Tusc. III, 13,
22, eorum de origine doloris sententia
refellitur. Acad. II, 7, in solo tractu
doloris et voluptatis judicium veri esse
dicunt. ibid. 46, nihil putant esse ju-
dicii præter peremotiones intimas. *Ad-
do 24.*

Cyrsilus, Off. III, 11, suadens, ut Athe-
nienses in urbe manerent, et Xerxem
reciperent, lapidibus obruitur.

Cyrus major; de Div. I, 23, ejus som-
nium; quamdiu regnarit et vixerit. Q.
fr. I, 1, Xenophon de eo non ad fidem
historiæ scripsit. *v. etiam Brut. 29; Leg.
II, 22; de Rep. I, 27, 28.*

Cyrus minor; de Div. I, 25, cum eo

militia perfungitur Xenophon. ibid. 23, ejus somnium.

Cyrus, Att. u, 3, architectus, MN. 17, moritur. *Ab eo dicuntur* Cyrea, Att. iv, 10. Q. fr. ii, 2, 10.

*Dadalus**, Brut. 18.

Damasippus, cognomen *Liciniorum*, ad Div. vii, 23, statuas amat, de quo est apud *Horatium*, *Serm.* ii, 3. Att. xii, 29, 33, ab eo hortos emere vult *Cicero*.

L. Damasippus, ad Div. ix, 21, prætor, qui *C. Carbonem* occidit. v. *Vellei.* ii, 26.

Damio Tottius, Att. iv, 3.

Damocles, Tusc. Q. v, 21, assentator *Dionysii*.

Damon, Off. iii, 10; Tusc. v, 22, veræ amicitie specimen, *Pythagoreus*.

Damon, Or. iii, 3, musicus.

Danaus, Parad. vi, 1; ejus quinquaginta filie.

Daphitas, Fat. 3; ei fatum fuit, ex equo cadere, atque ita pereire. Fuit *Telmissonensis*, sophista acerbus et mordax etiam in *Attalum Pergamonum* (versiculos in eum habet *Strabo*, l. xiv, p. 958, ed. *Atmel.*); unde sum de saxo, cui equi nomen, præcipitare jussit. *Rom* narrant *Suid.* in *Δαφιδης*; *Valer. M.* i, 8; sed paullo discrepat a *estoris Strabo*, qui et *grammaticum* vocat, et in *crucem* actum dicit in *Thorace*, loco quodam, jussumque ab oraculo, ut sibi a *thorace* caveret. *Utrum* *Daphitas*, an *Daphidas* scribendum, v. *Torren.* ad *Valer. l. c.*

Dardanus, Acad. ii, 22, stoicus, tempore *Antiochi* academici.

Dardanus, ad Div. x, 25, libertus *Furni*.

Darius Codomanus, Tusc. v, 34, in fuga equam turbidam suaviter bibit. Div. ii, 10; Att. v, 20.

C. Decianus, *Rabir.* perd. 9, condemnatus est, quod in concione de morte *Saturnini* questus est. *V. Valer.* viii, 1.

*Decianus**, *Flacc.* 21, 29.

Cytheris, Att. x, 10; *Philipp.* vi, 24, eam *Antonius* lectica aperta secum portat. ad *Diversa.* ix, 26. vide in *Palmis*.

*Cytherius**, Att. xv, 22.

D.

Decidius Saxes, *Phil.* xiii, 23. v. in *Saxes*.

* *C. Decimius*, Att. iv, 16.

Decimus, designator, *Dom.* 19; Att. iv, 3, socius et *ascecia P. Clodii*, et suavor legum illius.

Decius, *Pis.* 11, *Campanus*.

Decius, ad Div. v, 6, *librarius P. Ser-tii* quaestoria.

Cn. Decius, *Samn.* Cl. 59, proscriptus a *Sulla*.

P. Decius, Q. fil. de Div. x, 24; *Fin.* ii, 19, primus et *Decius* se devovit.

P. Decius, P. F. item, ut *pater*, se devovit. *Utriusque devotionis* capis fit *mentio apud Ciceronem*, *N. D.* iii, 6; *Sext.* 21; *Postum.* 1; de *Senect.* 13; *Herren.* iv, 44; *Off.* i, 18, et iii, 4. *Quos autem in locis etiam nepotis Decii pro patria se devoventis mentio est*, in *Tusc.* i, 37, et *Fin.* ii, 19. *Parad.* i, 2, *patrem et filium tantum nominat*.

P. Decius Mus, Brut. 28, viti et oratione turbulentus. *M. Fulvii Flacci* mulus. *Or.* ii, 30, trib. pl. qui *Optimum* de *caede Gracchi* accusavit. *Add. Or.* ii, 31, 62; reus de pecuniis contra *leges* captis factus.

P. Decius, *Phil.* xi, 6, *Antoniis* aere alieno oppressus.

Dejanira, Tusc. ii, 8, *Crnei* filia.

Deiotarus pater, *Deiot.* i, vid. *argumentum orationis*. *Phil.* xi, 12, 13, laudatur. Att. v, 17, rex a *senatu* appellatus est; *Ant. Resp.* 15, *fideliissimus imperii rom.* rex; a *senatu* regis nomine dignus *judicatur*; *lege Clodii*, regis nomen accipit. *Div.* ii, 37, fugit a *prælio* cum *Pompeio*. Brut. 5, a *M. Bruto* defenditur apud *Caesar.* quod a *Pompeianis* partibus steterat. *Div.* i, 15, a *Ca-*

sare tetrarchis regno multatus. *ibid.* 11, 36, 37, multas auspiciis tribuit, etc.

Deiotarus filius, Deiot. 1, patrem accusat apud Cæsarem.

Dellius, Att. viii, 12, Pompeii familiaris; *nisi forte, ut videtur, cum Gravius legendum*, D. Lælius. Nam Dellius fuit *Cæsaricus, post Antonianus*; D. Lælius Pompeianus; de Pompeiano autem sermo est.

Dalphicus mensus, Verr. iv, 59.

Demades, Brut. 9; Or. 26, orator Atheniensis, Demosthenis temperibus, præter ceteros Atticos oratores facetus: nulla scripta reliquit.

Demaratus, Tusco. v, 57; de Rep. 11, 19, pater Tarquinii Prisci, Corinthio fugit Tarquinios.

Demos, Att. xiv, 50, servus.

Demetrius, Att. iv, 11, liberti nomen. Sed, ad Div. xvi, 17, 22, homo improbus, servus Ciceronis. ad Div. viii, 15, etc.

Demetrius, Syrus, Brut. 91, non ignobilis dicendi magister, quo Cicero Athenis usus est.

Demetrius, Magnus, Att. iv, 11; viii, 11, æqualis Cic. et amicus Attici; liber ejus *περί ἰσχυράων*. Hanc librum esse confundas cum altero *Demetrii Magnæ περὶ ἰσχυράων*, cujus caput mentio ap. *Lærtium*, v. c. 1, 38; ubi vid. *Menag.*

Demetrius Magnus, ad Div. xiiii, 36, Siculus. vid. *P. Cornelius*.

Demetrius Phalereus, Atheniensis. Br. 9; Fin. v, 19, Theophrasti discipulus. Or. 11, 25, omnium oratorum politissimus. Or. 27, in mediocri genere princeps Græciæ. Off. 1, 1, disputator subtilis, orator parum vehemens, sed dulcis. Leg. iii, 6, de rep. et legibus scripsit. de Rep. 11, 1, republ. Atheniensium essentiam jam et jaecentem sustentavit. Fin. v, 19, patria pulvis ad Ptolemæum se confert, multæ in otio scripsit. R. Postum. 9, in Ægypto, aspide ad corpus admota, necatus est.

Demetrius Poliorcetes, Off. 11, 7; cum Macedones reliquerunt, et se omnes ad Pyrrhæum contulerunt.

Demiarqus, ad Div. 12, 22, *comœdia Turpilli*, citata a Nonio, viii, 6, 68.

Demochares, Or. 11, 23, orator Atheniensis, filius sororis Demosthenis, genere dicendi molli et remissiore usus est. Brut. 83, scripsit orationes aliquot, et earum rerum historiam, quæ tota temporibus Athenis erant gestæ, oratorio genere, non historico. De hoc vid. Ruhnken. ad Rutilium Lupum, p. 7, 8.

Democritus, physicus, Tusco. v, 39, patrimonium suam relinquit discendi studio. *ibid.* cæcus fit, cæcitatem utilem esse dixit. Or. 1, 11, ornate dixit. Or. 11, 46; de Div. 1, 37, negat, sine furore quemquam postea magnum esse posse. Or. 20, ejus dictio cum nonnullis poemata videatur. Acad. 1, 2, ejus physica recepit Epicurus. ad Div. xv, 16, ante Epicurum *περὶ ἰσχυράων* *ἄρθρα* dixit. Acad. 1, 12, confitetur ignorantiam, ut Socrates. Acad. 11, 17, innumerabiles mundos statuit, et quidem multos absolute pares; item homines; quæ sententia, cap. 18, a politioribus physicis refellitur. Acad. 11, 37, de pleno et imani omnia gignit. Fin. 1, 6, sententia ejus de sole et atomis. N. D. 1, 12, imagines deo fieri, et naturam eas fundentem, et intelligentiam nostram; incertus in isto loco est. vid. c. 43. *ibid.* 24, atomi reprehenduntur. de Div. 1, 3; 11, 15, præsumptionem rerum futurarum comprobant, in quo non insoite arguitur. Fat. 10, auctor atomorum, statuit necessitate omnia fieri. *Democriti* mensus urgebatur, Hort. fr. 19.

Democritus, gymnasiarcha, Verr. xv, 42, Tyndaritanus.

Democritus, Att. vi, 1, servus Attici.

Democritus, Sicyonius, ad Div. xii, 8, hospes Ciceronis et familiaris.

Democritus, Att. xv, 3.

Demosthenes, Or. 4, Platonis frequens auditor. 26, miros facetus. Tusco. 11, 26, ab Æschino reprehenditur, quod nimis filiam luxerit. v, 36, muliercula laudibus capitur. Div. 11, 46. Rho (p)dicore quam nequiret, exercitatione

effecit, ut planissime diceret. II, 57, Pythiam dixit *πυθιπιζειν*. Add. Or. I, 13; Or. III, 4, 19; Brut. 9, 31, 84; Or. 18, 28, 29, 31, 38, 39, 70; Att. II, 1.

Demostratus, ad Div. XIII, 32, libertus Cn. Octavii Nasonis.

Desipus vel *Dewippus*, ad Div. XIV, 3, servus Ciceronis.

Deoio, Tyndaritanus, Verr. V, 42.

Deoius, ad Div. VII, 23.

L. Diadematus, ad Quir. p. red. 3, Qu. *Metalli Macedonici filius*. V. in *Metallis*.

Diagondas, Thebanus, Leg. II, 15, omnia sacra nocturna sustulit.

Diagoras, Melius, Nat. D. I, 1, 23, deos tollit, ideoque atheus dicitur.

Diana. Nat. D. III, 23, Dianæ plures. Inv. II, 31; Arusp. Resp. 15; Orat. 62; Verr. I, 20; III, 21; IV, 34, 35, 53.

Dicæarchus, *peripateticus*, *Aristotelis discipulus*; Att. II, 2, ejus libros diligenter legit et admiratur Cicero. *Πελληνειών* liber Dicæarchi de populis Pellensibus; item *Κορινθίων* et *Ἀθηναιών*. *Libros geographicos in multis reprehendit Polybius, auctore Strabone, Geogr. II, p. 107; qui et ipse ei non semper fidendum monet, in primis in occidentilibus et septentrionalibus Europæ partibus*. Att. II, 16, vitam practicam theoreticæ anteponit. ad Att. VI, 2, ejus tabulæ geographicæ laudantur. Scripsit *περὶ τῆς εἰς Τρωφονίου καταβάσεως*, in quo Chæron quidam inducitur, narrans, quæ in Trophonio viderit. *Utrum liber singularis fuerit, an pars libri majoris, quem Ἀναγραφὴν Ἑλλάδος inscripsit, disputant: hoc tamen probabilius videtur Hemsterhusio ad Lucian. tom. I, 339; quod mihi non est probabile, quia e loco Ciceronis patet, in dialogo scriptum fuisse illum libellum, quod Ἀναγραφὴ Γραβίας non convenire videtur*. Att. XIII, 31, 32, libri *περὶ φύξης*, et *καταβάσεως*, et *επιπολιεύδης*, et epistola ad Aristoxenum. Acad. II, 39; Tusc. I, 10, tres libros de animo scripsit, in quibus animum

nihil esse disputatur. Tusc. I, 31, tres libros scripsit contra immortalitatem animi, qui Lebiaci dicuntur, quod *Mitylenis sermo* habetur. de Div. I, 3, 50, cetera divinationis genera sustulit, probat somnia et vaticinia per furorem. II, 51, ejus magnus liber est, nescire ea, quæ eventura sint, melius esse, quam scire. Off. II, 5, magnum et copiosum librum de hominum interitu scripsit, etc. *De eo vid. Reins. V. L. III, 3.*

P. Didius, Font. 18, legatus L. Caesaris in bello sociali; *επιπολιεύδης* dicitur, Att. XIII, 32. *Appian. B. C. I, p. 635. De ejus robore gestis in bello sociali v. Voll. II, 16; sed ibi prænomen est T. quod e fastis Capitolinis etiam in loco Ciceronis reposuit P. Manlius. Roete.*

T. Didius, Plane. 25; Pis. 25, et Macedonia triumphat, *solicet de Scordiscis, eo prætura. Fuit prætor Ælyrii, sed victo Macedonia proc. Catone, propter viciniam aggressus est Macedoniam*. v. Pigh. ad a. 639, 640. *Est is, qui consul cum Q. Metello legem Cæciliam Didiam tulit. A. U. DCV.*

T. Didius, forte filius superioris. Or. II, 47, trib. pl. cum L. Cotta, a. DCXV. vide in L. Cotta.

Digiti Idæi, Nat. D. III, 16, *in Dactyli, sunt sacerdotes matris dem. Dinarchus*, orator Atheniensis Demostheni æqualis, Brut. 9.

Dinea, Larinas, Cluent. 7, *socrus Oppianiei.*

Dinomachus, Tusc. V, 50; Fin. V, 8; Offic. III, 34, de summo bono Calliphonem sequitur, et ita controversiam componi posse putat.

Dion, de Div. I, 23, *Perica scripsit. Est is, quem laudat, et fide dignum judicat Cornelius Nepos in Conone. Fuit pater Clitarchi, qui Alexandri M. tempore floruit. vid. Voss. de H. Gr. IV, 8, ubi recte ostendit, Dinonem appellandum esse, non Dionem.*

Dio, Syracusius, Or. III, 34, *Platonis discipulus. Tusc. V, 35, Platonis ad ejus propinquos epistola. Est septi-*

ma inter Platonicas, post mortem Dionis, patriæ liberatoris, scripta. De ejus rebus præter Nepotem leg. Diodor. S. xvi.

Dio, stoicus, Leg. III, 5, de magistratibus subtiliter scripsit. *Anto Panætium scripsit, ut eo h. l. colligo.*

Dio, philosophus; ad Div. IX, 26, eo utitur Papirius Pætus. *Nescio quis; nisi forte academicus, de quo postea; aut Epicurus quidam. Pætus enim Epicureus fuit.*

Dio, Verr. I, 10, Halesinus.

Dio, Flacc. 30, Apolloniensis.

Dio, Verr. II, 7, a Q. Metello civis rom. factus; unde Q. Cæcilius Dio dicitur, c. 9.

Dio, Cæcl. 10, legatus Alexandrinorum, qui Ptolemæam Auletem Romæ accusaret; interfectus est Romæ, eaque cedes in M. Cælium collata. *Academicum appellat Strabo, l. XVII, p. 1147; ubi tota res de Ptolemæo et legatione accurate commemoratur. Hic est Dio academicus, qui, Acad. II, 4, memoratur.*

Diochares, Att. XI, 6, C. Cæsaris libertus.

Diocles, Verr. IV, 16, Lilybætanus.

Diocles Phimeæ, Panormitanus, Verr. III, 40.

Diocles, Centuripinus, Verr. III, 56.

Diocles, Dyrrachinus, Verr. III, 40.

Diodorus, Fat. 6, valens dialecticus. *Etiã Sextus Empir. διαλεκτικώτατος appellat. ad Div. IX, 4, possibile aliqd esse putabat, etsi non fierit. De hoc Diodoro, qui Cronus dicitur cognomine discipulo Apollonii Croni dialectici, vid. Menagium ad Laert. II, 111. Mortuus est præ pudore, quum Stilponi ad quæstionem ludicram respondere non potuisset. Plin. H. N. VII, 53.*

Diodorus, Or. I, 11, peripateticus. Fin. V, 5, Critolai auditor. Acad. II, 42; Fin. II, 6, honestatem cum vacuitate doloris summum bonum facit. Acad. II, 24.

Diodorus, Melitensis, Verr. IV, 17.

*Diodorus**, Timarehides, Syracusanus senator, Verr. IV, 62.

Diodotus, Q. fr. I, 2, libertus Luculli.

Diodotus, stoicus, Brut. 90, ad Div. XII, 16, præceptor Ciceronis in dialecticis, domi Ciceronis mortuus est. *Conf. Att. II, 20; Acad. II, 36, Antiochea contemnit. Tusc. V, 39, cæcus factus, non modo literis utitur, sed etiã geometriam docet; fidibus utitur Pythagoreorum more. ad Div. IX, 4, Diodori ἀσπλ̄ θυατῶν opinionem non concoquebat,*

Diogenes, Apolloniates, Nat. D. I, 12, æra deum facit. *De eo Laert. IX, 57. Patria fuit Apollonia Crætæ, ut o Stephano de Urb. ad eum locum docet Menagius. Vixit Anaxagoræ temporibus Phylæus dictus est, et eloquentia non minus quam philosophia valuit.*

Diogenes, cynicus, Tusc. I, 43, inhumatum se projici jubet. *Memoratur etiã Tusc. III, 23; V, 32; Mur. 36; Nat. D. III, 34, etc.*

Diogenes, Babylonius, stoicus, Acad. II, 30, Carneadis in dialectica præceptor. *Fin. II, 8, eum Lælius audivit III, 10, ejus definitio boni probatur, Tusc. IV, 3; Senect. 7, Romam legatus mittitur. Nat. D. I, 15, ejus liber de Minerva, in quo partum Jovis ad physiologiam traducit. de Div. I, 3, Chryssippi auditor, unum librum edidit de Divinatione. II, 43, prædictionem eam concedit, qualis quisque natura, et ad quam quisque rem maxime aptus futurus sit.*

Diogenes, Cluent. 16, 19, servi nomen.

Diognotus, Veneris, Verr. III, 38, qui decumas Tisensium a Verre emerat.

Diona, Nat. D. III, 23, mater Veneris.

Dionysia, Q. Rosc. 8, saltatrix. *vid. Gell. I, 5.*

Dionysiarhus, Verr. IV, 22, proagurus Catinensis.

* *Dionysius*, Nat. D. III, 21, filius Jovis et Proserpinæ. *vid. Anaces.*

* *Dionysius major*, Syracusanorum tyrannus; de Div. I, 20, ejus mater.

quum pręgnans cum alvo contineret, somnavit, se peperisse Satyriacum, etc. s. 33; 11, 31, ostentum equi ejus. Verr. v, 55, ejus lantamiz. Off. 11, 7; Tusc. v, 20, tyrannis, uxores, crudelitatis, miseria. N. D. 111, 34, sacrilegus. Tusc. v, 19; de Rep. 1, 17; ibid. 111, 23.

• *Dionysius minor*, ad Div. 12, 18, dicitur ludum Corinthi aperuisse.

Dionysius, Heracleotes, Acad. 11, 22, Zenonis Cittiei discipulus. Fin. v, 31, propter oculorum dolorem a stoicis desiciit, et fit Epicureus, s. Cyrenaicus, unde *μυρτιμυρος* dictus est.

Dionysius, stoicus, Tusc. 12, 11, Ciceronis equalis, versus orationi nullo delectu admiscebat. Dionysium stoicum laudat Laert. vi, 43.

Dionysius, Magnes, Brut. 91, rhetor temporibus Ciceronis, qui cum eo in Asia adolescens multum fuit.

Dionysius, ad Div. v, 10, servus Ciceronis, anagnostes, ad Div. 111, 77, qui bibliothecam Ciceronis tractavit, fugit. Att. 12, Ciceronem bello civili deserit, quamvis valde apud eum honoratus fuerat.

Dionysius, toto nomine *M. Pompeius Dionysius*, Att. 17, 8, 11, 15; ad Div. 111, 24, servus aut libertus Attici, quo Cicero usus est in instruenda bibliotheca.

Dionysodorus, Verr. 11, 21; Syracusanus.

Dionysus, N. D. 111, 23; multi Dionysi.

Diophanes, Mitylenæus, Brut. 27, rhetor suo tempore Gręcorum disertissimus, Tib. Gracchi fil. præceptor.

Dioscuri, N. D. 111, 21, quot modis apud Gręcos nominentur.

Diphilus, Or. 1, 30, Crassi scriptor et lector.

Diphilus, Q. fr. 111, 1, redemptor vilæ Q. Ciceronis, architectus idem.

Divitiacus, de Div. 1, 41, unus e Brudis.

Docimus, Verr. 11, 34, Siculus.

Cn. Dolabella, Pis. 19, triumphat ex Macedonia rediens. Consul fuit cum

M. Tullio Decula a. DCCLXXV. Brut. 92, accusatur a C. Cæsare adolescentis, defendentibus C. Cotta et Hortensio.

Cn. Dolabella, Quint. 8, prætor urbanus Cn. Dolabella et M. Tullio eorum ad quem causa Quintii acta est. Verr. act. 1, 4; Verr. 1, 15, 37, 38, prætor Giliciz, Verre legato, a quo deinde, quam a M. Scauro de repetundis accusaretur, oppugnatus est; condemnatur. *Has duos Dolabellas confundunt Asconius ad Div. in Cæcil. c. 7, et Corradus in Quæstura, propterea reprehensi a Perizonio Animadver. Histor. c. 2. p. 54.*

P. Corn. Dolabella, ad Div. 11, 15, 16, Ciceronis gener; libertate sua molestias sibi contrahit. vii, 53, declamat apud Ciceronem. 11, 15, Appianum Pulchrum accusat. Att. vii, 8, heres fit Liviz cujusdam. ad Div. 12, 14, ejus consulatus laudatur, ob eversam colenam Cæsarianorum in foro, et ædificios compressas. Phil. 1, 2, acta in consulatu post Cæsaris mortem. Phil. 21, 1, proconsul Syriæ C. Trebonium interficit. ad Div. 111, 14, ab Antiochia exclusus Laodicæam se contulit. ibid. 12, cum exercitu suo ex Syria in Giliciam transit. Brut. 92.

P. Dolabella, Cæcin. 8, prætor urbanus, ad quem est acta causa Cæcilianæ.

P. Dolabella, ad Div. viii, 4, quiddecimvir fit. *Nascio an idem.*

Domitius, Herenn. 111, 21.

Cn. Domitius, Cn. f. (v. Sueton. Ner. 1) Brut. 26, consul cum C. Fannio fuit (A. U. DCCLXXI). Post. 15, Arvernos et Allobroges vicit. Verr. 1, 55; Cluent. 42, censor cum L. Metello a. U. DCCLXXVIII.

Cn. Domitius *Ænob.* Cn. f. (v. ingr. antiq. ap. Murator. ad a. 657) Un. 2. Agr. 11, 7, in tribunatu de sacerdotiis tulit. v. *Domitia* *Lex.* Corn. 2; Cæcil. 20, M. Silanum vocat. Or. 2, 56; Brut. 44; Dejut. 1, consul cum Cassio Longino A. U. DCCLVII; censor cum L. Crasso oratore fuit; dissensio inter ipsos. Pontifex max. a trib. pl. M. Scauro accusatur. *De contentiombus Domitii* et

Crassi censorum, locos auctorum collegit Sigonius in fastis ad A. U. DCXXI; est enim locus memorabilis apud Plin. H. N. XVII, 1. De ipso v. Sueton. Ner. 2, et ibi interpretas.

Cn. Domitius Calvinus, Dejot. 5, a Dejotaro post bellam civilem recipitur et sustentatur. Ocul. 13, et Q. fr. 11, 13, praetor Cn. Lentulo et L. Marcio coas. Sext. 53; Q. fr. 1, 2, trib. pl. Caesare et Bibulo coas. quo usus Bibulus in impedienda Caesaris agraria. Flacc. 13, legatus L. Flacci in Asia. Consul tandem cum Messalla a. 600.

Cn. Domitius, L. Aenob. F. Phil. 11, 11, de Caesaris percussoribus, Catonem Uticensem avunculum habuit. Phil. 2, 6, ei se exercitus, qui ad Dolabellam in Syria ducebatur, in Macedonia tradit. ad Div. VIII, 14. Cn. Saturnium reus fecit, v. Manut. Ad eum est epist. 22 l. VI ad Div. De eo v. Sueton. Ner. c. 3.

Cn. Domitius Singarius, Sardas hospes et familiaris Ciceronis a Pompeio civitate donatus. Frag. nov. orat. pro Scauro, c. 10.

L. Domitius, Verr. 5, 3, praetor Siciliae, in animadvertendo durus. Est is, qui cum C. Caelio Caldo consul fuit a. 621, frater Cn. Domitii censoris cum Crasso majoris.

L. Domitius Aenobarbus, Cn. f. Cn. n. Cn. pron. is, qui consul fuit cum Appio Claudio Pulchro a. 621. Att. 1, 1, Ciceronem in petitione consulatus juvat. Mil. 8, quaesitor in causa Milonia. ad Div. VIII, 14, repulsam in petitione auguratus aegre fert. XVI, 12, ei ulterior Gallia decernitur a senatu, ut Caesari succedat. Att. VIII, 1, 8, Corneliū se tradit Caesari; stultus dicitur. Vatin. 10, laudatur. Brut. 77, Latine, multa quae cum libertate, sed sine arte dicebat, bello civili interit. v. Caesar, B. C. III, 99; memoratur etiam seqq. locis. Verr. 1, 55; ad Div. VI, 21; VIII, 1, 6, 12, etc.

Domitius, Appulnus, Phil. XI, 6, septemvir Antonianus. ad Div. VIII, 15, hospes Caesaris Intemelii.

Doris, Laurensis. Tusc. 7, 20, uxor Dionysii tyranni.

Dorotheus, Verr. 11, 36, Thermitanus.

Dorylaus, Dejot. 15, legatus Dejotari ad Caesarem.

Doryphori status, Or. 2.*

Doterio, Att. 1, 6, histrio.

** Draco, Or. 1, 44; de Rep. 11, 1, Atheniensium legislator.*

Druidae, de Div. 1, 41, vates et augures in Gallia, de quibus concolant titulos Caesar. B. Gall. 7, 13, 14.

C. Livius Drusus, Brut. 28; ejus filii duo C. et M. Pronapos est Drusi; qui primus cognomen hoc ab interfecto Donno Gatonum duce tulit: ad quem Popma refert locum ad Att. VII, 2. Sed Pighius, ad a. 637, refert ad M. Drusum, O. f. qui Her. 11, 13, praetor dicitur, de quo, totaque familia v. Sueton. in Tiber. 3.

C. Drusus, C. fil. Brut. 28, qualis orator fuerit. Tusc. 7, 28, JCIus, qui etiam, quam caecus factus esset, de jure diligenter respondit, et a multis consultus est. Hunc Drusum vulgo in veterum JCIorum commemorationibus praetermittunt, etiam Pomponius.

M. Drusus, C. fil. Brut. 28, tribunus C. Gracchum iterum trib. pl. fregit. Nam ita legendum esse, non fecit, viri docti ad unum omnes consent, et res postulat. Hic est ille Drusus, qui hanc ipsam ob rem, quod senatus eunam contra Gracchum egit, patronus senatus appellatus est. Sueton. l. c. Ad hunc Drusum referunt etiam illud de Olla, 1, 30, in M. Druso adolescente magna fuit severitas. Sed mihi ad ejus filium referendum videtur. Ipsa verba Ciceronis docent. Primo ponuntur L. Crassus et L. Philippus, quo consule dein tribunus M. Drusus fil. fuit: deinde C. Caesar, L. F. eisdem temporibus dicitur multa secretis fecisse in M. Scauro, et in M. Druso adolescente. Pater autem illis temporibus adolescens non fuit. Item M. Drusus filius et M. Scaurus, ut hic, junguntur, Dom. 19. ad Heronem. 11, 13, praetor urbanus iudicium reddidit, quod cum herede mandati ageretur. Hunc M. Drusum Pighius refert ad A.

U. DCXXVII, hoc argumento, ut opinor, quod tribus annis post consul factus est, quo ille sæpe in digerendis prætorum annis usus est. Si recte, est ille ipse patronus senatus. Nam tribunatus Gracchi secundus cadit in A. U. DCXXXI, etc. Obtinuit aliquot annis post Macedoniam eæ consulatu a. DCXLI gesto, et Scordiscos vicit. v. Flor. III, 4, et Valentem Nam. Fam. R. T. I, p. 51, 52.

M. Drusus, Mi fil. Dom. 46, trib. pl. et pontifex, Q. Cæpionis inimicus; unde inimicitia ortæ, docet Plin. XXXIII, 1. Mil. 7, M. Catonis Uticensis avunculus. Br. 49, 62, orator gravis, quum de rep. diceret. Offic. 1, 30, severitas in eo adolesceret fuit. v. in M. Drusus, C. F. Cluent. 56; Postum. 7, eos, qui res judicaverunt, equites, tentavit quæstionibus constitutis in iudicium vocare; eæ rejiciuntur. Mil. 7, senatus propugnator ac pæne patronus. Or. III, 1, refert ad senatum de conviciis L. Philippi consulis, quibus in concione in senatum usus erat, etc. Dom. 16, 19, de pluribus rebus simul ferre ausus est contra legem Cæciliam et Didiam; senatus decernit, ne eæ leges valeant. v. Livii Leges. Rabir. perd. 7, consulibus adest contra Saturninum. Mil. 7, domi suæ interficitur in tribunatu. Nat. D. III, 33, ejus percussor fuit Q. Varius. De eo v. inpr. Vellei. II, 13 sq.

Drusus, ad Div. XIII, 14, homo turpibus hbidinibus deditus, iudex est

inter reos de lege Scatinia. Ad eum referenda fortasse sunt etiam hæc, Att. II, 7, ubi Pisarense vocatur; ad Div. XI, 19; Att. IV, 15, 16, a Cicerone defenditur, accusatus a Lucretio.

Cæso, a. K. Duillius, ad Div. IX, 21, consul A. U. CCCXXVII.

**C. Duillius, M. F. dicitur et Duellius, de Rep. I, 1, et Bellius, Or. 45; item Billius. v. Ciacconium ad Columnam Rostratam, et Pighium ad A. U. CCCXXIII. Senect. 13, Pænos primis classe vicit. in Planciana, c. 25, est P. Duellius. Sed quia facile intelligitur, de hoc Duellio esse sermonem, qui primus mari Carthaginiensem vicit, recte viri docti censuerunt, legendum esse C. Duellium. Sic enim solebat scribere Tullius, ut ipse testatur, Or. 45, non, ut vulgo, Duillius.*

Duris, Samius, Att. VI, 1, homo in historia diligens. Vixit Ptolemæi Philadelphi temporibus. De ejus scriptis consulo Voss. de Hist. Gr. I, 15; quem compilavit Harduinus in Indic. Auct. Plineian. Add. Diodor. S. XV, p. 373, 374.

C. Duronius, Att. V, 8.

M. Duronius, Or. II, 68, accusator censoris M. Antonii orat. de ambitu. Hic Duronius post a censore M. Antonio et collega L. Flacco de senatu motus est, quod in tribunatu legem de coercentis conviviorum sumptibus latam abrogaverat. v. Valer. M. II, 9, 5.

Dyrrhachius, Verr. III, 56, princeps Eboriorum.

E.

Echocrates, Fin. V, 29, Pythagoreus, Locrensis, Platonis æqualis. Sum otium Iamblichus, aliosque duos ejusdem nominis, commemorat inter Pythagoreos, c. ult. Vit. Pyth. et Laert. VIII, 48.

Echion, pictor. Parad. V, 2; et sic Lambinus, Brut. 18, ubi mss. Action. In Parad. olim legebatur Actæon. Emendavit idem Lambinus; quod mirum est, rescisso Harduinum ad Plin. XXXV, 7.

Sed in altero loco servarem Action; in altero, restitueram. v. Action.

Egeria, Leg. I, 1, nymphe, quæcum Numa colloquutus est.

Egeusius, Acad. II, 6, Evandri auditor, academicus, Pergameus, in quo media Academia desuit. Laert. IV, 60. — Rectius forte, Hegesinus.

Egilius, de Or. II, 68, festivus homo. Hunc locum spondat Nonius in v. colus

Sed ibi add. vet. omnes habent Decilla. Ap. Livium, xli, 13, est L. Egilius; sed Drahenborch. putat legendum Æmilius; quem vid.

Cn. Egnatius, Cluent. 48, senator, filium Cn. Egnatium exhereditat, quod in iudicio Juniano pecunias cepisset.

Egnatius Maximus, ad Att. xiii, 34.

Egnatius, Sidicinus, ad Att. vi, 1, debitor Ciceronis.

L. Egnatius, Att. x, 15, fœnerator. vii, 18; iv, 12. Hic forte idem cum seq.

L. Egnatius Rufus, ad Div. xiii, 43, etc. eques romanus negotiator. Viri docti, quantum ex observationibus ad h. l. et alibi intelligo, hos omnes pro eodem habent. Ego ad minimum tres distinctos homines puto: unum Sidicinum, qui debebat Ciceroni, nomen neque optimum, neque pessimum, quod in illum Rufum non convenit, hominem divitem, et in provinciis negotia magna habentem; alteram, qui Rufi; tertium, qui Maximi cognomen habet. Nam utramque cognomen ejusdem esse non putem.

L. Egnatius, Phil. iii, 3, quæstor legionem Martiam ab Antonio avertit ad Octavium Cæsarem.

Egritomarus, Cæcil. 20, Gallus, Cn. Domitii hospes, etc.

** Electra, Q. fr. iii, 6, tragoedia Q. Ciceronis.*

Electra, Sophoclis tragoedia, Fin. 1, 2.*

Elesiodotus, Font. 8, videtur de co- horte M. Fonteii fuisse. Nomen romanum non videtur.

Elisius, Terentius, Tusc. i, 46, filium nimis lugens, in psychomantio quid responsi acceperit, e Crantoris consolatione. — Rectius, Elysius.

**Empedocles, Or. i, 50, Agrigentinus, poeta physicus. de Rep. iii, 8, clamat, inexpiabiles pœnas impendere iis, a quibus violatum sit animal. Nat. D. i, 12, elementa deos facit. Acad. ii, 13; v, 23, 37, constat ignorantiâ, ut Socrates. Pythagoras discipulus, de eujus scriptis vid. prætorios Fabric. B. G.*

ii, 12.

Empirici, Acad. ii, 59, genus medico-

rum, quod opponitur λογικός; λέτρος ap. Sextum Emp. adv. Logic. §. 156, 191. Nihil anatomias, nihil semioticas tribuit; omnia in usu et experimentis ponit. vid. Celsus, l. i. præf. ubi primum Scapionem se Empiricum professum esse dicit.

*Emplatorius, ad Div. i, 8, nomen hominis obscuri; non videtur romanum esse. — * Legitur nunc, M. Plætorio.*

Endymion, Fin. v, 20, ejus somnus. Tusc. i, 38.

Engonasi, Nat. D. ii, 42, sidus.

M. Ennius, Att. xv, 26; sed suspectum est Corrado hoc nomen.

Q. Ennius, ad Her. ii, 22, Rudius e Calabria, poeta suo tempore præstans, Scipionique Africano propterea dilectus. Arch. 9; Fulvium contra Ætolos bellum gerentem comitatus est. Acad. ii, 16, 27, somniat se vidisse Homerum. ii, 16, ejus Epicharmus. Div. i, 13, ejus Andromacha. Brut. 18; Fin. iv, 23; Or. 45; Tusc. iii, 12; iv, 8; Fat. 15; de Div. ii, 56; Off. i, 24; Sen. 4, 6; Nat. D. ii, 25; iii, 32; ad Div. ii, 50; viii, 6; de Am. 6, 17; de Rep. i, 2, 16, 52; vi, 5, etc.

Epaminondas, ad Div. v, 12; Tusc. i, 49; v, 17, apud Mantineam moritur.

Ephorus, Or. ii, 13, 23, 51, 57; Brut. 56, Cumæus, Isocratis discipulus, historiam scripsit. De eo vid. Voss. de Hist. Gr. i, 7. Cave ne confundas cum Ephoro Cumano, item historico, sed recentiori.

Epicharmus, Tusc. i, 8, Siculus, poeta acutus; Att. i, 19, Siculus, dicitur, quia vivo trimestris e patria in Siciliam venit. Est enim in insula Co natus. Pythagoricus fuit, et simul comicus poeta, et quidem veteris comædiæ. Visit tempore Hieronis tyranni. De eo vid. v. c. Lamblich. Vit. Pyth. 29, etc. Laert. viii, 78. Acad. ii, 16, Epicharmus est liber Ennii.

Epiclesus, Amic. 26, fabulæ nomen.

Epicles, Att. ii, 3, est Pompeius M.

Epicles, ad Div. xvi, 21, princeps Atheniensium.

Epicles, Verr. ii, 9, Agyrinensis frater Sosippi.

Epicrates, Verr. II, 21, Bidionus.
Epicurei, Fin. I, 2, 7; Tusc. II, 3.
Epicurus, Fin. I, 7, non eruditus. ejus sententia de summo bono explicatur, Fin. I, 9-21; refellitur toto libro II, Brut. 85, *ἀπιστία* Socratis reprehendit. Acad. II, 42, cum Cyrenaisis de voluptate non consentit, ibid. 30, dialecticos contemnit et ridet. N. D. I, 16, ejus liber de regula et iudicio, ejus prolepsis; totus locus de diis ex ejus sententia explicatur, cap. 16 seqq. et refellitur eodem libro. I, 30, videtur nonnullis nullos deos credere. II, 23, monogrammos deos facit. de Div. I, 3, balbutit de natura deorum. N. D. I, 25, de atomis quomodo a Democrito dissentiat. Acad. I, 2, ejus physica sunt Democritea. Nat. D. I, 26, in physicis omnia a Democrito habet. ad Div. xv, 16, ejus *εὐδαιμ* salse ridetur. Fin. I, 5, 6, 7, ejus philosophia per omnes partes reprehensio. Acad. II, 32, negat posse aliquid percipi, si ullum sensibus visum falsum sit. Tusc. III, 23, ejus de origine doloris sententia refellitur. N. D. I, 33, dissensus impatientis; libros scripsit contra Timocra-tem. ad Div. vii, 26, male accipitur a stoicis, quod se reformidare dicit *πᾶσι δυσουκᾶ καὶ δυσεμπυκᾶ*. Div. II, 50, eam hebetem et rudem dicere solent stoici. Div. I, 39, nullam putat gratuitam esse virtutem. Div. I, 30, sentit nihil inquam elegans, nihil decorum. Nat. D. II, 17, in jocis frigidus. Fin. II, 3, sapientem se proficitur. Nat. D. I, 41, ejus libri de sanctitate et pietate adversus deos. Fin. I, 20, amicitias recte coluit. II, 30, ejus morientis epistola ad Hermachum. Fat. 9, fatum extimescit, et ab atomis petit praesidium, etc. Sententia ejus de fato. Moritur LXXII annos natus, Archoate Pytharato. ad Div. XIII, 1, testamento successores suis Epicureis hortum suum et aedes legavit, quas deinde C. Memmius emit, repetente Patrone Epicureo. de eo est, Acad. fr. III; Hort. fr. 18.

Epigoni, opt. g. or. 6, *tragedia* *Æs-*

chyli et Attii, Tusc. II, 34; Off. I, 31.
Epimenides, Crea, de Div. I, 18, concitatione quadam animi, et solato liberoque animo futura presentit. Log. II, 11. *De ejus oratio non consentiant testes. Tempore septem sapientum viviss, plerique consentiunt. De eo v. Laert. I, 109 seqq. et ibi viros doctos. Scriptores de eo multos laudat Fabric. B. G. I, 6.*
M. Eppius, Att. VIII, 11, Pompeianus, laudatur. Cf. *Hirt. B. Afr.* 89.
Eppuleia, ad Div. VI, 12, utor T. Ampii Balbi. *Eppuleia est etiam in inscriptione ap. Fabrett. p. 510; Eppuleius, ap. Murator. Inscr. p. 315, n. 2. Inter Appuleius et Eppuleius variant libri in Servio ad Verg. *Æn.* VIII, 275, ap. P. Burnannum.*
Equus, stella, Nat. D. II, 43, 44.
Equus Trojanna, ad Div. VII, 16, fabula Livii.
Eratosthenes, Att. II, 6, geographica scripsit. Ea sibi Cicero proponeret, quum geographica scribere susciperet; valde reprehendebatur a Serapione et Hipparcho: *de ejus disputatione adversus Eratosthenem v. Strab. I, p. 15. Cyrenæus fuit, discipulus Aristonis Chii, insigni eruditione vir. Vivit Alexandria tempore Ptolemæi Evergetæ. Ejus geographica in magno pretio apud Romanos fuisse, etiam ex Casare colligas, qui eam potissimum e Græciis nominat, ubi de silva Hercynia agit, de B. G. VI, 24. Censuram totius operis geographici agit Strabo, I, 1 et II, ubi in primis monet, cum occidentales et septentrionales Europæ partes parum cognitæ habent. Molius de eo judicat I. XVII. vid. Cassel. ad Strab. pag. 15.*
Erebus, Deus, Nat. D. III, 27.
Erechtheus, vel *Erichteus*, Sext. II, rex Athenis, cujus filium vitam pro patriæ salute contempsit, Fin. I, 22; N. D. III, 19; quapropter deus eunt Athenis habitus, ibique delabrum habent.
Eretrici, vel *Eretriaci*, Or. III, 17; Acad. II, 42, *genus philosopharum Socraticorum a Menelæo Eretriacorum, qui e schola Eliaca fuit.*
**Erigona*, Q. Ir. III, 16, *tragedia* Q.

Cicero; III, 9, missa e Gallia ad fratrem, in itinere perit culpa tabellarii.

Eriphyla, vel *Eriphyle*, Verr. IV, 18, Amphiarai uxor, de cujus manili fabula nota est. Inv. I, 50, auro vitam viri vendidit.

Eros, Att. X, 15. *Philetimi servus*, aut *libertus*, ad Div. XII, 26, *Eros* Turius quidam nominatur. Q. Rosc. II, est nomen comœdi, e disciplina Roscii.

Eros, Attici libertus vel procurator, Att. VI, 1; XV, 15, 30.

C. Erucius, S. Rosc. 13, accusator.

C. Egrnus, Cœl. 30, qui cum M. Cæmurius est condemnatus propter facinus quoddam in Vettium commissum. — *Lag. C. Æternus e mes.*

Eteocles, Offic. III, 21, Œdipi regis Thebanorum filius, et Polynicius frater, quorum nota est fabula.

Eubuleus, N. D. III, 21, filius Jovis et Proserpine. vid. in *Anaæs.*

Eubulida, Verr. V, 42, Herbitensis.

Eubulides Græphus, Verr. III, 25, Cæsturiptianus.

Euchadia, Pis. 36, nomen femine Macedonice.

Euclides, Acad. II, 42, discipulus Socratis, e quo *Magarici et Dialectici orti sunt*, solum bonum dicit, quod esset uonam et simile, ut idem semper.

Euclides, Or. III, 33, geometra Alexandrinus *Ptolemæi Lagideæ temporibus*: nobilis *Elementis Geom.*

Eudæmas, Div. I, 25, Cyprius, familiaris Aristotelis, qui in defuncti honorem *Dialogum scripsit* *Εὐδαμῆς, ἢ ἀπὶ ψυχῆς*, cujus mentio est ap. *Plutarchum et alios*, quorum loca notat *Jenæus de Script. H. P.* I, 15, 3.

Eudæmus, de Rep. I, 14, Platonis auditor, spheram solidam ætris calce in hæmæntibus describit. de Div. II, 42, contemnit Chaldaeos.

Euhæmerus, Nat. D. I, 42, expressus ab *Ennio*. v. *Calumniam ad fragm. Ennii*, p. 312, edd. *Wolst. Historiam deorum composuit ex inscriptionibus, quæ in templis habebantur, aliisque locis, in primis Panchaim Indis, fœticia tamen hæud dubia. Nam quæ Diædorus S. V.*

p. 318, de ea habet, ex *Euhæmero sumta sunt, ut bene monet Wasselingius. De ea re notus est locus Lactant. I, 11. Athenus dicitur est, quod, ut refert Plutarch. de Isid. et Osirid. p. 360, deorum, qui patabantur, nomina ad veteres imperatores, reges, navarchos retulit. Locos veterum multos de eo attulere *Davisius et Boherius ad Cic. I. c. Familiaris fuit regis Cassandri, ut ex Eusebio demonstrat Vossius de Post. Græc. c. 8; ex quo etas ejus colligi potest. Add. Casaub. ad Strabon. I, p. 47; Sevimum, Diss. de Euhæmero in Comment. Acad. Insér. t. XI.**

Eumenidas, Halicyensis, Verr. V, 7. *Eumenes*, Nat. D. III, 18; eorum sanum est Athenis.

Eumolpides, mysteriorum Eleusino-rum sacerdos, Leg. II, 14.

Eumolus, N. D. III, 21, filius Atrei.

Euruchus, fabula Terentii, ad Div. I, 9; Nat. D. III, 29.

Euphorion, Chalcidensis, Div. II, 64, poeta tragicus, nimis obscurus. *Visit temporibus Ptolemæi Evergetæ. Tusc. III, 19, Euphorionis cantores. De eo v. Sabas. ad Solin. p. 601, b; Casaub. ad Sueton. Tib. 70.*

Eupolimus, Galactinus, Verr. IV, 22.

Eupolis, Brut. 9, veteris comœdiis poeta. Att. VI, 1, an ab Alcibiade in mare defectus sit. Brut. 15, Periclem laudat.

Euripides, Tusc. III, 14, Anaxagoræ discipulus. Tusc. IV, 29, tres primos versus Orestis ejus valde probat Socrætes, etc. Acad. I, 5; Fin. I, 2; Tusco. I, 48; Nat. D. II, 25; Off. III, 21; ad Div. XIII, 15; XVI, 8.

Europa, Verr. IV, 60, in tauro eddens.

Euryela, nutrix Ulyssis, Tusc. V, 16.

Eurydica, de Div. I, 20.

Eurypylos, Tusc. II, 16, 17, *dux Pergamenorum, ad Trojam.*

Eurysthenes, Div. II, 43, geminus frater Proolis, rex Lacedæmoniorum.

Eurystheus, Acad. II, 28, filius ejus interficit Hercules. Tusc. II, 8.

Euthydemus, ad Div. XIII, 56, *Ephesius fuisse videtur.*

Euthynous, Tusc. 1, 48.

Eutrapelus, Phil. XIII, 2; Att. xv, 8. vide in *Volumnius*.

Eutychedes, Att. iv, 15, Ibertus Attici, T. Cæcilius Eutychedes dictus.

Eutychnus, S. Rosc. 16, nomen comicum.

Evandor. v. *Avianus*.

L. Roscius Fabatus, Att. viii, 13, cum L. Cæsare conditiones pacis fert a C. Cæsare. ad Div. x, 33, interit in prælio Mutinensi, duce Pansa, cujus erat legatus.

Q. Faberius, Att. xii, 21; xiii, 8, 29, 30, 33; xv, 13.

M. et Q. Fabii, ad Div. xiii, 59; xv, 14, fratres. *ibid.* ix, 26.

Fabius, Div. ii, 34; *Fat.* 6, 7; hoc nomine utantur votores in iis rebus, quæ liberalium hominum sunt, quum neminem nominare volunt, uti JCIi fere nomine Cæii et Titii utantur. Colorum plures, quam hic a Cicerone commemorantur, *Fabios* vid. infra in *Maximis*. Maximus enim est inter cognomina *Fabiorum*.

Fabius, Att. ii, 1, adulter Clodix, quum Metelli uxor esset.

C. Fabius, Tusc. i, 2; ei laudi fuit, quod pingere potuit. Unde et primus Pictoris cognomen tulit. *Pinarit adern Salutis*. v. *Plin. H. N.* xxxv, 7. *Add. Voss. de Hist. Lat.* 1, 3.

C. Fabius, Att. vii, 3; viii, 3, Cæsaris legatus.

C. Fabius, Q. fr. 1, 2, quantum colligere licet, fuit præfectus, aut minister quidam Q. Ciceronis in provincia.

M. Fabius, Font. 15, subscriptor M. Plætorii contra M. Fonteium.

M. Fabius Gallus, ad Div. vii, 24, Epicureus, librum scripsit de M. Catone. Att. viii, 12; ad Div. ii, 14, 24; vii, 23.

P. Fabius, adversarius Tullii rei, pro Tull, 1, 2, 3 sq. fragm. nov,

Evandrus, Acad. ii, 6, Lacydis auditor, Egealni doctor, academicus, et quidem de media academia.

Euhomerus, v. *Euhem*.

Euis, Flacc. 25, Baechus.

Ecagistus, Pis. 36, Macedo quidam.

Exitius, Phil. xiii, 13, Philadelphi frater, Antonianus.

F.

Fabius Luscus, Att. iv, 8, videtur philosophus Epicureus fuisse; nam et scetus dicitur a Cicerone.

Numerius Fabius Pictor, C. Pictoris f. Div. 1, 21, Græcos Annales scripsit. Hunc consulem exhibent *Fasti Capit.* a. 487, ad quem a. v. *Pighium*. *Add. Voss. l. c.* qui filium ejus, C. nepotem, maritum intelligi ap. Ciceronem, sed sine argumento. De prænomine Num. in denariis antiquis v. *Spanhem. de U. et Pr. N. T.* ii, p. 26, quem Ciceronis locus fugiunt. *Add. Duher. ad Liv.* xxxvii, 47, bene disputantem adversus *Spanhemium* de loco *Liviano*.

Q. Fabius Gallus, ad Div. ix, 25.

Q. Fabius, *Agrar.* ii, 33, consul (quartum) cum Fulvio, quibus cons. Capua capta est, i. e. a. xxxiv. v. *infr. Q. Maximus*.

Q. Fabius Pictor, C. f. C. n. historicus, annalium scriptor. Or. ii, 12; Div. 1, 26. *Vivissis* tempore belli *Pen. II* a *Livio* clarum est, xxi. v. *Voss. l. c.* Ejus fidem in rebus rom. *Ern.* adversus *Polybium* peculiari libello defendit.

Q. Fabius Allobrogicus (v. *Plin.* xxxiii, 11), Or. ii, 66; *Act.* 1 in *Verr.* 7, ejus fornix. Fornix Fabianus sæpe commemoratur, exstructus a *Q. Fabio Maximo* censore, qui consul cum *L. Opimio A. U.* dcccxxxii *Allobroges* vicit (v. *Plin.* vii, 50), e quorum manibus fornix exstructus est. vid. *Ascon. ad. l. c.* Ejus reliquias adhuc visuntur. v. *Grævius ad Flor.* iii, 2. *Sigonius*, ad *ann.* dcccxxxii, disputat, hunc *Fabium* non esse *Æmilianum*, quod plerisque persuasum est.

Sed Vallei. II, 10, *diserte appellat Paulli nepotem.* *Plin.* XXXIII, 11, *fratrem Africani min. vocat; quod esse non potest, sic est Paulli nepos. Velleii auctoritas factis firmatur.*

Q. Fabius Virgilianus, ad Div. III, 3, 4, *legatus Appii Pulchri in Cilicia.* Att. VIII, 11, *Pompeianus.*

Q. Fabius Labeo, Cunctatoris nepos, Br. 21, *juris et antiquitatis peritus.* *Consul A. U. DLXX cum M. Marcello.* Off. I, 10, *arbiter Nolanis et Neapolitanis de finibus a senatu datus est.*

Q. Fabius, Saguntinus, Balb. 22, a *Metello Pio civitate donatur.*

Serv. Fabius Pictor, Brut. 21, *juris et antiquitatis peritus.* *De hoc vid. Voss. Hist. Lat.* I, 3, *qui refellit Corradum, qui pro Servio malebat Servilianus. Bene. Nam Servilianus genus duxit non a Piatore, sed a Gurgite.*

C. et L. Fabricii, Cluent. 16, *Aletrimates, Oppianici familiares.*

C. Fabricius, Br. 14, *ad Pyrrhum legatus missus de recuperandis captivis.* Balb. 22, *consul Pyrrhi tempore cum Heraeleensibus foedus facit.* Off. III, 22, *per fugam, qui regi venenum se daturum promiserat, Pyrrho dedit.* 4, *justus nominatur.* Tusc. III, 23, *paupertatis tolerans.* Leg. II, 23, *in urbe sepultus est, quod in XII Tabulis prohibetur.* *Add. Orat.* II, 66; III, 15; *Planc.* 25.

Q. Fabricius, Sext. 35; *Q. fr.* I, 5; *de Sen.* 8, *trib. pl. primus VIII kal. febr.* P. Lentulo Spinthere *cos. rogationem fert de Cicerone revocando.* Cf. *in Senect.* post Red. 8.

*Fadius**, *uxor Antonii*, Phil. XIII, 10.

Fadius, ad Div. X, 32, *miles quidam Pompeianus, a Balbo minore crudeliter tractatus.*

L. Fadius, *Ædilis Arpini.* Att. XV, 15.

Q. Fadius, Phil. II, 2, *libertinus, cujus filium duxit M. Antonius triumvir.* Att. XVI, 11.

Q. Fadius Gallus, *Fis.* II, 17, *ejus filia Fadia.* *ibid.*

Sext. Fadius, ad Div. VII, 20, *Nicomenis medici discipulus.*

T. Fadius, Att. III, 23, *trib. pl. Lentulo Spinthere cos. post Red.* in *Sen.* 8, *quaesitor Cicerone cos. fuit.* ad Div. V, 18, *exsul.*

Falcidius, *Flacc.* 37, *civis rom. de plebe.*

C. Falcidius, *Manil.* 19, *trib. pl. et anno post legatus.*

C. Fannius, *C. F. Brut.* 26; *oratio de sociis et nomine Latino contra Gracchum an ejus sit? Consul cum Domitio fuit.* a. DCXXXI. Cf. *Or.* III, 47.

C. Fannius, *M. F. Brut.* 26, *Lælii gener, historiam non inelegantem scripsit.* Brut. 21; *Or.* II, 67, *scripsit annales.* *Conf. Tusc.* IV, 18; *Leg.* I, 2; Brut. 87; *Att.* IV, 16; *de Rep.* I, 12. *De compendio historiarum Fannianarum, quod M. Brutus, percussor Cæsaris, fecit, vide in Bruto. De Fannio vid. Vossium de Historicis Latinis, l. 7.*

C. Fannius, *C. F. Sext.* 53, *trib. pl. Cæsare et Bibulo coss. quo usus Bibulus in impedienda Agraria Cæsaris.* *Ar. Resp.* 6, *pontifex.* Att. II, 24, *subscripsit in P. Clodium.* VII, 15, *in Siciliam post Furfaniam mittitur, initio belli civilis.* VIII, 15, *prætor Siciliae.* Phil. XIII, 6, *Pompeium Cn. F. hortatur, ut cum suis copiis ad Mutinam eat.* *Ap. Joseph. A.* XIV, 10, 15, *ἕκαστος dicitur: cujus rei nupiam alibi vestigium; nec verum putat.*

C. Fannius, *Verr.* I, 49, *eques rom. forte idem.*

C. Fannius Chærea, *Q. Rosc.* I, *homo Græcus, ut Chæreæ nomen indicat, sed civitate donatus, aut a servo libertinus factus, a Fannio quodam.*

M. Fannius, *Brut.* 26, *orator bonus.*

M. Fannius, *S. Rosc.* 5, *prætor A. U. DCXXXIII, et quaesitor in causa Roscii.*

M. Fauscius, *M. F.* ad Div. XIII, 11, *eques rom. decurio Arpinatium.*

*Fauni**, *Or.* 51, *Brut.* 18; *de Div.* I, 45; *Nat.* II, 2; III, 6.

Fausta, *Att.* V, 8, *T. Milonis uxor.*

Faustus, *Sull.* 19, *est L. Cornelius Sulla. Et ejus filius, Cluent.* 34; *Vat.* 13; *Att.* IV, 14; *Agrar.* I, 4; *Att.* IX, 1; *de quibus vido in Sulla.*

M. Favonius, Att. 11, 1, accusat Nasicam, Gn. Pompeii socerum; Moloni operam dedit. ad Div. viii, 9, in petitione præturae præteritur. Att. 1, 14, eum Cætone comitis Clodii de sacris rei dissolvit. ad Div. viii, 11, Ciceroni supplicationem non decernit, Mil. 9, 16, *nampe quia Cato non decernobat, ejus simius erat. De ejus morte v. Sueton. Aug. 13. Paonius, an Favonius scribendus sit, v. Manut. ad Clc. p. 94, et Casaub. ad Suet. l. c.*

*Fibris**, ejus sanum, Leg. n, 11; Net. D. iii, 23.

*Folus**, Q. Fr. iii, 9.

Foralla, Att. viii, 14, *sacra placandis Manibus, mense febr.*

M. Feridius, ad Div. viii, 9, eques rom.

*Fides**, Dea, Nat. D. 11, 23, 31; iii, 36; Off. iii, 29.

C. Fideclanians Falcula, Cæcin. 10; Cluent. 37, senator. *Miror Gortum familiam Fideclaniam, quæ in lapidibus Donianis occurrit, inter eas referre, de quibus antiquariis nondum ante constiterit.*

C. Fidulus, Vat. 13, *videtur senator fuisse, aut eques cæto.*

C. Marcins Figulus, Nat. D. 11, 4, P. Scipionis collega in consulatu et Ti. Græcho vitiose creatus, abdicat se consulatu. Div. 11, 35; Br. 20, cum Lentulo consul fuit, *A. U. DCCXVII.*

C. Marcins Figulus, Att. 1, 2, consul cum L. Cæsare, a. DCLXXXIX. de Leg. 11, 25, sepulcrum ejus sumtuosissimum.

P. Nigidius Figulus, v. in Nigidius.

C. Flavius Fimbria, Brut. 43, accusatus a M. Gratidio de repetundis. Pont. 10, Scauri testimonium in eum nil valuit. Or. 11, 22, qualis orator fuerit. Br. 34, bonus auctor in senatu, tolerabilis patronus, nec rudis in jure civili. Plane. 21, in petitione tribunatus pl. repulsam tulit. Rabir. 7, cum C. Mario cos. fuit a. DCLXXIX. *Adde Off. vii, 19. Fld. collecta Corrado ad Brut. 34.*

C. Flavius Fimbria, Brut. 66, M. Græssi inimicus, qualis orator. S. Rosc. 12, homo insanus. Q. Scævola in fu-

tere Marii vulnerari curat. *Ad. Corrad. l. c.*

L. Fimbria, Verr. v, 70, multis inimicis et laboribus ad honores pervenit. *Sed est vitium in prænomine, corrigendumque C. At jam monuit Manutius. Est consularis illa Fimbria; jungitur enim Mario; nec ullus L. Fimbria honoratus in libris antiquis occurrit.*

Firmani fratres, Att. 1v, 3, vide *L. Gavius*.

Firmidius, Sext. 52, Clodianaarum operarum dux.

C. Flaccus, o Valerius, Quint. 7, imperator et prætor Gallus Scipione et Norbano cos. h. e. A. U. DCLXX.

C. Flaccus, L. fil. ad Div. 11, 4, *frat. de cohorte Appii in Cilicia, cæto summus ejus amicus et familiaris. Itaque, ep. 11, dicitur carere, ut testes marconii in Appium a suis civitatibus notarentur.*

C. et M. Flaccus Aviani, fratres, ad Div. xiii, 32, 79.

L. Flaccus, o Valerius, Phil. xi, 8, consul (suzxi) cum P. Licinio Muciano, filio Martialis. *Itaque in epi. nummis Mars et epæo cornuatur. Et licet oculus multam dixit, si a seeris discederet ad bellum cum Aristonice in Asia gerendum. Populus multam remisit; sed pontifici Licinio partem jussit. Etiam de Div. 1, 46, commemoratur Simon Martialis L. Flaccus; ad is a collega Muciani divoreus est necesse est, quod ex de eo audias dicit Quintus frater, quo commemorat. De hoc Flacco accipio licium in Cicill. 19; ubi quæstori ejus M. Scauro accusatio ejus non concessa esse dicitur. Ad eum locum nil interpretor, præter unum Memorandum, qui de L. Flacco, pro quo est oratio, accipio videtur, quod est abeurum, quando Divinatio in Cicilliam longe ante scripta est, quam hic Flaccus in Gallia fuit. M. Scaurus est pater, qui A. U. DCCXII accidit fuit post quæstoriam, et L. Flacci aut eos prætor, aut eos consulit quæstor fuit.*

L. Flaccus, o Valerius, Brut. 62, consul cum C. Mario vt cos. Plane. 26, Saturninum opprimit cum collega M.

rio, *A. U.* DCLXII; quarto anno post censor cum *M. Antonio oratore. v. Valer. M.* II, 9, 5. Att. VIII, 3, in bello Mariano arma capere noluit. Flacc. 25, ei consuli tota Asia portas claudit, quum Mithridatem reciperent; *nempe quum suffocatus a Cinna, Mario mortuo, A. U.* DCLXVIII, et in *Aniam missus esset, ubi perisset, auctore Appiano de B. C. l. 1. p. 664. Add. Vell. II, 25, 24. Hunc a Fimbria consulem, non consularem, ut Velbrius tradit, interfectum, contendit Contarenius, Var. Lect. 7.*

L. Flaccus, e Valeris, Agr. III, 2, interrex (A. U. DCLXXI) legem tulit, ut rata essent, quae L. Sulla fecisset. v. Valeris lex. Eadem rogatione, jussu Sullae facta, etiam dictator perpetuus factus est Sulla. v. Appian. de B. C. l. 1, p. 686, ed. Toll.

L. Flaccus, L. censoris fil. Flacc. 26; Planc. 11, Q. Metelli Cretici legatus, etc. Cat. III, 2; Flacc. 1, etc. praetor Cicerone consule, qui ejus opera in deprehendis Allobrogum legatis usus est. Att. 1, 19, mittitur ad Gallias civitates, ac se cum Helvetiis conjungant. Ceterum de eo plura discis ex oratione Ciceronis pro eo, a D. Laelio de repetendis eo praetura Asia accusato, eo qua intelligitur, eum cum P. Servilio trib. mil. in Cilicia, cum M. Pisonis quaestorem in Hispania fuisse. v. Pison. c. 25, etc.

M. Flaccus, Or. II, 70, Nasicam accusavit, quod Tib. Gracchum percussisset. Dom. 38. Add. M. Fulvius Fl.

P. Flaccus, ad Div. IX, 21, accusat M. Carbonem.

Q. Fulvius Flaccus. v. Fulvius.

Q. Flaccus, Att. IV, 3, Clodianos quosdam, Ciceronem persequentes, interfecit.

L. Flamininus e Quintiis, Titi frater, de Sen. 12, ob libidines a Catone censore e senatu ejectus septem annis post, quam consul fuisset. Consul fuit a. DLXI. De libidine ejus, et nota censoria, addo Liv. XXXIX, 42.

T. Flamininus, e Quintiis, Verr. 1, 21; Muren. 14, consul ann. DLV, Philippum Macedoniae regem vincit, et de

etriumphat. *De ejus robore lato Livius.*

** Flamininus (T. Quintius), Att. XII, 5, consul cum M. Acilio, ann. DCIII.*

T. Flamininus, Brut. 28, 74, is qui cum Q. Metello consul fuit, a. DCXXX; quem puer Cicero vidit; bene Latine loquutus est, literas nesciit.

T. Flamininus Flamma, Att. XI, 52. Etiam ad Div. XVI, 24, nominatur Flamma, debitor Ciceronis. Nomen hoc est etiam ap. Sallust. in Bell. Cat. 36.

Flaminius Circus, in Sen. p. Red. 6, 7, etc. fuit extra portam Carmentalem prope eodem Apollinis, et forum olitorium. Ascen. ad Cic. or. in Tog. cand.

C. Flaminius, Brut. 14, 19, is qui trib. pl. de agro Gallico et Piceno viritum dividendo tulit, et consul ad Trimenum interfectus est; ad populum dicendo valuit. Ab alio C. Flaminio Cicero hunc distingui voluit, nempe ab eo, qui A. U. DLVI consul fuit. Inv. II, 17, quum legem fert, a patre de templo deducitur. Leg. III, 9, seditiosis tribunis annumeratur. Nat. Deor. II, 3; Div. 1, 55; II, 53, bis consul fuit, a. DLXXX et DLXXXVI; in secundo consulatu neglectis auspiciis perit.

C. Flaminius, Cluent. 45, 53, sedilis curulis cum M. Platorio, et praetor cum Cicerone, et quidem inter alicarios.

C. Flavius, ad Div. XIII, 31, eques rom.

C. Flavius, Planc. 42, quaesitor in causa Plancii ab accusatore, Laterense, editus. Sed hic pro Flavio Ursinus reponi volebat C. Alfius, qui e. 17, quaesitor in ea causa dicitur, et eo anno praetor fuit. Ant. Augustinus autem et Manutius ibi potius C. Flavius pro Alfio legi volebant. Quod Manutius putat C. Alfium non commode legi, quod is praetor esset, et suam jam haberet provinciam; saepe constat extra ordinem datas esse praetoribus provincias praeter eam, quam sortiti essent. Cicero appellat hunc quaesitorem, consiliorum suorum in consulatu socium, periculorum participem, rerum gestarum adiutorem. Haec utrum in C. Alfium, an in C. Flavium quemdam rectius conveniant; vi-

dendum, si qua rationes ex historia erui possit. Mihi nil certi succurrit. Hoc ex multis locis Cicerois disco, Flavios nonnullos ei conjunctissimos fuisse. Si conjecturae locus, optime videntur in G. Flavianum convenire, Bruti et Attici amicissimum, totiusque causae optimatum. v. Nepos in Attic. 8; Plutarch. in Brut. extr. ubi quam graviter ejus interitum tulerit Brutus, commemoratur.

C. Flavius Pudio, Cluent. 56, eques romanus, qui M. Druso trib. pl. restitit, equites legibus suis, de quaestionibus habendis in eos, qui ob rem judicandam pecuniam cepissent, in periculum vocanti.

Cn. Flavius, Cn. an M. fil.? vid. Grav. Cn. est ap. Plin. H. N. xxxiii, 1, qui in primis videndus. Vocatur ibi etiam Annii filius; uti ap. Gel. vi, 9. Liv. x ult. vocat Cnaei fil. v. inpr. Drahenb. ad Liv. l. c. qui et praenomen Cn. praefert. Att. vi, 1, scriba, aedilis Appii (sc. Caeci), qui fastos publicavit, et actiones primum composuit atque edidit. v. Or. 1, 41; Muren. 11. Ab eo Jus Flavianum dictum est. Ea res meruit, ut usque ad aedilitatem proveheretur studio populi. v. Liv. ix ult.

L. Flavius, eques romanus, Verr. 1, 5; v. 7, 59. Idem est, qui commendatur cum C. Fratre Acilio Siciliae procos. ad Div. xiiii, 31. An ex his est faenerator ille, Att. xiii, 17?

L. Flavius, Att. 1, 18, 19, trib. pl. Metello et Afranio coss. rogationem agrariam fert, sed non perfert. v. Dio xxxvii, 52. Q. fr. 1, 2, praetor designatus Caesare et Bibulo coss. Att. x, 1, ei a Caesare legio, et Sicilia destinatur.

Q. Flavius, Tarquiniensis. Q. Rosc. 11.

Flora Mater, Verr. v, 14; ejus ludi Romae.

Florius, Cluent. 59, Larinas.

Fons, Leg. 11, 22; Nat. D. iiii, 20. fontis ara prope Romam.

Fonteia gens, Dom. 44, plebeia, in quam adoptatus est Clodius.

Fonteia, Font. 20, soror M'. Fonteii, virgo Vestalis.

** C. Fonteius, Font. 4.*

M. Fonteius, Att. iv, 15; Font. 1 et seqq. praetor Galliae per triennium et praetura, pro quo est tota oratio; filius ejus, qui Servilii legatus Asculi interit. vid. Appian. B. C. c. 1, p. 633.— Male vulgo, M. Fonteius.

P. Fontinus, Dom. 13, 29, homo plebeius, qui P. Clodium adoptavit.

M. Fonteius, Att. 1, 6; pro quo Grævius, Fonteius.

Fortuna, de Div. 11, 41, ejus templum Praeneste; ejus oraculum. Leg. 11, 11, est vel hujusce diei, vel respiciens, vel fors, vel primigenia.

Frangones, Att. 14, 10, nomen militis veterani in plurali. Olim in libro nonnullis erat Francones, et de populo quodam capiebatur, v. c. Rhenano, Rer. Germ. l. 11, p. m. 186 sq. qui a col. Laurishemensis vestigiis corrigebat Vangiones.

Fuffanus, Att. vii, 15, praetor Siciliae; pro quo alii volunt Furfanus, vel Furfanius.

C. Fuficius, Verr. 11, 12.

L. Fufidius, Br. 29, 50, mediocri patronus.

Q. Fufidius, Pison. 35, eques romanus negotiator in Macedonia, L. Pisone proconsule. Ejus forte filius est. Q. Fufidius, Q. F. 111, ad Div. xiiii, 11.

A. Fufius, ad Div. xiiii, 2, Cicerois intimus, homo eruditus.

L. Fufius, Brut. 49, 62; Offic. 11, 14, qualis orator; M'. Aquilium accusat. Cf. Or. 11, 22; 111, 15. Sed his locis plerisque est Fufius. Recte autem post alios monuit Poarcus, Or. 11, 22, Cicerois temporibus nullos Fufios fuisse, sed invaluisse, ut Furii dicerentur; ut nemo Valensius dicebat, aut Papisius, sed Valerius et Papius. (Cf. epist. ad Div. 11, 21.) Fufius autem et Fufius in libro Cicerois saepe confundi, sciunt omnes, qui vel leviter Ciceroem tractaverunt.

Q. Fufius Calenus, ad Div. v, 6, trib. pl. M. Pisone et M. Messala coss. Phil. viii, 4, pacem cum Antonio suadet; patre ejus Cicero usus est adolescens; reprehenditur. Att. 1, 14, legem de

religione fert pro Clodio. *vid. Fufia Lex. ibid. ix, 2, Pompeium et senatum accusat. v. supra in Calenus.*

C. Fulcinius, Phil. ix, 2, legatus Romanorum a Larte Tolumnio Fidenis interfectus.

M. Fulcinius, Cæc. 4, Tarquiniensis.

Fulvia, Att. xiv, 12.

Fulvii, Planc. 8, originem ducunt e municipio Tusculano. Primus fuit L. Fulvius, de quo est locus difficilis ap. Plin. H. N. vii, 45; de quo vid. Duher. ad Liv. viii, 57. Stemma Fulviorum est ap. Sigon. ad Liv. xi, 41.

Fulvianster, Att. xii, 44, imitator Fulvini; sed rectius esset fortasse Fulvianster, ut quibusdam viris doctis placet, a Fulvio Postumio Cæsariano.

*M. Fulvius Flaccus, Catil. i, 12, consularis, interficitur cum liberis, quod a C. Graccho triumphans in locoam T. fratris nominatus erat. Dom. 38, de senatus sententia interficitur, domus evertitur et publicatur, et in area porticus Catuli exstruitur. Brut. 28, ejus scripta existere, sed ut studiosi literarum; æmulum P. Decium habuit. *Add. in M. Flaocus.**

M. Fulvius Nobilior, Muren. 14, de Ætolis triumphat. Provinc. C. 9, censor cum M. Lepido A. U. DLXXXIV. Tuac. i, 2, in Ætoliæ Ennium secum duxit, quod ei exprobratum est a Catoe. Arch. 11, Musis et Herculi templum dedicat e manubiis. Musas pinxerat Zeuxis, easque ademurat Ambraciensibus. v. Plin. H. N. xxxv, 10; et de ipso templo Harduin. ad h. l.

M. Fulvius Nobilior, Att. iv, 16, condemnatur, App. Claudio Pulchro, L. Domitio Ahenobarbo coss.

P. Fulvius Veratius, Flacc. 20.

Q. Fulvius Flaccus, Agr. ii, 33, consul iv cum Q. Fabio v, a. DLXIV; quibus coss. Capua capta est. Verr. i, 41, censor cum A. Postumio A. U. DLXXIX.

Q. Fulvius, Nobilior, M. F. ejus, qui Ætolos vicit; consul cum T. Annio Lusco, a. DC. Brut. 20, Ennium civitate donavit, quum triumphans coloniam deduxisset.

Index Histor.

Serv. Fulvius Flaccus, Brut. 21, me-tuoris orator. Brut. 32, de incestu reus, a C. Curione defensus. Ex hoc loco emendo Ciceronem, de Inv. i, 43, ubi exemplum affertur his verbis: ut Curius pro Fulvio: Nemo potest uno adpectu, neque præteriens in amorem incidere. Pro Curio enim manifestum est, legendum esse, Curio. Hæc verba sunt ex Curionis oratione pro Fulvio de incestu; quam existitisse suis temporibus Cic. in Brut. l. c. dicit, nobilemque habitam esse.

C. Fundanius, Q. fr. i, 2, 13; amicus Ciceronis, socer Varronis, qui inducitur R. R. i, 2.

M. Fundanius, fr. or. pro Fundanio; Petit. Cons. 5.

Funiulanus, Att. v, 4; x, 15, debitor Ciceronis.

T. Furfanius, Milon. 27, judex in causa Milonis, laudatur. ad Div. vi, 8, commemoratur T. Furfanus Postumus, prætor Siciliæ post bellam civilem Cæsarianam, nescio an idem. Furfanus quidem aut idem esse, quod Furfanius, aut hoc illi substituendum esse non dubito. Sic Fidiculænanus, et Fidiculanius invenitur. Est tamen alterum asitatus. v. Fuffanus.

Furius, Nat. D. iii, 18; Rosc. 24; Pis. 20; Leg. i, 14; Sull. 27; Vat. 13.*

Furina, Nat. D. iii, 18, lucus ejus. Q. fr. iii, 1, templum. Ap. Victorem in reg. xiv ponitur templum et lucus Furinarum cum insula. Est etiam apud Gruter. Inscript. cccxxxiii, 1, ara Forinarum pro Furinarum, ad q. l. v. notulam in Grav. ed. adjectam. Ursinus etiam apud Ciceronem malit Forinæ legi.

A. Furius, poeta, Brut. 35, familiaris Q. Catuli patris, qui ei librum inscripsit de consulatu et de rebus gestis suis. Absurdo hic a Prustio laudatur Macrobi. vi, 1; ubi de Furio quodam sermo, qui diu post Virgilium vivit.

C. Furius, de Balb. 8, legem testamentis tulit, de qua v. Furia, s. Fusia Lex. L. Furius, Or. ii, 22.*

L. Furius Philus, Off. iii, 50; de Rep. iii, 13, rogationem fert cum S.

Attilio de foedere Numantino et C. Mancino. Brut. 28, perbene Latine loquutus est, et literatius quam ceteri. Or. 11, 57, eruditissimos homines et Græcis palam semper secum habuit. *Idem est, qui memoratur Arch. 7; Att. 11, 19; Amic. 4. Consul fuit Sext. Attilio Serrano, a. dclxvii. Att. xii, 5, dicitur P. Furius. Et hoc prænominis etiam laudat Cassiodorus. v. Sigon. ad h. a. de Rep. 1, 11.*

M. Furius Camillus, Dom. 32; de Rep. 1, 3, in exilium mittitur; is, qui postea dictator Gallos vicit, ab urbe delicta venientes, et tunc solus primusque hoc nomen obtinuit, ut ostendit contra Sigonium Periz. Animadv. Hist. c. 1. Valens citat etiam M. Furius Camillum ex ep. ad Div. vii, 5; sed in melioribus edd. est M. Orfius.

M. Furius Flaccus, Q. fr. 11, 3.*

Num. Furius, Or. 11, 23, 41, eques rom. cantandi artis peritus.

P. Furius, Att. xii, 5. v. L. Furius.

P. Furius, Rabir. perd. 9, a C. Deciano accusatur et condemnatur, homo turpissimus. Tribunus pl. factus est ex libertino, de quo v. Appian. de B. C. l. 1, p. 629. Ceterum in hac historia videntur inter se pugnare Cicero et Valerius M. viii, 1. Nam Cicero damnatum dicit, Valerius a Deciano non damna-

tum; scil. antequam condemnari posset, a plebe discorptus est, ut propriis quidem non damnatus sit iudicium contentis, sed poenam tamen dederit, tanquam damnatus. vid. Pighius ad a. dclv.

P. Furius, Cat. 11, 6, socius Catilinae et colonia Fesulana, quo Catilina usus est in sollicitandis Allobrogum legatis.

Q. Furius, s. Fufius, Phil. 11, 16, eques rom. hereditate a M. Antonio eversus.

Furius, Balb. 20, prædator, cui tantum tribuit Q. Scævola, ut quædam de jure prædatorio consuleretur, ad hunc amicos suos rejiceret. Ejus nullam ferè mentionem faciunt historici Juris scriptores, quum tamen Casellio hic jungatur.

Furius, Verr. v, 43, Heraclienis navarchus.

C. Farnius, ad Div. x, 1, amicus Ciceronis. viii, 11, de Ciceronis supplicatione laborat. Att. v, 18; ad Div. viii, 10, trib. pl. L. Paulli cupiditati provinciae occurrere se velle minatur. x, 25, ejus præpropæ festinatio ad præturam, antequam sc. edilis fuisset, reprehenditur. x, 6, 8, legatus Planci, etc.

C. et M. Fusius, Flacc. 20, equites romani.

L. Fusius, orator. v. in L. Pafus.

G.

A. Gabinus, Corn. 1, in tribunatu collegæ abrogavit tribunatum. Is fuit L. Trebellius, qui legi Gabinia, de bello piratico Pompeio committendo, intercedebat. post Redit. in Sen. 7, ejus mollities. Dom. 9, lege Clodia Syriam accipit. leg. Man. 17, legem de Pompeio ferenti resistit Q. Hortensius. Phil. xiv, 8, ei uni contigit, ut supplicatio ob remp. bene gestam negaretur. Pis. 17; Prov. Cens. 4; Phil. xiv, 8. Cf. Q. fr. 11, 8. Sed de eo plenæ sunt orationes Ciceronis post reditum ab exilio habitæ.

C. Gabinus, Prov. Cons. 5.*

P. Gabinus Capito, Arch. 4, prætor a. U. dclxiv, Cæcil. 20, accusatur a L. Pisone de repetundis post administratam Achaiam.

P. Gabinus Cimber, Catil. 111, 3, Catilinarius.

Q. Gabinus, Arch. 5.*

C. Galba, Serv. Galbae oratoris filius. Or. 1, 56; Brut. 26, 33, 34, P. Crassi Muciani gener; rogatione Manilia oppressus est; pro se ipse dixit: primus post U. C. e collegio sacerdotum damnatus est iudicio publico.

P. Galba, Verr. 1, 7, senator. Ar. resp. 6, pontifex. Att. 1, 1; Mur. 8, petit consulatam cum Cicerone sine spe.

Galba (*Serv. Sulpicius*), Or. 11, 65; Rabir. 7, orator, *consul fuit, ann. DCIX, cum L. Aurelio Cotta*. Brut. 21, 22, 23, 24, 33, 86; eloquentia præstitit. Or. 1, 10, 56, valde laudantur ejus dicendi ratio; primus ex Latinis rem augere, ornare, movere, delectare cœpit. 111, 7, aliquid asperitatis in dicendo habuit. Mur. 28, a M. Catone proavo Uticensis frustra accusatur. Or. 1, 53; 11, 65, post præturam Hispaniam obtinuit. In eum post reditum quæstionem tulit L. Scribonius, quam minus graviter deprecatus a populo, et sic liberatus est. *vid. Sueton. Galb. 3, et ibi interpr. Idem est, qui nominatur ad Her. 14, 5.*

Serv. Galba (*proavus Imperatoris*), ad Div. vi, 18, sponsor fit pro Pompeio filio. Phil. 1111, 14; ad Div. x, 30, de percussoribus Cæsaris; epistola ad Ciceronem de pugna Mutinensi, ad Div. xi, 18. *v. Sueton. l. c. et intt. Serv. Galbam* collegam nostrum, de Rep. 111, 29.

Galeo, Att. xi, 12, heredem Ciceronem facit.

Galeotas, de Div. 1, 20, interpretes portentorum in Sicilia. *Pearcius putat esse ex hebr. verbo גלגל, revelavit, explicavit.*

Galli duo sunt, ad Div. viii, 4, quamquam alii habent Gallii.

C. Gallius, Verr. 111, 65, senator.

M. Gallius, Q. F. Phil. 1111, 12, prætorius, Antonianus. ad Att. 2, 15; xi, 20. *v. interpr. ad Sueton. Tib. 6.*

Q. Gallius, Brut. 80, a M. Calidio reus fit de ambitu, defenditur a Cicerone. *Orationis fragmenta exstant. v. Torr. ad Aug. 27.*

P. Gallonius, præco, Quint. 30; Fin. 11, 8, homo luxuriosissimus, cujus mensa omni genere deliciarum, in primis acipensere infamis, propterea notatus Lucilio poetæ. *Ejusdem rei mentionem facit Horatius, Serm. 11, 2, 47.*

Gallus Herennius. v. Herennius.

Gallus Cornelius, ad Div. x, 32, poeta est nobilis sub Augusto, ut putat Manutius. *Nec video, quid obstat. v. Burman. ad Suet. Aug. 66, et Ovid. A. 111, 9, 64.*

C. Gallus, ad Div. 14, 6, de gente Sulpicia, consul Ligures vicit a. DLXXXVII. de Sen. 14, astrologiæ peritus. *v. Sulpicinus.*

* *C. Gallus*, Brut. 23; Mur. 31. *Mate Ernest refert ad C. Aquillium Gallum, de quo supra. Namque ille haud paullo antiquior est.*

Gallus Quintius. v. Quintius.

Gamala, Att. 111, 23.

Gameleon, mensis Græci nomen, Fin. vii, 31.

* *Gavianus Evander. v. C. Avianus Ev.*

L. Gavius, Firmanns, Att. vi, 1, negotiator; ei præfecturam rogatu Bruti Cicero detulit. ib. 3, contumeliosus est in Ciceronem; P. Clodii canis. *Fratrem habuisse colligo, quod Att. 14, appellatur Firmanns, et eadem epist. commemorantur Firmani fratres.*

P. Gavius, Cosanus, Verr. v, 61.

T. Gavius Cæpio, Att. v, 20, locuples et splendidus homo. *Alii prænomina faciunt Sext. quod probat Perizon. Anim. H. cap. 1.*

Gavius Olesus, Sext. 33. *Hoc nomen varie tentarunt viri docti. Maxime autem probatur doctis viris, v. c. Grævio, conjectura Perizonii, qui legebat, Gavius Cæpio, v. Animadv. Hist. c. 1, p. 30.*

Gellii, Cn. et Sext. de Div. 1, 26; Leg. 1, 2, historici Latini languidi et insciti; de quibus *vid. Vossium de Histor. Lat. 1, 8. Alii de uno Cn. capiunt. Fabric. in B. Lat. Indic. citat L. Gellium e Cic. de Legg.*

L. Gellius, Brut. 27, contubernalis C. Carbonis in consulatu. *ibid. 47, qualis orator fuerit. L. Crassi et M. Antonii temporibus floruit.*

L. Gellius, Balb. 8, legem de civitate tulit ex senatusconsulto. *v. Ind. Legg. Cluent. 42, censor cum Cn. Lentulo, tempore judicii Cluentiani, bien-*

nio post consulatum, quem cum Cn. Lentulo gessit a. dcxxxii. Quir. p. redi t. 7, a Cicerone remp. conservatam in concione dixit. Pis. 3, Ciceroni civicam debere dicit. *Ejus mentio fit etiam* Verr. 1, 48; Verr. 11, 39; *forte etiam* ad Div. x, 17. Leg. 1, 20, ex prætura Athenas veniens, pacem inter philosophos facere suscipit, et propterea ridetur. *Hujus frater fuit*

Gallius, Ar. Resp. 27; Att. 14, 3, Clodianus. Sext. 51; Vatin. 2, homo seditiosus et popularis.

Gelo, N. D. 111, 34, tyrannus Syracusanus.

Geminus, Tusc. 1, 37, cognomen Serviliorum.

L. Genucius Cursus, ad Div. xiii, 53, in Hellesponto negotiator.

C. Geta, Cluent. 42, e senatu eiectus a L. Metello et Cn. Domitio coss. censor ipse post factus est.

M'. Glabrio, *ac Acilius*, filius auctoris legis *Acilias*, Brut. 68, avam habuit Scævola, tardus ingenio. Act. 1 in Verr. 2, prætor et quaesitor in causa C. Verris. Manil. 9, partem exercitus a Lucullo accipit. Arusp. Resp. 6, pontifex. *De prænominis Glabriorum*. v. *H. Roland. præfat. ad P. Rolandi Fastos Cons.* 2.

Glaucus, Nat. D. 111, 23, uxor Upis.

C. Glauca, *e Serviliis*, Or. 11, 61, 65; 111, 41; Arusp. Resp. 24, Marius alio tempore laudat, alio vituperat. Rab. 7, prætor seditiosus coss. Mario et L. Valerio. Catil. 111, 6, prætor interficitur. Verr. 1, 9; Brut. 62, legem de repetendis tulit, *de qua v. Ind. Legg.*

Glaucippus, Agr. 1, 4, exceptus lege Papia, qua peregrini ejiciebantur.

P. Globulus, Flacc. 32, 34, prætor Asiæ; *e gente Servilia*.

Glyco, ep. Brut. 6, medicus Pausæ.

Gnatho, de Am. 25; Phil. 11, 6.

Gorgias, Leontinus, Inv. 1, 5, antiquissimus fere rhetor, de omnibus rebus oratorem optime dicere posse existimavit. Orat. 1; 22; 111, 32; Fin. 11, 1, primus in conventu ausus est

poscere, qua de re quisque vellet audire; ei Delphis a tota Græcia non icaurata, sed aurea stipes posita est. Brut. 8, 12, 85, rerum singularum laudationes vituperationesque scripsit, locos communes. *Ab hoc nomine habet Platonis dialogus contra sophistas*, Or. 1, 11. Tusc. v, 12; Orat. 12, 49, 52.

Gorgias, Heren. 17, 52, pedisequi nomen.

Gorgias, ad Div. xv, 21, rhetor, quo M. Cicero fil. Athenis initio usus est; sed paulo post, jussa patris, dimisit. v. de eo *Ruhnkenius, præf. ad Rutilii Lupi libros de Figuris*, p. 1, nam si sunt *e Græcia Gorgias hujus expressi*.

Gorgo, Verr. 14, 56, Medusa.

C. Gorgonius, Br. 48, eques romanus qualis in dicendo fuerit.

Tib. Gracchus, Inv. 1, 30, *patre* de Am. 27, Scipionis *Afr. min. socer*. Brut. 20, P. fil. bis consul et censor; ejus oratio Græca apud Rhodios; *vir disertus*. Prov. Cons. 8, in tribu L. Scipioni Asiatico, etiam inimico, tamen solus auxilio est, *de quo leg. Liv. xxxviii, 57. Nat. D. 11, 4; de Div. 1, 17, etc. vitiose consules erant, P. Scipionem et C. Figulum; ex consatu Sardiniam obtinet*. Or. 1, 9, censor libertinos et reliquam fecem populi in urbanas tribus conjicit. *Ab Liv. xlv, 25. Ciceroni consentit Aulo de Viris illustr. Inv. 1, 30, item consul fit, quod in censura nil feci insciente collega. de Div. 1, 18; 11, 29, prodigium anguium, quod ei oblatum est.*

Tib. Gracchus, *Tib. fil. P. N. Africani ac filia nepos*. Brut. 27, præceptorem habuit Diophantem Mitylenensem: causa tribunatus seditiosi, *de quo vid. Vell. 11, 2. Brut. 25, a M. Octavio patientia frangitur*. Brut. 27, eloquentia ejus, et orationes. Off. 1, 22, 27. Natica interemptus est. Cf. ad Her. 17, 55. *T. Gracchi mors, de Rep. 1, 19; de eo agitur, de Rep. 111, 21; ibid. v, 1.*
C. Gracchus, *Tib. F. P. N. Ar. Resp. 20, morte fratris Tiborii excitatur ad*

seditiones. de Div. 1, 26, quæsturam petentis somnium. Cluent. 54, lex, ne ne quis iudicio circumveniat. Off. 11, 21, largitionibus ærarium exhaurit. Tusc. 111, 20, patronus ærarii haberi vult. Dom. 9, lex de provinciis. De Legibus ejus et fratris v. Ind. Legum. Orat. 11, 67, pro ejus capite aurum repensum est Septumulecio; add. Plin. H. N. xxxiii, 3. Br. 26, orationem contra eum habuit C. Fannius. Br. 33, eloquentissimus. Or. 111, 60, in dicendo usus est homine, qui eburnea fistula inflaret sonum, quo illum aut revocaret a nimia contentione, aut remissum excitaret.

Gracchus, Rabir. perd. 7, servus, postea libertinus, qui, quia se pro Tib. Gracchi filio gerebat, artibus Saturnini tribunus pl. cum ipso factus est, et cum eo Capitolium occupavit.

Græcius, ad Div. xi, 7, 12, videtur in exercitu Bruti aliquam locam tenuisse.

P. Granius, Verr. v, 59, negotiator in Sicilia.

Q. Granius, præco, hominum summorum, Crassi, Catuli, aliorumque propter dicacitatem familiaris, qui nec summis viris pepercit, sed eorum vitia libere perstrinxit et impune. v. Brut. 43, 46; Or. 11, 60, 70; Planc. 14; ad Div. 11, 60, 70; ix, 13; Att. vi, 3.

M. Gratidius, Arpinas, Legg. 111, 16, fert legem tabellariam Arpini, cui resistit Ciceronis avus. Hujus soror fuit M. Ciceronis oratoris avia. Brut. 45, M. Antonii or. familiaris et prefectus in Cilicia, ibi interfectus est. Accusavit C. Fimbriam. M. Marii Gratidiani pater naturalis. Doctus Græcis literis, factus ad dicendum.

M. Gratidius, Flacc. 21; Q. fr. 1, 1, legatus Q. fratris in Asia. Eum Quin-

tus dicitur ut fratrem amassè, et ipso fraterno in Ciceronis animo fuisse. Eum puto hujus superioris Gratidii filium, Gratidiani fratrem, aut, quando temporum ratio non plane consentit, nepotem. Memoratur etiam Gratidius, trib. pleb. Lentulo Spinthere et Metello coss. Q. fr. 1, 4; sed quando nusquam inter ejus anni tribunos a Cicerone Gratidius nominatur, Manutius Fabricius legi volebat, probante Lambino; Gruterus autem Fadii cognomen putat esse, qui eo loco proxime antecedit Gratidium.

M. Gratidianus, M. Gratidii superioris fil. adoptatus a M. Mario, eoque aut C. Marii septies consulis patruo, ut J. F. Gronovio placebat, Obs. 11, 6, aut ejus potius fratres, ut multis docet Perizon. Animadv. Hist. c. 3, p. 98, seqq. Legg. 111, 16, homo turbulentus. Or. 11, 65, ab Aculeone accusatur, defenditur ab L. Ællo Lamia. Off. 111, 20, in prætura edictum de re nummaria cum ceteris prætoribus et trib. pl. commune solus proponit callide, et es re gratosissimus fit. De hac re add. Senec. de Ira, 111, 18, et Plin. xxxiii, 9 extr. Petit. Cons. 3, a Gatilina crudeliter interficitur; quo respicit Lucan. 11, 175 (v. intt.) et quidem jussu Sullæ, Senec. l. c.

Gratius, Arch. 4, accusatur Archiz. Olim legebatur Gracchus, quem P. Manutius putabat esse Numerium Quintium Gracchum, qui Lentulo Spinthere consule tribunus pl. fuit.

T. Gutta, Cluent. 26, senator rom. homo sordidus. c. 36, reus de ambitu. c. 45, notatur a censoribus propter iudicium Junianum, in quo pecuniam cepisse putabatur.

Gutta, Q. fr. 111, 8; ei multum tribuit Pompeius, eumque in petendo consalatu contra Milonem juvit.

Gyges, Offic. 111, 9; ejus annulus.

H.

Hadrianus (*C. Fabius*), Verr. 1, 27; v, 36, prætor Africæ, impune Uticæ in prætorio vivus ab Uticensibus combustus, quod de principum nece conspirasset cum servis.

Hagesaretus, Larisseus, ad Div. XIII, 25, hospes Ciceronis.

M. Halienus, Peliguus, Tusc. IV, 22, ab Africano minori scuto protectus morti eripitur. *Davivius e codd. et lapidibus reposuit*, M. Allienus.

Halienus, Q. fr. 1, 1. v. *Allienus*.

Halimetus, Att. IV, 12, si vera est lectio.

Hamilcar, Carthaginiensis, de Div. 1, 24; ejus somnium, in obsidione Syracusarum; a Syracusanis vitus capitur in eruptione aliqua.

Hamilcar, Off. III, 26, pater Hannibalis. Eo imperatore capitur Regulus.

*Hammon**, de Div. 1, 1, 45.

Hannibal, Phil. v, 10, in obsidione Sagunti legati rom. ad eum venerunt L. Valerius Flaccus et Q. Bæbius Tamphilus. de Div. 1, 24, columnnam auream in fano Junonis Lacinie conatus tollere, monetur a Junone, ne faceret; neque id negligit. *ibid.* ejus somnium, quo jubetur Italie bellum inferre. Off. III, 32, Romam mittit de captivis permutandis. 1, 12, crudelis. 1, 30, callidus. Or. II, 18, exsul apud Antiochum, etc.

Hanno, Tusc. v, 32; Anacharsidis ad eum epistola.

Harmodius, Tusc. 1, 49, patriam, Athenas, tyrannide liberat.

Harpalus, N. D. III, 34, prædo felix tempore Diogenis cynici; dictum Diogenis de eo. *Ap. Laert.* VI, 74, dicitur *Ξιρπαλος*; apud *Suidam* *Ξιρπαλος*.

Harpalus, ad Div. XVI, 24, servus Ciceronis.

Hasdrubal, Verr. III, 54, qui cum Pœnorum exercitu in Sicilia fuit. *Est Hannonis fil. duæ Carthag. bello Pun. I.* v. *Polyb.* 1, 30.

Hasdrubal, Nat. D. III, 38, Carthaginem evertit. *Duæ Carthaginiensium in bello adversus Masinissam, unde nuntum bellum Punicum tertium; de quo t. Appian. in Punic. p. 63, sqq.*

Hasdrubal, Balb. 22, Gaditanus, Cn. Pompeio civitate donatur.

*Hecato**, Nat. D. III, 18.

Hecato, Off. III, 15, Rhodius quidam, discipulus Panætii, libros de Officiis scripsit Q. Tuberoni. *Alios ejus libros commemorat Laert.* VII, 87, 90, 101, 110, 124, 172.

Hector, de Div. 1, 30, Homericus, moriens propinquam Achilli mortem denuntiat, etc. Cum *Hectore* Ajax congreddens, de Glor. 11.

Hecuba, Fat. 15, uxor Priami, peperit Alexandrum. de Div. 1, 21, vis est in somnis Priamo facem ardentem parere. Tusc. III, 26, in canem conversa propter luctum.

*Hegesaratus**, de Div. XIII, 25.

Hegesias, Cyrenaicus, Tusc. 1, 34; ejus *Ἀποκρισίων*. A Ptolemæo prohibetur de miseria vitæ humanæ discere, quod homines ad mortem suis sermonibus redigebat. *Philadelphum intelligi e temporum ratione colligit Beherius ad h. l.*

Hegesias, Magnesius, Brut. 83, orator Atheniensis puerilis, Charisium imitari voluit, et se solum Atticum putat. Att. XII, 6, utitur dicendi genere conciso; eum valde probat Varro. Cf. Orat. 67. De eo vide collata Ruhnkenio ad Rutilium Lupum de figurâ, p. 25 s.

C. Heius, Verr. III, 5; IV, 2; Martianus.

Cn. Heius, Cluent. 38.

Holena, Or. 49; Phil. II, 22. *Int.* II, 1.

Helenius, Att. v, 12, grammaticus, cliens Attici, cognomine *Acro*, scripsit commentarios in Terentium, qui apud veteres grammaticos interdum citantur.

vid. v. c. p. 93, 101, 105, 173, etc. ed. Putsch.

Helenus, N. D. 11, 3; Legg. 11, 13; Div. 1, 40, augur *Trojanorum*, *Priami filius*.

*Helios**, sidus, Acad. 11, 20; Nat. D. 11, 41.

Helico, ad Div. xvi, 18.

Hellanicus, Or. 11, 12, historicus minus disertus. Est *Mitylenæus*, s. *Lesbius*, *Herodoto antiquior aliquot annis*, Gell. xv, 27. *Fuit et alius Milesius: de illo vid. Voss. Hist. Gr. 1, 1; de utroque, iv, 5.*

Helle, Or. 49, a qua *Hellas* pontus dicitur.

Helmius Mancius, Or. 11, 66, homo deformis, sed orator tamen. *L. Cæsaris dictum in eum. Hoc dictum L. Crasso tribuit Pinius*, xxxv, 4. *Leg. Helvius*.

P. Helvidius Rufus, Cluent. 70, eques rom.

Helvius Lamia. Or. 11, 65, pro quo *Pighius legendum putat Ælius, quod recepit Pærsius*. *Lamia enim est cognomen Æliorum, non Helviorum*. Orator deformis; contra *Aculeoneum* adfuit *Gratidiano*.

Hephaestus, Q. fr. 1, 2, *Apamensis*, de Q. *Cicerone* queritur.

Heracles, Verr. v, 37, archipirata, qui prætor *Verre Siciliam* vexavit.

Heracles, *Temnites*, Flacc. 18.

Heracles, *Ponticus*, Tusc. v, 3; ad Div. 1, 23, vir in primis doctus, auditor et discipulus *Platonis*. Nat. D. 1, 13, fabulis libros refert, modo mundum, modo stellas, modo terram et cælum deum facit. Leg. 111, 6, de republica scripsit.

Heracitus, *Ephesius*, Tusc. v, 36, physicus. Acad. 11, 37, statuit, ex igni omnia gigni. Fin. 11, 5, exorsus dicitur est. N. D. 111, 14, eum non omnes interpretantur uno modo. Div. 11, 64, valde obscurus; et quidem, Nat. D. 1, 26, consulto.

Heracitus, *Tyrius*, Acad. 11, 4, auditor *Clitomachi* et *Philonis*, laudatur.

*Heracilius**, *Segestanus*, Verr. v, 43.

Heracilius, Verr. 111, 39, *Tissensis*.

Heracilius, *Centuripinus*, Verr. 11, 27.

Heracilius, *Syracusanus*, Verr. 11, 5, 14.

Hercules, N. D. 111, 16; sex *Hercules* inveniuntur. Off. 1, 32, *Prodicus*. *Dicitur fabula Herculis colloquentis cum Virtute et Voluptate, auctore Prodicus*. ad Div. v, 12, *Xenophontius*. *Eadem est fabula; quam ex Prodicus sursum Xenophon, Memorab. Socr. 11, 1. Dom. 53, sacra docuit. Hercules stirpe generatus, de Rep. 11, 12.*

C. Heronnius, Act. 1 in Verr. 13, pecculatus damnatus.

C. Heronnius, *Sext. stl.* Att. 1, 18, trib. pl. *Metello* et *Afranio* *Cossio*. fert de traducendo ad plebem *Clodio*.

L. Heronnius, Verr. v, 59, *argentarius Leptitanus*. Verr. 1, 5, negotiator *Africanus* a *Verre securi percussus*.

L. Heronnius, Cœl. 11, disertus, accusat *M. Cœlium* de vi cum *Atratino*.

M. Heronnius, Brut. 45; *Muren.* 17, mediocris orator, in consulari petitione *L. Philippum* vicit. *Consul a. 681.*

*Heronnius Gallus**, histrio, ad Div. x, 52.

Heronnius, ad quem sunt libri *14 rhetorici, incertum est, quis sit. vid. Fabric. B. L. Vol. 1, p. 97, 98.*

Herillus, Or. 111, 17, *Carthaginensis*, a quo dicuntur *Herillii*. Acad. 11, 42; Fin. 11, 11, 13, *Zenonis stoici* auditor, in scientia summum bonum ponit. Off. 1, 2; Orat. l. c. *Herillii dicuntur Socratici*.

Hermachus, Acad. 11, 30; Fin. 11, 30, *Epicureus*; ad eum epistolas *Epicurus* scripsit. *Mitylenæus, testamentò Epicuri heres. Laert. x, 21.*

Hermachus, *Chius*, Arusp. Resp. 16.

Hermacron, Inv. 1, 30, portitoris nomen, qui portoria *Rhodi* re-demit.

*Hermæ**, Att. 1, 8, 10.

Hermagoras, Inv. 1, 6, 51; Brut. 76, rhetor celeberrimus; præcepta scripsit expedita ad inveniendum, sed tenuia ad ornandum. Inv. 1, 11, constitutionis

translativus auctor est. De eo vid. interpr. ad Quintil. III, 2. Nam cum sequutus est. Diversus est ab Hermagora Temnite, qui Carion dictus est, et Romæ Augusti temporibus vixit, cujus libros commemorat Suidas in *Ἐρμαγώρας*. Pompeius decedens ex Asia, finito bello Mithridatico, Rhodi contra priorem disputavit περὶ τῆς κατ' ἄλλοις ζητήσεως, quam disputationem descripsit Posidonius. Plutarch. in Pompeio, p. 641, ed. Wachel.

*Hermathena**, Att. 1, 1.

*Hermeraclæus**, Att. 1, 10.

*Hermes**, Att. 1, 4.

* *Hermotes*, Herenn. 1, 11; in hoc nomini variant codices. Pall. enim sere Hermes, et Hermestes; quod exhibet etiam Lips. Longolius et Lambinus respondent Hermagoras, neque improbat Ernest. conjecturam; nam quod additur, doctorem nostrum, de inventionis accipiendum putat, in qua plerique Hermagoram sequuti sunt, et in his ipse Quintilianus, Inst. III, 1; quod de ea optime omnium scripserat, auctore Cicero in Bruto, c. 76, 78. Sed nihil mutandum esse, vel rependendum tantum Hermes, forte arbitrabitur, qui nostra viderit, hoc loco.

Hermia vel *Hermias*, ad Div. XVI, 15; Q. fr. 1, 2, servus Ciceronis.

Hermippus, Flacc. 19, legatus Temnitarum.

Hermippus, Q. fr. 1, 2, Dionysipolita, queritur de Q. Cicerone.

Hermo, Att. v, 21, servus.

Hermobius, Fl. 18, Temnites.

Hermodorus, Att. XIII, 21, qui Platonis libros solitus est divulgare, unde proverbium: *λέγοισιν Ἐρμόδωρος*, sc. ἰμπεριώταται. v. Suidas in hoc proverbio, qui cum auditorum Platonis appellat. Scripsit περὶ Πλάτωνος, et περὶ μαθημάτων, de quibus libris et ipso Hermodoro v. Jons. de Script. H. P. 1, 10, 2.

Hermodorus, Or. 1, 14, celeberrimus navaliū architectus.

Hermodorus, Ephesius, Tusc. v, 36, quare civitate ejectus sit. Hic est, quem Pomponius in Enchir. dicit Romam ve-

nisse, et leges Græcas decemviris explicasse. Qua de re qui dubitant, addeant Plin. XXXIV, 5, qui ejus statum propterea dicit in comitiis publice dictam fuisse.

Hermogenes, Att. XII, 31.

Hermogenes, Att. XII, 25; XIII, 24, cognomine Clodius. v. Clodius.

Herodas, Att. II, 2, Atheniensis, non bonus scriptor, Ciceronis utate. Videtur de Ciceronis consulti scriptoris aliquid, quod vehementer contempsit Cicero.

Herodas, Att. VI, 1, 14, 16, 18; XV, 27, videtur libertus Attici esse.

Herodotus, Or. II, 15, primus Græcorum historiam ornavit. Leg. 1, 1, pater historiae, fabulosus. Or. 55, numero caret. de Div. 1, 55; ad Div. v, 12; Orat. 12; Fin. II, 27; Tusc. 1, 47. Herodoto quid dulcius, Hort. fr. 20.

Herodotus, Verr. II, 52, Cephaloditanus.

*Horus**, villicus Q. Cæc. Q. fr. III, 1.

Hesiodus, N. D. 1, 14, quomodo Theogonia ejus a Zeuone et stoicis explicetur. Tusc. 1, 1; Sen. 15; Brut. 4; ad Div. VI, 18; Att. XIII, 12; Off. 1, 15.

*Hesperides**, Nat. D. III, 17.

*Hesperos**, Nat. D. II, 20.

*Hetercius**, Att. XIII, 50.

Hicetas, Acad. II, 39, philosophus Syracusanus, ubi tamen vulgo est Nicetas.

Himpsal, Agr. 1, 4, rex Mauritanie, populi rom. amicus. II, 21, foras cum eo per C. Cottam consulens a pop. rom. non est jussus. Vatin. 5.

Hioras, Deiot. 15, legatus Deiotari ad Cæsarem.

Hiero, Verr. II, 14, Syracusanus tyrannus. N. D. 1, 22, Simonidem interrogat de diis. Ejus stemma v. ap. Drakenb. ad Liv. XXIV, 26.

Hiero, Verr. IV, 15, 14, Cibyrata, per jocum dicitur, quia Verri tanquam venator vasorum fuit.

Hierocles, Alabandens, Or. II, 22, Menecles Alaband. frater, orator tota Asia celeberrimus, floruit temporibus L. Crassi oratoris et M. Ciceronis pueri. Brut. 95, argutus et sententiosus. Cf. Or. 69.

Hieronimus, Rhodius, Or. 56, peri-

patetious, in Isocratis libris multos versus invenit. Acad. II, 42, vaasilitatem doloris summum bonum esse dicit. Cf. Fin. II, 3, 6.

Hilarus, Att. XII, 36; XIII, 19, est servus et librarius, deinde libertus Ciceronis. Att. I, 12, fugit ad C. Antonium in Macedoniam. *Alius* Hilarus est, ad Div. XIII, 35, libertus Gn. Otacilii Nasonis; et Att. XVI, 4, libertus Libonis.

Hipparchus, Att. II, 6, scripsit contra Geographica Eratosthenis. *Nicenus* fuit, astrologia celebris, circa Olym. CLX. *Ejus* librum contra Eratosthenem commemorat Strabo, l. I, p. 14; l. II, 135, quam Eratostheni iniquiorem putat; l. II, p. 149, autem diserte dicit, eam non tam Geographica scripsisse, quam Eratosthenis Geographica reprehendisse.

Hippias, Eleus, Or. III, 32, sophista celebris Socratis temporibus (vid. Platon. *Hippiam*), gloriatus est, nil esse in ulla arte quam liberali, tum illiberali, quod ipse nesciret. Conf. Brut. 8, 85.

Hippias, Pisistrati filius, Att. IX, 10, arma contra patriam fert, in pugna Marathonia cadit.

Hippias, Philoxeni filius, ad Div. XIII, 37, Calactinus.

Hippias, Phil. II, 25, mimus. Plutarch. in Antonio.

Q. Hippius, ad Div. XIII, 76. vide *C. Valgius Hippianus*.

Hippocentaurus, Tusc. I, 37; Nat. D. II, 2; de Div. II, 21.

Hippocrates, Cous, Or. III, 35; Att. XVI, 15; Nat. D. III, 38; fr. Ino. 12, est medicus illo celeberrimus.

Hippodamia, Tusc. III, 12.

Hippodamas, Q. fr. III, 1.

Hippolytus, Thesei filius, Heren. IV, 34; Tusc. IV, 11, odium ejus in mulieres. Off. I, 10; III, 25, ab equis Neptuni discerptus est.

Hipponax, Nat. D. III, 38, iambographus, qui iambis mordacibus Anthonium et Bupalum ad vestium redexit; a quo in Orat. 56, pes Hipponacteus, et ad Div. VII, 24, praeconium Hipponacteam dicitur.

Hirrus, ad Div. VIII, 8, cognomen Lucciorum.

C. Hirrus, Att. VIII, 11, Pompeianus, quem Caesar *Ulcillam* dixit. ad Div. II, 10, a M. Caelio in petitione adilitatis vincitur. ad Div. VIII, 9, contra Casarem sententias dicit post repulsam, et totus mutatur. ad Div. VIII, 2. *Adde in Luceius*.

A. Hirtius, ad Div. VII, 35, declamat apud Ciceronem. Phil. I, 15; XII, 4, ejus consulis designa. recuperata valitudine populus gaudet. Phil. VII, 4, Ciceronis collega, sc. in auguratu, ad bellum contra Antonium proficiascitur. ad Div. X, 33, Antonium vincit, sed in oppugnatione castrorum perit.

Hirtuleius, Font. I, fragm. nov. De quo vid. notam, Orat. tom. II, p. 639.

Hismonia, Verr. IV, 42, Tyndaritanus nobilis.

Hippo, vel *Hipso*, ad Div. XIV, 1, centurio fuisse videtur, missus a cons. vel tribuno pl. Clodio, ut Ciceronem exsulem persequeretur.

Homerus, Arch. 8; de ejus patria quae urbes contenderint. Or. III, 34, ejus libros sic, ut nunc habemus, disposuit Pisistratus. Fin. V, 18, ejus fabula de Sirenibus explicatur. Tusc. V, 39, caecus fuisse dicitur. I, 16, ejus *versus*. V, 3, Lycurgi aequalis. — De Rep. II, 10, triginta fere annos ante Lycurgum fuit. Tuscul. I, 1, ante Romanam conditam vixit. Sen. 15, multis seculis ante Hesiodum. Div. II, 10, sententia de fato. de eo agitur de Rep. I, 36; II, 10; IV, 5; VI, 5. Vide etiam Brut. 10, 13, 18; Top. 13; Nat. D. III, 16; Att. I, 16; de Div. I, 40; II, 47; Tusc. I, 26; Off. III, 26; Arch. 10; Or. III, 76.

Honoris aedes, Leg. II, 23; Verr. IV, 54; Sext. 54; Nat. D. II, 23.

Horatia, Inv. II, 26, soror Horationum, de qua Livius, I, 26.

Horatii, Inv. II, 26, fratres tertium romani, de quibus est apud Liv. I, 24, seq. Marcus, qui sororem interfecit, populi comitis liberatur, Mil. 5.

* *M. Horatius Barbatus*, de Rep. II,

31, consul cum L. Valerio Potito, ann. ccciv.

M. Horatius Pulvillus, Dom. 54, Capitolium constanter dedicat. v. Liv. 11, 8.

Horatius, ad Div. x11, 30.

Horatius, Balb. 17, nomen corruptum est, aut supervacuum. Manut.

T. Hordeonius, Att. x111, 46.

Hortalus, Att. 11, 25; 14, 15, cognomen est *Hortensii*; quo notus est in primis nepos oratoris a Tacito. Sed a locis Ciceronis patet, etiam avum patremque hujus Corneliani sic appellatum. Itaque non necesse erat Catulli epigr. 66 a *Vossio* aliusque ad nepotem referri: nec temporum ratio sinit credere, Catullianum *Hortalum* esse nepotem potius, quam nepotis avum.

Hortensius, Att. x11, 5, argentarius.

L. Hortensius, Verr. 111, 16, pater Q. Hortensii.

Q. Hortensius, L. F. Br. 64, annos xix natus causam primam egit L. Crasso et Q. Scævola coss. C. Marcello cos. mortuus. Or. 111, 61, causam Africæ defendit L. Crasso consule; item pro rege Bithyniæ dixit non diu ante mortem Crassi. Off. 11, 16, ejus ædilitas. ad Div. 111, 8, Ciceronis collega in augurato. Att. 11, 3, defendit Valerium. Mil. 14, pæne servorum manibus interficitur, quum Ciceroni adesset. ad Div. viii, 2, qui sine sibilo ad senectutem pervenerat, tandem in Curionis theatro vehementer exhibitur. Q. fr. 1, 3, amicum Ciceronis se simulat, et eum insidiosè tractat. ad Div. 11, 16, gloriatur, quod nunquam bello civili interfuerat. Cæcil. 7, dominatio in iudiciis et cupiditas notatur. Att. 1, 16, legi Fufæ in Clodii gratiam latæ non adversatur imprudientia aliqua. Fin. 1, 1, philosophiam contemnit, sed a Cicerone de sententia deducitur. Acad. 11, 1, ejus memoria. Brut. 88, laus eloquentiæ, et vita. Brut. 1, ejus mors, laus. *Hortensii*, credo, eloquentiam in cælum sustulisses, Hort. fr. 29.

Hortensius, Div. 11, 1, liber Ciceronis, in quo ad philosophiæ studium

adhortatur. — * *Vide ad Fragmenta*, p. 222 et 299.

Q. Hortensius, Q. fil. Phil. x, 5, 6, prætor Macedoniæ, M. Brutum delectu juvat. *Idem est*, ad Att. vii, 2; x, 4, 16, 18.

Hostilianæ actiones, Orat. 1, 57, sunt formulas a Jcto quodam Hostilio excogitatas et conceptas, quibus, qui ex legibus agere vellet, uteretur, quibusque quasi cautum erat his, qui lege agere vellet, ne in ipsa actione, quam lex daret, peccarent, atque ita sua culpa perderent litem. Ex loco autem Ciceronis intelligi videtur, formulas illas tantum certarum causarum fuisse, nominatim, quibus de hereditate agitur. Sed tamen non negaverim, in isto libro etiam formulas rerum emendarum vendendarumque fuisse, item aliarum. Nam et *Maniliæ leges* vocantur actiones, ap. *Varron. R. R.* 11, 5, 11. Male hic nonnulli legem *Hostilianam* de furtis commemorant. Nam actio non est lex, sed lex dat actionem, et ex lege fit actio. Simili fore modo *Manilius* formulas conscripsit, quibus in vendendo et emendo cavetur hominibus.

Hostilius, v. *Tullus Hostilius*.

C. Hostilius Mancinus, Or. 1, 40, 56. v. *Mancinus*.

Hyades, N. D. 11, 43, sidus.

Hydra, N. D. 11, 44, sidus.

Hymnis°, Fin. 11, 7; Q. fr. 11, 10.

Hyperbolus, Atheniensis, Brut. 62, improbus et seditiosissimus, a comicis notatus. vid. *Aristoph. Equit.* v. 1301. *Hyperbolum* læsit vir improbus, de Rep. 14, 10.

Hyperides, Or. 1, 13, 26, satis in orationibus facetus. Or. 111, 7, 31, ejus acumen, Brut. 9, 39, 82, 84.

Hyperion, N. D. 111, 21, sol.

Hypsæus, Orat. 1, 36, absurde defendit aliquem ignoratione juris civilis. *Filius videtur ejus, qui a. DCXXVIII consul fuit.*

Hypsæus (P. *Plautius*), Flacc. 9; ad Div. 1, 1, Pompeii M. quaestor in bello Mithridatico, et postea Milonis competitor in consulatu, ad Att. 11, 8.

I.

Iacchus, Verr. iv, 60, e marmore, apud Athenienses in primis colebatur.

Iatysus, Verr. iv, 60, Herculis filius. N. D. iii, 21, Solis nepos; a quo *Iatysus urbs apud Rhodios*. Or. 2; Att. ii, 21, pictura Rhodi, auctore Protogene; de qua v. Gell. Noct. Att. xv, ult. Plin. xxxv, 10. Add. Martini Var. L. iv, 20.

Iamblichus, ad Div. xv, 1, Sampsi-cerami filius, phylarchus Arabum, amicus Romanorum. Phylarchi sunt reguli, s. dynastæ. vid. quem Grævius jam laudavit, Strab. xvi, p. 1092, et ibi Casaub.

Iamidæ, de Div. 1, 41, aruspices in Peloponneso.

Ibycus, Rheginus, Tusc. iv, 33; ejus scripta; amoribus deditissimus. Ejus etiam Strabo bis mentionem facit, l. 1, p. 102; l. vi, p. 417. Fuit Simonide antiquior; ex ejus libris pauca fragmenta apud veteres restant. Vide quos laudat Fabric. B. G. ii, 15.

Icadius, Fat. 3, prædo, qui saxo, quod ex spelunca in ejus crura inciderrat, periit.

M. Iccius, Phil. iii, 10, Siciliam sortitus est, sortiente M. Antonio consule.

Idyia, Nat. D. iii, 19, Ætææ uxor, Medææ mater.

Iliona, Acad. ii, 27, filia Priami.

Indæo Hercules, de Div. 1, 25.

* *Induciomarus*, Font. 11, Gallus, quo auctore Galli Fonteium accusarunt. Male Ernest. confundit cum *Induciomaro Trevirorum duce*, de quo Cæsar, B. G. v, 5.

Ino, Tusc. 1, 12, Cadmi filia, Græcis *Leucothea*, Latinis *Matuta* dicitur. Nat. D. iii, 15, 19.

Iphigenia, Herenn. iii, 21; Tusc. 1, 48; Off. iii, 25; Orat. 22, Agamemnonis filia, immolatur pro civibus.—* De Rep. 1, 18, tragædia Nævii, vel hic potius Ennii.

Isiaci, de Div. 1, 58, conjectores, Isidis sacerdotes.

Isidorus, Verr. iii, 34, mimus. Att. xi, 4, autem est, libertus quidam.

Isocrates, Or. ii, 3, eloquentiæ pater. Brut. 8, 12, negat esse artem dicendi; aliis orationes scribit. Inv. ii, 2, ejus ars rhetorica quæ fuerit, ignoratur. ad Div. 1, 9, tota ejus ratio libris Ciceronis de oratore continetur. Or. 13, laudatur a Platone in Phædro.

J.

Janus, deus princeps in sacrificando, Nat. D. ii, 27.

Jason, Pheræus, Nat. D. iii, 28, casu sanatur. Off. 1, 30. De eo v. Diodor. S. xv, p. 373.

Juba, Agr. ii, 22, Hiempsalis filius, Mauritanie regis, capillatus.

Jubellii, Agr. ii, 34, nobiles Campani bello Punico secundo.

Jubellius Taurea, Pis. 11.

Judæi, Prov. Cons. 5; Flac. 28.

Jugurtha, Manil. 20, bellum cum eo Mario committitur. Off. iii, 20; Brut. 33; Nat. D. iii, 30.

Julia, Att. xv, 29, fert conditionem Q. filio.

C. Julius, de Rep. ii, 35, quum decemvir sine provocatione esset, a L. tamen Sestio accusato vades poposcit.

C. Julius, L. F. Br. 48, orator non vehemens, sed festivissimus, orationes et tragedias reliquit. Cæcil. 19, contendit cum Cn. Pompeio Strabone de accusando Albucio. Cf. Off. ii, 14. Or. iii, 3, proditus ab Etrusco hospite (jussu Cinnæ), interficitur, et caput in rostris ponitur. v. etiam C. Cæsar, L. F.

L. Julius, L. F. frater precedentis. Font. 18, bello sociali cum collega in consulatu P. Rutilio Lupo praeficitur; ejus legati qui fuerint. v. *Appian. B. C. l. 1, p. 654, ubi perperam Sextus dicitur.* Rabir. 7. v. *L. Caesar.*

L. Julius, L. F. Or. III, 3, cum fratre C. Julio interficitur.

L. Julius, ad Div. XIII, 6, videtur publicanus esse societatis Africanæ.

S. Julius, Cornel. 1, consul cum L. Marcio Philippo. Dom. 53; Her. 11, 13, praetor urbanus T. Flaminio et Q. Metello cons. judicium mandati, cum herede ejus, qui mandarat, non reddit.

Junia, gens patricia, ex qua L. Junius Brutus; plebeia, ex qua reliqui Bruti. v. in *L. Brutus.*

Junia, ad Div. XV, 8, uxor C. Marcelli patris.

Junianus, v. Crassus.

C. Junius, Verr. 1, 6; Cluent. 20, etc. iudex questionis ex aedilitate in causa Cluentii contra Oppianicum, a quo iudicium Junianum dicitur, quod tam saepe in ea oratione et aliis commemoratur, cujusque invidia perit.

C. Junius, Cluent. 49, filius.

L. Junius, de Div. 1, 16; 11, 8, 33; Nat. D. 11, 3, consul cum P. Claudio, neglectis auspiciis classem perdit, et sibi mortem consciscit, a. DIV, ad quem a. v. Pighium.

M. Junius, Leg. III, 20, scripsit ad patrem Attici libros de potestate. Cicero dicit, sibi magistratibus lege constitutis dicendum de potestate, tum de jure; id se breviter ait facturum; nam pluribus verbis scripsisse ad patrem Attici M. Junium sodalem, perito suo quidem iudicio, et diligenter; at de jure (naturæ addita vox mihi suspecta est, ut totus ab hoc quidem verbo locus) se cogitare, et dicere debere, etc. Viri docti consentiant, quantum scio, indicari Junium, qui ob summam cum C. Graccho familiaritatem Gracchanus dictus sit, ejus apud Plinium, XXXIII, 1, mentio. vid. Ind. auct. Harduini. Sed hujus librum de Potestatibus memorat Ulpia-

nus, L. 1, de Offic. quest. Commentarii, quos Turnebus respici putabat, ad quos provocat Varro, de L. Lat. pag. 50, ed. Steph. aliius, historici suere, neque hac pertinent. Quod autem sodalis dicitur, id Turnebus interpretatur ita, ut sit patris Attici sodalis, aut ut a Gracchana amicitia absolute sodalis dicitur; illam autem huic explicationi praefert. Si nomen appellativum est, non dubito, quin sit de amicitia cum Attici patre capiendum. Sic, Mur. 27, Servius Sulpicius sodalis filii, sc. Marci. Nisi quis forte dignitatis nomen putare velit, a collegio aliquo, cujus sodalis fuerit, tanquam Epulonum.

M. Junius, Quint. 1, qui eorum Quintii aliquoties egerat, legatione aliqua avocatur. Passerinus de illo Gracchano Junio interpretatur; necio qua ratione inductus. Temporis quidem rationi non repugnat. M. Junius quidem etiam est, Verr. 1, 51; sed nec de hoc dicam, ea idem sit cum Quintiano. Tertius est M. Junius praetor, Cluent. 45; cujus mentio etiam ap. Plin. XXXV, 10.

M. Junius, Corn. 1, est Silvanus, qui cum Q. Cæcilio Metella Numid. consul fuit A. U. DCXLV.

P. Junius, Verr. 1, 50, frater M. Junii, de quo ibidem. Prænomen P. omnes libri praefurunt. Sed tamen Dukars ad Liv. XXXIV, 1, dubitat an sit potius D. quod P. prænomen alienum videatur a familia Junia.

Q. Junius, Verr. 1, 7, senator.

T. Junius, L. F. tribunitius; Br. 48, accessavit de ambitu P. Sextium prætorem designatum, et vicit; laudatur.

Junius, ad Div. VII, 23, familiaris quidam Aviani statuaril. Alius Junius est, Att. XII, 14.

Juno, N. D. 1, 29, Argiva, Romana, Lanuvina, diversa figura, ad quam locum confer nummum gentis Prociæ ap. Ursinum et Morellium, qui plura consentit cum descriptione Ciceroniana. de Div. 1, 24, Læcinia; columnam in ejus feno vult tollere Hannibal; quod sanum erat ad promontorium Læcinium. vid. Gronov. ad Liv. XXV, 3. Verr. 1,

19, Samia. Mur. 41, Sospita, Lanuvii. de Div. 1, 2, 44; Verr. iv, 46; v, 72; Inv. 11, 1; Tusc. 11, 8.

Jupiter, N. D. 111, 21, tres Joves numerantur. Fin. 111, 20, Salutaris, Hospitalis. ad Div. vii, 12, Lapidus. c. 58, ejus tria in orbe signa celebrabantur. ad Div. ix, 16, Minianus, quia quotannis minio pingendus locabatur. Verr. iv, 53, Olympius; ejus templum Syracusis. de Div. 11, 41, puer lactens cum Junone Fortunæ in gremio sedens, mammam appetens, castissime colitur a matribus; ejus templum Præneste. de Div. 1, 35, Stator; ejus signum. Pis. 35, Urius, quem Latini Imperatorem vocarunt, Verr. iv, 57, nulla Græci verbi ratione habita. vid. Græv. ad Verr. l. c. et loca veterum de templo Bosperto Jovis Urui ap. Thytorum, præf. ad

Diss. in Legem decumviralem. de Div. 1, 10, Summanus. v. *Summanus*. Adde Q. fr. 11, 12; Verr. iv, 56; Deiot. 6; Roso. Am. 45; Cat. 1, 5, 15; 11, 6; 111, 9; Nat. D. 111, 34, 36; Leg. 111, 19; Agr. 1, 6; Off. 111, 29; Fin. 111, 20; Phil. 11, 26; Mil. 31; Tusc. iv, 33; de Rep. 1, 36; iv, 10.

Jupiter, planeta, Nat. D. 11, 20.
Juventas, Brut. 18, dea. Att. 1, 18, ejus sacra anniversaria.

Juventia, Planc. 8, familia consularis ex municipio Tusculano.

Juventius, Planc. 24, primus de plebe ædilis curulis factus est.

M. Juventius Peto, Cluent. 38, senator justissimus.

T. Juventius, Br. 48, lentus in dicendo, sed callidus, et magna juris civilis scientia.

K.

Kana et *Kanus*. vide supra ad voces *Cana* et *Canus*.

L.

Labeo, Q. fr. 1, 1; 111, 1, 6; Att. 111, de cohorte prætoris Q. Ciceronis in Asia.

L. Labeo, Heren. iv, 27.

D. Laberius, ad Div. vii, 11; xii, 18, mimus, poeta clarus et mordax. *Eques rom. a C. Cæsare jussus in theatrum prodire; de quo v. Macrobius Saturn. 11, 7, ubi fragmentum ejus insignis. Apud eundem aliquot ejus dictoria.*

M. Laberius, ad Div. xiii, 8.

Labienus (*T. Attius*), Rabir. perd. 2, trib. pl. Cicerone consule, C. Rabirio perduellionis crimen intendit, quod Saturninum interfecisset. Att. vii, 11; ad Div. xvi, 12, discedit a Cæsare, cujus legatus fuerat, et ad Pompeianos transit. v. inpr. *Diodor. Sic. xli, p. 154*. Att. viii, 2, propterea parum dignitatis habet. Div. 1, 32, e pugna Pharsalica fugit. Att. vii, 7, dives, qui etiam ur-

bem condidit. *De ejus exitu v. Vollei. 11, 78; Dio, xlvi, p. 381.*

Q. Labienus, Rabir. perd. 7, T. patruus, cum Saturnino Capitolium occupat.

Laches, de Div. 1, 54, prætor Atheniensium, fugit cum Socrate post pugnam apud Delium.

Laciadæ, Offic. 11, 18, curiales Cimonis.

Laco, Anagninus, Phil. 11, 41, unus de M. Antonii gladiatoribus. Att. xvi, 11.

Lacydes, ex academia secunda, Acad. 11, 6, retinet Arcesilæ rationem. Tusc. v, 37, peregrinatur.

Ladas, ad Heren. iv, 3, nomen calbris cursoris in Olympiis; cujus mentio ap. *Catull. ep. 50, ubi v. Muret.*

M. Læca, o *Porcius*, Catil. 1, 4; Sull. 2, 18, socius Catilinæ. Ernest. et al. minus recte, *M. Lecca*.

Lælia, C. F. socrus L. Crassi, eleganter loquitur. Brut. 26, 58, sermo ejus patris elegantia tinctus erat; duas filias Mucias et duas neptes Licinias habuit.

C. Lælius, sapientis pater, Phil. xi, 7, consul cum L. Scipione Asiatico, a. DLXIII. Socius ante rerum gestarum ab Africano majore.

*C. Lælius, C. F. sapiens dictus, Off. II, 11; III, 4, etc. Tusc. v, 19, consul semel fuit, et quidem cum repulsa, a. DCXIII. Hunc locum pertinere ad Lælium Sapientem docet Corrad. in Quæst. p. 382. Offic. II, 11, Viriatum Lusitanum vicit ex prætura. Fin. II, 8, Diogenem stoicum audivit, et Panætium. Or. II, 84, scripsit Tuberoni orationem, qua Africanum avunculum laudavit. de Rep. II, 40, Scipionis legatus in Africa. Nat. D. III, 2; Phil. II, 33, augur. Or. III, 7, in dicendo lenis. Off. I, 30, in eo multa hilaritas. I, 26, in omni vita æquabilis. Att. IV, 16, generi ejus Q. Scævola et C. Fannius, etc. * Hunc loquentem inducit Cicero, de Rep. I, 3, 13, 18, 19, et multis aliis locis.*

D. Lælius, Or. II, 6, orator, L. Crasso adolescente floruit, vir bonus et medicriter doctus. Hinc dictum Lucilii, Or. II, 6, Persium non curo legere, D. Lælium volo. Ap. Plin. H. N. I, 1, Harduinus e libris scr. edidit Junium Congum; quem vid. Emend. IV.

D. Lælius, Flacc. I, accusat L. Flaccum de repetundis. Att. VIII, 11, a Pompeio cum mandatis ad cons. Marcellum et Lentulum Capuam mittitur. Ejus mentio est apud Cæs. Bell. Civ. III, 100.

C. Lænas, e Popillius, Balb. II, patria pulsus, Nuceria civem se fieri curat. Lænatis expulsio, de Rep. I, 3. Al. P. vid. P. Popillius.

Lænas, Att. XII, 15, 14, augur.

C. et M. Læni. v. Lenius.

Lænius. v. Lenius.

Laertes, pater Ulyssis, Sen. 15.*

Lætorius, trib. pl. Nat. D. III, 30; Off. III, 15.*

Lætus, Att. IV, 9, amicus Ciceronis,

qui Neapoli domum habuit, nisi legendum, Pætus.

Lævinus, Verr. III, 54, prætor Sicilia. Quidam scr. Levinus.

Lævus Cispinus, ad Div. X, 18, Planci legatus fuit. Nam, ep. 21, dicitur omnibus Planci robur gestis interfuisse; et discessus legatorum non potest intelligi nisi de Lævo et Neruo.

Lais, ad Div. IX, 26, scortum Athenis nobile, quo et Aristippus usus est. Ejus dictum de ea.

Laius, Tusc. IV, 35; Fat. 15, Oedipiator.

Lamia, Verr. IV, 26, femina Segestana.

L. Lamia, ex Ælius, ad Div. XII, 29, negotia in Asia habet. Sen. p. Red. 5; Sext. 12, eques rom. a Pisone Cræonino cons. in exilium ire jubetur, quod, manifestata conjuratione Catilinæ, in primis senatum defenderat, et in clivo Capitolino steterat. ad Div. XI, 16, 17, præturam petit, Antonio et Dolabella cons. quam et sequente anno gessit: unde prætorius dicitur Plinio, VII, 52, et Fa-ler. M. I, 8.

Laomedon, Tusc. I, 26, Ganymedis pater.

Lapithæ, Pis. 10.*

Lar, Verr. III, 11, 54; Quint. 27; Nat. D. III, 25; Leg. II, 11. Larum sedibus, de Rep. v, 5.*

** T. Larcius, de Rep. II, 52, primus dictator, decem fere annis post primes consules. Habet Lartius Liv. II, 18, 21.*

Largius, Or. II, 59, e Scriboniis; idem nomen, quod Largus.

Largus, ad Div. VI, 8.

Lartes, seu potius Lar, vel Lars Tolumnus, Phil. IX, 2 rex Veientium, qui quatuor rom. legatos Fidenis intermit. Fuit autem hoc prænomen dignitatis, et regibus omnibus commune.

Lartidius, Att. VII, 1, nomen, quo utitur ad Milonem reprehendendum.

T. Lartius, de Rep. II, 32.*

M. Laterensis, e Juventiis, Att. II, 18, tribunatum non petit, ne juret in Cæsaris legem agrariam. v. Lex Julia Agraria. Planc. I, studiosus Ciceronis;

Plancium de ambitu accusat, quod ipse in ea petitione repulsam tulerat. ad Div. viii, 8, prætor Marcello et Paulo cos. ignorantissimus juris civilis. Att. xii, 17, augur. ad Div. x, 21, legatus M. Lepidi; qui se ipse interfecit, quum Lepidus Antonium clam se in castra recepisset. ad Div. x, 23, fides ejus et animus in remp. Vatin. 11, ei insidias Vatinius facit; laudatur.

*Latiar**, feriz Latinæ, Q. fr. 11, 4.

*Latiaris**, Mil. 31, cognomen Jovis.

Latinus, ad Div. xii, 30, legatus C. Calvisii in Africa; qui cum duobus aliis, absente Calvisio, provinciam obtinebat.

*Latona**, Nat. D. 111, 23; Verr. 1, 18.

M. Locca. v. *M. Læca*.

*Leda**, Nat. D. 111, 21.

Leius, ad Att. v, 20; sed *Læg. Seius*.

C. et M. Lenii, s. Lœnii, nam iidem sunt, fratres, ad Div. xiii, 63; Planc. 41; Sext. 63, Ciceronem expulsus Brundisii in hortos suos recipiunt, contemptis Clodii minis. ad Att. v, 20, 21. *Hic est M. Lenius, qui primus opvitor portetov invenit Brundisii. v. Varro. R. R. 111, 5, 8, ubi male Ursinus e Plinio, x, 50, corrigi vult Lælius, quum ibi potius Lœnius sit reponendum.*

Lentidius, Dom. 33; Sext. 27, plebeius e Clodianis operis.

Lento Cæsennius, Phil. xii, 9, Antonianus VII vir.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, Verr. 11, 39, consul cum L. Gellio a. dclxxxii. Verr. 7, 7; Cluent. 42, censor cum L. Gellio. Flacc. 19, Temnitarum patronus. Dom. 47, bona ejus a C. Atinio Labeone trib. pl. consecrantur. Br. 64, 66, qualis orator. *Ejus nomen est etiam*, Man. 23. Vatin. 11, quum vulgo legeretur, Cn. Lentulum et Q. Claudium, viri docti e mss. reposuerunt, Cn. Lentulum Clodianum, Ursinus, Gruterus, Fr. Fabricius, alii: quis autem sit ille Lentulus Clodianus, tacent. *De hoc nostro quidem Lentulo capi non potest, qui diu ante consul fuserat, quam C. Antonius accusaretur. In altera autem lectione omnia expedita sunt. Nam Cn. Lentulus erit Marcellinus, qui*

eo anno prætor potest fuisse, de quo sermo, quum biennio post consul fuerit.

Cn. Lentulus Marcellinus. Patrem Claudium Marcellum plebeium habuit, ad Div. xv, 10; *Ascon. in Divinat. c. 4. Debebat se appellare Claudianum, sed maluit Marcellinum. Manut. ad Cic. ad Div. 1, 1, propterea fecisse putat, ut intelligeretur, e qua familia Claudiorum esset: malim, ne cum Cn. Clodianio confunderetur. Duherus ad Liv. xxxix, 23, e Cicerone ad Div. xv, 10, intelligi patat, eum natum A. U. dxcvii, quo ille anno consul fuit. Sed ibi consulis verbum occidisse videtur. Verr. 11, 42, patronus Siciliæ; quia e Marcellis fuit. ad Q. fr. 1, 2, prætor C. Cæsare cos. Ar. Resp. 10, pontifex. Brut. 70, diertum, in primis in consulatu, se præstitit. Fuit autem L. Marcii Philippi collega, A. U. dxcvii. Ar. Resp. 11, dicitur ejus avia manibus accepisse matrem deum. Sed F. Fabricius et P. Manutius ostenderunt esse legendum, atavi, i. e. Nasicæ. Tumultum in Megalensibus auctore Clodio ortum sedat. Idem memoratur ad Div. 1, 1, 2, in causa Lentuli Spintheris, cui adversabatur; erat enim ei inimicus, in Cæcil. 4, etc.*

Cn. Lentulus Vaccia, s. Vatia. Nam idem est nomen. v. Schott. Suppl. Annal. Pigh. t. 111, p. 366. ad Q. fr. 11, 3, editur inter consocios corruptarum per P. Sextium tribuum.

Cn. Lentulus, Manil. 19, tribunus pl. et anno post legatus fuit.

L. Lentulus, Brut. 20, is, qui consul cum C. Marcio Figulo fuit a. dxcvii; disertus fuit.

L. Lentulus, Arch. 5, prætor, quum P. Gabinus de repetendis damnatus fuit.

L. Lentulus, Ar. R. 6, flamen Martialis. Vat. 10, competitor Gabini in consulatu; cujus (Gabinii) juvandi causa Vatinius eum opprimere studet, jussu sc. Vettio eum in concione nominare inter conjuratos. Hunc diversum esse a sequente L. Lentulo, inde clarum est, quod ille competitor fuit Ga-

binii in consulatu, hic prætor Gabinio consulo.

L. Lentulus Crus, Pison. 31, prætor Gabinio et Pisone coss. ad Div. viii, 4, repulsam fert in petitione consulatus: post consul fit cum C. Marcello, ann. dcciv. ad Div. xii, 14, in fuga Pharsalica a Rhodiis non recipitur. ad Div. vi, 21, bello Civili interiit. Brut. 77, qualis orator fuerit. Multis aliis locis nomen ejus invenitur, v. c. ad Div. x, 32; Att. xi, 6, etc.

L. Lentulus, L. F. Att. iv, 16, prævaricator putatur in judicio Vatiniano. Att. xii, 7.

P. Lentulus, Brut. 19, is, qui ann. dxvii consul fuit. Dicitur enim grandior natus fuisse cum Catone consorio; cognomine Caudinus.

** P. Lentulus, princeps senatus, consul ann. dxci suffectus cum Cn. Domitio Ahenobarbo P. Scipioni Nasice et C. Marcio Figulo, Brut. 28, ad rempublicam quod opus esset, satis eloquentiæ habuit.*

** P. Lentulus, qui et ipse princeps senatus fuit. Cæc. 21, accusat M'. Aquilium, patrem ejus, qui accusatus est a L. Fusio. Agr. ii, 30, mittitur a senatu in Campaniam, ut agros privatos, qui in publicum incurrerent, emeret. Or. i, 48; Catil. iii, 5, laudatur. ibid. iv, 6, vulnus accepit in seditione Gracchana; avus ejus, qui sequitur.*

P. Lentulus, P. principis senatus Nepos, cognomine Sura, quod unde traxerit, v. Plutarch. in Cicero, p. 868. Brut. 64, 66, qualis orator fuerit. Att. i, 16, bis absolvitur. Cat. iii, 2, sollicitat Allobrogum legatos; prætor, Cicero consul, abdicare se prætura cogitur. Jam consul fuerat A. U. dclxxxii. Sed, ubi infamiam, quam duobus judiciis contraxerat, e senatu motus erat a Lentulo et Gallio censoribus. Haque prætura potenda recuperare locum in senatu voluit, eumque, impetrata prætura, recuperavit. v. Plutarch. in Cicero, p. 868. Fuisse autem P. Lentuli principis senatus nepotem Cicero credimus, Catil. iii, 5. Itaque et hic,

ut sæpe, errat Asconius ad Div. in Cæcil. c. 21, ubi filium illius Lentuli facit. Hunc etiam puto esse eum, qui quaestor urbanus cum L. Triario, fuit, Scipione et Norbano coss. ut opinor. Ferr. i, 14. Nam inter eum annum, et consulatum ejus, interjecti sunt anni xii.

P. Lentulus Marcellinus, filius M. Marcelli, patris Rærnini. Brut. 36.

P. Lentulus Spinther, ita dictus ab histrione quodam, propter similitudinem. Off. ii, 16, consule Cicero ædilis, splendore vincit omnes. ad Quir. p. Red. 5, ad senatum de Cicero revocando refert. De ejus opera in Cicero revocando in hac oratione, et ea in Senat. p. R. aliisque sæpe commemoratur. ad Div. xiiii, 48, Ciliciæ proconsul legem Ciliciæ constituit. ad Div. i, 1 sqq. Ptolemæum reducere cupit in regnum. ad Div. xii, 14, in fuga Pharsalica a Rhodiis non recipitur. vi, 21, in bello Civili perit. Brut. 77, parum natura valuit, sed disciplina.

P. Lentulus Spinther, fil. ad Div. i, 7, laudatur. viii, 26, augur. Sext. 69, augur fit eodem anno, quo togam virilem accepit; quomodo, docet Manutius ad Div. viii, 26; xii, 14, 15, quæ sunt ipsius epistolæ; ex quibus intelligitur, eum proquaestorem Trebonii in Asia fuisse; post ejus mortem se prætorem appellat, præturam Asiæ a senatu petit, et de rebus gestis suis exponit. In eadem epistola significat, se participem cædis Cæsariæ fuisse. ad Att. xii, 52, divortium facit cum Metella. Adoptatum esse a Manlio Torquato, e Dione, xxxviii, p. 99, docet Manutius ad ep. ad Div. i, 7 æotr.

Lentulus, Ar. Resp. 17, orator gravis et disertus; P. Clodium accuset de religionibus violatis. Qui sit intelligendus, nescio. Freinshemius, Suppl. Liv. ciii, 50, P. Lentulum Spintherem trib. pl. vocat: quod recte Crevierius refellit ex eo, quod Spintheres patricii, tribuni plebis esse non potuerunt. Tribunum pl. accensurum fuisse diserte tradit Plutarch. in Cæsare; sed nomen non addit. Igitur Lentulus aliquis eo anno tribu-

nus fuerit necesse est, quod non vidit Pighius.

Lentulus, puer. Att. xii, 28, 30, *Tunstallus*, op. ad Middleton. p. 184, putat esse filium Tullius ex ultimo marito P. Lentulo, quem ei tribuit Ascon. ad or. in Pison. inquit scilicet ex ipso P. Cornelio Lentulo Dolabella. Plutarchus dicit, eam mortuam ἀπαρ λέντλου; quod Tunstallus de marito intelligit, non de domo. Mortua enim est in Tusculano patris.

Leon, Verr. v, 6, Megarensis.

Leop, Tusc. v, 3, Phlasiolorum princeps, tempore Pythagoræ. Hujus cum eo de philosophia sermo.

Leonidas, is, qui pro patria occubuit ad Thermopylas. Tusc. i, 42, 49; Fin. ii, 19, 30.

Leonidas, Verr. v, 5, Lilybætanus.

Leonides, ad Div. xv, 21, princeps Atheniensium tempore Ciceronis. Att. xiv, 16, 18; xv, 16, de Cicerone fil. ad patrem scribit, eumque mediocriter laudat.

Leontiam, Nat. D. i, 33, meretricula Epicurea, contra Theophrastum scripsit eleganter.

Lepidus (M. Æmilius), Or. ii, 71; Provinc. C. 9, censor a. DLXXIV, cum M. Fulvio collega statim redit in gratiam. Bis consul et pontifex M. Hic est, qui princeps senatus passim dicitur, v. c. Rabir. perd. 7. Hic est etiam, qui, pro Dom. 53, M. Æmilius simpliciter dicitur.

M. Lepidus Porcina, M. fil. Brut. 27, consul cum C. Hostilio Mancino, a. DCXVI; summus orator. Brut. 25, legi Cassiæ resistit. Or. i, 10, ignarus legum et juris. De hoc capio etiam illum locum de Or. ii, 71.

M. Æmilius Lepidus. Brut. 28.

M. Lepidus, Rabir. perd. 7, consul cum Q. Catulo fil. A. U. DCCLXXV. Catil. iii, 10, inimicus L. Sullæ, de ejus actis rescindendis tulit, intercedente Q. Catulo; unde magna seditio et civile bellum ortum est. Verr. iii, 91, prætor Siciliæ ante M. Antonium, a quo graviter vexati sunt Siculi.

M. Lepidus consul cum L. Volcatio Tullo a. DCCLXXXVII. Att. viii, 6; Catil. i, 6; Att. viii, 12, Pompeium extra Italiam sequendum negat.

M. Lepidus, triumvir, Ar. resp. 6, pontifex. Phil. v, 14, 15, pontifex maximus. Mil. 5, ejus sedes a Clodiana, occiso Clodio, oppugnantur. Phil. v, 14, 15, reip. et optimatibus favet, et Sext. Pompeium restituit, unde ei statua equestris ponitur. iii, 9, supplicatio ei decernitur. ad Div. x, 6; Phil. xiii, 4, ad pacem cum Antonio hortatur. ad Div. x, 9, 11, de Lepido dubitat Plancus. 15, 17, 18, dat fidem Planco. 20, ejus fides incerta. 21, 23, 24, perfidia ejus. * 27, Cicero reprehendit Lepidum, et de Antonio admonet. 31, Lepidus cum Antonio consentit. 32, 33, nulla spes in Lepido. 34, Lepidus agit gratias Ciceroni, et falsa promittit. 35, se apud senatum excusat. xii, 10, hostis a senatu judicatur. Instaurat bellum, quod confectum fuisset. Lepidi duæ epistolæ, altera ad Ciceronem, altera ad S. P. Q. R. sunt ad Div. x, 34, 35. Consul fuit cum C. Cæsare a. DCCVII; magister equitum dictatore Cæsare a. DCCVIII; consul II, a. DCCXI, etc.

* Lepiso, Flacc. 22, Trallianus. v. Ætidenus.

Q. Lepta, ad Div. iii, 7, præfectus fabrum Ciceronis in Cilicia. ad Div. vi, 18, ejus filius Lepta. Att. vi, 8; viii, 5; ix, 12, 13, 14.

Leptines, Or. 31, Atheniensis, contra quem est Demosthenis oratio.

Leptines, Phil. ix, 2, percussor Cn. Octavii, legati ad Antiochum.

Lepus, Nat. D. ii, 44, sidus.

Lerna, Tusc. ii, 9.

* Letilius, Verr. ii, 26, 56, Verris tabellarius.

Leucippus, Nat. D. i, 24, ejus atomi reprehenduntur. Acad. ii, 37, de pleno et inani omnia gigai statuit.

Leucothea, Nat. D. iii, 15, Ino, dea marina. Tusc. i, 12, quæ sit f. iv, 34, Turpilius fabula.

M. Levinus, Verr. iii, 54, prætor

Sicilia. v. *Pighius* a. DCXLIV, v. *Lavinus*.

Libanus, Her. IV, 50, nomen comicum.

Liber, Bacchus, Nat. D. II, 24; Verr. IV, 57.

Libera, Verr. IV, 49, Nat. D. II, 23, 24, Proserpina.

Liberalia, Att. VI, 1, *dies festus a. d. XVI kal. april. quo ingenui pueri togam sumebant.*

Libertas, Dom. 42, ejus statua a Clodio in area Ciceronis posita et consecrata.

L. Libo, s. *Scribonius*, Att. XIII, 30; ejus annales.

L. Libo, ad Div. I, 1; VII, 4; XI, 7; Att. VII, 12; XVI, 4, socer Sext. Pompeii, M. F.

L. Libo, Brut. 23, tribunus pl. rogationem in Serv. Galbam fert, propter Lusitanos contra interpositam fidem interfectos. Non infans fuit, ut ex orationibus ejus colligitur. Att. XII, 5, quibus consulibus Libo Galbam accusarit. *Malo priori loco in libris T. prænomen est. Ceteri auctores omnes L. vocant. De re ipsa v. Duker. ad Liv. Epit. 49. Vosio idem videtur cum auctore Annalium, de Hist. Lat. I, 6. Sed mirum est, Cicronem non fecisse eorum mentionem, ubi de ejus dicendi ratione judicium fert.*

Licinia atria, Quint. 3, dicuntur a L. Licinio Crasso, qui ea in ædilitate construxit et ornavit; ibi auctiones habitæ.

Licinia, ad Div. VII, 23, Cassii soror; sed non germana.

Licinius, Brut. 58, neptes C. Lælii et filia L. Licinio Crasso collocata. Dom. 33; Brut. 43.

Licinius, Or. III, 60, servus literatus C. Gracchi, post cliens Q. Catuli.

Licinius, Mil. 24, popa.

Licinius, Phil. II, 23, de alea condemnatus, a M. Antonio in tribunatu restituitur.

Licinius, Q. fr. II, 1, libertus quidam aut negotiator, in provincia Asia. *Videtur esse idem, qui, I, 2, memoratur.*

Licinius, Q. fr. I, 2, Æsopi histriionis servus.

Licinius Macer, v. *Macer*.

A. Licinius Archias, v. in *Archias*.

A. Licinius Aristoteles, Melitenensis, ad Div. XIII, 52.

C. Licinius Calvus, Brut. 81; ejus dictio et ingenium. ad Div. VII, 24, Tigellium acri carmine pertrinxit. ad Div. XV, 21, amicus Ciceronis; quam anto inimicus fuisset, propterea quod patrem ejus Licinium Macrum prætor de repetundis damnauerat. *vid. Valer. M. IX, 12, 7. Ejus mentio etiam, Fia. I, 2, v. Calvus orator.*

C. Licinius Nerva, Brut. 34, in tribunatu et tota vita improbus. *Corradus ad h. l. putat, eundem esse, qui ap. Varr. R. R. II, 4; sed is prænomen A. habet. Apud Livium, XLV, 45, est C. Licinius Nerva prætor; sed ubi hoc diversum esse Ciceronianum temporis ratio docet, quæ satis indicat Græchorum temporibus fuisse. Tribunatum ejus a DCXXXII alligat Pighius, argumento incerto.*

L. Licinius Sacerdos, Cluent. 48, in equitum censu a P. Africano contumelia afficitur.

L. Licinius, Verr. II, 49, *Crassus*, Q. Mucii collega in consulatu.

P. Licinius Varus, Or. II, 61.

P. Licinius, Cœl. 25, *Manatio* ejus videtur a P. Licinio Crasso, M. fil.

Ligarii, fratres, ad Div. VI, 13, Q. T. et tertius, cujus prænomen ignon. Quintus exsulat, sed spem reditus habet. *De eo v. argum. orationis pr. Ligurio, et ipsam orationem. Titus questor urbanus fuit, Lentulo et Philippo con. Ligar. 12. Cf. Att. XIII, 44.*

Ligur, s. *Ligus*, est cognomen *Æliorum*. Cluent. 26; Dom. 19; Sext. 32; Att. VII, 18; Verr. I, 48. *Apud Cæronem occurrunt:*

L. Ligur, Verr. I, 48; Att. VII, 18, et frater M. Octavii Liguris, et Sext. Ligur, trib. pl. qui (anno Clodiano) cum Liguris cognomen sumserat, ut et Ælia familia videretur. Dom. 19; Sext. 32. *Ligus*, pater, Att. XII, 23, *utrum sit de fratribus illis duobus, an etiam, nescio.*

A. Ligurius, ad Div. xvi, 18, Cæsaris familiaris, Att. xi, 9; Q. fr. iii, 7.

*Ligus**, Att. xiv, 23.

Lindus, Nat. D. iii, 21, conditor Lindi in Rhodo insula.

*Lindus**, Solis filius, Nat. D. iii, 21.

Liso, Verr. iv, 17, Lilybætanus.

Lisyo, Nat. D. iii, 16, mater Herculis cujusdam.

Livia, Att. vii, 8, femina, quæ Doblællam heredem fecit, ea conditione, ut nomen mutaret.

Livineius, Att. iii, 17, M. Reguli libertus.

L. Livineius Trypho, ad Div. xiiii, 60, L. Reguli libertus. *Duorum fratrum liberti*, nisi, Att. iii, 17, L. pro M. legendum, at nonnullis visum.

L. Livius Andronicus, poeta, Brut. 18; Senect. 14; Tusc. i, 1, fabulam docuit *A. U. cccx, aut, ut alii et Davus habent*, dx, L. Clodio, Cæci fil. et M. Tuditano coss. In Bruto l. c. est xxiv. Et fuit jam tum de numero annorum controversia, etc. *Ab eo dicuntur Liviani modi*, Leg. ii, 15.

Livius Salinator, Or. ii, 67, Tarento amisso arcem retinet. v. *Salinator*. *Alios Livios v. in Drusus*. *De gente Livia v. Sueton. in Tib. c. 3*. Salinatori in quibusdam Ciceronis exemplaribus prænomen additur Marcus; ut ap. *Livium*. *Sed Polybius facit Caium*. *Vid. interpr. Livii ad xxv, 8*. *Wesselingius autem, Obs. ii, 5, ostendit, quod de Tarento dicit Cicero, si Livium sequamur, non ad Salinatorem, sed ad Livium Macatum pertinere*.

*Lollia**, scortum, ad Div. ix, 22.

C. Lollius, Att. xii, 21. *Quidam, Lolius, ut ad Att. ii, 2; ubi vid. Intt.*

L. Lollius, ad Div. viii, 8.

M. Lollius, Verr. iii, 25, Q. fil. alius est *M. Lollius Clodianus*, Dom. 5, 6, 33.

Q. Lollius, Verr. iii, 25, eques rom. in Sicilia.

Q. Lollius, Q. fil. Verr. iii, 25, Calidium accusavit; occiditur.

Lollius, Att. ii, 2, videtur nonnullis scriptor fuisse.

*Lollius**, Att. xiiii, 38.

Longilius, Q. fr. ii, 6, redemptor.

Longinus, est cognomen Cassiorum. Or. i, 60, amicus Antonii oratoris, historiæ, juris publ. et antiquitatis peritissimus. *De eodem intellige*, Planc. 24, si sanus est locus. v. *C. Cassius Longinus*.

Tib. Longus, Corn. i, consul cum P. Africano maj. a. dclx.

C. Luccius, C. F. Hirrus Pupinia, ad Div. viii, 2, Cælii competitor in ædilitate. v. in Hirrus.

Cn. Lucecius, Att. xvi, 5.

L. Lucecius, Q. F. Att. ix, 1, Pompeio familiaris, apud eum magnam habet auctoritatem. Att. i, 11, inimicus sit Attici. i, 17, in animo habet consulatum petere. ad Div. v, 12, historica ejus facultas laudatur, et ab eo consulatum suum scribi vult Cicero; de bello Italico et Civili scripsit. *Idem nomen occurrit ad Div. xiiii, 41; Cæli. 10. Ejus epistola est*, ad Div. v, 14.

P. Lucecius, ad Div. xii, 25, 30; ubi quidam libri, *Luccius*.

Q. Lucecius, Verr. v, 64, argentarius Rheginus.

Lucecius, Flacc. 35, subscriptor D. Lælii contra Flaccum.

Lucecius, M. F. ad Att. v, 21.

P. Lucecius, ad Div. xii, 25, est P. Lucecius.

* *Luceres, de Rep. ii, 20, una e tribubus Romuli et centuriis equitum*. *Fa-tetur Livius, i, 13, sibi nominis et originis causam dubiam esse*. *Docet Cicero, de Rep. ii, 8, ut Varr. L. L. iv, 9; Propert. iv, 1, 29, a Lucumone esse, qui Romuli socius in Sabino prælio occiderat*.

Lucifer, Nat. D. ii, 20; iii, 20.

Lucilius, Or. ii, 70, nescio quis. *Pighius e vet. cod. legit Lucullus, et capit de patre illius, qui bellum Mithrid. gessit*.

Lucilius Bassus, Att. xii, 5, malus auctor.

C. Lucilius, poeta, Or. ii, 6, nec doctissimis, nec indoctissimis se scribere dicit. *ibid. i, 16, inimicus Q. Mucio Scævola, homo doctus et perurbanus, neminem oratorem statuit,*

qui non sit omnibus liberalibus artibus imbutus. ad Div. XII, 16, libertas ejus in perstringendis hominibus. Her. II, 13; IV, 12; Fin. V, 30; Tusc. III, 15; Acad. II, 52; ad Div. IX, 15; Att. XVI, 11.

L. Lucilius Balbus, Brut. 42, doctus, Serv. Sulpicii præceptor. *Corradus fratrem putat Quinti, et patrem L. ad Div. III, 5.*

L. Lucilius, ad Div. III, 5, videtur inter Appii Pulchri comites in Sicilia fuisse.

Q. Lucilius Balbus, Nat. D. I, 6, stoicus, Græcis par. *Itaque etiam l. II inducitur e stoicorum disciplina explicans locum de Natura deorum.*

Sext. Lucilius, Att. V, 20, T. Gavii Cæpionis fil. trib. mil. in exercitu Bibuli.

Lucilius, ad Div. XII, 13, classi Dolabellæ præfectus in Asia post Cæsaris mortem. *Sed quia Appianus L. Figulum hunc præfectum fuisse dicit, corruptum locum viri docti suspicantur. Manutius e codd. legi volebat, Lucius. Prænomen enim interdum pro nominibus aut cognominibus ponuntur. Victorius suspicatur, si Lucilio cognomen Figuli fuisse.*

*Lucius**, Att. I, 5.

Lucretia, Lucretii Tricipitini filia, Leg. II, 4; Fin. II, 20; de Rep. II, 25.

M. Lucretius, Verr. I, 7, senator.

*Q. Lucretius** Ofella, Brut. 48.

Q. Lucretius Vespillo, Brut. 48, juris peritus.

Q. Lucretius, Att. IV, 16, accusat Drusum. VIII, 24, 25, familiaris Cassii. VIII, 4, Sulmone fugit.

* *Sp. Lucretius*, de Rep. II, 31, Valerii Publicolæ collega in consulatu.

T. Lucretius Carus, Q. fr. II, 11; ejus poemata laudantur.

Cn. Lucullus, Att. XV, 1, familiaris Ciceronis, matrem effert; in funere adest Cicero.

L. Lucullus, Quint. 16, jurisperitus. *Quis fuerit, nescio. Probabilis est conjectura P. Manutii corrigentis, L. Lucilius; de quo supra. Nisi tamen est is,*

qui in Tog. Cand. accusator Catilinæ commemoratur; quam Asconius paratum eruditumque vocat. *Sed Cæcilius, ad Freinsh. Suppl. Liv. III, 19, corrigiit Lucceius, et intelligit eum, ad quem est pulchra illa Ciceronis epistola. Nam 1° accusator ille fuit eruditus; 2° paullo post frustra consulatum petiit; quæ bene conveniant Lucceio. 3° Asconius paullo post commemorat Lucceium orationem in Catilinam. Itaque velle probo Cæcilius correctionem.*

L. Lucullus, e Liciniis plebeis. Brut. 21, A. Postumii Albini collega in consulatu a. DCIII. Acad. II, 45, L. Luculli avus.

L. Lucullus, L. F. L. N. Off. II, 16; Acad. II, 1, ulciscendi causa accusavit *Servilium augurum, qui patrem de peculatu reum fecerat, Plat. p. 492.*

*De ejus laudibus et robus gentis lego imprimis Acad. II, 1 sqq. ibid. Antiochum philosophum quæstor secum habuit et imperator. Off. II, 16, magnifica ædilitate cum fratre functus est. Cluent. 49, ex Scoto ferendam legem, si qui essent, quorum opera factum esset, ut iudicium Junianum corrumpere, non tulit. Sext. 27; Manil. 8; Muren. 15, res in Asia gestæ post consulatum a. DCXXXIX. Brut. 62, a foræ eloquentia alienus. Fin. III, 2, bibliotheca, quam filio reliquit. Leg. III, 15, quomodo magnificentiam villæ decesserit. Att. I, 19, historiam Græcæ scripsit; dictum Luculli de hoc libro. *Intelligendus liber de bello Marsico, Græcè scriptus, cujus mentio ap. Plat. in Lucull. Inepte Ursinus de Lucullo avo, et potius de ejus collega Albino intelligit. Nam Cicero, Lucullum, quod ibi est, Attico dixisse, ait. Verr. IV, 66, uxorem habuit Metelli Numidici sororem.**

Lucullus filius, Fin. III, 2; ejus tutor M. Cato. Cf. Verr. R. R. III, 2, 17. Phil. X, 4; Att. XIII, 6. *Nescio, an hic est Cn. Lucullus, de quo ante; ita suspicatur Corradus.*

* *M. Lucullus, L. fil. L. N.* Off. II, 16, ulciscendi causa accusavit, et ædilitate magnifica cum fratre consobrine

functus est. Cluent. 49. Prætor jus dixit inter peregrinos, teste *Asconio* in *Tog. candida*, et novum iudicium de vi composuit, ut nunc discimus e *fragm. nuper editis orat. pr. Tull. 2.* Consul cum C. Cassio, anno post fratrem. Verr. II, 8, Macedonia proconsul. Pison. 19, e Macedonia rediens de Dardaniis triumphat. Att. I, 18, uxor ejus a C. Memmio stupratur. Brut. 62, a forensi eloquentia abfuit. Dom. 52; Ar. Resp. 6, etc. pontifex. Att. XIII, 6, legatus fratris. *A Varrone adoptatus est, unde loco frumentaria, quam cum Cassio tulit, Terentia Cassia dicitur.* de Hort. fr. 3.

* *Lucumo*, de Rep. II, 8, Romuli socius, occidit in Sabino prælio; ab eo, *Lucretus*.

Lupercalia, Phil. II, 35; III, 5; Q. fr. II, 13, solemnia in honorem Panis mense februario.

Luperci, Phil. II, 34; VII, 1; Coel. II, sunt hi, qui *Lupercalia* agunt. vid. Phil. II, l. c.

Lupus, Nat. D. I, 23, cognomen Rutiliorum; h. l. intelligitur *P. Rutilius Lupus*, qui consul fuit a. DCXLIII. *Versiculus est e Lucilio*, qui eum in carminibus suis acriter perstrinxit. v. *Horat. S. II, 1, 68.*

P. Lupus, ad Div. I, 1, trib. pl. *Marcellina* et *Philippo* cos. Att. VIII, 12; IX, 1, prætor, *C. Marcollo* et *Leantulo* cos. ad Div. XI, 5, 6, 7, 12, familiaris Cassii et Bruti. *Videtur legatus D. Bruti ad Mutinam fuisse. Hic est, qui bello civili Pompeiano Achaiam jussu Pompeii obtinuit.* Cas. B. C. III, 55.

M. Lurco, ex *Aufidii*, Flacc. 4; Att. I, 16, trib. pl. *Pisonis* et *Messala* cos. legem de ambitu fert. *Hic est, qui e pavonum pastu, quem primus instituit, LX millia quotannis redogisse dicitur Verroni, R. R. III, 6; quamquam Victorius non audeat definire.* Cf. *Plin. X, 20.*

Luscianus, Att. VII, 5.

Luscinius, Agr. II, 24, est *C. Fabricius Luscianus*, de quo in *C. Fabricius*.

C. Luscius Ocrea, Quint. Roec. 14,

senator. *Tog. Candid.* condemnatur.

*M. Lutatius**, Off. III, 19.

Q. Lutatius, Or. II, 40; Phil. II, 5, etc. v. *Catulus*.

Q. Lutatius Diodorus, Verr. IV, 17, *Lilybætanns*, *Q. Catuli* beneficio civis rom. a *Sulla* factus.

Lycos, Tusc. III, 32, philosophus peripateticus, successor *Stratonis Lampsaceni*, *Astyanactis fil. Troadensis*, de quo legendus est *Laert. v, 65 seqq.* Scripsit de *Finibus b. et m. Dictus et Glyco*, propter dulcedinem orationis. v. collecta a *Ruhnkenio ad Rutil. Lupum*, p. 94.

Lycomedes, Rex *Scyri*. *Amitit*, 20, *Neoptolemum* alit, et a bello Trojano absterret frustra. *Achillen Cicero scribere debuit, non Neoptolemum.*

* *Lycurgus*, legislator, Tusc. V, 3; de Rep. II, 10, fere *Homeri* tempore vixit. de Rep. II, 9, 10, 12, 28; III, 6, omnibus annis ante primam Olympiadem leges scribere instituit. *De ætate Lycurgi v. collecta Meurs. in Misc. Lacon. II, 5, quas proderunt ad locum or. pro Flacco*, 26. de Div. I, 43, leges suas auctoritate *Apollinis Delphici* confirmat. Off. I, 22, laudantur leges. Acad. II, 44, stoici negant eade *Lycurgi*. *De legibus Lycurgi ademitis Spartæ et redditis, v. Duk. ad Liv. xxxviii, 35.* *Lycurgei*, Att. I, 13, sunt severi in rep.

Lycurgus, Brut. 9, 34, orator Atheniensis *Æschinis* tempore; *cujus ætate elegantissima contra Leocratem oratio. Cicero eum appellat accusatorem.*

*Lyncæus**, ad Div. IX, 2.

Lysander, Off. I, 30, *Lacedæmonius* versutissimus et patientissimus. I, 22, *Lacedæmoniorum imperium* dilatatum. de Div. I, 43, leges *Lacedæmoniorum* mutare prohibetur ab *Apolline Delphico*. I, 34, in ejus statuæ capite *Delphis* subito corona exstitit ex asperis herbis.

Lysander, Off. II, 23, propter injustitiam urbe pulsus est. *Ephorus* fuit; *diversus a superiore, prope 150 annis post illum vivit; de quo vid. Plutarch. in Agide.*

Lysanias, Flacc. 18, Temnites.

Lysidas, Antonianus, Phil. viii, 9, ubi tamen *Muretus* malebat legi *Lysides*. Ea nomina inter se confundi docent viri docti ad *Nepotis Epaminondæ*. 2.

Lysidas, Atheniensis, Phil. v, 5, Phædri philosophi filius.

* *Lysias*, orator, Brut. 16, Athenis natus et mortuus est. Timæus Syracusis eum vindicat; plurimas orationes veras reliquit. Or. 1, 54, Socrati orationem scriptam dedit, qua uteretur ad iudices. Brut. 12, primo profitetur esse artem dicendi; deinde artem removet. Or. 26, 31, satis in orationibus facetus. Cf. Or. 11, 22; Brut. 9.

Lysias, Fin. v, 5, Stratonis discipulus. Quia nullus *Stratonis* discipulus hoc nomine notus est, viri docti legunt *Lycō*, de quo supra.

Lysias, Phil. viii, 9, v. *Lysidas*.

Lysidicus, Phil. xi, 6.

Lysimachus, Tusc. 1, 43; v, 40, rex (Thraciæ, ante dux *Alexandri*), Theodoro Cyrenæo philosopho frustra crucem minatur. v. *Theodorus Cyrenæus*. *Boherius* ad h. l. reprehendit *Aldobrandinum*, qui ad *Laert.* 11, 102, regem *Macedoniæ* vocat. *Maib.* Nam et *Macedoniam* sibi vindicavit.

Lysippus, Sicyonius, statuarius nobilissimus, Brut. 86, Doryphorum Polycteti sibi magistrum fuisse dicebat. Ad h. l. confer *Plin. H. N.* xxxiv, 8, ad Div. v, 12, Alexandro unice probatur. Or. 111, 7; Herenn. iv, 6, etc.

Lysis, Tarentinus, Or. 111, 34; *Off.* 1, 44, Pythagoreus, Epaminondæ præceptor. v. *Nepos* in *Epam.* 2, et ibi intt.

*Lyso**, *Verr.* 1v, 26.

Lyso, Patrensis, ad Div. xiiii, 19, hospes Ciceronis.

Lysones, pater et filius, Lilybætan, ad Div. xiiii, 34.

M.

C. Macer, o *Licinii*, Brut. 67; pro Rab. Perd. 2, qualis orator fuerit; *Calvi* oratoris pater, *C. Rabirii* inimicus. Att. 1, 4, de repetundis condemnatur, prætor Cicerone. vid. *C. Licinius Calvus*. Verbum condemnatur, quomodo hic intelligendum, discas ex *Valter. Max.* ix, 7, 12. Leg. 1, 2, historicus Latinus, arguta loquacitate, sed non ex Græco fonte ducta; de quo loco, et ipse in primis *Macro*, v. *Voss. H. Lat.* 1, 10.

Macro, Att. iv, 12.

Macula Pompeius, ad Div. vi, 19, Ciceroni deversorium in Falerno suo offert.

Madara, Att. xiv, 2, est *Matius* a calvitie sit dictus. Add. in *Calvena*.

Mæandrius, Flacc. 22, *Trallianus*.

C. Mæcnas, *Cluent.* 56, eques rom.

*Mæcia**, tribus, Att. iv, 15.

p. *Mæcius Tarpa*, ad Div. vii, 1, jud. et censor fabularum. Ejus mentio ap. *Horat. Serm.* 1, 10, et *Art. Poet.* v.

587. De familia *Mæcia* claritate vel *Cæsariibus* v. *Perizon. de Num. Consul.* p. 277.

Mænia columna, *Sext.* 58, etc. nomen habet a *Mænio*, qui, quum ædes sua in foro venderet, columnam excepit, ex qua ipse cum suis spectare posset gladiatores.

Sp. *Mænius**, de Rep. 11, 17.

C. Mænius, seu *Memmius Gemellus*, ad Div. xiiii, 19, cliens Ciceronis, in exilio sit civis Patrensis, et adoptat *Lysonem* Patrensem.

Mævius, *Verr.* 111, 75, scriba *Verris*.

Magi, de Div. 1, 23, genus sapientum et doctorum in Persis. ib. 41, congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. Tusc. 1, 45, non sepe liuntur, nisi bestiis lanati.

Magia, *Cluent.* 7, filia *Dinæ*, *Larinas*.

Magius, *Agr.* 11, 34, *Fis.* 11, nobilis Campanus bello Punico II.

Magius, Or. 11, 66, præfectus Pisonis in Gallia.

Cn. Magius, Cluent. 7, Larinas.

**Cn. Magius*, Att. ix, 7, Pompeii præfectus fabrum. *Libri quidam habent M. Magius. Alibi autem bis*, Att. ix, 13, est *N. id est, Numerius*.

L. Magius, Verr. 1, 34, Mariannus, qui se post ad Mithridatem contulit, et ad Sertorium missus est; habitavit finito bello Myndi, prodito Mithridate ab eo. vid. *L. Rabius*.

**P. Magius Chilo*, vel *Cilo*, ad Div. 17, 12, M. Marcellum, rediturum in patriam, interfecit, et se ipsum statim post. Att. xiii, 10, quare eum interfecerit.

P. Magius, Brut. 48, tribunus pl. M. Virgillii collega, *A. U. DCLXVI*.

Magnes, cognomen Demetrii et Dionysii; ubi v.

Mago, Carthaginiensis, Or. 1, 58, scripsit xxviii libros de re rustica, Punice, qui capta Carthagine e senatus-consulto in Latinam linguam conversi sunt, in quo plurimum operæ præstitit *D. Silanus*, Varro, de R. R. 1, 1; *Plin. H. N. xviii, 3. Conversi sunt etiam in Græcum sermonem a Dione Cassio Ulicensi*.

*Maia**, Nat. D. 111, 22.

Cn. Malleolus, e *Publiciis*, Verr. 1, 15, quæstor *Cn. Dolabellæ* in Asia, ante Verrem, occisus; quod interpretatur *Asconius*, mortuus. Verr. 1, 36, filius a C. Verre tutore expilatur.

Malleolus, Her. 1, 13, matrem interfecit, et propterea culeo insuitur. *Quis fuerit, non traditur. Accidit autem res a. DCLIII; eaque prima quæstio de parricidio fuit, ut tradit Orosius*, v, 16; *Epit. Liv. 68. v. Pighius ad h. a.*

Mallius Glaucia, S. Rosc. 7, libertinus, cliens T. Roscii Magni.

Mamercus, ex *Emiliis*, Sext. Rosc. 32, bello civili Sullano occisus accusator.

Mamercus, Brut. 47, qui consul cum D. Bruto fuit, ann. DCLXXVI.

Mamercus, Off. 11, 17, homo divitissimus, prætermissa ædilitate, consularatus repulsam tulit.

Q. Mamercus, *Q. F.* ad Div. xiii, 11, eques rom. decurio Arpinas, trib. milit. fuit Cicerois in Cilicia.

Octav. Mamilius, N. D. 11, 2, dictator Tusculanus, qui cum A. Postumio prælio dimicavit.

L. Mamilius, Verr. 111, 78, scriba Ciceronis quæstoris.

Mamurra, Att. vii, 7; xiii, 52, dives, præfectus fabrum Cæsaris; quem sæde perstringit Catullus in noto epigr. *Conf. Plinius*, xxxvi, 6.

Mancia. v. *Helmius*.

Mancinus (*C. Hostilius*), Or. 1, 40, 56; Off. 111, 50, auctor fœderis turpis cum Numantinis, deditus iis, improbo Romæ fœdere, sed ab iis rejectus: de Rep. 111, 13, suasit ipse de se dendo rogationem. Brut. 27, consul cum Lepido. Cæc. 34, retinet civitatem, e *Ciceronis opinione*, si Numantini non recipiunt. Cf. de Orat. l. c. **Mancinum esse in eadem causa*; de Rep. 111, 13.

C. Manilius, Manil. 24, auctor legis Maniliæ. Corn. 1, auctor legis de libertinorum suffragiis; de quibus vid. *Ind. Legg. Laudatur etiam C. Manilius*, M. Æbutii gener, Flacc. 37; forte idem. De eo est, de Rep. 1, 13, 18, 21; ibid. 111, 7.

L. Manilius Sosis, ad Div. xiii, 50, Catinensis, sed civis rom. factus.

M. Manilius, ad Div. vii, 8, 22; Cæcin. 24; Fin. 1, 4; Orat. 1, 48; de Rep. 1, 12; 111, 7, JQtus. Brut. 27; Acad. 11, 52, consul cum L. Censorino, a. DCIV. Brut. 28, prudens in dicendo. Or. 111, 23, omnibus civibus consilii sui fecit copiam. Brut. 15. v. *Boherius ad Somn. Scip. init. Hic est de quo Plin. vii, 9; ubi v. Harduin. qui recte prænomen dat Manius, non M. ut alii (vid. viros doctos ad Liv. Epit. 49); etiam Zosimus*, 11, 4, qui et Mallium vocat. *De varietate librorum in nomine Manilii notavimus in Maniliis Legibus*.

Q. Manilius, Cluent. 13, triumvir Larinas.

T. Manilius, *Q. Rosc.* 14, senator.

G. Manlius, socius Catilinæ, Catil. 1,

3, pro quo Lipsius, Manutius et alii, Mallius. Sic enim Græci: Dio, Plutarchus, Appianus. Ita habent etiam quidam codd. Sallustii. v. Curtium ad Sall. Catil. 24. v. Acidinus.

Cn. Manlius, Mur. 17; Planc. 5, homo ignobilis, vincit Q. Catulum in petitione. Or. 11, 28, defenditur a M. Antonio, quum eum, victum a Cimbris cum Cæpione, Sulpicius accusasset. v. Vell. 11, 12; Drakenborch. ad Livii Epit. 67; Ernest. ad Tacit. Germ. 38.

L. Manlius, A. fil. Off. 111, 31, post dictaturam accusatus a M. Pomponio trib. pl. per filium liberatur.

L. Manlius Acidinus, Or. 11, 64. vid. Acidinus.

L. Manlius, ad Div. XIII, 30, Catinensis, civis rom. factus.

*M. Manlius, de Rep. 11, 27, regnum occupare voluisse dictus. Dom. 38, ejus domuseversa. Phil. 1, 13, inde gens Manlia neminem patricium M. Manlium nominari voluit.

Q. Manlius, Act. 1 in Verr. 10, tribunus pl. a. DCLXXXIV.

Q. Manlius Chilo, Catilin. 111, 6, socius Catilinæ, sollicitat Allobroges. Sallustius appellat M. Annium; sed Ciceronis lectio verior propter cognomen, quod est Manliorum, non Anniorum. P. Manutius. Ceterum in pluribus nominibus discrepat a Cicerone Sallustius. vid. Cæparius. Curtius ad Sallust. Cat. 46, 3.

T. Manlius, L. F. A. N. Off. 111, 31, patrem a Pomponio tr. pl. accusatum liberat; Gallum e provocatione vincit; Torquatus primus dictus; in tertio consulatu Latinos ad Vesperim vincit; severus est in filium.

T. Manlius, ad Div. XIII, 22; Att. 1, 16, negotiator Thespiis.

T. Manlius, Verr. 11, 50, prætor Siciliæ, Agrigentam ex oppidis Siculorum ducit coloniam.

T. Manlius, Verr. 11, 8, 50, civis rom. Marcollini. De his vid. in Lentulis.

Marcellus (C. Claudius), M. fil. M. nep. M. pronepos, Ascon. ad Verr. 11, 3; sive, ut placet Wessol. Obs. 11, 1, obno-

pos; pater ejus Caii, qui cum L. Paulo consul fuit. Cæcil. 4; Verr. 11, 3; 11, 91, præfuit Siciliæ. ad Div. xv, 8; Div. 11, 35, Ciceronis collega in augurali.

C. Marcellus, C. F. Brut. 64; ad Div. VIII, 4, 5, Ibid. xv, 8; L. Pauli collega in consulatu. De his duobus intelligo locum, Sull. 6.

C. Marcellus Æserninus, Verr. 11, 41, M. Marcelli filius.

C. Marcellus, Marcell. 4, frater M. Marcelli exulis, qui consul fuit cum Cn. Lentulo initio belli Civilis, diversus ab eo, qui cum L. Paulo consul fuit; nam is fuit tantum ejus patruelis. vid. Manut. ad Div. xv, 7.

C. Marcellus, M. F. Sext. 4, Cati-finariis, Capua a P. Sextio expellitur.

M. Marcellus, M. F. Offic. 1, 18, magnitudine animi excellit. Divin. 11, 36, quinquies consul, imperator et ægur optimus, augurium ex cacuminibus totum omittit. Brut. 3, Hannibalem ad Nolam vicit. Verr. 1, 4, in Penis victis, restituit Siculis monamenta: unde patronus Siciliæ; idem qui Syracusas cepit, cujus sæpe in Verrii mentio fit, v. c. 1, 51, 55; in quinto consulatu, belli Punici II anno XI, a. 211, in prælio contra Hannibalem perit. In ejus honorem a Siculis celebrata sunt Marcollea, Verr. 11, 21, etc. quæ postea Verres sustulit, et Ferrea substituit. Wesselingius tamen, Obs. 11, 1, ad C. Marcellum pertinere putat; quem vid. Marcellus* ut acer et pugnax, de Rep. v, 7; ibid. 1, 1, 14.

M. Marcellus, nepos quinquies consulis, teste Ascon. in Pison. 19. de Div. 11, 5; Fat. 14, ter consul, naufragio perit, in legatione ad Masinissam a. scv. Liv. Ep. 50.

M. Marcellus, C. Æsernini pater, Brut. 36, qualis in dicendo; filius ejus naturalis P. Lentulus Marcolleus. Font. 10, L. Crassi testimonium in eum nil valuit.

M. Marcellus, Catil. 1, 8, pater C. Marcelli, Catilinarii; et ipse sodalis Catilinæ, ad quem is vitandæ suspitionis causa migravit. v. Muret. ad h. l.

M. Marcellus, Quint. 17, fuit juris magis, quam eloquentiæ studiosus, ut *Ascon. ad Div. in Cœcil. c. 4*, tradit, ideoque *Aquillio aliisque jungitur juris peritis. Videtur frater illius C. Marcelli, qui ibi nominatur.*

M. Marcellus, Or. 1, 13, ædilis curulis dicitur esse eo ipso tempore, quo sermo ille habetur, adeoque *Philippo et Cæsare coss. M. Druso autem tribuno pl. Dicitur porro amicus Crassi et Scævola. Hunc patrem M. Marcelli puto, pro quo est oratio.*

M. Marcellus, M. F. pro quo est oratio, consul cum Serv. Sulpicio. ad Div. viii, 8, ejus Scitum de provinciis consularibus, cui intercessum est. iv, 7, non vult Romæ esse, post bellum *Civile.* Marc. 1, a Cæsare restituitur. ad Div. iv, 12, a Magio Athenis interficitur. v. *Magius Chilo.* ad Div. viii, 10, tardus homo, et parum efficax. *Catil. 1, 8, vir fortissimus. Manutius de patre accipit, quod vir dicitur, quasi non possit vir dici, qui xii annis post consul fuit.*

Marcellus Mindius, ad Div. xv, 17, forte pigmentarius.

Marcianus (Tullius), Att. xii, 53, videtur cum *Cicerone filio Athenis fuisse.* Att. xii, 17.

Marcii, Div. 1, 40, 50, fratres, sunt augures et vates. v. *Davis. Liv. xxv. 12, unum facit, et Macrob. Sat. 1, 17.*

Marcii Reges, Herenn. iii, 21, qui de *Romulo et Remo interpretantur, absurdi sunt. Marciorum familia celebris Romæ fuit, qui Regum cognomen habuere. Pinguntur Marcii; ii quoniam Regum cognomen habent, facile reges in mentem veniunt.*

M. Marcilius, ad Div. xiiii, 54.

Marcus, Marcio mortuo, de Rep. ii, 20; vid. *Ancus Marcius.*

L. Marcius Philippus, Corn. 1, consul cum Sext. Julio, a. cclxii. Verr. 1, 55, censor cum M. Perperna, a. dcccxvii.

L. Marcius Censorinus, Brut. 15, consul cum M. Manilio, a. dciv. v. in *L. Censorinus.*

L. Marcius, Balb. 13, primi pili cen-

turio, qui cum Gaditanis fœdus populi romani fecit, extinctis in Hispania Cn. et P. Scipionibus; unde *Marcianum fœdus, c. 17. De eo vid. Livius xxv, 37.*

L. Marcius, Lig. 11, eques rom. Q. Ligarii advocatus.

Q. Marcius Crispus, Pis. 23, legatus L. Pisonis in Macedonia. Phil. xi, 12, proconsul Asiæ, jubetur C. Cassio provinciam et exercitum tradere.

Q. Marcius Philippus, Brut. 20, consul cum Cn. Servilio, a. dlxxxiv.

Q. Marcius Rex, Pison. 4, L. Metelli collega in consulatu, a. dclxxxv. Dom. 50, censor. *Adde in Rex.*

**Mariana quercus*, Leg. 1, 1, dicebatur ea, quæ erat in Arpinati, et de qua M. Cicero in *Mario*, posmate, mentionem fecerat.

Mario, ad Div. xvi, 1, servus Ciceronis.

Marius Calventus, s. Calventius, Q. fr. iii, 1, P. Manutius de Pisonis intelligit; alii conjiciunt, Calvenus Matus. v. in *Matus. Sed non video, quare Matus contra Ciceronem scripserit.*

Marius, Leg. 1, 1; Div. 1, 47, carmen M. Ciceronis.

Marius, Sext. Rosc. 32, accusator bello civili Sullano interfectus.

Marius, Leg. iii, 16, vid. *Gratidianus.*

C. Marius, Balb. 20, Africani (min.) discipulus ac miles, sc. ad *Numantiam.* Planc. 21, bis ædilitiam repulsam tulit. Font. 18, legatus Rutilii bello Sociali. *Appian. B. C. 1, 635.* Tusc. v, 19, cum collega Catulo Cimbrici victoriam belli communicat; civili bello autem eum interfici jubet. Tusc. ii, 15, varices secari soluto sibi vult, unde postea et alii, c. 22. Brut. 45, hostis a senatu judicatur. Pis. 19, a Minturnensibus servatur. Quir. P. Red. 8, ejus exilium et magnitudo animi in exilio conservata. *ibid. 3, ab exilio revocatur.* Leg. ii, 22, ejus reliquias apud Anienem sitas dissipavit Sulla. *Add. Nat. Deor. iii, 32; Verr. v, 10; Font. 12; ad Manil. 20; Mil. 4; Att.*

discipulus Carneadis, in quo plurimum suavitatis fuit.

Melete, N. D. III, 21, Musa ex primis quatuor, natis Jove altero.

Melissus, Acad. II, 37, *Samius fuit, non philosophia magis quam rebus gestis clarus; Parmenidis discipulus. v. Laert. IX, 24, et ibi Monag.*

**Sp. Mælius*, de Rep. II, 27; Dom. 38; Amic. 8, 11; Senect. 16, regnum appetit. Catil. I, 1, a Q. Servilio Abala interficitur. Scribunt et *Mælius*.

C. Memmius, frater L. Memmii, Or. II, 59; Brut. 36, homo mordax, orator mediocris, accusator acer et acerbus. ib. 70, accusat Bestium. Font. 10, de repetundis accusatur; Scauri testimonium in eum nihil valet. Catil. IV, 2, a Saturnino interficitur.

C. Memmius, L. fil. Brut. 70, perfectus literis, sed Græcis, fastidit Latinas; argutus et dulcis orator, sed parum studii eloquentiæ tribuit. Att. I, 18, M. Luculli et Cn. Pompeii uxores stupravit. *Lucullus est Menelaus, Pompeius Agamemnon*. Balb. II, Pompeii prætor bello Sertoriano. Q. fr. I, 2, prætor *Bibulo et Cæsare coss.* Vat. 14, prætor Vatinium adesse jubet, *questionem in eum habiturus o Lego Licinia Junia*. Att. IV, 16, 18, enuntiat pactionem, quam ipse et competitor Domitius cum coss. Appio et Ahenobarbo de consulatu fecerant. ad Div. XIII, 1, Athenis exsulat, *de ambitu damnatus*. Att. VI, 1, de eo restituendo Curio cogitat. *De eo vid. quæ collegit Manut. ad Div. XIII, 11 Cognomine Gemellus dictus, si est is, qui, XIII, 19, Patris exsulasse dicitur; quod videtur Manutio et Corrado.*

C. Memmius, Q. fr. III, 3, tribunus pl. subscribit P. Sullæ accusanti A. Gabinium *de repetundis, et Postumum de residuis*. P. Sullæ privignus fuit. De eadem accusatione v. ep. I. Cf. Sull. 19; pr. Rab. Post. 3. *Ex eo, quod trib. pl. fuit, intelligitur, Memmiam familiam plebeiam fuisse. Sed hunc cum altero illo L. F. confundere videtur Manut. l. s. quum, ad or. pr. Rabir. 3, accurate*

distinguat. Ceterum filius C. Memmii, fratris L. Memmii, esse videtur.

L. Memmius, C. frater, Brut. 36, orator mediocris, accusator acer.

P. Memmius, Cæcin. 10, testis in Cæcinam.

Menalippa, de Off. I, 31, Attii tragœdia.

Menalippus, Tusc. III, 9, Attii fabula. *Sed Bontleius legebat Melanippus, Bœhorius autem Menalippa.*

Menalius, N. D. III, 22, pater Vulcani ejus, a quo Vulcanis nominantur.

T. Ampius Menander, ad Div. XIII, 70, libertus T. Ampii Balbi.

Menander, ad Div. XVI, 13, servus Ciceronis.

Menander, de optim. gener. orat. 2; Fin. I, 2, poeta comicus, notissimus ille, *cujus præclara fragmenta constant.*

Menecles, Alabandensis, Orat. II, 25; Brut. 95; Orat. 69, orator et rhetor Asiaticus, puero Cicerone, celeberrimus, quem tota Asia imitabatur. Arditus Antonium. Fratrem habuit Hieroclem, ejusdem laudis oratorem. Argutus et sententiosus fuit.

Menodemus, Eretricus, Acad. II, 42, *Phædonis discipulus, Eliacus. De eo vid. Laert. II, 125 sqq.*

Menodemus, Or. I, 19, rhetor Atheniensis, tempore L. Crassi.

Menodemus, Att. XV, 19; Phil. XII, 16, Græculus civitate donatus, et post securi percussus.

Menelaus, Agamemnonis frater, Her. III, 21; Orat. 23; Brut. 13. *Menecles* Læconi fuit suaviloquens jucunditas, de Rep. V, 8.

Menelaus Marathenus, a Maratha, antiqua Phœnicum urbe, Brut. 26, rhetor Græcus, cujus opera C. Gracchus in orationibus suis uti putabatur.

Menelaus, Verr. III, 85, Entellinus.

Menippus, Stratonicensis, Brut. 91, princeps oratorum Asiaticorum, tempore Ciceronis.

Menippus, Acad. I, 2, is, a quo *Menippeæ satyræ* dicuntur; de quo vid.

Gall. XIII, 39; *Macrob.* 1, 7, 11, etc.
Eum imitatur Cicero.

Meniscus, Verr. III, 87.

Menocritus, ad Div. 1, 9, Græcus,
Lentuli Spintheris libertus.

Menæceus, Tusc. 1, 48, oraculo edito
mortuus est pro patria. *Creontis filius*,
ap. *Eurip.* in *Phænisia*.

Menon, Tusc. 1, 24, liber Platonis.

Menophilus, Att. IV, 8, servus Attici,
quo Cicero usus est in instruenda bi-
bliotheca.

*Mentor**, Att. IX, 8.

Mentor, Verr. IV, 18, sculptor et cæ-
lator, cujus *Thericlea vasa* laudantur.
v. *Græv.* ad h. l. in primis *Plin. H. N.*
XXXIII, 12.

Menula, Anagninus, Dom. 30.

Mercurius, N. D. III, 22; de Div. 1,
23; Verr. IV, 39. Mercurii plures.

*Mercurii** stella, Nat. D. II, 20. Alter
Mercurii cursus, de Rep. VI, 10.

L. Messinius Rufus, ad Div. V, 19,
20; XIII, 26, 28; XVI, 4, 9; Att. VI, 3,
4, quæstor Ciceronis.

**Messalla (M. Valerius)*, M. F. qui bien-
nio post Ciceronem consul fuit, Brut. 70,
qualis orator. Sull. 14, prætor. Arusp.
Resp. 6, pontifex. Att. 1, 13, vehe-
menter severe contra Clodium agit. ib.
14, valde laudatur. *De eo intelligendus*
est locus, S. Rosc. 51.

Messalla (M. Valerius), C. F. Att. IV,
15; Q. fr. III, 8, consulatum petit,
ann. 699. ibid. III, 12, de ambitu ac-
cusatus, levatus est molestia, quum pro-
pter supplicationes Cæsari decretas ju-
stitium esset. Brut. 96; ad Div. VIII, 2,
4, iterum accusatus de ambitu, post
consulatum anno dcc gestum, absolutus
est, defendente Hortensio.

M. Messalla Niger, Sull. 6.

Messalla, ad Brut. 15, juvenis, exi-
mie laudatur. *Est is, qui sub Augusto*
inclauit; de quo v. Broukh. ad *Tibull.*
1, 3.

Messidius, Q. fr. III, 1.

P. Messianus, ad Div. XIII, 51, eques
rom.

C. Messius, Att. VIII, 11, familiaris
Pompeii. Sen. p. Rodit. 8, trib. pl. P.

Lentulo Spinthere cos. legem tulit de
Ciceronis salute. Att. IV, 1, legem scri-
bit, qua Pompeio classem, exercitum,
pecuniam et majus imperium in pro-
vinciis dedit, quam ipsi prætores et
proconsules habebant. ib. 15, legatus
Cæsaris, e legatione revocatus et accu-
satus, a Cicerone defenditur. v. *Pighii*
Ann. ad a. DCXCVI.

Metella, Att. XI, 23, *Bosio et Corrado*
videtur pellex Dolabellæ et Æsopi.

*Metella**, Att. XIII, 7.

*Metella**, Sext. 47.

Metelli, cognomen Cæciliorum. *De*
stemma Metellorum vid. Burm. ad
Vell. II, 3.

Metollina, Att. 1, 13, est oratio Cice-
ronis contra Q. Metellum Nepotem.

A. Metellus, Flacc. 40; ita *Gruterus*
o codd. Pall. dedit, quum ante in vulgg.
esset Q. Et manifestum est ex contextu,
sermone esse de Metello Cretico. Ejus
autem prænomen Q. est, non A.

C. Metellus, Q. Macedonici quartus
fil. *Caprarius*, Quirit. p. R. 3; in Senat.
15, censorius (fuit censor cum Numidi-
co, a. DCII), pro Q. Metello Numidico
exsule intercedit. Or. II, 66, ei tardi-
tatem ingenii objicit Scipio.

L. Metellus Calvus, Macedonici fra-
ter, Font. 10; ejus testimonium in Q.
Pompeium nil valet. *Consul fuit A.*
U. DCXI.

L. Metellus Diadematus, Maced. fil.
Sen. p. Red. 15; ad Quir. 3, pro Nu-
midico intercedit. *Consul fuit cum Q.*
Scævola, Q. F. ann. DCXXXVI. *Diade-*
matus dictus est a diadmate, quo caput
obligare solebat, ulceris alicujus togendi
causa, Gr. διαδοῦμανος. Plin. XXXIV, 8,
et *Diadematum et Diadumenum ap-*
pellat. Ceterum cavent tirones, ne au-
diant eos, qui hunc Diadematum cum
Dalmatico confundunt, et pro uno ha-
bent, quum Dalmaticus sit Diademati
frater patruelis. Scio Plin. VII, 44, inter
Macedonici filios commemorare Dalma-
ticum; sed ibi reponenda est lectio, quam
ferè omnes libri habent, Diadematis,
pro Dalmaticis. v. Harduin. ad h. l. et
Gesner. Chrest. Plin. p. 217; qui tamen

Cic. in senatu aduersus Clodium de Aere alieno Milonia. *Orationis prorsus ignota fragmenta sunt*, Frag. p. 189. *Hoc ipso tempore Clodium Milo interfecit; de quo vid. argum. Or. pr. Milone. De ejus exitu v. Velleius*, II, 68; *Dio*, XI, p. 141 sqq. vide etiam *Arusp. resp.* 4; *Sect.* 40; *Q. fr.* II, 5, 6; *ad Div.* XV, 4; *Mil.* 9—12; *Att.* V, 8; VI, 4, 5; IX, 14.

* *Mitridates*, *Fin.* II, 21; *Tusc.* IV, 19, ejus tropaea. *Sext.* 67; *de Rep.* I, 3, calamitas.

Mindius Marcellus, *ad Div.* XV, 17.

M. Mindius, *ad Div.* V, 20; XIII, 26, frater *Mescinii Rufi*, negotiator.

Minerva, *Nat. D.* III, 25, plures *Minervæ*. *ibid.* *Coria*, *Arcadibus* culta, quadrigarum inventrix. *ibid.* III, 24, etymologia. *Verr.* IV, 53; *Or.* II, 17; *Tusc.* I, 15; *Att.* I, 4; *Nat. D.* I, 50, 36.

Minos, *Tusc.* I, 5, 41; II, 14; *Offic.* I, 28; *de Rep.* II, 1, rex *Cretæ*.

Minotaurus, *ad Div.* XII, 25, i. e. *Calvisius et Taurus*, qui hoc nomine perstringuntur.

Minucia gens, *Verr.* I, 45.

Minucius Magius, *Att.* IX, 15, a *Pompeio* de pace mittitur *ad Cæsarem*.

Cn. Minucius, *ad Div.* XII, 25, in *Africa* aut *apud Q. Cornificium* aliquid *muneris tenuit*, aut *proprium imperium habuit*.

L. Minucius Basilus, *Off.* III, 18, qui *cum Cæsare in Gallia fuit v. de B. G.* VI, 29. *vid. etiam Basilus*.

Q. Minucius, *Brut.* 18, consul anno *arbis DLVI*.

Q. Minucius Rufus, *ad Verr.* II, 28, IX, 31, eques romanus in *Sicilia negotiator*.

Mithridates, *Flacc.* 17, *Phryx*, testis in *Flaccum*.

Mithridates, rex *Ponti*, *Acad.* II, 1, post *Alexandrum maximum*, quid de *L. Lucullo* iudicaret. *Verr.* II, 65, ejus statuam etiam, quum bellum contra ipsum gerunt, *Rhodi* non dejiciunt. *De eo multa in or. p. L. Manilia, etc. De familia Mithridatis. v. Reinos. Epist. ad Hofm. et Rupert. ep.* 21, p. 65.

Mucistratus, *Verr.* III, 46, *Leontium*.

Mucronius, *Nat.* III, 21, mater *novem Mucronum*.

Mucronarchus, *stoicus*, *Or.* I, 11, 18, *Paaniti* auditor, neminem oratorem putabat, nisi sapientem. *Cf. Fin.* I, 2; *Acad.* II, 22; *frag.* 1.

M. Mucius, *Verr.* II, 48, eques *R.*

Murgenus, *Att.* V, 15; VI, 1, *Asianus*, quocum *Attico* controversia fuit de servo.

Molo, *Rhodi*, *Br.* 19; *Att.* II, 1, etc. est *Apollonius Molo*, de quo *supra*.

Mometa, *Nat. D.* III, 18, *den*, *Juno*. *Div.* I, 45, quare *Juno* sic appelletur. *Att.* VIII, 7.

Mopsus, *Nat. D.* II, 5; *de Div.* I, 40, *Argivorum* augur.

Motho, *ad Div.* XVI, 18, *Marnatium* malebat *Matho*, s. *M. Otho*.

Mucia, *Verr.* II, 21, *festus dies in Asia institutus in honorem Q. Mucii*, qui *Asiam æquissimo imperio reorant*.

Mucia, *ad Div.* V, 2; *Att.* I, 12, *Cn. Pompeii* uxor, qui cum ea *divortium* fecit, *Nepotis et Celeris Metellorum* soror; *quare ita dicatur, disputat Mant. ad Div.* V, 2.

Mucii, *Brut.* 58, *Lælia C. F. Cliz*, *L. Lælii* neptes.

P. Mucius Scævola, *P. F. Q. N. P. Prom.* *Herenn.* II, 15; *Or.* II, 6, 12; *Fin.* II, 16, *trib. pl. consule Cæpione* fert, ut de *Tubulo* quaeratur. *Att.* XII, 5, quibus *cos. tribunus* fuerit. *Prætor* fuit *P. Furi* et *Sext. Attili* *cos.* *Dom.* 53, *pontifex M. Brut.* 28, *acutus et copiosus orator*. *Verr.* IV, 49, *L. Calpurnii* collega in *consulatu ann. DCXII*. *Dom.* 34, *seignior in republ. gerenda* putatur. *Nasice* factum *Scito* probat. *Cf. Planc.* 36. *Or.* I, 48, 50, *optime pila et duodecim scriptis lusit*. *Laudatur præterea*, *Off.* II, 15; *Att.* XII, 4; *Nat. D.* III, 2; *Dom.* 53; *Topic.* 4, 8; *ad Div.* VII, 10, 22, etc. *Hic est is, qui, ut Pomponius ait, primus jus civile fundavit; qui primus hanc scientiam in familiam Muciam intulit. Duos fratres habuit item Jctos, P. Crassum Mucia-*

num, Or. 1, 37; Brut. 26, et Q. angurem; *sed hunc tantum patrualem; quod tenendum est legentibus notam Grævii ad Offic. 11, 13. Hujus P. fil. Q. Asiæ proconsul etiam JClus fuit. De eorum jurisprudentia et opinionibus æstat Baldvini libellus, de Jurisprud. Muciana. Vide de iis etiam Pompon. Orig. Jur. §. 39, 41, et ibi Rup. De eo agitur, de Rep. 1, 19, 20, 23.*

P. Mucius; P. F. Q. N. P. Pron. Brut. 56, frater P. Crassi; ejus libri. Est P. Crassus Mucianus, de quo supra, frater P. Mucii naturalis. vid. Brut. 26.

Q. Mucius, Sext. 21; Paradox. 1, 2, solus in castra Porsenæ venit, eumque interficere conatur.

Q. Mucius, Q. F. Q. N. P. Pron. Brut. 26, augur, de repet. contra T. Albuclium dixit. de Rep. 1, 12, gener Lælii. de Amic. 1, ad eum senem deducitur Cicero puer, qui nunquam ab ejus latere discessit. Consul fuit ann. DCCXXXVI. Balb. 20, de jure prædiatorio non respondet. Phil. VIII, 10, bello Marsico valde senex et infirmus, tamen quotidie, simul atque laceret, conveniri poterat, et primus in curia erat. Brut. 89.

*Q. Mucius, P. F. P. N. etc. Offic. 1, 32, in jure civili excelluit. 11, 16, omnium moderatissimus, cum L. Crasso ædilitate functus est, et reliquis magistratibus prætertribunatum et censuram. Verr. 11, 10, Africam justissime rexit; sed, Att. 7, 17, solos novem menses. v. Mucia. ad Div. 1, 9; Planc. 13, publicanos inimicos habet, quod eos in provincia coercuerat. Cæcil. 17, pro prætore justissimo nomen ejus dicitur. de Amic. 1, pontifex M. Or. 1, 3, juris peritorum eloquentissimus, et eloquentium juris peritissimus. Cf. Brut. 39; Offic. III, 11, 15, in consulatu cum Crasso, a. DDLVIII, legem Muciam Liciniam tulit. v. Ind. Legg. Brut. 89, Ciceronis in jure civ. præceptor (*nisi h. l. ut Wetzel. suadet, et res postulare videtur, legere malis, Q. Scævola, Q. F.). S. Rosc. 12, in funere Marii a G. Fimbria vulneratur. Nat. D. III, 32, ante*

simulacrum Vestæ trucidatur, sc. in curia Hostilia a Damasippo prætore, Vell. 11, 26. Huc pertinent loca, ad Att. IX, 18.

Q. Mucius, Q. F. Q. N. de hoc capto ad Div. III, 5. Att. 17, 16, tribunus pl. Athenobarbo et Appio Pulchro cons. optimatium partium defensor. Cf. Q. fr. III, 2; 11, ult. v. Pighius ad an. DCCXIX. Eo his facile Muciorum stemma confici poterit, quod digessit recte, quam a multis, v. c. Pighius, malo digestum esset, Rupertus ad Pompon. de O. J. III, 7. Hic est etiam ad Div. 17, 9, si sana lectio.

Q. Mucius Mancina, Off. 1, 30, in sermonibus effecit, ut unus de multis videretur.

Mulciber, Tusc. 11, 4;

L. Mummius Achaicus, consul, a. DCVII, Verr. 1, 21, Corinthum delevit, et multas Achaicæ et Bœoticiæ urbes subegit. Att. XIII, 6, 30, 32, 33, qui ejus decem legati fuerint. Brut. 22, censor cum Africano minori, a. DCXI. Brut. 25, orationes reliquit. Off. 11, 22, abstinentissimus.

L. Mummius Quadratus, Sext. 11, tribunus pl. cum P. Clodio, de salute Ciceronis ad senatum refert. Manutius, ad Sext. 11, Ninnius legendum censet; et ita habet Dio, XXXVIII, p. 79; ita appellatur etiam aliis Ciceronis locis. vid. in L. Ninnius; sed Mummius defendit Pighius ad annum DCCV. Dom. 48, P. Clodii bona consecrat Cereri.

M. Mummius, Verr. III, 53, prætor Cn. Pompeio et M. Crasso cons.

**P. Mummius, Orat. 11, 67, cuius temporis homo. Sed forte dictum de Sp. Mumio, qui sequitur.*

**Sp. Mummius, frater Achaici, Brut. 25, orationes reliquit; stoicam philosophiam tenuit. Att. XIII, 6, legatus fratris Achaici. Amic. 19, 27, amicus Scipionis. de Rep. 1, 12; ibid. 21, ad est disputationi de publica. III, 27, aversus a ratione populari.*

T. Munatius, ad Div. X, 12, est Plancus Bursa. Catil. 11, 2, socius Catilinæ.

Mundus, Att. XV, 26, 29.

qui non sit omnibus liberalibus artibus imbutus. ad Div. xii, 16, libertas ejus in perstringendis hominibus. Her. ii, 13; iv, 12; Fin. v, 30; Tusc. iii, 15; Acad. ii, 52; ad Div. ix, 15; Att. xvi, 11.

L. *Lucilius Balbus*, Brut. 42, doctus, Serv. Sulpicii præceptor. *Corradus fratrem putat Quinti, et patrem L. ad Div. iii, 5.*

L. *Lucilius*, ad Div. iii, 5, videtur inter Appii Pulchri comites in Sicilia fuisse.

Q. *Lucilius Balbus*, Nat. D. i, 6, stoicus, Græcis par. *Itaque etiam l. ii inducitur e stoicorum disciplina explicans locum de Natura deorum.*

Sext. *Lucilius*, Att. v, 20, T. Gavii Cæpionis fil. trib. mil. in exercitu Bibuli.

Lucilius, ad Div. xii, 13, classi Dolabellæ præfectus in Asia post Cæsaris mortem. *Sed quia Appianus L. Figulum hunc præfectum fuisse dicit, corruptum locum viri docti suspicantur. Manutius e codd. legi volebat, Lucius. Prænomina enim interdum pro nominibus aut cognominibus ponuntur. Victorius suspicatur, si Lucilio cognomen Figuli fuisse.*

*Lucius**, Att. i, 5.

Lucretia, Lucretii Tricipitini filia, Leg. ii, 4; Fin. ii, 20; de Rep. ii, 25.

M. *Lucretius*, Verr. i, 7, senator.

Q. *Lucretius** Ofella, Brut. 48.

Q. *Lucretius Vespillo*, Brut. 48, juris peritus.

Q. *Lucretius*, Att. iv, 16, accusat Drusum. viii, 24, 25, familiaris Cassii. viii, 4, Sulmone fugit.

* *Sp. Lucretius*, de Rep. ii, 31, Valerii Publicolæ collega in consulatu.

T. *Lucretius Carus*, Q. fr. ii, 11; ejus poemata laudantur.

Cn. *Lucullus*, Att. xv, 1, familiaris Ciceronis, matrem effert; in funere adest Cicero.

L. *Lucullus*, Quint. 16, jurisperitus. *Quis fuerit, nescio. Probabilis est conjectura P. Manutii corrigentis, L. Lucilius; de quo supra. Nisi tamen est is,*

qui in Tog. Cand. accusator Catiline commemoratur; quem Asconius paratum eruditumque vocat. Sed Creverius, ad Froinsh. Suppl. Liv. cii, 19, corrigiit Lucecius, et intelligit eum, ad quem est pulchra illa Ciceronis epistola. Nam 1° accusator ille fuit eruditus; 2° paullo post frustra consulatum petiit; quæ bene conveniunt Lucecio. 3° Asconius paullo post commemorat Luceii orationem in Catilinam. Itaque valde pro Creverii correctionem.

L. *Lucullus*, e *Licinii plebeius*. Brut. 21, A. Postumii Albini collega in consulatu a. DCII. Acad. ii, 45, L. Luculli avus.

L. *Lucullus*, L. F. L. N. Off. ii, 16; Acad. ii, 1, ulciscendi causa accusavit *Servilium augurem, qui patrem de peculatu reum fecerat, Plut. p. 491. De ejus laudibus et rebus gestis legi imprimis Acad. ii, 1 sqq. ibid. Antiochum philosophum quaestor secum habuit et imperator. Off. ii, 16, magnifica adilitate cum fratre functus est. Cluent. 49, ex Scto ferendam legem, si qui essent, quorum opera factum esset, ut judicium Junianum corrumpeterur, non tulit. Sext. 27; Manil. 8; Muren. 15, res in Asia gestæ post consulatum a. DCLXXIX. Brut. 62, a forensi eloquentia alienus. Fin. iii, 2, bibliotheca, quam filio reliquit. Leg. iii, 13, quomodo magnificentiam villæ defecerit. Att. i, 19, historiam Græcæ scripsit; dictum Luculli de hoc libro. *Intelligendus liber de bello Marseo, Græcis scriptus, cujus mentio ap. Plut. in Lucull. Inapte Ursinus de Lucullo avo, et potius de ejus collega Albino intelligit. Nam Cicero, Lucullum, quod ibi est, Attico dixisse, ait. Verr. iv, 66, uxorem habuit Metelli Numidici sororem.**

Lucullus filius, Fin. iii, 2; ejus tutor M. Cato. Cf. *Varr. R. R. iii, 2, 17. Phil. x, 4; Att. xiii, 6. Nescio, an hic est Cn. Lucullus, de quo ante; ita respicitur Corradus.*

* *M. Lucullus*, L. fil. L. N. Off. ii, 16, ulciscendi causa accusavit, et adilitate magnifica cum fratre consobrinus

functus est. Cluent. 49. Prætor jus dixit inter peregrinos, teste *Asconio* in *Tog. candida*, et novum iudicium de vi composuit, ut nunc discimus e *fragm. nuper editis orat. pr. Tull.* 2. Consul cum C. Cassio, anno post fratrem. Verr. 11, 8, Macedonia præconsul. Pison. 19, e Macedonia rediens de Dardanis triumphat. Att. 1, 18, uxore ejus a C. Memmio stupratur. Brut. 62, a forensi eloquentia abfuit. Dom. 52; Ar. Resp. 6, etc. pontifex. Att. XIII, 6, legatus fratris. *A Varrone adoptatus est, unde lex frumentaria, quam cum Cassio tulit, Terentia Cassia dicitur.* de Hort. fr. 3.

* *Lucumo*, de Rep. 11, 8, Romuli socius, occidit in Sabino prælio; ab eo, *Lucres*.

Lupercalia, Phil. 11, 35; 111, 5; Q. fr. 11, 13, solemnia in honorem Panis mensis februario.

Luperci, Phil. 11, 34; VII, 1; Cœl. 11, sunt hi, qui *Lupercalia* agunt. vid. Phil. 11, l. c.

Lupus, Nat. D. 1, 23, cognomen Rutilliorum; h. l. intelligitur P. Rutilius *Lupus*, qui consul fuit a. DCXIII. *Versiculus est e Lucilio, qui cum in carminibus suis acriter perstrinxit.* v. *Horat.* S. 11, 1, 68.

P. *Lupus*, ad Div. 1, 1, trib. pl. *Marcellino* et *Philippo* cons. Att. VIII, 12; IX, 1, prætor, C. *Marcello* et *Leontulo* cons. ad Div. XI, 5, 6, 7, 12, familiaris Cassii et Bruti. Videtur legatus D. Bruti ad Mutinam fuisse. Hic est, qui bello civili Pompeiano Achaiam jussu Pompeii obtinuit. *Cæs. B. C.* 111, 55.

M. *Lurco*, ex *Aufidiis*, Flacc. 4; Att. 1, 16, trib. pl. *Pisonis* et *Messala* cons. legem de ambitu fert. Hic est, qui e pavonum pastu, quem primus instituit, LX millia quotannis redogisse dicitur *Varroni*, R. R. 111, 6; quam *Victorius* non audet definire. Cf. *Plin.* x, 20.

Luscius, Att. VII, 5.

Luscinus, Agr. 11, 24, est C. *Fabriceus Luscinus*, de quo in C. *Fabricius*.

C. *Luscius Ocrea*, Quint. Rosc. 14,

senator. *Tog. Candid.* condemnatur.

M. *Lutatius**, Off. 111, 19.

Q. *Lutatius*, Or. 11, 40; Phil. 11, 5, etc. v. *Catulus*.

Q. *Lutatius Diodorus*, Verr. IV, 17, Lilybætanus, Q. *Catuli* beneficio civis rom. a *Sulla* factus.

Lycø, Tusc. 111, 32, philosophus peripateticus, successor *Stratonis Lampsaconi*, *Astyanactis fil. Troadensis*, de quo legendus est *Laert.* v, 65 seqq. Scripsit de *Finibus b. et m. Dictus et Glyco*, propter dulcedinem orationis. v. collecta a *Ruhnkenio* ad *Rutil. Lupum*, p. 94.

Lycomedes, Rex *Scyri*. *Amicit.* 20, *Neoptolemum* alit, et a bello Trojano absterret frustra. *Achillem Cicero scribere debuit, non Neoptolemum*.

* *Lycurgus*, legislator, Tusc. v, 3; de Rep. 11, 10, fere *Homeri* tempore vixit. de Rep. 11, 9, 10, 12, 28; 111, 6, XVIII annis ante primam Olympiadem leges scribere instituit. De ætate *Lycurgi* v. collecta *Meurs.* in *Misc. Lacon.* 11, 5, quæ proderunt ad locum or. pro *Flacco*, 26. de Div. 1, 45, leges suas auctoritate *Apollinis Delphici* confirmat. Off. 1, 22, laudantur leges. *Acad.* 11, 44, stoici negant eadē *Lycurgi*. De legibus *Eycurgi* ademitis *Spartæ* et redditis, v. *Drak.* ad *Liv.* XXXVIII, 35. *Lycurgei*, Att. 1, 13, sunt severi in rep.

Lycurgus, Brut. 9, 34, orator Atheniensis *Æschinis* tempore; *cujus ætate elegantissima contra Leocratem oratio. Cicero eum appellat accusatorem*.

*Lyncæus**, ad Div. IX, 2.

Lysander, Off. 1, 30, *Lacedæmonius* versutissimus et patientissimus. 1, 22, *Lacedæmoniorum imperium* dilatat. de Div. 1, 45, leges *Lacedæmoniorum* mutare prohibetur ab *Apolline Delphico*. 1, 34, in ejus statuæ capite *Delphis* subito corona exstitit ex asperis herbis.

Lysander, Off. 11, 23, propter injuriam urbe pulsus est. *Ephorus* fuit; *diversus a superiore, prope 150 annis post illum vixit; de quo vid. Plutarch.* in *Agide*.

Lysanias, Flacc. 18, Temnites.

Lysiadas, Antonianus, Phil. viii, 9, ubi tamen *Muretus* malebat legi *Lysides*. *Ea nomina inter se confundi docent viri docti ad Nepotis Epaminondæ*. 2.

Lysiades, Atheniensis, Phil. v, 5, Phædri philosophi filius.

* *Lysias*, orator, Brut. 16, Athenis natus et mortuus est. Timæus Syracusis eum vindicat; plurimas orationes veras reliquit. Or. 1, 54, Socrati orationem scriptam dedit, qua uteretur ad iudices. Brut. 12, primo profitetur esse artem dicendi; deinde artem removet. Or. 26, 31, satis in orationibus facetus. Cf. Or. 11, 22; Brut. 9.

Lysias, Fin. v, 5, Stratonis discipulus. *Quia nullus Stratonis discipulus hoc nomine notus est, viri docti legunt Lyco, de quo supra.*

Lysias, Phil. viii, 9. v. *Lysiades*.

Lysidicus, Phil. xi, 6.

Lysimachus, Tusc. 1, 43; v, 40, rex (Thraciæ, ante dux Alexandri), Theodoro Cyrenæo philosopho frustra crucem minatur. v. *Theodorus Cyrenæus*. *Boherius ad h. l. reprehendit Aldobrandinum, qui ad Laert. 11, 102, regem Macedoniae vocat. Mab. Nam et Macedoniae sibi vindicavit.*

Lysippus, Sicyonius, statuarius nobilissimus, Brut. 86, Doryphorum Polycteti sibi magistrum fuisse dicebat. *Ad h. l. confer Plin. H. N. xxxiv, 8, ad Div. v, 12, Alexandro unice probatur.* Or. 111, 7; Herenn. iv, 6, etc.

Lysis, Tarentinus, Or. 111, 34; Off. 1, 44, Pythagoreus, Epaminondæ præceptor. v. *Nepos in Epam. 2, et ibi int.*

*Lysio**, Verr. 1v, 26.

Lysio, Patrensis, ad Div. xiiii, 19, hospes Ciceronis.

Lysones, pater et filius, Lilybætanæ, ad Div. xiiii, 34.

M.

C. Macer, s. *Licinii*, Brut. 67; pro Rab. Perd. 2, qualis orator fuerit; *Calvi oratoris pater, C. Rabirii inimicus*. Att. 1, 4, de repetundis condemnatur, prætor Cicerone. vid. *C. Licinius Calvus*. *Verbum condemnatur, quomodo hic intelligendum, discas ex Valer. Max. ix, 7, 12. Leg. 1, 2, historicus Latinus, arguta loquacitate, sed non ex Græco fonte ducta; de quo loco, et ipse in primis Macro, v. Voss. H. Lat. 1, 10.*

Macro, Att. iv, 12.

Macula Pompeius, ad Div. vi, 19, Ciceroni deversorium in Falerno suo offert.

Madara, Att. xiv, 2, est *Matius a calvitie sit dictus. Add. in Calvena.*

Mæandrius, Flacc. 22, Trallianus.

C. Mæcenas, Cluent. 56, eques rom.

*Mæcia**, tribus, Att. iv, 15.

p. *Mæcius Tarpæ*, ad Div. vii, 1, jud. et censor fabularum. *Ejus mentio ap. Horat. Serm. 1, 10, et Art. Post. v.*

587. *De familia Mæciæ claritate sub Cæsaribus v. Porizon. de Num. Const. p. 277.*

Mænia columna, Sext. 58, etc. nomen habet a *Mænio*, qui, quum ædes sua in foro venderet, columnam accepit, ex qua ipse cum suis spectare posset gladiatores.

*Sp. Mænius**, de Rep. 11, 17.

C. Mænius, seu *Memmius Gemellus*, ad Div. xiiii, 19, cliens Ciceronis, in exsilio fit civis Patrensis, et adoptat Lysonem Patrensem.

Mævius, Verr. 111, 75, scriba Verris.

Magi, de Div. 1, 23, genus sapientum et doctorum in Persis. ib. 41, congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. Tusc. 1, 45, non sepeliuntur, nisi bestiis laniati.

Magia, Cluent. 7, filia Diuæ, Larinas.

Magius, Agr. 11, 34, Pis. 11, nobilis Campanus bello Punico II.

Magius, Or. 11, 66, præfectus Pisonis in Gallia.

Cn. Magius, Cluent. 7, Larinas.

**Cn. Magius*, Att. 1x, 7, Pompeii præfectus fabrum. *Libri quidam habent M. Magius. Alibi autem bis*, Att. ix, 13, est *N. id est, Numerius*.

L. Magius, Verr. 1, 34, Marianus, qui se post ad Mithridatem contulit, et ad Sertorium missus est; habitavit finito bello Myndi, prodito Mithridate ab eo. vid. *L. Rabius*.

**P. Magius Chilo*, vel *Cilo*, ad Div. 1v, 12, M. Marcellum, rediturum in patriam, interfecit, et se ipsum statim post. Att. xiiii, 10, quare eum interfecerit.

P. Magius, Brut. 48, tribunus pl. M. Virgillii collega, *A. U. dclxxvi*.

Magnes, cognomen Demetrii et Dionysii; ubi v.

Mago, Carthaginiensis, Or. 1, 58, scripsit xxviii libros de re rustica, Punice, qui capta Carthagine o senatus-consulto in Latinam linguam conversi sunt, in quo plurimum operæ præstitit *D. Silanus Varro*, de R. R. 1, 1; *Plin. H. N. xviii, 5. Conversi sunt etiam in Græcum sermonem a Dione Cassio Uticensi*.

*Maia**, Nat. D. 111, 22.

Cn. Malleolus, o *Publiciis*, Verr. 1, 15, quæstor *Cn. Dolabellæ* in Asia, ante Verrem, occisus; quod interpretatur *Asconius*, mortuus. Verr. 1, 36, filius a C. Verre tutore expilatur.

Malleolus, Her. 1, 13, matrem interfecit, et propterea culeo insuitur. *Quis fuerit, non traditur. Accidit autem res a. dclliii; eaque prima quæstio de parricidio fuit, ut tradit Orosius*, v, 16; *Epit. Liv. 68. v. Pighius ad h. a.*

Mallius Glaucia, S. Rosc. 7, libertinus, cliens T. Roscii Magni.

Mamercus, ex *Emiliis*, Sext. Rosc. 32, bello civili Sullano occisus accusator.

Mamercus, Brut. 47, qui consul cum D. Bruto fuit, ann. dclxxvi.

Mamercus, Off. 11, 17, homo divitissimus, prætermissa ædilitate, consulatus repulsam tulit.

Q. Mamercus, Q. F. ad Div. xiii, 11, eques rom. decurio Arpinas, trib. milit. fuit Ciceronis in Cilicia.

Octav. Mamilius, N. D. 11, 2, dictator Tusculanus, qui cum A. Postumio prælio dimicavit.

L. Mamilius, Verr. 111, 78, soriba Ciceronis quæstoris.

Mamurra, Att. vii, 7; xiiii, 52, dives, præfectus fabrum *Cassaris*; quem fœde perstringit *Catullus* in noto epigr. *Conf. Plinius*, xxxvi, 6.

Mancia. v. *Helmus*.

Mancinus (*C. Hostilius*), Or. 1, 40, 56; Off. 111, 30, auctor fœderis turpis cum Numantinis, deditus suis, improbo Romæ fœdere, sed ab iis rejectus: de Rep. 111, 13, suasis ipse de se dedito rogationem. Brut. 27, consul cum Lepido. Cæc. 34, retinet civitatem, o *Ciceronis opinione*, si Numantini non recipiunt. Cf. de Orat. l. c. **Mancinum esse in eadem causa*; de Rep. 111, 13.

C. Manilius, Manil. 24, auctor legis Maniliæ. Corn. 1, auctor legis de libertinorum suffragiis; de quibus vid. *Ind. Legg. Laudatur etiam C. Manilius*, M. Æbutii gener, Flacc. 37: forte idem. De eo est, de Rep. 1, 13, 18, 21; ibid. 111, 7.

L. Manilius Sosis, ad Div. xiiii, 50, Catinensis, sed civis rom. factus.

M. Manilius, ad Div. vii, 8, 22; Cæcin. 24; Fin. 1, 4; Orat. 1, 48; de Rep. 1, 12; 111, 7, Jctus. Brut. 27; Acad. 11, 52, consul cum L. Censorino, a. dciv. Brut. 28, prudens in dicendo. Or. 111, 25, omnibus civibus consilii sui fecit copiam. Brut. 15. v. *Boherius ad Somn. Scip. init. Hic est de quo Plin. vii, 9; ubi v. Harduin. qui recte prænomen dat Manius, non M. ut alii (vid. viros doctos ad Liv. Epit. 49); etiam Zosimus*, 11, 4, qui et Mallium vocat. *De varietate librorum in nomine Manilii notavimus in Maniliis Legibus*.

Q. Manilius, Cluent. 13, triumvir Larinas.

T. Manilius, Q. Rosc. 14, senator.

G. Manlius, socius Catilinæ, Catil. 1,

3, pro quo Lipsius, Manutius et alii, Mallius. Sic enim Græci: Dio, Plutarchus, Appianus. Ita habent etiam quidam eodd. Sallustii. v. Cortium ad Sall. Catil. 24. v. Acidinus.

Cn. Manlius, Mur. 17; Planc. 5, homo ignobilis, vincit Q. Catulum in petitione. Or. 11, 28, defenditur a M. Antonio, quum eum, victum a Cimbris eum Cæpio, Sulpicius accusasset. v. Vell. 11, 12; Drahenborch. ad Livii Epit. 67; Ernest. ad Tacit. Germ. 38.

L. Manlius, A. fil. Off. 111, 31, post dictaturam accusatus a M. Pomponio trib. pl. per filium liberatur.

L. Manlius Acidinus, Or. 11, 64. vid. Acidinus.

L. Manlius, ad Div. XIII, 30, Catinensis, civis rom. factus.

*M. Manlius, de Rep. 11, 27, regnum occupare voluisse dictus. Dom. 38, ejus domus eversa. Phil. 1, 13, inde gens Manlia neminem patricium M. Manlium nominari voluit.

Q. Manlius, Act. 1 in Verr. 10, tribunus pl. a. DCLXXXIV.

Q. Manlius Chilo, Catilin. 111, 6, socius Catilinæ, sollicitat Allobroges. Sallustius appellat M. Annium; sed Ciceronis lectio verior propter cognomen, quod est Manliorum, non Anniorum. P. Manutius. Ceterum in pluribus nominibus discrepat a Cicerone Sallustius. vid. Cæparius. Cortius ad Sallust. Cat. 46, 3.

T. Manlius, L. F. A. N. Off. 111, 31, patrem a Pomponio tr. pl. accusatum liberat; Gallum e provocatione vincit; Torquatus primus dictus; in tertio consulatu Latinos ad Vesperim vincit; severus est in filium.

T. Manlius, ad Div. XIII, 22; Att. 1, 16, negotiator Thespiis.

T. Manlius, Verr. 11, 50, prætor Siciliæ, Agrigentum ex oppidis Siculorum ducit coloniam.

T. Manlius, Verr. 11, 8, 50, civis rom. Marcollini. De his vid. in Lentulis.

Marcellus (C. Claudius), M. fil. M. nep. M. pronepos, Ascon. ad Verr. 11, 3; sive, ut placet Wessol. Obs. 11, 1, obno-

pos; pater ejus Caii, qui cum L. Paulo consul fuit. Cæcil. 4; Verr. 11, 3; 111, 91, præfuit Siciliæ. ad Div. xv, 8; Div. 11, 35, Ciceronis collega in augurali.

C. Marcellus, C. F. Brut. 64; ad Div. VIII, 4, 5, Ibid. xv, 8; L. Pauli collega in consulatu. De his duobus intellige locum, Sull. 6.

C. Marcellus Æserninus, Verr. 11, 42, M. Marcelli filius.

C. Marcellus, Marcell. 4, frater M. Marcelli exsulis, qui consul fuit cum Cn. Lentulo initio belli Civilis, divorus ab eo, qui cum L. Paulo consul fuit; nam is fuit tantum ejus patruelis. vid. Manut. ad Div. xv, 7.

C. Marcellus, M. F. Sext. 4, Catiñarius, Capua a P. Sextio expellitur.

M. Marcellus, M. F. Offic. 1, 18, magnitudine animi excellit. Divin. 11, 36, quinquies consul, imperator et vir optimus, augurium ex cacuminibus totum omittit. Brut. 3, Hannibalem ad Nolam vincit. Verr. 1, 4, is, Pænis victis, restituit Siculis monumenta: unde patronus Siciliæ; idem qui Syracusas cepit, cujus sæpe in Verrii mentio fit, v. c. 1, 51, 55; in quinto consulatu, belli Punici II anno 21, a. 221, in prælio contra Hannibalem perit. In ejus honorem a Siculis celebrata sunt Marcellæ, Verr. 11, 21, etc. quæ postea Verres sustulit, et Verres substituit. Wessolingius tamen, Obs. 11, 1, ad C. Marcellum pertinere putat; quem vid. Marcellus* ut acer et pugnax, de Rep. v, 7; ibid. 1, 1, 14.

M. Marcellus, nepos quinquies consulis, teste Ascon. in Pison. 19. de Div. 11, 5; Fat. 14, ter consul, naufragio perit, in legatione ad Masinissam a. 27. Liv. Ep. 50.

M. Marcellus, C. Æsernini pater, Brut. 36, qualis in dicendo; filius ejus naturalis P. Lentulus Marcellinus. Font. 10, L. Crassi testimonium in eum nil valuit.

M. Marcellus, Catil. 1, 8, pater C. Marcelli, Catilinarii; et ipse sodalis Catilinæ, ad quem is vitandæ suspicionis causa migravit. v. Muret. ad h. l.

M. Marcellus, Quint. 17, fuit juris magis, quam eloquentiæ studiosus, ut *Ascon. ad Div. in Cæcil. e. 4*, tradit, ideoque *Aquillio aliisque jungitur juris peritis. Videtur frater illius C. Marcelli, qui ibi nominatur.*

M. Marcellus, Or. 1, 13, ædilis curulis dicitur esse eo ipso tempore, quo sermo ille habetur, adeoque *Philippo et Cæsare coss. M. Druso autem tribuno pl. Dicitur porro amicus Crassi et Scævola. Hunc patrem M. Marcelli puto, pro quo est oratio.*

*M. Marcellus, M. F. pro quo est oratio, consul cum Serv. Sulpicio. ad Div. viii, 8, ejus Sctum de provinciis consularibus, cui intercessum est. iv, 7, non vult Romæ esse, post bellum Civile. Marc. 1, a Cæsare restituitur. ad Div. iv, 12, a Magio Athenis interficitur. v. Magius Chilo. ad Div. viii, 10, tardus homo, et parum efficax. Catil. 1, 8, vir fortissimus. *Manutius de patre accipit, quod vir dicatur, quasi non possit vir dici, qui xii annis post consul fuit.**

Marcellus Mindius, ad Div. xv, 17, forte pigmentarius.

Marcianus (Tullius), Att. xii, 53, videtur cum *Cicerone filio Athenis fuisse. Att. xii, 17.*

Marcii, Div. 1, 40, 50, fratres, sunt augures et vates. v. *Davis. Liv. xiv. 12, unum facit, et Macrob. Sat. 1, 17.*

Marcii Reges, Herenn. iii, 21, qui de *Romulo et Remo interpretantur, absurdi sunt. Marciorum familia celebris Romæ fuit, qui Regum cognomen habuere. Pinguntur Marcii; ù quoniam Regum cognomen habent, facile reges in mentem veniunt.*

M. Marcius, ad Div. xiii, 54.

Marcus, Marcio mortuo, de Rep. ii, 20; vid. *Ancus Marcius.*

L. Marcius Philippus, Corn. 1, consul cum Sext. Julio, a. cclxii. Verr. 1, 55, censor cum M. Perperna, a. dcccvii.

L. Marcius Censorinus, Brut. 15, consul cum M. Manilio, a. dciv. v. in *L. Censorinus.*

L. Marcius, Balb. 13, primi pili cen-

turio, qui cum *Gaditanis fœdus populi romani fecit, extinctis in Hispania Cn. et P. Scipionibus; unde Marcianum fœdus, c. 17. De eo vid. Livius xxv, 37.*

L. Marcius, Lig. 11, eques rom. Q. Ligarii advocatus.

Q. Marcius Crispus, Pis. 23, legatus L. Pisonis in Macedonia. Phil. xi, 12, proconsul Asiæ, jubetur C. Cassio provinciam et exercitum tradere.

Q. Marcius Philippus, Brut. 20, consul cum Cn. Servilio, a. dlxxxiv.

Q. Marcius Rex, Pison. 4, L. Metelli collega in consulatu, a. dclxxxv. Dom. 50, censor. *Adde in Rex.*

**Mariana quercus*, Leg. 1, 1, dicebatur ea, quæ erat in *Arpinati, et de qua M. Cicero in Mario, poemate, mentionem fecerat.*

Mario, ad Div. xvi, 1, servus *Ciceronis.*

Marius Calventus, s. Calventius, Q. fr. iii, 1, P. *Manutius de Pisonis intelligit; alii conjiciunt, Calvenus Matus. v. in Matus. Sed non video, quare Matus contra Ciceronem scripserit.*

Marius, Leg. 1, 1; Div. 1, 47, carmen *M. Ciceronis.*

Marius, Sext. Rosc. 32, accusator bello civili *Sullano interfectus.*

Marius, Leg. iii, 16, vid. *Gratidianus.*

C. Marius, Balb. 20, *Africani (min.) discipulus ac miles, sc. ad Numantiam. Planc. 21, bis ædilitiam repulsam tulit. Font. 18, legatus Rutilii bello Sociali. Appian. B. C. 1, 635. Tusc. v, 19, cum collega Catulo Cimbrici victoriam belli communicat; civili bello autem eum interfici jubet. Tusc. ii, 15, varices secari soluto sibi vult, unde postea et alii, c. 22. Brut. 45, hostis a senatu judicatur. Pis. 19, a Minturnensibus servatur. Quir. P. Red. 8, ejus exsilium et magnitudo animi in exsilio conservata. ibid. 3, ab exsilio revocatur. Leg. 11, 22, ejus reliquias apud Anienem sitas dissipavit Sulla. Add. Nat. Deor. iii, 32; Verr. v, 10; Font. 12; ad Manil. 20; Mil. 4; Att.*

discipulus Carneadis, in quo plurimum suavitatis fuit.

Meleto, N. D. III, 21, Musa ex primis quatuor, natis Jove altero.

Melissus, Acad. II, 37, *Samius fuit, non philosophia magis quam rebus gestis clarus; Parmenidis discipulus. v. Laert. IX, 24, et ibi Monag.*

**Sp. Melius*, de Rep. II, 27; Dom. 38; Amic. 8, 11; Senect. 16, regnum appetit. Catil. I, 1, a Q. Servilio Ahala interficitur. Scribunt et *Melius*.

C. Memmius, frater L. Memmii, Or. II, 59; Brut. 36, homo mordax, orator mediocris, accusator acer et acerbus. ib. 70, accusat Bestiam. Font. 10, de repetundis accusatur; Scauri testimonium in eum nihil valet. Catil. IV, 2, a Saturnino interficitur.

C. Memmius, L. fil. Brut. 70, perfectus literis, sed Græcis, fastidit Latinas; argutus et dulcis orator, sed parum studii eloquentiæ tribuit. Att. I, 18, M. Luculli et Gn. Pompeii uxores stupravit. *Lucullus est Menelaus, Pompeius Agamemnon*. Balb. II, Pompeii quæstor bello Sertoriano. Q. fr. I, 2, prætor *Bibulo et Cæsare coss.* Vat. 14, prætor Vatinium adesse jubet, *questionem in eum habiturus e Logo Licinia Junia*. Att. IV, 16, 18, enuntiat pactionem, quam ipse et competitor Domitius cum coss. Appio et Ahenobarbo de consulatu fecerant. ad Div. XIII, 1, Athenis exulat, *de ambitu damnatus*. Att. VI, 1, de eo restituendo Curio cogitat. *De eo vid. quæ collogit Manut. ad Div. XIII, 11 Cognomine Gemellus dictus, si est is, qui, XIII, 19, Patris exsulasse dicitur; quod videtur Manutio et Corrado.*

C. Memmius, Q. fr. III, 3, tribunus pl. subscribit P. Sullæ accusanti A. Gabinium *de repetundis, et Postumum de residuis*. P. Sullæ privignus fuit. De eadem accusatione v. ep. I. Cf. Sull. 19; pr. Rab. Post. 3. *Ex eo, quod trib. pl. fuit, intelligitur, Memmiam familiam plebeiam fuisse. Sed hunc cum altero illo L. F. confundere videtur Manut. l. e. quum, ad or. pr. Rabir. 3, accurate*

distinguat. Ceterum filius C. Memmii, fratris L. Memmii, esse videtur.

L. Memmius, C. frater, Brut. 36, orator mediocris, accusator acer.

P. Memmius, Cæcin. 10, testis in Cæcinam.

Menalippa, de Off. I, 31, Attii tragœdia.

Menalippus, Tusco. III, 9, Attii fabula. Sed Bontleius legebat Melanippus, Botherius autem Menalippa.

Menalius, N. D. III, 22, pater Vulcani ejus, a quo Vulcaniæ nominantur.

T. Ampius Menander, ad Div. XIII, 70, libertus T. Ampii Balbi.

Menander, ad Div. XVI, 15, servus Ciceronis.

Menander, de optim. gener. orat. 2; Fin. I, 2, poeta comicus, *notissimus ille, cujus præclara fragmenta exstant.*

Menecles, Alabandensis, Orat. II, 25; Brut. 95; Orat. 69, orator et rhetor Asiaticus, puero Cicerone, celeberrimus, quem tota Asia imitabatur. Auditus Antonio. Fratrem habuit Hieroclem, ejusdem laudis oratorem. Argutus et sententiosus fuit.

Menodorus, Eretricus, Acad. II, 42, Phædonis discipulus, Eliacus. De eo vid. Laert. II, 125 sqq.

Menodorus, Or. I, 19, rhetor Atheniensis, tempore L. Crassi.

Menodorus, Att. XV, 19; Phil. XIII, 16, Græculus civitate donatus, et post securi percussus.

Menelaus, Agamemnonis frater, Her. III, 21; Orat. 22; Brut. 13. Menelas Læconi fuit suaviloquens jucunditas, de Rep. V, 8.

Menelaus Marathenus, a Maratho, antiqua Phœnicum urbe, Brut. 26, rhetor Græcus, cujus opera C. Gracchus in orationibus suis uti putabatur.

Menelaus, Verr. III, 85, Entellinus.

Menippus, Stratonicensis, Brut. 91, princeps oratorum Asiaticorum, tempore Ciceronis.

Menippus, Acad. I, 2, is, a quo Menippeæ satyræ dicuntur; de quo vid.

Gell. XIII, 39; *Macrob.* I, 7, 11, etc.
Eum imitatur Cicero.

Meniscus, Verr. III, 87.

Menocritus, ad Div. I, 9, Græcus,
Lentuli Spintheris libertus.

Menæceus, Tusc. I, 48, oraculo edito
mortuus est pro patria. *Creontis filius*,
ap. *Eurip.* in *Phœnissis*.

Menon, Tusc. I, 24, liber Platonis.

Menophilus, Att. IV, 8, servus Attici,
quo Cicero usus est in instruenda bi-
bliotheca.

*Mentor**, Att. IX, 8.

Mentor, Verr. IV, 18, sculptor et cæ-
lator, cujus *Thericlea vasa* laudantur.
* *Græv.* ad h. l. in primis *Plin. H. N.*
XXXIII, 12.

Menula, Anagninus, Dom. 30.

Mercurius, N. D. III, 23; de Div. I,
23; Verr. IV, 39, Mercurii plures.

*Mercurii** stella, Nat. D. II, 20. Alter
Mercurii cursus, de Rep. VI, 10.

L. Mescinius Rufus, ad Div. V, 19,
20; XIII, 26, 28; XVI, 4, 9; Att. VI, 3,
4, quæstor Ciceronis.

* *Messalla (M. Valerius), M. F. qui bien-
nio post Ciceronem consul fuit*, Brut. 70,
qualis orator. Sull. 14, prætor. Arusp.
Resp. 6, pontifex. Att. I, 13, vehe-
menter severe contra Clodium agit. ib.
14, valde laudatur. *De eo intelligendus
est locus, S. Rosc.* 51.

Messalla (M. Valerius), C. F. Att. IV,
15; Q. fr. III, 8, consalatum petit,
ann. 699. ibid. III, 12, de ambitu ac-
cusatus, levatus est molestia, quum pro-
pter supplicationes *Cæsari decretas ju-
stitium esset*. Brut. 96; ad Div. VIII, 2,
4, iterum accusatus de ambitu, post
consalatum anno dcc gestum, absolutus
est, defendente Hortensio.

M. Messalla Niger, Sull. 6.

Messalla, ad Brut. 15, juvenis, exi-
mie laudatur. *Est is, qui sub Augusto
inclaruit; de quo v. Broukh.* ad *Tibull.*
I, 3.

Messidius, Q. fr. III, 1.

P. Messianus, ad Div. XIII, 51, eques
rom.

C. Messius, Att. VIII, 11, familiaris
Pompeii. Sen. p. Redit. 8, trib. pl. P.

Lentulo Spinthere cos. legem tulit de
Ciceronis salute. Att. IV, 1, legem scri-
bit, qua Pompeio classem, exercitum,
pecuniam et majus imperium in pro-
vinciis dedit, quam ipsi prætores et
proconsoles habebant. ib. 15, legatus
Cæsaris, e legatione revocatus et accu-
satus, a Cicerone defenditur. v. *Pighii
Ann.* ad a. DCXCVI.

Metella, Att. XI, 23, *Boio et Corrado
videtur pellex Dolabellæ et Æsopi*.

*Metella**, Att. XIII, 7.

*Metella**, Sext. 47.

Metelli, cognomen Cæciliorum. *De
stemmate Metellorum vid. Burm.* ad
Voll. II, 3.

Metellina, Att. I, 13, est oratio Cice-
ronis contra Q. Metellum Nepotem.

A. Metellus, Flacc. 40; ita *Gruterus
e codd. Pall. dedit, quum ante in vulgg.
esset Q. Et manifestum est eæ contextu,
sermonem esse de Metello Cretico. Ejus
autem prænomen Q. est, non A.*

*C. Metellus, Q. Macedonici quartus
fil. Caprarius*, Quirit. p. R. 3; in Senat.
15, censorius (fuit censor cum Numidi-
co, a. DCII), pro Q. Metello Numidico
exsule intercedit. Or. II, 66, ei tardi-
tatem ingenii objicit Scipio.

*L. Metellus Calvus, Macedonici fra-
ter*, Font. 10; ejus testimonium in Q.
Pompeium nil valet. *Consul fuit A.*
U. DCXI.

L. Metellus Diadematus, Maced. fil.
Sen. p. Red. 15; ad Quir. 3, pro Nu-
midico intercedit. *Consul fuit cum Q.*
Scævola, Q. F. ann. DCXXXVI. *Diade-
matus dictus est a diademate, quo caput
obligare solebat, ulceris alicujus togendi
causa, Gr. διαδόµενος. Plin. XXXIV, 8,
et Diadematum et Diadumenum ap-
pellat. Ceterum caveant tirones, ne au-
diant eos, qui hunc Diadematum cum
Dalmatico confundunt, et pro uno ha-
bent, quum Dalmaticus sit Diademati
frater patruelis. Scio Plin. VII, 44, inter
Macedonici filios commemorare Dalma-
ticum; sed ibi reponenda est lectio, quam
fere omnes libri habent, Diadematis,
pro Dalmaticis. v. *Harduin.* ad h. l. et
*Gesner. Chrest. Plin. p. 217; qui tamen**

Dalmaticis retinent, et pro uno utrumque habent. An censor fuerit, dubitari video. L. Metellus quidam censor fuit cum Cn. Domitio a. DCXXXVIII. ad h. a. Sigonius putat, esse Metelli Calvi filium, qui a. U. DCXXXIV consul fuit. Recte; sed quod negat Dalmaticum censorem fuisse, ejus causa hæc est, quod Dalmaticum a Diademato non discernbat, ut Burm. ad Vell. II, 3. vide de Rep. I, 1, 3, 19, ubi nomen ejus occurrit.

L. Metellus Dalmaticus, L. Calvi filius, cons. cum L. Cotta, a. DCXXXIV. Verr. I, 59, de ejus manubiis, e Dalmatis, Castoris ædes exstructa. Verr. IV, 57, Metelli porticus. Verr. I, 55; Cluent. 42, censor cum Cn. Domitio. v. in Diademato. Add. Valcr. M. VII, 5, 1.

L. Metellus, Pis. 4, Q. Marcii collega in consulatu a. DCLXXXV. Act. I in Verr. 9, prætor Siciliæ (a. DCLXXXIII), testes in Verrem retinet, et accusationem impedire conatur; de quo multæ in Verrenis querelæ, in primis l. II. Est pater Cretici; fratres ejus sunt Q. et M. Act. I in Verr. 9, 10, Q. consul (a. U. DCLXXXIV); M. prætor eodem anno.

L. Metellus, Att. IX, 6; X, 4, trib. pl. pæne interfectus est jussu Cæsaris, quod ei sæpe intercederet. Ejus socrus Clodia.

M. Metellus, Act. I in Verr. 9, 10, prætor, a. DCLXXXIV. Att. II, 1, ejus ludi gladiatorii.

Q. Metellus, L. fil. Brut. 14, consul cum L. Veturio Philone a. DCLVII, et dictator anno sequente. De ejus oratione in laudem patris, et de patre ipso, vid. Plin. H. N. VII, 43.

Q. Metellus, Q. fil. L. nep. Macedonicus. Mur. 14, de Pseudophilippo triumphat. Br. 21, quatuor filios consulares habuit, nempe Q. Balearicum, qui cum T. Flaminio consul fuit; L. Diadematum; M. collegam Scauri in consulatu et C. Caprarium, qui candidatus consulatus erat, quum moreretur pater (vid. Plin. VII, 13 et 44. Add. Harduin. Em. L.), et duas filias, non tres. vid. Perizon. Hist. Anim. c. 15. Dom.

47, avus P. Servillii Isaurici, et proavus P. Scipionis. Ejus bona a C. Atinio La-beone trib. pl. consecrantur, sine fraude ejus. Font. 10, in Q. Pompeium frustra testimonium dicit. Cf. Amic. 21. Offic. I, 25, inter eum et Africannum minorem inimicitie sine acerbitate. Ejus etiam fit mentio, Br. 56; Or. I, 48, etc.

Q. Metellus Balearicus, Maced. F. Brut. 74, cum T. Flaminio consul, a. DCXXX. Div. I, 2, ejus filia Cæcilia.

Q. Metellus, L. Calvi fil. Numidicus, a victoriis de Jugurtha reportatis, Brut. 35, de republ. dicebat satis bene. Consul cum M. Silano, a. DCXLV. Sext. 47, L. Saturninum a censu prohibet. Cluent. 35; Dom. 31; Sext. 16; de Rep. I, 3, lege Saturnini ejicitur, quod in ejus legem jurare nollet. Quir. p. Red. 3; in Senat. 15, etc. revocatur, deprecante filio et tota familia, et quidam, Planc. 28, lege Q. Calidii. ad Div. I, 9, post exilium fracto animo fuisse dicitur. Balb. 5, de repetundis accusatus, quantum fidei habuerit. Att. I, 16, ejus tabulas judices nolunt inspicere. Verr. IV, 66, noluit laudatione sua jvare sororis virum, L. Lucullum. Arch. III; Or. III, 18, etc.

Q. Metellus, Q. Numidici filius, Pias, Or. II, 40; Quir. p. R. 3; in Sen. p. B. 15, patris exilium pie luxit, et pro eo populum deprecatus est; unde et Pii nomen tulit. Balb. 2, 17, contra Sertorium bellum gerit. Sull. 25, a C. Cethego vulneratur. Planc. 29, gratus animus in Q. Calidium.

Q. Metellus Scipio, Ar. Resp. 6, pontifex. De eo capite ad Div. XII, 2; est Metelli Pii filius adoptivus.

Q. Metellus Nepos, Balearici F. v. Ascon. ad Cornel. I. Rab. perd. 7; Att. II, 6, legem Cæciliam Didiam fert. Consul cum T. Didio a. U. DCLV, Quir. p. R. 3; Sen. p. R. 15. De cognominis v. Manut. ad Corn. I.

Q. Metellus Creticus, Calvi abnepos, Act. I in Verr. 9, consul cum Hortensio, ann. U. DCLXXXIV. Flacc. 15, Cretam vincit. v. Dio Cass. XXXVI, p. 8;

Sallust. B. C. 29, Att. 1, 19, legatus mittitur ad Galliae civitates, ne se cum Helvetiis jungant.

Q. Metellus Celer, Nep. fil. Balear. nep. Brut. 89, non ille quidem orator, sed tamen non infans, trib. pl. collegis C. Curione, Q. Vario, C. Carbone, etc. Auditus a Cicerone juvene.

Q. Metellus Celer, Celeris fil. major. v. Ascon. ad Cornel. 1, et Manut. ad or. pro Domo, c. 47, ubi tamen turbat in hujus Metelli stemmate; ad or. pro Sext. 62. Catil. 1, 8; 11, 3; Sull. 25, praetor Cicerone consule, delectum habet contra Catilidam. Pis. 4, consul designatus, cum L. Afranio; privatus auctoritate sua ludos Compitalitios fieri prohibet, et rem obtinet. Att. 1, 17, consul designatus resistit publicanis, Asiatum locationem induci postulanti- bus. ad Div. v, 1, cum Cicerone ex- postulat de fratre Nepote tribuno ab ipso in senatu oppugnato. Galliam provinciam obtinet ex praetura. Att. vi, 3; ad Div. viii, 8, accusat M. Servilium. Coel. 14, Clodiam uxorem habet. c. 24, ejus mors, venenum accepisse indicat; laudatur. Brut. 70, qualis orator.

Q. Metellus Nepos, Celeris min. fr. ad Div. v, 1, 2, trib. pl. *Silano et Murena* *cons.* in senatu oppugnatur a Cicerone; quem ante ipse oppugnave- rat; *de quo vid. Dio Cass. xxxvii, p. 48, 49. Br. 70, qualis in dicendo fuerit; fuit consul cum Lentulo Spinthere. Sen. p. R. 10, inimicitias cum Cicerone de- ponit, neque intercedit Lentulo, atque etiam de Cicerone refert, et fert. Dom. 47, ejus avus esse dicitur Macedonicus, qui tamen est abavus.*

Q. Metellus, pontifex maximus, Sen. 9.*

Meto, Att. xii, 13, 51, fuit debitor Ciceronis, quod ex altero loco, ep. 51, satis clare apparet; sed quia istud tar- dum nomen erat, ludit in nomine, et diem solutionis annum Metonis appellat. Dicebatur enim annus Metonis per prover- bium pro longo tempore. Proprie autem annus Metonis est cyclus undeviginti

annorum, qui Metonem et astronomum auctorem habebat. v. Diodor. Sic. xii, p. 94. Add. Manut. Quaes. per epist. 1, 6.

Metra, ad Div. xv, 4, homo apud Ariobarzanem gratosus.

Metrius Philomo, Div. vii, 18, li- bertinus videtur, pro quo Manutius con- jiciebat M. Aemilius, cujus mentio est apud Asconium in Milonianam. Rutger- sius autem, Var. Lect. iii, 2, mavult Metilium.

Metrodorus, Scepius, Or. 1, 11, Carneadis auditor: Orat. ii, 88; Tusc. 1, 24, divina fuit memoria; de qua add. Plin. vii, 24; ad quem locum v. Harduin. Emend. 80, ubi et de aetate ejus. Idem Plin. xxxv, 11, excellentem pictorem fuisse, et L. Paulli liberos eru- divissq. tradit.

Metrodorus, Chius, Acad. ii, 23, ini- tium libri de Natura. Democriti disci- pulus, et Hippocratis magister.

Metrodorus, Epicureus, Athenien- sis, Fin. ii, 3, sapientem se ab Epicuro appellari patitur. Tusc. ii, 3, ejus libri non leguntur, nisi ab Epicureis. Quare Lampsacenus dictus sit, quum Atheniensis esset, v. Jonsium, 1, 2, 6; Menag. ad Laert. x, 22.

Metrodorus, ad Div. xvi, 20; Att. xv, 1.

Metrodorus, Carneades, Acad. ii, 6. Mettius*, Att. xv, 7.*

Metuscilius, Att. viii, 12, Pompeia- nus.

Midas, Tusc. 1, 48, pro Sileni capti missione quid muneris acceperit. de Div. 1, 36; 11, 31, puero formicae tritici grana in os congerunt.

Milo, Crotoniates, Sen. 9, 10; Fat. 13; ejus vires.

**Milo (T. Annius); Mil. 15, post tribunatum, quem gessit Lentulo Spin- there et Metello *cons.* reum facit P. Clodius de vi. ad Div. 1, 5, a Cn. Pom- peio defenditur. Att. iv, 3, ejus cum Clodio contentiones. Off. ii, 17, ei honori fuit, gladiatoribus emtis reip. causa Clodii furores comprimere. ad Div. 11, 6, consulatum petit. Dicit.*

Cic. in senatu adversus Clodium de Ære alieno Milonis. Orationis prorsus ignotæ fragmenta sunt, Frag. p. 189. Hoc ipso tempore Clodium Milo interfecit; de quo vid. argum. Or. pr. Milone. De ejus exitu v. Velleius, II, 68; Dio, XI, p. 141 sqq. vide etiam Arusp. resp. 4; Sect. 40; Q. fr. II, 3, 6; ad Div. xv, 4; Mil. 9—12; Att. v, 8; vi, 4, 5; ix, 14.

* *Miltiades, Fin. II, 21; Tusc. IV, 19, ejus tropæa. Sext. 67; de Rep. I, 3, calamitas.*

Mindius Marcellus, ad Div. xv, 17.

M. Mindius, ad Div. v, 20; XIII, 26, frater Mescinii Rufi, negotiator.

Minerva, Nat. D. III, 23, plures Minervæ. ibid. Coria, Arcadibus culta, quadrigarum inventrix. ibid. III, 24, etymologia. Verr. IV, 53; Or. II, 17; Tusc. I, 15; Att. I, 4; Nat. D. I, 30, 36.

Minos, Tusc. I, 5, 41; II, 14; Offic. I, 28; de Rep. II, 1, rex Græcæ.

Minotaurus, ad Div. XII, 25, i. e. Calvisius et Taurus, qui hoc nomine perstringuntur.

Minucia gens, Verr. I, 43.

Minucius Magius, Att. IX, 13, a Pompeio de pace mittitur ad Cæsarem.

Cn. Minucius, ad Div. XII, 25, in Africa aut apud Q. Cornificium aliquid muneris tenuit, aut proprium imperium habuit.

L. Minucius Basilus, Off. III, 18, qui cum Cætare in Gallia fuit v. de B. G. VI, 29. vid. etiam Basilus.

Q. Minucius, Brut. 18, consul anno urbis DLVI.

Q. Minucius Rufus, ad Verr. II, 28, IX, 31, eques romanus in Sicilia negotiator.

Mithridates, Flacc. 17, Phryx, testis in Flaccum.

Mithridates, rex Ponti, Acad. II, 1, post Alexandrum maximus, quid de L. Lucullo judicavit. Verr. II, 65, ejus statuam etiam, quum bellum contra ipsum gerunt, Rhodii non dejiciunt. De eo multa in or. p. L. Manilia, etc. De familia Mithridatis. v. Reines. Epist. ad Hofm. et Rupert. ep. 21, p. 65.

Mnasistratus, Verr. III, 46, Leontinus.

Mnemosyne, Nat. III, 21, mater novem Musarum.

Mnasarchus, stoicus, Or. I, 11, 18, Panætii auditor, neminem oratorem putabat, nisi sapientem. Cf. Fin. I, 2; Acad. II, 22; frag. 1.

M. Modius, Verr. II, 48, eques R.

Moragenos, Att. v, 15; vi, 1, Asianus, quocum Attico controversia fuit de servo.

Molo, Rhodius, Br. 19; Att. II, 1, etc. est Apollonius Molo, de quo supra.

Moneta, Nat. D. III, 18, dea, Juno. Div. I, 45, quare Juno sic appelletur. Att. VIII, 7.

Mopsus, Nat. D. II, 3; de Div. I, 40, Argivorum augur.

Motho, ad Div. XVI, 18, Manutius malebat Matho, s. M. Otho.

Mucia, Verr. II, 21, festus dies in Asia institutus in honorem Q. Mucii, qui Asiam equisimo imperio recevit.

Mucia, ad Div. v, 2; Att. I, 12, Cn. Pompeii uxor, qui cum ea divortium fecit, Nepotis et Celeris Metellorum soror; quare ita dicatur, disputat Manut. ad Div. v, 2.

Mucius, Brut. 58, Lælia C. F. filiz, L. Lælii neptes.

P. Mucius Scævola, P. F. Q. N. P. Pron. Herenn. II, 15; Or. II, 6, 12; Fin. II, 16, trib. pl. consule Cæpione fert, ut de Tubulo queratur. Att. XII, 5, quibus coss. tribunus fuerit. Prætor fuit P. Furio et Sext. Attiliocos. Dom. 53, pontifex M. Brut. 28, acutus et copiosus orator. Verr. IV, 49, L. Calpurnii collega in consulatu ann. DCXX. Dom. 34, segnior in republ. gerenda putatur. Nasice factum Scto probat. Cf. Planc. 36. Or. I, 48, 50, optime pila et duodecim scriptis luit. Laudatur præterea, Off. II, 13; Att. XII, 4; Nat. D. III, 2; Dom. 53; Topic. 4, 8; ad Div. VII, 10, 22, etc. Hic est is, qui, ut Pomponius ait, primus jus civile fundavit; qui primus hanc scientiam in familiam Muciam intulit. Duos fratres habuit item Jctos, P. Crassum Mucia-

num, Or. 1, 37; Brut. 26, et Q. angurem; *sed hunc tantum patruelam; quod tenendum est legentibus notam Græcii ad Offic. 11, 13. Hujus P. fil. Q. Asiæ proconsul etiam Jctus fuit. De eorum jurisprudentia et opinionibus exstat Balduini libellus, de Jurisprud. Muciana. Vide de iis etiam Pompon. Orig. Jur. §. 39, 41, et ibi Rup. De eo agitur, de Rep. 1, 19, 20, 23.*

P. Mucius; P. F. Q. N. P. Pron. Brut. 56, frater P. Crassi: ejus libri. Est P. Crassus Mucianus, de quo supra, frater P. Mucii naturalis. vid. Brut. 26.

Q. Mucius, Sext. 21; Paradox. 1, 2, solus in castra Porsenæ venit, eumque interficere conatur.

Q. Mucius, Q. F. Q. N. P. Pron. Brut. 26, augur, de repet. contra T. Albnctum dixit, de Rep. 1, 12, gener Lælii, de Amic. 1, ad eum senem deducitur Cicero puer, qui nunquam ab ejus latere discessit. Consul fuit ann. DCXXXVI. Balb. 20, de jure prædiatorio non respondet. Phil. VIII, 10, bello Marsico valde senex et infirmus, tamen quotidie, simul atque lucret, conveniri poterat, et primus in curia erat. Brut. 89.

Q. Mucius, P. F. P. N. etc. Offic. 1, 32, in jure civili excelluit. 11, 16, omnium moderatissimus, cum L. Crasso ædilitate functus est, et reliquis magistratibus prætertribunatum et censuram. Verr. 11, 10, Africam justissime rexit; sed, Att. 7, 17, solos novem menses. v. Mucia. ad Div. 1, 9; Planc. 13, publicanos inimicos habet, quod eos in provincia coercuerat. Cæcil. 17, pro prætorè justissimo nomen ejus dicitur. de Amic. 1, pontifex M. Or. 1, 5, juris peritorum eloquentissimus, et eloquentium juris peritissimus. Cf. Brut. 39; Offic. III, 11, 15, in consulatu cum Crasso, a. DCLVII, legem Muciam Liciniam tulit. v. Ind. Legg. Brut. 89, Ciceronis in jure civ. præceptor ("nisi h. l. ut Wetzel. suadet, et res postulare videtur, legere malis, Q. Scævola, Q. F.). S. Rosc. 12, in funere Marii a C. Fimbria vulneratur. Nat. D. III, 32, ante

simulacrum Vestæ trucidatur, sc. in curia Hostilia a Damascippo prætorè, Vell. 11, 26. Huc pertinent loca, ad Att. IX, 18.

Q. Mucius, Q. F. Q. N. de hoc capto ad Div. III, 5; Att. IV, 16, tribunus pl. Ahenobarbo et Appio Pulchro coss. optimatium partium defensor. Cf. Q. fr. III, 2; 11, ult. v. Pighius ad an. DCXCIX. Ex his facile Muciorum stemma confici poterit, quod digessit recte, quum a multis, v. c. Pighio, malo digestum esset, Rupertus ad Pompon. de O. J. III, 7. Hic est etiam ad Div. IV, 9, si sana lectio.

Q. Mucius Mancina, Off. 1, 30, in sermonibus effecit, ut unus de multis videretur.

Mulciber, Tusc. 11, 4;

L. Mummius Achaicus, consul, a. DCVII, Verr. 1, 21, Corinthum delevit, et multas Achaie et Bœotiae urbes subegit. Att. XIII, 6, 30, 32, 33, qui ejus decem legati fuerint. Brut. 22, censor cum Africano minori, a. DCXI. Brut. 25, orationes reliquit. Off. 11, 22, abstinentissimus.

L. Mummius Quadratus, Sext. 11, tribunus pl. cum P. Clodio, de salute Ciceronis ad senatum refert. Manutius, ad Sæct. 11, Ninnius legendum censet; et ita habet Dio, XXXVIII, p. 79; ita appellatur etiam aliis Ciceronis locis. vid. in L. Ninnius; sed Mummius defendit Pighius ad annum DCXV. Dom. 48, P. Clodii bona consecrat Cereri.

M. Mummius, Verr. III, 53, prætor Cn. Pompeio et M. Crasso coss.

** P. Mummius, Orat. 11, 67, cuius temporis homo. Sed forte dictum de Sp. Mumio, qui sequitur.*

** Sp. Mummius, frater Achaici, Brut. 25, orationes reliquit; stoicam philosophiam tenuit. Att. XIII, 6, legatus fratris Achaici. Amic. 19, 27, amicus Scipionis. de Rep. 1, 12; ibid. 21, adest disputationi de republica. III, 27, aversus a ratione populari.*

T. Munatius, ad Div. X, 12, est Plancus Bursa. Catil. 11, 2, socius Catilinæ.

Mundus, Att. XV, 26, 29.

L. Mureus, ad Div. xii, 11; Att. xii, 2, imperator et proconsul in Asia. v. *Stattius*.

C. Murena, *L. F. & Licinia familia plebeia*, Mur. 7, ubi de majoribus C. et L. Murenæ videndum. Frater ejus, pro quo est oratio, Mur. 41, Galliam regabat consule Cicerone.

**L. Murena, pater*, Verr. 1, 35, naves civitatibus Asiæ imperat. Manil. 3, de Mithridate triumphat; a Sulla revocatur.

L. Murena, L. F. Mur. 7; ejus avus et proavus prætores fuere. ibid. 9, legatus L. Luculli. ib. 1, consul cum D. Silano creatus, ambitus accusatus a Servio Sulpicio et Catone, defenditur a Cicerone consule.

**P. Murena*, Brut. 67, mediocri ingenio, sed magno studio; literarum studiosus. 90, bello civili Sullano periiit.

Murena Varro, ad Div. xiiii, 22. v. *Varro*.

Musæ, N. D. iii, 21, tria genera Musarum.

*Musæus**, poeta, Tusc. 1, 41; Nat. D. 1, 15.

**Musca*, Orat. 11, 60, & *Sempronius*. Nemo intellexerat ambiguum in hoc, *Puer, abigo muscus*; ubi agitur de A. et M. Sempronius. Occurrit T. Sempronius *Musca*, Tit. Liv. xlv, 13; Sempronius *Musca*, Val. Max. vi, 1, 13.

**Musca*, Att. xiii, 40, videtur Attici libertus fuisse.

**Mustella Tamiensis*, Anagninus, de *Sicariis*, M. Antonii triumphari, Phil. 11, 4, 41; v, 6; xiii, 2; Att. xii, 5, 44; xiii, 3.

C. Mustius, Verr. 1, 51, eques rom.

**Q. Mutto*, homo sordidissimus, pro Scaur. 3, fragm. nov. Est *Q. Matus*, fragm. or. pr. Fundanio.

Myrmecidos, Acad. n. 38. vid. *Ælian*. V. H. 1, 17.

Myro, Her. iv, 6; Or. iii, 7, statusarius præstans. Verr. iv, 60, ejus bucula; 43, Apollo; 3, Hercules. Brut. 18, 19, etc. etc.

Myrtilus, Nat. D. iii, 38, ejus mors vindicatur. *OEnomai auriga a Pelopis interfectus*; v. *Hygin*. fab. 84.

Myrtilus, Att. xv, 13; xvi, 11, servi nomen.

N.

Nævius Turpio, Verr. 11, 8, quadruplator, civis rom. de conventu Mamertino. Cf. v, 41.

Serv. Nævius, Brut. 60, a Curione defenditur.

Seant. Nævius, Quint. 1, etc. præco, cui cum P. Quintio controversia; gratiofus apud Sullanos, ad quos a Marianis defecerat.

Nævius, Orat. 11, 63, poeta comicus, quem sæpe citat Cicero. Brut. 15, de tempore mortis ambigitur. Tusc. iv, 31; Or. 45.

Nannius, Att. 1, 16, proscriptus a Sulla.

Nannii, Pet. Cons. 2. *Manut. ad Att.* 1, 16, legit Nanneli.

C. Nasennius, municeps Suessanus, ad Brut. 8.

Nasica, v. in *Scipio*; item in *Porsius*. *Nasica* invidia, de Rep. 1, 3.

L. Nasidius, Att. xi, 17, Pompeianus. v. et in *Visidius*.

Cn. Otacilius Nasso, ad Div. xii, 55, eques rom.

L. Octavius Naso, Q. fr. 1, 2, videtur negotiator in Asia fuisse.

P. Naso, Phil. iii, 10, provinciam a M. Antonio assignatam recusavit. Att. xii, 17.

**Q. Naso*, Cluent. 53; forte, ex eodem or. c. 54, *Q. Vocomius Naso*, prætor, qui causæ Cluentii præfuit. Flacc. 21, prætor Asiæ. *Hos duos Nasones P. et Q.*

prætermisit Heinsius in Catalogo Nasorum, ad Ovid. Epist. 1.

Natta, e Pinarii, de Div. 1, 12; 11, 20, ejus simulacrum ex ære.

L. Natta, Mur. 35, laudatur. Idem postea pontifex, quo præunte domum Ciceronis consecravit Clodius, Dom. 45. De eo intellige, Att. 17, 8. Ad hunc refert Ursinus nummos, in quibus Nattæ cognomen, de Famil. R. p. 207.

Naucrates, Erythræus Naucratis, Orat. 11, 23; 111, 44. Isocratis discipulus, historicus. Hic est, qui cum Theopompo et Theodectæ interfuit agoni de laudibus Mausoli dicendis ab Artemisia instituto. vid. Usser. ad a. 365a.

Navius Attius. v. Attius.

Nausiphanes, Teius, Democriteus, N. D. 1, 26, Epicuri magister, ab eo contemnitur. Pyrrhonis auditorum vocat Sext. Empir. adv. Math. init. Laertius, Democriti, proæm. Sect. 15. v. Fabric. ad Sextum l. c. Cf. Menag. ad Laert. x, 8.

Sp. Nautius, Phil. 12, 2.*

Neocles, N. D. 1, 26, Pamphili Platonici pater.

*Neoptolemus; cognomen Pyrrhi, Achilles filii. Or. 11, 37; Tusc. 11, 1; de Rep. 1, 18; de Am. 20, philosophari ait sibi necesse esse, sed paucis. *Nepos*, Att. xvi, 14.*

Neptunus, Off. 1, 10, Thesei precibus commotus, Hippolyto equos immisit. N. D. 1, 23, Neptuni filius dicitur de hominis immani, sævo, latrone. vide Davis. ad h. l. vide etiam: Ar. Resp. 10; Tusc. 1, 36, 44; Nat. D. 1, 30; Off. 11, 25.

Cn. Nerius, Q. fr. 11, 3.*

Cn. Nero, Verr. 1, 19, prætor Asiæ.

Tib. Claudius Nero, Livius ante Augustum maritus, ad Div. xii, 64; Att. vi, 6, petit Ciceronis filium. v. Manut. et Malaspina ad l. c. De eo v. Sueton. in Tib. 4.

Neronianum, Orat. 11, 61, dictum Neronis cujusdam.

Nerva, ad Div. x, 18. vid. Lavus Cispinus. Nervæ sunt e Liciniis; de quibus supra.

Nestor, Brat. 10; Tusc. v, 3; ad Div. ix, 14; Sen. 10.*

Nestorius, ad Div. vi, 11, pro quo Grav. Vestorius; familiaris Glyceronis.

Nicanor, Colophonius, Or. 1, 16, de rebus rusticis scripsit. Hesychus ad νεσπριαν, quæ ab Eustathio ad Homer. et Schol. Ariatoph. laudantur. v. Fabric. B. G. 111, 26.

Nicanor, Att. v, 3, servus Attici.

Nicanio, Verr. 17, 31, Ennensis senator. Add. Att. xii, 5, ubi feneratoris nomen est, si lectio sana.

Nice, Verr. v, 31, uxor Cleomenis Syracusani, Verris meretrix.

Nicophorus, villicus, Q. Cic. Q. fr. 11, 1.*

Nicotas, Acad. 11, 39; rectius Hloctas, ubi v.

Nicias Curtius, ad Div. ix, 10; Att. vii, 3; xii, 26, grammaticus. Att. xiii, 28, a Dolabella accessit; ad eum, auctore Cicerone, proficiscitur. Cf. 52. De loco ad Div. vii, 28, dubitat Broukhus. ad Sueton. de ill. Gramm. c. 14, an ad grammaticum pertineat.

Nicias, Cons, Att. vii, 3.*

Nicias, Smyrnæus, Q. fr. 11, 1.*

Nico, ad Div. vii, 20, medicus, ἐπι αὐλοπυλῆς scripsit.

Nico, Verr. v, 30, nobilissimus pirata, a P. Servilio captus.

Nicoles, tyrannus, Off. 11, 23, ab Arato Sicyonio oppressus est. v. Platarch. in Arato.

Nidoreon, Tuso. 11, 22, rex Cypri. v. Anacarchus.

Nicomachus, Fin. v, 8, Aristobelis filius.

Nicomachus, Brat. 18, pictor. de eo v. Plin. H. N. xxv, 10, et Juniam in Catal. Artisto.

Nicomachus, hospes Ciceronis: Nicomachum Tyrium hospitem meum. Hort. fr. 28.*

Nicomedes, Temesites, Flacc. 18.

Nicomedes, Verr. 1, 24, rex Mithyæ. Prusias filius et parricida.

Nicostratus, Cluent. 62, servus Oppianici.

* P. Nigidius Figulus, Sull. 14, in-

dicia de Catil. conjuratione in senatu perscribit. Q. fr. 1, 2, prætor. Att. 11, judices adesse cogit. vii, 24, a Domitio Corfinio Capuam mittitur. ad Div. 17, 13, exsuli spem Cicero facit redeundi Romam. *De eo v. Rutgers. Var. L. 111, 16, et nos in notis ad Cic. Timæum, Philos. tom. 1, pag. 551.*

Nilus, Att. xi, 12, 23, *servi aut liberti nomen, nisi vox corrupta est.*

Ninnius Quadratus, Att. x, 16; Sext. 31; Red. in Sen. 2. Alii legunt *Mummius*; vid. *Mummius Quadratus*.

Niobe, Tusc. 111, 26.

Niptra, Tusc. 11, 21, fabula Pacuvii et Sophoclis.

Nisus, N. D. 111, 23, pater Bacchi cujusdam ex Thyone.

Q. Nobilior, M. F. Brut. 20, literarum studiosus, Ennium civitate donavit, quum triumvir coloniam deduxisset. v. *Q. Fulvius Nob.*

Nodinus, N. D. 111, 20, deus Romanorum; proprie fluvius prope Romam.

Q. Considius Nonianus, ad Div. xvi, 12, e gente *Nonia* in *Considiam* adoptatus; ei decernit senatus Galliam citeriorem, Cæsari adimendam.

M. Nonius Suffenas, Att. vi, 1, Cretæ et Cyrenarum proprætor, quum Cicero in Cilicia esset.

C. Norbanus, e Junius, Orat. 11, 21, 25, 47, 48, qui tribunus pl. *Q. Servilium Cæpionem* a Cimbris victum omnibus modis vexavit, ideoque accusatus est a *P. Sulpicio Rufo* tribuno pl. defensus a *M. Antonio* oratore, cujus quæstor fuerat. Off. 11, 14, seditiosus et inutilis civis. *Hic est, qui post consul cum L. Scipione ann. dclxx, a Sulla vietus est. Vell. 11, 25.*

C. Norbanus, Verr. 111, 49, prætor Siculus. Verr. v, 4, Siciliam otiosam habuit.

L. Nostius Zoilus, ad Div. x111, 46, libertus *L. Nostii*.

Novia, Cluent. 9, uxor *Oppianici*.

* *Novius*, Atellanarum scriptor, *reponendus forte pro Nævio*, Orat. 11, 63, 69, 70, *Schneideri quidem sententia, Epist. ad Langor, p. xviii.*

Nucula, Or. 11, 62.

* *Nucula*, Phil. vi, 5; viii, 9; xi, 6; xii, 8, de septemviris Antonii.

* *Numa Pompilius*, de Rep. 11, 14, regnavit xxxix annos, secundum *Polybium*. 11, 13, ejus res gestæ et laudab. 11, 14; v, 2, leges in monumentis Rom. servatæ. Leg. 11, 22, humatus est, ubi? Tusc. 17, 1; de Rep. 1, 15, *Pythagoreus* male existimatur. Or. 11, 37, ante *Pythagoram* vixit. Or. 11, 51, doctissimus. Sull. 7, rex peregrinus. Parad. 1; Nat. D. 111, 2.

Numerius est prænomen *Auriorum*, *Cluentiorum*, *Fabiorum*, *Furiorum*, etc. in *Num. Fabius Pictor*.

Numerius, Verr. 111, 23, *Centurpinus*.

Numerius Aurias. v. *Aurius*.

Num. Cluentius. vid. *Cluentius*.

Num. Fabius Pictor. v. *Fabius*.

Num. Furius, vid. *Furius*. Or. 111, 52, eques rom. cantandi artis peritus.

Numerius Numestius, Att. 11, 20, 22, 24, amicus *Attici*.

Numerius Quintius. v. *Quintius*.

Numerius Sufficius. v. *Sufficius*.

Tib. Numicius, Off. 111, 30, trib. pleb.

Numinius, Verr. 17, 51, *Enacens* senator.

Numisius Tiro, Phil. 11, 4; xii, 6.

Numisius Mustella. v. in *Mustella*.

Numitor, Her. 17, 34, Romuli avus.

Numitoria, *Fregellana*, Phil. 111, 6, uxor patris *M. Antonii*.

C. Numitorius, Verr. v, 63; eques rom. in agro *Taurominitano*.

Q. Numitorius Pallus, Inv. 11, 34, *Fregellanorum* princeps conjurationem contra Romanos prodidit, quum ad causam apud *L. Opimium* prætorem dicendam evocatus esset. v. *L. Opimius*. Fin. v, 22, est *Pallus Numitor*, male.

Numius, Or. 11, 63, divisor.

Numius, Font. 8, de cohorte *M. Fontei*, aut portitor.

Nymphæ, Milon. 27; Parad. 17; Nat. D. 111, 17. Earum ædes, in qua erat tabulæ censoriæ.

Nympho, Verr. III, 21, Centuripinus.

Nympho Colophonius, Q. fr. 1, 2, de Q. Cicerone queritur.

Nymphodorus, Verr. IV, 22, Agrigentinus.

Nymphodorus, Verr. III, 23, Centuripinus.

Nysa, N. D. III, 23, a Baccho interficitur.

Nysius, Flacc. 22, cognomen Bacchi; sed *Græviana* habet Dionysus.

O.

Serv. Oscella, ad Div. II, 15; VIII, 7; Att. X, 13, 15.

Octavianus, ad Div. X, 33; Att. XV, 12; XVI, 8, 11, 14, est C. Octavii Macedonici prætoris filius naturalis, post Octavianus appellatus, quum cum C. Cæsar adoptasset. Dicitur etiam interdum Octavius, ut ad Div. XVI, 24. v. C. Cæsar Octavius.

Cn. Octavius, Cn. F. Off. 1, 59, quoniam præclaram ædificarat in Palatio domum, honorem consequutus est. ib. primus ex ea familia consul. Phil. IX, 2, homo novus, in legatione ad nepotem Antiochi regis, a Leptine quodam Laodiceæ interficitur; eique propterea statua in rostris posita. Add. Plin. XXXIV, 6; qui tamen factum Popillii, Antiochum M. virga circumscriptentis, cum hujus legatione confundit, frustra defendente Hard. cæ. h. l. Ciceronis. Fin. 1, 7, consul (a. DLXXXVIII) cum L. Manlio Torquato, severus in filium, Macedoniae prætorem: filius D. Silano in adoptionem datus.

Cn. Octavius, M. F. Cn. N. Brut. 62, a forensi eloquentia abfuit. ib. 60, consul cum C. Curione, a. DCLXXVII. Fin. II, 28, ejus dolores.

Cn. Octavius, Cn. F. Nepos Cn. ejus, qui cum Torquato cons. fuit. Pater consul fuit cum T. Annio a. DCXXV. Planc. 21, ædilitiam repulsam tulit. Brut. 47, in consulatu, a. DCLXXII, se eloquentem præstitit. Arusp. R. 25, cum Cinna collega dissentit. Catil. III, 10, Cinnam collegam ex urbe ejicit. Tusc. V, 19, caput præciditur jussu Cinnae collega. Ab hoc Octavianum bellum

dicitur. de Div. I, 2; Nat. D. II, 5, etc.

Cn. Octavius, Q. fr. 1, 1, Q. fratri ad imitandum proponitur: quomodo lictores et accensos coercuerit, quum Macedoniae regeret, ex prætura. it. ep. 2, vocatur vicinus Ciceronis. Add. Att. II, 1. Suetonii codices multi, in Augusto, cap. 3, appellant Caium, quod prænomen etiam inscriptio exhibet ap. Gruter. p. 225, a Pighio ad annum DCXCIV allata; in qua dicitur C. F. C. N. C. Pron. pater Augusti. Nemp, ut posterius ejus Octavii, qui primus consul fuit, Cæsei dicti, sic, qui a fratre Caio orti sunt, Caii appellati videntur, ut discernere familias in promptu esset. Et ut Drahenb. ap. Liv. XXXIII, 25, pro C. Octavius reponit Cn. quod is fuit e familia consulari; sic in hoc nostro C. rescribendum videtur, quia ex equestri familia fuit, quæ a Caio, Cnæsi consulis primi fratre, originem repetebat: de tota familia vid. Sueton. l. c.

Cn. Octavius, ad Div. VII, 9, 16, homo obscurus, familiaris Trebatii.

L. Octavius, Cn. F. Cn. N. Verr. 1, 50, consul a. DCLXXVIII cum G. Aurelio Cotta. Ab hoc nomen habet formula Octaviana, quia eam actionem in prætura dederat, Verr. III, 65.

L. Octavius Balbus, Verr. II, 12, juris peritissimus.

L. Octavius Ligur, M. frater, Verr. 1, 48, trib. pl. cum fratre a. DCXXXII.

L. Octavius Naso, Q. fr. 1, 2.

L. Octavius, Reatinus, Br. 68, audax magis, quam paratus in dicendo, adolescens mortuus est.

M. Octavius Cæcina, Brut. 25, tri-

bun. pl. cum Tib. Graccho, eique adversatur in tribunatu et post, *abi v. Corradus*. N. D. 1, 38, ei abrogatur tribunatus a Graccho.

M. Octavius, *Cn. F. (aequalis L. et M. Luculli)* Brut. 62, legem fragmentariam Semproniam abrogavit; a forensi eloquentia abfuit. Off. 11, 21, largitio ejus modica et resp. tolerabilis, et plebi necessaria fuit. *v. Fragmentariae Leges*.

M. Octavius Ligur, Verr. 1, 48, trib. pl. a. *DLXXII*, frater *L. Octavii Ligurii*.

M. Octavius, *Cn. F. M. N.* ad Div. 111, 4, Appii Pulchri legatus, aut praefectus, ad Div. VIII, 2, petit aedilitatem cum Caelio; minime graciosus fuit. Att. 7, 21, aedilis curulis, *M. Marcello ad Servio Sulpicio* *cons.*

M. Octavius, Phil. XI, 2, Marsus quidam, quo Dolabella legato usus est in Syria vexanda.

P. Octavius Balbus, Cluent. 38, senator juris peritissimus. *Vorsor*, *no in pronominis vitium sit*, *P. pro L. v. L. Octavius*.

Octavius Mamilius, Att. IX, 10, a Tarquinio expulso contra Romam excitatur; *de quo vid. Livius*, 11, 18 *sqq.*

Oedipus, Pat. 13, etc. *Laui filius*.

Oeneus, Tusc. 11, 8, *Dajaniro pater*.

Oenamaus, ad Div. IX, 16; Tusc. 111, 12, *fabula Attii*.

A. Offilius, ad Div. VII, 21; Att. XIII, 37, *ictus, cujus etiam Ulpianus mentionem facit*, *Digest.* LV, 1. *De eo vid. Deduallus in Append. Prael. Camden.* p. 780.

Offilius, ad Div. XVI, 24, *creditor Ciceronis. Forts idem cum praecedente*.

Oileus, Tusc. 111, 29, *Ajaci pater*.

Olympias, de Div. 1, 23, peperit Alexandrum ea nocte, qua Dianae Ephesiae templum conflagravit. Magorum de ea re responsum. Nat. D. 11, 27; de Div. 11, 66.

Onasus, *Segestanus*, Verr. v, 45.

Opas, N. D. 111, 22, *pro quo recte Davies, Phthas, Vulcanus Aegyptiorum nomine, Nilo natus, custos Aegypti.* *v.*

Jablensky, Pantheon Aegypt. L. 1, c. 2, p. 45.

Ophiuchas, Nat. D. 11, 42, *sidus*.

L. Opimius, *Q. F.* Inv. 11, 34, eo praetore de cojuracione suspectis Fregellanis causam apud eum dixit princeps eorum Numitorius Pallus; qui quum seditionem prodidisset, ab Opimio Fregellae oppugnatae, in deditio-nem acceptae et dirutae sunt. Cf. Agrar. 11 extr. et *Vallii*, 11, 6. Catil. 1, 2, ei resp. permittitur in seditione C. Gracchi. Br. 34, a populo absolutus de eade Gracchi; a Gracchanis iudicibus sublatus est, quum contra studium populi stetisset. Conf. Planc. 28; de Rep. 1, 3. Or. 11, 25, C. Graccho interfecto, quum consulatum, *quom a. XXXIII gessit*, deposuisset, reus factus est ad populum a P. Decio tribuno pleb. defendit C. Carbo consul. Brut. 83, ab eo viaum Opimianum dicitur. Sext. 67, sepulcrum ejus in litore Dyrrachii.

Q. Opimius, Orat. 11, 68, *consul a. DCCIX.*

Q. Opimius, *L. F. Q. N.* Verr. 1, 60, senator, accusatus est apud C. Verrem praetorem, quod in tribunatu intercessisset contra legem Corneliam. *He Opimius is est, qui trib. fuit L. Octavio et C. Cotta cons. a. DCLXXIX.* *Opimii damnatio*, de Rep. 1, 3.

Opimius, Veientina, Tromentina, Antius, Att. IV, 16, *judex v. Grav.*

Sp. Opus, vel *P. Opus*, vel *rectius forte, P. Oppius*, Phil. 111, 10, provinciam sibi ab Antonio datam recusavit.

Oppia, ad Div. XIII, 28, *M. Mindii uxor*.

Oppianicus, Cluent. 4, etc. *est Statio Albii cognomen*.

Oppii, Att. VII, 13; VIII, 7; X, 4, *faeneratores*.

Cn. Oppius, Quir. p. Redit. 5, *genorum Sexti. Attilium Serranum tribun. pl. P. Lentuli relationi de Cicerone revocando intercedentem, ab intercessionem revocat.* Cf. Att. IV, 2.

L. Oppius, *M. F.* Flacc. 13, *eques rom. ad Div. XIII, 43, negotiator Philomelii*.

M. Oppius, M. F. Terentina, ad Div. viii, 8.

P. Oppius, fr. or. pro P. Oppio, fuit quæstor M. Cottæ, qui cum L. Lucullo consul fuit, Bithyniam obtinuit, et bellum adversus Mithridatem male gessit. v. *Patricius ad fr.*

Oppius, ad Div. ii, 16, magistratus spem habet. Att. v, 1, Cæsaris amicus.

*Ops**, dea, Att. xiv, 14; Phil. i, 7; ii, 14, 37; v, 6; viii, 9; Nat. D. ii, 23; iii, 36.

**Orata (C. Sergius)*, Fin. ii, 22; Off. iii, 16; Hortens. fragm. 63, homo voluptarius. Or. i, 39, scribitur Aurata.

P. Orbis, Brut. 48, auditor T. Juventii in jure civili, non inferior magistro. Flacc. 31, prætor in Asia.

Orbana, N. D. iii, 25, dea, cujus templum Romæ fuit, orbitatem avortere credita.

C. Orchinius, Cluent. 34, 53, collega Ciceronis in prætura.

C. Orcinius, Petit. Consul. 5, amicus M. Ciceronis. *Veroor*, ne idem nomen sit cum præcedente (cod. Palat. Gorchivius); forte et ejusdem hominis.

*Orcus**, i. e. Pluto, Nat. D. iii, 17; Verr. iv, 30.

Orestes, Tusc. iii, 5, furiosus. Fin. i, 20, amici exemplum. Inv. i, 13, 14, 49; Tusc. iv, 29; Pis. 20; Her. ii, 23.

Cn. Orestes, ex Aurelius, Planc. 21, in petitione tribunatus pleb. repulsam tulit. Off. ii, 17, ei prandia in semitis decumæ nomine magno honori fuisse. Dom. 13, a Cn. Aufidio adoptatus; unde Cn. Aufidius Orestes dictus est. Consul fuit cum P. Lentulo Sura, a. DCCLXXXIII.

L. Orestes, Brut. 25, 28, consul cum

M. Lepido, a. DCXXVII. De L. et C. Aurelius Orestis, v. in Aurelius.

Orestilla Aurelia, ad Div. viii, 7, Catilinæ amica.

M. Orfius, ad Div. vii, 5; Q. fr. ii, 14, nomen hominis Cæsari in Gallia commendati, item Q. fratri. Sed Tinstallus, p. 115, legendum putat Curtius, ut et Corradus.

Orion, N. D. ii, 44; iii, 10, sidus.

Orithyia, Leg. i, 2, ab Aquillone sublata; Erechthæi, Atheniensis regis, filia.

Orodes, ad Div. xv, 1; Att. v, 18; rex Parthorum. v. *Arsaces*.

Orestes, Fin. v, 30, prætor Daril, qui Polycratem interfecerat. v. *Herodot.* iii, 128. Male in edd. quibusdam scribitur Orontes.

Orpheus, N. D. i, 38; iii, 1, 18, cum negat fuisse Aristoteles; carmen Orphicum a Pythagoreis Cercopi cuidam tribuitur.

Orpheus, ad Div. xiv, 4, servus Ciceronis.

Orphica, N. D. iii, 23, sacra Bacchi.

Osaces, Att. v, 20, dux Parthorum (Pacori nomine, nondum ephobi. v. *Dio Cass.* xl, p. 133) magna auctoritate, vulnus accipita Cassio, ab Antiochea fugatur; quo vulnere paullo post periit.

*Osceus**, avis, de Aug. fr. i.

*Osci**, aut Græci ludi, ad Div. vii, 1.

Cn. Otacilius Nasso. vel. *Naso*.

L. Otho, e Roscius, Mur. 19; lex ejus grata equitibus. Att. xii, 37, 38; xiii, 51, si tamen est idem. v. *Roscia Lex*.

Ovia, Att. xii, 21, 24, C. Lollii uxor.

Ovius, Att. xvi, 1.

P.

T. Pacavius, Mil. 27, eques rom.

M. Paccius, Att. iv, 16, hospes Attici.

**Pacenus*, Cluent. 59; ejus pastores.

L. Junius Pacæus, ad Div. vi, 18,

Hispanus, civitate donatus, Cæsarianus. vid. *Hirt. de Bell. Hispanico*, 16.

Pacideianus, Optim. gen. orat. 6; Tusc. iv, 21, Q. fr. iii, 4, gladiator apud Lucilium.

Paciliana domus, Att. 1, 14.
M. Pacilius, Verr. 11, 38, 40.
Paconius, Q. fr. 1, 1, homo obscurus, qui de Q. Cicerone præpore questus erat.

Pacores, vel *Racorus*, ad Div. xv, 1; Att. v, 18, Orodis regis Parthorum filius, ad Div. xv, 3, cum eo nupta regis Armeniorum filia. v. *Orodes*. *Hic est, qui post a Ventidia victus a. MCCXV periiit.* Dio Cass. XLIX, p. 464.

* *M. Pacuvius*, Her. 11, 23, poeta tragicus, floruit post Ennium, cujus nepos fuit. Amic. 7, Lælii amicus et hospes. de Rep. 111, 6; Inv. 1, 19, Pacuvianus alitum anguim currus. Vide etiam de Div. 1, 14; 11, 64; Or. 1, 1; 11, 37, 46; 111, 7; Fin. 1, 1; v, 11; Tusc. 11, 21; Her. 11, 23; Nat. D. 11, 36; Acad. 1, 3; Brut. 74. *Pacuviani* inimicus, de Rep. 1, 18.

Pæan, Verr. 1v, 57, nomen Apollinis. Orat. 1, 59, hymni genus in Apollinem. Verr. 1v, 57, ejus signum in templo Æsculapii.

Seat. Pæduccus. vid. *Pæducæus*.

Pæonius, Q. fr. 111, 3, rhetor valde exercitatus et bonus, quo usi sunt Cicerones filii.

Pætus, ad Div. ix, 16, cognomen familiae *Papiriæ*, Cluent. 26, et Æliorum. ad Att. 11, 1, Ciceroni libros a fratre relictos donat.

Pætus, Phil. x111, 16, Græculus, a Cæsare civitate donatus. *In vulgatis add. est Petrus.*

Palæmon, Nat. D. 111, 15, filius Leucothææ, deus marinus.

Palamedes, Herenn. 11, 19; Top. 20.

Palicanus (*M. Lollius*), Verr. 11, 41, tribun. pl. *Cn. Lentulo* et *L. Gellio* coss. Att. 1, 1, 18; Brut. 62, concionibus turbulentibus aptissimus. *De cognomine v. Burman. ad Quintil. 1v, 2. Nummum gentis Lollia, in quo Palicani cognomen, dedit Pelerin. epist. p. 213, qui apud Morellium in nummis ejus gentis non est.*

Palla, Cæcl. 10, nomen hominis, cui *M. Cælius* bona eripuisse dicebatur.

Pallas, antis, N. D. 111, 23, pater

Minervæ cujusdam, a filia interfectus.

Pammenes, Brut. 97, longe eloquentissimus Græciæ, quo *M. Brutus* usus est. Or. 30, Demosthenis studiosissimus. *Mentio Pammenis quoque fit ad Att. v, 20; v1, 2, nescio, an ejusdem.*

Pamphilus, Lilybætanus, Verr. 1v, 14.

Pamphilus, N. D. 1, 26, Platonis auditor, quem Epicurus Sami audivit, et tamen magnifice contemnit.

Pamphilus, Orat. 111, 21, rhetor Græcus. *Hajus τῆρον laudant etiam Aristot. Rhet. 11; 23, et Quintil. 111, 6. Add. Ind. Lat. in insula.*

Pamphilus, Att. v11, 2, servus Attici.

Panæstius, Rhodius, stoicus, Or. 1, 11; Off. 1, 26, Scipionis Africani minoris præceptor, et, Brut. 30, Rutilii; Brut. 26; Fin. 1v, 9, Lælii, C. Fannii; Or. 1, 17, Q. Scævolaæ auguris; ib. 11, Mnesarchi. Off. 11, 22, laudat Africani junioris abstinentiam. Att. 1x, 12, apud eum honoratus est. de Rep. 1, 21, cum eo disserere solitus. Div. 1, 3, 7; 11, 42, Posidonii doctor, discipulus Antipatri, a stoicis degeneravit in sententia de divinatione; risit enim avium cantum, et astrologorum prædicta. De Rep. 1, 10, cælestia studiosissime solebat querere, Off. 11, 14, ei placet nonnunquam verosimile, etiamsi minus sit verum, defendere. Tusc. 1, 32, animum mortalem statuit. Nat. D. 11, 46, dubitat, an mundus sit igni interituros. Offic. 1, 2; 111, 2, de officii accuratissime disputavit, in quo tamen aliquid reprehenditur. Offic. 1, 43, prætermisit locum, de duobus honestis utrum honestius. Off. 11, 10, quum de opinione populari loquutus est, usus est verbis popularibus et usitatis. de Off. 11, 5, negat ducem belli, aut principem domi magnas res et salutares sine hominum studiis gerere posse. Off. 11, 17, theatra, porticus, nova templa, non probat. Fin. 1v, 9, ad Q. Tiberonem de dolore patiendo scribit. Att. x111, 8, ejus liber de providentia. Leg. 111, 6, de magistratibus.

Panicus, N. D. III, 17; de Div. I, 15, Panicus caput exstitisse saxo dif-fisso fingit Carneades.

Pansa (*C. Vibius*), *C. F. C. N.* ad Div. VIII, 8, trib. pl. M. Marcello et Serv. Sulpicio coss. ad Div. XV, 17, in Gallia citeriori M. Bruto succedit. Phil. V, 19, consul cum Hirtio. ad Div. X, 33, exercitus ejus ad Mutinam con-cidit, et ipse ex vulneribus moritur. Cf. ad Brut. 3. Phil. XI, 9, laudatio ejus.

Panurgus, Q. Rosc. 10, servi nomen.

Papia, ad Div. XVI, 24, femina e gente Papia plebeia.

Papia, Cluent. 9, uxor Oppianici.

Papirii, ad Div. IX, 21, olim *Papirii* dicti. ibid. IX, 21, *de familiis Papirius patricius et plebeius tota epistola*; in qua illud notabile, ipsum *Papirium Pætum ignorasse, patricios Papirios fuisse.*

*Papirii Turdi**, ad Div. IX, 21.

Cn. Papirius, Verr. I, 12, est Cn. Carbo, proconsul Galliae quaestore Ver-re; it. Agrar. III, 2, vide in *Cn. Carbo.*

* *L. Papirius*, de Rep. II, 35, cen-sor cum P. Pinaris, ann. cccxx. *Quod censorum collegium videtur incognitum hactenus fuisse.*

L. Papirius Crassus, ad Div. IX, 21, dictator a. cdxv et deinde consul cum Duillio, a. cdxvii.

L. Papirius Cursor, ad Div. IX, 21, magister equitum a. cdxv.

L. Papirius, Fregellanus, Brut. 46, Tib. Gracchi, P. F. ætate disertissimus Latii; orationem in senatu habitam reliquit pro Fregellanis coloniisque Latinis.

*L. Papirius Maso**, ædilis, ad Div. IX, 21.

L. Papirius Mugillanus, ad Div. IX, 21, consul. a. cccix, et censor fuit cum L. Sempronio Atriatino, a. cccxii. *Ceterum Pighius ad a. cccx refert censuram.*

L. Papirius Pætus, Att. I, 20, donat Ciceroni libros Serv. Claudii fratris. *Ad cum sunt epistolæ I. IX, ex quibus intelligitur, eum Epicureum, et homi-nem doctum facelumque fuisse.* vide de Rep. II, 35.

L. Papirius, Verr. IV, 21, eques rom. negotiator in Sicilia.

M. Papirius Potamo, Verr. III, 66, scriba Verris. Cf. III, 60.

M. Papirius, Mil. 7, eques rom. a P. Clodio in via Appia interficitur. Dom. 19, frater Sext. Ælii Liguris, tribuni plebis.

Q. Papirius, Dom. 49, tribunus pleb. auctor legis *Papiriæ*.

C. Papius, Off. III, 11, male fecit, qui peregrinos urbe uti prohibuerit. v. *Indd. LL.*

Paralus, Verr. IV, 60, heros, qui tiremem primus struxit; ejus imagi-nem Athenienses magni faciunt. *De eo v. Plin. H. N. VII, 56.*

Parhedrus, ad Div. XVI, 18. *Parhe-dri nomen est etiam in Inscriptione ap. Gruter. p. cmlxix, 7.*

Parilia, Att. IV, 10; de Div. II, 47, solemnia in honorem Palis, unde et Pa-lilia dicuntur. vid. *Ovid. Fast. IV, 721; Drahenb. ad Liv. XL, 1.*

Paris, Orat. 49; Nat. D. III, 38. Att. I, 18, Paris vocatur Memmius, quia *Luculli et Pompeii uxores stupraverat.*

Parmenides, Acad. 23, negat sciri posse aliquid; versus ejus non boni sunt. ibid. II, 37, ex igni omnia gigni. N. D. I, 11, Deum esse continentem ardore lucis orbem, qui cælum cin-gat. Acad. II, 5.

Parrhasius, Flacc. 22, Trallianus.

Parrhasius, Tuscul. I, 2, pictor no-bilissimus. vid. *Junius in Catal. Pictor.*

Pasiphae, N. D. III, 19, Perseidis filia, de Div. I, 45, ejus fanum in agro Laconico propter urbem.

Pacietus (*L. Junius*), ad Att. XII, 2. *Ed. Man. Pacietus. v. Paciaecus.*

T. Patina, Milon. 17, Lanuvianus, P. Clodii familiaris.

Paticus, Cilix; ad Div. II, 11; ejus opera utitur Cicero proconsul. VIII, 9; XII, 15, classi in Asia præest; pro-quaestor cum Lentulo, Spintheris fi-lio, et Turulio missus a senatu, quod interfecto Cæsare conjuratos in Capi-tolium prosequutus erat. v. *Pighium ad a. dccix.*

Patro, Epicureus, ad Div. XIII, 1, Ciceroni familiarissimus. Phædro succedit. Att. v, 11, etc.

Patroclus, Tusc. II, 16, 17. *Davivius vult legi Patrocles*, 6 *codd.*

Q. Patulcius, Att. XIV, 18, fuit *questor a. dcciv. Hunc sc. intelligi posse putom.*

L. Paullus, Macedonici pater, Orat. II, 87, qui ad Cannas male rem gessit. Divin. II, 53, cecidit in pugna Cannensi cum exercitu. Offic. III, 52, consul cum Varrone a. dxxxvii, *secundam*; *primum enim fuerat a. dxxxiv, cum M. Livio. Habuit tres filios, L. M. Q. v. Liv. xxiii, 30; de ejus morte v. eundem, xxii, 49. *Paullus Æmilii pater*, de Rep. VII, 7. *Paullum Marcelli occupavisse*, Hort. fr. 1.

Paullus (L. Æmilii), Macedonicus, Africani minoris pater naturalis, Brut. 20, disertus. ad Div. IV, 6; Tusc. III, 28, duos septem diebus filios amittit. Brut. 19, ejus filium adoptat Africani majoris f. de Div. I, 46; II, 40, consul iterum; omen, quod ei a filia Æmilia offertur, quum ei bellum Persicum mandatum esset. Off. II, 22, omni Macedonum gaza potitus est. Verr. I, 21, Persen vi ac virtute superavit. Mur. 14, de Perse triumphus. Tusc. v, 40, quid Persæ responderit, quum in triumpho duci nollet. De eo agitur de Rep. I, 9, 15, 19.

L. Paullus, M. F. Vatin. 10, *questor Macedoniæ, laudatur.* Mil. 9, *Calvino et Messalla cons. prætor, competitor P. Clodium habuit, etc.* ad Div. VIII, 4, *consul cum C. Marcello.* *ibid.* 10, *provinciæ nimis cupidus.* *ibid.* 11, *C. Carionem habiturum comitia impedit, servando de cælo.* Phil. XIII, 6, *Pompeium, Cn. filium, hortatur, ut cum suis copiis ad Mutinam eat. Ejus mentio fit quoque, ad Div. VIII, 8; XI, 19; ad Att. IV, 13. Ibid. 17, Basilicam Æmiliam veterem reficit, novam locat. De quo add. Lips. ad Tacit. A. III, 72, et Plin. H. N. xxxvi, 15, ubi v. Harduin.*

Paullus, ad Att. XIV, 8, *Lepidi frater.*

Paullus, Pis. 17, *per ludibrium appellatur L. Piso, Macedoniæ præconsul, ab Æmilio illo Paulo Macedonico.*

Pausanias, Lacedæmonius, Top. 20; Off. I, 22, *rebus gestis imperium Lacedæmoniorum propagasse putatur.*

Pausanias, Alabandensis, ad Div. XIII, 64.

Pausanias, ad Div. VIII, 8, libertus fuisse videtur. ibid. III, 7, Lentali Spintheris libertus.

Q. Pedius, Att. IX, 14, Cæsaris legatus. Planc. 7, ædilitatem cum Cn. Plancio petiit. Hic est sine dubio, qui a Cæsare coheres Octaviano scriptus, legem Pediam contra Cæsaris percussores scripsit; de quo Sueton. Cæs. 83; Ner. 3, etc.

C. Peducæus, ad Div. X, 33, interit in prælio Mutinensi, duce Pansa; fuit legatus Pansæ.

L. Peducæus, Flacc. 28, eques rom.

S. Peducæus, Att. I, 4, Sexti pater.

Sext. Peducæus, Sext. F. Verr. I,

7, senator. ad Att. VII, 13, 14, 17, Sextus nude dicitur. ad Div. VIII, 14, absolvitur. Verr. II, 56, prætor, censet Siciliam. Fin. II, 18, prætor Siciliæ; egregium ejus facinus.

Pegasus, Quint. 25.

Pelops, Orat. III, 15, pater Achillis.

** Pelias, rex, Her. II, 22; malo Ernest. pro Jasone habet. Est, ut Orat. III, 58, Neptuni filius, Thessaliæ rex, a filiabus Medæe fraudibus interfectus.*

Pelopidæ, ad Div. VII, 28, 30; Att. XV, 2, filii Pelopis, h. l. Cæsariani, mali cives.

Pelops, Tusc. I, 44; II, 27; III, 12, equos a Neptuno obtinet.

** Pelops, Byzantinus, Att. XIV, 8, videtur Romæ negotium Byzantinorum curasse.*

Penates, Cat. IV, 9, sanctis Penatium, de Rep. v, 5.

Penelopa, N. D. II, 22, uxor Mercurii, Panis mater.

Penelopa, Acad. II, 29.

M. Pennus, M. F. Brut. 28, in tribu natu agitavit C. Gracchum; pater fuit consul cum Q. Ælio. Off. III, 11, pere-

grinos exterminavit, eamque ob causam reprehenditur.

Pentelicus *. *Hermes Pentelicus*, Att. 1, 8.

Perdiccas, Tusc. v, 12, rex *Macedoniam*, Archelai pater.

Pericles, Brut. 9, 11, Xanthippi filius, Anaxagora discipulus, doctrinam cum eloquentia forensi primus conjunxit. Orat. 11, 22, orationes ejus exstiterunt Ciceronis temporibus. Off. 1, 40, collegam Sophoclem in prætura reprehendit. Orat. 4, cur ceteris oratoribus præstiterit. Off. 11, 17, reprehenditur a Demetrio Phalereo, quod tantam pecuniam in præclara illa propylæa conjecerit. Off. 1, 50, auctoritatem summam consequutus est sine ulla hilaritate. Fin. v, 2. **Pericles* princeps civitatis, de Rep. 1, 16.

Pericles, Verr. 1, 33, Ephesius nobilis, Romam evocatur.

Peripatetici, Tusc. 1v, 17, 19, etc. eorum de affectibus sententia refellitur. Off. 1, 25, laudant iracundiam, Cicerone improbante. N. D. 1, 7; Fin. 111, 2, 12, 13, re, an verbis a stoicis discrepent. Orat. 1, 10; Fin. 1v, 21; Tusc. 111, 31; v, 26, 29; Brut. 31; Or. 111, 28.

M. Perpenna *, Or. 11, 65; Verr. 1, 55; Q. Rosc. 1, male a quibusdam *Perpenna*, vocatus; vide Græv. ad Rosc. Com. 1; Desjard. eodem loco; et Drakeb. ad Liv. xlv, 27.

Peres, Div. 11, 37. v. *Peress*.

Peres, de Div. 1, 46, catellus L. Pauli, ex quo omen accipit L. Paullus.

Peremus, s. *Peresius*, N. D. 1, 15, Zenonis auditor.

Peresis, N. D. 111, 19, filia Persei, mater Paiphæa.

Peres, Verr. 1, 21, rex Macedoniæ, *Philippi II fil. a quo Persicum bellum dicitur, quod est Macedonicum secundum*. Tusc. v, 40, Paullum precatur, ne in triumpho ducat. N. D. 11, 2, ejus victoria nuntiatur a Tyndaridis. Cat. 1v, 10; Agr. 11, 2, 19; Tusc. v, 40; Manil. 18; Tusc. 111, 22.

Perseus, N. D. 11, 44, sidua. 111, 19, ejus filia.

C. Persius, Orat. 11, 6, orator doctissimus, qui temporibus Gracchanis floruit. Brut. 26, ei tributa est oratio, quæ sub C. Fannii nomine erat. Fin. 1, 3.

Pescennius, ad Div. xiv, 4, Ciceroni in exilio benefacit.

M. Petilius, Verr. 11, 29, eques rom. negotiator in conventu Syracusano.

Q. Petilius, Mil. 16, judex in Milonem. *Scribitur et Petillius*.

Petisius, Urbinas, Phil. 111, 8, bonis suis effusus ad Antonium se applicuit. ibid. 1111, 2.

M. Petreius, Sext. 5, C. Antonii legatus, Catilinam persequitur. ad Div. xvi, 12, legatus Pompeii in Hispania. Att. viii, 2.

Petrus, Phil. 1111, 15. v. *Pætus*.

Phædo *, Socraticus, Nat. D. 1, 33

Phædrus, Or. 1; 7; de Div. 1, 37; Fin. 11, 2; Tusc. 1, 23; Leg. 11, 3, etc. Platonis dialogus, qui a *Phædro* dicitur, quem vehementer Plato amavit. Laert. 111, 29.

Phædrus, ad Div. 111, 1, Epicureus, moriens obtestatur Patronem, ne ædes Epicuri alienari sinat. M. Ciceroni puero, ut philosophus, post, Philone cognito, ut vir bonus et suavis probatur. Carus est Attico. Att. 1111, 39, ejus libri quidam. *Laudatur etiam*, Fin. v, 1; N. D. 1, 33. Phil. v, 5, ejus filius Lysiades.

Phaeston, Att. 111, 8; Q. fr. 1, 4, nomen servi.

Phalargus, Verr. v, 40, Centuripinus.

Phalaris, Off. 111, 6; de Rep. 1, 28, tyrannus. de Div. 1, 23, matris somnium. Verr. 1v, 33; Pis. 18; Fin. v, 18; Tusc. 11, 7; v, 26; Nat. D. 111, 33; ejus taurus (a *Timæo* inter fabulas relatus; male: ut docet *Diodor. Sic.* 1111, p. 211). Offic. 11, 7, Agrigentini in eum impetum faciunt.

Phalereus, de Div. 11, 46; de Rep. 11, 2. v. *Demetrius Phalereus*.

Phamea, ad Div. vii, 24, libertus, *Tigellii avus*. Att. 1x, 9, moritur. ad Div. 1x, 16; Att. 1111, 49.

Phania, ad Div. 11, 13; 111, 1, libertus Appii Pulchri.

Pharnaces, Deiot. 5, contra eum pugnat cum Cæsare Deiotarus. Cf. Att. 11, 21, 22; ad Div. xv, 15. *De bello hoc Cæsaris cum Pharnace v. Hirtius de de Bell. Alex.* 34 sqq. *Est Mithridatis filius.*

Pharnaces, Att. 1111, 30, 44, servus librarius.

Phemius, Att. v, 20, 21; v1, 1, musicus, cornicen. *Ejus etiam mentio apud Ovidium, Amor.* 111, 7, 61.

Pherecrates, Phthiota, Tusc. 1, 10, inducitur in Dicæarchi libro de animo.

Pherecydes, Tusc. 1, 16, Syrius, non Syrus, ut est in edd. plerisque. Div. 1, 50, Pythagoræ magister, hausta de puteo aqua terræ motum prædicit. Tusc. 1, 16, primus dixit animos esse sempiternos. Vixit regnante Ciceronis gentili Servio Tullio. *Hic est physicus Pherecydes, is, qui primus Theologus est appellatus.*

Pherecydes, Or. 11, 12, historicus antiquior Herodoto; quem cave cum physico et theologo confundas. *Historicus, Atheniensis fuit, Darii Hystaspidæ temporibus. De utriusque ætate et scriptis accurate disputat Voss. de Hist. Gr.* 1v, 4; *de physico in primis Menagius ad Laert.* 1, 116 sqq.

Phidias, Or. 11, 17; Tusc. 1, 13; Or. 71; Fin. 11, 34; 1v, 13; Brut. 75. admiranda opera Phididæ, de Rep. 111, 24. signum Minervæ fecit, in cuius clypeum inclusit similem speciem sui, quod nomen inscribere non liceret.

Phidippus, Deiot. 6, medicus Dejotari.

Phiditia, Tusc. v, 34, convivia Lacedæmoniorum, de quibus v. *Suidam in Lycurgo. Veterum loca de iis vide apud Mours. Misc. Lacon.* 1, 9, 10. *Multi putant verum nomen esse Philitia. v. Boherius ad Tusc. l. c.*

Philadelphus, Att. 1, 11, nomen servi Attici.

Philadelphus Annius, Phil. 1111, 12, prætorius, beneficio Cæsaris.

Philarchus, Verr. 1v, 12, Centuripinus. v. 34, Haluntius.

Philargyrus, ad Div. v1, 1, libertus A. Torquati. Att. 1x, 15, *qui sit, non satis constat.*

Phileros, nomen servi, Corn. 1; ad Div. 1x, 15.

Philinus, Verr. 111, 34, Herbitensis.

* *Philinus*, pro Tull. 4, 5, fragm. nov. servus M. Tullii.

Philippus, Alexandri pater; Off. 11, 14, 15, ejus epistola ad filium, ut oratione multitudinem sibi concidiet, non largitionibus. 1, 26, filium superat facilitate et humanitate; a filio superatur rebus gestis et gloria. Tuscul. v, 14, Lacedæmonii minatur per literas. Att. 1, 16, omnia castella expugnari posse dicebat, in quæ asellus auro onustus ascenderet. Fat. 3, jubetur oraculo, cavere in capulo quadrigulas. * ejus laudationes, Fin. 11, 31; Orat. 111, 35. *légatum ad Philippum misere, de Rep.* 1v, 11, *Philippus qui cogitavit. de Rep.* 111, 6.

Philippus, rex Macedonia, quocum bellum Maced. I gestum est. Inv. 1, 12; Verr. 1, 21, a Flaminio vincitur. Cf. Phil. 11, 7; Agrar. 1, 19, 35. Offic. 11, 14, Antigoni filius. Filii vocem qui non concoquebant, quod sciebant, hunc Philippum Demetrii esse, non Antigoni filium, eiecerunt: sed restituerunt post e. ms. viri docti. v. *Manut. ad h. l. Fuit autem Philippus Antigoni ejus, qui Doson dicitur, filius privignus. Nam mortuo Demetrio, quum puer adhuc esset Philippus, tutor factus est ejus Antigonus Doson. Is paulo post matrem Philippi duxit, et tutelam Philippi sapienter gessit, etc. vid. Justinus, xxviii, 3.*

Philippus, Verr. 111, 34, Herbitensis.

Philippus, Flacc. 18, Temnites.

Philippus, ad Div. 1111, 28, Lacedæmonius.

L. Philippus, Q. F. e Marcis, Off. 11, 17, Q. filius. Sext. 51, vitricus Gellii, seditiosi hominis, fratris consulis L. Gellii. Planc. 21, in petitione tribunatus mil. repulsam tulit. Offic. 11, 21, tribunus plebis fert legem agrariam,

sed eam facile antiquari patitur; in ejus suasionem quædam nimis populariter et perniciose dixit. Muren. 17; Brut. 45, in petitione consulatus a M. Herennio vincitur. Rabir. 7, consul cum Sext. Julio Cæsare. Or. 1, 7, consul tribuno M. Druso adversatur, et ab equitum partibus stat. Or. 111, 1, graviter in senatum consul in concione invehitur, et propterea a L. Crasso objurgatur, referente ad senatum Druso. Dom. 32, avunculum suum censor in recitando senatu præterit. Brut. 64, pro Cn. Pompeii bonis dicit senex. Att. 1111, 3, in Cinnæ dominatione arma capere noluit. Manil. 21, de Cn. Pompeio dictum honorificum. Brut. 47, optimus suæ ætatis orator post L. Crassum et M. Antonium. Or. 11, 61; Off. 1, 30, facetus. ibid. 11, 17, solebat gloriari, se sine ullo munere adeptum esse omnia, quæ amplissima putarentur. *De eo caps Agr. 11, 16, quem locum male Lauredanus de Cn. Lentuli collega interpretabatur; de Or. 11, 54; Quint. 22. Vid. etiam L. Marcius.*

L. Philippus, L. F. Q. N. Phil. 111, 10, vitricus Octavii. At. Resp. 6; ad Div. 1, 9, consul cum Cn. Lentulo Marcellino. Att. 7, 12; x, 4; 111, 16, 18; 114, 12; ad Div. 111, 4.

L. Philippus, L. F. L. N. Phil. 111, 10, provinciam sibi ab Antonio datam recusavit. Phil. 1111, 10; ad Div. 111, 4, legatus a senatu Mutinam ad M. Antonium flagitiose facit. ad Att. x, 4; v, 12; 111, 16, 18, male Manutius hunc cum patre confundit, ut ad Phil. 111, 10.

Q. Philippus, Balb. 11, exsul Nuceria vixit. An is, qui bis consul fuit? a. DLXVII, DLXXXIV.

Q. Philippus, ad Div. 1111, 73, 74, proconsul vocatur. Manutius intelligit Asiæ; quod probat Grævius.

Philistus, Syracusius, de Div. 1, 20, 33, historicus doctus et diligens, æqualis Dionysii tyranni. Or. 11, 13, 23, familiaris Dionysii, imitatur Thucydidem. Brut. 17, non habet amatores. Br. 85; Q. fr. 11, 13. v. Diodor. Sic. 1111, p. 222.

Philo, Acad. 11, 6, Clitomachi auditor. Or. 111, 28, in academia maxime floret. Brut. 89, princeps academie quartæ, Mithridatico bello cum optimatibus Atheniensium domo fugit, et Romam venit. Ciceronem auditorem habuit. ad Div. 1111, 1, ei valde probatur. Acad. 11, 4, ejus libri duo. 1, 4, contra eum scribit Antiochus. Tusc. 11, 10, versibus loco utitur. ibid. 5, alio tempore philosophiam, alio rhetoricam docebat. Acad. 1, 4, magister Antiochi. Tusc. v, 37, peregrinatur.

Philo, architectus, Or. 1, 14, Atheniensibus armamentarium fecit, cujus mentio frequens antiquis. Loca veterum collecta vid. ap. Junium de Pictura in Catal. Artif.

Philo, ad Div. 11, 12; 1111, 8, libertus M. Cælii Rufi.

L. Philo, e Veturiis, Cæcil. 19, quaestor C. Servilii. Ei negata est accusandi Servilii potestas.

*Philoctetes, Her. 17, 30; Tusc. 17, 30, Pæantis filius, cui Hercules moriens sagittas tradidit, etc. Memoria lapsus Ciceronem, pro Pæante posuisse Pæantis filium, putabat Victorius, Var. Lect. 11, 15; sed defenditur a Ciofano ad Ovid. M. 1x, 229, ubi eadem dicuntur de Pæantis filio. *Philoctetes, Fat. 16; Fin. v, 11; Tusc. 11, 7; Q. fr. 11, 10.*

Philodamus, Verr. 11, 44, Opuntius.

Philodamus, Verr. 1, 25, Lampsacenorum princeps, a Verre vexatus, et tandem ocoisus.

Philodemus, Fin. 11, 35, Epicureus, quem nonnulli Philodamum vocant, minus recte. v. Menag. ad Laert. x, 3. Ad eum pertinet locus Horatii, Sat. 1, 2, 101. Item intelligendus est in Pis. 28. v. Turneb. Adv. 111, 15.

Philodorus, Flacc. 22, Trallianus.

Philogenes, Att. v, 13; vi, 3, servus aut libertus Attici.

Philogonus, Q. fr. 1, 3, libertus Q. Ciceronis.

**Philolaus, Or. 111, 34, Crotoniata, Pythagoreus, Archytæ discipulus. de Rep. 1, 10, ejus commentarios Platonactus est.*

Philotes, Alabandensis, ad Div. xiiii, 56.

Philotimus, Att. ii, 4; iv, 10; ad Div. iii, 9; viii, 5; Q. fr. iii, 1, libertus Ciceronis.

Philoxenus, Att. iv, 6, poeta Syracusanus, qui in lautumias conjectus est, quod Dionysii versus improbasset: educto e carcere quum alii ejus versus pralecti essent, sponte in carcerem reversus est potius, quam eos laudaret.

*Philoxenus**, libertus Ciceronis, Att. vii, 2.

*Philoxenus**, Q. fr. iii, 1.

*Philoxenus**, Calactinus, ad Div. xiiii, 57; Att. xiiii, 8.

*Philus**, quem in libris de Rep. loquentem inducit Cicero, ut de Rep. i, 11, 13, 14, 18, 21, 23, et multis aliis locis.

Philus, Att. iv, 16, cognomen L. Furii. de Am. 4, 7, 19, laudatur.

*Phimos**, cognomen Dioclis, Verr. iii, 40.

Phintias, Off. iii, 10, Pythagoreus.

*Phœnissæ**, Euripidis tragedia, Off. iii, 21.

Phœniæ, Or. iii, 15, comes Achillis, disertus.

Phormio, Or. ii, 18, peripateticus, qui Ephesi vixit, ab Hannibale auditur et dicitur. c. 19, Phormiones dicuntur, qui de re præcipiunt et disserunt, quam non intelligunt.

* *Phoronis*, Nat. D. iii, 22, Valentis uxor, Mercurii cujusdam mater. Sed legendum, Coronis.

Pictor, Or. ii, 12. v. *Fabius Pictor*.

Pierides et *Pierisæ*, Nat. D. iii, 21, Musæ ex Antiopa et Piero.

Pierius, s. *Pierus*, ibid. pater Pieridum novem ex Antiopa.

Pietas, de Div. i, 43; ejus ædes Romæ.

Pilia, Att. iv, 4, etc. uxor Attici.

M. Pilius, Att. xiiii, 31; ad Div. viii, 8, necessarius Attici, M. Servilium de repetundis reum facit.

Q. Pilius, Att. iv, 17, necessarius Attici.

Pilus, ad Brut. ep. 7, offert literas Bruti in senatum.

Pinarii Nattæ, Div. ii, 21, nobiles. v. *L. Natta*.

M. Pinarius. v. *Rusca*.

* *P. Pinarius*, de Rep. ii, 35, censor. v. *L. Papirius*.

T. Pinarius, ad Div. xii, 24; Att. vi, 1; viii, 15, amicus Ciceronis.

Pindarus, poeta, Or. i; Fin. ii, 54; Att. xiii, 38.

Pindarus, Att. xvi, 1, decumanus.

T. Pinarius, ad Div. xiiii, 61, Ciceronem heredem secundum et tutorem instituit.

Pippa, Verr. iii, 33, Æschronis uxor.

Pisistratus, tyrannus, Orat. iii, 33, homo doctus et eloquens, primus Homeri libros sic disposuit, ut nunc habemus. *Commemoratur etiam*, Brut. 7; Senect. 20; Att. viii, 16; Nat. D. iii, 33; de Rep. i, 44.

Piso, Att. xii, 2, argentarius.

Piso (*C. Calpurnius*), Cæcin. 12, actor Æbutii contra Cæcinam. Att. i, 1, procons. Gallie. ibid. i, 13, 14, pacificator Allobrogum. Flacc. 39, a Cicerone defenditur. Brut. 68, staturius, et sermonis plenus orator. *Consul fuit cum M. Glabrisæ*, a. dclxxxvi. *Nascio an hic est arbiter in causa Q. Roscii et Fannii*, Q. Rosc. 3.

C. Piso, in Pison. 1: ad Quir. p. Red. 5; in Senat. 15, gener Ciceronis, Ponti et Bithyniæ questuram pro soceri salute negligit. Brut. 78, ingeniosissimus, orator bonus; aliæ ejus laudes.

Cn. Piso, Soll. 24; Muren. 38; in Tog. Cand. Catilinæ socius, quocum eadem optinatum facere voluit.

L. Piso, qui primus Frugi dictus est, Brut. 27; Verr. iii, 84; Off. ii, 21, primus legem de repetundis tulit, Censorino et Manillo consulibus, a. dclv; multarum legum auctor et dissuasor. Pont. 16, a C. Graccho multa turpia in eum dicta. Brut. 29; Or. ii, 12, Annales scripsit, et orationes. ad Div. ix, 22, ex ejus Annalibus laudatur, « *parsi deditos esse.* » *Consul fuit anno dclxx.*

L. Piso, L. fil. Verr. iv, 25, prætor in Hispania continentissimus, ibi interficitur.

L. Piso, Verr. iv, 25, *L. F. L. N.* prætor fuit, et quidem, *Verr.* i, 46, cum Verre. *Cæcil.* 20, P. Gabinium de repetundis accusat nomine Achæiæ.

L. Piso Cæsoninus, *Dom.* 9, lege Clodia Macedoniam accipit. ad *Div.* iv, 4, C. Cæsaris socer, mentionem facit in senatu de M. Marcello. *Phil.* i, 4, liberrimam orationem in senatu contra Antonium habet, sed cum pauci sequuntur. ad *Div.* xii, 22, non audet in senatum venire timore Antonii. *Phil.* viii, 10; x, 5; ad *Div.* xii, 4, legatus ad Antonium ad Mutinam, flagitiose fecit. *Sext.* 7. *Hic est Gabinii in consulatu collega, de quo disce ex or. in Sen. p. Red.* 7, et tota *Pisoniana. v. et Cæsoninus.*

M. Piso, Fin. v, 1, ejus, qui sequitur, avus.

Piso Calpurnianus (M. Pupius), *Dom.* 13, adoptatur a M. Pupio. *Verr.* i, 14, quæstor L. Scipionis Asiatici, pecuniam publicam non attingit, quod a Scipionis partibus dissentiebat. *Planc.* 21, in ædilitate petenda repulsam fert. *Flacc.* 3, Hispaniæ prætor. *Att.* i, 13, amicus Clodii operam dat, ut rogatio de sacris violatis antiquetur. *ibid.* 14, Ciceronis opera Syriam provinciam amittit, quam spe jam præceperat. *Or.* i, 22, eloquentiæ studiosus; secum habet Staseam peripateticum. *Brut.* 64, 67, qualis orator. *Fin.* iv, 26, stoicos facete ridet. *ibid.* v, 1; *Nat. D.* i, 7, peripateticus. *Itaque inducitur utroque loco explicans rationem peripateticam de summo bono, et natura deorum. De eodem intellige locum Phil.* ii, 25. *Cos. fait a. DCXCII. Mortuus ante ann. DCCVIII, Att.* xiii, 19.

* *M. Piso, Phil.* iii, 10, necessarius Ciceroni, et vir, et civis egregius, provinciam sibi ab Antonio attributam recusat. *Forte fuit frater, aut propinquus caræ C. Pisonis illius, qui Ciceronis gener fuerat, Brut.* 78.

Pitharatus, Fat. 9, archon Athenien-

sis, sub quo Epionus m.
Pittacus, sapiens, Or. iii, 1
ii, 26.

Pituanus, Att. iv, 15, homo perditus, et Græcis literis deditus, familiaris Attici.

L. Platorius, Cluent. 60, senator.

M. Platorius, M. F. Cestianus, Font. 8, M'. Fonteium accusat. *Cluent.* 45, ædilis curulis cum C. Flaminio. *ibid.* 53, prætor cum Cicerone. *De hoc forte capiendum Platorianum incendium (h. e. damnatio) ad Att.* v, 20, quo etiam Seius ambustus est, propterea, quod de residuis in iudicium vocatus esset. *Ex quo colligo, de repetundis damnatum esse Platorium, quod in hunc optime convenit, qui post præturam potuit provinciam obtinuisse. Nummi hujus Platorii ædilitii obvii sunt. v. Valens in famil. Platoria.*

Plagioippus, Her. iv, 31. *Variantes lectiones in hoc nomine docent, quam in eo hæserint librarii. Interpretes quidem L. Philippum oratorem significari putant hoc nomine.*

Plaguleius (C. Atius), ad Att. x, 8; *Dom.* 33, plebeius homo, e Clodianis operis.

Cn. Plancius, Att. i, 12, tribunus militum in Macedonia, C. Antonio eam obtinente. *Sen. p. Red.* 14, quæstor Macedoniae, provincialia ornamenta deponit, et Ciceronem tuetur. *Planc.* 1, reus fit de ambitu a competitore ædilitatis Laterense. *vid. argum. orat.* ad *Div.* iv, 14, exsulispem reditus fuit Cicero. *Planc.* 8, familia Plancia ex Atinasti municipio fait.

Cn. Plancus, Or. ii, 54, a L. Crasso defenditur. *Cluent.* 51, accusat M. Brutus; sed in *Cluentiana* est L. Plancius. *Apud Quintilianum vero, vi, 3, Cn. Plancus, non C. quod Hotomannus in editione, nescio qua, reperit. Plancus et Plancius permutari docuit Var. Leet. Græv. ad Phil.* vi, 4. *De prænominibus idem intelliges ex sequentibus.*

Cn. Plancus, e Manatii, L. F. ad Div. x, 6, laudatur. *ibid.* 11, 17, eo utitur L. Plancus interprete ad Lepi-

Philotes, Alabandensis, ad Div. XIII, 56.

Philotimus, Att. II, 4; IV, 10; ad Div. III, 9; VIII, 3; Q. fr. III, 1, libertus Ciceronis.

Philoxenus, Att. IV, 6, poeta Syracusanus, qui in lautumias coniectus est, quod Dionysii versus improbasset: educto e carcere quum alii ejus versus prælecti essent, sponte in carcerem reversus est potius, quam eos laudaret.

*Philoxenus**, libertus Ciceronis, Att. VII, 2.

*Philoxenus**, Q. fr. III, 1.

*Philoxenus**, Calactinus, ad Div. XIII, 57; Att. XIII, 8.

*Philus**, quem in libris de Rep. loquentem inducit Cicero, ut de Rep. I, 11, 13, 14, 18, 21, 23, et multis aliis locis.

Philus, Att. IV, 16, cognomen L. Furii. de Am. 4, 7, 19, laudatur.

*Phimos**, cognomen Dioclis, Verr. III, 40.

Phintias, Off. III, 10, Pythagoreus.

*Phœnissæ**, Euripidis tragœdia, Off. III, 21.

Phœnix, Or. III, 15, comes Achillis, disertus.

Phormio, Or. II, 18, peripateticus, qui Ephesi vixit, ab Hannibale auditur et Ædetur. c. 19, Phormiones dicuntur, qui de re præcipiunt et dissonant, quam non intelligunt.

* *Phoronis*, Nat. D. III, 22, Valentis uxor, Mercurii cujusdam mater. Sed legendum, Coronis.

Pictor, Or. II, 12. v. *Fabius Pictor*.

Pierides et *Pierisæ*, Nat. D. III, 21, Musæ ex Antiopa et Piero.

Pierius, s. *Pierus*, ibid. pater Pieridum novem ex Antiopa.

Pietas, de Div. I, 43; ejus ædes Romæ.

Pilia, Att. IV, 4, etc. uxor Attici.

M. Pilius, Att. XIII, 31; ad Div. VIII, 8, necessarius Attici, M. Servilium de repetundis reum facit.

Q. Pilius, Att. IV, 17, necessarius Attici.

Pilus, ad Brut. ep. 7, affert literas Bruti in senatum.

Pinarii Nattæ, Div. II, 21, nobiles. v. *L. Natta*.

M. Pinarus. v. *Rusca*.

* *P. Pinarius*, de Rep. II, 35, censor. v. *L. Papirius*.

T. Pinarius, ad Div. XII, 24; Att. VI, 1; VIII, 15, amicus Ciceronis.

Pindarus, poeta, Or. I; Fin. II, 34; Att. XIII, 38.

Pindarus, Att. XVI, 1, decumanus.

T. Pinnius, ad Div. XIII, 61, Ciceronem heredem secundum et tutorem instituit.

Pippa, Verr. III, 33, Æschronis uxor.

Pisistratus, tyrannus, Orat. III, 33, homo doctus et eloquens, primus Homeri libros sic disposuit, ut nunc habemus. *Commemoratur etiam*, Brut. 7; Senect. 20; Att. VIII, 16; Nat. D. III, 33; de Rep. I, 44.

Piso, Att. XII, 2, argentarius.

Piso (*C. Calpurnius*), Cæcilius, 12, actor Æbutii contra Cæcinam. Att. I, 1, procons. Galliæ. ibid. I, 13, 14, pacificator Allobrogum. Placc. 39, a Cicerone defenditur. Brut. 68, statarius, et sermonis plenus orator. *Consul fuit cum M. Glabrisse*, a. DCLXXXVI. *Nasci an hic est arbiter in causa Q. Roscii et Fannii*, Q. Rosc. 3.

C. Piso, in Pison. I; ad Quir. p. Red. 3; in Senat. 15, gener Ciceronis, Ponti et Bithyniæ quæsturam pro soceri salute negligit. Brut. 78, ingeniosissimus, orator bonus; aliæ ejus laudes.

Cn. Piso, Sull. 24; Muren. 38; in Tog. Cand. Catillæ socius, quocum eadem optimationum facere voluit.

L. Piso, qui primus Frugi dictus est, Brut. 27; Verr. III, 84; Off. II, 21, primus legem de repetundis tulit, Censorino et Manillo consultibus, ann. DCIV; multarum legum auctor et dissuasor. Font. 16, a C. Graccho multa turpia in eum dicta. Brut. 29; Or. II, 12, Annales scripsit, et orationes. ad Div. II, 22, ex ejus Annalibus laudatur, « *peni deditos esse.* » *Consul fuit anno DCXX.*

L. Piso, L. fil. Verr. iv, 25, prætor in Hispania continentissimus, ibi interficitur.

L. Piso, Verr. iv, 25, *L. F. L. N.* prætor fuit, et quidem, Verr. i, 46, cum Yerre. Cæcil. 20, P. Gabinium de repetundis accusat nomine Achæiæ.

L. Piso Cæsoninus, Dom. 9, lege Clodia Macedoniam accipit. ad Div. iv, 4, C. Cæsaris socer, mentionem facit in senatu de M. Marcello. Phil. i, 4, liberrimam orationem in senatu contra Antonium habet, sed cum pauci sequuntur. ad Div. xii, 22, non audet in senatum venire timore Antonii. Phil. viiii, 10; x, 5; ad Div. xii, 4, legatus ad Antonium ad Mutinam, flagitiose fecit. Sext. 7. *Hic est Gabinii in consulatu collega, de quo diceo ex or. in Sen. p. Red. 7, et tota Pisoniana. v. et Cæsoninus.*

M. Piso, Fin. v, 1, ejus, qui sequitur, avus.

**Piso Calpurnianus (M. Pupius)*, Dom. 13, adoptatur a M. Pupio. Verr. i, 14, quæstor L. Scipionis Asiatici, pecuniam publicam non attingit, quod a Scipionis partibus dissentiebat. Planc. 21, in ædilitate petenda repulsam fert. Flacc. 3, Hispaniæ prætor. Att. i, 13, amicus Clodii operam dat, ut rogatio de sacris violatis antiquetur. ibid. 14, Ciceronis opera Syriam provinciam amittit, quam spe jam præceperat. Or. i, 22, eloquentiæ studiosus; secum habet Staseam peripateticam. Brut. 64, 67, qualis orator. Fin. iv, 26, stoicos facete ridet. ibid. v, 1; Nat. D. i, 7, peripateticus. *Maque inducitur utroque loco explicans rationem peripateticam de summo bono, et natura deorum. De eodem intellige locum Phil. ii, 25. Cos. fait a. dcccxii. Mortuus ante ann. dccviii, Att. xiii, 19.*

**M. Piso*, Phil. iii, 10, necessarius Ciceroni, et vir, et civis egregius, provinciam sibi ab Antonio attributam recusat. *Forte fuit frater, aut propinquus certe C. Pisonis illius, qui Ciceroni gener fuerat, Brut. 78.*

Pitharatus, Fat. 9, archon Athenien-

sis, sub quo Epilourus mortuus est. *Pittacus*, sapiens, Or. iii, 15; Leg. ii, 26.

Pituanus, Att. iv, 15, homo pereruditus, et Græcis literis deditus, familiaris Attici.

L. Platorius, Cluent. 60, senator.

M. Platorius, M. F. Cestianus, Font. 8, M'. Fonteium accusat. Cluent. 45, ædilis curulis cum C. Flamio. ibid. 53, prætor cum Cicerone. *De hoc forte capiendum Platorianum incendium (h. e. damnatio) ad Att. v, 20, quo etiam Seius ambustus est, propterea, quod de residuis in iudicium vocatus esset. Eo quo colligo, de repetundis damnatum esse Platorium, quod in hunc optime convenit, qui post præturam potuit provinciam obtinuisse. Nummi hujus Platorii ædilitii obvii sunt. v. Valens in famil. Platoria.*

Plagiosippus, Her. iv, 31. *Variantes lectiones in hoc nomine docent, quam in eo hæserint librarii. Interpretes quidam L. Philippum oratorem significari putant hoc nomine.*

Plagueius (C. Ateius), ad Att. x, 8; Dom. 33, plebeius homo, e Clodianis operis.

Cn. Plancius, Att. i, 12, tribunus militum in Macedonia, C. Antonio eam obtinente. Sen. p. Red. 14, quæstor Macedoniae, provincialia ornamenta deponit, et Ciceronem tuetur. Planc. i, reus fit de ambitu a competitore ædilitatis Laterense. *vid. argum. orat. ad Div. iv, 14, exulispem reditus fuit Cicero. Planc. 8, familia Plancia ex Atinati municipio fait.*

Cn. Plancus, Or. ii, 54, a L. Crasso defenditur. Cluent. 51, accusat M. Brutus; sed in Cluentiana est L. Plancius. *Apud Quintilianum vero, vi, 3, Cn. Plancus, non C. quod Histomannus in editione, necio qua, reperit. Plancus et Plancius permutari docet aut Var. Lect. Græv. ad Phil. vi, 4. De prænominibus idem intelliges ex sequentibus.*

Cn. Plancus, e Munatii, L. F. ad Div. x, 6, laudatur. ibid. 11, 17, eo utitur L. Plancus interprete ad Lepi-

dum, de republ. defendenda, etc. *Ad hunc scriptas putat Pighius ad a. dccx, quo Cn. Plancus prætor fuit, duas epistolas, quæ sunt Att. xvi, 16, quod inscribuntur prætori designato. Recte. Nam L. Plancus jam vivo Cæsare designatus consul erat. Hæ autem epistolæ scriptæ sunt post mortem Cæsaris, ut ex ipsis intelligitur; sed in vulgatis inscribuntur L. Planco.*

L. Plancus, L. F. ad Div. viii, 1, a Cæsare donatur magna pecunia. Phil. iii, 15, prætor Galliæ transalpinæ ex lege Julia, consul designatus. ad Div. x, 1, consul designatus cum D. Bruto. ibid. 15, L. Antonium persequitur. ibid. 18, ad Lepidum se confert rogatu Laterensis 11, Lepidi inimicus; omnia ei obsequia promittit, si remp. respicere vellet. De hoc Planco ejusque dubia fido et inconstantia, cognosci potest ex mutais ejus et Ciceronis epistolis, l. x ad Div. Nescio quomodo acciderit, ut in vulgatis epistolæ l. x inscriberentur Cn. Planco. Consul deinde fuit cum M. Lepido a. dccxi. De ejus rebus agit Schæpfelinus, Alsat. illustr. ii, 1, 54.

L. Plancus, Phil. xi, 6. v. T. Plancus.

T. Munatius Plancus, ad Div. x, 12.*

T. Plancus Bursa, L. F. Cn. et L. Planci frater, Phil. xiiii, 12, curiam incendit post cædem Pl. Clodii, quem tribunus pl. ipse esset a. dccv. v. Argum. Asconii in Milonianam. Phil. xi, 6, cum Antonio facit. Pollentia expellitur ab Aquila, et quidem crure fracto; ibi male vulgata habent L. pro T. Phil. vi, 4, omnibus sententiis maximo plausu condemnatus, de vi, lege Pompeia, propter incensam curiam (cf. ad Div. vii, 2), rediit Romam; restitutus videlicet a Cæsare victore; sed hic quoque perperam exhibet Graviana L. pro T. Eo libello Var. Lect. apparet, operaram id vitium esse. ad Div. vii, 2; xii, 18, inimicissimus Ciceronis, a quo et accusatus de vi, damnatus est. Phil. x, 10, id agit, ut contra rempubl. restitutus esse videatur. ad Div. ix, 10, ejus ignorantia literarum ridetur.

M. Planius, ad Div. ix, 15, eques rom.

Plato. de Div. i, 36, apes in pueri labris coasident. Fin. v, 29; Tusc. iv, 19, 25; de Rep. i, 10, Ægyptum et Magnam Græciam peragravit scientiæ causa. Acad. i, 5, philosophiæ Platoniciæ descriptio et compendium. Acad. ii, 59, in Timæo putatur dicere, sed obscurius, nil moveri præter terram. ibid. 37, ex materia factum mundum a Deo æternum. Tusc. i, 17, de mundo et mente sententia. N. D. i, 12, in sententia de Deo inconstans, modo corporeum facit, modo incorporeum. ib. 10, rotundam figuram pulcherrimam putat. ad Div. i, 9, jubet in republica contendere, quantum probare possis, sine vi, etc. Leg. iii, 14, mutatis musicorum cantibus, mutari civitatis statum putat. Or. 5, quid de ideis statuat. Or. i, 11, oratorem a reip. gubernaculis removet. Tusc. ii, 11, poetas e civitate sua ejicit. Att. vii, 13, ejus numerus obscurus. Or. 20, ejus dicitio cur nonnullis poema videatur. Off. i, 44, Dionem Syracusium instituit. Att. xiiii, 21, libri ejus ab Hermodoro vulgantur. Rabir. Post. 9, ejus periculum apud Dionysium commemoratur sæpe, ut de Rep. i, 10, 14, 45; ibid. ii, 1; iv, 14; et Hort. fr. 69.

Plato, Sardinianus, Q. fr. i, 2, Epicureus.

Plator, Pison, 34; Ar. Resp. 16, Dyrrhachinus, a L. Pisone venis incisis interfectus, accepta a Dyrrhachinis pecunia. Nobiles in Macedonia Platores; inter duces Philippi regis est Plator ap. Liv. xxviii, 6.

A. Plautius, ad Div. xiiii, 29, prætor Bithyniæ et Ponti a. U. dccv, Cæsare II consule.

Plautus, poeta, Off. i, 29, ad jocandum urbane et ingeniose aptus. Brut. 15, quando mortuus sit. Herr. ii, 25; Inv. i, 50; Or. iii, 12; Sen. 14; ad Div. ix, 16.

Plautus, Att. i, 16, judex in judicio Clodii de sacris violatis rei, absolvit Clodium. Videtur non verum, sed fic-

tum ad contumeliam nomen esse. v. *Cassius ad h. l. Forte ita appellat Lentulum Crus, quem inter iudices constat fuisse, qui Clodium absolverunt.*

Pleuratus, Pis. 34, Macedo, Platoris, de quo ante, comes, cum eo interfectus jussu Pisonis. *Regulus Pleurates est ap. Liv. xxvii, 30.*

A. Plotius Silvanus, Planc. 7, sedilitatem cum Cn. Plancio petit. Att. v, 15, prætor, *Marcello et Sulpicio coss. Forte idem est cum eo, qui paullo post Bithyniam obtinuit. v. A. Plautius.*

*Plotius**, unguentarius, Att. xiii, 46.

C. Plotius, Flacc. 21, senator, legatus in Asia fuit.

C. Plotius, Fin. 11, 18, Nursinus, eques rom.

* *L. Plotius*, vel *Plautius*, rhetor Gallus, fragm. epist. p. 201; C. Mario jucundus, Arch. 9. *Forte et poeta fuit.*

Pola Servius, ad Div. viii, 12, accusator.

Poleas, Verr. iv, 42, Tyndaritanus.

Polemarchus, Verr. iv, 23, Murgentinus.

Polemo, Acad. 1, 9, academix veteris philosophus, in disciplina Platonica nil mutat. Or. iii, 18, Xenocratis auditor, nil ab Aristotele dissensit. Acad. 11, 42, ejus scripta. Fin. iv, 6, summum bonum putat, secundum naturam vivere.

Polemocrates, Flacc. 30, Apolloniensis.

Poles, Flacc. 18, Temnites.

Poles, Leg. 11, 13, augur. *Sed Davisiana habet Polyidus. Polles quidam commemoratur apud Suidam in Πόλλης. Polyidus apud Homerum Iliad. i, 148, et de Div. 1, 40.*

Polla, ad Div. xi, 8, est *Valeria Paula, D. Bruti uxor.*

Pollex, ad Div. xiv, 6; Att. viii, 5; xi, 4, *servus Ciceronis. Sed Grævius legit Pollux.*

Pollio, ad Div. 1, 6; ix, 25; xi, 9, etc. *cognomen Asinii, de quo supra.*

*Pollio**. *Nævium Polionem* pede longiorem quam quemquam longissimum, Fr. Inc. 21.

*Polliones**, Phil. xiiii, 12.

Pollux, de Div. 1, 43, ejus sedes Tusculi. ibid. 34, ejus stella aurea Delphis posita.

Polyænus, Fin. 1, 6; Acad. 11, 33, geometra insignis, Epicuri familiaris, Epicuro assensus est, totam geometriam falsam esse.

* *Polybius*, ad Div. v, 12, Numantinum bellum scripsit. Cf. Off. iii, 32; Att. xiiii, 30; de Rep. 1, 21; 11, 14; 1v, 3.

Polycharmus, Att. v, 11, prætor Atheniensium.

Polyeolus, Verr. iv, 3, nobilis statuarius. Or. 11, 16, Herculeum finxit. Brut. 86, ejus Doryphorus. Tusc. 1, 2 pictor et statuarius. v. *Davies*, * Brut. 18; Parad. 5. *Gærenz. ad libr. de Finibus*, 11, 34, *ubique malit scribere Polyclitus.*

Polycrates, Samius, Fin. v, 30, nihil adversi expertus est, nisi quod annulum amisit.

Polydorus, Or. 111, 58, Priami ex Hecuba minimus filius, *de cujus fati Virgil. Æn. 111, 49, et Ovid. Met. xiii, init.*

Polygnotus, Brut. 18, pictor, *Thasius, vixit circa Olymp. xc, Plin. xxxiv, 8, v. Junius in Catal. Pict. etc. In supercilii pingendis excelluit. Lucian. Imagg. t. 11, p. 6.*

Polyidus, Div. 1, 40, Corinthius, augur, filio mortem prædicit. *Homer. Iliad. i, 148.*

Polyphemus, Tusc. v, 39, cyclops Siculus.

Pompeia, ad Div. v, 11, P. Vatini uxore.

Pompeii Parcenii, Verr. iv, 11, Mamerтини, civitate donati.

Pompeius Phrygio, Or. 11, 70, homo dives, cujus heres Scaurus fuit.

Pompeius Vindullus, Att. vi, 1, videtur Pompeii M. libertus esse.

A. Pompeius Bithynicus. v. *Bithynicus.*

*A. Pompeius Bithynicus**, præcedentis filius, ad Div. vi, 16, 17.

Cn. Pompeius Basiliscus, Verr. iv,

11, Mamertinus, a Cn. Pompeio civitate donatus.

Cn. Pompeius Philo, Verr. iv, 27, Tyndaritanus.

Cn. Pompeius Theodorus, Verr. ii, 42, Siculus.

Cn. Pompeius Strabo (*de cognominis causa v. Plin. H. N. vii, 12*), *Sext. fil. Cœcil.* 19, T. Albucium, cuius quaestor fuerat in Sardinia, accusare vult, sed ei non permittitur. Verr. iii, 26, praetor Siciliae. Font. 18; Balb. 22, bellum Sociale gerit, in *consulatu*, a. DCXLIV, et triumphat. Phil. xii, 11, in ejus exercitu tiro fuit Cicero. Brut. 47, mediocri orator. Cornel. 1, homo diis nobilitatique inivisus (*vid. Plutarok. in Pompeio, init.*), causam lege Varia dixit.

Cn. Pompeius Magnus, Cn. F. Sext. N. Act. 1 in Verr. 10, ludos votivos dat. Manil. 4, bellum Sertorianum conficit. Verr. v, 2, dux contra fugitivos in Sicilia. Act. 1 in Verr. 15, de potestate tribunitia restituenda fert. *Or. pr. Manilia leg. tota eum omnes perfecti imperatoris numeros implere ostenditur, et de rebus gestis ejus agitur.* Lege Manilia ipsi bellum Mithridaticum committitur. *Sext.* 27, ejus in Tigranem lenitas. Flacc. 28, Hierosolymis captis nil ex sano attigit. Att. 1, 14, prima redeuntis e bello Mithridatico concio nemini probatur. *ibid.* 12, ejus divertium cum Mucia probatur. *ibid.* 19, ad rogationem Flavii agrariam incumbit. Phil. ii, 13, eum a conjunctione cum Caesare revocat Cicero. Att. ii, 16, dicit se Caesaris leges probare, actiones ipsum praestare oportere. *ibid.* 19, laceratur edictis Bibuli. *ibid.* 1, 16, a plebe Cnaeus Cicero dicitur, quod eum nimis diligeret. *ibid.* 14, laudibus Ciceronis invidet. ii, 3, Epicrates dicitur. ii, 17, Alabarches vocatur. ii, 9, Hierosolymarius. ii, 22, quindecimvir. Ar. Resp. 23, a Clodio vituperatur ad populum; toto praesae tribunatu ejus publico caruit. Quir. p. Red. 7, ejus in Cicerone revocando insignia opera. ad Div. i, 1,

ereditur Ptolemaeum reducere velle. *ibid.* 5, Milonem defendens convicio populi jaotatur. Off. ii, 16, magnificentissima munera ejus in secundo consulatu. ad Div. vii, 1, ejus ludi magnifici, in dedicatione theatri dati, describuntur et contemnuntur. Off. ii, 17, ejus theatrum, porticus, templa reprehenduntur modeste: v. *Tacit. Annal.* xiv, 20, et *ibi Lips.* ad Div. viii, 12, ejus secundus consulatus exigatur a C. Curione, trib. pl. Att. iv, 1; Dom. 7, ei Ciceronis sententia re frumentaria committitur cum imperio. ad Div. viii, 8, de provinciis Caesaris statnere non vult. Att. x, 8, Themistocleo consilio utitur. ad Div. vii, 13, stomacho ista fastidiosus et languente est, ut, quod sibi placeat, reperire non possit. Att. vii, 11, reprehenditur, quod Caesare adventante urbem reliquerit. ad Div. iv, 7, copiae ejus et genus exercitus non probantur M. Marullo et Ciceroni. Att. vii, 5, *in ita belli Civiliis* nil agit sapienter et fortiter, omnia contra Ciceronis consilium. Caesarem aluit, auxit et armavit. Att. ix, 23, de pace mittit ad Caesarem. Tuac. ii, 27, fuga post pugnam Pharsalicam. ad Div. xiv, 14, in fuga non recipitur a Rhodiis. Div. ii, 9, in solitudine Aegyptiorum trucidatur, *quidem ad montem Casium, ubi ejus tumultus fuit.* *Plin. H. N. v, 12, ubi vid. Harduin.* Div. i, 14, multa cum fefellerunt. Phil. ii, 42, ejus domus et horti ad Antonium venerunt. Brut. 66, majorem dicendi gloriam consequutus esset, nisi gloriae cupidus eum ad res bellicas abstraxisset. Off. i, 23, frustra se tertio triumphaturum dicit, nisi Ciceronis beneficio triumpharet, etc. Milon. 25, Magnus vocatur; *de quo cognomine, quando datum, v. Scylig. ad Euseb. p. 154 b. De rebus gestis in compendio agit Plin. H. N. vii, 26. De liberis autem v. Binardum, Diss. i. c. 2, T. I. Thesaur. Inscript. Murator. p. 6 199. * Pompeium locisse fœdus, de Rep. iii, 13.*

Cn. Pompeius, alter Magni fil. Att.

xii, 37; Phil. xiii, 4, per Lepidum adducitur ad pacem.

Q. Pompeius, Auli (tibicinis) F. Brut. 68, Bithynicus dictus, quod cognomen familia mansit, biennio major Cicerone; doctus, laboriosus, actione parum jucunda. De filio *A. Pompeio Bithynico* v. in *Bithynico*.

Q. Pompeius Nepos, A. Fr. Brut. 25; Muren. 7; Verr. v, 70, homo novus, summos honores consequutus est. Fin. ii, 17; Off. iii, 30; de Rep. iii, 13, infitiat Numaantum foedus, quod injussu senatus populiq; fecerat anno dclxiii, post consulatum anno ante gestum. Brut. 76, censor cum *Metello Macedonico*. Font. 10, a *Cæpionibus* accusatus absolvitur. Amic. 21, ab eo capitali odio, *C. Lælii* causa, dissidet *P. Scipio Afr.* quod quum promisisset *Scipioni*, se *C. Lælii* petitionem consulatus adjuturum, semet ipsum consulatum fecerat, ut commemorat *Plutarch.* in *Apoph.* p. 200; ex quo etiam intelligitur, hunc *Pompeium tibicinis filium* fuisse. Adde de eo *Vellei.* ii, 1.

Q. Pompeius, Q. F. A. N. Rufus, Or. i, 37, prætor urbanus a. dclxiii, familiaris *Crassi* et *Antonii*. Agr. i, 15, consul cum *L. Sulla*, anno dclxv. Amic. i, capitali odio a *P. Sulpicio* trib. pl. ejusdem anni dissidet (a ejus emissariis etiam filius ejus interfectus est. v. *Vellei.* ii, 19), quum ante amicissimi fuissent. Brut. 56, orationibus *Ælii* utitur.

Q. Pompeius Rufus, hujus Quinti, Q. F. A. Neptis, nepos eo L. Sullæ filia, ejus Q. Pompeii fil. quem a Sulpicii emissariis interfectum dicimus. Sull. 19; Att. iv, 16; Q. fr. iii, 2, *Messallam* tribunus pleb. a. dcc, et dcc, reum de ambitu facit. ad Div. viii, 1, inimicus *Ciceronis*, qui in causa *Milonis* diem dicere *Ciceroni* voluit (v. argum. *Milon. Pediani*); unde fama orta est, *Ciceronem* itinere in *Ciliciam* ab eo exsule interfectum esse. Quod comitiis cons. perpetuo obnuntiaret, in carcerem coniectum commemorat *Dio Cassius*, lib. xl, v. 141. Anno post tribu-

natum de vi condemnatus est cum *T. Planco*. ad Div. viii, 1, *Baulis* exsulat, in summa paupertate, qua eum *M. Cælius* idem, qui ante accusaverat, liberat, cogendo matrem *Cornoliam*, ut prædium fidei suæ commissa redderet. *Valer. M.* iv, 2. Hoc dicit *Cælius*: usque eo embæneticam facit, ut ego misererer ejus esurici. v. *Perizon. de L. Vocon.* p. 141.

Q. Pompeius, Sext. P. ad Div. xiii, 49, *Curio* commendatur.

Sext. Pompeius, S. F. Cn. Strabonis fr. Brut. 47, summus *Jctus*, geometra et stoicus. Cf. Or. i, 15; iii, 21; Off. i, 6; Phil. xii, 11.

Sext. Pompeius, Cn. Magni fil. Att. xii, 37, fugit in *Hispaniam* citeriorem. ad Div. xi, 1, nuntio de *Cæsaris* morte firmior futurus putatur. Phil. xiiii, 6, *Masillæ* versatur, ac *Mutinam* ire cum exercitu timet, propter veteranorum odium. Phil. v, 15, a *M. Lepido* civitati restituitur.

Sext. Pompeius Chlorus, Verr. ii, 8, civis rom. de conventu *Mamertino*.

Pompili, Petit. Cons. 3, amici *Caecilinae*.

Pompilius, Offic. i, 11, imperator, in cujus exercitu tiro fuit *Catonis* censorii filius. Sed alii hic legunt *Popillius*, quam lectionem recepit *Grævius*, et capiunt aut de *C. Popillio Lænate*, qui consul fuit belli *Maced.* II anno primo, aut de *M. Popillio*, qui *Ligariam* biennio ante bellum *Maced.* II obtinuit, et ibi bonos gessit. *Manutius* pater autem legebat *Paullus Æmilius*, quod probat fil. *Aldus*. v. *Chapman.* ad h. l. in ed. *Peareii*.

Pomponia, Att. i, 5, 6; v, 1; vi, 2, soror *Attii*.

Cn. Pomponius, Brut. 49, 57, 62; Or. iii, 13, qualis orator fuerit. Brut. 9b, bello civili *Sullano* interiit.

M. Pomponius, Off. iii, 51, *L. Manlio* dictatori, *Torquati* patri, diem dicit, sed actionem abjicit, jurejurando motus, quod filio coactus dederat.

M. Pomponius, de Div. ii, 29. Ad eum *C. Gracchus* librum scripsisse, ex h. l. colligi potest. *Plutarchus* in *Grac-*

chia, p. 842, *fidissimum Gracchi hujus amicum fuisse dicit Pomponium, qui eum revocavit, quum sibi manus afferre vellet.*

M. Pomponius Dionysius, Att. 17, 15, libertus, junctus ex Attico et Cicerone.

T. Pomponius, ad Div. v, 4, etc. est Atticus. vide supra Atticus, et Or. 34; Fin. 11, 21.

C. Pontinius, Catil. 111, 2; Flacc. 40, prætor consule Cicerone. Prov. Cons. 13, Allobroges ex prætura vincit. v. Dio, xxxvii, p. 50, 51. Att. 17, 16; Q. fr. 111, 4, triumphum petit ex Allobrogibus victis, quom tandem per S. Galbam impetravit. Dio, xxxix, p. 120. Pis. 24, necessarius Ciceronis. ad Div. 11, 15; 111, 3; xv, 4, legatus Ciceronis in Cilicia. Att. vi, 3, vitia ejus. In hujus nominis orthographia magna est varietas in Gronoviana et Græviana. Prov. Cons. 13, scribitur Pontinius quæ scriptura etiam in Fastis occurrit (v. Pigh. ad a. dcxx), et in lapidibus (v. Græv. ad Att. 17, 16); Att. vi, 3, Pomptinius; ad Div. 11, 15; Att. v, 1, Pomtinus; Catil. 111, 2, Pontinus, etc. Eadem varietas est in edd. pr. v. etiam Cortium ad Sallust. Catil. 45. In lapidibus Donianis invenio bis Pomptinius; in Gruterianis contra est Pontinius.

Pontinius, Att. xii, 44.

Pontidia, Att. v, 21; vi, 1.

M. Pontidius, Or. 11, 68; Brut. 70, Arpinas, vehemens orator et volubilis, sed nimis stomachosus.

Pontinius. v. *Pomptinius*.

C. Pontius, Samnis, Offic. 11, 21; Sen. 12, est imperator Samnitium, cujus ductu Romani coacti sunt fœdus Caudinum facere.

L. Pontius Aquila, ad Div. x, 33, legatus D. Bruti, perit ad Mutinam. Att. v, 2, 3, 4, quæ villa in Trebulano. Fuit de percussoribus Cæsaris, cujus mentio etiam. Att. 1, 1; Phil. xiiii, 2. vid. et *Aquila*. **Pontius* quum esset ad Lavernium, Fat. fr. 2.

T. Pontius, Fin. 1, 3; Sen. 10, centurio robore insignis.

Pontius Titinianus, Att. 11, 19, a Pompeianis partibus ad Cæsarianas transit.

Popillia gens, Leg. 11, 22.

Popillia, Or. 11, 11, mater Q. Catuli, cui primæ mulieri hoc contigit, ut publice laudaretur mortua; laudavit autem filius.

C. Popillius, P. F. is, qui consul bis fuit, a. DLXXXIII, DCXV. Phil. viii, 8, ad Antiochum M. regem Alexandriam obsidentem mittitur. v. Liv. xlv, 12.

C. Popillius Lænas, C. F. C. N. Her. 1, 15, a Gallis obsidetur; ita discedit, ut impedimenta relinqueret, exercitum educeret, quum legatus esset L. Cassii coss. a. DCXLVI. Leg. 111, 16, a Coelio legis tabellaris auctore opprimitur. v. C. Lænas, et infra, P. Popillius, C. F.

C. Popillius, P. F. ejus scilicet, qui a Graccho ejectus est. Brut. 25, non indisertus. Hunc autem, aut filium, puto esse eum, qui Act. 1 in Verr. 15, de peculatu damnatus dicitur. *Hermannus refert ad P. Popillium, de quo in Cluentiana. Male. Is de ambitu damnatus est, non de peculatu.*

L. Popillius, Cluent. 47, judex in judicio Juniano. Sed mihi dubium non est, quin sit, P. Popillius, legendum, ut est c. 36.

M. Popillius, M. F. Lænas, Brut. 14, consul, a. cccxciv, flamen Caramentilis, seditionem auctoritate et oratione sedat: unde Lænas dictus sit?

P. Popillius, C. F. P. N. Verr. 11, 50, P. Rupilius collega in consulatu, a. DCXXI. v. Vell. 11, 7. Cluent. 35; Dom. 31; de Rep. 1, 3, a C. Graccho legata in exilium mittitur. Quir. p. Red. 3; Sen. p. R. 15; Brut. 34, restituit rogatione L. Bestie trib. pl. Brut. 25, non indisertus. Hunc putarent viri docti quidam intelligi, pro Balbo, c. 11, ibique pro C. Lænas esse legendam P. Lænas, ut habet Manutius, in primis quum de C. Popillii exsilio nil ipsi constaret. Neque absurda est ista conjectura. Nam P. et C. in Popillius, atque eodem hoc confundi ex Cluent. 35 intel-

ligitur, ubi olim C. legebatur pro P. Neque tamen C. rejecerim. Potest enim intelligi de eo, qui a Caelio oppressus est, et sine dubio exsulavit. v. C. Popillius, C. F.

P. Popillius, Cluent. 36, reus de ambitu, damnatur.

** Populiana centuria, pro Tull. 3, 4, 5, fragm. nov. Recte conjicit Heinrichus, Popilliana.*

Porcia, Att. xv, 11, M. Catonis soror, Domitii Ahenobarbi uxor. ibid. xiii, 57, 48, ejus laudatio.

** Porcina, Her. iv, 5, orator, est M. Æmilius Porcina; de quo Brut. 25.*

Porcius, Font. 8, de cohorte M^a. Fonteii, aut portitor.

L. Porcius Licinus, Brut. 15, consul cum P. Claudio, ann. DLXIX. Licinus scribendum esse, non Licinius, recte moment viri docti ad Liv. xxxix, 32.

L. Porcius Nasica, Or. ii, 64, ejus facetum responsum Catoni censori datum.

M. Porcius. Cato, felicem te, M. Porci, a quo rem improbam petere nemo audent fr. Inc. 32.*

Porcius: leges Porciæ, de Rep. ii, 31.*

Porcena, Sext. 21; Att. ix, 10; Parad. 1, 2, eum interficere conatur Q. Mucius.

Portunus, Nat. D. ii, 26, deus, a portu dictus.

Posides Matro, Solentinus, Verr. ii, 42.

Posidonius, Off. iii, 2, Panætii discipulus. Att. ii, 1, commentariis Ciceronis Græci de Consulatu suo absteretur a scribendo de eodem. Tusc. ii, 25, dolores fortiter fert. Nat. D. i, 44, liber v de Natura deorum. Div. i, 5, quinque libros de Divinatione edidit. ii, 21, prognosticorum causas persequitur. ii, 15, statuit homines ad hostias deduci vi quadam sentiente et divina per totum mundum fusa. i, 30; ii, 15, morientes divinare putat. Nat. D. ii, 34, ejus sphaera. i, 3, instituit Ciceronem. Att. ii, 1, Rhodi vivit. Fat. 3, ejus sententia de fato repre-

henditur. Posidonius fortissimus stoicorum, Hort. fr. 28.

Possidorus, Verr. iii, 42, legatus Thermitanorum.

Postumia, ad Div. 4, 2; Att. v, 21, Servii Sulpicii uxor.

Postumius, ad Div. vi, 12, Caesaris familiarissimus. Att. v, 21; xv, 2, procurator ludorum Octavii; sed ibi Postumus dicitur.

Postumius, Fin. ii, 22, homo voluptuosissimus. Davius recipit ex emendatione Scaligeri C. Hirrius Postumius.

Postumius, Balb. 23, consul cum Sp. Cassio.*

A. Postumius Albinus, Verr. i, 41, censor cum Q. Fulgio a. DLXXIX.

A. Postumius, Nat. D. ii, 2, dictator in bello cum Tusculanis a. cclvii; quo anno et consul cum T. Virginio fuit.

C. Postumius, de Div. i, 33, aruspex.

Cn. Postumius, Verr. i, 39, civis rom. qui Verris pecunias extraordinarias tractavit. v. Curtius.

Cn. Postumius, Muren. 27, subscriptor Sulpicii contra Murenam, præturam petit Cicerone consule.

M. Postumius, Verr. ii, 18, quæstor Verris.

P. Postumius Tubertus, Leg. ii, 23. v. Tubertus.

P. Postumius, ad Div. iv, 12, familiaris M. Marcelli.

Q. Postumius, Verr. i, 39, civis rom. qui Verris pecunias extraordinarias tractabat. v. Curtius.

Q. Postumius, Dom. 44, s. potius, ut est in prima Manutiana et Græviana, Q. Seius Postumus.

Sp. Postumius, Sen. 12, consul cum T. Veturio, a. cccxix.

T. Postumius, Brut. 77, bonus orator, bellator acerrimus, juris publici peritissimus. Prætor fuit a. dcxcvi. v. Postumus. Att. xv, 16.

Postumulenus, ad Div. vi, 10, cognomen familiæ romanæ.

Postumus, Att. vii, 15; ei Sicilia decernitur a senatu initio belli Civilis. Corradus de T. Postumio intelligit, de quo ante. Pighius ad a. dcxcvi.

Postumus, cognomen Rabiriorum, Curtiorum, etc.

* *Postumus Cominius*, de Rep. 11, 33; Balb. 25, consul cum Sp. Cassio a. cclx.

Potamo, Cæcil. 9; Verr. 1v, 20, scriba Q. Cæcili quæstoris in Sicilia.

*Potitii**, de Rep. 11, 31.

P. Potitius, Verr. 1, 51, senator.

Præcilius, ad Div. XIII, 15, pater et filius.

* *Præcitos*, Her. 1v, 6; Verr. 1v, 2, statuarius clarissimus, *cujus opera re-emest Plinius*, xxxiv, 8; xxxvi, 5. de Div. 11, 21, *Præcileia* capita.

* *Præcitos*, de Div. 1, 36, cælator, *Ciceronis ætate; ubi tamen Wislmanno, Hist. artium*, vi, 2, 51, *legendum videtur Pasiteles, de quo Plin.* xxxvi, 5.

Precianus, ad Div. vii, 8, Jctus, apud Cæsarem gratiosus, et *Ciceronis amicus. Nomen indicat e gente Precia in aliam transisse adoptione.*

L. Pretius, Verr. v, 62, eques rom. negotiator Panormitanus.

*Priamus** rex Trojanus, Rosc. 52; Tusc. 111, 19.

Procius, Att. 1v, 15, 16, reus condemnatur. *Idem memoratur ad Q. fr.* 11, 8; q. l. *negat Manutius Prociam familiam esse. Sed rectiora edoctus ab Ursino, mutavit dein sententiam. v. Ursin. ad Att. l. c. Fuit quæstor a. dcccii; tribunus pleb. a. dcccviii.*

Procius, Att. 11, 2, *historicus, qui multa scripsit, et Attico in pretio fuit. Ei Cicero præfert Dicæarchum, ex quo colligas, eum Geographica scripsisse. Ejus mentio etiam apud Varron. de L.* 1v, et *Plin. viii, 2. v. Voss. de Hist. Lat.* 1, 12.

Procles, de Div. 11, 43, Eurysthenis frater geminus, rex Lacedæmoniorum.

Proculus Julius, Leg. 1, 1, ei Romulus apparet, et se Quirinum nominari jubet. *Add. de Rep.* 11, 10.

Procyon, Nat. D. 11, 44, sidus.

Prodicus, Cæus, Nat. D. 1, 49, sententia de diis deos tollit. *Pro vulg.*

Chius, odiosus cum Davio Cæus v. Menagius ad Laert. 12, 50. Or. 11, 52, de natura rerum scripsit. De Hercule Prodicio v. in *Hercules*.

Prometheus, Her. 1v, 6; Tusc. v, 5. *Sext. Propertius*, Dom. 19; Propertii sunt gentis *Aurelie*.

*Proserpina**, Nat. D. 11, 26; 111, 21; Verr. 1v, 48.

Protagoras, Nat. D. 1, 23, Abderites, Athenis ejicitur, et libri ejus comburantur. Brut. 12, locos communes scripsit, et rerum singularum laudationes vituperationesque. Or. 11, 32, de natura rerum scripsit. Nat. D. 1, 1, de diis dubitat. Brut. 85.

Protogenes, Att. 11, 21, Ialysum fecit. Brut. 18, pictor *Cæmeus, circa Olymp. cxi floruit. De eo vid. Plin.* xxxv, 10.

Protogenes, ad Div. viii, 1, M. Marri lector.

Prusias, rex Bithyniæ; Div. 11, 24, apud eum Hannibal exsulat. Negat se audere, quod extra prohibeant. *De eo v. Liv. xlv extr. Epit.* 51.

*Pseudocato**, Att. 1, 4.

*Pseudomasippus**, ad Div. vii, 25.

*Pseudolus**, Sen. 14.

Pseudophilippus, Agr. 11, 33, *quæcum bellum Macedonic. III gestum est.*

Ptolemæus, Lagi fil. Div. 11, 66, dux Alexandri, venenato telo ictus quæ ex doloribus moreretur, radice Alexandro somno oblata servatur.

Ptolemæus, Offic. 11, 25, Alexandrinus hospes Arati Sicyoniæ. *Est rex Philadelphus.*

Ptolemæus, Dom. 7, rex Cypri, regis Alexandri frater minor, legæ Clodia per Cantonem regno ejicitur. *Flacc.* 13; *Sext.* 26.

Ptolemæus, Tusc. v, 34, laudat cibarium panem. *Res Ægypti, nescio qui.*

Ptolemæus Auletes, Verr. 11, 31; Cœl. 8; Rab. Post 2, regno pellitur; pecunias sumit a Rabirio Postumo. ad Div. 1, 1 seqq. ab Alexandrinis regno pulsus, a senatu R. restitutionem in regnum petit. Cui id negotii datur, magna controversia est. *Cf. Dio Ale-*

scandrinus. Q. fr. 11, 10, ejus lectica Aniciana.

Q. *Publicanus*, Q. fr. 1, 2; ei statua decernitur in Asia. Dignus honore illo. *Sed videtur scriptura vitiosa esse; nam hoc nomen Latinum non est, saltem non gentis nobilis.*

Publicius, de Div. 1, 50, vates.

Publicias, de Div. 11, 2, socius Cati-
linæ.

L. *Publicius*, Or. 11, 67, ejus dictum de P. Mummi.

Cn. *Publicius Menander*, Balb. 11, Græcus, libertinus, qui cum legato R. in Græciam missus, lege lata ita civitatem habuit, ut civis esset, si domum redisset, et inde Romam revertisset.

L. *Publicius*, Quint. 6, venaliti-
rius, s. mango.

Q. *Publicius*, Clu. 45, prætor.

*Publicola**, de Rep. 11, 31.

Publica, Att. 11, 32, Ciceronis post Terentiam uxor.

Publicus, Att. 11, 7, 24, socer Ci-
ceronis, et Publiciæ pater, vel frater.

Publicus Syrus, ad Div. 11, 18, mi-
mus. Att. 11, 2.

Publius, ad Div. 11, 22, quidam de
Clodio intelligunt; sed rectius Corru-
tus, de creditis Clodionis, in quo joctus
est. Sed Att. 11, 7, est Clodius.

Pulchellus, Att. 11, 1, oto. Clodius.
Pullus Namitorius, Fin. 5, 22, Fre-
gellas prodidit.

Cn. *Pupius*, ad Div. 11, 9, in ope-
ris societatis Bithyniæ.

M. *Pupius*, Dom. 11, 11, adoptat Pi-
sonem.

Pylades, Fin. 11, 24, anticus Ore-
stæ; a quo, c. 26, Pylades amicitia.
Amic. 7.

Pyrrho, Fin. 11, 11, 13; Offic. 1, 2,
quid sentiat de summo bono; Tusc.
11, 6, de dolore; Fin. 11, 16, de vir-
tute. *Ab eo dicti Pyrrhoni*, Orat. 11, 17.

Pyrrhus, de Div. 11, 56, Æacides. ad
Div. 11, 25, ejus libri de re militari.
Mur. 14, de eo triumphat M'. Curius.
Offic. 11, 7, ad eum Macedones uni-
versi se conferunt, Demetrio relicto.

ad Div. 11, 12, bellum Pyrrhi scripsit
Timæus. Parad. 11, 2, Fabricio pecu-
niam frustra offert. Amic. 8, ab eo
propter probitatem non alieni sunt
Rom. animi. Sen. 6, a fœdere cum
Pyrrho abstrahit Romanos Appius Cæ-
cus.

Pythagoras, Tusc. 1, 16, Pherecydis
discipulus. Or. 11, 57; Tusc. 11, 1, ju-
nior est Numa Pompilio. De Rep. 11,
15, in Italiam venit Olympiade 11, 11,
anno quarto L. Tarquini Superbi.
Fin. 5, 29; Tusc. 11, 19, 25, Ægy-
ptum peragravit, et magos Persarum
adit. Acad. 11, 37, ex numeris et ma-
thematicorum initiis omnia esse putat.
Nat. D. 1, 11, Deum esse animum per
mundum permeantem, ejusque par-
ticulas animos nostros. 11, 11, ad har-
moniam canere mundum statuit. de
Div. 1, 3, magnam auctoritatem tri-
buit divinationi. Offic. 1, 17, ultimum
in amicitia putat, ut fiat unus e pluri-
bus. Tusc. 1, 25, summæ sapientiæ
credit fuisse, imponere rebus nomina.
Offic. 1, 30, sine ulla hilaritate sum-
mam auctoritatem consequitur. Tusc.
1, 5, cum Leonte de philosophia ser-
mo. Nat. D. 11, 36, Musis bovem
immolavit, invento theoremate de ra-
tione quadrati subtensus in triangulo
rectangulo ad quadrata reliquorum lato-
rum. Sic etiam tradit Vitruv. 11, 2;
alii autem hecatombem immolatam di-
cunt, v. c. Laert. 11, 12. v. Intf. ad
Laert. et Davis. ad h. l. Fin. 5, 2, Me-
tæponti moritur, etc. Tusc. 11, 1, ejus
philosophiæ Romæ vestigia. * Commem-
oratur de Rep. 1, 10; ibid. 11, 8;
et libro de suis Com.

Pythagorei, de Div. 1, 50, quare fa-
bis abstinerint. Tusc. 1, 17, senten-
tiarum suarum rationem reddere non
solent; ab iis Plato sententiam de ani-
morum immortalitate hausit. 11, 2;
11, 39, fidibus utuntur et cantu. Nat.
D. 1, 5, eorum, Ipse dixit. Senect. 11,
vesperi commemorant, quid interdum
egerint, audierint, dixerint, etc.

Pythia, de Div. 1, 19, 56, eam ter-
ræ vis concitabat.

Pythiam * oraculum, de Divin.
1, 1.

Pythius, Offic. III, 14, argentarius

Querele, ad Div. VI, liber Cæciæ, laudatur.

Quinquatrus, ad Div. II, 12; XII, 25; Att. IX, 11, 13; *solemnia in honorem Minervæ*, majora mense martio, minora idibus junii. v. *Ovid. Fast.* VI, 651.

C. Quintilius, Cluent. 62, eques rom. in agro Falerno.

P. Quintilius Varus, Quint. 17, juris civilis peritus fuit, ut ceteri, quibus jungitur. *Pighius*, ad a. DCIX, putat esse eum, qui in *Cluentiana* commemoratur. v. in *P. Quintius Varus*.

Sext. Quintilius, p. Red. in Sen. 9, prætor, *P. Lentulo Spinthere* consul.

C. Quintius, Quint. 3, 49, frater *P. Quintii*, pro quo est oratio.

P. Quintius, Cluent. 27, trib. pl. L. *Lucullo* et *M. Cotta* coss. A. U. DCCLXXII, patronus *Oppianici*, qui concionibus invidiam judicio *Juniano* conflavit. *Brut.* 62, in concionibus turbulentus. *Idem* videtur, qui, Att. VII, 9, appellatur familiaris *Ciceronis*. — * *Certe adversarius ejus fuit in causa Tulliana*, pro Tull. 1, fragm. nov.

P. Quintius Cincinnatus, Sen. 16; aranti nuntiat, eum dictatorem esse factum. Ejus jussu magister equitum *C. Servilius Sp. Melium* interficit.

Nam. Quintius, Sext. 38, tribunus plebis *Clodianarum partium*, *Lentulo*

Rabirius, Acad. 1, 1, malus auctor philosophiæ Latinus. *Ab hoc sine dubio diversus est præstans poeta C. Rabirius*, qui etiam *Ovidio* laudatur: magui *Rabirius oris* (v. *Vossius, Hist. Lat.*

Syracusanus, *Casium equitem R.* circumvenit.

Pythodorus, *Flacc.* 22, *Tullianus*.

Q.

Spinthere eos. una cum *Attilio Serano*. *ibid.* 33, cum omnes irridendi causa *Graccham* vocabant; vel quod popularis videri vellet, vel quod filius *Gracchi insitivi*, ut *Abramio* videtur: quem vid.

P. Quintius Varus, *Cluent.* 19, homo summa religione et auctoritate. *Sed Lambinus, Marula, aliique* volunt huius *Quintilius. Etiam Pighius, ad a. DCII, hunc locum refert ad Quintiliam, de quo supra. Varus est cognomen Quintiliorum, non Quintiorum. Sed. eod. nil variant.*

P. Quintius, pro quo est oratio, ex qua de eo cognosci potest.

T. Quintius. v. *Flamininus*. Att. XII, 5.

Quintius Gallus, ad Div. XIII, 45, nonnullis etiam *Gallius*. *Videtur legatus aut præfectus Q. Philippi Anæ proconsulis. Conf. 73, 74. Nam ei commendatur, qui negotiatur Philomeli, quod est oppidum magnæ Phrygiæ; conf. ep. 49.*

Quirinalia, Q. fr. II, 3, 15, *solemnia in honorem Romuli*. v. *Ovid. Fast.* III, 515.

Quirinus, Offic. III, 10; de Rep. II, 10, *Romulus*. Att. XII, 45; XIII, 28, *Quirino vivvo*; *Cæsar*.

Quiritas *. *Quiritum nullus*, de Rep. I, 17.

R.

1, 21); et alius, fortasse medicus, ep. *Plin. H. N.* XXVIII, 7.

C. Rabirius, *Rabir.* perd. 2; *Saturninum* trib. pl. interfecisse dicit *Labienus*, et propterea accusat. *Pison.*

2, a Cicerone defenditur. Att. 1, 6, domum Neapoli habet, vendit.

C. Rabirius, Postum. 1, 2, eques rom. filius C. Curtii *naturalis*, *Rabirius per adoptionem*. *Accusatus de residuis, damnato Gabinio, a Cicerone defenditur*.

L. Rabius, Verr. 1, 34, *Marianus*, transfugit ad *Mithridatem*; ab eo cum *L. Magio* mittitur ad *Sertorium*; prodito deinde *Mithridate*, ad Romanos rediit, et *Romæ* et *Myndi* habitavit. *Asconius* habet *Phanius*; unde *Fannius* edidit *P. Manutius*; alii *Fabius*. *Appian*. *Bell. Mithrid.* p. 364, ed. *Toll.* Διο Λοιξιοι, Μάντιος τε (non *Mummius*, ut *Hotomannus* profert ad *Cic. l. c.*) καὶ Φάνιος Μιθριδάτην ἐπισθεν συμμαχῆσαι τῷ Σεργίῳ, etc.

Rabocentus, *Pison*. 34, *Bessicæ* gentis princeps, a *L. Pisone* securi percussus est.

L. Rabonius, Verr. 1, 50, *sodis* *Castoris* sarta tecta tuetur.

L. Raecilius, Verr. 11, 12; ad *Div.* 1, 7, tribunus plebis, *Marcellino* et *Philippo* *cos.* Cf. ad *Q. fr.* 11, 1.

Rarius, vel *Ranius*, Att. 11, 21, *forasan* libertus aut servus *Bruti*. *Ranii* nomen occurrit in lapide apud *Gruterum*.

Robilus. vid. *T. Caninius Robilus*.

Regillus, cognomen *Æmiliorum*. Att. 11, 24, filius *Lepidi*, qui cum *Q. Catulo* consul fuit, a. *DCLXXV*.

Reginus, Att. 2, 12, mari *Infero* præfectus, a partibus *Pompeianorum* est. *Corrado* videtur esse *L. Minutius Basilius*, quem hoc muneris habuisse *Orosius* tradit, vi, 15.

L. Regulus, ad *Div.* 1111, 60, e *Livineis* (unde ejus libertus *Trypho* *L. Livineius* dicitur), familiarissimus *Ciceronis*.

M. Regulus, *Off.* 1, 13, *Punico* bello primo captus a *Pœnis*, de commutandis captivis *Romam* mittitur. *Pison*. 19, ejus supplicium. Att. 11, 17, et cf. *M. Atilius*.

Remora, de *Div.* 1, 48, dubitant *Romulus* et *Remus*, urbem ab se conditam *Romam*, an *Remoram* appellent.

Remus, de *Div.* 1, 47, auspiciam capit. 11, 20, cum fratre *Romulo* et altrice bellus vi fulminis ictus concidit. *Add. de Rep.* 11, 2.

Q. Rex, ad *Div.* 1111, 52, e familia *Marcia*, qui in causa *Pompeii* fuerat. *Videtur magistratus in Sicilia fuisse*, quia ei *Melitensis* homo commendatur. *Sed Orat.* 11, 28, est consul *A. U* *DCXXXVI*, quem defendit *Antonius*.

*Q. Marcus Rex**, Att. 1, 16.

*Rhadamanthus**, *Tusc.* 1, 5, 41.

* *Rhamnenses*, de *Rep.* 11, 8, 20, una e *tribubus Romulæ*, ab ipso *Romulo* nomine.

Rhinthon, Att. 1, 20, poeta comicus *Tarentinus*; ex eo versus *Græcus*. v. *interpretet*.

Rhodo, ad *Div.* 11, 18, amicus *Q. Thermi*.

* *Romulus*, de *Rep.* 11, 10, regnavit annos *xxxvii*. *ibid.* 11, 2—10, origo et res gestæ. 1, 41, desiderium apud cives, ex *Ennio*. 11, 10; *Leg.* 1, 1, dixit *Julio Proculo*, se deum esse. de *Rep.* 1, 16, virtute in cælum sublatus dicitur. de *Div.* 11, 20, cum fratre *Remo* et altrice bellus fulmine ictus concidit. 1, 2, 48, augur cum fratre. 1, 17; 11, 38, ejus lituus. *N. D.* 111, 2; de *Rep.* 11, 10, auspicia constituit.

L. Roscius, *Phil.* 12, 2, legatus *Romanorum*, a *Larte Tolumnio Fidenis* interfectus.

Q. Roscius, *Quint.* 24; *Q. Rosc.* 7, eximie laudatur. *N. D.* 1, 28, perversis oculis est. *Div.* 1, 36, amores et delicæ *Ciceronis*; in *Solonio* circumplacatur serpentis amplexu; aruspices augurantur claritatem ejus. *Leg.* 1, 4, senex tardiores fecit tibus. *Arch.* 8, ejus mors. *Div.* 11, 31.

Sext. Roscii, *S. Rosc.* 6, ex *Amerino* municipio *municipes*, pater et filius; *vid. argum. orat.* *Off.* 11, 14, filius a *Cicerone* contra *L. Sullæ* dominantis potentiam defensus est.

T. Roscii, *Sext. R.* 6, *Capito* et *Magnus*, *municipes Amerini*, propinqui *Sexti*, quorum opera pater *S. Roscius* interfectus, et filius accusatus est.

C. Rubellius, ad Div. xii, 26, pro quo *Grævius* e *mes. reposuit* Rubellius, quod jam *Ursino* in mentem venerat.

Rubria, ad Div. ix, 21, Carbonis cujusdam, Ciceronis amici, mater.

Rubrius, Verr. i, 25, minister *Verris* proquestoris. *Idem videtur cum Q. Rubrio*, iii, 80.

L. Rubrius, *Cassinas*, Phil. ii, 16; ei testamentum subicit *M. Antonius*.

P. Rubrius, Verr. iii, 57, eques rom. in *Syracusano* conventu.

Q. Rubrius Verris, Brut. 45, a senatu hostis cum *Mario* iudicatus, acer et vehemens accusator.

Q. Rubrius, Verr. iii, 80, a *Verre* in *Sicilia*, torque, phaleris et corona donatur.

Rufio, ad Div. vii, 20, *Trebatii* gentilis, ut docet *Manutius* ex inscriptione.

Rufio, Att. v, 2; xiv, 14, est *Sempronius Rufus*; *Rufio* est diminutivum a *Rufus*; amabatur autem a *Cicerone*, ut ex epistola *Cælii* intelligi potest. De *Sempronio Rufo* vid. infra.

Rufronus, ad Div. x, 21, legatus *Lepidi* triumviri, aut tribunus, aut simile quid.

Rufus, ad Div. v, 19, est *L. Mescinius Rufus*; cogitat ad *Pompeium* transire. ep. 20, queritur, *Ciceronem* rationes provinciarum se non expectato ad ararium detulisse. xiv, 14, est *M. Cælius Rufus*, aut *Mescinius Rufus*.

Rufus, ad Div. ix, 24, amicus *Pæti*, dicitur de salute *Ciceronis* laborasse.

Rufus, Orat. ii, 69, vide in *Rutilius*, *P. Rullus*, Agrar. i, 5, trib. pl. consule *Ciceronis*, qui legem agrariam tulit, quam *Cicero* tribus orationibus dissolvit. Est e *Serviliis*. De patre ejus vid. *Plin. H. N.* viii, 51.

P. Rullus, alius etiam trib. pleb. est, pro *Dom.* 16.

Q. Fabius Rullus, Phil. v, 17, admodum adolescens consul fit. Vide *Manut.*

Rupa, ad Div. ii, 3, libertus *Curionis*.

A. Rupilius, *Cluent.* 63, medicus.

Rupilius, *Off.* i, 31, histrio, *Antiocham* sibi eligit.

* *L. Rupilius*, de *Am.* 20, frater *P.* consulum petens, repulsam tulit.

* *P. Rupilius*, Verr. iv, 50; de *Am.* ii, 20, *P. Popillii Lænatii* collega in consulari, *A. U.* xxxii; quæstionem exercent in eos, qui cum *Gracchiis* fecissent; utuntur consilio *Lælii*. De ejus auctoritate in ea quæstione vid. *Vell.* ii, 17. Verr. ii, 13, consul in *Sicilia*, a quo lex *Rupilia*, seu leges *Rupiliæ*, bellum *Servile* oppressit. Vide *Sigon.* et *Pigh.* ad *h. a.* *Tusc.* iv, 17, mortuus est dolore ob fratris *Q.* repulsam in petitione consulatus. *Hic et* de *Am.* 20, male add. habent *Rutilius*.

P. Rupilius, *P. F. Mononias*, ad Div. xiii, 9, eques rom. magister societatis *Bithynicæ*, *Crassipede* quæstore.

M. Rusca, *Or.* ii, 65, e *Pinariis*, trib. pl. (*A. U.* xxxiii) tulit legem annalem.

Ruscio, *Mil.* 22, servus.

C. Rusius, *Brut.* 74, accusator vetus, *Sisennam* ridiculum facit.

C. Rusticollus, *Bononiensis*, *Brut.* 46, exercitatus in dicendo, et natura volubilis.

Rutilia, Att. xii, 20, *C. Cotta* mater, *Publii Rutilii* soror.

C. Rutilius Rufus, *Brut.* 40, familiaris *Sævolæ*. *Cæcil.* 21, subscriptor *P. Lentuli* principis senatus in accusatione *M'. Aquillii*.

L. Rutilius, de *Am.* 20; eum consulem efficere *Scipio* non potest, quem fratrem *Publium* fecisset; nisi vero legendum *Rupilius*. vid. in *P. Rutilius*.

L. Rutilius, *Cluent.* 63.

M. Rutilius, ad Div. xiii, 8, a *Cæstre* præfectus agro in *Gallia Cisalpina* dividendum.

P. Rutilius Lupus, *Font.* 18, *L. Jullii* collega in consulari *a.* xxxiii, bellum *Sociale* gerit, in quo perit.

* *P. Rutilius*, *M. F. P. N. Rufus*, tribunus plebis ann. *U. C.* 618, *C. Hostilium Mancinum* de senatu educi jussit, quod eum civem negaret esse, *Orat.* i, 40. Vide ad *Offic.* ii, 13, not. 20.

* *P. Rutilius Sp. F. Sp. N. Rufus*, *M. F.* *Brut.* 29, 30, orator, de jure respondet; orationes scripsit, et de jure.

Panæti auditor, prope perfectus in stois; repulsam in consulatu fert; pro se ipse dixit a Scauro accusatus. Or. II, 69, a Scauro competitore ambitus accusatus a quo victus in petitione erat, eundem ipse accusat. Offic. II, 13, adolescens innocens, juris peritus habitus est, quia frequentabat P. Mucium. Planc. 12, in petitione tribunatus pl. repulsam tulit. de Rep. I, 11, Scipionis comes in bello Numantino; *nempe trib. militum, teste Appian. Hisp. c. 88.* Rabir. per. 7, contra Saturninum stat. Offic. III, 2, Panætium de prætermisissis non reprehensum dicit, propter eorum, quæ perfecisset, præstantiam. Fin. I, 3, libros edidit. Att. IV, 16, inductus a Cicerone in libris de republica. de Rep. I, 8, exsul Smyrnæ,

Ciceroni adolescentulo exponit hanc olim habitam disputationem. O. I, 53; Brut. 30, damnatur, quia nimis tenuiter se defendi voluit, et a se aliisque defensus est. Balb. 11, damnatur ab equitibus, quod in Asia quæstor provinciales a publicanorum injuriis defenderat. Smyrnæ in exsilio vixit. Cf. Nat. D. III, 32, et Tacit. Ann. IV, 43. Font. 16, injuste damnatus est. Rabir. Post. 10, crudelitatem Mithridatis effugit, mutato habitu romano, et Græco assumpto. *Laudatur.* l. c. Pison. 39; Scaur. fr. p. 179. *Falsa lectio est, Tusc. IV, 17; de Am. 20, ubi pro P. Rutilium reponendum esse P. Rupilium omnes nunc uno ore consentiunt.*

P. Rutilius, Cæcin. 10, testis in Cæcinam, homo nullius fidei.

S.

Sabazia, N. D. III, 23, sacra Bacchi, qui ipse Sabasius dicitur.

Sabasius, Leg. II, 15; cum Aristophanes ejici vult, tanquam peregrinum deum.

L. Sabellius, Brut. 34, a L. Cæsuleno ex lege Aquillia de justitia accusatur.

Sabidius, Petit. Cons. 2, homo obscurus, quem competitor Q. Ciceronis in prætura ad tabulas posuerat, quum alium amicum honestum non haberet. Sabidia est etiam ap. Denium in lapido, I, 164, et Sabidius in Gruterianis lapidibus non unus.

Sabinus, Reatinus, Sext. 37, ex operis Clodianis, a quibus P. Scæpius pæne interfestus est.

Sabinus, servus Trebonii, ad Div. XVI, 16.*

C. Sacerdos, e Liciniis, Verr. I, 10, prætor Siciliæ ante Verrem. Planc. 11, legatus Q. Metelli in Creta. Consulatum petiit eum Cicerone. vid. Ascon. argum. or. in Tog. Cand. De ejus prætura urbana et Siciliensi multa sunt in Verrinis.

Sadala, Verr. I, 24, rex Thraciæ; ad eum a Cn. Dolabella mittitur C. Verres.

Safinius, Cluent. 25, Atellanus.

Salaco, ad Div. VII, 24, nomen hominis ejusdem in paupertate superbi; unde h. l. Hermogenes Tigellius Salaco dicitur.

Q. Salassus, ad Div. VI, 18, P. Curtii frater, e gente Postumia, si quidem germanus Curtii frater fuit. Provinciam obtinuit e prætura A. U. dcc.

Salli, de Div. I, 17, sacerdotes Martis; in eorum curia situs lituus inventos est integer, quum ea deflagrasset. Ab iis, Att. V, 9, dicitur Sallaris modus, de conviviis epiparis et magnificis.

Salinator, Or. II, 67; Sen. 3, 4; Brut. 18, est Livius, qui in censura, a. DCLXII, hoc cognomen primum accepit, Liv. XXI, 37; Tarento amisso bello Punico II arcem retinuit, Liv. XXVII, 25. v. in Livius. Brut. 18, Senensi prælio ludos Juventuti vocet.

Sallustius scripsit Empedoclea, Q. fr. II, 11.

Sallustius Caninius, ad Div. 11, 17, proquæstor Ciceronis, ad quem est epistola. Docti viri legendum existimant, Cæus, pro Caninius, ut sit P. Sallustii propinquus, de quo paullo post. v. Pighius ad A. U. dccii. Sed codd. nil juvant.

C. Sallustius Crispus, Att. xi, 20; ei Cæsar ignovit. De inimicitiiis inter ipsum et Ciceronem, et orationibus, quas contra se invicem dixisse putantur, v. Corrad. Quæst. p. 113 sqq. * Sic Ernest. Vix autem credibile est, hujus epistolæ Sallustium celebrem illum historicum esse.

Cn. Sallustius, ad Div. xiv, 11; Att. xi, 11, amicus summus Ciceronis. In animo Cicero habet cum eo mittere filium ad Cæsarem, quum exsularet.

Cn. Sallustius, de Div. 1, 28, Ciceronis libertus. ad Div. xiv, 4, 11, laudatur. Att. 1, 3, 11.

P. Sallustius, Att. xi, 11, frater aut propinquus Cnæi, Cic. amici.

Seat. Saltius, Agrar. 11, 34, duumvir Capuæ.

Salvidienus, Brut. ep. 17.

Salvius, ad Div. ix, 10; Att. ix, 7, libertus Attici. Att. x, 18, libertus Hortensii filii.

Salus, Att. iv, 1, dea, cujus templum erat prope domum Attici in colle Quirinali; de quo vid. Plin. xxxv, 4; Div. 1, 47, Salutis augurium.

Samiarius, Phil. xi, 2, exsul, a quo interfectus est C. Trebonius, jussu Dolabellæ.

Sampsiceramus, Att. 11, 14, 16, 17, 23, est Pompeius. Ceterum est nomen Emesænorum reguli. Strabo, l. xv1, p. 1092, ad Almol.

Sando, ad Div. 111, 7, pater Athenodori stoici.

Q. Sanga, Pis. 31, senator, de Fabia gente.

Sannio, Her. iv, 50, nomen servi.

Sapala, Petit. Cons. 3, amicus Catilinæ, præco.

Sappho, Verr. iv, 57, ejus statua in Prytaneo Syracuso.

Sara, v. Sirogius.

Sardanapalus, Fin. 11, 32; Tusc. v,

35; Att. x, 8, epigramma in sepulcro ejus ridet Aristoteles. De eo regis erudita est disputatio Boherii ad fin. notarum in Tusc.

Sarpedon, Div. 11, 10, filius Jovis.

Saserna, Phil. x111, 13, amicus Antonii. Att. xv, 2, cum Matio et Postumio ludos procurat, ab Octavio iustitutos, in honorem Cæsaris.

Sassia, Cluent. 5, mater Cluentii.

Satrius, ad Brut. 6, legatus C. Trebonii.

Satrius Caninius, Att. 1, 1. Cæsonus patat esse equitem R. cujus, in bello de claris Grammaticis, Suetonius mentionem facit. Cicero eum appellat fratrem P. Varii. Corruptum locum putant quum alii, tum Langius ad Cic. de Offic. 111, 18.

M. Satrius, Offic. 111, 18, M. Minuti Basilii sororis filius, et heres.

P. Satrius, Q. Rosc. 1, patronus Chæreæ, qui pro eo contra Q. Roscium comædum dixit. Cluent. 38.

Saturnalia, Cat. 111, 4; Att. v, 20; x111, 52, solemnia in memoriam aures ætatis celebrata a. d. xiv kal. jan. Saturnalia secunda et tertia, capæ de du secundo et tertio Saturnaliorum. vid. Gronov. ad Liv. xxx, 36.

Cn. Saturninus, Planc. 8, 12, laudatur; ejus pater primus ex Atinati municipio ædilis et prætor factus est. ad Div. vi111, 14, accusatur a Cn. Domitio. x11, 26, heres Q. Turii.

L. Saturninus, Ar. Resp. 20; Sext. 17, quæstor Ostiensis, in annoz caritate a procuratore rei frumentariæ amovetur, et propterea popularis fit. Catil. iv, 2, C. Memmii interficit. Sext. 47, a Q. Metello censore notatur. Dom. 31, Q. Metellum lege ex urbe ejicit. Rabir. perd. 3, 6, ejus cædes, de qua tota oratio legenda. c. 11, a sero interficitur. Her. 1, 12; iv, 22; Mil. 6; Vat. 9; Phil. vi111, 5, etc. Adde dicta in L. Apuleius.

Saturnus, Nat. D. 111, 24, etymologia. 11, 20, 46, stella. 111, 17; de Rep. iv, 10, ad occidentem maxime cultus est. 111, 24, vincitur a Jove filio.

Satyrus, Nat. D. III, 17.

Satyriscus, de Div. 1, 20.

Satyrus, Att. XII, 22, Attici servus.

C. Saufeius, Rabir. perd. 7, cum Saturnino Capitolium armatus occupat.

L. Saufeius, Att. 1, 3; IV, 6, amicus Attici, Epicureus. II, 8, in studiis laboriosus. Cf. XIV, 18; XV, 4; XVI, 3.

Saxa Decidius, Phil. X, 10; XI, 5, e Celtiberia, a Cæsare civitate donatus, et deinde tribun. plebis factus. Phil. VIII, 3, de grege Antonii, nebulo, centurio, etc. *Ad.* XII, 8; XIII, 13.

Scæva, Att. XIII, 23, Cæsarianus, *Cassius Scæva*. *Alii* de Trebatio intelligunt. *J. F. Gronovius* ne sanum quidem locum putabat. *Emendare tentat Tunstallus*, *Epist. ad Middletonum*, p. 63.

Scæva, Rabir. perd. 11, servus Q. Crotonis Saturninum interficit, et propterea libertate donatur.

Q. Scævola, de Rep. 1, 12.

Scævola, est cognomen Muciorum. *Itaque Scævolas in Muciis quæro.*

Scamander, Cluent. 16, libertus Fabriciorum Aletrinatum.

P. Scandilius, Verr. III, 58, eques rom. Syracusanus.

Scantia, femina, Milon. 27. *In hoc nomine libri valde variant: alii*, Sentia; *alii*, Sanctia; *quorum illud probat Schottus in Nod. Cic.* III, 13. *Scantiæ nomen frequenter occurrit in lapidibus Gruteri, etc.*

M. Scaptius, Att. VI, 1, negotiator Cappadociæ, frater ejus, quocum Cicero controversiam habuit in provincia; ei præfecturam defert Cicero.

Scaptius, Att. V, 21; VI, 1, 2, etc. negotiator, frater Marci, præfectus *Appii in Cilicia*, controversiam pecuniariam cum *Salaminiis* habet, et multum Cicero procos. molestiæ affert; quæ res his epistolis narratur.

P. Scapula, Quint. 4, fœnerator. *Scapulæ* cujusdam horti commemorantur, Att. XII, 37. *Scapulæ autem sunt e Quintiis*. v. *Harduin. ad Plin.* VII, 53. *Itaque Scapulæ, quibuscum decedit Quintius, gentiles ejus videntur fuisse.*

Scapula, ad Div. IX, 13, auctor seditionis in Hispania ulteriori, confirmatæ a Pompeio filio. *De ejus interitu vid. Hirt. Bell. Hisp.* 33.

Scatinii, Phil. III, 6, sunt ex Aricia.

Scato, Dom. 44, homo obscurus, Clodianus, e Marsis, sub cujus nomine Clodius ædes Ciceronis emit.

M. Scaurus, *æmiliis*, Or. II, 64, humilli genere ortus. Muren. 7, memoriam generis sui intermortuam renovat. Brut. 29, ejus orationes et libri. Stoicus fuit. Offic. 1, 30, singulari severitate fuit. Muren. 17, a Q. Maximo in petitione consulatus vincitur. Brut. 30, cum P. Rutilio consulatum petit, eumque vincit, et de ambitu accusat Rutilium, ab eoque de ambitu accusatur frustra. Conf. Or. II, 69. Offic. 1, 22, resistit C. Mario. Sext. 47, omnibus seditiosis a Graccho ad Q. Varium resistit. Ar. Resp. 20, procurator rei frumentariæ ei mandat, remoto Saturnino. v. *L. Saturninus*. Deiot. 11, a trib. pl. Cn. Domitio Ahenobarbo accusatur. v. *Ascon. ad fr. or. pr. Scaur. fil.* Dom. 19, de pluribus rebus simul ferre contra legem Didiam ausus, non obtinuit. Nat. D. II, 23, Mentem et Fidem in Capitolio dedicat. fr. or. pr. Scaur. accusatur a Cn. Domitio, Q. Servilio Cæpione, et Q. Vario trib. pleb. *ubi vid. Ascon. ibid.* princeps senatus. v. *Wesseling. Obs.* 1, 11. *Consul fuit A. U. DCXXXIII; princeps senatus lectus a L. Metello et Cn. Domitio anno eodem; post idem censor, et iterum consul fuit.*

M. Scaurus, *M. principis senatus fil.* Offic. II, 16, imitatur P. Lentuli magnificentiam ædilitatis, de qua v. *Plin. H. N.* XXXVI, 15, *ubi* privignus Sullæ vocatur. *Nam Sulla duxit viduam Scauri, principis senatus, Metellam, ut auctor est Plutarch. in Sulla: quam proscriptionum sectricem Plinius appellat; unde huic Scauro illæ tantæ divitiæ.* Cf. Sext. 54, et *Pigh. ad a. DCXCV.* Sext. 47, ad eum prætorem causa P. Sextii acta est. Offic. 1, 39, Octavii domum demolitus, ei accessionem ad-

jungit. Repulsam in consulatus petitione tulit, At. 17, 15. De repetundis accusatus a praetura Sardiniae, a Cicerone defenditur. v. fr. or. pr. Scauro, et Ascon. Argum. Adde fragmenta nova.

M. Scaurus, ex Aureliis. v. in *Aurel.*

C. Scipio, e Corneliiis, Sert. 3, socer P. Sextii, vir optimus, in exilio Masbilie vixit. Sed Caius est ex editionibus primis et mes. posteriores receperunt Lucius, et interpretantur de Asiatico. vid. Manutius ad hunc locum. Corte alium, qui bello civili proscriptus sit, nescimus. v. infr. in L. Scipio Asiat. L. F.

Cn. Scipio Calvus, L. F. Planc. 24, 25; Off. 1, 18, is, qui cum fratre Publio in Hispania cum Pœnis bellum gessit, pater P. Scipionis Nasicae, qui vir optimus iudicatus est, de quo infra. Balb. 15, in Hispania occiditur cum fratre. Cl. Tusc. 1, 37, 46; Nat. D. 111, 52.

L. Scipio Asiaticus, P. F. L. N. Mur. 14, de Antiocho triumphat, unde Asiaticus dictus est; de quo triumpho vid. Plin. xxxiii, 11. Provinc. Cons. 8, ei auxilio est Tib. Gracchus, pater trib. pl. quum in carcerem duceretur. Brut. 47, non imperite dixit. Phil. xi, 7, collegam habet C. Laetium, Sapientis patrem, in consulatu, ann. dclxiiii, Liv. xxxvii, 2; ad quem quum senatus deferret provinciam Asiam, quæ Scipioni obvenerat, frater major P. Africanus eam ignominiam deprecatur, et se legatum ei fore pollicitus, provinciam ei conservat. Rabir. Postum. 10, ejus statua in Capitolio cum chlamyde et crepidis.

L. Scipio Asiaticus, L. F. ejus, ut opinor, cujus quaestura est ap. Liv. xlv, 44, L. N. Rabir. perd. 7; Verr. 1, 14, collega C. Norbani in consulatu, a. dclxx. Herenn. 111, 2, legibus solvitur propter bellum Italicum, ut ante annum suum consul fieri possit. Att. ix, 15, a Sulla proscriptus. v. in C. Scipio.

M. Scipio, Brut. 20, ejus, qui sacra accepit, h. e. P. Nasicae, filius; eloquens habitus est.

M. Scipio Maluginensis, Or. 11, 64; dictum de L. Manlio Acidino consule. Esse videtur M. Scipio, qui inter praetores nominatur apud Liv. xxi, 14 et 27, M. Cornelius Maluginensis dicitur. Sic placet Sigonio, de Nomin. c. 5, disputanti contra Robortellum, qui ap. Ciceronem Cæpio legi volebat. Aliquid tamen dubitationis remanet Duhoro ad Liv. l. c.

P. Scipio, L. F. Off. 1, 18; Planc. 25, laudatur propter res in bello fortiter gestas. Balb. 15, occiditur in Hispania cum fratre Cnæo, de quo supra. Phil. xi, 7, pater L. Asiatici et P. Scipionis majoris. De Lucio, supra; de Africano et ejus posteris vid. in P. Africanus.

P. Scipio, Cn. F. L. N. Ar. Resp. 13, optimus de toto populo rom. iudicatus, sacra Matris deum manu sua accipit (v. Liv. xxix, 14; xxxv, 10), et tamen bis repulsam tulit. Plin. viii, 34. Or. 111, 35, omnibus civibus sui copiam fecit. Pontifex Max. Consul fuit a. dclxii, collega M' Acilii Glabronis; v. Liv. xxxv, 24; et jurisprudentia celebrer; de quo vid. Rupertum ad Pompon. 111, 3.

P. Scipio, P. F. Cn. N. Nasica, Cæcilius, hoc est sapiens; vid. Tusc. 1, 9. Brut. 20, 58, bis consul, nempe a. xxc, cum C. Figulo, et a. dxcviii, cum C. Parcello; et censor fuit a. dxciv. N. D. 11, 4, C. Figuli collega a Tib. Graccho patre vitiosæ creatus, abdicat se magistratu. Cf. Divin. 11, 35.

P. Scipio Nasica, P. F. P. N. Cn. Pron. Planc. 21, ædilitiam repulsam fert. Brut. 22, cum D. Bruto consul fuit, a. dxcv. Leg. 111, 9, a tribuno pl. Curiatio in vincula conjicitur. Planc. 14, consul a Granio præcone reprehenditur. Catil. 1, 1, pontifex max. Ti. Gracchum interfecit. Dom. 34, ejus factum Sctis probatur. de Am. 12, vexatur ab amicis Gracchi. de Rep. 1, 3, ejus invidia. Off. 1, 22, privatus æque multum profuit reip. quam Africanus in excindenda Numantia. Flacc. 31, Pergami moritur. Off. 1, 30, in sermonibus ejus nulla comitas fuit. Hic Sc-

rapio dictus est a similitudine suarii cuiusdam negotiatoris, sive alius vilis hominis, primum ab irridente tribuno plebis (Liv. Epit. 55), deinde vulgo. v. Plin. vii, 12. Ejus facete dictum est, Or. ii, 70.

P. Scipio Nasica, P. F. P. N. P. Pron. Cn. Abn. Brut. 34, in consulatu mortuus a. DCXII, collega L. Bestiæ. Off. 1, 30, sermone effecit, ut unus e multis videretur. *Duxit Cæciliam Mæcedonici filiam.*

P. Scipio, P. F. P. Serapionis Nepos, Br. 58, gener L. Crassi. Hic est, qui, Sext. Rosc. 28, memoratur. Or. iii, 2, in exsilium abiit.

P. Scipio Nasica, P. ex Licinia Crassi Filius, Att. ii, 1, a Favonio accusatur de ambitu; sed eripitur ei, adsumtus a Pompeio collega in consulatu tertio. Dio Cass. xi, p. 144. Adoptatus est a Metello Pio, unde Q. Cæcilius Metellus Pius Scipio, et modo P. modo Q. dicitur: v. quos laudat Oudendorp. ad Sueton. Tib. 4. Pompeii M. collega, A. U. MCCI, et ejusdem socer; de quo vide supra in Metellis. Memoratur etiam ad Div. viii, 9. Verr. iv, 36, Verris advocatus, reprehenditur.

Scopas, Or. ii, 86, Thessalus, a Simonide victor laudatus, sordidum se præbet.

Scopas, de Div. i, 13, eximius sculptor. v. Plin. xxxvi, 5.

C. Scribonius, C. F. Pop. Curio, ad Div. viii, 8, est C. Curio fil. trib. pl. de quo supra.

L. Scribonius Libo, Or. i, 53, tribunus pl. quæstionem fert in Serv. Galbam prætorem Hispaniæ. Add. Or. ii, 65.

Scrofa, Att. v, 4; vi, 1, cognomen Cn. Tremellii.

Scylax, de Div. ii, 42, Halicarnassæus, familiaris Panætii, excellens in astrologia, idemque in civitate sua princeps; repudiat Chaldaicum prædictionis genus.

Scylla, Verr. v, 56; Ar. Resp. 27; Nat. D. i, 38, monstrum, de quo plene fabulæ sunt. v. Ovid. Met. xiiii.

Seyron, Acad. ii, 33, Epicureus, temporis Ciceronis.

Sebosus, Att. ii, 14, 15, Catuli familiaris. Harduinus ad Plin. ix, 15; putat esse Statium Sebosum, cuius ibi mentio.

Sedulius, Dom. 30, dux servorum, quorum opera P. Clodius usus est.

Segavianus, ad Div. x, 17; sed pro hoc est in Græviana, Sext. Gavius.

Segulius Labo, ad Div. xi, 20, 21, homo nequissimus, Octavianum Ciceroni iratum dicit.

Seius, Att. v, 13, libertus aut procurator Attici, jungitur Philogeni, qui Attici libertus erat. Alius est ad Div. vii, 12; sed ibi Gronoviana legit Titius.

Cn. Seius, Cluent. 38, senator.

M. Seius, L. F. Offic. ii, 17, in caritate annonam assibus populo vendit, in ædilitate ann. DCXXX. Plin. xv, 1. Planc. 5, iudicio condemnatus, tamen M. Pisonem in petitione vincit. De hoc intelligi potest ad Div. ix, 7. Idem, aut filius est, qui xi, 7, memoratur, et legatus D. Bruti fuisse videtur; ù. Att. xii, 11.

Q. Seius Postumus, Dom. 44, 50; Ar. Resp. 14, eques rom. cuius ædes P. Clodius emere voluit, dominio repugnante.

Selene, Verr. iv, 27, uxor regis Antiochi, primo Grypi, deinde Pii, ex Ægypto, quæ et Cleopatra dicta est. Ejus filii duo fuere, Antiochus Asiaticus, et Seleucus Cybiosactes, de quibus suo loco videndum. Eorum mentio in Verrinis, iv, 27. Add. Joseph. Ant. xiiii, 29.

Seloucus, ad Div. vi, 18, servus Q. Leptæ.

Selicia, Att. xv, 12, forte filia ejus, qui sequitur.

Q. Selicius, ad Div. ix, 16, a quo Seliciana villa. ad Att. i, 12, fenerator. ad Div. i, 5, amicus Lentuli Spathæ, quocum Cicero consilia de causa Lentuli contulit.

C. et P. Selli, Acad. ii, 4, familiares L. Luculli, docti homines, qui Philonem Romæ audierant.

Selius, ad Div. vii, 52, malus orator.

Semele, Tusc. i, 12; Nat. D. ii, 24, mater Bacchi.

Semiramis, Prov. Cons. 4; ita A. Gabinum, Syriae procos. appellat, ut mollitiem ejus notet.

Tib. et C. Sempronii, Or. i, 9, etc. sunt fratres Gracchi, de quibus. n. in Gracchiis.

A. Sempronius Musca, Or. ii, 60, candidatus a Vargula male accipitur. v. *Musca*.

C. Sempronius Rufus, ad Div. viii, 8, calumniam fert; amicus Ciceronis, *cujus saepe mentio*, v. c. Att. vi, 2; ad Div. xii, 22, 25. v. etiam *Rufio*.

* *C. Sempronius Tuditanus*, de Rep. i, 9, consul cum M'. Aquillio, ann. dcxxiv, quo anno disputatio habita est de republica.

L. Sempronius Atratinus, ad Div. ix, 21, consul et censor fuit cum L. Papi-rio Mugillano, A. U. cccxii.

M. Sempronius, Or. ii, 60, A. frater. *C. Sentius Saturninus*, Verr. iii, 93; Pis. 34, praetor Macedoniae. a. dclxxi, a Denseto defenditur; permagnam e cibariis pecuniam, propter caritatem frumenti, deportat; homo innocentia singulari.

Septimia, ad Div. ix, 10; Att. xvi, 11, videtur uxor Sicæ fuisse.

C. Septimius, Att. ii, 24, scribe Bibuli consulis.

C. Septimius, Sen. p. Red. 9, praetor P. Lentulo Spinthere consule. Att. xii, 13, 14, augur. *Pighius Scævola cognomen de conjectura dedit. Mihi videtur idem esse cum eo*, qui ad Div. viii, 8, in Scto M. Marcelli inter eos nominatur, qui scribendo affuerunt, C. Septimius T. F. Quirina.

* *L. Septimius*, orator, pr. L. Vareno, fragm.

P. Septimius Scævola, Act. i in Verr. 15; Cluent. 41, senator, de repetundis accusatur, propter iudicium Junianum, Hortensio praetore. *Ab hoc diversum putem P. Septimium testem in L. Flaccum*, Flacc. 4.

Q. Septimius, Verr. iii, 14, eques rom. arator in Sicilia.

Saprulla, Att. i, 12, si sana lectio, nomen est servulae, quae P. Clodium emisit ex audibus Caecaris. Sed Grav. ostendit esse legendam servulae.

Septimulcius, Anagninum, Or. ii, 67, interfecit C. Gracchum, et pro ejus capite aurum accepit. Postea praefecturam in Asia a Scævola petiit.

Serapio, Att. vi, 1, est Scipio Nasica, de quo ante.

Serapio, Att. x, 17, servus Attici.

Serapio, Att. ii, 4, libros ejus non intelligit Cicero. ibid. 6, Eratosthenem valde reprehendit. *Fuit Antiochus, qui Geographica scripsit. Commemoratur etiam a Plinio in Elencho scriptorum l. iv.*

Serapis, Div. ii, 59; Nat. D. iii, 19, etc. deus Ægyptiorum.

C. Serranus, Planc. 5, praefertur Q. Catulo. Grav. *Serranus, quod jam P. Manutius placuerat. Nam C. Serranus a. dclxvi consul ante Catalum et Cn. Manlium, cujus proximo mentio Serrani, s. Serrani sunt ex Attiliis, de quibus supra.*

Sergius, Phil. ii, 25, mimus.

C. Sergius Aurata, s. *Orata*, Or. i, 59; Off. iii, 16, praetor a. dclvi.

Cn. Sergius, Verr. iii, 43, decumanus in Sicilia, Venerius.

L. Sergius, Verr. iii, 78, scribe Ciceronis quaestoris.

L. Sergius, Dom. 5, familiaris P. Clodii, qui Q. Metellum consulem, P. Clodii fratrem, lapidibus appetivit et percussit, eique se ad Cn. Pompeium interficiendum obtulit.

Q. Sergius, Cluent. 7, senator, inter sicarios damnatus est.

Serranus, ab aratro dictator, Sext. 33, 39, 43, etc. v. in *Attilius*.

C. Serranus, Rab. perd. 7, est collega Q. Cæpionis. *De eodem accipit Planc. 5, ex lectione Graviana. v. C. Serranus.*

Sorranus Domesticus; Q. fr. iii, 8, ejus filius moritur. Laudat pater scripto Ciceronis. *Ex quo intellige diver-*

sum esse ab illo Sexto, de quo dictum, inimico Ciceronis. Domestici nomen reperies etiam in lapide apud Gruterum, DCCCIX, 9.

Sext. Serranus Gavianus, Att. IV, 2, tribunus pl. Spinthere et Metello coss. intercedit 9Cto, de ædibus Ciceroni restituendis; sed paullo post concedit. Ar. Resp. 15, sacella inædificat. De hoc accipe etiam, Sext. 33, Serranus non ab aratro, sed, etc. v. de hoc loco Perizon. Animadv. Hist. c. 1.

Cn. Sertius, Verr. II, 48, eques rom. si lectio sana est.

Q. Sertorius, Brut. 48, qualis in dicendo fuerit. Muren. 15, sollicitatur a Mithridate, ut se cum eo conjungat. v. L. Rabius et Magius. Manil. 4, a Cn. Pompeio vincitur. Hic notissimus Romanorum in Hispania hostis, et bellum eum eo gestum sæpe memoratur, v. c. Agr. II, 30; Verr. v, 28, 56; Phil. XI, 8.

Servæus Fonteï, 8, de cohorte M^a. Fonteïi, aut portitor.

Servilia, Claudii, Att. XII, 20, filia Q. Cæpionis, qui naufragio periit. Att. VI, 1, est Servilia, quæ nuptias Tullius conciliare volebat.

Servilia^a, socrus Hortensii. Verr. II, 8.

Servilii, Acad. II, 18, fratres gemini, simillimi, ut dignosci vix possent. Hi sunt Q. et P. Q. Cæpionis Filii, Cn. Nep. a quibus deinde Geminorum cognomen usurpatum, et ad posterum propagatum est. P. consul fuit a. DI et DV.

Servilii Casca, Phil. II, 11. v. infra P. Servilius Casca.

Q. Servilii Cæpiones. v. in Cæpionibus.

C. Servilius Ahala, Sen. 16, jussu dictatoris L. Quintii Cincinnati, Sp. Melium interficit. Sed in hujus prænomine mira est in codd. mss. et edd. Ciceronis inconstantia. Nam Catil. I, 1, dicitur Quintus; ibique monuerunt Muretus et Pighius, ad a. CCCXIV, legendum Caius. Dom. 32, dicitur Marcus; ubi nihil Manutius aut reliqui intt. in ed. Græviana. Dom. I. c. de Rep. I, 5, in exsilium missus est.

Index Histor.

C. Servilius Vatia, M. F. Cæcil. 19, eum L. Veturius accusare vult, sed ei non permittitur. Hic Servilius est pater P. Servilii Isaurici; prætor provinciam, nescio cujus, fuit a. DCXL.

C. Servilius Glaucia, Brut. 62, peracutus, callidus, cumprimisque ridiculus, Catil. I, 2, interficitur. v. in C. Glaucia.

C. Servilius, Verr. v, 54, negotiator Panormitanus.

Cn. Servilius Cæpio, Cn. F. Cn. N. Brut. 20, is, qui consul fuit a. DLXXXIV cum Q. Philippo, quibus consulibus Ennius mortuus est. vid. Pighius, ad h. a.

Cn. Servilius Cæpio, Verr. I, 55, censor a. DCXXV III; ante cum Q. Pompeio consul a. DCXII. Est superioris filius. Nam in Fastis dicitur Cn. F. Cn. N. Fratrem vix putem, tot anni sunt inter utriusque consulatum interjecti.

L. Servilius, Verr. III, 71, eques rom. magister publicanorum in Sicilia, prætor Verre.

L. Servilius Postumus, ad Div. XII, 26.

M. Servilius Ahala, Dom. 32. v. C. Servilius Ahala.

M. Servilius, Or. II, 65, dissuasit legem annalem Ruscæ, quæ a. DCXXII lata est.

M. Servilius Geminus, Att. VI, 3, a Metello Celere de repetundis accusatur. Conf. ad Div. VIII, 8. Fuit tribunus pleb. a. DCXCIII.

M. Servilius, ad Div. XII, 7, tribunus pl. Hirtio et Pansa coss. producit Ciceronem in concionem, quo tempore Philippicam XI dixit. Phil. IV, 6, cum collegis de republ. refert ad senatum.

P. Servilius Rullus, Agr. II, 20. v. Rullus.

P. Servilius Vatia, Isauricus, C. F. M. N. Manil. 23, legi Maniliæ favet. Agrar. II, 19, agri ab ipso imperio R. adjecti. Verr. I, 21, Olympum vi cepit. Red. in Sen. 10, Q. Metellum consulem Ciceroni placat. ad Div. I, 1, negat Ptolemæum restituendum esse,

Consul fuit cum Appio Putschro, ad Div. XVI, 23.

P. Servilius, P. Isuricus F. qui consul cum C. Cassare fuit. Att. IV, 15, prætor Pompeio II consule. ad Div. XIII, 66, Asiam obtinet. ibid. 69, Ciceronis collega in ægurata. ibid. X, 12, Ciceroni adversatur in causa Antoniana. ad Div. XII, 2, metu Antonii, in quem invecus erant, non audent in senatum venire, etc. Att. II, 1, Catonis imitator. Laudatur etiam, Att. I, 19; XI, 5, etc.

P. Servilius Casca, Phil. II, 11; Att. XVI, 15; Phil. XIII, 15, unus de percussoribus Cæsaris, qui ei primum vulnus infligit. Trib. pl. a. DCLX. v. Plutarch. in Cæsare, p. 739. Sed Cic. Phil. II, 11, duos Cascas cædi inter fuisse dicit. Plutarchus etiam, l. e. fratrem hujus Cascæ commemorat. Is est C. Servilius Casca, quem Appianus commemorat, nisi quidem ibi P. legendum, de B. Civ. II, p. 815. Mirum enim si C. potius quam hunc P. nominasset, qui inter principes fuit. Ibidem etiam male Servilius Galba, pro Servius Galba, uti recte citant viri docti. Sed hoc obiter. Cf. viros doctos ad Sueton. Cæsar 82.

Sext. Servilius, Milonis familiaris, ad Div. II, 6.

Servius, ad Div. VII, 4, designatus tribunus pl. de ambitu accusatus condemnatur; ejus locum petit Curio.

Servius Claudius, Att. I, 20; ejus libros Ciceroni donat L. Papius Pætus. ad Div. IX, 16, frater, ut patris aut consobrinus, Papii Pæti; homo doctus, qui facile diceret, qui versus Pæti esset, qui non. Grammaticus ergo fuit, ejus etiam ap. Sueton. de claris Grammat. Gell. XII, 21; Plin. XXIII, 4, mentio fit. Eo op. ad Att. I. c. colligere licet, eum Afranio et Metello coss. mortuum esse.

Servius Galba. v. Galba.

Servius Polla, ad Div. VIII, 12, accusator.

Servius Sulpicius. v. Sulpicius.

**Servius Tullius, Brut. 10, æqualis Pistrati. Div. I, 55, ei dormienti caput ardet. de Rep. II, 21, ejus origo. I, 37,*

rex justissimus. II, 22, centurias describit.

Sestii. v. Sestii.

**L. Sestius, de Rep. II, 36, homo nobilis, cujus in cubiculo C. Julius decemvir effossum esse dixit, se præsentem mortuum. Cf. Livium, III, 33.*

Setenas, Att. VIII, 15, dicitur esse vultu imperio. Ea epistola scripta est L. Lentulo et C. Marcello coss. Setenatem autem Fasti et omnes libri veteres ignorant. Pighius, ad a. DCCIII, legendum censet Sufenas, et capiebat de M. Nonio Sufenate, qui eo anno Cretam et Cyrenen obtinuit, et memoratur, Att. IV, 15.

Sextia tabula, Quint. 6, etc. et Sestii argentarii cujusdam. Sextiarum autem argentariorum sæpe est apud Ciceronem mentio. Ad eam auctiones et alios res agebantur, in quibus tabulis et testibus opus.

Sextiana dicta in Ciceronem, ad Div. V, 6; VII, 27, 32.*

A. Sextilius, Flacc. 15, videtur negotiator Acmonensis fuisse.

Sextilius Andro, Flacc. 34, Pergamenus.

C. Sextilius Rufus, ad Div. XII, 15, præest classi C. Cassii. XIII, 48, quaestor primus in Cyprum missus a Romanis.

C. Sextilius, Flacc. 36, M. Lurciani sororis filius.

P. Sextilius, Flacc. 13, quaestor urbanus, Silano et Murena coss.

P. Sextilius Rufus, Fin. II, 17, heres fiduciarius, hereditatem non tradidit. Est fortasse superioris illius pater.

Q. Sextilius, Q. fr. II, 1, amicus Milonis: in eum et ceteros Milonis amicos impetum faciunt operæ Clodiana. quem a Milone de vi rous factus Clodius esset.

Sextius, Verr. V, 43, 45, victor C. Vertis in Sicilia.

C. Sestius Calvinus, Brut. 34, orator bonus, sed incommoda validitate. Pighius eum putabat, qui de præture, quam a. DCLV gessit, Mæcedoniam obtinuit. Plon. 34. Sed ibi in melioribus libris non Sextius, sed Sentius legitur.

quæ nomina etiam in codd. Catulæ permulantur. Vocæ. ad Catull. p. 103. Or. 11, 60, C. Julii Cæsaris familiaris, laucus; dictum ejus in Appium.

L. Sextius, pater P. Sextii de vi accusati. Sext. 3, trib. pl. fuit, altius ascendere noluit.

L. Sextius, ad Div. xiv, 8, P. Sextii, L. F. filius ex Albani filia.

L. Sextius Pansa, Q. fr. 11, 11, ejus postulationi resistit Q. Cicero Asiæ prætor. L. Sextius, vir nobilis, de Rep. 11, 36.

P. Sextius, Brut. 48, prætor designatus a. dclxiii, accusante T. Junio, L. F. damnatus est.

P. Sextius, P. F. ad Div. 7, 17, exsulat. Quæstor fuit a. dclxxv, et post ædilis. Habuit enim, ut eo loc. cit. intelligi potest, ænonæ curam, quæ est ædilium. Eum Cicero epistola cit. consolatur. P. Sextii, de quo statim, patrum, propinquum certe fuisse, ex eadem epistola apparet.

P. Sextius, L. F. Sext. 3, C. Albani, et deinde C. Scipionis filiam uxorem duxit. Catil. 1, 8; ad Div. 7, 6, prætor C. Antii in Macedonia. Quir. p. R. 6; in Senat. 8; Att. 11, 30, trib. pl. Lentulo Spinther consule, cogit de Ciceroe fove, sed neque nominatum, neque satis diligenter de bonis publicatis. ad Div. 1, 9, accusatus de vi, a Cn. Pompeio laudatur; defenditur a Cicero oratione, quæ extat. ad Div. vii, 32, dicta Sextiana, i. e. frigida et parum auta. Nam de hac Sentio locum capere non ambigam: quod ex ep. ad Div. 7, 6, quæ valde juvenis est ad P. Sextium scripta, conjicere licet, eum factum aut fuisse, aut vidari voluisse. Et est fortis ille, quem Catullus perstrinxit, quamquam ibi aliter legit Vassius, p. 102. Att. vii, 15, quia eum imperio est, potest eum Pompeio in Græciam transire. ibid. xi, 7, Cæsar permittit, ut iisdem, quibus apte, lictoribus uteretur, etiam Sextum improbare, quo ipse aliique post fugam trib. pl. imperium acceperant. ad Div. x, 20, pecuniam, quam Mesci-

nias Rufus in seno deposuerat, aufert; eo quo intelligitur, eum Cificiam obtinuisse. v. Græv. ad ep. 7 l. viii ad Att. Prætor fuit a. dcc.

T. Sextius Gallus; MH. 31, ante sacrum Bonæ Deæ, quod in fundo ejus fuit, primam plagam accepit P. Clodius.

Sextius, Att. xiii, 2, parochus publicus, h. e. qui publico nomine excepit Ariarathen, Ariobarzani filium, Romanem venientem. Quæstor circa tempus, quo hæc epistola scripta est, fuit L. Sextius, qui M. Bruti post prætor in Macedonia, et a. dclxxx consul fuit, fons P. filius, de quo supra.

Sibylla, de Div. 1, 18, Erythra, 11, 54, Rab. Post. 2, ejus versus. Verr. iv, 49, libri Sibyllini. Cat. 17, 4.

Sica, ad Div. xiv, 4, 15; Att. viii, 12; xii, 23, etc. familiaris Ciceronis. In ejus prædio deversatus est Cicero, abiens in exilium, Att. 111, 2. Ad Plutarch. in Cicero. p. 877, ubi Vibius Sionius vocatur: si tamen de eodem re utrobique sermo est. Ejus uxor videtur fuisse Septimia, Att. xv, 11.

C. Sicius, Brut. 76, Q. Pompeii, qui censor fuit, ex filia nepos; quæstorius mortuus est; probabilis orator.

Cn. Sicius, Brut. 60, homo ridiculus, malus orator, seditiosus trib. pl. fuit, a. dclxxvii. Quam omnes magistratus vocerent, M. Crassum tamen non attigit, quia metusbat. Plutarch. in Crasso, p. 347.

Sicius, Att. v, 4, nescio qui. Sicius in Crasso Plutarchi, quem Corradus hic commemorat, est Cn. Sicius, de quo ante; sed is in tribunata interfectus est. Manutius putat, peritum fuisse conscribendorum edictorum provinciarum.

Siurra*, servus, Q. fr. 111, 9.

Silano, Verr. 17, 57, statuarius nobilis; de quo Plin. xxxiv, 8, qui ærodidaxeris fuisse tradit.

D. Silanus, e Junii, Pin. 1, 7, adoptat T. Manlii Torquati filium, et pecuniarum captarum convictum in conspectum venire vetat.

D. Silanus, M. F. Off. 11, 16, magnifice ædilitate functus est. *Pison.* 24; *Catil.* 17, 4; *Flacc.* 13, etc. consul cum Murena. *Brut.* 68, vitricus M. Bruti, acuminis et orationis satis habuit.

D. Silanus, Cæcil. 30, a Cn. Domitio accusatur. *Sed Marcus legendum esse, viri docti viderunt, et cæ seqq. patabit.*

M. Silanus, Brut. 35, Q. Metelli Numidici collega, a. DCXLV, de republica satis bene dicebat. *Verr.* 11, 47; *Cornel.* 11 fr. a Cn. Domitio trib. pl. vexatur, quum consularis esset, accusaturque propter Egritomari injuriam.

M. Silanus, ad Div. 1, 30, 34, tribunus militum in exercitu Lepidi III-viri, qui ab Antonio ad eum transierat, quum ante a Lepido contra ejus voluntatem ad Antonium isset.

Silenus, Tusc. 1, 48, comes Bacchi, docet Midam, quid sit optimum homini.

Silenus, de Div. 1, 24, *Calatianus, historicus Græcus, incertæ ætatis, cujus et Livius, xxvi, 49, et multi alii mentionem fecerunt, quorum loca vid. ap. Voss. de Hist. Gr. l. III, pag. 189.*

A. Silius, Att. 111, 24, 35.

P. Silius, ad Div. VIII, 21; IX, 16; XIII, 62, 63, prætor Bithyniæ et Ponti A. U. DCCII, post præturam a. CCXIV.

Silvanus, Deus Silvarum, Nat. D.* 35.

Silvanus, Arch. 4, auctor legis Plautiæ. v. *Ind. Legum.*

ilvius, Att. VI, 1, *Græv.* Silius; administratio ejus provinciæ laudatur. *Est P. Silius, de quo ante.*

Silus, Or. 11, 70, est fortasse M. Sergius Orata Silus, qui a. DCXLVIII quæstor provincialis fuit. *Est enim cognomen Sergiorum. Hoc loco confirmatur disputatio Drakemb. ad Liv. XXXII, 27, docentis, cognomen romanum esse non modo Silo, sed etiam Silus. Ap. Tacitum, A. xv, 59, est Domitius Silus in ms. Flor.*

Simonides, Cæus, Or. 11, 86; *Fin.* 11, 33, memoriæ artem invenit. *Nat. D.*

1, 22, de diis *ἰσχυρ.* de *Div.* 1, 17, ignotum quemdam mortuum sepelit, et ab eo monetur in somnio, ne naviget. *Tusc.* 1, 42, ejus versus duo. *ibid.* 24, ejus memoria insignis.

Simulans, Sext. 55, nomen comediæ Afranii.

Sirogius, Att. xv, 17. *J. Fr. Gronovius conjiciebat, Sira regius: Sira enim mentio, ep. 15. Is Ægyptius fuit, quod res ipsa docet, Cleopatras fortasse legatus, aut diacostes; nam videtur Cicero pecuniam solvere debuiss. Ceterum in odd. non Sira, sed Sara legitur.*

Sirones, Fin. v, 18; fabula de Sironum cantibus, quomodo intelligenda.

L. Sisenna, e Cornelius, Brut. 64, doctus, bene Latine loquens, guars reip. facetus, inter etatem Hortensii et Sulpicii interjectus. In historia vincit superiores, sed abest tamen a summo. *Add. Vell.* 11, 9. *Leg.* 1, 2, puerile quid in historia consecratur. *Brut.* 74, sermonis usitati emendatur esse voluit; itaque inusitata verbi usus est; a C. Rusio ridetur. de *Div.* 1, 44, disputat, somniis credi non oportere. *Corn.* 1, in prætura horum Cn. Cornelii possessionem edicto P. Scipioni dat. *De hæc prætura edicto est disputatio Guil. Ott. Reisi, Excurs.* 1x ad *Theophilum.* *Verr.* 11, 45, defensor C. Verriæ, et *Brut.* 74, *Chritilii.* *Verr.* 1v, 15, vir primarius et dives. *De eo v. Corrad. ad Brut.* p. 344.

P. Siser, Att. xi, 13, liberti nomen. *Sisyphus; Tusc.* 1, 41, prudentia ejus. *ibid.* 5, versat saxum.

Sitius, Att. xv, 17; *Sittiana syngrapha est ad Div.* VIII, 2. *P. Sitium respicit ap. Hirtium B. Afr.* 36. v. *supra in P. Cincius.*

Socrates, Tusc. 1v, 37, qualis natura fuerit. *Offic.* 1, 26, eodem semper vultu, eademque fronte fuit. *Att.* VIII, 2, quum xxx tyranni essent, Athenis mansit. de *Div.* 1, 54, post pugnam apud Delium eadem, qua ceteri, fugere non vult, quia deterreatur a deo. *Off.* 1, 41, contra mores consuetudi-

nemque civilem fecit. Tusc. 1, 29, quare absolvi noluerit. Fin. 11, 1, parens philosophiæ. Tusc. 1, 41, ejus ad judices oratio. Acad. 1, 4, ejus philosophiæ genus quale? de Div. 1, 25, apud Platonem Critoni prædicit suam mortem; ejus somnium ea de re. Tusc. v, 4, primus philosophiam de cælo vocavit. Off. 111, 3, solebat eos exsecrari, qui natura cohærentia, utilitatem et honestatem, opinione distraxissent. de Div. 1, 3, manet in antiquorum philosophorum sententia de divinatione. Off. 11, 12, proximam ad gloriam viam dixit esse, si quis id ageret, ut, qualis haberi vellet, talis esset. Tusc. 1, 43, ejus de sepultura sententia. ibid. v, 37, se mundanum appellat. Nat. D. 1, 34, a Zenone scurra Atticus vocatur. Off. 1, 50, *εἰρων*. Top. 10, inductione plurimum usus est. Vide etiam, Or. 111, 4, 16, 31; Sen. 21; de Am. 2; Acad. 11, 5; Brut. 85; Fat. 5; de Rep. 1, 10; 11, 1; Hort. fr. 27.

Socratici, de Div. 1, 3, manent in antiquorum philosophorum sententia de divinatione. Off. 1, 37, sermone usi sunt leni minimeque pertinenti, et cui immixtus fuit lepos. Or. 111, 17.

Sol, Nat. D. 111, 21, 31; Off. 111, 25.

**Solon*, Brut. 7; opinio est, valuisse dicendo. Off. 1, 30, versutus et callidus. Att. x, 1, ejus lex, ne quis in seditione sit neutrius partis. de Rep. 11, 1, 34, ejus lege omnia nexa civium liberata. de Div. 1, 49, orientem tyrannidem multo ante prospexit. Sex. Rosc. 25, cur nullam legem in parricidas statuerit. Off. 1, 22, Areopagitas constituit. Leg. 11, 23, 25, 26, ejus lex de sepulturis. Sext. Rosc. 25; Or. 1, 13; 11, 23; 111, 15.

Sopater, Verr. 11, 28, Halyciensis.

Sopater, Verr. 1v, 39, Tyndaritanus.

Sophocles, Verr. 111, 88, Agrigentinus, homo disertus et doctus.

Sophocles, Off. 1, 40, a Pericle collega in prætura reprehenditur, quod pulchrum puerum admiraretur. de Div. 1, 25, poeta divinus; in somnis vidit Herculem dicentem, quis pate-

ram suam auream surripuisset. *See* Or. 1, *intelligi potest, Ciceronem Sophoclem pro principe tragicorum habuisse.*

Sopolis, Att. 1v, 16, pictor celeberrimo tempore Ciceronis. *Hujus etiam mentio apud Plin. xxxv, 11. Sed ibi vulgo Sopylus dicitur; et sic laudat Junius in Catalogo, p. 21, etc.*

Sosippus, Verr. 11, 9, Agyrinensis, frater Epicratis.

Sositenus, Verr. 111, 87, Entellinus.

Sosithus, Att. 1, 12, servus anagnostes Ciceronis.

C. Sosius, Att. viii, 6, prætor Lentulo et C. Marcello coss. Fuit quæstor M. Lepidi.

Q. Sosius, Nat. D. 111, 30, eques rom. ex agro Piceno, tabularium incendit.

Sostratus, Verr. 111, 23, Centuripinus.

Sosus, Acad. 11, 4, liber Antiochi contra Philonem.

Sotericus Marcius, Balb. 25, Tiburtinus. *Sotericum malum artificem laudat Seneca ap. Gell. xii, 2.*

Spartacus, Ar. Resp. 12, etc. dux fugitivorum, qui bellum Servile commovit.

Speusippus, Acad. 1, 4, Platonis ex sorore nepos, academicæ philosophiæ quasi heres relinquitur a Platone. Or. 111, 18, nil ab Aristotele dissonat. Nat. D. 1, 13; Fin. v, 1. Deum esse vim animale, omnia regentem, statuit.

Sphærus, Tusc. 1v, 24, stoicus; ejus definitiones laudantur, et ab ipso Cicerone adhibentur. *Bosporanus, Zenonis Cillicii discipulus non ultimus. De eo v. Laert. viii, 177; Torrent. ad Suet. Aug. 89.*

Spino, N. D. 111, 20, deus Romanorum, proprie flavius prope Romam.

Spintharus, Att. xiii, 25, servus aut libertus Ciceronis.

Spongia, Att. 1, 16, iudex in iudicio Clodiano de religione; *nomen fictum.*

Spurinna, ad Div. 1x, 24; Divin. 1, 52, aruspex.

C. Stalenus, Cluent. 7, *pro quo et alii*, Staienus; senator, iudex in judi-

cio Juniano, apud quem pecunia deposita est, qua Oppianicus iudices corrumpere voluerat. Cluent. 24; Brut. 68, se ipse adoptavit, et de Staleno *Abium fecit*; furiosus et petulans in dicendo. Top. 20; Verr. 11, 32.

Stasas, Neapolitanus, Or. 1, 22; Fin. v, 3, 25, peripateticus, qui multos annos Romae apud M. Platonem vixit.

Statilius, Q. Rosc. 10, nomen historiae non adeo boni.

L. Statilius, Cat. 111, 3, socius Cati-
linae.

L. Statilius Taurus, Att. xii, 13, 14, augur.

Statius Albius, Cluent. 62, colonus in Falerno.

Statius, ad Div. xvi, 16; Att. 11, 18; v, 1; xii, 5; Q. fr. 1, 2, e servo Q. Ciceronis libertus, gratiosissimus.

* *Statius*, Or. 11, 64. v. in *Cacilius*.

L. Statius Mureus, Phil. xi, 12, e praetura proconsul Asiae, iubetur C. Cassio provinciam et exercitum tradere. *Adde Vell.* 11, 70; *de ejus exitu ibid.* 77, quem etiam *Appianus Civ. Bell. et Dio Cassius* tradunt. *Adde Wesseling. Obs.* 1, 12.

Sext. Statius, Att. vi, 1, commendatur a Pompeio Ciceroni, ut praefectus fiat.

Stasichorus, Sen. 7; Verr. 11, 35; ejus statua Himeri posita. *Fuit enim Himeri patria ejus. De eo et carminibus ejus. v. Fabric. B. G.* 11, 15.

Stemius, Verr. 11, 34; 111, 7; v, 42; Thermitanus.

Stilpo, Megarensis, Fat. 5, philosophus acutus et probatus; natura ebrius et mulierosus, naturae vitium corrigit. Cf. Acad. 11, 24. *Zenonis Cittiei praceptor, de quo vid. Laert.* 11, 113.

Stoici, Mur. 29; Acad. 11, 42, Off. 1, 35, pæne cynici. 111, 8, solum, quod honestum, statuunt bonum. Legg. 1, 20, a veteribus academicis verbis discrepant, non re. Off. 111, 3, summum bonum dicant, convenienter naturae vivere. *Adde Fin.* 111, 4. *Eorum sententia de summo bono explicatur toto libro 111, et refellitur peripateticorum*

more, libro 1v. Fin. 111, 2, 12, 13; v, 8; N. D. 1, 7, a peripateticis verbis discrepant, an re? *Fin.* 111, 2, ex omnibus philosophis stoici plurima verba novaverunt. *de Div.* 1, 3; Acad. 11, 33, omnia fere divinationis genera defendunt. *Tusc.* 1, 32, animos putant di-
post mortem mansuros, non semper. *Top.* 2, dialecticæ et judicandi vias diligenter persecuti sunt. *Off.* 1, 7, in verborum etymologiis diligentes. *Fin.* v, 25, fures. *Or.* 111, 18; ad Div. xv, 19; *Brut.* 31, inopes in dicendo. *ad Div.* 12, 22, quamque rem suo nomine appelliant. *vide etiam, Or.* 1, 20; 111, 18; *Tusc.* v, 27; *Fin.* 111, 2; 1v, 3; *Brut.* 31.

Sext. Stola, Flacc. 20, iudex in causa L. Flacci.

Strabo, Att. xii, 17, augur fuisse videtur, quod Ciceronem excusavit, qui in cæna augurali Apuleii non adfuerat. *Et excusatio autem non valebat, nisi per augures ad minimum tres fieret, q.* 14. *Corradus* putat esse M. Lenium Strabonem, de quo supra in Lenis.

Strato, Lampsacenus, Acad. 1, 9; Theophrasti auditor. Acad. 11, 38, negat mundum a diis esse, etc. *Fin.* v, 5, physicus esse voluit. *N. D.* 1, 13, vim divinam in natura ponit.

Strato, Cluent. 63, servus medicus. *Stratocles*, Br. 11, orator Græcus, de Themistocles morte quæ finxit. *De eo vid. collecta Ruhnkenio ad Rutil. Lupum, p.* 32 sq.

Stratoniceus, N. D. 111, 19, homo Bæcetus; ejus dictum in Alabandensem. *Clitharista, cujus facete dicta multa collegit Athenæus, l.* viii, c. 8 sq.

Stratorius, ad Div. xii, 23, videtur cum Cornificio in Africa fuisse questor aut legatus.

C. Sabornius, Calenus, ad Div. 12, 13. *L. Suetius*, Verr. 1, 5.

Sufenas, Att. iv, 15; viii, 5; cognomen Nonii, de quo vid. in Setenas.

Num. Suffucius, de Divin. 11, 41, honestus homo et nobilis; ejus somnium.

D. Sulla, ad Div. xv, 17; ubi, P. Sulla. *Pighius*, ad a. pccii, putat b

gendum esse, D. Silanus. Sed quando, ix, 10, iisdem pœne verbis de P. Sulla res eadem narratur, non dubito, quin P. Sulla legendum sit; et post, ep. 19, Cassius Sullam in hac redicit.

L. Sulla, e Corneliis, qui postea Felix dictus est, Fonteii. 18, legatus L. Cæsaris bello Sociali. de Div. 1, 33, Historia ejus. Scripsit commentarios rerum suarum; v. Plutarch. in Sulla, Off. 1, 30, cuius deservit, ut impetret, quæ vult. Cat. 11, 10, P. Sulpicium et C. Marium ejicit. Leg. 11, 22, in C. Marii cineres sævit; primus e Corneliis cremari voluit. Leg. 11, 2, ejus lex tribunitia; qua nihil tribunis prætor nomen relictum est. Off. 11, 8, ejus victoria noxia Rom. imperio, quod disciplinam perdidit. Phil. 11, 6, ei primo statua equestris in aurata posita est. Dom. 30, Volaterranis civitatem adimere non potuit, etsi jussisset. de Div. 11, 30, ei immolanti serpens apparuit. Q. fr. 1, 1, Rhodiis insulas quasdam attribuit, etc. De Legibus Sullæ v. Ind. Legg. vide etiam, Brut. 90, 96; Fin. 11, 22; Quint. 24; Cæcin. 33; Phil. 11, 6; 111, 11; Ar. Resp. 12; Verr. 11, 35; Manil. 3; ad Div. 111, 10; Off. 11, 8; 111, 22; Arch. 10; Dom. 30; Parrad. 6; Agr. 11, 25.

** P. Sulla, pro quo est oratio, L. Sullæ propinquus. Consul designatus cum Autronio, de ambitu condemnatur, et post a L. Torquato de conjuratione accusatus, a Cicerone defenditur, et absolvitur. Off. 11, 8. L. Sullæ in proscriptionibus administrat. Q. fr. 111, 3; Att. 14, 16, Gabinius de ambitu postulat. ad Div. 11, 10, ejus mora.*

P. Cops. Sulla cujus patruus fuit L. Corg. Sulla Felix; Off. 11, 8; ad Div. 11, 17; 11, 10.

Serv. Sulle, Sull. 2, P. frater, senator, Catilinae socius.

Sulpicii, eorum nobilitas qualis, Muren. 7.

C. Sulpicius Gallus, Or. 1, 53; Brut. 20, Græcis literis et eruditus, et eloquens. Consul fuit a. U. DLXXXVII cum M. Marcello. v. Liv. XLV, 44. Off. 1, 6;

Sen. 14; de Rep. 1, 14, astrologiæ studiosus et peritus. Liv. XLIV, 3, et ibi interpr. Add. Plin. H. N. 11, 23, et quas ibi laudat Harduinus. Cf. Pighius qd q. c. et in primis ad a. DLXXVI. de Rep. 1, 14.

C. Sulpicius Olympus, Verr. 1, 48, civis romanus.

C. Sulpicius, Cat. 11, 3, prætor Cicerone consule.

P. Sulpicius Rufus, Ar. Resp. 19, trib. pl. A. U. DLXV. ibid. 20, C. Julio consulatum contra leges petenti longius resistens, fit popularis. Off. 11, 14, hujus eloquentiam accusatio illustravit C. Norbani. Catil. 11, 10, a L. Sulla ejicitur. Br. 55 seq. qualis orator nullas orationes reliquit; quæ exstant, P. Canutius post mortem scripsisse fertur. Or. 11, 3, mors ejus. Conf. ad Her. 1, 25; 17, 2; Orat. 1, 7. Add. Vellei. 11, 18, 19, ad Her. 11, 28, ejus leges de exsulibus.

P. Sulpicius, Act. 1 in Verr. 10, trib. pleb. a. DLXXXIV.

P. Sulpicius, Cæsaris Legatus, ad Div. 111, 77.

Q. Sulpicius Gallus, Or. 1, 53, filius C. Sulpicii Galli.

Serv. Sulpicius, Br. 16, cœnqul anno decimo post exactos reges; unde gens Sulpicia, de qua v. Cic. Muren. 7. de Rep. 11, 21.

S. Sulpicius, Q. F. Lemonia, Rufus. v. Phil. VIII, 7; IX, 1. Mur. 3, accusat L. Murenam, cujus competitor fuerat, de ambitu. ad Div. VIII, 6, consul cum M. Marcello. ibid. 10, cunctator est. ibid. 14, 3, 4, Achæis proconsul. Ejus est elegans epistola 5, qua Ciceronem de obitu Tullii consolatur. Att. 11, 19, filium mittit contra Cn. Pompeium; cum Cæsare facit. Phil. 1, 1, nullum Cæsaris decretum post idus martias signandum censet. Brut. 40, 42, in jure civili præceptoribus usus est L. Lucilio Balbo et C. Aquillio Gallo. Mur. 7, Jctus. Phil. 11, 1, in legatione ad Antonium Mutinam obsidentem obiit; de cujus honoribus tota oratione sententia dicitur, in quam Sctum factum est. Fragmentum in-

scriptionis, quas ei pro Rostris posita est, vid. v. c. ap. Reines. Inscr. p. 504. Nomen Servii sapiissima est apud Cicero- nem. De quo singulis locis intelligendum sit, res et temporis ratio facile docebit.

S. Sulpicius fil. Att. ix, 19, contra Pompeium mittitur. ad Div. xi, 7, consobrinus D. Bruti. ibid. iv, 3, 4, philosophiæ et omnibus liberalibus studiis operam dat. Trib. pl. fuit. A. U. dccvii.

Summanus, de Div. i, 10, deus, cujus simulacrum in fastigio Jovis Capitolini positum erat, de cælo ictus; caput ejus ex responso aruspicum in Tiberi inventum. De Summano v. Ovid. Fast. vi, 731, qui negat se satis, qui sit, scire. Glossæ, Sumanus, ἄδης. Προμνθεύς. Plinius, H. N. ii, 52, ei tribui dicit nocturna fulmina; quem sequitur Augustin. C. D. iv, 23, et alii: eoque pertinet inscriptio apud Gruterum, p. cxxi, n. 1. Lapis antiquus, in quo Jupiter

Summanus exhibetur, illustratur in libro: Explication de divers monuments singuliers, p. 334.

Sura, ad Div. v, 11, nomen liberti. Syllus, Nat. D. i, 34, Pythagoreus hoc nomine fuit. Sed is hujus loci non est. Est enim de Academicis sermo. Sed de Sylo academico nil reperio. In ms. est Sillus. v. Boherius ad h. l.

* Synephebi, Opt. gen. or. 6; Tusc. i, 14; N. D. iii, 29, comœdia Menandri. Fin. i, 2; N. D. i, 6; de Sen. 7, Cæcili Statii.

Syphax, Inv. ii, 34, rex Numidarum, primo Romanorum, deinde Carthaginensium socius. Victus in triumpho ductus est. Liv. xxx œstr.

Syria*, mater Veneris. Nat. D. iii, 25.

Syro, Fin. ii, 35; ad Div. vi, 11, Epicureus, amicus Ciceronis.

Syrus, Att. xii, 22; xv, 17, Attici servus.

T.

P. Tadius, Verr. i, 59, videtur negotiatus esse Athenis, post Verris legatus in Sicilia. Verr. v, 25.

Q. Tadius, Verr. i, 49; iv, 17, propinquus Verris, testis contra Verrem. Hic fortasse est Tadius, cujus mentio, Att. i, 5.

Tages, de Div. ii, 23, auctor disciplinæ Etruscæ, qui repente terra, quum araretur, editus, agricolam totam illam disciplinam docuit. De eo vid. Demost. Etrur. Regal. iii, 1, ubi etiam de ejus libris, qui Acherontici dicti; et Bonarotam in Addend. §. 17.

Thalna, Att. i, 16, judex in judicio Clodiano de religione, qui Clodium absolverat. Videtur esse nomen fictum, ut cetera, quæ ibi sunt.

Thalna, s. Juvenciis, Att. xiii, 29, juvenis philologus, a Nicia grammatico laudatur; Cornificiam Q. filiam petit. Melior forte scriptura est Thalna, ut est in Fast. Capitol.

Tamisius Mustella, Phil. ii, 4; xii, 6, v. Mustella.

Tantalus, Fin. i, 18; Tusc. i, 5; iv, 16; Nat. D. iii, 12, 38.

Tanusius, Petit. Cons. 2, in bello Sullano interfectus. Palermus conjiebat legendum Tantasius; quod Aconius inter eos, quod in proscriptione Sullana interfecerat Catilina, L. Tantasius quemdam commemorat.

Taraso. v. Tharaso.

Tarcondimotus, ad Div. xv, 1, regulus in quadam Cilicia parte, quem Cicero fidelissimum socium populi rom. amicissimumque trans Taurum appellat. Tarcondimotus autem scribendum esse, non Tarcondomotus, confirmat nomen, nuper a Maffeo editus in Antiquitat. Aquitanicis. Sic et Ernest. ms.

* Sp. Tarpeius, de Rep. ii, 35, consul ann. ccxcix.

* Tarquinius Priscus; Legg. i, 1, ei ab aquila apex imponitur. Tusc. v, 37,

Demarati filius. Sull. 7, rex peregrinus. de Rep. 11, 20, primus fecit ludos romanos; regnavit annos xxxviii.

L. Tarquinius Superbus; de Div. 1, 22, somnium portendens exsilium. de Rep. 11, 24, 25, res gestæ. Leg. 11, 4, eo rege, nulla erat lex Romæ de stupris. Tusc. 111, 12, Cumis senio confectus est. De eo est, de Rep. 1, 40; 11, 15, 20, 21.

**L. Tarquinius Collatinus*, expulsus, de Rep. 11, 31.

*S. Tarquinius**, vim Lucretiæ affert, Leg. 11, 4.

*L. Tarquiti*us, Att. vi, 8. *Popma putat esse eum, cujus ap. Plinium, in Catal. Auctor. l. 11, libri de disciplina Etrusca commemorantur,*

L. Tarutius, Firmanus, de Div. 11, 47, familiaris Ciceroni, homo in primis Chaldaicis rationibus eruditus, repetit natalem Romæ a Parilibus, quibus a Romulo condita dicitur. Romam conditam dicit, quum in jugo luna esset, et ejus fata prædicit.

**T. Tati*us, Her. 17, 12; de Rep. 11, 7, rex Sabinorum, qui ob raptas Sabinas bellum cum Romulo gessit. de Rep. 11, 8, 20, ab eo Titienses.

Tauriscus, Or. 111, 59, actor; ejus dictum laudatur.

M. Taurus, Q. fr. 111, 1; de hoc nihil mihi præter hoc constat, quod fundum habuit confinem fundo Q. Ciceronis.

Taurus, ad Div. 111, 25, est is, quem ann. dccxvi consulem suffectum fuisse putant, T. Statilius. Videtur legatus Calvisii Sabini fuisse, qui ex sortitione Antonii Africam petebat, quum jam Cornificius ex Scto obtineret. Cf. Minotaurus. Quum autem provinciam Calvisius tum non obtinere possent, ejus legatus tamen Taurus fuit, ann. dccxv.

Tebassus, Att. xiv, 10, nomen veterani Cæsariani.

Telamo, Tusc. 111, 18, patria pulsus est. Or. 11, 46; Nat. D. 111, 32.

Telephus, Flacc. 29, rex Mysiæ, viam ostendit Agamemnoni.

*Tellus**, Dea, Ar. Resp. 10; Nat. D. 111, 10; Dom. 38; Phil. 1, 1, 13;

11, 35; Att. xvi, 14; Q. fr. 111, 1.

Telziops, N. D. 111, 21, Musa ex primis quatuor, natis Jove altero.

Tones, N. D. 111, 15, conditor Tenedi, et Deus urbis. Conf. Verr. 1, 19.

Terentia, Ciceronis uxor, ad quam sunt epistolæ libri xiv; de qua vide Corradum in Quæstura.

*Terentius Vesp*a, Or. 11, 62.

Terentius poeta, de Am. 24, familiaris Lælii, Inv. 1, 19, 23; Att. 11, 19; vii, 3; Nat. D. 11, 23; Off. 1, 42; Fin. 1, 1; v, 10; Tusc. 111, 27.

*Terentius**, Attici servus fugitivus; Att. vi, 1.

A. Terentius, Cæcin. 9, testis in Cæcinam, Eundem esse puto, qui ad Div. xvi, 12, A. Varro dicitur, quem a. dccxi quæstorem fuisse reperio.

L. Terentius, Att. xi, 17, ex Africa, tempore belli Civilis, clam emittitur per Nasidium Pompeianum.

M. Terentius, Verr. 1, 23, consul cum Cassio; legis frumentariæ auctor. Est M. Lucullus, de quo supra. De M. Terentio Varrone, doctissimo illo Romanorum, v. M. Varro.

P. Terentius Hispo, Att. iv, 7; xi, 40, eques rom. publicanus in Asia.

Q. Terentius Culeo, Arusp. Resp. 6, pontifex minor. Hic est tribunus Culeo, qui privilegium ferre de Ciceronis reditu voluit A. U. dccxcv. Att. 111, 15.

Tereus, Att. xvi, 2, 5, fabula Attii, de Tereo, rege Thracum sceleratissimo. v. Ovid. Met. vi, 455 sqq.

Terminalia, Phil. x11, 10; Att. vi, 1, dies festus deo Termino sacer.

M. Terpolius, Corn. 2, trib. pleb. D. Bruto et M. Lepido coss. contemptissimum nomen inter tribunos.

Tertia, Verr. 111, 34, Isidori mimi filia. Observent tirones, quod vulgo putatur, Tertii nomen esse nomen ordinis, vel numeri filiarum, id æque falsum esse, ac, si quis diceret, Quintum significare quintum numero filium.

Tertia, de Div. 1, 46, filia L. Paulli. Sed ad Brut. 23, 24, est soror Bruti, quæ Cassio nupsit. De cujus morte. v. Tacit. Ann. 111, 76; ubi v. Lips. Eadem est;

Tertulia, Att. xiv, 20; xv, 11, Cassii uxor, abortum fecit. *Viri docti quidam volebant legere Tertia; quam constat Cassii uxorom fuisse. Sed Tertulla est diminutivum a Tertia, ut vidit Manutius.*

Testa, ad Div. vii, 13, est Trebatina; de quo infra.

Testius Pinaris, Or. ii, 66, orator, qui in dicendo mentum intorquere solebat. *Sed Ursinus scribit T. Pinaris.*

P. Testius, Verr. i, 28, accensus C. Neronis praetoris in Asia.

Tetrius Rogus, Acad. ii, 4, Philonis auditor.

*Tettius Damio**, in ejus vestibulum fugit Cicero, Att. iv, 3.

*Totius**, Verr. i, 28. v. *Testius*.

Toucor Pacuui, Orat. i, 58, tragodia.

*Toucor**, Telamonis filius, Her. i, 11; Tusc. v, 37.

Toucris, Att. i, 12, 15, 14; C. Antoninum collegam in consulatu feto hoc nomine appellat.

* *Thales*, Milesius, Orat. iii, 34, in otio vixit. Leg. ii, 11, ejus dictum de diis. Acad. ii, 37, ex aqua omnia esse dixit. Nat. D. i, 10, Deum ex aqua cuncta fingere. de Rep. i, 14, inventor sphaerae plenae. de Div. i, 49, animadvertit olearum ubertatem fore. ibid. de Rep. i, 16, primus defectionem solis explicavit et praedixit. *Thales** ut opinor primus, Hort. fr. 16.

Thallumetus, Att. v, 12, servus aut libertus Attici eruditus.

Tharaso, ad Div. ii, 7, libertus C. Curionis filii.

Thaumas, N. D. iii, 20, Iridis pater; quae inde Thaumantias a poetis vocatur.

Thebe, Inv. ii, 49, Alexandri Phaeacorum tyranni uxor.

Themista, Fin. ii, 21; Pis. 26, est Epieura, Lampsacena; de qua vid. *Monag. ad Laert. x, 5, et Hist. Mul. phil. p. 498.*

Themistagoras, Verr. i, 33, Lampsacenus.

Themistocles; Off. i, 22, ejus nomen, quam Solonis, illustrius. Acad. ii, 13;

Or. ii, 74, ejus memoria. Off. i, 50, taciturnus, dissimulatur, insidius aptus. ii, 20, quid responderit interrogatus, utrum bono viro pauperi, an mimi probato diviti filiam collocaret. iii, 11, quid dixerit post victoriam ejus belli, quod cum Persis habuit. de Rep. i, ejus calumpniae. Brut. ii, mora fabulosa. vid. Tusc. i, 46; Sen. 3; Sext. 68; Brut. 7, 10, 11; ad Div. v, 12; Or. ii, 84; Fin. ii, 21, 35. *Themistocles* patria pulvis, de Rep. i, 3. *Themistocleam* consiliaria, Attic. x, 8, *tribuitur Pompeio, qui existimabat, qui mare teget, eam necesse esse rerum potiri.*

Theodectes, Phaselites, Or. 51, 57, Aristotelis auditor, in arte in primis oratoria, itemque Isocratis. v. *Laert. v, 24, et ibi Monag. Fabr. M. vii, 14, 3; et Suidas in h. v. Tusc. i, 24, ejus insignis memoria. Quintil. Inst. Or. ii, 2, etc.*

Theodorus, Byzantius, Brut. 12, sophista Socratis temporibus, in arte subtilis, in orationibus jejunus, scripsit alii orationes. Orat. 12, a Socrate in Platoni Phaedro appellatur *Ἰσοδοξος*. v. *Quintil. iii, 1. Apud Laertium, ii, 104, civilibus orationibus datus dicitur. Ernest. putat, nomen hoc restituendum esse Cicero, Orat. 13, pro Thucydides. *Mabo nostra quidem sententia.**

Theodorus, Cyrenaeus, Nat. D. i, 1, 23, 42, deos tollit; unde Atheus dicitur, et quum Athenis, tum Cyrenis ejectus est. v. *Laert. ii, 86, 101 sq. Tusc. i, 45, mortem crudelem cooptavit, quam ei rex Lysimachus iniungitur propter libertatem linguae. Ad eum missus est a Ptolemaeo, Lagi filio, apud quem de moratus est. Laert. l. c. 102. Ab eo dicuntur Theodorii. Causa confusus cum Theodoro Cyrenaeica, geografa, quo Plato praetore usus est; saepe mentionem etiam Xenophon facit in Memorabil.*

Theodorus, Verr. iv, 51, Eneosis senator.

Theodosius, Ar. Resp. 16, Chius.

Theomnastus, Verr. ii, 21; iii, 14,

Syracusanus. *Theoractus* dicitur contumelie causa, Verr. iv, 66.

Theophanes, Mitylencus, sed et Lesbicus dicitur; Arch. 10; Att. ii, 5, res Pompeii scripsit. (*Ernest. putat scripsisse versibus.*) Ab eo civitate donatus est. Unde posteri ejus Pompeiorum nomine Romas fuere. v. *Rychius ad Tac. A. vi, 8. Balb. 25; Att. vii, 7, Balbum Gaditanum adoptat. ibid. ii, 5, familiarissimus Pompeio, particeps consiliorum ejus. ibid. v, 1, plurimum apud Pompeium valet. Cf. ib. ii, 12, 17, etc. item Plutarch. in Pompeio. Manutius in Argum. or. pro Balb. libertum Pompeii facit, refutatus a Fabretto ad Inscr. ant. p. 478. vid. Barm. ad Vallei. ii, 18.*

Theophilus, ad Div. iv, 9, 10, libertus M. Marcelli.

Teophrastus, Aristotelis auditor, Or. 19, unde nomen habeat. Att. ii, 16, vitam theoreticam practicæ anteponebat. Nat. D. i, 13, inconstans est in sententia de diis. Acad. i, 9, negat in virtute sola esse beate vivere; propterea reprehenditur. Tusc. v, 9, Inv. i, 35, syllogismum oratorium quinquepartitum facit. Brut. 46, ab ancilicis hospes vocatur. ibid. 9, præceptor Demetrii Phalerei. ib. 31; Tusc. v, 9, elegans et suavis. ibid. 37, peregrinatus est. ibid. iii, 28, moriens naturam accusat. Att. ii, 3, liber ejus æsepti plerisque pro quo Tanstallus, op. ad Middleton. p. 141, facit æsepti æoltrias: qualem scriptum ab eo testis Laertius, v, 45; eoque tum opus erat Ciceroni de republica scribenti. Vulgatum est e conjectura Victorii. Tusc. v, 9; Fin. v, 5; de vita beata. Off. ii, 16, de divitiis. Tusc. iii, 10, Callisthones, h. e. de luctu, quo luctu mortem Callisthenis amici sui, etc. Nat. D. i, 33, Leontium meretricula Epicurea contra eum scripsit. *Teophrasto* quid mitius, Hort. fr. 10.

**Theopompus*, Leg. iii, 7; de Rep. ii, 33, rex Sparte, qui Ephoros instituit.

Theopompus, Orat. ii, 15, Chius, Isocratis discipulus, scripsit historiam

libris xii, initio facto ubi *Thucydides* desinit, complexus annos 17. v. *Diodor. Sic. xiv, p. 305; Off. ii, 11; Leg. i, 1, fabulosus est. Att. xii, 40, liber vel epistola ad Alexandrum M. ibid. ii, 6, Theopompinum genus, est mordacæ scribendi genus, quo usus est Theopompus; eo se dicit Cicero usurum in Ἀνεκδότοις. Brut. 17, officit Philisto. ibid. 56, acerrimo ingenio fuit. *Theopompo* quid acrius, Hort. fr. 10.*

Theopompus, Att. xiiii, 7, Cnidius, familiaris Cæsaris. Estne hic, quam C. Trebonius Asia expulsius dicitur, Phil. xiii, 16? *Alius, ni fallor, est ad Q. fr. i, 2; forte de cohorte Q. Ciceronis in provincia.*

Theoractus, Verr. iv, 66. v. *Theomnastus.*

Theramenes, Tusc. i, 40, in ipso mortis articulo ludit in Critiam, cujus opera ad mortem damnatus erat. v. *Xenoph. Hist. Gr. l. ii, etc. Or. ii, 22, ejus scripta Ciceronis ætate nulla extitere. iii, 16, faciendo dicendoque sapiens.*

Thericles, Verr. iv, 18, ex lectione Grævii, sunt pocula, quæ nomen habent a *Thericle*, figulo Corinthio, qui certum genus poculorum excogitavit; neque solum figlina, sed etiam ex alia materia. Nam v. c. ap. *Joseph. A. xi, 1, sunt Θερικλεια χρυσέα inter vasa, quæ Cyrus Judæis reddidit. Sed quidam non roptoriv faciant. Ejus mentio est apud Lucian. Lexiph. c. 7; Athenæum, ix, 470, E; v. inpr. Bentleius de Phalaridis Epistolis. Vixit tempore Aristophanis comici. v. Junius in Catal. Pictor, etc. sed in primis Salmasius ad Solinum, p. m. 374 seq. Adde etiam de Thericleis dissertationem viri doctissimi. Larcher, Mém. de l'Acad. des Inscript. t. xliii, pag. 196-216.*

A. Thermus, e *Minucius*, Flacc. 39, bis, Cicerone defendente, absolutus est magno populi gaudio, post præturam.

Q. Thermus, ad Div. ii, 17, Asiæ prætor, a. dccci, seqq. Att. i, 1, curator viæ Flaminie. Phil. xiiii, 6, Pompeium Cn. F. hortatur, ut ad Mutinam eat

cum suis copiis. *Ad eum sunt epistola duæ*, II, 18; XIII, 53. Conf. Att. v, 13, 21, etc.

Thesus, Nat. D. III, 18, Neptuni filius. Offic. 1, 10, pater Hippolyti, a Neptuno petit, ut ab equis ejus lace- retur filius. Neptunus, quæ promisit, præstat. Leg. II, 2, Atticos ex agris in urbem compulit. Tusc. III, 13, 24; IV, 22; Fin. I, 20; de Rep. II, 1.

Thessalus, Verr. I, 55, Lampræcenus.

Theudas, ad Div. VI, 10, libertus Trebiani.

L. Thorius Balbus, Sp. F. Fin. II, 20, 22, Lanuvinus (unde in nummo ejus quæstorio Juno Sospita) voluptuosissimus. *Pighius*, ad a. DCLXXIII, eamdem putat, qui, Brut. 67, L. Turius dicitur, parvo ingenio, sed multo labore, cui paucæ centuriæ ad consula- tum defuere. Sic etiam Valens in familia Thoria, pag. 471. T. II, v. L. Turius. L. Thorius fuit trib. pl. a. DCLXXVIII.

Sp. Thorius Balbus, Brut. 36, valuit in populari genere dicendi. Auctor legis Thoriz. v. Ind. Legg.

Thoth, Nat. D. III, 22, Ægyptiorum Mercurius, quo nomine et primus mensis apud eos appellatur.

Thraso, Verr. IV, 22, Tyndaritanus.

*Thraso**, Curionis libertus, ad Div. II, 7.

Thrasylulus, Att. VIII, 3.

Thrasymachus, Or. III, 52, Chalcedonius, de natura rerum scripsit. ibid. 16, sophista celeberrimus. Or. 12, primus cum Gorgia arte quadam verba vinxit. Abstinet a republica.

*Thrax**, Gladiator, Phil. VI, 5.

Thucydidos, Or. II, 12, quomodo scripserit. Brut. II, summo loco natus, Att. VIII, 1; X, 8; Q. fr. III, 13; *Thucydido** quid gravius, Hort. fr. 10.

Thyestes, Tusc. III, 12, 18, Jovis pronepos. ib. I, 44; Brut. 20, fabula Ennii. Or. 55.

Thyone, Nat. D. III, 23, uxor Nisi, mater Bacchi, quam Semelem inter- pretantur.

Tiberius, Att. v, 21, amicus Attici, Q. Volusii socer.

C. Tidius Strabo, ad Div. XII, 6, ad C. Cassium in Syriam se confert, *Cæsare interfecto. Manut. malebat Titius; ut caset L. Titius Strabo, de quo ad Div. XIII, 14. C. Tidium Strabonem inter provinciales prætores refert Pighius, a. dcc.*

M. Tigellius Hermogenes, ad Div. VII, 24, a Licinio Calvo acriter perstringitur. Att. XIII, 49, 51. *De hoc homine, Sardo libertino, est ap. Horat. Serm. I, 2, Omnibus hoc vitium est, etc.*

Tigranes, Manil. 2, 9, rex Armeniz, gener Mithridatis. Sext. 27, a L. Laccullo vincitur. Cn. Pompeius in suis castris supplici insigne regium restituit, et regnare eum jubet. Att. II, 14.

Tigranes, filius superioris, Att. III, 8; P. Clodius, qui eum captivum custodia surripuit, et dimisit, nos penitur. *In custodiam conjecerat, et Romanam perduxerat Cn. Pompeius: Dio, XXXVI, p. 27. De hoc facinore Clodii v. eundem, XXXVIII, p. 78.*

L. Tillius Cimber, Phil. II, 11, de percussoribus Cæsaris; quum ante acerrimus partium Cæsarianarum propugnator fuisset. Senec. de Ira, III, 50. ad Div. XII, 13, classem in Bithyia comparat, paullo post mortem Cæsaris. *Eam provinciam a Cæsare adhuc vis acciperat, in eamque, interfecto Cæsare, clam abiit. Vulgo appellabatur olim Tullius; quod præfert Oudendorp. ad Cæsar. B. C. III, 42. De eo vid. prætor Manut. et Græv. ad l. c. Paris. Anim. Hist. p. 451 sq.*

Timæus, Or. II, 14, Tauromenites, regnante Agathocle vixit, eruditissimus et eloquentissimus historicus. N. D. II, 27; Leg. II, 16; Brut. 16; rationem conciane reddit, quare Dianæ Ephesiz templum deflagaverit. *Quod Ciceroni hic concinnum videtur, id Longinus frigidum et puerile judicat. ad Div. v, 12, Pyrrhi bellum scripsit; Timoleontis res gestas prodidit. Ejus acerbissimam in alios historicos et errores notat Diodorus Sic. XIII, p. 211.*

* *Timæus*, Locrus, de Rep. I, 10;

Ibid. III, 23. Fin. v, 29, Pythagoreus, quocum Plato multum fuit.

*Timæus**, liber Platonis, Acad. II, 39; Tusc. I, 25; Nat. D. VIII, 12; Fin. II, 5.

Timagoras, Acad. II, 25, Epicureus, negat, sibi unquam duas flammulas esse ex lucerna visas, quum oculum torsisset.

Timanthes, Brut. 18, pictor, *Cythenius*, auctore *Quintiliano*, II, 13; *Sicyonius* autem, auctore *Eustathio* ad *Iliad.* ω, 163. De eo etiam capiendus *Cicero* in *Orat.* 22; ad q. I. vid. *Quintil.* l. c. et alios ap. *Junium* in *Catal. Piet. Leopard.* Emend. xx, 19.

Timarchides, Verr. II, 28, etc. libertus et accensus G. Verris; de cujus sceleribus multa in *Verrinis*.

Timocles, Pison. 36, saltator, L. Pisonis in Macedonia comes.

Timocrates, Nat. D. I, 33, Metrodori Epicurei frater, quia, nescio quid, ab Epicuro dissentit, totis voluminibus ab eo conciditur. ibid. 40, a fratre reprehenditur, quod dubitet, vitam beatam ventre metiri. scil. in *libris*, quos contra eum scripsit. *Laert.* x, 23. Eundem tamen *Epicurus* inter heredes suos scripsit. v. de *Fin.* II, 31. *Lampsacenus*, an *Atheniensis* fuerit, æquus ut de fratre, disputatur ap. *Jonsum* I, 20, 3, et *Menag.* ad *Laert.* x, 22.

Timoleon, ad *Div.* v, 12, ejus res gestæ proditæ sunt a *Timæo*.

Timon, Tusc. IV, 11; *Amic.* 23, *Atheniensis*, fugit congressus hominum.

Timotheus, Tusc. v, 31, *Atheniensis* imperator cœnas Academicorum laudat. *Or.* III, 34, *Cononis* filius, *Isocratem* præceptorem habuit. *Off.* I, 32, belli gloria patre non inferior.

Timotheus, *Milesius*, *Leg.* II, 15, quum plures quam septem nervos in idibus haberet, *Lacedæmonii* eos deni jusserunt. *Rom paullo aliter narrat Athenæus*, I. XIV, c. 9, ex *Artemone* *επι Διονυσιακού επιστάμπος*. *Conf. Leopard.* Emend. VIII, 14, ubi decretum

Lacedæmoniorum in hunc *Timotheum* emendatur et explicatur.

T. Tincas, *Placentinus*, *Brut.* 46, homo dicax et facetus.

Tiresias, *Nat. D.* II, 3; *Tusc.* v, 39; de *Div.* I, 40; II, 3, augur clarus et præstans, sed oculis captus.

Tiro, ad *Div.* VII, 29, servus deinde libertus *Ciceroni*, et filio, et fratri carissimus. Ad eum sunt *epistolæ* l. XVI; ex quibus de summa hominis gratia satis cognosci potest. vid. etiam lib. XIII.

Tiro, *Phil.* II, 4; v, 6; XII, 6, est *Numisius Tiro*, de *sicariis Antonii* triumphari.

Tisamenus, *Att.* XII, 10, servus.

Tisias, *Or.* I, 20; *Inv.* II, 2, *Siculus*, primus rhetoricam scripsit. *Brut.* 12, qua occasione et quo tempore scriperit.

Tithonus, *Sen.* I, *Laomedontis* filius, *Auroræ* maritus, de quo nota est fabula.

* *Titienses*, de *Rep.* II, 8, 20, una e *tribubus Romuli*, ab *Tito Tatius*, *Sabinorum* rege, sic vocata.

Titinia *Cottæ*; *Brut.* 60, pro ea contra *Ser. Nævium* dicit *M. Cicero*.

Titinii, a *Catilina* in proscriptione *Sullana* interfecti commemorantur. *Pet. Cons.* 2.

Cn. Titinius, *Cluent.* 56, eques rom.

M. Titinius. *Epistolæ* ad eum fragmentum, *Frag.* p. 201.

Q. Titinius, *Verr.* I, 49, eques. *R.* frater germanus *C. Fannii*, i. e. ex eadem matre. v. *Wesseling.* *Obs.* I, 13. *Att.* v, 21, commendat *Ciceroni* *L. Tullium*, ut legatum sumat. *Att.* IX, 6, filius est cum *Cæsare*. Hunc *Titinium* fœnus exercuisse intelliges ex ep. 4 l. II. ad *Att.* et VII, 18.

Titius, *Dom.* 9; *Ar. Resp.* 27; *Sext.* 52, e ducibus operarum *Clodianarum*.

* *C. Titius*, *Brut.* 45, eques rom. qui primus eo pervenit, quo pervenire potest *Latinus orator* sine *Græcis* literis; cujus orationes pæne *Attico stylo* scriptæ videntur. *Vixit* *L. Crassi* temporibus.

C. Titius, *L. F. Rufus*, ad *Div.* XIII, 58, prætor urbanus *Paullo* et *Marcello*

cons. ib. xii, 15, legatus Dolabellæ in Asia.

L. Titius, Verr. iv, 26, civis rom. in Sicilia habitans.

L. Titius Strabo, ad Div. xvi, 14, eques rom. *Hunc Manutius* putabat eundem esse, qui, xii, 6, Tidius, appellatur: v. G. Tidius. Sed quoniam is sive Tidius, sive Titius in magistratu fuit, antequam hæc epistola scriberetur, at ibi dicimus, idem cum hoc Titio esse non potest, propterea quod hunc Cicero equitem rom. appellat. Non autem putaveris fuisse, qui essent ex equestri ordine, eos, qui magistratibus usi essent, simpliciter equites appellare.

P. Titius, ad Div. x, 12, tribunus pl. (a. dcc) intercedit ScTo in Ciceronis sententiam facto, rogata Servilii. De eodem est ep. 21. Hunc etiam *Corradus* putat esse eum, ad quem epistola 26 l. v scripta sit. Ex epistola intelligitur, illum Titium bene de resp. sensit, et Pompeianis partibus fuisse: quod nescio an in *P.* hunc conveniat, qui in toto tribunatu Ciceroni, aliusque hujus sectæ adversatus est, *P. Casco* collegæ tribunatum abrogavit, et legem per vim tulit, de triumviris resp. constituendæ in quinquennium creandis, etc. vid. *Pighius ad ann. dccx.* Ceterum hic est Titius, qui Appium minorem reum fecit de vi, ad Div. viii, 8; nam vocatur emissarius Servilii.

Sext. Titius, Or. ii, 12, tribunus pl. seditiosus, *A. U. dccciv*, Antonio oratore et Albino consule, a quo leges Titia dicuntur, multa contra rep. fecit; ei resistit Antonius. Idem in eum testimonium dixit, quum postea reus factus esset. Brut. 62, loquax et acutus, sed mollis in gestu; ab eo saltationis genus molle nomen Titius accepit. Or. ii, 66, et Casandram dicit, quod vera diceret, nec fidem inveniret. Rab. perd. 9, condemnatus est, quod Saturnini imaginem domi sue haberet. Nescio an hic sit, qui, Or. ii, 62; iii, 23, nimis studiose pila lusisse, et signa sacra noctu fregisse dicitur. Non dubitat *Corradus ad Brut. p. 341.*

T. Titius, *T. F.* ad Div. iii, 75; legatus Pompeio rei frumentariae prefecto. Hic est fortasse, ad quem epistola 16 l. v perscripta est Cf. *P. Titius.*

* *Titius*, ad Div. vii, 12, in Græviæ. Sed alii, ut *Manutius*, malunt Titus, h. e. Atticus; alii, quod *Grævius* recepit, Scius.

Titurius, Font. 8, videtur de cohorte *M. Fontii* fuisse, aut pariter *Tolonus.*

M. Titurcius Rufus, ad Div. iii, 75, unus ex Titurnia familia reliquus est.

Tropelemus, Verr. iii, 28, Cæcuspictor, de cohorte Verris. iv, 23, Cibrata dicitur per jocum, quia *Feni* tanquam venator vocorrum fuit.

Tongilius, Catil. ii, 2, de conjunctis Catilinariis fuit, et Catilinae socius.

Toranus, ad Div. vi, 29, Pompeianus, exsul. *Præternus* fuit, quem *Portus* filius *C. Toranius*, triumvirum partis secutus, triumviris prodidit, a quibus interfectus est. v. *Valer. M.* ix, 41. *Hæc* esse, qui quæstor *P. Vatini Glabris* bello Servili dicitur fuisse in fugam monumenti antiqui, putat *Bernardus*. Diss. 1 in Theos. Inscript. *Manutii*. p. 4, 5. Ceterum in illa inscriptione est *Thosanius.*

A. Torquatus, s. *Manlius*, Planc. ii, Africae pector (ann. dccxxvi), nimis laudatur. Ejus frater patris est *Torquatus*, *T. F.* de quo infra.

A. Torquatus, *L. F. L. N. Rii*. ii, 22, amicus Ciceronis orationis. *Attus*, 1, vir optimus. ad Div. vi, 1, *Attus* exultat, quod contra *Cassarem* stertat. *Prætor* fuit *A. U. dccc.*

A. Torquatus, *Leg.* ii, 29. De quo sermo sit, nec ve non satis certo judicari potest. *Fortis* is est, qui censor a. 107, et deinde bis censor fuit.

L. Torquatus, *L. F.* *Out.* vi, 8; *leg.* ii, 17, etc. consul eum *Cotta* *A. U. dccxxxix.* *Pison.* 31, pro *Cicerone* apud *M. Pisonem* intercedit. *ibid.* 24. *Macedonium* Cicerone referente obtinet, et imperator a senatu appellatur. *Brut.* 68, elegans in dicendo, prudens, etc.

L. Torquatus, *L. F. L. N.* Sull. 2; Fin. n, 19, accusat adolescentulus P. Sullam de ambitu, et ita facit, ut pater consul fiat. Att. iv, 16, de accusatione Gabinii cum P. Sulla contestatur. vii, 12, negat Pompeium extra Italiam sequendum. ix, 8, sequitur cum fratre Pompeiata extra Italiam. Fin. i, 5, Epicureus; itaque inducitur eo libro disputans cum Cicerone et Triario de finibus. Brut. 76, non tam rhetor, quam *σολωκός*. In eo litera interioris et reconditae, divina memoria. Praetor fuit ann. dccv.

T. Torquatus, *L. F.* Tusc. ix, 22, qui primus Torquatus dictus est. v. Liv. vii, 10. v. *Mancius*.

T. Torquatus, Fin. i, 7, collega Cn. Octavii in consulatu a. viiiiii; ejus filius, a D. Silvano adoptatus, quum in praetura Macedonia pecunias cepisse diceretur, pater, re cognita, eum vestit in conspectum venire. *Mals editur* L. Torquatus. *Nam Pasti habent T. ut Epit. Livii 54.*

T. Torquatus, *T. F.* Plac. 11, Auli Africa praetoris frater patruelis. Brut. 70, doctus vir ex Rhodia disciplina Melobis, plus facultatis ad dicendum habuit, quam voluntatis; ad consulatum venisset sublato ambitu, si vixisset.

Turtorius, Att. vii, 2, est nomen corruptum. *Nunc leg.* Nepotio tr. C.

Trabea, ad Div. ix, 21, poeta comicus. Tusc. iv, 31; Fla. ii, 4, ejus versicali.

Trachinibae, Sophoclis Tragedia, Tusc. ii, 8.

C. Trebatius Testa, ad Div. vii, 12, Epicureus fuit. ibid. 5, commendatur Cæsari Gallicae proconsuli. Top. 1, Topica tibi a Cicerone explicari vult. *Idem fuit, ut quum multos et factos sunt l. vii epistolae. Tribunus pl. A. U. dccvi. De eo v. Monag. Aman. J. C. c. 14. Div. vii, 30; ix, 9; xi, 27.*

L. Trebellius, Phil. vi, 4, Antonianus, antea adversarius in tribunatu (*A. U. dccvii*), quum de tabulis novis ferretur. ad Div. xi, 15, cum equiti-

bus suis ad occupandam Pollentiam venit. Phil. xiii, 12, etc. Phil. x, 10; xi, 6; xii, 8; xiii, 1.

M. Trebellius, Quint. 5.

Trebanus, ad Div. vi, 10, Pompeianus, post pugnam Pharsalicam ab armis non decessit.

A. Trebonius, ad Div. i, 3; xii, 12, eques rom. negotiator.

A. Trebonius, Verr. i, 47, praescriptus a Sulla, frater P. Trebonii.

C. Trebonius, Phil. xiii, 10, eques rom. C. Trebonii, de quo mox, pater.

C. Trebonius, *C. F.* ad Div. xv, 21, quaestor tribuno Herennio non parens, et Ciceronis causam laesit, quem id consul non faceret. Phil. ii, 11, et percussoribus Cæsaris, laudatur. ibid. 14; ad Div. x, 28, sevocat Antoniam, ante casum, dum interficeret Cæsar. v. Phil. xi, 1, praetor Asiae, a Dolabella Smyrnae sacrificii simulatione interficitur; ejus mortem lamentatur Cicerone. ad Div. xii, 16, ejus carmen ad Ciceronem missum, forte in Antonium et Antonianus. *Hic legem Treboniam tulit in tribunatu ann. dccxviii, ut Pompeius duas Hispanias, M. Crassus Syriam in quinquennium, et Cæsar Galliam in aliud quinquennium obtinerent. Post legatus Cæsaris in Gallia, et ann. dccviii consul successit Orosari. Dio Cass. xliix, p. 105.*

P. Trebonius, Verr. i, 47, A. frater.

Cn. Tremellius Scrofa, Act. 1 in Verr. i, 10, tribunus militaris designatus, iudex in causa Verrina, homo summa religione et diligentia. *Pighius, ad a. dccxxvi, putat esse eum, qui praetor post fuit, et de re rustica scripsit: eaeque villam, atque ipsum, valde laudat Varro de R. R. i, 2. Unde Scrofa cognomen, quod hujus avus primus tulit, aliam rationem ex ejus persona Varro, l. c. ii, 4; aliam Maerob. Sat. i, 6, commemorat. Utraque lapsida fabella est. Scrofa est et ad Att. vi, 1. v. in Scrofa.*

Q. Tromulus, o *Marcii*, Phil. vi, 5, Hernicos vicit; statua ejus in foro posita. *Is, qui consul bis fuit a. ccocxvii, et ccoclv.*

C. Triarius, e Valerius, Fin. 1, 5, amicus Ciceronis, vir gravis et doctus, minus delectatur Epicuro, quod ornamenta Platonis, Aristotelis, etc. neglexit. Att. xii, 28, ejus liberis tutor est Cicero. Brut. 76, ejus plena fuit literarum senectutis oratio, gravis; bello Civili periit. *Hunc locum male refert ad L. Triarium Pighius ad ann. DCLXXII. Videtur eum verbum senectutis movisse. Sed additur, in illa ætate. Deinde quod cum Torquato jungitur, id ipsum docet, de C. sermonem esse. v. de Fin. 1. c. Tribunus plebis fuit a. DCCII, et a Cn. Pompeio in bello Civili classi præfectus. Cæs. B. C. III, 5. ad Div. VII, 7, ejus soror Paulla Valeria divortium facit, et D. Bruto nubit. Manutius ad h. l. male appellat P. Triarium. Nam loci Ciceroniani, quos profert, ostendunt, eum de Caio loqui voluisse. Nisi forte ista fuit P. soror, et locus illos male de eo accepit.*

L. Triarius, Verr. 1, 14, quæstor urbanus, a. DCLXXII.

P. Triarius, L. F. Att. IV, 16, 17; Q. fr. III, 2, accusat M. Scaurum; defendit Cicero. v. *Ascon. arg. or. pr. M. Scauro, et ejusdem or. nova fragm.* 2, 3, 13, 15.

* *Tricipitinus, e Lucretius*, Leg. II, 4; de Rep. II, 25, *Lucretius pater.*

Triostorides, Nat. D. III, 23, sacra Bacchi e Niso et Thyone nati.

Triptolemus, Her. IV, 6; Tusc. I, 41; Verr. IV, 49, *notus ille auctor et inventor agriculturæ in Græcia, de quo est in fabulis.*

Tritannus, Fin. 1, 3, centurio viribus insignis, de quo v. *Plin. H. N. VII, 20; Solin. c. 4.*

Trito, Nat. D. I, 28; II, 35, deus marinus.

Tritopatreus, Nat. D. III, 21, Jovis et Proserpinæ filius.

Troas, Q. fr. III, 6, tragædia Q. Ciceronis.

Troilus, Tusc. I, 59, *Priami filius ab Achille interfectus.*

* *Trophonius*, Nat. D. III, 19, 22, Valentis et Phoronidis (seu potius, Co-

ronidis) filius, idem cum Mercurio ex his genito. de Div. I, 34, prope Lebadiam ei sacra fiunt; *ubi sc. notum illud antrum Trophonii fuit. Alium ab hoc Ernest. putabat Trophonium, qui ædificavit templum Delphicum, Tusc. I, 47. Videtur errasse.*

*Truculentus**, Comœdia Plauti, Sen. 14.

Trypho, Att. III, 8; ad Div. XII, 60, est nomen servile.

L. Tubero, ex Ælius, Ligar. 7, cum Cicerone una domi eruditus, post annis, in omni vita familiaris, etc. *Plac. 41; Q. fr. I, 1, legatus Q. Ciceronis in Asia, scripsit historiam. Lig. 8, sortitus belli Civili initio ex Scto African provinciam, quam Considius obtinerat, quum eam a Varo jam occupatam invenisset, ad Cn. Pompeium in Macedoniam se contulit. Restitutus et post a Cæsare cum filio Quinto, de quo mox. Sæpe commemoratur in libris de Rep. ut de Rep. I, 9, 10, 11, 15, 17, 19.*

P. Tubero, Q. F. P. N. Or. II, 84, Africanum avunculum laudavit, scripto C. Lælii.

*Q. Tubero, Q. F. P. N. Marc. 36, stoicus, Africani sororis filius; ejus perversam sapientiam in funere Africani ægre fert populus, propterea prætura excidit. Brut. 31, in triumviratu judicavit contra avunculum Africanum; ejus orationes in Gracchum. Ex h. l. colligit Pighius, eum tr. pl. a. DCXX fuisse. Cf. Or. III, 23; ad Att. II, 16; et nunc præsertim adde libr. I de Rep. 9, 19. De patre utriusque, L. Pauli genero, v. *Plinium, H. N. XXXII, 11; Val. M. IV, 4.**

Q. Tubero, L. F. Ligar. I sq. accusat Ligarium de vi. In bello Civili Pompeium cum patre secutus est, post a Cæsare restitutus. Quum in causa Ligariana non vicisset, ad jus civile se contulit.

P. Tubertus, e Postumius, Leg. II, 23, primo Valerii Poplicolæ, et deinde Menenii collega fuit. In urbe sepultus est, ejusque posteris hoc jus tenuerunt.

L. Tubulus, ex Hostilius, Fin. II, 16,

prætor, et quidem, ut est Att. xii, 5, L. Metello et Q. Maximo coss. h. e. a. U. DCXI, pecunias capit ob res iudicandas, et decreta de ea re questione fugit. Cf. Fin. iv, 28; v, 22; Nat. D. i, 23; iii, 30; fr. or. p. Scaur. etc. *Perison*, *Triga Diss.* p. 152 *ætr. credit esse nepotem C. Hostilii Tubuli, prætoris arb. a. DCLIV, cujus frequens mentio ap. Livium, lib. xxvii, sqq.*

M. Tuccius, ad Div. viii, 8, accusat C. Sempronium Rufum, et ab eodem accusatur. v. *Drahenb. ad Liv. Epit.* 20.

Cn. Tudicius, Cluent. 70, senator.

C. Tuditanus, e *Sempronius*, Brut. 25, Att. xiiii, 6, 30, 32; disertus. *De Tuditanorum gente v. Rupertus ad Valer. M.* ix, 5, p. 542.

M. Tuditanus, Brut. 18; Tusc. i, 1, consul a. DCLIII.

P. Tuditanus, Brut. 15, M. Corn. Cethegi collega in consulatu (a. DCLIX), deinde etiam in censura. * *Tuditano* consule, de Rep. i, 9.

Tuditanus, Acad. ii, 28, affinis Catuli, insanus. Phil. iii, 6, avus Fulvæ Antonii uxoris; ejus insaniam. v. *Valer. M.* vii, 8, et ibi *Perizonium*.

M. Tugio, Balb. 20, videtur ei juris parti se maxime dedisse, quæ est de jure aquæductuum.

* *L. Tulleius*, ad Div. xv, 4, legatus Ciceronis in Cilicia; qui omnibus aliis locis, ut Att. v, 4, 21, et a multis edd. h. ipso l. scribitur Tullius.

*Tullia**, Ciceronis filia; Att. i, 5; iv, 1; vi, 4, 9; x, 18; xiii, 23; ad Div. iii, 12; iv, 5; ix, 11; xiv, 3, 11; Q. fr. i, 3; ii, 4, 5.

P. Tullio, Syrus, Ar. Resp. i, amicus Clodii.

Tullius Cimber. v. *Tillius*.

*Tullius**, ad Div. iii, 11, servus, vel libertus Appii.

* *L. Tullius*, Verr. iv, 11, frater M. Ciceronis patruelis, quem secum in Sicilia habuit, quum in Verrem inquireret. v. *L. Cicero*.

L. Tullius Montanus, Att. xii, 52,

Index Histor.

cum Cicerone filio Athenas proficiat.

M. Tullius Laurea, Att. v, 4; xiii, 22; ad Div. v, 20, scriba Ciceronis.

* *M. Tullius Decula*, Planc. 21, adilitiam repulsam tulit. Agr. ii, 14, consul cum Cn. Cornelio, a. DCLXXXI. *Hunc putat esse Sigonius, quem Cicero defendit reum de vi; ex qua oratione pauca fragmenta restant. Addimus nova, Frag.* p. 55.

M. Tullius, Q. fr. ii, 3, postulat Sextium de vi. *Ipse Cicero nascit, qui sit.*

M. Tullius, Brut. 16, patricius, consul cum Sulpicio a. x post reges exactos.

Tullius, Verr. iii, 71, magister publicanorum in Sicilia, amicus Verris.

*Tullius**, Debitor Ciceronis, Att. xv, 26, 29.

Tullus, Catil. i, 6; Att. viii, 15, est *L. Volcatius Tullus*, qui *M. Æmilii Lepidi* collega in consulatu fuit.

Tullus Cluvius, Phil. ix, 2, unus e legatis rom. qui a Larte Tolumnio interfecti sunt. *Sed Pighius legendum censet L. Julius; qui a. ccciii decemvir fuit: non C. Julius, qui trib. mil. fuit a. cccxv. v. ad h. a. Apud Plinium, xxxiv, 6, et Hard. vocatur Tullus Clælius, e ms. Edd. aliæ habent Tullus Cælius, v. Harduin. et not. Gruteri ad Cic. l. c.*

* *Tullus Hostilius*, rex Rom. de Rep. ii, 17; ibid. iii, 27. ejus res pace belloque gestæ. N. D. ii, 3, utitur auguriis Attii Navii.

Tullus Hostilius, Phil. xiii, 12, tribunus plebis designatus.

Turdus, ad Div. ix, 21, cognomen familiæ Papiiæ plebeicæ. C. Papius *Turdus* trib. pl. est ap. Liv. xii, 6.

L. Turius, Brut. 67, parvo ingenio, sed studiosus; ei paucæ centuriæ ad consulatum defuere. *Olim hic legebatur Thorius, unde viri docti ceperunt de L. Thorio Balbo, de quo supra. Nescio an in hominem illum voluptuosissimum cadat multus labor, quem huic L. Turio Cicero tribuit. Turius apud veteres non unus occurrit. Q. Turius ap. ipsum Cice-*

ronem; alius Turius apud Horat. Sat. 11, 1, 49, ubi vid. Schol. et Bentleium. L. Turius a M. Catena contra Cn. Gellium defensus commemoratur apud Gellium, Noct. Att. xiv, 2; ut lapidas taceam. Nam apud Donium, 17, 93, est L. Turius, L. F. etc.

Q. Turius, ad Div. xii, 26, negotiator Africanus.

Turius Eros, ad Div. xii, 26, libertus Q. Turii.

Turpilia, ad Div. viii, 21.

Turpio, Att. vi, 1, sutorius.

* Turpio, de Senect. 14. v. Ambivius.

D. Turranius, Att. 1, 6, homo χερρομαθής, cum Q. Cicerone in prædiis Arpinatibus est. vi, 9, cum Cicerone in Cilicia aliquandiu fuit. Eundem hominem esse, res ipsa suspicari facit, etsi priori loco sit Turranius, altero Turranius. Nam hæc nomina eadem sunt, ut et Turanius. Eadem varietas etiam in lapidibus deprehenditur. Fortè est ille ipse, qui commemoratur ap. Plin. H. N. iii, 1; 12, 8. v. Harduin. Ind. Auctor.

M. Turranius, Phil. xiiii, 10, provinciam sibi ab Antonio datam recusat.

L. Tursetius; Phil. 11, 16, ei testamentum M. Antonius subjicit.

Turullius, ad Div. xii, 13, quæstor Tillii Cimbri in Bithynia.

Tuscenius, Q. fr. 1, 1, 2; 11, 2; ho-

mo obscurus, qui de Q. Cicerone questus erat.

Tutia, Att. xvi, 2, nomen femina, nescio cujus. Nam Tutia Vestalis, de qua est ap. Valer. viii, 1, quæ in libris fore est Tuccia, huc non pertinet, quod temporis ratio facile indicat. Ceterum valde arridet Corradi conjectura, qui Julia legendum suspicabatur, eamque intelligebat, de qua est, xv, 29. Tutiam familiam autem fuisse, facile concedam. v. Drahenb. ad Liv. epit. 20.

Tutor, Or. 11, 64, nomen mimi veteris, oppido ridiculi.

Tympanis, N. D. iii, 35, Tympanidis rogus. Locus sine dubio corruptus, in quo frustra adhuc viri docti dederunt. vid. Davisius et Boherius ad h. l.

Tyndareus, Fat. 15, Clytemnestæ pater.

Tyndaridæ, Tusc. 1, 12; Nat. D. 11, 2, Persen victum nuntiant. 111, 5, 15; eos Lacedæmone sepultos tradit Homerus, etc.

Tyrannio, Att. 11, 6; xii, 2, etc. grammaticus et geographus, qui Ciceronis temporibus vivit. Acrem in reprehendendo fuisse eam op. 6 l. 11 intelligitur. ibid. 17, 4, 8, reliquias bibliothecæ Ciceronianæ disponit et collocat. xii, 6, argumenta scriptorum Tyrannionis, vocat tenues δισπλάς. Q. fr. 11, 4, docet Cicerones pueros.

Tyrus, Nat. D. 111, 23, pater Veneris Syriæ.

U.

Ulysses, Offic. 1, 31, omnibus jucundus et affabilis. ad Div. 1, 10, rediens cognovit suorum neminem. x, 13, πολλοπλοῦτος. Offic. 111, 26, apud tragicos jactatur in eo, quod Homerus tacuit, eum militare noluisse. Her. 1, 11; 11, 19; Inv. 1, 8, 49; Brut. 10; Or. 22; 1, 44; Tusc. 1, 41; 11, 21; v, 3; Leg. 1, 1; Fin. v, 18; ad Div. x, 13.

P. Umbrenus, Catil. 111, 6, libertinus, Catilinæ socius.

Ummius, ad Div. xvi, 14. Ad hanc

scripturam confirmandam Ummidiam affert eam lapide Victorius. Est etiam ap. Horatium Serm. 1, 1, 96, Ummidius, ad q. l. v. Bentlei. et viros doctos ad Varr. R. R. 111, 13.

Upis, N. D. 111, 23, pater Dianæ cujusdam, a quo et ipsa Diana Upis Græcis dicitur, v. c. Callimacho, H. in Dian. 204.

Urania, Musa, Q. fr. 11, 9; de Div. 1, 11.

Urius Jupiter. vid. Jupiter.

V.

M. Vaccus, & Vitruvius, Dom. 58; ejus domus eversa area *Vacci prata* dicta, quod *Privernatium et Fundanorum duo contra Romanos fuisset*, *A. U.* ccccxxiv. v. *Liv.* viii, 19, 20.

Vacorra, ad Div. vii, 8, JCtus tempore Ciceronis. *Cogitabam aliquando per jocum ita dici Valerium JCtum.*

* *Vælius*, libertinus homo literatus, pro *Scaur.* 3, fragm. nov.

Valens, N. D. iii, 22, Mercurii cujusdam e *Phoronide (vel Coronide)* pater.

A. Valentius, *Verr.* iii, 37; iv, 26; interpres C. *Verris* in *Sicilia.*

*Valeria gens**, *Flacc.* i, 2.

Valeria tabula; *Vatin.* 9, ab ea dicuntur tribuni plebis, *Vatinii* collegæ, jussisse mitti *Bibulum*, quem *Vatinius* in vincula duci jusserat. ad Div. xiv, 2, ad eam exsulis Ciceronis uxor, contumeliæ causa deducitur. *Conf. Scætia tabula.*

Valeria, *Flacc.* 34, uxor *Andronis Sextilii.*

Paulla Valeria, ad Div. viii, 7, soror *Triarii*, discidium facit, et *D. Bruto* nubit. vid. in *C. Triarius. Observent tirones Paullæ nomen, æque ut Paulli, quæ cognomina proprie sunt, interdum esse etiam prænomena. ut hoc loco, vid. Perizon. in Animadv. histor. cap. 3, p. 130.*

Valerius, *Verr.* iii, 21, 28, præco *Verris.*

Valerius, *Orat.* iii, 23, scenicus, quotidie cantabat.

Valerius, *Att.* ii, 3, absolvitur, incertum utrum *Valerius Flaccus*, an *Valerius Messalla*, an *Valerius JCtus.*

Valerius, ad Div. v, 20, nescio quis, maniceps pecuniæ publicæ cujusdam.

Valerius, *Att.* i, 12, interpres *C. Antonii* in *Macedonia*, nisi forte *Romæ* in ipso senatu, quod *Casaubono* placebat. Putant quidam esse sum, de quo ad Div. xiv, 2; de quo dubito.

* *Valerius*, testis adversus *Scaurum*, civis factus beneficio *L. Triarii*, pr. *Scaur.* 4, fragm. nov.

C. Valerius Flaccus, *Balb.* 24, prætor urbanus, a. dclv.

D. Valerius, *Soranus*, *Brut.* 46, doctus Græcis literis et Latinis, familiaris Ciceronis.

L. Valerius Flaccus, *Phil.* xi, 8, flamen *Martialis*, bellum gerit cum *Aristonico*, frustra contra nitente collega *P. Licinio Crasso. v. L. Flaccus.*

L. Valerius Flaccus, *Rabir.* perd. 7, collega *C. Marii*, arma capit contra *Saturninum. v. L. Flaccus.*

L. Valerius Flaccus, *Pison.* 23, legatus *L. Pisonis* in *Macedonia*, is, qui prætor Ciceronis cos. fuit. v. *L. Flaccus.*

L. Valerius Potitus, *Brut.* 14; de *Rep.* ii, 31, legibus et concionibus populum post decemviralem invidiam placat. *De hoc Valerio v. Liv.* iii, 39, 49—55.

L. Valerius, ad Div. i, 10; iii, 1; vii, 11; xii, 7, JCtus mediocris.

M. Valerius, *Brut.* 14, dictator populum in monte *Sacro* sedavit, atque inde *Maximus* dictus est (quod nomen familiæ hæsit), *A. U.* cclix. Ad h. a. v. *Sigonius.* In vulgatis male est *M.*

M. Valerius, M. F. Corvus, de Div. i, 24, consul cum *Aulo Cornelio Cosso* in bello *Samnitico*, *A. U.* ccccx, qui tertius ejus consulatus fuit; nam quinque consul fuit, bis dictator, semel censor, sexies prætor; quater ædilis. *Corvi nomen primus tulit: unde? omnibus notum est. vid. Liv.* vii, 26.

* *P. Valerius Publicola*, de *Rep.* ii, 31, in quo fuerit *Publicola* maxime. *Leg.* ii, 23, in urbe sepultus, idque posterius tenuerunt. *Arusp. Resp.* 8, pro meritis in remp. domum accepit in villa publica. *Quomodo viri docti verba*, in villa publica, tentarint, docet *Grævius* ad h. l.

P. Valerius Flaccus, *Phil.* v, 10, le-

gatus Romanorum ad Hannibalem in Hispania.

P. Valerius, Phil. 1, 3, comes Ciceronis, quum primum iter in Græciam post mortem Cæsaris instituisset. *ibid.* et Att. xvi, 7, villam habuit ad Leucopetram in quam tum Cicero devertit. Att. v, 21, a Dejotaro sustentatur, debitor Attici. *Idem est, quem*, ad Div. xiv, 2, *nominat* hominem officiosum. *vid. Valerius interpres.*

Q. Valerius, Soranus, Br. 46, doctus Græcis literis et Latinis. Or. iii, 11, *litteratissimus omnium Latinorum.*

Q. Valerius, *Q. F. Orca*, in Sen. post redit. 9, prætor P. Lentulo Spinthere cos. ad Div. xiii, 4, 6, legatus pro prætore a Cæsare præpositus agris dividendis; postea proconsul Africæ, non consulatu gesto. Cf. ep. 6.

C. Valgius Hippianus, ad Div. xiiii, 76, *idem est, qui Q. Hippius in eadem epistola appellatur. C. Valgius dictus est a patre, qui eum adoptavit. C. Valgium quemdam, qui de usu herbarum ad Augustum scripsit, commemorat Plin. xxv, 2.*

**Valgius*, Agrar. iii, 1, P. Rulli socer, qui multos agros tempore Sullano occuparat.

C. Cn. et L. Varani, fr. or. pro Varreno; *qui defensus est a Cicerone, reus inter sicarios, quod Caium occidisset, Cnæum vulnerasset.*

Vargula, Or. ii, 60, dicax homo, C. Julii Cæsaris, ejus, qui in libris his inducitur, amicus.

C. Vargunteius, Sull. 2, senator, socius Catilinæ, qui Ciceronem in lectulo interficere voluit.

P. Varinus, Flacc. 19, prætor Asiæ, A. U. dclxxx. *Appian. Civil. B. 1, p. 205, appellat Varinium Glabrum; quod cognomen ei abjudicat Sigonius ad a. dclxxx; assorit Bimardus ex antiqui monumenti fragmento, in quo historia belli Servilii descripta fuit, ap. Murator. Thes. nov. Inscr. T. 1, p. 4.*

M. Varius, ad Div. x, 7, 12, eques rom.

*A. Varius**, Fin. ii, 19.

L. Varius Cotyla, Phil. xiii, 12, columnam amicorum Antonii. Phil. viii, 10, 11, legatus Antonii ad senatum.

P. Varius, Att. i, 1, *videtur senator fuisse.*

Q. Varius Hybrida, Sucronensis, Sext. 47, seditiosus; ei restitit M. Scaurus. Orat. i, 25, homo vastus et foedus, sed eloquentia magnam gratiam consecutus. Brut. 49, 62, bonus orator. *ibid.* 89, sua lege damnatus est, de qua vide *Ind. Legum. N. D. ii, 33*, Drusum ferro, et Metellum veneno sustulit; summo cruciatu ipse perit. *p. Scaur. Frag. p. 179, M. Scaurum principem in proditionis crimen vocat lege sua, sed frustra. Conf. Valer. Max. iii, 7; quem reprehendit Wesselingius, Obs. 1, 11.*

Q. Varius, Verr. ii, 48, testis in Verrem. *An hic est, qui inter judices Milanianos fuit? Mil. 27.*

A. Varro Murena, e Terentius, ad Div. xvi, 12, amantissimus Ciceronis. *Idem occurrit ad Div. xiiii, 22. Postea consul fuit ann. dcccxxx.*

C. Varro, e Terentius, Brut. 19, qui in clade Cannensi cum Paullo collega cecidit, ann. dxxxvii. *v. de eo Liv. xii, 25 sq.*

C. Varro, e Visellius, Prov. Cons. 17, consobrinus Ciceronis. Verr. i, 28; Brut. 76; tribunus militum in Asia, prætor C. Nerone. Cf. *C. Visellius Varro.*

**M. Varro, e Terentius*. Brut. 56, L. Ælium præceptorem habuit. ad Div. xi, 10, ejus thesauri. *vid. Corrad. et Manut. ad h. l. Att. xiii, 15, 16, 18, cupit aliquid a Cicerone sibi inscribi, εὐλογησάμενος.* ad Div. ix, 15, legatus Pompeii in Hispania ulteriori. *ad Div. i, 32, doctus homo, perterretur vaticinio cujusdam Rhodii remigis. Phil. ii, 41, ejus villam occupat M. Antonius, vide Acad. ii, 3; Att. ii, 25; ii, 15; iv, 14; ad Div. ix, 1-8. De eo v. Plin. H. N. vii, 30.*

**M. Terentius Varro*, ad Div. xii, 10, quæstor a Cic. commendatur M. Bruto, Gallia Cisalpinæ prætori. *Hanc*

certe esse *M. Varro* illum πολυπρα-
 γότατον, nec res, nec tempera sinant.
Vide nos in h. op.

Varus (*P. Attius*), *Lig.* 2, Africae
 praetor, Africam initio belli civilis pri-
 vatus occupat, quem Italia profugis-
 set. *vid. Caesar de Bello Civil.* 1, 31.
Hic est P. Attius, Att. vii, 13.

Sext. Varus, ad *Div.* x, 32, Hispaniae
 proconsul, incertum est, qui sit;
 quando *Sext. Quintilius Varus* Hispaniae
 proconsulem fuisse nemo prodidit.
vid. Manut. ad h. l.

P. Vatinius, *N. D.* ii, 2, e *Castore*
 et *Polluce* auditur, *Person* esse victum.
In libris quibusdam est Vatinius, quod
probat Davisius, qui avum eum adole-
scens P. Vatinii facit.

P. Vatinus, *Vatin.* 1, sqq., in qua
 oratione plerique ejus scelera, in primis
 in tribunatu *C. Caesari* eos. suscepta
 commemorantur. *Phil.* x, 5, 6, impe-
 rator et praetor Illyrici, *Dyrrhachii*
 portas aperit *Bruto*, et ei exercitum
 tradit. ad *Div.* v, 10, augur fit in lo-
 cum *Appii* v, 9, imperatoris epistola
 ad *Ciceronem*, qua petit, ut se defen-
 dat, et supplicationem conficere stu-
 deat. *ibid.* 1, 9, a *Cicerone* defenditur,
 et quare. *Frag. hujus defensionis, Frag.*
p. 152.

Vectenus, *Att.* x, 5, 11, amicus
Ciceronis, *Monetalis* appellatur. *Cf.*
xv, 13; *xii*, 3; *argentarium* fuisse ex
 locis his, aut *faneratore* saltem, in-
 telligitur.

T. Vectius, *Flacc.* 34, senator.

P. Vedius, *Att.* vi, 1, *Pompeii* fa-
 miliaris, homo nequissimus.

M. Vehilius, *Phil.* iii, 10, provin-
 ciam sibi ab *Antonio* attributam re-
 cusat accipere. Ex hoc nomine quidam
Velleius fecere, quod nomen hoc notius
 esset; estque ita in nonnullis editionibus.
Vehilius etiam in lapidibus antiquis re-
 periuntur. Ceterum nihil de hoc *Vehilio*
aspiciam me legere memini.

Veiento, *Att.* vii, 3, a *decedente*
Bibulo, provinciae *Syriae* praefectus.
P. Manutius quaestorem putat fuisse.
Sed constat Sallustium quaestoris locum

apud *Bibulum* obtinuisse, ad *Div.* ii,
 17. Itaque magis placet, cum *Pighio*,
 ad a. dcciiii, legatum putare: quem
 enim, nisi quaestorem praefecisset, praeficere poterat, nisi legatum aliquem? v.
 ad *Div.* ii, 15. Sunt autem s. *Fabricii*
Veientones. Et fortasse hujus nepos fuit
 aut pronepos. *A. Fabricius Veiento*, qui
 post praeturam, a. dcccvii, a *Nerone*
 in exilium missus est. De eo *Xiphilius*
 in *Nerone*, et *Tacit. Ann.* xiv, 50.

C. Velleius, *Or.* iii, 21, *Epicureae*
 philosophiae addictus, *L. Crassi* ora-
 toris familiaris. *Nat. D.* 1, 6, senator,
 ad quem tum *Epicurei* primas dese-
 rebant. Hic est qui *trib. pl.* fuit, ann.
 dccxiiii.

Q. Velocius, *Or.* iii, 23, *gladiato-*
riam didicit puer; sed adultus plus
 operae foro, amicis et rei familiari tri-
 buit. Perperam ex h. l. colligit *Peta-*
vius apud *Olivetum* ad h. l., cum *lani-*
stam et actorem causarum eodem tempore
 egisse.

Veluinus, *Q. fr.* iii, 1, nomen ho-
 minis obscuri, qui fundum habebat, non
 procul a fundo *Q. Ciceronis*.

Vennonius Vindicius, *Balb.* 25.

C. Vennonius, *Att.* vi, 1; ad *Div.*
 xiii, 72. *Vossius*, de *Hist. Lat.* l. iii,
 p. 226, putat, non esse *Vennonius* scri-
 bendum, ut est sc. ll. cc., et *Att.* xii,
 3; *Leg.* 1, 2; sed *Vennonius*, quia du-
 ceatur a *Venox*. Et exhibent omnes codd.
 et edd. hanc scripturam, pro *Balbo* l.
 c. *Mihi* vero rectius *Vennonius* videtur,
 uti est in lapidibus semel apud *Domium*,
 saepe apud *Gruterum* (quanquam et ibi
Vennoniam reperio), ducique puto a no-
 mine *Venno*, quod ibidem est, 291.

Sext. Vennonius, *Verr.* iii, 39; de
Verris cohorte fuisse apparet, una ex
 manibus, quibus pecuniam alii extor-
 tam capiebat.

Vennonius, de *Leg.* 1, 2, historicus
 Latinus, exilis et jejunus. *Att.* xii, 3,
 ejus libris aegre caret *Cicero*. Hunc
Vennonium ab omnibus his alium esse,
 et *Cicerone* longe antiquiorem, mihi satis
 certo videor ex loco de *Leg.* 1, 2, colligere.
 Ponit enim primo *Annales* ponti-

ficum., deinde Fabium, Catonem, Pisonem, Fannium, Vennonium, Antipatrum. *Post*, successere huic, inquit, Gellii, Clodius, Asellio, etc.

P. Ventidius Bassus, Phil. xii, 9; ei amicus Cicero fuit, antequam se cum inimicis reipublicæ conjungeret. ad Div. x, 24, 33, post prælium Mutinense se cum tribus legionibus conjungit. xi, 18, se cum Antonio conjungit ad Vada Sabatia. x, 10, Mulio dicitur; ejus castra despicit Plancus. Phil. xiiii, 2, Antonii amicus. *Idem pluribus aliis locis memoratur. Nescio utrum ad locum ex epistolis ad Div. respiciat Plin. H. N. vii, 42, ubi Ciceronem auctorem esse dicit, hunc Ventidium mulionem castrensem suffraganeum fuisse, an vero ad alium exorations, aut libro deperdito. De ejus natalibus, mira quoque fortuna vid. præter Plin. l. c. Gallium, Noct. Att. xv, 4; de ejus robur gestis in Asia, Dionnem Cass. xlviii, xlix.*

Venuloia, Att. xii, 24, Crassi.

Venuleius, Verr. iii, 42, de Verris cohorte.

Venuleius, ad Div. xii, 30, legatus Calvisii, qui cum aliis quibusdam Africam absente Calvisio administrare audebat, obtinente a Scto provinciam Cornificis. *Ei licitores, ut ceteris, admodum Cornificis, quod probat Cicero. Quaestorem provinciam fuisse a. dccii reperio, eodem anno, quo et Latinus et Horatius, ejusdem Calvisii legati, quaestores fuere.*

*Venus**, sidus, de Rep. vi, 10.

Venus, de Div. i, 13, Cnidia. Or. 2, etc. Coa Apellis. Nat. D. iii, 23, plures Veneres. ibid. ii, 23, Lubentina. Cæcil. 17; Verr. iv, 60; v, 50. Erycina. *Ab hac dicuntur Venerii*, ibid. h. e. *servi Veneris Erycinæ, s. fani ejus in Erycino monte.*

Veratius, cognomen Fulvii, Flacc. 20, ubi tamen liber ms. habet Neratius.

C. Verres, pater, Verr. ii, 39.

C. Verres, C. F., Verr. i, 13, quaestor Cn. Carbonis in Gallia, eum deserit, et pecuniam publicam avertit.

17 sq. Cn. Dolabellæ legatus in Cilicia, et, quaestore Malleolo mortuo, proquaestor; furta et scelera in legatione perpetrata. 36 sq. Malleoli pecuniam avertit, nec pupillo restituit. 38, contra Cn. Dolabellam a M. Scauro accusatum testimonium dicit, eumque prodit. 40 sq. prætor urbanus, ann. dclxxxix; prætura flagitia. 49, in prætura ex Scto de sartis tectis judicat. *De triennio prætura Siculæ dicendum c. l. actionis secundæ iii, iv, v. De artibus, quibus elabi, adjutore Hortensio, judicio et accusatori voluit, v. Act. i, 6, 7 sq. De tota causa lege argumenta Verrinarum. Ab hoc dicta Verrea, Verr. ii, 21, etc. ipsius jussu, sublatis Marcellis, in Sicilia instituta. De omni ejus est ap. Plinium, H. N. xxxiv, 2.*

Q. Verres, Act. i, 8, tribu Romilia, C. Verris propinquus.

Verrius, ad Div. ix, 20, 26, amicus Pæti et Ciceronis. ibid. xii, 14, amicus Lentuli Spintheris fil. *Manat. ad ix, 20, putat esse Verrium Flaccum illum, juris pontificii peritum, cujus libertus fuit Verrius Flaccus grammaticus. T. Verrius Flaccus, eques rom. Fesulanus, est ap. Gorium, Inscr. Etrusc. t. iii, p. 161.*

C. Verrutius, Verr. ii, 76, nomen sctum a Verro, sub quo ipse latobat.

Vortumnus, Verr. i, 59, deus, qui in omnes figuras se vertit, aut vertere potest. v. Propert. iv, 2.

*Vaspillo**, vid. Q. Lucretius Vespillo; alii hic Vispillo.

Vesta, de Div. i, 45; ex ejus luco vox audita. *De hoc luco, qui sub Comanibus combustus est, vid. Herodian. i, 14.*

*Vestalis**, Vestali virgini hæres. de Rep. iii, 7.

C. Vestorius, ad Div. viii, 8; Att. iv, 6; vi, 2; Puteolanus, argentarius. Att. v, 2; xiii, 46; xiv, 13, 14.

L. Veteilius Ligur, Verr. ii, 8.

M. Vetilius, Phil. iii, 10. *vid. Pighius ad a. dccix.*

P. Vetilius, Cæcin. 9, testis in Cæcinam.

* *Vettius*, Att. ii, 4, est Cyrus archi-

tactus, vel Vettius Chrysippus, libertus Cyri.

* *Vettius Chrysippus*, ad Div. vii, 14, Cyri architecti libertus.

Vettius, Cœl. 30, unus de stupratoribus Clodiæ, quem, quum ortus inter eos essent inimicitiae, ulta est per Camurrium quemdam et Esernium, etc.

L. Vettius, Vat. 10, in senatu confessus est, se cum telo fuisse, Cn. Pompeii interficiendi causa. Att. ii, 24, in dno a Cæsare inductus in senatum, ut diceret, se interficere principes voluisse, invidia inimicis Cæsarianis faciendæ causa. Sed mendacium deprehenditur; et reus ipse fit de vi, res accurate ibi narratur. Cf. Sext. 63. Adde de ejus indicio in causa Catilinaria Dionem Cass. xxxvii, p. 48; de ipso, interpretas Suetonii ad Cas. 17.

P. Vettius Chilo, Verr. iii, 71, eques rom. magister publicanorum in Sicilia.

P. Vettius Scato, Phil. xii, 11, dux Marsorum. Cum eo Cn. Pompeius colloquium inter castra habet. v. interpretas ad Volloi, ii, 16.

P. Vettius, Verr. v, 44, questor Verris.

Q. Vettius Vettianus, Brut. 46, Marsus, vir prudens, et in dicendo brevis.

Vettius, Att. iv, 5, homo vilis, a quo villam Catuli Cicero emit, is sine dubio, qui, vi, 1, maniceps dicitur.

*T. Vettius judex**, Flacc. 34.

L. Veturius Philo, Brut. 14, consul bello Punico II cum Q. Metello, A. U. 217.

T. Veturius, Offic. iii, 30, consul cum Sp. Postumio.

C. Vibienus, Mil. 14, senator, quomodo interierit.

C. Vibius Capax, Cluent. 60, Larinas.

C. Vibius Pansa, ad Div. viii, 8, v. Pansa. De eodem forte capiendus locus, Att. ii, 20.

L. Vibius, Verr. ii, 74, eques rom.

T. Vibius, ad Div. xi, 12.

L. Vibullius Rufus, ad Div. i, 9,

Pompeii familiaris. Att. vii, 24, e Piceno, quo missus erat a Pompeio, redit; v. Cæsar B. C. i, 15. Att. viii, 1, ejus res gestæ laudantur; de Pompeio parum honorifice sentit. Q. fr. ii, 9; iii, 1.

Vicspota, Leg. ii, 11, nomen habet a vincendo et potiundo, adeoque ipsius victoriae nomen est. Ædem ejus infra Veliam fuisse constat a Livio, ii, 7. Viri docti scribendum consent Vicapota: vid. not. doctorum virorum ad Liv. l. c.

L. Vicinius, ad Div. viii, 8, pro quo Gravius reposuit Vicinius, tribunos plebis M. Marcello et Sulpicio coss. Permutantur fore in libris scriptis Vicin. et Vinic. v. interpr. ad Sueton. Aug. 65.

*Victor**, Att. xiv, 14, homo obscurus.

Victoria, de Div. i, 43, Capuz sudat. Att. xiii, 44; Verr. i, 10; iv, 49; Nat. D. ii, 23; iii, 34.

Vidius, creditor Nicie, ad Div. ix, 10.

M. Vigotius, Or. iii, 21, a Panætio stoicam philosophiam didicit.

L. Villius, L. F. Pomtina, Annalis, ad Div. viii, 8, senator. Unde Annales Villii dicti; v. Ind. Legg. Annales Leges.

S. Villius, ad Div. ii, 6, Milonis familiaris.

*Vindullus Pompeius**, Pompeii Magni libertus, Att. vi, 1.

Vinicus. v. Vicinius'.

Vinius, Att. ii, 2.

S. Virbius, Cluent. 8, Larinas.

Virgilianus. v. Q. Fabius.

C. Virgilius, Planc. 40, prætor Q. Ciceronis collega; Sticilis prætor eo anno, quo Cicero exsuhavit, noluit eum, quamvis amicum, Clodii minis territus, recipere. Q. fr. i, 2, in magna existimatione est. ad Div. ii, 19, propinquus Cœlii. Att. xii, 51; xiii, 26.

C. Virgilius, Prov. Cons. 4. v. C. Virgilius.

M. Virgilius, Brut. 48, frater T. Aufidii trib. pl. L. Sullæ imperatori diem dixit, sc. in tribunatu, ann. dclxvi, ut eum a profectioe ad bellum Mithrida-

ticum abstraheret. Sed Sulla, neglecto Virgilio, abūt, ut est ap. Plutarch. in Sulla, p. 458, ubi male Verginius dicitur. In ipso Cicero Virginius et Virgilius permutantur.

A. Virginius, de Am. 27, ejus adolescentis familiaritate delectatur Lælius, ut P. Rutilii. Fuit ergo P. Rutilii aequalis. Ceterum hanc lectionem o mss. revocavit Langius; qui valde hic variant, et de lectione vehementer docti viri dissentiunt. vid. Gulielm. et Grut. ad h. l. item Pigh. Annal. DCXXXIV. Mihi omnem dubitationem de h. l. tollere videtur, quod ita, ut hic, jungantur ap. Pomponium de Orig. Jur. §. 40, P. Rutilius Rufus, et Paulus, quod est vitiosum pro Aulus Virginius, ut eorumdem præceptorum in jure civili, in primisque P. Mucii, discipuli. Cf. C. Langius ad loc. cit. et Rupert. ad Pompon. lib. III, c. 6.

C. Virginius, Prov. Cons. 4, legatus, impedit Pisonem Calventium, ne Byzantio omnia signa auferat. Sed codd. habent Virgilius, quod recepit Grævius. Quis autem ille Virgilius sit, nescio. Nam prætor ille Siciliæ an sit, dubito, quod via Romam rediisse potuit, quem Piao in provinciam abiret, si quidem rediit, et non eo quoque anno Siciliam obtinuit. C. Virginiū autem reperio tribunum plebis anno DCXC.

* L. Virginius, Fin. II, 20, Virginiæ pater. Sic Liv. III, 44 sqq. Est tamen D. Virginius, de Rep. II, 37.

Virginius, Att. XII, 5, argentarius. Viriatus, Offic. II, 11, Lusitanus, propter prædæ æquabilem partitionem magnas opes habuit, quibus exercitus imperatoresque ceaserunt. Brut. 21, Viriati bellum cum Romanis.

Viscollinus, de Am. 11, est Sp. Cassius, qui post tertium consulatum appetiti regni crimine damnatus, et de Saxo Tarpeio dejectus est. v. in Cassius. De scriptura vocis nil certi dici potest, quando et Latini et Græcorum historicorum libri mire variant: Viscelinus, Vulselinus, Becellinus, Uscelinus, Vitellinus, Betillinus, etc. Viscellinus est in Fastis Cuspiniæ, quos sequitur Si-

gonius; quem v. ad a. OCL, itaque Pighium.

Visius, Phil. XIII, 12, tribunos plebis designatus Antonii beneficio, antea Pisauri balneator fuerat.

Visellia, Att. xv, 13.

C. Visellius Varro, Brut. 76, Acculeonis filius, consobrinus Ciceronis, ad ædilitatem pervenit; juris peritus. Att. III, 23, T. Fadio tribuno plebis legem scripsit, quam ferret, de Cicero revocando, eamque probat Cicero. v. C. Varro.

L. Visidius, Phil. VII, 9, eques rom. qui Ciceronem in consulatu diligenter custodivit. Antonio Mutinam obsidente, vicinos cohortatus est, ut milites fierent, et suis eos facultatibus sublevavit. Edd. vet. habent Nasidius.

* Q. Voconius Sæxa, Verr. I, 42; Balb. 8, legem tulit de mulierum hereditatibus. vid. Ind. Legg. Verr. I, 42, male pro Q. habent editiones Gronov. et Græv. C.

* Q. Voconius, Cluent. 54, idem videtur ac Q. Naso, c. 53. Sed ab hoc forte diversus est:

Voconius, qui, Att. VIII, 15, dicitur initio belli Civilis cum imperio fuisse. Hic est, qui a. DCXCVI quæstor, et a. DCXCV prætor urbanus fuit, et deinde Pompeium in Macedoniam secutus est. Ceterum illud addendum est ex Phil. III, 6, Voconius ex Aricia fuisse ortos. Voconia lex, de Rep. III, 7.

C. Volcatius, Corn. I fr. vir honestissimus, a Cn. Dolabella communi et quotidiano jure privatur. Is est, de cujus subita morte Plinius, H. N. VII, 53, tradit.

L. Volcatius Tullus, Planc. 21, in ædilitate petenda repulsam fert; postea tamen consul fuit cum M. Emilio Lepido, ann. DCXXXVII. Tog. Cand. fr. consilium habet, an petentis consulatum Catilinæ ratio habenda esset; negatumque est ei potestatem petendi concedendam esse. ad Div. I, 1, Pompeio censet restitutionem Ptolemæi committendam.

L. Volentius Tullus, L. F. ad Div.

xiiii, 14, prætor urbanus a. dccvii; is, qui postea consul fuit a. dccxx. ad Div. iv, 4, M. Marcello offensus, Cæsari non agit gratias, eo restituto.

Volcatius, Verr. ii, 10, 23, etc. e comitibus C. Verris.

Volumnia, ad Div. xiv, 16, minus officiosa est in Terentiam, quum Cicero exsularet. Non facile dixerim, utrum senatoris *Volumnii*, quocum magnus usus Ciceroni fuit, soror aut filia, an nota liberta fuerit?

Volumnia, Phil. ii, 24, liberta *Volumnii* Eutrapeli, mimico nomine *Cytheris*. v. *Cytheris*.

L. Volumnius, ad Div. vii, 32, senator, quocum magnus usus Ciceroni fuit. De prænominis constat e *Varrone*, R. R. ii, 4, 12. Estne hic *Volumnius Flaccus*, qui cum mandatis ad senatum a *Bruto Mutinæ* obsesso mittitur, *Bruti* legatus, ad Div. xi, 12, 18?

P. Volumnius, Cluent. 70, senator, qui inter iudices in *Cluentiana* causa fuit.

P. Volumnius Eutrapelus, Phil. xiiii, 2, Antonii amicus. ad Div. vii, 32, 33, epistolæ ad eum scriptæ sunt. Ex epistola autem 32 colligere licet, urbanitatem hominis non insignem adeo fuisse, sed scurrilem potius et mimicam. vid. *Ind. Græc.* in εὐτραπέλια.

Volusianus, Verr. iii, 21, aruspex C. Verris. Idem, ibid. c. 11, dicitur *Volusius*; ut aut locus alter ex altero

corrigenaus, aut potius ita accipiendum sit, ut in eadem epistola idem dicitur *Hippius* et *Hippianus*, ad Div. xiiii, 76.

L. Volusienus, Cluent. 70, eques rom. *Victorius*, *P. Manutius* corr. *Volusenus*.

Volusius, Verr. iii, 11, aruspex. v. *Volusianus*.

Cn. Volusius, Att. v, 11; *Ciceronis* questorem fuisse putat *Manutius*, quem vide. Inter comites *Ciceronis* fuisse, certum est. Non autem negare possum, certam mihi videri *Corradi* opinionem, qui pro *Cn. cenabat legendum* Q. ut hic sit:

M. Volusius, ad Div. xvi, 12, questor ex Asia rediens *Ciceroni* literas affert a *Tirone*. Hic est, qui postea ædilis plebis proscriptus a triumviris, singulari fallaciæ genere percussores evasit, ut commemorat *Valer. Max.* viii, 3, 8.

Q. Volusius, Att. v, 21, de comitibus *Ciceronis* in *Cilicia*, præfectus, puta, aut tribunus mil. ad Div. v, 10, a *Cicerone* eloquentiam discit. De eodem est ibid. 20.

**Vopiscus*, v. *Bestia*.

Vulcanus, N. D. i, 30, *Alcæmenis*, *Athenis* claudus. iii, 21, *Nili* filius. iii, 22, *Jovis* et *Junonis* filius.

L. Vulteius, Verr. iii, 66, de comitibus *L. Metolli* in *Sicilia*.

T. Vulturcius, *Catil.* iii, 2, socius *Catillinæ*.

X.

Xanthippe, *Tusc.* iii, 15, *Socratis* uxor.

Xanthippus, *Offic.* iii, 26, *Lacedæmonius*, quo duce *M. Attilius Regulus* captus est.

Xeno, Att. v, 10, *Epicureus* *Ciceronis* temporibus, ab ipso et *Attico* diligitur. Ab hoc alius est.

Xeno, *Apolloniensis*, Att. v, 13.

**Xeno*, Verr. iii, 22, *Meneus*.

Xeno, Att. 13, 37, videtur esse *Attici* procurator.

Xenocles, *Brut.* 91, *Adramyttenus*, rhetor *Asiaticus*, quocum *Cicero* fuit adolescens.

Xenocrates, *Acad.* i, 4, *Chalcedonius*. *Or.* iii, 17, academiæ nomen obtinuit. 18, ab *Aristotele* nil dissensit. *Off.* i, 30, severissimus philosophorum, et propterea clarus et ma-

gnus. Att. 1, 16, eum jurare non permiserunt cives, quod ei, non jurato, crederent. Tusc. 7, 32, Alexandri domus magna contemnit. N. D. 1, 13, scripsit de natura deorum; deos octo facit. Acad. 11, 46, multos libros scripsit de ratione loquendi. Tusc. 1, 10, quid de animo senserit. Acad. 1, 4, Platonis ubertate completus, non relinquit Socratis dubitationem, et disserendi genus. Commemoratur, de Rep. 1, 2.

Xenomenus, ad Div. xvi, 5, hospes Ciceronis Thyrei.

Xenophanes, Colophonius, Acad. 11, 42, princeps Megaricorum, quod quo sensu dicatur, vid. in Megarici: nam proprio est auctor sectæ Eleaticæ. ibid. 11, 23, negat sciri aliquid posse; ejus versus non boni. ibid. 39, lunam habitari dicit. ibid. 37, unum esse omnia. N. D. 1, 11, infinitum cum

mente Deum facit. Div. 1, 3, divinationem funditus sustulit.

Xenophon, Socraticus, Orat. 111, 34, Agesilai præceptor. ad Div. 7, 12, ejus libellus de Agesilao laudatur. N. D. 1, 12, inconstans in sententia de Deo. Tusc. 11, 26, ab Africano semper in manibus habetur. de Div. 1, 54, consulit Socratem, an sequatur Cyrum. Q. fr. 1, 1, Cyrum non ad fidem historię scripsit; ejus Cypripædium Africanus minor non ponebat de manibus. de Div. 1, 25, in ea militia, qua cum Cyro minore perfunctus est, sua scribit somnia, quorum eventus mirabiles. Vide, Nat. D. 11, 6; 111, 11; Q. fr. 1, 1; Sen. 9, 17, 22; 74; Fin. 11, 25; Leg. 11, 22; Off. 1, 32; 11, 24; Inv. 1, 31; Or. 19; 11, 14; Brut. 35.

**Xerxes*, N. D. 1, 41; Leg. 11, 10; de Rep. 111, 6, Græcorum templâ incendit, Fin. 11, 34; Off. 111, 11.

Z.

Zalucius, Leg. 1, 22, legislator Locris crentium. Att. vi, 1, an leges Locris scripserit, necne? Leg. 11, 6, negat ullum fuisse Timæus.

Zeno, Cittieus, Acad. 1, 9, 10, 11, auditor Polemonis, corrigere conatur disciplinam academicam; in quibus discesserit? philosophię ejus compendium. ibid. 12, ejus philosophia est potius correctio, quam commutatio academice veteris ex opinione Antiochi. ad Div. 12, 22, de obscenitate verborum pugnat cum academia. Mur. 29, ejus philosophia ridetur. Fin. 111, 2, non tam rerum inventor, quam verborum novorum. Cf. Tusc. 11, 21, de Div. 1, 3, manet in antiquorum philosophorum sententia de divinatione. ibid. in suis commentariis quasi semina quædam sparsit divinationum. Acad. 11, 41, æthera summum deum esse putat mente præditum. Tusc. 1, 9, animum ignem putat. Acad. 1, 11, negat esse aliquid posse, quod non sit

corpus. Tusc. 1v, 6, 7, etc. ejus de perturbationibus doctrina. Off. 111, 8, putat nos ad honestatem natos esse, eamque solam esse expetendam. Acad. 11, 24, in quo ejus cum Arcesila disputatio vertatur. N. D. 1, 14, ejus sententia de diis: quomodo Hesiodi Theogoniam interpretetur. Orat. 32, manus dialecticæ et rhetoricæ differentiam demonstrat. de Div. 11, 58, ejus sententia de somno, et quid sit dormire. Acad. 11, 6, quomodo definiat ἀπαράληκτος ibid. 47, gestu manus visum, assensum, et comprehensionem, et scientiam explicat. *Ejus quoque mentio fit* ibid. 42; Tusc. 111, 17; Fat. 4, et multis aliis locis. Commemoratur Acad. fr. 3.

Zeno, Eleates, Tusc. 11, 21, 22, ne in summis quidem doloribus indicat consocios delendæ tyrannidis. Nat. D. 111, 33, Eleæ a tyranno necatur; ejus in dolore et morte constantia. *Tyrannus ille fuit Nearchus, quanquam in eo nomine discrepant veteres.*

ZET

Zeno, Epicureus, Fin. 1, 5, Cicero-
nis et Attici præceptor. Nat. D. 1, 34,
Socratem scurræ Atticæ vocat. N.
D. 1, 21, Epicureorum coryphæus ap-
pellatur a Philone. Cf. Tusc. 111, 17.

**Zethus*, Herenn. 11, 27; Or. 11, 37;
de Rep. 1, 18, *Jovis et Antiopæ filius*
eodem partu cum Amphione editus.
Hyginus, fab. 76, 155.

Zethus, ad Div. 1x, 15, libertus.

ZOS

679

Zeuxis, Blaudenius, Q. fr. 1, 2,
homo e provincia Q. fratris.

Zeuxis, Heracleotes, Inv. 11, 1, pic-
tor; de quo locus veterum vid. ap. Ju-
nium in Catalogo pictorum.

Zopyrus, Tusc. 1v, 37, physiogno-
mon; ejus de Socrate judicium,
Fat. 5.

Zosippus, Verr. 1v, 42, Tyndarita-
nus nobilis.

INDEX LEGUM,

QUARUM

IN CICERONIS LIBRIS

NOMINATIM MENTIO FIT.

Lex proprie nihil aliud est, nisi formula quædam verborum, a Græco λέξις. Nam quis credat, esse a ligando, aut, ut Cicero existimat, de Leg. 1, 6, a legendo? Eaque significatio in multis loquendi formis permansit. *Lex carminis* est formula, modus edicti, Liv. 1, 26. Nam *carminis* verbum, quod ipsum pro formula verborum dicitur, v. c. pro Muren. c. 12, h. l. est ipsum regis edictum; *legis* adjectum verbum significat formulam modumque verborum: ut in musicis *lex carminis* est modus. Si *lex* esset h. l. edictum, *legis carmen* dicendum erat, non *lex carminis*. *Leges Manilianæ venalium vendendorum*, de Orat. 1, 58, quid sunt, nisi formulæ a Jcto conceptæ, quibus uti in emendis vendendis rebus liceret? *Lex pactionis*, vel *fœderis*, vel *jurisjurandi* porro, quæ dicitur, est formula verborum, quibus concepta pactio est, aut fœdus, aut jusjurandum. *Lex censoria* in Verrinis, 1, 51, 55, nihil aliud est, nisi formula *locationis*, ex qua manceps, s. redemptor ædis, exstruere et tradere ædem debebat (vid. *Leges censoriæ*); unde et *leges antiquarum ædium* ap. Plin. H. N. xxxvi, 23, antiquæ locandarum ædium formulæ. Ipsa deinde *lex Verrii*, l. c. c. 55 init. erat formula, quæ continebat modum conditionesque, quibus locari columnas volebat; unde

lex pro *conditions* dicitur. Hoc quum non satis intelligeret Hotomannus, perperam scripsit ad orat. de Prov. Cons. c. 51: *Lex apud Jctos sæpe pactionis usurpatur. Lex mancipii*, de Or. 1, 39, est formula venditionis. Quum ergo *lex fortur* a magistratu ad populum, quæ et *rogatio* dicitur, non fit, quod putant, qui interpretantur, *porter une loi*; sed formula proponitur populo, qua res aliqua juberi possit: quam quum approbat populus, *lex jubetur*; quum rejicitur, *antiquatur lex*. Hujusmodi formulam nostri vocare possunt *proposition de loi*. Nam populus rogatur, *velitne, jubeatne*, etc. aut, *ut velit, jubeat*. Leges omnes, quæ ad jus civile aut publicum pertinent, dici possunt *propositions de lois*: in quibus autem de singulis rebus aut hominibus constituitur, tanquam *lex de Cicerone revocando*, ad Att. iv, 1; *lex Manilia*, qua suasit populo Manilius, ut Pompeium bello Mithridatico præficeret; hæ potius videntur esse, *propositions d'ordonnances ou de décrets*. Nam edictum, quo reges nostri v. c. imperatorem belli constituunt, non appellatur *loi*. Oratio ergo Ciceronis *pro lege Manilia* non est proprie defensio aut *suasio de la loi Manilia*, uti vulgo interpretantur, sed *defensio de la proposition de Manilius*, de Pompeio imperatore constituendo. Contra

lex Domitia est una *propositio de loi*, quia est juris publici. Quom autem *legem ferro centuriatam curiatamque* dicunt Latini; nihil aliud dicunt, nisi, e formula solemnī interrogare populum, quem velit magistratum creare velint alicui rei militaris administrationem committere, necne? velit (in lege curiata) adoptionis facultatem dare, etc. in quibus nullo modo vocabulum nostrum *loi* locum habet. Jam quia, quæ his legibus rogabantur, quom a populo jussa essent, tenebant populum, propterea factum est, ut *lex* diceretur deinde, *quidquid tenet populum*. Et hoc est nostro sensu. Illud etiam attinet dicere, quom imperatores romani, aut reges de jure civili publicoque constituant, non leges proprie dici, sed *edicta, constitutiones*, ut e libris Juris Civilis, Codice Theodosiano, etc. intelligi potest; quom autem alicui concedunt aliquid muneris vel beneficii, eam *legem* appellari posse. V. c. pro vulgari, *ex privilegio Cæs. Majestatis, aut Regis*, dicitur Latine, *ex lego Cæsarca, Regia*, aut, *quam dixit Cæsar, vel Rex*. Nam quod, auctore Pomponio, aiunt *legem esse patricii magistratus tantum, plebeiorum, i. e. tribunorum, plebiscita*, id usus omnis antiquitatis refellit, quæ de utraque promiscue legem dixit; præsertim posteaquam ea, quæ plebs jussisset (plebiscita), omnes Quirites tenere cœpere, eandemque adeo vim habuere cum legibus, quas magistratus patricius comitiis centuriatis pertulisset. Hæc præfati placuit, quod intelleximus usu, nostris hominibus hæc vulgo satis nota non esse, neque in lexicis vidimus satis distincte tradidi. Sequitur deinceps ipsarum Legum commemoratio.

ACTLIA, lata a Manio Acilio Glabrone tribuno plebis, ejus patre, qui in causa Verrina, A. U. DCCLXXXIII, quaesitor fuit, Act. 1 in Verrem, c. 17, et ois. A. U. DCCLXXXVI. Fuit *de pecuniis repetundis*, qua licuit, semel dicta causa, condemnare reum, aut absol-

vere, nisi ampliarent iudices, in Verr. 1, 9. Ceterum in hoc loco hæsit Hotomannus, Obs. 1, 14, qui negat, *Aciliam* hic locum habere; in cujus rationibus refellendis longus est Grævius ad l. c. Omnis Hotomanni disputatio hoc uno concidit, si probare poterimus doctis, falsum esse, quod vulgo omnes sumunt, *Aciliam esse posteriorem Serviliæ*; quæ opinio negotium nobis in loco illo successat necesse est. Nam paraphrasis Græviana non tribuit sententiam facilem et naturalem. Dux leges commemorat Cicero, *Aciliam et Serviliam*, cujus caput de comperendinatione in *Corneliam* translatum erat, quod acerbiora iudicia efficeret; quod sane non fecisset, si acerbior esset, semel dicta causa, pronuntiare. Acerbitas autem legum, uti constare poterat Grævio, non solum posita est in populo, sed etiam in forma iudicii, quæ aretius constringitur reus; quod ex multis legibus intelligi potest, in quibus sola forma iudicii mutata est, et severior constituta. Jam, pergit Cicero, *utram putas molliorem?* quod ita intelligatur necesse est, *Acilianne putas, an Servilianam molliorem?* Neque enim de alia dixerat. Ex quo illud quoque cogitur, ut pronomina, *illam, illa, hæc*, ad has duas leges referantur. *Illa* ergo quam ad *Aciliam* pertineat, *hæc* ad *Serviliam* referatur necesse est, non ad *Corneliam*, nisi, quatenus hoc caput commune habuit cum *Serviliæ*. Jam Cicero statim post *utram* dicit: *opinor illam veterem*. Sed hanc veterem paullo post appellat *molliorem*; quod qua formam iudicii in *Aciliam* convenit. Item, sumto hoc, *illam veterem molliorem esse*, subiungit: *Atqui ego tibi illam Acilianam restituo*, ut non sit, quod conquerere. Manifestum est, *illam veterem*, et *illam Acilianam eandem esse*. Nam quod Grævius per *veterem* aliam superiorem *Serviliæ et Aciliæ* intelligi putat, non vero simile est. Dicit enim *illam veterem*: pronomina *illam* necessario ad aliquid, de quo jam dictum, pertinet. Sed de

nulla alia dictum, nisi de *Acilia*, ad quam referri possit. Hæc explicatio ex regulis grammatices et naturali verborum consecutione ita certa mihi videtur, ut nemo dubitare possit. Itaque vel ex hoc mihi videtur confici, *Aciliam* esse *Servilia* priorem. *Acilia* legi nemo horum, quos consului de hac lege scriptores, annum certum tribuit. Unde igitur constat, *Servilia* posteriorem? Nec tempus, nec ratio repugnat, quo minus *Acilia* prior *Servilia* sit. Ipsa autem forma iudicii, quæ acerbior est in *Servilia*, vero simile etiam facit. Lex *Servilia* lata est A. U. DCLIII. v. in *Servilia Lex*. Filius *Acilii* ejus, qui hanc legem tulit, consul fuit A. U. DCLXXXVI. Tum temporis ad minimum quadraginta et tres annos natus erat. Inter hunc consulatum ergo et annum legis *Servilia* interjecti sunt anni omnino xxxii. Quid impedit, quo minus *Acilius* pater ante hoc tempus trib. pl. esset? Nam tribunitiâ hanc legem esse, non dubitant, quod sciam. Quod Cicero, Act. i in Verr. c. 17, ex ea lege, dicit, severissimis iudicibus usum populum, ipsamque legem *severissimam* appellat *Asconius*: fuit *severa*, quando *severitatem Calpurnia* et *Junia* auxit. Sed quod hanc rationem addit *Asconius*, ut *quæ non comperdinari quidem liceret reum*: nonne potuit accidere *Asconio*, quod multis grammaticis accidisse docti sciunt, atque etiam *Asconio* (v. *Loges sacratæ*), ut in rationibus reddendis aliquando aberraret a vero? et æquumne est, propter hanc explicationem *Asconii*, vim facere legibus grammatices in explicando loco *Ciceroniano*? quem locum, nisi tenebras offunderet locus *Asconii*, omnes ita interpretarentur, ut, semel causa dicta, pronuntiarî posse, mitius sit comperdinatu, atque ut adeo ipsa *Acilia* mitior sit, quam *Servilia*; quando in omnibus aliis legibus comperdinatio majus reo periculum creat. Cicero, ut hoc etiam addam, non dicit: *eroptum esse lege Acilia comperdinatum*, ac

necessario, primum causa dicta, pronuntiatum esse, non licuisse ampliare; sed primum causa dicta, *licuisse* pronuntiare. Quod si post *Serviliam Acilia* lata esset, et severitatis causa comperdinatus ademptus reis, dicendum fuisset necessario, oportebat primum dicta causa pronuntiarî. Ceterum juvenutis causa illud monendum etiam est, quod in *Lexico Fabri* dicitur lex *Acilia* esse eadem, quæ *Aquilia*, de qua apud *Cic.* de Off. III, 14, id falsum esse; neque *Acilii* iidem, qui *Aquillii*.

ACILIA CALPURNIA. vid. *Calpurnia Acilia*.

AGILIA DIMA, pro Sext. c. 64. Nunquam cum *Didio Acilio* consul fuit, sed *Cæcilius*. Itaque docti viri ibi legendum recte consent, *Cæciliam Didiam*. Nam leges *Ælia*, *Junia*, *Licinia*, *Cæcilia*, *Didia*, fuere de comitiis habendis et legum ferendarum modo. Itaque sæpe apud *Ciceronem* junguntur. Vid. v. c. ad Att. II, 9; et sic hoc loco junguntur *Cæcilia*, *Didia*, *Licinia*, *Junia*.

ÆBUTIA, lata est ab *Æbutio*, incertum quo, et quo tempore. Cavit, ne quis sibi ipsi, aut collegis potestatem, aut curationem ferret. Apparet nunc ex *Gaji* noviter repertis institutionibus IV, 30, hujus legis aliam esse partem, nempe de tollendis legis actionibus. Ejus mentio in *Agraria* II, 8. *Pighius*, ex *A. Gellio*, XVI, 10, latam putat a *C.* et *T. Æbutiis*, tribun. pl. A. U. DXX.

ÆLIA, ab auctore *Q. Ælio* consule, A. U. C. DLXXXVI, de comitiis, ad tribunorum seditiosas legum lationes coercendas comparata. *Pighius* autem tribunitiâ putat, A. U. DXXVI latam; quod per locum orationis in *Pisona*. credi non potest. Ea cautum est, ut, quoties comitia essent, 1) de cælo servare liceret; 2) obnuntiare liceret, obnuntiationique cedere necesse esset; 3) intercedere magistratus pares et tribuni possent: ut intelligitur ex or. pro Sext. c. 15, et de Prov. Cons. c. 19. Ejus

mentio porro pro Sext. c. 55; Red. in Sen. c. 5; Ar. Resp. 27; Vat. 9; Pis. 4; ad Att. II, 9. Eam, in Pison. 4, centum annis ante Pisonis et Gabinii consulatum latam ait Cicero: quod et si non ad literam accipiendum, tamen non multo longius tempus intercessisse clarum est, idque convenit satis cum anno, quem nos posuimus. Nam locus ad Att. I, 16, ubi Lurco cum lege Ælia inisse magistratum dicitur, haud dubie corruptus est. Sed de primis duobus legis capitibus aliquid monendum. Primo, hæc lex tantum ad comitia legibus ferendis pertinet. Nam in comitiis magistratibus creandis non licet servare de cælo, nisi quis ante ostenderit, se servaturum, ut e Philippica secunda constat. Deinde *servare de cælo*, ut mea fert opinio, non ad omne auspiorum genus pertinet, sed ad unum certum. Jove fulgurante non possunt fieri comitia. Itaque *servare de cælo*, est *cælum contemplari, si qua parte fulgur existat, aut tonitru*. Quum consul in auspicio est, v. c. nocte, quæ est ante diem, qua procedit, non dicitur *de cælo servare*, sed *auspicari*; neque de ullo auspicii genere invenies, nisi de hoc uno, dici, *servare de cælo*. Jam, quia, qui servabat de cælo, ostendebat, se velle impedire comitia, et quia, si vellet, poterat, nuntiatio sive vero, sive ficto auspicio: eo ipso comitia tollebantur, quod quis, de cælo se servare, aut servaturum, dicebat. Itaque nunquam servatum de cælo, quin comitia tollerentur. Cic. in Vatin. c. 7, *Num quem post urbem conditam scis tribunum pl. egisse cum plebe, quum constaret servatum esse de cælo?* Phil. II, 32, *Quisquamne divinare potest, quid vitii in auspiciis futurum sit, nisi quis de cælo servare constituit?* Nam qui hoc constituit, eo animo facit, ut impediat comitia, unde facilis divinatio. Cf. p. Dom. 15. Hæc confirmantur egregio loco Dionis Cass. L. XXXVIII, p. 66 extr. (ed. Reimar. p. 160 init.), de lege a Clodio lata, qua solutus est a lege Ælia. Porro *servare*

de cælo est magistratum, et, si magistratus jubeat, augurum: unde male nonnulli primum caput legis Æliæ sic concipiunt, *ut augures de cælo servarent*. Itaque et tribunus pl. Sextius de cælo servasse traditur, Sext. 36. Augures porro *nantiare* vitium auspiorum possunt magistratui, sed non *obnuntiare*, h. e. dicere *alio die*: hoc est magistratibus proprium. Phil. II, 32.

ÆLIA SENTIA, Topic. c. 2, jubet *assiduo vindicem assiduum esse*, h. e. locupletem locupleti, ex interpretatione Ælii. Lex Ælia Sentia de manumissionibus satis nota est Jctis; sed ea est consulum A. U. DCCLV, adeoque post mortem Ciceronis, tempore Augusti, lata. Porro, consules Ælium et Sentium quemdam simul, ante Topica scripta, fuisse, aut prætores, aut tribb. pl. (nam et a duobus tribb. pl. leges nominari, lex Carbonis et Silvani docet), non reperimus. Itaque quum a melioribus codd. nomen hujus legis abait, eaque lex, quæ assiduo jubet assiduum vindicem esse, sit e XII Tabb. petita, hoc legis nomen non potest esse a Cicerone. Corruptioni locum dedit nomen Ælii, quod statim subjicitur. Nam quod Norisius, Cen. Pis. Diss. III, 9, *Sentiam esse* putat a librario, Æliam esse jus Ælianum; quod valde placebat Heineccio: id probari propterea non posset, quia lex commemorata est lex, quæ proprie dicitur e XII Tabulis. J. Cannegieterus, de Notis, p. 316, tentat, *Lex apud Ælium Scætum*. Non placet.

AGRARIÆ, *Flaminii, Sempronia, Thoria, Rullii, Flavii, Philippi, Plotia, Cæsaris Julia*, de quibus s. l. Legum agrariarum fragmenta, vel lege collectas habemus in Goesii scriptt. rei agrariæ, p. 329 sq.

ANNALES sunt, quibus constitutum est, quo anno cuique magistratus petere liceret: quo si quis creatur, v. c. consul, *anno suo* consul factus esse dicitur, vid. Agr. II, 2. Has leges attulit ambitio, ut gradus essent petitionis. Philipp. V, 17. Tulit primus accuratius

Villius, tribunus pl. A. Postumio Albino et Q. Fulvio Flacco cons. qui inde *Annalis* dictus est, quod nomen familiaris hæsit, Liv. xl, 44, et Manut. de Legg. c. 6. Nam etsi Livius, l. c. primum ab eo de ea re latum esse dicit: tamen idem, jam ante eum de tempore honorum petendorum leges fuisse, dubitare nos non sinit, xxv, 2. Sed anni singulorum non definiti erant, ut lege Villii, verum univæse, quæ ætas matura esset honoribus petendis. Vid. Sigonius et Pighius, inpr. Dukerus, ad Liv. ll. cc. Anni autem constituti sunt Villia lege, quæsturæ 31, ædilitati 37, præturæ 40, consulatui 43. Nam his annis Cicero hos magistratus gessit, qui, suo se quemque anno gessisse, prædicat; nec audiendi, qui aut annum 27, ut Zamoscius, de Senat. p. m. 25, aut annum 25 ponunt, ut Dodwell. Præl. Camd. Dicuntur hæc leges etiam *Annariæ* apud Festum et Lamprid. in Commod. c. 2. *Annalem* tulit etiam M. Pinarius Rusca trib. pl. (vid. Cic. de Or. II, 65), ex qua nihil restat: nec ætas ejus satis certa.

AMBITU (*Leges de*), *Calpurnia*, *Cæcilia*, *Fabia*, *Julia*, *Licinia*, *Tullia*. v. suis locis.

ANTONIA. Ep. XII, 14, si vera lectio, de iis legibus loquitur Cicero, de quibus multa dicuntur in Philippica prima et secunda, quas Ant. in consulatu secundo per vim et contra auspicia tulit; item quas e tabulis Cæsaris dicebat se proferre, quod convenerat in senatu, quietis causa, acta Cæsaris rata habere. Nominatim memoratur *judiciaria*, quam in consulatu cum Cæsare tulit, Phil. I, 5; VIII, 9.

APULIA, L. Saturnini, tribuni pl. de *majestate* (Cic. de Orat. II, 25, 49) A. U. DCCLII lata, occasione motuum, qui Romæ exorti sunt, quum Cimbrī superatis Alpibus Q. Catuli exercitum invasissent, et equites romani relictis præsiidiis Romam fugissent; qua re imminuta populi rom. majestas videbatur. v. Pighius ad h. a.

APULIA, ejusd. L. Saturnini trib. pl.

A. U. DCCLIII. pro Corn. Balbo, c. 21. Ea tulit de *colonis in Siciliam, Achaiam Macedoniamque deducendis*; simul detulit Mario, ut in singulas colonias ternos cives crearet, hoc consilio, ut eo minus huic rogationi C. Marius consul resisteret. Sed ea lex perlata non est, ut e Cicerone, l. c. intelligi potest. De ceteris legibus Apulie popularibus, jam a Gracchis promulgatis, v. Flor. III, 16; Cic. de Leg. II, 6; Nieuport. Hist. Rom. VII, 8.

APULIA FRUMENTARIA. vid. *Frumentaria*.

AQUILLIA (forte C. Aquillii Galli trib. pl.) de *damno injuria dato*. Ea est, quam Cic. in Bruto, c. 34, extr. appellat de *justitia*: pro quo quidam, non probante Grutero, legunt *injuria*, vel *injustitia*. Omnibus, de damno injuria dato, legibus, quæ ante erant latæ, derogavit, ut ait Ulpianus, l. XVIII, ad edictum. Ejus reliquias a Caio et Ulpiano servatas illustravere Balduinus, Noodt, et docti viri ad Caium in Schuldingii Jurispr. Ante-Justin. p. m. 179. — Confer nunc fragm. nov. orat. pro Tullio, c. 2. Gajus perpaucas sed omnino nova de lege Aquilia nos docuit hæmp de secundo capite hujus legis quod nobis plane incognitum erat. Cf. III, §. 215 et 216.

AQUILLIA, C. Aquillii Galli, Ciceronis familiaris, de *dolo malo*, quem tum teneri putabat, quum aliud esset simulatum, aliud actum. Omnium malitiarum everriculum hanc legem appellat Cicero, de N. D. III, 50, Cf. de Off. III, 14. De hac lege est comm. J. Suarezii Mendozæ in Thes. Meermannii T. II; qui putat auctorem esse M. Aquilium cons. A. U. DCXXXV. Sed hic Ciceroni familiaris esse non potuit.

*ATERNIA TARPEIA, de Rep. II, 35, de *nullæ sacramento*, a Sp. Tarpeio et A. Aternio cons. lata, quarto circiter et quinquagesimo anno post primos cons. De hac Dionys. Halic. x, 50; A. Gell. XI, 1; Festus, v. *peculatus*.

ATINIA, in Verr. I, 42, de *robis furto surreptis non usu capiendis*: cujus hæc

verba fuerunt, quod surreptum erit, ejus aeterna auctoritas esto. v. Gell. xvii, 7. Verbum surreptum explicat Gothofredus ad xii Tabb. et surreptum latius esse *re furtiva*, cui jura in xii Tabb. aeterna auctoritas tribuitur. Tulit tribunus quidam *Atinius*. Ejus in Institutionibus et Pandectis aliquoties fit mentio. Vid. Menardus ad Cicer. l. c. Quæstio fuit inter JCtos veteres, auctore Q. Scævola, utrum ea lex in præteritum etiam, in futurum tantum valeret. vid. Gellius l. c. Balduinus, Jurispr. Mucian. p. 281, 282; Menardus, l. c. Cicero quidem diserte, loco citato, eam his legibus annumerat, quæ in posterum statuunt, ex iis que docere suscipit, non posse a prætore edici in præteritum.

AULI Lex, ad Att. vi, 2, v. *Gabinia*.

AURELIA est judiciaria *L. Aurelii Cottæ*. Quum, a primis temporibus judiciorum, ea penes senatum fuissent, C. Gracchus (v. *Sempronia lex*) tulit, ut propter avaritiam senatorum ad equites transferrentur. Hi ita severe judicabant, ut ipso Cicerone teste, in Verr. Act. 1, c. 13, nunquam eques in judicium aut suspicionem captæ pecuniæ propter rem judicandam vocatus sit. Sed erant tamen iniquiores senatus, et reos senatores nimis cupide condemnabant, in primis, si quem constabat, aut in senatu, aut in magistratu provinciali, publicanis impudentibus non satis indulgisse. Itaque quum frustra lege *Livia* et *Plautia* latum esset, ut equitibus et senatoribus essent communia judicia; C. Sulla tandem restituit senatoribus judicia. Sed ne tum quidem, ut e Cicerone, in primisque Verrinis, intelligi potest, recte judicabant. Itaque, quum diu plebs de judiciis esset conquesta, et verendum esset, ne seditiosus trib. aliquis inde seditionis movendæ occasionem arriperet; legem judicariam tulit Cotta, prætor, Pompeio et Crasso II coss. in qua hoc temperamento usus est, ut omnibus ordinibus satisfaceret, quod nulli judicandi potestas

eriperetur. Itaque ex illa lege judicaverunt *senatores*, *equites*, et e plebe *tribuni ærarii*. Nam quod Vellei. ii, 32, duobus ordinibus judicia a Cotta data dicuntur, id fit, quia tribunorum ordo non numeratur, ut sexta classis census Tulliani. v. interpretes ad l. c. Unde et interdum senatores tantum et equites memorantur, ut pro Fonteio, c. 12. Ejus legis sæpe mentio apud Ciceronem, v. c. Phil. 1, 8; Agrar. 1, 2; Corn. fr. pag. 110, etc.

AURELIA lex commemoratur ad Q. fr. 1, 3 extr. quæ videtur, quantum e contextu judicare licet, *de ambitu sanxisse*: quod etiam videbatur Manutio ad l. c. Ea cujus Aurelii fuerit, nondum reperi.

AURELIA, fratris *C. Aurelii Cottæ*. vid. *C. Cottæ leges*.

CÆCILIA. *L. Cæcilius* trib. pleb. consule Cicerone A. U. DCXC, tulit *de ambitu* legem, qua ejus pœna imminueretur, et ea constitueretur, quæ ante proximam legem fuisset. Nam quum frater ejus de ambitu reus factus condemnatusque esset, adeo ægre tulit eam pœnæ acerbiter, quæ fratri perferenda erat, ex lege recentissima, *Calpurnia*, ut de ea lege mitiganda cogitaret. Itaque videbatur ea lege res judicatas rescindere velle. Sed, quantum e Cicerone colligere licet, non est perlata, pro Sulla, c. 22, 23.

CÆCILIA DIDIA, lata a Q. *Cæcilio Metello* et T. *Didio Vivio*, coss. A. U. DCLV; utilissima civitati rom. unde inter remedia reip. refertur a Cic. ad Att. ii, 9. Ejus duo capita apud Ciceronem invenio, alterum, *de modo legum promulgandarum*, Phil. v, 3; alterum *de duabus rebus non una lege jungendis*, quod dicebatur, *per saturam ferre*, pro Domo, c. 20. Manutio autem, de Legg. placet duas fuisse leges, quod non absurdum est; sed nec necessarium est. Nam quia fuit de modo legum ferendarum, plura capita habere potuit, quæ nempe ad illum modum pertinerent. Ceterum conf. h. l. **ACILIA DIDIA**.

CÆSARIS LEGES. vid. *Julio*.

CÆPIONIS judiciaria lex, de Invent. 1, 49, est *Servilia judiciaria*: quam vid.

CALPURNIA, L. *Calpurnii Pisonis*, trib. pl. Verr. 1v, 25; Off. 11, 21. Ea primum latum est, A. U. DCIV, *de pecuniis repetundis*, ut si quis provincialis magistratus contra leges pecuniam in provincia cepisset, ab eo repeti ex judicio possent. Hac lege prima quaestio perpetua constituta est. Ea ergo fuit de pec. repet. quam alix secutæ sunt. Cic. in Brut. 27.

CALPURNIA alia fuit C. *Calpurnii Pisonis, de ambitu*. Lata est A. U. DCLXXXVI, eo et M^p. *Acilio Glabione* cons. auctore senatu, quod eo anno magnus ambitus apparebat, et C. Cornelius tr. plebis de ambitu ferebat, gravioresque justo poenas ei constituebat. v. pro C. Cornelio, p. 108, etc. Ejus mentio pro Mur. c. 23, 32. Dicitur etiam *ACILIA Calpurnia*, sed apud Ciceronem simpliciter *Calpurnia*. Senatusconsultum factum est paullo post, quo lex *Calpurnia* abrogaretur, pro Corn. 1, p. 105, ad q. 1. vid. Ascon. De ea intelligendus *Salustius*, B. Cat. 18. In primis accurate de ea narrat *Dio Cass.* xxxvi, p. 18.

CAMPANA, ad Att. 11, 18, est *Julii Cæsaris*, quam in consulatu tulit de agro Campano dividendo. vid. *JULIA agraria*.

CARBONIS tribunitia: ut populo eundem tribunum creare liceret, quoties vellet. Ei restiterunt *Scipio* et *Lælius*, de Am. 21. Est C. *Carbonis* trib. pl. de quo v. Ind. Hist.

*CARBONIS (ejusdem) et *SILVANI* lex tribunitia, A. U. DCLXIV lata *de civitate*, ut, qui fœderatis civitatibus adscripti essent, et tum, quum lex ferebatur, in Italia domicilium haberent, et sexaginta diebus apud prætorem profiterentur, ii cives rom. optimo jure essent; pro Archia, c. 3. Dicitur etiam *Plautia*, vel *Plotia* a *Silvano*, qui e familia *Plotia* fuit; vel *Plautia Papiria*, ob C. *Papirium Carbonem*, auctorem alterum. Habet novus scholiast. ab

Ang. Maio editus, *Silanus et Carbo* cons. Cave credas.

CARBONIS tabellaria. vid. *Tabellariæ leges*.

CASSIA de senatu, quæ populi judicium firmasse dicitur, laudatur in *Cornelianæ* 1 fragm. p. 110. Est ejusdem L. *Cassii Longini* trib. plebis, a quo tabellaria profecta est, C. *Mario* et C. *Flacco* cons. lata, ut *Asconius* ad l. c. tradit, propter similitudines cum Q. *Cæcilio*, cui populus imperium, ob res male cum *Cimbris* gestas, abrogaverat. Nam ea lege sancitum est, ut, quem populus damnasset, cuive imperium abrogasset, is in senatu non esset.

CASSIA tabellaria. v. *Tabellariæ leges*.

CASSIA TERRENTIA frumentaria. v. *Frumentariæ*.

Q. CATULI de vi. vid. *Lutatia*.

CENSORIÆ, in Verr. 1, 55, sunt 1) formulæ, quibus censores veteres templa, aut alia opera publica, ædificanda locabant, ut ex iis a redemptoribus extruerentur et traderentur. Ex eo loco intelligi potest, istas formulas semper retentas fuisse, sed ita, ut e re ipsa quædam censoribus corrigere liceret, h. e. addere. 2) De *Provinc. Cons.* c. 5, lex censoria est formula, qua publicanis a censoribus vectigalia locata sunt, quæ et vectigalia ipsa, quæ locabantur, et conditiones, quibus locabantur continebat, ut et populo, et redemptoribus prospiceretur. Conf. ad Q. fr. 1, 12; Verr. 11, 7. Pro lege censoria est locatio censoria, Verr. 111, 6. Hoc sensu etiam in libris *Juris Civ.* occurrit, et fragmenta legis cujusdam censoriæ sunt in *Pandectis*. Vid. *Bald. de Jurispr. Mucian.* p. m. 114 seq. CENSORIÆ leges sunt 3) constitutiones et edicta censorum, de ærario et vectigalibus pop. rom. de ædificiis publicis, de populi in tribus et centuriis descriptione, et similibus rebus. In his erat etiam constitutio, qua cautum erat, ne carnifex in urbem ingrederetur, cujus mentio pro *Rabirio Perd.* c. 5; ad quem locum vid. *Turnebus*. Hinc

causæ etiam ad censores agi dicuntur, ex his scil. legibus, Varr. R. R. 1, 7 extr. Ipse etiam *lex Clodia*, de notis censoriis, docet causas quasdam apud eos actas esse. Legis Censoriæ mentio exstat in fragmento de jure fisci §. 18, quod una cum Gaji institutionibus in palimpsesto Veronenai inventum est.

CENTURIATA LEX, Agr. 11, 11, dicitur, quidquid in comitiis centuriatis ad populum fertur, etiam de magistratibus creandis, ut l. c.

CICERO. *vid. Tullia.*

CINCIA, a *M. Cincio Alimento*, tr. pl. A. U. 441, Cornelio et Sempronio cose. lata, suasa autem a Q. Maximo, Cic. de Senect. 4. *Fuit de donis et muneribus, ne quis ea ob causam orandam caperet, quæ sunt Taciti verba*, Annal. 21, 5; unde a Plauto *Muneratis* dicitur. Ejus mentio ap. Cic. de Orat. 11, 7; ad Att. 1, 20. Notus est doctus Fr. Brummeri Lips. de hac lege Commentario. Conf. Schultingii Jurispr. Antejest. p. 561 seq.

CIVITATE (*Leges de*), *Licinia, Papia, Gellii, Carbonis et Silvani, Cælia*, etc. v. suis locis.

CLODIA sunt *P. Clodii*, trib. pleb. cose. Gabinio et Pisonem, late, de quibus est locus classicus, pro Sext. 25, 26. In his plurimum turbarum dedit ea, qua tulit, *ut Cicroni aqua et igni interdictum esset, et ne intra quingenta millia passuum ab Italia tecto reciperetur; ac ne quis de eo revocando mentionem neque in senatu, neque ad populum faceret*. De qua lege multa in or. pro Domo, de Ar. Resp. pro Sext. ad Quir. et in Senat. post redit. in Pisonem, etc. Aliam improbissimam tulit *de Cypri rege Ptolemao, ut bona ejus publicarentur, et Cyprus in provinciam formam redigeretur, eaque res Catoni manderetur*: de qua Cic. pro Sextio, c. 26. Ejus legis hæc causa fuit, ut primum regem ulcisceretur, qui sibi a piratis capto olim pecuniam, qua se redimeret, negarat; deinde Catonem a republica removeret, ne ab eo impedirentur conata sua. v. Dio, xxxviii,

p. 79. Et similis, qua *sacerdoti Pessinuntio sacerdotium ademit*, Ibid. Nec melior ea, qua *Gabinio et Pisoni provincias Syriam et Macedoniam dedit*: quod illi pacti erant, ne ipsum in Cicerone relegando impedirent. De *frumentaria*, v. *Frumentariæ*. Tulit etiam, *ne quis eo die de cælo servaret, quo cum populo agi posset; nec intercederet quisquam tribunorum: quo Cicero legem Æliam Fufiam sublatam dicit, pro Sext. l. c. quod tamen Tunstallus, Ep. ad Middleton. p. 68, existimat tantum pertinuisse eo, ut ipse ea lege solutus esset, ut factum in Lurcone, ad Att. 1, 16. Alia fuit de collegiis novis instituendis (quæ deinde Cæsar sustulit, Sueton. c. 42). Denique tulit, ne censoris in senatu legendo præterirent, nisi qui apud eos accusatus, et censoris utriusque sententia condemnatus esset: quam legem sustulit Scipio, Pompeii socer, ut patet e Dione Cass. xl, p. 147. Vid. in Pison. c. 4, et ibi Ascon. orat. pro Domo, de Ar. Resp. pro Sextio, passim.*

COCTIA est *L. Aurelii Cottæ* judicaria, ad Att. 17, 16. v. *AVANLIA*. Neque vero erat, quare Malaspina dubitaret, a Cotta posse Coctiam fieri. Nam eodem modo a regulo Cottio Alpium pars dicitur *Alpes Cottianæ*, et *Coctianæ*, ap. Tac. Hist. 17, 68. Add. Varias Lect. in Sueton. Ner. 18; Liv. xxxi, 58; Cic. Off. 11, 17. Sed inusitatum hoc, quod a cognomine legis nomen ducitur; quamquam etiam Asconius legem *Servilium* de repetundis vocat *Glanciam*, ad Act. 1 in Verr. Et est *Lex Metella* ap. Plin. xxxv, 17, ubi tamen corrigunt *Metilia*. v. Harduin. ad l. c.

CÆLIA *tabollaria*. *vid. Tabollaria lege.*

CORNELIAE LÉGES. de his v. Pighius ad a. 461. Apud Ciceronem hæc occurrunt:

CORNELIA, *L. Cornelii Sullæ de sententia ferenda*. Ea autem erat, ut, antequam iretur, causa cognita, in consilium, quaesitor interrogaret reum,

palam, an per tabulas vellet sententias ferri. Ex Cluentianæ c. 20 intelligitur, eam legem valuisse adhuc tempore celebris illius iudicii Juniani: paullo post autem, quomodo Cicero Cluentium defenderet, obsoleat fuisse, neque amplius observatam.

CORNELIA judiciaria, ejusdem; qua judicia equitibus adempta, et senatui restituta sunt. Ascon. in Divinat.

CORNELIA, pro Cluent. c. 56, ejusdem Sullæ est *de veneficiis*, quæ ante *Sempronia* fuit. Ea cautum est primo de sicariis, deinde de veneficiis, de coitionibus, de falso, etc. ut quæstiones capitales haberentur; et pœna his constituta est et deportatio, et bonorum proscriptionis. Vid. Sigon. de Judiciis, II, 31, p. m. 664.

CORNELIA de proscriptis, ejusdem; qua inter alia cautum est, ne quis proscriptum juvaret (vid. in Verr. I, 47), ut proscriptorum bona venirent ad kalend. junias, et in tabb. publicas ad ærarium pecunia redacta referretur, pro Rosc. Amer. c. 43, 44; Agr. III, 3. In eadem, ut opinor, lege fuit, ut iis, qui suas partes in bello secuti essent, honores ante tempus legitimum capere liceret, Acad. II, 1. Sed aliis placet, peculiarem legem *de magistratibus* fuisse: quod ipsum non absurdum.

CORNELIA testamentaria, contra testamentorum subjectores et corruptores, in Verr. I, 42. Sed eadem item alia genera falsi complexa est, unde et *de falso* laudatur. v. Jul. Paulli recept. sententiarum lib. V, tit. 25, et ibi viros doctos ap. Schulting. p. 513 sq.

CORNELIA nummaria, qua cautum est, ne quis privatus nummos adulterinos faciat, infuso deteriori ære in nobilibus, aut alio modo, in Verr. I, 42. Continebatur hoc falsi genus lege *de falso*; sed quod nil pestilentius est reip. quam adulterari nummos, lege peculiari de hoc crimine sancendum putavit Sulla. v. Gravinæ O. J. p. 451. Huc pertinet etiam *edictum Marii Gratidiani*, trib. pl. de quo videndus Pli-

nii, Histor. Natur. XXXIII, 9 extr.

CORNELIA de repetundis secuta est *Serviliam*; ex qua quum alia, tum hoc in suam transtulit Sulla, ut, si ex bonis rei condemnati non tantum redigeretur, quantum ei lis æstimata esset, persequi ab iis liceret, ad quos ea pecunia, quam cepisset is, qui damnatus esset, pervenisset. Ex quo legis capite accusatus est, damnato Gabinio, L. Rabirius Postumus. vid. or. pro Rab. Post. c. 4.

CORNELIA de provinciis ordinandis. Hujus legis capita apud Ciceronem hæc reperio: Sumtus definiēbat, quos liceret civitatibus provincialibus facere in legatis publice Romam mittere, ut eos in senatu laudarent, qui provinciæ præfuisset, ep. ad Div. III, 8, 10. Sanciebat, ut, qui provincias ex S. C. lege *Sempronia* haberent, imperium retinerent, quoad in urbem introissent. Quod sine dubio non hanc vim habebat, ut ex lege hæc imperium haberent, et rem militarem attingere possent prætores, quod e curiata lege habebant; sed ut, si per curiata legem imperium haberent, id non tam diu haberent quoad e provincia decessissent, sed, quoad in urbem introissent. Ceterum, quomodo in hæc lege calumniatus sit Appius, vid. ep. ad Div. I, 9. Conf. Sigon. de A. J. P. III, 11, circa fin. Ut tricesimo die, postquam in provinciam venisset successor, de provincia prætor decederet, ibid. III, 6.

CORNELIA de civitate. Ea lege Volaterranis jus civitatis rom. ademptum est, ita tamen, ut nexa atque hereditates non tollerentur, h. e. ut et hereditates capere possent, et per nexum, s. per æs et libram abalienare, quæ vellent. Hanc legem negat Cicero valere posse, quia sit contra jus romanum, quo civitas nemini invito adimi possit. v. pr. Cæcin. c. 33 sq.

CORNELIA de sacerdotiis, ap. Ascon. in Div. v. *lex Domitia*.

CORNELIA majestatis, in eos, qui majestatem pop. rom. minuissent. Ea di-

citar in Pisonem, c. 21, vetare hæc : educere e provincia exercitum, et bellum sua sponte gerere, in regnum in-juam populi et senatus accedere; et pro Cluentio, c. 21, legiones sollicitare; in Verrem, 1, 5, vivos dimittere hostes populi rom. accepta pecunia; ep. ad Div. III, 11, ne in quemvis impune declamare liceret. Quicumque amplitudinem dignitatemque populi rom. læsisse convinci poterat, is majestatis convictus putabatur, ut docet auctor libr. ad Herenn. II, 12.

CORNELIA tribunitia, Verr. I, 60 : multa petita est a Q. Opimio, ... quod, quum tribunus plebis esset, intercessit contra *legem Corneliam*. Hujus legis sæpe fit apud veteres mentio. Caput ejus, ad quod hic locus pertinet, fuit de intercessione tribunitia. Ex h. l. videatur colligi posse, tribunis ademptam fuisse potestatem intercedendi, quam tamen unam relictam diserte tradit Cicero, de Leg. III, 9; Cæsar B. Civ. I, 5. Eam difficultatem sic tollere tentat Manutius, ut Opimium putet opposuisse se legi Cornelie, ut ea abrogata lex C. Aurelii Cottæ de restituenda tribunitia potestate perferretur. Sed quis unquam legit ita dici, *intercedere contra legem aliquam?* Latinitas quidem hæc verba non aliter accipi patitur, quam, *intercedere, vetante lege; aliter, quam lex jussit, intercedere*. Res autem sic se habet : Lex Cornelia ademerat tribunis intercessionem, non tamen omnino, sed ut in causis quibusdam relinqueretur, aut iis finibus circumscriptus esset ejus usus, ut raro intercedere liceret. Locus Cæsaris videtur indicare, licuisse intercedere, si quis sua sponte intercederet : reprehendit enim senatum, qui talem Antonii intercessionem sustulerit; non quum appellatus esset. Nam si omnis dignitas adempta est, etiam hæc ablata fuerit necesse est, ne appellari possent tribuni : in quo maxima dignitas. Pighius ad a. 672, tradit, cautum lege Cornelia fuisse, ne appellantis opem ferrent, nisi jurassent, se aliter æquo

jure uti non posse. Id unde hauserit, nescio : quod tamen est absurdum. Illud certum est, culpam ab Opimio commissam eo, quod alieno loco intercesserat.

Cn. CORNELII et L. GELLII. vid. *L. Gellii et Cn. Cornelii*.

CORNELIA, C. Cornelii, qui trib. plebis A. U. DCLXXXVI fuit, memorantur ab Asconio Pediano in Argum. orationis pro Cornel. et in ipsis fragmentis. In iis legibus ferendis quum multum turbarum ortum esset, intercessio collegæ neglecta, fasces consulis fracti, etc. majestatis reus factus est, prætor Cicerone defendente, v. inpr. Dio Cass. XXXVI, p. 18, 19. In duabus, quæ perlatæ sunt, fuit hæc : *ut prætores ex edictis suis perpetuis judicarent*, h. e. edicto annuo, nisi quis malit legere *perpetuo*, i. e. sine varietate, quod valde probabile facit J. A. Bachius, in Hist. Jur. p. 208. Sed prætoribus videtur licuisse etiam ex tempore quædam edicere, cujusmodi edictum commemoratur, sed provinciale, Verr. III, 14. Saltem id sibi videntur quidam arrogasse : cui generi perpetua opponuntur. Ejus legis quæ vis fuerit, v. ap. Perizon de Lege Vocon. p. 193.

CORNELIA de libertinorum suffragiis, in fragm. or. in Cornelium, est quæ et *Manilia* dicitur, de qua v. infra. Eam accusator Cornelii dixerat a Cornelio trib. pl. cum Manilio datam esse.

C. COTTÆ, fratris L. Aur. Cottæ, leges memorantur in fragmentis Cornelianæ I, p. 104, de iisque ipse abrogandis ad senatum retulisse dicitur. Eæ quorsum pertinerint, non constat. v. Ascon. ad l. c. qui commemorat hanc, qua tulit, ut iis, qui tribuni plebis fuissent, alios quoque magistratus capere liceret, quod L. Sullæ lege nefas erat. Eam autem legem non contineri putat iis, de quibus abrogandis ad senatum retulerit.

C. COTTÆ ejusdem *de judiciis privatis* memoratur l. c. eamque abrogavit frater M. Cotta, anno postquam lata est.

CRASSI de civitate. vid. Licinia.
 * *CURIATA* dicitur, quidquid in comitiis curiatis ad populum fertur. Sic reges rom. de suo imperio *curiatam legem* tulerunt, v. c. Numa, de Rep. 11, 13; Tull. Hostilius, 11, 17; Anc. Marcius, 11, 18; L. Tarquinius Priscus, 11, 20; Serv. Tullius, 11, 21. Sed tempore Ciceronis, inductis tributis, quom obsolevisset curiata (vid. *Gron. Observat.* iv, 1; Agr. 11, 11), per xxx lictores in duabus causis habebantur, primo *de re militari*, deinde *de adoptione*. Nam, ut Cicero ait in Agr. 11, 13, rem militarem continebant, neque cuiquam licebat eam attingere sine lege curiata. Cf. *Cornelia de prov. ord.* Hinc *lege curiata ornari*, ibidem, c. 10, est, comitiis curiatis accipere imperium, et potestatem rei militaris administrandae. De *adoptione* autem exemplum exstat. P. Clodii, qui comitiis curiatis a plebeio adoptatus est.

DIDIA et *CMCILIA. vid. Caecilia Didia.*

DOLO MALO (Lex de). vid. *Aquillia.*

DOMITIA de sacerdotiis, ad Brut. ep. 5. Eam tulit A. U. DCCLIX, consulibus C. Mario et C. Fimbria, *Cn. Domitius Ahenobarbus*, trib. pl. Ex ea lege sacerdotes, h. e. pontifices, augures, quindecimviri sacr. fac. qui ante a collegio quique suo cooptabantur, comitiis populi rom. electi sunt, ut ita sacerdotia hæc ab illo tempore beneficia pop. R. facta sint. Nam qui jam ante, ut pontifex M. curio M. et alii, a populo creati fuerant (Liv. xxv, 5; xxvii, 8), ad eos lex hæc non pertinebat. v. Gruch. de Com. 11, 2, 3, quamquam et pontifex M. Agrar. 11, 7, ea lege creatus dicitur. Sed quod religio obstare videbatur, quo minus populus hos sacerdotes faceret, eamque ob causam eadem lex antiquata esset, quam eam, Q. Maximo, fratre Scipionis, et L. Mancino cons. tulisset C. Licinius Crassus, de Amicit. c. 25; hanc religionis calumniam ut vitaret Domitius, hoc legi adjecit, ut xvii tantum tribus sorte ductæ sacerdotes crearent. v. Agr. 11, 7, qui est locus

de hac re classicus. Sublata est hæc lex a Cornelio Sulla, *lege Cornelia de sacerdotiis*, mobilitatis amore lata, a quo multæ alie ejus leges profectæ sunt. Sed hæc quoque paulo post a Labieno trib. pl. A. U. DCXCII sublata, et *Domitia* restituta est. E. Phil. 11, 2, autem patet, hoc temperamentum adhibitum esse, ut duo e collegio nominarentur; populus ex his, qui nominati essent, legeret. Eam confirmavit C. Julius Cæsar, donec M. Antonius lege lata collegiis jus suum restituit. v. Guther. de Jur. Pont. 1, 8; P. Manutius de Legibus, et ad Epist. ad Brut. 5.

DODICAM TABA. LESUS a decemviris consulari potestate ex *lege Terentia* late sunt, A. U. ccciii, et ccciv; de qua re non est ut multa dicamus. vid. Liv. 111, 31 sq. Pomponium de O. J. et ad hunc Cujacium (ad calcem *Observatt.*) et Hynckershøkiæ in *Opusculis*: ut ceteros mittamus, qui juris rom. historiam scripsere. Ipsarum Tabæ fragmenta e libris veteribus multi collegere, quos omnes vicit Jac. Gothofredus in præstantissimo libello de quatuor fontibus juris. Has tabulas fontem omnis quum publici, tum privati juris romani recte appelles, iisque insigne pretium Cicero statuit. Eas, si quid ex iis definiri non posse videbatur, supplere poterant prætores edictis, e quibus Jus honorarium ortum est, uti appellatur v. c. in *Institut.* Justin. 11, 4, 10. Supplementa fecere etiam tribb. plebis, aliique magistratus, legibus de Jure Civili ferendis. Cujusmodi sunt Voconia, Furia, Falcidia, Aquillia, et omnes, quæ juri privati sunt.

EBUTIA. vid. Abutia.

FABIA de servis alienis veteris, s. de plagiaris, ut in veteribus Juris libris citatur. Ejus hæc vis fuit, ne quis aut ingenuum, aut libertinum, aut servum alienum, invitum secum haberet, aut invito, vel insciente domino venderet, aut emeret sciens. Ejus mentio apud Ciceronem pro C. Rabirio

Perd. c. 3; ad quem locum vid. Turnebus. Cf. Paullus, Sent. Rec. v, 30, 6; Gravina, Orig. Jur. p. 46a.

FABIA de numero *seclatorum*, pro Murena, c. 54. *Sectatores* qui dicuntur, vid. ap. Quintum fr. de *Petitione consularis*, ubi ab *saluatoribus* et *deductoribus* distinguuntur. Ei rei, quoniam ad ambitum pertinere videbatur, modum statuere visum est Fabio, hujus legis latori.

FLACCI de *Sullæ actis*. vid. *Valeria*.

* FLAMINIUM de agro *Gallico et Piceno*, quam scribit Cicero, Acad. II, 5, aliquot annis ante secundum Punicum bellum, invito senatu, trib. pleb. C. Flaminium tulisse (tulit et C. Carvilius Maximus), de agro Piceno et Gallico viritum dividendo, in Bruto, c. 14. Cf. de Invent. II, 17. Ad h. l. alludit Cato in Origg. ap. Varr. R. R. I, 2, ubi male in vulg. nonnullis legitur, *jubente Cæsare*. Nam is ager diu ante Cæsarem hac lege divisus est. *Gallicus* autem ager qui sit, v. Ind. Geogr. Ceterum hanc legem et initium corruptæ plebis, et causam belli cum Boiis et Insubribus fuisse docet Polybius, II, 21; quem putat Pighius, ad ann. DXXI, potius de Flaminie legis anno sequendum esse, quam Ciceronem.

L. FLAVII *agraria*, ad Att. I, 18, 19, qui tribunus pl. eam tulit Metello Celere et Afranio *cons.* auctore Pompeio, sed non pertulit. Nam de agris dividendis Pompeii militibus, etc. ferebat, magnorumque motuum causa fuit. Videndus Dio Cassius in primis, XXXVII, p. 52.

FRUMENTARIÆ sunt, quibus largitio frumenti plebi ex ærario faciendâ proposita et sancita est. De iis vid. *Lipsum*, Elect. I, 8; qui tamen non omnes leges frumentarias commemoravit; et Vincentii *Contareni* de *Frumentar.* Rom. largitione librum, in quo Lipsiana examinantur: quibus addas licet collecta *Hortensii* in ed. Ciceronis Olivetana, p. 431 sq. Hæc autem hæc sunt: 1.) SEMPRONIA C. *Gracchi*, trib.

pl. qua sancitum est, ut inopi plebi singuli modii venderentur a senatu triente cum semisse, idque frumentum, plebi dividendum, ex ærario emeretur. Ejus sæpe mentionem facit Cicero, 7. c. pro Sextio, c. 48; Tusc. III, 20; Brut. c. 62, ubi M. Octavius, Cn. F. eam populi frequentis suffragiis abrogasse dicitur (qui locus Lipsium fugiebat); de Off. II, 21. Eam instaurare conatum esse aliquem de tribunis C. Marii A. U. DCXXXV collegis, colligo e Plutarcho in Mario, p. 407, ed. Sylb. qui dicit, C. Marium opinionem popularitatis, lege de ambitu lata concitatam, perdidisse, repugando fortiter legi frumentariæ, quæ ferebatur. Ceterum tirones novent, in lege dici *semisses et trientes* pro dextantibus; quia dextantes nummos non habebant, ut bene docet Gronov. de Sestert. IV, 12. Frustra Chappmannus ap. Pearcium ad Cic. Off. II, 21, coarctat *semisse aut triente*, interpretaturque vilissimo pretio.

2.) APULIA *Saturnini*, ad Her. I, 12; quæ non fuit, nisi instauratio aut confirmatio *Somponis*, A. U. DCXXXI lata. Ei se opposuit quæstor urbanus, Cæpio, senatumque docuit, ærarium tantam largitionem ferre non posse. Itaque perlata non est. Hæc continetur legibus *Apulois*, quæ memorantur de Legibus, II, 6.

3.) LIVIA M. *Livii Drusi*, A. U. DCXXXI lata, quæ continetur legibus *Livii*, a Cicerone, de Legg. II, 6, memoratis. Conf. Ascon. in *Cornelianam*, et Flor. III, 17. Hæc lex ipsa *Somponia* erat, quæ jam aliquandiu intermissa erat. Non est perlata.

4.) CASSIA *TERTENTIA*, lata a duobus *cons.* C. Cassio et M. Terentio, A. U. DCXXX, consensu senatus, qui aliter placari plebem, in senatum nimis vehementer coortam, non posse intelligebat. Ea quini modii singulis in singulos menses constituti videntur. vid. Sall. Hist. p. 974, ed. Cortii; nisi id ipsum e *Sempronia* repetitum est. Caput ejus inventio hoc in Cicerone, in

Verr. III, 70, ut quotannis ex serario pecuniæ summa decerneretur Scto, qua frumentum in Sicilia, frumentaria pop. rom. provincia, a prætore emeretur, et quidem eodem omnibus annis pretio, nempe quaternis sestertii singuli tritici modii, duobus autem hordei. Ceterum, utrum ad Siciliam solam istud caput pertinuerit, an vero alias etiam provincias complexum sit, de eo non convenit inter eruditos. Illud nobis videtur e Ciceronis loco laudato colligi posse; hoc contendit Contarenius l. c. Atque hoc caput, cum nonnullis aliis fortasse, de modo comportandi distribuendique frumenti, Sempronie additum est. Nam uti in ceteris rebus, de quibus aliquoties ad populum latum, tanquam de ambitu, de repetundis, semper summa primæ in eo genere legis servata est, nempe ut agi in hominem posset, ut pœna esset crimini constituta, cetera autem de personis, de modo iudicii, de genere pœnæ mutata sunt: sic in frumentariis legibus semper illud e Sempronie servatum est, ut semissibus et trientibus populo venderentur modii singuli; in ceteris autem rebus quædam addita sunt aut mutata. Id ex eo intelligi potest, quod a Clodio remissos esse populo trientes cum semissibus tradunt auctores rerum rom. Ceterum ex dictis intelligitur, Semproniam legem sæpe intermissam esse; repetitam autem vel rogationibus tribunorum, auram popularem captantium, vel ab ipsis optimatibus auctoritate senatus, quum interesset senatus, ut se populo gratiosum redderet, eoque facilius tribb. pl. seditiosas leges rogantibus resistere posset. vid. Plutarch. in Catone, et Civil. monitis. Atque de hac ipsa lege, aut certe de Clodia, sermo est ap. Cic. ad Att. II, 19, ubi Cæsar minatus esse dicitur legi *Roscia* et *Frumentaria*, quod mortuo plausu in theatro ab equitibus ac plebe acceptus erat, Curio autem filius summo, quod unus Cæsaris et Pompeii nimiam potentiam libere insectaretur. Nam

sic ulcisci equites putabat, si honorem in XIV sedendi adimeret; plebem autem, si frumentum, quod exiguo pretio e Sempronie lege a Terentio et Cassio, ac paulo ante a senata, Catonis auctoritate in consuetudinem et usum revocata, acciperent. Manutius ad eum locum non satis accuratus est.

5.) *Clodia*, P. Clodii trib. pl. A. U. DCXCV. Hac Sempronie legis beneficium auctum est. Tulit enim, ut gratis daretur frumentum, quod antea semisse ac triente dabatur. Dom. 10; Sext. 25; Ascon. in Pis. 4.

6.) *Octavia*, M. Octavii, Cn. F. qui legem frumentariam, incertum quando, tulit, ex qua modica largitio et illis temporibus necessaria fiebat, quod, ut Fighio videtur, majus pretium in modios singulos statuebat. Cic. Off. II, 21. Ad eum pertinet locus Brut. 62, unde patet, ætate M. et L. Luculli floruisse.

7.) L. *Philippi* tribuni A. U. CXXLIX, pernicioza, sed non perlata. l. c.

8.) *FRUMENTARIA Siculorum*, quæ et *HIRONICA* dicitur. vid. *Hironica*.

FUSIA lex juris publici et reip. rom. saluberrima fuit. Male in plerisque vulgatis libris *Fusia* dicitur. In Græviana quoque hic varietas est, et interdem, v. c. in Vat. 7, 9, *Fusia* errore operarum expressum est. Tulit eam tribunus quidam *Fufius*. Est autem, ut *Ælia* et *Cæcilia Didia*, de modo comitorum et legum ferendarum (unde cum iis sæpe apud Ciceronem conjugitur), et inter remedia furorum tribunitiorum refertur, in Sen. p. Red. c. 5; in Vat. 7, 9. Sancitum erat hac lege, *no omnibus diebus fastis legem ferri liceret*, de Prov. Cons. 19; pro Sext. 15. Eius etiam mentio ad Att. IV, 16; Ar. R. 27, in Pison. 4.

FUSIA lex, lata a Q. *Fufio Caleno* (non *Fusio*, nam ap. Dionem dicitur *Φούπιος*), tribuno pleb. M. Messala et M. Pison. A. U. DCXCII. Ei occasionem dedit Clodius. Qui quum sacra Bonæ Deæ polluisset, et de ea

re e ScTo consulari rogatio facta esset, ex qua a pratore in judicio Clodiano iudices legerentur, amicusque Clodii Fufius videret, ea lege perlatâ, ægre servari posse Clodium; tulit ipse, ut iudices sorte ducerentur, quod ita facilius putaret iudices ejusmodi fore, qui se corrumpi sinerant. Ejus legis defensor fuit Hortensius, quod a rogatione consulari solo genere iudicium differret, putaretque, nullis illum iudicibus absolvi, et vel plumbeo gladio jugulari posse (ad Att. 1, 14, 16), in quo vehementer deceptus est.

FURIA, s. FUSIA; nam idem nomen est, et *Furii* sîdem et *Fusii* sunt appellati. v. Liv. 111, 4; Quintil. 1, 10, et Hotomann. ad Verr. 1, 42; ubi male vulgo legunt *Furias Fusias*. Ea est *de testamentis*, unde *testamentaria* appellatur. Ex legibus duodecim Tabularum licebat legata facere de re sua, quot quis vellet: *Uti quisque legassit suæ rei, ita jus esto*. Sed quum sæpe tantum legaretur, ut aut non sufficeret res mortui, aut saltem absumeretur ita legatis, ut heredi nihil relinqueretur; noluerunt multi hereditates cernere. Quare, quum intersit reip. valere voluntates morientium, ceperunt quidam *de modo legatis constituendo* cogitare. Itaque tulit ad populum primus C. Furius, *ut non liceret plus, quam mille asses legati nomine capere, iaque quadruplum solveret, qui plus cepisset*. Cf. etiam Gajus 11, §. 225; 14, §. 23, 24, 109. Menardus ad Cic. l. c. Theophilus ad Instit. 11, 22. Ejus legis mentio est ap. Cic. in Verr. 1, 42; pro Balb. 8.

FURIA ATTILIA est L. *Furii* et *Sexti Attilii*, tribb. pl. A. U. DCXVII, de Mancino hostibus dedendo, quibuscum injussu senatus et populi pacem fecerat. OF. 111, 30.

GABINIA est A. *Gabinii* tribuni pl. ejus, qui postea consul cum L. Pisone fuit, unde etiam *Auli* lex dicitur ad Atticum, vi, 2. Ea cautum est, *no provincialibus liceret Romæ versuram facere*, h. e. pecuniam fœnori sume-

re: *quod si quis pecuniam provinciali deditisset, no eam syngrapham ejus rei causa facta jus redderetur a magistratibus provincialibus*. Hoc clarissime apparet ex ep. ad Att. v, 21; vi, 1. Nihilominus in hac lege explicanda doctissimi viri, P. Manutius, Jac. Cujacius aliique errarunt. Conf. in Ind. Latin. dissertatiunculam de *negotiationibus*.

GABINIA tabellaria. vid. *Leges Tabb.*

GABINIA alia est ejusdem trib. pl. in or. pro L. Manilia, c. 19. Ibi conqueritur, non licere Pompeio per obtrectatores, A. Gabinium secum inter legatos educere in bellum, adeoque expertem esse gloriæ ejus imperatoris atque exercitus, qui ejus consilio, periculo ac lege constitutus sit. Ex quo intelligi potest, Gabinium pertulisse legem *de Pompeio piratico bello præficiendo*, quod. c. 17, diserte dicit. Clarior de hac lege Plutarchus loquitur in Pompeio, p. 631, ed. Wechel. Ἐγραφε δὲ Γαβίνιος εἰς τῶν Πομπηίου συνθέντων νόμον, οὐ ναυαρχίαν, ἀντικυρὸς δὲ μοναρχίαν αὐτῷ δίδόντα, καὶ δύναμιν ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους ἀνυπεύθυνον. Ἐδίδου γὰρ ἀρχὴν ὁ νόμος αὐτῷ τῆς ἐν τῆς Ἡρακλείου στηλῶν θαλάσσης, ἠπειροῦ δὲ σταδίου τετρακοσίου ἀπὸ θαλάσσης—πρὸς δὲ τοῖσις ἐλίσθαι πεντακαίδεκα πρεσβευτὰς αὐτῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος ὑγεμονίας. γρήματτα δὲ λαμβάνειν ἐκ τῶν ταμείων καὶ παρὰ τῶν τελωνῶν, θεὰ βούλοιο, καὶ καὶς διακοσίας, κύριον ἕνα πλήθους, καὶ κατὰ λόγον στρατίας, καὶ πληρωμάτων ἱετικῶν. Ei legi se Catulus, Roscius, aliique, sed frustra, opposebant, et tandem, invito senatu, perferebatur. Vid. inpr. Dio Cass. xxxvi, p. 10.

GABINIA alia ejusdem A. *Gabinii* est, legi *Purpuriæ* similis, de qua suo loco. Ea sancitum est, *ut mensis toto februario quotidie*, h. e. omnibus diebus, quibus senatus haberi posset, *senatus legationibus daretur*, ad Q. fr. 11, 12.

L. GELLII et Cn. CORNELII lex A. U. DCCLXXXI, tempore belli Mithrid. de senatus sententia sanxit, *ut civis romani essent optimo jure, quos Cn. Pom-*

peius imperator de consilii bellici (ut Cic. appellat in Vat. c. 15), *sententia sigillatim civitati donavit*. Or. pro Balbo, c. 8, 14.

GLAUCIA. v. *Servilia de repetundis*.

C. GRACCHI *frumentaria*. v. *Frumentaria*.

C. GRACCHI *lex de iudicio capitis civis rom.* v. *Sempronias leges*.

HELIA, quæ a nonnullis e Cicerone laudatur, v. c. in Nizoliano lexico, est *ÆLIA*, de qua suo loco. *Heliam* gentem nullam Romæ fuisse docet Perizonius, de Numm. Consul. p. 35, in Triga Diss. p. 151.

HIERONICA sæpe in Verrinis memoratur, v. c. 11, 13; 111, 7, 51; 1V, 22. Lex fuit Siculorum, ex qua inter aratores (h. e. qui agros publicos pop. rom. hac conditione ac lege tenerent, ut decimas quotannis darent pop. rom.) et decumanos (h. e. publicanos, qui decumas redemerant) iudicia fierent. Verr. 11, 13. Eam dederat Hiero rex, pop. rom. amicus, suis aratoribus et decumanis. Similis autem erat legibus locationum pactionumque censoriis. Nam ea constitutum erat, *quibus conditionibus aratores Siculi agros regis obtinerent*. Diligentissime erat scripta, teste Cic. in Verr. 11, 8. Quum igitur Rupilius prætor Siciliam in provinciam formam redigeret, eam de consilii sententia retinuit, et aratoribus agri romanorum publici dedit, quod ejus æquitatem perspexerat.

HIRTIA, lata jussu Cæsaris a prætoribus. *A. Hirtio*, qua sancitum est, ne quis Pompeianus, qui vivat, teneat dignitatem. Phil. XIII, 16.

*HORATIA *Valeria*. v. *Valeria Horatia*.

HOSTILIANÆ ACTIONES. v. Ind. Histor.

JUDICIARIE sunt, quibus constituitur, penes quem ordinem iudicia sint, *Sempronia*, *Plotia*, *Cornelia*, *Aurelia*, *Pompeia*; de quibus suis locis. in Pison. 39. Vid. in primis. *Aurelia Lex*; Sigon. de Antiqu. Jur. C. R. 11, 18.

*JULIA PAPIRIA, de Rep. 11, 35, est *C. Julii et P. Papirii*, *cons. ann.*

coactum, qua *levis estimatio pecudum in multa* constituta est. Livius, IV, 30, auctores vocat *L. Papirium* et *L. Julium*. Festus vero, voc. *peculatus*, legem attribueret videtur T. Menenio Lanato et Sestio Capitolino *cons.*

JULIÆ LEGES. De Arusp. Resp. 23, memorantur *leges Julias* contra auspicia lata. Hæ sunt, quas Cæsar in consulatu primo tulit. Vid. Plut. in Cæsare, p. 713, ed. Wechel.

JULIA *agraria*, primo consulatu, quem cum Bibulo gessit, lata, qua *Campanum agrum et Stollatam XX millibus civium, quibus terni pluresque liberi essent, divisit*; eique rei XX viros constituit ex iis, qui maximos honores gessissent, unde etiam Ciceroni is honor, sed frustra, oblatum est. Ep. ad Att. 11, 2, 19. Ceterum conf. Fr. Fabric. in vita Ciceronis, de hoc XX viratu. Ei quum Bibulus obnuntiaret, quam potestatem lex *Ælia* dabat, armis foro expulsus est. Suet. in Cæs. c. 20. De ea conf. ad Att. 11, 16, 18. Ea lex ut valeret, hoc adjectum habebat caput, ut candidati se ipsi iurjurando execrarent, si impetrato, quem peterent, magistratu, mentionem fecissent de agro Campano aliter possidendo, atque ex hac lege; unde Laterensis eo anno tribunatum petere destitit. vid. pro Planc. c. 5, et ibi Manut. Hæc lex etiam memoratur, Phil. v, 19. Ejus fragm. vide apud Goesium in script. R. Agr. p. 530. Ceterum multa ad hanc legem, et Ciceronis ad eam pertinentia loca, in primis de XX viratu, illustranda, habet Mazochius de Amphith. Campano, p. 14, sqq. E veteribus in primis legendus Dio Cass. xxxviii init.

JULIA *de provinciis ordinandis*, lata in primo consulatu, qua repetita et aucta est *Cornelia*, de qua supra. Jubebat duas rationes in provincia apud duas civitates deponere, easdemque totidem verbis ad aerarium referre. (Ep. ad Div. v, 20; 11, 17, ad Att. vi, 7); ne prætoris ultra annum, consules ultra biennium obtinerentur,

Phil. 1, 8. Quæ autem lex *Julia* Phil. 111, 15, commemoratur, ex qua Brutum, Plancium, aliosque provincias obtinere placebat Ciceroni, privilegium fuit, quo his provinciæ istæ datæ sunt contra legem *Semproniam*, quæ SCto decerni cons. et prætt. designatis provinciis jubebat.

JULIA de repetundis, lata in primo consulatu, post *Calpurniam*, *Aciliam*, *Serviliam*, *Corneliam*, acerrima et justissima. Sext. 64; in Pis. 16; pro Rab. P. 4; in Vatin. 22. *Ausus est Gabinus, mitto carere de provincia, educere exercitum* (quod olim lege prohibitum non fuisse docent Duker et Drakenb. ad Liv. xxvii, 43), *bellum sua sponte gerere, in regnum injussu populi aut senatus accedere; quæ quum plurimæ leges veteres, tum lex Cornelia majestatis, Julia de pecuniis repetundis planissime vetant*, etc. Lex *Cornelia* vetat, quatenus majestas pop. rom. his rebus minuitur; *Julia*, quia talia fieri solent pecuniæ acceptæ causa. De hac lege est etiam locus in Pison. 21. Eadem lex est, quæ ibi nominatur, c. 37, et in universum ex hac oratione plurimum lucis capit, quod in ea obijciuntur Pisoni et Gabinio, quæ contra hanc legem fecerant. Constitutum erat ea lege, quid, et quo accipere in provincia liceret, ad Att. v, 10, et 16; *Scito, non modò nos sanum, aut, quod lege Julia dari solet, non accipere, sed ne ligna quidem, nec præter quatuor lectos et lectum quemquam accipere quidquam*, etc. Jubebat etiam post *Serviliam* et *Corneliam*, si e bonis, de repetundis condemnati, non tantum redigeretur, quanti ei lis æstimata esset, reliquias ab iis persequi, ad quos ea pecunia pervenisset; ex quo legis capite Rabirius Post. condemnato e lege *Julia* Gabinio, accusatus est. vid. c. 4. Ea autem oratione ostendit, hoc capite legis equites, ut tota lege, non teneri. Ceterum, multa hujus legis capita fuisse intelligi potest e Cælii epist. 8, qua unum et centesimum caput laudatur; quæ epistola multum

facit ad hujus legis rationem cognoscendam. Huc pertinet etiam locus Flac. 6. Ex iis legis capitibus multa servata sunt in Pandecte, XLVIII, 11. v. de hac lege Lips. ad Tac. A. xiv, 28, et interpp. Suetonii ad Cæs. 43.

JULIA de sacerdotiis lata, in qua lex *Domitia* repetita, et ei quædam addita sunt. Ex ea licebat etiam absentis rationem habere in creandis sacerdotibus, ad Brut. ep. 5.

JULIA sumtuaria, ad. Att. XIII, 7, a dictatore Cæsare lata. Quanquam enim P. Manutius, ad Cic. ep. ad Divers. VII, 26, plane vocat in dubium hanc legem, atque etiam Gellius, II, 24, Octaviano tribuit *Juliam sumtuariam*; tamen ex l. c. satis apparet, superiores sumtuarias leges ab eo repetitas, et severius sancitas fuisse. Nam propterea ex Hispania scripsit, se postea Romæ mansurum, ne leges suæ negligerentur, ut neglecta esset illa, quam de sumtibus faciendis tulisset. Si ab alio lata sumtuaria neglecta esset, ut placet Manutio, unde timet Cæsar, ne suæ quoque contemnantur? Aliorum leges sæpe neglectas scimus (vid. v. c. *frumentaria leges*); sed non facile vivo latore, in primis eo, qui potens esset, et legem suam conservatam vellet. Itaque Cæsar non putasset, hoc in his legibus ausurum quemquam, et propterea in Hispaniam abiit. Nunc quum aliter videt evenisse, et jam initium negligendarum legum suarum factum esse in *sumtuaria*, Romæ manere vult, ut præsentia sua absterreat homines a tali re audenda. Denique si alius legem neglectam dicere voluit, cur sumtuariam potius nominat, quam aliam quamlibet? De hac lege Cæsaris intelligendus sine dubio est etiam locus ad Div. IX, 15; nam ea epistola scripta est paulo ante, quam Cæsar in Hispaniam iret post bellum Africanum. Ceterum is neglectus legis eum movisse videtur, ut postea severe eam exerceat. vid. Sueton. c. 43, et ibi Torrent.

JULIA de legationibus liberis, Liberæ

legationes dicuntur, quum senatoribus, privatæ rei causa, tanquam voti solvendi, hereditatis aut syngraphæ persequendæ, extra Italiam abeuntibus, jus nomenque legati pop. rom. SCto datur, ut eo majori cum dignitate, securitate, etc. ubique versari possint. Harum tempus olim infinitum fuit. Namque hanc ipsam ob causam liberæ dici videntur, quod exire et redire liceret, quum placeret. Sed quoniam multi nimis abutebantur legationis nomine ac jure, Cicero consul retulit ad senatum de tollendis legationibus liberis senatusconsulto. In quo quum ei tribunus plebis quidam intercessisset, efficit tamen, ut annuum tempus esset, quod antea infinitum erat, de Legib. III, 8. Julius Cæsar postea de his legationibus tulit, ut *quinquennium tantum durarent*, ad Att. xv, 11. Ceterum de legationibus liberis, nulla necessitas mihi videtur esse statuendi, peculiari lege sancitum esse. Nam potuit legis *de provinciis* caput esse de legationibus liberis, quod ex in primis ad provincialium injuriam pertinebant.

JULIA, de publicanis tertia parte pecuniæ debitas relevandis, lata est in primo consulatu, quam primus scivit Plancius. Cic. pro Plancio, c. 14. Ea lege sibi equestrem ordinem Cæsar adjunxit; quum Cato contra, publicanis nimis acerbus quod erat, a senatu equites abalienaret.

JULIA judiciariæ, Phil. I, 8. His abrogavit Aureliam de judiciis cum tribus civitatis ordinibus communicandis, sublatis e numero judicum tribunis ærarii, Sueton. c. 41. Deinde de iudicibus legendis, eorum censu, ætate, sanxit eadem lege. In * Gajo IV, §. 30, legimus harum legum etiam alteram partem esse de sublatis legis actionibus et ut nunc per concepta verba, id est per formulas litigaretur.

JULIA de vi et majestate. Ea sancitum est, ut de vi et majestate damnatis aqua et igni interdiceretur. Phil. I, c. Ea non est confundenda cum *Julia* altera de majestate, cujus fragmenta sunt

in libris Juris Civilis. Nam ea est Augusti. De lege *de vi* vid. Jul. Paull. Sentent. Rec. v, 26, ap. Schulting. Jurispr. Ante-Justin. p. 520 sq.

JULIA, L. Julii Cæsaris, qui consul fuit cum P. Rutilio Lupo, bello Sicili, A. U. DCCLXIII, *de civitate cum sociis et Latinis communicanda*, pro Coru. Balb. 8. Cujus legis hoc caput est, ut ad eos tantum populos hoc beneficium pertineret, qui fundi (ei legi sc.) facti essent, h. e. ut liberum cuique civitati sociorum Latinorumque esset, utrum vellent hoc beneficio uti, necne. Itaque etiam Heracliensium et Neapolitanorum multi hoc beneficium repudiabant, h. e. ei legi fundi fieri volebant. Nam, quemadmodum donatio nullam vim habet, nisi is, cui fit, ei donationi fundus fiat, s. uti loquuntur Jcti, accipiat donationem: sic nulla lex romana, qua beneficium sociis aliisque populis tribuitur, rata esse potest, et ex ea lege beneficio quisquam uti, nisi eam legem probaverit, h. e. professus sit, se beneficio legis uti velle. Hæc quanquam jam ab aliis, tanquam Grævæ, dicta sunt, tamen placuit repetere, quod in hac formula, *fundi facti sunt populi*, explicanda etiam nunc errare doctos viros inveni.

JUNIA de peregrinis. v. *Penni de peregrinis*.

JUNIA LICINIA. v. *Licina Junia*.

LÆTORIA (pro quo in multis vulgg. Ciceronis libris male est *Plectoria*, *Lectoria*, *Pletoria*, solemnī librorum aberratione; v. Drakenb. ad Liv. XXXIV, 45) *contra circumscriptiones adolescentium* de Off. III, 15. vid. Manut. ad Cic. locis infra citatis; Salsasium ad Capitolinum in Anton. p. 330, et Græterum ibidem. Ea *minoræ ætatis*, ut vocant, anni definiti sunt. Ea enim cautum est, *ne xxv annis minores stipulari possent*, auctore Sueton. l. II Rhetor. ap. Priscian. et inter fragmenta Suetonii: unde *Quinavicennaria* Placito dicitur in Pseud. I, 5, 68. Hac lege rei privatæ iudicium, publicum factum est, ut Cic. ait de Nat. Deor. III, 59.

Alia ejus capita collegit Heinecc. H. J. C. p. 84; in quo non videtur locum in Capitolini Marco insuplexisse. Nam dicit, ibi tradi, minoribus petentibus, causa cognita, datos curatores e lege hac. Capitolinus dicit: *Curatores datos ex ea propter lasciviam et dementiam*; Antonium autem statuuisse, *ut omnibus adultis curatores darentur, non redditis causis*. Sed dudum ante Heineccium sparsa legis hujus capita collecta sunt a Gothofredo ad l. 2 Cod. Theodos. de donat. Tulit M. Lætorius Plancianus trib. pl. A. U. ccccxc. Cf. doctos viros ad Gaii Instit. 1, 8, de Curationibus.

LICINIA MUCIA, lata a L. Licinio Crasso oratore et Q. Mucio Scævola, A. U. dclviii, de civitate, *ne quis sit pro cive, qui non sit civis*. de Or. 11, 64; Offic. 111, 11; pro Balbo, 21, 24; pro Cornelio majestatis reo, ubi *lex de civibus regundis* dicitur, ad qu. l. v. Asconius. Licebat autem ex ea lege his, ex quorum civitate erat, qui pro cive rom. esse haberique volebat, eum repetere, quod et lege *Papia* licebat: quod intelligi potest e Brut. c. 16. Hanc legem causam præcipuam belli Italici fuisse tradit Cicero, de Off. 111, 11; atque hac sine dubio de causa perniciosam appellat in Cornelianæ 1 fr. p. 104. Ceterum de hac lege vid. in primis Balduini Jurispr. Muc. p. 100, ubi de toto hoc legis genere, quod est de civitate, agit.

LICINIA JUNIA, a Licinio Murena et D. Junio Silano coss. A. U. dcxci, lata. Lege *Cæcilia Didia* sancitum erat, ut lex ferenda per trinundinum promulgaretur. Hoc legis illius caput novis severioribusque pœnis sanxit *Licinia Junia*; unde utraque lex sæpe jungitur a Cicerone, Phil. v, 3; pro Sext. 64; ad Attic. 11, 9; 1v, 16; Vatin. 14.

LICINIA Crassi oratoris, similis *Æbutiæ*, qua cautum est, ne ei, qui de aliqua curatione ac potestate ferret, collegis, cognatis, affinis eam potestatem curationemve mandare liceret. Agr. 11, 8; pro Domo, 20.

LICINIA de ambitu, et quidem de

sodalitiis, lata Cn. Pompeio et M. Crasso coss. A. U. dxcviii. vid. omnem or. pro Plancio; nam ex ea lege accusatus est a Laterense Plancius. Erat autem lex severissima, et *edititios judices* concedebat, h. e. eos, quos accusator edidisset, quum in ceteris judiciis, qui præerat judicio, sortiretur judices; reus et accusator, quos vellent, rejicerent: quod multo æquius videtur. Sed senatus, cujus bona voluntate hæc lex lata est, propterea in hac causa edititios judices edi volebat, quod existimabat, si reo judices ab accusatore ederentur, accusatorem eos editurum ex iis tribubus, quas reus largitione devinctas haberet; ita fore, ut iidem et testes, et judices essent; neque vero cuiquam melius de largitione facta constare posse, quam tribulibus. Itaque Cicero Laterensem reprehendit, qui, quum Plancium ex hac lege accusaret, non eas tribus edidisset, quas maxime clamaret corruptas esse, sed longe alias: ex quo intelligatur, eum non tam legem de *sodalitiis*, quam edititios judices secutum esse. vid. pro Plancio, c. 15, 16 sqq. ex quo loco, aut oratione, hujus legis ratio unice cognoscenda est. De hac lege capit etiam P. Manutius locum Cœlii, ep. 2.

LIVIAE leges, quarum mentio ap. Cic. de Legg. 11, 6, et in Cornelianæ 1 fragmentis, p. 105, sunt *Livii Drusi* trib. plebis seditiosis A. U. dclxii non perlatæ. Tulit autem *frumentariam*, de qua supra; *judiciariam*, qua judicia communia essent senatoribus et equitibus; item *agrariam* de coloniis deducendis per Italiam et Siciliam (vid. Pighius in Annal. Part. 111, p. 63), et alias. Cicero autem, de Legg. 11, 6, dicit has leges, et Apuleias, Titiasque *uno senatus versiculo* sublatas esse, h. e. permissa coss. republica, hac formula: Videant consules, ne quid detrimenti capiat respublica. Cf. l. c. c. 12.

LOUCONIS lex, de *ambitu*, lata est ab *Aufidio Lurcone*, unde *Aufidia* di-

citur, A. U. DCXCII, Pisone et Messalla
coss.; quæ qualis fuerit, cognoscitur
ex Ep. ad Att. 1, 1.

LUTATIA vel LUCRATIA, lata Q. Lu-
tatio Catulo et M. Æmilio coss. A. U.
DCLXXV, de vi, acerbior *Plotia*, qua
sanctum est, ut etiam festis diebus
ludisque, quibus judicia nulla erant
(vid. Act. 1 in Verr. 10), de vi quæri
posset; pro Cælio, c. 1 (ubi Pighius,
ad a. DCLXIV, legi vult *retulit* pro *tulit*)
et 29. Propterea autem adeo severs
de vi sanctum est, quod eo tempore
arma in ipsa urbe versabantur civilia,
adeoque severissimis legibus coercenda
vis erat. l. c.

MÆNIA, lata a Mænio trib. pl. A. U.
CCCLXVII, ut patres ante inita a po-
pulo suffragia fierent auctores ejus rei,
quam populus jussurus esset, neque
adeo reprehendere comitia, h. e. ir-
rita facere, possent. in Bruto, c. 14.
Ad hanc legem respicit Livius, 1, 17:
*Decreverant, ut, quem populus regem
jussisset, id sic ratum esset, si patres
auctores fierent; hodieque in legibus
magistratibus rogandis usurpatur idem
jus, vi adempta. Priusquam populus
suffragium ineat, in incertum comitiorum
eventum patres auctores sunt. Ceterum
lex Mænia confirmavit tantum
et repetiit legem Publiliam in eam-
dem sententiam jam A. U. CCCXIV a
Q. Publilio Philone dictatore lata.*
Liv. VIII, 12. vid. Gronov. Obs. 1, 25;
qui locum illum Ciceronis egregie
illustrat.

MAJESTATIS lex, Corn. Sullæ, in
Pison. 21. v. *Cornelia de majestate*.
Præter eam de majestate laudantur
apud Ciceronem *Apuleia, Varia, Julia*;
de quibus suis locis.

MAMILIA de *regundis finibus agro-
rum*, h. e. fundorum; qua constitu-
tum est, ut, in finibus agrorum, quin-
que pedes in latitudinem relinqueren-
tur, ut Legg. XII Tabb. constitutum
esset, et singuli arbitri regendis fini-
bus darentur, quom e Legg. XII Tabb.
tres essent, si de finibus orta contro-
versia esset. de Legg. 1, 21. Hunc lo-

cum non vidit Heineccius, H. J. C.
R. p. 85, 86, ubi pluribus de hac
lege (ex Gœsio) disserere instituit,
quod a paucis intelligatur. Nihil igitur
de arbitris. Ceterum de hac lege vid.
Goesius ad script. Agr. p. 359, et in
not. p. 182, 191, etc. Primus fra-
gmentum ejus protulit Lipsius, Elect.
1, 15. Lata est. A. U. DCXLII.

MAMILIA, in Bruto, c. 33, 34. In
odd. vulgg. est *Manilia*, quæ nomina
confunduntur sæpissime in libris. Est
rogatio ea, de qua Sallust. B. Jug.
40: *Inter ea C. Mamilius Limetanus trib.
pl. rogationem ad populum promulgat,
uti quæroreretur in eos, quorum consilio
Jugurtha senati decreta neglexisset,
quique ab eo in legationibus aut imperiis
pecunias accopissent; qui elephantos,
qui per fugas tradidissent; item qui de
paco aut bello cum hostibus factiones
fecissent.* Ibi optimi codd. et plerique
habent *Mamilias*; sed nonnulli tamen
Manillius et *Mallius*. Item apud Gel-
lium, VI, 11. *Mamilius* defendit etiam
Pighius, Annal. T. III, p. 125. Vid.
plur. ap. Cortium ad Sallust. l. c. De
nominum illorum confusione vid. et
Gruter. ad Cic. de Or. 1, 58; interpp.
ad Liv. XXVII, 35, et mox in *Manilianis*
Legg.

MANILIA, a trib. pl. C. Manilio lata,
et a prætore Cicerone defensa, qua
*Pompeio Mithridat. belli reliquias perse-
quenda tradita* sunt. vid. Arg. orat.
pro Lege Manil.; Orat. c. 29; Plutar-
chus in Pompeio, p. 643, ed. Wechel.

MANILIA de *suffragiorum confusione*,
pro Mur. c. 23, a C. Manilio trib. pl.
A. U. DCLXXVII lata. Hæc est eadem,
quæ in Corneliana dicitur de *libertino-
rum suffragiis*. Ea enim lege, cujus
ei auctorem Cornelium fuisse dicebat
accusator, sancitum est, ut libertinis
in omnibus tribubus suffragium esset,
ut Asconius in *Milonianam* prodidit.
Ante enim libertini omnes in tribubus
quatuor urbanis suffragia ferebant, in
quas cum reliqua fece conjecti erant
a censore Fabio, qui hoc salubri in-
stituto Maximi cognomen meruit.

MANILIANÆ *Leges venalium vendendorum*, Orat. 1, 58, erant formulæ, quibus uti possent in rebus vendendis emendisque, qui se decipi nollent: unde *Actiones* vocantur a Varrone, R. R. II, 5, 11; unde et verbosiores fuisse discimus. Exemplum talis legis est apud eundem, II, 3, 5. Auctorem habebant *Manium Manilium*, JCTum eum, qui A. U. DCIII consul cum L. Marcio Censorino fuit. de scriptura, utrum *Manil.* an *Mamil.* v. Victor. ad Varr. I. c. Variant enim libri.

***MARCIA** *agraria.* v. *Philippiagraria.*

MARIA, lata a C. Mario trib. pl. eo, qui postea sæpe consul fuit, A. U. DCXXXIV, ambitum coerces, et libertatem suffragii ferendi auget. Jussit enim, ut *pontes angustiores fierent*, quos suffragium ferentes transibant (de Legg. IV, 17), ne quis scil. inspicere tabellam posset, ne rogare de suffragio, aut appellare ferentem. Ea lex, quia potentia procerum opposita erat, a Cotta et Metello cons. oppugnata SCTo est, sed frustra. vid. Plutarch. in Mario, p. 407, ed. Wechel.

REMMIA, quæ ex orat. pro S. Roscio, c. 19, laudatur, rectius *Remmia* dicitur; de qua suo loco.

MILITARES LEGES. Pro Flacco, c. 32: *quum tibi per leges militares effugere liceret iniquitatem tribuni.* Ap. Lipsium, de Re milit. XV, 15, de legibus militaribus agitur, sed de legibus furti tantum; nihil de ceteris, aut de ea, ad quam respexit Cicero. Ea autem hæc fuit, ut, si quis forte in ejus tribuni legionem miles allectus esset, quem sibi putaret inimicum, eamque rem plane facere posset, ut is, inquam, ex ea legione in aliam transire posset, ne iniquitati inimici maneret obnoxius.

MUCIA LICINIA. vid. *Licina Mucia.*

***NUMÆ** *leges*, de Rep. II, 14; v, 2, exstabant Ciceronis ævo.

NUMMARIA, Cornelii Sullæ. vid. *Cornelia nummaria.*

ORTONIS *lex*, quæ laudatur pro Muræna, c. 19, est *Roscia.*

PAPIA, lata a C. Papio, trib. pl. A. U. DCXXXVIII, Cotta et Torquato cons. v. Dio Cassius, XXXVII, p. 33. Eam pluribus locis commemorat Cic. pro Archia, c. 5; pro Balbo, 25; ad Att. IV, 14; Offic. III, 11. Sanxit, ut *peregrini urbe pellerentur, et socii Latini nominis in suas civitates redigerentur.* Peregrini ea ætate qui dicti sint, docet Spanhem. in Orb. Rom. p. m. 363. Hi primo capite legis ex urbe exire jussi sunt, ne se pro civibus rom. gererent, quod a multis fiebat, ut olim Gracchorum temporibus a Penno jam sancitum erat, teste Cic. de Off. III, 11; qui hanc crudelitatem valde improbat. Alterum caput fuit, ne socii Latini Romæ essent, ne urbes sociorum Latin. vastæ fierent; quod jam ante, A. U. DCXXVI, lex *Claudia* consularis rogatu ipsorum sociorum sanxerat, neve se pro civibus romanis gererent (v. Liv. XLII, 8, 9), et paulo post L. Postumius consul, ut servaretur, edixerat, ibid. XLII, 10. Itaque ex hac lege Mamertini M. Crassum quemdam repetere susceperunt, a quo tamen incepto postea recessere, pro Balbo, c. 23. In hujus legis tempore graviter errat Sigonius, qui eam latam esse paulo post Claudiam ait, de J. Prov. III, 1, eumque secutus Balduin, Jurispr. Muc. p. 101, aliique, quum plus centum annis inter utramque intersit. Itaque Cicero, de Off. III, 11, a Penno, qui post legem Claudiam vixit, et legem suam A. U. DCXXVII promulgavit, peregrinos exterminatos dicit *apud patres nostros, a Papio nuper.* Quidam vero duas leges putant latas a Papio. v. Manut. ad Agrar. I, 4.

PAPIRIA, C. Papirii Carbonis, qua tulit, ut *eundem trib. pleb. toties creare liceret, quoties populus vellet.* Eam dissuasere P. Africanus, Lælius, alii. Nocte sequente ob hanc legem interfectus est. Cic. in Lælio, c. 25, et aliis locis. Cf. Epit. Liv. lib. CIX.

PAPIRIA, *lex tribunitia incertæ ætatis*, qua sancitum est, *ne quis ædes, aut quæcumque rem, terram, aram,*

lignum, injussu populi consecraret. Auctor fuit Q. Papirius. Cic. pro Domo, c. 50.

* PAPIRIA JULIA. vid. *Julia Papi-ria*.

* PAPIRIA PLAUTIA. vid. *Carbonis et Silvani Lex*.

PEDUCA *de incestu*, de Nat. deor. III, 50, lata a *Sexto Peducæo* trib. pl. A. U. DCXL. Hanc legem frustra audet e legum numero eximere Boherius ad l. c. quum Cicero disertè dicat, *rogationem de incestu*: quæ verba interpretationem viri summi plane respuunt. Nam actio Peducæi in Metellum, de qua hunc locum, ex Ascon. in Milonianæ c. 12, interpretatur, non fuit, rogatio de incestu, sed rogatio potius, ut, quoniam Metellus male judicasset, extra ordinem iudex Cassius constitueretur. Neque hæc rogatio tantum indicat corruptionem humani ingenii, quam illa de incestu, ex qua intelligitur, etiam pœnis esse homines a tantis sceleribus absterrendos.

PURNI (M. JUNII) trib. pl. temporibus C. Gracchi, A. U. DCXXVII, quam tulit de *peregrinis ex urbe ejiciendis*. Hanc legem intermissam iustauravit Papius. v. *lex Papia*, de Off. III, 11.

PHILIPPI *agraria*, Off. II, 21. Est L. Marcii Philippi, qui legem talem tulit in tribunatu A. DCXLIX, similem Gracchanæ. Sed quum ei resisterent optimates, facile vinci se, et antiquari legem passus est.

PISONIS *de repetundis*. vid. *Calpurnia de repetundis*.

PLAUTIA vel PLOTIA *agraria*, tribunitia incertæ ætatis, sed paullo ante Flavii rogationem: lata, quæ ei similis fuit, auctore Cicerone, ad Att. I, 18.

* PLAGIA PAPIRIA. vid. *Carbonis et Silvani Lex*.

PLOTIA *judiciaria*, cujus mentio in fr. Cornelianæ I, p. 111, lata est a *M. Plautio Silvano*, Strabone et Catone cons. A. U. DCXLIV. Ea lege iudicia cum equitibus et senatoribus communicata sunt, quod Q. Servilius Cæpio et L. Drusus frustra tentaverant. Nam

tum a *Sempronia* lege equites soli iudicabant. vid. Ascon. ad l. c.

PLOTIA, ejusdem trib. *de vi, armatis hominibus*, ut de ejus capite quæreretur, qui vim fecisset. Ejus sæpe mentio apud Ciceronem, v. c. pro Mil. c. 13; ad Div. VIII, 8; ad Att. IV. vid. Sigon. de Jud. II, 33. Sed ibi graviter errat vir doctus, quum eam legem auctoritate Catuli latam dicit, adeoque duas leges confundit et pro una habet, quæ apud Ciceronem sæpe distinguuntur. Lex *Lutatia* Catuli, de qua supra, severior fuit *Plotia*, et sanxit præterea, ut omnibus diebus, etiam festis, quibus nulla exercebantur iudicia, de vi quæri posset ex *Plotia* lege. Itaque non de *Plotia*, sed de *Lutatia* capiendus est Cicero pro Cælio ab init. quum legem esse dicit, quæ quotidie quæri jubeat de vi armatis hominibus. Ceterum quid sit *vis*, docet Cicero pro Cæcina. Gælius, ep. 8, scribit, *Sempronium Rufum tulisse accusatori sub Tuccio calumniam, eumque reum fecisse lege Plotia de vi*.

POMPERIA *judiciaria*, lata ab *Cn. Pompeio* in consulatu secundo, A. U. DCXCVIII; qua lege servatur quidem *Aurelia*, sed hoc adjicitur, ut amplissimo ex censu, e centuriis, aliter quam ante, iudices legerentur. vid. Ascon. ad Pisonianæ c. 59. Ejus mentio apud Cicero. in Pison. l. c. Phil. I, 8. Ex his intelligitur, quomodo capienda sint Plutarchi verba in Pompeio, p. 350, ed. Wech. τὰς δίκας ἀριστέων αὐθις αἰς τοὺς ἰππίας νόμους μετατρέποντες. nempe ita. Non modo non adversatus est rogationi *Aurelia*, qua equites in societatem iudiciorum vocantur; sed deinde etiam eodem consulatu confirmavit, lata lege in eamdem sententiam, sed adjecto capite de censu.

POMPERIA *de vi*, est *Cn. Pompeii* in tertio consulatu, A. U. DCCL, lata, qua sancitum est, *ut de cædo in via Appia facta extra ordinem quæreretur. Eam legem cognoscas licet e Miloniana, et Asconii Argumento*.

POMPEIA de ambitu, ejusdem *Cn. Pompeii* tertium consulis, ad Att. x, 4; qua gravior poena, et breviora iudicia constituta sunt. Nam ternae tantum horae ad dicendum datae sunt, in Bruto, c. 95. Add. Att. XIII, 49, ubi est dierum praestitutorum mentio. v. ad locum illum P. Manutium.

PORCIA, *M. Porcii Catonis* censorii, ut existimat P. Manutius, qua tantum est, ne quis civem rom. vinciret, aut verberaret, aut noceret, pro Rab. 4; Verr. v, 63. Cf. Liv. x, 9. Sed si haec lex est eadem, quae de provocacione laudatur, quod mihi fit verisimile, quando utrumque ad libertatem civium pertinet, non Catonis est ea lex, sed *Porcii Laecae* tribuni pl. A. U. DLVI, quod placet etiam Pighio ad h. a. Sigonio, et Ant. Augustino. An haec lex imperatoribus jus in capita civium ademerit in bello, quaeri potest. Sed recte negant Sigonius et Dukerus ad Livii Epit. 57. — *Hactenus, ut videtur, inauditum erat, quod legitur nunc de Rep. II, 31, tres fuisse *Porcias* trium Porcorum, quae legibus Valerii de provocacione nihil praeter sanctionem attulerint novi.

PUPIA, a *Pupio* quodam trib. pleb. nomen habere videtur. Ejus haec capita apud Ciceronem reperio. Primum, ne senatus de ulla re toto mense *januario* habeatur, nisi aut perfectis, aut rejectis legationibus, ad Div. I, 4; cui post lege *Gabinia* adjectum est, ut ne februario quidem, ut supra dictum. Alterum, ne senatus diebus comitialibus habeatur; ad Q. fr. II, 12.

RELIGIONE (*Lex de*), quae ad Att. I, 16, memoratur, est *Fufia* Q. *Fufii* *Caleni*. v. supr.

REMMIA (pro quo vulgg. edd. *Memmia* habent; quidam etiam *Remmian* dicunt, utrumque male, et repugnantibus codd. melioribus, quum *Ciceronianis*, tum *Digestorum*, in quibus de hac lege est, XLVIII, 16) quo auctore, et quo anno lata sit, non constat. Hoc ex Cic. pro S. *Roscio Amer.* c. 19, intelligi potest, fuisse oppositam im-

Index legum.

prudencie calumniatorum, ne scilicet liceret quemvis vel innocentem impune accusare, eique molestiam creare sine causa. Ex c. 20 autem colligitur, calumniatorum fronti literam fuisse inustam. Quae autem iniuri solita sit, de eo non satis certo constat. Nam etsi valde probabilis est eorum opinio, qui *K* inustam putant, quod ea prima litera est vocis *calumnia*, e veteri scribendi ratione, quae *halumnia* scribebat (v. *Vossius*, *Aristarch.* I, 17): tamen non est omni ex parte certa, sed conjectura tantum nititur; quando nemo vet. est ejus rei auctor. Frustra ad *Paullum* provocat *Vossius*. Nihil de litera dicit. Hoc poenae genus sustulit deinde *Constantinus M.* vid. *Mennard.* ad *Cicer.* I. c. *Exstat Brenemanni* eruditus de hac lege libellus.

REPERUNDIS (*Leges de*), quibus tenentur magistratus et senatores, qui in provinciis, aut propter rem iudicandam, contra leges, pecunias cepere (*Cic. pro Cluent.* c. 37, 54), sunt *Calpurnia*, *Acilia*, *Junia*, *Servilia*, *Cornelia*, *Julia*; de quibus suis locis agitur.

ROSCIA *theatralis*, lata a *L. Roscio Othone* trib. pl. A. U. DCLXXXVI, C. *Calpurnio Pisone* et *Manio Acilio Glabrone* coss. fautore equestri ordinis. Ea sancitum est, ne quis in quatuordecim gradibus orchestrae, in qua senatores sedebant, proximis sederet, nisi qui eques, et equestri censu esset. Itaque si quis censum decoxisset eques, non licebat ei inter equites sedere, Phil. II, 18. Nam decoctoribus cujuscumque ordinis, ut ex eodem loco constat, certus locus assignatus in theatro erat; neque solum his, qui suo, sed etiam qui fortunae vitio decoxissent. In or. pro *Muren.* c. 19, bis dicitur lex haec equitibus dignitatem et voluptatem restituisse: quo verbo nititur etiam *Velleius*, II, 32, ubi vid. intt. Ex quo colligere licet, equites jam antiquioribus temporibus separatim a plebe sedisse: nisi quis velit restituere intelligere praestare, ut saepe est in legibus. v. *Gloss. Nomic. Cod.*

Theod. in h. v. Ceterum quas turbas hæc lex, consule Cicerone, dederit, quam plebi in mentem venisset, sibi eam legem ignominie esse, et quomodo eæ a Cicerone oratione aliqua, quæ intercidit (ad Attic. II, 1), composite sint, v. ap. Plutarch. in vit. Cicer. et Plin. VII, 30, ubi v. Harduin. Eam secuta est lex *Julia* de eadem re, Plin. XXXII, 2.

**Rolli* lex agraria. v. *Servilia*.

Rupilia lex apud Siculos dicebatur; quod *decretum* potius dicere more romano debebant, ut facit Cicero, Verr. II, 13. Nam *Rupilia* lex continebat jura, quæ *P. Rupilius* prætor victis Siculis de decem legatorum sententia, ut moris erat, dederat, quum Siciliam in provincie formulam redigeret. Ejus sæpe fit mentio *Verrinarum* secunda et tertia, quod *Verres* eam in jurisdictione et re frumentaria neglexerat.

Sacerdotis (lex de), a *C. Licinio Crasso* lata, sed non perlata (vid. *Domitia Lex*), de Amicit. 25.

Sacratæ Leges hæc dici putantur in primis, quæ in monte *Sacro*, A. U. cclx, secessione populi facta, latæ sunt, unde ipsi monti nomen hæsit. Liv. II, 53. Earum mentio apud Ciceronem sæpe, in primis in iis orationibus, quibus in *Clodium* legem, contra se latam, invehitur, quod ea legibus sacratis vim attulerat; pro *Sext.* 30; pro *Dom.* 17; de *Off.* III, 31; de *Legg.* II, 7, etc. Locus præsertim illustris est in *Cornelianæ* fragm. p. 109. Ad q. I. male *Asconius*, in monte *Sacro* primum *sacratas* latas, dicit, et verba Ciceronis sollicitat, ut ex sequentibus patebit. Leges autem *sacratas* apud *Livium* tres reperimus, s. legis *sacratæ* in monte *Sacro* latæ tria capita potius (*sacratam* enim *legem* dicit, l. c. et *sacratas* *leges* per enallagen pro *sacrata* dici possunt. v. *Tiliæ* *leges*): 1. ut *tribuni* quotannis quinque de plebe crearentur, qui auxilio plebi adversus consules essent; 2. ut iidem *tribuni* pl. *sacrosancti* essent; 3. ut soli *plebei* *tribuni* fierent. *Sigonius*, de J. G. R. I,

6, duas alias addit: 1. ne de capite civis nisi *centuriatis* comitiis ageretur; 2. ne *privilegia*, h. e. rogationes in homines singulos, ferri liceret. Et dicuntur sane *sacratæ* *leges* apud *Cic.* pro *Dom.* et pro *Sext.* Sed capita illius legis *sacratæ* fuisse, quæ in *Sacro* monte lata est, non videntur. Deceperit virum doctissimum multosque alios, quod *sacratas* *leges* a *Sacro* monte dici, et nullas præterea alias putarunt. Mihi antiquiores hæc duas *leges* videntur, et forte aut capita legis *Valeriæ* de provocatione, aut tamen ab eodem sigillatim latæ, ac deinde in XII *Tabb.* tratæ. Nam lex de provocatione ipsa est *sacrata*, ut e *Liv.* II, 8, intelligitur, et illud, de capite civis, diserte ad legem de provocatione refertur a *Dionysio*, l. v, p. m. 334. *Leges* autem hæc *sacratæ* dicuntur propterea, quod caput ejus, qui contra facit, consecratur. Hæc enim est una e tribus vel duabus *sacrandarum* sanctionum formis, quæ apud Ciceronem pro *Balb.* 14, et in *Cornel.* fragm. commemorantur: de quibus vide interpretes, et *Schwam* Dissert. de Detestatione Sacr. Nam hanc ipsam ob causam etiam *tribb.* pl. *sacrosancti* sunt, quod ejus caput *sacrum* est, qui eos violavit, ut e *Rabiriana* intelligi potest. Cf. *Budæus* ad *Pandect.* p. m. 354. Itaque etiam illa *Valeria Horatia* ap. *Liv.* III, 55, et *Cic.* de *Rep.* II, 51, *sacrata* lex est. alias *sacratas* *leges*, præter eas quinque, quas *Sigonius* facit, in monte *Sacro* perlatas, fuisse, nemo negare potest, qui *Livium* attente legit, II, 32: Concedant patribus plebei de decemviris, modo ne lex *Isibia* de *Aventino* aliaque *sacratas* *leges* abrogentur. Ex quo intelligitur, etiam *Isibiam* *sacratam* fuisse. L. VII, c. 41: *Lex* quoque *sacrata* *militaris* lata est, ne cujus militis scripti nomen, nisi ipso volente, deleatur. Memorat idem *legem* *sacratam* *Volcorum*, *Etruscorum*, aliorumque populorum, quæ milites legebantur (IX, 39), unde *sacratum* *militum*, *ibid.* c. 40. In eadem senten-

tiam Perizonius, in Animadversionibus, de legibus sacratis tradidit. Est locus, c. 10, p. 418. Ceterum locus ille classicus et præcipuus ex oratione pro Balbo et Cornelia fugiebat tum summum virum; item alter ille Livianus de sacrata militari. Illud unum addam, *legem Valeriam* eadem formula sanciri, qua sacrata tribunitia, ap. Dionys. l. vi, p. 410.

SCATINIA vel SCANTINIA (mire enim in hoc nomine variant codd. vid. Ferrar. ad Phil. iii, 6), lata a Scatinio trib. pl. A. U. dubium quo, in molles et effeminatos, qui nefanda Venere uterentur, h. e. aut ipsi muliebria paterentur, aut pueris vim facerent, quibus poena decem millium nummorum statuebat; ex qua sibi inimicos accusationem minari scribit Cælius, ep. 13. Cf. Phil. iii, 6. Ex eo loco intelligitur, legislatores Aricinum fuisse. vid. plura ap. Gravin. Orig. Jur. R. p. 433; in primis Christium, de Lege Scatinia.

SEMPRONIAE LEGES laudantur, Phil. i, 7; de quibus legendus Plutarch. in Gracchis. Sunt autem hæc:

1.) *TIB. GRACCHI agraria Sempronia*, ne quis agri plus quam 5 jugera possideret, quod jam lege Licinia Stolonis cautum fuerat, sed neglectum jam diu; et ut tres viri tributis comitiis crearentur, qui agros dividerent, quos divites præter hunc modum possiderent. Lex per lata non est. Vid. Plutarchum in Gracchis; de motibus agrariis inde a lege Licinia, in primis de *Sempronia*, Appian. B. C. ii, 2, 1, p. 604, ed. Toll. Vellei. ii, 2; Epit. Liv. 58, et ibi Duker. Fragmenta ejus legis habet Gœsius, Scr. Agr. p. 349; Sigon. de A. J. ii, 2. Ex ea lege et coloniarum deducendæ erant. v. Agrar. ii, 12, et ibi Manut.

2.) *C. GRACCHI frumentaria*. v. in *Frum. LL.*

3.) *C. GRACCHI de provinciis*. v. de ea lege or. de Provinc. Cons. Laudatæ pro Balbo, c. 27; ad Div. i, 7; pro Domo, c. 9. Ex ea provinciarum magistratibus nondum creatis a senatu

decernerentur; idque præcipuum ejus caput fuit. De ea capio etiam illa verba Verr. iii, 6, *Vectigalibus censoria locatio constituta est, ut Asia lege Sempronia*. Hotomannus aliter.

4.) *C. GRACCHI de libertate civium rom.* qua cautum est, ne de capite civis romani injussa populi rom. judicaretur. Idem jam XII Tabb. sancitum erat, et *Valeria, s. sacrata lege* in monte Sacro, ut Sigonio placere vidimus. pro Rab. 4; Verr. v, 63; Catil. i, 11; iv, 5.

5.) *C. GRACCHI, ne quis judicio circumveniretur*, pro Cluentio, c. 56. Ei successit Cornelia de falso, ut ex eodem loco intelligi potest, quem vide.

6.) *SEMPRONIA, C. Gracchi judiciaria*, judicia a senatu ad equites transtulit. v. *Aurelia Lex*. Appian. Bell. Civ. i, p. 618, edit. Toll.

7.) *SEMPRONIA lex de provincia Asia*, Verr. iii, 6, per quam locatio vectigalium constituta est.

SERVILIA, C. Servilii Glaucias prætoris, A. U. DCCLIII, quo ipso anno interfectus est. Alii annum XLVIII ei tribuunt; sed errant, quod eo anno in magistratu non fuit. *De repetundis* fuit, acerbior superioribus. Sanxit, ut reus post primam actionem comprehendiretur, quum antea ex lege Acilia liceret, semel causa dicta, pronuntiare, nisi ampliarent iudices, Verr. i, 9. Sæpe apud Ciceronem laudatur, v. c. pr. Rab. P. i, 4. Capita hujus legis e scriptoribus veteribus collegit Sigonius de Judiciis, ii, 27, ubi etiam exstat insigne fragmentum ex P. Bembi museo editum. Priorne sit *Acilia*, an posterior, vide in *Acilia*.

SERVILIA ejusdem Glaucias, de civitate, eodem anno A. U. DCCLIII lata, quod, ut mihi videtur, statuerat, omni ratione equitum et plebis benivolentiam captare. Hujus quævis fuerit, ex or. pro Balbo, c. 24, intelligi potest. Nempe, si quis e sociis Latinis senatorem reum fecisset, isque condemnatus esset, ei ut civitatis jus tribueretur, eumque inter cives locum is occuparet, quem condemnatus habuisset.

SERVILIA, *Q. Servilii Cæpionis, judicaria*; quam suavitati populo Crassus, Brut. 43, 86; Invent. 1, 49; Orat. 11, 55; Cluent. 15; lata ab eo in consulatu, A. U. DCXLVII. Sanxit enim, ut judicia, quæ XVII annis ante, lege Sempronia, a senatu ad equites translata essent, utrique ordini communia essent; sed eam legem aut non perlatam, aut paullo post abrogatam fuisse, ex Sigonii sententia, inde intelligitur, quod paullo post idem tulit M. Livius Drusus, et quidem incassum (vide *Livias Leges*). Sed certiori argumento decidi ea res potest. C. Servilius Glauca dicitur ap. Cic. in Bruto, certo consulatum, anno post præturam, quod lege rogaverat trib. pl. Saturninus, A. U. DCXLII, consecuturus fuisse, nisi interfectus esset, quod equestrem ordinem beneficio legis obstrinxisset. Qua autem alia potuit, nisi *judicaria*? Nam altera, *de repetundis*, nihil ad commoda equitum, qui hoc genere legum non tenebantur. Itaque certissimum puto, Serviliam Cæpionis, Servilia Glaucae abrogatam esse, et, quæ communicata cum senatu judicia erant, ea solis equitibus restituta eo ipso anno, quo illam alteram *de repetundis* tulit, qui est decimus annus a *Servilia Cæpionis*. Huc pertinet illud, quod in reliquiis or. pro Seauro, p. 179, commemoratur, causam Cæpionis e *Servilia* lege accusati de repetundis, ad equites actam et judicatam esse.

* **SERVILIA**, *P. Servilii Rulli, agraria*; quam promulgavit tribunus ille plebis, A. U. DCXXXIX, IV id. decembr. sed non pertulit, dissuadente in senatu ipsis kal. jan. sequentis anni Cicerone consule, ac deinde non semel pro Rostris. Habuit autem hæc Rulli lex plus quam XL capita, Agr. III, 2; quorum præcipua, quæ Cicero commemorat, fere sunt hæc: 1° Ut tribunus pl. qui eam legem tulerit, per septemdecim tribus decemviros creet agris dividendis, ut quem novem tribus fecerint, is decemvir sit. 2° Ut item eodemque modo creentur,

ut comitiis pontificis maximi. 3° Ut decemviratus candidati præsentates profiteantur. 4° Ut lege curiata decemviri orerentur per prætorem, qui primus sit prætor factus; sin is fere non possit, per eum, qui postremus, cui non possint tribuni plebis intercedere; si lex curiata ferri non possit, decemviri tamen eodem jure sint, quo optima lege. 5° Ut auspicii coloniarum deducendarum causa decemviri habeant pullarios, eodem jure, quo habuerunt tresviri lege Sempronia, apparitores, scribas, et alia hujusmodi. 6° Ut potestatem prætoriam habeant sine provocatione ad quinque annium. 7° Ut liceat eis vendere omnia, de quibus vendendis SCta facta sint M. Tullio Decula, Cn. Cornelio Dolabella coss. (A. U. DCCLXII), quique agri, quæ loca, quæ ædificia, aliudve quid extra Italiam, quod publicum pop. rom. factum sit L. Cornelio Sulla, Q. Pompeio Rufo coss. (A. U. DCCLV), aut postea. 8° Ut liceat etiam vendere vectigalia in lege nominata, habita auctione in quibus locis videbitur. 9° Ut ad ipsos decemviros cognitio pertineat, qui publici agri sint, qui privati; utque iis, quos publicos esse judicaverint, vectigal possint imponere, duobus exceptis. 10° Ut quod ad quæque pervenit, pervenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario, quod neque consumtum in monumento, neque in ærarium relatum sit, id quicumque e provincia decesserit, uno excepto Pompeio, profiteatur apud decemviros, et ad eos referat: qui, si qua pecunia post Tullium et Antonium coss. ex novis vectigalibus recipiatur, ea quoque uti possint. 11° Ut ea pecunia agros emant in Italia, qui coli et arari possint, a volentibus tamen vendere, non ab invitis; neve ea pecunia in ærarium referatur, aut exigatur. 12° Ut in eos agros, qui hac lege emti fuerint, colonæ deducant, et in quæ loca præterea videbitur. 13° Ut Capuam in coloniam deducant quinque millia colonorum, iisque et

Campanum agrum, et Stellatam dividant. 14° Denique (capite XL), ut quæ post C. Marium. Cn. Papirium Carbonem eos. (A. U. DCLXXI) ædificia, agri, lacus, stagna, loca, possessiones, publice data, assignata, vendita, concessa sint, ea omnia eo jure sint, quo quæ optimo jure privata sint. vid. ipsas de Agraria lege Ciceronis orationes; et Goesii scriptores Agrarios, *Amstelod.* 1674.

SILVANI ET CARBONIS. vid. *Carbonis et Silvani*.

SOMPTUARIA Julia. vid. *Julias Leges*.

TABELLARUM quatuor sunt; de quibus vid. Cic. de Legg. III, 16; in Lælio, c. 16.

1.) GABINIA, a tribuno plebis Q. Gabinio, homine ignoto et sordido, A. U. DCXIV lata, ut, in magistratibus creandis, non voce civis, sed tabellis, uterentur, ut libere suffragia, sine inimicitarum metu, ferre possent, unde Cic. Agr. 1, 2, tabellam vindicem *tabellæ libertatis* vocat.

2.) CASSIA, L. Cassi Longini trib. pl. A. U. DCXVI (qui scopulus reorum in prætura dictus est, cujusque ob severitatem iudices severi dicti sunt Cassiani), de *populi judicio*, ut Cicero vocat de Legibus, l. c. Ea lege sancitum est, ut *tabellæ etiam in judicio populi adhiberentur, præterquam in judicio perduellionis*. Conf. pro Sextio c. 48. Sed in hac lege intelligenda mihi videntur multi docti homines non satis vim verborum percipere. Nam ita video fere accipere hanc legem, ut de his judiciis lata sit, quæ in comitiis populi fiant, quod dicatur de *populi judicio*; quod est falsum. Nam in his etiam judiciis tabellæ adhibentur, quæ a selectis iudicibus exercentur, atque id ex lege Cassia factum, atque ante voce pronuntiatum esse puto; quod etiam postea sanxit *lex Cornelia*, de sententia ferenda, ut liberum esset reo, postulare. pro Cluent. 20. Decepit doctos homines vox *populi*; neque intellexerunt, *populi judicia* dici, non solum ea, quæ ab universo populo in

comitiis aguntur, sed omnia *publica*, h. e. in quibus *causæ publicæ*, aut *crimina publica*, quæ vocantur, iudicari solent, tanquam de repetundis, de ambitu, de vi, de majestate, etc. Hæc autem *judicia populi* appellatur, primo, quia olim ipse populus exercuerat, quum postea, quæstionibus perpetuis A. U. DCIV, adeoque ante *legem Cassiam*, constituti cæptis, omnia a selectis iudicibus exercentur, præter unum *perduellionis iudicium*, quod lege excipitur, et usque ad *legem Juliam de vi*, populi universi fuit (v. Hotom. ad Verr. 1, 5, et orat. pro Rabir. Per.); deinde, quia jussu, legibus populi, et loco populi, a iudicibus administrabantur. Cic. Verr. v, 48: *Quo confugient socii? — ad populum romanum confugiant? facilis est causa populi. Legem enim se sociorum causa jussisse, et vos ei legi custodes ac vindices præposuisse dicet*. Hæc tenenda sunt tironibus, quum legunt, quæ Sigonius de Judiciis, III, 1, 2, de *populi judicio* dixit. Neque enim satis distincte rem tradidit, et ea tempora, quibus omnes causæ publicæ ad populum agebantur, solæque controversiæ privatæ ad magistratum sine consilio iudicum agebantur, ab his distinxit, quibus publicæ causæ omnes ad iudices selectos, præter unum perduellionis crimen, actæ sunt. Nam et peculatus et majestatis causæ, quas populo proprias fuisse dicit, ad iudices actæ sunt. vid. v. c. Act. 1 in Verr. 13. In primis clarus locus est Verr. 1, 42: *Cornelia testamentaria, nummaria, ceteræ complures; in quibus non jus aliquod novum populo constituitur, sed sancitur, ut, quod semper malum facinus fuerit, ejus quæstio ad populum pertineat*. Atqui hæc causæ ap. selectos iudices actæ.

3.) PAPIRIA C. Carbonis trib. pl. A. U. DCXXII lata est, eaque sancitum, ut in legibus jubendis et antiquandis populus tabellis uteretur.

4.) CORNELIA, A. U. DCXLVI lata est, eaque cautum, ut, quod unum judi-

cium lege *Cassia* exceptum esset, perduellionis, id quoque tabellas cum reliquis judiciis communes haberet. Causam hujus legis ferendæ hanc habuisse dicitur apud Ciceronem, ut opprimeret C. Popillium inimicum, de Legg. III, 16.

* *TARPEIA ATERNIA*. v. *Aternia Tarpeia*.

TRENTIA frumentaria. vid. *Fruentaria*.

TESTAMENTARIA, *Cornelia*, *Furia*, *Vaconia*; de quibus v. suis locis.

* *THORIA agraria*, Sp. *Thorii* trib. pl. A. U. DCXLVI, qua sancitum est, ne quis, qui agrum publicum in Italia a certo tempore possideret, vectigal penderet publicanis. Brut. 36, Sp. *Thorius* agrum ... vectigali levavit. *Appianum*, de bello Civ. I, 27, multi arbitrantur de hac lege ita scripsisse: *Σπούριος Βόριος* (leg. *Θόριος*) *δημοκρατίαν εισηγήσατο νόμον, τὴν μὲν γῆν μηκέτι διανέμειν, ἀλλ' εἶναι τῶν ἐχόντων, καὶ φόρους ὑπὲρ αὐτῆς τῷ δήμῳ κατατίθεσθαι, καὶ ταύτῃ τὰ χρήματα χωρεῖν εἰς διανομῆς* — sc. τῷ δήμῳ, etc. Diversam vero a Sp. *Thorii* lege legem hujus, quicumque sit, Sp. *Borii* putat *Rosinus*, in *Antiquit.* Rom. VIII, 10; quem sequi non repugnat *Mazochius* in comm. ad *Tabb. Heracleenses*, p. 316, et *Schweighæuser* ad *Appian.* t. III, p. 687. Cautum erat etiam *Thoria* lege de pascuis non-nihil, ut colligere licet e *Cic. de Or.* II, 70. Ejus duo fragmenta insignia edidit *Sigonius*. de *Ant. J.* II, 2.

TITIA, quæ pro *Muren.* c. 8, laudatur, *Pighio*, ad A. CCCCLXXXVIII, videtur esse C. *Titii* trib. pl. qui illo anno legem tulit, de quæstorum numero duplicando, et provinciis quæstoribus sortiendis, e *Scto*; qua opinione nihil se probabilius a quoquam dici vidisse, ait *Grævius* ad h. l.

TITIA leges, quæ de Legg. II, 6, dicuntur, sunt *Sexti. Titii*, seditiosi tribuni A. U. DCCLV. Tulit *agrariam* legem. v. *Cic. de Or.* II, 11. *Titia*, quæ memoratur de Legg. II, 12, sine dubio est ejusdem. Nam eodem modo, ut c. 6, jungitur *Livius*. Atque ex eo loco

mibi sit vero simile, *Titias leges*, per enallagen dici pro *Titia lege*.

TRIBUNITIA lex dicitur sæpissime, quod omnes sciunt, quæ a tribuno lata est; sed illud neglexerunt omnes, quos vidi, animadvertere, *tribunitiam legem* dici etiam eam, quam *Pompeius* tulit de tribunis resciscendis potestate pristina, quam iis *Corn. Sulla* ademerat. Act. I in *Verr.* 16: *Vident adhuc post legem tribunitiam* (quam sc. *Pompeius* tulit) *unum senatorum vel tenuissimum esse damnatum*. Sic *judicium Junianum* significare potest non solum, quod exercuit, cui præfuit *Junius*, et sic est in *Cluentiana*; sed etiam quod fuit de *Junio*, in quo reus fuit *Junius*, ut sæpe *judicia* apud *Ciceronem* a reis vocantur, v. c. *judicium Verris*, *Cluentii*.

TOLLIA, a *M. Cicero* de ambitu lata A. U. DCXC, memoratur in *Vatin.* 15; pro *Sext.* 64; pro *Mur.* 32 sq. ex quo loco accuratius cognoscere hanc legem licet. Nam ambitus genera ab *Sulpicio* objecta *Murenæ* commemorantur et refelluntur. Pœna etiam acerbior ea constituta esse dicitur, quæ in *Calpurnia* fuit, nempe exilium, v. *Muren.* 41; idque decem annorum, ut tradit *Dio Cass.* XXXVII, p. 42. Morbi quoque excusationi pœna constituta est, etc. v. *Muren.* 23.

* *VALERIA HORATIA*, sive *L. Valerii Potiti* et *M. Horatii Barbati* lex, cons. ann. CCCV, post decemviros, hominum concordie causa sapienter popularium, ne quis magistratus sine provocatione crearetur. de *Rep.* II, 51. vid. *Livium*, III, 55; *Dionys.* Halic. XI, 45.

* *VALERIA, P. Valerii Publicolæ*, cons. ann. CCXLV, ne quis magistratus civem romanum adversus provocationem necaret, neve verberaret. de *Rep.* II, 51.

* *VALERIA*, pr. *Fonteio*, I, nov. fragm. lex turpissima, lata a *L. Valerio Flacco*, consule suffecto post mortem *C. Marii*, A. U. DCCLXII; qua creditoribus quadrantum solvi jussit, ut ait *Velleius*, II, 23. v. *Cortium* ad *Sall. Cat.* c. 33.

VALERIA, Agr. III, 2; S. Rosc. 43; l. 1 de Legg. etc. Est L. Valerii Flacci interregis A. U. DCLXXI, qua L. Cornelium Sullam dictatorem creavit, tulitque, ut omnia, quæ fecisset, rata essent, possetque impune, quem vellet, indicta causa interficere.

VARIA, lata est a Q. Vario Hybrida, trib. pl. A. U. DCLXII, de majestate; qua sancitum est, ut quæstio haberetur de iis, quorum opera consiliove socii contra populum rom. arma sumissent. Nam eo anno, cons. L. Julio Cæsare et P. Rutilio Lupo, ortum est bellum in Italia, quod Sociale, Marsicum et Italicum appellatur. Hujus legis frequens mentio ap. Ciceron. v. c. pro Mil. 36; Brut. 56, 88; Tusc. II, 24, etc. Sed in loco postremo Boberius, vir summus, intelligi vult aliam legem Variam de incestu: quod Valerius M. III, 7, M. Antonium de incestu accusatum tradit, eumque locum huc retulere interpretes. Sed temporum ratio facile arguit hanc sententiam. Cicero dicit se vidisse Antonium pro se dicentem causam lege Varia. At accusatio de incestu facta est anno quæsturæ provincialis, quam Pighius refert ad A. U. DCLX; quo Cicero natus nondum erat. Necesse igitur est, ut idem post etiam accusatus sit de majestate e lege Varia, quum Cicero jam forum attigisset.

VATINIA, P. Vatini trib. pl. A. U. DCCXIV, consule Cæsare, lata, de repetundis; ut repetundarum judicio liceret alterna consilia rejicere; unde ipsa lex de alternis consiliis rejiciendis dicitur in Vatin. 11. Consilia sunt iudices omnes, quos prætor sortitus est: eos omnes ex hac lege semel rejicere licet reo, semel accusatori; quum antea nonnullos tantum rejicere liceret ex eodem consilio utriusque, quorum loca subsortitione prætoris replebantur. Alternata consilia rejicere ergo est idem ac rejicere alterius consilia, ut Verr. II, 18, quum alternæ civitates rejectæ essent; quod alternis, semel ab accusatore, semel ab reo.

VATINIA, ejusdem tribuni, qua Cæsari, cui jam lege Sempronia de provinciis senatus Galliam ulteriorem attribuerat, etiam citerior cum Illyrico, et tribus legionibus, stipendiiisque in quinquennium data est, in Vatin. 12. De hac lege etiam capiendus locus videtur, c. 15, ubi reprehendit Cicero Vatinium, quod sua lege factus sit legatus Cæsaris in Gallia. Nam quod Manutius putat, legem ab eo latam, ut legati provinciales a populo crearentur, nullo idoneo testimonio demonstrari potest.

VATINIA alia rogatio, sed non perlata, memoratur in Vat. 9 sq. qua latum est, ut quæstio haberetur de iis, quos L. Vettius, qui in senatu confensus esset, se cum telo fuisse, et Cn. Pompeium occidere voluisse, participes illius consilii fuisse diceret.

VI (Leges de), Plotia et Lutatia, quas vid.

VIARIA, lata a C. Curione, Paulo et Marcello cons. A. U. DCCIII, de viis muniendis, non dissimilis agraria Rullii, Cælius, ep. 6. Ad hanc ferendam legem quid Curionem impulerit, docet Appianus, B. C. II, p. 732, ed. Toll. Nempe quod ære alieno oppressam pecuniam acceperat a Cæsare, ne sibi in tribunatu adversaretur. Hanc mercedem ne frustra accepisse, et Pompeianis aliqua ratione adversari videretur, quod facile intelligebat, eos huic legi repugnaturus esse: εισηγητο βαρυντάς ὁδῶν πολλῶν ἐπισκευάς τε καὶ κατασκευάς, καὶ αὐτῶν ἐπιστάτην αὐτῶν ἐπὶ στρατῆς εἶναι. quæ verba similitudinem ejus cum Servilia agraria Rullisatis demonstrant. Sed fortasse etiam eadem ornamenta potestatis, eandem potestatem in provinciis dedit, quam lex Servilia. Ex ep. ad Att. VI, 1, etc. mihi videtur colligi posse, constitutum fuisse vectigal ærario solvendum, in vehicula, esseda, rhedas, lecticas, equos, etc. quibus in itineribus uterentur, ut ea pecunia in viis muniendis consumeretur. Nam quum Veditus Ciceroni obvius factus esset cum duo-

bus essedis et rheda, equis juncta, et lectica, et familia magna; horum causa dicit Cicero, Vedio solvendum ex lege Curionis, si perferatur, sestertia centena. Id vectigal simile fuisset ex parte ei, quod nos dicimus *peage*, quod in vias muniendas impenditur; hoc certe sub titulo exigi solet. Quidam hanc legem male *Vivariam*, aut *Vinariam*, aut *Vincariam* appellant. v. Contarenius, de Frum. Larg. c. 9, Lips. Elect. 1, 8.

VILLIA. v. *Annales*.

VOCONIA, lata a Q. Voconio Sava trib. pl. A. U. DLXXXIV, suadente Catone. Cf. Gajus 11, § 226 et 274. Est *testamentaria*, de mulierum hereditatibus: qua sancitum est, ut, qui post A. Postumium et Q. Fulvium censores census esset, ne heredem virginem, neve mulierem, faceret, Cic. in Verr. 1, 42; neve mulier legati nomine plus caperet, quam heres, ibid. 43. Eadem lex laudatur, Balb. 8; Fin. 11, 17; Sen. 5. Censi e Voconii mente sine dubio erant *cives*; quod nemini licebat deferre ad censorem rem suam, nisi qui civis rom. esset. Sed in hoc verbo calumniabantur, qui rem suam ad uxorem aut filiam transferre cuperent. Nam quum illis temporibus lex census Ser-

viana, de vendendis incensis, non acerbè aut severe satis servaretur, et multi cives rom. incensi essent (causas vid. ap. Perizon. libro mox memorando, p. 129), hi, qui feminam heredem faciebant, propterea se lege Voconia teneri negabant, quod incensi essent. Atque hac calumnia verbi *census* eludebant legem, pratoribus facilibus in re dura. Nam ex Verriæ l. c. intelligi potest, prætores ante Verrem omnes ex hac calumnia decrevisse, et hereditates hoc modo ad filias mulieresque transire potuisse. Qui autem censi erant, adeoque legem eludere calumniando non poterant, heredem fiduciarium faciebant, h. e. qui hereditatem cerneret quidem, sed deinde filia, aut cuicumque testator voluisset, redderet, si honestus esset, Nam si quis perfidus negabat se hereditatem filia redditurum, cogi non poterat. v. Fin. 11, 17. De hac lege multi, in primis Balduinus; sed omnium optime Jac. Perizonius in *Dis. de Lego Voconia*, qui primus hujus legis vim accurate perspexit. — * Adde nunc ante omnia, quidquid novi afferit locus insignis, de Rep. 111, 7; et quas de hac lege commentationes novas in notis ad h. l. excitavimus.

INDEX GRÆCO-LATINUS,

SEU

GRÆCA CICERONIS LATINE REDDITA,

ADSPERSIS SUBINDE ANIMADVERSIONIBUS.

A.

- ΑΒΑΗΠΙΤΙΚΟΝ, Abderiticum, stultum, quod Abderitæ stupidi putabantur, Att. VII, 7.
- Ἀδάρεια, abstinentia, innocentia, frugalitas, Tusc. III, 8.
- ἄγλαστος, expers risus, Fin. V, 30. Ita dictus est M. Crassus, qui semel in tota vita risisse dicebatur.
- ἄγρηστούτος, sincere, sine præstigiis et fuce, Att. XII, 3.
- ἄγραρον, non scriptum, Att. VI, 1.
- ἄγων, certamen, contentio, Att. XIV, 7; I, 16, est studium contentionis, quod in oratione adhibetur; unde ipsæ orationes in causis veris, et quidem in forensibus præsertim, ἀγῶνας dicuntur, et declamationibus umbraticis opponuntur. Vid. v. c. Longin. περὶ ὑψους, XI, 1; plura apud Cresoll. Theatr. Rhet. III, 17; Spanhem. ad Julian. Or. I, p. 11, 12, 13; Olear. ad Philostr. Vit. Sophist. XXXI, I, n. 4.
- ἄδοσκοτοι, sine auctore, ad Div. XV, 17, de rumoribus, qui unde, et a quo capite fluxerint, ignoratur.
- ἄδωός, secure, sine ullo periculi metu aut suspitione, large, co-
- piose. Edit et bibit ἀδωός, Att. XIII, 52.
- Ἄδηλα, incerta, Acad. II, 17.
- Ἄδημονῶν, mœrens, sollicitudinis plenus, Att. IX, 13.
- Ἄδιαφορία, Att. II, 17, quum omnia, quæ accidunt, sive secunda, sive adversa, nihil valent ad animum nostrum commovendum. Ea Cicero dicit se uti in republica. Sed Acad. II, 42, est Aristonis summum bonum, quum in neutram partem moveretur in rebus mediis, h. e. quæ nec honestæ, nec turpes, sensu stoico, sunt.
- Ἄδιάφορον, quod neque est bonum, neque malum: indifferens, cum æstimatione mediocri, Fin. III, 16.
- Ἄδικαίεργοι, injusti magistratus, Att. II, 12, vox ficta, ludendi causa, e nomine Dicæarchi, quem Atticus scripserat a se amari. Eum civem haud paullo meliorem dicit, quam ipsos Romanos ἀδικαίεργους, Cæsarem et reliquos.
- Ἄδιάρθωτα, incorrecta, inchoata, imperfecta, Att. XIII, 21.
- Ἄδολιστος, valde loquax, garrulus, Att. XVI, 11.

Ἀδύνατον, quod fieri non potest, Att. I, 1.

Ἀερόδοκτον, integrum et incorruptum a largitione, Att. v, 20.

Ἀζηλοτύπητον, sine invidia, Att. XIII, 19.

Ἀθαμία, animus terrore liber, Fin. v, 29.

Ἀθέτησις, improbatio, rejectio, Att. VI, 9.

Αἱ γὰρ τῶν τυράννων δειήσεις, inquit Πλάτων, οἷσθ' ἔτι μιμνήμεναι ἀνάγκαις, tyrannorum preces, inquit Plato (ep. 7, ad Dionis propinquos), permixtæ sunt, ut scis, necessitatibus, Att. IX, 13: quia videlicet, quæ rogant, necessario faciendæ sunt; eorum preces sunt imperia.

Ἀιδόμαί Τρώας καὶ Τρωάδας Δμεισιπέλους, vereor Trojanos et Trojanas peplos trahentes, Att. II, 5, et aliis locis, ex Hom. Iliad. Z, v. 442, et X, v. 105.

Ἀιδίωσθιν μὲν ἀνήσασθαι, δεισαν δ' ὑποδίχθαι, veriti sunt quidem recusare, timuerunt autem suscipere, Att. VI, 1; XVI, 11, ex Homer. Iliad. H. I. v. 93.

Ἄλῃν ἐπίστασθαι, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, semper fortiter agere, et aliis præstare, ad Div. XIII, 15; ad Q. fr. III, 5, ex Homer. Iliad. Z, v. 208.

Ἄλῃς δόνηαι, si modo possis, Att. XIII, 12, ex Hesiod. Op. et D. v. 350.

Ἄλφισις, secta, ad Div. xv, 16.

Ἀλοχρὸν σιωπῆν. Integer senarius sic habet: ἀλοχρὸν σιωπῆν, Ἰσοκράτην τ' ἔφην λέγειν, turpe est tacere, et sinere Isocratem loqui, Att. VI, 8. Quum Isocrates scholas rhetoricas spernisset, et magna hominum multitudo eas frequentaret, Aristoteles æmulatione commotus et ipse rhetoricen docuit. Eodem modo Cicero, quum Bibulus triumphum

peteret, turpe esse putabat, si non et ipse peteret.

Ἀίσχρῶ φαντασία, turpitudinis imago, species, quum venit in mentem, turpiter nos facturos, aut fecisse, Att. IX, 6.

Ἀκαδημικῆ, sc. σύνταξις, Att. XIII, 12. Vid. ep. 16 h. l. ubi est *Academicæ σύνταξις*. Sermo est de libris Ciceronis Academicis, quorum primo duo erant, alter Catuli, alter Luculli nomine, quod in iis hi duo de academica philosophia disputantes inducebantur. Jam nobiles illi quidem erant, sed in iis C. et L. acutius, quam pro personis suis, disputabant. Itaque Cicero hanc σύνταξιν immutavit, et e duobus quatuor libros fecit, Catuli et Luculli nominibus sublati, eosque Varroni impartisit. In iis Varroni Antiochi partes dedit, sibi sumisit Philonis. Hoc est quod Cicero dicit: «*Ἀκαδημικὴν* ad Varronem transferamus, » et ep. 16, «*Academicen σύνταξιν* ad Varronem totam traduximus. » — * Cf. Præfationem Academ. libris a nobis præmissam.

Ἄκαιρος, intempestivus, Att. IX, 4.

Ἀκατάληπτον, quod comprehendere non potest, incomprehensibile, Acad. II, 6.

Ἀκαταλήπτα, opinio academicorum, qui nihil comprehendere posse dicebant, Att. XIII, 19.

Ἀκινόσπουδος, abhorrens a studio rerum inaniam, ad Div. xv, 17.

Ἀκαρταίως, sincere, Att. xv, 21.

Ἀκίδηα, contemptus, quod cursu et studio nemini esset, Att. IV, 18.

Ἀκιδία, torpedo cum mæstitia, Att. XII, 45.

Ἀκίνδυνα, periculo carentia, Att. XIII, 19.

Ἀκίνδυνα μὲν, χρονιώταρα δὲ, periculi quidem expertia, sed disturniora, h. e. vitæ quidem periculum

abesse, sed diuturniorem morbum fore; de Tirone ægrotante. Ad Div. xvi, 8.

Ἀκκιζόμεθα, dissimulamus cupiditatem nostram, Att. II, 19, quam videri velimus, non cupere nos, et tamen vehementer cupiamus; hoc enim est ἀκκιζισθαι, unde ἀκκιζμός, *accismus*. Exemplo esse potest accismus Tiberii Neronis, Vell. II, 23; Tacit. Ann. I, 3 et II, 1.

Ἀκοιωνήτων, alienum a familiari consuetudine, Att. VI, 3.

Ἀκοιωνήτως, minime familiariter, Att. VI, 1.

Ἀκολακίως, citra assentationem, Att. XIII, 51.

Ἀκολασία, licentia nimia, Att. XIV, 11.

Ἄκουσμα, Att. XII, 4, quidquid ad aures (convivarum) suaviter deliniendas, aut oblectandas comparatum est. - Non assequor, inquit, ut scribam, quod tui convivæ non modo libenter, sed etiam æquo animo legere possint. Si velim gravitatem ejus instantiamque laudare; hoc ipsam istis odiosum ἄκουσμα sit. - Sic ap. Xenoph. Ἀπόμνημον. II, 1, Virtus Voluptati dicit: τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς, ἀντίκως εἶ. Hæc ἀκούσματα, quæ et ἀφροδέματα dicuntur, erant recitationes anagnostarum, symphoniaci pueri, γελωτοποιοί, etc.

Ἄκρας, liquidum, non turbidum, non perturbatum, Att. X, 17.

Ἄκροαμα, vid. in ἀκουσμα, Arch. g. Pro *anagnoste* est apud Nepotem in vita Attici, c. 14.

Ἄκροστιχίς, genus versus Sibyllini, quam deinceps e primis versuum litteris aliquid connectitur, ut in quibusdam Ennianis. Div. II, 54.

Ἄκροταλεύσιον, clausula, v. c. carminis, h. l. epistolæ. Vox Thucy-

didea, II, 17; quam et habet Polux, II, 16. Att. V, 21.

Ἀκρωτηρίων οὖρια, signa secundæ tempestatis ex vexillis in fastigiis (ἀκρωτηρίοις) navium et domorum, Att. V, 12. Οὖρια sunt signa bonæ tempestatis instantis; a quibus etiam Jupiter Urius, de quo vid. Græv. ad Verr. IV, 51.

Ἀκώθηρον, invenustum, ad Div. VII, 32.

Ἄκυρον, ineptum, ad Div. XVII, 17.

Ἄλη, anxietas et sollicitudo animi nusquam conquiescentis, Att. X, 1.

Ἀλίμενα, loca portu carentia, loca importuosa, Att. IX, 13.

Ἄλις δρυός, satis quercus, Att. II, 19, proverbium de priscis hominibus, qui, inventa fruge, glandes relinquerebant. *Dignitatis ἄλις, tanquam δρυός.* - Satis tibi dignitatis est, ut non opus sit de ea ulterius augenda cogitare. -

Ἄλις σπουδῆς, satis studii et operæ, Att. II, 1.

Ἄλιτινῆς, humilis, depressus, de ambulatione, Att. XIV, 13.

Ἄλιμος ἔσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, strenuus esto, quo te et posterorum, vel qui post nascentur, aliquis laudet, ad Div. XIII, 15, ex Homer. Odys. A, v. 302. Ibid. sequitur, Μὴ μὲν ἀσπουδαίῃ γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἄλλὰ μέγα βέβησας τι καὶ ἰσομύνοισι τυθίσθαι.

- Non profecto nulla re præclare gesta et sine laude moriar, sed re magna et ad posteritatem commemoranda patrata. - Homer. Iliad. X, v. 304, 305.

Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν, sed semper virum ingentem, Q. fr. I, 2, ex Homer. Odys. I, v. 513.

Ἄλλ' ἐμὸν εὐποτα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι κτεῖθεσ Πατρίδος, supple ex Homero Odys. I, 34, ὡς οὐδὲν γλυκίον ἦς, - sed mihi nunquam persuasisti,

patria quidquam ulli sua dulcius esse. » Att. VII, 1. Ἄλλ' ἔμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπαιθεν, ὡς νεφελὴ ἐκάλυψε μάλαινα. » Sed meum nunquam animum in pectore inflexit; nubes enim tegebat atra. » Ad Div. XIII, 15, ex Hom. Odys. H, 258, et Ω, 314.

Ἄλλ' οἰμωζέτω, sed ploret, male ipsi sit, Q. fr. III, 9, e comico aliquo fortasse, apud quos sæpissime οἰμώζειν jubent, quibus mala precantur. Hinc, πολλὰ οἰμώζειν λέγειν.

Ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμνην, Ἄλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτριφίς, εἰσορῶντας Δαΐδμεν ἐνδοῖθ' δὲ σαώσιμην, ἢ ἀπολίσθαι. » Sed nobis curæ non est convivio suavi operam dare; verum magnam cludem a Jove immissam intuentem extimescimus, incertumque est salvine futuri, an interituri simus. » Att. XIV, 13, ex Homer. Iliad. I, 228 seqq.

Ἄλλα μὲν αὐτὸς, ut ait ille, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, alia quidem ipse, alia autem vel deus suggeret. Att. IX, 15, ex Hom. Odys. Γ, v. 26 et 27.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἴασμεν, ἀχνομένοί περ, sed hæc quidem, quæ ante acta sunt, omittemus, licet cum mœrore, Att. VII, 1; X, 12, ex Hom. Iliad. Σ, v. 112, et T, v. 65.

Ἄλληγορία, figura, de qua rhetores, Orat. 27.

Ἄλληγορίαις, verbis alium sensum, quam quem præ se ferunt, habentibus, Att. II, 20.

Ἄλλο πρόβλημα, alia quæstio, Att. VI, 5.

Ἄλλοις ἐν ἰσθλοῖς τὸν δ' ἀπωθεῦνται ψόγον, aliis bonis rebus augendis hæc maculam eluunt, Att. XIV, 22, senarius poetæ nescio cujus.

Ἄλογηθ', negligatur, Att. XII, 3.

Ἄλογιστως, inconsiderate, stulte, Att. IX, 10.

Ἀλόγως, sine ratione, temere, Att. XII, 35; XIII, 48.

Ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, simul a fronte et a tergo, ad Div. XIII, 15, ex Homer. Iliad. A, 343.

Ἀμαλθεία, Amalthea, Att. I, 16.

Ἀμαλθεῖον, Amaltheum, Att. I, 16, est prædium Attici, cui nomen imposuit ab Ἀμαλθείᾳ. Amalthea in fabulis quæ sit, notum est; sed l. c. est gymnasium, aut diæta prædii Epirotici. L. II, ep. I, Cicero dicit: » Amalthea mea te exspectat. » Eam fuisse gymnasium in Arpinati, ut Corradus ait, verosimile est, aut diætam, quam imitaturus Atticum Cicero extraxerat. In hæc Amalthea J. Fr. Gronovius putabat posuisse Atticam imagines virorum illustrium, a quibus, ut ab Amalthea Jupiter, ita imperium romanum, tanquam nutritum, ad tantam magnitudinem pervenisset; his adjecisse versus, qui facta eorum et magistratus continerent, de quibus Nepos, vit. Att. c. 18.

Ἄμβροτος, immortalis, divinus, Att. XVI, 5.

Ἄμεμπτα, non accusanda, Att. VII, 1.

Ἀμεταμέλητος, non pœnitendus, Att. VII, 3; XIII, 52.

Ἀμηχανία, inopia consilii, Att. XV, 29.

Ἀμορφον, ἀντιπολιτευομένου χρωρεϊτέτην, etc. deforme et turpe est ejus, qui contrariæ sit in republica factionis, debitorem esse, Att. VII, 8.

Ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ, respiratio veneranda Alpei, Att. XII, 5, sunt Pindari verba, Nem. I, 1: sic appellat Arethusam, διὰ τὸ ἀποφῶγα καὶ εἶον στόμα τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην τοῦ Ἀλφειοῦ εἶναι, ut ait scholiastes.

Ἀμφιβολία, ambigue dictum, ad Div. VII, 32.

Ἀμφιλαρία, Q. fr. II, 6 et 15, mihi videtur esse cautionis genus, quum eam rationem tenemus, ut ad utrumque parati simus; ut, quodcumque acciderit, eo recte uti possimus; ut duarum rerum simul rationem habeamus, quarum una videtur cum altera non satis consistere posse. *Desidero bono modo*, ait, ἀμφιλαρίαν tuam, quam? — ut advenientem excipiam libenter, latentem non excitem. — " Forte simpliciter ἀμφιλαρία est = bona copia, felix proventus, opum ubertas : = sic certe utroque loco intelleximus.

Ἀμύμων, reprehensionis expers, Att. XVI, 5.

Ἀναδιώρησις, animadversio, consideratio, Att. XIV, 15 et 16.

Ἀναλογία, comparatio, proportio, quam vulgo dicimus, quam olim *proportio* esset tantum *ratio*, Att. VI, 2; de Univ. 4. Vid. Varr. L. L. IX, pag. 135, ed. Steph.

Ἀναντιφωνησία, taciturnitas in respondendo, quum alicui nihil respondemus; quam Cicero, Verr. I, 31, *taciturnitatem* ipse vocat.

Ἀναντιφώνητον, sine responsione, Att. VI, 1.

Ἀναπάντητον, remotum ab omni occurso, Att. IX, 1.

Ἀναπόλόγητον, quod nulla ratione defendi potest, quod defensione caret, Att. XVI, 7.

Ἀναραινισθαί, apparere, in publico prodire, Att. II, 10.

Ἀνέκδοτα, non edita, Att. II, 6; XIV, 17.

Ἀνεκτόν, tolerandum, tolerabile, Att. XV, 19.

Ἀνεκτότερα, tolerabiliora, Att. XII, 45.

Ἀνεμίσητα, nulli reprehensionis obnoxia, nemini stomachum moventis, Att. XVI, 7.

Ἀνεμίσητον γὰρ, caret enim invidia, Att. XII, 12.

Ἀνεμοφόρητα, levia ac ventis dissipata, Att. XIII, 37.

Ἀνεξία, tolerantia, Att. V, 11.

Ἀνηθοποίηση, alienum a recta morum conformatione, in quo mores conformari et effingi nequeant, Att. X, 10.

Ἄνη, flores, loci meliores excerpti; hinc *florilegia*, Att. XV, 11.

Ἀνθηρογραφισθαί, floride scribi, ornari, Att. II, 6.

Ἀνιστορησία, incititia historiae, Att. VI, 1.

Ἄνοιμιστον, alienum, Att. XVI, 11.

Ἄντα, supplendum στήναι, aut ἄθειν, contra stare, contra progredi, Att. II, 9.

Ἄντισακτος, opposita et objecta voluntati meae, Q. fr. II, 10. Sed ἄντισακτον est e Bessarionis cod. auctore P. Manutio. P. Victorius autem legebat, ἀναντίλακτον, cui contra dici non potest, et J. Fr. Gronovius, ἀνίαντον, *sonticum*.

Ἄντιβια, contraria, opposita contrariis, Or. 50.

Ἄντιμυκτηρήσαι, vicissim deridere, ad Div. XV, 19.

Ἄντιόχεια, Antiochi sententiam continentia, Att. XIII, 12 et 16.

Ἄντιχθον, terra opposita pedibus nostris, Tusc. I, 28.

Ἄνω κάτω, sursum deorsum, Att. V, 10. Intelligit academicam scholam. V. not. in h. l.

Ἄνω ποταμῶν, supple ex Euripide versum : ἱερῶν χωρεῖσι παγαί, sursum versus sacrorum fluminum feruntur fontes, Att. XV, 4 (rerum ordo vertitur), prov. de rebus ἀδύνατοι; quo saepe usi sunt poetae, v. c. Ovid. Her. V, 30, ubi vid. interpretes.

Ἄξια, Fin. III, 6 et 10, vocabulum stoicum, quod illam rei proprietatem indicat, qua sit aestima-

bilis et digna, quæ diligatur, aut aliis præferatur; id quod facit, ut res inter προηγμένα referatur: *pondus dignum æstimatione*, ut Cicero interpretatus est loc. cit.

ἄξιόπιστος, fide dignum, Att. XIII, 37.

ἄξιωμα, enuntiatum, effatum, enuntiatio quælibet, Acad. II, 29; Tusc. I, 7; Fat. 10. Hodie mathematici cum Aristotele accipiunt pro enuntiato, quod ex se intelligitur: sed stoici de quovis enuntiato dicebant, quod interdum facit et Aristoteles. V. Menagius ad Laertium, VII, 65.

ἄπαθῆ, quæ non sentiuntur, Acad. II, 42. Pro ἀπαθῆ Davisius legebat, ἀπάθεια. Pyrrho ponebat summum bonum in ἀπαθείᾳ.

ἄπειροσία, ignorantia, Att. XIII, 16.

ἄπαλαίστους, sive potius, ἀπαλαίστρους, a παλαίστρα, palæstræ imperitos. Orat. 68.

ἄπάντησι, occursus, obviam itio, Att. VII, 16; IX, 7.

ἄπαθῆ θανεῖν, semel mori, Q. fr. I, 2. Ex Æschyl. Prometh. Vinct. 749, κρείσσον γὰρ εἰσάπαθῆ θανεῖν, ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

ἄπαρησίαστον, minime liberum, impeditum et reprehendendi licentia carens, Att. IX, 2.

ἄπειρία, Fin. I, 6, vocabulum Epicuream, quod *infinitum* interpretatur Cicero. Epicurus autem ita appellabat infinitum illud spatium, in quo atomi ex opinione ejus ab æterno movebantur, ex quarum fortuita concursione hoc universum exstiterit.

Ἀπόγραφα, descripta ex aliorum libris, Att. XII, 52; sic appellat libros suos Latinos de philosophia e Græcis haustus et pæne descriptos.

Ἀποδείξεις, argumenti conclusio, Acad. II, 8.

Ἀποδωτήριον, locus in balneis, ubi lavaturi vestimenta deponebant. Q. fr. III, I. V. Gesnerum ad Varr. R. R. II, I, et qui ibi laudantur.

Ἀποθέσις, consecratio, per quam in numerum deorum veniunt, Att. I, 16; XII, 12 et 36.

Ἀποκαρτερῶν, Hegesias liber ita dictus, Tusc. I, 34. Ἀποκαρτερῶν dicuntur, qui inedia mortem sibi voluntariam consciscunt, ut Atticus facit apud Nepotem. Hegesias itaque Cyrenæicus librum suum, in quo de morte contemnenda ita scripserat, ut eo lecto multi sibi mortem consciscerent, inscripsit ἀποκαρτεροῦντα, quod in eo quidam inducebatur, qui, quum vellet e vita per inediam discedere, et ab amicis revocaretur, iis respondens vitæ humanæ incommoda enumerabat.

Ἀπολιτικώτατον, civilis gubernationis maxime expertem, resp. gerendæ inscium, Att. VIII, 16.

Ἀπολογισμὸν συντάξομαι, defensionem componam, Att. XVI, 7.

Ἀποπροηγμένον, rejectum. Stoici quum nollent boni malique loco ponere quidquam præter virtutem et turpitudinem, ceteras res, quibus non potest eodem modo animus humanus moveri, tanquam validudinem rectam, morbum, dolorem, voluptatem, vitam, mortem, divitias, paupertatem, etc. distribuebant in προηγμένα, et ἀποπροηγμένα, h. e. dignas, quæ deligerentur, vel repudiarentur, ut v. c. validudo recta προηγμένον esset, morbus ἀποπροηγμένον. Ad Div. IX, 7; Fin. III, 15.

Ἀπορία, dubitatio, Att. VII, 12, 21; XV, 4; XVI, 8.

Ἀπορῶ, dubito, Att. VII, 11; IX, 10.

Ἀποσπασμάτια, fragmenta, Att. II, 1.

Ἀπότυγμα, spei frustratio, infelix successus, ad Div. ix, 21; Att. xiii, 27; Q. fr. iii, 2.

Ἀποτόμως, acerbe, aspere, Att. x, 11, ductum a medicis, qui secant et urunt, et ἀποτόμοι dicuntur.

V. Cuperus, Obs. ii, 17.

Ἀπότρυψαι, abstergito, Att. vii, 5.

Ἀποφατικά, negantia, contraria aientibus; iis opponuntur καταφατικά. Top. ii.

Ἀποφθέγματα, facete dicta, ad Div. ix, 16; Off. i, 29.

Ἀπραχτότατος, rebus agendis ineptissimus, Att. i, 14.

Ἀπροσδιόνυσον, absurdum, ineptum, alienum, Att. xvi, 13.

Ἀπρόσιτος, non facilis aditu, minime affabilis, asper, Att. v, 20.

Ἀπροσφώνητος, insalutatus, Att. viii, 8.

Ἀργὸς λόγος, ignava ratio, Fat. 12, genus sophismatis, quod inde nomen traxit, quod credebatur, homines, eo deceptos, ignavos et otiosos reddere. Est enim hujusmodi, ut est apud Cic. de Fat. 12: « Si fatum tibi est, ex hoc morbo convalescere, sive medicum adhibueris, sive non, convalesces, etc. » Hoc sophismate utebantur in disputationibus de libertate, fato. De eo egregie Facciolatus, v. Acroas.

Ἄριστος πάγος, Areopagus, rupes Martia, ubi senatus Atheniensis conveniebat; unde et pro senatu ipso dicitur, et ejus conventu, iudicio, Att. i, 14.

Ἄριστη non est διδακτὸν, virtus non est res, quæ tradi et doceri possit, Att. x, 12; de quo est Æschini Dialogus i.

Ἄρη πύλων, Martem spirans, de iis dicitur, qui ipso vultu crudelitatem aliquam et sævitiam præ se ferunt, Q. fr. iii, 4; ex Æschyl. Agam. 387.

Ἄριστία, præclarum facinus, dignum ἀριστερίῳ, h. e. præmio, quod dari solet iis, qui ἀριστεύουσιν, h. e. rem præclaram gerunt; ἀριστερίαν, Att. xv, 16, appellat Dolabella eos. facinus, quum columnam in Cæsaris sepulcro evertisset, de quo in Philippicis passim. Att. xiv, 16; xvi, 19.

Ἀριστερατικῶς accommodate ad statum et sensum optimatum, Att. i, 14.

Ἀριστοταίσιον, Aristotelicum, Att. xiii, 19.

Ἀριστοταίσιου ἑξωτερικοί, Aristotelis libri ita dicti, Att. iv, 16, quia ad sensum popularem propemodum scripti, ut ab his quoque intelligi possent, qui philosophiam ejus non didicissent; nam hi ἑξωτερικοί appellabantur. His opponuntur ejusdem εἰσαματικοί, qui his scribuntur, qui philosophiam didicerunt, doctis, eruditis.

Ἄρχαδιαν. Hexameter integer sic habet: Ἀρχαδιαν μ' αἰταίς; μέγα μ' αἰταίς, οὗτοι δέσω, « Arcadium me possis? rem magnam me poscis, nequaquam dabo, » Att. x, 5, proverbium, quum quis petit, quod fieri non potest, aut difficillimum est. Is versus oraculo editus est, de quo Herodotus, i, 66, p. 26, ed. Steph. p. 32 ed. P. Wessel.

Ἄρχτοι, Ursa major et minor, Nat. D. ii, 41.

Ἄρμονία, consensus, de Univ. 8.

Ἄρρωστήματα, egrotationes, Tusc. iv, 10, vocabulum stoicum, ex arte medica translatum et tractatum ad animum; in quo genere translationis nimii erant stoici, in primis Chrysippus. In animo itaque, ut in corpore, esse dicebant νοσήματα et ἀρρωστήματα, quæ ex perturbationibus existerent, quum inveterassent penitusque incedissent, tanquam avaritiam, gloriæ

aviditatem, mulierositatem. Diferunt autem νόσημα et ἀβρώστημα gradu.

Ἀρχίτυπον, Att. XII, 5; XVI, 3, est proprie *exemplar primigenium*. Hunc sensum habet, XVI, 3; ἄμ ibi dicit, se remittere σύνταγμα retractatum, non ἀπόγραφον ab exemplo primo, sed ipsum ἀρχίτυπον, crebris locis inculcatum et reffectum. Sed XII, 5, ἀρχίτυπα Nicsasionum, sive, ut J. F. Gronovius ingeniose conjicit, νεοικιστώων, sunt tabulæ eorum, qui recens mancipes sunt facti, sive redemerunt vicesimas, similes his, quas quisvis paterfamilias diligens conficiebat.

Ἀρχή, initium, Att. X, 10.

Ἀσαφέστερος, obscurior in scribendo, Att. XIII, 25.

Ἀσαλγής, lascivus, delicatus, Att. II, 12.

Ἀσμενίστατα, libentissime, Att. XIII, 22.

Ἀσμένιστον, gratissimum, libentissimum, Att. IX, 10.

Ἀσπονδος, implacabilis, Att. IX, 10.

Ἀστρατήγητος, ignarus artis imperatoris, Att. VII, 13.

Ἀστρατηγικώτατος, artis imperatoris maxime ignarus, Att. VIII, 16.

Ἀσφάλεια, securitas, tutum præsidium adversus vitæ pericula, Att. II, 19; XVI, 8.

Ἀσφαλής, tutum, Att. XVI, 5.

Ἀσώματος, sine corpore, corporis expertus, Nat. D. I, 12.

Ἀταραξία, status mentis perturbatione vacuus, ad Div. XV, 19.

Ἄτιχοι, artis expertes, Top. 4.

Ἄτισία, defectus solutionis, quum quis solvendo non est, Att. XIV, 19.

Ἀτοκώτατον, absurdissimum, alienissimo loco positum, Att. XV, 26.

Ἄτριψία, ruditas in aliquo genere, Att. XIII, 16.

Ἄττικισμὸς, Atticismus, sive orationis lepos, Att. IV, 17.

Ἄττικώτατα, quæ maxime sunt Attica, Att. XV, 1.

Ἄττικώτερα, magi Attica, Att. I, 13.

Ἄτυρον, sine ambitione, sine fastu, Att. VI, 9.

Ἀυθεντικῶς, cum auctoritate, certo auctore, Att. IX, 14; X, 9.

Ἀυθραὶ, illa ipsa hora, Att. II, 13.

Ἀυξήσις, amplificatio, Or. 36.

Ἀυτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μὲθ' Ἑκτορα πότμος ἔτοιμος, statim enim tibi deinde post Hectorem mors parata, Att. IX, 5.

Ἀυτίκα τεθναίνω, ἐπὶ οὐκ ἄρ' ἔμμελλον ἑταίρω Κτενεμένῳ ἑπαμῆναι, utinam statim moriar, quoniam non potui socio, quum interficeretur, opem ferre, ibid. Uterque versus est ex Hom. II. Σ, 96, 98.

Ἀυτονομία, facultas et libertas suis utendi legibus, Att. VI, 1 et 2.

Ἀυτόχθων, nativus et indigena, Att. VII, 2: opponuntur αὐτόχθονις iis, qui per coloniam in regionem aliunde ducti sunt.

Ἀυτῶ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, eadem mensura, et melius, Att. XIII, 12; ex Hesiod. Oper. et D. V. 35a.

Ἄρατα, ἀδιήγητα, non dicenda, non narrauda, Att. XIII, 9; XV, 19.

Ἀφαίστατος, simplicissimus, Att. I, 18, nihil fingens, nihil dissimulans, sine fallacii et fudo, ut ait Att. I, 1.

Ἀφελῶς, simpliciter, Att. VI, 1 et 7; Q. fr. I, 2.

Ἀφίδρυμα, fanum, Att. XIII, 29.

Ἀφιλόδοξον, ambitione vacans, Att. II, 17.

Ἄφρακτα, naves non tectæ, sed apertæ, Att. V, 11 et 12; X, 11;

opponuntur κατάπρακτα, quæ *constratæ* Cæsari vocantur, de Bello Civili, et ipsi Tullio, Verr. v, 40. De iis vid. Scheff. de re Nav. p. 130.

Ἀφωμίλησα, me a colloquio separavi, ad Div. xvi, 17.

Ἀχαριστία, ingratus animus, Att. ix, 7.

B.

Βαθύτης, profunda taciturnitas, Att. iv, 6 (ubi v. Casaub.); v, 10; vi, 1. Sallustius, Jug. 105, *altitudinem ingenii* vocat, quæ est eorum, quorum consilia assequi non possumus, qui valde tegunt suos sensus. V. Turneb. Adversar. iii, 15, quem ad Sall. l. c. laudat Cortius. Polybius, in Excerpt. Virt. et Vit. p. 1441, vocat βάθος, ubi vid. Vales. Sic Ovid. Am. ii, 4, 16, *ex alto dissimulare*, ubi v. Burmann. qui recte de profundo silentio intelligit. Tunstallus, in Epist. ad Middleton. p. 114, interpretatur *prudentiam*.

Βαβίωται, vita feliciter acta est, Att. xii, 2; xiv, 21. Vixi! Virgil. Æn. iv, 653.

Βλάμματα, detrimenta, Fin. iii, 20.

Βλάσφημα, quæ mali sunt omina. Att. xv, εἴρημα contra *bene ominata* dicuntur. Vid. Casaub. ad Theophr. Charact. cap. 19.

Βούλησις, voluntas, Tuscul. iv, 6.

Βούλυσις, vespera, tempus, quo boves ab aratro solent solvi, Att. xv, 27. Ex Homero intelligi potest, veteres tempora diei appellasse ab iis rebus, quæ agi solerent. Et quoniam rustica tunc temporis vita erat hominum, ab opere rustico nomina partibus diei tribuerunt. Vespera igitur dicta βούλυσις, sive βουλυτὸν, quod est Iliad. II, v. 779. Vid. schol.

Βοῶπις, magnis, iisque perpulchris oculis prædita; Junonis epitheton Homericum. Att. ii, 9, 12, 14, 22.

Γ.

Γαυριῶ, gloriolus, Att. xvi, 5.

Γόλως Σαρδόνιος, Sardonius risus, ad Div. vii, 25; proverbium de iis, qui ridendo sibi nocivum concitant periculum. Unde ortum putetur, docebit Erasmus in Chiliadibus.

Γενικῶς, generaliter, Att. i, 14. Tunstallus, *omnino, sine exceptione*.

Γενικώτερον, generalius, Att. ix, 10.

Γεροντικώτερον, seniliter, Att. xii, 1.

Γεωγραφικά, commentarii de terræ descriptione, Att. ii, 6.

Γεωμετρικῶς, non minus certa

ratione, quam qua geometræ utuntur, Att. xii, 5. Γεωμετρικῶς dicitur Atticus Ciceronem *refellisse*, in eo, quod Cicero scripserat, Fannium, qui historiam scripsit, Lælii generum fuisse.

Γῆν πρὸ γῆς cogitare, Att. xiv, 10, dicitur, qui solum vertere, et ex alia terra in aliam, et quidem semper proximam quamque, fugere cogitat. Vid. Manut. ad h. l. qui ex Æschylo hæc verba desumpta putat.

Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, noctuam Athenæ (sc. porto, vel mitto), ad Div. vi, 3; ix, 3; Q. fr. ii, 16.

Γλαυκῶς, paros, tenuiter, Att. xvī, 1.

Γλυκύπικρον, dulce amarum, Att. v, 21.

Γνώθι, πῶς ἄλλω χέρῃται, nosce, quemadmodum alio usus fuerit. Explora prius, quam cum aliquo amicitiam facias, fidemque habeas, quomodo se erga alios amicos gesserit, qua fide in alios fuerit: ex Epicharmo. Q. fr. III, 1.

Γνώθι σεαυτὸν, nosce te ipsum, Q. fr. III, 6.

Γοήτεια, præstigiæ, malitiosæ blanditiæ, Att. ix, 13.

Γόνυ κνήμης, genu tibia, sc. propius est, ad Div. xvī, 23, proverbium, quod eam vim habet, quam Terentianum illud: « Proximus sum egomet mihi. » Vid. Theocrit. Idyll. xvī, 18.

Γοργῖα γυμνά, larvæ nudæ, Att. iv, 16, de accusatoribus Gabinii, qui absolutus erat; quod, quemadmodum nudæ et inanes larvæ terrent illæ quidem, sed veri damni afferre nihil possunt, ita Gabinium accusatores terruerant, nihil ei nocuerant.

Γυμνασιόδην, apta gymnasium, Att. i, 6.

Δ.

Δαίμονες, genus deorum, quod Latine *lares* dici posse putat Cicero, de Univ. i. i. Vid. Ind. Lat. in *lares*.

Δαδῆχθαι, morsum esse, Att. xiii, 20.

Δαιμόνιος ἀνὴρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτίωτο, vehemens vir, et qui vel insontem accusare audeat, Att. xiii, 25, ex Homer. Iliad. A, vs. 653.

Δέρμεις, pelles, involucre, Att. iv, 17.

Δύστεραι προητίδες, posteriores cogitationes, Q. fr. III, 1, ex Euripidis Hippolyt. 436.

Δημήτηρ, Ceres, sic nominata, quasi Γημήτηρ, terra mater, Nat. D. II, 26.

Δῆμοι, Att. vii, 3, *loci*. Nam Latinis *loci* sunt χωροί, χωρία. Vid. Salmas. ad Solin. p. m. 690. Verti etiam potest, *populi*, *pagi*. Nam δῆμοι Ἀττικῆς, *populi Attica*, de quibus exstat Meursii libellus, nihil sunt, nisi *pagi* (*cantons*), in quos Attica erat descripta, et a quibus Athenienses, ut Romani a tribubus, nominabantur. Nam ut Romani, v. c. dicebant: Q. *Verris Romilia*; sic Græci: Δημοσθίνης

Παιανιεύς. Cicero dicit se scripsisse in *Piræum*; idque sibi vitiosum visum non esse, quod de Piræo dixisset, non ut de *oppido*, sed ut de *loco*, h. e. *pago*, *regione*: sic Terentium dixisse e *Sunio*. Sunium æque esse oppidum, ac Piræum. Itaque, si δῆμοι sint oppida, necessario Terentium quoque peccasse. Sed Terentium intellexisse *Sunium pagum*, *populum*, cuius caput esset urbs Sunium, et qui ab eo oppido appellaretur. Sic se dixisse in *Piræum pagum*, *populum*, non *oppidum* ipsum. Sic capiendus est locus, quem ne Grævius quidem satis cepit: nam *locum* explicat de *vico*, qualis Haga Batavorum; quæ vocabuli vis locum hic non habet. Nam non magis dici potest, *perfecti sumus in Hagam*, quam in *Lipsiam*.

Διάθεσις, sensus, cogitatio, quæ quis animo est, Att. xiv, 3.

Διαίρεσις, divisio, distributio, Att. vi, 1.

Διάλογος, dialogus, colloquium, Att. v, 5; xv, 13.

Διανοητικαὶ παντασίαι, intelligi-

hiles visiones, visa rerum intelligibilium, non sensibilibus, ad Div. xv, 16. Vid. infra *φαντασία*.

Διαφρίδων, aperte, diserte, ad Div. xvi, 21.

Διαφύρα, alvi profluvium, ad Div. vii, 26.

Διὰ σημάτων, per notas, vel siglas scribere, Att. xiii, 32.

Διατροπή, infamia, dedecus, Att. ix, 13.

Διάφρασις, prospectus, Att. ii, 3.

Διαφύρησις, est vocabulum medicum, quod significat *transpirationem*, quae fit per sudorem; unde *διαφορητικά ἵαματα*, *medicamenta ad sudorem efficiendum accommodata et comparata*. Neque video, quid causae sit, quare, quum de imbecillae valitudinis homine Tirone sermo sit, cui *διαφύρησις* profuisse dicatur, in hac significatione verbi acquiescere nolimus, ut cum P. Manutio interpretemur, *relaxationem animi*, quae potius altero illo indicatur: « si vero etiam Tusculanaum profuit, » ad Div. xvi, 18.

Δίβαρον, bis tineta purpura, vestis auguralis, ad Div. ii, 16; Att. ii, 9, ita dicitur, quia primo oscuo, deinde purpura tingebatur. Ruben. de Lato Clavo, ii, 14.

Διδακτὸν, quod doceri potest, Att. x, 12.

Διδασκαλία, doctrina, loci philosophici explicatio, aut ex alia arte, ad Div. viii, 3.

Διακρινήσις πρόβλημα πολιτικόν, explicabis quaestionem ad reipublicae statum pertinentem, Att. vii, 9.

Δωίκησις, dicitur *districtus*; ut vulgo dicunt, sive portio quaedam provinciae, cujus administratio et iurisdictione praetori commissa est. Sic Cicero praeter Ciliciam tres *δικησεις* in Asia habebat, Cibyrticam, Apameiensem et Synnaden-

sem. Hoc sensu Hellespontia *δικησεις* dicitur. Hinc hodie quoque Gallis ejusmodi portio provinciae dicitur *diocesis*. Ad Div. xiii, 53 et 67.

Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, Dionysius Corinthi, Att. ix, 9; origo pro-verbii satis nota est. In dubium vocavit vulgarem opinionem de Dionysio ludimagistro Heumannus in Epistola ad Raphelium. Locum Ciceronis ipsum recte interpretatur *Mongault*, cujus interpretationem v. sp. Olivetum ad h. l.

Διόσκουροι, Nat. D. iii, 21, Castor et Pollux.

Διπλῆ, dupla, Att. viii, 2, genus notae, quae veteres grammaticos usos fuisse constat. Ea est de duabus lineis ad angulum acutum coeuntibus, hoc modo < aut >; item sic CC. Vid. doctos viros quum ad h. l. tum Menag. ad Diog. Laert. iii, 66, et schol. ad Aristoph. Nubes pluribus locis; Eschenbach. de Notis crit. p. 247, 248; Montfaucon. Palaeogr. Gr. p. 372; Troz. ad Hugonem de Orig. Scrib. p. 280.

Διφθέρα, libri, e membranis facti, Att. xiii, 24. Sic interpretatur bene Victorius, qui *διφθέρας* ex h. l. laudat, ad Varron. R. R. ii extr.

* *Δίχα μοι νόος, ἀτρέκτιαν εἰπεῖν*, ambigit animus, vere ut dicam, Att. xiii, 38, e Pindari carmine deperdito.

Διψῶσα κρήνη, aridus, vel siticulosus fons, in quo nihil est aquae, Att. xii, 5, ita appellatur, cujus est res angusta domi, qui in angustiis est rei familiaris.

Δόγματα, decreta philosophica, placita, Acad. ii, 9.

Πολιχὸν πλῆθὸν ἐρμείνοντες, longam navigationem molientes, Att. xvi, 13, ex Hom. Odys. Γ, vs. 169.

Δρόμον, ex cursu, Att. xi, 6. Sed hæc lectio est a Bosio efficta e lectione cod. Cruselliani, *dromo de nunc*. Tunstallus, in Epistola ad Middleton. pag. 158, rescribit : *δρόμω te nunc* (scilicet fer) *ad Oppium*.

Δυσδιάγνωστον, difficile dijudicatu, Att. v, 4.

Δυσεντερία, intestinorum morbus, ad Div. vii, 26.

Δυσείμματα, quæ ita demersa sunt et abdita, ut vix e profundo educi possint, ab εἴματι, proferre e profundo, Att. v, 10.

Δυσουρία, urinae difficultas, Att. x, 10.

Δυσουρικά καὶ δυσεντερικά πάθη, urinae et intestinorum morbi, ad Div. vii, 26.

Δύσχηστα, incommoda, Att. vii, 5.

Δυσχηστήματα, incommoda, Fin. iii, 20.

Δυσχηστία, difficultas versura faciendæ, seu mutuo sumendæ pecuniæ, Att. xvi, 7.

Δυσωπία, verecundia, Att. xiii, 33; xvi, 15, quum veremur aliquid postulanti, petenti, etc. negare.

E.

Ἐα πάσας, mitte omnes, Q. fr. ii, 10. Manutius negat, se locum intelligere. Lambinus autem omisum dicit, *μελεδώνας*, curas, a μελεδώνη.— J. V. L. supplendum putat ἡδονάς, e Plat. Phil. t. II, p. 61, B.

Ἐάν διαμείνῃ, si permanseris, Att. xv, 12.

Ἐατίον, relinquere oportet, Att. i, 16.

Ἐαυτὸν τιμωρούμενος, se ipsum puniens, senex Terentianus, Tusc. iii, 27.

Ἐβδελυττόμην, abominabar, Att. xv, 29.

Ἐγγράμμα, senectutis requies, delectatio, occupatio, Att. xii, 25, 29.

Ἐγκλήσματα, hortationes, Att. vi, 1.

Ἐγκωμιστικά, ad res laudandas comparata, Att. i, 19. De verbo ἐγκώμιον et hinc ductis vid. doctam disputatiunculam Spanh. ad Or. i Juliani, f. 5-8.

Ἐδικώθησαν, supplicio affecti ac necati sunt, Verr. v, 57. Hotomanus conjiciebat legendum *ἰδικαίωθησαν*, quod *δικαίων* apud probæ

notæ scriptores interdum sit, *punire*, *nocere*, *pena causa*. Et sic in duobus mss. Lambinus reperit; sic habet etiam alius codex Grævius laudatus. Itaque Grævius reposuit *ἰδικαίωθησαν*. Sed mihi accuratius rem aestimanti *ἰδικώθησαν* rectam videtur. Nam primo non est contra analogiam, a *δική* formari *δίκη*. Sic *καταδικεῖν* est ap. Dionem Cass. p. 631. Glossar. Vet., *δικαλογία* pro *δικαιολογία*. Deinde *ἰδικαίωθησαν*, et per se, et hoc sensu, est Græcorum optimis usitatum: Cicero autem addit, *ut Siculi loquuntur*; quod indicio est, aut verbo, aut sensu usitati ceterum verbi inusitato reliquis Græcis usos esse Siculos. Sed hic sensus verbi *ἰδικαίωθησαν*, auctoribus ipsis doctis hominibus, non insolitus est: ergo verbo inusitato usi sint necesse est. Atqui hoc convenit in verbum *ἰδικώθησαν*, non in *ἰδικαίωθησαν*. Tertio, si variant codd., probabilius est, *ἰδικαίωθησαν*, notum omnibus, mutatum esse a libraribus in *ἰδικώθησαν*, an contra accidisse? Eiusdem mecum sententiam vidi esse

Maffæum, Antiqu. Gall. Aquitan. p. 13. Ceterum qui hoc loco abutuntur, ut ostendant, purum esse ab Hebraismo verbum δικαιοῦν, quando in N. T. est *absolvere*, nimis cupide causam desperatam defendunt.

Εἰ δ' ἐν αἰῇ ἔησας, si in terra vixisti, Q. fr. II, 10, ex incerto auctore initium sententiæ, cujus vim se scire negat Manutius, quod totam sententiam non adscripsit Cicero.—*J.V.L. splendendum putat, « scis quæ sors hominum sit. »

Εἰδῶλα, spectra, imagines, ad Div. xv, 16; Att. II, 3, *exuvia*, vel *membranæ*, ut Lucretius appellat; quæ, ut placebat Epicuro, de corporibus defluunt continuo, et sensus hominum pulsant. Vid. Lucret. IV, 34 sqq.

Εἰδώς σοι λέγω, sciens tibi dico, Att. IX, 7.

Ἐν μισθῷ φίλος οἶκος, odio sit ipsa domus, alias cara. Att. IV, 8. Proverbium Græcum est: οἶκος φίλος; οἶκος ἀριστος, cujus originem vid. ap. Erasmus, pag. 563. Eo usus est Cicero, Att. xv, 16. Hic autem tantam suavitatem esse jucunditatemque dicit ædium Antiatinarum, ut sua sibi domus pæne odio sit.

Εἰλικρινές, sincerum, integrum, Q. fr. II, 8, quod etiam ad solem explicatum et inspectum purum reperitur. Sic πρὸς ἀγᾶς, sc. ἡλίου, ἀνασκοπεῖν τι dicitur. Longin. S. III, Κᾶν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς ἀγᾶς ἀνασκοπῆς, ubi v. Fabrum et Tollium.

Εἰμαρμένη, fatalis necessitas, factum, Nat. D. I, 20; Div. I, 55.

Εἰ μνηστῆρον ἐν τῇ πατρίδι τυραννομένη, etc. « an manendum in patria tyrannide oppressa? ea vero tyrannide oppressa, an quovis modo tyrannidis eversio molienda est, etiamsi civitas propter id de summa

rerum periculum subitura sit? An cavendum, ne qui tyrannidem evertit, ipse evehatur? An tentandum, opem ferre patriæ tyrannide oppressæ verbis et rei opportunitate, potius quam bello? Utrum civis boni sit, secedentem aliquo, quiescere oppressa a tyranno patria, an subeundum quodlibet discrimen pro libertate? An bellum inferendum regioni, eaque sit obsidenda, si a tyranno opprimatur? An etiam is, qui non probet, ut bello tyrannis evertatur, tamen nomen suum profiteri cum fortissimis viris debeat? An cum bene meritis et amicis una subeunda sint pericula in rebus, quæ pertinent ad rempublicam, etiam si illi minus recte de summa rerum consuluisse videantur? Utrum de patria bene meritus, ob eamque causam gravissima quæque passus, et invidia oppressus, ultro pro patria discrimen subire debeat? aut permittendum ei, ut sui ipsius interdum et carissimarum personarum rationem habeat, dimissis adversus potentes concertationibus pro republica? » Att. IX, 4. Sunt θῆσαι; (vid. in h. v.), in quibus tractandis otium consumebat Cicero, ut animum parumper ab ægritudine abduceret.

Εἰρων, simulator, dissimulator: ita dictus Socrates, quod redarguendorum sophistarum causa simulabat, se omnia nescire, etiam quum recte sciret. De verbo εἰρωνεία vid. Theophrast. Char. c. I, et ibi δὲ πάνυ Casaubonus. Or. II, 67; Brut. 87; Off. I, 30.

Εἰρωνεία, dissimulatio, cavillatio, Att. XVI, 11; Acad. II, 5.

Εἰρωνεύεσθαι, dissimulare, dissimulanter loqui, ad Div. IV, 4.

Εἰς ἑμοὶ μύρια, unus mihi decem millia, unus mihi instar multorum, millium, Att. XVI, 11.

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ πατρὸς, unum augurium optimum, pugnare pro patria, Att. II, 3, ex Hom. Iliad. M, v. 243.

Ἐξβολὴ λόγου, digressio, e Thucyd. I, 97, Att. VII, 1.

Ἐκμαγῖον, Att. x, 1. Hanc vocem in Ciceronem intravit Bosius e vestigijs codicis ms., ut pro, « hominis hoc ipsum prohi, sed magnum sit τῶν πολ. », legatur, « hominis hoc ipsum prohi est ἐκμαγῖον. Est τῶν πολ. » Sed neque in Gronoviana, neque in Græviana servata est. De voce ἐκμαγῖον, v. Voss. ad Catull. p. 97.

Ἐκτίνατα, proluxa et larga studii et voluntatis declaratio, Att. x, 17.

Ἐκτινέστατον, proluxius et largius in officiis promittendis, et benivolentia significanda, Att. XIII, 9. Utrumque est de sermone, qui amoris officijque plane insignem atque inusitatam significationem habet. Nam ἐκτινής et ἐκτίνατα insigne et incredibile quoddam studium, ardoremque in re aliqua significant. Et hanc vim habent in omnibus locis, quibus sacri scriptores usi sunt, Luc. XXII, 44; Act. XII, 5; xxvi, 7; Petr. Epist. pr. I, 22; IV, 8.

Ἐκτρέποιμος, remota a via, Att. XII, 12. Monumentum filiae Tulliae extruere volebat: huic ἀπεθιάσαι non satis aptam putabat insulam, quam in Arpino fluvius Fibrenus efficiebat (de Leg. II, 1), quod iste locus nimis esset a via regia remotus, adeoque non esset in conspectu, celebrarique posset. Nam hanc ipsam ob causam ad vias celeberrimas monumenta solebant extruere Romani, ut eo facilius memoria hominum propagaretur ad posteros, et a quam plurimis conspicerentur: unde verba, *Siste gradum, viator*; quibus hodie uti

non licet, quum monumenta hujusmodi locis clausis et septis, non in via sint: ut merito rideatur etiam doctorum hominum in ea re indocta κακοζυλία.

Ἐκφώνησις, ὑκίρις, exclamatio, recte, egregie! Att. x, 1.

Ἐκχυσις, effusio, sc. radiorum, Att. II, 3. Veteres enim putabant, visionem fieri radiorum ex oculis emissionem.

Ἐλάπιζεν, falso ostendebat, insolentia jactabat, Att. IX, 13. In alijs edd. est ἐσάπιζεν, quod defendit Victor. V. L. XXXVII, 3; male. Nam, ut vere Lambinus monet, σαλπίζειν est vera prædicare, λαπίζειν falsa, quod huic loco convenit: non quo non et σαλπίζειν sit hominis arrogantis et jactatoris, sed quod σαλπίζοντες tantum ea, quæ vera sunt, jactant, λαπίζοντες autem contra. Sic etiam Latini *buccinatorum* appellat, qui veras laudes immoderatus jactat. Cic. ad Tiron., « quod polliceris, te buccinatorum fore existimationis meæ, etc. » XVI, 21. Nostri eodem fere modo. Ceterum subit hic memoria cogitationis ejus, quum putarem, illud Matth. VI, 2, δὲν τοις διακροσύνην, οὐ μὴ σαλπίζεις ἔμπροσθέν σου, non esse, ut plerique faciunt, proprie accipiendum, quum nulla idonea auctoritate confirmari consuetudo tam absurda possit, sed de prædicatione liberalitatis immoderatiore. Videant Judaici ritus peritiores.

Ἐλάχιστον, minimum, Fat. 10.

Ἐλικτὰ καὶ οὐδὲν, Euripidis Andromacha sic habet integrum locum: ἔλικτὰ κ' οὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πάντα περίεθρον ἔχοντες, quorum mens est involucris circumtectis, quique minime sincero et candido estis animo, sed versute omnia cogitatis, Att. II, 25.

Ἐμβόλιον, pars quaedam operis, ab argumento proposito sejuncta, ῥήσις, quam secundo libro de Consulatu suo inserere cogitabat, Q. fr. III, 1.

Ἐμετικὴ, Att. XIII, 52, male redditur h. l. *curatio per vomitum*: de qua Pantagathus accipiebat, qui et legendum conjiciebat *egerat*, probante Grævio, et Corrado. Non venit doctis hominibus in memoriam locus ex or. pro Dejot. c. 7, de eodem Cesare, de quo hic sermo, apud Dejotarum versante: « Quum vomere post cœnam te velle dixisses, in balneum te ducere coeperunt. » Ex quo intelligitur, post cœnam ad vomitum isse homines, ut cibo alvum exonerarent, ne large sumtus noceret. Celsus, 1, 3, « Rejectum esse ab Asclepiade vomitum video: neque reprehendo, si offensus eorum est consuetudine, qui quotidie ejiciendo vorandi facultatem moliantur... commoneo tamen, ne quis, qui valere et senescere volet, hoc quotidianum habeat. Qui vomere post cibum volet, etc. » De hac igitur Cæsaris consuetudine sermo: *accubuit, ἱμερικὴν agebat*, l. c., volebat vomere post cœnam, ideoque largius edebat. Adde Casaub. ad Sucton. Vitell. 13.

Ἐμπολιτεύομαι σοι, tecum ago de republica, Att. VII, 7.

Ἐμπατικώτερον, luculentius, cum majori significatione, ad Brut. 1.

Ἐμφιλοσοφῆσαι, una philosophari, Att. IV, 16.

Ἐν ἀνιγμοῖς, obscure dictis, Att. II, 19; VI, 7.

Ἐνάργεια, perspicuitas, evidentia, Academ. II, 6.

Ἐν γόνασιν, vel ἑγγόνασιν, genibusnixa, Arat. fragm. v. 27, sideris forma prope draconem, exhibens speciem viri laborantis, εἶδωλον δεῖ-

κὸς ἀνδρὶ μογιόντι, ut Aratus ait, 1, 63, aut, ut scholiastes ait, ἐκλέζοντι: unde ἐν γόνασι dictum est, q. d. *qui genibus nixus conspiciatur*.

Ἐνδόμευον, arcanum de re domestica, Att. v, 14 et 21, nempe de conjugio Tullii filii. Ἐνδόμευον proprie est, quod in intimo recessu ac penetrali abdutum est. Sic ἐνδόμευον πύρ urebat Leandrum ap. Musæum, v. 246. Nam μυχὸς dicitur cujusque rei intimum. Vid. Spanh. ad Julian. Or. 1, p. 68.

Ἐν δυνάμει, cum vi et efficacia, Att. IX, 6: rogat me paucis quidem verbis, sed ἐν δυνάμει, sed iis, quæ magnam vim habent; adhibet κραιβάνας (ut tyrannorum preces appellat, IX, 13), quibus non possum resistere. Idem ἐν δυνάμει aliquoties occurrit apud auctores sacros, sed alio sensu, Hebraico scilicet.

Ἐνεπεπρωσάμην, venditavi me, Att. 1, 14. Unus omnino hic locus profani scriptoris est, in quo hoc verbum occurrat. Simplex est apud Paullum ad Corinth. 1, 13, 4. Ex Latino fonte ductum esse non omnes concedunt: quam vim habeat, ex hoc Ciceronis loco facile intelligitur. Dicit, « reduci Pompeio, novo auditori, me omni modo jactavi et venditavi, nullo genere præcipuo ornamentorum neglecto, quæ nunquam ita se mihi obtulerunt, ut nunc. » Hic sensus loco Paullino egregie convenit, et plus apud nos valere debet Ciceronis, quam eorum auctoritas, qui diu post vixerunt.

Ἐν ἐπιτομῇ, summatum, Att. v, 20.

Ἐνερευθέστιαρος, rubicundior, Att. XII, 4.

Ἐνθουσιασμὸς, afflatus divinus, Q. fr. III, 4.

Ἐνθύμημα, Top. 13, est consola-

sio e contrariis, fere per interrogationem, ut, « cur optas, quod habes? »

Ἔννοια, notio, intelligentia, Topic. 7; Acad. II, 7; Fin. III, 6; Tuscul. I, 24. Ἐννοια sunt primo, « notiones rerum in animis natura insitæ et consignatæ. » Tusc. I, 24; unde καιναὶ ἔννοιαι, notiones hanc ipsam ob causam communes, quia natura insitæ sunt. Aliud genus est ἔννοιαν, de quo Acad. II, 10 et 7; Top. 7: hæ sunt « notitiæ rerum e visis extrinsecus arreptis et inter se comparatis constitutæ, quæ et προλήψεις vocantur. » Porro de Fin. III, 6, ἔννοια stoica est *intelligentia*, vel *notio*, qua videmus rerum agendarum ordinem, et quasi concordiam; quam ubi homo cepit, multo, ut aiunt, pluris eam aestimat, quam omnia illa, quæ primum dilexerat, etc.

Ἐν ὁμοσπολίῳ, in societate navigandi, Att. XVI, 1.

Ἐν παρεργῳ, obiter, Q. fr. III, 9.

Ἐν παρόδῳ, in transitu, obiter, Att. V, 20.

Ἐν πολιτικῳ, in eo genere, quod ad reipublicæ moderationem spectat, Att. XVI, 15.

Ἐν σχολᾷ σοι, otium consumo in opera tibi navanda, Att. VII, 11.

Ἐντάφιον, de hoc verbo vid. præter alios Periz. ad Ælian. V. H. I, 16; qui docet, ἐντάφιον esse quodvis ornamentum mortui, quum in atrio exponitur, sepelitur: unde ἐνταφιάζειν dicitur tota illa cura, quæ ornando, condiendo, condendoque mortuo adhibetur. Vid. Cuper. Observ. II, 9. Hoc loco ipse J. Fr. Gronovius interpretatur *sepultura*. Horti illi, inquit, erunt non modo requies senectutis, seu ἑγγύραμα, ut tu aliquando scripsisti, sed ἐντάφιον adco, *requies mortui*. Non absurde, qua sensum;

modo verbum Græcum eum pateretur. Constat, Græcorum more non mortuos solum magnificis vestibus ornatos, sed sæpe etiam *morituros*. Hinc Apollodorus, Socratis discipulus, Soerati offerebat magnificam vestem, qua indutus demum cicutam hiberet, ap. Ælian. V. H. I, 16. Cf. III, 24; IV, 8. Itaque etiam ἐνταφιάζειν mihi videtur hanc vim habere, Matth. XXVI, 12, honoris causa *moriturum ungere*. Nondum enim mortuus erat, et unctiones proprie post mortem fiebant. Hic ergo est loci hujus, mea sententia, sensus: « In his hortis ego non solum suaviter agere senectutem, sed etiam honeste jucundeque mori me posse confido. »

Ἐνταλίχεια, Tusc. I, 10. De hujus vocabuli vi vehementer disputatum esse constat. Nos, quæ ex hoc loco potestas eliei possit, videbimus, et cum ipso Aristotele comparabimus. Cicero ait, Aristotelem vidisse, actiones animi esse eas, quæ in materiam cadere non possent, neque ab ullo genere elementorum proficisci, quæ nobis quidem nota essent. Atque id vere judicavit. Nam corporebus nihil præter motum, auctore ipso Aristotele, accidere potest, ut philosophi certis argumentis demonstrant. Inter cogitationes autem, ideas, etc. et motum nulla similitudo est. Itaque lib. I de Anima, in quo opinioniones aliorum de anima enumerat, cap. 3 init. diserte ait: ἔν τι τῶν ἀδυνάτων, τὸ ὑπάρχειν ψυχῇ κίνησιν. Hoc igitur constituto, ut, quoniam actiones animæ non essent corporeæ, nec ipsa corpus esset, effiebat, ut proprium genus substantiæ constitueret, sub quo animæ humanæ continerentur, quod esset ab corporeo genere sejunctum, et plane discretum. Hoc novum genus

novo etiam vocabulo ἐνταλέχειν appellavit, hoc est, « quasi quamdam perennem et continuatam motionem. » Non dicit *motionem*, sed *quasi quamdam motionem*. Sic dicimus: « ratio est quasi quædam lux animi; » non quod lux sit, sed quod ita se habet ad animum ratio, ut lux ad oculos. Sic ut motio se habet ad corpus, ita ἐνταλέχεια ad animam. Nam, ut jam ad Aristotelem veniamus, ἐνταλέχεια ex ejus mente non est ipsa anima, sed ejus forma, subjectum autem ejus, et quasi materia, h. e. quod se ad ἐνταλέχειν habet, ut ad motum corpus, est δύναμις, vis agendi, h. e. percipiendi, cogitandi. Videamus ejus verba, lib. II de Anima, c. I. In omni re tria esse dixerat, ὅλην, μορφήν, ἢ εἶδος, et τὸ ἐκ τούτων. Hoc ad animum sic transfert: ἔστι δὲ ἡ μὲν ὅλη, δύναμις, τὸ δὲ εἶδος, ἐνταλέχεια. Aristoteles non diserte dicit, ψυχή ἐστιν ἐνταλέχεια. Neque tamen Cicero peccat ei hoc annuntiatum tribuens. Nam res a forma sua, qua ab aliis rebus distinguuntur maxime, appellari in omnibus linguis, usitatum est. Hæc est mea de hoc verbo sententia, quam ex parte vidit etiam Leibniti- us. Vid. Theod. I. 1, § 87. Quod Davisius putat ad h. l. animam Aristoteli esse formam corporis, quæ eam animet, errat. Nam hæc Di- cæarchi est sententia, non Aristoteli- us, quem Cicero ab illa distinguit. Veteres profecto eodem ac nos modo cepisse hoc verbum videntur. Sext. Empiric. c. Math. x, 3, 40, pro actu posuit, et potentia oppo- suit: Τὸ ὄν κατὰ δύναμιν μὲν νῆσο- σός ἐστι, κατ' ἐνταλέχειν δὲ οὐκ ἐστίν. Confer quos laudat Fabri- cius ad hunc locum, § 315. Est au- tem verbum, ἀπὸ τοῦ ἐνταλέχειν. Ἐνταλέχειν est perennis, perpetuus.

Vide Aristot. lib. II de Anima, c. I. Ἐνταλέχεια, artificialia, ad Div. VII, 32.

Ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς, in rebus ama- toriis, Att. IX, 10.

Ἐν τοῖς πολιτικοῖς, in rebus civi- libus, vel quæ spectant ad repu- blicam, Att. I, 13.

Ἐντυραννισθεῖν, sub tyranno esse, Att. II, 14.

Ἐξαίρετοι, Verr. II, 52: ita dicebantur apud Græcos ceteros et Siculos dies, qui mensibus exi- mebantur interdum, ut cum solis lunæque ratione congruerent; iis opponuntur intercalares, ἐμβόλιοι. De iis multa Scaliger, Petavius; quos, si lubet, vide.

Ἐξακανθίζειν, Att. VI, 6, est prop- rie « spinas vellere et colligere. » H. l. spinæ sunt Dolabellæ, cui Tulliam desponderat, vitia, quæ non vult ab Attico ex ejus vita su- periori colligi, sibi que objici.

Ἐξ ἄστειος ἐκταλόρου τυχῶν παρ- ἔθειν, etc. Att. VI, 5: « Ex urbis septiceollis manibus (i. e. Roma) Camillo edidit (Philotimus, liber- tus uxoris meæ) nationes XXIV minarum et XLVIII æris alieni (ab uxore sc. contracti); sequæ debere XXIV .ninas ex bonis Cro- toniasticis (h. e. Milonis), et XLVIII ex Chersonesicis (h. e. in Cherso- neso exactis); et quamvis ex heredi- tatibus, quas adierit, redegerit bis sexcentas et quadragenas, se tamen æris illius alieni ne obolum quidem dissolvisse, quum jam de- beantur a kal. secundi mensis; li- bertum autem ejus, qui idem, quod Cononis pater (Timotheus), nomen habet, nihil curasse. Primum igitur hoc, summa ut servetur; alte- rum, ut ne usuras quidem negligas, quæ debentur ex die supra posito. Per eos dies, quibus illum pertuli, magno in timore fui. Venerat enim

explorandi causa, atque aliquid sperabat: qua spe frustratus abiit temere; sic fatus: Turpe est diu manere, etc. » Ex Hom. Iliad. B, 298.

Ἐξ ἀφαιρέσεως, Att. vi, 1. Ἀφαιρέσεις significat in re rustica et medica inutilium detractorem et ablationem. Τῶν αὐτῶν ἀφαιρέσεις, aridarum frondium resectio, est apud Theophrastum et alios. Vid. Salmas. ad Solin. p. m. 412. Sic medici ἀφαιρέσειν vocant, quum aliquid *materia demitur* corpori. Curationis genus est. « Omne enim auxilium, ut Celsus ait, II, 9, in fin. aut demit aliquam materiam, aut adjicit, aut evocat, aut reprimit, aut refrigerat, aut calefacit, simulque aut durat, aut mollit. » In eo autem genere, quod in detractio est, ponitur primo loco *sanguinis detractio*, a qua et Celsus initium facit. *Sanguis* autem eleganter apud Latinos dicitur *pecunia*, de quo aliquoties Grævius ad Ciceronem. Cicero ergo, quum dicere vellet, ab Appio provinciam exhaustam esse, eleganter et lepide dixit: « Appius ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam curavit, sanguinem misit, quidquid potuit detraxit, mihi tradidit enectam. Itaque προσανατρέφομένην a me non libenter videt. » Προσανατρέφειν est contrarium detractiois. Plane huc pertinet locus Aristoph. in Ranis jam a Victorio ad hunc loc. allatus, v. 972, de fabula sua: Ἰσχυάνα μὲν πρῶτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βᾶρος ἀφᾶϊ-
 λεν ἔπολλοις καὶ περιπάτοις, καὶ τρυγίλοι μικροῖς Χυλὸν διδούς στω-
 μυλμάτων, ἀπὸ βιδίων, ἀπ' ἡδῶν. Ἐπ' ἀνέτρεφον μονοψῆλαις, Κηφισοφῶν-
 τα μινύς. Poeta jam ante Ranas produxerat in scenam, sed infelici successu: itaque eas a se dicit immutatas, *demtis* (ἰσχυάνα) nonnullis, et contra aliis *additis* (ἀνέτρεφον).

Ἐξοχῆ, excellentis, Att. iv, 15.

Ἐξωτεριοὶ, rudes, qui philosophiam nondum didicere, Att. iv, 16. Vide supra in Ἀριστοτ. ἐξωτερ.

Ἐξωτεριὸν, populariter scriptum, Fin. v, 5.

Ἐπαγγέλλομαι, ἐνδρ' ἐπαμύνασθαι, δεῖ τις πρότερος χλασπένα, denuntio, me eum virum ultimum, quicumque molestus mihi fuerit. Att. II, 9. Ἐπαγγέλλομαι est Ciceronis; versus, Hom. Iliad. Ω, 369.

Ἐπαγωγή, inductio, genus argumentationis Socraticum et rhetoricum, Top. 16. Vid. infra in παραγωγή.

Ἐπει οὐχ ἱερῆιον, οὐδ' ἐβοίην, quia non victimam, neque tergus bubulum (sc. capto), Att. I, 1, ex Hom. Iliad. X, v. 159: prov., quo utatur, qui, rem magnam agi, dicere volunt: « Non rem levem et inanem peto; non res levis agitur. »

Ἐπιῶχον δαί, retinebam identidem, Att. v, 11.

Ἐπίχυν, assensum sustinere, habitare, Att. vi, 6 et 9.

Ἐπιγιννηματικὸν, Fin. III, 9, ab ἐπιγίννημα, quo verbo dicunt omne id, quod ex primo consequitur, etque adjunctum est: tanquam πάθος, quod e morbo primario consequi solet, appellat medici ejus morbi ἐπιγίννημα. Hoc verbum deinde ad philosophiam a stoicis tractatum est, hoc sensu. Ars v. c. pictoria, est tanquam caput et primum quid: quum autem aliquid ex arte ea artificiose facimus, id demum ex primo, h. e. ex arte ea consequitur, et est ejus artis ἐπιγίννημα, s. ἐπιγιννηματικὸν, *posterum quodam modo et consequens*, ut Cicero interpretatur. Id secus esse dicit in eo, quum quid sapienter dicitur; id enim non dici ἐπιγιννηματικὸν, sed primum et caput rei.

Ἐπίδεικτικόν, demonstrativum dicendi genus, quasi ad inspicendum, delectationis causa, comparatum. Nam ἐπίδειξις est oratio ostentandæ eloquentiæ et artis causa conscripta. Vid. Spanhem. ad Julian. Or. I, p. 15. Unde deinde etiam ad alias res transfertur, in quibus artis ostentatio spectatur, εἰς ἐπίδειξιν, *artis jactandæ causa*. Or. II et 61.

Ἐπιδήμιον, contagiosum, Attic. XII, 10.

Ἐπιμερία, tributum in singula capita imperatum, Att. v, 16, gravissimum iniquissimumque tributi genus, ejus causæ sæpe seditiones ortæ sunt: *capitatio* sequioribus scriptoribus dicitur. Nam tributa fere dicuntur a re, propter quam exiguntur: sic *columnarium*, Att. XIII, 6; *ostiarium*, etc. Vid. Lipsius, de Magnitud. Rom. lib. II, cap. 2, 3. Hujus generis fuit tributum, de quo Matth. XIII, 17 seqq., ut Herdianus vidit, Oper. æd. pag. 615. Hinc, Luc. xx, 22, dicitur φόρος, quod verbum de hoc genere dicitur, ut τῶλος de portorio, scriptura, et decimis. Permutantur a scriptoribus sacris in ista re narranda κήσος, δηνάριον, φόρος. Hesychius: Κήσος, εἶδος νομίσματος, ἐπιμεράλιον, quæ glossa locum illum Matth. XIII, 17, respicere videtur, quod facile concedent, et quale sit intelligent, qui rationem glossarum Hesychianarum perspectam habent. Ἐπιμεράλιον autem idem quod ἐπιμεράλιον, ut κεφάλαιον et κεφάλιον. Hinc glossa orta est cod. Cantabr., qui ἐπιμεράλιον habet pro κήσος, Marc. XII, 14. Syrus quoque in hunc modum interpretatus est.

Ἐπικουρίον, Epicureum, ad Div. III, 9.

Ἐπίκωπον, Att. v, 11. Vid. Ind. Lat. in *epicopus*.

Ἐπίλογοι, conclusiones oratio-

num, ad Her. II, 30. Dicuntur tamen etiam de conclusionibus disputationum. Vid. Tusc. I extr.

Ἐπισημασία, signa quibus animus et voluntas populi in theatris, pro Rostris, etc., declaratur, plausus, Att. I, 16; XIV, 3: de quibus vid. Ferrar. de Acclam. Vet.

Ἐπίσκοπος, speculator, custos, Att. VII, 11.

Ἐπιστάθμια, hospitii procuratio, Att. XIII, 52.

Ἐπί σχολῆς, in otio, Att. II, 5.

Ἐπίτευγμα, expetitæ rei adeptio, prosper successus, Att. XIII, 27. Opponitur ἀπέτευγμα.

Ἐπίτηκτα, fluxa, non diuturna, quæ facile intereunt aut interire possunt, Att. VII, 1.

Ἐπιφωνήματα, acclamationes, laudes, Att. I, 9. Vid. ἐπισημασία.

Ἐπιχαρμῖον, Epicharmi scitum, dictum, Pet. Cons. 10.

Ἐπιχειρήματα, argumentationes, rhetorum in primis graves et ornata, Att. II, 2.

Ἐπιχρονία ἐποχή, diuturna dubitatio, Att. VI, 9.

Ἐπος, carmen heroicum, Q. fr. III, 9.

Ἐποχή, assensionis retentio, Att. VI, 6, 9; XIII, 21; XV, 21; Acad. II, 18 et 48.

Ἐπταμηνιαῖος, septimestris, Att. X, 18.

Ἐρνος, collatio, pecunia, quam de amicis, propinquis, sumtus faciendi causa petimus, Att. XII, 5. Vid. præter alios de hoc verbo Casaubon. ad Theophr. cap. 15.

Ἔργον, opus, Att. XIII, 25.

Ἔργωδες, laboriosum, Att. XV, 19.

Ἔρδει τις, Att. V, 10. Senarius integer sic apud Aristophanem in Vespis, v. 1422: Ἔρδει τις, ἦν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. « Quam quisque norit artem, in hac se exerceat. » Tusc. I, 18.

Ἑρμαῖον, lucrum insperatum, Att. XIII, 19, dictum a Mercurio, unde illud: Κοινὸς Ἑρμῆς usurpatum, quum quis in itinere reperisset, et comes ejus particeps esse vellet.

Ἑσορίζετο, cavillabatur, malitiose cogitabat, Att. II, 16.

Ἑσπετα νῦν μοι, μουσαι, ὄππως δὴ πρῶτων πῦρ ἱμπεσαι, = præite nunc mihi, musæ, quomodo ignis primum incidit, = Att. I, 16, ex Hom. Iliad. II, v. 113.

Ἑστία, Vesta, Nat. D. II, 27.

Ἑστω ἔψις μὲν, ἡ δ' ἄ· τὸ δὲ ὄρωμιον, β', γ' ἄκτινας δὲ, δ' καὶ ε', sit visus a; quod autem videtur, b, g; radii vero, d et e, Att. II, 3. Sermo de fenestris, unde prospectus in viridarium patet. Eas angustiores fecerat architectus, reprehendente Attico, cui his verbis respondetur. Cicero et architectus putabant visionem fieri radorum ἰχύοσι ex oculis, et cum re aspectabili conjunctione; Atticus autem εἰδῶλον incursione (vid. ad εἰδῶλον), adeoque putabat, angustis fenestris εἰδῶλα non posse commode ad oculos per fenestram venire. Cicero autem respondet, ita, ex architecti opinione de ἰχύοσι, meliorem prospectum effici. Nam ἑστω, etc. *vides cetera*, i. e. intelligis, effici ita ab oculo ad objectum figuram conii, cujus fastigium in oculo spectantis, sive ad fenestram terminetur: cujus fastigium quo est acutius, basis latior, eo jucundius spectaculum exhibebit.

Ἑταῖρος, sodalis, Att. IX, 5.

Ἐτι ἰῶμεν, adhucne sinimus? Att. XVI, 1.

Ἐτυμολογία, veriloquium, Top. 8.

Ἐτυμον, verum, ad Div. XVI, 10.

Εὐαγγλία, boni, seu læti nuntii præmia, Att. II, 3 et 12; XIII, 40.

Εὐαγώγως, qua commodissima ratione poteris, Att. XIII, 23. Sed

hæc est lectio unius ms., unde Bosius et Gruterus edidere. Vid. τὸ λόγως.

Εὐανάτροπος, qui facile potest everti, Att. II, 14: sermo est ibi de actionibus, quæ quoniam vitiosæ sunt, v. c. contra auspicia, facile irritas fieri possunt.

Εὐγένεια, generis nobilitas, ad Div. III, 7.

Εὐγενέστερος, nobilior, Att. XIII, 21.

Εὐγενῆ, generosa, nobilia, Att. VIII, 9.

Εὐδαίμων, felix, Att. IX, 11.

Εὐδοξία, bona fama, gloria, Fin. III, 17.

Εὐελπιστία, bona spes, Att. II, 17.

Εὐεργέτης, benefactor, bene meritus, Att. IX, 5.

Εὐήθεια, fatua simplicitas, Att. VI, 2, proprie de hominibus probis dicitur, qui alios ex ingenio suo metiuntur, adeoque facile et credunt, et decipiuntur. Κακοθεαῖς contra, quis ipsi mali sunt, suspiciosi etiam sunt, callidi. Vid. Aristotel. Rhet. II, 13.

Εὐημέρημα, prosper successus, Att. V, 21.

Εὐημερία, prosperitas, felix successus, Att. IX, 12.

*Εὐθανασία, facilis mors, Att. XVI, 7. Alii etiam, *palchra mors*.

Εὐθυμία, animi tranquillitas, securitas, animus terrore liber, Fin. V, 8 et 29.

*Εὐθυβήμονεστερος, liberior, sive fortior in loquendo, ad Div. XII, 16. Ibid IX, 22, εὐθυβήμων ἴσθι, ubi Tupius, Epist. crit. pag. 146. corrigit εὐθυβήμονήσθι, vel εὐθυβήμονήσθι.

Εὐκαιρία, occasio, opportunitas, tempus actionis opportunum, Att. XVI, 8; Fin. III, 14.

Εὐκαιρότερον, opportunius, Att. IV, 7.

Ἐπιείρως, opportune, Att. XIII, 9; Q. fr. II, 3.

Ἐπιούριος, facile, Att. XIII, 21.

Ἐπilogia, probabilis ratio, Attic. XIII, 22.

Ἐπilogon, consentaneum, probabile, Att. XIII, 7 et 33; XIV, 22.

Ἐπilogos, Att. XIII, 23, ubi sic edd. pr. Sed Bosius correxit σύγωγος; Lambinus, σύγωγος.

Ἐπilogώτατον, maxime consentaneum, Att. XIII, 6.

Ἐπιμείνεια, benivolentia, Att. XVI, 11.

Ἐπιμολπιδῶν πάτρια, Eumolpidarum ritus patrii, Att. I, 9. Eumolpidῶν sacerdotes ex Eumolpi posteris, de quibus vid. doctos viros ad Nepotis Alcibiadem, c. 1. Falsterus, in Amœnitatibus, feminas facere voluit, et auctores Latinos ex hac opinione refingere; sed eum certis argumentis confutavit Ernest. in Actis Eruditorum Latinis. Unum illud poterat virum doctum ab errore revocare, quod et ibi monitum est; si feminæ fuissent, *Eumolpides* dicendum fuisse, non *Eumolpides*.

Ἐπιπνίς, venustum, nitidum, Att. XII, 6, forma quædam orationis, quæ et πίνος, et a Longino, sect. xxx, ἐπιπνία vocatur (nam ita legendum esse mihi non dubium videtur, etsi Tollius retinet σαφήνεια): proprie ἐπιπνίς et ἐπιπνία, item πίνος, est palæstritarum, qui oleo, quo ungi solent, nitidum corpus sibi efficiunt; deinde ad alias res tradnoitur, ut, πιναρὸι λίθοι, lapides qui *cassi* et *politii* sunt; sic etiam πίνος orationis et ἐπιπνίς, nitor, elegantia, venustas est. De his verbis vid. Salmas. ad Solin. p. m. 142, et multis aliis locis; Victorium ad l. c.; Pearcium ad Longinum, l. c.

Ἐπιπνίως, venuste, nitide, elegantè, Att. XV, 17.

Ἐπίσκοπος, homo exploratæ fidei, cui tuto credi potest, Att. XI, 25.

Ἐπὸλιον τὸν τῆς ἀρχαίας, Eupolim illum, veteris scilicet comœdiæ poetam, Att. VI, 1. De distinctione comœdiæ in veterem, mediam et novam egerunt scriptores de re poetica, tanquam Scaliger; ex recentissimis, *Brumoy*, *Théâtre des Grecs*, passim; item interpretes ad illud Horatii: « Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque poetæ, Atque alii, quorum comœdia prisca virorum est. » De Eupoli vid. Indic. Histor.

Ἐπίκριτος, parabilis, Att. VII, 1.

Ἐπρίκιδου ἑμισὴ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ' ἀπὸ σοφῆς, Euripidem odi, qui sibi ipse non sapit, ad Div. XIII, 15. Manutio videtur esse e Medea.

Ἐπίκριστα, mobilia tanquam Euripus, vel facilia ad excitandum et impellendum, Att. XIV, 5. Notum proverbium, ἄνθρωπος Ἐβρίπος.

Ἐστραμάχος, bono stomacho, fortiter, Att. IX, 5.

Ἐσταξία, ordinis conservatio, Off. I, 40.

Ἐστραπαλία, ad Div. VII, 32. Aristoteles in Ethicis interpretatur, πικραδυσμένην ὕβριν, quum conviciamur, aut perstringimus homines ingeniosa aliqua ratione. Unde *Eustrapoli* dicti. Nam hic Volumnius, ad quem utitur hoc verbo Cicero, *Eustrapeli* dictus est propter ἐστραπαλίαν. Sed hunc ipsum hominem Plutarchus in Bruto vocat μίμνον, quem locum Victorius ad h. l. attulit; ex quo intelligitur, ἐστραπαλίαν esse urbanitatem in sensu deteriori, de qua vid. Gronovium de Sestert. p. 318, 319; quæ mimicam innuit facietiam, ridiculam illam quidem, sed non magni faciendam, aut nimis ingeniosam. Itaque Cicero in hac epistola ad Volumnium, qui κατ' ἐξοχὴν, uti diximus,

Κατραπέλνς diotus est, tamen ut parum argutum hominem ridet: « In possessione, inquit, salinarum meorum, neminem timeo præter te. Putas te rideri? nunc detrum intelligo te sapere. » Recte ergo Paulus prohibet ἐστραπαλίαν, h. e. mimicam et scurrilem facetiam. Ceterum non dubito, quin hoc verbum interdum etiam bonum sensum habeat, in primis apud veteres Atti-

cos. Vid. *Vassor*, de *Ludicra* dictione, p. 282 ed. Lips.

Ἐγγροστίματα, commoda, *Fin.* III, 20.

Ἐροδος, insinuatō, pars orationis, quæ nobis aditum vel ad animos audientium, vel ad causam ipsam munimus, ad *Her.* I, 4.

Ἐωλα, obsoleta, *Att.* XIII, 21.

Ἐωλος, obsoletus, non recens, ad *Div.* IX, 2.

Z.

Ζηλοτυπαί, invidie fert, *Att.* XIII, 18.

Ζηλοτυπεῖν, invidie ferre, invadere, *ibid.*

Ζηλοτυπεῖσθαι, ei invideri, quod in meis libris loquens inducitur, *Att.* XIII, 13.

Ζηλοτυκία, obrectatio, dolor ex eo, quum quis consequitur id, quod ipsi cupiebamus, *Att.* X, 8. Vid. *Cic. Tusc.* IV, 8, et ibi *Davinius*.

Ζήτημα, quæstio, sc. de qua disputatur, ad *Div.* IX, 26; *Att.* VII, 3.

Ζωδιακός, orbis signifer, *Div.* II, 42.

Ζώσης φωνῆς. Integer locus ita concipiendus: *Ζώσης φωνῆς μείζων ἐνέργεια ἐστίν, ἢ ἀράων διδασκαλῶν*, « viva vocis major est vis et efficacia, quam mutorum doctorum, » *Att.* II, 12.

H.

Ἡγεμονικόν, principatus, id quod in quoque genere est præstantissimum. Sic in homine ratio est τὸ ἡγεμονικόν, quod quasi principatum in homine obtinet; in universo autem Deus, auctor mundi. Stoici sic appellabant naturam, quæ universum continet, illudque tuetur, *Nat.* D. II, 11.

Ἡ δειρ' ὁδός σου τί θύναται νῦν, δειρόπει; iter hæc susceptum cui tibi usui nunc, vates? *Att.* XV, 11; XVI, 6. Senarius poetæ veteris, nescio cujus; *Valkenario* videtur esse *Sophoclis*, *Diatribe de Fragm. Eurip.* p. 192.

Ἡδονή, voluptas, item lætitia, quasi gestientis animi elatio volu-

ptaria, ad *Div.* XV, 19; *Fin.* II, 3; III, 10.

Ἡθικόν, ad mores accommodatum, *Or.* 37.

Ἡθός, mos, *Fat.* I.

Ἡθός διδασχῆ ἀλωτὸν, ingenium, quod disciplina subigi et domari possit. *Att.* X, 12.

Ἡθους ἐπιμαλιπέσιον, moribus adhibenda est diligentia. *Att.* X, 10.

Ἡλίον ἀνάθημα, solis donum, *Att.* I, 1. Si locus sanus est, hæc, auctoribus doctis hominibus, sententia est: tua *Hermathena* gymnasium nostro tantum splendoris et ornamentum affert, ut gymnasium nostrum nobis pulcherrimum videatur. Sed non negabo, mihi *totum*

illud huic interpretationi, atque adeo lectioni non satis consentire videri. Si dixisset: *gymnasium mihi videtur pulcherrimum ἡλίου ἀνάθημα*, concederem. Nunc quum dicit *totum*, manifestum mihi esse videtur, ludi in *totum gymnasium* et ἀνάθημα. Hermathena si ἀνάθημα appellaretur, nil mirum esset: sed illius tantam pulchritudinem dicit, ut longe gymnasio ipsi præferenda sit, et totum potius gymnasium, quam statua illa, ἀνάθημα putandum sit. Itaque aut probandam censeo lectionem, quam in ms. invenit Grævius, *σῆς ἀνάθημα*, aut, quæ propius accedit ad ἡλίου, Casauboni conjecturam, *illius ἀνάθημα*.

Ἡματ' ὄπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χεῖρ ὕδωρ Ζεῦς, ὅτε δὴγ' ἀνδρεςσι κοττισάμενος χαλιπρήν, Οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντας, die autumnali, quam abundantissimam effundit aquam Jupiter hominibus iratus, qui per vim in foro obliquas pronuntiant sententias, justitiam autem expellunt, deorum iram non curantes. = Q. fr. III, 7, ex Homer. Iliad. II, 385.

Ἡμερολογιδόν, ut quæque singulis diebus acciderunt, Att. IV, 5.

Ἡπόρησας, dubitasti, Att. VI, 1.

Ἡρακλείδιον, iis simile, quæ Heraclides Ponticus scripsit; præclarum aliquid de republica sc., quod quasi Heraclidis opus videatur, Att. XV, 4, 13, 27; XVI, 2.

Ἡρώδης, Herodes, philosophus Atheniensis, de quo vid. Ind. Historic. Att. II, 2.

Ἡρώς, heros, Att. VII, 13; XIV, 4; XV, 12.

Ἡσίτησας, a cibo abstinuisti, Att. XV, 5.

Ἡ σκολιάς ἀπάτας, supple ex Platone, lib. II de Republ., τειχὸς ἀναβάς, = an obliquas et versutas fraudis consenso muro. = Att. XIII, 38. Pindaricum.

Ἡσυχάζειν, quiescere. Hoc verbo utebantur stoici, quum dicerent in sorite esse in tempore subsistendum, v. c. si quaereretur: triane multa sint? post, an quatuor? et sic porro; desinendum esse paullo ante, quam ad multa perventum sit. Acad. II, 29.

Ἡτόκησεν, feliciter peperit, Att. X, 18.

Θ.

Θεῖοι, patrum, Att. II, 2, nimis severi. Horat. = Ne sis patrus mihi.

Θεοφάνης, Theophanes, Att. II, 5. Vid. Ind. Histor.

Θεοφράστου περί φιλοτιμίας, Theophrasti scriptum de studio honorum. Att. II, 2. Vid. Indic. eundem.

Θέρμιος, lupinus, Att. I, 1. Si locus est sanus, de quo dubitant docti homines, ludit Cicero in nomine Thermi, et suo. Ciceronis nomen est a cicere, et θέρμιος sunt lupini, quæ sunt duo genera leguminis.

Θέσις, propositiones, quæstiones universales, de quibus cogitari disputarique potest in utramque partem. Exempla hujusmodi thesium vid. l. c. Att. IX, 4, 9.

Θέσις, universi generis quæstio, infinita quæstio, propositum. Or. 36; Top. 21.

Θετικά, quæstionibus philosophicis referta, apta, Parad. Præf.

Θετικώτερον, Q. fr. III, 3, subtilius, φιλελογώτερον, magis ex arte disserendi dialectica.

Θεωρήματα, percepta, Fat. 6, ubi vide.

Θεωρία, Att. XII, 6, est scriptio aut disputatio de re aliqua subtiliter. Tenuis θεωρία est libellus, qui exponit de re tenui, tanquam grammatica, aut geographica, etc.

Θορυβοποιῶ, tumultum excitat, ad Div. XVI, 23.

Θυμικώτερον, stomachosius, iracundius, Att. X, 11.

Θύμωσις, excoandescencia, Tusc. IV, 9; si sana est lectio, quod dubitat H. Stephanus in Th. L. Gr. Valkenarius sine hæsitacione corrigat θυμός, Distr. de Fragm. Euripid. p. 231.

I.

Ἰδέαι, formæ, species, quæ generibus subjiciuntur, Top. 7.

*Διάς, Att. VIII, 11, Ilias, pro longa malorum serie, κακῶν διας. Proverbium habet quoque Ovid. ex Pent. II, 7, 34; Propert. II, 1, 14.

Διάς κόρδου, Att. XIII, 42; lectio est corrupta editionis Gruter. Græviana habet nihilo meliorem, μιᾶς κόρδου. Quæ interpretes dixerunt, inania omnia sunt. Fr. Odinus sp. Olivetum ad hunc loc. conjiciebat, « Eatur; μιᾶς ὁδοῦ: videbimus te igitur. »

Ἰσοδυναμοῦσα, idem valens, ejusdem potestatis, Att. VI, 1.

Ἰσονομία, æqualis tributio, æquilibrium, Nat. D. I, 19, 39, est vocabulum Epicureum, quo uteban-

tur, quam hanc esse rerum naturam rationemque dicerent, ut omnia omnibus paribus paria responderent, hoc est, ut in paribus rebus par esset v. c. multitudo et copia. Sic quum mortalium tanta multitudo sit, esse immortalium non minorem, et quum intereantes res innumerabiles sint, etiam eas, quæ conservarentur, infinitas esse debere.

Ἱστορικά, rebus vere narrandis accommodata, historica, Att. I, 19.

Ἱστορικόν, historicum, Att. VI, 1.

Ἱστορικώτατος, historiarum peritissimus, Att. VI, 2.

Ἰτέον, eundem, Att. XIV, 22.

Ἰνυξί, illecebra, desiderium, pellicia, Att. VII, 8. Vid. Ernest. ad Xenoph. Memorab., p. 149.

K.

Καθήκον, officium, Att. XVI, 11, 14; Fin. III, 6; Off. I, 3.

Καθολικὸν θιέρημα, perceptum artis, quod in omnes conveniat, dogma generale, Att. XIV, 20.

Καὶ Κικίρων ὁ φιλόσοφος τὸν πολιτικὸν Τίτον ἀσπάζεται, et Cicero philosophus Titum reipublicæ peritum salutatur. Att. II, 12.

Καὶ μάλ᾽ ἀκαθής, et admodum tristis, Att. XIII, 42.

Καὶ μάλα σεμνὸς, et valde gravis, Att. XV, 12.

Καὶ συναποθανεῖν, et commoti, Att. VII, 20.

Καὶ τὸδε Φωκυλίδου, et hoc Phocylidis, Att. IV, 9.

Κακία, vitium, vitiositas, Fin. III, 11, 12; Tusc. IV, 15.

Κακοστόμαχος, imbecillum stomachum seu ventriculum habens, ad Div. XVI, 4.

*Καλλιπιδης, Callippides, Att. XIII, 12. Vid. Sueton. Tib. 38, et nos ad Cic. loc.

Κὰν ὑπὸ στήγῃ Πυκνὰς ἀκούει φ-

κάδος εὐδούση φρενί, et utique sub tecto confertim labentem audire pluviam sopito et quieto animo, Att. II, 7; fragm. Sophoclis, quod est etiam apud Stobæum, c. 57.

Κανὼν, regula, norma, ad Div. xvi, 17. Tiro dicitur *canon librorum Ciceronis*, h. e. quo Cicero utatur ad libros suos examinandos et emendandos.

Κατ' εἰδῶλων ἐμπτώσεις, per simulationem illapsus, Att. II, 3. Vid. ἴστω ὄψις, etc.

Κατ' εἰδῶλων φαντασίας, secundum spectrorum visiones, ad Div. xv, 16. Vid. εἰδῶλον.

Κατ' ὀπώραν τρέξ, per autumnum fex, Att. II, 12, de re incerta et adhuc fluctuante dicitur; ducto proverbio a fece, quæ autumnali tempore adhuc fluctuat et natat in vino, necdum desedit. Hinc addit Cicero: « quæ si desederit, magis erant judicata, quæ scribam. »

Κατάβασις, descensus, Att. XIII, 31, 32, est liber Dicæarchi, de descensu in antrum Trophonii.

Καταβίωσις, vitæ ad exitum perductio, reliquis vitæ cursus vel decursus, Att. XIII, 1.

Κατὰ Διόδωρον κρίνειν, secundum Diodorum, vel, ex Diodori sententia judicare, ad Div. IX, 4. Vid. Diodorus in Indic. Historic.

Κατακλιείς, clausula, sc. sermonis Cæsariani, Att. IX, 18.

Κατὰ λεπτόν, minutatim, Att. II, 18.

Κατάληπτον, comprehensibile, Acad. I, 11.

Κατάληψις, comprehensio, cognitio, perceptio, Acad. II, 6, 47; Fin. III, 5, dicitur, quum res ita cognoscimus, ut, quales sint, certo sciamus, sine erroris periculo. Unde verbum ductum sit, vid. Acad. II, 47.

Κατὰ μίτον, singula quæque,

tanquam telæ licia, percurrendo, Att. XIV, 16; idem quod κατὰ λεπτόν.

Κατέτασις, contentio, Att. II; 3. Tunstallus, epist. ad Middleton. pag. 103, cum Turnebo legendum censet κατακλιείς.

Κατὰ τὸ κηδεμονικόν, cum accuratione et sedulitate, Att. II, 17.

Κατὰ τὸ πρακτικὸν quærere, est, quum non quærimus, ut sciamus, de quo quærimus, sed ut ex re cognita comparare actiones nostras possimus. Itaque addit: « non me abs te κατὰ πρακτικὸν quærere, quod gestiat animus aliquid agere in republica, etc. » Att. II, 7.

Κατάχεσις, abusio, Or. 27, figura rhetorum.

Κατὰ Χρυσίππον δυνατὸν, secundum Chrysippum fieri potest, ad Div. IX, 4. Vid. Chrysippus in Indic. Historic.

Κατηγορήματα, quæ dicuntur de quodam, Tusc. IV, 9, est vocabulum dialecticum, quod de iis rebus dicitur, quæ de aliquo dici possunt, ut, « habere divitias, capere honores. »

Κατήχησις, institutio, Att. XV, 12.

Κατόρθωμα, Fin. III, 14. Κατορθώματα, *recta, recte facta*, Fin. III, 7; Off. I, 3, ubi κατορθωμάτων definitio traditur.

Κατόρθωσις, *recta effectio*, Fin. III, 14, ut κατορθώμα, *rootum factum*.

Καχύκτης, Att. I, 14; *mediçis καχύκτης* est, cujus corporis habitus vitiosus est; cujus corpus etsi plenum, tamen iners, pallidum, lividum est. Voluntate autem καχύκτης, qui prava amat, bona odit, qui pravo animo est.

Κίριμα. Vid. sequens verbum.

Κεκύβικα, in cubi et tesserae modum me conformavi, firmissime sto;

certum habeo et constitutum, quid scribam. » Att. XIII, 31. Sed rectius, eodem sensu, Græviana habet, κίτρινα, quod etiam probat Tunstallus, l. c., p. 164; sed aliter, nec bene explicat.

Κόμισις, jussum, Att. II, 24.

Κόλος δοκνος, veredus impiger, Att. X, 13; κώλος est equus, qui equite ab uno agitur, neque jungitur curru, cujus generis fuere equi veredi, ad cursus publicos certis locis dispositi. *Habes κώλατα δοκνον*, est: quoniam diploma nactus es, tibi licet ex Italia exire cursu publico. Vid. Junius ad h. l.

Κενός, vacuus, inanis, Att. VII, 9.

Κενόσπουδα, inanis studii plena, Att. IX, 1.

Κέντρον, punctum medium circuli, Tusc. I, 17.

Κεφρούμαι, animo suspensiohuc illuc impellor, fluctuo, volaticus sum. Att. XIII, 40. Vid. de hac voce Spanhem. ad Aristophan. Plut. 913.

Κέρας, cornu, Att. V, 21; VI, 1, instrumentum musicum, de quo agit Salmas. ad Solin. p. 87.

Κεφάλιον, caput, Att. V, 18.

Κισίων ἀριστοκρατικώτατος παῖς, Cicero optimatum studiosissimus puer, Att. II, 15.

Κισίων ὁ μικρὸς ἀπαίζεται Τίτον Ἀθηναῖον, Cicero parvulus salutat Titum Atheniensem, Att. II, 9.

Κινδυνώδης, periculose, Att. IX, 17.

Κλάς, gloria, Q. fr. III, 6.

Κενώτερη, communiora, Att. XIII, 10.

Κολακσία, assentatio, Att. XIII, 27, 30.

Κόμματα, incisa orationis, Or. 62.

Κορινθίων, Corinthiorum, intell. πολιτεία, respublica, liber Dicaearchi, Att. II, 2.

Κόσμος, mundus, de Univ. 10.

Κρήνη, fons, Att. XII, 5.

Κρινόμενον, judicatio, sive iudicii questio; in quo quasi caput est controversiæ. Her. I, 16; Or. 36; Top. 24.

Κρίσις Χρυσίππεια, iudicium ex Chryssippi sententia, ad Div. IX, 4.

Κρόνος, Saturnus, dictus quasi χρόνος, Nat. D. II, 25.

Κτύπος, plausus, Att. XII, 3. Popma autem ibi legi vult ἀτύπη, et intelligi Balbum. Nam balbi sunt ἀτύποι. Probat Tunstallus, p. 160.

Κύκλος, circulus, orbis, Nat. D. II, 18.

Κυρία δόξα, maxime rata sententia, Fin. II, 7; Nat. D. I, 30.

Κύρος δ, ε, Att. XII, 38, i. e. «Cyrus ex quarto et quinto tomo Antisthenis.» Nam ejus libri, ut Diogenes Laertius auctor est, reducti erant in decem tomos, quibus singulis qui libri continerentur, commemorat: τόμος δ', ἐν ᾧ Κύρος, Ἡρακλῆς ὁ μαιζων, ἢ κατὰ ἰσχύος τόμος ε', ἐν ᾧ Κύρος, ἢ κατὰ βασιλείας, l. VI, § 16.

Κύρου παιδεία, Cyri institutio, Att. II, 3.

Κῶλα, membra orationis, sensu rhetorico, Brat. 44; Or. 62.

Κωμικὸς μάρτυς, comicus testis, testis eo nomine occurrens sæpe in comœdiis, ad Div. II, 13.

Κωρυκαῖοι, Corycæsi, Att. X, 28. Corycæsi fuerunt populi Pamphyliæ, dicti a promontorio Coryco. Ad id quum appellissent piratas, ne ab ipsis male tractarentur, in ceteras stationes navium portusque se mutatis vestibibus contulerunt, et quæ ibi audierant, ad piratas retulerunt, ut nomina navigantium, et quorsum navigare constituissent, scirent. Hinc proverbium in eos ductum, qui subauscultant, quæ dicuntur, ut ea ad alios deferant.

Vid. Suidas in Κερυκαῖος, et pro-
verbiorum collectores.

Κερφὸν πρόσωπον, meta persona,
Att. XIII, 19.

Λ.

Λακωνισμὸς, Laconica brevisitas,
ad Div. XI, 25.

Λαλαγαῦσα, supple ὄρνις, sive
χελιδὼν, garruens avis, sive hi-
rundo, Att. IX, 18; X, 2.

Λαμπρὴ, splendida, Att. V, 20.

Λέπισμα, falsa quaedam ostenta-
tio, Att. 10, 13. Vid. ἐλάπιζεν.

Λαχῆν, nancisci, sorte adipisci,
Att. XV, 9.

Λιλιθέτως, sensim, latenter,
clausi, ad Div. IX, 2; Att. VI, 5.

Λίερα, consolatio, Att. XII,
1; de λίσχαις, vid. Græv. Lect.
Hesiod. c. 11.

Λήκωτα, ampullæ, pigmenta,
quibus ornatior sit oratio, Att. I,
14. Λήκωται quid sint, non consen-
tiant docti homines: interpretatio
ea, quæ vas pictorium facit (vid. v.
c. Gesner. ad Plin. Ep. I, 2), vera
illa quidem est; neque tamen pro-
pterea illa altera falsa, quæ vas un-
guentarium facit, μυροθήκιον, quum
Pollux, VI, 19, diserte λέκωτον
ἵπταρ τὰ τῶν μύρων ἀγγεῖα referat;
atque hoc sensu passim est apud
Græcos auctores; ut ap. Aristoph.
Plut. 811. Vid. Corrad. ad h. l.
et Eschenb. de Unct. c. 4.

Λήμματα, summationes dialectico-
rum, Div. II, 53.

Λῆρος πολλὸς, nugæ multæ, Att.
XV, 28; XVI, 1.

Λῆψις, correptio, impetus, Att.
VII, 7, verbum medicum, ut ἐπι-
ληψις, significatque *accessionem fe-
bris*, ut Cicero vocat, initiumque

paroxyismi. Vid. Cuperi Observ.
II, 15.

Λιτότης, mediocritas, tenuitasve,
qua in cibo et potu utimur, quam
pretiosos cibos, nimiamque copiam
a mensis amovemus; quod ex lege
sumtuaria fiebat. Ad Div. VII, 26.

Λογικὴ, philosophiæ pars quæ-
rendi ac disserendi, quæ et diale-
ctica dicitur. Fin. I, 7.

Λογικώτερα, Att. XIII, 19, sunt
disputationes subtiliores, quales
sunt eorum, qui quam philosophiæ
se pæne totos tradiderint, de phi-
losophiâ disputant. Subtilitas autem
ista cernitur in definiendo et argu-
mentando, quarum rerum artem
tradit λογικὴ, seu διαλεκτικὴ. Sic
Cicero, Tusc. IV, 14, quum παθῶν
definitiones et distributiones in
formas attulisset: « Habes ea, quæ
de perturbationibus enucleate dis-
putant stoici, quæ *logica* appellant,
quia disseruntur subtilius. »

Λογοδαΐδης, artificiosi sermonis
fabricator, Or. 12.

Λόγοισιν ἑρμώδης, ad supplen-
dum integrum senarium adde,
ἐμπορεύεται: libris Hermodorus
mercaturam facit, Att. XIII, 21.
Vid. Indic. Histor. in *Hermodorus*.

Λύπη, ægritudo, quæ solatio
totius hominis, auctore Chrysippo,
Tusc. III, 25.

Λυρικοί, poetæ, qui ad lyras
cantum carmina scripsere, quales
inter Græcos Pindarus, Alcæus;
inter Latinos, Horatius, Orat. 55.

Μ.

Μακάρων νῆσται, beatorum insulæ,
Att. XII, 3.

Μακροψυχία, affectio animi lon-
giqua spectantis, Att. IX, 11. Sed

Grævius vere iudicat, nil certius esse emendatione Magnuli apud Manutium, quam et ipse Manutius probabat, μικροφυξίαν. Nam μικροφυξία nusquam apud Græcos auctores occurrit, et locus necessario desiderat μικροφυξίαν.

Μαλ' ἀρισταρχατικῶς, plane ut optimitatem decet, Att. I, 14.

Μανία, insanis, Tusc. III, 5.

Μαντική, divinatio, Nat. D. I, 20; Div. I, 1; Legg. II, 13.

Μάντις δ' ἀριστος: supplendum, ut senarius integer habeatur: δε τις εἰσάξει καλῶς, vates is optimus fuerit, qui bene conjecerit, Att. VII, 13. Est versus ex deperdita Euripidis tragedia. Huic enim tribuit eum Plutarchus, de Defectu oraculorum, etc. t. I, p. 768, ed. Steph.

Μεταρροζομαι, commuto, ad alias personas transfero, Att. XII, 12. Sermo est de dialogis philosophicis, quos refingebat, et alias personas inducebat; ut in Academicis fecit. Dicitur, quemadmodum μεταρροζομίζαν de statu, quæ in aliam faciem mutantur, ut alium, quam antea, referant: de quo vid. Casaub. ad Sueton. Tiber. 78.

Μεδίσγμα, lenimentum, Att. XIII, 27. Catonis μεδίσγμα est, quod facit, ut Cæsaris indignatio ex Ciceronis Catone, h. e. libro de laudibus Catonis Uticensis, concepta mitigetur et leniatur. Sic Longinus eleganter μεδίσγματα hyperbolarum et omnium audacium locutionum vocat particulas illas et formulas, « quasi, tanquam, ut ita dicam, etc. » περί ὕφους, sect. XXXII, 3.

Μελαγχολία, furor, Tusc. III, 5.

Μελέτη, meditatio, cura, Att. V, 10.

Μολήσει, curæ erit, Att. XII, 3; XIV, 17; XV, 4.

Μέμην ἀναείρει, accusationem intendit, Att. XIII, 49.

Μέμφεις, accusatio, reprehensio, Att. XIII, 13.

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπέξομαι αὐτόν; Mentor, quoniam modo adeam, et quoniam modo, amplexabor ipsum? Att. IX, 8, ex Homer. Odys. Γ, 22.

Μισότης, medietas, medium, quod quantum vincit alterum, tantum vincitur ab altero, de Univ. 7.

Μετ' ἀμύμονα, Att. XVI, 5; respicitur Iliad. B, 674, ubi Nireus formosissimus dicitur, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα, h. e. post Achillem pulcherrimum. Atticus enim scripserat, Cornelium Nepotem esse optimum scriptorem μετ' ἀμύμονα, sc. Ciceronem.

Μετέωρος, incerti et dubii animi, ancipitis curæ, Att. V, 11; XV, 14.

Μεταώρτορον, suspensiore animo, Att. XVI, 5.

Μῆ γὰρ αὐτοῖς, neque enim ipsis (sc. delector), Att. XIII, 20.

Μηδὶ δίκην, supplementum hoc integrum versum exhibebit: δικάσας, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσας, neque causam iudicaris prius, quam quid uterque dicat, audieris, Att. VII, 18. Versus, qui falso Hesiodo adscribebatur, Phocylidisque esse putabatur.

Μηδὶ σωθῆην ἐπὶ γὰρ τοιούτου, ne salvus quidem fiam ab hoc, Att. XVI, 15.

Μηδὲν αὐτοῖς, suppletur μελεῖ, nihil ipsis curæ est; alii aliud. Att. VI, 1.

Μὴ μὲν ἀσπουδαίη γὰρ καὶ ἐκλειψῆς ἀπολοίμην, ἄλλὰ μέγα βέβηκασι καὶ ἴσσομῖνοισι πωθίσθαι, Ne ignaviter et inglorie peream; sed magno aliquo facinore edito, quod audiat a posteris. Ad Div. XIII, 15; Att. I, 1, ex Hom. Iliad. X, v. 304, 305.

Μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῦ
καλέρου, ne mihi Gorgoneum caput
horrendi et gravis monstri, Att. ix,
7, ex Hom. Odys. Δ, v. 633.

Μὴ πολιτεύεσθαι, abstinendum
administratione reipublicæ, Att.
xiv, 20.

Μὴ πῶ μίγαν εἶπες, πρὶν τελευ-
τήσαντ' ἴδης, neminen magnum
dixeris, priusquam mortuum vide-
ris, Att. iv, 8; senarius Sophoclis
apud Stobæum, cap. 93.

Μιᾶς κόρδου, Att. xiii, 42. Vid.
διᾶς κόρδου.

Μισάνθρωπος, osor generis hu-
mani, Tusc. iv, 11.

Μισογυνεία, odium mulierum,
Tusc. iv, 11.

Μνημονικά, ars memoriæ, de qua
noti sunt Quintiliani loci. Herenn.
iii, 17.

Μνημονικὸν ἀμάρτημα, lapsus
memoriæ, Att. xiv, 5.

Μουσοπάτακτος, a Musis percus-
sus, Musarum amore captus, poe-
ta, Q. fr. ii, 10.

Μυροθήκιον, unguenti et pigmen-
torum arçula, Att. ii, 1.

Μυστικώτερα, secretiora, Att.
iv, 2.

Μυστικώτερον, secretius, Att.
vi, 4.

Μῶμος, Att. v, 20; Μῶμος sa-
tisfacere, est talem se præstare, ut
Momus, qui, quod reprehendat,
quamvis quærat, tamen non habeat.

N.

Νᾶρα, καὶ μέγασ' ἀπισταῖν ἔρ-
θρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Sobrius sis, et
memineris non facile credere; hi
sunt nervi sapientiæ, Att. i, 19;
versus Epicharmi, poetæ Siculi.

Νεκρομαντεία, per mortuos di-
vinatio, Tusc. i, 16. V. Davis.

Νεκρία, Tusc. i, 16; Att. ix, 10,
ii, 18. Νεκρία Homeri, Tusc. i, 16,
est Odys. Δ, qui liber sic etiam
aliis vocatur, tanquam Longino
περὶ ὕψους, sect. ix. Nomen ab
argumento traxit, quod in eo Ulysses
commemoratur, quemadmodum in-
feros adierit, et cum umbris collo-
quutus sit. De hac νεκρία quid acuti
homines judicant, vid. ap. Victo-
rium ad ep. 10 l. ix ad Att. Ceterum
ad hanc νεκρίαν respexit Atticus,
quum Cæsaris comitatum νεκρίαν
vocaret. Nam quemadmodum um-
bræ ad Ulysses in νεκρία Homeri
confluunt frequentes, sic homines
flagitiosi, facinorosi et ære alieno
obrutī, ad Cæsarem confluebant.

Νεόκτιστα, nuper condita, Att.
vi, 2.

Νεωτερισμός, res novæ, Att.
xiv, 5.

Νίκωνος περὶ πολυγαγίας, Niconis
de edacitate, ad Div. vii, 20. Vid.
in Indic. Hist.

Νομανανδρίαν excusationem ne
acceperis, Att. v, 11. Alii habent
νομανδρίαν. Adiciemus utriusque
verbi interpretationes, a doctis vi-
ris propositas. Νομανδρίαν excusa-
tionem dicunt esse legitimam, ac
viro honesto dignam, occupationem
videlicet. Nam adversæ vali-
tudinis excusatio mollior est. Hanc
igitur (νομανδρίαν) excusationem
non vult accipi, quod nulla occu-
patione tanta sit, ut se possit a scri-
bendis ad Atticum literis avocare.
Ita Manutius. Popma contra νομαν-
δρίαν dicit esse constantiam Cice-
ronis in præfecturis conferendis;
qua commotus non scripsisset ad
Atticum, ne suam constantiam de-
ferendis præfectis tentaret. Sed quo-
rum hæc excusatio dici possit, non
video. Causa potuit esse omissarum
literarum, sed qua non facile ad

excusandum uteretur. Idem dici potest de interpretatione νομανδρίας. Νομανδρίαν Bosius interpretatur, detractionem praefectararum, s. vacationem. Eas quam Atticus a Cicerone quibusdam petisset, noluisse Ciceronem respondere. Quomodo tandem rogare potest, ne accipiat hanc excusationem? Rustica esset illa excusatio, quam etiam rogatus non acciperet Atticus. Noli suspicari, debuisse scribere, me propter νομανδρίαν scripsisse. Fortasse non sanus locus est. — Schütz. restituere tentat νομαρχίας.

* Vid. nos ad h. l.

Νομοφύλακας, legum custodes, Leg. III, 20, magistratus Athe-

nienses, qui legum curam habebant et facta hominum observabant, ad legesque revocabant. Conf. Xenoph. Oeconom. 9, 14; ex quo repetitit Columell. R. R. XII, 3, ubi vide interpp. Cf. etiam Potter. Archæol. Gr. I, 13. Sed adjiciemus locum ex OEconomico Xenophonis Latine: « Civitatibus primoribus atque optimis non satis est visum bonas leges habere, nisi custodes earum diligentissimos creassent, quos Græci νομοφύλακας appellant. Horum erat officium, eos, qui legibus parerent, laudibus prosequi, nec minus honoribus; eos autem, qui legibus non parerent, pœnis multare, etc. »

Σ.

* Ἐσπῆς, politus, Att. XII, 46, e lectione Bosiana; sed conjecturam hanc delevimus.

Ἐνὸς Ἐνωαλίου, communis Mars, Att. VII, 8, ex Hom. Iliad. 2, v. 309.

O.

Ὀβελίζω, veru notare, ad Div. IX, 10, est tamquam spurium rejicere. Obelus enim fuit signum criticorum, quo spuria a genuinis discernent. Vid. Menag. ad Laert. III, 66, p. 162; Eschenbach. de Not. Crit. pag. 232 sqq., et alii.

Ὁ γναφεὺς ἀνθρακίς, fullo carbonarius, Att. XV, 5. Fullones e vestibus sordidis candidas faciunt; carbonarii autem nigri et sordidi sunt. Si igitur fullo idem sit carbonarius, frustra in vestibus purgandis laborabit. Hinc proverbium est γναφεὺς ἀνθρακίς in eum, qui, quod melius reddere conatur, deterius facit.

Ὁ δὲ μαινεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς, hic autem insanit sic, ut ferri amplius non possit. Q. fr. III, 9; versus Houseri de Cyclope Polyphemo,

Odyss. I, 350, Ἐὐ δὲ μαινεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.

Ὁ δὲ οὐκ ἐμπάζετο μύθων, hicvero non curabat, quæ dicebantur, Att. IV, 7, ex Hom. Odyss. A, 271, 305.

Ὁδεῦ πάρεργον, præter propositum, obiter dictum, digressio, Att. V, 21; VII, 1.

Ὁἶα γ' ἢ δίσποινα, hoc proverbium ap. Platonem, Polit. VII, p. 723, est integrum: οὐα γ' ἢ δίσποινα, τοῖα δὲ καὶ ἡ κύνων, qualis hera, talis et canis, Att. V, 11.

Ὀικισίον, proprium, accommodatum ad naturam, Att. I, 10; Acad. II, 12.

Ὀικοδεσποτικά, patrisfamilias officio convenientia, Att. XII, 44.

Ὀικονομία, dispositio, ordo, Att. VI, 1.

Οἶκος φῶλος, supple, οἶκος ἀριστος, Att. xv, 16. Vid. supra ad εἴη μ. φ. οἶκος.

Οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσιν, οἷς δὲ οὐδὲν μᾶλι, alii quidem prope nihil sunt; aliis autem nihil curæ est, Att. I, 20, versus Rhintonis, de quo in Indice Histor.

Οἱ περι αὐτὸν, qui circa ipsum erant, ipsius familiares, Att. xiii, 52.

Ὀχίσται, ratio quidem hercle apparet, argentum οχίσται, in Pison. 25, fugit, evanescit, versus e Plauti Trinummio, II, 4, 17. Est etiam οχίσται, Att. vi, 1.

Ὀμοειδής, ejusdem generis et formæ, Att. II, 6.

Ὀμολογία, convenientia, Fin. III, 6.

Ὀμολογουμένως τυραννίδα συσκευάζεται, procul dubio, manifeste, tyrannidem affectat, Att. II, 17.

Ὀμοπλοία, societas navigandi, Att. xvi, 4.

Ὀξύπαινος, famelicus, cibi avidissimus, Att. II, 12; IV, 13.

Ὀπαδοί, asseclæ aliorum in militha, Att. IV, 6; opponuntur ταγούς, ducibus.

Ὀ πλοῦς ὠραῖος, navigatio tempestiva, Att. IX, 7. Conradus laudat Pollucem, I, 9, περι σύπλοια. De voce ὠραῖος, tempestivus, vid. Grævii Lect. Hesiod. c. 2.

Ὀπώντιοι, Σιπώντιοι, Opuntii, Sipuntii, Att. VI, 2. Vid. Indic. Geogr.

Ὀργανον, instrumentum, ad Div. XI, 14. Capiō autem de instrumento musico, ob verbum frigere, quod dicitur de musicis, quum non audiuntur cum favore. Brut. 50.

Ὀρθάν τὰν ναῦν, rectam navem, Q. fr. I, 2: hæc verba sunt e Græca sententia, εὐ ἰσθί, Ποσειδᾶν, ὅτι ὄρθᾶν τὰν ναῦν καταδύσω, quæ Latine est etiam apud Senecam, ep.

85: « Neptune, nunquam hanc navem, nisi rectam. » Hæc Victorius. Lipsius autem ad Senec. I. c. laudat etiam veterem scriptorem Teleten, ex quo est sententia eadem ap. Stobæum, c. 106.

Ὀρίζοντας, finientes, Divin. II, 44; intellige: circuli, qui scilicet finiunt prospectum, l'horizon.

Ὀρμή, impetus; item appetitio, appetitus, Att. VII, 11; Fin. III, 7; V, 6; Nat. D. II, 22; Off. II, 5.

Ὁ σοφὸς εὐθυφρόμων ἴσθι, sapiens libere loqueris, ad Div. IX, 22. Vid. εὐθυφρομονέστερος.

Ὅτι ἀντάρτης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν, in quo virtus sit, ei nihil deesse ad beate vivendum, Parad. 2.

Ὅτι ἴσα τὰ ἀμαρτήματα, καὶ τὰ κατορθώματα, æqualia esse peccata et recte facta. Parad. 3.

Ὅτι μόνον ἀγαθόν, τὸ καλόν, quod honestum sit, id solum bonum esse. Parad. 1.

Ὅτι μόνος ὁ σοφὸς πλοῦσιος, solum sapientem esse divitem. Parad. 6.

Ὅτι πάντες οἱ μωροὶ μαινόμενοι, omnes stultos insanire. Parad. 4.

Ὅτι πάντες οἱ σοφοὶ δευτέρωι, πάντες δὲ μωροὶ δουλοὶ, omnes sapientes liberos esse, et stultos omnes servos. Parad. 5.

Ὅ γὰρ ἂν τόδε μείζον ἐπει κακόν, neque enim hoc majus est malum, Att. VII, 6, ex Homer. Odys. M, 209, ubi ἐπει est ἐπέρχεται.

Ὅσδε μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, Neque mihi pectus firmum, sed consternato sum animo, Att. IX, 6, ex Hom. Iliad. K, v. 93 et 94.

Ὅσδ' ἂν γλυκύτερον, ἢ πάντ' εἰδέναι, nihil dulcius, quam omnia nosse, Att. IV, 11. Est senarius uno pede truncatus, nescio cujus poetæ.

Ὅσδ' ἂν ὑγιές, nihil sincerum, Att. xv, 1.

Οὐκ ἴσθι σι, non te latuit, Att. vi, 1.

Οὐκ ἐπίστησιν, non animadvertit, non satis cogitanter scripsit, Att. xiii, 38. Alii intelligunt, non institit, non perseveravit.

Οὐκ ἴσθι ἔγχεος λόγος, non est verus sermo, Att. ix, 12, est formula, qua utebantur in Palinodiis, quum aliquid retractare vellent. Sic orsus fuerat Steaichorus Palinodiam, auctore Platone in Phædro, p. 243; unde post solemniter inter doctos homines retractandi formula fuit.

Οὐκ ἴσθιν ἡδέως ἀνευ τοῦ καλῶς καὶ δικαίως ζῆν, non licet jucunde vivere, nisi honeste et juste vivatur, ad Div. xv, 19; Epicuri placitum.

*Οὐ παρὰ τοῦτο, non propter hoc, Att. xv, 29. Legimus enim: illa autem οὐ παρὰ τοῦτο. Gallice, *elle n'en est pas à cela près*. Al. habent τοῦτον, vel τούτο.

Οὐ σ' εἶδ', Ἄρης, ἄμα Παριῆ; nonne scio te, o Mars, consuesse cum Paphia, sive Venere? Att. iv, 16. Videtur hæc verba esse e veteri poeta; sed ex quo, aut quomodo explicanda sint, fateor, me ignorare. Nam doctorum hominum conjecturæ non satisfaciunt, nec

melius aliquid ipse reperio.—*Sch. in v. Παριῆ putat alludi ad l. *Pariam*.

Οὐ ταυτὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, non idem ex eodem, Att. xv, 1.

*Οὐ ταυτὸν εἶδος, supplendum ex Euripidis Ione, vs. 585: φαίνεται τῶν πραγμάτων Πρόσωπον ὄντων, ἐγγύθειν θ' ὁρώμενων: = non eadem facies apparet, quum res procul sunt, et quum prope cernuntur, = Att. xiii, 10. Vid. nos ad h. l.

Οὕτω που τῶν πρόσθεν ἐκτυθόμεθα κλῆα ἀνδρῶν, sane eorum, qui ante nos vixerunt, virorum audiebamus laudes, Att. vii, 11, ex Hom. Il. I, v. 520.

Οὐχ ὅσιν φθιμένοισιν. Hexameter integer sic se habet: οὐχ ὅσιν φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχσταάσθαι, = fas non est viris mortuis insultare. = Att. iv, 7. Homericus versus est ex Odys. X, v. 412. Sed apud Homerum est κταμένοισιν, eodem sensu. Quum verba memoriter laudantur, facile hujusmodi quid mutatur. Laudavit hunc versum etiam Plin. Ep. ix, 1.

Ὀριούχος, anguitenens, Arat. fragm. 30, sidus.

Ὀψιμαθεῖς, sero discentes, seri studiorum, ut Horat. appellat. Ad Div. ix, 20.

II.

Πάθη, perturbationes, motus animi turbati, Fin. iii, 20; Tusc. iii, 4; iv, 5; Off. ii, 5, etc.

Παθητικόν, ad animos commovendos accommodatum, Or. 37.

Πάθος, affectus, Att. xii, 3.

Παιδεία Κύρου, institutio Cyri, ad Div. iv, 25, opus notum Xenophonis.

Παῖδες παίδων, nati natorum, posterius, Att. xvi, 11.

Παλιγγενεσία, status nostri instauratio, Att. vi, 6. Ita appellat

statum dignitatemque, quam revocatus ab exilio recuperarat, proconsulari etiam imperio suscepto. Sic Josepho, xi, 3, 9, παλιγγενεσία τῆς πατρίδος dicta. Vix dubito, quum ita capienda sit hæc vox ap. Matth. xix, 28, παλιγγενεσία Christi; quam ipse ita explicat: εἰταν καθίσθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ. Est instauratio et recuperatio pristinae majestatis, quæ ei contigit, quum a morte in vitam revocatus, et in cælum sublatus esset. Hoc igi-

tar tempore discipuli Christi, Spiritu S. repleti, auctoritatem consecuti sunt, quid credendum sit, necne, quid bonum, justum, Deo probatum, necne, decernendi. Qui huc *παλιγενεσίαν* Pythag. aut stoicam vocant, nil vident. De reditu tamen in vitam etiam dixit Philo, de Cherubin. p. 127, ubi vid. Mangens.

Παλιφθία, retractatio, Att. II, 9; IV, 5; VII, 7.

Πάλτος, Paltus, Syriæ oppidum, ad Div. XII, 13.

Παναιτίου περί προνοίας, Panætii de providentia liber, Att. XIII, 8. De Panætio vid. Indic. Hiat.

Πανήγυρις, conventus universæ gentis, civitatis, etc. saltem admodum frequens, ut in spectaculis, Att. I, 14.

Πανικά, panici, sive subiti inanesque terrores, Attic. V, 20; ad Div. XVI, 23. *Πανικόν*, Att. XIV, 3; XVI, 1.

Πάντα περί πάντων, omnia de omnibus, ad Div. XII, 20; XV, 17, i. e. accurate et copiose de omnibus.

Παντοίης ἀρετῆς μινθήσκω, omnis virtutis memor sis, omnem virtutem exprime, Att. I, 15; ex Hom. Iliad. X, v. 268.

Πάνυ φιλοστόργως, valde amanter, Att. XV, 27.

Παράγγελμα ἐπιπέσιον, mandatum annum, Att. V, 14; sed nos recepimus *παράπηγμα*, de quo mox.

Παράγραμμα, annominatio, quum unius literæ, aut syllabæ mutatione alius sensus efficitur, ad Div. VII, 32; genus ridiculi, de quo lib. II de Orat. 63, ubi *παρονομασία* dicitur.

Πραγωγή, inductio, Top. 10, genus argumentationis Socraticum, de quo vide de Inv. I, 31, ubi egregium inductionis exemplum Æschi-

nis Socratici profertur. Sed Turnebus et Lambinus corr. *ἐπαγωγή*, quod nos recepimus in textum.

Παράδοξα, mirabilia, admirabilia, quæque sunt contra opinionem omnium, Paradox. proœm.; Acad. II, 44; Fin. IV, 27.

Παρακινδυνεύειν, se temere periculo objicere, Att. XIII, 27.

Παρά λέξιν, contra proprie loquendi rationem, Att. XVI, 4.

* *Παράπηγμα*, Att. V, 14, est tabula suspensa, in qua notatæ sunt horæ, dies, eclipses, et similia, ut in gnomone. H. l. est *παράπηγμα ἐπιπέσιον*, kalendarium in pariete affixum et suspensum.

Παρά προσδεκίαν, præter expectationem, ad Div. VII, 32, genus ridiculi, de quo lib. II de Orat. 63.

Παρά τὴν ἱστορίαν, præter historiam, Att. XIII, 10.

Παρά τὸ πρέπον, præter decorum, Att. XIII, 16.

Παραφύλαξον τὴν τοῦ φυρατοῦ φιλοτιμίαν αὐτότατα, observa conturbatoris Philotimi actionem quam maxime, Att. VI, 9. Conf. Att. VII, 1, et vid. in *φυράτης*.

Παρεγγείρησις, molitio in alieno opere, quum falcem in alienam, ut aiunt, messem immittimus, ut, de quo est h. l., quum scribimus, de quo alius scripsit; quæ *παρεγγείρησις* recte contumeliosa dicitur, quod rem ab eo non accurate scriptam nobis videri significamus. Att. IX, 10.

Παρμεθελημένοι, inserti fraude, subdititii, spurii, ut versus in poetis, etc. ad Div. XV, 4.

Παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι, Oī kί me τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεῦς, apud me sane et alii sunt, qui me honorabunt, maxime autem consiliarius, seu consilio valens Jupiter, ad Div. III, 7, ex Homer. Iliad. A, 174.

Παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα, Νήσου ἐπὶ Ψυρίας, Appiam ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντα, ad ventosum Mimantem, in insula Psyria, Appiam sinistra habentem, Att. xvi, 13. Alluditur ad locum Homeri Odyss. Γ, v. 171, 172. Ulysses cum sociis deliberat de navigatione instituenda, utrum supra Chium dirigant cursum, ita ut parvam insulam Psyriam, quæ est non procul ab Chio, a sinistris habeant, an vero infra Chium, ut ventosum Mimantem prætervehantur. Suadebat Ciceroni Atticus, ut inter Apenninum montem (Mimanta), qui e Campania Romam proficiscentibus a dextris est, et viam Appiam, quæ a sinistris jacet, per Arpinum (Psyriam) proficisceretur, ne in Antonii manus incideret. Quæ sit autem elegantia in eo, quod Arpinum cum insula Psyria comparatur, docet Bosius ad hunc locum. *Psyriæ* nomen etiam Ciceroni ad Q. fr. II, 10, restituit Tunstallus, Epist. ad Middlem. p. 110, «Philosophiam non ab Hymetto, sed ab arce Ψυρία,» i. e. Arpino.

Παριστορήσαι, obiter scire, Att. vi, 1.

Παροιικῶς, insolenter, contumeliose, Att. x, 10. Victorious malebat τυραννικῶς. Sed illud eodem redit, et bene convenit in Antonium, cui vinolentiam in Philippicis exprobrat.

Παρονομασία, verbi parva immutatio, in litera posita, de Or. II, 63.

Παῖρησις, loquendi libertas, Att. I, 16.

Πάρωρα πλευτόν, intempestive navigandum, Att. x, 12. Vid. Tunstall. Ep. Crit. p. 155.

Πάσχῃ τι, patior aliquid, angor, Att. xv, 20.

Πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶν, patriam meam magis amans, ad Div. XII, 14.

Πειθανάγκη, suasio violenta, dicitur de eorum consiliis precibusque, quibus necessario paremus. Att. ix, 13, e Platone.

Πειθῶ, Suada dea, Brut. 15.

Πειράζισθαι παραλύσει, tentari paralyti, infestari sideratione, seu resolutione nervorum, Att. xvi, 7.

Πειρήνη, Pirene, sive fons uberimus, qualis fuit Pirene, prope Corinthum, Musis sacer. Att. XII, 5.

Πελληναῖοι, Pellenæi, Dicæarchi liber de populis Pellenæsis, qui nomen habent ab antiqua Achæiæ civitate Pellene. Att. II, 2.

Πεντάλοπος, qui de quinque superest, Att. xiv, 21; xv, 2. Ita vocare Hirtium videtur, qui de quinque Cæsarianis restabat unus, quem ad optimates traducere posset: quamquam alii aliter.

Πεπινωμένα, nitide et eleganter scriptæ, Att. xiv, 7.

Πεπινωμένος, docte et perpolite, Att. xv, 16. Vid. εὑπνίς.

Πεπλογραφία, pepli descriptio, Att. xvi, 11. Πεπλογραφία Varronis, est liber ejus, quo virorum illustrium laudes descripserat. Occasionem titulo dedit mos notus Atheniensium, peplum Minervæ consecrandi, in quo, præter ipsius res fortiter gestas, etiam virorum fortium acu pictæ essent, auctoribus Aristophane, Suida, et aliis. Præter interpretes, vide in primis Meursium in Panathensicis, c. 17; nam tum peplum illud deferebatur in Minervæ ædem. Utrum vero liber Varronis hoc ipso titulo exstiterit, adeoque diversus sit a libro *Hebdomadam*, qui doctorum virorum imagines continebat (v. Voss. de Histor. Lat. I, 12), necne, id quod Popmæ placebat, haud improbabili conjectura, nunc non definire licet. Aristoteles etiam Pe-

plum inscripsit libellum, qui epistaphia heroum continebat, cujus fragmentum a Cantero, Basil. 1564, in-4°, primum editum habemus. In hoc Peplo etiam genealogias Homericorum principum fuisse docet Canterus in præfatione. Conf. Fabricii Biblioth. Græc. l. III, c. 6, vol. II, p. 160 seqq.

Περὶ δυνατῶν, de iis, quæ fieri possunt, s. de possibilibus, ad Div. IX, 4; Fat. 9.

Περὶ κοιλιολωσίαν γίνεσθαι, in alvo solvenda occupatum esse, Att. X, 13.

Περὶ μικρὰ σπουδάζειν, in parvis rebus multum laborare, Att. XIII, 21.

Περίοδοι, ἢ καμπαί, ἢ ἐνθυμήματα, ἢ κατασκευαί, ambitus verborum, aut flexus clausularum, aut argumenta rhetorum, aut confirmationes, Att. I, 14. Περίοδοι quæ sint, dicere nihil attinet. Καμπαί sunt, recte explicante J. F. Gronovio, clausulæ, flexus molles orationis ab una parte in aliam, quibus uti licet in genere ἐπιδεικτικῷ magis, in laudando, ubi ingenium et eloquentiam jactare licet, quam in forensibus orationibus, aut in sententiis de re gravi dicendis, a quibus quippe ista flexuum mollities, quamvis modica, tamen abesse debet, adhibita potius illa *judiciali asperitate*, quam Cicero vocat de Orat. II, 15. Ἐνθυμήματα non sunt, quæ recentioribus dialecticis dicuntur, parte quadam sua truncati syllogismi, sed antiquis rhetoribus celebratæ illæ sententiæ, e contrariis conclusæ, quæ propter brevitate et contraria acumen aliquod habent, qualis est illa Horatii: *Cur optas, quod habes?* Serm. I, 3, 126. Alia exempla suppeditabit Cicero in Topicis, cap. 13. Vide de hoc genere sententiarum in primis Faciolatum in Acroasi I, de Enthy-

memate. Κατασκευή autem etsi non eandem semper apud rhetores vim habet, tamen non dubium mihi est, quin hoc loco dicatur *confirmatio alicujus rei* (Quintilian. II, 4), quæ et amplificationem complectitur, quum alimus argumenta, quod Longino τρέφειν dicitur; quum dilatamus rem et augemus omni ratione, ut auditor vim rei aut argumenti capiat, in quo vel maxime summa eloquentia cernitur. Hæc κατασκευή etsi communis est omni orationis generi, tamen in primis in eo genere regnat, quod ἐπιδεικτικὸν dicitur, quum ingenium eloquentiamque probare volumus. Ex ea ubertas ingenii, ex ea copia, visque dicentis judicatur. Itaque in hoc genere orationis etiam modum hujus κατασκευῆς vix tenent summi oratores. Huc refer *illam redundantiam*, quam in Ciceronis oratione animadvertēbat Apollonius Molo, et quæ in Rosciana adhibita seniori Cicero displicebat, ut est in Bruto. Vides igitur, omnia ista orandi genera, quibus in laudando Pompeio usum se dicit Cicero, esse ἐπιδεικτικῶν generi propria. Nam τὸ περιεικτικὸν etiam nusquam copiosius adhiberi solet et potest, quam in hac dicendi ratione.

Περίοδος, ambitus, circuitus, comprehensio, continuatio, circumscriptio verborum, Or. 61.

Περὶ ὁμονοίας, de concordia, Att. VIII, 11, liber Demetrii Magnētis.

Περιοχαί, verborum complexiones, periodi, Att. XIII, 25.

Περίπαθητικά, peripatetica, partes peripateticorum, Att. XIII, 19.

Περίστασις, status et conditio, Att. IV, 8.

Περὶ τελῶν σύνταξις, de finibus opus, Att. XIII, 12 et 19.

Περὶ τοῦ κατὰ περίστασιν καθήκοντος, de officio ad temporis ratio-

nem accommodato, s. quod temporis alicujus ratio postulat, Att. XVI, 11.

Περὶ τῶν δλων, de summa rerum, Att. II, 17.

Περὶ ψυχῆς, de animo, Att. XIII, 32.

Περσιφόνη, Proserpina, Nat. D. II, 26.

Περσιώμαι, intumescō, superbia effero, Att. V, 20.

Πέψις, ἀκομία, περίπατος σύμμετρος, τέρψις, εὐλυσία κοιλίας, concoctio, vitatio lassitudinis, ambulatio moderata, delectatio, solutio alvi, ad Div. XVI, 18.

Πιθανά, apta ad persuadendum, probabilia, Att. XIII, 19.

Πῦνος, venustus veteris sermonis, Att. XIV, 7. Vid. εὐπνίς.

Πλουδοκῶν, navigationem commodam exspectans, Att. X, 8.

Πλοῦς, navigatio, Att. XV, 21.

Πλούτων, Pluto, Dis, Nat. Deor. II, 26.

Ποὶ ταῦτ' ἄρ' ἀποσκήψει; quorum hæc tandem erumpent? Att. XII, 5.

Ποιητικά, efficientia, Fin. III, 16.

Ποιότης, qualitas, Acad. I, 7, ubi vid. Nat. Deor. II, 37.

Πολιτεία, respublica, Att. II, 1.

Πολιτεία, libri de republica, Att. IV, 16.

Πολιτεῖαι, civitatum gubernandarum rationes, ad Div. IX, 2. Scribere et legere πολιτείας, est libros de legibus, de republica, scribere et legere, ut ipse l. c. interpretatur Cicero.

Πολιτεύεσθαι, administrare rempublicam, versari in republica, ad Div. VII, 12; Att. XIV, 6.

Πολίτευμα, factum in republica gerenda, ut πολιτεία. Att. VI, 1; IX, 7.

Πολιτεύεμαι, reipublicæ operam navo, Att. II, 6.

Πολιτευτόν, reipublicæ danda opera, versandum in republica, Att. II, 6; X, 1.

Πολιτικά, de republica, Q. fr. II, 14.

Πολιτικὴ, de civium officio in rempublicam, Att. IX, 18.

Πολιτικοί, reipublicæ moderatores, reipublicæ dediti, Att. XII, 23 et 51; II, 12; IX, 10.

Πολιτικόν, quod est ex usu reipublicæ, Att. IX, 11.

Πολιτικὸν σέμματα, consideratio ad statum reipublicæ pertinens, Att. VII, 8.

Πολιτικὸς ἀνὴρ εὐδ' ὕναρ, reipublicæ deditus vir ne in somnio quidem, Att. I, 18.

Πολιτικὸς σύλλογος, conventus et sermo de ratione reipublicæ gerendæ, Att. XIII, 30.

Πολιτικῶς, ut virum reipublicæ deditum decet, convenienter reipublicæ, Att. IV, 8; VII, 8 et 13.

Πολιτικώτερα, accuratius disputata de republica, Att. XIII, 10; XIV, 6 et 14.

Πολιτικώτερον, accommodatius ad rationem reipublicæ administrandæ, Att. V, 12.

Πολιτικώτερος, reipublicæ peritior, ad Div. II, 8.

Πολλὰ δ' ἐν μεταχειμῶ Νότος κελίνθει κόματ' εὐραίνης ἄλδς, multos autem in medio Auster volvit fluctas lati maris, Att. VI, 3, hemistichium cum sensario integro veteris tragici.

Πολλὰ χαίρειν τῷ καλῷ, multam salutem honesto, valedicere honesto, Att. VIII, 8.

Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττενες διδασκάλων, multi discipuli præstantiores magistris, ad Div. IX, 7, senarius notus.

Πολλοῦ γε καὶ δαΐ, multum quidem abest, Att. VI, 1, verba, quibus crebro Demosthenes utitur.

Πολυγραφάτατος, qui plurima scripsit, Att. XIII, 18.

Πολυδέουκος, Pollucis ædes, Att. VI, 1.

Πομπεύσαι τοῖς προσώποις, magnis personis inducendis libro ornatum quærere, Att. XIII, 32. Cicero non solum magnis rebns refertum cupiebat eum σύλλογον, quem habebat in manibus, sed etiam personas illustres volebat inducere, ut eo quoque major libri dignitas et ornatus esset. Itaque Atticum rogat, ut, quum jam unam suppeditasset hujusmodi, plures suggereret.

Πονοῦμαι, labore et molestia conficior, Att. XVI, 12.

Πότερον δίκας τείχος ὕψιον, supplementum ex Platone, qui hæc itidem refert, ἀναβάς, « utrum exscenso alto muro justitiæ. » Att. XIII, 38. Alludit Cicero ad locum Pindari ex libro deperdito, quo jam usus erat, sed alio, quam Cicero, sensu Plato, lib. II de Rep., p. 596, ed. Francof. Verba Pindari apud Platonem integra hæc sunt: Πότερον δίκας τείχος ὕψιον, ἢ σχολιάς ἀπάτας ἀναβάς: « Utrum rectis et justis artibus, an dolis fraudibusque utens, etc. » Cicero ad aliam rem transtulit. Scire cupit ex Attico, quid sibi suadeat; utrum putet, præ se ferendam esse justam iram in Quintum filium, quam objurgando patrum apud Cæsarem meruerat, an dissimulandam. Hinc ipse ibid. sic interpretatur prima verba: « utrum aperte hominem adsperner et respum. »

Πολυδάμας μοι πρῶτος ἀλεγχείην ἀναθήσαι, Polydamas mihi primum probrum objiciet, Att. II, 5; VII, 1, ex Homer. Iliad. X, v. 100. Polydamanta dicit Catonem.

Ποῦ σκάφος τὸ τῶν Ἀτρείδων, ubi navigium Atridarum, Att. VII, 3; e tragico veteri videntur hæc esse.

Πραγματικοί, Or. I, 45, qui sint, ipse Cicero satis docet.

Πραγματικῶς, apte ad res gerendas, Q. fr. II, 15.

Πράξις, factum, Att. XIV, 19.

Πράξις πολιτικοῦ, factum cive dignum reip. dedito, Att. X, 13.

Πραότατα, lenissima, Att. XI, 17.

Πρέπον, decorum, Or. 21; Off. I, 27.

Πρόβλημα, quæstio, Att. VII, 1; XII, 2.

* Πρόβλημα Ἀρχιμήδειον, quæstio Archimedeæ, Att. XII, 4; XIII, 28, i. e. valde difficilis et obscura: sc. de laude Catonis scribenda sine offensione Cæsaris.

Προβλή, Att. XIII, 21, est, interprete Budæo in Comm. Gr. L. p. 390, « status pugilis, in prociectu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, et agitatoris, in carceribus equos currumque sustinentis. » Inde etiam ad milites transfertur, qui in acie stant, projectis scutis impetum hostium expectantes, et excipientes, et tempus impetus faciendi idoneum speculantes, apud Plutarch. in Cæsare; quem locum idem ille attulit Budæus, l. c. De militibus Latini dicunt, *projicere scutum*. (Quadrigrarius ap. Gell. IX, 13); Græci, *προβάλλεσθαι ἀσπίδα*, apud Ælian. V. H. II, cap. ult. Et ab hac projectione scuti status ille gladiatorius et militaris appellatur. Adjicere placet locum e Gellio de hæc re insignem: « Sicuti (athletæ) ad certandum vocati projectis alte brachiis consistunt, caputque et os suum manibus oppositis quasi vallo præmuniunt, etc. » unde de ea re χείρας ἀείραι, χειρῶν ἀνάτασις dicitur. Vid. Cuper. Obs. I, 12, p. 88, qui etiam docet, hoc ipsum ἀνέχιν dici ap. Apollon. Rhod. I, II, v. 67. Ex his intelligi facile potest, quo-

modo Carneadi in mentem venerit, ut huic *προβολῆ* compararet *ἐποχὴν* suam, *retentionem assensus*.

Προηγμένον, productum, promotum, præpositum, præcipuum. Fin. III, 15. Vid. argumentum omne lib. III de Fin.

Προεπισίξω, præsigno, Att. VIII, 11.

Προκοπή, progressus in literis, Att. xv, 16. De verbo *προκόπτειν* v. Cellar. Diss. II de Vigilii et Lucubrat. Vett. § 19.

Προλαγόμενα, quæ præfari solemus, antequam disputationem aliquam explicandam suscipimus, ad Div. IX, 18.

Προλήψεις, notitiæ rerum insitæ, Acad. II, 10.

Πρόληψις, notio, anticipatio, anteccepta animo rei quædam informativa, prænotio, præsumtio, Top. 7; ubi est rei intelligibilis notio, Platonico more, quod Plato rerum invisibilium notiones a natura impressas animo dicebat, quæ evolvantur, s., ut Cicero dicit, enodentur per definitiones. Item de notione vulgari, adumbrata sensu et usu, non explicata accurate scholæ modo. Vid. et Part. Or. 36; Nat. D. I, 17.

Πρόνοια, providentia, Nat. Deor. II, 22 et 29.

Προσίμιον, præcæmium, principium, præfatio, Her. I, 4.

Πρόπλασμα, periculum elaborandi operis, rudis informatio operis; specimen, ex quo de toto opere, quædam futurum sit, judicari potest, ad Att. XII, 41. *Formam operis* dicit Cicero in epp. ad Div. II, 8. In primis statuariorum proprium est.

Προπύλαιον, vestibulum, Att. VI, 1.

Πρόπυλον, vestibulum, Att. VI, 6.

Προσνατριφομένη, recreata, Att. VI, 1, proprie de eo, qui post morbum corpus recipit. Vid. *ἔξ ἀφαιρέσεως*.

Πρόσθε λίων, *ἐπιθεν δὲ*, Homericus versus integre sic habet: *Πρόσθε λίων, ἐπιθεν δὲ δράκων, μίσησιν δὲ χίμαιρα*, = ante leo, a tergoque draco, medio ipsa capella, = Att. II, 16. Chimæræ descriptio ex Iliad. Z, v. 181.

Πρὸς ἴσον *δμοιον*que, ad æqualem similemque, Att. XIII, 51.

Πρόσληψις, Div. II, 53, *assumptio* syllogismi.

Πρόσσυσις, assensus, Att. v, 4.

Πρὸς τὸ ἀσφαλές, ad id quod tutum sit, Att. VII, 13.

Πρὸς τὸ πρότερον, ad prius, Att. I, 16.

Πρὸς τοῦθ' ὃ τι χρῆ, καὶ καλεμέσθων, καὶ πάντ' ἐπ' ἔμοι ταχταίνισθων τὸ γὰρ εὖ μὲτ' ἑμοῦ, = adversus hoc, quod oportet et decet facere, et machinentur et struant quidvis in me: justitia enim a me stat. = Att. VIII, 8. Verba sunt Aristophanis, Acharnensibus, v. 659; sed paulum mutata, quod tamen negat Victorius, qui hæc verba etiam apud Clement. Alex. lib. VI, p. 670, reperiri monet, et ap. Suidam. Vid. not. ejus ad Epp. v, 14.

Προσφάνησις, nuncupatio, Att. XIII, 12.

Προσφρονέμεν, nuncupamus, dicamus, Att. xv, 13.

Προσφρονῶ, nuncupo, dico, Att. XVI, 11.

Πρόσωπον πόλιως, facies civitatis, ad Div. xv, 17.

Προμηνεμησάμην, procuravi, providi, Q. fr. II, 3.

Πολίπερθος, urbium eversor, sive vastator, ad Div. x, 13, epitheton Ulyssis apud Homerum.

* *Πτώσις*, prolapsio, casus, Att. II, 17, e conjectura Boesiana. Vulgo, *Phocis*.

Πυράεις, Mars, Nat. D. II, 20.

Πυροὶ εἰς δῆμον, frumentaria largitio, Att. VI, 6.

P.

Ῥαθυμώτερα, segniora, Q. fr. II, 16.

Ῥητορεύουσιν, declamitant, quasi rhetorum more, Att. xv, 16, de ranarum clamore facete dicit.

Ῥήτωρ, eloquens, Or. 19.

Ῥίψαι Πολλὰ μᾶτῶν κερᾶσσι ἐς ἀέρα θυμψιάντα, quum fureret, multa frustra cornibus in aerem prouens, s. frustra cornua jactantem, aera cornibus verberantem. Att. VIII, 5. Versus poetæ, non constat, cuius, Viri docti ad h. l. laudarunt Virgilianum illud, ex Georg. III, v. 233, 234.

Ῥιζόθεμις, lis et tumultuosa controversia, Att. XIV, 10.

Ῥοπή, momentum, inclinatio, Att. XVI, 5.

Ῥυθμός, numerus oratorius, Or. 20.

Ῥωπογραφία, descriptio, pictura cum virgultorum et plantarum viventium repræsentatione. Att. xv, 16. Salm. ad Solin. p. 739 : « Ῥωποπώλων Græci vocarunt, qui omnia id genus promercalia haberet, quæ medicis, tinctoribus, pictoribus, et myrrepsis conducerebant. Nam Ῥωπὸν ejusmodi merces omnes mixtas ac minutas appellant. » Hesychius: Ῥωπὸς, ὀλιπτός φόρος, ὄσα ζωγράφους, βαρυσσοί, μυρρεψίς χρησιμαῖσι. Idem ad Spartiani Hadrianum, p. 88 b : « Qui belluas, arbores, homines,

antra, portus, et alia id genus, variaque et minuta opere topiario exprimebant, Ῥωπογράφοι vulgo dicebantur. Nam Ῥωπὸς est varia et minuta merces. Hinc Ῥωπογραφία ripulæ apud Ciceronem in epistola ad Atticum, xv, 16. Quam vocem vulgo deducunt, ἀπὸ τῶν Ῥώπων, i. e. a virgultis, omnino male, quum ἀπὸ Ῥωποῦ facta sit. Hinc Ῥωπικὸν etiam ἀντὶ τοῦ ἑραίου Græci ponunt, quod varietate ipsa Ῥηlichrum est. Hinc Ῥωπογράφος pictor ille dictus apud Plinium, quod humilia tantum pingeret, ut asellos, obsonia, et similia, Ῥωπικά.—Ῥωπογραφία opponitur μεγαλογραφία, quæ in rebus magnis et nobilibus exprimendis versatur, ut sunt deorum simulacra, ædes, heroes, bellorum historiarum, etc. » Cf. J. Gronov. ad Cic. l. c. Hinc intelligitur, quid sit Ῥωπογραφία ripulæ, scilicet descriptio ripæ, virgultorum, graminis, florum in ripa. Virgilius de poeta, Ecl. IX, 19 : « quis humum florentibus herbis Spargeret, aut viridi fontes induceret umbra? » Idem, Ecl. VI, 62 : « Tum Phæthontidas musco circumdat amara Corticis, atque solo proceras erigit alnos. » Hæ sunt Ῥωπογραφίαι, et ripulæ adeo: *viridi fontes induceret umbra*; cujusmodi descriptionibus pleni sunt poetæ.

Σ.

Σεμνότερός τις καὶ πολιτικώτερος, gravior quis, et rebus civilibus tractandis accommodatior, Att. II, 1.

Σῆμα δὲ τοι ἔρῳ, signum autem tibi dicam, Att. IV, 15, ex Homer. Iliad. Ψ, v. 326.

Σπαστιοδέστειρον, magis Sestii mo-

re, Att. VII, 17, h. e. magis insulsum et frigidum, ut facile ex ipso loco intelligi potest. Ad Divers. VII, 32, « ut ego discesserim, omnia omnium dicta, in his etiam Sestiana, in me conferri. »

Σκάφος, navigium, Att. VII, 3.

Σκίμμα magnum, = res magna consideratione digna, etiam atque etiam consideranda, = Att. vii, 21.

Σκίψαι, considera, Att. xii, 3.

Σκῆπτομαι, tergiversor, moras necto excusando, dubitando, Att. xvi, 9.

Σκῆψεις et ἀναβολαί, excusationes, atque dilationes, Att. i, 12.

Σκιαμαχίαι, umbratiles pugnae, simulacra pugnarum, ad Div. xi, 14.

Σκολιά, obliqua, tortuosa, h. e. fraudes, doli, simulationes, Att. xpi, 39.

Σκολιᾶς ἀπάτας, versutæ fraudis: supple, *puram adscensuram*. Att. xiii, 41. V. πότιρον δίκης, etc.

Σκοπός, scopus, ultimum, finis, Att. ii, 18.

Σκοτεινός, tenebrosus, Fin. ii, 5.

Σκύλις, vexatio, molestia, Att. iv, 13.

Σκυτάλη Λακωνική, Scytale Laconica (brevis epistola, quales occultis gravibusque de rebus Lacedæmonii ad imperatores suos in loris scriptas mittere solebant), Att. x, 10. Scytalæ descriptionem accuratam pete ex Gellio, xvii, 9. Conf. schol. Thucyd. i, 131, etc.

Σόλοια, olentia vitium, Att. i, 19.

Σόλοικον, absurdum, Att. xiv, 6.

Σοφία, sapientia, Off. i, 43.

Σοφιστεύειν, rei oratoris operam dare, libros oratoris scribere, Att. ii, 9.

Σοφιστεύω, fictas causas, θέσεις, commentor, Att. ix, 9.

Σοφί, sapientes, Tusc. v, 3.

Σπάρταν ἑλαγίς, ταύταν κόσμη, Spartam sortitus es, hanc orna. Att. iv, 6.

Σπείσασθαι, inducias facere, pacisci, Att. xv, 29. Proprie est *libare*; sed quia in fœderibus σπονδαί, *libationes*, adhibebantur, pro-

pterea ipsum *fœdus*, et *fœdus facere*, σπονδή, et σπείσασθαι dicitur.

Σπονδιαίων, versus spondaicus, h. e. quinta sede spondaicum habens pro dactylo, Att. vii, 2.

Σπουδάζειν, serio agere, Att. xpi, 21.

Σπουδαῖον εὐδὲν, serium nihil, aut quod alicujus pretii sit, ut de republ. Att. xiii, 52.

Σπουδαιότερον, gravius et magis serium, Att. v, 3.

Σπουδή, studium, propensa voluntas, ad Div. xvi, 21; Att. xiii, 27.

Στάσις, status, Top. 24; refutatio accusationis, in qua est criminis depulsio, quod in ea insistit primum quasi ad repugnandum congressa defensio, ut ait ipse Cicero, l. c. Proprie est gladiatoris ad pugnandum, vel repugnandum, se præparantis, et consistentis apte ad pugnandum. Dicitur etiam gradus; unde de stata, et de gradu dejicere dicitur.

Στερένια, solida, firma, Nat. D. i, 18. Sic appellabat Epicurus corpora, a quibus simulacra, quæ visiones efficerent, defluerent continuo; ut distingueret scilicet ab simulacris, quæ nil soliditatis et firmitatis haberent.

Στερητικά, privantia, Top. 11.

Στερκτίον, probandum, æqui bonique consulendum, Att. ix, 10.

Στύλιον, Mercurius planeta, Nat. D. ii, 20.

Στοργή, amor et pietas inter parentes et liberos, Att. x, 8.

Στρατήγημα, consilium imperatorium, Nat. D. iii, 6.

Στρατύλλαξ, imperatorcules, Att. xvi, 15, per contemptum de Antonio.

Σύγγραμμα, Att. xvi, 6, scriptum omne, et ex omni genere. Nam etsi, ut συγγραφῆς, *scriptus* de

historicis, quam aliis scriptoribus, sic σύγγραμμα de historicis libris dicitur, tamen utrumque de omni genere reperitur.

Συγκατάβασις, assensio, approbatio, Acad. II, 12.

Συγκώρημα, casus, Att. II, 12.

Σύγχυσις, confusio, Att. VI, 9.

Σύγχυσις τῆς πολιτείας, confusio reipublicæ, Att. VII, 8.

Σὺ δὲ δὴ τί σὺννοῦς; tu vero quid es cogitabundus? Att. XIII, 42. Videtur esse initium senarii.

Συζήτησις, mutua quæstio, disputatio, ad Div. XVI, 21.

Συζυγία, conjugatio, Top. 3, ubi vid.

Σύκω, μὰ τὴν Δήμητρα, σῦκον οὐδὲ ἐν Οὐτῷ ἄμοιον γέγονεν, ficui, per Cererem, ficus nulla umquam tam similis fuit. Att. IV, 8. Senarius cum dimidio, comici nescio cujus.

Σύλλαβοι, indices, Att. IV, 4. Hæc est lectio librorum, nisi quod ep. 5 et 8 legitur, *sittyba*, σίττυβαι. Qui sint σύλλαβοι, si lectio vera est, ipse docet Cicero; nempe membranulæ, ex quibus indices fiant. Jos. Scaliger et Vossius ad Catull. p. 22, legi volebant σιττύβους; nam hoc esse ep. 5 et octava putabant. Sed Grævius recte vidit, σιττύβους esse ab his locis alienos, non minus quam σιττύβας; σιττύβους esse *ollas*, auctore Polluce; σιττύβας autem *vestes pelliceas*, auctore Hesychio. Pelliceas enim vestes involvendis libris accommodatas esse, non titulis librorum. Itaque pro συλλάβους legit συλλύβους, et *sillybis* pro *sittybis*. Hesychius σίλυβον interpretatur τὸ τῶν βιβλίων δέσμα. Hujusmodi tituli, quibus auctorum nomina inscribebantur, et qui libris agglutinabantur, quemadmodum etiam hodie elegantiores libris suis hujusmodi membranulas agglutinandas a bibliopegis curant,

quibus libri auctor et titulus aureis literis inuritur: tituli ergo illi etiam πικτάκια dicuntur. De συλλύβοις v. Salmas. ad Capitolini Pertin. pag. 549 l. Hæc fere Grævius. Ceterum facile intelligi potest, unde hæc mutatio orta sit. Ex *sillybis* facilis mutatio in *sittybis*. Ex συλλύβους autem manifestum est, librarios fecisse συλλάβους, deceptos *indices* voce. Nam *indices* eos, quos vulgo vocamus, h. e. *tables*, *catalogues*, συλλάβους dici posse, notissimum est. De his dici putabant, neque intelligebant, de longe aliis indicibus, h. e. de iis, qui indicarent libri auctorem, atque adeo inscriptionem et argumentum, sermonem esse. Erat præterea ignota iis vox σίλυβος, ut corruptam lectionem, et in συλλάβους mutandam censerent.

Σύλλογος, conventus, Att. XIII, 32.

Συμβίωσις, convictus, Att. XIII, 23.

Συμβιωτής, convictor, conviva, ad Div. IX, 10.

Σύμβολον, nota, Top. 8.

Συμβουλευτικόν, consilii plenum, ad deliberationem aptum, Att. XII, 40.

Συμπάθεια, consensus naturæ, convenientia et conjunctio naturæ, Att. IV, 17. Ea qualis sit, docetur, Divin. II, 6.

Συμπάθεια, animi commotio ex commiseratione, doloris consensus, Att. IV, 15; V, 18; X, 8; Nat. D. III, 11; Div. II, 60.

Συμπαθῶς, cum animi commoti significatione, Att. V, 11; XII, 44.

Συμπάσχω, una efficio, Att. XII, 11.

Συμπόσια, comotationes, ad Div. IX, 24; Att. II, 12.

Συμφλοδοξοῦσιν, simul gloriæ meæ serviunt, Att. V, 17.

Συμφιλογεῖν, de literis dispartare, ad Div. XVI, 21. V. φιλολογεῖν.

Συναγωγή, collectio, volumen, Att. IX, 13; XVI, 5.

Σύνδαιπνα, concinnationes, ad Div. IX, 24.

Σύνδαιπνοι Σεφοκλείους, Q. fr. II, 16, qui dicantur, non convenit inter interpretes. Alii fabulam Sophoclis συνδαιπνους dictam intelligunt, a Quinto conversam Latine; improbane Manutio, qui negat, eam Ciceronem tam rustice improbatum fuisse. Sed in primis repugnat verbum *actam*; quod indicat, huic fabulæ, de qua dicitur, Quintum interfuisse. Itaque Manutius putat, capienda verba esse de convivio, perquam simili convivio in fabula aliqua Sophoclis, cui interfuerit Quintus, et in quo quid sibi acciderit, commemorarit fratri. Sed hujusmodi convivium non aptum videtur Sophocles tragediæ: nisi forte est fabula Satyrica. Mihi tamen in mentem venerunt σεφοκλείς Pliniani, Ep. II, 14, *laudicani*, parasi, qui, conulæ causa, quamvis indignos laudant, et ab iis acta et dicta omnia σεφῶς dicta et acta clamant. V. auctores laudatos intt. ad Plinium. Fuisse ergo videtur in convivio, in coque habuisse συνδαιπνους parasi, aut parasiticis certe moribus. Hos quemadmodum, quam lepide et festivo vexarit, commemoraverat fratri. Itaque fatendum esse, respondet, lepide ab eo actam illam fabulam (frequentes enim occurrunt in comicorum fabulis parasi), sed rem sibi nihilominus non probari; velle se, factum non esse aut dictum, quod factum dictumque frater scripsisset.

Συνδιημερευόμεν, simul diem conterimus, Att. VIII, 9.

Συνηγωνίον, cum illo morebam, Att. V, 12.

Ἐν θεῷ τοι λέγω, diis juvantibus dico, Att. X, 10. Manutius hæc distinguit sic, ἐν θεῷ. Τοι λέγω, ut illa cum superioribus conjungantur; hoc sit, *tibi dico*. Doricum illud τοι arguit esse particulam noti tam versiculi.

Σύνναοι, contubernales, Att. XII, 45. Sic ipse hanc vocem interpretatur Cicero, ibid. XIII, 28. Ceteram dii σύνναοι sunt, qui templo communi coluntur, similes diis κερδῶροις, de quibus diis κερδῶροις, assessoribus, a contubernalibus, est doctus libellus Arnaldi. Sunt etiam σύμβωμοι. V. Spanhem. de Usa et Præst. Num. Dis. X, p. 130. Dicti Ciceroniani, quo Cæsarem mavult Quirini, quam Salutis, σύνναον, hæc vis est: malle se Cæsarem propter tyrannidem, ut Romulum propter severiora imperia, interfici, quam salvum diu esse.

Συνῶδια, colloquium, Att. X, 7.

Σύνταγμα, opus, compositio, ad Div. VIII, 3; Att. XII, 45; XVI, 3.

Σύνταξις, opus, Att. XIII, 16; XV, 14.

Ἐν τῇ δὲ ἄρχομένῳ, complendum ex Homeri Iliad. K, 224, καὶ τὴν πρὸ δ τοῦ ἐνόησαν Ὀππῶς κέρδος ἐγ, duobusque simul euntibus, alter alterum prævertisset cogitando, quod e re foret. Ad Div. IX, 7; ad Att. IX, 6.

Σύνταξις, arcta animorum conjunctio, et quasi conglutinatio, Att. X, 8.

Σύντομα, compendiose, paucis, Att. VII, 3.

Σφαῖρα, globus, Nat. D. II, 18.

Σφαιροειδής, globosum, de Universis. 6.

Σφαλμα, erratum, lapsus, Att. X, 12.

Σχεδιάζων, scribere, quod subito in mentem venit, Att. vi, 1.

Σχεδίασμα, subitum consilium, res non satis cogitate suscepta, Att. xv, 19.

Σχήματα, sententiarum orationisque formæ, sive verborum et sententiarum lumina, ornamenta, Brut. 17 et 37.

Σχόλιον, brevis explicatio, Att. xvi, 7.

Σωκρατικῶς εἰς ἑκάτερον, Socraticorum more in utramque partem

(scilicet disputare), Att. ii, 3.

Σῶμα, corpus, Att. ii, 1, i. e. collectio, s. volumen orationum.

Σωφίτης, conclusio quasi *acervalis*, Att. ii, 16, 29, in qua, minutatim interrogando, veluti acerve aliquid quasi granum additur aut demitur, donec eo pervenias, quæ velis. De sorite exstat erudita tractatio inter Faccioliati Acroases.

Σωφροσύνη, temperantia, Tusc. iii, 8.

Σώφρων, temperans, ibid.

T.

Ταγοί, duces, Att. iv, 6.

Τὰ κατὰ μέρος, particularia, singula quæque particulatim, Att. xiii, 22.

Τὰ κενὰ τοῦ πολέμου, inanes terrores belli, Att. v, 20.

Τὰ κεφάλαια, capita, Att. xvi, 11.

Τὰ μὲν δίδόμενα, proverbium hoc ita expleri e Platonis Gorgia potest: τὰ μὲν δίδόμενα ἀνάγκη δέχισθαι, quæ dantur, necesse est accipere. Att. vi, 5; xv, 17. Sic objurgabat Philotimus Ciceronem, de rationibus turbatis querentem, volebatque patronum, ex eo proverbio, rationibus editis contentum esse.

Τὰ μὲν οὖν καθ' ἡμᾶς τάδε, quæ igitur ad nos pertinent, hæc sunt, ad Div. xvi, 21.

Ταξιάρχης, ordinis ductor, centurio, Att. xvi, 11. V. Perizon. ad Ælian. V. H. ii, 44; Spanhem. ad Julian. Or. 1, p. 256. Cave autem pates proprie Mustellam sive centurionem, sive tribunum mil. dici. Ταξιάρχης dicitur, quia erat princeps gladiatorum Antonii, quod clarissime patet ex loco huic parallelo, Phil. ii, 41, = præsertim

quum duos secum Anagninos haberet, quorum alter gladiatorum est princeps, alter poculorum. =

Τὰ ὅλα, tota, universa, Att. xiii, 40.

Τὰ ὄνια, ea, quæ sunt ex usu, Att. x, 18.

Τὰ περὶ τοῦ καθήκοντος, quæ de officiis sunt, libri de officiis, Att. xv, 13; xvi, 11.

Τὰς τῶν κρατούντων. Euripidis versus integer sic habet: τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεῖον, dominantium stultitias ferre oportet. Att. ii, 25, ex Phœnissis, v. 396.

Τὰ τῶν φίλων κοινὰ, καὶ φιλέειν ἰσότητα, amicorum communia omnia, et amicitiam esse æqualitatem. Leg. 1, 12.

Ταυτόματον ἡμῶν. Versus integer sic habet: Ταυτόματον ἡμῶν καλλίως βουλεύεται, casus melius, quam nos, consulit. Au. 1, 12. Menandri est, ut placet Lambino. Et sunt per similes Menandri de casu versus et sententiæ in fragm. p. 100, 106, ed. Cleric.

Τέθριππα, quadrigæ, Att. v, 21. Inter divites honores esse quadrigas satis constat. Itaque in num-

mis consecratorum reperiuntur, et in aliorum quoque, interdum fornicibus impositæ. V. Menkenii Diss. de Consecratione Augustorum et Augustarum e nummis. Quum ergo invaluisset, ut provinciales magistratibus divinos honores tribuerent, templaque ædificarent, etiam quadrigas æneas marmoreasve posuerunt, vel in fastigiis templorum, ut ap. Liv. xxv, 41, vel in fornicibus.

Τακμηριῶδες, signum ejusmodi, ut dubitari non possit, Att. vii, 4.

Τάκνον ἑμὸν, εὖ τοι δίδεται πολέμια ἔργα, ἄλλα σύγ' ἰμαρόντα μέγερχο ἔργα λόγιοι, non tibi, nata mea, data sunt opera bellica, verum tu placida perseguere munera eloquentiæ. Att. xiv, 13, ex Homer. Iliad. E, v. 428. Pro γάμοιο Cicero scripsit λόγιοι, ut ad se accommodaret βῆσιν.

Ταλικὰ, ad ultimum pertinentia, Fin. iii, 16.

Τέλος, summa rerum, finis; quod ad nullam aliam rem, ad ipsum autem omnia referuntur. Att. xii, 6; Fin. i, 12; iii, 7.

Τάμπη, loca amœnissima Reatinorum, Att. iv, 15. V. quæ ad h. l. e Luca Holstenio affert Grævius.

Τίρας, monstrum, prodigium, Att. viii, 9.

Τεχνολογία, tractatio artis, disputatio de præceptis artis, Att. iv, 16.

Τέτλα, κέντρον, supple ex Homero ἑτλῆς: perfer, gravius tulisti. Att. ix, 15, ex Odys. Y, v. 18.

Τετυρῆσθαι, Att. xii, 25, inani gloriolæ studio duci, qui scilicet cupio filiæ monumentum in horto celebri ponere. Itaque addit: « Obsequere huic errori meo. » Confer. v. τὴν τύρον, etc.

Τεύχις, Att. i, 14. Quis hoc nomine significetur, vid. in Indice

Historico, *Teucris*. Unde autem ita dictus sit C. Antonius, non liquet, nec vacat interpretum conjecturas huc transcribere.

Τηλίπυλος Δαιστρυγονία, Telepylus, urbs Læstrygonia, Att. ii, 13. Formias intelligit, antiquissimam Læstrigonum sedem. Plin. H. N. iii, 5. Grævius laudavit Claver. Italic. Antiq. iii, 10.

Τὴν ἴσω γραμμὴν tenere, interiorrem lineam, Att. iv, 8; a stadio ducta dicendi ratio, in quo duæ lineæ: altera, a qua incipit cursus; altera, in qua desinit. Vid. Salmas. ad Solin. pag. 647 b, et alii, quos laudat Grævius. *Interiorrem lineam ergo tenere*, idem est, ac *mediam tenere*.

Τὴν θεῶν μεγίστην ὄσπ' ἔχειν τυραννίδα, ut tyrannide potiatur, quæ inter deos maxima; ut regno potiatur, quo nil majus inter deos ipsos. Att. vii, 11. Est senarius Euripidis in Phœniss. 509. Lambinus τὴν delebat, sc. metri causa. Sed θεῶν contracte pronuntiandum.

Τὴν παρούσαν κατάστασιν τυρωδῶς, præsentem statum reip. subjecta rudi ejus forma, sive præsentem reip. formam, Att. iv, 13.

Τῆς δάμπρτός μου ὁ ἀπελεύθερος (οἶσθα ἂν λέγω), etc. uxoris meæ libertus (nosti quem dico) visus est mihi dudum e verbis, quæ inconsiderate effutiebatur, turbasse calculos, ex coemptione bonorum Crotoniæ tyrannicidæ (i. e. Milonis, qui Clodium interfecit): timeo ne id adhuc non intellexeris. Unus nimirum hoc ubi consideraveris, reliqua in tuto pone. Att. vi, 4. Vid. φυράτης. In ultimis, δίδουκα δὲ, Sophoclis aliquid reperisse se putat, et corrigit Valkenarius in Distr. de fragmentis Eurip. p. 193.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρύματα θεοὶ προκάρποιεν ἔθηκον Ἀθάνατοι, ante virtuta-

tem sudorem posuerunt dii immortales, ad Div. vi, 18. Versus Hesiodi, Opp. et Dier. v. 289.

Τῆς ξυναόρου τῆς ἑμῆς ὁ ἐξαλεύθερος, etc. uxoris meæ libertus visus est mihi sæpe garriens et errans in conciliabulis et circulis, quodam modo conturbasse rationes in bonis Crotoniatis, Att. vi, 5. Crotoniatam appellat Milonem interfectorem Clodii, a celebri illo propter vires corporis Milone Crotoniata.

Τί γάρ αὐτῷ μέλει; quid enim illi curæ est? Att. xii, 2.

Τί λοιπόν; quid reliquum? Att. vi, 1.

Τιμή, honor, Att. xii, 12.

Τίς δ' ἐστὶ δούλος, τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὢν; quisnam est servus, de morte securus qui sit? qui mortem non timeat? Att. ix, 2. Euripidis senarius, etiam Plutarcho memoratus, de Audiendis poetis.

Τίς πατέρ' αἰνήσει; integer versus sic se habet, τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονες υἱοί; = quis patrem laudabit, nisi infelices filii? Att. i, 19. Majorum et parentum laudes solent in primis commemorare, qui ipsi, quod laudem mereatur, non fecerunt. Itaque Cicero veretur, ne Atticus sibi laudanti superiorum temporum res gestas, in libro de Consulatu, et aliis, occinat illud: Τίς πατέρ' αἰνήσει, etc. Adeone ab ingenio et superiorum temporum consuetudine descivisti, ut sola illa, quæ olim gesseris, laudes, quasi nunc nihil laudabile facias?

Τὸ ἀμεινον καὶ τὸ χεῖρον ἐν ἀφανείῃ τι προεώρα μέλιστα, quid melius, et deterius, in obscuro adhuc providebat maxime, Att. x, 8. Sunt verba Thucydidis de Themistocle, x, 138.

Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, justitia et veritas a mestat, Att. vi, 1, ex Aristophanis Acharn. 660.

Τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, in lente unguentum, Att. i, 19, proverbium de rebus bonis in re vili consumptis. Μύρον est legatio; φακῆ, lens, est Lentulus Clodianus. In eo ergo legationem male collocatam dicit.

Τεῖαυθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται, talia ærumnosum bellum efficit, Q. fr. ii, 15, versus ex Euripidis Supplicibus, v. 119.

Τοῖς ἀπαντῶσιν, obviam prodemonstrantibus, Att. vii, 5.

Το καλὸν, honestum, Att. viii, 8.

Τὸ καλὸν δι' αὐτὸ αἰρατὸν, honestum propter se ipsum expetendum, ad Div. xv, 17 et 19.

Τὸ μέλλον παραδοκίαις, quod futurum est, expectabis, Att. ix, 10.

Τὸ νειμισθῆν, interest τοῦ φθονεῖν, indignatio differt ab invidia, Att. v, 19.

Τὸν θεωρητικὸν, qui in rerum contemplatione occupatur, Att. ii, 16.

Τὸν πρακτικὸν βίον, vitam, quæ in rebus agendis versatur, Att. ii, 16.

Τὸν τύπον μου πρὸς θεῶν τροποφύρασον, insolenti et vanæ ambitioni meæ, per deos, indulge, Att. xiii, 29. Vid. τατυφῶσθαι.

Τὸ παραδοξότατον, inopinatissimum, Att. vi, 1.

Ταπαθαία, loci descriptio, Att. i, 13 et 16.

Τὸ συνέχον, quod conjunctum est, proximum, Att. ix, 7.

Τότε μοι χάσει εὐρεῖα χθὼν, tunc tellus mihi lata dehiscat, Att. ix, 9; Q. fr. iii, 9, ex Hom. Iliad. Δ, v. 182.

Τούμῳν ὄνειρον ἐμοί, supple λέγεις, estque proverbium: = meum somnium mihi narras, Att. vi, 9, h. e. rem narras, quam te melius novi. Locos veterum, qui hoc proverbio usi sunt, vide apud Erasm. in Adagiis.

Τούτο δὲ μῦθα ὄση; hoc vero quan-

tula musca? Att. xii, 51. Si vera lectio esset, contemptum rei significarent ista verba, ut vidit Bosius. Sed fateor, mihi magis placere alteram lectionem, quam Victorius, Junius, alique probant, et servat Græviaua: Τοῦτο δὲ μὴ λῶσθι, « sed hoc tu videris; » quod proverbialiter dici videtur, quum ostendere quis vult, alium se melius rem explorare et dijudicare posse. Μηλοῦν est ἀ μῆλη, quod est instrumentum chirurgicum, quo solent vulnera, quam profunda sint, et quid in iis lateat, quod extrahendum sit, perscrutari. Etym. M., Μῆλη ἰατρικῆ· δι' ἧς ψαλαρῆναι τὰ πονοῦμενα· μηλοῦν γὰρ τὸ ψαλαρῆν λέγεται. Conf. Suidas in μῆλη, μηλοῦν, μηλῶσαι, et ibi Kusterus.

Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, ὅτι ἔγωγε ἢς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδοῦθαι, aspera, sed bona puerorum nutrix; nequaquam ego hac terra possum dulcius quidquam adspicere, Att. ii, 11, ex Hom. Odys. I, v. 27.

Τριπολιτικῶς, liber inscriptus Tripoliticus, Att. xiii, 32, nempe Dicæarchi, cujus etiam apud Athenasum, iv, p. 141 A, mentio.

Τρισπειοπαγίτης, eximius Areopagita, severissimus iudex, Att. iv, 15.

Τρόποι, verborum immutationes,

sc. qua sensum, quum ad aliam rem significandam transferuntur, quam proprie significant. Brut. 17.

Τυραννοκτόνοι, tyrannicidæ, ad Div. xii, 22; Att. xiv, 6.

Τυφλόττω, cæcütio, Att. ii, 9.

Τῷ καλῷ προσκίπονθα, honestum amantissimus, Att. ii, 19. Ἐπ' ἀσχοῖν πρὸς τινα, notum est, esse amare aliquem.

Τῶν δ' αἰτίαν τῶν Βρούτων τίς εἰχεν; horum culpam quis Brutorum sustinet? quis Brutorum harum rerum auctor fuit? Att. xv, 12.

Τῶν μὲν παρόντων δι' ἐλαχίστα; βουλῆς κράτιστος γνώμων, τῶν δὲ μολόντων ἐπὶ κλειστόν τοῦ γενασμένου ἀριστερὸς εἰκαστής, rerum quidem presentium inuito brevi et extemporari consilio optimus iudex; futurarum autem magna ex parte ejus, quod eventurum erat, certissimus conector, Att. x, 8. Sunt verba Thucydidis de Themistocle, Hist. i, 138.

Τῶν πολιτικωτάτων σεμαμάτων, considerationum, s. questionum maxime ad remp. pertinentiam, Att. x, 1.

Τῶν πρόβγγου τί, eorum, quæ sunt ex re, aliquid. Att. ix, 4.

Τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ, navium enumeratione, Att. vi, 2, sc. quæ est apud Homerum, libro secundo Iliados.

Υ.

Ύάδες, Hyades, Nat. D. i, 43; Arat. fragm., sidus in Tauri capite.

Ύγιές, sincerum, sanum, Att. x, 12.

Ύειν, pluere, Nat. D. ii, 43.

Ύλλῶ, celeberrimo, pervulgo, Att. xiii, 30. Sed Græviaua habet, volo. Ita etiam Manutius, et alii, et nos.

Ύπικθήμενος, quum clam subduero, et transportaro aliquo, v. c.

securitatis causa. Att. vii, 17. Sic et ἐκθίσθαι dicitur.

Ύπεραττικῶς, plus quam Atticis, Att. xv, 1.

Ύπερβολῆ, sermonis exsuperantis, superlatio, Att. vii, 3a.

Ύπερβολικῶς, supra veritatem, supra modum, Att. v, 21; vi, 2; Q. fr. ii, 14.

Ύπηνήμεος, Att. xiv, 10. Verba

Ciceronis integra adjiciemus: « Hæc et alia ferre non possum. Itaque γῆν πρὸ γῆς cogito. Tua tamen ὑπνέμιος nausea jamne plane abiit? » In hac verborum interpunctione, ὑπνέμιος refertur ad *nausea*, quorum referunt interpretes, et explicant de nausea levi et non durabili (vid. Manutius), qualis hæc ipsa Attici nausea fuit, quam ep. 8 h. l. appellat *nauseolam*. Ἰπνέμιον dicitur, quidquid inane est et futile, cui tanquam ventus inest. Nota sunt οὐα ὑπνέμια, de quibus vid. Cerda ad Virg. Georg. II, 273. Sed quidquid sit, mihi ὑπνέμιος non videtur commode jungi *nauseæ*. Græci enim semper dicunt de iis rebus, quæ destituntur, semperque in deteriore parte adhibent. Itaque mihi videbatur interpungendum esse post ὑπνέμιος, ita: « Tua tamen ὑπνέμιος. Nausea jamne plane abiit? » Monebat etiam illud, *tamen*, quod ad antecedentia relationem habet, nempe ad hæc: *Itaque γῆν πρὸ γῆς cogito. Tua tamen*, intellige *terra*, ὑπνέμιος est. Atticus erat in Græcia, et habebat prædia in Epiro. Eo invitaverat Ciceronem; eo etiam ire Cicero cogitabat interdum. Vid. Phil. I et II, et ep. 13 h. l. Sed dubitabat tamen. Cogito quidem de mutanda terra, sed tuam tamen ὑπνέμιον esse arbitror. Ἰπνέμιος idem h. l. est, quod ὑπνέμιος, nisi fortasse ὑπνέμιος legendum, h. e. vento exposita, aperta, in loco aperto posita, quales sunt *nidi ὑπνέμιοι*, non in terra, aut cava arbore positi, sed in libero aere, ubi non sunt pulli a vi tempestatis ventorumque tuti. Itaque, *Tua tamen ὑπνέμιος*, mihi videbatur hanc vim habere: sed etiam Græcia, in quam ire volebam, non esse mihi tuta satis videtur; ibi quoque obnoxius

esse videor hostibus meis. Hæc mihi in mentem de hoc loco veniebant. Recte, an secus, doctiores viderint.

Ἰπνρροσία, ministerium, officiorum præstatio, Att. IX, 13.

Ἰπνρροσεῖς, argumentum sermonis, disputationis, etc. Att. IV, 5; XV, 1; Q. fr. III, 5; Top. 21; Att. I, 14; XII, 45; XV, 22; Q. fr. II, 16.

Ἰπνρρῆκαι, pignora, ad Div. XIII, 56. Vid. Græv. ad h. l., qui docet e Salmasio, hypothecas et pignora, inter quæ hodie JCTi distinguunt, apud veteres eandem vim habuisse.

Ἰπνρρῆκαι, præcepta, monita, Att. II, 17.

Ἰπνκορίζομαι, leniori vocabulo appello, Att. IX, 10.

Ἰπνκομηψίμορος, subquerulus, Att. VI, 1.

Ἰπνόμενα, commentarius, Att. II, 1; XV, 23; XVI, 14.

Ἰπνκομηματισμός, ad Div. XIII, 1; Att. V, 11. Ita vocabant Arcopagitarum decreta sua. Nomen inde ductum, quod in tabulas memoriae causa referebantur.

Ἰπνσόλοια, subabsurda, Att. XIV, 21; II, 10.

Ἰπνστάσις nostra, status noster, Att. II, 3.

Ἰπν τὴν διαληψιν, sub ipsam accessionem febris, Att. IX, 2.

Ἰπν τὴν λῆψιν, sub accessionem febris, Att. IX, 10. Utrumque egregie illustravit Cuperus, Obs. II, 15.

Ἰπνυλον, subdolum, Att. X, 11.

Ἰπνώπιον, macula, Att. I, 20. Proprie est *vulnus in facie*. Egregia est de hoc verbo et de ὑπνωπιάζειν dissertatiuncula in L. Bosii Exercitationibus in N. T. in Ep. I ad Corinth. cap. IX, 27.

Ἰπντερον πρότερον, Ὀμηρικῶς, ordine præpostero (quam primo loco, quod posterius est; secundo, quod prius, effertur), Homericæ. Att. I, 16.

Φ.

Φαίδων, Jupiter, planeta, Nat. D. II, 20.

* Φαίδρου περισσῶν et Ἑλλάδος, Att. XIII, 39, librorum titulos esse contextus docet; sed manifeste corrupti sunt. Conjecturas eruditorum cui legere volupe est, adeat interpretes ad h. l. Nam eas huc transferre, non est instituti nostri. Ed. Rom. habet tantum Φαίδρου. Hac tenus Ernest. Schütz. addit, similitimum veri esse, quod Mongaltius conjecerit, his verbis notari Dicæarchi libros, Ἑλλάδος βίον, vel ἀνζγραφήν, et Φαίδρου περισσῶν, de his, quæ superflua et redundantia essent in Phædro Platonis. Vid. apud nos ipsum interpretem.

Φαινοπροσωπίαν, vultum ostendere, faciem aperire, Att. VII, 21, de iis dicitur, qui nihil timent, nec conspectum cujusquam fugiunt.

Φαινοπροσωπητήριον, relecto vultu et aperta facie procedendum, Att. XIV, 22.

Φαίων, Saturnus, planeta, Nat. D. II, 20.

Φαλάκρωμα, Att. XIV, 2. Bis in eadem epistola hoc verbo usus est: « apud Madarum nullum est φαλάκρωμα; » post: « habes φαλάκρωμα iniuicissimum otii. » In posteriori loco φαλάκρωμα esse ipsum Matium, quem propter calvitium ita appellat, facile intelligitur. In priori autem non ita facile patere, vel doctorem de ea re disputationes demonstrant. Alludi ad Matii calvitium, si vera est lectio, de quo non dubito, manifestum est. Atticus scripserat, apud eum φαλάκρωμα fore; id negat se Cicero reperisse. Ex quo intelligitur, non esse calvitium h. l. φαλάκρωμα, et ludi ambiguitate verbi. Porro paullo post dicit

φαλάκρωμα, h. e. Matium esse iamicum otii. Ex quo colligo, Atticum scripsisse, Matium pacis otiique amicum et studiosum fore. Recte igitur nullum φαλάκρωμα interpretantur pacis otiique studium. Calvorum capita similia cælo sereno et tranquillo. Unde apud Suidam est, φαλακρώτερος ὑδίας, quod jam e Pseudo-Demetrii Phalerei libello de Elocutione attulit Bosius. Hinc φαλάκρωμα pro tranquillitate, otio, dici potuit. J. Fr. Gronovii σαλακώτισμα non placet. Manifestum enim est, Ciceronem et Atticum pro more suo in Matii calvitie ludere voluisse.

Φαλαρισμός, Phalaridis imitatio, sævitia, Att. VII, 12.

Φαντασία, visum, Acad. II, 6; I, 11, est species rei quælibet in animo informata.

Φιλίτιον συμφορά, querula res calamitas, Att. XII, 41.

Φιλίτιος, accusandi et querendi cupidus, ad Div. III, 7; Att. XIII, 20.

Φιλότηως, ingenue, libere, Q. fr. II, 16.

Φιλαυτία, amor sui ipsius, Att. XIII, 13.

Φιλόληνες, Græcorum amantes, Att. I, 15.

Φιλίνδοξος, ambitiosus, amator illustrium virorum, Att. XIII, 19.

Φιλήθονοι, amatores voluptatis, ad Div. XV, 19.

Φιλίππιζιον, cum Philippo facere, de Div. II, 57.

Φιλογυνία, mulierositas, Tusc. IV, 11.

Φιλόδημος, popularis, qui vulgaria non spernit, Att. XII, 6.

Φιλοθέωρος, spectandi cupidus, ad Div. VII, 16.

Φιλόκαλοι καὶ φιλοδίκαιοι, amatores honesti et studiosi justī, ad Div. xv, 19.

Φιλώλογα, erudita, Att. xiii, 52; xv, 15.

Φιλολογώτερα, eruditiora, subtiliora, Att. xiii, 12. Φιλολόγος est proprie studiosus disputationum eruditaram de studiis doctrinæ; unde φιλόλογα sunt res, de quibus disputatur; φιλολογία, disputatio ipsa, quæ et συζήτησις dicitur (vid. ad Div. xvi, 21), et συμφιλολογεῖν, ibidem, una disputare, disputationi interesse. Item sic *philologus*, ad Att. xiii, 12, 29. Sed inciticia nostrorum hominum, ita ut humanitatis, humanorum literarum, literarumque nomina, restrinxit ad certa quædam artium genera (vid. Ernest. prolusionem de finibus humaniorum literarum regundis), et a philologia sejunxit philosophiam, in quam vel maxime convenit, ut ex Ciceronis locis, in primis xiii, 12, intelligi potest; item e Tusc. Sed xv, 15, *philologa* non sunt erudita, verum *probabilia*, quæ disputari probabiliter possint.

Φιλόπατρις, patriæ amans, Att. ii, 1; ix, 10.

Φιλοπροσνήστατα, benignissime et suavissime, Att. v, 9.

Φιλορήτωρ, studiosus artis dicendi, Att. i, 13.

Φιλοσοφεῖν, philosophari, Att. ii, 5.

Φιλοσοφητέον, philosophandum, Att. i, 16.

Φιλοσοφούμεθα, philosophamur, Att. xv, 13.

Φιλοσοφόμενα, quæ a philosophis tractantur, libri philosophici, ad Div. xi, 27.

Φιλοσοφῶμεν, philosophemur, Att. ii, 13.

Φιλοσόφως, philosophice, Att. xiii, 20.

Φιλοσοφώτερον διευκρινήσομεν, magis philosophice et subtiliter, i. e. accuratius examinabimus et discutiemus, Att. vii, 8.

Φιλοστόργως, peramanter, Att. xv, 17.

Φιλοστοργώτερον, amantius, Att. xiii, 9.

Φιλοτέχνημα, opus studiose elaboratum, Att. xiii, 40.

Φιλοτιμία, hoc loco, Philotimi actio, Att. vii, 1.

Φιλοφρόνως, humaniter, amanter, Att. xv, 15.

Φλιούς, Ὀπύς, Σίπυς, Phlius, Opus, Sipus, Att. vi, 2, nomina oppidorum.

Φλυαρός, garrulus, ad Div. xv, 18.

Φοβερόνῃ, formidabile erat, Att. xiii, 37.

Φρόνησις, prudentia, Off. i, 43.

Φυράτης, conturbator, Att. vii, 1. Ita dicitur Philotimus libertus, qui ἐπεφυράκει in rationibus honorum T. Milonis, h. e. qui rationes ita conturbaverat, ut facile intelligeretur, nequam esse hominem, et fraudulentum.

Φυρμὸς πολλὸς, conturbatio multa, Att. xiv, 5. Antonius aleator (Philipp. ii, 27) omnia nobis conturbat, quum Cæsarianis non resistit, sed iis potius favet.

Φυσᾷ γὰρ εὐ μικροῖσιν ἀβίσκοις ἐτι, Ἄλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾷς ἄτερ, Att. ii, 16. Horum Sophocleorum versuum, quos et Dionysius Longinus, περὶ ὕψους, sect. 3, commemoravit, interpretatio non eadem est, neque omnes verum sensum assecuti sunt. Φορβειᾷ quid sit, docuere Salmas. ad Solin. p. m. 585, 586, ubi etiam de hoc loco disputavit, et interpretes ad Longinum l. c., nempe capistrum, quo tibicines spiritum coercent, ne nimius et immoderatus in tibiam irrumpat. Hinc ἄτερ φορβειᾷς

metaphorice est *sine modo*. Cæciliam, dicit Longinus, esse egregio spiritu, sed, quum temperare eum non possit, nimium evehi, et inde tumorem, *μετώρα*, existere. Sic quum Pompeius dicitur magnis tibiis uti, et vehementer eas inflare, sed sine capistro, hoc dicitur: Pompeium viribus suis, quæ magnæ sint, abuti, et quum cupiditatibus

suis modum imponere non possit, nimis alte evolare velle, eaque capere, quæ aut ferri non possint, aut ipse non possit consequi.

Φυσικὴν τὴν πρὸς τὰ τέχνα, naturalem amorem in liberos, Att. VII, 2.

Φυσικοί, physici, Or. I, 50.

Φωσφόρος, Lucifer, Venus, Nat. D. II, 20.

X.

Χαῖρα, salve, Fin. I, 3.

Χαρακτήρ, forma rei, qua maxime agnoscitur res et judicatur, Or. II.

Χαρακτήρ, Q. fr. II, 16, est stylus, s. forma orationis, genus dicendi; nam opponitur res et χαρακτήρ.

Χολή ἀκρατος, bilis mera, ad Div. XIV, 7.

Χρῆων ἀποκοπαι, φυγάδων καθόδοι, tabulæ novæ, exsulum reditus, Att. VII, 11. *Tabulæ novæ* dicuntur χρῆων ἀποκοπαι, quod propterea lege fiunt *novæ tabulæ*, ut nomina aliter, et resecta parte aliqua, in iis scribantur, tanquam argentum pro ære (h. e. 25 pro 100), ut est apud Sallustium in Bell. Catil.

Χρήσαι μὲν tuus, χρήσαι δὲ Attici nostri, = usu quidem tuus, possessione autem Attici. > Ad Div. VII, 29.

Χρήσιμοι, frugi homines, Tusc. III, 8.

Χρησμός, oraculum, Att. IX, 10.

Χρηστομαθής, quæ sunt ex usu, discens; qui ea didicit, quæ hominibus prosunt, Att. I, 6.

Χρονιώτερα, diuturniora, Att. (sic Schütz.; sed locum non citat, nec ego inveni.)

Χρῦσια χαλκίων, aurea pro æneis, Att. VI, 1, *magna pro parvis*; proverbium ductum ex Homero, ubi Glaucus et Diomedes arma permittant, ut aurea alter pro æneis acciperet. Iliad. Z, 236.

Ψ.

Ψεῦδέγγραφος, falso perscriptus, suppositivus, Att. XV, 26, de Scto falso.

Ψευδησιώδιον, quod falso Hesiodo adscribitur, Att. VII, 18.

Ψευδόμενος, mentiens, ad Div. II, 4, genus sophismatis inexplicabilis a dialecticis inventum. Formula ejus est apud Gellium, XVIII, 2, = Quum mentior, et me men-

tiri dico, mentior, an verum dico? > Cicero Græcum ipse interpretatur, *mentiens*, de Div. II, 4. Ejus rationem solus Cicero in Acad. II, 29, et in libro de Fato aperuit. Ceterum et Ciceronem de *mentiente*, et ipsum hoc *sophisma*, omnium optime illustravit Faciolatus, Acroas. III, de Pseudomemo.

Ψιλλός, nude, tenuiter, Att. xii, 4. cissimum, ad Div. xvi, 8, Euripidis versus ex tragœdia deperdita.
 Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολυμειώτατον, frigus autem tenui cuti inimi-

Ω.

Ὡ ἀπεραντολογίας ἀηδοῦς, o loquacitatem insuavem! Att. xii, 9. vi, 1.
 Ὡναί, venditiones, Att. v, 16.

Ὡ πολλῆς ἀγεννείας, o multam animi ignaviam! Att. x, 15. Ὡ πράξιως καλῆς μὲν, ἀτελοῦς δὲ, o factum pulchrum quidem, sed imperfectum! Att. xiv, 12.

Ὡ πραγμάτων ἀσυγκλώστων, o res, quæ contexi non possunt! ο Ὡφίλημα, quod prodest, Fin. iii, 10, 20.

M. T. CICERONIS
OPERUM
UNIVERSA TABULA,

QUE EORUM DIVISIONEM, ET RES UNOQUOQUE VOLUMINE COMPRE-
HENSAS INDICAT.

I PARS, SIVE OPERA RHETORICA.

Volumen primum.

Rhetorica ad C. Herennium, libri quatuor.
Rhetorica, seu de Inventione, libri duo.
Topica ad C. Trebatium.
De Partitione oratoria Dialogus, seu Partitiones oratoriæ.
De Optimo Genere Oratorum fragmentum.

Volumen alterum.

De Oratore, ad Q. fratrem, dialogi tres.
Brutus, sive de claris Oratoribus dialogus.
Orator ad M. Brutum.

II PARS, SIVE ORATIONES.

Volumen primum.

1. Pro P. Quintio.
2. Pro S. Roscio Amerino.
3. Pro Q. Roscio Comædo.
4. In Q. Cæcilium Divinatio.
5. In C. Verrem actio prima.
6. In C. Verrem actionis secundæ liber primus, seu De prætura urbana.
7. In C. Verrem actionis secundæ liber secundus, seu De jurisdictione Siciliensi.

Volumen secundum.

8. In C. Verrem actionis secundæ liber tertius, seu De re frumentaria.
9. In C. Verrem actionis secundæ liber quintus, seu De signis.
10. In C. Verrem actionis secundæ liber quintus, seu De suppliciis.
11. Pro A. Cæcina.
12. Pro M'. Fonteio.

Volumen tertium.

13. Pro lege Manilia.
14. Pro A. Cluentio Avito.
15. De lege Agraria contra P. Servilium Rullum in senatu, oratio prima.
16. De lege Agraria..... ad populum, oratio secunda.
17. De lege Agraria..... ad populum, oratio tertia.
18. Pro C. Rabirio, perduellionis reo, ad Quirites.
19. In L. Catilinam oratio prima, habita in senatu.
20. In L. Catilinam oratio secunda, ad Quirites.
21. In L. Catilinam oratio tertia, ad Quirites.
22. In L. Catilinam oratio quarta, in senatu.
23. Pro L. Murena.

Volumen quartum.

24. Pro P. Sulla.
25. Pro A. Licinio Archia poeta.
26. Pro Flacco.
27. Post reditum in senatu.
28. Ad Quirites post reditum.
29. Pro Domo sua ad Pontifices.
30. De Haruspicum responsis.
31. Pro Cn. Plancio.

Volumen quintum.

32. Pro P. Sextio.
33. In Vatinius.
34. Pro M. Cælio.
35. De provinciis consularibus.
36. Pro L. Cornelio Balbo.
37. In L. Calpurnium Pisonem.
38. Pro C. Rabirio Postumo.
39. Pro T. A. Milone.

40. Pro M. Marcello.
 41. Pro Q. Ligario.
 42. Pro rege Dejotaro.

Volumen sextum.

43. In M. Antonium Philippica prima.
 44. — Philippica secunda.
 45. — Philippica tertia.
 46. — Philippica quarta.
 47. — Philippica quinta.
 48. — Philippica sexta.
 49. — Philippica septima.
 50. — Philippica octava.
 51. — Philippica nona.
 52. — Philippica decima.
 53. — Philippica undecima.
 54. — Philippica duodecima.
 55. — Philippica tertiadecima.
 56. — Philippica quartadecima.

III PARS, SIVE OPERA PHILOSOPHICA.

Volumen primum.

- Academicorum posteriorum liber primus ad M. Terentium Varro-
 ronem.
 Academicorum priorum liber secundus, qui inscribitur Lucullus.
 Paradoxa ad M. Brutum.
 Timæus ex Platone, seu de Uuniverso.
 Protagoras, ex Platone, fragmentum.
 Oeconomicorum, ex Xenophonte, librorum trium fragmenta.

Volumen secundum.

- De finibus bonorum et malorum ad Brutum, libri quinque.

Volumen tertium.

- Tusculanarum quæstionum ad M. Brutum, libri quinque.

Volumen quartum.

- De Natura Deorum ad M. Junium Brutum, libri tres.
 De Divinatione, libri duo.
 De Fato, liber singularis.

Volumen quintum.

De Republica, fragmenta e sex libris.

De Legibus, libri tres.

Volumen sextum.

De Officiis ad M. filium, libri tres.

Cato major seu de Senectute.

Lælius seu de Amicitia.

IV PARS, SIVE EPISTOLÆ.

Volumen primum.

Epistolæ ad Diversos, sive ad Familiars, liber primus, et sequentes ad duodecimum.

Volumen secundum.

Epistolæ ad Diversos, liber decimus tertius et seqq. ad decimum tertium.

Epistolæ ad Atticum, liber primus et seqq. ad septimum.

Volumen tertium.

Epistolæ ad Atticum, liber octavus et seqq. ad decimum sextum.

Epistolæ ad Quintum fratrem, libri tres.

Epistolæ ad M. Brutum, liber singularis.

FRAGMENTA M. T. CICERONIS.

Volumen unicum.

TABULA

RERUM

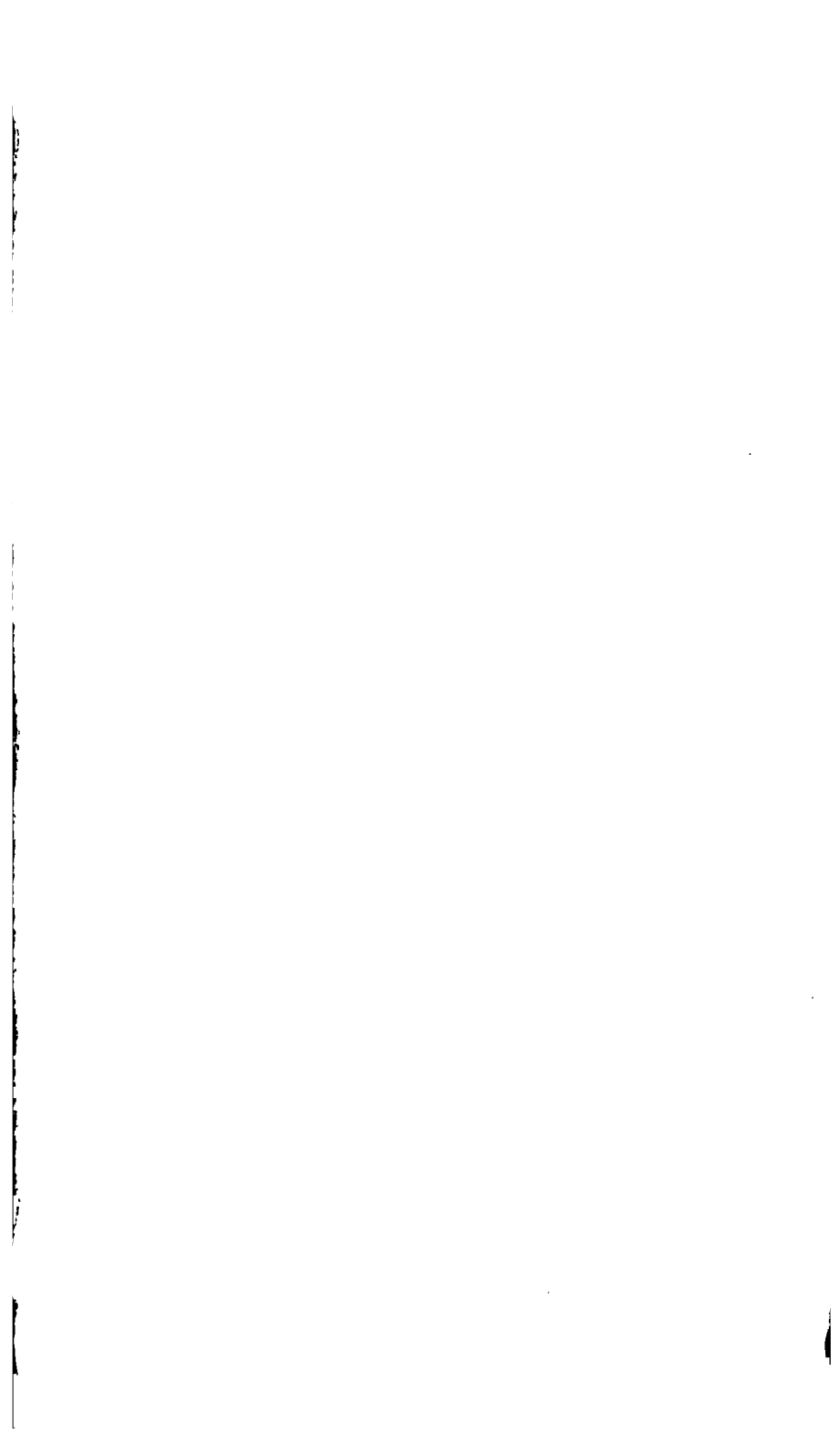
QUÆ IN HOC ULTIMO CICERONIS OPERUM VOLUMINE
CONTINENTUR.

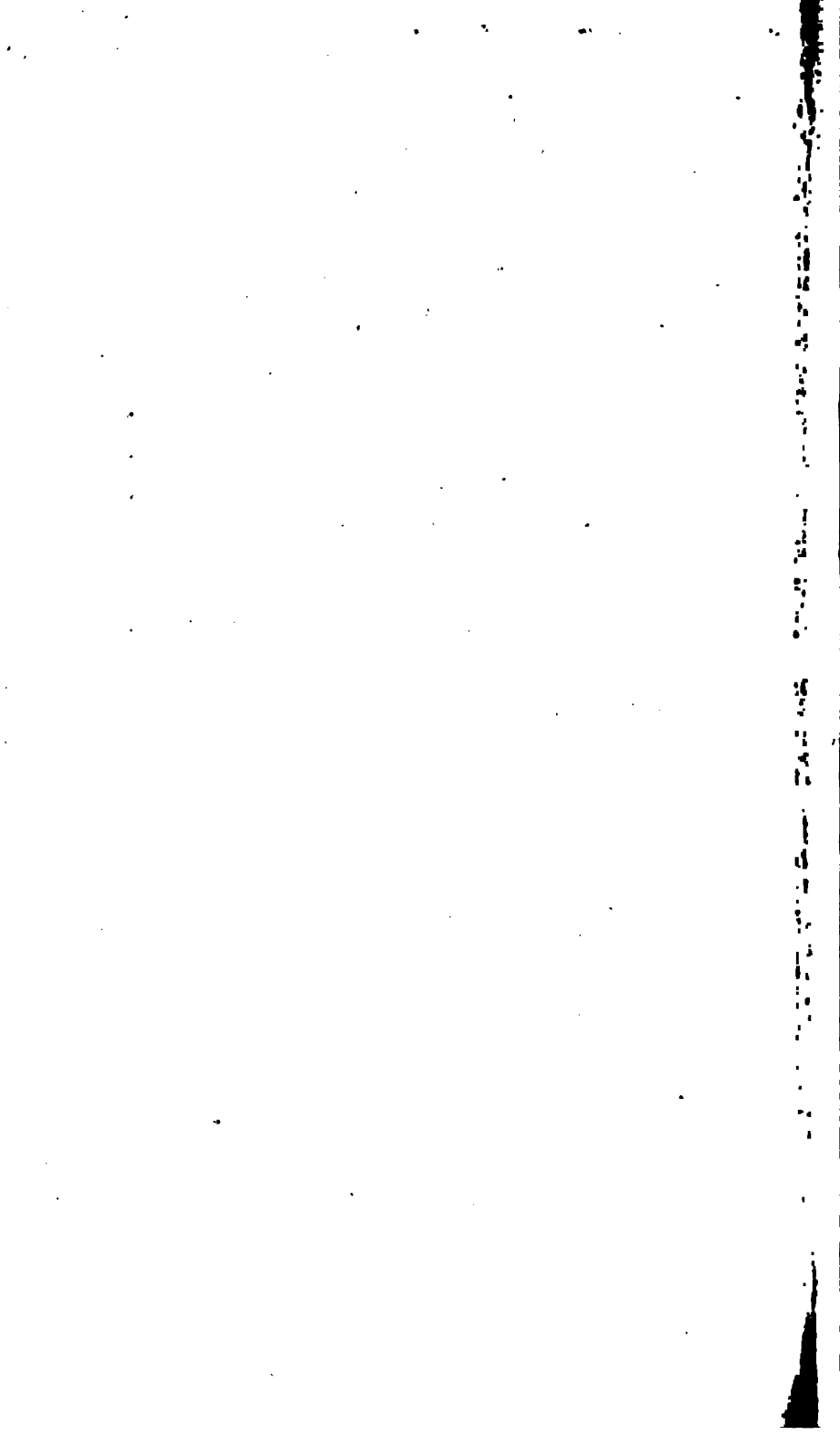
Novi Editoris præfatio	vii
Explicatio signorum	x
Tabula artificum, grammaticorum, etc.	xii
Tribus Romanæ XXXV	xiv
Philosophi in sectas redacti	<i>Ib.</i>
Tabulæ philosophorum	xvi
Index latinitatis, sive rerum et verborum.	i
Index geographicus	493
Index historicus	528
Index legum, quarum in Ciceronis libris nominatim mentio fit	680
Index Græco-Latinus, seu Græca Ciceronis latine reddita, adpersis subinde animadversionibus . . .	709
M. T. Ciceronis operum universa tabula, quæ eorum divisionem, et res unoquoque volumine compre- hensas indicat	760

*Explicit decimum nonum
et ultimum Ciceronianæ hujus editionis volumen.*

LENOX LIBRARY

Bancroft Collection.
Purchased in 1843.

